KIM DUNG
HÃN GIANG NHẠN
tiếu ngạo
GIANG HỒ
1
An Hưng

TIẾU NGẠO GIANG HỒ

Tác giả: **Kim Dung**

Dịch giả: **Hàn Giang Nhạn**

Phước Oai Tiêu Cục Oai To Phước Lớn

Gió xuân đầm ấm,

Ngàn liu xanh tươi,

Hoa phô sắc thắm,

Hương nức lòng người.

Tiết trời vào buổi đang xuân, ánh dương quang sáng lạn khắp miền Nam.

Trên một đường phố lớn về phía cửa Tây phủ Phúc Châu, tỉnh Phúc Kiến, nổi lên một tòa nhà, cách kiến trúc thật là hùng vĩ.

Hai bên tả, hữu trước tòa lâu đài này đều dựng một thạch đài. Trên mỗi thạch đài đều cắm một ngọn cờ xanh cao đến hơn hai trượng.

Trên lá cờ mé tả thêu một con mãnh sư nhe nanh múa vuốt bằng chỉ vàng coi rất oai hùng. Lá cờ tung bay trước gió, con mãnh sư rung rinh như con vật thiệt.

Trên lá cờ mé hữu thêu bốn chữ vàng: Phước Oai Tiêu Cục. Bốn chữ lớn này nét bút đanh thép hiển nhiên là thủ bút của một danh gia.

Cổng lớn tòa nhà này sơn đen, sơn đỏ. Những mũ đanh đồng lớn bằng chén uống trà được đánh bóng sáng loáng.

Trên nóc cổng treo một tấm biển sơn đen thiếp vàng. Biển cũng đề bốn chữ lớn "Phước Oai Tiêu Cục". Phía dưới bốn chữ lớn có chua hai hàng chữ nhỏ: "Tổng Cục".

Qua cổng bước vào, có hai hàng ghế dài. Trên những hàng ghế này có tám hán tử võ phục ngồi đó. Gã nào cũng ngực nở, lưng ngay. Tuy bọn họ đang cười cười nói nói mà vẫn giữ được vẻ oai phong.

Đột nhiên phía sau viện có tiếng vó ngựa dồn dập. Tám tên hán tử này đều đứng dậy chạy ra cổng lớn thì thấy cửa tây tiêu cục năm con ngựa vọt ra. Những con ngựa này chạy thẳng về phía cổng lớn.

Con ngựa đi đầu toàn thân lông trắng như tuyết, tuyệt không lẫn một sợi lông tạp sắc nào cả. Yên và bàn đạp đều viền chỉ bạc. Trên yên một chàng thiếu niên mặc áo ngắn, chừng mười tám, mười chín tuổi. Trên vai bên tả chàng đậu một con chim ưng dùng để đi săn. Chàng lưng đeo bảo kiếm, vai khoác trường cung. Tay phải chàng cầm roi vung lên cho ngựa chạy thật nhanh.

Phía sau chàng là bốn người kỵ mã cũng mặc áo ngắn toàn sắc vàng. Người nào cũng tung lên hạ xuống ở trên lưng ngựa ăn nhịp với vó ngựa. Vậy mà họ vẫn ung dung như không. Hiển nhiên họ đều là những tay thiện kỵ.

Đoàn người ngựa đến trước cổng lớn tiêu cục thì ba tên trong tám gã hán tử la lên:

- Ha ha! Thiếu tiêu đầu lại đi săn rồi!

Chàng thiếu niên kia cười ha hả vẫy roi lên không cho nó bật thành tiếng lách cách. Dưới vế đùi chàng, con ngựa bạch ngửa cổ lên hý một tiếng dài rồi vọt đi như tên bắn.

Một hán tử la lên:

- Bữa nay Sử tiêu đầu lại đem về một con lợn rừng để anh em đánh chén một bữa say sưa nhé.

Gã hán tử chừng bốn chục tuổi đi sau thiếu niên đáp:

- Thế nào cũng có lợn rừng đấy! Anh em ở nhà đừng ăn uống gì trước, để bụng mà ăn thịt lợn rừng.

Mọi người nghe nói đều cười "ồ".

Năm người kỵ mã chớp mắt đã chạy xa rồi.

Tiêu cục Phước Oai này là một tiêu cục lớn nhất ở miền nam sông Đại Giang. Tổng tiêu đầu là người họ Lâm, tên gọi Chấn Nam. Tiêu cục này là tổ nghiệp nhà họ Lâm để lại, truyền cho đến Lâm Chấn Nam là được ba đời.

Tổ phụ Lâm Chấn Nam là Lâm Vin Đồ nhờ có bảy mươi hai đường "Tịch Tà Kiếm Phổ", một trăm lẻ tám thức "Phiên Thiên Chưởng" và mười tám cây "Ngân Vũ Tin" mà nổi danh ở Trung Nguyên. Lão mở tiêu cục Phước Oai tại cố hương ở phủ Phúc Châu. Từ ngày mở tiêu cục, lão làm ăn thuận lợi, mới vẻn vẹn trong khoảng mười năm mà tiếng dậy như sóng cồn.

Ban đầu còn có những tên đại đạo lục lâm chủ ý đánh cướp trọng tiêu của lão, nhưng với ba môn tuyệt kỹ của Lâm Vin Đồ: về kiếm, về chưởng và về tên, họ chẳng mất mạng cũng bị tàn phế hay bị trọng thương. Từ đó tỉnh Phúc Kiến ra Tiên Hà Lĩnh đến phủ Hàng Châu, qua Giang Tô, Sơn Đông, Hà Bắc cho đến Quan Đông trong sáu tỉnh miền duyên hải, trên xe tiêu chỉ cần nêu cây cờ có bốn chữ Phước Oai Tiêu Cục hoặc trong tiêu đoàn có người la lên bốn tiếng tiêu hiệu là "Phước Oai bình yên" thì bất luận những anh hùng hắc đạo lợi hại đến đâu cũng không dám dòm ngó nữa.

Tiêu Vin Đồ đến tuổi đại thọ bảy chục mới rửa tay trao tiêu cục lại cho con thứ là Lâm Trọng Hùng nắm giữ.

Người con lớn của Lâm Vin Đồ tên gọi Lâm Bá Phấn nguyên chân võ cử nhân xuất thân, lập được nhiều công trạng sau

thăng quan lên đến chức Phó tướng.

Nhà họ Lâm đã có người làm quan, nên quan liêu kéo đến chơi bời đi lại không ngớt.

Lâm Trọng Hùng lại là người ưa giao du kết bạn, suốt ngày đêm khách khứa đầy nhà không khỏi có điều ăn uống quá độ. Năm y bốn mươi tuổi bị bệnh trúng phong mà chết. Thế là Phước Oai tiêu cục do con y là Lâm Chấn Nam điều khiển.

Lâm Chấn Nam vốn được tổ phụ là Lâm Vin Đồ tự mình ra tay truyền thụ võ công. Năm lão 70 tuổi, một hôm ăn mừng thượng thọ mở yến tiệc lớn để khoản đãi các lộ anh hùng.

Trong khi đang dự tiệc Lâm Vin Đồ sai cháu là Lâm Chấn Nam din võ múa vui. Năm ấy Lâm Chấn Nam mới mười sáu tuổi mà đã dùng chưởng phong một bàn tay quạt tắt hết đèn đuốc, phóng ngân tin bắn trúng đích. Các vị anh hùng thấy thế đều trầm trồ khen ngợi, đồng thanh nói:

- Lâm lão anh hùng thật là tốt phước, trong nhà được người tài ba kế nghiệp. Phước Oai Tiêu Cục mà đến tay Lâm Chấn Nam điều động tất nhiên lừng lẫy tiếng tăm, cơ phát đạt không biết đến đâu mà lường.

Lâm Chấn Nam quả nhiên không phụ tấm lòng mong mỏi của mọi người. Chẳng những y dựng được phân cục khắp sáu tỉnh miền duyên hải, mà cả năm tỉnh miền nam là Quảng Đông, Giang Tây, Hồ Nam, Hồ Bắc và Quảng Tây chỗ nào cũng có phân cục của Phước Oai tiêu cục.

Mọi người trên chốn giang hồ mỗi khi đề cập đến Phước Oai tiêu cục đều giơ ngón tay cái lên nói:

- Phước Oai tiêu cục oai to phước lớn.

Trong Tửu Quán Phát Sinh Án Mạng

Phước Oai tiêu cục, ngoài tổng cục ra có thêm 12 phân cục.

Tiêu cục này tiền nhiều thế mạnh, nắm được rất nhiều tay cao thủ võ lâm.

Trong vòng hai chục năm nay nhiều lộ Ở các tỉnh không được yên tĩnh, cũng có một số người bảo tiêu gặp phải mấy vụ rắc rối, nhưng những tay hảo thủ trong 12 tiêu cục mà kéo hết ra thì những vụ tày đình cũng giải quyết ngay được.

Lâm Chấn Nam phu nhân người họ Vương cũng là dòng dõi danh gia võ lâm. Tuy bản lãnh phu nhân không cao cường cho lắm, song phụ thân bà ta là Kim đao vô địch Vương Nguyên Bá làm chưởng môn phái Kim Đao ở Lạc Dương thì dưới trướng lại lắm nhân tài xuất chúng.

Sau khi hai họ Lâm, Vương kết thông gia rồi, hai nhà chiếu cố lẫn nhau, tiêu cục Phước Oai liền được một lực lượng rất lớn viện trợ cho.

Vương phu nhân chỉ sinh hạ được một cậu con trai là Lâm Bình Chi.

Lâm Bình Chi từ thuở nhỏ được phụ thân săn sóc, rất gắt gao và dạy chàng ba môn tuyệt kỹ là kiếm, chưởng và tiên. Có lúc chàng còn được mẫu thân truy n đao pháp của phái Kim đao chọ Lâm Chấn Nam lại mời một vị thâm nho để dạy Lâm Bình Chi đọc sách. Nhưng chàng không thích học chữ, thường trong ba ngày thì có đến hai ngày trốn học. Năm nay chàng đã mười

tám tuổi mà chưa học hết Tứ Thự May ở chỗ Lâm Chấn Nam chỉ muốn chàng chuyên về nghề võ, không mong chàng đọc sách để thi đỗ hoặc đạt tới bước công danh, nên chàng trốn học hay không, ông cũng chẳng hỏi đến.

Hôm ấy Lâm Bình Chi đem hai vị tiêu đầu họ Sử và họ Trịnh cùng hai tên chạy cờ hiệu là Bạch Nhị, Trần Thất trong tiêu cục theo chàng đi săn ở ngoài thành phía Tây.

Lâm Bình Chi cưỡi ngựa Bạch. Con ngựa này là một giống ngựa danh câu ở Tây Vực mà bà ngoại chàng đã mua để mừng ngày sinh nhật năm chàng 17 tuổi. Nó chạy nhanh như gió nên chàng rất quí.

Năm người kỵ mã vừa ra khỏi cổng thành Lâm Bình Chi thúc mạnh vế một cái, con ngựa tung cao bốn vó bay lao đi rất mau. Chỉ trong khoảnh khắc là đã bỏ rơi bốn con ngựa kia ở lại đằng sau khá xa.

Lâm Bình Chi cho ngựa chạy lên sườn núi rồi thả chim ưng cho bay vào rừng. Có một đôi thỏ vàng chạy ra. Lâm Bình Chi tháo cung ở trên lưng xuống, móc lấy một mũi tên trong túi da đeo ở bên yên ngựa. Chàng giương cung, lắp tên bắn đến tách một phát. Một con thỏ trúng tên ngã liền, còn một con nữa vội chạy trốn vào trong bụi cỏ rậm, chẳng thấy đâu nữa. Trịnh tiêu đầu vọt ngựa tới nơi vừa cười vừa trầm trồ:

- Tiêu pháp của Thiếu tiêu đầu thật là tuyệt diệu!

Bỗng nghe Bạch Nhị Ở mé tả khu rừng la gọi:

- Thiếu tiêu đầu! Lại đây mau! Chỗ này có dã kê.

Lâm Bình Chi phóng ngựa chạy tới, thấy một con bạch trĩ ở trong rừng bay ra. Chàng bắn một phát nhưng không trúng, mũi tên lướt qua đầu con dã kệ Chàng liền vung roi ngựa vụt đánh vèo một cái. Con dã kê trúng roi rớt xuống. Những lông

ngủ sắc của nó rụng ra tung bay trước gió. Cả năm người cùng cười rộ. Sử tiêu đầu cất tiếng khen:

- Phát roi này của thiếu tiêu đầu, đừng có nói con dã kê mà là con chim ưng lớn cũng phải nhào xuống.

Năm người chạy lui chạy tới trong khu rừng. Hai vị tiêu đầu cùng hai tên đuổi muông săn đều muốn dâng công Lâm Bình Chi, cứ dồn chim muông cho chạy đến trước mặt chàng, dù họ có gặp dịp may cũng không hạ thủ.

Cuộc săn bắn kéo dài chừng hơn một giờ, Lâm Bình Chi bắn được đôi thỏ rừng, và một cặp dã kê, nhưng không được một con thú lớn nào như lợn rừng, hươu, nai cả. Chàng chưa được hoàn toàn thỏa mãn, liền nói:

- Chúng ta qua khu rừng trước mặt kia săn một lúc nữa.

Sử tiêu đầu bụng bảo dạ:

- Nếu còn qua bên đó thì anh chàng thiếu tiêu đầu này tất săn bắn cho đến tối mịt mới chịu ra về . Bọn mình sẽ bị phu nhân trách oán.

Nghĩ vậy hắn liền nói:

- Trời sắp tối rồi mà trong khu rừng đó toàn đá mọc nhọn hoắt. Trong bóng tối mò, vó con bạch mã tất bị thương mất. Để sáng mai chúng ta đi sớm hơn sẽ qua đó chắc săn được lợn rừng.

Sử tiêu đầu đã biết Lâm Bình Chi bản tánh ngang ngạnh khuyên can cách nào, chàng cũng không chịu nghe. Nhưng chàng quí con bạch mã hơn cả tánh mạng, hắn liền nhắm vào yếu điểm đó để can ngăn tiểu chủ nhân.

Quả nhiên Sử tiêu đầu vừa nói vậy, Lâm Bình Chi vỗ vào đầu ngựa đáp:

- Con Tiểu Tuyết Long này thông minh lắm, quyết nó không dẫm lên đá nhọn đâu. Có điều ta sợ bốn con ngựa của các ngươi thì không được thế. Thôi được! Chúng ta quay về đi kẻo làm bể đít gã Thất Trần.

Năm người cùng cười ồ rồi bắt ngựa quay đầu. Lâm Bình Chi phóng ngựa chạy vọt đi nhưng không theo đường cũ lại vọt qua mé Bắc. Chàng cho ngựa phi nước đại một hồi, sau hết hứng mới cho đi thong thả lại. Bỗng thấy trên đường phía trước có treo một cái một cái chiêu bài bán rượu. Trịnh tiêu đầu đề nghị:

- Thiếu tiêu đầu! Chúng ta thử vào uống một chén xem sao? Nhắm rượu bằng thịt thỏ tươi và thịt kê nướng thì thật là tuyệt!

Lâm Bình Chi cười đáp:

- Té ra ngươi theo ta đi săn là giả dối, uống rượu mới là chính đề . Nếu không cho uống thỏa thích thì bữa mai lại vênh vênh cái mặt không chịu đi nữa.

Chàng nổi rồi lẹ làng nhảy xuống ngựa, đủng đỉnh tiến vào trong quán. Lâm Bình Chi đi thẳng vào cửa quán rượu. Mọi khi lão chủ quán người họ Thái thấy chàng tới nơi là chạy ra đón lấy dây cương vồn vã chào hỏi và đưa ra chẳng thiếu lời chúc tụng:

- Bữa nay thiếu tiêu đầu đi săn chắc là được nhiều món dã vị ngon lành. Tiên pháp của thiếu tiêu đầu thần diệu phi thường, trên đời hiếm có.

Nhưng bữa nay khác với mọi lần, Lâm Bình Chi tới nơi thấy trong tửu quán lặng ngắt. Bên lò rượu chỉ có một thiếu nữ áo xanh tóc trên đầu buộc lại thành hai bím và cài một cái cành thoa mộc mạc. Thiếu nữ đang mải trông nom việc cất rượu. Nàng quay mặt vào phía trong. Thấy có người đến cũng chẳng quay đầu nhìn ra.

Trịnh tiêu đầu lên tiếng hỏi bô bô:

- Lão Thái đâu? Sao không ra dắt ngựa?

Hai tên chạy cờ hiệu: Bạch Nhị và Thất Trần kéo chiếc ghế dài ra, lấy tay áo phủi bụi bặm để chủ nhân ngồi. Sử, Trịnh hai vị tiêu đầu ngồi mé dưới bồi tiếp Lâm Bình Chị Còn hai tên hầu Bạch Nhị và Thất Trần thì ngồi riêng một chỗ.

Bỗng nghe phía trong có tiếng người ho hắng, rồi một lão già đầu tóc bạc phơ bước ra chào:

- Mời quan khách ngồi chơi. Các vị có xơi rượu không?

Lão nói nghe khẩu âm lạ tai chứ không phải người địa phương này. Triệu tiêu đầu xẵng giọng đáp:

- Chẳng uống rượu, dễ thường vào đây uống trà chăng? Hãy lấy đem ra đây ba cân Trúc Diệp Thanh.

Hắn lại hỏi luôn:

- Lão Thái đi đâu? Quán rượu này đổi chủ rồi chăng?

Lão kia đáp:

- Dạ, dạ! Xin có ngay.

Lão quay vào bảo thiếu nữ:

- Uyển nhi! Lấy ba cân trúc diệp thanh để quan khách uống.

Rồi lão nói tiếp:

- Tiểu lão họ Tát, nguyên quán ở đây. Tiểu lão xuất ngoại từ thuở nhỏ làm nghề buôn bán xuống xĩnh để sinh nhai. Con trai, con dâu chết hết rồi. Tiểu lão nghĩ tới câu "Cáo chết ba năm quay đầu về núi" nên đem con cháu này về cố hương. Ngờ đâu bỏ nhà đi năm chục năm trời, bao nhiêu thân bằng cố hữu nơi quê nhà chẳng còn một ai. May mà gặp lão Thái đây không muốn hành nghề nữa, bán quán này lại cho tiểu lão lấy ba chục lạng bạc.

Hởi ôi! Bây giờ về đến cố hương rồi, nghe chuyện người ta nói,

trong lòng chẳng lấy chi làm thích thú nữa.

Giữa lúc này, thiếu nữ áo xanh cúi đầu đem một cái bàn gỗ kê ở trước mặt bọn Lâm Bình Chi, nàng đặt đưa chén xuống mặt bàn rồi lại cúi đầu lui ra. Thủy chung nàng vẫn chẳng dám nhìn khách một cái nào.

Lâm Bình Chi thấy cô gái thân hình mũm mĩm, nhưng nước da bánh mật. Mặt nàng lại rỗ như cái tổ ong bầu. Chàng cho đây là lần đầu tiên cô làm nghề bán rượu, nên cứ chỉ hãy còn ngượng nghịu cũng không để ý.

Sử tiêu đầu cầm một con dã kê và một thỏ rừng đưa cho lão Tát bảo :

- Lão đem mổ và rửa cho sạch sẽ rồi nấu nướng làm hai bát.

Lão Tát đáp:

- Dạ, dạ! Các vị muốn nhắm rượu thì hãy tạm dùng ít thịt bò đậu phụng...

Uyển nhi nghe ông nói thế, nàng không chờ ông sai bảo liền đi lấy thịt bò và mấy thứ rau đậu đặt lên bàn.

Trịnh tiêu đầu giới thiệu:

- Lâm công tử đây là thiếu tiêu đầu Phước Oai tiêu cục. Thiếu tiêu đầu là bậc thiếu niên anh hùng, chuyên làm việc nghĩa hiệp, vung tiền như cỏ rác. Nếu lão nấu hai món kia ngon lành vừa dạ thiếu tiêu đầu thì số bạc vốn ba chục lạng của lão đó chẳng mấy ngày thu về đủ.

Tát lão đầu nói:

- Dạ, dạ! Tiểu lão xin đa tạ.

Rồi lão xách con dã kê và con thỏ rừng đi ra ngoài. Trịnh tiêu đầu rót rượu vào ly cho Lâm Bình Chi và Sử tiêu đầu rồi tự rót vào ly của mình. Hắn nâng ly rượu ngửa cổ lên uống một hơi

cạn sạch. Hắn thò đầu lưỡi ra liếm mép rồi nói:

- Quán đổi chủ, nhưng rượu vẫn y nguyên, không biến đổi mùi vị.

Hắn rót ly nữa toan uống, bỗng nghe cổ tiếng vó ngựa vọng lại.

Hai người kỵ mã từ mé Bắc đường quan đạo đi tới. Hai con ngựa này chạy rất nhanh, loáng cái đã đến ngoài cửa quán rượu.

Một người lên tiếng:

- Nơi đây cổ quán rượu. Hãy vào uống mấy ly đã!

Sử tiêu đầu qua lại nhiều trên chốn giang hồ. Hắn nghe khẩu âm biết ngay là người ở Xuyên Tây. Mọi người quay đầu nhìn ra cửa quán thấy hai hán tử đầu đội nón lá, mình mặc áo bào xanh. Hai hán tử buộc ngựa vào gốc cây, bỏ nón ra rồi đi vào trong quán. Chúng liếc mắt ngó qua bọn Lâm Bình Chi một cái rồi oai vệ ngồi xuống.

Hai hán tử này đều đầu quấn vải trắng, mình mặc áo xanh ra vẻ văn nhân. Chân hai gã đi dép mũ. Sử tiêu đầu biết cách ăn mặc này là đúng kiểu Xuyên Tây. Sở dĩ họ đội khăn trắng là có ý để tang Gia Cát Lượng mất đi. Nhân Võ Hầu được người đất Xuyên rất kính yêu như một đấng thần minh, họ để tang ông rồi tục đó đã hơn ngàn năm, chiếc khăn trắng vẫn không rời khỏi đầu họ.

Lâm Bình Chi thấy cách phục sức của hai hán tử như vậy rất lấy làm kỳ, bụng bảo dạ:

- Mấy người này văn chẳng ra văn, võ chẳng ra võ, điệu bộ thật là cổ quái.

Bỗng nghe gã ít tuổi la lên:

- Lấy rượu đây! Lấy rượu đây! Này Giả huynh tỉnh Phúc Kiến

lắm núi quá, đi nhiều rất hại sức ngựa.

Uyển nhi cúi đầu đến trước mặt hai hán tử nổi rất khẽ:

- Các vị dùng rượu gì?

Tuy thanh âm nổi nhỏ nhưng rất trong trẻo lọt vào tai.

Gã hán tử ít tuổi ngẩn người ra một chút rồi nổi lên tràng cười ha hả.

Gã hán tử kia vừa cười rộ vừa thò tay đưa vào dưới cằm cô bé nâng cho ngẫng mặt lên để nhìn, vì lúc nào cô cũng cúi đầu xuống.

Gã cười nói:

- Đáng tiếc ôi là đáng tiếc.

Cô bé sợ quá vội lùi lại. Hán tử họ Giả cười nói:

- Vị cô nương này bắp thịt nở nang có vẻ ngon lắm. Nhưng lão Dư mà động vào cô ta thì cái mặt hổ phù của cô nổi lên dữ lắm đó.

Gã hán tử họ Dư lại cười ha hả.

Lâm Bình Chi thấy thái độ ngông cuồng của hai gã hán tử kia, tức giận đầy ruột, giơ tay phải lên đập xuống bàn đánh chát một tiếng rồi quát hỏi:

- Hai con chó đui mắt ở đâu mà dám đến đất Phúc Châu chúng ta đây giở thói ngông cuồng?

Gã họ Dư cười nói:

- Giả lão nhị! Người ta đang chửi đổng đấy. Lão thử đoán xem "con thỏ" đó thóa mạ ai nào?

Nguyên Lâm Bình Chi tướng mạo giống hệt mẫu thân chàng, lại mày thanh mắt sáng, vẻ người xinh đẹp khác thường. Ngày thường hễ gã trai nào nheo mắt ngó chàng một cái là chàng cho

ngay cái bạt tai. Bây giờ hán tử kia lại nhại chàng bằng danh tự "con thỏ" thì chàng còn nhịn làm sao được? Chàng liền vớ ngay hồ rượu liệng qua.

Hán tử họ Dư né tránh, hồ rượu bắn ra đám cỏ ngoài tửu quán. Rượu đổ ra tung tóe.

Sử tiêu đầu và Trịnh tiêu đầu liền đứng lên chạy đến bên hai gã kia.

Gã họ Dư cười nói:

- Thằng nhỏ đó mà làm cô đào lên hí đài múa hát thì còn có thể thu hút được một số khán giả, chứ muốn đấu võ thì không được đâu.

Trịnh tiêu đầu quát lên:

- Vị này là thiếu tiêu đầu Phước Oai tiêu cục. Ngươi dám đến đây vuốt râu hùm thì thiệt là lớn mật.

Hắn chưa dứt lời đã vung quyền đánh vào mặt đối phương.

Gã hán tử họ Dư xoay tay trái một cái chụp vào huyệt mạch môn Trịnh tiêu đầu rồi đẩy mạnh một cái.

Trịnh tiêu đầu đứng không vững, người hắn đụng mạnh vào cái bàn gỗ.

Rắc rắc mấy tiếng vang lên. Hai chân bàn đã gãy rời.

Trịnh tiêu đầu bị nắm chặt cổ tay, người hắn ngã chúi về phía trước.

Hán tử họ Dư giơ khuỷu tay lên thúc mạnh xuống sau gáy Trịnh tiêu đầu khiến hắn không sao đứng dậy được.

Trịnh tiêu đầu tuy chưa được kể vào hàng cao thủ trong Phước Oai tiêu cục, nhưng cũng không phải là hạng tầm thường.

Sử tiêu đầu thấy họ Trịnh bị hán tử kia mới đánh một đòn đã

ngã chúi thì biết đối phương là là một nhân vật có lai lịch. Hắn liền hỏi:

- Tôn giá là ai? Đã là bạn đồng đạo võ lâm, chẳng lẽ lại coi Phước Oai tiêu cục không vào đâu?

Hán tử họ Dư cười lạt đáp:

- Phước Oai tiêu cục ư ? Ta chưa nghe ai nói đến cả. Cái đó làm trò gì?

Lâm Bình Chi vọt người lại quát:

- Cái đó chỉ chuyên đánh hạng chó má!

Chàng vừa quát vừa phóng chưởng bên trái đánh ra. Rồi không chờ đòn này đánh tới nơi, tay phải lại xuyên qua tay trái phóng luôn chưởng thứ hai. Đổ là chiêu "Vân lý càn khôn" trong phép "Phiên thiên chưởng" tổ truyền của nhà chàng. Gã họ Dư nói:

- Bữa nay có một cặp đào hát chứ không phải một...

Gã vung chưởng lên gạt. Còn tay phải nhằm chụp xuống vai bên hữu Lâm Bình Chị Lâm Bình Chi lún thấp vai bên hữu xuống, tay phải phóng chưởng đánh ra. Gã họ Dư nghiêng đầu né tránh. Không ngờ "Phiên thiên chưởng" gia truyền của nhà họ Lâm biến hóa kỳ diệu vô cùng.

Gã họ Dư vừa thấy mình tránh được một quyền thì quyền bên trái Lâm Bình Chi đột nhiên xòe ra, biến quyền thành chưởng. Quyền đang bổ thẳng xuống, chưởng đột nhiên quét tạt ngang thành chiêu "Vụ lý khán hoa". "Bốp" một tiếng! Gã họ Dư bị một cú tát tai. Gã tức giận phóng cước đá Lâm Bình Chi.

Lâm Bình Chi xuyên sang mé hữu trả lại một cước. Lúc này Sử tiêu đầu đã đang động thủ cùng hán tử họ Giả.

Gã Bạch Nhị lại nâng Trịnh tiêu đầu dậy.

Trịnh tiêu đầu ngoác miệng ra mà chửi rủa. Hắn nhảy vào giáp công hán tử họ Dự Nhưng Lâm Bình Chi bảo hắn:

- Ngươi qua bên kia giúp Sử tiêu đầu. Con chổ này để mình ta phát lạc cũng xong.

Trịnh tiêu đầu biết chàng có tính cương cường, hiếu thắng, không muốn người khác vào trợ chiến thành thữ hai người đánh một. Hắn liền lượm lấy cái chân bàn gãy quay sang đánh gã họ Giả.

Hai tên chạy cờ hiệu Bạch Nhị, Thất Trần chạy ra ngoài cửa.

Một tên rút thanh bảo kiếm ở bên yên ngựa của Lâm Bình Chi, còn một tên cầm cây đinh ba trỏ vào mặt gã họ Dư mà thóa mạ.

Trong tiêu cục thì những tên này võ nghệ tầm thường, nhưng chúng chuyên việc chạy cờ, xướng tiêu hiệu nên thanh âm rất vang dội.

Hai gã chửi mắng bằng tiếng thổ âm Phúc Châu, nên hai gã kia người ở Tứ Xuyên chẳng hiểu gì cả, nhưng chúng cũng biữt đó là những câu chẳng tốt đẹp gì.

Tát lão đầu ở trong bếp cũng đã chạy ra. Uyển nhi đứng tựa vào gia gia. Hiển nhiên nàng khiếp sợ vô cùng.

Lâm Bình Chi động thủ đã đến lúc hào hứng. Tiện đà chàng đá bàn ghế trong quán bắn vào một xó rồi lần lượt thi triển những chiêu thức mà phụ thân chàng đã truyền thụ cho.

Lâm Bình Chi bắt đầu luyện võ từ ngày lên sáu. Đến nay chàng đã có 12 năm công phụ Vì môn "Phiên thiên chưởng" suốt 12 năm trời không gián đoạn một ngày nào, ít ra chàng đã luyện có đến hàng vạn lần nên thành thuộc lắm rồi.

Ngày thường chàng cùng các vị tiêu sư phân tích, chiết giải

chưởng pháp. Một là chàng đã luyện môn chưởng pháp tối truyền này đến chỗ tinh diệu phi thường. Hai là đối với tiêu chủ nhân quật cường hiếu thắng, ai cũng nhường nhịn vài phần, chẳng tội gì mà đem thực lực ra tranh thắng với chàng, để đi đến chỗ cả hai bên cùng bị hại. Vì thế nên tuy chàng đã thâu lượm được nhiều kinh nghiệm lâm địch, nhưng gặp cuộc tỷ đấu chân chính lại rất ít. Ở trong và ngoài thành Phúc Châu, chàng họa hoằn cũng có khi động thủ, nhưng toàn là những hạng mèo què chưa sạch nước cản thì địch làm sao lại với tuyệt nghệ của nhà họ Lâm. Chỉ trong mấy chiêu là chàng đã đánh người ta mặt mũi sưng húp lên phải chạy trốn ngay.

Lần này Lâm Bình Chi động thủ với gã hán tử họ Dư, mới trong mười mấy chiêu mà tính khí kiêu căng của chàng đã bị chùn nhụt. Chàng biết đối phương là tay đáo để, vì chàng đã thi triển chưởng pháp đến chỗ biến ảo kỳ diệu đánh trúng vào vai, vào ngực gã ba chưởng mà gã vẫn chưa coi ra gì.

Miệng gã không ngớt nói trăng, nói cuội:

- Tiểu huynh đệ! Ta càng nhìn tiểu huynh đệ càng thấy rõ chú không phải là đàn ông, mà nhất định là một vị đại cô nương hóa trang. Má chú vừa trắng lại vừa hồng. Chú cho ta hôn một cái vào mặt có hay hơn không, tội gì mà choảng nhau hoài?

Gã họ Dư còn dơ miệng nói nhăng, đủ tỏ ra đối với Lâm Bình Chi gã chẳng quan tâm gì mấy.

Lâm Bình Chi thấy gã ăn nói hỗn xược, dám đem mình ra làm trò chơi thì chàng cáu giận vô cùng. Chàng lại đưa mắt nhìn qua bên kia thì thấy hai tiêu đầu họ Sử và họ Trịnh giáp công hán tử họ Giả mà vẫn kém thế.

Trịnh tiêu sư bị một quyền đánh trúng mũi khá nặng, máu tươi chảy ra làm cho vạt áo loang lổ đỏ lòm.

Lâm Bình Chi càng phóng chưởng đánh nhanh hơn. Bỗng nghe "bốp" một tiẳng. Gã họ Dư lại trúng một cái tát tai. Đòn này chàng đánh rất nặng. Gã họ Dư tức quá gầm lên:

- Con rùa nhỏ này thiệt ngu ngốc không biết gì. Lão gia thấy ngươi xinh đẹp như một vị tiểu cô nương, nên đùa chơi với ngươi một lúc. Thế mà con rùa đánh lão gia thiệt sự.

Gã biến đổi quyền pháp một cách đột ngột, đánh ra như gió táp mưa sa.

Hai người vừa đánh vừa xích dần ra ngoài cửa tửu quán.

Lâm Bình Chi thấy đối phương phóng quyền đánh thẳng vào giữa, chàng nhớ ngay tới khẩu quyết có chữ "tá", liền đưa tay trái ra gạt. Không ngờ tý lực của gã họ Dư mạnh quá, chàng không gạt được, trước ngực lại bị trúng quyền đánh huỵch một tiếng. Giữa lúc Lâm Bình Chi lảo đảo người đi, cổ áo chàng bị tay trái đối phương nắm được.

Gã vít cánh tay xuống khiến nửa người chàng phải cong đi. Đoạn tay phải gã sử chiêu "Thiết môn hạm" gác ngang vào sau gáy chàng

- Con rùa ơi! Mi dập đầu lạy ta ba lạy kêu lên ba tiếng: Hảo thúc thúc! Rồi ta buông tha mi.

Hai vị tiêu sư họ Sử và họ Trịnh trông thấy cả kinh, muốn bỏ đối thủ chạy lại ứng cứu Lâm Bình Chi, nhưng gã họ Giả phóng cả quyền cước đánh tới tấp, không để cho hai người bỏ đi được.

Tên hầu Bạch Nhị giơ đinh ba lên nhằm đâm vào sau lưng gã họ Dự Gã vừa đâm vừa la:

- Mi có mấy đầu mà còn chưa buông tay rả...

Gã họ Dư không quay đầu lại, phóng chân trái đá ngược về phía sau, trúng cái đinh ba bắn ra xa mấy trượng. Rồi chân phải

lại đá theo một cước liên hoàn khiến cho gã Bạch Nhị lăn lộn đi mấy vòng, mãi không dậy được.

Thất Trần lớn tiếng thóa mạ:

- Con rùa đen đê tiện kia! Mẹ quân lộn giống! Con bà mi để ra đứa đui mắt.

Gã mắng mỗi câu lùi lại một bước. Gã mắng tám chín câu, lùi lại tám chín bước liền.

Hán tử họ Dư vừa cười vừa nói:

- Đại cô nương! Cô không chịu lạy ư?

Rồi gã đè mỗi lúc một thấp xuống hơn khiến cho trán Lâm Bình Chi gần sát đất.

Lâm Bình Chi cố nắm quyền tống vào bụng gã họ Dư luôn mấy cái nhưng thủy chung vẫn còn cách xa mấy tấc, không sao đánh trúng được. Chàng cảm thấy xương cổ đau ê ẩm, tưởng chừng như gãy đến nơi. Mắt nảy đom đóm, tai ù càng cạc. Hai tay chàng đánh đấm loạn lên.

Đột nhiên đụng phải một vật cứng rắn ở dưới bắp chân. Trước tình trạng cấp bách, chàng không nghĩ ngợi gì nữa, liền rút ngay ra đâm mạnh về phía trước, cắm trúng vào bụng dưới gã họ Dư.

Hán tử họ Dư đau quá rú lên một tiếng rồi buông tay ra, lùi lại hai bước. Mặt gã lộ vẻ khủng khiếp vô cùng. Bụng dưới gã có một lưỡi trủy thủ sắc vàng cắm ngập đắn tận chuôi. Mặt gã hướng về phía Tây, bóng tịch dương chiếu vào đuôi đao lấp loáng.

Gã há miệng muốn nói mà không thốt ra lời, muốn thò tay ra rút đao trủy thủ mà cũng không dám.

Lâm Chấn Nam Thử Tài Con Trẻ

Lâm Bình Chi chẳng còn hồn vía nào nữa, tưởng chừng như trái tim muốn nhảy ra ngoài miệng.

Chàng hoảng hốt lùi lại mấy bước.

Hán tử họ Giả cùng hai tên tiêu đầu họ Sử và họ Trịnh ngừng lại không tỷ đấu nữa. Chúng kinh ngạc phi thường, đứng ngó hán tử họ Dư thấy người gã lảo đảo mấy cái.

Tay phải gã nắm lấy chuôi đao trủy thủ, hết sức giật mạnh ra ngoài. Lập tức máu tươi vọt ra xa đến mấy thước.

Mấy người bàng quang lớn tiếng la hoảng.

Gã họ Dư kêu lên:

- Giả... Giả... Về nói với gia gia... báo thù cho tiểu đệ.

Gã hất tay về phía sau. ánh vàng lấp loáng. Gã đã liệng lưỡi đao trủy thủ đi.

Gã họ Giả vươn tay ra vừa chụp lấy chuôi đao vừa la gọi:

- Dư huynh đệ! Dư huynh đệ!

Rồi rảo bước chạy lại. Gã họ Dư té huỵch xuống đất. Người gã giãy đành đạch mấy cái rồi nằm yên không nhúc nhích.

Sửu tiêu đầu khẽ hô đồng bọn:

- Này các bạn ! Hãy chuẩn bị đi !

Rồi chạy đến bên ngựa rút lấy khí giới cầm tay.

Hắn là người giàu kinh nghiệm giang hồ, vừa thấy xảy ra án mạng, liền nghĩ ngay đến thể nào gã họ Giả cũng đánh liều

mạng.

Gã họ Giả trợn mắt lên nhìn Lâm Bình Chi một lúc bụng bảo dạ:

- Bọn chúng đã gây ra án mạng lỡ rồi tất chẳng chịu bỏ đó, mà còn giết luôn cả mình để bịt miệng.

Đột nhiên gã chạy đến bên ngựa, nhảy vọt lên yên. Gã chưa kịp cởi dây cương buộc vào gốc cây. Tiện tay cầm lưỡi đao trủy thủ, gã vung dao cắt đứt dây cương rồi thúc vế vào bụng ngựa cho nó chạy vọt về phía Bắc.

Bọn gã hai người từ phía Bắc đi xuống phủ Phúc Châu. Bây giờ đồng bạn chết rồi, gã không vào thành Phúc Châu nữa, theo đường cũ trở về.

Thất Trần đá vào thi thể hán tử họ Dư cho lật ngửa người lên. Chỗ vết thương vẫn còn rỉ máu không ngớt.

Gã lên tiếng thóa mạ:

- Mi vô lễ với thiếu tiêu đầu của chúng ta là mi không muốn sống ở đời nữa. Thôi mi chết quách đi cũng phải.

Đây là lần đầu Lâm Bình Chi giết người, chàng bở vía, mặt cắt không còn hột máu, ấp úng hỏi:

- Sử... Sử tiêu đầu! Bây giờ làm thế nào đây?... Bản tâm ta... không muốn giết y...

Sử tiêu đầu chau mày đáp:

- Chỗ này ở ngay lề đường, chúng ta hãy đem xác chết vào trong quán, đừng để người qua lại trông thấy.

May ở chỗ trời sắp tối rồi, trên đường không có người đi.

Bạch Nhị cùng Thất Trần khiêng xác người chết vào trong quán.

Sử tiêu đầu khẽ hỏi:

- Thiếu tiêu đầu có giắt tiền đi đấy không?

Lâm Bình Chi vội đáp:

- Có, có...

Rồi chàng móc trong bọc có hai chục lạng bạc vụn lấy ra hết đưa cho Sử tiêu đầu.

Sử tiêu đầu đón lấy bạc cầm vào trong quán để trên bàn, nhìn Tát lão đầu nói:

- Tát lão đầu! Có người đường ngoài đến trêu chọc đàn bà con gái của nhà ngươi. Thiếu tiêu đầu nhà tôi nổi lòng nghĩa hiệp đứng ra bênh vực. Gặp trường hợp bất đắc dĩ công tử mới phải giết gã. Mọi người đều trông thấy cả đó. Vụ này cũng là vì ngươi mà xảy ra, vậy ngươi phải gánh một phần lớn trách nhiệm, nếu để sự việc vỡ lở ra. Bây giờ mai táng xác chết này đi đã rồi sẽ thủng thẳng tìm cách che lấp.

Tát lão đầu đáp:

- Da... da...

Trịnh tiêu đầu nói:

- Phước Oai tiêu cục của chúng ta đi bảo tiêu ở ngoài mà giết mấy tên đạo tặc lục lâm là chuyện rất thường. Hai con chuột ngoài đất Xuyên này là bọn đầu trâu mặt ngựa, ta nhận thấy chúng nếu không phải là bọn đạo tặc cướp đường , cướp biển thì cũng là bọn giặc hái hoa rất ghê gớm. Đại khái chúng đến Phúc Châu để gây ra án mạng. Thiếu tiêu đầu của chúng ta là người sáng suốt, mới thủ tiêu gã này để đem lại sự an ninh cho dân Phúc Châu. Có điều thiếu tiêu đầu không dám hư danh, nên chẳng buồn lên quan nha lãnh thưởng. Vậy Tát lão đầu phải giữ mồm miệng, đừng để câu chuyện tiết lộ ra ngoài. Lão mà không kín tiếng để quan nha hỏi đến thì chúng ta sẽ nói là hai tên đạo

tặc này do lão dắt đến. Việc lão mở quán bán rượu chỉ là chuyện giả trá, mà làm tai mắt cho bọn đạo tặc mới là sự thực. Nếu không thế thì sao hai tên này lại đến nhằm đúng ngày lão khai trương, không sớm hơn hay chậm hơn? Chẳng bao giờ trong thiên hạ lại có chuyện ăn nhịp ngẫu nhiên như thế được.

Tát lão đầu vội nói:

- Tại hạ không dám nói... không dám nói gì hết.

Sư tiêu đầu đưa Bạch Nhị và Thất Trần khiêng xác chết ra chôn ngoài vườn sau quán rượu. Hắn lại sai nạo hết những vết máu ngoài cửa điếm cho thật sạch.

Sử tiêu đầu quay vào bảo Tát lão đầu:

- Trong vòng mười ngày, nếu không có gì tiết lộ ra, lão được cấp thêm năm chục lạng nữa để làm vốn. Bằng lão mà hở môi, hở miệng nói quàng thì lưỡi đao của Phước Oai tiêu cục chẳng giết được hàng vạn đạo tặc thì cũng đã ba ngàn rồi, nó sẽ giết một già, một trẻ nhà lão đó, và như vậy bất quá trong vườn rau nhà lão chỉ vùi thêm hai xác chết nữa.

Tát lão đầu đáp:

- Đa tạ! Đa tạ! Tiểu lão không dám nói gì đâu.

Mọi việc thu xếp xong xuôi thì trời đã tối mịt.

Lâm Bình Chi đã hơi yên dạ, nhưng chưa hết nỗi băn khoăn.

Chàng về đến tiêu cục, vừa bước chân vào nhà đại sảnh đã thấy phụ thân ngồi trên ghế thái sư, đang nhắm mắt trầm ngâm.

Vẻ mặt thất thường, Lâm Bình Chi lên tiếng:

- Gia gia!

Phước Oai tiêu cục hành nghề đã ba đời, bấy nhiêu năm qua lại giang hồ thì chuyện chiến đấu giết người dĩ nhiên không

tránh khỏi được. Nhưng những người bị giết hay bị đả thương toàn thuộc về phe hắc đạo, vả lại những cuộc chiến đấu chém giết này chỉ xảy ra ở nơi rừng hoang núi thẳm mà thôi. Kẻ bị giết chôn đi là xong. Chẳng bao giờ có chuyện đạo tặc cướp tiêu bị giết tố cáo đến quan nha bao giờ. Chuyến này Phước Oai tiêu cục gây ra án mạng ngay tại ngoại thành một tòa thị trấn đông đúc. Người bị giết hại không phải là quân đạo tặc thì là một việc tày đình chứ đâu phải chuyện tầm thường. Đừng nói hung thủ là thiếu tiêu đầu một tiêu cục, mà ngay một vị công tử con quan Tổng đốc, quan Tuần án phạm tội giết người cũng không thể kắt liễu một cách dễ dàng được.

Lâm Bình Chi vừa lên đường về vừa tính toán trong bụng. Chàng không quyết định được có nên thú thật việc này với phụ thân hay không. Không ngờ về đắn tiêu cục chàng đã chạm trán phụ thân.

Lâm Chấn Nam vừa thấy con về, ông vui vẻ hỏi ngay:

- Hài nhi đi săn thú có được con lợn rừng nào không?

Lâm Bình Chi đáp:

- Không.

Đột nhiên Lâm Chấn Nam tiện tay đang cầm cái dọc tẩu thuốc lào, y vừa quật vào vai Lâm Bình Chi vừa quát:

- Trả đòn đi!

Nếu là ngày thường thì Lâm Bình Chi biết ngay là phụ thân thường nhân lúc bất ngờ ra chiêu để khảo nghiệm bản lãnh của mình.

Chàng thấy ông ra chiêu này là chiêu thứ 26 tên gọi "Lưu tinh phi trụy" trong "Tịch Tà kiếm phổ", chàng đã lập tức sử chiêu thứ 46 là "Khai hoa kiến phật" co người lại để né tránh. Nhưng

lúc này chàng tâm thần hoảng hốt, cho ngay là vụ mình giết người trong tiểu quán đã bị phụ thân phác giác rồi và ông cầm dọc tẩu đánh mình để trừng phạt, nên chàng không dám né tránh.

Lâm Chấn Nam quật dọc tẩu xuống vai Lâm Bình Chi chỉ còn ba tấc liền đột nhiên dừng lại hỏi:

- Sao thế? Nắu ở trên giang hồ gặp phải kình địch mà người ngớ ngẩn như vậy thì còn chi cái vai kia nữa?

Tuy lời nói ra chiều trách mắng, nhưng nét mặt vẫn tươi cười.

Lâm Bình Chi dạ một tiếng rồi hạ thấp vai bên tả xuống, từ từ xoay mình lại đi quanh lại phía sau phụ thân, tiện thấy cái chổi lông để trên kỷ trà, chàng liền cầm lấy đâm vào lưng ông. Đó chính là chiêu "Hoa khai kiến phật".

Lâm Chấn Nam gật đầu cười nói:

- Thế mới phải chứ!

Đồng thời ông xoay tay lại dùng dọc tẩu trả lại bằng chiêu "Giang thượng lộng địch".

Lâm Bình Chi phấn khởi tinh thần, chàng chiết giải bằng chiêu "Tử khí đông lai".

Hai cha con cùng nhau chiết giải đến năm chục chiêu rồi Lâm Chấn Nam cầm dọc tẩu phóng lẹ điểm nhẹ vào dưới vú Lâm Bình Chi.

Lâm Bình Chi đỡ đòn không kịp, cánh tay phải bị tê nhức, cây chổi lông gà chàng không nắm giữ được nữa đành để rớt xuống đất.

Lâm Chấn Nam cười nói:

- Hay lắm! Hay lắm! Trong vòng một tháng nay, ngày nào

cũng tiến bộ khá đấy. Thế là bữa nay ngươi chiết giải thêm được bốn chiêu nữa.

Rồi ông quay lại ngồi xuống ghế lấy thuốc bỏ vào tẩu nói:

- Bình nhi! Nói cho ngươi hay: bữa nay trong tiêu cục có chuyện vui mừng.

Lâm Bình Chi quẹt lửa cho phụ thân hút thuốc rồi hỏi:

- Chắc gia gia lại đón được một món hàng lớn?

Lâm Chấn Nam lắc đầu cười đáp:

- Chỉ lo tiêu cục mình không đủ người làm được, chứ không sợ thiếu hàng. Ta e rằng hàng đưa đến nhiều mà mình không dám lãnh hết.

ông thở ra một làn khói thuốc dài, nói tiếp:

- Vừa rồi Lý tiêu đầu từ Giang Tây đưa tin về cho hay Dư quán chủ chùa Tùng Phong thuộc phái Thanh Thành ở Xuyên Tây đã thu lễ vật của chúng ta đưa

Lâm Bình Chi mới nghe mới nghe đến mấy tiếng "Xuyên Tây", "Dư quán chủ" đã giật nảy mình lên hỏi lại:

- Thu lễ vật của chúng ta ư?

Lâm Chấn Nam đáp:

- Công việc trong tiêu cục trước nay ta không nói cho Bình nhi nghe, nên Bình nhi không hiểu. Bình nhi dần dần tuổi đã lớn khôn, gánh nặng của gia đình sẽ đặt lên vai Bình nhị Vậy từ nay công việc trong tiêu cục, Bình nhi cần để cho hiểu biết. Hài tử! Tiêu cục của chúng ta đã truyền ba đời. Một là nhờ tiếng tăm của tổ phụ ngày trước để lại. Hai là nhờ ở công việc truyền thống của tiêu cục nhà ta làm được một cách đắc lực và đâu ra đấy, mới gây nên được thanh thế như ngày nay Có điều mọi việc trên chốn giang hồ thì về thanh danh chỉ chiếm được hai phần

mười, công việc làm ăn hai phần nữa là bốn, còn sáu phần mười phải trông vào sự nể vì của các bạn hữu giang hồ hai phe Hắc, Bạch. Hài tử thử nghĩ mà coi: tiêu xa của Phước Oai tiêu cục chúng ta chạy khắp trong 12 tỉnh, nếu mỗi chuyến đều phải có người nhà đi theo hộ vệ để chém giết những kẻ cướp đường thì lấy đâu ra đủ người mà thí mạng cho chuyến hàng được trót lọt. Người ta thường nói: "Giết được ngàn địch mình cũng phải tử thương đến tám trăm". Hơn nữa ngay một món tiền bồi thường cho gia đình tiêu sư, người chạy cờ, cùng thuộc hạ dù có lấy cả tiêu ngân đắp vào cũng không đủ, thì chúng ta còn được gì.

Lâm Bình Chi đáp:

- Vâng.

Lòng chàng lại nghĩ tới mấy chữ: "Quan Tây", "họ Dư" mà phụ thân vừa nói lại còn văng vẳng bên tai.

Lâm Chấn Nam lại nói:

- Vì thế mà chúng ta ăn bát cơm bảo tiêu, cần được các bạn giang hồ nể mặt. Vậy ta phải coi hai chữ "giao tình" còn có sức mạnh hơn cả gươm đao.

Giả tỷ trong những ngày qua mà Lâm Bình Chi được nghe chuyện phụ thân sắp chuyển dần công việc tiêu cục sang cho chàng gánh vác thì chàng đã nức lòng hởi dạ, bàn bạc rất nhiều, nhưng lúc này chàng đang xao xuyến trong lòng, nên những lời của phụ thân chỉ lọt vào tai chàng phân nửa.

Lâm Chấn Nam cầm dọc tẩu gõ xuống đất "cốc cốc" ba cái rồi nói tiếp:

- Võ công của gia gia đây dĩ nhiên còn kém tằng tổ phụ mà chưa chắc đã bằng được tổ phụ ngươi, nhưng về công cuộc kinh doanh tiêu cục thì có thể nói hơn tổ phụ lẫn tằng tổ ngươi rồi. Tằng tổ dựng ra cơ nghiệp sáu tỉnh miền duyên hải, còn Lưỡng

Quảng, Lưỡng Hồ và Giang Tây năm tỉnh là bàn tay của gia gia đây mà có. Đó là nhờ bí quyết nào, ngươi có biết không? Nói trắng ra chẳng qua chỉ ở bốn chữ "thêm bạn bớt thù" mà thôi. Phước Oai tiêu cục, chữ Phước ở trên, chữ Oai ở dưới là nói phước nghĩa quan hệ hơn oai phong. Nếu đem đổi ngược lại là "Oai phước" thì nghĩa khác hẳn đi nó biến đổi ra làm oai hơn làm phước". Ha ha! Ha ha!...

Lâm Bình Chi bất đắc dĩ cũng phải cười lên mấy tiếng khô khan lạt lẽo để đáp lại phụ thân, nhưng là những tiếng cười vô vị, trong lòng chẳng có chi hứng thú.

Lâm Chấn Nam không phát giác ra nỗi lòng hồi hộp bất an của chàng, ông lại nói tiếp:

- Cổ nhân thường nói được đằng chân lân đằng đầu". Gia gia đây đã được mười mấy tỉnh đường ngoài rồi, bây giờ cũng muốn lấn vào đất Thục. Đường bảo tiêu của chúng ta đi từ Phúc Kiến vào phía Tây, từ Giang Tây qua Hồ Nam đến Hồ Bắc, chẳng lẽ chịu dừng lại ở đây ư? Sao không ngược dòng sông Trường Giang đi nữa về phía Tây vào đến đất Tứ Xuyên? Tứ Xuyên là nước vựa, tiền vựa của dân giàu đất thịnh. Chúng ta vào được Tứ Xuyên rồi sẽ phía Bắc ngược lên Thiểm Tây, phía Nam xuống đến Vân Nam, Qúi Châu. Như vậy đường kinh doanh của chúng ta sẽ được thêm ba thành nữa. Có điều Tứ Xuyên là nơi rồng ẩn, cọp nấp, cao nhân rất nhiều. Xe tiêu của Phước Oai tiêu cục muốn đi Tứ Xuyên thì phải giao du với phái Nga Mi và phái Thanh Thành mới yên được.

Từ ba năm nay, mỗi năm hai tiết xuân thu, ta đã phái người đưa hậu lễ lên chùa Tùng Phong phái Thanh Thành và chùa Kim Đỉnh phái Nga Mị Nhưng trước đây chưởng môn hai phái này không thu lễ vật.

Kim Quang thượng nhân phái Nga Mi còn chịu tiếp kiến tiêu đầu của ta phái đến, mời ở lại ăn bữa cơm chay, nói mấy câu tạ từ rồi để nguyên phong lễ vật, không động đến, bảo đưa trả về.

Dư quán chủ chùa Tùng Phong thì gắt gao hơn. Tiêu đầu của chúng ta đưa lễ đến lưng chừng sườn núi đã bị ngăn chặn lại. Họ nói là Dư quán chủ đang ở thời kỳ tọa quan, cửa đóng then cài không chịu tiếp kiến người ngoài. Họ còn nói trong chùa đủ cả không thiếu thứ gì và không thu lễ vật của mình.

Tiêu đầu của chúng ta đứng nói chuyện không được ra mắt Dư quán chủ, ngay đến cổng chùa hướng Nam hay hướng Bắc y cũng không biết nữa.

Lần nào tiêu đầu đưa lễ đến cũng thở hồng hộc chạy về. Y nói là nếu ta không nghiêm lệnh bắt y bất luận đối phương vô lễ đến đâu mình vẫn phải một niềm kính cẩn, nên y đành chịu nuốt giận trở về. Nếu không thì dù cha trời, mẹ đất họ cũng chống cự, có khi đến đánh nhau nữa là khác.

Lâm Chấn Nam nói tới đây, ra chiều đắc vô cùng, ông đứng lên nói :

- Ngờ đâu lần này Dư quán chủ lại chịu thu lễ vật của chúng ta rồi. Quán chủ còn nói là sẽ phái bốn tên đệ tử đến Phúc Kiến đáp lễ...

Lâm Bình Chi lớn tiếng hỏi:

- Bốn tên chứ không phải hai ư?

Lâm Chấn Nam đáp:

- Phải rồi! Bốn tên đệ tử! Ngươi coi đó thì biết Dư quán chủ sử sự long trọng vô cùng. Phước Oai tiêu cục của chúng ta vẻ vang biết chừng nào? Chiều nay ta sẽ phái khoái mã thông tri cho các phân cục ở những tỉnh Giang Tây, Hồ Nam, Hồ Bắc phải ân cần

tiếp đãi bốn vị sứ giả phái Thanh Thành như bậc thượng tân.

Lâm Bình Chi lại hỏi:

- Gia gia! Phải chăng người Tứ Xuyên vẫn có lệ kêu kẻ khắc bằng con rùa và tự xưng mình là lão gia?

Lâm Chấn Nam cười đáp:

- Ở Tứ Xuyên những người thô tục mới ăn nói thế. Hạng người thô tục này khắp nước đâu đâu chả có. Dĩ nhiên người thô tục nói năng không được thanh lịch. Ngươi đã nghe những tên chạy cờ hiệu trong tiêu cục chúng ta lúc họ đánh bạc nói năng còn khó nghe hơn người Tứ Xuyên là khác. Sao ngươi lại hỏi câu này?

Lâm Bình Chi ngập ngừng đáp:

- Hài nhi muốn hỏi vậy thôi, không có chuyện chi cả.

Lâm Chấn Nam nói:

- Khi bốn đệ tử phái Thanh Thành tới đây, ngươi nên tìm cách thân cận với họ để học lấy tác phong của đệ tử danh gia. Kết giao được với bốn người bạn này là ngày sau tha hồ sung sướng...

Lâm Chấn Nam nói tới đây thì đột nhiên ngoài sảnh đường có tiếng người huyên náo. Tiếp theo là tiếng bước chân của mấy người lật đật chạy vào.

Lâm Chấn Nam chau mày hỏi:

- Có chuyện chi mà nhộn lên thế ?

Bỗng thấy ba tên chạy cờ hiệu tiến vào. Tên đi đầu hớt hải nói:

- Tổng... tổng tiêu đầu...

Phước Oai Tiêu Cục Phát Sinh Biến Cố

Lâm Chấn Nam quát hỏi:

- Ngươi có điều chi mà hốt hoảng như vậy?

Tên chạy hiệu Thất Trần ấp úng đáp:

- Bạch... Bạch Nhị chết rồi!

Lâm Chấn Nam giật mình kinh hãi hỏi ngay:

- Ai giết gã? Tụi bay đánh bạc rồi gây thành ẩu đả phải không?

Trong lòng phiền muộn, Lâm Chấn Nam bụng bảo dạ:

- Những tên hán tử này bôn tẩu giang hồ quen thói cờ bạc mất rồi, thật khó mà quản thúc chúng được! Động một cái là tay đấm chân đá, rồi rút dao đâm chém nhau. Nơi đây là chỗ phủ thành, mà để phát sinh án mạng thì rầy rà to rồi.

Bỗng nghe Thất Trần đáp:

- Không phải thế! Không phải thế!... Vừa rồi gã Tiểu Lý ra cầu tiêu thấy Bạch Nhị nằm bên nhà cầu trong vườn rau. Trong người y chẳng có thương tích chi hết, nhưng toàn thân lạnh cứng, không hiểu chết tự bao giờ và bị chết trong trường hợp nào? Chắc y bị cấp bệnh mà thác.

Lâm Chấn Nam thở phào một cái nói:

- Để ta ra coi.

ông nói rồi lập tức đi ngay. Lâm Bình Chi cũng theo sau. Ra tới vườn rau đã thấy bảy tám người vừa tiêu sư vừa người chạy cờ

hiệu đang xúm xít vào một chỗ. Mọi người thấy tổng tiêu đầu tới đều tránh ra nhường lối đi.

Lúc Lâm Chấn Nam coi thi thể Bạch Nhị thì người gã đã lột hết quần áo ra rồi. Trong mình gã tuyệt không một vết máu. Ông liền hỏi Chúc tiêu sư đứng bên:

- Có thương tích gì không?

Chúc tiêu sư đáp:

- Thuộc hạ khám xét rất kỹ, khắp mình gã không có một vết thương nào mà cũng không phải gã bị trúng độc.

Lâm Chấn Nam nhìn sắc mặt Bạch Nhị vẫn như thường không có chỗ nào thâm tím, bên môi hãy còn đọng nụ cười, liền gật đầu nói:

- Vào nói cho Đồng tiên sinh hay để y liệu lý việc tống táng cho Bạch Nhị và cấp cho gia đình gã một trăm y liệu.

Từ ngày Lâm Viễn Đồ sáng lập ra Phước Oai tiêu cục đã định lệ những món tiền gọi là phủ tuất cho tiêu sư, chạy hiệu và phu tạp dịch chết vì đang làm việc hoặc bị trọng thương, hay mắc bệnh mà chết mỗi hạng bao nhiêu. Từ ngày Lâm Chấn Nam lên nắm quyền tiêu cục đã hai ba lần gia tăng các khoản tiền phủ tuất này.

Một tên chạy hiệu nhân bị bệnh mà chết, dĩ nhiên Lâm Chấn Nam chẳng lấy gì làm quan tâm, ông trở gót quay về nhà đại sảnh gọi Lâm Bình Chi hỏi:

- Sáng nay Bạch Nhị có theo ngươi đi săn không?

Lâm Bình Chi đáp:

- Gã có đi, lúc về vẫn bình yên, không hiểu gã bị cấp bệnh hồi nào.

Lâm Chấn Nam nói sang chuyện khác:

- Vụ này thật là đột ngột. Ta lăm le mở đường bảo tiêu vào Tứ Xuyên đã đến mười năm nay chưa thành. Không ngờ Dư quán chủ đột nhiên cao hứng chẳng những thu nạp lễ vật của mình, còn phái bốn đệ tử vượt đường ngàn dặm, đến đây đáp lễ.

Lâm Bình Chi nói:

- Thanh Thành tuy là một môn phái lớn trong võ lâm, nhưng oai danh của Phước Oai tiêu cục cùng gia gia trên chốn giang hồ cũng không phải là nhỏ. Hàng năm mình phái người đến Tứ Xuyên đưa lễ biếu, thì Dư quán chủ có phái người tới đây đáp lễ cũng chỉ là câu chuyện có đi có lại mà thôi chứ gì?

Lâm Chấn Nam cười nói:

- Ngươi thật chẳng biết gì. hai phái Thanh Thành, Nga Mi tại tỉnh Tứ Xuyên oai danh ngang hàng với hai phái Thiếu Lâm, Võ Đương. Họ dựng ra môn phái đã mấy trăm năm, những anh tài dưới trướng nhiều không biết bao nhiêu mà kể. Ta tuy võ nghệ không đến nỗi hèn kém, nhưng không thu nạp đệ tử, truyền nhân. Đời ta trơ trọi một mình, đến đời ngươi cũng thế, so với họ người nhiều thế lớn làm sao được?

Lâm Bình Chi trong lòng không phục, chàng đáp:

- Triệu thúc thúc, Chu bá bá, Phùng thúc thúc, Tưởng tiêu tiên sinh đều võ công cao cường đáng kể vào hạng tuyệt đỉnh võ lâm. Nếu bao nhiêu anh hùng hảo hán tại khắp các tiêu cục tụ hội lại chẳng lẽ lại không địch nổi những phái Thiếu Lâm, Võ Đương, Nga Mi, Thanh Thành chi chi đó hay sao?

Lâm Chấn Nam cười nói:

- Hài tử! Câu này ngươi nói với gia gia đây thì không sao, nếu lọt vào tai người khác thì thật là phiền lắm đó.Trong 12 tiêu cục của chúng ta có 94 vị tiêu sư đều là những tay bản lãnh cao thâm, nếu tụ họp vào một chỗ thì chẳng chịu thua bất luận

môn phái nào, nhưng thắng người có lợi gì không? Người ta thường nói hòa khí sinh tiền tài. Chúng ta ăn bát cơm bảo tiêu, càng nên nhân nhượng với người ta một bước. Hễ mình lễ nhượng là họ không sinh sự, mình tự lún thấp đi để người ta xưng hùng, mà ta có mất mát gì đâu?

Lâm Chấn Nam vào nghề bảo tiêu đã mấy chục năm, ông biết rõ trên chốn giang hồ rất nhiều sóng gió hiểm nghèo. Hồi còn ít tuổi ông đã bị thất bại nhiều phen. Ngày nay tuổi già, ông đã giàu kinh nghiệm giang hồ và chủ trương lễ nhượng cho nên việc.

Lâm Bình Chi lại nói:

- Gia gia!...

Chàng vừa mở miệng bỗng có tiếng người la thất thanh:

- Chao ôi! Trịnh tiêu đầu lại chết rồi!

Cha con Lâm Chấn Nam cùng giật mình kinh hãi. Lâm Bình Chi đang ngồi ghế đứng phắt dậy run run lên nói:

- Bọn chúng đến báo...

Chữ "thù" chàng sắp thốt ra bỗng nhiên dừng lại. Lúc này Lâm Chấn Nam đã ra đến cửa nhà đại sảnh. Ông không để tới lời nói.

Bỗng thấy gã chạy hiệu Trần Thất thở hồng hộc chạy vào báo:

- Tổng... Tổng tiêu đầu! Nguy to rồi! Trịnh tiêu đầu... lại bị con ác quỷ Tứ Xuyên đòi mạng... bắt đem đi...

Lâm Chấn Nam sa sầm nét mặt quát lên:

- Cái gì mà ác quỷ Tứ Xuyên? Ngươi đừng ăn nói hồ đồ.

Trần Thất đáp:

- Đúng thế thật!... Thiếu tiêu đầu cứu mạng cho tiểu nhân. Con ác quỷ này sắp tìm đến tiểu nhân rồi. Số mạng thiếu tiêu

đầu to lớn... dương khí thịnh vượng... có quỷ thần hộ vệ ác quỷ không làm gì được... chúng ta mau mau tìm biện pháp hoặc mời thầy chùa được sõi về đọc kinh cúng dường... Thiếu tiêu đầu dập đầu lạy mấy lạy là xong. Có như thế mới tiêu tan được oan hồn con ác quỷ Tứ Xuyên. Giống ác quỷ này đòi mạng báo thù thiệt là ghê gớm chứ không phải chuyện chơi...

Gã nói lắp bắp một hồi câu nọ xọ câu kia. Lâm Chấn Nam chẳng hiểu ra sao quát lên:

- Câm miệng đi! Ngươi nói trăng nói cuội gì thế?

Trần Thất lại lắp bắp:

- Dạ! Dạ!... Con ác quỷ Tứ Xuyên kia... Người Tứ Xuyên còn sống đã hung hãn bá đạo... Hắn chết đi dĩ nhiên là ghê gớm lắm...

Gã thấy tổng tiêu đầu trừng mắt lên nhìn, vẻ mặt nghiêm khắc, không dám nói nữa, nhưng vẻ mặt rất sợ hãi ra dáng năn nỉ cầu người cứu mạng.

Lâm Chấn Nam hỏi:

- Ngươi bảo Trịnh tiêu đầu chết rồi phải không? Thi thể hiện giờ ở đâu? Y chết trong trường hợp nào?

Giữa lúc ấy có mấy tên tiêu sư cùng mấy gã chạy hiệu tiến đến sảnh đường. Một tên tiêu sư chau mày hỏi:

- Tổng tiêu đầu! cái chết của Trịnh huynh đệ cũng giống hệt như cái chết của Bạch Nhị. Trong người không có một vết thương tích, mặt mũi không xanh xám hay phù thũng. Thủ khiếu cũng không ứa máu. Hay là... Hay là vừa theo thiếu tiêu đầu đi săn rồi trúng phải tà mả Chạm phải hung thần ác quỷ gì đây?

Lâm Chấn Nam hừ một tiếng rồi nói:

- Suốt đời ta bôn tẩu giang hồ, chưa bao giờ gặp ma quỷ hết. Chúng ta thử đi coi.

Dứt lời ông cất bước ra khỏi sảnh đường. Trần Thất lại nói:

- Số mạng tổng tiêu đầu đã lớn, oai phong phúc phận cũng lớn, dĩ nhiên ác quỷ phải gờm không dám làm gì. Nhưng bọn tiểu nhân thân hèn sâu cát, phận mọn kiến giun, không thể bì được.

Lâm Chấn Nam không lý gì đến gã, tiếp tục đi theo bọn tiêu đầu tới tàu ngựa thì thấy Trịnh tiêu đầu nằm sóng sượt ngay trước cửa , hai tay y còn cầm chiếc yên ngựa. Hiển nhiên y đang tháo yên thì đột nhiên lăn ra mà chết, chứ không phải ấu đả gì.

Lúc này trời đã tối rồi. Lâm Chấn Nam bảo người giơ đèn lồng lên soi. Ông thò tay cởi quần áo Trịnh tiêu đầu xem xét rất kỹ, lại nắn các khớp xương thì quả nhiên không thương tích, cả đến những đốt xương ngón tay cũng không bị gãy cái nào.

Lâm Chấn Nam là một tay hào kiệt, vốn không tin quỷ thần. Cái chết đột ngột của Bạch Nhị chứa đủ khiến cho ông lấy làm kỳ dị nhưng cái chết của Trịnh tiêu đầu giống hệt gã kia nhắc nhở cho ông trong vụ này có điều chi ngoắt nghéo. Nếu bảo là bị chết về những chứng bệnh ôn dịch thì sao trong mình không có chấm đen loang lổ? ông nghĩ vụ này tất có liên quan đến chuyện đi săn của cậu con sáng nay, liền quay lại hỏi Lâm Bình Chi:

- Bữa nay theo ngươi đi săn, ngoài Trịnh tiêu đầu còn những ai?

Lâm Bình Chi đáp:

- Còn Sử tiêu đầu và gã này.

Chàng vừa nói vừa chỉ vào Trần Thất. Lâm Chấn Nam gật

đầu nói:

- Hai người hãy theo ta!

Rồi quay lại bảo một tên chạy hiệu đi mời Sử tiêu đầu đến sương phòng phía Đông nói chuyện.

Ba người về đến sương phòng, Lâm Chấn Nam ngồi xuống không nói gì. Ông biết cậu con chưa từng lịch duyệt, kiến thức nông cạn, còn Trần Thất chỉ ăn nói hồ đồ khiến người loạn óc. Cần phải hỏi tới Sử tiêu đầu là tay lão luyện mới ra được manh mối gì chăng?

Trần Thất mấy lần muốn nói nhưng thấy tổng tiêu đầu vẻ mặt oai nghiêm, liền rụt lưỡi lại không dám nói nữa.

Ngờ đâu chờ đã lâu lắm, thủy chung vẫn không thấy Sử tiêu đầu tới. Lâm Chấn Nam liền giục Trần Thất:

- Ngươi đi mời Sử tiêu đầu mau lên.

Trần Thất dạ một tiếng rồi chạy ra cửa sương phòng. Nhưng gã quay lại ấp úng nói:

- Sử tiêu đầu chắc sắp tới rồi... Tưởng tiểu nhân... bất tất phải đi giục dã y làm chi?

Lâm Chấn Nam tức giận quát lên:

- Ta bảo mi thì cứ biết là đi cho mau, còn rắc rối gì nữa?

Trần Thất vội đáp:

- Dạ! Dạ! Tiểu nhân xin đi.

Toàn thân gã run bần bật. Chân phải gã vừa khoa lên bước qua ngưỡng cửa, bỗng lại rụt vào, quỳ hai gối xuống nhìn Lâm Chấn Nam năn nỉ:

- Tổng... Tổng tiêu đầu tha mạng cho!... Một mình tiểu nhân đi ra tất là phải chết!

Lâm Chấn Nam thấy Trần Thất sắc mặt tái mét, cắt không còn giọt máu, khiếp sợ đến một trình độ khôn tả. Tuy ông không tin quỷ thần, nhưng tình trạng Trần Thất tỏ ra như gã trông thấy ác quỷ rõ ràng, ông cũng không khỏi ớn da gà, liền dậm chân bảo gã:

- Đứng dậy! Đứng dậy! Ngươi điên rồi,,, hay sao?

Trần Thất vẫn nằm yên, miệng lắp bắp:

- Thiếu tiêu đầu!... Vụ đó không liên quan gì đến tiểu nhân. Thiếu tiêu đầu... mau tìm biện pháp nào để đối phó...

Lâm Chấn Nam nghe gã nói vậy, sinh lòng ngờ vực, bảo gã:

- Ngươi dậy đi!... Rồi đứng yên đây là được.

Trần Thất tưởng chừng như được đức thượng đế ban lệnh đại xá. Gã đứng dậy liền, xoay tay đóng cửa phòng lại, tựa hồ gã sợ con ác quỷ Tứ Xuyên xông vào hại người. Lâm Chấn Nam quay lại hỏi Lâm Bình Chi:

- Vụ này là thế nào đây?

Lâm Bình Chi biết là không thể dấu giếm được nữa. Chàng liền đem câu chuyện đi săn trở về vào tửu quán bên đường uống rượu rồi thấy hai gã hán tử người Tứ Xuyên trêu trọc cô gái bán rượu nhân đó xảy ra câu chuyện xung đột thế nào? Cuộc động thủ ra sao? Gã hán tử đã đấu chàng thế nào? Trong lúc hoang mang vừa tức giận, chàng rút kim đao đâm chết hán tử ra sao? Nhất nhất thuật lại cho Lâm Chấn Nam nghe.

Chàng kể cả việc đem chôn thi thể hán tử ở trong vườn rau sau tửu quán và cho tiền chủ quán, dặn lão không được tiết lộ vụ này với bất cứ một ai.

Lâm Chấn Nam càng nghe càng biết là câu chuyện rắc rối. Nhưng ông đã từng trải sóng to gió cả trên giang hồ. Việc cậu

con cùng người xảy cuộc ấu đả, giết chết một kẻ tha hương tuy là một thủ đoạn tàn nhẫn, nhưng cũng chưa phải việc động trời, ông vẫn bình tĩnh nghe chàng thuật chuyện, nét mặt không lộ vẻ gì khác lạ.

Nghe Lâm Bình Chi kể chuyện xong, Lâm Chấn Nam trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Hai hán tử đó không nói rõ là người môn phái hay bang hội nào ư?

Lâm Bình Chi đáp:

- Không.

Lâm Chấn Nam lại hỏi:

- Trong ngôn ngữ cử chỉ của họ có chỗ nào khác lạ không?

Lâm Bình Chi đáp:

- Hài nhi không thấy có chỗ nào khác lạ. Có điều gã hán tử họ Dư nói...

Lâm Bình Chi chưa dứt lời, Lâm Chấn Nam đã hỏi xen vào:

- Phải chăng ngươi đã giết hán tử họ Dư?

Lâm Bình Chi đáp:

- Đúng thế! Hài nhi nghe gã kia kêu hắn là "Dư huynh đệ". Có điều hài nhi không rõ là Dư hay Du vì khấu âm người phương xa, không nghe được chuẩn đích.

Lâm Chấn Nam lắc đầu rồi nói như để mình nghe:

- Không hiểu, không hiểu có phải y hay không? Dư quán chủ bảo là phái người đến đây, nhưng không có lý nào lại tới phủ Lục Châu mau thế được, trừ khi người họ mọc cánh.

Lâm Bình Chi trong lòng hồi hộp, hỏi lại:

- Gia gia! Gia gia liệu hai gã đó có phải là người phái Thanh

Thành không?

Lâm Chấn Nam không trả lời. Hồi lâu, ông vừa đưa tay ra vừa vạch vừa hỏi:

- Ngươi thi triển thức "Phiên thiên chưởng" thế này đánh gã thì gã chiết giải bằng cách nào?

Lâm Bình Chi đáp:

- Gã không biết chiết giải chi hết, mà tát tai hài nhi một cái thật mạnh.

Lâm Chấn Nam cười ồ nói:

- Hay lắm! Hay lắm! Hay lắm!

ông nói liền ba câu "Hay lắm" khiến cho căn phòng đang bao phủ một làn không khí nghiêm trọng, khẩn trương, hòa hoãn trở lại. Lâm Bình Chi thấy Lâm Chấn Nam bật cười, chàng chẳng hiểu gì cũng cười theo và cảm thấy rất yên tâm vững dạ. Lâm Chấn Nam lại hỏi:

- Ngươi dùng thủ thức này đánh gã thì gã trả đòn thế nào?

ông vừa hỏi vừa giơ tay ra chỉ trỏ làm hiệu. Lâm Bình Chi đáp:

- Lúc đó hài nhi lửa giận bốc lên ngùn ngụt nên không nhớ được rõ ràng. Dường như hài nhi ra chiêu đó, hắn đấm vào ngực hài nhi một thoi quyền.

Lâm Chấn Nam càng lộ vẻ ôn hòa, nói:

- Hay quá! Chiêu này phải trả lại thế này mới đúng. Thế mà gã đó cũng không hiểu thì quyết nhiên không phải là con cháu Dư quán chủ ở chùa Tùng Phong của phái Thanh Thành mà tiếng tăm lừng lẫy khắp thiên hạ.

Té ra Lâm Chấn Nam nói mấy câu "hay lắm" không phải là để khen thưởng cậu con giỏi quyền cước mà là vì ông đã yên tâm.

Ông nghĩ rằng trong cả tỉnh Tứ Xuyên rộng lớn, người hiểu võ công kể cả mười muôn, mà gã hán tử họ Dư kia đã bị cậu con ông hạ sát thì dĩ nhiên bản lĩnh tầm thường, nhất định gã không liên quan gì đến phái Thanh Thành.

Lâm Chấn Nam thò ngón tay giữa bên phải ra gõ lách cách xuống mặt bàn một lúc rồi lại hỏi:

- Gã đè cổ ngươi thế nào?

Lâm Bình Chi đưa tay ra vừa trỏ vừa vạch để diễn tả lại trường hợp chàng bị hán tử họ Dư đè cổ khiến chàng không nhúc nhích được. Trần Thất dường như lúc này đã mạnh bạo hơn, nói xen vào:

- Bạch Nhị cầm đinh ba đâm gã, liền bị gã vung cước đá ngược lại phía sau hất đinh ba đi... rồi lại... lại đá cả Bạch Nhị lăn long lóc.

Lâm Chấn Nam tâm thần chấn động, đứng lên hỏi:

- Gã xoay cước đá văng cây đinh ba lại đá ngã cả Bạch Nhị nữa ử... Thế thì phép đá của gã thế nào?

Trần Thất đáp:

- Gã đá thế này.

Hai tay Trần Thất bám vào chân ghế. Gã nhảy người lên, hất chân trái đá ngược lại một cái. Người gã lại nhẩy lên rồi mới đá chân phải ra. Võ nghệ gã rất tầm thường nên động tác của gã vụng về chẳng khác gì con ngựa tung vó đá người. Lâm Bình Chi thấy Trần Thất đá ngược lại hai cước kiểu cách rất khó coi. Chàng không nhịn được, suýt nữa phải phì cười nói với Lâm Chấn Nam :

- Gia gia! Gia gia thử coi...

Chàng đang nói dở câu, ngửng đầu lên nhìn thấy phụ thân

nét mặt đầy vẻ khủng khiếp, liền dừng lại không dám nói nữa. Lâm Chấn Nam lộ vẻ đăm chiêu hỏi:

- Dường như hai cái đá hậu đó là "Bách biến ảo thoái", một tuyệt kỹ đắc ý của phái Thanh Thành. Hài nhi! Hai cước đó gã đá thế nào.

Lâm Bình Chi đáp:

- Lúc đó hài nhi bị gã đè đầu, nên không nhìn rõ gã đá ra sao.

Lâm Chấn Nam nói:

- Đúng rồi. Phải hỏi Sử tiêu đầu mới biết được.

ông liền chạy ra cửa phòng lớn tiếng gọi:

- Có ai đấy không? Sử tiêu đầu đâu? Sao mãi không thấy đến?

Hai tên chạy hiệu nghe tiếng vội chạy lại đáp:

- Bọn tiểu nhân tìm mãi chẳng thấy Sử tiêu đầu đâu cả. Chắc y đi chơi phố rồi.

Lâm Chấn Nam giậm chân nói:

- Đi tìm y về ngay lẹ lên! Chắc y tìm đến nhà mụ quả phụ họ Trương bán đậu hủ ở đường Tây Hậu đó. Trời ơi đã xảy ra chuyện tày đình mà còn đi... nói chuyện... tâm tình được!

ông vừa nói vừa lắc đầu hoài. Một tên chạy hiệu đáp:

- Đã phái người tới đó kêu y rồi.

Hai tên chạy hiệu nhìn nhau mà cười, chúng đều bụng bảo dạ:

- Mọi người trong tiêu cục đều cho là tổng tiêu đầu không hay. Ngờ đâu cả câu chuyện trăng hoa của Sử tiêu đầu này cũng đến tai ông. Có điều ông không muốn nói ra mà thôi. Ta nên biết Lâm Chấn Nam thống lĩnh Phước Oai tiêu cục cả các tỉnh. Ngay ở các phân cục, mỗi khi lựa chọn tiêu sư thì việc đầu tiên là phải

điều tra cho biết rõ nhân phẩm từng người, xuất thân ra sao? Các tiên sư gia nhập tiêu cục rồi, mọi hành vi và cách ăn nói thường nhật Lâm Chấn Nam vẫn gia tâm theo dõi. Có điều trước mặt người ngoài, không bao giờ ông đề cập đến đời tư của ai.

Giả sử có tên tiêu sư nào bị thua bạc lớn, hoặc giữa các tiêu sư có điều xích mích là lập tức ông tìm cách giải quyết.

Việc bảo tiêu chẳng khác gì việc hành quân lâm địch. Nếu nội bộ lục đục là địch thừa cơ những kẽ hở để xâm nhập vào ngay.

Phụ thân ông thường nhắc tới chuyện An Thông tiêu cục ở phủ Khai Phong, tỉnh Hà Nam đã gây dựng thành một cơ nghiệp đồ sộ, rồi sau để cho những tay cao thủ của phe địch trà trộn vào tiêu cục làm tiêu sự Nhân thế mà lúc gặp nguy biến bị tay trong làm nội ứng cho ngoài đánh vào. Thế là trong vòng ba ngày An Thông tiêu cục nổi tiếng khắp thiên hạ bị san thành bình địa. Bao nhiêu xe tiêu đang bôn tẩu bên ngoài cũng bị cướp nhẵn trong mấy ngày. Vì thế mà mọi hành động cùng sự kết bạn của các tiêu sư hàng ngày, Lâm Chấn Nam đều theo sát không bao giờ chạnh mảng.

Sau một lúc, hai tên chạy hiệu lật đật chạy vào bẩm:

- Thưa tổng tiêu đầu! Sử tiêu đầu không có ở những nơi... mà y thường lui tới...

Lâm Chấn Nam sinh dạ hoài nghi, tự hỏi:

- Hay Sử tiêu đầu là người của địch cho vào nằm vùng. Bây giờ xảy chuyện, hắn liền bỏ đỉ Không chừng cả Bạch Nhị lẫn Trịnh tiêu đầu cũng đều do hắn ngấm ngầm gia hại? Nếu không thì tại sao đột nhiên hắn lại lánh mặt?

Bỗng nghe Trần Thất lên tiếng:

- Hỏng bét! Hỏng bét! Sử tiêu đầu nhất định bị con ác quỷ Tứ Xuyên đòi mạng lôi đi rồi. Tiến thêm bước nữa là đến lượt tiểu nhân... Tổng tiêu đầu! Xin lão gia tìm cách cứu mạng cho tiểu nhân...

Gã khóc sướt mướt, tựa hồ lại sắp quỳ hai chân xuống.

Những Trò Biến Ảo Trong Quán Rượu

Lâm Chấn Nam trong lòng rất là phiền não, thấy Trần Thất rắc rối hoài, ông tức mình đẩy gã một cái khá mạnh, hất lùi lại mấy bước đánh "binh" một tiếng, gã ngồi phệt xuống đất. Lâm Bình Chi quát lên:

- Ngươi đừng nói nhăng nữa để gia gia ta khỏi nổi nóng.

Lâm Chấn Nam hai tay chắp để sau lưng, bước lui rồi lại bước tới trong nhà hoa sảnh, lẩm bẩm một mình:

- Hai cái đá hậu này nếu đúng là "Bách biến ảo thoái", thì e rằng... dù không phải là con cháu Dư quán chủ cũng là người có liên quan đến phái Thanh Thành.

ông gật đầu mấy cái tỏ ra đã có chủ rồi cất tiếng

- Mời Thôi tiêu sư và Lý tiêu sư.

Thôi, Lý là hai vị tiêu sư trước nay làm việc rất ổn thỏa, lại là những tay lão thành, chắc chắn nên được lòng tin cậy của Lâm Chấn Nam.

Hai người thấy Trịnh tiêu đầu chết một cách đột ngột, Sử tiêu đầu lại mất tích, thì biết ngay có chuyện rồi, liền đến chầu chực ngoài sảnh đường. Vừa nghe tiếng Lâm Chấn Nam gọi, hai người liền chạy vào.

Thôi tiêu đầu nói ngay:

- Tổng tiêu đầu! Sử tiêu đầu không có lời cáo biệt, bỏ đi một cách đột ngột thì e rằng trong vụ này có điều ngoắt nghéo. Thuộc hạ đã đến phòng y tra xét thì thấy còn nguyên, y không

đem theo một vật gì đi hết, dưới gối còn hai mươi mấy lạng bạc nữa, mới thật là kỳ. Không phải sau khi có việc xảy ra, thuộc hạ mới nói là mình đã tiên liệu rồi. Ngày thường cứ thấy y lén lén lút lút, thuộc hạ đã ngấm ngầm lưu tâm dò xét mà không sao tóm được tang chứng y có mưu toan điều gì

Lâm Chấn Nam nói:

- Thôi tiêu đầu! Tiêu đầu mời Triệu tiêu đầu, Chu tiêu đầu, Tưởng tiêu đầu ra cửa Bắc rượt theo Sử tiêu đầu ngay tức khắc. Nếu gặp y thì tìm lời khôn khéo khuyên y trở về. Dù có xảy ra việc gì quan trọng đến đâu, ta cũng nhất định tìm cách giải quyết cho y, không có điều gì đáng ngại cả.

Thôi tiêu đầu hỏi lại:

- Giả tỷ y nhất định không chịu trở về, có nên dùng biện pháp cứng rắn hay không?

Lâm Chấn Nam đáp:

- Sử tiêu đầu là người tâm cơ linh mẫn, hiểu biết thời vụ. Y thấy chúng ta phái những bốn người rượt theo thì biết ngay ở vào tình thế song quyền không khôn địch bốn tay, dù muốn, dù không y cũng quay về, đừng động thủ hay hơn. Nếu rượt theo không kịp thì thẳng đường chạy tới Triết Giang, Giang Tây đưa tin vào các phân cục này để họ hiệp lực viện trợ ngăn chặn giùm. Tiêu đầu bảo bốn vị kia đến phòng thủ quỹ lấy trăm lạng bạc cầm đi làm tiền lộ phí. Thôi tiêu đầu dạ một tiếng rồi chạy đi. Giữa hắn và Sử tiêu đầu xưa nay tuy bằng mặt mà chẳng bằng lòng. Nay hắn thấy tổng tiêu đầu mở cờ gióng trống đi đuổi Sử tiêu đầu gắt gao thì trong lòng ngấm ngầm đắc vội chạy đi báo cho mọi người.

Lâm Chấn Nam bụng bảo dạ:

- Hán tử người Tứ Xuyên bị giết đó là ai? Ta phải thân hành

tới đó coi xem mới được.

ông chờ Thôi tiêu đầu chạy đi truyền tin cho những người kia xong trở về, liền nói:

- Chúng ta đi làm việc này. Nhị vị Thôi, Lý cùng hài nhi và Trần Thất hãy đi cùng.

Năm người cưỡi ngựa chạy ra cửa Bắc, may mà cửa thành chưa đóng, đoàn người ra khỏi cửa thành chạy thẳng lên hướng Bắc. Lâm Chấn Nam hỏi:

- Tửu quán đó ở đâu? Hài nhi đi trước dẫn đường.

Lâm Bình Chi vọt ngựa đi lên trước, Trần Thất khiếp sợ suýt nữa ngã ngựa. Gã la lớn :

- Chúng ta đến tửu quán đó ử... Tổng tiêu đầu! Nơi quỷ quái đó... bất luận thế nào cũng không nên tới nữa. Con ác quỷ Tứ Xuyên... đang chờ ở đó... Chúng ta đi tìm cái chết hay sao?

Lâm Chấn Nam nói:

- Lý tiêu đầu! Gã Trần Thất mà còn nói đến chữ "Quỷ" thì tiêu đầu quất cho gã một roi để đầu óc gã tỉnh táo.

Lý tiêu đầu vừa cười vừa đáp :

- Dạ, dạ!

Rồi hắn giơ roi ngựa lên, quay lại hỏi Trần Thất:

- Trần Thất! Ngươi đã nghe rõ chưa?

Chẳng mấy chốc năm con ngựa đã đi tới trước tửu quán thì thấy cửa quán đóng chặt. Lâm Bình Chi chạy lại gõ cửa, la gọi:

- Tát lão đầu! Tát lão đầu mở cửa mau!

Chàng vừa gõ cửa vừa gọi hồi lâu vẫn chẳng thấy ai thưa. Trần Thất khẽ nói:

- Lão già đó cùng cô bé kia nhất định... chết rồi... Con ác quỷ

Tứ Xuyên...

Gã vừa nói đến chữ "quỷ", Lý tiêu đầu khẽ quất roi ngựa vào vai gã một cái. Trần Thất liền nói :

- Tiêu đầu có đánh tiểu nhân cũng bằng vô dụng. Tiểu... nhân đi về đây, không làm nghề này nữa, được chăng? Thà rằng chẳng được ăn cơm Phước Oai tiêu cục nữa còn hơn ở lại đây lúc nào nguy hiểm lúc ấy.

Lý tiêu đầu khẽ bảo gã :

- Ngươi về cũng không sao. Có điều con ác quỷ Tứ Xuyên thấy tổng tiêu đầu là khiếp vía, chẳng khi nào dám trêu vào tay ông. Một mình ngươi ra về, ác quỷ nó đón đường thì ngươi bỏ đời.

Trần Thất vừa kinh hãi vừa tức giận nói:

- Tiêu đầu nói đùa đấy chứ?

Nhưng gã không dám ra về một mình. Thôi tiêu đầu vừa liếc mắt nhìn Lâm Chấn Nam, vừa đưa tay ra hiệu đẩy cửa. Lâm Chấn Nam gật đầu.

Thôi tiêu đầu đập mạnh hai tay vào cánh cửa bật lên tiếng răng rắc. Then cửa bị gãy, cả hai cánh cửa mở ra rồi tự động khép lại, xong lại mở ra. Cánh cửa đưa đi đưa lại như vậy bật lên thành tiếng kẽo kẹt giữa lúc đêm hôm tịch mịch nghe mà phát ớn. Thôi tiêu đầu đẩy cửa ra rồi kéo Lâm Bình Chi sang một bên, nghe ngóng không thấy động tĩnh gì mới bật lửa lên tiến vào trong nhà. Tiện thấy trên bàn có ngọn đèn dầu liền thắp lên cho sáng. Mấy người tìm hết trong ngoài một lượt mà chẳng thấy có một ai. Những chăn, đệm, bì, rương vẫn còn y nguyên chưa đem đi.

Lâm Chấn Nam gật đầu nói:

- Lão đầu thấy ở đây xảy ra án mạng, xác chết lại chôn trong

vườn nhà lão, lão sợ phiền lụy nên bỏ đi rồi. Trần Thất! Ngươi lấy xuổng, cuốc ra đào tử thi lên coi!

Giả tỷ ngày thường Trần Thất đối với tổng tiêu đầu không một niềm kính sợ, không chừng lúc này gã dám liều mạng với ông. Bây giờ thấy ông bảo vậy, gã chỉ ngần ngừ một chút rồi rụt đầu lại nói:

- Thôi tiêu đầu! Lý tiêu đầu! Xin hai vị làm phước bảo vệ cho tiểu nhân một chút. Đức Bồ tát sẽ phù hộ cho nhị vị cùng các bà năm nay sinh đôi! Lý tiêu đầu! Xin

Thôi tiêu đầu bật cười mắng gã:

- Mẹ kiếp! Thằng lỏi này. Mi lại còn muốn phỉnh phờ bọn ta nữa ư? Ta cùng Lý tiêu đầu đã ba năm không về đến nhà thì ai mà sanh con mụ mẫm.

Trần Thất ấp úng:

- Cái đó... cái đó...

Nếu là ngày thường thì gã còn nói nhiều nữa đấy, nhưng hiện giờ trống ngực gã đánh hơn trống làng, thì lòng dạ nào mà nói đùa? Gã chậm chạp đi từng bước một ra vườn rau giơ cuốc lên bổ xuống chỗ hôm qua đã chôn tử thị Trần Thất vừa cuốc được hai nhát, chân tay gã đã nhủn ra, cơ hồ không đứng vững, những muốn ngồi phệt xuống. Lý tiêu đầu liền mắng gã :

- Đồ vô dụng này! Mi thật không đáng ăn bát cơm bảo tiêu.

Rồi một tay đón lấy cuốc một tay cầm đèn lồng đưa cho Trần Thất. Hắn cầm cuốc bổ xuống cuốc đất lên. Tý lực Lý tiêu đầu rất mạnh. Hắn cuốc chẳng mấy chốc đã đào xuống huyệt khá sâu. áo xác chết đã chìa ra. Hắn cuốc sâu thêm mấy nhát nữa rồi luồn lưỡi cuốc xuống dưới tử thi giật mạnh một cái kéo ngay được tử thi lên mặt đất. Trần Thất quay đi không dám nhìn xác.

Bỗng nghe bốn người kia bật lên tiếng la hoảng. Trần Thất giựt mình kinh hãi, sạnh tay đánh rớt đèn lồng xuống đất tắt phụt. Trong vườn rau liền tối đen như mực. Lâm Bình Chi cũng thất đảm chàng nói líu lưỡi:

- Rõ ràng... đêm qua chôn xác... người Tứ Xuyên, mà sao... sao...

Lâm Chấn Nam ngắt lời:

- Thế này thì kỳ thật! Té ra mình trách oan lão. Hãy thắp đèn lên đã!

Thôi tiêu đầu liền bật lửa thếp đèn lồng. Lâm Chấn Nam cúi xuống nhìn tử thi hồi lâu rồi nói:

- Người lão cũng không có thương tích chi hết, bị chết giống hệt hai người kia.

Trần Thất thấy Lâm Chấn Nam nói vậy, gã đánh bạo quay lại nhìn xác chết. Đột nhiên gã la thất thanh:

- Sử... tiêu đầu!... Sử... tiêu đầu!...

Nguyên cái xác vừa quật lên đó là thi thể Sử tiêu đầu, còn xác chết hán tử người Tứ Xuyên chôn trước đã không cánh mà bay đi mất rồi. Lâm Chấn Nam nói:

- Lão chủ quán họ Tát, nhất định có chuyện gì trong vụ này rồi.

Nói rồi, ông hấp tấp giật lấy đèn lồng chạy vào nhà tra xét, ông sục sạo từ vò rượu, chảo gang trong bắp cho chí những bàn ghế trong phòng khách rất kỹ càng mà chẳng thấy chi khác lạ. Thôi, Lý hai vị tiêu đầu cùng Lâm Bình Chi cũng chia nhau đi tìm kiếm khắp nơi. Đột nhiên Lâm Bình Chi la lên :

- Úi chà! Gia gia lại đây mà coi.

Lâm Chấn Nam nghe tiếng gọi liền chạy tới thì thấy cậu con

đang đứng trong phòng thiếu nữ. Tay chàng cầm cái khăn tay mầu lục. Lâm Bình Chi nói:

- Gia gia! Một cô gái nhà nghèo làm gì có của này.

Lâm Chấn Nam đưa tay ra đón lấy coi thì một mùi hương thơm thoang thoảng đưa lên mũi. Chiếc khăn tay cầm thấy mềm nhũn, mát rượi và hơi nặng, hiển nhiên bằng thứ voan thượng hảo hạng, viền xung quanh ba đường tơ mầu lục. Góc khăn thêu một đóa hoa mai, sắc vàng rất tinh vị Lâm Chấn Nam hỏi:

- Cái khăn tay này tìm được ở đâu?

Lâm Bình Chi đáp:

- Hài nhi thấy ở góc trong gậm giường. Chắc lúc rời khỏi nơi đây, họ hốt hoảng thu thập đồ đạc vội quá đánh rơi rồi không trông thấy.

Lâm Chấn Nam cầm đèn lồng cúi xuống gậm giường soi xem thì không thấy vật gì nữa. Ông toan đứng lên, bỗng để mắt tới trong góc phòng có một vật nhỏ xíu phát ra ánh sáng lờ mờ. Ông liền bảo Lâm Bình Chi:

Hình như kia là một hạt minh châu, ngươi thử lượm lên coi!

Lâm Bình Chi liền chui vào gậm giường lượm lấy rồi nói:

- Quả nhiên là một hạt châu.

Đoạn chàng đặt hạt châu vào trong lòng bàn tay phụ thân. Hạt chân này không lớn mấy, chỉ bằng hạt đậu xanh, nhưng ánh sáng rất xinh đẹp, thân hình hạt châu rất tròn trĩnh, tinh vị Lâm Chấn Nam làm nghề bảo tiêu gia truyền, mắt ông đã thấy trân châu bảo ngọc không biết bao nhiêu mà kể, nên vừa nhìn ông đã biết ngay hạt châu này để khảm vào cành hoa hoặc bông tai bị rớt ra. Có điều hạt châu nhỏ bé này cũng chẳng lấy gì làm

quý trọng cho lắm. Nhưng nếu bao nhiêu đồ trang sức đều giát bằng hạt châu này thì giá trị không phải tầm thường. Lâm Chấn Nam lại từ từ chuyển động bàn tay cho hạt trân châu lăn đi lăn lại, ông ngẫm nghĩ một lúc rồi hỏi Lâm Bình Chi :

- Có phải ngươi đã nói là cô gái bán rượu đó, tướng mạo rất xấu xa, áo quần bằng vải thường chẳng có gì xa hoa? Không hiểu thị ăn mặc có sạch sẽ, gọn gàng không?

Lâm Bình Chi đáp:

- Lúc đó hài nhi cũng không để , nhưng không ngửi thấy mùi ô uế. Nếu quần áo cô ta dơ dáy thì lúc cô ta lại gần rót rượu, tất nhiên hôi , nhưng không

Lâm Chấn Nam quay lại hỏi Thôi tiêu đầu:

- Thôi lão! Theo lão nhận xét thì vụ nào!

Thôi tiêu đầu đáp:

- Thuộc hạ nhận thấy cái chết của Sử tiêu đầu, Trịnh tiêu đầu và Bạch Nhị nhất định có liên quan đến lão già và cô bé trong quán. Chắc hai người này đã hạ độc thủ.

Lý tiêu đầu cũng nói :

- Hai gã người Tứ Xuyên kia có lẽ cùng một phe với hai người trong quán rượu đây. Không thế thì sao họ lại đem xác chết đó đi?

Lâm Bình Chi nói xen vào:

- Rõ ràng gã họ Dư đã có cử chỉ vũ nhục cô bé kia. Bọn họ không thể cùng một phe với nhau được.

Thôi tiêu đầu nói:

- Thiếu tiêu đầu còn có chỗ chưa rõ. Lòng người trên chốn giang hồ hiểm độc khôn lường. Bọn họ thường giương cạm bẫy để người ngoài chui vào. Có khi hai người cùng bọn giả vờ đánh

nhau để người thứ ba đến khuyên can, rồi hai người đó quay lại hợp lực với nhau để đối phó với người đến khuyên can. Chuyện này thường xảy ra luôn. Chúng ta hãy kêu Trần Thất vào hỏi coi.

Rồi hắn lớn tiếng gọi:

- Trần Thất! Trần Thất! Hãy qua bên này mau!

Lý tiêu đầu gọi luôn mấy tiếng, vẫn không thấy Trần Thất thưa. Hắn mắng luôn :

- Mẹ kiếp! Thằng lỏi Trần Thất không chừng khiếp quá ngất đi rồi.

Hắn chạy ra nhà khách, chẳng thấy bóng Trần Thất đâu. Hắn xuống cả nhà bếp tìm cũng không thấy gã. Cha con họ Lâm cùng Thôi tiêu đầu sinh lòng ngờ vực cũng ra ngoài tìm kiếm. Lâm Bình Chi nói:

- Chắc gã sợ ma, nên chạy về trước rồi.

Thôi tiên sinh tức mình la lên:

- Thằng lỏi kia! Sáng mai chúng ta sẽ cho mi biết đời. Quân chó biến nhanh thế!

Rồi hắn lớn tiếng gọi:

- Trần Thất! Trần Thất!...

Hắn vừa gọi vừa đi thẳng ra vườn rau. Đột nhiên hắn la hoảng:

- Ô hay!.. Sử... Sử tiêu đầu đâu rồi?

Lâm Chấn Nam cầm đèn lồng chạy vội ra vườn rau. Thi thể Sử tiêu đầu vừa để bên cạnh huyệt, bây giờ không thấy đâu nữa. Ông kinh hãi vô cùng, cầm đèn soi tứ phía vẫn chẳng thấy gì. Lâm Bình Chi đột nhiên la gọi:

- Gia gia! Gia gia lại đây mà coi...

Lâm Chấn Nam nhìn theo ngón tay chàng trỏ thì chỗ huyệt mai táng Sử tiêu đầu bây giờ đã san bằng đi rồi. Ông giật mình kinh hãi nói:

- Thế này thì lạ thật! Chẳng lẽ Trần Thất lại bỏ tử thi Sử tiêu đầu xuống huyệt lấp đất đi ư?

ông liền đặt đèn lồng xuống đất, cầm cuốc đào lên. Quả nhiên, ông cuốc chẳng mấy chốc, lưỡi cuốc đã đụng vào thây người mềm nhũn. Ông móc đất lên, vừa trông thấy vạt áo, ông liền phát run, vì Sử tiêu đầu mặc áo xanh thẩm, mà người dưới đất lại chìa ra vạt áo đen. Ông vội ban đất trên mặt xác chết ra. Cả bốn người đều bật lên tiếng la hoảng, lùi lại một bước. Nguyên xác chết chôn trong huyệt là Trần Thất chứ không phải Sử tiêu đầu.

Lâm Chấn Nam định thần lại một chút rồi túm ngực Trần Thất lôi lên. Ông đưa tay sờ mặt mũi gã thấy còn hơi nóng, nhưng sờ đến mũi thì đã tắt thở, và xem đến tâm mạch, thì trái tim cũng ngừng đập rồi. Lâm Chấn Nam rút trường kiếm ra, nhảy vọt qua bức tường thấp bao quanh vườn rau. Hai vị tiêu đầu họ Thôi và họ Lý tuy theo Lâm Chấn Nam đã lâu năm, mà chưa từng thấy ông rút kiếm ra bao giờ. Lúc này chúng thấy ông rút kiếm nhảy vọt đi nhanh như mèo, đều khâ họ L tuy theo Lâm

- Tổng tiêu đầu đã nhiều tuổi rồi mà còn lanh lẹ như vậy, võ thuật gia truyền của nhà họ Lâm quả nhiên phi thường.

Thôi tiêu đầu rút cây thương bên mình ra, ngó Lâm Bình Chi nói:

- Thiếu tiêu đầu! Địch nhân ở gần đâu đây, nên rút kiếm ra để phòng đi.

Lâm Bình Chi gật đầu, rút trường kiếm ra, chạy về phía cổng

trước. Dưới ánh trăng lờ mờ, chàng ngó thấy trên lưng con ngựa trắng của mình buộc dưới gốc cây có người ngồi chễm chệ. Chàng liền chống kiếm tiến lại gần quát hỏi:

- Ai?

Đồng thời phóng kiếm ra chiêu "Lưu tinh cản nguyệt" đâm tới, mà người kia vẫn không nhúch nhích. Khi mũi kiếm của Lâm Bình Chi đâm gần chạm vào trước ngực hắn, liền ngừng lại không đâm vào nữa. Chàng xoay bằng lưỡi kiếm lại đập tạt ngang một cái. Người kia liền té huỵch xuống đất.

[redacted]

Hai Chục Tiêu Đầu Uổng Mạng Theo

Ánh trăng soi vào mặt thấy người này nước da vàng ửng, lại có chòm râu dệ Lâm Bình Chi định thần nhìn kỹ lại thì chính là thi thể Sử tiêu đầu. Chàng liền lớn tiếng gọi:

- Gia gia! Gia gia lại đây mà coi!

Cả Lâm Chấn Nam lẫn Thôi, Lý tiêu đầu cùng nghe tiếng gọi chạy đến. Lâm Chấn Nam cười lạt nói,

- Lũ chuột nhắt này lớn mật thiệt.

Rồi ông lớn tiếng hỏi:

- Ông bạn là cao nhân phương nào đã quang lâm phủ Phúc Châu? Nếu phải là anh hùng hảo hán thì sao không xuất hiện, tội gì phải lén lút, nấp nánh mà làm trò cười như vậy?

ông kêu luôn hai lần, nhưng bốn bề lặng ngắt, không một tiếng cười. Thôi tiêu đầu khẽ nói:

- Chân tay người này thật là thần tốc phi thường. Chúng ta chỉ vào nhà trong khoảnh khắc mà ở ngoài này hắn đã làm nên lắm chuyện.

Lâm Chấn Nam nói:

- Chắc bọn này không phải chỉ có một người đâu.

ông động tâm cầm đèn lồng đi soi lại vườn rau, để điều tra vết chân, nhưng bên cạnh huyệt chôn xác chết vì mấy phen khai quật, mọi người xéo qua xéo lại , không thể phân biệt được vết bàn chân nữa. Thôi tiêu đầu lại nói khẽ:

- Tổng tiêu đầu! Lão gia coi vụ này ra sao?

Lâm Chấn Nam đáp:

- Lão gia họ Tát và cô gái bán rượu kia nhất định đến đây để chạm trán chúng tạ Có điều chưa rõ giữa họ và hai hán tử Tứ Xuyên có phải cùng một phe không thì ta chưa dám chắc.

Lâm Bình Chi nói:

- Gia gia nói Dư quán chủ chùa Tùng Phong phái bốn người đến đây... Bọn này cũng bốn người... chẳng biết có đúng là bốn người này không?

Câu này khiến cho Lâm Chấn Nam tỉnh ngộ. Ông ngẩn người ra trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Phước Oai tiêu cục đối với phái Thanh Thành đầy đủ lễ số, một lòng kính nể chưa bao giờ có chuyện xích mích với họ. Thế mà Dư quán chủ lại phái người đến trả oán chúng ta là nghĩa gì?

Bốn người ngơ ngác nhìn nhau, không ai nói gì. Sau một lúc lâu. Lâm Chấn Nam mới lên tiếng:

- Hãy đem thi thể Sử tiêu đầu về nhà mình đã rồi sẽ tính. Có điều về tiêu cục thì đừng ai tiết lộ vụ này ra để động đến quan nha rất là phiền nhiễu.

ông tra kiếm vào vỏ đánh "cách" một tiếng rồi nói tiếp:

- Lâm mỗ rất lịch sự với mọi người, không muốn đắc tội với bạn bè , nhưng cũng không phải là kẻ khiếp nhược để ai đánh cũng chịu đâu.

Thôi, Lý hai vị tiêu đầu đưa mắt nhìn nhau nghĩ :

- Tổng tiêu đầu đã đến lúc nổi giận rồi đây.

Lý tiêu đầu lớn tiếng nói :

- Tổng tiêu đầu thử nghĩ mà coi. Địch nhân dù có lợi hại, nhưng Phước Oai tiêu cục của chúng ta không động chạm gì

đến họ mà họ đến gây sự, tất mình phải trả đũa. Nuôi quân ngàn ngày chỉ dùng trong một lúc. Hết thảy anh em xin hết sức tiến lên, không thể để làm tổn hại đến oai danh của tiêu cục được.

Lâm Chấn Nam gật đầu nói:

- Đúng thế! Xin đa tạ tấm lòng sốt sắng của anh em.

Bốn người ruỗi ngựa về thành. Chưa tới tiêu cục, xa xa đã trông thấy ngoài cổng lớn ánh lửa sáng rực và có đông người tụ tập. Lâm Chấn Nam xúc động tâm linh, giục ngựa tiến lại. Bỗng nghe mấy người nói:

- Tổng tiêu đầu đã về kìa!

Lâm Chấn Nam lại nhìn thấy hai ngọn cờ bỏ dưới đất. Chính là hai lá cờ gấm treo ở trước cửa tiêu cục đã gẫy cột và bị người ta quẳng xuống đó. Lâm Chấn Nam thấy cột cờ không đứt tiện, hiển nhiên không phải nhát dao chặt mà là do chưởng lực chấn động mạnh làm gẫy.

Hai cột cờ này đường kính rộng một xích mà kẻ đối đầu dùng chưởng lực đánh gẫy được thì đủ biết võ công họ khiến người nghe phải thấy kinh hãi. Lâm Chấn Nam quay lại nhìn thấy hai đoạn gốc cột cờ còn lại đều cao đến hai trượng thì bụng bảo dạ:

- Người này muốn đánh gãy cột cờ tất phải ở trên cao đánh xuống. Người còn lơ lửng ở trên không, không có điểm tựa để phát huy nội lực mà đánh ra phát chưởng này thì không phải chuyện dễ.

Vương phu nhân không giắt binh khí bên mình, liền rút lấy thanh trường kiếm ở sau lưng trượng phụ Chát chát hai tiếng! Bà chặt hai cột cờ xắp vào một đống rồi chạy ra cổng chính.

Lâm Chấn Nam nói:

- Thôi tiêu đầu! Họ chặt hai cột cờ này là có gây chuyện với Phước Oai tiêu cục. Chà! Nhưng không phải chuyện dễ đâu.

Thôi tiêu đầu đáp:

- Dạ!

Lý tiêu đầu lớn tiếng thóL tiêLš

- Mẹ kiếp! Quân giặc cướp chó má đê hèn thừa lúc Tổng tiêu đầu vắng nhà lén đến giở trò bần tiện.

Lâm Chấn Nam nhìn Lâm Bình Chi vẫy tay. Hai người đi vào tiêu cục, bỗng nghe Thôi tiêu đầu cũng đang lên tiếng thóa mạ:

- Quân cường đạo chó má! Loài đê tiện xấu xa!...

Cha con tiến vào sương phòng phía Đông thì thấy Vương phu nhân đã trải hai lá cờ gấm lên mặt bàn. Lâm Chấn Nam vừa ngó thấy không nhịn được nữa nổi giận đùng đùng. Một lá cờ thêu con sư tử vàng, hai mắt bị khoét đi còn lại hai lỗ thủng. Còn lá nữa thêu bốn chữ Phước Oai tiêu cục thì chữ "oai" đã bị cắt đi. Lâm Chấn Nam dù công phu hàm dưỡng cao thâm đến đâu cũng không thể nhịn được. Ông đập mạnh tay xuống bàn. Mấy tiếng "rắc rắc" vang lên! Chiếc bàn bát tiên bằng gỗ lê đã bị gãy một chân.

Lâm Bình Chi trước nay chưa từng thấy phụ thân nổi nóng như bữa nay. Chàng run lên nói:

- Gia gia ơi!... Vụ này đều do hài nhi gây nên vạ lớn.

Lâm Chấn Nam lớn tiếng:

- Họ Lâm chúng ta đã giết người là giết, chứ có cần gì? Gia gia có gặp hạng người này cũng phải hạ thủ giết đi.

Vương phu nhân hỏi:

- Giết ai vậy?

Lâm Chấn Nam nói:

- Bình nhi nói lại cho mẫu thân nghe đi!

Lâm Bình Chi liền đem chuyện ban ngày đi săn giết gã hán tử Tứ Xuyên thế nào, đến đêm Sử tiêu đầu và Trần Thất mất mạng, tình hình thế nào kể lại. Còn vụ Bạch Nhị và Trịnh tiêu đầu bị chết đột ngột ở trong tiêu cục thì Vương phu nhân đã biết rồi.

Vương phu nhân nghe nói tiêu cục lại bị chết thêm hai nhân mạng, bà không kinh hãi mà chỉ phẫn nộ. Bà đập bàn lớn tiếng:

- Phước Oai tiêu cục há để kẻ khác đắn tận nơi lăng nhục. Chúng ta phải tập hợp mọi người sáng mai lên đường đi Tứ Xuyên đến chất vấn phái Thanh Thành về vụ này. Ta sẽ mời cả gia gia cùng mấy vị thúc thúc, ca ca cùng đi.

Nguyên Vương phu nhân tính nóng như lửa ngay từ thuở nhỏ. Hồi bà còn là một cô khuê nữ, động một tí là rút đao chém người. Bà ở phái Kim đao, một phái sức mạnh, thế lớn tại Lạc Dương. Ai cũng nể mặt phụ thân bà là Kim Đao vô địch Vương Nguyên Bá, đồng thời cũng nhường nhịn bà mấy phần. Hiện nay cậu con bà đã lớn bấy nhiêu mà máu nóng ngày trước của bà vẫn chưa giảm sút.

Lâm Chấn Nam nói:

- Kẻ đối đầu là ai, hiện giờ còn chưa biết rõ, vị tất đã phải là người phái Thanh Thành. Ta coi chừng bọn chúng không phải chỉ đánh gãy hai cột cờ và giết hai vị tiêu sư là đã chịu thôi đâu...

Vương phu nhân hỏi xen vào:

- Bọn chúng còn muốn làm gì nữa?

Lâm Chấn Nam đưa mắt nhìn Lâm Bình Chị Vương phu nhân liền hiểu trượng phu, trống ngực đánh thình thình, sắc mặt biến đổi. Lâm Bình Chi nói :

- Vụ này do hài nhi gây ra. Bậc đại trượng phu đã làm việc gì

phải tự mình gánh lấy trách nhiệm. Hài nhi... quyết không sợ họ.

Chàng còn nhỏ tuổi chưa từng lịch duyệt trong công việc trọng đại. Miệng chàng tuy nói là không sợ mà thực ra trong lòng khiếp đảm. Giọng nói run run tố cáo lòng chàng rất nao núng.

Vương phu nhân nói:

- Hừ!

Trừ phi chúng giết chết được má trước, nếu không thì đừng hòng động đến một sợi lông của hài nhị Lá cờ Phước Oai tiêu cục dựng lên đã ba đời, chưa bao giờ chịu để mất chút oai phong. Bà quay lại nói với Lâm Chấn Nam:

- Mối căm hận này mà không trả xong thì chúng ta còn làm người được nữa ư?

Lâm Chấn Nam gật đầu đáp:

- Bây giờ ta phái người đi tra xét khắp nơi trong thành ngoài thành xem có tên nào lạ mặt trên chốn giang hồ lảng vảng ở đây không. Đồng thời phái thêm người điều tra cả trong ngoài tiêu cục nữa. Nàng cùng Bình nhi ở đây chờ ta, đừng để gã chạy loạn lên.

Vương phu nhân đáp:

- Được! Tiểu muội hiểu rồi.

Cả hai vợ chồng cùng biết rõ, địch nhân tiến thêm hai bước nữa là hạ thủ đến con mình. Lúc này địch ở trong bóng tối mà mình ở ngoài ánh sáng. Lâm Bình Chi chỉ ra ngoài Phước Oai tiêu cục một bước là lập tức gặp họa sát thân.

Lâm Chấn Nam ra nhà đại sảnh để triệu tập các tiêu sư trong tiêu cục đặng phái người đi thám thính tuần tra.

Bọn tiêu sư được tin cột cờ Phước Oai tiêu cục bị kẻ địch đến phá hủy thì chẳng khác gì mỗi người bị một cái tát mạnh vào mặt. Ai nấy căm hận kẻ thù, nên đã võ phục đàng hoàng mình giắt binh khí để chờ Tổng tiêu đầu hạ lệnh là lập tức hành động.

Lâm Chấn Nam thấy trong tiêu cục từ trên xuống dưới đồng tâm hợp lực kháng địch thì cũng yên lòng được một chút. Ông quay vào nội đường dặn Lâm Bình Chi lần nữa:

- Bình nhi! Mẫu thân ngươi mấy bữa nay trong mình thấy khó ở, lại gặp lúc địch đến nơi. Vậy đêm đến ngươi ngủ trên giường ngoài phòng chúng ta để bảo vệ cho mẫu thân.

Vương phu nhân cười nói:

- Hà hà! Tiểu muội muốn gã...

Bà đang nói giở câu, chợt tỉnh ngộ biết trượng phu bảo cậu con hộ vệ cho mình là giả mà hai vợ chồng phải ở gần đặng bảo hộ cho chàng mới là chuyện thực. Cậu con bảo bối này tính tình cao ngạo. Nếu bảo chàng để song thân hộ vệ cho thì không chừng chàng ấm ức tự mình ra đi tìm địch nhân khiêu chiến, và chàng sẽ gặp nguy hiểm vô cùng. Bà nghĩ vậy liền đổi giọng:

- Phải đấy! Bình nhi! Mấy bữa nay má má bị chứng tê thấp chân tay bủn rủn. Gia gia ngươi phải trông nom toàn cục không thể suốt ngày ở nhà với má má được. Nếu địch nhân xông vào nội đường thì e rằng má má không chống nổi mất.

Lâm Bình Chi nói:

- Vậy hài nhi ở luôn bên cạnh má má là xong.

Tối hôm ấy Lâm Bình Chi ngủ trên giường ngoài phòng song thân. Vợ chồng Lâm Chấn Nam bỏ ngỏ cửa phòng, để binh khí ngay bên gối, mình không cởi áo, chân không bỏ giày, chỉ đắp lên người một tấm chăn mỏng đặng chờ xem có động tĩnh gì là

lập tức vọt ra nghênh địch. Đêm hôm ấy bình yên vô sự.

Sáng sớm hôm sau có người đứng ngoài cửa sổ khẽ cất tiếng gọi:

- Thiếu tiêu đầu! Thiếu tiêu đầu!

Lâm Bình Chi thức đến quá nửa đêm mới ngủ. Bây giờ chàng đang ngon giấc, chưa tỉnh dậy. Lâm Chấn Nam hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Người đứng bên ngoài ấp úng:

- Con ngựa của thiếu tiêu đầu... chết mất rồi...

Trong tiêu cục chết một con ngựa là chuyện rất thường. Nhưng Lâm Bình Chi rất quý con bạch mã này. Tên mã phu phụ trách trông nom con ngựa đó thấy nó chết thì trong lòng hoang mang vô cùng hốt hoảng chạy vào nói. Lâm Bình Chi đang lúc mơ màng chợt nghe nói ngựa chết liền ngồi nhỏm dậy, dụi mắt nói :

- Để ta đi coi!

Lâm Chấn Nam biết là có chuyện rắc rối liền chạy theo chàng ra tầu ngựa thì thấy con bạch mã nằm lăn ra trên đất chết tự bao giờ. Trên mình nó cũng không có thương tích chi hết. Lâm Chấn Nam hỏi:

- Ban đem có nghe thấy tiếng ngựa hí hoặc động tĩnh gì không?

Tên mã phu đáp:

- Không thấy chi hết.

Lâm Chấn Nam dắt tay cậu con nói:

- Hài nhi bất tất phải thương tiếc làm chị Gia gia bảo người đi kiếm cho hài nhi một con tuấn mã khác hay hơn.

Lâm Bình Chi vỗ về thây ngựa. Chàng bần thần sa lệ. Đột nhiên một tên chạy hiệu hốt hoảng chạy tới, líu lưỡi nói:

- Tổng.. tổng tiêu đầu! Nguy rồi! Nguy to rồi! Các vị tiêu đầu đều bị ác quỷ bắt mất hồn đi rồi!

Lâm Chấn Nam và Lâm Bình Chi hỏi giựt giọng:

- Sao?

Tên chạy hiệu đáp:

- Chắt rồi! Chết hết rồi!

Lâm Bình Chi tức giận hỏi:

- Cái gì mà chết hết rồi?

Chàng túm ngực gã lắc mạnh luôn mấy cái. Gã chạy hiệu lắp bắp:

- Thiếu... Thiếu tiêu đầu... chết rồi.

Lâm Chấn Nam nghe gã nói "Thiếu tiêu đầu chết rồi" thì trong lòng cảm thấy có điều bất tường. Ông phiền muộn tức tối vô cùng, nhưng nếu vì thế mà chửi mắng gã thì tỏ ra mình khiếp nhược. Bỗng nghe bên ngoài có tiếng xôn xao.

Một người hỏi:

- Tổng tiêu đầu đâu? Mau bẩm báo cho lão gia biết.

Người khác nói:

- Con ác quỷ này lợi hại đến thế! Làm... thế nào bây giờ?

Lâm Chấn Nam lớn tiếng:

- Ta ở đây! Có chuyện gì vậy?

Hai vị tiêu đầu, ba tên chạy hiệu nghe tiếng chạy tới. Một vị tiêu đầu nói:

- Tổng tiêu đầu! Những anh em mà chúng ta phái đi chẳng một ai trở về.

Lâm Chấn Nam lúc trước nghe tiếng người nói đã đoán là có người chết. Nhưng tối hôm qua phái đi điều tra vừa tiêu sư vừa chạy hiệu cả thảy hai mươi ba người. Chẳng lẽ toàn quân chết hết cả? ông vội hỏi:

- Có người chết ư? Chắc họ còn thám thính chưa về báo cáo đấy.

Vị tiêu sư kia lắc đầu đáp:

- Đã phát hiện ra mười bảy xác chết...

Lâm Chấn Nam và Lâm Bình Chi đồng thanh la hoảng:

- Mười bảy xác chết ư?

Vị tiêu đầu kia vẻ mặt khủng khiếp đáp:

- Đúng thế. Trong mười bảy xác chết này có cả Trương tiêu đầu, Tiền tiêu đầu, Ngô tiêu đầu. Thi thể hãy còn để ngoài đại sảnh.

Lâm Chấn Nam không nói gì nữa chạy thẳng ra đại sảnh. Ông thấy bao nhiêu bàn ghế xếp vào hết. Mười bảy xác chết bày cả ra đó. Lâm Chấn Nam đã một đời từng trải phong ba mà nay đột nhiên nhìn thấy tình trạng này, hai tay ông run bần bật. Đầu gối bủn rủn cơ hồ đứng không vững, ông lắp bắp hỏi:

- Vị. Vi... Vi tiêu...

Cổ họng khô kiệt nói không ra tiếng nữa. Bỗng nghe ngoài sảnh đường có tiếng người nói:

- Hỡi ôi! Cao tiêu đầu là người trung hậu, không ngờ cũng bị ác quỷ đòi mạng đem đi.

Bốn năm tên hàng xóm đặt xác người lên cánh cửa khiêng vào. Người đi đầu đã đứng tuổi nói:

- Bữa nay tiểu nhân vừa mở cửa thấy người này chết ở ngoài đường, nhận ra là một vị tiêu đầu trong quý cục. Chắc y trúng

tà hay mắc bệnh ôn dịch mà tạ thế, nên đưa vào đây.

Lâm Chấn Nam chắp tay nói:

- Xin đa tạ! Xin đa tạ!

Rồi ông quay lại bảo một tên chạy hiệu:

- Ngươi đưa mấy vị lân bang đây đến phòng thủ quỹ bảo y tặng mỗi vị ba lạng bạc.

Mấy người hàng xóm thấy xác chết đầy nhà không dám ở lại lâu, liền tạ Ơn đi ra.

Một lúc sau lại có người đưa thi thể bai vị tiêu sư nữa đến. Lâm Chấn Nam kiểm điểm nhân số thì tối hôm qua phái đi hai mươi ba người mà bây giờ đã thấy hai mươi xác chết, chỉ còn Chữ tiêu sư là chưa thấy phát hiện. Biến diễn khủng khiếp xảy ra trong khoảnh khắc. Ông vừa quay về sương phòng phía Đông uống chén trà nóng, ruột rối như tơ vò, thủy chung không trấn tĩnh lại được. Lâm Bình Chi chạy đến cửa phòng nói:

- Gia gia! Có Uông sư gia và Phí Đầu nhi trong huyện đến viếng gia gia.

Lâm Chấn Nam lúc này không muốn tiếp khách, nhưng lại nghĩ đến trong tiêu cục xảy ra nhiều án mạng, quan đã phái người đến chẳng thể không đả động gì đến có kẻ báo thù sinh sự chi hết. Ông chỉ nói đại khái là bị bệnh ôn dịch hoành hành mà các tiêu đầu hàng mấy năm liền bôn tẩu bên ngoài nên dễ nhiễm phải bệnh này.

Lão họ Phí cũng nói xen vào:

- Tổng tiêu đầu! Chẳng phải là tiểu nhân lắm chuyện, nhưng tiểu nhân xem chừng tổng tiêu đầu nên mời thầy bói, thầy cúng đến coi thử xem trong phủ đệ có điều gì không được bình yên, chẳng hạn như gặp phải sao Thái Tuế, hay là tiêu cục động Táo

quân, hẳn có chỗ nào không ổn đó.

Uông gia sư cũng theo hùa:

- Phí đầu nhi nói phải đó! Tổng tiêu đầu! Qúy tiêu cục chạy hàng ở bên ngoài chẳng thể nào tránh khỏi có chuyên đả thương nhân mạng. Con người ta cũng tam suy lục vượng. Không chừng năm nay xung khắc với tuổi tổng tiêu đầu nên ma quỷ thừa cơ quấy nhiễu. Tưởng nên mời các hòa thượng đại sĩ đến lập đàn giải oan thí thực cầu đầu!

Lâm Chấn Nam chỉ ấm ớ cho xuôi chuyện. Ông sai người vào trướng phòng lấy trăm lạng bạc chia cho hai người.

Phí đầu nhi từ chối không nhận. Hắn cười nói:

- Tổng tiêu đầu cũng là người nhà. Bọn tại hạ đến đây không phải để tra án thì khi nào dám thò tay ra lấy tiền. Hơn nữa trong một ngày mà xảy ra hơn hai chục nhân mạng. Bọn tại hạ dù có muốn gánh một phần trách nhiệm cũng không thể lấy tiền bạc này được. Có đúng thế không? Ha ha ha...

Cái Chết Bí Ẩn Của Hoa Tiên Sinh

Lâm Chấn Nam trong lòng tức giận bụng bảo dạ:

- Mi bất quá là tên bộ khoái nhỏ mọn mà bữa nay muốn thừa cơ giậu đổ bìm leo yêu sách ta điều này điều nọ. Lâm Chấn Nam này chẳng ra gì cũng nổi tiếng anh hùng một thời thì dù có giết một tên bộ khoái cũng chỉ như giết con kiến mà thôi.

Lâm Chấn Nam còn đang ngẫm nghĩ thì Uông sư gia cười nói:

- Phí huynh đệ ăn nói không khỏi có điều lỗ mãng. Lâm tổng tiêu đầu chẳng nên trách y làm chị Vụ này bảo là lớn thì không phải là lớn nhưng nói là nhỏ cũng không phải là nhỏ. Quan trên nhất định bắt điều tra, song tổng tiêu đầu bất tất phải lo ngại. Về công sự tiểu đệ đã có biện pháp, chỉ cần làm một tờ phúc trình nói là ôn dịch phát tác thì việc lớn cũng hóa nhỏ.

Lâm Chấn Nam đáp:

- Phải! Phải! Như vậy thì chẳng phiền phức gì đến ai nữa.

Rồi ông sai người vào lấy một trăm lạng bạc đem ra. Bây giờ Uông, Phí hai gã thấy món tiền khá lớn mới vừa lòng. Chúng nhận lễ cám ơn rồi ra về.

Lâm Chấn Nam đưa khách ra cổng ngoài thấy hai cây cờ bị gẫy tận gốc thì trong lòng rất là phiền não. Cho đến bây giờ địch nhân đã hạ sát hơn hai chục người trong tiêu cục mà chưa xuất đầu lộ diện cũng chưa chính thức khai chiến hay tỏ rõ thân thế.

ông quay lại ngửng đầu lên nhìn tấm biển trên cổng đề bốn chữ vàng Phước Oai tiêu cục, xuất thần hồi lâu, miệng lẩm bẩm:

- Phước Oai tiêu cục lừng danh trên chốn giang hồ đã mấy chục năm, không ngờ nay lại bị thất bại ở trong tay mình.

Bỗng nghe ngoài đường có tiếng vó ngựa vang lên. Mấy con ngựa đang từ từ đi đến. Lâm Chấn Nam quay lại thì thấy bốn con ngựa, trên lưng có người nằm ngang chứ không có người cưỡi. Trong lòng đã đoán ra được mấy phần, ông liền nhẩy vọt lại coi thì quả thấy trên lưng ngựa bốn xác chết nằm ngang chính là bốn vị tiêu sư Triệu, Chu, Phùng, Tưởng mà hôm qua đã phái đi rượt theo Sử tiêu đầu. Chắc những người này bị giết ở dọc đường rồi hung thủ đặt xác lên lưng ngựa. Những con ngựa này thuộc đường lối tự ý quay

Lâm Chấn Nam tra xét bốn xác chết thì trong mình những người này tuyệt không có thương tích chi hết. Khí giới và tiền bạc mang theo hãy còn đủ cả không mất vật gì. Ông vừa sai người đem thi thể bốn vị tiêu sư vào nhà đại sảnh thì chợt thấy một tên hành khất áo quần lam lũ cõng một người trên lưng đi tới trước cổng. Lâm Chấn Nam coi quần áo người này nhận được là Chử tiêu đầu miệng lẩm bẩm:

- Thế là thi thể mọi người đều đem về hết rồi.

ông liền vẫy tay bảo tên chạy hiệu đứng bên trông coi chỗ này rồi trở gót đi vào. Bỗng nghe Chử tiêu đầu la lên:

- Tổng... Tổng tiêu đầu... Hắn bảo thuộc ha...

Lâm Chấn Nam vừa kinh hãi vừa mừng thầm, cất tiếng hỏi:

- Chử hiền đệ! Hiền đệ chưa chết ư?

Rồi ông quay lại ôm Chử tiêu đầu lên thì thấy lão hai mắt nhắm nghiền, miệng lắp bắp:

- Hắn bảo thuộc ha... Về nói với tổng tiêu đầu... là thiếu tiêu đầu...

Lâm Chấn Nam hỏi ngay:

- Hắn nói Bình nhi làm sao?

Chử tiêu đầu thều thào đáp:

- Nếu thiếu tiêu đầu... muốn... muốn... muốn...

Lão nói luôn ba chữ "muốn", bỗng thấy người dãy lên đành đạch mấy cái rồi tắt thở.

Lâm Chấn Nam buông tiếng thở dài, hai hàng châu lệ lã chã tuôn rơi, rớt xuống mình chử tiêu đầu. Ông ôm thi thể lão chạy vào sảnh đường rồi nói:

- Chử hiền đệ! Nếu ta không báo thù cho hiền đệ thì chẳng làm người nữa. Có điều đáng tiếc... Đáng tiếc là... Hỡi ôi! Hiền đệ vội đi quá, chưa kịp nói rõ danh tính kẻ thù.

Thực ra ở trong tiêu cục, Chữ tiêu đầu chẳng có chi sở trường hơn người mà cũng chẳng có thâm tình gì đặc biệt với Lâm Chấn Nam. Có điều lúc này trong lòng ông xúc động quá mà không ngăn được giọt lệ. Ông sa lệ vì căm phẫn nhiều hơn là vì đau thương.

Bỗng thấy Vương phu nhân đứng trước cửa sảnh đường, tay trái ôm lưỡi kim đao, tay phải trỏ ra sân, lớn tiếng thóa mạ:

- Những tên cẩu cường đạo đê hèn kia chỉ biết lén lút phóng tên ngầm hại người. Nếu phải là anh hùng hảo hán chân chính sao không đường hoàng tới Phước Oai tiêu cục mở một cuộc tử chiến minh bạch Cái kiểu thập thò như đàn chuột nhắt thì người trong võ lâm ai mà coi được?

Lâm Chấn Nam khẽ hỏi:

- Nương tử! Nương tử có thấy động tĩnh gì không?

ông vừa hỏi vừa đặt thi thể Chử tiêu đầu xuống đất. Vương phu nhân lớn tiếng đáp:

- Nào có thấy động tĩnh gì đâu? Những quân cẩu cường đạo này sợ 72 đường "Phách tà kiếm", 108 đường "Phiên thiên chưởng" của nhà họ Lâm. Chúng lại gờm cả mười tám mũi "Tích Vũ tiến" của chúng ta nữa.

Tay phải bà cầm lấy chuôi đao vạch lên không một đường quát to:

- Hến còn sợ cả lưỡi kim đao này trong tay lão nương nữa.

Đột nhiên trên nóc nhà có tiếng người cười nhạt. "Véo"! Một thí ám khí bắn xuống đánh "choang" một tiếng. ám khí đã bắn trúng kim đao.

Vương phu nhân cảm thấy cánh tay tê chồn, nắm đao không vững, vung tay phải một cái. Hai điểm sáng bạc vọt lên nóc nhà về phía Đông. Tiếp theo ánh thanh quang lấp lánh, ông rút thanh trường kiếm cầm tay. Hai chân vừa điểm xuống người đã vọt lên nóc nhà. Ông ra chiêu "Tảo đãng quần ma". ánh kiếm vọt ra như hoa bay đâm về phía địch nhân vừa phóng ám khí. Lâm Chấn Nam mấy bữa nay gặp bao nhiêu điều buồn bực, thủy chung vẫn chưa thấy mặt địch nhân. Ông hết sức bình sinh phóng chiêu này không còn dè dặt chút nào. Ngờ đâu kiếm phóng ra lại đâm vào quãng không. Trên nóc nhà chẳng có một bóng người nào. Lâm Chấn Nam lún thấp người xuống nhảy vọt lại góc mái nhà hướng Đông mà vẫn chẳng thấy tung tích địch nhân đâu.

Lúc này Vương phu nhân và Lâm Bình Chi đều tay cầm binh khí nhảy lên tiếp ứng. Vương phu nhân bị địch nhân phóng ám khí đánh rớt kim đao. Bà cáu giận đến cực điểm quát lên như sấm:

- Cẩu tặc tử! Mi có giỏi thì chường mặt ra quyết một trận tử chiến. Nếu còn lén lút thập thò thì chỉ là quân chó lộn giống,

không biết hổ thẹn là gì.

Rồi bà quay sang hỏi Lâm Chấn Nam:

- Quân chó má chạy trốn rồi ư? Chúng là những nhân vật thế nào?

Lâm Chấn Nam lắc đầu khẽ đáp:

- Đừng làm khinh động người khác.

Ba người ở lại trên nóc nhà tìm khắp một lượt nữa rồi mới nhảy xuống sân. Lâm Chấn Nam khẽ nói:

- Thật là đáng thẹn! Hai mũi "Tích vũ tiến" của ta bị địch nhân bắt lấy đem đi rồi mà mình chưa kịp trông thấy sau lưng hắn. Thân pháp hắn quả là xuất quỷ nhập thần.

Vương phu nhân giật mình kinh hãi hỏi:

- Có chuyện ấy ư?

Lâm Chấn Nam hỏi lại:

- Hắn dùng ám khí để đánh rớt kim đao của nương tử?

Vương phu nhân đáp:

- Không biết quân chó má đó đã dùng ám khí gì?

Hai người đi tìm khắp trong sân mà chẳng thấy có ám khí chi hết, chỉ thấy dưới gốc cây quế còn vô số mảnh gạch vụn rất nhỏ tan ra đó. Hiển nhiên địch nhân dùng một hòn gạch làm ám khí liệng xuống. Thanh kim đao trong tay Vương phu nhân mà bị một viên gạch nhỏ bé phóng tới đã phát huy kình lực ghê gớm đến thế thì thật khiến cho người ta phải khủng khiếp. Vương phu nhân nổi nóng đùng đùng, thóa mạ không tiếc lời:

- Quân chó má! Quân đê hèn!...

Bà đang mắng chửi bỗng trông thấy những mảnh gạch vụn dưới gốc cây quế thì lòng căm phẫn bất giác biến thành mối

khủng khiếp. Bà đứng ngẩn người ra hồi lâu không nói gì nữa rồi chạy vào trong sương phòng. Bà chờ cho ông chồng cùng cậu con vào rồi đóng cửa hỏi:

- Võ công địch nhân thật là ghê gớm! Chúng ta không phải là địch thủ với hắn. Bây giờ biết làm... thế nào...

Bà định nói "làm thế nào cho được" nhưng cảm thấy nói như vậy không khỏi tỏ ra khiếp nhược, nên dừng lại không nói nữa. Lâm Chấn Nam nói:

- Việc đã đến như thế này thì chỉ còn cách đi cầu viện các bằng hữu. Trong võ lâm người ta giúp nhau trong cơn hoạn nạn là dự rất thường.

Vương phu nhân nói:

- Bạn hữu võ lâm giao tình thâm hậu cùng chúng ta dĩ nhiên không phải là ít, nhưng bản lãnh cao thâm hơn chúng ta thì lại chẳng được mấy người. Còn những người kém cỏi chúng ta có mời đến cũng chẳng ích gì.

Lâm Chấn Nam nói:

- Tuy nương tử nói thế là phải, nhưng nhiều người thì kiến rộng. Mời họ đến để cùng nhau tính toán cũng hay hơn ý kiến

Vương phu nhân nói:

- Thôi thế cũng được! Nhưng lang quân định mời những ai?

Lâm Chấn Nam đáp:

- Chúng ta mời những người ở gần trước. Trước hết chúng ta kêu những tay hảo thủ trong tiêu cục ở ba nơi: Hàng Châu, Nam Xương, Quảng Châu vả. Tiếp theo mời những đồng đạo võ lâm các tỉnh Lâm, Triết, áo Cống, tỷ như Trần lão quyền sư ở Ung Châu, Thanh phong kiếm Cao Nhất Long ở Tuyền Châu, Thiết quải Hoắc Trung, Hoắc nhị ca ở Thương Châu đều nên phát

thiếp đến mời.

Vương phu nhân chau mày nói:

- Tin mình cầu viện này đồn đại ra ngoài giang hồ thì tiếng tăm Phước Oai tiêu cục tất bị tổn thương.

Lâm Chấn Nam hất hàm hỏi:

- Phải chăng năm nay nương tử ba mươi chín tuổi?

Vương phu nhân ra vẻ khó chịu đáp:

- Hừ! Cái đó mà còn hỏi đến niên canh nữa ư? Tiểu muội thuộc về con hổ, lang quân còn không biết bao nhiêu tuổi hay sao?

Lâm Chấn Nam đáp:

- Vậy ta phát thiếp mời nói là để mừng ngày sinh nhật bốn mươi tuổi của nương tử.

Vương phu nhân hỏi:

- Vậy sao lại tăng gia tiểu muội lên một tuổi, làm thế chẳng già thêm người đi hay sao?

Lâm Chấn Nam lắc đầu đáp:

- Nương tử đã già thế nào được? Trên đầu còn chưa có một sợi tóc bạc. Ta nói mời ngày sinh nhật để cho những bạn hữu thân tình không ai đem lòng ngờ vực. Khách đến, rồi mình sẽ lựa những người thân thiết nói kín cho họ biết thì không tổn hại đến oai danh tiêu của cục.

Vương phu nhân nghẹo đầu ngẫm nghĩ một chút rồi nói:

- Được rồi! Lang quân làm thế nào tùy , nhưng mừng tiểu muội cái gì

Lâm Chấn Nam ghé tai khẽ đáp:

- Mừng nương tử sang năm sinh một thằng con to lớn.

Vương phu nhân hứ một tiếng rồi đỏ mặt lên nói:

- Lang quân chẳng đứng đến chút nào cả. Bây giờ mà còn nói chuyện tâm tình này ư?

Lâm Chấn Nam cười ha hả đi vào phòng việc để sai người viết thiếp mời bạn hữu. Thực ra trong lòng ông cũng xao xuyến vô cùng. Ông nói mấy câu đùa giỡn chẳng qua là để giảm bớt mối lo sợ cho bà vợ mà thôi. Ông nghĩ thầm trong bụng:

- Nước ở xa thì làm sao mà cứu được đám cháy ở gần. Trong đêm nay ta e rằng xảy chuyện khủng khiếp, chờ bạn hữu tới nơi thì chẳng hiểu Phước Oai tiêu cục có còn tồn tại trên thế gian này nữa không?

Lâm Chấn Nam vừa đi tới cửa phòng việc thì thấy hai tên nô bộc vẻ mặt cực kỳ hoảng hốt. Một tên lúi lưỡi nói:

- Tổng.. tổng... tiêu đầu!... Cái này... lại nguy rồi...

Lâm Chấn Nam hỏi ngay:

- Chuyện chi vậy?

Tên nô bộc đáp:

- Vừa rồi trưởng phòng tiên sinh kêu Lâm Phúc đi mua quan tài. Y... vừa ra đến đầu đường sắp nghẹo sang đường khác thì ngã lăn ra chết liền.

Lâm Chấn Nam hỏi:

- Có việc ấy ư? Người gã đâu rồi?

Tên nô bộc đáp:

- Còn ở ngoài đường.

Lâm Chấn Nam nói:

- Ra đem thi thể gã về đây.

ông lẩm bẩm:

- Giữa ban ngày ban mặt mà địch nhân dám lộng hành gây ra án mạng thì thật là lớn mật, càn rỡ đến cùng cực.

Hai tên nô bộc thấy chủ bảo ra đường đem xác Lâm Phúc thì "dạ! dạ!" mấy tiếng nhưng chưa đi ngay. Lâm Chấn Nam hỏi:

- Sao vậy?

Tên nô bộc đáp:

- Tổng... tiêu đầu ra mà coi...

Lâm Chấn Nam biết lại xảy ra chuyện gì rồi. Ông dặng hắng một tiếng đi ra ngoài cổng lớn thì thấy ba tên tiêu sư, năm tên chạy cờ sếc mặt xám đen ra chiều khủng khiếp đến cực điểm. Lâm Chấn Nam hỏi:

- Lại có chuyện chi vậy?

ông không chờ trả lời cũng đã biết rồi vì nhìn thấy ngoài cổng lớn trên phiến đá xanh có người lấy vết máu tươi viết tám chữ "Ra khỏi cổng mười bước là phải chết". Cách cổng chừng mười bước lại vạch một đường máu rộng độ hơn một tấc. Lâm Chấn Nam hỏi:

- Họ viết những chữ này từ lúc nào? Chẳng lẽ không một ai trông thấy hay sao?

Một tên tiêu sư đáp:

- Vừa rồi Phúc Lâm chết ở đầu đường hẻm, cả nhà chạy xúm xít đến coi thì ngoài cổng không có một người lạ nào cả. Chẳng hiểu ai đã đùa giỡn viết những chữ này từ lúc nào?

Lâm Chấn Nam cất cao giọng lớn tiếng nói dường như để người nào nấp ở gần đó cũng nghe tiếng:

- Lâm mỗ không muốn sống nữa rồi thử ra khỏi cổng ngoài mười bước xem có chết không?

ông nói rồi rảo bước đi ra. Hai tên tiêu sư đồng thời la lên:

- Tổng tiêu đầu.

Lâm Chấn Nam vẫy tay một cái rồi khoa chân bước qua đường máu. Ông coi đường máu và chữ viết còn ướt chưa khô, tiện chân ông dí những chữ đi trông không còn rõ nữa rồi mới quay trở vào cổng lớn ngó ba tên tiêu sư nói:

- Đây là trò ngoáo ộp hăm người. Chúng ta đã từng bôn tẩu giang hồ quen rồi thì còn sợ gì nữa.

Lâm Chấn Nam ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Ba vị huynh đệ! Ba vị hãy đi mua quan tài rồi đến chùa Tây Ninh bên Tây Vực mời hòa thượng về cúng mấy ngày.

Ba tên tiêu sư thấy tổng tiêu đầu bước qua đường máu mà vẫn bình yên vô sự liền vâng lời, tay cầm khí giới, sóng vai đi ra cổng.

Lâm Chấn Nam trông bọn họ đi khỏi một lúc rồi mới quay trở vào. Ông vào đến phòng việc ngó trưởng phòng là Hoàng tiên sinh nói:

- Hoàng phu tử! Phu tử viết thiếp mời bạn hữu thân tình đến dự lễ mừng thọ phu nhân.

Hoàng tiên sinh hỏi lại:

- Dạ! Không hiểu mời đến ngày nào?

Bỗng nghe có tiếng bước chân rất gấp. Một người chạy tới nơi. Lâm Chấn Nam vừa ngoảnh đầu ra lại nghe đánh huỵch một tiếng. Người đó ngã lăn xuống đất. Lâm Chấn Nam chạy thẳng về phía phát ra tiếng động thấy một trong ba vị tiêu đầu vâng mệnh đi mua quan tài là Địch tiêu đầu nằm lăn ra đó. Người hắn đang giãy giụa. Lâm Chấn Nam đưa tay ra nâng dậy hỏi:

- Địch huynh đệ làm sao vậy?

Địch tiêu đầu đáp:

- Bọn họ chết... rồi... Thuộc hạ chạy trốn về đây...

Lâm Chấn Nam hỏi gấp:

- Địch nhân là hạng người nào?

Địch tiêu đầu ấp úng đáp:

- Không... biết... không biết...

Hắn giãy lên mấy cái nữa rồi chết liền.

Chỉ trong khoảnh khắc mọi người trong tiêu cục đều hay tin. Vương phu nhân cùng Lâm Bình Chi từ nội đường đi ra đều nghe mọi người lẩm bẩm câu "Ra khỏi cổng mười bước là phải chết". Lâm Chấn Nam nói:

- Đạ ta cõng thi thể hai vị tiêu đầu về.

Trưởng phòng là Hoàng tiên sinh nói:

- Tổng... tổng tiêu đầu... không đi được. Bây giờ treo giải thưởng tất có người mạnh dạn đi ra.

Rồi y lớn tiếng tuyên bố:

- Ai đi cõng thi thể hai vị tiêu đầu sẽ được thưởng ba chục lạng bạc.

Hoàng tiên sinh rao ba lần mà không thấy ai lên tiếng. Vương phu nhân đột nhiên la gọi:

- Ồ! Bình nhi đâu rồi? Bình nhi!... Bình nhi!...

Mấy tiếng sau bà gọi líu cả lưỡi lại. Mọi người thấy Lâm Bình Chi mất tích một cách đột ngột, đều cất tiếng gọi rối cả lên:

- Thiếu tiêu đầu! Thiếu tiêu đầu!...

- Bình nhi! Bình nhi!...

Bỗng nghe tiếng Lâm Bình Chi ở ngoài cổng vang lên:

- Tại hạ Ở đây mà!

Mọi người cả mừng chạy ra cổng thì thấy Lâm Bình Chi đang

từ góc đường đi tới. Hai vai chàng cõng hai xác chết, chính là hai vị tiêu đầu chết ở ngoài đường. Lâm Chấn Nam và Vương phu nhân hấp tấp chạy ra, tay cầm binh khí, bước qua đường máu hộ vệ Lâm Bình Chi đưa về. Các tiêu sư, những tên chạy cờ đồng thanh reo hò:

- Thiêu tiêu đầu nhỏ tuổi mà anh hùng can đảm hơn người.

Lâm Chấn Nam cùng Vương phu nhân trong lòng rất đắc . Vương phu nhân lên giọng trách y.

- Hài tử! Làm việc lỗ mãng như vậy không nên. Hai vị tiêu đầu này tuy là chỗ thân tình nhưng họ đã chết rồi, mình mạo muội như vậy thật là nguy hiểm.

Lâm Bình Chi tuy ngoài miệng tươi cười mà trong bụng khó chịu không thể tả được. Chàng nói:

- Hài nhi trong lúc bồng bột không nhẫn nại được, giết một người mà khiến cho bao nhiêu người mất mạng. Nếu hài nhi còn tham sống sợ chết thì làm người sao được.

Trong hậu đường có tiếng người la gọi:

- Hoa sư phó không hiểu tại sao cũng chết rồi.

Lâm Chấn Nam quát hỏi:

- Cái gì vậy?

Quản sự trong tiêu cục là Lâm Thông sắc mặt lợt lạt, hốt hoảng chạy lại nói:

- Tổng tiêu đầu! Hoa sư phó ra cổng sau đi mua rau, mới ra khỏi cổng chừng mười bước đã bị chết liền. Ngoài cổng sau cũng có tám chữ máu kia.

Hoa sư phó là người nấu bếp trong tiêu cục, nấu nướng rất khéo, nhất là những món đông qua chung, tao ngư, nhục bì, vân thôn lại càng nổi tiếng ở Phúc Châu. Lâm Chấn Nam cần

đến hắn trong cuộc mời mọc các quan nha và phú thương. Lúc này ông nghe tin Hoa sư phó cũng bị giết hại lại càng chấn động tâm thần, bụng bảo dạ:

- Hắn là một tên đầu bếp tầm thường, chẳng phải tiêu sư mà cũng không phải hạng chạy cờ. Theo lề luật giang hồ thì lúc cướp tiêu không được sát hại phu xe, phu kiệu, hay phu khuân vác. Thế mà địch nhân hạ thủ một cách tàn độc như vậy, hay là chúng định giết sạch cả Phước Oai tiêu cục này chăng?

ông nhìn mọi người nói:

- Anh em bất tất phải hoang mang. Chà! Những quân cướp đạo chó má này chỉ nhân lúc người ta không kịp đề phòng để hạ thủ. Các vị đã nhìn thấy vừa rồi thiếu tiêu đầu và vợ chồng ta đàng hoàng ra khỏi cổng lớn mười bước nào có thấy những tên cẩu cường đạo dám làm gì đâu?

Mọi người đều vâng dạ, công nhận là Lâm Chấn Nam nói đúng nhưng không ai dám ra khỏi cổng nửa bước. Lâm Chấn Nam và Vương phu nhân nhìn nhau vẻ mặt buồn rầu, đành chịu bó tay không biết làm thế nào.

Tối hôm ấy, Lâm Chấn Nam cắt đặt các tiêu sư phòng thủ các tiêu cục. Ngờ đâu lúc ông chống kiếm đi tuần tra thì hai mươi mấy tên tiêu sư đều ngồi xúm xít trong sảnh đường. Dĩ nhiên không có người nào canh dữ bên ngoài. Họ sợ quá đến nỗi không ai dám ra sân đi tiểu một mình. Lâm Chấn Nam nghĩ thầm:

- Địch nhân quả là ghê gớm. Trong tiêu cục đã chết bao nhiêu người rồi, chính mình cũng chẳng có lúc nào yên tâm thì trách bọn họ khiếp nhược thế nào được?

ông nghĩ vậy liền kiếm lời an ủi và sai người lấy rượu thịt đem ra cho họ ăn uống.

[redacted]

Lâm Chấn Nam Khám Phá Tồi Tâm Chưởng

Mọi người trong lòng phiền muộn chẳng ai muốn nói năng gì. Họ lặng lẽ ngồi uống rượu giải sầu.

Chẳng bao lâu, mấy người say quá lăn ra ngủ.

Sáng sớm hôm sau, mấy nhà trồng trọt ở trong làng mé tây gánh rau đưa đến cho tiêu cục.

Phước Oai tiêu cục nhiều người, nguyên về rau dưa, mỗi ngày ăn hết hai gánh lớn mới đủ. Trước nay Phước Oai tiêu cục đều lấy rau của những người này. Hai người đến bán rau lấy tiền rồi cáo từ ra về. Mọi người trong tiêu cục không ai nói gì, đứng tụ tập ở cổng sau để coi động tĩnh. Họ thấy hai nhà nông quẩy gánh không về ra khỏi cổng vài chục bước vẫn chưa xảy ra chuyện gì khác lạ thì bụng bảo dạ:

- Câu "Ra khỏi cổng mười bước là phải chết" chuyên để đối với người trong tiêu cục, không ai can dự đến người ngoài.

Hai người bán rau đi lẫn vào với bọn khách qua đường. Đột nhiên có người la hoảng. Rồi những người đó tới tấp tránh đi.

Mọi người trong tiêu cục xa xa trông thấy hai người bán rau đã té nhào xuống đường. Hai chiếc đòn gánh vứt bỏ một bên.

Trường hợp này xảy ra nữa, Phước Oai tiêu cục mang tiếng là tòa nhà khủng khiếp đồn đại khắp phủ Phúc Châu.

Từ đây cả tòa tiêu cục rộng lớn không một ai dám bén mảng tới nữa.

Nửa đêm hôm ấy, bỗng nghe tiếng vó ngựa lộp cộp vang lên.

Mấy người kỵ mã ở trong tiêu cục đã chạy đi.

Lâm Chấn Nam mở cuộc điều tra thì đó là năm tên tiêu sư thiếu nhẫn nại trước cục diện nguy hiểm, không từ biệt mà bỏ đi.

Lâm Chấn Nam lắc đầu thở dài nói:

- Lúc gặp đại nạn ai nấy tìm đường mà chạy. Lâm mỗ này không đủ lực lượng chiếu cố cho anh em. Vậy ai muốn đi đâu thì đi.

Đám tiêu sư còn ở lại mồm năm miệng mười mạt sát năm tên tiêu sư vừa bỏ đi là những hạng người không nghĩa khí.

Dè đâu chiều hôm ấy, năm con ngựa lại đeo năm xác chết về. Năm tên tiêu sư muốn thoát ly hiểm địa lại hóa ra những người đi nộp mạng trước tiên.

Lâm Bình Chi nhìn xác chết năm tên tiêu sư, căm phẫn vô cùng. Chàng cầm trường kiếm xông ra ngoài cổng, đứng ngoài đường máu ba bước lớn tiếng nói:

- Bậc đại trượng phu mình làm mình chịu. Gã họ Dư nào đó người ở Tứ Xuyên chính do tay Lâm Bình Chi này hạ sát, không can thiệp gì đến người khác. Muốn báo thù thì cứ ra đây, dù Lâm mỗ có bị phân thây ra làm muôn đoạn cũng chẳng oán hận gì. Bằng bọn mi sát hại những người lương thiện thì đâu phải là anh hùng hảo hán? Bọn mi thẳng thắn ra đây giết Lâm Bình Chi đi là phải còn không dám chường mặt ra thì chỉ là những quân trộm cướp vô liêm sỉ, hay là loài rùa đen đê tiện.

Chàng la mỗi lúc một lớn tiếng. Sau chàng cởi áo phanh ngực ra vỗ bụng nói:

- Ta đây đường đường tấm thân nam tử coi cái chết tựa như lông hồng. Bọn mi đâm cho ta một nhát đao có hay hơn không?

Can chi mà sợ hãi đến nỗi không dám nhìn mặt tả Bọn mi thật là quân chó má, giống tiểu súc sinh.

Những người đi đường thấy chàng hai mắt đỏ mọng vừa vỗ ngực vừa la hét, nên chẳng ai dám lại gần tiêu cục, chỉ đứng đường xa mà nhìn.

Vợ chồng Lâm Chấn Nam nghe cậu con la hét đều chạy ra ngoài cổng. Mấy bữa nay hai ông bà vừa buồn rầu vừa căm phẫn không biết đến đâu mà kể, tưởng chừng như tức đến bể bụng. Bây giờ thấy Lâm Bình Chi gọi địch nhân ra khiêu chiến, hai người cũng lớn tiếng thóa mạ.

Bọn tiêu sư ngơ ngác nhìn nhau. Ai nấy đều ngấm ngầm bội phục gan dạ của ba người. Họ nghĩ thầm:

- Trước nay tổng tiêu đầu vốn là bậc anh hùng, phu nhân cũng là nữ trung hào kiệt, cái đó đã đành. Nhưng thiếu tiêu đầu được nuôi dưỡng chiều chuộng lại nhỏ tuổi mà cũng không biết sợ trời đất, kêu địch nhân ra mà thóa mạ mới thiệt là ghê gớm.

Bọn Lâm Chấn Nam ba người giơ tay dậm chân chửi bới hàng nửa ngày mà bốn bề vẫn yên lặng như tờ.

Lâm Bình Chi lại gầm lên:

- Bọn mi nói cái gì ra khỏi cổng mười bước là phải chết? vậy ta ra thêm mấy bước nữa, thử xem các ngươi có làm gì được không?

Dứt lời chàng lại tiến thêm ra ngoài mấy bước nữa. Chàng cầm ngang thanh trường kiếm đứng ngạo nghễ nhìn bốn mặt. Vương phu nhân nói:

- Những quân cẩu cường đạo kia! Bọn mi chỉ quen khinh khi người hiền lành mà khiếp sợ kẻ hung dữ. Chắc bọn mi không dám gây chuyện với con ta.

Bà kéo tay Lâm Bình Chi vào trong cổng.

Lâm Bình Chi tức giận đến độ toàn thân run bần bật. Chàng vào phòng nằm rồi nhưng không nhẫn nại được, úp sấp mặt xuống giường khóc hu hu.

Người ta thường nói: biết con chẳng ai bằng chạ Lâm Chấn Nam biết cậu con vừa rồi ra cổng kêu địch nhân thóa mạ là nhân sự căm phẫn bồng bột trong lúc nhất thời, nhưng dầu sao chàng cũng còn nhỏ tuổi chưa hết tính con nít. Ông xoa đầu chàng nói:

- Hài nhi gan dạ không nhỏ, chẳng hổ là con trai nhà họ Lâm. Địch nhân không dám chường mặt ra thì chúng ta biết làm thế nào được? Hài nhi hãy ngủ đi một giấc đã.

Lâm Bình Chi khóc một hồi rồi thần trí lơ mơ đưa hồn vào cõi mộng. Tối hôm ấy ăn cơm chiều xong, chàng nghe phụ thân nói chuyện khẽ với mẫu thân về mấy tên tiêu sư trong tiêu cục có kiến kỳ dị muốn đào đường hầm theo ngả sau mà chuồn. Đường hầm họ định đào ra ngoài giới tuyến mười bước là thoát chết. Chúng cho là nếu còn ở tiêu cục thì sớm muộn gì cũng đến lượt họ phải uổng mạng.

Vương phu nhân cười lạt nói :

- Nếu họ đào được đường hầm thì kệ họ. Chỉ sơ... chỉ sơ...

Tuy bà chưa dứt lời, nhưng cha con Lâm Chấn Nam cũng biết bà muốn nói chỉ sợ chúng cũng mất mạng như năm tên tiêu đầu đã được ngựa đem xác về, nghĩa là tự đem tính mạng dâng cho địch nhân.

Lâm Chấn Nam trầm ngâm một chút rồi nó

- Ta thử ra coi nếu có đường lối đó mà thoát được thì để bọn họ đi hết cũng phải.

ông ra ngoài một lúc rồi quay vào phòng nói:

- Bọn người đó nói cho vui miệng mà thôi, thực tình cũng chẳng một ai dám ra tay đào hầm.

Đêm hôm ấy ba người đi ngủ sớm. Mọi người trong tiêu cục đều phó thác cho mệnh trời, chẳng ai dám đi tuần phòng canh gác nữa.

Lâm Bình Chi ngủ đến nửa đêm bỗng thấy có người khẽ vỗ vai mình. Chàng ngồi nhổm dậy, thò tay rút lấy trường kiếm ở dưới gối. Bỗng nghe tiếng mẫu thân nói:

- Bình nhi! Ta đây mà!

Lâm Bình Chi nghe mẫu thân lên tiếng, chàng mới yên dạ cất tiếng gọi:

- Má má!

Vương phu nhân khẽ nói:

- Gia gia ngươi ra đi hàng nửa ngày mà không thấy trở về. Chúng ta phải đi kiếm y coi.

Lâm Bình Chi giật mình kinh hãi hỏi:

- Gia gia đi đâu vậy?

Vương phu nhân đáp:

- Ta cũng không biết.

Hai người tay cầm binh khí lén lén ra khỏi phòng. Trước hết ngó vào sảnh đường thấy đàn lửa sáng trưng. Mười mấy tên tiêu sư đang ngồi đánh bạc. Mấy ngày liền lúc nào họ cũng hồi hộp trong lòng. Sau họ thấy chẳng làm gì được liền không nghĩ tới chuyện sống chết nữa.

Vương phu nhân giơ tay ra hiệu cho Lâm Bình Chi rồi trở gót đi luôn.

Hai mẹ con tìm kiếm khắp nơi, thủy chung vẫn không thấy tăm tích Lâm Chấn Nam đâu cả thì trong lòng mỗi lúc một thêm kinh hãi. Hai mẹ con Lâm Bình Chi lẹ bước đi tìm kiếm khắp nơi mà không dám lên tiếng vì sợ mọi người trong tiêu cục đang lúc hoang mang mà bây giờ lại nghe tin tổng tiêu đầu mất tích tất họ náo loạn lên, khó bề vãn hồi được. Vương phu nhân hỏi cậu con:

- Bình nhi! Lúc sau cùng ngươi còn thấy gia gia ở đâu?

Lâm Bình Chi toan trả lời thì đột nhiên trong gian phòng chứa binh khí ở mé tả có tiếng lách cách vang lên. Trên chấn song cửa sổ còn có ánh đàn sáng lọt ra. Chàng vội vọt đến bên cửa sổ, chọc thủng giấy dán nhìn vào trong.

Bỗng chàng mừng quá cất tiếng gọi:

- Gia gia! Té ra gia gia ở trong đó.

Lâm Chấn Nam đang cúi lom khom, quay mặt vào vách, nghe tiếng gọi liền ngoảnh đầu ra. Lâm Bình Chi thấy vẻ mặt phụ thân cực kỳ khủng khiếp thì lòng chàng hồi hộp vô cùng. Nét mặt đang hớn hở vui mừng lập tức ngay thuỗn ra. Miệng há hốc mà không thốt nên lời.

Vương phu nhân đẩy cửa tiến vào thì thấy máu chảy chan hòa đầy mặt đất. Trên ba tấm ghế kê liền vào nhau có một người nằm, toàn thân trần như nhộng. Ngực và bụng đều bị mổ ra.

Bà nhìn lại nét mặt tử thi thì nhận ra là Hoắc tiêu đầu.

Nguyên ban ngày Hoắc tiêu đầu đã cùng bốn vị tiêu đầu nữa cưỡi ngựa trốn đi rồi sau ngựa lại đưa xác về.

Lúc này Lâm Bình Chi cũng đã chạy vào phòng chứa binh khí. Chàng xoay tay đóng chặt cửa phòng lại.

Lâm Chấn Nam móc trong ngực xác chết lấy ra một trái tim đầm đìa những máu rồi nói:

- Trái tim này bị chấn động vỡ thành tám, chín mảnh. Quả nhiên là... Quả nhiên là...

Vương phu nhân nói tiếp:

- Quả nhiên là "Tồi tâm chưởng" của phái Thanh Thành.

Lâm Chấn Nam gật đầu rồi không nói gì nữa.

Bây giờ Lâm Bình Chi mới hiểu rõ là một mình phụ thân lẻn vào phòng kín này mổ tử thi để điều tra nguyên nhân cái chết của người bị hại.

Lâm Chấn Nam lại nói:

- Họ nói là những ma quỷ gì quấy nhiễu, ta vẫn không tin. Bây giờ xem tới trái tim này là sự thực trăm phần trăm, chẳng còn nghi ngờ gì nữa.

ông gói tử thi vào trong tấm vải dầu đã chuẩn bị từ trước. Đoạn ông xách gói lên liệng vào góc tường, bụng bảo dạ:

- Trong tiêu cục đã chết nhiều người lắm rồi thì dù có thấy một xác chết bị mổ bụng cũng chẳng có chi là lạ. Đoạn ông lau tay vào vải dầu cho cho sạch vết tích rồi cùng vợ con trở về phòng ngủ.

Lâm Chấn Nam hỏi vợ:

- Nương tử! Kẻ đối đầu với mình đúng là tay cao thủ phái Thanh Thành rồi. Theo nương tử thì ta nên làm thế nào

Lâm Bình Chi trong lòng căm phẫn đáp ngay:

- Vụ này do hài nhi gây ra. Sáng mai hài nhi lại ra khiêu chiến, quyết một trận sống mái với kẻ thù. Nếu hài nhi không địch nổi hắn thì để hắn giết chết đi là xong chuyện.

Lâm Chấn Nam lắc đầu nói:

- Người này phóng ra chưởng mà làm bể trái tim đối thủ thành bảy, tám miếng mà ngoài thân thể kẻ bị nạn không để lại một chút dấu vết nào. Vậy võ công của hắn cao cường không biết đến đâu mà kể. Chắc phải là nhân vật số nhất số nhị của phái Thanh Thành. Nếu hắn định giết người thì đã giết rồi, bất tất phải chờ đến ngày nay Ta xem chừng chỗ dụng tâm của địch nhân còn thâm độc tàn ác hơn thế. Quyết hắn không chịu đem ba người nhà ta giết chết một cách mau lẹ đâu.

Lâm Bình Chi hỏi:

- Vậy gia gia tính thế nào?

Lâm Chấn Nam đáp:

- Quân cẩu tặc mặt giầy khác nào mào già bắt được chuột rồi. Hắn còn hành tội đủ thứ để giỡn chơi kỳ cho đến khi con chuột phải nát tim vỡ mật rồi sợ quá mà chết, hắn mới vừa lòng.

Lâm Bình Chi tức giận nói:

- Nếu hắn nắm chắc được chúng ta thì ra hắn coi Phước Oai tiêu cục của mình không vào đâu hay sao?

Lâm Chấn Nam thở dài đáp:

- Quân chó má này quả là coi Phước Oai tiêu cục không vào đâu.

Lâm Bình Chi lại hỏi:

- Không chừng hắn sợ một trăm lẻ tám đường "Phiên thiên chưởng" của gia gia. Nếu không thì sao thủy chung hắn chẳng dám xuất đầu lộ diện giao thủ một cách đường hoàng mà chỉ nhắm lúc người ta không phòng bị để ngấm ngầm hại người?

Lâm Chấn Nam lắc đầu đáp:

- Bình nhi! "Phiên thiên chưởng" của ta chuyên dùng để đối phó với những quân trộm cướp trong hắc đạo thì có thừa,

nhưng so với công phu "Tồi tâm chưởng" thì thực tình còn cao hơn ta gấp mười. Ta... trước nay chẳng chịu phục ai, song thấy trái tim Hoắc tiêu đầu thì... hỡi ôi!

Lâm Bình Chi thấy phụ thân lộ vẻ ưu phiền khác hẳn lúc bình thường, chàng không dám nói gì nữa.

Vương phu nhân nói:

- Bậc đại trượng phu cần biết đường lui tới. Kẻ đối đầu đã lợi hại như vậy thì chúng ta hãy tạm lánh đi là hơn.

Lâm Chấn Nam gật đầu nói:

- Ta cũng tính thế.

Vương phu nhân nói:

- Vậy chúng ta khởi hành đi Lạc Dương ngay đêm nay. Hay ở chỗ mình đã biết rõ lai lịch địch nhân. Người quân tử sau mười năm hãy trả thù cũng chưa muộn.

Lâm Chấn Nam nói:

- Đúng thế! Nhạc trượng kết bạn khắp thiên hạ, nhất định sẽ tìm được quyết định cho chúng tạ Bây giờ hãy thu thập ít đồ tế nhuyễn rồi lập tức đăng trình.

Lâm Bình Chi hỏi:

- Gia gia! Chúng ta đi rồi thì bao nhiêu người trong tiêu cục như rắn không đầu biết làm thế nào?

Lâm Chấn Nam đáp:

- Địch nhân không thù oán gì với họ. Vậy chúng ta đi rồi thì mọi người trong tiêu cục lại được thái bình vô sự.

Lâm Bình Chi bụng bảo dạ:

- Gia gia nói vậy thật là đúng lý. Sở dĩ địch nhân sát hại bấy nhiêu người trong tiêu cục thực ra cũng chỉ vì một cá nhân.

Ta mà bỏ đi cho thoát thân thì địch nhân quyết không làm khó dễ đến bọn tiêu sư và bọn chạy cờ nữa. Chàng liền quay về phòng mình thu thập đồ tế nhuyễn. Từ thuở nhỏ, Lâm Bình Chi chưa bao giờ ra khỏi nhà, chàng nghĩ bụng:

- Phen này đi Lạc Dương, không chừng địch nhân cho một mớ lửa đốt cháy sạch Phước Oai tiêu cục thì bao nhiêu quần áo cùng đồ chơi của mình cũng ra tro hết.

Chàng tiếc rả những thứ này không chịu bỏ lại, thứ kia cũng muốn mang đi. Chàng nhét đầy đồ vật vào hai cái bao lớn mà thấy trong phòng mình hãy còn rất nhiều món. Tay trái chàng vớ lấy con ngựa bằng ngọc đặt trên bàn, tay phải cuốn lấy tấm da báo hoa mà chính chàng đã đánh chết được rồi lột da lấy. Lưng chàng đeo bọc chạy đến phòng song thân. Vương phu nhân trông chàng không khỏi bật cười hỏi:

- Đây là chúng ta tạm thời lánh nạn chứ có phải dọn nhà đi chỗ khác đâu, mang làm chi nhiều cho mệt?

Lâm Chấn Nam buông một tiếng thở dài, miệng lẩm bẩm:

- Mình đây tuy là nhà võ học gia truyền, nhưng con được nuôi dưỡng sung sướng từ thuở nhỏ. Ngoài chuyện hắn học được chút ít võ công thì chẳng khác gì con em những nhà phú quý thông thường. Bữa nay thốt nhiên gặp đại nạn, gã ứng biến một cách hoang mang thì trách gã thế nào được.

Bất giác ông nổi lòng thương yêu, bảo chàng:

- Bên ngoại tổ ngươi thứ gì cũng có, bất tất phải mang đi nhiều đồ vật. Chúng ta chỉ cầm đem theo ít vàng bạc cùng châu báu đáng tiền.

Ở đây đi Giang Tây, Hồ Nam đều có phân cục, lo gì dọc đường không có cơm ăn? Vậy những bọc đem theo càng nhẹ càng tốt. Trong mình nhẹ được phần nào thì lúc động thủ tiện lợi phần

ấy.

Lâm Bình Chi không sao được đành bỏ bao xuống.

Vương phu nhân hỏi:

- Chúng ta cưỡi ngựa qua cổng chính đi đàng hoàng hay là đi cửa sau lén lút ra ngoài?

Lâm Chấn Nam ngồi trên ghế thái sự Hai mắt nhắm lại, ông kéo một hơi thuốc dài bằng cán điếu kêu ro ro một hồi thật lâu rồi mở mắt nói:

- Bình nhi! Ngươi bảo đi báo tin cho mọi người trong tiêu cục từ trên xuống dưới để họ thu xếp đến sáng mai nhất tề rời khỏi nơi đây. Đồng thời ngươi bảo thủ quỹ lấy tiền bạc phân phát cho hết thảy mọi người. Chờ bao giờ hết tai nạn ôn dịch ai nấy lại trở về.

Lâm Bình Chi tuy trong miệng vâng lời phụ thân mà trong lòng rất lấy làm kỳ. Chàng không hiểu tại sao phụ thân đột nhiên thay đổi chủ . Vương phu nhân hỏi :

- Lang quân bảo cả nhà tản đi hết thì lấy ai mà trông nom tiêu cục?

Lâm Chấn Nam đáp:

- Không cần để ai hết. Nơi đây đã có ma quỷ hung dữ quấy nhiễu thì còn ai dám vào đây chịu chết nữa? Vả lại ba chúng ta đi rồi thì còn ai chịu ở lại?

Lâm Bình Chi liền ra khỏi phòng đi báo tin. Lập tức mọi người trong tiêu cục đều nhốn nháo cả lên.

Lâm Chấn Nam chờ cho cậu con ra khỏi phòng rồi bảo vợ:

- Nương tử! Cha con ta đổi y phục thành những tên chạy cờ. Còn nương tử thì cải trang làm một tên bộc phụ. Đến sáng, hơn một trăm người đều chùm dúm ra đi. Bên địch những kẻ võ

công cao cường bất quá chỉ một hai người thì họ biết đuổi ai?

Vương phu nhân vỗ tay nói:

- Kế ấy tuyệt diệu!

Rồi bà đi lấy hai bộ áo chạy cờ dơ bẩn. Bà chờ Lâm Bình Chi trở về phòng đưa cho hai cha con mặc vào. Còn bà tự mình mặc bộ quần áo vải xanh đầu quấn một tấm khăn vải hoa mầu lam. Trừ nước da trắng nõn rõ ràng bà biến thành một mụ bộc phụ quê kệch.

Lâm Bình Chi thấy mình mặc bộ quần áo lem luốc hôi hám thì trong lòng rất khó chịu nhưng cũng không làm sao được. Trời vừa hửng sáng, Lâm Chấn Nam sai mở cổng lớn rồi nhìn mọi người nói:

- Năm nay trời vận mình bất lợi, trong tiêu cục quỷ sứ hoành hành. Vậy anh em hãy tạm lánh một thời gian. Vị nào muốn theo đi bảo tiêu thì qua phủ Hàng Châu, hoặc phủ Nam Xương quy đầu phân cục Triết Giang, Giang Tây. Lưu tiêu đầu, Dịch tiêu đầu ở những nơi đó tất hoan nghênh các vị. Chúng ta đi thôi.

Thế là dư một trăm người đang đứng cả ở ngoài sân lục tục lên ngựa chạy thẳng ra cổng lớn.

Lâm Chấn Nam khóa cổng lại rồi hô lên một tiếng. Mười mấy con ngựa nhảy vọt qua đường máu. Số đông làm nên mạnh dạn, chẳng một ai sợ hãi gì hết. Ai cũng nghĩ rằng rời xa tiêu cục sớm được lúc nào an toàn lúc ấy.

Vó ngựa dồn dập lao thẳng về phía cửa Bắc. Số đông bọn này không tính toán gì cả, thấy người chạy về hướng Bbắc thì cũng chạy theo.

Lâm Chấn Nam ra đến đầu đường liền đưa tay ra hiệu cho

phu nhân cùng Lâm Bình Chi dừng lại. Ông khẽ bảo hai người:

- Để cho họ chạy về phía Bắc rồi chúng ta quay xuống phía Nam.

Vương phu nhân hỏi:

- Mình đi Lạc Dương sao lại chạy về phía Nam?

Lâm Chấn Nam đáp:

- Địch nhân tất đoán biết chúng ta sang Lạc Dương, họ nhất định chận ngoài cửa Bắc. Chúng ta vờ chạy về phía Nam rồi sẽ vòng quay trở lại phía Bắc thành. Đường vòng thật xa để cho bọn cẩu tặc kia có chẹn đường cũng uổng.

Lâm Bình Chi lên tiếng:

- Gia gia!

Lâm Chấn Nam hỏi:

- Có chuyện chi vậy?

Lâm Bình Chi không trả lời, sau một lúc chàng lại gọi:

- Gia gia!

Vương phu nhân hỏi:

- Ngươi muốn nói gì sao không nói đi?

Lâm Bình Chi nói:

- Hài nhi muốn đi thẳng ra cửa Bắc. Quân chó má kia đã sát hại bấy nhiêu người của chúng tạ Mình không cùng hắn liều một phen sống chết thì sao hả được nỗi căm giận này?

Vương phu nhân nói:

- Thù lớn dĩ nhiên phải báo. Nhưng cái bản lĩnh nhỏ mọn của ngươi chống làm sao lại được "Tồi tâm chưởng" của địch?

Lâm Bình Chi hằn học đáp:

- Nhiều lắm chẳng qua cũng như Hoắc tiêu đầu là cùng. Mình

để hắn đánh bể trái tim thì thôi chứ sao?

Lâm Chấn Nam sắc mặt xám xanh nói:

- Ba đời họ Lâm nhà ta nếu ai cũng nói "cái dũng của kẻ thất phú như ngươi thì Phước Oai tiêu cục chẳng cần chờ đến người gây hấn, tự mình cũng tan vỡ rồi.

Lâm Bình Chi thấy phụ thân nổi giận, không dám nói nữa, lặng lẽ đi theo song thân đi về phía Nam. Ba người ra khỏi cửa thành rồi rẽ sang ngả Tây Nam. Sang sông Giang Mân rồi qua Nam Đài, Nam Tự, vượt núi Cát Linh đến vịnh Vinh Thái. Suốt một ngày trời dong ruổi ngựa không dừng vó. Khi tìm đến một nhà khách điếm để ngủ trọ thì ba người đã mệt nhoài. May dọc đường không xảy ra sự gì.

Ăn cơm tối xong, Lâm Chấn Nam mới thở phào một cái khẽ nói:

- Bây giờ có thể thoát khỏi tay ác tặc rồi.

Vương phu nhân nhìn Lâm Bình Chi nói:

- Hài nhi! Mình không đè nén được phẫn khí thì sao phải là hảo hán. Mối thù này không trả được càng không phải là hảo hán.

Lâm Bình Chi nói:

- Đúng thế! Hài nhi thấy rõ chúng vẫn sợ hãi gia gia. Nếu không thì sao thủy chung chúng vẫn không dám kéo đến nhà khiêu chiến?

Lâm Chấn Nam lắc đầu đáp:

- Tiểu hài tử! Ngươi không biết trời cao đất dày là gì? Ngủ đi thôi!

Sáng sớm hôm sau ba người trở dậy rồi. Lâm Chấn Nam lên tiếng gọi:

- Điếm gia! Điếm gia!

Nhưng trong khách điếm yên lặng như tờ không một tiếng động, ông lại ra cửa gọi:

- Điếm gia! Điếm gia...

Bỗng thấy trong sân có một người nằm. Ông nhìn lại thì ra tên điếm tiểu nhị đã dẫn mọi người vào phòng tối hôm qua.

Lâm Chấn Nam giật mình kinh hãi chạy ra ngoài coi thì tên tiểu nhị này đã chết rồi. Ông sờ vào người gã thấy lạnh cứng và tắt thở từ lâu. Ông coi cái chết của gã cũng giống như những người bị chết về độc thủ của "Tồi tâm chưởng". Lâm Chấn Nam trống ngực đánh thình thình chạy vội ra ngoài nhưng chẳng thấy một ai. Ông đẩy cửa phòng thì thấy vợ chồng chủ điếm cùng đứa con nhỏ bốn năm tuổi đều nằm chết trên giường.

Bỗng nghe Vương phu nhân la lên:

- Nguy to rồi! Những người này đều bị chết hết!

Lâm Chấn Nam quay đầu lại nhìn thấy bà vợ cùng cậu con mặt xám ngắt. Các cửa buồng phòng khách đã mở ra. Những khách trọ trong phòng, người thì chết trên giường. Kẻ chết lăn dưới đất. Cả một tòa khách điếm rộng lớn, trừ ba người nhà ông ra còn bất luận là chủ hay khách trọ chẳng một ai sống sót. Ngoài đường đã có tiếng người xôn xao. Chợ sớm bắt đầu họp rồi.

Lâm Chấn Nam giục Vương phu nhân và Lâm Bình Chi:

- Chúng ta phải đi mau.

ông chạy ra tàu ngựa thì lừa ngựa đều chết hết. Trong đó có cả ba con ngựa của nhà ông. Lâm Chấn Nam mở cửa hậu để vợ con chạy ra trước. Ông ra sau, xoay tay khép cửa lại rồi ba người

rảo bước đi về phía tây nam.

Ba người đi được hơn hai chục dặm rồi rẽ vào một con đường nhỏ. Đường này ngoằn nghèo và gập ghềnh khó đi. Ba người lại đi hơn hai mươi dặm nữa mới đến một quán cơm nhỏ liền vào ăn lót dạ. Lâm Bình Chi nghĩ đến trong nhà khách điếm vừa qua đầy xác chết, tay chàng bưng bát cơm lên và một miếng mà không nuốt được. Chàng đặt bát cơm xuống bàn nói:

- Má má! Hài nhi không ăn được.

Vương phu nhân chỉ đưa mắt nhìn chàng một cái chứ không trả lời. Miệng bà lẩm bẩm tựa hồ nói để mình nghe:

- Bọn mình ba người đều là người chết cả rồi. Đã không đấu nổi với người thì thôi. Sao có kẻ đến giết người nhiều như vậy mà cũng không nghe thấy một chút tiếng động.

Lâm Chấn Nam thở dài sườn sượt. Ông ăn hết nửa bát cơm rồi nói:

- "Tồi tâm chưởng" của phái Thanh Thành là một chưởng pháp không phát ra tiếng động. Ta thường nghe nói lúc họ phóng chưởng không có lấy một chút tiếng gió. Người trúng chưởng không kịp rên lên một tiếng. Thật là một công lực âm nhu tàn độc vô cùng.

Lâm Bình Chi hỏi:

- Muốn luyện được đến công phu này phải mất bao lâu?

Lâm Chấn Nam đáp:

- Ta xem chừng không khổ luyện ba bốn chục năm thì chẳng thể nào có luồng nội lực mạnh đến thế được.

Lâm Bình Chi vỗ bàn đứng lên nói:

- Nhất định là Tát lão đầu rồi! Hài nhị. hài nhi đã có lòng tốt bênh vực cho cháu gái hắn. Ngờ đâu...

Rồi hai hàng nước mắt nhỏ giọt... Lòng chàng buồn bực đến cực điểm. Lâm Chấn Nam vừa tiếp tục ăn cơm vừa đáp:

- Ta cũng nghĩ là hắn. Hừ! Hắn giết người trong tiêu cục của ta còn có thể nói đến vì chuyện trả thù. Nhưng hắn giết bao nhiêu người trong khách điếm thì vì lẽ gì?

Vương phu nhân nói:

- Thanh Thành được kể vào hàng danh môn đại phái, thế mà họ gây ra những chuyện này thì chẳng những là kẻ thù riêng của Phước Oai tiêu cục chúng ta mà thôi, họ còn là công địch của cả võ lâm nữa.

Lâm Chấn Nam gật đầu nói:

- Càng hay! Càng hay! Bọn chúng ngông cuồng tự đại, hành động trái đạo, sau này tất gặp báo ứng. Hài tử! Ăn hết bát cơm đó đi.

Lâm Bình Chi lắc đầu đáp:

- Hài nhi không ăn được.

Lâm Chấn Nam lớn tiếng gọi:

- Nhà hàng ra tính tiền!

ông kêu hai lần không có người đáp. Vương phu nhân cũng la lên:

- Chủ quán! Chủ quán...

Vẫn không có phản ứng chi hết. Vương phu nhân đứng phắt dậy, vội vàng mở bọc lấy kim đao ra cầm tay, xăm xăm chạy vào hậu đường thì thấy hán tử bán cơm nằm lăn dưới đất. Trên ngưỡng cửa cũng có một người đàn bà nằm ghé vào đó. Mụ này chính là vợ hán tử. Hai vợ chồng nhà này vừa trước đây một khắc còn bưng cơm canh ra mà bây giờ đột nhiên gặp phải độc thủ hạ sát. Vương phu nhân để tay vào mũi hán tử thì gã đã tắt

thở rồi. Ngón tay bà chạm vào môi gã thấy hãy còn nóng.

Lúc này cha con Lâm Chấn Nam cũng cầm trường kiếm đi vòng quanh phạn điếm một lượt để lùng xét hung thủ. Quán cơm nhỏ này tựa lưng vào núi. Gần đó chỉ có một khu rừng trúc, chứ không một nhà láng giếng nào cả. Ba người đứng trước cửa quán nhìn ra xa, tuyệt không thấy tông tích gì.

Đột nhiên Vương phu nhân hừ một tiếng, trỏ tay về phía trước run lên nói:

- Lang quân coi kìa.

Trước phạn điếm có một vạch đỏ bằng máu. Bên đường máu cũng viết tám chữ: "Ra khỏi cửa mười bước là phải chết" viết bằng máu. Có điều chữ "chết" sau cùng mới viết xong một nửa. Chắc là cha con họ Lâm từ phía trong đi ra tìm kiếm, hung thủ chưa viết xong đã phải tránh đi.

Mới trong khoảnh khắc mà người kia đã vạch đường máu viết chữ máu, Lâm Chấn Nam không kịp trông thấy tông tích, thì thân pháp hắn mau lẹ không thể tưởng tượng được.

Lâm Chấn Nam cầm ngang thanh trường kiếm lớn tiếng gọi:

- Ông bạn phái Thanh Thành kia! Lâm mỗ ở đây chờ chết. Mời ông bạn ra đây tương kiến.

ông kêu luôn mấy câu thì chỉ thấy tiếng dội trong khe núi vang lên: "Ra đây tương kiến, ra đây tương kiến". Dư âm văng vẳng hồi lâu. Ngoài ra không có tiếng nào khác.

Quán cơm nhỏ này nằm âm thầm dưới chân núi, bốn mặt cây cối rậm rạp. Nơi đây lại hoang vắng không có người qua lại. Ba người biết đại địch vẫn quanh quẩn gần đây dòm ngó mình và chỗ này là nơi họ lựa chọn để hạ thủ. Tuy trong lòng ba người cùng hồi hộp nhưng không ai khiếp sợ.

Lâm Bình Chi xông qua đường máu lớn tiếng kêu:

- Lâm Bình Chi này lướt qua huyết tuyến lần này là lần thứ hai. Bọn mi ra giết ta đi! Những quân cường đạo, những quân chó má kia! Ta chắc bọn mi không dám chường mặt ra mà chỉ chui rúc, lén lút ngấm ngầm hành động đê tiện như những quân đầu trộm đuôi cướp hạng bét trên giang hồ.

Đột nhiên trong rừng trúc nổi lên một tràng cười dõng dặc.Lâm Bình Chi vừa hoa mắt lên đã thấy một người đứng trước mặt. Chàng chưa kịp nhìn kỹ đã vung trường kiếm đâm tới. Chàng ra chiêu "Tảo đãng quần ma" nhằm đâm vào trước ngực đối phương nhanh như chớp.

Người kia khẽ né mình đi một cái liền tránh khỏi.

Lâm Bình Chi lại cầm kiếm quét ngang.

Người kia lại cười nhạt một tiếng rồi quay sang mé tả Lâm Bình Chi.

Lâm Bình Chi liền phóng tay trái đánh ra một chưởng. Đồng thời chàng xoay trường kiếm lại đâm đối phương.

Lâm Chấn Nam cùng Vương phu nhân đều cầm binh khí đã chạy tới nơi, thấy cậu con đột nhiên ra mấy chiêu mà kiếm pháp cùng chưởng pháp của chàng đều đúng phép tắc. Lúc này tuy gặp cường địch mà chàng vẫn không rối loạn chút nào, hai người liền lùi lại hai bước.

Lâm Bình Chi chứa chất mối căm hờn đã lâu, chàng thi triận ngay Tịch Tà kiếm pháp đánh liều mạng không kể gì đến thân mình nữa.

Người kia hai tay không chỉ né tránh chứ không trả đòn. Hắn chờ Lâm Bình Chi phóng ra ngoài hai chục chiêu rồi mới cười lạt nói:

- "Tịch Tà kiếm pháp" bất quá như vậy mà thôi.

Hắn đưa tay ra búng đánh "choang" một tiếng...

Lâm Bình Chi bị toạc hổ khẩu tay đau quá, thanh trường kiếm rớt xuống đất.

Người kia vung chân lên đá Lâm Bình Chi lăn long lóc mấy vòng.

Vợ chồng Lâm Chấn Nam sóng vai ra đứng trước che cho cậu con. Cặp mắt trừng trừng nhìn người kia thì thấy hắn mình mặc áo xanh, lưng đeo trường kiếm. Bộ mặt xanh là oai phong lẫm liệt. Hắn là một thiếu niên chừng hai mươi ba, hai mươi bốn tuổi. Hắn đứng trơ không lộ vẻ gì cả.

Lâm Chấn Nam hỏi:

- Tôn tính đại danh các hạ là gì? Phải chăng ở phái Thanh Thành?...

Người kia cười lạt đáp:

- Phước Oai tiêu cục nhà ngươi là cái thá gì mà dám hỏi họ tên tạ Có điều bữa nay ta đã đến đây để báo thù thì cũng nói cho ngươi hay. Lão gia quả là người phái Thanh Thành.

Lâm Chấn Nam trỏ mũi kiếm xuống đất gác tay trái lên lưng tay phải nói:

- Tại hạ đối với Dư quán chủ chùa Tùng Phong một niềm kính cẩn. Hàng năm phái tiêu đầu đến Thanh Thành đưa lễ số chưa từng khiếm khuyết bao giờ. Năm nay Dư quán chủ còn định phái bốn đệ tử đến Phúc Châu. Tại hạ không hiểu có chỗ nào đắc tội với các hạ?

Gã thanh niên kia ngẩng đầu lên nhìn trời cười khẩy một hồi rồi mới nói:

- Đúng thế! Sư phụ tại hạ quả có phái bốn tên đệ tử tới Phúc

Châu, tại hạ là một người trong bọn này.

Lâm Chấn Nam nói:

- Nếu vậy thì hay quá! Không hiểu cao tính đại danh các hạ là gì?

Gã thanh niên không muốn trả lời, nhưng rồi gã cũng đằng hắng một tiếng lạnh lùng đáp:

- Tại hạ họ Vu tên gọi Nhân Hào.

Lâm Chấn Nam gật đầu nói:

- Té ra các hạ là một trong bốn vị đại đệ tử ở chùa Tùng Phong. Thật là anh hùng hào kiệt! Không trách môn "Tồi tâm chưởng" cao thâm đến thế! Giết người không thấy máu. Tại hạ rất lấy làm bội phục.

Năm chữ "giết người không thấy máu" chính là tôn chỉ về môn tuyệt kỹ "Tồi tâm chưởng" của phái Thanh Thành.

Vu Nhân Hào vừa nghe Lâm Chấn Nam nói huỵch toẹt ra liền nghĩ bụng:

- Thằng cha này đã biết chỗ tinh yếu về tuyệt kỹ của bản môn thì hắn không phải là hạng tầm thường.

Nhưng gã không khỏi lấy làm đắc vì tiếng tăm mình có người biết đến. Lâm Chấn Nam nói :

- Vu anh hùng chẳng quản đường xa có lòng chiếu cố mà Lâm mỗ chưa kịp đón tiếp, thật là thất kính.

Vu Nhân Hào nói móc:

- Hiền công tử của tôn giá võ nghệ cao cường đã nghinh tiếp rồi. Y hạ sát cả cậu con yêu của sư phụ tại hạ, như vậy còn chưa đáng kể là thất kính thì hà tất tôn giá phải quan tâm.

Lâm Chấn Nam nghe nói bất giác thấy lạnh xương sống. Ông tưởng cậu con mình có vô tình ngộ sát một tên đệ tử tầm

thường phái Thanh Thành thì còn có thể nhờ một nhân vật có địa vị cao trong võ lâm đứng ra điều giải để bồi tội với đối phương, hoặc còn có đất để xoay sở. Không ngờ người đó lại chính là cậu con ruột rất cưng chiều của Tùng Phong quán chủ Dư Thượng Hải.

Đã xảy ra chuyện này thì chỉ có một đường là liều một cuộc sinh tử, chứ không còn lối thoát nào khác.

ông vung thanh trường kiếm, đột nhiên ngửng mặt lên trời cười ha hả nói:

- Thật đáng buồn cười! Vu thiếu hiệp đã khéo nói giỡn.

Vu Nhân Hào trợn tròng trắng mắt lên hỏi:

- Tại hạ nói gì mà bảo nói giỡn?

Lâm Chấn Nam đáp:

- Lâm mỗ lâu nay vẫn ngưỡng mộ Dư quán chủ võ nghệ thông thần, gia giáo nghiêm cẩn. Trên chốn giang hồ chẳng ai không kính phục. Khuyển tử có giết người thì chẳng qua là một tên vô lại rượu chè bê bối, trêu cợt lương gia phụ nữ. Gã đã bị khuyển tử hạ sát thì đủ biết võ công gã tầm thường đến thế nào. Con người như gã mà bảo là Dư công tử, con Dư quán chủ thì ai nghe được? Vu thiếu hiệp nói vậy chẳng là đùa giỡn ư?

Vu Nhân Hào xịu mặt xuống không biết trả lời ra sao.

Nguyên thiếu niên bị Lâm Bình Chi giết chết ở trong quán rượu kia đúng là con trai nhỏ của Dư Thượng Hải tên gọi Dư Nhân Ngạn. Mẫu thân gã là tiểu thiếp thứ tư của Dư Thượng Hải nên được lão đem lòng sủng ái. Từ thuở nhỏ Dư Nhân Ngạn được mẫu thân cưng chiều không chịu luyện võ, chỉ rong chơi lu bù. Dư Nhân Ngạn thường lừa dối phụ thân lấy tiền đánh bạc hoặc chơi bời, rượu, điếm.

Lần này Dư Thượng Hải phái người đến Phúc Kiến, Dư Nhân Ngạn thấy mình quanh quẩn ở trên núi Thanh Thành mãi cũng chán. Gã liền năn nỉ mẫu thân xin phụ thân cho đi Phúc Kiến để thêm phần lịch duyệt tăng tiến kiến thức là giả, dụng của gã chỉ là đến những nơi phồn hoa đô hội để chơi bời phóng túng một phen cho thỏa thích. Dư Thượng Hải cũng biết Dư Nhân Ngạn là một tên vô dụng nhất trong đám con lão. Nếu xẩy cuộc đấu tranh tỷ võ thì dù ai nói thế nào lão cũng chẳng cho đi để phái Thanh Thành khỏi mất mặt vì gã. Nhưng chuyến này đi Phúc Châu chỉ là đáp lễ Phước Oai tiêu cục nên lão mới ưng chọ Ngờ đâu dọc đường Dư Nhân Ngạn ăn chơi, cờ bạc đàng điếm đều bình yên vô sự. Gã xuống tới Phúc Châu mới bị chết dưới lưỡi đao trủy thủ của Lâm Bìiả, dụng

Vu Nhân Hào đối với anh chàng sư huynh này trong lòng cũng chẳng thích gì nhưng mẫu thân gã được sư phụ đem lòng sủng ái nên hắn không dám đắc tội với gã. Lúc này nghe Lâm Chấn Nam nói mấy câu mỉa mai chua cay cảm thấy khó mà đối đáp được.

Đột nhiên trong rừng trúc có tiếng nói vọng ra:

- Tục ngữ có câu: "Song quyền khôn địch bốn tay" thật là phải lắm! Khi ở trong quán rượu Lâm thiếu tiêu đầu thống lãnh hai mươi bốn tên tiêu đầu bao vây Dư sư đệ để tấn công...

Hắn vừa nói vừa từ trong rừng chạy ra. Người này cái đầu nhỏ xíu, tay phe phẩy cái quạt giấy nói tiếp:

- Nếu tay cầm đao thương mà động thủ hẳn hoi thì còn nói gì? Dù Phước Oai tiêu cục có đông người, song thực tình mà nói toàn là đồ vô dụng. Nhưng Lâm thiếu tiêu đầu đã bỏ thuốc độc vào rượu cho Dư sư đệ uống, rồi lại phóng ra đến mười bảy, mười tám thứ ám khí. Ha ha! Con rùa đó thật là độc ác! Bọn ta vì

hảo mà đến bái phỏng. Ngờ đâu bị người ta đột nhiên ám toá hảo

Lâm Bình Chi bị Vu Nhân Hào đá một cước té lộn đi, chàng hầm hầm tức giận bò dậy đứng một bên, định chờ phụ thân đối đáp mấy câu xong, sẽ nhảy xổ vào đấu nữa. Ngờ đâu tên ma đầu mặt choắt kia lại còn nói bỏ thuốc độc vào rượu gì gì nữa. Chàng tức quá không chịu được liền quát lên:

- Mi nói thúi lắm! Ta với hắn đã không thù oán lại chưa từng biết mặt, nhất là lại không biết hắn là người phái Thanh Thành thì mưu đồ sát hại hắn làm khỉ gì?

Gã kia vội giơ quạt lên xua lia lịa nói:

- Thúi lắm! Thúi lắm! Không ngửi được! Mi đã không thù không oán với Dư sư đệ, thì sao lại mai phục bên ngoài quán rượu hơn ba mươi tên vừa tiêu đầu vừa chạy cờ? Dư sư đệ ta thấy mi trêu cợt con gái lương gia, nổi cơn bất bình đánh mi ngã lăn ra, chỉ cho mi một bài học rồi tha mạng liền. Thế mà chẳng những mi không cảm ơn, lo chuyện báo đáp, lại còn sai bọn tiêu đầu chó má xúm vào đánh Dư sư đệ...

Lâm Bình Chi tức như vỡ mật, lớn tiếng thét lên:

- Té ra bọn Thanh Thành chúng bay toàn là quân vô lại ngang chướng, không kể gì đến lẽ phải trái.

Gã kia cười hề hề nói:

- Con rùa đê tiện kia! Mi thóa mạ người ta chăng?

Lâm Bình Chi tức giận quát lên:

- Ta thóa mạ mi thì đã sao?

Gã kia gật đầu đáp:

- Mi cứ thóa mạ cho sướng miệng đi! Chẳng có gì liên can đến ta hết! Ta chẳng lấy thế làm quan tâm.

Lâm Bình Chi nghi gã nói mấy câu này rất đỗi ngạc nhiên, vì nó ra ngoài sự tiên liệu của chàng.

Đột nhiên chàng nghe đánh vù một tiếng. Có người vọt tới trước mặt chàng. Chàng toan vung tay trái lên đánh ra nhưng đã chậm mất rồi.

Một tiếng bốp vang lên. Má bên phải Lâm Bình Chi bị cái tát tai rất nặng. Mắt chàng nẩy đom đóm, cơ hồ ngất đi.

Gã kia cử động cực kỳ mau lẹ. Gã phóng chưởng tát xong lui về chỗ cũ, đưa tay lên sờ má, làm mặt giận quát hỏi:

- Thằng lỏi kia! Sao mi dám động thủ đánh người tả úi chà! Đau quá! đau quá! Ha ha!...

Vương phu nhân thấy con bị sỉ nhục, liền vung đao chém gã kia bằng một chiêu "Dã hoa siêu thiên" vừa chuẩn đích vừa mãnh liệt.

Gã kia vội né mình đi. Lưỡi đao chém trượt về mé hữu chỉ còn cách gã không đầy bốn tấc.

Gã giật mình kinh hãi liền cất tiếng mắng:

- Lại mụ mặt dầy này nữa! Giỏi thiệt!

Gã không dám khinh địch, thò tay ra sau lưng rút lấy cây nhuyễn tiên. Gã chờ Vương phu nhân phóng chiêu đao thứ hai tới nơi mới vung nhuyễn tiên lên phản kích.

Lâm Chấn Nam biết cục diện bữa nay không còn cách nào thu xếp được nữa liền chống kiếm tiến ra nói:

- Phái Thanh Thành muốn lật đổ Phước Oai tiêu cục là việc rất dễ dàng. Nhưng trong võ lâm sẽ có công luận ai phải ai quấy. Xin mời Vu thiếu hiệp!

Vu Nhân Hào nắm lấy vỏ kiếm, rút kiếm ra đánh soạt một tiếng rồi đáp:

- Xin mời Lâm tổng tiêu đầu!

Lâm Chấn Nam bụng bảo dạ:

- Ta từng nghe "Tùng phong kiếm pháp" của phái Thanh Thành vừa mãnh liệt vừa mau lẹ. Sở dĩ kêu bằng Tùng phong kiếm pháp vì nó vừa cứng vừa mạnh như cây tùng lại nhẹ như gió thoảng. Ta phải chiếm tiên cơ mới mong thủ thắng được.

ông không khách khí nữa điểm mũi kiếm xuống rồi quét ngang một cái. ánh bạch quang rần rần vọt ra. Đó là chiêu "quần tà tịch địch" trong Tịch Tà kiếm pháp.

Vu Nhân Hào thấy thế kiếm cực kỳ hung mãnh, gã không dám đỡ gạt, lạng người đi tránh khỏi.

Lâm Chấn Nam chưa sử chiêu đến độ chót đã phóng ra chiêu thứ hai là chiêu "Phô quỳ quyết mục". Mũi kiếm nhằm đâm vào hai mắt đối phương.

Lúc này ánh mặt trời chênh chếch chiếu vào rừng trúc, tuy ánh nắng chưa mãnh liệt nhưng nó chiếu vào mũi kiếm lấp loáng chẳng khác ánh vào trong gương làm cho gã hoa mắt lên.

Vu Nhân Hào la thầm:

- Hỏng mất!

Gã nhảy lùi lại phía sau. Trống ngực đánh thình thình. Chiêu kiếm vừa rồi xuýt làm cho gã u kiếm.

Lâm Chấn Nam lại phóng chiêu kiếm thứ ba đâm tới.

Vu Nhân Hào giơ kiếm lên đỡ đánh choang một tiếng. Cánh tay cả hai người cùng chấn động.

Lâm Chấn Nam mừng thầm nghĩ bụng:

- Mình tưởng kiếm pháp phái Thanh Thành ghê gớm thế nào, té ra chỉ có vậy thôi.

Mấy bữa nay Phước Oai tiêu cục bị đối phương gây nên cuộc

náo loạn thần sầu quỷ khốc, nên ông vẫn nơm nớp lo sợ. Bây giờ ông đã biết con mình giết đúng phải con trai Dư Thượng Hải thì ngoài cách liều mạng chiến đấu không còn đường lối nào khác.

Lâm Chấn Nam hăng hái xông vào thành ra uy lực về kiếm pháp đã tăng lên mấy phần.

Vu Nhân Hào lại nghĩ bụng:

- Tý lực của thằng cha này ghê gớm thật.

Vừa rồi gã đá Lâm Bình Chi lăn lộn đi, đã tưởng Lâm Chấn Nam cũng chẳng có chi đáng kể. Ngờ đâu võ thuật của hai cho con tuy cùng một lối gia truyền, nhưng công lực cách xa nhau một trời một vực. Vả lại kinh nghiệm lâm địch của Lâm Chấn Nam so với Vu Nhân Hào còn cao hơn nhiều.

Đến chiêu thứ chín, Vu Nhân Hào mới sử chiêu "Tùng đào ẩn ẩn" để gạt chiêu thức của đối phương đánh tới, rồi mới ra chiêu phản kích.

Lâm Chấn Nam quát lên:

- Giỏi lắm!

ông vung kiếm chém tới. Hai thanh kiếm chạm nhau đánh choang một tiếng rùng rợn.

Hai người cùng cảm thấy cánh tay tê nhức và đều lùi lại một bước.

[redacted]

Trong Phạn Điếm Thiếu Nữ Ra Oai

Vu Nhân Hào khoa trường kiếm khoanh thành đường vòng tròn rồi đột nhiên đâm tới. ánh kiếm lóe ra nhiều điểm.

Mũi kiếm đâm vào bảy tám chỗ.

Lâm Chấn Nam không biết đối phương đâm vào chỗ nào, nên không dám vung kiếm lên gạt mà chỉ lùi lại một bước.

Vu Nhân Hào thu kiếm về toan đâm nữa.

Không ngờ Lâm Chấn Nam ra chiêu rất mau lẹ. Ông nhân một giây đối phương còn trù trừ để tấn công.

Một bên là tay lão luyện ghê gớm, một đằng chiêu kiếm rất tinh kỳ.

Hai người chợt tiến chợt lui, qua lại hơn hai chục chiêu mà vẫn chưa phân thắng bại.

Bên kia Vương phu nhân cùng gã Phương Nhân Trí động thủ.

Bà mấy lần gặp nguy hiểm. Thanh kim đao bị cây nhuyễn tiên quấn lấy.

Mới đánh có vài chiêu mà hai lần suýt nữa bà bị rớt mất binh khí hai

Lâm Bình Chi thấy mẫu thân đuối thế quá rồi, chàng vội vào phạn điếm chụp lấy chiếc ghế dài đẩy mạnh về phía Phương Nhân Trí.

Phương Nhân Trí cười nói:

- Lâm thiếu tiêu đầu mà cũng đánh kiểu vô lại đó ư?

Gã cầm cây nhuyễn tiên vung lên rồi quất xuống đánh chát một tiếng.

Lâm Bình Chi bị một roi đánh trúng lưng khá nặng đau thấu xương, cơ hồ không đứng vững.

Nhưng chàng biết nếu mình mà ngã ra là cả hai mẹ con tất bị uổng mạng.

Chàng nghiến răng chịu đau lại giơ ghế lên nhằm đập xuống đầu Phương Nhân Trí.

Phương Nhân Trí né người đi tránh khỏi.

Lâm Bình Chi giận như điên lại nhảy xổ vào.

Đột nhiên chân chàng lảo đảo, không hiểu đã bị quấn vào cái gì. Lập tức chàng ngã lăn ra.

Bỗng nghe có tiếng người quát:

- Nằm xuống.

Một chân đạp lên người chàng. Tiếp theo trên lưng cảm thấy một mũi nhọn dí vào.

Lâm Bình Chi thấy cát bụi mù mịt. Đồng thời mẫu thân chàng thét lên:

- Đừng giết y! Đừng giết y!

Chàng lại nghe Phương Nhân Trí quát:

- Cả ngươi cũng nằm xuống!

Nguyên giữa lúc hai mẹ con Lâm Bình Chi đấu với Phương Nhân Trí thì sau lưng có một người lén tới đưa chân ra quét ngang khiến cho Lâm Bình Chi bị té nhào.

Người này liền rút đao trủy thủ ra dí vào lưng chàng.

Vương phu nhân không địch nổi Phương Nhân Trí, tâm thần bà bối rối, đao pháp cũng sơ hở, liền bị cây nhuyễn tiên của đối

phương quấn vào chân trái.

Gã giật mạnh một cái rồi buông ra khiến bà ngã xuống tức khếc.

Phương Nhân Trí chạy lại điểm huyệt đạo hai người.

Người gạt ngã Lâm Bình Chi chính là hán tử họ Giả đã động thủ đánh nhau với hai tên tiêu đầu trong quán rượu nhỏ ngoài thành Phúc Châu tên gọi Giả Nhân Đạt.

Gã cũng là đệ tử phái Thanh Thành, võ công được kể vào hàng thứ nhất.

Ngày thường Giả Nhân Đạt vẫn bầu bạn với Dư Nhân Ngạn. Hai người ăn uống với nhau. Cả những lúc đánh bạc, đàng điếm cũng kẽo kà nhau.

Gã được Dư Nhân Ngạn o bế, cùng nhau đến tỉnh Phúc Kiến.

Giả Nhân Đạt cùng Phương Nhân Trí kiềm chế được mẹ con Lâm Bình Chi rồi, từ từ tiến đến phía sau Lâm Chấn Nam.

Lâm Chấn Nam thấy vợ con đều bị địch nhân hạ rồi thì trong lòng kinh hãi vô cùng.

ông vung kiếm đâm veo véo luôn mấy nhát.

Phương Nhân Trí la lên:

- Vu hiền đệ! Con rùa này định chuồn đó.

Vu Nhân Hào tỷ đấu đến bây giờ đã dần dần mò ra đường kiếm của đối phương. Gã thi triển "Tùng phong kiếm pháp" mỗi lúc một mau lẹ. Những luồng bạch quang lấp loáng bao vây lấy Lâm Chấn Nam vào trong vòng ánh kiếm.

Lâm Chấn Nam thấy mình bị ba người bao vây không còn lối rút lui.

ông cố trấn tĩnh tâm thần, thấy chiêu nào gạt chiêu ấy.

Đột nhiên mắt ông hoa lên tưởng như có hàng mười mấy thanh kiếm từ bốn mặt tám phương phóng đến tới tấp.

ông vội vung kiếm thành đường vòng tròn để bảo vệ thân thể.

Vu Nhân Hào quát lên:

- Này!

Đầu gối bên phải Lâm Chấn Nam bị trúng kiếm nhủn ra, chân phải khụy ngay xuống, ông lập tức nhảy vọt lên.

Vu Nhân Hào phóng kiếm ra đâm. Mũi kiếm đã trở ngược vào trước ngực ông.

Bỗng nghe Giả Nhân Đạt lớn tiếng reo:

- Vu hiền đệ! Chiêu "Lưu tinh cản nguyệt" của hiền đệ thật là tuyệt diệu.

Xem chừng ai đã là đệ tử phái Thanh Thành thì tuy không sử được chiêu này nhưng thấy người ta phóng ra liền biết ngay lập tức.

Lâm Chấn Nam buông tiếng thở dài, liệng thanh trường kiếm trong tay đi nói:

- Các ngươi hạ thủ chúng ta mau lẹ đi!

Bỗng ông thấy sau lưng đau nhói, thì ra bị Phương Nhân Trí dùng cán quạt điểm huyệt. Gã vừa điểm huyệt vừa nói:

- Cái gì mà mau lẹ với chẳng mau lẹ? Trong thiên hạ sao lại có chuyện dễ dàng thế được?

Ngươi phải lên núi Thanh Thành để yết kiến sư phụ ta đã.

Lâm Chấn Nam nghĩ bụng:

- Bọn chúng cùng nhau đến Phúc Kiến để chết mất con trai sư phụ, dĩ nhiên chúng cột ba người nhà mình lại đưa về Tứ Xuyên

phục mạng sư phụ. Chúng chưa hạ sát bọn mình ngay thì chuyện đi Thanh Thành này đường xa muôn dặm, biết đâu chẳng có cơ hội thoát thân?

Giả Nhân Đạt tay trái nắm lấy sau lưng Lâm Bình Chi nhấc bổng chàng lên rồi vừa tát vào mặt chàng hai cái thật mạnh vừa thóa mạ:

- Con thỏ này! Bắt đầu từ bữa nay, mỗi ngày lão gia đánh mi 18 lần suốt dọc đường từ đây lên đến núi Thanh Thành tỉnh Tứ Xuyên, đánh cho cái bộ mặt xinh đẹp của mi biến thành mặt con chó.

Lâm Bình Chi biết mình đã lọt vào tay địch nhân thì rồi đây sẽ bị chúng hành hạ, lăng nhục so với chết còn đau khổ gấp ngàn lần.

Lúc này người chàng không nhúc nhích được. Đang còn giận như điên lên chàng ngậm một búng nước miếng nhổ mạnh qua.

Hai người chỉ cách nhau chừng hơn một thước, Giả Nhân Đạt không kịp né tránh. "Bép" một tiếng! Nước miếng trúng vào mũi gã.

Giã Nhân Đạt tức giận đến cực điểm, liền quật mạnh Lâm Bình Chi xuống đất rồi vung chân đá vào lưng chàng mấy cái.

Phương Nhân Trí cười nói:

- Đủ rồi! Thế là đủ rồi! Ngươi đá chết gã thì về phúc trình với sư phụ làm sao? Thằng lỏi này bất quá chỉ như một cô gái. Gã không chịu nổi những thoi quyền cước của ngươi đâu.

Giả Nhân Đạt tức giận vô cùng.

Ta nên biết võ nghệ Giả Nhân Đạt đã tầm thường mà nhân cách lại đê hàn. Sư phụ đã chẳng ưa gì gã mà anh em đồng môn

đều khinh thường gã.

Trên núi Thanh Thành chỉ còn một mình Dư Nhân Ngạn là một điểm tựa vững như núi của gã. Thế mà Lâm Bình Chi đâm chết một điểm tựa đó rồi thì làm gì gã chẳng căm hận thấu xương?

Giả Nhân Đạt nghe Phương Nhân Trí nói vậy, gã không dám đá nữa, chỉ nhổ bãi rãi vào mặt Lâm Bình Chi cho hả giận.

Phương Nhân Trí lại nói:

- Chúng ta ăn cơm đã rồi hãy đi. Giả sư đệ! Phiền sư đệ đi nấu cơm.

Giả Nhân Đạt đáp:

- Được rồi!

Gã đối với vị sư huynh này không dám trái lời bao giờ. Huống chi lần này Dư Nhân Ngạn bị hại giữa lúc có gã đi kèm bên. Một là gã không đủ sức bảo vệ cho Dư Nhân Ngạn, hai là lúc lâm nguy gã lại bỏ trốn thoát thân. Nhất định gã sẽ bị sư phụ trừng trị. Gã liền năn nỉ hai gã họ Phương và họ Vu để khi về chùa Tùng Phong chúng sẽ che đậy cho gã. Đừng nói bảo gã thổi cơm mà dù có bắt gã làm việc gì khó khăn gấp mười, gã cũng chẳng dám chối từ.

Giả Nhân Đạt liền chạy nhanh vào bếp bắc nồi thổi cơm.

Phương Nhân Trí và Vu Nhân Hào đem ba người nhà Lâm Chấn Nam vào trong phạn điếm liệng xuống đất.

Vu Nhân hào nói:

- Phương sư ca! Từ đây về núi Thanh Thành, đường xá xa xôi, cần đề phòng bọn chúng bỏ trốn. Võ công lão này không phải tầm thường. Sư ca hãy nghĩ một kế hoạch để giữ cho chắc.

Phương Nhân Trí cười đáp:

- Cái đó dễ lắm! Để ăn cơm xong rồi chặt gân tay ba người bọn chúng đi rồi lấy cây nhuyễn tiên của ta mà xuyên vào xương tỳ bà của bọn chúng như một xóc cua thì chúng còn chạy đường trời.

Lâm Chấn Nam nghe Phương Nhân Trí nói vậy cơ hồ ngất đi. Ông nghĩ bụng:

- Nếu chúng mà chặt gân tay thì từ nay thành ra phế nhân. Dù dọc đường có trốn thoát được nhưng sống cũng chẳng còn sinh thú gì nữa. Gã họ Phương này nhỏ tuổi mà gã làm việc thật là độc địa.

Lâm Bình Chi lớn tiếng thóa mạ rồi la lên:

- Bọn mi có giỏi thì giết ta đi! Còn dùng những cách ma quỷ để hại người thì chỉ là những hành động đê hèn của hạng mạt lưu trên chốn giang hồ.

Phương Nhân Trí cười hềnh hệch nói:

- Vu sư đệ! Thằng lỏi lộn giống này còn mở miệng thóa mạ một câu nữa thì ta sẽ tìm phân trâu thay cho phân chó nhét vào miệng nó.

Câu này quả nhiên công hiệu. Lâm Bình Chi tuy phẫn uất đến ngất đi mấy lần nhưng chàng đành ngậm miệng không dám thóa mạ một câu nào nữa.

Phương Nhân Trí nói hết câu này đến câu khác để mỉa mai chơi.

Vu Nhân Hào cặp lông mày nhăn tít lại mà nghe chứ không nói câu nào. Thỉnh thoảng gã lại nở một nụ cười. Trong lòng gã đang mải nghĩ về cuộc đấu kiếm với Lâm Chấn Nam vừa rồi. Từng chiêu một diễn ra trong đầu óc gã.

Hồi lâu Giả Nhân Đạt đem cơm canh lên nói:

- Ở đây đến con gà mái cũng không có. Chúng ta cắt lấy miếng thịt đùi thằng lỏi kia nấu ăn có được không?

Phương Nhân Trí biết gã đùa liền đáp:

- Được lắm! Thằng nhỏ lộn giống này thịt trắng và mềm chắc còn ngon hơn thịt bò thui. Có điều đáng tiếc là đây không có rượu.

Bỗng nghe trong bếp có thanh âm thiếu nữ trong trẻo vang lên:

- Các vị lão gia muốn thứ rượu gì nơi đây cũng có!

Ba người đều sửng sốt ngoảnh nhìn về phía sau thì thấy một vị cô nương áo xanh từ trong bếp đi ra. Tay cô bưng một chiếc khay gỗ. Trên khay đặt một hồ rượu và ba cái chén.

Cô này cúi đầu xuống nhưng nhìn cũng rõ bộ mặt rỗ sà rỗ sứt.

Hai gã Phương, Vu cảm thấy có điều kinh dị tự hỏi:

- Cô bé này ở đâu đến?

Giả Nhân Đạt càng khiếp sợ hơn. Gã nhận ra cô này chính là thiếu nữ bán rượu ngoài cửa Bắc thành Phúc Châu.

Dư Nhân Ngạn nhân trêu cợt mà phải vạ. Sao bây giờ đột nhiên cô lại xuất hiện ở trong phạn điếm đồng không mông quạnh này?

Gã liền đứng lên trỏ vào mặt cô gái ấp úng hỏi:

- Sao cô... Cô cũng đến đây?

Thiếu nữ vẫn cúi đầu khẽ nói:

- Rượu có rồi nhưng chưa có thức nhắm.

Vừa nói vừa đặt khay rượu xuống bàn. Giả Nhân Đạt nhắc lại:

- Ta hỏi: sao cô cũng đến chốn này?

Rồi vươn tay ra nhằm chụp xuống cánh tay cô bé.

Thiếu nữ hơi nghiêng mình đi tránh khỏi chiêu trảo của Giả Nhân Đạt rồi đáp:

- Bọn tiểu nữ bán rượu làm kế sinh nhai. Các vị lão gia muốn uống rượu ở địa phương nào thì tiểu nữ cũng tới đó hầu hạ.

Giả Nhân Đạt tuy võ công không cao thâm gì mấy nhưng cũng là đệ tử dưới trướng chùa Tùng Phong. Thế mà thiếu nữ chỉ nhẹ nhàng né tránh một cái đã thoát khỏi thì dĩ nhiên cô cũng là con nhà võ.

Phương Nhân Trí nhìn Vu Nhân Hào một cái rồi hỏi:

- Hay lắm! Cô nương bán thứ rượu gì?

Thiếu nữ đáp:

- Tiểu nữ có đủ: Hạc đỉnh hồng, Tỷ sương và Thất khổng lưu huyết.

Cô vừa nói vừa nâng hồ rượu lên rót vào chén để trước mặt ba người. Rượu đỏ như máu, quả nhiên có chỗ khác thường.

Giả Nhân Đạt cả giận quát lên:

- Té ra mi cùng thẳng lỏi tai thỏ đầu cừu kia đồng bạn với nhau.

Gã xoay tay lại nhằm thiếu nữ quét ngang một cái.

Thiếu nữ vòng tay trái ra, lùi lại phía sau một bước.

Giả Nhân Đạt quét ngang không trúng thì bị mất thể diện với sư huynh sư đệ. Gã gầm lên một tiếng, vọt mình nhảy xổ lại, mười đầu ngón tay đưa ra nhằm chụp tới trước ngực thiếu nữ. Chiêu này thật là vô lại. Gã là đệ tử môn phái có danh tiếng, không nên sử dụng chiêu số đê tiện này mới phải. Nhưng gã vốn là kẻ vô hạnh mà đối với thiếu nữ bán rượu gã lại không coi vào đâu, nên gã ra tay chẳng úy kỵ gì.

Thiếu nữ tức giận nghiêng người đi đưa bàn tay trái ra đẩy vào lưng gã, cô mượn phép "Tá lực đả lực" rồi thuận thế hất mạnh ra ngoài.

Giả Nhân Đạt không tự chủ được, người bị bắn văng đi. Miệng gã thét lên be be.

"Chát" một tiếng vang lên. Đầu óc gã đụng phải ba cây trúc. Sức bật lại của ba cây trúc rất mạnh. Gã cong người đi một chút rồi lập tức bị hất văng lên không.

Người Giả Nhân Đạt còn lơ lửng trên không, gã chỉ sợ bị hất xuống một cách khủng khiếp thì mất thể diện với anh em. Gã vội ra chiêu "Lý ngư đả đình" muốn đặt hai chân xuống đu.

Không ngờ sức hất của cây trúc bật ngược trở lại khó biết đường mà mò phương hướng. Gã không sử thế "Lý ngư đả đình" thì còn khá, nhưng vừa sử chiêu này biến thành đầu chúc xuống, chân chổng lên trời rồi rớt thẳng xuống đất đánh binh một tiếng, gãy mất bảy tám cái răng. Gã lồm cồm đứng dậy. Đầu và mặt bê bết toàn máu tươi.

Giả Nhân Đạt tức quá ngoắc miệng ra mà thóa mạ rồi rút lưỡi đao trủy thủ nhảy lại đâm thiếu nữ.

Thiếu nữ né người đi rồi lại đẩy ra hất vào một cái, tức là vẫn mượn phép "Tá lực đả lực". Lần này nàng nhằm đúng cái ao nhỏ bên rừng trúc hất lại đánh "bõm" một tiếng. Bọn nước bắn lên tung tóe.

Giả Nhân Đạt bị hất xuống ao. Đồng thời lưỡi trủy thủ của gã rời khỏi tay bay lên cao mấy trượng, lúc đang lơ lửng trên không ánh vàng lấp loáng trông rất đẹp mắt.

Thiếu nữ tung mình nhảy ra giơ tay đón lấy lưỡi trủy thủ.

Giả Nhân Đạt vẫn ngoác miệng ra mà thóa mạ. Gã không

thóa mạ còn khá, vừa mở miệng thóa mạ thì lại uống nước vào bụng. Ao này nguyên là chỗ nước có lẫn cả phân cùng nước tiểu của chủ nhân phạn điếm dùng để tưới rau.

Giả Nhân Đạt nuốt vào thực là đau khổ.

Phương Nhân Trí và VU Nhân Hào chỉ ngồi bàng quang. Chúng thấy Giả Nhân Đạt rớt xuống ao cũng không lại cứu viện. Phương Nhân Trí chờ cho thiếu nữ giơ tay bắt được lưỡi trủy thủ rồi mới lạnh lùng nói:

- Phái Hoa Sơn cùng phái Thanh Thành chúng ta vốn không thù oán mà hai vị sư trưởng vẫn giao hảo với nhau. Thế mà cô nương mời chúng ta uống rượu Hạc đính hồng, Tỷ sương, Thất khổng lưu huyết thì e rằng có điều quá đáng.

Thiếu nữ sửng sốt một chút rồi cười khanh khách nói:

- Nhỡn lực của các hạ ghê gớm thật! Sao biết tiểu nữ ở phái Hoa Sơn?

Phương Nhân Trí đáp:

- Cô nương vừa ra hai chiêu "Thuận thủy thôi chu" có cả Cương kình lẫn Nhu kình, đúng là chính truyền của Nhạc đại chưởng môn phái Hoa Sơn.

Oai danh phái Hoa Sơn lừng lẫy trên chốn giang hồ. Nhỡn lực tại hạ tuy kém cỏi song cũng nhận ra được.

Thiếu nữ nói:

- Các hạ đừng tâng bốc tiểu nữ. Tiểu nữ biết các hạ là Phương đại gia, một tay cao thủ dưới trướng chùa Thanh Tùng. Còn vị này là Vu tam gia, một anh hùng hào kiệt trong bốn vị đại đệ tử. Mời các vị uống rượu đi.

Phương Nhân Trí nói:

- Gặp phái Hoa Sơn, bọn tại hạ vẫn phải nhượng bộ tránh xạ

Xin cô nương cho biết hiệp danh. Nếu không thì tệ sư phụ hỏi đến, bọn tại hạ biết đường nào mà trả lời?

Thiếu nữ cười đáp:

- Các hạ cứ nói con xú nha đầu phái Hoa Sơn là được. Chắc trong thiên hạ không có người thứ hai nào tướng mạo xấu xa như tiểu nữ.

Lúc này Giả Nhân Đạt ở dưới ao dơ dáy lóp ngóp bò lên. Gã không ngớt nôn oẹ và tiếp tục thóa mạ. Nhưng gã khuyết mất cả răng, nói năng không được rõ ràng, giọng nói ấm ớ nghe thật buồn cười.

Hào Kiệt Ngang Nhiên Uống Rượu Độc

Thiếu nữ bán rượu uốn éo tiến vào trong quán cười nói:

- Tiểu nữ cũng biết phái Hoa Sơn và phái Thanh Thành vốn có tình giao hảo. Nhưng tiểu nữ nghe trong quý phái có một vị sư huynh họ Dư hay trêu cợt con gái nhà lương thiện để người ta thấy chuyện bất bình vì lòng nghĩa hiệp mà giết đi. Đó là chuyện đáng mừng. Việc này chỉnh đốn lại phong thể cho quý phái tưởng là việc rất hay. Tiểu nữ tin rằng Dư quán chủ có biết ra cũng hoan hỉ vô cùng.

Ba vị về chùa Tùng Phong tất được quán chủ trọng thưởng... Vì thế mà tiểu nữ đặc biệt dự bị ba chung rượu Hạc đính hồng, Tỳ Sương, Thất khổng lưu huyết để mừng cho ba vị.

Tướng mạo cô tuy xấu xa song giọng nói cực kỳ thánh thót nghe rất lọt tai. Nhưng mỗi câu đều có mỉa mai giễu cợt, thành ra giọng nói tuy véo von mà bọn Phương Nhân Trí lại lấy làm khó

Giả Nhân Đạt la lên:

- Phương... Phương sư ca! Dư sư đệ... vì thị mà phải chết...

Phương Nhân Trí lấy làm kỳ hỏi:

- Tại sao vậy?

Gã cũng biết Dư Nhân Ngạn nhân phẩm không được chính đính, nhưng là vì một cô gái mà phải chết thì cô đó chẳng đẹp như thiên tiên ít ra cũng phải có chút nhan sắc mới là đúng lý, quyết không phải cô gái trước mắt rỗ sì rỗ sứt, xấu như ma lem,

ai trông vào thấy cũng phải phát ớn này. Giả Nhân Đạt nói tiếp :

- Đúng thế! Chính vì con nha đầu xấu xa này. Dư sư đệ thấy thị xấu như quỷ dạ xoa có nói đùa mấy câu rồi... thằng nhỏ lộn giống họ Lâm gây chuyện động thủ.

Phương Nhân Trí gật đầu nói:

- Té ra là thế!

Đoạn gã ngắm nghía thiếu nữ từ trên xuống dưới rồi lại từ dưới lên trên thì thấy thân hình cô mảnh dẻ, dáng điệu rất xinh, chỉ đáng tiếc bộ mặt chẳng những rỗ sì rỗ sứt mà còn lệch lạc. Thật là một người xấu xa hiếm thấy ở nhân gian. Phương Nhân Trí lại gật đầu nói tiếp:

- Té ra là thế! Người ta vì cô nương mà ra dạ bất bằng rồi cô nương cũng vì người ta mà bất bằng hay sao?

Giả Nhân Đạt đứng ngoài phạn điếm. Toàn thân gã ướt như chuột và nặng mùi khó ngửi. Người gã không ngớt lảo đảo tựa hồ con chó vừa bị rớt xuống nước lên đứng lúc lắc cái mình. Gã nói:

- Thằng tiểu súc sinh nhà họ Lâm có bộ mặt xinh đẹp như một ả đào hát, chắc con quỷ dạ xoa này trông gã vừa mắt rồi hùa theo gã. Phương sư ca! Vu sư đệ! Anh em không động thủ đi còn đợi đến bao giờ?

Thiếu nữ kia tay cầm lưỡi đao trủy thủ sắc vàng ngắm nghía hoài. Cô thấy trên lưỡi đao khắc năm chữ: "Bình nhi thập chu tuế" và bốn chữ lớn "Phúc thọ miên miên". Cô không khỏi tủm tỉm cười đưa mắt ngó Lâm Bình Chi nằm lăn dưới đất miệng lẩm bẩm:

- Té ra đây là lễ mừng sinh nhật lúc anh chàng đó đủ mười tuổi mà anh chàng đã vì mình mà dùng nó để giết người.

Thiếu nữ lại nhìn Phương Nhân Trí và Vu Nhân Hào nói:

- Thanh Thành cũng được kể vào danh môn chính phái trong võ lâm không ngờ lại cho ra những hạng lưu manh vô lại như hạng này.

Cô nói xong giơ lưỡi đao trủy thủ lên như muốn đâm vào Giả Nhân Đạt.

Giả Nhân Đạt như con chim phải tên, sợ cô cầm đao trủy thủ liệng vào mình vội né tránh sang bên hai bước, vẻ mặt cực kỳ kinh hãi.

Không ngờ thiếu nữ chỉ hư trương thanh thế rồi nói:

- Hạng này giết đi thì phải. Để gã sống chỉ tổ làm nhục cho môn hộ. Chẳng lẽ con người như gã mà cũng sư huynh, sư đệ với hai vị anh hùng hào kiệt được ư?

Hai gã họ Phương và họ Vu tuy ngầm ngầm tức giận thiếu nữ, nhưng cô nói mấy câu này đánh trúng vào tâm khảm chúng. Hai người vẫn tự phụ là anh hùng nghĩa hiệp, thật quả không xứng sư huynh, sư đệ với Giả Nhân Đạt, nhưng gã lại đích xác là anh em đồng môn, nên không biết nói thế nào.

Thiếu nữ lại cười hỏi:

- Phải chăng hai vị không muốn có gã này là sư huynh, sư đệ với mình? Vậy thì hay lắm! Tiểu nữ giúp hai vị một tay giết gã lưu manh này đi.

Cô nói xong đứng thẳng người lên từ từ đi về phía Giả Nhân Đạt.

Giả Nhân Đạt la hoảng:

- Trời ơi!... Ngươi... định làm gì đây?

Gã thấy Phương Nhân Trí và Vu Nhân Hào không có ra tay giúp đỡ, dường như thực tình muốn cho cô ả giết mình. Gã

đành quay mình chạy trốn vào rừng trúc rồi không biết đi đâu.

Thiếu nữ cười khanh khách quay vào trong phạn điếm nói:

- Đây là một sự đáng mừng nữa. Như vậy còn chưa đủ uống một chung rượu mừng hay sao?

Cô trở vào ba chung rượu đỏ như máu để trên bàn làm bộ ân cần mời mọc.

Phương Nhân Trí cùng Vu Nhân Hào đưa mắt nhìn nhau. Trong lòng hai gã đều ngần ngừ không quyết. Chẳng biết nên đối phó thế nào với cô gái quỷ quái này. Hai gã cùng cho là cô gái vẫn có ác ý, không còn nghi ngờ gì nữa. Nhưng phái Hoa Sơn lại là một kiếm phái đứng đầu Ngũ Nhạc trong võ lâm, cố nhiên người nhiều thế lớn. Phái này đủ lực lượng hùng hậu lại rộng bề giao kết, chơi thân với rất nhiều môn phái. Nếu gây sự với bọn họ là rắc rối cho mình.

Phương Nhân Trí trong lòng nghi hoặc tự hỏi:

- Cô gái này không hiểu có dụng gì? Cái chết của Dư sư đệ là do thị mà ra, e rằng thị không dúng tay vào cứu gã tiểu tử họ Lâm không được. Giả tỷ Dư sư đệ mà không chết thì bọn mình nhượng bộ thị một chút cũng chẳng sao. Người ta thường nói trai hào kiệt không tỷ đấu với bọn quần thoa. Dù có tiếng đồn ra ngoài phái Thanh Thành cũng không vì thế mà mất thể nhuệ khí. Khốn nỗi Dư sư đệ lại là con cưng của sư phụ. Mình đưa y đến Phúc Châu để y mất mạng nơi đất khách là một điều rất tội lỗi đối với sư phụ. Nếu mình không bắt được hung phạm đưa về thì còn mặt mũi nào đứng ở trong chùa Tùng Phong nữa?

Lâm Bình Chi nghĩ tới Hạc đính hồng cùng Tỳ sương đều là những vật rất độc trong thiên hạ. Nhất là Hạc đính hồng chỉ để vào môi cũng đủ chết liền. Những thứ rượu đỏ như máu kia dĩ nhiên độc vô cùng. Vậy thì uống làm sao được? Chàng đưa mắt

nhìn quanh thấy Phương Nhân Trí cùng Vu Nhân Hào vẻ mặt bình tĩnh. Chàng vừa bị hai gã làm nhục, lửa giận bốc lên ngùn ngụt mà không nơi phát tiết. Bây giờ chàng trông thấy mặt hai gã thì không sao dẹp nổi cơn tức giận. Trong đầu óc chàng bỗng nảy ra một ý niệm :

- Nếu cô nương này không giải khai huyệt đạo cho mình, hai gã kia tất bắt mình lên núi Thanh Thành thì chẳng biết còn phải chịu bao nhiêu nỗi hành hạ thảm khốc nói không xiết được. Mình bị chúng hành hạ lăng nhục mà rồi sau cùng vẫn không khỏi cái chết. hai gã tự cho mình là anh hùng hào kiệt, coi ta không vào đâu, tưởng ta nhát gan sợ chết. Hừ Lâm mỗ chết thì chết, sợ cóc gì các ngươi. Nếu ta không uống chén rượu độc này thì cả vị cô nương kia cũng cho ta là kẻ nhát gan.

Nghĩ tới đây hào khí chàng nổi lên bồng bột. Khi người thiếu niên đã nổi cuồng tính thì chẳng kể gì đến hậu quả. Chàng liền bưng chung rượu lên uống một hơi.

Lâm Bình Chi uống một chung vào rồi, trong lòng đau khổ. Nhưng chàng vẫn tiếp tục uống đến chung thứ hai rồi chung thứ ba nữa. Chàng nói:

- Lâm mỗ thà được uống rượu độc của cô nương đây mà chết, còn hơn chết về tay bọn đê hèn tiểu nhân phái Thanh Thành các ngươi nhiều.

Chàng vừa dứt lời cảm thấy chất độc trong rượu đầy vị thơm thọ Chàng lấy làm lạ tự nhủ:

- Té ra mùi vị Hạc đính hồng cùng Tỳ sương cũng như mùi son phấn hương hoa.

Lâm Chấn Nam và Vương phu nhân thấy con không nhịn nổi lời nói khích, uống liền một hơi ba chung rượu độc vào bụng thì trong lòng đau xót vô cùng.

Phương Nhân Trí vẻ mặt bẽn lẽn. Còn Vu Nhân Hào ngấm ngầm bội phục chàng thiếu niên gan dạ. Gã lẩm bẩm:

- Thằng nhỏ này võ nghệ tầm thường nhưng lại là một hán tử có khí phách.

Thiếu nữ giơ ngón tay cái lên nói:

- Hay lắm! Lâm công tử gia học giả uyên thâm chẳng hổ là đệ tử Phước Oai tiêu cục.

Rồi cô quay sang hai gã Phương, Vu nói:

- Lâm công tử lỡ tay sát hại Dư đại hiệp bên quý phái. Hà hà! Dư đạn hiệp...

Cô nhắc lại hai lần Dư đại hiệp ra chiều mỉa mai. Cô nói tiếp:

- Bây giờ Vu đại hiệp trở về núi Thanh Thành có thể phúc trình lệnh tôn sư là thù lớn đã trả. Vậy mời hai vị lên đường.

Vu Nhân Hào đứng lên nói:

- Bọn tại hạ nể mặt cô nương coi việc này như là kết liễu rồi.

Phương Nhân Trí nghĩ bụng:

- Vụ này tất có điều chi ngoắt nghéo. Cô gái kia chẳng có lý nào lại cho thằng lỏi họ Lâm uống thuốc độc? Hay là thị sợ chùa Tùng Phong chúng ta chăng?

Sau gã xoay chuyển nghĩ hiểu ra mọi lẽ, liền cười ha hả nói :

- Cô nương nói vậy thì ra coi bọn tại hạ như đứa con nít lên bạ Ba chung này là máu heo máu chó gì đây, đâu phải rượu Hạc đính hồng, Tỳ sương, Thất khổng lưu huyết? Anh em tại hạ không ưa uống máu heo, máu chó mà thôi. Nếu phải là rượu độc thật thì anh em bản môn cũng có linh dược giải trừ. Đừng nói ba chung mà là uống đến ba chục chung cũng chẳng hề chị Cô nương coi thằng lỏi kia uống rượu độc rồi mà gã vẫn nhơn nhơn có việc gì đâu? Trong rượu chẳng có lấy chất độc chi hết.

Cô nương tưởng lừa gạt bọn tại hạ, nhưng e rằng không phải chuyện dễ dàng.

Vu Nhân Hào đưa mắt ngó Lâm Bình Chi thấy mặt chàng trắng trẻo má ửng hồng chẳng có chi khác lạ. Gã liền tỉnh ngộ lẩm bẩm:

- Té ra đây không phải là rượu độc. Suýt nữa mình bị con nha đầu lừa gạt. Phương sư ca quả là thông minh cơ biến, không hổ với cái tên Phương Nhân Trí.

Thiếu nữ tủm tỉm cười hỏi lại:

- Giả tỷ là rượu độc thật thì đại hiệp uống đến ba chục chung cũng chẳng hề chi ư?

Phương Nhân Trí đáp:

- Bọn đệ tử phái Thanh Thành có sợ gì thuốc độc hay chất độc.

Vừa rồi Lâm Bình Chi ngang nhiên uống rượu độc tỏ ra hai gã khiếp đảm sợ chết, không khỏi tổn hại đến oai phong phái Thanh Thành. Vì thế mà Phương Nhân Trí mới nói cứng như vậy.

Thiếu nữ cầm bình trà trên bàn rót trà vào chung uống rượu rồi móc trong bọc ra một cái bình sứ nhỏ. Cô mở nút lấy một ít bột xanh biếc cho vào trong ba chung. Bột vừa chảy ra khỏi bình sứ liền bốc lên một mùi khét lẹt khó ngửi.

Lâm Bình Chi ngửi phải hắt hơi luôn mấy cái.

Bột hòa với nước trà, ba chung thanh trà lập tức biến thành màu lục đen thẫm nổi lên chất nhờn ngũ sắc tựa hồ nọc rắn, đầu rết, trông rất kỳ dị. Đồng thời những mùi tanh tưởi từ trong chung bốc ra khiến người ta ngửi thấy phải buồn nôn.

Phương Nhân Trí và Vu Nhân Hào không nhịn được phải lùi

lại hai bước.

[redacted]

Tầm Song Thân Hào Kiệt Lên Đường

Thiếu nữ tủm tỉm cười nói:

- Ba chung rượu này chất độc tương đối ghê gớm hơn một chút. Hai vị có uống hay không?

Phương Nhân Trí ngửi mùi rượu, nhìn sắc rượu biết ba chung nước xanh là này không phải là rượu chi hết, mà là chất cực độc hòa với nước.

Đừng nói chuyện uống vào bụng mà chỉ ngửi mấy cái cũng đủ trúng độc mê mang rồi. Gã liền đáp:

- Bọn tại hạ tuy có thuốc giải độc, nhưng có gặp loại chất độc như rắn rết, hoặc chất độc mà bọn giặc cướp hạ cấp trong hắc đạo sử dụng thì mới lấy ra đối phó. Cô nương là đệ tử danh môn chính phái như Hoa Sơn thì khi nào bọn tại hạ dám mạo phạm?

Câu nói của gã có cho thiếu nữ hay rằng: Nếu uống rượu độc của cô tức là tự hạ mình. Thiếu nữ nói :

- Vị thiếu tiêu đầu họ Lâm đây vì tiểu nữ mà hạ sát "Dư đại hiệp" của quý phái để hai vị tìm y rửa hận, tiểu nữ chẳng thể thõng tay đứng nhìn không hỏi gì đến. Nhưng phái Thanh Thành và phái Hoa Sơn vốn có mối giao hảo cùng nhau thì không thể để hòa khí bị tổn thương vì tay bọn tiểu bối chúng tạ Chúng ta nên tìm biện pháp tốt đẹp cho cả hai bên. Tiểu nữ muốn yêu cầu hai vị lượng tình cho một chút được chăng ?

Vẻ mặt hai gã Phương, Vu nhăn nhó rất khó coi. Phương Nhân Trí đáp:

- Nếu cô nương muốn tha tính mạng thằng lỏi này thì bọn tại hạ không có cách nào để phúc trình gia sư được.

Thiếu nữ nói:

- Bây giờ đành thế này vậy. Chúng ta mời Lâm thiếu tiêu đầu lại uống ba chung rượu này để cho y được chết toàn thi thể. Không đến nỗi đầu một nơi mình một nẻo. Như vậy hai vị vừa trả được thù mà tiểu nữ cũng gỡ được chút thể diện. Thế là lưỡng toàn kỳ mỹ.

Lâm Bình Chi lúc mới nghe thiếu nữ xin cho mình tưởng là cô yêu cầu hai gã đừng can thiệp vào nữa. Ngờ đâu nghe cô dứt lời thì chỉ là yêu cầu cho mình được uống thuốc độc mà chết. Chàng nghĩ ngay ba người họ vẫn giữ mối kết giao chẳng khi nào họ vì một người ngoài mà trở mặt động thủ. Chàng lẩm bẩm:

- Ta đường đường là nam tử hán thì khi nào lại để một cô gái van xin kẻ khác cho mình?

Chàng liền hiên ngang lên tiếng:

- Lâm mỗ tài nghệ kém người, hà tất phải nói lắm thêm.

Lâm Bình Chi giương mắt lên nhìn thì thấy tối đen như mực. Chân tay mình mảy đau đớn như dần. Trong lòng hồi hộp dị thường, chàng lẩm bẩm:

- Ta đã chết rồi, bây giờ thành quỷ chứ không phải người nữa. Ta hiện ở âm phủ không còn ở dương gian.

Hồi lâu chàng cố dãy giụa mấy cái, mở miệng được toan la lên thì đột nhiên thấy bùn lầy tràn vào.

Chàng cả kinh bụng bảo dạ:

- Quả nhiên mình đã bị chôn vùi trong phần mộ rồi.

Chàng chống hai tay từ trong đống bùn chui lên được. Chàng

lồm cồm bò đi mở mắt ra nhìn thì vẫn thấy mình còn ở bên phạn điếm nhỏ bé.

Bốn bề một màu tối om, chàng biết là đang đêm khuya. Ở nơi sơn dã chàng chỉ thấy tiếng côn trùng rên rỉ, mà tuyệt không có tiếng người. Giữa lúc ấy một mảnh trăng từ trong đám mây đen ló ra. ánh trăng ảm đạm chiếu bóng cây trúc lã ngọn trên mặt đất. Làn gió thổi cành lá rung rinh tưởng chừng như quỷ ma đang kiếm người mà cắn.

Lâm Bình Chi trống ngực đánh thình thình. Đỉnh đầu vẫn đau như dao chém. Chàng bò đến bên một gốc cây, thò tay ra vịn vào cành để đứng thẳng người lên. Chàng thấy bên cạnh có một cái huyệt thì biết mình quả đã bị chôn xuống đất. Chàng tự hỏi:

- Rõ ràng ta uống rượu độc của cô gái kia rồi lại bị một cái đá vào đầu thật nặng, thế mà sao chưa chết? Dĩ nhiên cô gái xấu xa phái Hoa Sơn đã mai táng cho ta...

Chàng nghĩ tới tấm lòng chiếu cố của người thiếu nữ thì mối uất hận cũng giảm đi rất nhiều. Lâm Bình Chi loạng choạng quay về phạn điếm, bụng bảo dạ:

- Gia gia cùng má má đã bị hai tên ác nhân bắt đem đi, tất nhiên dữ nhiều lành ít. Ta phải rượt theo để cứu người mới được. Tuy ta không địch nổi chúng. Nhưng ta ngấm ngầm hạ thủ biết đâu chẳng có cơ hội thành công. Nếu không xong việc, gia gia cùng má má bị chết rồi thì ta còn sống một mình làm sao được?

Nghĩ tới chuyện cứu viện song thân, lòng chàng vừa nóng nảy lại vừa phấn khởi do đó mà tinh thần chấn động.

Chàng nghĩ bụng:

- Ta phải thay mặt đổi hình để hai tên ác nhân không nhận ra

tạ Nếu không thế chúng vừa thấy mặt mình liền hạ sát ngay thì còn giải cứu thế nào được gia má?

Lâm Bình Chi để hết tâm vào chuyện cứu người, chàng quên hết nỗi đau khổ trên đầu, chỉ tính kế cải trang thế nào cho tiện.

Chàng liền lần xuống bếp, sờ mó trong bóng tối, tìm được hỏa đao, hỏa thạch. Chàng bật lửa lên thếp vào ngọn đèn dầu, len lén vào phòng chủ quán tưởng tìm lấy một bộ quần áo để mặc, ngờ đâu nhà này nghèo túng đến cùng cực, cả một bộ quần áo để thay đổi cũng không có. Trong phòng chỉ thấy ít quần áo vải to vá chằng vá chịt, nhưng lại là quần áo đàn bà.

Lâm Bình Chi trầm ngâm một lúc, rồi khêu đèn lên đi ra ngoài phạn điếm thì thấy thi thể vợ chồng chủ nhân nằm lăn dưới đất. Chàng nghĩ bụng:

- âu là ta đành đổi lấy bộ quần áo người chết vậy.

Đột nhiên một cơn gió lạnh thổi tới, đèn phụt tắt. Trong bóng tối om, chàng lại đứng bên xác chết, không khỏi ớn da gà. Chân chàng nhũn ra lảo đảo quay về nhà bếp lại thắp đàn lên rồi trở ra chỗ vừa rồi kéo xác chết đàn ông vào, cởi quần áo thây ma ra.

Giả tỷ là ngày thường mà Lâm Bình Chi trông thấy xác chết thế này thì chàng đã tránh xạ Nhưng lúc này vì nóng lòng cứu song thân thì dù việc khó đến đâu chàng cũng làm được.

Lâm Bình Chi cởi quần áo xác chết ra cầm tay bỗng ngửi thấy mùi xú uế xông lên nồng nặc. Chàng định bụng đem đi giặt rồi sẽ mặc vào mình. Nhưng chàng lại nghĩ:

- Ta thường nghe gia gia nói: "Cứu người như chữa lửa". Nếu còn đem quần áo này giặt cho sạch sẽ để mất thời giờ thì có khi vì thế mà lỡ việc không cứu được gia má, phải ôm mối hận ngàn thụ Sau này còn làm người thế nào được?

Chàng nghiến răng cởi bỏ quần áo trong mình ra mặc quần áo người chết vào. May ở chỗ bộ quần áo này đối với khổ người chàng không rộng hẹp là mấy.

Lâm Bình Chi mặc áo xác chết vào mình rồi, chàng lấy quần áo của chàng quấn qua loa vào xác chết cho khỏi lõa lồ thân thể. Đoạn chàng liệng hai xác chết nam nữ xuống huyệt, rồi lấy hai tay vun đất lấp kín tử thị Lâm Bình Chi mai táng tử thi rồi, bụng bảo dạ:

- Lưỡi dao trủy thủ của ta bị cô kia lấy đi mất. Bây giờ bên mình ta cần phải có một thứ binh khí mới được.

Lâm Bình Chi cầm đuốc đi soi tứ phía thì thấy ba con ngựa buộc gốc cây không biết đi đâu mất rồi, chỉ thấy thanh trường kiếm của phụ thân vẫn đeo và thanh kim đao của mẫu thân đều gãy làm hai đoạn vứt bỏ dưới đất. Chàng vừa bi phẫn lại vừa lo âu, lượm nửa thanh kiếm gãy của phụ thân gói vào trong mảnh vải rách cài vào sau lưng rồi đi ra cửa điếm.

Lâm Bình Chi nghe tiếng ếch kêu inh ỏi từ trong khe núi vọng lại. Đột nhiên chàng cảm thấy nỗi thê lương tịch mịch rồi không nhịn được, chàng khóc rống lên. Chàng liệng bó đuốc ra, ánh đuốc vọt đi thành đường cánh cung trong bóng tối rồi véo một cái, bó đuốc rớt xuống rãnh nước bên đường tắt phụt. Bốn bề lại tối đen như mực. Chàng la thầm:

- Lâm Bình Chi hỡi Lâm Bình Chi! Nếu ngươi không cẩn thận hay không nhẫn nại để lọt vào tay bọc ác ôn phái Thanh Thành thì sẽ như bó đuốc rớt xuống nước tắt ngấm kia.

Chàng giơ tay áo lên lau mắt, tay áo vừa đưa tới trước mặt thì lập tức một mùi xú uế xông vào mũi khiến chàng phải buồn nôn. Lâm Bình Chi bật tiếng la:

- Một chút khí vị xú uế mà đã không chịu nổi thì làm nam tử

hán, làm đại trượng phu thế nào được?

Đoạn chàng cất bước ra đi.

Lâm Bình Chi đi được mấy bước, chợt thấy trên đỉnh đầu lại đau nhói lên. Chàng nghiến chặt hai hàm răng, tăng gia cước lực đi nhanh hơn. Chàng chạy loạn trên đỉnh núi chỗ cao chỗ thấp cũng chẳng hiểu có phải song thân đã đi về ngả này không. Lâm Bình Chi đi tới lúc trời sáng. ánh dương quang chiếu vào mặt chàng làm hoa cả mắt. Bỗng chàng run lên tự hỏi:

- Hai tên đạo tặc áp giải gia gia cùng má má lên núi Thanh Thành. Tỉnh Tứ Xuyên ở phía Tây tỉnh Phúc Kiến mà sao ta lại chạy về phía Đông?

Chàng vội trở gót xoay lưng về phía mặt trời mọc ,và chạy thật nhanh.

Lâm Bình Chi bụng bảo dạ:

- Gia má mình đi nửa ngày, mình lại đi trái đường mất nửa đêm, bây giờ hai bên cách nhau quá xa rồi. Mình cần mua một con ngựa để chạy thì tốt hơn, nhưng không hiểu mất độ bao nhiêu tiền?

Chàng sờ túi bất giác la lên một tiếng đau khổ. Nguyên lúc ra đi bao nhiêu tiền bạc châu báu đều bỏ vào trong cái túi da bên yên ngựa. Lâm Chấn Nam cùng Vương phu nhân đều có giắt tiền trong mình, nhưng chàng thì đến một lạng bạc cũng không có. Chàng đã nóng nảy bây giờ lại càng bồn chồn, dậm chân la lên:

- Bây giờ biết làm thế nào?... biết làm thế nào?

Chàng đứng ngìn người ra một lúc, nghĩ bụng:

- Dù sao việc cứu viện song thân là việc khẩn cấp, dù có phải chết đói cũng đành.

Đoạn chàng co dò chạy thật nhanh xuống núi.

Lâm Bình Chi chạy đến giờ ngọ thì bụng đói meo. Bỗng thấy bên đường có mấy cây nhãn đầy trái xanh. Tuy nhãn chưa chín nhưng cũng có thể ăn cho đỡ đói.

Lâm Bình Chi chạy đến gốc cây thò tay ra toan bẻ nhãn, nhưng ngón tay vừa chạm vào trái cây, chàng lại nghĩ bụng:

- Ta là người họ Lâm ở Phước Oai tiêu cục xưa nay vẫn giữ trong trắng. Những cây nhãn này là vật có chủ. Ta không nói với chủ mà lấy ăn thì là quân trộm đạo. Nhà họ Lâm đã ba đời chuyên việc hộ vệ tài sản tánh mạng cho người ta, đối đầu với quân đạo tặc võ lâm. Sao mình bây giờ lại làm việc đạo tặc? Nếu bị người ta trông thấy thóa mạ ta là một tên tiểu tặc thì còn chi là danh dự của gia giả Phước Oai tiêu cục dù bị kẻ khác đốt rụi cũng chẳng cần gì. Muốn chấn chỉnh lại cơ đồ cũ phỏng có khó gì? Nhưng con em nhà họ Lâm chỉ một lần làm quân đạo tặc thì cái chiêu bài Phước Oai tiêu cục muốn dựng lên cũng không được nữa.

Lâm Bình Chi từ thuở nhỏ cũng đã có gia đình giáo dục, chàng biết những tên đại đạo đều do tiểu tặc biến thành. Tiểu tặc bắt đầu bằng việc lấy cắp trái dưa, trái táo nhỏ mọn rồi từ nhỏ đến lớn, từ ít đến nhiều. Sau quen nết không trở lại được nữa, chẳng khác người chân cắm sâu xuống bùn không thể nhổ lên được nữa.

Lâm Bình Chi nghĩ tới đây, bất giác mình đổ mồ hôi lạnh ngắt, chàng quyết chí:

- Một ngày kia, gia gia cùng ta gây lại thanh thế Phước Oai tiêu cục. Bậc đại trượng phu phải giữ vững lập trường để làm người. Chẳng thà ăn xin quyết không làm đạo tặc.

Rồi chàng rảo bước tiến về phía trước không để ý nhìn những

cây nhãn bên đường nữa.

Lâm Bình Chi đi mấy dặm nữa thì đến một thôn trang nhỏ. Chàng tìm đến một nhà nông, thẹn thùng ấp úng xin thức ăn. Trong đời trước nay được nuôi dưỡng sung sướng, trà kề tay cơm kề miệng, có phải xin xỏ ai bao giờ.

Lâm Bình Chi nói được hai ba câu, mặt đã đỏ bừng.

Nhà nông này mụ vợ vừa gây gổ với chồng, bị chồng đánh cho một chập. Trong lòng mụ đang cơn tức bực. Mụ vừa mở miệng đã thóa mạ phủ đầu chàng bằng những lời chanh chuạ Mụ còn giơ cán chổi lên mồm loa mép giải quát mắng:

- Thằng tiểu tặc kia! Cái điệu mi ấp úng, nấp nánh thế này tất không phải là người lương thiện. Lão nương mất một con gà mái, nhất định là mi bắt trộm về ăn thịt rồi. Bây giờ mi còn muốn đến cắp gà trộm chó nữa chăng? Lão nương có cơm gạo cũng chẳng thàm bố thí cho những quân hạ cấp như mị Mi ăn cắp gà để lão trời giáng nổi hung đánh lão nương một trận thâm tím cả mình mày.

Mụ nông phụ cứ thóa mạ một câu thì Lâm Bình Chi lại lui một bước. Mụ thóa mạ mỗi lúc một cao hứng và giơ cán chổi lên nhằm đập vào mặt chàng.

Lâm Bình Chi cả giận nghiêng mình né tránh. Chàng giơ chưởng lên muốn đánh lại mụ. Nhưng trong lòng lại nghĩ thầm:

- Mình đến xin ăn không được mà lại đánh ẩu một người đàn bà ngu xuẩn quê mùa, há chẳng là một chuyện buồn cười?

Nghĩ vậy chàng liền thu chưởng về. Nhưng chàng dùng sức quá mạnh, thu chưởng về không phải chuyện dễ. Trên đầu chàng bị thương còn đau lắm, người chàng xoay xở không được linh diệu. Chân trái bước loạng choạng, dẫm phải đống phân trâu trượt đi một cái, ngã ngửa người ra.

Mu nông phụ liền quất chổi vào mặt chàng vừa cười ha hả vừa mắng nhiếc:

- Thằng giặc non thối tha này đi đứng không vững. Bản lãnh như vậy mà mi toan đánh lại lão nương ư?

Mụ lại đập một nhát chổi vào đầu chàng, rồi nhổ nước miếng lên người chàng nữa. Đoạn mụ trở gót quay vào.

Lâm Bình Chi bị một phen nhục nhã. Chàng vừa phẫn hận trong lòng mà toàn thân lại đau đớn khôn tả.

Ta nên nhớ chàng bị Phương Nhân Trí đá mạnh một cước vào huyệt "Bách hội" trên đầu chàng mà chàng không chết đã là may lắm. Sau chàng lại bị gạch đá cùng đất cát đà lên người chàng ở dưới huyệt hàng nửa ngày trời, phần chết nhiều hơn phần sống. Vì chàng nóng lòng cứu song thân mà chống chọi được.

Lúc này chàng ngã lăn ra không dậy được nữa. Chàng chống hai tay xuống đất toan đứng dậy, nhưng mấy lần lóp ngóp đứng lên lại ngã khụy xuống. Phân trâu dính bê bết vào cả mặt mũi chân tay chàng.

Giữa lúc chàng đang cực kỳ hoang mang thì mụ nông phụ kia từ trong nhà đi ra. Trong tay mụ cầm bốn bắp lúa ngô đã luộc chín nhét vào tay chàng vừa cười vừa mắng:

- Gã tiểu quỷ kia! Ăn cái này đi! Trời sinh ra mi có bộ mặt xinh đẹp, so với cô dâu mới nhà người ta còn dễ coi hơn mà lại không học lấy điều hay để mà làm ăn, lại lười thúi thây, thúi xác, ăn dơ làm biếng.

Lâm Bình Chi cả giận toan liệng mấy bắp ngô đi.

Mụ nông phụ cười nói:

- Giỏi lắm! Mi liệng đi! liệng đi! Mi có giỏi không sợ chết đói

thì liệng đồ ngọc thực đi. Thực là quân tiểu tặc đáng chết rã họng.

Lâm Bình Chi bụng bảo dạ:

- Nếu không nhịn được điều nhỏ mọn thì hư đến việc lớn. Ta chỉ cần cứu được gia gia và má má, chấn hưng lại Phước Oai tiêu cục. Bây giờ chịu để mụ đàn bà thôn quê này sỉ nhục một phen cũng chẳng hại gì.

Chàng nghĩ vậy liền nói:

- Đa tạ nữ chủ nhân.

Rồi há miệng ngoặm bếp ngô ăn. Mụ nông phu cười nói:

- Ta đã biết là mi chẳng dám liệng đi.

Đoạn mụ trở gót bỏ đi, miệng vẫn còn lẩm bẩm:

- Thẳng tiểu quỷ này đói quá rồi. Con gà mái mà ta mất trộm xem chừng không phải gã ăn cắp. Bữa nay nhà mình xúi quẩy có gã đến đây để mình dồn một chập cho hả bớt cơn tức giận cũng là hay.

Lâm Bình Chi gặm hết một bắp ngô không còn một hột, trong lòng đỡ đói, tinh thần phấn khởi. Chàng gắng gượng đứng lên tiếp tục đi về phía Tây.

Dọc đường đi tới đâu xin ăn tới đó. Khi gặp nơi sơn dã thì chàng hái trái cây rừng ăn cho đỡ đói. May ở chỗ năm nay tỉnh Phúc Kiến được mùa, ngũ cốc phong đãng. Dân gian lương thực có phần dư dùng. Lâm Bình Chi tuy đã bôi mặt lem luốc, nhưng chàng ăn nói văn nhã, gây được cảm tình với mọi người, việc xin ăn của chàng cũng chẳng khó khăn gì. Dọc đường chàng dò hỏi tin tức song thân mà chẳng được âm hao chi hết. Chàng đi tám chín ngày thì đến địa phận tỉnh Giang Tây.

Chàng hỏi rõ đường lối đến thẳng Nam Xương vì chàng nghĩ

rằng Nam Xương cũng có phân cục của Phước Oai tiêu cục, may ra có tin tức gì chăng. Nếu không cũng lấy được ít tiền lộ phí và một con tuấn mã để đi cho lẹ. Ngờ đâu vào thành Nam Xương, Lâm Bình Chi hỏi tới Phước Oai tiêu cục thì có người đi đường hỏi lại:

- Phước Oai tiêu cục ư? Ngươi hỏi làm chỉ Tiêu cục đã bị thiêu rụi, làm liên lụy đến cả mười mấy nhà lân cận bị cháy sạch sành sanh.

Lâm Bình Chi lo thầm cho số phận đau khổ. Chàng tới tiêu cục thì quả nhiên chỉ còn gạch trơ đỏ, cột cháy đen sì, ngói vỡ khắp nơi. Chàng hỏi một đứa nhỏ gần đó những nhà này bị thiêu ngày nào thì gã cho biết là đang đêm sáu bữa trước đây phát hỏa. Gã tiểu đồng còn nói thêm:

- Trong tiêu cục có mười mấy người chết cháy, mùi hôi thối nồng nặc.

Lâm Bình Chi tính ngày, chàng đoán chắc bọn Phương Nhân Trí đi ngựa đến đây trước rồi phóng hỏa đốt tiêu cục. Chàng đứng ngìn ra hồi lâu rồi tự nhủ:

- Mối thù này không trả thì còn làm người thế nào được?

Lúc đi đường chàng đã hỏi một người phu xe cho biết đường lối Tứ Xuyên. Ở Giang Tây muốn đi đường thủy thì xuống thuyền ngược dòng sông Trường Giang qua Hồ Nam, Hồ Bắc vượt qua dãy Tam Giáp là đến Tứ Xuyên. Nếu đi đường bộ thì trước hết đến Hồ Nam, vượt qua biên giới Xuyên Tương rồi đến Xuyên Tây. Đường này đi lại khó khăn, thường thường mấy chục dặm không có nhà ở.

Cuộc Do Thám Phân Cục Trường Sa

Đi thuyền thì không có tiền trả ngồi ở đằng lái rất khó cho chuyện dò hỏi tông tích song thân, Lâm Bình Chi ở Nam Xương không dám chần chờ lập tức lên đường đi về phía tây.

Một hôm chàng đến Trường Sa, tỉnh thành tỉnh Hồ Nam. Chàng chắc phân cục Trường Sa cũng bị người phái Thanh Thành thiêu hủy rồi. Hồi này khí trời ấm áp Lâm Bình Chi thấy ba người khất cái ngồi trên thềm đá trước cửa một tòa cổ miếu bên đường. Họ đang cởi trần ngồi trước bóng mặt trời, cởi áo rách ra bắt rận. Họ bắt được con nào lại bỏ vào miệng nhấm nghe đến "tách" một tiếng.

Lâm Bình Chi tiến lại gần cười hỏi:

- Ba vị đại ca! Tiểu đệ muốn hỏi thăm ba vị một điều: Phước Oai tiêu cục ở đây bị cháy vào ngày nào?

Ba người khất cái nghe chàng nói khìu âm tỉnh Phúc Kiến không được rõ ràng, liền trợn mắt lên hỏi lại:

- Ngươi hỏi cái gì?

Lâm Bình Chi nhắc lại câu hỏi một lượt. Gã khất cái đứng tuổi mắng:

- Ngươi nói nhăng gì thế? Nếu các cha trong tiêu cục mà nghe thấy thì nhừ đòn.

Lâm Bình Chi nghe nói bất giác cả mừng vội hỏi:

- Dạ dạ! Không hiểu tiêu cục đó ở đường nào?

Gã khất cái trung niên trỏ về phía bức tường cao cách đó mấy

chục trượng đáp:

- Không Phước Oai tiêu cục thì cái gì kiả Ngươi muốn xin cơm thì đi theo bọn tạ Còn định đến tiêu cục với chủ gì thì người ta đá đít cho đó.

Lâm Bình Chi thấy tiêu cục không việc gì chàng không cần ăn nói giữ gìn với bọn khất cái nữa, chỉ hứ một tiếng rồi rảo bước đi về phía tiêu cục.

Lâm Bình Chi đi tới nơi chàng thấy phân cục Hồ Nam tuy không oai phong bằng tổng cục ở Phúc Châu nhưng cũng cổng sơn đỏ chói. Hai bên có đặt hai con sư tử đá, coi rất oai hùng. Lâm Bình Chi ngó vào phía trong cổng không thấy có người thì trong bụng ngần ngừ nghĩ thầm:

- Mình ăn mặc lam lũ thế này há chẳng khiến cho bọn tiêu đầu coi thường?

Chàng chợt ngoảnh đầu nhìn lên thì thấy tấm biển đề "Phước Oai tiêu cục" bằng chữ vàng lại treo ngược chữ "cục" lên trên, chữ "phước" xuống dưới. Chàng rất lấy làm kỳ tự hỏi:

- Sao bọn tiêu đầu phân cục lại sơ tâm đến thế? Cả cái chiêu bài cũng treo lộn ngược?

Chàng quay ra nhìn cây cờ, bất giác sợ lạnh gáy. Trên mé tả đầu cờ treo một đội giày rách, còn mủ hữu lại treo cái quần đàn bà rách bươm tung bay trước gió.

Lâm Bình Chi còn đang kinh ngạc, bỗng nghe có tiếng bước chân. Trong cục một người chạy ra quát hỏi:

- Thằng nhãi kia đến đây ngấp ngó, định ăn cắp đồ vật phải không?

Lâm Bình Chi nghe khẩu âm gã này tương tự như người cùng bọn với Dư Nhân Ngạn, Giả Nhân Đạt người ở đất Tứ Xuyên.

Chàng không quay đầu nhìn gã, lập tức bỏ đi. Đột nhiên chàng nghe phía sau có tiếng gió vang động rồi mông đít đau nhói lên. Chàng đã bị người đá một cước.

Lâm Bình Chi cả giận quay lại toan đánh nhau, nhưng rồi nghĩ lại:

- Tiêu cục ở đây đã bị chiếm cứ rồi. Mình muốn dò hỏi tin gia gia cùng má má mà sao không dằn lòng nhẫn nại?

Chàng liền giả vờ là người thường không biết chút võ công nào. lóp ngóp hồi lâu không ngồi dậy được. May ở chỗ người này không phải hạng người bản lĩnh cao cường, nên chàng không bị lộ tẩy. Gã cả cười ha hả rồi mắng luôn mấy tiếng:

- Quân chó chết! Phường tiểu yêu!

Lâm Bình Chi từ từ gắng gượng đứng lên loạng choạng bước đi vào trong ngõ hẻm để xin bát cơm nguội ăn. Chàng nghĩ thầm:

- Kẻ thù ở gần bên, mình phải cẩn thận lắm mới được. Chàng liền tìm một cục than bôi mặt cho nhọ nhem rồi nằm co ro giả vờ ngủ ở góc tường.

Chàng giả vờ cho đến tối, nai nịt gọn lại, lấy nửa thanh kiếm gãy ra cài vào sau lưng rồi quanh ra phía cửa sau tiêu cục lắng tai nghe. Phía trong tường không thấy động tĩnh gì, chàng liền nhảy vọt lên đầu tường. Mé trong là một vườn trồng cây ăn trái, chàng liền nhẹ nhàng lần tường mà đi dò dẫm từng bước một.

Nguyên phân cục Trường Sa là một phân cục khá lớn. Trong phân cục này từ trên xuống dưới có tới sáu bảy chục người nhưng hiện giờ bốn bề chỉ thấy tối mò, đã không đèn lửa lại không tiếng người.

Lâm Bình Chi trống ngực đánh thình thình, lần mò tường

vách mà đi, chỉ sợ chân dẫm phải cành mục hay gạch vỡ để phát ra tiếng động. Chàng đi qua hai tòa viện thì thấy trong sương phòng mé Đông có ánh đèn le lói lọt ra ngoài cửa sổ. Chàng tiến lại mấy bước nữa, chợt nghe thấy tiếng người nói chuyện. Lâm Bình Chi đánh bạo khom lưng đi tới dưới cửa sổ. Chàng nín hơi rồi co người dần lại cho thấp xuống, ngồi tựa vào tường. Lâm Bình Chi vừa ngồi xuống đất, liền nghe một người nói:

- Giả tỷ chúng mình cho một mớ lửa đốt cháy cái tiêu cục con khỉ này đi thì khỏi phải ở lại đây để nhìn nó cho gai mắt.

Người khác nói:

- Không được! Lần này chúng mình không nên đốt nữa. Mớ lửa đốt tiêu cục Nam Xương đã làm liên lụy đến những phòng ốc nhà láng giềng cháy mất mấy chục gian. Như vậy há chẳng tổn thương đến điều nghĩa hiệp của phái Thanh Thành chúng ta?

Lâm Bình Chi bụng bảo dạ:

- Quả nhiên phái Thanh Thành đã làm nên việc đê hèn mà chúng còn trâng tráo tự nhiên lấy tiếng nghĩa hiệp thì thật là quân mặt dầy.

Bỗng nghe người nói trước lại lên tiếng hỏi:

- Lần này chúng mình không đốt thì cứ để nó nguyên vẹn thế này hay sao?

Người kia cười nói:

- Cát sư đệ tính nóng như mớ lửa cỏ giành mà thôi. Bây giờ chúng ta đã treo ngược tấm chiêu bài cái tiêu cục chó má này rồi, lại trương lên cây cờ của chúng một chiếc quần đàn bà. Thế là thanh danh Phước Oai tiêu cục trên chốn giang hồ đã bị hủy diệt rồi. Cái quần đàn bà kia treo càng lâu càng tốt hà tất phải

đốt tiêu cục làm chi?

Gã họ Cát cười nói:

- Thân sư ca nói đúng lắm! Hà hà! Một cái quần này treo lên là đủ làm cho Phước Oai tiêu cục xúi quẩy vĩnh viễn. Ba trăm năm nữa chưa chắc họ đã ngóc đầu lên được.

Hai gã nổi lên một tràng cười rộ rồi gã họ Cát lại nói:

- Sáng mai chúng ta đến Hành Sơn để chào mừng Lưu Chính Phong cũng nên có lễ vật gì mới phải chứ? Mình được tin một cách đột ngột, không kịp về bẩm báo sư phụ. Nếu đưa lễ vật nhỏ quá thì phái Thanh Thành chúng ta mất cả thể diện.

Gã họ Thân cười đáp:

- Phần lễ vật này chúng ta đã chuẩn bị rồi. Cát sư đệ cứ yên tâm, ta bảo đảm không làm mất mặt phái Thanh Thành đâu. Chuyến này Lưu Chính Phong ăn mừng việc rửa tay gác kiếm, lễ vật của chúng ta lớn nhất cũng chưa biết chừng.

Gã họ Cát hớn hở vui mừng hỏi:

- Lễ vật chi vậy? Sao tiểu đệ không thấy gì hết? Thân sư ca là bậc túc trí đa mưu thật chẳng kém gì Trí Đa Tinh. Phương sư huynh chưa chắc đã ăn đứt được Thân sư ca.

Gã họ Thân cười lên mấy tiếng ra chiều đắc ý nói :

- Đây là chúng ta "mượn hoa lễ Phật" chứ không phải dốc hầu bao của mình ra. Ngươi hãy coi thử xem phần lễ vật này liệu có đủ vẻ vang chăng?

Bỗng nghe trong phòng có tiếng lách cách dường như tiếng mở bọc gì đó.

Gã họ Cát "ồ" lên một tiếng rồi la hoảng:

- Trời ơi! Thân sư ca thần thông quảng đại lấy đâu ra được cái gì nặng nề thế này?

Lâm Bình Chi muốn ghé mắt dòm qua cửa sổ xem là lễ vật gì. Nhưng chàng lại sợ nhô đầu lên có bóng đen in vào cửa sổ để địch nhân phát giác ra hành tung của mình thì nguy hiểm vô cùng. Chàng đành cố gắng kìm hãm tính tò mò.

Bỗng nghe gã họ Thân cười nói:

- Chúng mình đã chiếm cứ Phước Oai tiêu cục này, chẳng lẽ lại uổng công không được gì hay sao? Đây là một đôi ngựa bằng ngọc và một đôi chim sẻ biếc. Ta định đưa về chùa để hiếu kính sư phụ, nhưng hiện giờ có việc thì đành để làm lễ mừng lão Lưu Chính Phong vậy.

Lâm Bình Chi lại nổi lên mối căm hận, chàng lẩm bẩm:

- Té ra hắn đã cướp đoạt đồ trân quý trong tiêu cục nhà mình để làm lễ vật biếu người khác đặng gây mối thân thiện. Như thế phỏng có khác gì những hành vi của bọn đạo tặc trên chốn giang hồ? Những báu vật tại phân cục Trường Sa dĩ nhiên là của người đưa đến cho mình bảo tiêu. Đôi ngựa ngọc cùng đôi chim sẻ màu biếc này nhất định giá trị không phải tầm thường. Nếu mình không lấy về được thì dĩ nhiên gia gia phải bồi thường cho sư chủ.

Bỗng nghe gã họ Cát nói:

- Thân sư ca! Dường như Lưu Chính Phong đối với sư phụ mình chưa có mối giao tình quan trọng là mấy. Tiểu đệ tưởng chỉ đưa tặng một thứ là đủ lắm rồi. Còn thì đem về dâng sư phụ hay hơn.

Gã họ Thân cười nói:

- Cái đó sư đệ chỉ biết một điều chứ không biết hai. Chuyến này Lưu Chính Phong ăn mừng rửa tay gác kiếm, các môn phái đều cho người đến mừng. Phần lễ vật này của chúng ta cốt để gây thân tình với Lưu Chính Phong, đồng thời để nổi danh cho

phái Thanh Thành, các môn phái cũng nhìn bản phái bằng con mắt đặc biệt.

Gã họ Cát nói:

- Phải rồi! Sư ca nghĩ thế là rất chu đáo. Nhưng tiểu đệ vẫn thắc mắc: chúng mình về chùa với hai bàn tay trắng thì dù sư phụ không quở trách, nhưng chúng ta... chúng ta...

Gã họ Thân tươi cười ngắt lời:

- Nhãn giới sư phụ chúng ta rất cao xạ Nhưng cái đồ chơi này lão gia có coi vào đâu. Có điều trước mặt tiểu sư nương chúng ta cần phải có đồ hiếu kính. Nhưng Cát sư đệ bất tất phải quan tâm. Cả lễ vật đối với tiểu sư nương ta cũng chuìn bị đủ rồi. Những cái đó ta lấy danh nghĩa của cả hai người mà kính biếu chứ ta không đoạt lấy thể diện cho mình ta đâu.

Gã họ Cát cả mừng nói:

- Đa tạ sư ca! Đa tạ sư ca!

Gã họ Thân cười nói:

- Cái đó có chi mà phải tạ Ơn? Tiêu cục này cả hai người chúng ta hợp lực mới hạ được. Đã cùng nhau hiệp lực, thì dĩ nhiên công trạng đều nhau.

Hai gã bật lên tràng cười khoái trá.

Bỗng nghe gã họ Thân lại nói:

- Cát sư đệ! Chỗ này có bốn gói. Một gói để hiếu kính các vị sư thúc, một gói để tặng cho các vị sư huynh, sư đệ, một gói là phần ngươi và một gói để cho tạ Vậy ngươi chọn lấy một gói trước đi.

Gã họ Cát hỏi:

- Những gói gì vậy?

Lát sau đột nhiên có tiếng la:

- Úi chà! Toàn là vàng bạc châu báu. Chuyến này chúng ta thật là đại phát tài! Phước Oai tiêu cục con khỉ này mấy chục năm nay quả nhiên thu lợi không phải ít. Sư ca! sư ca kiếm được ở đâu ra thế? Tiểu đệ xục tìm hết trong ngoài đến mấy chục lượt, móc cả đầu hè xó ngách, chẳng thiếu một nơi mà chỉ tìm được hơn trăm lạng bạc vụn. Sư ca lầm lỳ như không mà móc được tổ mẹ chúng nó ở đâu ra thế?

Gã họ Thân vô cùng đắc cười đắc ý nói :

- Bạc vàng châu báu trong tiêu cục khi nào chúng lại bạ đâu để đó? hoặc cất giấu những nơi thông thường? Mấy bữa nay ta cứ lạnh lùng coi ngươi xục xạo, thấy ngươi mở từng tờ giấy, lật cả cầu tiêu, bổ rương, khoét vách chẳng sót chỗ nào...

Gã họ Cát nói:

- Tiểu đệ bội phục, bội phục! Thân sư ca! Sư ca thấy nó ở đâu?

Gã họ Thân đáp:

- Cát sư đệ! Chúng ta đã là những người bôn tìu giang hồ thì dĩ nhiên võ công là rất cần nhưng còn điều không kém quan trọng là tai mắt phải cho linh mẫn, nếu không tất bị thất bại. Ngươi nghĩ coi xem trong tiêu cục này chỗ nào không hợp đạo lý?

Họ Cát đáp:

- Không hợp đạo lý ư? Tiểu đệ coi tiêu cục con khỉ này có nhiều chỗ không hợp đạo lý. Tỉ như võ công con mẹ nó rất tầm thường mà lại nêu cao lá cờ thêu con sư lớn oai phong lẫm liệt.

Gã họ Thân cười nói:

- Con sư tử lớn đã được thay thế bằng cái quần rách tướp, thế là hợp đạo lý rồi. Ngươi hãy nghĩ nữa đi xem trong tiêu cục còn chỗ nào ly kỳ cổ quái không ?

Gã họ Cát vỗ đùi đánh đét một cái, đáp:

- Những con "lừa" ở Hồ Nam này làm lắm sự thuộc về tà môn. Ca ca thử nghĩ mà coi: tên tiêu đầu họ Trương đã đứng chủ một phân cục, vậy mà hắn đặt cỗ quan tài ngay gian nhà cạnh phòng ngủ, há chẳng xui cho đời sống của hắn ư? Ha ha?

Gã họ Thân nói:

- Đúng đó! Chuyện này thật không hợp đạo lý. Nhưng thiệt ra cái gì mới coi không hợp đạo lý thì bên trong tất nhiên có cái hợp đạo lý của nó. Chúng ta phải tổn thương cân não để nghĩ cho ra đạo lý xem sao.

Gã họ Cát đáp:

- Tiểu đệ chẳng hơi đâu mà nghĩ những chuyện nhảm đó được. Hắn muốn đặt quan tài bên kia phòng ngủ hay là hắn để cầu tiêu cũng mặc, ai mất công mà nghĩ tới?

Gã họ Thân cười nói:

- Cát sư đệ! Ngươi cần nghĩ cho điên đầu mới ra được. Tại sao y lại đặt cỗ quan tài trong phòng giáp vách? Chẳng lẽ trong quan tài đó đựng người chết của vợ con nhà hắn ư? Ta chắc là không đúng. Phải chăng hắn đã cất giấu những vật trọng yếu để dễ bề che mắt mọi người?

Gã họ Cát "ồ" một tiếng rồi nhảy lên la lớn:

- Phải rồi! phải rồi! Chúng ta thử bổ quan tài ra coi. Không chừng...

Gã họ Thân cười khánh khách mấy tiếng ngắt lời:

- Chính thế! Nên mở ra mà coi nhưng không cần đập phá. Chỉ tìm mấu một đầu đẩy lên rồi lại ấn xuống là tự nhiên nắp quan tài bật ra liền. Không chừng trong quan tài còn mấy chiếc hộp sắt...

Gã họ Cát lại vỗ đùi cười nói:

- Thân sư ca! sư ca quả là ghê gớm. Vàng bạc châu báu này có phải chúng xắp vào trong rương dấu trong quan tài không? Tuyệt diệu, thật là tuyệt diệu. Cái tiêu cục con khỉ này chạy hàng đã lâu, đem tiền bạc châu báu dấu vào trong quan tài. Trong tiêu cục, những tên cao thủ chẳng qua là những tên đạo tặc, không hiểu chúng đoạt ở đâu được? Thân sư ca! tiểu đệ lấy nước để chúng ta rửa chân rồi đi ngủ thôi.

Gã nói xong ngáp dài một cái rồi đẩy cửa đi ra.

Lâm Bình Chi co người lại ngồi dưới cửa sổ không dám nhúc nhích. Chàng liếc mắt nhìn thì thấy gã họ Cát là một hán tử thấp lùn mà béo chùn béo chụt. Chàng chắc chính gã đã đá mình một cước vào mông đít lúc ban ngày.

Sau một lúc, gã họ Cát bưng chậu nước nóng vào nói:

- Thân sư ca! Chuyến này sư phụ phái bọn anh em ta đi cả thảy mười sáu người. Xem chừng chỉ hai chúng ta là lấy được nhiều hơn. Nhờ hồng phúc của sư ca mà tiểu đệ cũng được chút vẻ vang. Lão Cáp cùng Mạnh sư đệ đi đánh phân cục Quảng Châu, Quảng sư ca đánh phân cục Hàng Châu, chắc bọn họ cũng chỉ biết xục tìm loạn xạ dù gặp quan tài, họ cũng chả hiểu bên trong cất giấu vàng bạc châu báu.

Gã họ Thân cười nói:

- Phương sư ca cùng Vu sư đệ đánh phá Phước Oai tiêu cục chắc còn được nhiều hơn chúng tạ Có điều để cậu con bảo bối của tiểu sư nương bị uổng mạng ở Phúc Châu, may ra sư phụ còn có thể lấy công trừ tội cho, nhưng tiểu sư nương thì nhất quyết chẳng chịu dung tha họ đâu.

Gã họ Cát nói:

- Khi sư phụ phân phối chúng ta xuống núi, lão gia nói là tại Phước Oai tiêu cục nhà họ Lâm đã ba đời làm nghề bảo tiêu, người nhiều thế lớn. Nhà họ Lâm còn có 72 đường "Tịch Tà kiếm phổ" gia truyền, 108 chiêu thức "Phiên thiên chưởng" và 18 mũi "Ngân vũ tiến" không phải tầm thường. Người còn dặn chúng ta phải đánh vào lúc họ không kịp phòng bị mới nắm chắc phần thắng. Ngờ đâu võ nghệ nhà họ Lâm chỉ có hư danh. Phương sư ca vừa ra tay đã bắt được hết. Cả vợ chồng Lâm Chấn Nam cũng bị tóm cổ. Té ra chuyến này sư phụ nhận xét cũng lầm.

Lâm Bình Chi đứng ngoài cửa sổ, mồ hôi trán nhỏ giọt, chàng lẩm bẩm:

- Những tên này nói vậy thì ra phái Thanh Thành cố ý đến đánh cướp tiêu cục nhà mình, chứ không phải vì chuyện mình giết thằng lỏi họ Dư mà gây nên tai họa. Chúng đã sắp mưu sâu, kế độc, phân phối bọn đệ tử đánh hết cả tổng cục và phân cục. Như vậy dù mình chẳng giết tên ác đồ họ Dư thì bọn chúng cũng đến tiêu cục nhà mình để hạ thủ. Có điều mình chưa hiểu tiêu cục nhà mình đã đắc tội với chúng ở chỗ nào mà chúng lại hạ độc thủ như vậy?

Chàng nghĩ tới đây có bớt được đôi chút hối hận, nhưng lửa giận trong lòng lại càng bốc lên cao. Nếu chàng không tự biết võ công mình kém đối phương thì chàng đã phá cửa nhảy vào để đâm chết hai tên mọi rợ. Bỗng chàng nghe tiếng nước rào rạt thì biết là hai gã đang rửa chân.

Lâm Bình Chi lại nghe gã họ Thân nói:

- Chẳng phải sư phụ nhận lầm đâu. Lão gia nghĩ rằng ngày trước oai danh Phước Oai tiêu cục tiêu cục lừng lẫy cả năm tỉnh miền duyên hải thì chắc họ có bản lãnh thực sự, có lẽ con cháu

đời sau họ kém cỏi nên không học được đến nơi đến chốn tuyệt nghệ của tổ tông. "Tịch Tà kiếm phổ" cùng "Phiên thiên chưởng" đều là những môn nổi tiếng võ lâm, không thể trông vào sự bịp bợm mà thành danh được.

Lâm Bình Chi lại nghe gã nói đến con cháu đời sau kém cỏi không học được tuyệt nghệ của tổ tông bất giác thẹn đỏ mặt lên ở trong bóng tối. Chàng lại nghe gã họ Thân nói tiếp:

- Lúc chúng ta hạ sơn, sư phụ đã chiết giải cho chúng ta coi "Tịch Tà kiếm pháp" và "Phiên thiên chưởng". Tuy vỏn vẹn trong 10 ngày trời khó lòng học được chu toàn, nhưng ta xem về tiềm lực về kiếm pháp chưởng pháp này không phải tầm thường. Có điều mình không phát huy được uy lực mà thôi. Cát sư đệ! Ngươi có lĩnh hội được nhiều không?

Gã họ Cát cười đáp:

- Sư phụ đã nói: Cả Lâm Chấn Nam cũng chưa lĩnh hội được yếu quyết về kiếm pháp cùng chưởng pháp đó, nên tiểu đệ nản lòng không dụng tâm nữa. à này! Thân sư ca! Bọn Phương sư ca bắt được vợ chồng Lâm Chấn Nam sao không giải về chùa ngay mà họ còn đến núi Hành Sơn làm chi?

Gã họ Thân cười đáp:

- Lưu Chính Phong mở tiệc rửa tay gác kiếm, các môn phái đều sai người đến mừng. Phương sư ca cùng Vu sư đệ đã bắt được tổng tiêu đầu Phước Oai tiêu cục là một nhân vật nổi tiếng giang hồ thì thế nào họ chẳng đến đó để khoa trương một phen.

Gã họ Cát nói:

- Hai vị Phương, Vu chẳng nói làm chi, nhưng thằng lỏi Giả Nhân Đạt ăn nói lăng nhăng, mà để gã "lộ tẩy" trước mặt người ta thì khó coi đấy.

Nghe giọng gã nói ra chiều rất đỗi hoang mang. Gã họ Thân thấy thế liền cười nói:

- Khó coi thì cũng phải coi. Ai bảo để gã làm huynh đệ đồng môn với chúng tả Ha ha! ngủ đi thôi!

Gã họ Cát mắng thêm mấy câu, dường như gã khó chịu về Giả Nhân Đạt.

- Thật là loại rùa đen! Quân đê tiện!

"Kẹt" một tiếng, cánh cửa sổ mở ra. Lâm Bình Chi cực kỳ kinh hãi. Chàng cho là bọn họ đã phát giác ra hành tung mình, đã toan chạy trốn. Đột nhiên nghe đánh ùm một tiếng, chậu nước nóng đổ xuống đầu chàng, xuýt nữa chàng bật lên tiếng la hoảng. Cánh cửa sổ đóng lại. Tiếp theo chàng mắt tối sầm. Đèn lửa trong phòng tắt hết.

Lâm Bình Chi chưa hết kinh hãi, chàng thấy nước chảy xuống mặt đầm đìa mới biết là gã họ Cát bưng chậu nước rửa chân mở cửa sổ đổ ra ngoài làm ướt hết người chàng. Tuy đối phương không cố ý như vậy, nhưng cũng là một điều tủi nhục cho chàng. Có điều lúc này chàng chẳng những không giận mà lại mừng thầm vì chàng đã thám thính được tin tức song thân. Đừng nói là chậu nước rửa chân mà là nước tiểu, nước phân đổ ướt người chàng cũng chẳng hề gì.

Lúc này mọi vật đều im lặng. Nhưng nếu chàng bỏ đi lại sợ hai gã phát giác. Chàng đành chờ bọn chúng ngủ kỹ rồi sẽ tính. Chàng liền ngồi tựa vào chân tường dưới cửa sổ chờ một lúc lâu, thấy trong phòng tiếng ngáy pho pho, chàng mới từ từ đứng lên. Chàng ngoảnh đầu chợt nhìn thấy mảnh trăng lưỡi liềm lạnh lẽo chiếu vào người chàng, bóng dài lê thê in trên cửa sổ.

Nguyên nhân rút lui của Lưu Chánh Phong

Lâm Bình Chi thấy bóng người lấp loáng trên cửa sổ thì trong lòng hồi hộp vô cùng. Chàng lún thấp người xuống lại thấy cánh cửa sổ chuyển động.

Nguyên gã họ Cát đổ chậu nước rửa chân ra ngoài rồi, chưa khép cửa cài then. Lâm Bình Chi bụng bảo dạ:

- Mình báo thù rửa hận chính là ở cơ hội này.

Tay phải chàng rút nửa thanh kiếm gãy ở sau lưng ra. Tay trái khẽ bám vào chấn song, thi triển thế "linh miêu hí điệp" tầm thường chuồn vào trong phòng không một tiếng động, rồi chàng buông tay ra. ánh trăng lọt qua khe cửa sổ chiếu vào trong phòng. Lâm Bình Chi nhìn rõ hai người ngủ ở hai cạnh giường. Hiện đang vào tiết cuối xuân, thành Trường Sa chưa có muỗi, nên người ngủ không cần buông màn. Người nằm quay mặt vào phía trong đầu hơi hói. Còn người nằm ngửa thì mày rậm, dưới cằm râu đâm tua tủa như đám cỏ gianh. Trên bàn trước đặt năm gói đồ, một thanh cương đao và một thanh trường kiếm. Lâm Bình Chi cầm thanh cương đao lên nghĩ bụng:

- Bây giờ mình chém mỗi tên một nhát dễ như trở bàn tay.

Chàng giơ đao lên toan chém xuống cổ hán tử nằm ngửa, thì trong lòng chợt nghĩ ra:

- Lúc này mình lén lút giết hai gã thì đâu phải là hành động anh hùng hảo hán? Để ngày sau mình luyện tinh thâm những

môn võ gia truyền sẽ đến giệt trừ quân tặc phái Thanh Thành mới là bản lãnh của bậc đại trượng phu.

Chàng liền lấy đao kiếm và năm gói đặt lên trên bàn cạnh cửa sổ. Chợt thấy trên bàn có nghiên bút, chàng liền cầm bút đặt lên miệng dấp nước bọt viết vào mặt bàn ở trước giường một hàng chữ: "Lâm Bình Chi ở Phước Oai tiêu cục đi chơi qua đây". Chàng viết xong chữ cuối cùng, bỗng nghe hán tử râu xồm, tiếng ngáy như sấm thì tính trẻ thơ lại nổi lên. Chàng muốn viết vào mặt gã mấy chữ. Nhưng chàng vừa cầm bút lên lại cố nén lòng, bụng bảo dạ:

- Nếu gã mà tỉnh dậy thì mình tất phải uổng mạng.

Chàng liền nhẹ nhàng mở cửa sổ nhảy ra ngoài, dắt đao kiếm vào cạnh sườn, buộc ba gói lên lưng còn hai tay xách hai gói. Chàng đi từng bước một ra viện sau, trong bụng nơm nớp sợ hai gã tỉnh dậy thì bao nhiêu công trình đều hỏng hết. Lâm Bình Chi ra đến tàu ngựa, dắt một con cao lớn, mở cổng sau ra ngoài tiêu cục.

Một người, một ngựa lướt qua rãnh bùn bên đường lại xuyên qua một vườn rau lớn cho đến khi rời khỏi tiêu cục khá xa chàng mới lên ngựa. Lâm Bình Chi nhìn nhận kỹ phương hướng chạy ra cửa thành phía Nam.

Lúc này cổng thành chưa mở, Lâm Bình Chi dắt ngựa đến sau một gò đất bên tường thành, chàng cởi những bọc trên lưng ra treo vào yên ngựa rồi ngồi tựa gò đất dưỡng thần. Chàng vẫn xao xuyến trong lòng, chỉ sợ hai gã phái Thanh Thành thức giấc đuổi theo, trống ngực đánh hơn trống làng.

Lâm Bình Chi chờ đến lúc trời sáng, cổng thành mở rồi chàng mới cưỡi ngựa đi ra. Vừa qua cổng thành, chàng lập tức phi ngựa chạy liền một hơi mười mấy dặm chàng mới yên tâm.

Từ khi rời khỏi thành Phúc Châu đến nay, bây giờ chàng mới được một lần khoan khoái trong lòng. Lâm Bình Chi thấy bên đường phía trước mặt có một cái quán nhỏ.

Chàng vọt ngựa tới nơi, mua bát mì điểm tâm nhưng chàng ăn vội vàng không dám chần chờ. Ăn xong chàng lập tức móc bao lấy tiền trả. Chàng sờ thấy một đỉnh bạc nhỏ lấy ra cầm tay bất giác giật mình kinh hãi. Mặt trời chiếu vào ánh vàng rực rỡ, thì ra là một đỉnh vàng. Chàng sợ nhà quán ngó thấy, vội dúi vào bọc. Chàng lại sờ đến một đỉnh thật lớn lấy ra coi thì đây mới là đỉnh bạc.

Chàng rút kiếm chặt một góc đưa trả nhà hàng. Nhà hàng nhặt nhạnh tiền đồng thối lại nhưng kiếm mãi vẫn không đủ số. Lâm Bình Chi dọc đường đã từng nín nhịn để người ức hiếp. Chàng liền xua tay nói:

- Thôi lấy cả cũng được, khỏi thối mất công.

Đây là lần thứ nhất chàng trở lại ăn xài như một vị đại thiếu gia và xử sự theo kiểu một vị thiếu tiêu đầu rộng rãi.

Lâm Bình Chi lại đi hơn ba chục dặm nữa thì đến một tòa thị trấn lớn. Chàng tìm vào khách sạn thuê một căn phòng trên lầu, đóng chặt cửa lại, rồi mở bọc ra coi thì quả nhiên bốn bọc đều là vàng bạc châu báu cùng đồ trang sức. Bọc thứ năm có một đôi Dương Chi Ngọc Mã cao năm tấc và một đôi Khổng Tước bằng ngọc biếc cao bảy tám tấc. Từ thuở nhỏ, Lâm Bình Chi thấy châu báu đã nhiều, nhưng đội ngọc mã và khổng tước này rất khác thường.

Chàng bụng bảo dạ:

- Một phân cục Trường Sa của tiêu cục nhà mình mà đã nhiều tiền bạc châu báu thế này, chẳng trách phái Thanh Thành để ý dòm ngó.

Chàng lấy ra một ít bạc vụn để bên mình rồi bốn bọc gói chung làm một bao lớn đeo vào sau lưng. Chàng nghĩ bụng:

- Người không mỏi mệt thì ngựa cũng mỏi mệt. Ta cần mua một đôi ngựa để sớm đuổi kịp gia gia cùng má má.

Thế rồi chàng ra chợ chọn lấy đôi ngựa tốt. Thế là chàng có tất cả ba con để thay đổi luôn luôn. Mỗi ngày chàng chỉ ngủ hai ba giờ, còn thì chạy suốt ngày đêm.

Chẳng mấy bữa chàng đã tới Hành Sơn. Chàng vào thành thấy trên các đường phố rất nhiều hán tử giang hồ đi đi, lại lại. Chàng chỉ sợ chạm trán bọn Phương Nhân Trí, nên cúi đầu đi tìm phòng ngủ.

Ngờ đâu chàng tới mấy lữ quán đều đông nghẹt khách trọ.

Đến quán nào thì điếm tiểu nhị cũng bảo chàng:

- Còn ba bữa nữa là Lưu đại gia mở tiệc mừng rửa tay giải nghệ, nên khách mừng đến mướn phòng đông quá.

Tướng công đi kiếm nơi khác vậy.

Lâm Bình Chi đành tìm đến những đường phố vắng hỏi luôn mấy chỗ mới kiếm được một gian phòng nhỏ.

Lâm Bình Chi bụng bảo dạ:

- Tuy mình đã bôi mặt lem luốc, nhưng Phương Nhân Trí là một người rất ranh mãnh, chỉ sợ gã nhận ra mình.

Chàng liền vào tiệm bán thuốc mua ba lá cao dán lên mặt cho cặp lông mày rũ xuống, khóe mắt bên tả hếch lên, chìa nửa hàm răng ra. Chàng lại soi gương thấy mình thành mặt dơi tai chuột, rất khó coi. Chàng lại buộc cái bọc lớn đựng vàng bạc châu báu sát vào sau lưng rồi mặc áo ngoài phủ đi. Chàng đi hơi khom lưng và đã biến thành một người lưng gù, miệng lẩm bẩm:

- Bây giờ dù cho có gặp gia gia và má má, chính các người

cũng không nhận ra được mình, ta chẳng còn lo gì nữa.

Lâm Bình Chi ăn xong một bát mì lớn, rồi đủng đỉnh ra đường phố để cầu may có gặp song thân chăng, mà không thì dò la tin tức phái Thanh Thành cũng là có lợi. Lâm Bình Chi đi hàng nửa ngày, đột nhiên trời đổ mưa rào sầm sập.

Nguyên ở đất Tương Nam mưa nhiều, lúc này lại tiết cuối xuân, có khi mưa hàng mấy ngày không ngớt.

Lâm Bình Chi vào lẩ phố mua một cái nón lớn đội lên đầu. Chàng ngẫng trông trời chiều thấy còn đen nghịt, chưa có vẻ gì là tạnh mưa. Chàng chuyển qua đường gặp một quán trà đầy khách. Chàng cũng vào tìm một chỗ ngồi. Trên bàn có đặt một bình trà hảo hạng, một đĩa hạt dưa và một đĩa đậu.

Lâm Bình Chi uống một chén trà ngồi cắn hạt dưa cho đỡ buồn.

Bỗng nghe có tiếng người nói:

- Chú gù kia! Cho anh em ngồi chung với được không?

Người đó không chờ Lâm Bình Chi trả lời đã ngồi xuống rồi.

Tiếp theo có hai người nữa cũng ngồi vắt ngang một bên.

Ban đầu Lâm Bình Chi không biết là người đó nói với mình. Chàng ngẩn người ra một chút rồi nghĩ ra chú gù tức là mình. Chàng vội cười đáp:

- Được thôi! Mời các vị cứ ngồi.

Chàng thấy ba người này mình mặc áo đen lưng đeo binh khí. Ba hán tử chỉ ngồi uống trà nói chuyện với nhau, chứ không hỏi gì đến Lâm Bình Chị Gã hán tử nhỏ tuổi nói:

- Bành đại ca! Chuyến này Lưu tam gia ăn mừng "rửa tay gác kiếm" xem chừng có vẻ to tát lắm. Còn ba bữa nữa mới tới ngày đại tiệc mà trong thành Hành Sơn đã đầy tân khách đến mừng.

Một gã hán tử chột mắt nói:

- Cái đó đã hẳn! Nguyên một phái Hành Sơn đã có oai danh khá lớn lại liên hiệp với Ngũ nhạc nên thanh thế trong võ lâm lại càng mạnh hơn thì còn phái nào mà chẳng muốn kết giao với họ? Hơn nữa Lưu Chính Phong tam gia lại là một vị anh hùng lừng lẫy tiếng tăm trên chốn giang hồ với 36 đường "Hồi phong lạc nhạn kiếm". Y được kêu là đệ nhị cao thủ trong phái Hành Sơn, chỉ còn kém chưởng môn phái này là Mạc Đại tiên sinh một chút mà thôi. Ngày thường đã nhiều người muốn cầu thân với ỵ Nhưng y có ba điều khác người: Một là không làm tiệc thọ, hai là không lấy vợ cho con trai, ba là không gả chồng cho con gái, nên chẳng có dịp nào kết thân được. Chuyến này mới có tiệc mừng lớn để rửa tay gác kiếm, nên quần hào võ lâm nghe tin liền tìm đến ngaỵ Chắc ngày kia trong thành Hành Sơn này còn nào nhiệt hơn nữa.

Một người nữa chòm râu đốm bạc lên tiếng:

- Nếu bảo ai cũng đến để cầu thân vơi Lưu Chính Phong thì vị tất đã đúng. Như ba chúng ta đây không phải vì thế, có đúng không? Lưu Chính Phong rửa tay gác kiếm tức là từ nay trở đi không đụng đến quyền kiếm nữa, dĩ nhiên y không hỏi đến những chuyện ân oán võ lâm. Thế thì 36 đường "Hồi phong lạc nhạn kiếm" dù cao thâm đến đâu cũng chẳng có ích gì cho ai. Một người đã rửa tay gác kiếm thì chẳng khác chi người thường hay hơn nữa là một cao thủ biến thành phế nhân. Vậy người ngoài giao hảo với y có được việc gì không?

Gã tuổi trẻ nói:

- Bành đại ca! Câu chuyện không phải thế đâu. Từ nay Lưu tam gia tuy không phóng quyền sử kiếm, nhưng cũng là nhân vật thứ hai phái Hành Sơn. Vậy giao lưu với Lưu tam gia tức là

kết giao với phái Hành Sơn, nói rộng ra là kết giao cả với phái Ngũ nhạc.

Lão họ Bành râu đốm bạc cười lạt hỏi:

- Nói đến chuyện kết giao với phái Ngũ nhạc, liệu ngươi có đáng không?

Gã chột mắt nói:

- Bành đại ca! Giả thuyết đó cũng khó lòng đứng vững. Người ta bôn tẩu giang hồ thì thêm một người bạn không phải là nhiều mà kém một kẻ thù cũng không phải là ít. Ngũ nhạc kiếm phái tuy võ nghệ cao, thanh thế lớn, cũng không thể coi rẻ bạn hữu giang hồ. Nếu bọn họ thực tình ra vẻ kiêu ngạo, không coi người khác vào đâu thì sao trong thành Hành Sơn lại đông khách đến mừng như vậy?

Lão râu bạc hắng giọng một tiếng ngồi lẳng lặng hồi lâu mới lên tiếng:

- Phần nhiều là những kẻ xu thời phò thịnh, coi họ mà không khỏi tức mình.

Lâm Bình Chi lẳng lặng lắng tai nghe, chỉ muốn ba người nói chuyện với nhau, để hiểu thêm về tình hình Ngũ nhạc kiếm phái. Ngờ đâu họ không lấy làm hứng thú chỉ ngồi uống trà chứ không nói gì nữa. Chàng nhớ tới tình trạng cô gái xấu xa ép mình uống rượu độc rồi bụng bảo dạ:

- Lão râu đốm bạc này nói rất có lý, phái Hoa Sơn cùng phái Thanh Thành cấu kết với nhau thì Ngũ nhạc kiếm phái gì gì đó chưa chắc đã phải là hạng chính nhân quân tử, đại khái cũng bọn hổ quần cẩu đảng chẳng có gì hay ho đáng kể.

Bỗng nghe sau lưng có tiếng người khẽ lên tiếng:

- Vương nhị thúc! Tiểu điệt nghe nói Lưu tam gia ở phái

Hành Sơn mới tuổi ngoại ngũ tuần, chính là thời kỳ võ công phát triển mạnh. Không hiểu sao y lại rửa tay gác kiếm?

Tiếp theo có tiếng ồm ồm của một lão già đáp:

- Có nhiều nguyên nhân khiến cho người võ lâm rửa tay gác kiếm. Tỷ như một tên đại đạo trong phe hắc đạo một đời gây nên tội nghiệt đã nhiều thì họ rửa tay gác kiếm, từ đây đình chỉ việc giết người cướp của, phóng hỏa đốt nhà, để gỡ gạc thanh danh cho con cháu họ, họ không bị hiềm nghi nữa. Lưu tam gia giàu có thừa tiền của, nhà họ Lưu ở Hành Sơn đã phát đạt mấy đời thì dĩ nhiên họ không liên quan vào điểm này.

Một người khác nói:

- Đúng thế! Những việc đó hoàn toàn không liên can đến họ.

Người được kêu bằng Vương nhị thúc nói:

- Phàm người đã học võ đều động đến đao thương, không khỏi xảy chuyện giết người gây nên nhiều mối oan cừu. Khi họ tuổi già, nhớ tới nhiều kẻ thù hằn trên chốn giang hồ vì sợ mình mà ăn không ngon ngủ không yên. Lưu tam gia mời nhiều tân khách để dương danh cho thiên hạ biết từ đây về sau không đụng đến đao kiếm cũng là có bắn tin cho kẻ thù hay để họ khỏi lọ Y không đụng đến đao kiếm nữa tức là không tìm họ để gây chuyện phiền nhiễu.

Gã tuổi trẻ nói:

- Vương nhị thúc! Tiểu điệt coi họ làm vậy là thất bại.

Vương nhị thúc hỏi:

- Vì lẽ gì mà thất bại?

Gã tuổi trẻ đáp:

- Lưu tam gia không đến kiếm họ, nhưng họ bất cứ lúc nào cũng có thể đến kiếm ỵ Nếu có người muốn hại mạng y mà y

không động đao kiếm thì ra để mặc cho người ta băm vằm mổ xẻ cũng không có lý nào trả đòn.

Vương nhị thúc cười nói:

- Ngươi là một kẻ hậu sinh nên chẳng có chút kiến thức nào cả. Tỷ như bây giờ có kẻ muốn giết ngươi, vậy ngươi có trả đòn không? Hơn nữa thanh thế phái Hành Sơn như vậy, võ công Lưu tam gia cao thâm như vậy, y không đi kiếm người gây chuyện thì người khác đã kính trọng y như một vị thần minh và lấy làm mãn nguyện lắm rồi. Họ muốn vuốt râu hùm, ăn gan thiên lôi hay sao mà đến kiếm y gây chuyện? Dù cho Lưu tam gia tự mình không đụng thủ nhưng Lưu công tử hoặc đồ đệ thiếu gì người, còn ai dám dây vào nữa? Cái lo của ngươi thật là hão huyền, chẳng khác gì người nước Kỷ chỉ lo trời sập.

Lão râu đốm bạc ngồi đối diện với Lâm Bình Chi lẩm bẩm tựa hồ nói để mình nghe:

- Vỏ quít dày có móng tay nhọn, mình giỏi còn có kẻ khác giỏi hơn. Làm gì có người dám tự xưng là thiên hạ vô địch?

Lão nói rất khẽ, nên hai người ngồi phía sau không nghe tiếng.

Bỗng Vương nhị thúc lại nói:

- Lại như hạng người mở tiêu cục. Nếu họ sớm biết tự mãn rút lui cho lẹ, rửa tay gác kiếm thôi làm cái nghề bán sinh mạng lấy tiền, thì cũng đáng kể là người thông minh có kiến thức. Nhưng Lưu tam gia chẳng làm nghề bảo tiêu mà cũng không phải quân giặc cướp thì dĩ nhiên có khía cạnh khác.

Mấy câu này lọt vào tai Lâm Bình Chi khiến chàng kinh tâm động phách, bụng bảo dạ:

- Phải chăng hắn muốn ám chỉ gia gia mình? Nếu gia gia rút

lui trước mấy năm, rửa tay gác kiếm thì sẽ ra sao?

Bỗng nghe lão râu đốm bạc lại tự nói một mình:

- Võ thành tan trên bờ giếng, làm tướng sa trường chịu mạng vong. Người đương cuộc thường mê muội muốn sớm rút lui đâu phải chuyện dễ?

Người chột nói:

- Đúng thế. Mấy bữa nay tiểu điệt nghe người ta nói rất nhiều. Lưu tam gia đang nổi danh như vừng thái dương lên đến giữa trời mà đột nhiên rút lui là một điều hiếm có, khiến ai cũng phải khâm phục.

Cô Gái Bán Rượu Lại Xuất Hiện

Đột nhiên ở đầu mé tả có một hán tử trung niên mình mặc áo bào lụa đứng lên nói:

- Bữa trước tiểu đệ Ở Võ Hán tam trấn được nghe đồng đạo võ lâm cho hay là Lưu tam gia rửa tay gác kiếm, rút lui khỏi võ lâm cũng vì có chỗ khổ tâm không nói ra được.

Gã chột quay lại hỏi:

- Các bạn ở Võ Hán nói thế nào? Tôn giá có thể cho nghe được chăng?

Người kia cười đáp:

- Chuyện thị phi thường xảy ra chỉ vạ miệng. Câu chuyện đó ở Võ Hán nói thì chẳng sao, nhưng đã vào thành Hành Sơn thì không thể hớt lẻo bừa bãi được.

Một gã khác thấp lùn, béo mập, giọng nói thô lỗ lên tiếng hỏi:

- Vụ đó nhiều người biết lắm rồi, sao tôn giá còn làm ra vẻ bí ẩn cao thâm như vậy? Ai cũng bảo Lưu tam gia võ công quá cao, phúc phận quá tốt đẹp, nên bất đắc dĩ phải rửa tay gác kiếm.

Gã nói rất lớn tiếng, trong quán trà bao nhiêu con mắt đổ dồn nhìn vào mặt gã.

Nhiều người đồng thanh hỏi:

- Vì lẽ gì mà võ nghệ quá cao, phúc phận quá tốt đẹp lại phải rút lui khỏi võ lâm? Như vậy lạ lắm nhỉ!

Gã hán tử thấp lùn, béo mập dương dương đắc ý đáp :

- Ai không biết nội tình thì dĩ nhiên cho là quái dị, còn người đã biết thì chẳng lấy chi làm kỳ.

Có người lên tiếng hỏi:

- Nội tình đó thế nào?

Gã lùn mập chỉ tủm tỉm cười chứ không trả lời.

Một người gầy nhom ngồi cách đó mấy bàn lạnh lùng nói:

- Ông bạn hỏi y làm chỉ Chính y cũng không biết mà chỉ gặp đâu nói đấy.

Gã lùn mập không chịu được lời nói khích bác liền lớn tiếng đáp:

- Ai bảo bản nhân không biết? Sở dĩ Lưu tam gia rửa tay gác kiếm là vì y quan tâm đến đại cục, muốn tránh sự tranh chấp trong nội bộ phái Hành Sơn.

Tiếp theo mấy người nhao nhao cả lên:

- Cái gì mà quan tâm đến đại cục?

- Cuộc tranh chấp nội bộ là thế nào?

- Chẳng lẽ sư huynh, sư đệ họ lại có chuyện với nhau?

Gã lùn mập đáp:

- Người ngoài đều nói Lưu tam gia là đệ nhị cao thủ phái Hành Sơn, người trong bổn phái từ trên xuống dưới đều biết rõ 36 đường "Hồi phong lạc nhạn kiếm" của Lưu tam gia đã đến mực thông huyền, cao thâm hơn cả chưởng môn nhân là Mạc Đại tiên sinh rất nhiều. Mạc Đại tiên sinh phóng một nhát kiếm chặt đứt được đầu ba con nhạn lớn. Còn Lưu tam gia phóng một nhát kiếm lại chặt rơi đầu những năm con. Cả bọn đệ tử dưới trướng Lưu tam gia tên nào cũng thắng được môn hạ bọn Mạc Đại tiên sinh. Tình thế hiện giờ đã mỗi lúc một dở bét, nếu còn kéo dài thêm mấy năm nữa thì thanh thế Mạc Đại tiên sinh

nhất định bị Lưu tam gia đè bẹp. Nghe nói hai bên đã mấy lần xảy cuộc xung đột ngấm ngầm. Lưu tam gia không muốn tranh chấp hư danh với sư huynh mình, y liền rửa tay gác kiếm để từ đây yên ổn làm một phú gia ông.

Mấy người gật đầu nói:

- Té ra thế. Lưu tam gia thâm hiểu nghĩa lớn. Trên đời hiếm có người như y.

Lại có người nói:

- Mạc Đại tiên sinh làm thế không được. Y áp bức Lưu tam gia rời khỏi võ lâm thì có khác gì làm suy yếu thanh thế của phái Hành Sơn?

Hán tử mặc áo bào lụa cười lạt nói:

- Việc thiên hạ có bao giờ chu toàn hết cả mọi mặt được? Chỉ cần sao giữ vững ngôi chưởng môn là được. Còn lực lượng bản phái tăng cường cũng hay mà suy yếu cũng vậy, họ quan tâm làm cóc gì?

Gã lùn mập uống mấy hớp nước trà rồi cầm nếp bình gõ keng keng la lên:

- Lấy trà đây! Lấy trà đây!

Rồi gã nói tiếp:

- Đó là việc lớn của phái Hành Sơn đã rõ ràng. Các môn phái đều có tân khách đến mừng. Chính phái Hành Sơn...

Gã nói tới đây thì đột nhiên ngoài cửa bật lên những tiếng "tình tang" của cây hồ cầm.

Rồi có người cất tiếng hát:

- Đáng buồn cho Dương gia dốc dạ trung trinh ý y... Nhà Đại Tống... ý y... phù trì... ý y...

Hắn kéo gân cổ lên mà ngâm, thanh âm nghe rất thê lương.

Mọi người đều quay về nhìn hắn thì thấy là một lão già gầy như hạc, vẻ mặt khô queo, mình mặc áo dài bằng vải xanh ngồi ở bàn bên. áo lão giặt nhiều lần màu xanh đã bạc phếch. Coi bộ dạng lão có vẻ rất điêu linh, chẳng khác một tên kép hát để kiếm tiền.

Gã lùn mập quát lên:

- Thanh âm như quỷ gào mà cũng đòi hát để cắt đứt câu chuyện người ta đang nói dở.

Lão già liền hạ thấp giọng xuống, miệng vẫn ấm ớ hát:

- Bắn kim sa ý y... hội song long ý y... thua một trận xiểng liểng ý y...

Có người hỏi:

- Ông bạn đều nói các môn phái đều có tân khách đến mừng mà chính phái Hành Sơn thì làm sao?

Gã lùn mập đáp:

- Bọn đệ tử Lưu tam gia dĩ nhiên phải ở trong thành để đón khách. Nhưng trừ bọn đệ tử do đích thân Lưu tam gia truyền dạy, ngoài ra các vị có gặp một tên đệ tử nào khác trong phái Hành Sơn không?

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau rồi đồng thanh nói:

- Đúng thế! Sao lại không thấy một tên nào? Làm như vậy chẳng bẽ mặt cho Lưu tam gia lắm ư?

Gã lùn mập nhìn hán tử mặc áo lụa cười hỏi:

- Tại hạ có muốn nói tôn giá nhát gan không dám nói toạc chuyện tranh chấp nội bộ phái Hành Sơn ra. Thực tình có can hệ gì đâu? Phái Hành Sơn không phải một người nào tới thì còn ai nghe thấy nữa? Việc gì mà sợ ?

Đột nhiên tiếng hồ cầm lại dần dần vang lên.

Một lão già quát lên:

- Hắn đã tới rồi! Thật là vạ lớn!...

Gã tuổi trẻ cũng quát theo:

- Đừng ở đây rắc rối nữa! Lấy tiền rồi đi đi!

Gã giơ tay lên một cái, một xâu đồng tiền bay ra đánh chát một tiếng rớt xuống, đúng trước mặt lão già không sai một chút. Thủ pháp gã rất chuẩn đích.

Lão cất tiếng tạ Ơn rồi thu lấy tiền.

Gã lùn mập cất tiếng khen:

- Té ra lão đệ là một danh gia sử dụng ám khí mới liệng trúng thế.

Gã tuổi trẻ cười nói:

- Cái đó có chi đáng kể? Theo lời đại ca thì Mạc Đại tiên sinh nhất định không đến ư?

Gã lùn mập đáp:

- Y đến làm chỉ Y đã cùng Lưu tam gia thành thế nước lửa. Hễ gặp nhau là rút kiếm động thủ. Lưu tam gia nhượng bộ chắc là y mãn nguyện rồi.

Bỗng thấy lão già hát vừa rồi đứng lên từ từ tiến đến trước mặt gã lùn mập, nghẹo đầu nhìn gã một lúc.

Gã lùn mập tức giận hỏi:

- Lão làm trò gì vậy?

Lão kia lắc đầu đáp:

- Ngươi hay nói càn lắm!

Rồi lão trở gót đi ra.

Gã lùn mập cả giận, vươn tay ra định nắm sau lưng lão, thì đột nhiên trước mắt một luồng thanh quang lóe ra. Thanh

trường kiếm nhỏ bé loang loáng trên bàn. Keng keng mấy tiếng vang lên.

Gã lùn mập giật mình kinh hãi vội nhảy lùi về phía sau vì gã sợ thanh trường kiếm đâm tới mình. Nhưng lão già từ từ cài thanh trường kiếm vào đáy hồ cầm, không nhìn thấy nữa. Nguyên thanh trường kiếm này dấu ở trong cây hồ cầm, không để chìa ra ngoài nên không ai trông thấy. Ngờ đâu trong cây hồ cầm cũ rích lại dấu một thứ binh khí lợi hại như vậy.

Lão già lắc đầu nhắc lại câu: "Ngươi hay nói càn lắm." rồi từ từ ra khỏi quán trà.

Mọi người đưa mắt nhìn theo bóng sau lưng lão mất hút trong làn mưa. Tiếng hồ cầm thê lương còn văng vẳng vọng lại.

Bỗng có người cất tiếng la hoảng:

- Các vị coi kìa! Các vị coi kìa!

Mọi người nhìn theo tay gã trỏ thì thấy trên bàn gã lùn mập có đặt bảy chiếc chén trà mà chiếc nào cũng hớt tày nửa tấc. Những miệng chén này đều biến thành những vòng tròn trĩnh. Bảy cái vòng sứ rớt xuống bên chén mà những chén nước vẫn còn nguyên không nghiêng đổ một cái nào.

Mấy chục người trong quán trà đều bâu cả lại nghị luận xôn xao.

Có người hỏi:

- Người ấy là ai mà kiếm pháp ghê gớm đến thế?

Có người nói:

- Một nhát kiếm chém đứt bảy miệng chén trà mà không chén nào đổ thì thủ pháp thật là thần diệu.

Có người quay lại nhìn gã lùn mập nói:

- May mà vị lão tiên sinh này hãy còn nhân nhượng, không

thì cả đầu lão huynh cũng chẳng khác gì bảy chén trà kia.

Lại có người nói:

- Lão tiên sinh đó dĩ nhiên là một tay cao thủ nổi danh mà sao kiếm thức cũng như người thường?

Gã lùn mập nhìn bảy chiếc miệng chén trà đứt ra vẻ mặt thẫn thờ, mặt không còn chút huyết sắc. Những câu người đứng bên nói dường như gã không nghe thấy gì.

Người đứng tuổi mặc áo lụa nói:

- Thấy chưa! ta đã khuyên tôn giá là ít mồm miệng chớ. Thị phi chỉ tại ngươi nhiều chuyện, phiền não là do tính hiếu danh. Hiện giờ thành Hành Sơn là nơi rồng ẩn cọp nấp, những cao nhân đến đây không biết bao nhiêu mà kể. Lão tiên sinh này chắc là bạn thân của Mạc Đại tiên sinh. Lão thấy tôn giá nghị luận Mạc Đại tiên sinh nên cho một bài học đấy.

Lão râu bạc họ Bành bỗng lạnh lùng lên tiếng:

- Cái gì mà bạn thân với Mạc Đại tiên sinh? Chính Tiêu tương dạ vũ Mạc Đại tiên sinh đó chứ có phải ai đâu?

- Sao? Mạc Đại tiên sinh đấy ư? Sao các hạ biết?

Lão râu bạc đáp:

- Lão phu biết chứ. Mạc Đại tiên sinh ưa gảy khúc Tiêu tương dạ vũ, một khúc nhạc thê lương khiến người nghe phải trào lệ. Tám chữ "Đàn dấu trong kiếm, kiếm phát tiếng đàn" là để mô tả võ công của lão. Các vị đã đến thành Hành Sơn sao còn chưa biết? Vị huynh đài đây vừa nói những gì Lưu tam gia một kiếm chém đứt đầu năm chim nhạn, Mạc Đại tiên sinh chỉ chém được ba nên lão lia nhát kiếm hớt bảy miệng chén trà. Chén trà còn chém đứt thì chém nhạn khó gì? Vì tiên sinh đã mắng huynh đài là hay nói càn.

Gã mập lùn chưa hết sợ hãi, cúi đầu xuống không dám trả lời. Hán tử mặc áo lụa tính trả tiền trà rồi kéo gã đi.

Mọi người trong quán trà thấy Tiêu tương dạ vũ Mạc Đại tiên sinh thi triển thần công trên đời có một thì chẳng ai là không hồi hộp trong lòng. Họ đều nghĩ bụng:

- Vừa rồi gã lùn mập ca ngợi đức độ Lưu Chính Phong và buông lời dàm pha Mạc Đại tiên sinh rồi mình cũng lên tiếng phụ họa. Thật là thị phi chỉ tại nhiều mồm miệng. Không chừng vì mấy câu nói vô mà mình rước vạ vào thân.

Bây giờ họ thấy người đứng tuổi mặc áo lụa kéo gã lùn mập lật đật đi ngay thì ai nấy cũng tính trả tiền trà xong ra khỏi quán. Chỉ trong khoảnh khắc, quán trà đang đầy khách ồn ào trở lại vắng teo.

Lâm Bình Chi nhìn bảy cái miệng chén nghĩ thầm:

- Lão này lia thanh trường kiếm mà hớt đứt bảy miệng chén trà! Nếu mình không ra khỏi Phúc Châu thì làm gì biết được trên đời có những nhân vật ly kỳ như vậy? Mình ru rú ở Phước Oai tiêu cục chẳng khác chi ếch ngồi đáy giếng coi trời bằng vung vẫn tưởng những tay hảo thủ giang hồ dù lợi hại đến đâu bất quá chỉ tương tự như gia gia là cùng! Hỡi ôi! Mình có thờ lão này làm thầy rèn luyện võ công thì may ra mới báo được mối thù lớn kia, bằng không thì phải suốt đời ôm hận.

Rồi chàng tự nhủ:

- Sao mình không đi kiếm Mạc Đại tiên sinh năn nỉ lão cầu cứu song thân và thu mình làm đệ tử?

Chàng liền đứng dậy toan cất bước, nhưng đột nhiên bụng bảo dạ:

- Lão là chưởng môn phái Hành Sơn, mà Ngũ nhạc kiếm phái

lại cùng Thanh Thành là chỗ thanh khí giao du, khi nào lão lại vì mình là một người chưa quen biết để gây sự với bạn bè?

Nghĩ tới đây chàng lại ngồi xuống thừ người ra.

Bỗng nghe có thanh âm trong trẻo vang lên:

- Nhị sư ca! Trời mưa mãi không ngớt, áo xiêm tiểu muội ướt hết cả. Vào đây uống trà đã.

Lâm Bình Chi trong lòng kinh hãi, vì chàng nhận ra chính là thanh âm thiếu nữ bán rượu trong cái quán nhỏ ngoài thành Phúc Châu. Bất giác chàng cúi đầu xuống.

Chàng lại nghe thanh âm khàn khàn của một lão già đáp lại:

- Phải đấy! Vào quán uống chén trà nóng cho ấm bụng cũng hay.

Thế rồi hai người tiến vào trong quán ngồi xuống cái bàn chênh chếch nhìn sang bàn Lâm Bình Chi.

Lâm Bình Chi liếc mắt nhìn trộm thì quả nhiên là cô gái bán rượu mình mặc áo xanh quay lưng về phía chàng. Người kéo ghế ngồi ngang chính là lão họ Tát mạo xưng tổ phụ thiếu nữ. Lâm Bình Chi bất giác đem lòng tức giận, nhưng vẫn ngồi yên nghĩ bụng:

- Té ra hai người này là sư huynh, sư muội mà lại trá hình ông cháu. Họ đến thành Phúc Châu là có chuyện mưu đồ. Thế mà mình đui mắt không biết lại vì thị mà ôm mối bất bình, gây chuyện với người, làm liên lụy đến gia má phải mắt tay bọn gian nhân, chính mình cũng xut nữa xuống làm quỷ âng

Chủ quán trà thu dọn những ấm chén trên bàn hai người khách mới vào rồi pha trà nóng đem lại.

Lão già đưa mắt ngó thấy bảy mảnh miệng chén ở trên bàn bên cạnh bất giác la lên một tiếng "ái chà" rồi nói:

- Tiểu sư muội! sư muội coi đó!

Thiếu nữ lộ vẻ kinh dị vô cùng. Nàng cất tiếng hỏi:

- Công phu này ghê thật! Không hiểu ai lia một nhát kiếm mà hớt đứt bảy chén trà này?

Nàng ngó khách ngồi uống trà trong quán thì ngoài Lâm Bình Chi, trong góc phòng còn hai người nữa ngồi ngủ gục xuống bàn.

Thiếu nữ toan mở miệng quay sang hỏi Lâm Bình Chi, nhưng thấy mắt chàng đăm đăm nhìn ra ngoài đường, dường như có tâm sự gì nghĩ ngợi. Nàng liền không hỏi nữa.

Lão già cất tiếng hỏi:

- Tiểu sư muội! Ta muốn xét nghiệm kiến thức sư muội một phen. Một nhát kiếm phóng ra đứt ngọc tan vàng. Ai là người đã hớt đứt bảy miệng chén trà này?

Thiếu nữ ra vẻ tức mình thủng thẳng đáp:

- Tiểu muội có trông thấy đâu mà biết là ai?

Đột nhiên nàng vỗ tay cười nói tiếp:

- Tiểu muội biết rồi! Tiểu muội biết rồi! Trong ba mươi sáu đường "Hồi phong lạc nhạn kiếm" chiêu thứ mười bảy là "Cửu liên hoàn thức". Một nhát kiếm chặt đứt chín con nhạn là kiệt tác Lưu tam gia Lưu Chính Phong.

Lão già vừa cười vừa lắc đầu nói:

- Ta e rằng kiếm pháp Lưu tam gia chưa tới được trình độ này. Sư muội đoán mới trúng một nửa.

Thiếu nữ toan giơ ngón tay trỏ lên chỉ vào mặt lão già cười nói:

- Nhị sư ca đừng nói ra! Tiểu muội biết rồi, đây... đây là kiệt tác của Tiêu tương dạ vũ Mạc Đại tiên sinh.

Đột nhiên trong góc quán trà có bảy tám thanh âm đồng thời vang lên. Kẻ vỗ tay, người cười ha hả đồng thanh nói:

- Nhỡn lực của sư muội hay quá.

Lâm Bình Chi giật mình kinh hãi tự hỏi:

- Những người này ở đâu vào đây từ lúc nào?

Chàng liếc mắt nhìn sang thì hai người ngủ gục trên mặt bàn và năm người từ nội đường quán trà đi ra. Trong bọn người này có kẻ ăn mặc như bọn tài công, có người thì tay cầm bàn tính như kiểu lái buôn. Lại có kẻ để con khỉ ngồi trên vai dường như đem đi để làm trò.

Thiếu nữ cười nói:

- Té ra mấy "ông nội" đều nấp ở trong này mà làm cho tiểu muội sợ hết hồn. Đại sư ca đâu rồi?

Những mẩu chuyện giữa đồ đệ phái Hoa Sơn

Gã có con khỉ cười hỏi:

- Sao sư muội vừa thấy bọn ta đã mắng liền?

Thiếu nữ cười đáp:

- Bọn sư ca cứ nấp nánh để hăm người nên tiểu muội mới bảo vậy chứ. Đại sư ca sao chưa đến cùng các vị?

Gã có con khỉ cười đáp:

- Sư muội sao chẳng hỏi ai mà cứ nhắc tới đại sư cả Sao sư muội không hỏi đến lục sư ca?

Thiếu nữ dậm chân nói:

- Anh con khỉ này đã tới đây một cách bình yên, chẳng chết mà cũng không bị thương thì hỏi làm chi?

Gã có con khỉ cười nói:

- Đại sư ca cũng không chết, không bị thương thì sư muội hỏi y làm chi?

Thiếu nữ tức mình nói:

- Tiểu muội không nói chuyện con khỉ nữa. Tứ sư ca! Chỉ có tứ sư ca là người tốt.

Sư ca cho tiểu muội hay đại sư ca đâu rồi?

Gã trá hình kiệu phu chưa kịp trả lời, thì mấy tên kia cười ồ nói:

- Chỉ có tứ sư ca là người tốt, còn bọn ta là người xấu hết. Lão tứ lại không nói chuyện với sư muội.

Thiếu nữ nói:

- Tiểu muội không cần đâu. Các sư ca chẳng nói thì thôi. Tiểu muội cùng nhị ca dọc đường gặp nhiều chuyện cổ quái ly kỳ. Các vị đừng hòng tiểu muội nói cho mà nghe.

Gã trá hình kiệu phu vẫn không nói không cười chỉ trơ ra như cây gỗ, bây giờ mới lên tiếng:

- Hôm qua bọn ta cùng đại sư ca ở Hành Dương chia tay Y bảo chúng ta đi trước. Chắc bây giờ y tỉnh rượu rồi cũng sẽ đến đây.

Gã trong tay cầm bàn tính nói:

- Thật là một phen túy lúy càn khôn. Y uống từ sáng cho đến trưa, từ trưa cho đến tối. ít ra cũng hết hai ba chục cân rượu nồng.

Thiếu nữ hỏi:

- Uống như vậy há chẳng hại đến thân thể ư? Sao các sư ca không khuyên y?

Gã cầm bàn tính thè lưỡi ra nói:

- Nếu đại sư ca mà chịu nghe lời khuyên của người ta thì mặt trời phải mọc từ phương Tây. Trừ phi tiểu muội khuyên y hoặc giả y có uống ít đi dăm bảy lạng một cân chăng?

Mọi người nghe nói đều cười ồ.

Thiếu nữ lại hỏi:

- Sao đại sư ca đã thôi rồi lại uống nữa? Phải chăng y đã gặp điều chi hứng thú?

Gã cầm bàn tính đáp:

- Cái đó phải hỏi đại sư ca mới hiểu được. Chắc y biết đến Hành Sơn sẽ được hội diện cùng tiểu sư muội mà trong lòng cao hứng nên mới uống nhiều.

Thiếu nữ nói:

- Ngũ sư ca lại nói nhăng rồi.

Nhưng lời nói của cô ra chiều sung sướng. Cô lại hỏi:

- Các sư ca không phải là thần tiên mà sao biết được nhị sư ca cùng tiểu muội đến đây rồi?

Gã có con khỉ cười đáp:

- Chúng ta chẳng phải thần tiên, nhưng đại sư ca là thần tiên.

Lâm Bình Chi nghe bọn sư huynh, sư muội này toàn nói chuyện trò đùa thì trong lòng ngấm ngầm chán nản bụng bảo dạ:

- Nghe bọn này nói chuyện thì dường như cô bé kia có tình với đại sư ca nàng. Nhưng nhị sư ca nàng đã già thế kia thì đại sư ca hẳn còn già hơn, mà nàng nhiều lắm là 16 tuổi đầu thì sao lại đi yêu ông già năm sáu chục tuổi được.

Nhưng chàng nghĩ lại liền rõ ngay, miệng lìm bìm:

- à phải rồi! Cô này mặt rỗ như tổ ong, tướng mạo cực kỳ xấu xa quê kệch, chẳng có ai lọt vào mắt nên cô phải đi yêu một ông lão già chết vợ. Cô gái xấu xa này lương tâm không tốt mà đại sư ca có là con quỷ nghiện rượu, trời thật khéo xe duyên.

Bỗng nghe thiếu nữ hỏi lại:

- Hôm qua đại sư ca uống rượu cả ngày ư?

Gã tay cầm bàn tính đáp:

- Không nói cho sư muội nghe hết mọi chi tiết thì sư muội không chịu buông thạ Sáng hôm qua chúng ta tám người toan lên đường thì đại sư ca đột nhiên ngửi thấy mùi rượu xông vào mũi. Y coi lại thấy một lão ăn xin tay cầm bầu rượu. Lão ghé miệng vào hồ lô uống mạnh một hơi.

Đại sư ca trông thấy thèm quá liền tiến lại nói chuyện, tán

dương rượu ngon và mùi thơm ngào ngạt. Y lại hỏi thứ rượu đó là rượu gì? Lão hóa tử đáp:

- Đây là "Hầu nhi tửu".

Lão hóa tử đáp:

- Trong rừng Tương Tây có giống khỉ biết ướp trái cây làm rượu. Khỉ kiếm những trái cây rất tươi và rất ngọt, nên nó ướp được rượu ngon.

Lão hóa tử ở trên núi gặp vụ này, vừa lúc lũ khỉ không có ở nhà liền trộm lấy ba bầu và bắt một khỉ con. Tức là chú khỉ này đây. Gã vừa nói vừa trỏ lên con khỉ trên vai người đồng bọn. Chân sau con khỉ bị cột bằng một sợi dây mà gã kia buộc vào cánh tay Nó không ngừng sờ đầu gãi tai, nhăn mặt chau mày, trông rất buồn cười.

Thiếu nữ kia ngó con khỉ cười nói:

- Lục sư ca! Thảo nào ngoại hiệu của Lục sư ca là Lục Hầu nhị Lục sư ca cùng con khỉ kia đúng là một cặp anh em.

Gã Lục hầu nhi vênh mặt lên đáp:

- Chúng ta không phải là anh em ruột thịt mà là huynh, sư đệ. Chú nhỏ này là sư ca ta, còn ta là lão nhị.

Mọi người nghe gã nói khôi hài đều bật lên tràng cười ha hả.

Thiếu nữ lại cười nói:

- Giỏi lắm! Lục sư ca nói quanh co với mục đích nhiếc móc đại sư cạ Tiểu muội đi tố cáo tất đại sư ca sẽ đá lục sư ca lộn đi mấy vòng.

Rồi cô hỏi:

- Tại sao người anh em đó lại lọt vào tay Lục sư ca?

Lục hầu nhi hỏi lại:

- Người anh em nào? Phải chăng sư muội muốn nói con tiểu súc sinh này? Trời ơi! Câu chuyện dài lắm, ai nghe cũng phải nhức đầu.

Thiếu nữ cười nói:

- Dù Lục sư ca chẳng nói thì tiểu muội cũng đoán ra rồi. Nhất định đại sư ca bắt con khỉ về chơi, giao cho Lục sư ca trông nom để nó cất một bầu rượu cho y uống.

Lục hầu nhi cười đáp:

- Sư muội quả là một...

Gã định nói một cục phân, song gã nghĩ nói thế có điều bất nhã, liền dừng lại, rồi đổi giọng:

- Sư muội là... người đoán rất trúng.

Thiếu nữ mỉm cười nói:

- Đại sư ca thật lắm chuyện kỳ dị. Con khỉ có ở trên rừng mới làm rượu được. Nó đã bị người ta bắt rồi thì cất rượu làm sao được?

Cô ngừng lại một chút rồi cười nói tiếp:

- Không thế thì tại sao lại không thấy "Lục sư ca" này cất rượu?

Lục hầu nhi ngửng mặt lên nói:

- Sư muội không tôn kính sư huynh chỉ nói nhăng nói càn chẳng còn tôn ti gì nữa.

Thiếu nữ cười nói:

- Trời! Con từ ác này mà đặt lên địa vị sư huynh ư? sư ca chưa nói đến chính đề. Tại sao đại sư ca uống rượu từ sáng đến tối không ngừng.

Lục hầu nhi đáp:

- Phải rồi! Đại sư ca chẳng sợ dơ bẩn chi hết, cả rượu của lão ăn xin y cũng uống. Chao ôi! Lão khiếu hóa dơ bẩn quá, cáu ghét dầy đến ba tấc. Chấy rận do những chỗ áo rách mà chui ra chui vào. Lão lại nước mắt nước mũi nhếch nhách. Trong bầu rượu của lão chắc có cả đờm rãi...

Thiếu nữ bưng miệng chau mày gạt đi:

- Thôi đừng nói nữa, khiến người ta phải buồn nôn.

Lục hầu nhi cười nói:

- Sư muội buồn nôn nhưng đại sư ca không buồn nôn. Lão khiếu hóa không chịu, nói là ba bầu "hầu nhi tửu" lão uống chỉ còn lại nửa bầu, quyết chẳng cho ai.

Đại sư ca liền lấy ba lạng bạc bảo để mua một tợp rượu.

Thiếu nữ vừa tức mình vừa buồn cười. Cô nói:

- Đừng nói chuyện ma quỷ nữa!

Lục hầu nhi nói tiếp:

- Lão khiếu hóa ưng thuận đón lấy tiền nói: "Chỉ được uống một tợp, chứ uống nhiều không được".

Đại sư ca đáp ngay: "Một tợp cũng được. Dĩ nhiên chỉ một tợp thôi". Y cầm lấy bầu rượu ghé vào miệng uống.

Ngờ đâu y uống một hơi dài quá chỉ nghe ừng ực một lúc là hết sạch.

Nguyên đại sư ca dùng nội công thi triển tuyệt kỹ "Hỗn nguyên nhất khí công" mà sư phụ đã truyền thụ chọ Y không cần đổi hơi, uống liền một mạch như rồng đen cuốn nước. Nửa bầu rượu y uống không còn một giọt. Tiểu sư muội! Tối hôm qua sư muội mà ở Hành Dương được thấy đại sư ca uống rượu theo công phu này, tất phải phục sát đất. Đại sư ca ngưng thần ở huyệt đan điền, nội tức đưa vào tứ phủ. Người như muốn bay

bổng vượt cả núi Hoa nhạc. Khí xông lên tận mây xanh rung động cả sao bắc đẩu. Tuyệt kỹ "Hỗn nguyên nhất khí công" của y đã đến độ xuất quỷ nhập hóa, ảo diệu vô cùng. "Thần ngưng đan điền" là một khẩu quyết về "Hỗn nguyên nhất khí công".

Thiếu nữ cười lăn cười lộn rồi nhiếc:

- Coi bộ Lục sư ca cái miệng tun hút mà tả hình dung đại sư ca đến thế!

Lục hầu nhi cười nói:

- Ta nói không ngoa đâu. Cả sáu vị sư huynh sư đệ đây đều biết hết. Có đúng đại sư ca sử "Hỗn nguyên nhất khí công" để uống "Hầu nhi tửu" không các vị?

Mấy người đứng bên cạnh đều gật đầu nói:

- Tiểu sư muội! Thực sự như thế đó.

Thiếu nữ thở dài nói:

- Công phu đó khó lắm. Các anh em đều luyện không được, chỉ một mình đại sư ca là hiểu mà thôi. Ai ngờ y lại đem ra lừa gạt một lão khiếu hóa để uống một hơi hết nửa bầu rượu của lão.

Giọng nói của cô dường như có vẻ ấm ức, song cũng có ý ca ngợi.

Lục hầu nhi nói tiếp:

- Đại sư ca uống hết nửa bầu rượu. Dĩ nhiên lão khiếu hóa không chịu. Lão kéo áo đại sư ca la lên: "Rõ ràng ngươi nói chỉ uống một tợp mà sao lại uống hết sạch nửa bầu?".

Đại sư ca liền đáp: "Ta chỉ uống một tợp. Ngươi có trông thấy ta ngừng lại lấy hơi lúc nào không? Không thay đổi hơi tức là một tợp. Chúng ta không nói đến tợp nhiều hay tợp ít, thực ra ta mới uống có nửa tợp chứ chưa được một tợp. Ba lạng bạc một

tợp rượu thì nửa tợp chỉ đáng một lãng rưỡi mới phải".

Thiếu nữ cười nói:

- Đã uống hết rượu của người ta còn đòi tiền lại ư?

Lục hầu nhi đáp:

- Lão khiếu hóa tức quá muốn khóc lên thì đại sư ca lại bảo: "Lão huynh! coi bộ lão huynh nóng nảy thế này thì chắc là một người quân tử thích rượu. Lão huynh lại đây! Ta làm chủ mời lão huynh uống say một bữa". Y nói xong liền kéo lão khiếu hóa lên một tửu lâu bên đường rồi hai người thi nhau mà uống. Lão khiếu hóa tửu lượng khá lắm! Hai người nốc liên hồi từng bát một. Chúng ta chờ đến trưa hai người vẫn cứ ngồi uống. Đến chiều lão khiếu hóa say quá ngã lăn ra đất không dậy được nữa. Đại sư ca còn ngồi lỳ rót rượu uống một mình. Y bảo chúng ta hãy lên núi Hành Sơn trước rồi y sẽ tới sau.

Thiếu nữ nói:

- Té ra là thế!

Cô trầm ngâm một lúc rồi tiếp:

- Lão hóa tử đó phải chăng người Cái Bang?

Một gã ăn mặc như kiệu phu lắc đầu đáp:

- Không phải đâu. Lão không hiểu võ công mà trên lưng cũng không đeo túi.

Thiếu nữ ngoảnh nhìn ra ngoài một lúc thấy trời vẫn thấy mưa gió không ngớt. Cô lẩm bẩm một mình:

- Giả tỷ đại sư ca cùng anh em tới đây hôm qua thì bữa nay không phải dầm mưa gió mà đi.

Lục hầu nhi nói:

- Sư phụ dặn chúng ta đến Hành Sơn đưa lễ mừng dự yến xong phải qua Phúc Kiến ngay để hội họp với các vị. Không ngờ

các vị lại đến đây trước. Tiểu sư muội! Có phải tiểu sư muội nói là cùng Nhị sư ca ở dọc đường gặp nhiều chuyện ly kỳ cổ quái không? Bây giờ tiểu sư muội thuật cho chúng ta nghe đi.

Thiếu nữ đáp:

- Lục sư ca làm gì mà vội thế? Chờ đại sư ca tới đây hãy nói cũng chưa muộn, để tiểu muội khỏi phải thuật lần thứ hai. Các vị ước hẹn gặp nhau ở đâu?

Lục hầu nhi đáp:

- Không có ước hẹn gì cả. Thành Hành Sơn này chẳng rộng lớn gì mấy, hễ đến là gặp ngay. Tiểu sư muội gạt bảo ta nói chuyện đại sư ca uống hầu nhi tửu, còn câu chuyện của mình lại lờ đi không nói.

Thiếu nữ dường như không muốn kể, cô hỏi lão già họ Tát:

- Nhị sư ca! Xin nhị sư ca nói cho các vị hay được không?

Cô ngoảnh lại nhìn bóng sau lưng Lâm Bình Chi một cái rồi nói tiếp:

- Nơi đây có nhiều tai mắt. Chúng ta tìm vào một khách sạn nào rồi hãy nói chuyện.

Một gã khác người cao nghệu từ nãy giờ không nói gì, bây giờ mới lên tiếng:

- Bao nhiêu khách sạn cả lớn cả nhỏ tại thành Hành Sơn đều chật ních những khách đến mừng. Chúng ta lại không muốn đến quấy nhiễu Lưu phủ, tưởng hãy chờ đại sư ca lúc nữa rồi cùng kéo ra một ngôi chùa ở ngoài thành để nghỉ chân. Nhị sư ca tính thế nào?

Lúc này đại sư huynh chưa đến, thì lão già kia thành thủ lĩnh của bọn chúng. Lão gật đầu đáp:

- Phải rồi! Chúng ta hãy chờ ở đây.

Lục hầu nhi trong lòng nóng nảy khẽ nói:

- Gã lưng gù kia là một anh chàng ngốc ngồi hàng nửa ngày vẫn không nhúc nhích. Đếm xỉa đến gã làm chỉ Nhị sư ca! Nhị sư ca cùng tiểu sư muội đến Phúc Châu có thám thính được gì không? Phước Oai tiêu cục bị phái Thanh Thành san bằng rồi. Thế ra nhà họ Lâm chẳng có võ công gì chân thực ư?

Lâm Bình Chi nghe họ nói đến việc tiêu cục nhà mình chàng càng chú lắng tai nghe. Bỗng lão già hỏi lại :

- Tại sao Mạc Đại tiên sinh đột nhiên lại sử chiêu cửu liên hoàn, lia một nhát kiếm hớt đứt bảy chén rượu? Các vị cùng trông thấy cả phải không?

Lục hầu nhi đáp:

- Đúng thế!

Rồi gã đem chuyện mọi người nghị luận Lưu Chính Phong vì lẽ gì rửa tay gác kiếm. Mạc Đại tiên sinh xuất hiện đột ngột thế nào? Mọi người kinh hãi ra sao kể hết lại một lượt.

Lão già "hứ" một tiếng rồi nói:

- Người ngoài đều nói là giữa Mạc Đại tiên sinh cùng Lưu Chính Phong có chuyện bất hòa. Chuyến này Lưu tam gia rửa tay gác kiếm mà hành tung Mạc Đại tiên sinh lại kỳ bí như vậy thật khiến cho người ta không thể hiểu thấu nội tình.

Gã tay cầm bàn tính nói:

- Nhị sư ca! Nghe nói chưởng môn phái Thái Sơn là Thiên Môn đạo nhân đã thân hành đến Lưu phủ...

Lão già hơi lộ vẻ kinh dị hỏi:

- Thiên Môn chân nhân thân hành đến ư? Thế thì Lưu tam gia hân hạnh biết mấy? Thiên Môn chân nhân đã đến nghĩ chân ở Lưu phủ, nếu quả hai vị sư huynh, sư đệ Mạc, Lưu phái Hành

Sơn có chuyện tranh chấp nội bộ thực sự mà Lưu tam gia được Thiên Môn chân nhân ủng hộ thì Mạc Đại tiên sinh vị tất đã làm gì nổi.

Thiếu nữ nói:

- Nhị sư ca! Không hiểu Dư quán chủ phái Thanh Thành sẽ giúp đỡ ai?

Lâm Bình Chi nghe nói Dư quán chủ phái Thanh Thành thì tâm thần chấn động, tưởng chừng có người đánh một quyền vào trước ngực.

Bọn Lục hầu nhi nhao nhao cả lên, mỗi người nói một câu:

- Dư quán chủ cũng đến rồi.

- Mời được lão động thân xuống núi Thanh Thành không phải là chuyện dễ.

- Trong thành Hành Sơn này thật là náo nhiệt. Những tay cao thủ tụ tập rất nhiều, e rằng sẽ xảy một trường rồng tranh hổ đấu.

- Tiểu sư muội! Sư muội nghe nói Dư quán chủ đã đến rồi phải không?

Thiếu nữ đáp:

- Còn phải nghe ai nói nữa, chính mắt tiểu muội đã thấy lão đến đây.

Lục hầu nhi hỏi:

- Sư muội nhìn thấy Dư quán chủ rồi ư? Có phải lão ở trong thành Hành Sơn này không?

Thiếu nữ đáp:

- Chẳng những tiểu muội đến thành Hành Sơn mới thấy lão mà ngay lúc còn ở Phúc Kiến đã gặp lão rồi, đến Giang Tây cũng gặp lão nữa.

Gã tay cầm bàn tính nói:

- Dư quán chủ đến Phúc Kiến rồi, vậy ra phái Thanh Thành chuyến này cờ mở trống rong đến phá Phước Oai tiêu cục. Chính Dư quán chủ thân hành xuất quân thì tất nhiên phải có nguyên nhân trọng đại. Điều đó nhất định tiểu sư muội không thể biết được.

Thiếu nữ nói:

- Ngũ sư ca! Ngũ sư ca đừng hòng khích tiểu muội. Để vậy tiểu muội còn nói, sư ca mà nói khích thì tiểu muội lại không nói nữa.

Lục hầu nhi ngó cái lưng gù của Lâm Bình Chi rồi nói:

- Cái đó là công việc của phái Thanh Thành và Phước Oai tiêu cục, dù có nói cho người ngoài nghe cũng chẳng can gì. Nhị sư ca! Dư quán chủ đến Phúc Kiến làm chỉ Các vị đã gặp lão trong trường hợp nào?

Gã có biết đâu Lâm Bình Chi nghe mấy câu này lòng chàng kích động vô cùng.

Lão già đáp:

- Tháng chạp năm ngoái đại sư ca ở Hán Trung đã đánh người phái Thanh Thành là bọn Hầu Nhân Anh, Hồng Nhân Hùng...

Lục hầu nhi nghe lão nói đến hai tên này đột nhiên bật tiếng cười khằng khặc.

Thiếu nữ nguýt gã một cái hỏi :

- Cười chi vậy?

Lục hầu nhi cười đáp:

- Ta cười hai gã đó ngông cuồng tự đại. Cái gì mà Nhân Anh với Nhân Hùng, để cho trên chốn giang hồ người ta kêu "Anh

Hùng Hào Kiệt" chi đó là Thanh Thành tứ tú. Té ra chẳng khác chi ta tên thực là Lục Đại Hữu mà chẳng có một cái gì.

Nguyên ngoại hiệu Lục Đại Hữu là Lục hầu nhị Sở dĩ người ta dùng chữ đồng âm "Lục" vì gã đứng vào hàng thứ sáu trong bọn sư huynh, sư đệ đồng môn.

Một người khác lên tiếng:

- Lục hầu nhi đừng cắt đứt câu chuyện đang nói dở của nhị sư ca.

Lục Đại Hữu nói:

- Không cắt đứt thì thôi chứ sao?

Rồi gã lại bật lên tiếng cười khằng khặc.

Thiếu nữ chau mày hỏi:

- Còn gì nữa mà cười? Anh này nhộn quá.

Lục Đại Hữu cười nói:

- Ta nhớ đến hai gã Hầu Nhân Anh, Hồng Nhân Hùng bị đại sư ca đá lộn đi bảy tám vòng mà họ không biết ai đã đánh họ, họ cũng chẳng hiểu vì lẽ gì mà bị ăn đòn! Nguyên đại sư ca nghe đến cái tên của bọn chúng mà tức mình. Y vừa uống rượu vừa lớn tiếng la: "Cẩu Hùng dã trù, Thanh Thành tứ thú". Hai gã Hầu, Hùng dĩ nhiên nổi giận liền tiến lại động thủ rồi bị đại sư ca đá từ trên lầu rớt xuống. Ha ha!...

Lâm Bình Chi cảm thấy trong lòng được an ủi rất nhiều. Bất giác chàng đối với đại sư ca của phái Hoa Sơn có mối hảo cảm. Tuy chàng chẳng quen biết gì Hầu Nhân Anh và Hồng Nhân Hùng nhưng hai gã này là sư huynh, sư đệ với Phương Nhân Trí, Vu Nhân Hào, mà chúng còn đứng trên Vu Nhân Hào nữa. Chúng bị vị đại sư ca này đá lăn từ trên tửu lâu xuống thì đủ biết chúng ê mặt như thế nào. Chàng coi hành động này là để

tiết hận cho chàng. Thực ra sự việc xảy ra từ hồi tháng chạp năm ngoái. Hồi ấy giữa phái Thanh Thành và Phước Oai tiêu cục chưa có chuyện gì với nhau.

Thiếu nữ lại nói:

- Lục sư ca chỉ biết đứng coi cuộc náo nhiệt. Nếu cùng người ta động thủ thì chưa chắc đã địch nổi Thanh Thành tứ tú.

Lục Đại Hữu nói:

- Cái đó chưa chắc. Ta còn hơn sư muội ở chỗ đã biết "Thanh Thành tứ tú" mà sư muội chưa gặp.

Thiếu nữ vênh mặt lên nói:

- Tại sao Lục sư ca biết tiểu muội chưa gặp họ, người phái Thanh Thành đã đánh nhau với tiểu muội rồi kia.

Bọn sư huynh thiếy nữ phần lớn là hạng thiếu niên hiếu sự. Họ nghe thiếu nữ đã cùng người phái Thanh Thành động thủ liền tới tấp hỏi chuyện, nhưng thiếu nữ làm cao không chịu nói.

Ta nên nhớ thiếu nữ đã hất Giả Nhân Đạt vào thùng nước phân. Hắn là hạng mạt lưu trong bọn đệ tử phái Thanh Thành, nên nàng cho rằng nói ra cũng chẳng vẻ vang gì.

Lục đại hữu nói:

- Tiểu sư muội! Sư muội võ công cao cường, nhưng so với ta hãy còn kém xa lắm. Sư muội hạ được đệ tử phái Thanh Thành thì dĩ nhiên ta thừa sức.

Thiếu nữ cười nói:

- Tiểu muội chưa chắc đã đánh lại Thanh Thành tứ tú. Có điều bọn chúng sợ tiểu muội mà thôi.

Lục đại hữu nói:

- Thế thì kỳ thiệt! Sư muội không đánh nổi bọn họ mà bọn họ lại sợ tiểu sư muội... là nghĩa làm sao?

Gã người cao nói xen vào:

- Lão Lục đừng nói lôi thôi nữa! Hãy nghe Nhị sư ca nói đã.

Lục đại hữu thấy gã người cao tức tam sư ca liền sinh lòng úy ky, dĩ nhiên không dám nói nữa. Gã còn không dám vô cớ bật lên tiếng cười nữa.

Lục Đại Hữu nói:

- Lão họ Dư thật là giảo quyệt. Lão viết thư xin lỗi mà thực ra đưa cáo trạng đến sư phụ, khiến cho đại sư ca phải bị phạt quỳ cổng lớn bảy ngày, bảy đêm. Các sư huynh đệ phải năn nỉ hoài sư phụ mới tha y.

Thiếu nữ nói xen vào:

- Tha gì mà thả Đại sư ca chẳng bị phạt trượng ba mươi côn là gì?

Lục Đại Hữu nói:

- Ta cũng phải bị phạt theo gót đại sư ca mười côn. Chà chà! Nhưng mà được thấy hai thằng lỏi Hầu Nhân Anh và Hồng Nhân Hùng bị đá lăn xuống lầu, bộ dạng hoảng hốt thì có bị mười côn cũng đáng.Ha ha!...

Gã người cao nói:

- Coi chừng ngươi chưa có lòng biến cải tính nết chút nào. Mười côn đó kể như là uổng.

Lục Đại Hữu nói:

- Tiểu đệ hối cải thế nào? Đại sư ca đã muốn đá người xuống lầu thì tiểu đệ làm gì có đủ bản lãnh để ngăn trở y?

Gã người cao lại nói:

- Nhưng giả tỷ ngươi đứng bên khuyên đại sư ca mấy câu có phải hay hơn không? Sư phụ nói thiệt chẳng sai: "Lục hầu nhi

chẳng khi nào khuyên giải ai, gã chỉ chờ lửa cháy đổ dầu thêm thì có. Đập cho gã mười côn!".

Mọi người nghe nói đều cười ồ.

Lục Đại Hữu nói:

- Lần này sư phụ phạt tiểu đệ thật oan uổng. Tam sư ca thử nghĩ coi: "Đại sư ca phóng cước mau lẹ biết là chừng nào? Hai vị "đại anh hùng" đó từ hai bên sấn sổ đi tới, đại sư ca vẫn cầm bát rượu lên nốc ừng ực. Tiểu đệ đã nhắc y phải cẩn thận. Bỗng nghe hai tiếng "bốp bốp", tiếp theo hai tiếng "uỳnh", thì ra hai vị "đại anh hùng" đã bị đá từ trên lầu lăn ùng ục xuống. Tiểu đệ định nhìn theo cho kỹ để học tuyệt chiêu "Báo vĩ cước" của đại sư cạ Nhưng tiểu đệ nhìn còn không kịp thì còn nói chi đến chuyện học đòi? Lửa cháy đổ dầu thêm thì không có đâu.

Gã người cao lại hỏi:

- Lục hầu nhi! Lúc đại ca hô "Cẩu, hùng, dã, trư, Thanh Thành tứ thú" , ngươi có hô theo không? Hãy nói thực cho ta nghe!

Lục Đại Hữu cười hì hì đáp:

- Đại sư ca đã hô như vậy thì có lý đâu bọn sư đệ không phụ họa để trợ Oai phong? Chẳng lẽ tiểu đệ lại đi về hùa với bọn Thanh Thành thóa mạ đại sư ca ư ?

Gã người cao cười nói:

- Thế thì sư phụ chẳng phạt oan ngươi chút nào.

Lão già nói:

- Lời nói của sư phụ giáo huấn đại sư ca thực đáng để cho mọi người ghi nhớ trong lòng. Sư phụ đã nói: "Những người học võ trên chốn giang hồ thật lắm ngoại hiệu mà ngoại hiệu nào cũng quá đáng. Nào là "Oai chấn Thiên Nam", nào là "Truy phong hiệp", nào là "Thủy thượng phi"... thì làm sao ngươi can thiệp

được lắm thế? Người ta muốn xưng "anh hùng hào kiệt" thì mặc người ta, ngươi cũng cứ thế mà gọi. Nếu hành vi của họ quả theo đường lối của anh hùng hào kiệt thì chúng ta bội phục và giao kết với họ còn chưa được, sao lại đem lòng thù ghét? Nếu họ không đáng là anh hùng hào kiệt thì võ lâm sẽ có công luận. Vậy chúng ta để tâm làm chỉ"

Mọi người nghe nhị sư huynh nói đều gật đầu khen phải.

Lão già tủm tỉm cười nói:

- Việc đại sư ca đá Hầu Nhân Anh và Hồng Nhân Hùng xuống lầu là một điều nhục nhã vô cùng cho phái Thanh Thành. Dĩ nhiên nên bít kín, cả đệ tử bản phái cũng ít người biết. Sư phụ đã ân cần dặn bảo chúng ta không được tiết lộ để gây nên mối bất hòa giữa hai phái. Vậy từ này trở đi chúng ta đừng bàn tán lại vụ đó nữa để đề phòng có người nghe biết mà đồn đại ra ngoài.

Lục Đại Hữu nói:

- Tiểu đệ coi võ công của phái Thanh Thành chẳng qua chỉ có hư danh, dù đắc tội với bọn họ cũng chẳng làm quái gì...

Gã chưa dứt lời thì lão già đã quát lên:

- Lục sư đệ! Ngươi đừng ăn nói càn rỡ nữa. Phải liệu hồn không thì ta về bẩm sư phụ phạt ngươi mười côn đó. Ngươi đã hiểu chưa? Đại sư ca sử chiêu "Báo vĩ cước" đá được người xuống lầu, một là vì y nhân lúc họ không kịp phòng bị, hai nữa y là một nhân vật siêu quần xuất chúng, người khác không thể bì kịp. Liệu ngươi có đủ bản lãnh đá người xuống lầu được không?

Lục Đại Hữu lè lưỡi xua tay đáp:

- Nhị sư ca đừng đem tiểu đệ ra so với đại sư ca.

Lão già vẻ mặt nghiêm trọng nói:

- Dư quán chủ chưởng môn phái Thanh Thành đúng là một bậc kỳ tài, quái kiệt trong võ lâm hiện nay. Ai dám coi thường lão thì người đó đến vận xui rồi.

Lão quay lại hỏi thiếu nữ:

- Tiểu sư muội! Ngươi đã gặp Dư quán chủ rồi ư? Ngươi thấy lão thế nào?

Thiếu nữ ấp úng đáp:

- Dư quán chủ ử... tiểu muội thấy lão thật đáng sợ. Từ đây tiểu muội... không muốn gặp lão nữa.

Giọng nói cô run run như người chưa hết sợ.

Lục Đại Hữu nói:

- Lão Dư quán chủ đó có điều chi đáng sợ? Tướng mạo lão hung dữ khiến cho tiạu sư muội của chúng ta phải bở vía chăng?

Thiếu nữ tựa hồ cảm thấy sợ run. Người cô co lại nhưng không nói gì.

Lão già nói:

- Đại sư ca chưa tới đây, hiện không có việc gì. Để ta nói đầu đuôi cho các vị hiểu nhân quả vụ này, để rồi đây có gặp người phái Thanh Thành sẽ biết đường đối phó. Một hôm sư phụ nhận được thơ của Dư quán chủ liền nổi giận đùng đùng. Người trách phạt đại sư ca cùng lục sư đệ một cách gắt gao. Hôm sau người viết một phong thơ, sai ta đến núi Thanh Thành...

- Té ra hôm ấy nhị sư ca lật đật xuống núi là để đi Thanh Thành phải không?

Lão già đáp:

- Đúng thế! Hôm ấy sư phụ còn dặt ta không được nói với các vị huynh đệ để khỏi sinh chuyện rắc rối.

Lục Đại Hữu hỏi:

- Làm sao có rắc rối được? Chẳng qua là sư phụ muốn làm việc cho thật mật mà thôi.

Gã tam sư huynh nói:

- Ngươi còn biết cóc gì nữa. Giả tỷ nhị sư ca mà cho ngươi hay thì nhất định ngươi đi hớt lẻo với đại sư cạ Tuy đại sư ca không dám trái lệnh sư phụ, nhưng y sẽ nghĩ cách làm những chuyện cổ quái để quấy phái Thanh Thành thì nhất định là có thể xảy ra.

Lão già nói:

- Tam sư đệ nói rất đúng. Đại sư ca rất nhiều bạn hữu giang hồ. Y định làm chuyện gì, chưa chắc tự mình đã chịu ra tay. Sư phụ bảo ta rằng: Trong thơ đều là những điều xin lỗi Dư quán chủ. Hai tên liệt đồ quấy phá người rất lấy làm tức giận, muốn đuổi ra khỏi môn trường. Nhưng e rằng làm như vậy thì trên chốn giang hồ người ta đều cho là giữa hai phái nhân việc này phát sinh chuyện xích mích. Như thế không đẹp. Hiện đã đem hai tên đồ đệ ngoan cố...

Lão nói tới đây đưa mắt nhìn Lục Đại Hữu.

Lục Đại Hữu vẻ mặt giận dữ hỏi:

- Tiểu đệ cũng là tên đồ đệ ngoan cố ư?

Thiếu nữ nói xen vào:

- Sư phụ đưa lục sư ca lên ngang hàng với đại sư ca mà sư ca lấy làm nhục lắm ư?

Lục Đại Hữu nghe cô nói vậy thích quá reo lên:

- Đúng đúng ! Lấy rượu mau! lấy rượu mau!

Nhưng quán trà chỉ bán trà chứ không bán rượu. Chủ tiệm vội chạy ra nói:

- Thưa lão gia! Tửu điếm chỉ có những trà Thủy Tiên, Thọ mi, Long tinh, Kỳ môn, Thiết quan âm chứ không bán rượu.

Lục Đại Hữu liền nói:

- Thưa lão gia! Qúy điếm mà không bán rượu thì tại hạ uống trà chứ không uống rượu cũng được. Thưa lão gia!

Chủ quán nói:

- Dạ dạ! Thưa lão gia...

Rồi rót nước sôi vào những bình trà.

Lão già lại kể tiếp:

- Trong thơ sư phụ còn nói: Hiện nay đã đem hai tên ngoan đồ đánh đòn rất nặng. Đáng lý bắt chúng phải thân hành lên núi Thanh Thành xin chịu tội, nhưng vì hai tên ngoan đồ sau khi bị đòn, thương thế cực kỳ trầm trọng. Không lê bước được nên phái nhị đệ tử là Lao Đức Nặc sang lãnh trách nhiệm. Vụ này xảy ra hoàn toàn là lỗi ở hai tên ngoan đồ tệ phái. Mong rằng Dư quán chủ nghĩ đến sự giao hảo của hai nhà từ trước tới đây bỏ việc này đi đừng để tâm nữa. Ngày sau tại hạ sẽ thân hành sang tạ Ơsn.

Lâm Bình Chi nghe lão già Lao Đức Nặc thuật nội dung lời thơ liền nghĩ bụng:

- Phái Hoa Sơn các người cùng phái Thanh Thành quả nhiên có mối giao hảo sâu xạ Chẳng trách cô gái xấu xa kia không chịu vì cha con mình mà đắc tội với bọn họ.

Bỗng nghe Lao Đức Nặc nói tiếp:

- Ta đến phái Thanh Thành rồi, gã Hầu Nhân Anh không nói gì nhưng Hồng Nhân Hùng thì trong lòng vẫn còn căm tức. Mấy lần gã buông lời mạt sát, còn muốn động thủ với ta nữa...

Lục Đại Hữu ngắt lời:

- Mẹ kiếp! nhị sư ca! Động thủ thì động thủ chớ sợ cóc gì? Bọn thằng lỏi Hồng địch nổi nhị sư ca được chăng?

Lao Đức Nặc đáp:

- Sư phụ phái ta lên núi Thanh Thành tạ lỗi là để khỏi gây chuyện thị phị Hồi đó ta phải nhẫn nại ở lại núi Thanh Thành sáu ngày. Đến ngày thứ bảy mới được Dư quán chủ tiếp kiến.

Lục Đại Hữu nói:

- Hừ! Thằng cha làm phách dữ! Nhị sư ca! Trong sáu ngày sáu đêm đó chắc nhị sư ca bực mình lắm.

Lao Đức Nặc nói:

- Bọn đệ tử phái Thanh Thành ra điều lạnh nhạt chê bai, dĩ nhiên là mình khó chịu. Nhưng ta nghĩ bụng: Sở dĩ sư phụ phái ta đi việc này chẳng phải vì võ công ta có chỗ hơn người mà vì ta lớn tuổi, ẩn nhẫn, chịu đựng được hơn các vị sư đệ. Ta càng nhẫn nại bao nhiêu thì sứ mạng có thể hoàn thành tốt đẹp bấy nhiêu. Dư quán chủ gặp ta rồi không nói gì cả, chỉ an ủi mấy câu.

Tối hôm ấy trong chùa đặt tiệc mời ta uống rượu. Hôm sau Dư quán chủ thân hành tiễn chân ta ra cửa chùa, chẳng có vẻ chi là hách dịch cả. Bọn đệ tử bên đó không ngờ lưu ta lại chùa Tùng Phong trên núi Thanh Thành sáu ngày cũng chẳng ích gì cho bọn chúng.

Lao Đức Nặc lại nói:

- Ta ở trong chùa Tùng Phong chưa được tiếp kiến Dư quán chủ, trong lòng rất là buồn bực. Đến ngày thứ ba, sáng dậy ta đi tản bộ đồng thời ngấm ngầm luyện công điều tức. Bất giác ta thử bước đến bên luyện võ đường ở phía sau chùa thì thấy phái Thanh Thành có mấy chục tên đệ tử đang tập luyện chiêu thức.

Theo lề luật võ lâm, mình là người ngoài đứng coi môn phái khác luyện công là một điều rất kỵ. Ta không dám đứng lâu, liền lủi thủi về phòng. Nhưng trong giây lát vừa rồi ta sinh lòng nghi hoặc. Vì mấy chục tên đệ tử phái Thanh Thành hết thảy đều sử kiếm. Chỉ thoáng qua đã biết họ đang luyện một thứ kiếm giống nhau, và những người luyện toàn là hạng mới học, họ ra chiêu thức rất cứng cỏi, còn đó là chiêu kiếm gì thì trong lúc hoảng hốt ta nhìn chưa được rõ.

Lão ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Ta về phòng mà trong lòng rất đỗi nghi ngờ, không sao ngủ được. Nguyên Thanh Thành là một phái nổi tiếng từ lâu. Số đông đệ tử đã theo học một vài chục năm. Mặt khác các đệ tử nhập môn có kẻ trước người sau, mà sao cùng một lúc lại có mấy chục người đồng thời vỡ lòng học kiếm pháp? Hơn nữa trong mấy chục người đó lại có cả Thanh Thành tứ tú là Hầu Nhân Anh, Hồng Nhân Hùng, Vu Nhân Hào và La Nhân Kiệt. Các vị sư đệ thử nghĩ xem tình trạng này là thế nào đây?

Gã cầm bàn tính nói:

- Theo ý kiến của tiểu đệ thì hoặc giả đó là họ mới kiếm được một bí lục về kiếm pháp, hoặc Dư quán chủ mới sáng chế ra một loại kiếm pháp nào đó, rồi đem ra truyền dạy cho bọn đệ tử.

Lao Đức Nặc nói:

- Lúc đó ta cũng tưởng thế, nhưng nghĩ kỹ lại thì không phải. Nguyên Dư quán chủ là một tay lão luyện về kiếm pháp. Nếu y sáng chế ra được kiếm chiêu nào mới mẻ thì chiêu thức đó há phải tầm thường? Trường hợp mà họ lấy được bí lục về kiếm pháp thì nhất định phải là kiếm pháp rất cao, nếu không thế thì họ để mắt làm chị Chẳng lẽ họ lại cho đệ tử tập luyện một thứ kiếm pháp kém cỏi để làm hại đến kiếm pháp của bản phái. Nếu

là chiêu số cao minh thì hạng đệ tử thông thường lĩnh hội thế nào được. Trong trường hợp này nhiều lắm là họ lựa ba bốn tên đệ tử võ công cao nhất để truyền thụ hoặc chỉ điểm. Có lý đâu lại kêu đến hơn bốn chục người để truyền thụ cùng một lúc? Đây khác nào một vị võ sư mở trường dạy quyền để kiếm tiền, há phải là hành vi của vị đại tôn sư một danh môn chính phái?

Lao Đức Nặc kể đến đây ngừng lại, lão thấy không ai có ý kiến gì š liền kể tiếp

- Đến sáng sớm hôm sau, ta lại từ phía trước chùa đi ra ngả sau và lướt qua bên trường luyện võ. Ta lại thấy bọn họ đang luyện kiếm như hôm trước ta lật đật vừa đi vừa ngó nhớ được hai chiêu định đưa về thỉnh giáo sư phụ. Nên nhớ rằng lúc đó ta vẫn chưa được tiếp kiến Dư quán chủ, ta không khỏi có thành kiến nghi ngờ phái Thanh Thành coi phái Hoa Sơn là cừu địch. Bọn họ luyện kiếm pháp mới có khi để đối phó với phái ta cũng chưa biết chừng. Thế rồi ta chẳng thể không đề phòng...

Hán tử người cao lớn bỗng lên tiếng:

- Nhị sư ca! Hay là bọn họ luyện một thứ kiếm trận nào đó?

Lao Đức Nặc đáp:

- Rất có thể như vậy. Nhưng lúc đó ta thấy bọn họ từng đôi một chiết giải chiêu thức nào công nào thủ. Rõ ràng họ sử chiêu thức chứ không giống người luyện kiếm trận. Đến ngày thứ ba, sáng sớm dậy ta lại đi tản bộ qua trường diễn võ. Nhưng hôm nay trong trường lại không có một người nào. Ta ngờ rằng họ cố tránh mình nên mối nghi kỵ trong lòng càng trầm trọng hơn. Ta vẫn thả bước tới gần để dòm ngó xem có thấy điều bí ẩn gì chăng? Ta đồ chừng bọn họ quả nhiên rèn luyện một thứ kiếm pháp rất lợi hại để đối phó với tạ Nếu không thì việc gì họ phải e dè mình ?.

Lao Đức Nặc trầm ngâm một lúc rồi kể tiếp:

- Tối hôm ấy ta nằm trên giường nghĩ lui nghĩ tới không sao nhắm mắt được. Bỗng nghe văng vẳng có tiếng binh khí chạm nhau từ đường xa vọng lại. Ta giật mình kinh hãi tự hỏi: "Chẳng lẽ trong chùa có cường địch đến tập kích?". Ta nghĩ ngay đến có lẽ là đại sư ca vì bị sư phụ trách phạt rồi đem lòng căm phẫn, xông đến đánh chùa Tùng Phong. Nếu vậy thì thật là nguy vì y chỉ có một người làm sao địch lại số đông. Ta không biết làm thế nào để ra viện trợ. Lần này ta lên núi Thanh Thành không mang theo khí giới. Trong lúc thảng thốt chẳng lấy đâu ra được trường kiếm, ta đành ra tay không...

Lục Đại Hữu đột nhiên cất tiếng khen:

- Nhị sư ca! Nhị sư ca thật là đởm lược hơn người. Tiểu đệ thiệt không dám ra tay không để đánh nhau với Dư Thượng Hải, quán chủ chùa Tùng Phong, chưởng môn phái Thanh Thành.

Lao Đức Nặc tức mình nói:

- Lục hầu nhi! Ngươi muốn nói tầm bậy gì đó? Ta có nói đem tay không ra đánh nhau với Dư quán chủ đâu? Có điều ta lo cho đại sư ca sẽ gặp bước hiểm nghèo. Mình biết rõ là nguy nan nhưng cũng phải đem thân ra chứ? Chẳng lẽ lại nằm chúi trong chăn để làm con rùa đen hay sao?

Bọn sư đệ nghe Lao Đức Nặc nói vậy đều cười ồ.

Lục Đại Hữu nhăn mặt làm trò ngáo ộp nói:

- Tiểu đệ tán dương nhị sư ca mà nhị sư ca cũng nổi đóa ư?

Lao Đức Nặc nói:

- Lời ca tụng của Lục sư đệ nghe chừng khó tiêu lắm.

Mấy tên sư đệ khác đồng thanh la lên:

- Nhị sư ca mau kể tiếp đi! Đừng rườm lời với gã lục hầu nhi làm chi nữa.

Lao Đức Nặc liền kể tiếp:

- Lúc đó ta lập tức ngồi nhỏm dậy, bước chân xuống, rồi len lén đi về phía phát ra thanh âm. Tiếng khí giới chạm nhau chát chúa mỗi lúc một dữ dội. Trống ngực đánh hơn trống làng ta nghĩ thầm: "Bọn mình hai người ở trong đầm rồng hang cọp này, đại sư ca võ công cao cường may ra còn có thể chạy thoát chứ mình thì khó lòng toàn mạng". Ta nghe dường như tiếng khí giới từ hậu điện vọng ra. Trong hậu điện vẫn còn ánh sáng đèn lọt qua khe cửa sổ chiếu ra ngoài. Ta lún thấp người xuống rón rén đến gần. Khi ta nhòm qua khe cửa sổ vào trong mới thở phào một cái, xuýt nữa bật lên tiếng cười. Té ra mình thần hồn nát thần tính. Mấy ngày không được tiếp kiến Dư quán chủ đâm ra tính quẩn lo quanh, những tưởng sẽ có điều bất lợi đến với mình. Trong hậu điện làm gì có đại sư ca đến sinh sự, trả thù? Mà chỉ có hai cặp đang đấu kiếm: một là cặp Hầu Nhân Anh và Hồng Nhân Hùng, còn cặp nữa là Phương Nhân Trí và Vu Nhân Hài,

Lục Đại Hữu nói:

- Chà chà! Bọn đệ tử phái Thanh Thành dụng công quá nhỉ! Ban đêm mà họ chẳng nghỉ ngơi, còn gọi nhau đua gươm đấu kiếm. Như vậy kêu bằng "Lúc lâm trận mới mài thương" hay là "Ngày thường sao chẳng chịu thiêu hương, lúc cấp bách ôm chân đức Phật".

Lao Đức Nặc liếc gã một cái rồi tủm tỉm cười nói tiếp:

- Chính giữa hậu điện một đạo nhân vừa bé nhỏ vừa thấp lùn, mình mặc áo đạo bào màu xanh ngồi đó. Tuổi lão vào trạc ngoại ngũ tuần. Bộ mặt lão gầy khẳng gầy kheo. Coi bộ lão chỉ nặng tới sáu, bảy chục cân là cùng. Người võ lâm thường đồn chưởng môn phái Thanh Thành là một đạo nhân loắt choắt, nhưng nếu chưa thấy mặt lão thì không sao hình dung được lão loắt choắt như thế nào? Gặp lão ngoài đường, dễ ai mà dám tin lão lại là Dư quán chủ phái Thanh Thành, lừng danh khắp thiên hạ? Chung quanh hậu điện mấy chục tên đệ tử đứng đông đặc. Bọn chúng theo dõi cuộc đấu kiếm trong điện không chớp mắt.

Ta mới coi mấy đường kiếm đã biết ngay họ đang chiết giải những chiêu thức mới luyện từ mấy hôm trước. Trong lòng ta không khỏi hồi hộp vì nếu mình bị họ phát giác ra thì nguy hiểm vô cùng! Chẳng những chính mình nhục nhã hết chỗ nói mà còn thương tổn đến thanh danh bản phái. Đại sư ca đã đá hai tên đầu trong bọn Thanh Thành tứ tú là Hào Nhân Anh và Hồng Nhân Hùng xuống lầu. Tuy sư phụ lão gia có trách phạt đánh đòn về tội y không giữ môn qui, gây chuyện thị phi đắc tội với môn phái bạn, nhưng trong thâm tâm lão gia biết đâu chẳng lấy thế làm khoan khoái, vì đại sư ca đã làm vẻ vang cho bản phái. Thanh Thành tứ tú gì mà không chịu nổi một cước của đại đệ tử phái Hoa Sơn. Bây giờ ta nhòm trộm sự bí mật của họ thì so với chuyện ăn cắp tiền bạc còn bẽ mặt hơn nhiều. Lúc trở về

sư phụ nổi lôi đình tất đuổi ta ra khỏi môn trường. Song ta lại nghĩ rằng: Vụ này không chừng có quan hệ lớn đến bản phái, khi nào ta lại bỏ đi cho đành. Rồi ta tự nhủ: Mình chỉ coi mấy chiêu xong lập tức bỏ đi liền.

Lao Đức Nặc ngừng lại một chút rồi kể tiếp:

- Nhưng ta coi hắt mấy chiêu này lại đến mấy chiêu khác. Ta nhìn thấy bốn tên ra những chiêu cực kỳ cổ quái, ít thấy trong võ lâm. Những chiêu này dường như không lấy gì làm uy mãnh. Trong lòng ta rất lấy làm kỳ tự hỏi: "kiếm pháp này chẳng có chỗ nào ghê gớm mà sao phái Thanh Thành lại rèn luyện suốt đêm ngày? Chẳng lẽ những đường kiếm này là khắc tinh với kiếm pháp phái Hoa Sơn?"

Lao Đức Nặc lại hắng dặng một tiếng đoạn kể tiếp:

- Ta coi thêm mấy chiêu rồi không dám đứng lại nữa. Ta thừa cơ những người trong điện đang tỷ đấu đến chỗ gay cấn, mọi người để hết tâm trí theo dõi cuộc đấu, ta rón rén rút lui đi về phòng mình. Ta nghĩ rằng nếu chần chờ đến lúc chúng đình chỉ cuộc đấu thì khó bề thoát thân. Ta bước đi mà trong lòng cực kỳ hồi hộp. Vì Dư quán chủ bản lãnh phi thường, mình ở bên ngoài khoa chân chỉ phát ra một tiếng động nhỏ cũng đủ làm cho lão phát giác...

Bọn sư đệ thấy Lao Đức Nặc dừng lại liền giục:

- Rồi sao nữa? Nhị sư ca kể hết đi!

Lao Đức Nặc nói:

- Hai hôm sau, tối đến tiếng kiếm đụng nhau vẫn tiếp tục vọng lại, nhưng ta không dám đi coi nữa. Thực ra ngay đêm trước nếu ta biết bọn họ luyện kiếm trước mặt Dư quán chủ thì đến mấy ta cũng chẳng dám đi nhòm trộm. Chắc là số trời định rõ nên ta mới được coi một lần. Thế mà lục sư đệ còn nịnh ta là

người đởm lược, làm cho ta thêm mắc cỡ. Giả tỷ đêm hôm ấy gã nhìn thấy mặt ta cắt không còn hột máu, mà gã không thóa mạ: Nhị sư ca là kẻ nhát gan đệ nhất thiên hạ là ta đã cảm ơn rồi.

Lục Đại Hữu cười nói:

- Không dám! Tiểu đệ không dám! Nhiều lắm thì nhị sư ca cũng mới là đệ nhị. Có điều ở vào địa vị tiểu đệ thì lại không sợ Dư quán chủ phát giác, vì lúc ấy tiểu đệ sợ quá rồi, toàn thân lạnh cứng, hơi thở không thông, chẳng thể dời đi được nửa bước, phỏng có khác gì xác chết? Dư quán chủ bản lãnh có cao cường đến đâu cũng không thể phát giác ra được ngoài cửa sổ có Lục Đại Hữu này là một nhân vật anh hùng bậc nhất.

Mọi người nghe gã nói đều ngã lăn ra mà cười.

Lao Đức Nặc tiếp tục kể:

- Sau cùng Dư quán chủ ra tiếp kiến tạ Ông ăn nói rất lịch sự. Ông còn bảo sư phụ trách phạt đại sư ca như vậy có phần hơi quá đáng. Phái Hoa Sơn và phái Thanh Thành vốn có mối giao hảo sâu xạ Bọn đệ tử trong lúc nóng nảy có xẩy ra sự xích mích thì cũng coi như trò trẻ nít, còn người lớn bất tất phải quan tâm làm chi.

Lão kể tiếp:

- Tối hôm ấy họ thết tiệc mời tạ Sáng sớm hôm sau ta xin cáo biệt, được Dư quán chủ tiễn chân ra tận ngoài cổng lớn. Ta nghĩ rằng mình đứng vào hàng tiểu bối mà từ biệt người trên, nên quỳ xuống dập đầu. Ta vừa co chân trái toan quỳ xuống thì Dư quán chủ đưa tay phải ra đỡ dậy. Luồng kình lực của y thật ghê gớm. Y chỉ khẽ sờ vào người mà ta cảm thấy toàn thân như muốn nhấc bổng lên, có muốn phát huy nội lực cũng không được. Giả tỷ y muốn hất ta ra ngoài mười trượng hoặc làm cho lăn lộn đi bảy tám vòng thì lúc đó ta không còn đất để phản

kháng. Y tủm tỉm cười hỏi: "Đại sư ca của hiền khả nhập môn trước hiền khả mấy năm? Phải chăng hiền khả có tài nghệ rồi mới qui đầu phái Hoa Sơn?" Lúc ấy ta bị y đẩy lên cơ hồ không thở được. Hồi lâu ta mới trả lời: "Đệ tử học nghệ rồi mới ra đầu sự Khi đệ tử qui đầu phái Hoa Sơn thì đại sư ca đã làm môn hạ ân sư mười hai năm rồi". Dư quán chủ cười nói: "Nhiều hơn mười hai năm. Hừ! Hơn mười hai năm... "

Thiếu nữ cất tiếng hỏi:

- Y nhắc lại mấy lần "Hơn mười hai năm" là có ý gì ?

Lao Đức Nặc cười đáp:

- Lúc đó nét mặt y coi rất cổ quái. Theo ta đoán thì y thấy ta võ công tầm thường, còn đại sư ca luyện công nhiều hơn ta mười hai năm tất võ công phải khá hơn chẳng nhiều thì ít.

Thiếu nữ hắng giọng một tiếng rồi không nói gì nữa.

Lao Đức Nặc lại nói tiếp:

- Ta về đến nhà đưa thơ phúc đáp của Dư quán chủ trình lên sư phụ. Bức thư này viết rất nhã nhặn khiêm cung. Sư phụ coi rồi ra chiều cao hứng. Người liền hỏi đắn tình hình mấy bữa ở chùa Tùng Phong. Ta liền đem việc bọn đệ tử phái Thanh Thành luyện kiếm cả ban đêm nói cho sư phụ nghe. Sư phụ liền bảo ta diễn lại. Ta chỉ nhớ được có bảy tám thức liền lập tức diễn ra. Sư phụ coi rồi nói: "Đó là Tịch tà kiếm pháp" của nhà họ Lâm trong Phước Oai tiêu cục".

Lâm Bình Chi nghe nói tới câu này, chàng không nhẫn nại được, người run bần bật. May ở chỗ bọn đệ tử phái Hoa Sơn để hết tâm thần vào câu chuyện của nhị sư ca bọn chúng, chẳng một ai lưu tâm đến chàng.

Lao Đức Nặc lại nói:

- Lúc ấy ta hỏi sư phụ "Tịch tà kiếm pháp" uy lực mạnh lắm phải không? Vì lẽ gì phái Thanh Thành lại dụng tâm luyện tập kiếm pháp đó như vậy? Nhưng sư phụ không trả lời.

Người nhắm mắt trầm ngâm hồi lâu rồi nói: "Đức Nặc! Trước khi ngươi nhập môn ở đây đã lưu lạc giang hồ nhiều năm có nghe thấy trong võ lâm bình luận gì về võ công của Lâm Chấn Nam ở Phước Oai tiêu cục thế nào không?".

Ta liền đáp: "Bạn hữu võ lâm đều nói Lâm Chấn Nam bụng dạ rộng rãi, kết bạn biết điều nghĩa khí. Ai cũng chịu ơn y mà không đụng đến công cuộc bảo tiêu của y Còn bản lĩnh của bọn thủ hạ thế nào thì đệ tử không biết rõ".

Sư phụ lại nói: "Phải đó!, ít lâu nay Phước Oai tiêu cục làm ăn hưng vượng, phát đạt là nhờ ở bạn hữu giang hồ nể mặt. Ngươi có được nghe chuyện sư phụ Dư quán chủ là Trương Thanh Tử hồi thiếu niên đã bị hạ dưới thanh "Tịch tà kiếm" của Lâm Viễn Đồ không?".

Ta đáp: "Lâm... Lâm Viễn Đồ ư? Y có phải là phụ thân của Lâm Chấn Nam không?".

Sư phụ đáp: "Không phải. Lâm Viễn Đồ là tổ phụ Lâm Chấn Nam. Phước Oai tiêu cục do một tay lão sáng lập và trông nom. Năm ấy Lâm Viễn Đồ dùng bảy mươi hai đường "Tịch tà kiếm", một trăm lẻ tám chiêu "Phiên thiên chưởng", hai mươi tám ngọn "Ngân vũ tiến" để mở tiêu cục. Lão đúng là một tay vô địch trong phe hắc đạo. Khi ấy những tay anh hùng bạch đạo thấy oai phong lão quá mức, có nhiều người tìm đến tỷ thí võ nghệ. Nhân thế mà Trương Thanh Tử bị thua mấy chiêu "Tịch tà kiếm" của lão".

Ta lại hỏi: "Nếu vậy thì "Tịch tà kiếm" quả nhiên lợi hại lắm phải không?".

Sư phụ đáp: "Vụ Trương Thanh Tử bị thua mấy chiêu, hai bên đều bưng kín miệng, nên trong võ lâm chẳng một ai hay. Trương Thanh Tử tiền bối là bạn thân với tổ sư ngươi nên có kể lại vụ đó cho sư tổ nghe. Lão còn nói đó là một cái nhục lớn nhất trong đời lão, nhưng lão tự lượng không địch nổi Lâm Viễn Đồ, mối thù này khó lòng trả được. Sư tổ ngươi cùng lão chiết giải "Tịch tà kiếm pháp", người cũng muốn cùng lão tìm ra chỗ sơ hở về kiếm pháp này. Nhưng cả bảy mươi hai đường kiếm pháp đó coi bề ngoài rất tầm thường chẳng có chi kỳ lạ mà bên trong có nhiều chỗ ảo diệu người ngoài không nghĩ ra được. Hai vị tiền bối nghiên cứu kiếm pháp liền mấy tháng mà không nắm được chỗ phá giải. Lúc ấy ta đứng bên, nhớ rất kỹ, nên người vừa diễn thử ta đã biết ngay đó là "Tịch tà kiếm pháp". Hỡi ôi! Năm tháng trôi qua, đến nay đã mấy chục năm trời".

Lâm Bình Chi từ khi bị bọn đệ tử phái Thanh Thành động thủ đánh mình, không còn sức để mà chống đỡ, nên chàng đã hoàn toàn mất đi lòng tin cậy vào võ công gia truyền của nhà chàng. Chàng chỉ mong đi qui đầu một vị minh sư để học nghệ trả thù. Bây giờ chàng nghe Lao Đức Nặc nói đắn oai phong của tằng tổ chàng là Lâm Viễn Đồ thì tinh thần chàng rất là phấn khởi.

Chàng tự nhủ:

- Té ra "Tịch tà kiếm pháp" của nhà mình không phải tầm thường: Ngày trước, những nhân vật đầu não phái Thanh Thành cùng phái Hoa Sơn cũng không chống nổi. Thế mà sao gia gia ta đấu không lại với bọn tiểu tử hậu sinh phái Thanh Thành? Hỡi ôi! Chắc gia gia mình chưa học được đến chỗ ảo diệu về kiếm pháp.

Bỗng nghe Lao Đức Nặc nói:

- Khi đó ta liền hỏi sư phụ: "Về sau Trương Thanh Tử có trả

được mối thù đó không?".

Sư phụ đáp: "Thực ra thì tỷ thí mấy chiêu chẳng có chi đáng gọi là thù oán. Huống chi khi ấy Lâm Viễn Đồ đã nổi tiếng lâu ngày mà các phái võ lâm Trung Nguyên đều khâm phục lão là một vị anh hùng tiền bối mà Trương Thanh Tử vừa mới ra đời, còn là một tên tiểu đạo sĩ. Kẻ tiểu tử hậu sinh bị thua dưới tay một bậc tiền bối là thường, chẳng có chi đáng kể. Sư tổ ngươi còn chẳng nắm vững được phần thắng nổi "Tịch tà kiếm pháp" liền khuyên giải lão một hồi. Từ đó không thấy đề cập đến vụ này nữa. Trương Thanh Tử năm được ba mươi sáu tuổi đã qua đời, có khi vì lão bực mình về vụ này đã cách xa mấy chục năm, Dư Thượng Hải đột nhiên hướng dẫn bọn đệ tử luyện tập "Tịch tà kiếm pháp" vì duyên cớ gì? Đức Nặc! Ngươi thử nghĩ xem".

Lao Đức Nặc ngừng lại một chút rồi kể tiếp:

- Khi ấy ta liền đáp: "Đệ tử coi tình hình bọn người luyện kiếm trong chùa Tùng Phong thì thần sắc người nào cũng cực kỳ nghiêm trọng. Có khi Dư quán chủ muốn kéo đến Phước Oai tiêu cục để trả oán cho người đời trước".

Sư phụ gật đầu nói: "Ta cũng nghĩ vậy. Trương Thanh Tử bụng dạ hẹp hòi, lại có tính tự cao. Y bị thua dưới tay Lâm Viễn Đồ, nhất định lúc nào cũng canh cánh bên lòng. Chắc lúc y lâm tử có di mệnh cho Dư Thượng Hải thế nào đây. Lâm Viễn Đồ chết trước Trương Thanh Tử vậy Dư Thượng Hải có muốn trả thù cho sư phụ thì chỉ còn cách đi kiếm con trai Lâm Viễn Đồ là Lâm Trọng Hùng. Không hiểu tại sao mãi đến ngày nay họ mới hành động. Dư Thượng Hải cũng là người suy nghĩ sâu xa, lập mưu rồi sau mới hành động. Phen này giữa phái Thanh Thành và Phước Oai tiêu cục không chừng sẽ xảy ra một trường đại chiến".

Ta lại hỏi sư phụ: "Theo ý kiến của lão nhân gia thì cuộc đấu tranh này ai thắng ai bại?

Sư phụ cười đáp: "Võ công Dư Thượng Hải so với Trương Thanh Tử đã cao thâm hơn nhiều. Còn Lâm Chấn Nam võ công ra sao người ngoài khó mà hiểu được cặn kẽ, nhưng chắc không bằng tổ phụ y được. Một đằng tiến, một đằng thoái. Hơn nữa phái Thanh Thành ở trong bóng tối mà Phước Oai tiêu cục phơi ra ánh sáng. Hiện giờ chưa động thủ, Phước Oai tiêu cục có đến bảy thành là bị thất bại. Giả tỷ Lâm Chấn Nam hay tin tức này trước, mời Kim đao vô địch Vương Nguyên Bá ở Lạc Dương về tiếp tay thì còn có thể chiến đấu được. Đức Nặc! Ngươi có muốn đi coi cuộc náo nhiệt này không?".

Ta liền hoan hỉ vâng mệnh. Sư phụ ra lệnh cho ta không được nói chuyện với ai để tiết lộ vụ này. Nhưng tiểu sư muội là người linh mẫn tinh ranh, y biết rõ tin tức này liền quanh quẩn bên mình sư phụ xin người cho đi với tạ Thế rồi hai chúng ta giả trang làm người bán rượu ngoài thành Phúc Châu. Hàng ngày đến Phước Oai tiêu cục để do thám động tĩnh. Chúng ta chẳng biết gì hơn ngoài việc Lâm Chấn Nam rèn luyện kiếm pháp cho con trai là Lâm Bình Chi.

Tiạu sư muội ngó thấy, lắc đầu bảo ta: "Cái đó đâu có phải là Tịch tà kiắm pháp. Chúng ta đây mới là Tịch tà kiếm pháp. Tà ma đến nói, chắc là vị Lâm công tử kia phải tránh cho xa".

Bọn đệ tử phái Hoa Sơn nghe Lao Đức Nặc kể chuyện đến đây đều cười ồ. Còn Lâm Bình Chi thì đỏ mặt lên. Chàng mắc cỡ không biết chui vào đâu. Chàng lẩm bẩm:

- Té ra hai người này đã đến dòm ngó trong tiêu cục nhà mình nhiều lần rồi thế mà bọn mình chẳng một ai hay chút gì. Người nhà mình toàn bọn bất tài.

Lao Đức Nặc nói tiếp:

- Hai chúng ta nấn ná ở ngoài thành Phúc Châu mấy ngày thì bọn đệ tử phái Thanh Thành lục tục kéo đến. Trước hết là hai gã: Hầu Nhân Anh và Hồng Nhân Hùng. Hai gã này hàng ngày vào tiêu cục do thám. Ta cùng tiểu sư muội từ lần chạm trán họ rồi không đi nữa.

Hôm ấy, khéo sao vị Lâm công tử kia lại vào chiếu cố Đại Bảo hiệu là gian quán mà ta cùng tiểu sư muội mở ra.

Tiểu sư muội chỉ biết việc lấy rượu cho bọn họ uống. Khi ấy chúng ta chỉ lo họ đã khám phá ra hành tung mình rồi giả vờ vào quán ăn uống. Nhưng khi nghe gã nói mấy câu ta mới biết là gã mù tịt chẳng hiểu chi hết. Té ra gã chỉ là anh chàng ngốc không hơn, không kém.

Giữa lúc ấy phái Thanh Thành có hai tên đệ tử chẳng ra hồn là Dư Nhân Ngạn và Giả Nhân Đạt cũng vào chiếu cố quán rượu của chúng ta.

Lục Đại Hữu vỗ tay nói:

- Nhị sư ca! Sư ca cùng tiểu sư muội mở quán Đại Bảo buôn bán hưng thịnh thông ra tứ hải Tài nguyên suốt đời tam giang. Hai vị Ở Phúc Kiến được dịp đại phát tài.

Thiếu nữ cười nói:

- Nếu được vậy lựa là còn phải bàn. Nhị sư ca sớm trở nên tay đại tài chủ thì tiểu muội cũng có phần nhờ, được húp vô số dầu mỡ.

Mọi người nghe cô nói đều cười ồ.

Lao Đức Nặc lại cười nói:

- Đừng coi thường gã Lâm thiếu tiêu đầu vì võ công gã kém cỏi. Dù gã không đáng làm đồ đệ tiểu sư muội của chúng ta, nhưng gã còn có cốt cách. Chứ cậu con Dư Thượng Hải là Dư Nhân Ngạn càng đui mù hơn nữa. Gã dám động đến tiểu sư muội và ăn nói suồng sã. Lâm công tử thấy sự bất bằng liền đánh gã...

Lâm Bình Chi cảm thấy những làn sóng tư tưởng cồn lên trong đầu óc chàng. Chàng tức giận nghĩ thầm:

- Té ra phái Thanh Thành đã cố gây chuyện động thủ với tiêu cục ta để rửa cái nhục bị thua trong cuộc đấu kiếm cho người đời trước. Bọn họ đến Phúc Châu nào phải chỉ có tụi Phương Nhân Trí bốn tên mà thôi. Dù ta không giết Dư Nhân Ngạn thì bọn chúng cũng vẫn tìm đến trả oán cũ.

Chàng ngẫm nghĩ lòng càng phiền não, nên Lao Đức Nặc thuật chuyện chàng giết Dư Nhân Ngạn ra sao chàng cũng chẳng để lọt vào tai nữa. Chàng thấy Lao Đức Nặc tiếp tục kể chuyện thì mọi người cười ồ cả lên. Hiển nhiên chúng chế diễu

võ công chàng kém cỏi. Những chiêu thức của chàng chưa sạch nước cản.

Bỗng lại nghe Lao Đức Nặc nói:

- Ta coi thủ đoạn của Lâm thiếu hiệp đối với Dư Nhân Ngạn liền bàn nhỏ với tiểu sư muội là "Tịch tà kiếm pháp" của nhà họ Lâm dù sự thực có lợi hại chăng nữa thì vị Lâm thiếu hiệp này cũng chưa luyện được tới nơi.

Lão ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Tối hôm ấy ta cùng tiểu sư muội lại đến Phước Oai tiêu cục để coi xem thế nào thì thấy Hầu Nhân Anh, Hồng Nhân Hùng, Vu Nhân Hào, Phương Nhân Trí mười mấy người đều vào hạng đại đệ tử phái Thanh Thành đã đến đông đủ. Chúng ta sợ bọn họ phát giác ra nên chỉ đứng tận ngoài xa để coi vụ náo nhiệt đó. Chúng ta thấy bọn họ đánh chết bọn tiêu đầu cùng bọn chạy hiệu trong tiêu cục. Những tên tiêu đầu được phái ra ngoài cầu viện cũng bị hạ sát. Bao nhiêu thi thể đều đưa trả về tiêu cục. Họ hạ thủ một cách rất độc ác. Khi ấy ta nghĩ rằng người đời trước phái Thanh Thành là Trương Thanh Tử đã bị thất bại trong cuộc đấu kiếm với Lâm Viễn Đồ thì Dư quán chủ có muốn trả mối hận này chỉ nên đấu kiếm với cha con Lâm Chấn Nam để thắng bọn họ là đủ rồi. Không hiểu tại sao họ lại hạ thủ tàn nhẫn đến thế. Chắc vì sảy chuyện Dư Nhân Ngạn tán mạng, bọn đệ tử phái Thanh Thành nếu không tàn sát người trong Phước Oai tiêu cục thì lúc trở về chẳng lấy gì mà phúc trình cùng sư phụ họ. Nhưng bọn họ lại chỉ tha vợ chồng Lâm Chấn Nam và Lâm Bình Chi ba người không hạ sát mà chỉ đuổi ra khỏi tiêu cục.

Thiếu nữ nói:

- Võ công Lâm tổng tiêu đầu tuy cao cường hơn thiếu tiêu

đầu nhưng cũng không thể đến trình độ của tổ phụ y được. Nhị sư ca bảo phái Thanh Thành luyện kiếm cả đêm thì không chừng đây là vấn đề nhỏ mọn mà có những hành động lớn lao.

Lao Đức Nặc nói:

- Ngày trước Trương Thanh Tử đã bị thua về "Tịch tà kiắm pháp". Dư Thượng Hải dĩ nhiên không dám coi thường kiếm pháp này. Có biết người biết mình thì đánh đâu mới thắng đấy. Phái Thanh Thành trước khi đến tấn công Phước Oai tiêu cục mà luyện Tịch tà kiếm phổ không phải là vấn đề nhỏ mọn để hành động lớn lao. Có điều cha con Lâm Bình Chi bị bọn đệ tử phái Thanh Thành bức bách ra khỏi tiêu cục mà chính Dư quán chủ còn đến tiêu cục và trú ngụ trong đó đã ba ngày rồi thì vụ này dường như họ nhân câu chuyện nhỏ mọn để mưu đồ lớn lao thiệt.

Lâm Bình Chi giật mình kinh hãi. Chàng tự hỏi:

- Tại sao cả lão tặc Dư Thượng Hải cũng đến tiêu cục nhà mình. Hắn đến làm gì?

Hai nghi vấn này lập tức được mấy tên đệ tử phái Hoa Sơn đưa ra hỏi Lao Đức Nặc. Lão nói:

- Vụ này nói ra thì câu chuyện hơi dài. Nhà Lâm Chấn Nam có ba người trốn ra khỏi tiêu cục rồi. Bọn Phương Nhân Trí liền rượt theo. Tiểu sư muội cũng đòi đi xem cuộc náo nhiệt này. Thế là hai người chúng ta lại đi sau bọn đệ tử phái Thanh Thành. Khi đến một quán cơm nhỏ ở chốn thâm sơn phía Nam thành Phúc Châu, bọn Phương Nhân Trí, Vu Nhân Hào, Giả Nhân Đạt ba tên mới ra mặt bắt ba người nhà họ Lâm. Tiểu sư muội bảo ta: "Lâm công tử vì tiểu muội mới giết Dư Nhân Ngạn thì chúng ta chẳng thể thấy y bị giết mà không cứu giúp". Ta phải hết sức ngăn trở bảo cô ta rằng: "Nếu mình ra tay tất làm

thương tổn đến hòa khí giữa hai phái Thanh Thành, Hoa Sơn. Huống chi bọn đệ tử phái Thanh Thành tụ tập rất đông đảo ở Phúc Châu mà bên mình chỉ có hai người thì lâm vào tình thế quả bất địch chúng, tội gì mà tự rước lấy cái nhục vào mình. Làm như vậy không hay đâu".

Lục Đại Hữu nói:

- Nhị sư ca lớn hơn mấy tuổi nên hành động thận trọng quá đáng. Làm như thế há chẳng khiến cho tiểu sư muội phải cụt hứng?

Lao Đức Nặc cười đáp:

- Tiểu sư muội hứng chí bồng bột, ta có muốn làm cho y cụt hứng cũng không được. Lúc đó y xuất hiện, vẫn giả trang làm cô gái bán rượu. Giả Nhân Đạt vừa trông thấy đã nhận ra y. Hai bên mới nói được vài câu, tiểu sư muội đã hất gã lộn đi ba vòng. Lần sau y còn hất gã xuống thùng phân khiến gã phải uống một bữa no nước tiểu cùng nước phân.

Lục Đại Hữu vỗ tay nói:

- Tuyệt diệu! Tuyệt diệu! Tiểu đệ biết mà! Sở dĩ mà tiểu sư muội mà cứu gã tiểu tử họ Lâm là y còn có dụng khá dụng khá dụng khá dụng

Thiếu nữ hỏi:

- Tiểu muội còn có dụng gì khác? Lục sư ca lại nói nhã dụng

Lục Đại Hữu đáp:

- Ta vì phái Thanh Thành mà bị sư phụ đánh đòn. Trong lòng tiểu sư muội không khỏi tức giận nên trả đũa cho tạ Cảm ơn sư muội nhé...

Gã nói xong đứng lên xá dài một cái.

Thiếu nữ cười khúc khích vái trả nói:

- Lục hầu nhi sư ca bất tất phải đa lễ.

Gã tay cầm bàn tính cười nói:

- Tiểu sư muội! Bọn đệ tử phái Thanh Thành thật khiến cho người ta phải tức mình. Có đúng thế không? Vụ này xét cho kỹ thì sư phụ đánh đòn nào phải một mình Lục hầu nhi phải chịu mà thôi.

Lao Đức Nặc cười nói:

- Lần này Lục sư đệ nói đúng. Tiểu sư muội! Gã Giả Nhân Đạt đúng là đã làm cho Lục sư đệ được hả giận. Mai mốt về Hoa Sơn sư phụ có hỏi ta cũng nói vậy.

Lục Đại Hữu xua tay lia lịa nói:

- Món nhân tình này... tiểu đệ không dám nhận đâu, đừng khoác vào cho tiểu đệ nữa, để tiểu đệ khỏi ốm đòn.

Thiếu nữ cười nói:

- Lục sư ca có bị Ốm đòn thì cũng chẳng uổng, việc gì mà sợ? Lần trước Lục sư ca được lãnh mười côn theo gót đại sư ca, chẳng lẽ đại sư ca không dành phần tử tế cho ư?

Lục Đại Hữu lấy làm kỳ hỏi:

- Hừ! Ốm đòn thì còn có chỗ nào tử tế? Tiểu muội nói gì mà kỳ vậy?

Thiếu nữ bĩu môi đáp:

- Lục sư ca đừng giả ngây giả dại nữa. Sư ca đónh kịch khéo quá, nhưng không che mắt được tiểu muội đâu. Hôm ấy ở phía sau núi sư ca lén lút luyện đấm đá khiến cho mười mấy cây đào bị tan nát. Đó chẳng phải là đại sư ca đã dạy riêng cho lục sư ca ư?

Lục Đại Hữu đỏ mặt lên đáp:

- Ta thấy đại sư ca đá một cái mà Hầu Nhân Anh và Hồng

Nhân Hùng bị té nhào xuống thang lầu. Ta khâm phục quá mới xin y dạy cho phép đá đó. Như vậy không phải là đại sư ca có tư tình gì với ta.

Thiếu nữ cười hỏi:

- Lục sư ca có học được không?

Lục Đại Hữu lại đỏ mặt lên đáp:

- Đâu có chuyện dễ thắ được? Tiểu sư muội muốn học thì rồi đại sư ca sẽ dạy cho.

Thiếu nữ nói:

- Lục sư ca học trước rồi, tiểu muội chả thèm theo đuôi.

Gã tam sư huynh hỏi:

- Sau khi tiểu sư muội đánh Giả Nhân Đạt rồi sao nữa?

Lao Đức Nặc đáp:

- Nhỡn lực của gã Phương Nhân Trí thiệt là lợi hại! Gã nhận ra ngay tiểu sư muội là người trong bọn tạ Nghe gã nói có vẻ rất úy kỵ. Tiểu sư muội giải khai huyệt đạo cho Lâm thiếu tiêu đầu toan buông tha y chạy đi, nhưng Phương Nhân Trí và Vu Nhân Hào không nghe. Tiểu sư muội liền bày trò giễu cợt họ. Cô lấy phấn sáp hòa vào rượu bảo là "huyết tửu" bức bách chúng uống. Hai gã Phương, Vu không dám uống. Không ngờ Lâm thiếu tiêu đầu lại là tay dũng khí. Y uống một hơi cạn sạch bát rượu phấn sáp của tiểu sư muội.

Lâm Bình Chi lại một phen hổ thẹn. Chàng lẩm bẩm:

- Cô gái xấu xa này khinh miệt mình thật. Té ra là phấn sáp. Thảo nào có mùi thơm ngào ngạt. Mình là nam hán tử, là đại trượng phu mà để họ lừa gạt uống nước phấn sáp thì thật xúi quẩy vô cùng.

Lục Đại Hữu nói:

- Tiạu đệ đã biết gã họ Lâm gì mà chả uống. Dù tiểu sư muội có cho gã uống nước rửa... , gã cũng không từ.

Hắn định nói nước rửa chân, nhưng sợ khiếm nhã và tiắt mạn đến sư muội nên hắn phải đổi giọng. Nhưng thiếu nữ cũng biết hắn rồi liền trợn mắt lên nhìn.

Lao Đức Nặc nói:

- Phương Nhân Trí không dám uống rượu độc giả thì thôi đi cũng không sao, nhưng gã lại làm phách nói là trong mình có thuốc giải bách độc, không sợ bất luận chất độc gì. Tiểu sư muội liền lấy "Hàng long phục hổ hoàn" ra hòa vào rượu mời hai gã Phương, Vu uống. Các vị thử nghĩ coi: "hàng long phục hổ hoàn" tuy không phải là thuốc độc, nhưng dược lực cực kỳ mãnh liệt. Chúng ta lấy thuốc này hòa với nước cho lợn, cho cừu uống rồi liệng vào rừng. Cả trăn lớn cả mãnh hổ bắt lợn, bắt cừu để ăn thịt rồi say lử một ngày một đêm bị chúng ta bắt được. Giả tỷ bọn đệ tử phái Thanh Thành mà uống vào thì lập tức phải một phen ê mặt.

Lục Đại Hữu hỏi:

- Bọn chúng có uống không?

Lao Đức Nặc đáp:

- Dĩ nhiên chúng không dám uống. Chúng vừa ngửi thấy mùi cay xé nồng nặc đã sợ rồi. Chỉ có Lâm thiếu tiêu đầu không biết sợ trời sợ đất là gì, chàng ta uống cả ba chén rượu thuốc một hơi cạn sạch. Các vị sư đệ! Chàng Lâm thiếu tiêu đầu tuy võ công tầm thường, nhưng chàng dám uống ba chén rượu thuốc này thì ta sinh lòng kính trọng chàng là một bậc trượng phu cương liệt. Một nhân vật khí khái như vậy thật hiếm thấy trong võ lâm. Dịch địa là ta thì ta không chịu uống hay nói cho đúng là không dám uống.

Mọi người đều lẳng lặng một lúc không nói gì. Nét mặt lộ vẻ khâm phục, ai nấy đều nghĩ thầm trong bụng:

- Việc này quả là khó khăn vô cùng.

Lục Đại Hữu hỏi:

- Y uống hết ba chung rượu chắc là phải say nằm lăn ra đó chứ?

Lao Đức Nặc đáp:

- Dĩ nhiên là thắ! Thứ rượu này dược lực mãnh liệt phi thường mà Lâm công tử lại không có căn bản về nội công, y uống rồi say như chết. Phương Nhân Trí rất đỗi tinh ranh. Gã không tin thò tay ra sờ mũi Lâm công tử mới tin là y đã chết thật. Thế rồi hai gã áp giải vợ chồng Lâm Chấn Nam đưa đi. Ta cùng tiểu sư muội đào lỗ chôn vùi Lâm công tử. Nhưng đã xắp cành cây cùng hốc đá xung quanh và trên người y để y có chỗ thở hơi và lúc tỉnh lại mới đứng dậy được. Chúng ta chôn vùi Lâm công tử rồi thì bọn người phái Thanh Thành có quay trở lại cũng chẳng thể khám phá ra nổi. Vả lại nếu không vùi kín y đi, cứ để y nằm trơ không nhúch nhích có thể y đã bị thú ăn thịt và phụ tấm lòng hảo tâm của tiểu sư muội muốn cứu người.

Lâm Bình Chi nghe tới đây mới tỉnh ngộ, bụng bảo dạ:

- Té ra cô gái xấu xa kia bắt mình uống rượu rồi đem chôn vùi xuống đất là để cứu mình.

Nghĩ vậy chàng không khỏi cảm kích trong lòng. Bao nhiêu điều bất mãn với cô từ trước bây giờ đều tiêu tan hết.

Lúc này trời đổ mưa rào, hạt mưa lớn bằng hạt đậu. Trận mưa mỗi lúc một lớn.

Bỗng thấy một lão già gánh hoành thánh đi tới chạy vào hiên quán trà đứng trú mưa. Tay lão gõ mảnh tre lát chát để ra hiệu

bán hàng. Nước trong nồi bốc hơi lơn nghi ngút. Bọn đệ tử phái Hoa Sơn đều đói bụng. Lục Đại Hữu lên tiếng gọi:

- Này lão kia! Nấu cho chúng ta mười bảy, mười tám bát hoành thánh, đập thêm trứng gà vào.

Lão già vâng dạ rồi mở vung, bỏ hoành thánh vào nồi nước lào đang sôi sình sịch. Thoáng cái lão đã nấu được năm bát bưng vào.

Lúc này Lục Đại Hữu lại giữ khuôn phép. Bát đầu đưa cho nhị sư ca Lao Đức Nặc. Bát thứ hai đưa cho tam sư ca Lương Phát. Rồi cứ theo thứ tự đưa tới tứ sư ca Thi Đới Tử, ngũ sư ca Cao Căn Minh. Bát thứ nam đáng lý đến lượt gã tự cầm lấy mà ăn. Nhưng gã lại đặt xuống trước mặt thiếu nữ nóng

- Tiểu sư muội hãy ăn trước đi.

Thiếu nữ vốn cùng gã ưa nói giỡn lêu gã bằng Lục Hầu nhi nhưng cô thấy gã bưng hoành thánh đưa cho mình, liền đứng dậy nói:

- Đa tạ sư ca!

Coi vụ này đủ biết quy củ của sư môn họ rất nghiêm minh. Lúc bình thường tuy nói cười với nhau, nhưng không quên thứ bậc kẻ trên người dưới.

Bọn Lao Đức Nặc đều bưng hoành thánh ăn ngay còn thiếu nữ vẫn chờ cho Lục Đại Hữu cùng các vị sư huynh có đủ cả rồi mới cùng nhau bắt đầu ăn.

Bỗng Lương Phát cất tiếng hỏi:

- Nhị sư ca! Vừa nãy nhị sư ca nói Dư quán chủ thân hành tới Phước Oai tiêu cục rồi sau sao nữa?

Lao Đức Nặc đáp:

- Tiểu sư muội cứu Lâm công tử rồi còn định ngấm ngầm

theo dõi bọn Phương Nhân Trí để chờ cơ hội cứu cả vợ chồng Lâm Chấn Nam nữa. Ta phải khuyên y:" Bữa trước Dư Nhân Ngạn vô lễ với sư muội, Lâm công tử trượng nghĩa ra tay. Tiểu sư muội cảm kích mà cứu mạng cho một mình y là đủ báo đền rồi. Giữa phái Thanh Thành và Phước Oai tiêu cục đã kết oán thù từ đời trước, cách đây mấy chục năm. Chúng ta chẳng nên nhúng tay vào làm chị Tiểu sư muội nghe lời. Hai chúng ta liền quay về thành Phúc Châu thì thấy mười mấy tên đệ tử phái Thanh Thành vẫn canh gác nghiêm mật cả mặt trước lẫn ngả sau Phước Oai tiêu cục...

Lao Đức Nặc ngừng lại một chút rồi kể tiếp:

- Chúng ta thấy vậy rất lấy làm kỳ, tự hỏi: "Mọi người trong tiêu cục đã giải tán, cả vợ chồng Lâm Chấn Nam cũng đi rồi thì phái Thanh Thành còn úy kỵ gì nữa mà ở lại đây?" Ta liền cùng tiểu sư muội bàn mảnh với nhau nhưng vẫn không đoán được lý do vụ này. Động tính hiếu kỳ, tối hôm ấy chúng ta lại đi dò xét. Mình đã biết bọn đệ tử phái Thanh Thành canh giữ nghiêm mật như vậy thì dẫu ban đêm muốn trà trộn vào cũng không phải chuyện dễ dàng. Chúng ta liền thừa cơ lúc chập tối họ đi thay phiên canh ăn cơm liền lẻn vào nấp trong vườn rau. Khi vào tới tiêu cục thì không khỏi giật mình kinh hãi vì bọn đệ tử phái Thanh Thành đang lục soát khắp chỗ mở cả bồ, phá cả rương, dùi tường khoét vách, tưởng chừng cả tòa Phước Oai tiêu cục không còn chỗ nào bỏ sót. Trong tiêu cục vô số tiền bạc châu báu chưa mang đi hết còn bỏ lại. Nhưng bọn người này thấy những món đó liền quẳng sang một bên chứ không thèm khát gì. Ta tự hỏi: Bọn họ hẳn đang sục tìm một vật trọng yếu. Nhưng vật đó là vật gì ?

Ba bốn tên đệ tử phái Hoa Sơn đồng thanh đáp:

- Chắc họ xục tìm kiếm phổ về "Tịch tà kiếm pháp".

Lao Đức Nặc nói:

- Ta cũng nghĩ vậy. Hiển nhiên họ đưa hết người trong Phước Oai tiêu cục đi để tự do sục sạo. Nhưng tên nào cũng toát mồ hôi, nhọc mình vô ích. Ta cùng tiểu sư muội muốn dò xét cho biết ngọn ngành, nhưng bọn người phái Thanh Thành sục tìm khiếp quá, cả cầu tiêu cu, bếp núc cũng không bỏ sót. Ta cùng tiểu sư muội ở vào tình trạng không còn chỗ nào ẩn thân, đành rút lui bỏ đi.

Ngũ sư đệ là Cao Căn Minh hỏi:

- Nhị sư ca! Lần này Dư Thượng Hải thân hành xuất mã, Nhị sư ca tính có phải lão muốn nhân việc nhỏ mọn mà tính cuộc âm mưu to tát không?

Lao Đức Nặc đáp:

- Người đời trước phái Thanh Thành bị thua dưới thanh "Tịch tà kiếm" của Lâm Viễn Đồ. Dù Lâm Chấn Nam có vào hạng con cháu kém cỏi nhưng còn dựa vào tiếng ông cha, người ngoài cũng không rõ hư thực. Nếu Dư quán chủ chỉ phái mấy tên đệ tử để tìm vật gì đó thì không khỏi quá ư tự đắc có khi hỏng việc, vậy lão thân hành ra đi chưa thể kể là nhân chuyện nhỏ mà âm mưu việc lớn được. Có điều ta coi vẻ mặt xét đoán thì chuyến này lão tới Phúc Châu với chủ tìm pho kiếm phổ kia, còn chuyện báo thù chỉ là vấn đề phụ.

Tứ sư đệ là Thi Đới Tử đáp:

- Nhị sư ca! Nhị sư ca ở chùa Tùng Phong thấy bọn họ luyện "Tịch tà kiếm pháp" mà họ đã biết sử dụng rồi thì cần chi phải đi tìm kiếm phổ. Không chừng họ muốn kiếm vật gì khác.

Lao Đức Nặc lắc đầu đáp:

- Không hiểu! Có điều Dư quán chủ là một cao nhân như vậy thì ngoài võ công bí quyết lão còn có kiếm vật gì nữa? Sau ta cùng tiểu sư muội đến Ngọc Sơn tỉnh Giang Tây lại gặp bọn họ lần nữa. Ta nghe Dư quán chủ đang tra hỏi những đệ tử từ Hồ Nam, Quảng Đông về có tìm thấy vật đó không? Mọi người đều lộ vẻ nóng nảy lo âu xem chừng chưa một ai tì

Thi Đới Tử vẫn chưa hiểu lại hỏi:

- Nhị sư ca đã nói bọn họ biết sử kiếm pháp kia thì còn tìm kiếm phổ làm chỉ Thật là quái lạ.

Lao Đức Nặc biết gã sư đệ này trí óc đần độn. Cả những việc rất giản dị gã vẫn không hiểu. Có điều gã luyện công rất cần cù. Sự chuyên cần quả nhiên có thể bổ sung vào chỗ chậm chạp vụng dại. Kể về võ công gã còn hơn được khá nhiều sư huynh, sư đệ đồng môn. Lão chậm rãi đáp:

- Tứ đệ thử nghĩ kỹ coi. Ngày trước Lâm Viễn Đồ đã đánh bại được Trương Thanh Tử thì kiếm pháp lão cao minh vô cùng. Nhưng những điều mà Trương Thanh Tử nhớ lại để truyền thụ thì dĩ nhiên "Tịch tà kiếm pháp" phải tầm thường. Bữa nay Dư quán chủ chính mắt trông thấy võ công cha con Lâm Chấn Nam chẳng có chi đáng kể. Vậy trung gian chắc có chỗ nào không đúng.

Thi Đới Tử lại hỏi:

- Sao lại không đúng?

Lao Đức Nặc đáp:

- Tất nhiên "Tịch tà kiếm pháp" của nhà họ Lâm còn có một yếu quyết nào khác. Kiếm chiêu tuy chỉ có bấy nhiêu, song uy lực cực kỳ mãnh liệt. Những yếu quyết này Lâm Chấn Nam học chưa tới nơi.

Thi Đới Tử ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Tủ ra là thế! Có điều khẩu quyết về kiếm pháp đều do miệng sư phụ truyền thụ. Lâm Viễn Đồ chết đã mấy chục năm, bây giờ có tìm đến quan tài lôi tử thi ra cũng vô ích.

Lao Đức Nặc nói:

- Thể lệ của bản phái sư phụ dạy đồ đệ theo lối khẩu truyền, không viết thành sách, nhưng võ công các nhà, các phái khác chưa chắc đã vậy.

Thi Đới Tử nói:

- Nhị sư ca! Tiểu đệ còn có chỗ chưa hiểu là nếu trước kia bọn họ tìm bí quyết "Tịch tà kiếm pháp" thì còn có lý. Nhưng bây giờ phái Thanh Thành đã bắt vợ chồng Lâm Chấn Nam đem đi. Phước Oai tiêu cục cùng những phân cục các nơi đều bị bọn họ phá hoại hết sạch thì còn chi nữa mà báo thù? Dù "Tịch tà kiếm pháp" có bí quyết, nhưng bọn họ tìm kiếm để làm gì ?

Lao Đức Nặc cười hỏi:

- Tứ đệ! Võ công phái Thanh Thành so với Ngũ nhạc kiắm phái chúng ta thế nào?

Thi Đới Tử đáp:

- Tiểu đệ không biết.

Hồi lâu gã tiếp:

- Có lẽ họ không bằng được.

Lao Đức Nặc nói:

- Phải rồi! Vì l do không bằng đó mà Dư quán chủ lại là người cao ngạo khi nào chịu thua kém ai mãi? Tỉ dụ "Tịch tà kiếm pháp" quả có bí quyết. Cái bí quyết đó có thể làm cho chiêu số tầm thường trở nên uy mãnh kinh người. Bí lục đó dùng vào Thanh Thành kiếm phá sẽ ra sao?

Thi Đới Tử ngẩn người ra một lúc rồi đột nhiên vỗ mạnh tay xuống bàn đứng dậy la lên:

- Tiểu đệ hiểu rồi! Té ra Dư Thượng Hải muốn làm "Vạn kiếm minh chủ".

Gã vỗ mạnh quá khiến cho bát hoành thánh trên bàn nảy tung lên rớt xuống đất. Cao Căn Minh giơ chân khẽ đặt vào trôn bát nhẹ nhàng hất lên rồi đưa tay trái ra đón lấy.

Bỗng lão già bán hoành thánh khẽ la lên:

- Bọn đối đầu tìm đến nơi rồi! sao không chạy lẹ đi?

Trong Quán Trà Chạm Trán Cao Nhân

Mọi người nghe lão bán hoành thánh la lên như vậy thì giật mình kinh hãi. Cao Căn Minh vội hỏi:

- Phải chăng Dư Thượng Hải đã tới nơi?

Lão bán hoành thánh chỉ bĩu môi chứ không trả lời. Lão lại cầm mảnh tre gõ lách cách.

Mọi người nhìn ra ngoài đường thì thấy dưới làn mưa lớn có đến hơm mười người đang chạy tới nơi. Tuy họ chạy rất lẹ mà tiếng bước chân rất khẽ. Những người này đều mặc áo vải dầu.

Khi bọn họ chạy gần tới nơi thì ra một lũ ni cộ Người đi đầu là một vị lão ni người cao nghễu cao nghệu. Mụ đứng trước quán trà cất tiếng oang oang gọi:

- Lệnh Hồ Xung ra đây mau!

Bọn Lao Đức Nặc vừa thấy lão ni liền đứng cả dậy đồng thời kích cẩn thi lễ.

Lao Đức Nặc dõng dạc nói:

- Sư điệt xin tham kiến sư thúc.

Nguyên lão ni này đạo hiệu là Định Dật, sư muội của Định Nhàn, chưởng môn phái Hằng Sơn và am chủ Bạch Vân am. Phái Hằng Sơn oai danh rất lớn, bọn người võ lâm ai cũng có phần sợ mụ.

Định Dật lại lớn tiếng hơn hỏi:

- Lệnh Hồ Xung núp ở chỗ nào? Ra đây ta bảo!

Tiếng mụ Ồm ồm thô hơn cả tiếng đàn ông. Lao Đức Nặc đáp:

- Lệnh Hồ sư huynh không có ở đây. Bẩm sư thúc! Bọn đệ tử cũng đang chờ y mà chưa thấy y đến.

Lâm Bình Chi ngồi bên nghe tiếng, bụng bảo dạ:

- Té ra bọn này nói hàng nửa ngày đến đại sư ca của chúng thì ra hắn tên gọi Lệnh Hồ Xung. Không hiểu tại sao lão lại đắc tội với lão ni này?

Định Dật đảo mắt nhìn khắp quán trà không thấy Lệnh Hồ Xung. Mắt mụ chợt nhìn tới mặt thiếu nữ liền hỏi:

- Phải chăng ngươi là Ninh nhỉ Tại sao ngươi lại cải trang thành bộ mặt ghê gớm thế kia?

Thiếu nữ cười đáp:

- Có ác nhân theo đuổi Ninh nhi để làm khó dễ, nên Ninh nhi phải cải trang, đặng lánh mặt hắn.

Định Dật hỏi:

- ác nhân nào mà lớn mật dám đến vuốt râu hùm? Ngươi bảo hắn hắt thảy mọi sự đều do Định Dật sai bảo. Hắn có muốn gây sự thì đến tìm ta!

Thiếu nữ tên gọi Ninh nhi cười nói:

- Đệ tử xin đa tạ sư thúc. Sư thúc ơi! Không hiểu đại sư ca đã có điều chi đắc tội với lão nhân giả Đệ tử xin dập đầu tạ tội và xin lão nhân gia đừng nổi nóng.

Định Dật giơ tay ra phất áo bào ngăn lại không cho Ninh nhi quỳ xuống. Mụ hắng giọng nói:

- Lề luật phái Hoa Sơn các ngươi mỗi ngày một lỏng lẻo, dung túng cho bọn đệ tử ra ngoài quấy phá. Vụ này ở đây xong rồi, ta còn thân hành lên núi Hoa Sơn để lý šý

Ninh nhi vội nói:

- Sư thúc! Sư thúc chớ đi. Đại sư ca mới đây vừa bị gia gia đánh ba mươi côn rất nặng đến nỗi không lê nổi. Bây giờ sư thúc còn cáo lên gia gia, tất y bị sáu chục côn thì còn sống làm sao được?

Định Dật hằn học nói:

- Tên súc sinh đó đánh chết càng sớm càng hay. Ninh nhi! Ngươi đừng nói dối tạ Tại sao Lệnh Hồ Xung bị đánh què lê quà lết. Gã đã quà lê què lết mà sao còn cướp một tên tiểu đồ môn hạ ta đem đi?

Bọn đệ tử phái Hoa Sơn nghe mụ nói câu này đều cả kinh thất sắc. Ninh nhi càng nóng nẩy bồn chồn cơ hồ phát khóc. Cô nói:

- Sư thúc! Sao lại kỳ vậy? Đại sư ca dù có lớn mật đến đâu cũng không dám càn rỡ đến độ đụng chạm vào các vị sư tỷ bên quí phái. Chắc là có kẻ phao ngôn để chọc giận sư thúc.

Định Dật lớn tiếng hỏi:

- Ngươi còn chống đỡ cho gã chăng? Nghi Quang đâu! Lúc ở Hành Sơn ngươi thấy thế nào? Nói cho y nghe!

Một cô vào hạng đứng tuổi tiến ra một bước nói:

- Lúc đệ tử ở thành Hành Dương đã trông rõ Lệnh Hồ Xung sư huynh cùng Nghi Lâm tiểu sư muội bản phái uống rượu trên lầu Túy Tiên. Nghi Lâm sư muội bị Lệnh Hồ sư huynh bắt ép không uống không được, vẻ mặt y... cực kỳ khổ não.

Định Dật đã biết chuyện này, bây giờ mụ nghe kể lại lần thứ hai, mà vẫn còn nổi giận đùng đùng. Mụ đập tay xuống bàn một cái thật mạnh. Mấy bát hoành thánh nhảy lên, nhưng lần này không một ai dám thò tay ra đỡ, đành để cho rớt xuống đất loảng xoảng. Bát vỡ tan tành.

Bọn đệ tử phái Hoa Sơn gã nào cũng sợ hãi lo sợ. Chúng đều

cho là đại sư huynh chuyến này hành động quá lố. Vụ y uống rượu với lão ăn xin thì không quan hệ mấy, nhưng kéo một tiểu ni cô lên lầu uống rượu là nghĩa lý gì? Huống chi ni cô này lại là đệ tử phái Hằng Sơn. Định Dật sư thúc tính nóng như lửa. Chuyắn này đại sư huynh mà không bị sư phụ giết chết tất cũng bị đuổi ra khỏi cửa.

Ninh nhi trong lòng nóng nảy, nước mắt đầm đìa. Cô cất giọng run run nói:

- Sư thúc! Nhất định là Nghi Quang sư muội đã coi lầm người rồi.

Nghi Quang lạnh lùng nói:

- Tiểu muội không coi lầm đâu. Nghi Lâm sư muội là người đồng môn thì còn lầm thế nào được? Cả Lệnh Hồ sư huynh cũng nhất định là đúng.

Ninh nhi hỏi:

- Thế thì... sao sư muội không kêu Nghi Lâm sư muội xuống?

Nghi Quang đáp:

- Tiểu muội không dám.

Ninh nhi lại hỏi:

- Có phải sư muội sợ đại sư ca ta lại kéo cả mình lên uống rượu không?

Mọi người nghe cô nói đều buồn cười mà không dám cười lên tiếng.

Định Dật sư thái quát lên:

- Ninh nhi! Đừng nói nhăng nữa.

Nghi Quang nói:

- Trên bàn rượu họ còn có một người nữa, tiểu muội không

dám nhìn mặt hắn.

Ninh nhi hỏi:

- Ai vậy?

Nghi Quang đáp:

- Điền Bá Quang.

Mọi người "ồ" lên một tiếng, đều đứng bật dậy.

Nguyên Điền Bá Quang ngoại hiệu là "Vạn lý độc hành", bọn người trong hai phe Hắc đạo và Bạch đạo nghe thấy đều phải điên đầu. Hắn là một tên độc hành đại đạo, võ công cực cao lại xảo trá khôn lường. Hành tung hắn vô định, xuất hiện bất thường. Hắn ra tay cực kỳ tàn nhẫn. Đốt nhà cướp của, gian dâm phụ nữ, chẳng một tội ác nào là hắn không làm. Những tay hảo hán trong võ lâm đã nhiều lần vây bắt mà đều bị hắn ẩn núp rất tài tình, chẳng thấy tông tích đâu. Đến lúc những người bao vây giải tán, hắn đánh lén từng người một, hoặc hạ thủ ngấm ngầm hoặc đầu độc. Không biết bao nhiêu anh hùng hảo hán đã chết về tay hắn. Tệ hại nhất là tính tham dâm hiếu sắc của Điền Bá Quang! Người đàn bà nào hơi có chút nhan sắc mà lọt vào tay hắn thì đừng hòng giữ được trong sạch? Quần hùng võ lâm đều nghiến răng căm hận, còn bọn nữ lưu nghe tiếng hắn là bạt vía kinh hồn.

Lao Đức Nặc nói:

- Nghi Quang sư muội! Sư muội cũng biết Điền Bá Quang ư?

Nghi Quang đáp:

- Trên trán hắn có một vết chàm xanh rất lớn. Trên vết chàm này lại mọc lông dài, vừa trông thấy đã nhận ra ngay.

Chính vì Điền Bá Quang trên mặt có dấu vết đặc biệt nên trong võ lâm ai cũng biết cả. Người ta cho là ông trời dựng ra

người vẫn có lòng nhân. Tuy trời tạo nên Điền Bá Quang, một tên cùng hung cực ác, nhưng cũng để tiêu ký trên mặt khiến cho mọi người dễ nhận mà đề phòng. Giả tỷ tướng mạo hắn cũng như người thường, không có chỗ nào khác lạ thì e rằng số người bị hại về tay Điền Bá Quang còn tăng lên gấp bội.

Định Dật lớn tiếng nói:

- Thằng súc sinh Lệnh Hồ Xung mà đánh bạn với tên hung đồ Điền Bá Quang thì còn gì mà không trụy lạc chẳng ra người nữa. Sư phụ các ngươi có o bế gã, không chịu trừng trị cho đến nơi thì ta đây mà gặp gã quyết chẳng dung tha, phải hớt cái đầu trên cổ gã mới nghe. Hừ! Người ta sợ Vạn lý độc hành Điền Bá Quang nhưng ta đây quyết liều sống chết với hắn.

Đáng tiếc là lúc ta được tin, cầm kiếm rượt theo thì bọn Điền Bá Quang và Lệnh Hồ Xung đã bắt Nghi Lâm đem đi rồi.

Mấy tiếng về sau, mụ rít lên the thé, chân dậm bình bịch nói:

- Nghi Lâm hài tử! Trời ơi! Nghi Lâm hài tử bị chúng hà hiếp rồi!

Bọn đệ tử Bạch Vân am có người xúc động khóc thút thít đều cho là Nghi Lâm sư muội xinh đẹp nhút nhát mà lọt vào tay bọn này tất không còn hy vọng gì qua khỏi được chuyện dâm ộ Người nào cũng bùi ngùi cho cô gái bất hạnh.

Bọn Lao Đức Nặc cũng trái tim đập thình thịch, bụng bảo dạ:

- Nếu đại sư huynh một mình uống rượu với Nghi Lâm cũng đủ bại hoại danh dự của người ta và vi phạm môn qui rồi. Huống chi y lại cấu kết với Điền Bá Quang thì tội ác càng không thể tha thứ được.

Hồi lâu Lao Đức Nặc lại lên tiếng:

- Bẩm sư thúc! Có khi Lệnh Hồ sư huynh ngẫu nhiên gặp Điền

Bá Quang chứ không phải chuyện giao kết. Mấy bữa nay Lệnh Hồ sư huynh uống rượu say màm, thần trí mê man. Hành động của người say rượu không khỏi có chỗ sai lầm...

Định Dật tức giận nói:

- Say rượu thì cũng còn có mấy phần tỉnh táo. Con người lớn tuổi là thế có lý đâu không biết phải trái được ?

Lao Đức Nặc nói:

- Dạ dạ! Không biết Lệnh Hồ sư huynh đi đâu mà bọn sư điệt trông chờ mãi không thấy. Y tới đây, bọn tiểu đệ sẽ lấy đại nghĩa mà phiền trách y, dục y đến dập đầu tạ tội cùng sư thúc trước rồi sẽ trình sư phụ phạt sau.

Định Dật tức giận nói:

- Dễ thường ta đến đây để quảng cáo cho sư huynh các ngươi chăng?

Đột nhiên mụ giơ tay ra nắm lấy cổ Ninh nhi.

Ninh nhi tưởng chừng cổ tay bị đóng đai sắt, cô la hoảng:

- Trời ơi! sư thúc!

Định Dật nói:

- Bọn người cướp Nghi Lâm của ta đem đi thì ta bắt một tên nữ đệ tử của bọn ngươi để đánh đổi. Bao giờ các ngươi đem Nghi Lâm trả ta, ta sẽ buông tha Ninh nhi.

Mụ nói xong trở gót lôi Ninh nhi đi ngay.

Ninh nhi thấy nửa người tê nhức, không tự chủ được, loạng choạng đi theo Định Dật ra ngoài đường phố.

Lao Đức Nặc và Lương Phát đồng thời tiến lên đứng chắn trước mặt Định Dật sư thái.

Lao Đức Nặc khom lưng nói:

- Thưa Định Dật sư thúc! Đại sư huynh của tiểu điệt đắc tội với sư thái không liên quan gì đến tiểu sư muội. Xin sư thái giơ cao đánh khẽ.

Định Dật nói:

- Được lắm! Để ta giơ cao đánh khẽ cho.

Mụ giơ tay phải lên hất tạt ngang ra.

Lao Đức Nặc và Lương Phát chợt thấy một luồng kình phong cực kỳ mãnh liệt xô tới cơ hồ ngạt thở. Chúng không tự chủ được bị hất về phía sau. Lao Đức Nặc sống lưng đụng mạnh vào cánh cửa ván một tiệm buôn đối diện đánh binh một tiếng. Cánh cửa bị gẫy làm đôi. Lương Phát bị bay vọt về phía gánh hoành thánh. Ai trông thấy cũng cho là sẽ đụng phải gánh này. Nồi nước sôi sẽ bắn lên tung tóe và người gã tất bị trọng thương.

Bỗng lão già bán bánh hoành thánh giơ tay trái ra đỡ lấy lưng Lương Phát để gã hạ mình đứng xuống đất một cách bình yên vô sự.

Định Dật sư thái quay đầu lại trừng mắt lên nhìn lão già bán hoành thánh nói:

- Té ra là ngươi.

Lão già kia cười đáp:

- Phải rồi chính là tại hạ. Sư thái nóng nảy quá xá!

Định Dật hỏi:

- Việc gì đến ngươi mà ngươi can thiệp vào?

Giữa lúc ấy ngoài đầu đường phố có hai người che dù, tay cầm đèn lồng rảo bước tới nơi, miệng lớn tiếng hỏi:

- Trong đó có thần ni phái Hằng Sơn không?

Định Dật nghe hai người kia xưng hô mình bằng thần ni thì trong lòng sung sướng đáp ngay:

- Không dám! Định Dật ở Hằng Sơn có đây. Tôn giá là ai?

Hai người kia chạy tới gần. Mọi người nhìn thấy tay chúng cầm đèn lồng trên viết hai chữ đỏ "Lưu phủ".

Gã đi trước nói:

- Văn bối vâng mệnh nghiệp sư mời Định Dật sư bá cùng các vị sư tỷ đến tệ phủ dùng trai. Văn bối chưa được hay các vị tới Hành Sơn, không kịp ra đón từ ngoài xạ Xin các vị tha tội cho.

Gã nói xong khom lưng thi lễ.

Định Dật nói:

- Hai vị bất tất phải đa lễ. Phải chăng hai vị là đệ tử Lưu tam gia?

Người kia đáp:

- Văn bối là Hướng Đại Niên. Còn đây là sư đệ Mê ô Nghĩa xin vâng lời thỉnh an sư bá.

Định Dật có tính ưa nịnh. Mụ thấy hai gã Hướng, Mễ rất lễ phép kính cẩn, thì trong lòng sung sướng đáp:

- Hay lắm! Chúng ta đang định đến bái phỏng Lưu tam gia đây.

Hướng đại niên quay về phía Lương Phát hỏi:

- Vị này là...

Lương Phát đáp ngay:

- Tại hạ là Lương Phát ở phái Hoa Sơn.

Hướng Đại Niên ra chiều hoan hỉ nói:

- Té ra là Lương Phát tam ca trong "Cửu đỉnh phủ" phái Hoa Sơn. Tại hạ hâm mộ tiếng lớn đã lâu. Xin mời các vị cùng tới tệ xá. Gia sư ân cần dặn bảo bọn tại hạ đi tới đâu là phải nghênh đón các vị anh hùng hảo hán tới đó. Vì đông người quá thành ra

cách tiếp đãi có điẩu sơ suất để đắc tội với các vị bằng hữu. Nào xin mời các vi...

Lúc này Lao Đức Nặc cũng lại tới nơi nói:

- Bọn tiểu đệ đang tính chờ đại sư ca rồi cùng nhau tới Lưu tam thúc vấn an.

Hướng Đại Niên hỏi:

- Vị này chắc là Lao nhị sư cả Gia sư thường khen ngợi các vị sư huynh là những tay hào kiệt dưới trướng Nhạc sư bá ở phái Hoa Sơn. Nhất là Lệnh Hồ sư huynh cùng Lao sư huynh lại càng anh hùng xuất chúng. Bây giờ Lệnh Hồ sư huynh chưa tới nơi thì các vị đi trước cũng vậy.

Lao Đức Nặc nghĩ thầm:

- Tiểu sư muội bị Định Dật sư thúc lôi đi, xem chừng người không chịu buông thạ Bọn mình phải đi theo mới được.

Lão nghĩ vậy liền nói:

- Nếu vậy thì bọn tại hạ xin đến quấy phá quí phủ.

Hướng Đại Niên nói:

- Các vị quá bộ tới Hành Sơn là hân hạnh cho bọn tại hạ. Sao các vị còn khách sáo thế? Nào xin mời!

Định Dật trỏ vào lão già bán hoành thánh hỏi:

- Còn vị này nữa có mời không?

Hướng Đại Niên nhìn lão già một lúc đột nhiên tỉnh ngộ khom lưng nói:

- Té ra là Hà sư bá ở núi Nhạn Đăng. Tiểu điệt thật là thất kính. Xin mời Hà sư bá giá lâm tệ phủ.

Nguyên lão bán hoành thánh này tên gọi là Hà Tam Thất. Lão là một tay cao thủ ở Nhạn Đăng sơn tỉnh Triết Giang. Từ thuở

nhỏ lão sinh nhai bằng nghề bán bánh hoành thánh. Khi học võ thành công, lão vẫn giữ gánh hoành thánh qua lại giang hồ. Tuy lão có gánh hoành thánh làm tiêu ký, nhưng khắp hang cùng ngõ hẻm các thị trấn có đến hàng ngàn hàng vạn người bán hoành thánh mà không quen biết thì cũng chẳng tài nào phân biệt được. Đã làm nghề bán hoành thánh mà lại là người võ lâm thì chỉ có một mình là Hà Tam Thất.

Hà Tam Thất cười ha hả nói:

- Hà mỗ đang định đến quấy nhiễu đây.

Lão thu thập những chén bát trên bàn. Lao Đức Nặc nói:

- Văn bối có mắt mà không biết núi Thái Sơn. Xin Hà tiền bối miễn trách.

Hà tam thất cười nói:

- Không trách đâu. Không trách đâu! Các bạn chiếu cố đắn món hàng của ta là giúp cơm áo cho ta thì còn trách móc gì nữa? Năm đồng một bát, mười bốn bát bảy chục đồng tất cả.

Lão nói xong xòe tay trái ra. Lao Đức Nặc có vẻ ngượng ngùng. Lão không hiểu có phải Hà Tam Thất đùa mình chăng?

Lão còn đang ngần ngừ thì Định Dật nói:

- Ăn hoành thánh thì phải trả tiền, chứ Hà Tam Thất có thết khách đâu.

Hà Tam Thất cười nói:

- Phải đấy! Làm nghề buôn vốn liếng ít ỏi này cần tiền để giao dịch. Dù chí thân hay bạn bè cũng tính trả sòng phẳng cho!

Lao Đức Nặc vội đáp:

- Dạ dạ!

Nhưng lão không dám trả nhiều, đắm đủ bảy chục đồng, hai tay kính cẩn dâng lên.

Hà Tam Thất thu tiền rồi quay sang ngửa tay trước mặt Định Dật nói:

- Sư thái đánh bể của tại hạ hai cái bát và hai cái thìa canh, cộng lại là mười hai đồng. Xin đền cho đi.

Định Dật cười nói:

- Đồ quỉ trêu cợt cả người xuất gia. Nghi Quang đâu bồi thường cho lão.

Nghi Quang đếm mười hai đồng kính cẩn đưa lại.

Hà Tam Thất đón lấy tiền bỏ vào ống rồi quẩy gánh hàng lên nói:

- Chúng ta đi thôi.

Hướng Đại Niên quay lại bảo chủ phòng trà:

- Tiền trà nước quí vị Ở đây rồi sẽ tính sau. Ngươi cứ ghi vào chỗ Lưu tam gia.

Chủ quán nói:

- Qúi khách của Lưu tam gia, tiểu quán mời còn chưa được. Ha ha! Khi nào còn dám tính tiền trà?

Hướng Đại Niên đi trước dẫn đường. Định Dật dắt thiếu nữ phái Hoa Sơn cùng Hà tam thất sóng vai mà đi. Bọn đệ tử phái Hằng Sơn và Hoa Sơn theo sau.

Lâm Bình Chi bụng bảo dạ:

- Ta phải theo dõi xa xa rồi liệu xem có thể trà trộn vào nhà Lưu Chính Phong được chăng?

Chàng chờ đoàn người chuyển qua góc đường liền đứng lên chạy tới chỗ rẽ thì thấy mọi người đi về hướng Bắc. Dù trời mưa lớn chàng cũng theo dõi vừa đi vừa ẩn vào hiên nhà. Đi hết ba đường phố dài thì thấy một tòa nhà lớn ở mé tả. Ngoài cổng treo bốn chiếc đèn lồng lớn. Mười mấy người hoặc cầm đuốc, hoặc

xách đèn lồng đang vội vã đón khách.

Bọn Định Dật và Hà Tam Thất qua cổng rồi, còn nhiều tân khách từ hai đầu đường đi tới. Lâm Bình Chi đánh bạo tới gần trước cổng. Lúc này vừa gặp hai bọn khách giang hồ do các đệ tử nhà họ Lưu dẫn vào. Lâm Bình Chi không nói năng gì đi theo sau đám này. Người đón khách tưởng chàng là khách đến mừng, niềm nở đón chào nói:

- Xin mời vào nhà khách uống trà.

Chàng vừa tiến vào đại sảnh đã nghe tiếng người huyên náo.

Nguyên trong sảnh đường đã có hơn hai trăm người ngồi khắp mọi chỗ. Ai cũng cười cười nói nói tự nhiên.

Lâm Bình Chi trấn tĩnh tinh thần bụng bảo dạ:

- Trong này đông người, chắc chẳng ai để ý đến mình. Mình chỉ cần tìm sao được bọn ác đồ phái Thanh Thành là có thể dò la tin tức gia gia và má má.

Chàng ngồi vào một cái bàn nhỏ trong góc phòng. Chẳng bao lâu gia đinh bưng trà xanh và đưa khăn mặt nóng. Xem ra cách đón khách nhà họ Lưu rất bình đẳng và chu đáo. Chàng để ý nhìn tình hình thì thấy quần ni phái Hằng Sơn ngồi ở bên mé tả, bọn đệ tử phái Hoa Sơn ngồi vào một bàn khác ở gần bên. Thiếu nữ kia cùng ngồi với họ. Xem chừng Định Dật đã buông tha cô ta rồi. Nhưng chính mụ và Hà Tam Thất cùng ngồi cả trong đám này. Lâm Bình Chi đảo mắt nhìn qua hết mọi bàn. Đột nhiên chàng chấn động tâm thần. Bầu nhiệt huyết sôi lên sùng sục vì đã nhìn thấy hai gã Phương Nhân Trí, Vu Nhân Hào cùng nhiều người ngồi ở hai bên bàn gần đó. Hiển nhiên chúng đều là đệ tử phái Thanh Thành. Chàng không thấy phụ thân và mẫu thân, chẳng hiểu bị bọn chúng cầm tù ở đâu. Chàng vừa bị thương vừa tức giận lại vừa lo ngay ngáy vì chàng sợ song thân

bị chúng hạ độc thủ rồi. Chàng muốn rời đến ngồi bên cạnh họ đạ nghe lén xem chúng nói gì. Nhưng chàng lại nghĩ rằng mình đã có công trà trộn vào đây mà cử động một cách khinh xuất để bọn Phương Nhân Trí biết rõ hành tung thì hỏng bét.

Giữa lúc ấy bỗng cánh cửa chuyển động, mấy tên hán tử áo xanh khiêng hai tấm ván cây lật đật đi vào. Trên hai tấm ván này có hai người nằm, mình phủ vải trắng máu dây loang lổ.

Mọi người trong sảnh đường thấy thế liền chạy lại gần coi hỏi nhau:

- Dường như là người phái Thái Sơn.

- Địa Tuyệt đạo nhân phái Thái Sơn bị trọng thương, còn người kia là ai?

- Y là đệ tử của Thiên môn chân nhân chưởng môn phái Thái Sơn. Gã họ Đổng dường như chết mất rồi.

- Ngươi coi một nhát đao đâm từ trước ngực suốt tới sau lưng còn gì mà không chết?

Mọi người bàn tán xôn xao. Cả người chết lẫn người bị thương đều khiêng vào phía sau sảnh đường. Có nhiều người theo cả vào.

Các người ở lại sảnh đường nghị luận xôn xao, mỗi người một câu:

- Địa Tuyệt đạo nhân là một tay cao thủ phái Thái Sơn. Không hiểu kẻ nào lớn mật dám đánh y đến trọng thương.

- Đả thương được Địa Tuyệt đạo nhân thì dĩ nhiên bản lãnh phải cao hơn y.

Người tài nghệ cao siêu, tất nhiên lớn mật có chi là lạ?

Vạn Lý Độc Hành Điền Bá Quang

Trong nhà đại sảnh, giữa lúc mọi người đang bàn tán xôn xao, Hướng Đại Niên lật đật đi ra, gã chạy đến bàn tiệc của bọn đệ tử phái Hoa Sơn, nhìn Lao Đức Nặc nói:

- Lao sư huynh! Sư phụ tiểu đệ mời sư huynh vào nói chuyện.

Lao Đức Nặc "dạ" một tiếng rồi đứng lên đi theo Hướng Đại Niên tiến vào nội thất. Hai người xuyên qua một dãy hành lang khá dài tới một nhà hoa sảnh.

Trong hoa sảnh đặt năm chiếc ghế bành thì bốn chiếc còn bỏ không. Chỉ có một chiếc đầu đằng Đông đã có người ngồi. Người này là một đạo nhân mặt đỏ, thân hình cao lớn.

Lao Đức Nặc biết năm chiếc ghế này dành cho năm chưởng môn Ngũ Nhạc kiếm phái. Chưởng môn bốn phái Tung Sơn, Hằng Sơn, Hoa Sơn và Hành Sơn đều chưa tới.

Đạo nhân mặt đỏ kia là Thiên Môn đạo nhân, chưởng môn phái Thái Sơn. Ngồi hai bên có đến mười tám, mười chín nhân vật đều vào hàng tiền bối võ lâm. Định Dật sư thái phái Hằng Sơn, Dư Thượng Hải ở phái Thanh Thành, Hà Tam Thất trên núi Nhạn Đăng ở Triắt Nam đều ngồi ở trong đám này. Mé dưới ngồi ở chủ vị một hán tử trung niên người thấp lủn thủn mà mập thù lù, mình mặc áo lục màu nước tương. Y chính là Lưu Chính Phong.

Lao Đức Nặc trước hết nhìn Lưu Chính Phong thi lễ, rồi hướng về Thiên Môn đạo nhân lạy phục xuống nói:

- Đệ tử phái Hoa Sơn là Lao Đức Nặc xin khấu đầu bái yết Thiên Môn sư bá.

Thiên Môn đạo nhân mặt đầy sát khí, dường như trong lòng cực kỳ phẫn nộ và sắp buông cơn giận cho nổi lên.

Lão đập mạnh tay xuống ghế hỏi:

- Lệnh Hồ Xung đâu?

Thanh âm lão the thé như sét đánh trên không vọng xuống. Cả những người ngồi rất xa trong nhà đại sảnh cũng nghe rõ.

Bọn đệ tử phái Hoa Sơn đều tái mặt.

Thiếu nữ thất kinh hỏi:

- Tam sư huynh! bọn họ muốn kiếm đại sư ca đấy ư?

Lương Phát khẽ gật đầu không nói gì.

Hồi lâu gã hạ thấp giọng xuống bảo đồng bọn:

- Anh em hãy liệu đi! Các lộ anh hùng đều tụ tập trong nhà đại sảnh, đừng để người ta coi thường phái Hoa Sơn mình.

Lâm Bình Chi ngồi rất xa, chàng nghe tiếng Thiên Môn đạo nhân quát to như sấm thì nghĩ bụng:

- Bọn này cũng lại kiếm Lệnh Hồ Xung. Thằng cha Lệnh Hồ Xung này thật gây ra lắm chuyện rắc rối.

Lao Đức Nặc nghe Thiên Môn đạo nhân nóng giận quát to ù cả màng tai, hai chân nhủn ra. Lão đang quỳ dưới đất hồi lâu mới đứng dậy được. Lão đáp:

- Khai bẩm sư bá! Lệnh Hồ sư huynh cùng văn bối chia tay tại Hành Dương có ước hẹn nhau tương ngộ núi Hành Sơn để cùng tới khách hạ Lưu sư thúc. Bữa nay y chưa tới, thì chắc sáng mai y cũng tới đây.

Thiên Môn đạo nhân tức giận hầm hầm hỏi:

- Gã còn dám đến à? Gã còn dám đến à? Lệnh Hồ Xung là đại đệ tử của chưởng môn phái Hoa Sơn cũng được kể vào hàng nhân vật danh môn chính phái. Vậy mà gã tự làm mất hết thanh danh. Gã kết đảng với tên Điền Bá Quang hung tàn bạo ngược làm chi?

Lao Đức Nặc đáp:

- Theo chỗ đệ tử biết thì đại sư ca tiểu điệt cùng Điền Bá Quang vốn không quen biết. Có điều ngày thường đại sư ca thích uống dăm ba chén rượu. Đệ tử chắc y không biết hắn là Điền Bá Quang, ngẫu nhiên gặp hắn rồi ngồi uống rượu với nhau mà thôi.

Thiên Môn đạo nhân dậm chân đứng phắt dậy, hung hăng quát:

- Ngươi đừng nói trăng nói cuội để bênh vực cho thằng mặt chó Lệnh Hồ Xung nữa. Sư đệ! Ngươi nói cho hắn nghe đã bị thương trong trường hợp nào? Lệnh Hồ Xung có biết Điền Bá Quang không?

Hai tấm ván đặt ở đầu mé Tây thì trên một tấm ván để xác chết còn trên tấm nữa đặt một đạo nhân râu dài nằm.

Y chính là Địa Tuyệt đạo nhân phái Thái Sơn.

Địa Tuyệt đạo nhân sắc mặt lợt lạt, râu ria nhuộm máu tươi đỏ lòm. Y bị thương rất nặng. May được Định Dật sư thái ở Hằng Sơn lấy một thứ thánh dược là "Thiên Hương đoạn tục giao" xoa bóp cho nên không nguy hiểm đến tính mạng.

Địa Tuyệt đạo nhân nghe sư huynh hỏi tới liền thều thào đáp:

- Sáng sớm hôm nay... tiểu đệ... cùng Huỳnh sư điệt đang ở Hành Sơn... trên lầu Túy Tiên... thấy Lệnh Hồ Xung... cùng Điền

Bá Quang và một tiểu ni cô...

Y nói tới đây liền nổi cơn ho rũ phải ngừng lại.

Lưu Chính Phong nói:

- Địa Tuyệt đạo huynh! Đạo huynh bất tất phải thuật nữa. Để ta đem những lời người vừa kể nói ra là xong.

Rồi y quay lại nhìn Lao Đức Nặc nói:

- Lao hiền điệt! Ngươi cùng Lệnh Hồ Xung hiền điệt từ xa tới đây mừng tạ Ta rất cảm kích tấm thịnh tình của Nhạc sư huynh cùng các hiền điệt. Có điều ta không hiểu Lệnh Hồ hiền điệt quen biết Điền Bá Quang trong trường hợp nào. Chúng ta cần tra xét cho rõ minh bạch. Nắu quả tình Lệnh Hồ hiền điệt có điều lầm lỗi thì Ngũ nhạc kiếm phái chúng ta cũng là một nhà sẽ khuyên răn y...

Thiên Môn đạo nhân tức giận hỏi:

- Còn khuyên răn gì nữa? Phải thanh lý môn hộ mà chặt đầu y.

Lao Đức Nặc thấy tính tình Thiên Môn đạo nhân ra chiều tức giận vô cùng thì trong lòng cực kỳ sợ hãi. Nhưng lão ngó vào chỗ Dư Thượng Hải và Định Dật ngồi thì thấy một người cười hì hì dường như chẳng có chuyện chi, còn một người lại mặt giận hầm hầm để trợ Oai cho Thiên Môn đạo nhân. Lão nghĩ bụng:

- Bây giờ đại ca chưa tới đây, mình ở vào địa vị đại đệ tử của chưởng môn bản phái. Nếu mình không biết trả lời để tổn thương đến thanh danh sư phụ.

Lão nghĩ vậy liền nói:

- Các vị cùng sư phụ tiểu điệt đều là chỗ thâm giao. Những đệ tử lầm lỗi tất bị gia sư nghiêm hình trách phạt quyết chẳng dung tha.

Y quay lại nhìn Dư Thượng Hải nói tiếp:

- Dư sư thúc đây chứng thực cho lời nói của tiểu điệt là đúng sự thực.

Câu nói này quả nhiên lợi hại. Dư Thượng Hải hắng giọng một tiếng nhưng chưa trả lời. Y biết Lao Đức Nặc nói câu này là có ý uy hiếp, nếu mình không nói ra để người hỏi tới thì không khỏi lôi cả đến chuyện Lệnh Hồ Xung đá hai tên đệ tử phái Thanh Thành xuống lầu.

Lưu Chính Phong nói:

- Môn quy của Nhạc sư huynh rất nghiêm, lẽ nào chúng ta chẳng biết? Có điều lần này Lệnh Hồ hiền điệt phạm lỗi quá đáng.

Thiên Môn đạo nhân tức giận nói:

- Lão đệ còn kêu gã là hiền điệt ư? Hiền gì? Hiền cái đếch!

Lão vừa nói ra khỏi cửa miệng, liền tự biết trước mặt Định Dật sư thái phái mà nói vậy là bất lịch sự, không khỏi tổn thương đến tác phong một vị đại tôn sư phái lớn. Nhưng lời nói đã chui ra khỏi cửa miệng thì không có cách nào thu về được nữa. Lão liền làm mặt giận hầm hầm, thở hồng hộc ngồi phịch xuống ghế.

Lao Đức Nặc hỏi:

- Lưu sư thúc! Sự thực vụ này ra sao, xin sư thúc cho tiểu điệt rõ!

Lưu Chính Phong đáp:

- Vừa rồi Địa Tuyệt đạo huynh nói là sáng sớm hôm nay y cùng tiểu điệt lên ngồi uống rượu trên lầu Túy Tiên thành Hành Dương. Lúc lên lầu y thấy ba người đang ngồi uống rượu. Ba người này là tên dâm tặc Điền Bá Quang, Lệnh Hồ sư điệt và

cao đồ của Định Dật sư thái là Nghi Lâm tiểu sư điệt nữ. Địa Tuyệt đạo huynh coi chướng mắt. Y không nhận được ba người kia mà chỉ nhìn cách sắc phục biết là một đệ tử phái Hoa Sơn và một đệ tử phái Hằng Sơn. Định Dật sư thái đừng giận! Nghi Lâm bị họ cưỡng bách không tự chủ được là một sự hiển nhiên. Địa Tuyệt đạo huynh nói Điền Bá Quang là một tên trai tráng chừng ba chục tuổi. Cách ăn mặc rất xa hoa. Ban đầu y không biết là ai, sau nghe Lệnh Hồ sư điệt cất tiếng nói: "Điền huynh! Hãy cạn chung này nữa. Khinh công Điền huynh độc bộ thiên hạ. Nhưng tửu lượng còn thua tiểu đệ mấy phần". Gã đã họ Điền lại khinh công độc bộ thiên hạ. Cứ tình hình này thì đúng là Vạn lý độc hành Điền Bá Quang mà người giang hồ thường đồn đại không còn nghi ngờ gì nữa. Địa Tuyệt đạo huynh vốn ghét người tàn ác như kẻ cừu thù. Y thấy ba người ngồi cùng bàn uống rượu thì lửa giận bốc lên ngùn ngụt.

Lao Đức Nặc bụng bảo dạ:

- Ba người ngồi uống rượu trên lầu Túy Tiên, một người là tên dâm tặc khét tiếng, một người là tiểu ni cô đã xuất gia, còn người nữa là đại đệ tử phái Hoa Sơn mình. Như vậy thì chẳng còn ra thế nào.

Lưu Chính Phong nói tiếp:

- Địa Tuyệt đạo huynh lại nghe Điền Bá Quang nói: "Điền Bá Quang này một mình qua lại giang hồ hoành hành thiên hạ, bình sinh rất ghét những kẻ mượn tiếng danh môn chính phái để khinh đời. Lệnh Hồ huynh! Lệnh Hồ huynh tuy là đệ tử phái Hoa Sơn song còn mấy phần hào khí. Tiểu đệ cùng Lệnh Hồ huynh uống một hồi kể ra cũng không uổng. Nào bây giờ chúng ta uống rượu thi! Tửu lượng tiểu đệ ít ra cũng gấp đôi Lệnh Hồ huynh. Tiểu ni cô! Ni cô bồi tiếp chúng ta cùng uống. Nếu

không uống thì chúng ta đổ... "

Lưu Chính Phong nói tới đây, Lao Đức Nặc đưa mắt nhìn lão rồi lại ngó Địa Tuyệt đạo nhân, mặt lộ vẻ hoài nghi.

Lưu Chính Phong hiạu ngay liền nói :

- Địa Tuyệt đạo nhân đang bị trọng thương, không thuật chuyện rành mạch được, nên Lưu mỗ phải nói giúp y, đại ý đúng như vậy. Địa Tuyệt đạo huynh! Có phải thế không ?

Địa Tuyệt đạo nhân đáp:

- Đúng thế! Đúng thế!... Không sai, không sai!...

Lưu Chính Phong lại nói:

- Dĩ nhiên Địa Tuyệt đạo huynh không nhịn được nữa rồi đập bàn quát mắng: "Có phải mi là tên dâm tặc Điền Bá Quang không? Mọi người võ lâm đều muốn giết mi mới cam lòng. Mi lại ở đây tự báo họ tên mà không sợ phiền lụy ử... ". Điền Bá Quang vốn là một đứa kiêu căng vô cùng. Gã buông lời ngạo mạn đắc tội với Địa Tuyệt đạo huynh. Địa Tuyệt đạo huynh nóng lòng đánh giết dâm tặc. Sau khi chiến đấu mấy trăm hiệp, y vô ý để sơ hở một chút nên bị Điền Bá Quang dùng thủ đoạn đê hèn đâm vào ngực y một nhát. Huỳnh hiền điệt hết mình cứu giúp sư thúc, liền bị Điền Bá Quang hạ sát. Huỳnh hiền điệt vì liều mình cứu giúp sư thúc, cũng bị Điền Bá Quang giết chết. Hỡi ôi! Thiếu niên anh hùng mà uổng mạng về tay gian tặc! Thật là đáng tiếc! Khi ấy Lệnh Hồ Xung thủy chung vẫn ngồi một bên chứ không ra tay viện trợ. Như vậy là mất nghĩa khí về việc liên kết giữa Ngũ nhạc kiếm phái. Vì thế nên Thiên Môn đạo huynh mới căm giận.

Thiên Môn đạo nhân tức mình nói:

- Cái gì mà nghĩa khí? Cái gì mà liên kết Ngũ nhạc kiếm phái?

Đã thế là thôi hết! Những người võ học phải biết phải trái, hắc bạch. Đã đi với dâm tặc... một tên dâm tặc ghê gớm.

Mặt lão đỏ như máu. Bao nhiêu sợi râu dựng đứng cả lên.

Bỗng bên ngoài cửa có tiếng nói:

- Sư phụ! Đệ tử có việc bẩm báo.

Thiên Môn đạo nhân nghe rõ là thanh âm đồ đệ Vương Côn liền đáp ngay:

- Vào đây! Có chuyện chi vậy?

Một gã thanh niên tuổi dưới ba chục, hào khí bồng bột tiến vào. Gã nhìn chủ nhân Lưu Chính Phong hành lễ trước, đoạn vái chào những bậc tiền bối. Sau hết quay lại nói với Thiên Môn đạo nhân:

- Sư phụ! Nhân Thanh sư thúc báo tin về đã thống lĩnh đệ tử bản môn đến Hành Sơn sục tìm tên dâm tặc Lệnh Hồ Xung và Điền Bá Quang mà chẳng thấy tông tích chúng đâu.

Lao Đức Nặc nghe gã kia ngang nhiên khoác cho đại sư ca mình hai chữ "dâm tặc" thì xấu hổ vô cùng, nhưng đại sư ca lão lại đi đôi với Điền Bá Quang thì còn làm thế nào được?

Bỗng nghe Vương Côn nói tiếp:

- Nhưng ở ngoài thành Hành Sơn đã phát hiện ra một cái tử thi, thanh kiếm còn cắm ở trước ngực... thanh kiếm đó là của tên dâm tặc Lệnh Hồ Xung.

Thiên Môn đạo nhân vội hỏi:

- Người bị giết là ai?

Vương Côn đảo mắt nhìn Dư Thượng Hải đáp:

- Đó là một vị sư đệ dưới trướng Dư sư thúc. Ngay lúc ấy bọn đệ tử đều không nhận được. Sau xác này đem vào thành Hành Sơn mới có người nhận ra là La Nhân Kiệt sư đệ.

Dư Thượng Hải bật lên tiếng "ủa" rồi lên tiếng hỏi:

- Nhân Kiệt ư? Thi thể ấy ở đâu?

Bỗng nghe ngoài cửa có tiếng đáp vọng vào:

- Hiện ở đây.

Dư Thượng Hải là một người rất trầm tĩnh. Tuy lão nghe tin sét đánh, kẻ bị chết là La Nhân Kiệt, một trong bốn đại đệ tử "Anh, Hùng, Hào, Kiệt" của bản môn mà nét mặt vẫn không thay đổi. Lão nói:

- Phiền Lao hiền điệt khiêng thi thể y vào đây.

Người đứng ngoài cửa liền dạ một tiếng.

Rồi thấy hai người khiêng một tấm ván đi vào. Trên tấm ván đặt một xác chết, trước ngực y hãy còn cắm thanh trường kiếm. Thanh kiếm này đâm từ bụng dưới xuyên lên. Kiếm dài ba thước mà chỉ còn chìa ra một thước. Hiển nhiên lưỡi kiếm đã đâm ngược lên tới cổ họng người thiệt mạng. Chiêu số đâm kiếm tàn nhẫn từ dưới lên trên này thật ít thấy trong võ lâm.

Vương Côn nói:

- Nhân Thanh sư thúc đưa tin đến còn nói tiếp tục đi truy tầm hai tên dâm tặc. Người thỉnh cầu các vị sư thúc, sư bá ở đây được một vài vị đi theo giúp sức.

Định Dật cùng Dư Thượng Hải đồng thanh nói:

- Bản nhân xin đi!

Giữa lúc ấy ngoài cửa lại có thanh âm trong trẻo la lên:

- Sư phụ! Đệ tử đã về đây.

Định Dật biến sắc lớn tiếng hỏi:

- Nghi Lâm đấy ư? Vào đây mau!

Mọi người đều đưa mắt nhìn ra ngoài cửa. Ai cũng muốn coi

vị tiểu ni cô công nhiên lên tửu lâu uống rượu cùng hai tên dâm tặc là một nhân vật tướng mạo ra sao.

Rèm cửa vừa vén lên. Cặp mắt mọi người sáng lòa. Một vị tiểu ni cô dung nhan tuyệt tục, quả nhiên diễm lệ phi thường! Nàng mới 16, 17 tuổi mà thân hình yểu điệu, nàng mặc một tấm áo đen rộng thùng thình mà vẫn không dấu được vẻ người tha thướt yêu kiều.

Tiạu ni cô tiến đến trước mặt Định Dật lạy phục xuống la lên:

- Sư phụ!

Nàng vừa nói được hai tiếng đã khóc oà lên.

Định Dật sa sầm nét mặt hỏi:

- Ngươi làm... một việc hay quá! Sao còn về được đây?

Nghi Lâm vừa khóc vừa nói:

- Sư phụ Ơi! Đệ tử chuyến này... xuýt nữa là không thể về để thấy mặt lão nhây... xuýt

Thanh âm nàng rất hấp dẫn. Mọi người nghe thấy đều tự hỏi:

- Một thiếu nữ nguyệt thẹn hoa nhường như vậy mà sao lại làm ni cô?

Bỗng thấy hai bàn tay nhỏ nhắn của nàng nắm lấy tay áo Định Dật. Cổ tay nàng trắng như ngó sen hở ra.

Vương Côn cùng hai đệ tử nhỏ tuổi khiêng xác La Nhân Kiệt vào trông thấy Nghi Lâm mà trong lòng rạo rực không thể tự chủ được.

Dư Thượng Hải đưa mắt nhìn sư cô một cái rồi ngó qua lưỡi kiếm đâm vào người La Nhân Kiệt. Dây thao sắc xanh buộc thanh kiếm này bay phất phợ Chỗ lưỡi kiếm gần chuôi có khắc năm chữ "Hoa Sơn Lệnh Hồ Xung".

Lão lại đưa mắt nhìn đắn thanh kiếm cài ở sau lưng Lao Đức

Nặc thì dây thao cũng giống hệt thanh kiếm kia.

Đột nhiên lão tiến gần lại đưa tay trái đâm vào hai mắt Lao Đức Nặc. Chỉ phong vừa rít lên mà đầu ngón tay đã chạm vào da mặt lão.

Bên Bờ Suối Nghi Lâm Gặp Nạn

Giải khai huyệt đạo cho tiểu nị Tiểu ni lập tức nhẩy về phía cửa động để toan chạy trốn. Ngờ đâu thân pháp gã kia còn mau lẹ hơn nhiều. Tiểu ni đang hấp tấp nhẩy xổ ra, không ngờ gã đứng chắn ngoài cửa sơn động. Tiểu ni đụng đầu vào ngực gã. Gã cười ha hả nói:

- Tiểu sư thái còn toan chạy trốn được ư?

Tiểu ni lùi lại rút cây trường kiếm ra toan đâm gã một nhát nhưng lại nghĩ rằng gã không gia hại mình, mình đã là người xuất gia phải lấy từ bi làm gốc. Sao lại cố giết người.

Tiểu ni nghĩ thế rồi không phóng kiếm đâm nữa, dừng tay lại hỏi gã:

- Ngươi cản đường ta làm chỉ Nếu ngươi không tránh ra thì thanh kiếm này sẽ đâm chết ngươi đó.

Gã cười nói:

- Tiểu sư thái! Tiểu sư thái là người có lương tâm chẳng nỡ giết tại hạ phải không?

Tiểu ni lên tiếng đáp:

- Ta với ngươi vốn không thù oán thì giết ngươi làm chi?

Gã kia nói:

- Thế thì hay lắm! Vậy tiểu sư thái hãy ngồi xuống nói chuyện được không?

Tiểu ni đáp:

- Sư phụ và sư tỷ đang kiếm ta ở ngoài kia. Hơn nữa gia sư không cho phép ta được nói chuyện với đàn ông.

Gã kia nói:

- Những điều tiểu sư thái muốn nói ra đầu môi cả rồi. Bây giờ nói thêm vài câu hay bớt đi mấy lời cũng chẳng có gì phân biệt.

Tiểu ni lại giục:

- Tránh ra mau! Ngươi có biết sư phụ ta lợi hại thế nào không? Lão nhân gia mà thấy ngươi vô lễ như vậy thì sẽ chặt cặp giò của ngươi đó.

Gã nói:

- Tiểu sư thái muốn chặt đứt cặp giò của tại hạ thì tại hạ để cho tiểu sư thái cứ việc tùy liệu mà chặt, còn lệnh sư phụ ư? Y là một bà già, tại hạ thấy "không ngon" chút nào hết.

Định Dật sư thái quát lên:

- Nói càn! Những lời điên khùng đó mà mi cũng ghi nhớ vào lòng ư?

Mụ biết cô đồ đệ này hãy còn ngây thơ, chất phác không hiểu thế sự. Cả đến mối tình nam nữ cô cũng chưa biết một tý gì. Tên dâm tặc kia thốt ra những lời ô uế cô cũng chẳng hiểu nên giữa đám đông cô cứ nói huỵch tẹt ra.

Mọi người nghe cô nói cơ hồ không nhịn cười được. Chỉ vì úy kỵ Định Dật sư thái nên không ai dám bật cười.

Nghi Lâm lại nói:

- Chính gã nói vậy đó.

Định Dật gạt đi:

- Được rồi! Những câu điên khùng đó không có gì quan hệ, ngươi bất tất phải đề cập đến, mà chỉ nói ngươi chạm trán Lệnh Hồ Xung phái Hoa Sơn thế nào là đủ.

Nghi Lâm đáp:

- Dạ! Gã kia bẻ gãy thanh kiếm của đồ nhi rồi...

Định Dật sửng sốt hỏi:

- Sao? Gã bẻ gãy thanh kiếm của ngươi ư?

Nghi Lâm đáp:

- Đúng thế! Gã còn nói nhiều nữa và không để đồ nhi ra đi. Gã bảo đồ nhi xinh đẹp nên muốn ngủ với đồ nhi...

Định Dật thé lên:

- Câm miệng ngay! Con cái nhà không biết giữ mồm, giữ miệng. Cả những câu đó cũng nói ra ư?

Nghi Lâm đáp:

- Gã bảo vậy nhưng đồ nhi không chịu. Đồ nhi nhất quyết không ngủ với gã.

Định Dật càng quát to:

- Câm ngay!

Giữa lúc ấy một tên đệ tử phái Thanh Thành vừa rồi khiêng thi thể La Nhân Kiệt vào, không nhịn được nữa, bật lên tiếng cười ha hả.

Định Dật cả giận chụp lấy chén trà trên kỷ vung tay một cái, hất chén trà nóng ra.

Cái hất này mụ đã sử dụng nội lực chính thống của phái Hằng Sơn, vừa mau lẹ lại vừa trúng đích. Gã đệ tử không tránh kịp, bị nước trà nóng hất trúng vào mặt. Gã đau quá thét lên.

Dư Thượng Hải tức giận nói:

- Mụ làm chi vậy? Mụ nói thì được mà lại không cho người cười. Sao ngang ngược đến thế?

Định Dật sư thái cặp mắt lườm lườm nhìn Dư Thượng Hải

nói:

- Định Dật ở Hằng Sơn ngang ngược đã mấy chục năm mà bây giờ lão mới biết ư?

Mụ nói xong thò tay với một chiếc chung uống trà muốn liệng vào Dư Thượng Hải.

Dư Thượng Hải nhìn thẳng không thàm ngó mụ rồi quay người lại.

Định Dật sư thái thấy lão có vẻ ỷ mình chứ không ra chiều sợ hãi. Mụ lại biết võ công chưởng môn phái Thanh Thành ghê gớm nên không dám hấp tấp, từ từ hạ chung trà xuống. Mụ nhìn Nghi Lâm giục:

- Ngươi nói nữa đi! Những đoạn không cần thiết thì đừng ba hoa liến thoắng.

Nghi Lâm nói:

- Dạ! Bẩm sư phụ! Đệ tử ở trong động ra nhưng gã kia nhất định chắn lại không chịu buông thạ Đệ tử thấy trời đã gần tối nên trong dạ càng bồn chồn liền cầm kiếm nhắm gã đâm tới. Bản tâm đệ tử không muốn giết gã mà chỉ hăm dọa. Thưa sư phụ! Đệ tử sử chiêu "Kim châm độ kiếp". Không ngờ gã vung tay trái ra toan nắm lấy... người đệ tử. Đệ tử giật mình kinh hãi. Thanh kiếm cầm trong tay phải bị gã cướp mất. Võ công gã thật là lợi hại. tay phải gã cầm chuôi kiếm còn ngón tay trỏ bên trái cập vào mũi kiếm bẻ đánh rắc một cái. Mũi kiếm của đệ tử bị gãy mất hơn một tấc.

Định Dật hỏi:

- Gã bẻ mũi kiếm gẫy mất hơn một tấc ư?

Nghi Lâm đáp:

- Vâng và Thiên Môn đạo nhân đưa mắt nhìn nhau. Hai người

cùng hiểu ngay gã Điền Bá Quang muốn khoe tài. Nếu bẻ khúc giữa cho gãy đôi thì chẳng lấy chi làm lạ. Đằng này gã dùng sức hai ngón tay mà bẻ một tấc mũi kiếm bằng thép nguyên chất thì chỉ lực của gã thiệt không phải tầm thường.

Thiên Môn đạo nhân đưa tay ra rút lấy một thanh trường kiếm cài sau lưng một tên đệ tử. Lão cũng lấy đầu ngón tay cái và ngón tay trỏ bên trái cập lấy mũi kiếm khẽ bẻ một cái nghe đánh rắc một tiếng. Mũi kiếm cũng gãy dài hơn một tấc.

Lão hỏi:

- Gã làm thế này phải không?

Nghi Lâm đáp:

- Té ra sư bá cũng biết làm. Có điều gã bẻ tày tặn hơn sư bá một chút.

Thiên Môn đạo nhân hắng giọng một tiếng tra thanh kiếm gãy mũi vào vỏ trả lại đệ tử. Tay trái lão đập xuống bàn đánh chát một tiếng. Mũi kiếm gãy dài hơn một tấc lằn xuống mặt bàn phẳng lỳ trông như một tay thợ khéo khảm vào đó.

Nghi Lâm vỗ tay nói:

- Công phu tuyệt hảo này của sư bá đệ tử chắc rằng gã ác nhân kia không thể làm được.

Đột nhiên cô lộ vẻ buồn rầu, mắt nhìn xuống, khẽ thở dài nói:

- Trời ôi! Đáng tiếc lúc ấy không có sư bá ở đó giúp cho đệ tử thì Lệnh Hồ đại ca không đến nỗi bị trọng thương.

Thiên Môn đạo nhân hỏi:

- Sao y lại bị trọng thương? Ngươi nói là y chết rồi cơ mà?

Nghi Lâm đáp:

- Đúng thế! Lệnh Hồ đại ca vì bị trọng thương nên mới bị gã ác ôn La Nhân Kiệt phái Thanh Thành gia hại.

Dư Thượng Hải thấy ni cô gọi Điền Bá Quang bằng ác nhân mà cũng kêu đệ tử mình là ác nhân thì ra môn hạ phái Thanh Thành cùng với tên dâm tặc xấu xa kia tương tự như nhau. Bất giác lão hắng dặng một tiếng.

Mọi người thấy cặp mắt Nghi Lâm sáng ngời mà nước mắt chảy quanh, tưởng chừng sắp phát khóc, thành ra không ai dám lên tiếng hỏi cộ Tuy cô là đệ tử của Định Dật, nhưng Thiên Môn đạo nhân, Lưu Chính Phong, Quan tiên sinh, Hà Tam Thất cả bọn trưởng bối đều đem lòng thương yêu cộ Giả tỷ cô không phải là người xuất gia thì họ đã thò tay ra vuốt lưng, xoa đầu để an ủi cô rồi.

Nghi Lâm đưa tay áo lên lau nước mắt rồi nghẹn ngào nói:

- Tên ác nhân Điền Bá Quang miệng buông lời bức bách, tay nắm lấy xiêm áo đệ tử. Đệ tử xoay tay đánh gã thì cả hai tay đều bị gã nắm lấy. Giữa lúc ầy ngoài sơn động đột nhiên có người bật lên ba tiếng cười ha ha ha.

Điền Bá Quang lớn tiếng hỏi:

- Ai đó!

Người bên ngoài lại cười ha ha ha ba lần. Điền Bá Quang liền lớn tiếng mắng:

- Biết điều thì cút xa đi. Điền gia mà nổi nóng thì ngươi phải chết mất mạng.

Người kia lại cười ba tiếng ha ha ha.

Điền Bá Quang không nói gì nữa, nắm lấy xiêm áo đệ tử. Người bên ngoài sơn động lại cười rộ. Mỗi khi người đó cười lên thì Điền Bá Quang lại tức giận. Đệ tử chỉ mong người đó xuất hiện cứu mình. Nhưng người ấy biết Điền Bá Quang lợi hại phi thường, không dám tiến vào, chỉ đứng ngoài sơn động cười ha

hả không ngớt.

Cô ngừng lại một chút rồi kể tiếp:

- Điền Bá Quang tức giận đến cực điểm. Gã điểm huyệt đệ tử rồi băng mình vọt ra ngoài. Nhưng người kia đã ẩn nấp rồi. Điền Bá Quang tìm một lúc không thấy đâu lại quay vào động. Gã vừa đi đến gần bên mình đệ tử thì người kia lại bật lên tiếng cười ha hạ Đệ tử cảm thấy hứng thú rồi không nhịn được cũng bật lên tiếng cười.

Định Dật sư thái nguýt cô hỏi :

- Vui thú gì mà cười? Đã đến lúc một sống một chết mà ngươi còn cười được ư?

Nghi Lâm đỏ mặt lên đáp:

- Dạ! Đệ tử cũng biết không nên cười mà không hiểu lúc đó tại sao lại phì cười. Điền Bá Quang lún mình xuống lén lén đi ra cửa động. Gã chỉ đợi người kia cười lên là lập tức xông ra. Không ngờ người ngoài động rất tinh ranh. Y ẩn mình, không phát ra một tiếng động. Điền Bá Quang rón rén từng bước một đi ra ngoài. Đệ tử lo thầm người kia mà bị bắt thì mọi việc đều hỏng hắt. Đệ tử thấy Điền Bá Quang xông ra liền la lên:

- Phải cẩn thận! Hắn đã ra đấy!

Người kia ở đằng xa lại cười ha ha ba tiếng rồi nói:

- Đa tạ tiểu sư thái, hắn không đuổi kịp tại hạ đâu. Khinh công hắn còn kém lắm.

Mọi người đều nghĩ bụng, Điền Bá Quang mang ngoại hiệu là "Vạn lý độc hành" thì khinh công phải ghê gớm lắm, trên chốn giang hồ ít người bì kịp. Thế mà người kia dám cả gan bảo gã khinh công tầm thường là cố chọc giận gã.

Nghi Lâm lại kể tiếp:

- Tên ác nhân Điền Bá Quang đột nhiên quay lại bẹo má đệ tử một cái. Đệ tử đau quá la làng rồi gã lại đi ra quát lên:

- Quân cẩu tặc kia! Ngươi có giỏi thì ra đây tỷ thí khinh công với ta!

Ngờ đâu gã làm như vậy là mắc mẹo. Nguyên người kia ẩn ở bên sơn động. Y thấy Điền Bá Quang xông ra rồi chuồn vào trong động khẽ bảo đệ tử:

- Cô đừng sợ! Tại hạ đến cứu đây. Gã điểm những huyệt đạo nào?

Đệ tử đáp:

- Huyệt "Kiên Trinh" và huyệt "Hoàn Khiêu". Tôn giá là ai?

Người kia đáp:

- Hãy giải khai huyệt đạo rồi hãy nói chuyện.

Y liền đưa tay để giải khai huyệt Kiên Trinh và huyệt Hoàn Khiêu cho đệ tử, đồng thời nắn bóp huyết mạch cho lưu thông.

Định Dật sư thái nghe tới đây thì không khỏi lông mày dựng ngược nghĩ đến câu "Nam nữ thọ thọ bất thân", huống chi Nghi Lâm là một nữ nị Huyệt "Hoàn Khiêu" ở trên đùi cô mà để cho đàn ông nắn bóp thì thật là không ổn.

Tuy nhiên mụ cũng nghĩ rằng lúc đó rất nguy cấp, huyệt đạo không giải khai thì khó bề trốn chạy và sẽ mất thân về tay Điền Bá Quang. Trong hai cái hại cô cân nhắc mà chịu lấy cái nhẹ hơn. Đã là nhân sĩ võ lâm thì không thể cố chấp tiểu tiết được. Rồi mụ giả vờ không để ý đến điểm này mà cũng không hỏi vặn.

Nghi Lâm lại nói tiếp:

- Không ngờ chỉ lực tên ác nhân Điền Bá Quang cực kỳ lợi hại. Đệ tử bị gã điểm huyệt rồi, tuy người kia đã hết sức thúc đẩy mà thủy chung vẫn không giải khai được. Bên tai vẫn nghe

tiếng Điền Bá Quang hô hoán không ngớt. Gã lại quay về. Đệ tử bảo người kia:

- Tôn giá mau trốn đi. Gã mà trở về sẽ giết chết tôn giá đó.

Người kia đáp:

- Ngũ nhạc kiếm phái đã đồng thanh đồng khí thì như cây liền cành. Sư muội gặp nạn khi nào ta lại không cứu?

[redacted]

Lệnh Hồ Xung Giải Cứu Ni Cô

Định Dật hỏi:

- Gã là người Ngũ Nhạc kiếm phái ư?

Nghi Lâm đáp:

- Sư phụ! Y chính là Lệnh Hồ đại ca đó.

Định Dật, Thiên Môn, Dư Thượng Hải, Hà Tam Thất, Quan tiên sinh, Lưu Chính Phong đều la lên:

- Ủa!

Lao Đức Nặc thở phào một cái nhe nhõm.

Mọi người trong nhà hoa sảnh cũng đoán người đó là Lệnh Hồ Xung, nhưng chờ chính miệng Nghi Lâm nói ra mới xác định được.

Nghi Lâm kể tiếp:

- Đệ tử nghe tiếng Điền Bá Quang kêu réo trở về gần đến nơi thì kinh hãi vô cùng! Lệnh Hồ đại ca nói một câu "xin lỗi" rồi ôm đệ tử chạy ra ngoài sơn động, ẩn vào trong đám cỏ rậm. Vừa ẩn xong thì Điền Bá Quang tiến vào sơn động. Gã kiếm không thấy đệ tử liền nổi nóng, ngoác miệng ra mà thóa mạ. Gã vung ra nhiều câu lạ tai đệ tử không hiểu được. Gã cầm thanh kiếm gãy của đệ tử chạy ra phát cỏ. May đêm hôm ấy trời mưa, trăng sao mờ mịt, gã không nhìn thấy bọn đệ tử. Nhưng gã đoán chắc chưa trốn xa được và chỉ ẩn núp gần đâu đây, nên gã không ngớt phát cỏ tìm kiếm. Có lần thanh kiếm lướt qua đầu đệ tử chỉ còn cách vài tấc. Gã vừa phát cỏ vừa chửi bới om sòm, tiến về

phía trước tiếp tục tìm kiếm.

Nghi Lâm bỗng buông tiếng thở dài kể tiếp:

- Đột nhiên đệ tử thấy từng giọt nước nóng nhỏ xuống mặt, đồng thời ngửi thấy mùi máu tanh thì giật mình kinh hãi, khẽ hỏi:

- Đại ca bị thương rồi chăng?

Y liền đưa tay ra bịt miệng đệ tử. Hồi lâu thấy Điền Bá Quang phát cỏ mỗi lúc một xạ Y mới trả lời:

- Không có gì đáng ngại.

Rồi buông tay ra. Đệ tử nói:

- Đại ca bị thương khá nặng, phải cầm máu mới được. Tiểu muội có mang thuốc "Thiên hương đoạn tục giao".

Y gạt đi:

- Chớ có lên tiếng để thằng cha kia phát giác chỗ mình ẩn. Y đưa tay lên bịt chỗ vết thương. Lát sau Điền Bá Quang quay về lớn tiếng:

- Ha ha! Té ra cô ở chỗ này mà bây giờ ta mới trông thấy. Cô đứng lên đi thôi!

Vẻ mặt Nghi Lâm lúc này cũng tái đi, dường như cô nhớ lại lúc đó mà chưa hết khiếp sợ. Cô kể tiếp:

- Đệ tử nghe Điền Bá Quang nói là đã trông thấy mình thì là thầm "Thôi chết rồi" và toan đứng lên, nhưng cặp giò không nhúc nhích được.

Định Dật sư thái ngắt lời:

- Thắ thì ngươi mắc mưu đó. Điền Bá Quang chưa trông thấy đã định gạt ngươi đó.

Nghi Lâm nói:

- Đúng thế! Lúc ấy sư phụ không ở tại chỗ mà sao cũng biết?

Định Dật đáp:

- Cái đó có khó gì mà chẳng đoán rả Nếu hắn nhìn thấy các ngươi thật thì chạy tới vung đao chém chết Lệnh Hồ Xung còn la gọi làm chỉ Thế đủ biết thằng lỏi Hồ Xung cũng chẳng có kiến thức gì.

Nghi Lâm lắc đầu cãi:

- Không phải! Lệnh Hồ đại ca cũng đoán được. Y đưa tay ra để bịt miệng đệ tử, vì y sợ đệ tử khiếp sợ la lên. Điền Bá Quang la lối một lúc vẫn thấy yên lặng gã lại tiếp tục phát cỏ tìm kiếm. Lệnh Hồ chờ gã đi xa rồi mới ghe tai nói thầm:

- Sư muội! Nếu chúng ta còn nấn nà được nửa giờ nữa thì những huyệt đạo của sư muội bị phong tỏa khí huyết sẽ lưu thông được và ta có thể giải khai chọ Nhưng Điền Bá Quang nhất định sẽ quay lại và lần sau ta e rằng khó trốn thoát. Chúng ta thử mạo hiểm vào trong sơn động ẩn lánh...

Cô nói tới đây thì Quan tiên sinh, Hà Tam Thất và Lưu Chính Phong ba người đều vỗ tay một cái.

Quan tiên sinh nói:

- Hay lắm! Thằng nhỏ này thật có đởm lược và có kiến thức.

Nghi Lâm nói:

- Đệ tử nghe Lệnh Hồ đại ca bảo vào trong động ẩn nấp thì trong lòng kinh hãi vô cùng, nhưng lúc đó đệ tử rất khâm phục ỵ Y đã nói vậy tất là không lầm, liền đáp:

- Được lắm!

Y liền bồng đệ tử tiến vào sơn động rồi đặt đệ tử xuống đất. Đệ tử nói:

- Trong núi tiểu muội có "thiên hương đoạn tục giao" là thứ

thuốc trị thương rất linh nghiệm. Xin đại ca lấy bôi vào vết thương.

Y liền đáp:

- Hiện giờ không tiện, chờ cho chân tay sư muội vận động được sẽ lấy cho tiểu huynh.

Y rút kiắm cắt một miếng tay áo buộc lấy vai bên trái. Bấy giờ đệ tử mới hiểu là Lệnh Hồ đại ca vì bảo vệ cho đệ tử mà lúc ẩn trong đám cỏ rậm đã bị lưỡi kiếm phát cỏ hớt trúng đầu vai bên trái ỵ Lúc đó y nhịn đau không cử động mà cũng không bật tiếng rên la, lại ở trong bóng tối nên Điền Bá Quang không phát giác ra. Trong lòng đệ tử rất áy náy. Đệ tử không hiểu lấy thuốc ra có điều chi không tiện?...

Định Dật hắng giọng một tiếng rồi nói:

- Thế này thì ra Lệnh Hồ Xung là con người chính nhân quân tử.

Nghi Lâm trố cặp mắt trong suốt ra chiều kinh ngạc hỏi:

- Lệnh Hồ đại ca dĩ nhiên là người tốt hạng nhất. Y chưa từng quen biết đệ tử mà đã quên cả tính mạng để cứu đệ tử.

Dư Thượng Hải lạnh lùng nói:

- Tuy ngươi chưa từng quen biết gã nhưng e rằng gã đã thấy mặt ngươi rồi. Không thì vì lẽ gì mà gã lại hy sinh cho ngươi đến thế?

Nghi Lâm nói:

- Không phải. Y nói chưa từng gặp qua đệ tử. Lệnh Hồ đại ca nhất định không nói dối đệ tử. Đệ tử nhất quyết y không biết đệ tử.

Mấy câu nói của cô rất cả quyết, tuy giọng nói ôn nhu mà chắc như đinh đóng cột. Mọi người thấy cô kiên quyết nên cũng

đem lòng tin tưởng.

Dư Thượng Hải nghĩ bụng:

- Thằng cha Lệnh Hồ Xung là một tên ác ôn lớn mật, gã đã chẳng sợ trời, sợ đất thì hẳn làm càn, làm bậy. Chắc gã cố cùng Điền Bá Quang tỷ đấu một phen để nổi tiếng trong võ lâm.

Nghi Lâm lại nói tiếp:

- Lệnh Hồ đại ca buộc vết thương rồi lại nắn bóp huyệt "Kiên Trinh" và huyệt "Hoàn Khiêu" của đệ tử cho máu huyết lưu thông. Chẳng bao lâu đệ tử nghe bên ngoài động có tiếng sột soạt mỗi lúc một gần. Điền Bá Quang đang vung kiếm bạt thảo quay về đến cửa sơn động. Đệ tử trống ngực đánh thình thình. Sau gã tiến vào trong động rồi ngồi phệt xuống đất không nói gì. Đệ tử phải nín thở, thì đột nhiên huyệt "Kiên Trinh" lại đau nhói lên. Đệ tử vội khẽ la lên một tiếng, thế là hỏng bét. Điền Bá Quang cười khánh khách, rảo bước tiến lại, Lệnh Hồ đại ca ngồi một bên vẫn không nhúc nhích. Điền Bá Quang bật lên tiếng đắc ý nói :

- Con cừu non này té ra ngươi vẫn nấp lại trong động.

Gã đưa tay ra toan nắm lấy đệ tử thì nghe đánh véo một tiếng. Gã đã bị Lệnh Hồ đại ca đâm trúng một kiếm. Đáng tiếc là nhát kiếm đâm không trúng yếu huyệt. Điền Bá Quang nhẩy lùi vội ra phía sau. Gã rút thanh đao ở sau lưng ra. Trong bóng tối nghe đánh vèo một tiếng. Gã vung đao chém Lệnh Hồ đại cạ Đao kiếm đụng nhau bật tiếng choang rùng rợn. Rồi hai người bắt đầu động thủ. Hai bên cùng không trông thấy nhau chỉ ngấm ngầm ra chiêu. Hai người qua lại mấy chiêu rồi đều nhảy lùi lại phía sau. Đệ tử chi nghe tiếng hô hấp của họ, trong lòng hồi hộp vô cùng.

Thiên Môn đạo nhân đột nhiên hỏi xen vào:

- Lệnh Hồ Xung cùng Điền Bá Quang đánh nhau bao nhiêu hiệp?

Nghi Lâm đáp:

- Lúc ấy đệ tử rất hoang mang nên cũng không biết hai người đấu bao lâu. Chỉ nghe Điền Bá Quang cười ha hả nói:

- Ngươi đúng là người của phái Hoa Sơn. Hoa Sơn kiếm pháp không địch nổi ta đâu! Tên họ ngươi là chi?

Lệnh Hồ đại ca đáp:

- Ngũ Nhạc kiếm phái kiắm phái như cây liền cành. Hoa Sơn cũng vậy mà Hằng Sơn cũng thế. Cả hai phái đều đối đầu với tên dâm tặc như ngươi...

Lệnh Hồ đại ca chưa dứt lời. Điền Bá Quang đã tấn công ngay Nguyên gã muốn dẫn dụ cho Lệnh Hồ đại ca lên tiếng đặng biết chỗ nào. Hai người giao thủ mấy hiệp nữa Lệnh Hồ đại ca bỗng la lên một tiếng "úi chao". Y bị thương rồi! Điền Bá Quang cười nói:

- Ta đã bảo Hoa Sơn kiếm pháp không phải là đối thủ của ta mà. Dù sư phụ ngươi là Nhạc lão nhi có thân hành đến đây cũng không địch nổi ta.

Lệnh Hồ đại ca không nói gì nữa. Lúc trước đầu vai đệ tử đau nhói lên thì ra huyệt "Kiên Trinh" được giải khai. Bây giờ huyệt "Hoàn Khiêu" cũng đau buốt. Đệ tử gắng gượng lồm cồm bò dậy đưa tay ra sờ soạng mặt đất để tìm thanh kiếm gãy, vì trong bụng hoang mang, đệ tử quên rằng thanh kiếm đó Điền Bá Quang cầm đi rồi. Lệnh Hồ đại ca nghe có tiếng động thì cả mừng nói:

- Huyệt đạo của sư muội giải khai được rồi. Chạy mau đi! Chạy mau đi!

Đệ tử đáp:

- Sư huynh! Tiểu muội cùng sư huynh hiệp lực liều mạng cùng tên ác nhân này.

Lệnh Hồ đại ca đáp:

- Sư muội đi đi! Dù chúng ta có hiệp lực cũng không địch nổi gã đâu.

Điẳn Bá Quang cười nói:

- Ngươi biết thế là hay. Tội gì mà hy sinh chết uổng. Hỡi ôi! ta rất bội phục ngươi cũng là một vị anh hùng hảo hán. Tên họ ngươi là gì?

Lệnh Hồ đại ca đáp:

- Ngươi muốn hỏi "tôn tính đại danh" ta ư? Ta nói cho ngươi nghe cũng chẳng hề chị Nhưng ngươi nói một cách vô lễ như vậy lão tử không thèm trả lời.

Nghi Lâm quay lại nhìn Định Dật hỏi:

- Sư phụ! Sư phụ tính coi có đáng tức cười không? Lệnh Hồ đại ca không phải là gia gia gã mà lại tự xưng là lão tử.

Định Dật hắng giọng một tiắng rồi đáp:

- Đó là lời nói thô tục của người thôn quê hay dùng để thóa mạ nhau chứ không phải là lão tử thật.

Nghi Lâm nói:

- à ra thế đấy!

Lệnh Hồ đại ca lại nói:

- Sư muội! Sư muội chạy mau qua Hành Sơn. Bạn hữu chúng ta đều ở đó. Chắc tên ác tặc này không dám đến đó kiếm sư muội đâu.

Đệ tử liền đáp:

- Tiểu muội mà đi gã giết chết đại ca thì sao?

Lệnh Hồ đại ca nói:

- Gã không giết nổi tiểu huynh đâu. Tiểu huynh cầm chân gã, sao sư muội còn không chạy lẹ lên? úi chao!

Mấy tiếng chát chát lại vang lên. Đao kiếm hai bên đụng nhau. Lệnh Hồ đại ca bị trọng thương thêm một chỗ. Y ra vẻ bồn chồn thúc giục:

- Sư muội mà không chạy đi thì ta mắng cho bây giờ!

Bây giờ đệ tử đã sờ được thanh kiếm gãy mà Điền Bá Quang vứt xuống đất, liền la lên:

- Hai người chúng ta đánh một mình gã.

Điẩn Bá Quang cười nói:

- Càng hay! Điền Bá Quang này một người một đao dám đấu với cả hai phái Hoa Sơn và Hằng Sơn.

Lệnh Hồ đại ca quả nhiên buông lời thóa mạ:

- Con tiểu ni cô ngu ngốc này thật dốt như con bò! Ngươi không chạy đi cho mau, lần sau ta còn gặp ngươi sẽ xẻo tai ngươi đó.

Điền Bá Quang cười ha hả nói:

- Tiểu ni cô đó không bỏ được ta, nên y không chịu đi.

Lệnh Hồ đại ca tức tối quát hỏi:

- Ngươi có đi hay không?

Đệ tử đáp:

- Không đi!

Lệnh Hồ đại ca nói:

- Nếu ngươi còn không đi thì ta thóa mạ cả sư phụ ngươi nữa. Định Nhàn ni cô thật là mụ già hồ đồ, dạy giỗ ra con nhỏ hồ đồ

này.

Đệ tử đáp:

- Định Nhàn sư bá không phải là sư phụ tiểu muội.

Lệnh Hồ đại ca liền bảo:

- Giỏi lắm! Ngươi mà còn không chạy đi thì ta thóa mạ cả đến mụ Định Dật hồ đồ...

Định Dật sa sầm nét mặt trông rất khó coi.

Nghi Lâm vội nói:

- Sư phụ! Sư phụ đừng nóng giận vì y muốn đệ tử chạy thoát mà nói thế, chứ không phải y thóa mạ sư phụ thật sự.

Nghi Lâm kể tiếp: Đệ tử liền bảo y:

- Tiểu muội hồ đồ gàn dở là tự tâm tánh, đâu có phải tại sư phụ giáo huấn?

Đột nhiên Điền Bá Quang lạng đến bên mình đệ tử giơ tay ra điểm huyệt. Trong bóng tối chẳng nhìn thấy gì, đệ tử vung kiếm chém loạn lên, bức bách gã phải lui ra.

Lệnh Hồ đại ca lại nói:

- Ta còn nhiều câu khó nghe nữa để mà thóa mạ sư phụ ngươi... Ngươi có sợ không?

Đệ tử liền bảo:

- Đại ca đừng thóa mạ nữa, chúng ta cùng trốn đi!

Lệnh Hồ đại ca xẵng giọng:

- Ngươi ở bên ta làm vướng víu chân tay không phát huy được Hoa Sơn kiếm pháp đến chỗ tuyệt diệu. Ngươi đi đi là ta giết được tên ác ôn này.

Điẳn Bá Quang cười ha ha nói:

- Ngươi thật là đa tình, đa nghĩa với vị tiểu ni cô này. Đáng

tiếc ta không biết tên họ ngươi là gì?

Đệ tử nghĩ tên ác nhân ấy nói vậy cũng phải lên tiếng hỏi:

- Vị sư huynh ở phái Hoa Sơn kia! Sư huynh họ tên gì xin cho tiểu muội hay để về Hằng Sơn trình sư phụ là sư huynh đã cứu mạng cho tiểu muội.

Lệnh Hồ đại ca nói:

- Ngươi đi đi! Chạy lẹ đi! Còn ở đấy liến thoắng làm chỉ Ta là Lao Đức Nặc.

Lao Đức Nặc nghe nói vậy không khỏi sửng sốt tự hỏi:

- Tại sao đại sư ca lại mạo tên mình?

Quan tiên sinh gật đầu nói:

- Gã Lệnh Hồ Xung làm điều hay mà không nhận lấy tiếng. Đúng là bản sắc của bọn nghĩa hiệp chúng ta.

Lao Đức Nặc lại nghĩ thầm:

- Đại sư ca vốn là người giảo hoạt kỳ quái, vụ này chắc đại sư ca có dụng gì? Y là một nhân vật võ công trác tuyệt mà chắt về tay La Nhân Kiệt phái Thanh Thành thì thật đau xó dụng

Định Dật sư thái liếc mắt nhìn Lao Đức Nặc, tự nói một mình:

- Gã Lệnh Hồ Xung thật vô lễ dám thóa mạ cả tạ Hừ chắc sợ ta sau này tra hỏi đến, nên đem tội lỗi trút lên đầu kẻ khác.

Đột nhiên mụ quay lại nhìn Lao Đức Nặc trừng mắt hỏi:

- Lao Đức Nặc. Lúc ở trong sơn động kẻ mắng ta là mụ hồ đồ có phải ngươi không?

Lao Đức Nặc thấy mụ biến sắc và giọng nói ra chiều tức giận, vội khom lưng đáp:

- Không phải! Không phải! Đệ tử khi nào dám vô lễ đến thế?

Lưu Chính Phong tủm tỉm cười nói:

- Định Dật sư thái! Lệnh Hồ Xung mạo tên sư đệ Lao Đức Nặc là rất có lý. Lao Đức Nặc hiền điệt đây đã biết nghệ rồi mới tìm thầy. Địa vị y tuy thấp mà tuổi cao, râu đã dài. Y đáng vào hàng tổ phụ sư điệt Nghi Lâm.

Định Dật nghe Lưu Chính Phong giải thích như vậy liền tỉnh ngộ, bụng bảo dạ:

- Nguyên Lệnh Hồ Xung có bảo tồn danh dự cho Nghi Lâm. Lúc đó trong sơn động tối tăm nhìn nhau không trông rõ mặt thì sau khi Nghi Lâm thoát thân y sẽ bảo người cứu y là Lao Đức Nặc phái Hoa Sơn, thì người ngoài dĩ nhiên không còn đường dị nghị. Như vậy chẳng những gã bảo toàn được sự thanh bạch cho Nghi Lâm mà còn bảo toàn cả uy danh phái Hằng Sơn.

Mụ nghĩ tới đây bất giác trên môi lộ một nụ cười rồi gật đầu nói:

- Thằng nhỏ đó nghĩ chu đáo lắm. Nghi Lâm ! Rồi sau sao nữa?

Nghi Lâm nói:

- Lúc đó đệ tử vẫn không chịu đi liền bảo y: Lao đại ca! Ngũ nhạc kiếm phái đã như cây liền cành. Đại ca vì cứu tiểu muội mà mạo hiểa.m thì khi nào tiểu muội gặp nạn chạy trốn lấy một mình. Sư phụ nghe biết việc này, tiểu muội không còn tình nghĩa khí đồng đạo, người sẽ giết tiểu muội.

Định Dật vỗ tay reo lên:

- Hay quá! Hay quá! Ngươi nói phải đó! Chúng ta đã là người học võ nếu không nghĩ ngợi gì đến nghĩa khí giang hồ thì sống không bằng chết. Bất luận là nam hay nữ đều phải thế cả.

Mọi người nghe mụ nói ra chiều sảng khoái đều nghĩ bụng:

- Vị lão ni cô này khí khái chẳng kém gì bậc tu mi.

Nghi Lâm kể tiếp:

- Đệ tử nói vậy nhưng Lệnh Hồ đại ca càng thóa mạ lớn hơn: "Con tiểu ni cô khốn nạn này! Ngươi ở đây làm vướng chân tay ta, khiến ta không thi triển được "Hoa Sơn kiếm pháp" thiên hạ vô địch. Nhất định ngươi muốn lạo vào tay Điền Bá Quang phải không? Té ra ngươi thông đồng với gã cố hãm hại ta... Lao Đức Nặc này bữa nay phải vận xui vừa ra cửa đã gặp ni cô lại là một tiểu ni cô tuyệt tử, tuyệt tôn đến 18 đời con, cháu nó làm hư, con người sắt thép chém không vào, làm hư cả một kiếm pháp tuyệt đại kỳ diệu mà còn lo không giữ nổi tính mạng cho nó nữa. Hỏng rồi! Hỏng rồi! Điền Bá Quang! Ngươi chém ta một đao cho chết quách đi! Bữa nay ta thật tới số rồi đây.

Mọi người nghe Nghi Lâm mồm mép bẻo lẻo, thanh âm uyển chuyển, trong trẻo. Cô thuật những câu nói thô tục vô lại của Lệnh Hồ Xung mà rất lọt tai.

Nghi Lâm lại nói tiếp:

- Đệ tử nghe Lệnh Hồ đại ca nói vậy tuy biết y cố thóa mạ để mình chạy cho thoát thân. Đệ tử cũng nghĩ rằng: mình có ở lại sơn động song võ công kém cỏi thì chẳng những không giúp được gì cho Lệnh Hồ đại ca mà còn khiến y vướng víu chân tay không thi triển được Hoa Sơn kiếm pháp đến chổ tinh diệu.

Định Dật hắng giọng một tiếng nói:

- Thằng nhỏ đó thật khoác lác hết chỗ nói. Hoa Sơn kiếm pháp nhà gã bất quá chỉ có bấy nhiêu mà gã dám xưng là thiên hạ vô địch.

Nghi Lâm ngây thơ nói:

- Sư phụ! Đó là y hăm dọa Điền Bá Quang để gã biết khó khăn mà rút lui chăng? Đệ tử nghe y mắng mỗi lúc một dữ tợn hơn, liền nói:

- Lao đại ca! Tiểu muội đi đây! Sau này sẽ có ngày gặp mặt.

Y lại mắng thêm:

- Đồ khỉ cứ cút đi! Càng xa càng tốt. Mỗi lần gặp ni cô hễ đánh bạc là thuạ Ta vĩnh viễn không muốn nhìn mặt ngươi nữa. Lão tử bình sinh thích đánh bạc thì còn gặp ngươi làm cái gì?

Định Dật sư thái lại nổi giận đùng đùng, vỗ bàn quát lên:

- Thằng lỏi con láo thật ! Sao ngươi không đâm lòi ruột gã ra rồi bỏ đi?

Nghi Lâm đáp:

- Đệ tử sợ y nổi nóng đành phải bỏ đi ra khỏi sơn động. Trong động lập tức những tiếng binh khí chạm nhau chát chúa vang lên. Đệ tử nghĩ rằng: Nếu Lệnh Hồ đại ca đại ca mà bị bại dưới bàn tay Điền Bá Quang tất hắn bắt đệ tử. Còn đại ca mà thắng ra khỏi cửa động có gặp đệ tử lại khiến y xúi quẩy đánh bạc thuạ Đệ tử nghĩ thế rồi nghiến răng chạy đi tìm sư phụ xin lão nhân gia đi viện trợ đặng thu thập tên ác ôn Điền Bá Quang.

Nghi Lâm đột nhiên cất tiếng hỏi:

- Sư phụ! Về sau Lệnh Hồ đại ca không may uổng mạng phải chăng vì y... gặp đồ nhi phải vận xui?

Định Dật tức giận đáp:

- Sao lại vì gặp ni cô mà đánh bạc thuả Toàn là những lời nói nhăng, nói bậy. Thế mà ngươi cũng tin được ư? Nơi đây biết bao nhiêu người gặp thầy trò ta, chẳng lẽ họ đều bị xui xẻo hay sao?

Mọi người nghe thầy trò Định Dật đối đáp đều mỉm cười, nhưng không ai dám cười lên tiếng.

Nghi Lâm nói:

- Dạ! Đồ nhi chạy cho đến lúc trời sáng thì vừa trông thấy thành Hành Dương, trong lòng mới hơi yên dạ. Đồ nhi chắc sẽ được gặp sư phụ ngay. Ngờ đâu lúc ấy Điền Bá Quang cũng đuổi tới nơi. Đồ nhi vừa nhìn thấy hắn liền nhủn chân ra, chạy được mấy bước lại bị hắn bắt. Đồ nhi nghĩ rằng hắn đã đuổi tới đây thì Lao đại ca phái Hoa Sơn còn ở trong động nhất định đã bị hại rồi, trong lòng rất lấy làm áy náy. Điền Bá Quang thấy trên đường có nhiều người qua lại, không dám dở trò vô lễ. Hắn liền bảo: "Nếu tiểu sư thái đi theo tại hạ thì tại hạ không đụng gì đến tiểu sư thái cả, bằng tiểu sư thái quật cường không nghe lời thì tại hạ lập tức lột trần tiểu sư thái ra để cho mọi người chê cười". Đồ nhi sợ quá không dám phản kháng đành theo hắn vào trong thành.

Khi đến trước Túy Tiên lầu hắn bảo: "Tiểu sư thái! Tiểu sư thái là một vị tiên cô ở trên trời sà xuống phàm trần. Đây là Túy Tiên lâu vậy chúng ta nên uống một bữa thật say cho thỏa thích". Đồ nhi bảo hắn: "Người xuất gia phải ăn chay và không uống rượu. Đó là lề luật trong Bạch Vân am của tiểu ni". Hắn bảo: "Lề luật Bạch Vân am sao mà nhiều chuyện thế? Tiểu sư thái làm sao giữ được hết? Để tại hạ cho tiểu sư thái phá giới một phen. Tất cả cái gì gọi là thanh quy giới luật chẳng qua là lừa bịp đời mà thôi. Cả sư phu... cả sư phụ của tiểu sư thái... "

Nghi Lâm nói tới đây ngước mắt nhìn trộm Định Dật rồi không nói nữa.

Định Dật nói:

- Tên ác nhân đó ăn càn nói dở, bất tất đề cập đến hắn, ta chỉ cần nghe câu chuyện về sau ra thế nào mà thôi.

Nghi Lâm đáp:

- Dạ! Sau đồ nhi bảo hắn: "Dù ai đã theo dõi đến đâu cũng không bắt gặp sư phụ ta uống rượu ăn thịt chó lén lút

Mọi người nghe nói, không nhịn được đều cười ồ!

Nghi Lâm tuy không thuật hết lời Điền Bá Quang nói trước, nhưng nghe câu đáp của Nghi Lâm ai cũng hiểu ngầm hắn đã bảo Định Dật ẩn vào chỗ kín để lén lút uống rượu ăn thịt chó.

Định Dật sa sầm nét mặt nghĩ bụng:

- Con nhỏ này thật là ngây ngô, ăn nói chẳng biết úy kỵ là gì.

Nghi Lâm lại kể tiếp:

- Tên ác nhân đó thò tay ra túm lấy vạt áo đồ nhi nói: "Tiểu sư thái lên lầu để cùng tại hạ uống rượu không thì tại hạ xé rách áo ra". Đồ nhi không sao được đành theo hắn lên lầu. Hắn gọi rượu lấy thịt. Tên ác nhân này thật tệ hại. Đồ nhi nói là chỉ ăn rau đậu

mà hắn lại kêu toàn thịt bò, thịt heo, thịt gà, cùng tôm cá là những đồ ăn mặn. Hắn còn hăm đồ nhi không ăn thì hắn xé rách quần áo. Giữa lúc ấy có một người lên tửu lầu, lưng đeo trường kiếm, sắc mặt lợt lạt. Đầy người vết máu loang lổ. Người đó đến ngồi xuống cạnh bàn bên cạnh. Y không nói nửa lời bưng ngay lấy chung rượu trước mặt đồ nhi lên uống một hơi cạn sạch. Đoạn y lại tự rót một chung uống hết. Y rót chung thứ ba đưa tới trước mặt Điền Bá Quang nói "xin mời", rồi lại đưa đến trước mặt đồ nhi cũng nói "xin mời". Đoạn y lại uống cạn. Đồ nhi vừa nghe thanh âm y bất giác vừa kinh hãi vừa mừng thầm. Nguyên y chính là người vừa cứu đồ nhi ở trong sơn động. Tạ Ơn trời phật. Y chưa bị Điền Bá Quang sát hại. Nhưng vì cứu đồ nhi nên trong mình y có vấy máu, xem chừng y bị thương khá nặng.

Nghi Lâm ngừng lại một chút rồi kể tiếp:

- Điền Bá Quang ngó người mới đến từ đầu đến chân rồi hỏi: "Ngươi đấy ử". Y đáp:: "Phải rồi". Điền Bá Quang nhìn y giơ ngón tay cái lên khen: "Hảo hán tử!". Y cũng nhìn Điền Bá Quang giơ ngón tay cái lên khen "Hảo đao pháp!". Rồi hai người cùng nổi lên tràng cười và cùng uống hai chung rượu. Đồ nhi rất lấy làm kỳ vì hai người đêm qua mới đánh nhau thừa sống chí chết mà bây giờ đột nhiên đã biến thành đôi bạn tốt.

Nghi Lâm dừng lại như để sắp đặt câu chuyện rồi nàng kể:

- Điền Bá Quang hỏi: "Ngươi có phải là Lao Đức Nặc không? Lao Đức Nặc là một lão già xấu xa, đâu có được phong lưu, anh tuấn như ngươi?". Người kia đáp: "Ta không phải là Lao Đức Nặc". Điền Bá Quang vỗ bàn nói: "Phải rồi! Ngươi là Lệnh Hồ Xung phái Hoa Sơn. Ta thường nghe nói tên đồ đệ đứng đầu phái Hoa Sơn siêu quần xuất chúng, dám nói dám làm, đáng là

một nhân vật số một trên chốn giang hồ". Lệnh Hồ đại ca thừa nhận cười đáp: "không dám, Lệnh Hồ Xung này là một tên bại tướng dưới tay các hạ, thật lấy làm xấu hổ". Điền Bá Quang nói: "Đánh nhau rồi mới nhận họ. Chúng ta kết bạn với nhau nên chăng? Lệnh Hồ huynh đã ưng vị tiểu ni cô xinh đẹp này thì tiểu đệ nhường cho đó. Coi nặng sắc đẹp mà xem thường bè bạn thì đâu phải là hành vi của Ngô bối?"

Định Dật sư thái sắc mặt xám xanh, hằn học nói:

- Tên ác tặc kia thật là đáng chết! Thật là đáng chết!

Nghi Lâm nước mắt chảy vòng quanh cơ hồ bật lên tiếng khóc. Nàng nói:

- Sư phụ! Lệnh Hồ đại ca đột nhiên cất tiếng mắng mỏ đồ nhị Y nói: "Tiểu ni cô này mặt không huyết sắc. Suốt đời ăn rau xanh cùng đậu hủ thì dung mạo còn có chi đáng kể? Điền huynh! Bình sinh tiểu đệ hễ thấy mặt ni cô là tức mình, chỉ muốn giết hết ni cô khắp thiên hạ. Điền Bá Quang cười hỏi: "Tại sao thế?". Lệnh Hồ đại ca đáp: "Chẳng dấu gì Điền huynh, tiểu đệ bình sinh chỉ thích đánh bạc, coi quý quân bài quên cả tính mạng. Thế mà hễ gặp ni cô thì hôm ấy không dám đánh bạc nữa vì đánh đâu thua đấy. Tiểu đệ đã thí nghiệm nhiều lần mà không sai lần nào. Chẳng những một mình tiểu đệ, hết thảy anh em phái Hoa Sơn cũng giống thế. Vì vậy đệ tử phái Hoa Sơn, hễ gặp các vị sư bá, sư thúc, sư tỷ, sư muội phái Hằng Sơn thì bề ngoài tuy tỏ ra kính trọng mà trong lòng đều lo thầm cho vận mạng xúi quẩy.

Định Dật tức quá, xoay tay lại đánh cho Lao Đức Nặc đứng bên một cái tát tai thật mạnh. Mụ ra tay vừa lẹ vừa đột ngột, Lao Đức Nặc không kịp né tránh, lão trúng cái tát tai nảy đom đóm cơ hồ ngất xỉu đi, xuýt nữa ngã lăn ra.

Lưu Chính Phong cười nói:

- Định Dật sư thái! Sao sư thái lại nổi nóng như vậy? Lệnh Hồ hiền điệt vì muốn cứu lệnh cao đồ nên mới bịa chuyện nói nhăng với Điền Bá Quang. Y dùng lời xảo trá mà sư thái tin là thật ư?

Định Dật sư thái ngẩn ngơ hỏi lại:

- Lưu tam gia cho là gã vì cứu Nghi Lâm mà nói thế hay sao?

Lưu Chính Phong đáp:

- Tại hạ đoán chắc như vậy. Nghi Lâm sư điệt! Ngươi nghĩ có đúng không?

Nghi Lâm vành mắt đỏ hoe đáp:

- Lệnh Hồ đại ca rất tử tế! Nhưng y... nói năng thô tục vô lễ. Sư phụ đã nổi nóng, đệ tử không dám nói nữa.

Định Dật thúc giục:

- Ngươi nói hết đi! Và ngươi phải kể rành mạch từng chữ để xem gã thực có hảo tâm, hay là gã có hỗn láo. Nếu gã là một tên lãng tử vô loại thì dù gã chết rồi, ta còn phải tính toán với Nhạc lão nhi.

Nghi Lâm ấp úng mãi không dám nói ra.

Định Dật lại giục:

- Nói đi! Không cần úy kỵ chi nữa. Dù gã hay hay dở chẳng lẽ chúng ta không phân biệt được ư?

Nghi Lâm nói:

- Dạ! Lệnh Hồ đại ca lại nói: "Điền huynh! Chúng ta là người học võ, tìm cái sống ở đầu mũi đao. Tuy người võ nghệ cao cường chiếm được tiện nghi, nhưng xét cho cùng cũng do vận khí mà ra. Điền huynh Nhậm Ngã Hành bảo có đúng không? Nếu gặp phải tay cao thủ võ công sít soát thì cuộc sinh tử tồn

vong lại do vận mạng quyết định. Đừng nói tiểu ni cô này gày nhom như học trò, nhấc lên không đáng ba lạng mà dù là thiên tiên hạ phàm, Lệnh Hồ Xung này cũng nhìn thẳng băng không thèm ngó tới. Con người ta đến tính mạng là trọng yếu. Trọng sắc khinh bạn còn là tầm thường, chứ trọng sắc coi khinh tính mạng thì thật là ngu ngốc! Tiểu ni cô này chúng ta chớ động đắn y.

Nghi Lâm ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Điền Bá Quang cười nói: "Lệnh Hồ huynh! Tiểu đệ một trang hán tử chẳng biết sợ trời đất là gì, thế thì đối đãi với một vị ni cô còn úy kỵ gì nữa?". Lệnh Hồ đại ca cười đáp: "Hừ! Tiểu đệ mà gặp ni cô là y như vận xui, chẳng thể không tin được. Điền huynh thử nghĩ coi: Tối hôm qua tiểu đệ vẫn giữ mực đứng đắn, không nhìn đắn mặt tiểu ni cô này, chỉ nghe thanh âm y nói cũng bị Điền huynh chém trúng ba đao, suýt nữa mất mạng. Như thế mà còn chưa xui thì thế nào mới là xuỉ". Điền Bá Quang cười ha hả nói: "Nếu vậy thì xui thiệt!". Lệnh Hồ đại ca lại nói: "Điền huynh! Tiểu đệ không nói chuyện với ni cộ Chúng mình là nam tử hán đại trượng phu, cứ uống rượu cho thỏa thích để tiểu ni cô này cút đi. Đó là một lời kim thạch khuyên Điền huynh. Điền huynh mà đụng vào y là gặp vận hoa cái đó. Rồi từ đây sẽ gặp nhiều chuyện tức mình trên chốn giang hồ. Trừ phi Điền huynh cũng xuất gia làm hòa thượng thì không kể. Đó là "Thiên hạ tam độc" sao Điền huynh lại không xa lánh.

Lưu Chính Phong ngắt lời:

- Thế rồi Điẩn Bá Quang bảo sao?

Nghi Lâm đáp:

- Điền Bá Quang hỏi lại ngay: "Thiên hạ tam độc là những gì?". Lệnh Hồ đại ca lộ vẻ kinh ngạc đáp: "Đến thiên hạ tam độc

mà Điền huynh cũng không biết ư? Người ta có câu: Ni cô, Tỳ sương, Kim tuyến xà, dù lớn mật hay nhát gan cũng chớ động vào. Ni cô là cái độc thứ nhất, Tỳ sương là cái độc thứ hai, rắn kim tuyến là cái độc thứ bạ Trong thiên hạ tam độc, ni cô đứng hàng đầu. Bọn nam đệ tử Ngũ nhạc kiếm phái chúng tôi đều nghi nhớ câu này".

Định Dật sư thái nghe tới đây không nhẫn nại được nữa, mụ nổi giận đùng đùng giơ tay lên vỗ mạnh xuống kỷ trà rồi lớn tiếng thóa mạ:

- Mẹ kiếp! Nó nói gì mà thúi thế?

Lao Đức Nặc từng bị Định Dật hành hạ đau khổ, lão đã đứng lảng tránh sang một bên, bây giờ thấy mặt mụ đỏ gay lại tránh xa thêm một bước nữa.

Lưu Chính Phong thở dài nói:

- Lệnh Hồ hiền điệt tuy vì lòng tốt mà nói vậy, nhưng những lời y buột miệng nói ra kể cũng hơi quá. Co điều ta phải nhận chân đối với tên ác ôn Điền Bá Quang mà không nói vậy, thiệt khó lòng bịp được hắn.

Nghi Lâm hỏi:

- Lưu sư thúc! Sư thúc biểu Lệnh Hồ đại ca nói vậy là cố bịa chuyện đạ gạt lão họ Điền kia phải không ?

Lưu Chính Phong đáp:

- Dĩ nhiên là thế! Trong Ngũ Nhạc kiếm phái làm gì có những câu chuyện bậy bạ và láo toét như vậy? Còn một ngày nữa là đến ngày Lưu mỗ rửa tay gác kiếm. Lưu mỗ muốn hết thảy mọi sự hanh thông vui vẻ. Nếu hai bên còn có điều hiềm nghi với quý phái, thì khi nào Lưu mỗ lại kính cẩn mời Định Dật sư thái cùng các vị hiền điệt quang lâm tệ xá.

Định Dật nghe Lưu Chính Phong nói mấy câu này, nét mặt cũng hòa hoãn lại đôi chút. Mụ hắng giọng một tiếng rồi mắng:

- Thằng lỏi thối miệng đó không biết người thất đức nào đã dậy nên gã như vậy?

Câu nói này dĩ nhiên là có mạt sát sư phụ Lệnh Hồ Xung, chưởng môn phái Hoa Sơn.

Lưu Chính Phong lại khuyên can:

- Sư thái chẳng nên nóng giận. Điền Bá Quang là một tên võ công cao cường. Lệnh Hồ sư điệt không địch nổi gã mà thấy Nghi Lâm tiểu sư thái lâm vào tình trạng cực kỳ nguy hiểm, nên y phải bịa đặt ra những điều tiếng đặng gạt tên ác tặc kia buông tha tiểu sư thái mà thôi. Theo lẽ Điền Bá Quang bôn tẩu giang hồ, khắp thiên hạ chỗ nào cũng có lốt chân, dễ gì mà gạt được hắn? Người đời không hiểu đối với bọn xuất gia đều có thành kiến sai lệch là chuyện thực. Lệnh Hồ sư điệt liền thừa cơ đưa ra những lời nói đó.

Định Dật quay lại hỏi Nghi Lâm:

- Có phải Điền Bá Quang vì thế mà buông tha ngươi không?

Nghi Lâm lắc đầu đáp:

- Không có đâu! Điền Bá Quang lúc đầu còn do dự một chút, sau hắn quyết định chỉ ngó đệ tử hai lần rồi nói: "Đa tạ Lệnh Hồ huynh đã có lòng tốt khuyên can, nhưng vị tiểu ni cô này chúng ta đã gặp đây, cứ để ni cô ngồi lại bồi tiếp là hơn". Lệnh Hồ đại ca liền cười khành khạch nói: "Nhìn lâu một khắc là thêm một khắc xúi quẩy chứ chẳng ích gì

Cô ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Giữa lúc ấy, hai chàng trai thanh niên ngồi ở bàn bên đột nhiên rút trường kiếm tiến lại trước mặt Điền Bá Quang lớn

tiếng quát hỏi: "Ngươi có phải là Điền Bá Quang không?". Điền Bá Quang hỏi lại: "Làm sao?". Chàng thanh niên nói: "Ta phải giết mi là một tên dâm tặc!" rồi phóng kiếm đâm tới Điền Bá Quang. Coi kiếm chiêu thì ra kiếm pháp phái Thái Sơn. Chàng thanh niên đó chính tức là sư huynh này đây.

Cô vừa nói vừa trỏ vào xác chắt nằm trên tấm ván.

Nghi Lâm ngừng lại một chút rồi nói tiắp:

- Điền Bá Quang vẫn ngồi yên không đứng dậy. Hắn né người tránh khỏi rồi hỏi: "Lệnh Hồ huynh! Gã này ở phái Thái Sơn. Lệnh Hồ huynh có giúp gã không?". Lệnh Hồ đại ca đáp: "Ngũ Nhạc kiếm phái như cây liền cành dĩ nhiên tiểu đệ phải giúp y". Điền Bá Quang nói: "Các vị Ở phái Hoa Sơn, Thái Sơn, Hằng Sơn cả ba người liên thủ với nhau cũng không đánh được ta đâu". Lệnh Hồ đại ca đáp: "Đánh không lại cũng phải đánh". Y nói xong rút trường kiếm ra. Lúc này chàng trai thanh niên đã đâm Điền Bá Quang bảy tám kiếm và hắn đều tránh khỏi. Chàng thanh niên nhổ toẹt nước miếng vào mặt Lệnh Hồ đại ca rồi thóa mạ: "Trong Ngũ Nhạc kiếm phái ta làm gì có những hạng dâm đồ ác tặc như mỉ". Chàng ta vừa nói vừa phóng kiếm đâm Lệnh Hồ đại cạ Lệnh Hồ đại ca nhẩy lùi lại phía sau tránh khỏi nhát kiếm. Đồng thời y phóng kiếm đâm vào sau lưng Điền Bá Quang. Nhưng tên ác nhân này võ công thiệt là ghê gớm! Hắn vừa liệng mình đi một cái, tay đã cầm thanh đơn đao cười nói: "Ngồi xuống! Ngồi xuống! Uống rượu đi! Uống rượu đi!". Rồi gã lại tra đao vào vỏ. Vị sư huynh phái Thái Sơn kia không hiểu đã bị trúng một đao vào trước ngực lúc nào. Máu tươi vọt ra chàng trợn mắt nhìn Điền Bá Quang, người lảo đảo mấy cái rồi té xuống sàn gác.

Nghi Lâm nói tới đây quay lại nhìn Địa Tuyệt đạo nhân nói:

- Vị sư bá ở phái Thái Sơn này liền nhảy vọt tới trước mặt Điền Bá Quang, quát lên một tiếng rồi phóng kiếm đánh luôn. Coi những kiếm chiêu của sư bá cực kỳ lợi hại. Thế mà Điền Bá Quang vẫn ngồi yên trên ghế rút đao ra nghênh địch. Sư bá đánh luôn mười bảy mười tám chiêu, hắn vẫn ngồi đỡ gạt chứ không đứng dậy.

Thiên Môn đạo nhân sa sầm nét mặt hỏi:

- Sư đệ! Tên ác tặc đó võ công ghê gớm đến thế thật ư?

Thiên Môn đạo nhân đạo nhân vừa hỏi câu này vừa đưa mắt nhìn người nằm trên ván.

Địa Tuyệt đạo trưởng buông tiếng thở dài, nét mặt không còn chút huyết sắc. Lúc này lão càng nhợt nhạt hơn, trông chẳng khác gì người chết rồi. Lão từ từ quay đầu đi.

Mọi người đẩu biết rằng cử động của lão tức là câu trả lời, lão thừa nhận võ công Điền Bá Quang là ghê gớm thật. Mọi người lại đưa mắt nhìn qua Nghi Lâm để chờ cô kể tiếp.

Nghi Lâm lại nói:

- Khi đó Lệnh Hồ đại ca đột nhiên vung kiếm lên đâm nhẹ vào Điền Bá Quang. Điền Bá Quang lướt đơn đao trở lại gạt chiêu kiếm kia. Bây giờ hắn mới đứng lên.

Định Dật hỏi:

- Ngươi nói không đúng rồi! Chẳng lẽ Địa Tuyệt đạo nhân đâm hắn đắn mười bảy, mười tám chiêu mà hắn vẫn ngồi yên, Lệnh Hồ Xung vừa đâm một kiếm mà hắn phải đứng dậy ngay là thế nào?

Nghi Lâm đáp:

- Chính là Điền Bá Quang giải thích: "Lệnh Hồ huynh! Lệnh Hồ huynh là bạn tạ Bây giờ Lệnh Hồ huynh cầm kiếm đánh ta,

nếu ta ngồi yên không đứng dậy thì có điều thất lễ với Lệnh Hồ huynh. Võ công ta tuy cao hơn nhưng trong lòng ta vẫn có ý kính trọng Lệnh Hồ huynh. Vì thế mà bất luận thắng bại ta cũng phải đứng lên nghênh địch. Còn đối với lão mũi trâu kia thì bất tất phải thế?". Lệnh Hồ đại ca hắng giọng một tiếng rồi nói: "Được lọt vào mắt xanh của Điền huynh, Lệnh Hồ Xung này thêm phần rạng rỡ". Lệnh Hồ đại ca phóng luôn ba chiêu veo véo. Sư phụ! Ba chiêu này lợi hại vô cùng. Cả thượng bàn Điền Bá Quang đều bao phủ một làn kiếm quang...

Định Dật gật đầu nói:

- Đó là chỗ Nhạc lão nhi rất lấy làm đắc ý . Chiêu thức này kêu bằng "Trường Giang tam điệp lãng" gì gì đó. Họ dồn nhát kiếm thứ hai mãnh liệt hơn nhát kiếm thứ nhất, rồi nhát thứ ba lại còn hơn nhát thứ hai. Thế rồi Điẳn Bá Quang chiết giải bằng cách nào?

Mọi người trong nhà sảnh đường ai cũng hiểu "Trường giang tam điệp lãng" này của phái Hoa Sơn phóng liền ra ba chiêu liên hoàn cực kỳ lợi hại, họ nóng lòng biết Điẳn Bá Quang ứng phó cách nào.

Bỗng nghe Nghi Lâm đáp:

- Điền Bá Quang mỗi chiêu phải lùi một bước, ba chiêu lùi luôn ba bước rồi reo lên: "Hảo kiếm pháp". Đoạn hắn quay lại nhìn Địa Tuyệt đạo trưởng nói: "Lão mũi trâu! Sao lão không tiến vào giáp công?".

Nguyên Lệnh Hồ Xung phóng ra tuyệt chiêu này mà Địa Tuyệt đạo trưởng đứng bên vẫn không nhảy vào viện trợ.

Nghi Lâm lại nói tiếp:

- Địa Tuyệt sư bá lạnh lùng đáp: "Ta là bậc chính nhân quân tử phái Thái Sơn, khi nào lại liên thủ với bọn tà đồ dâm ác?". Đệ

tử không nhịn được liền cãi: "Sư bá đừng nói oan cho Lệnh Hồ sư huynh! Y là người tốt". Địa Tuyệt sư bá cười lạt hỏi: "Gã là người tốt ư? Hà hà! Gã đi bè đảng với Điền Bá Quang thì lại càng tốt lắm!". Đột nhiên Địa Tuyệt sư bá la lên một tiếng "úi chao" rồi hai tay ôm ngực, vẻ mặt trông rất cổ quái. Điền Bá Quang tra gươm vào vỏ bảo đệ tử: "Ngồi xuống! Ngồi xuống! Uống rượu đi! Uống rượu đi!". Đệ tử thấy Địa Tuyệt sư bá trong khe mười đầu ngón tay đều ứa máu tươi ra, không biết Điền Bá Quang đã dùng đao pháp thần kỳ gì mà tuyệt không thấy hắn giơ tay lên động thủ. Địa Tuyệt sư bá ngực bị trúng đao thật nhanh hơn điện chớp. Đệ tử sợ quá ngẩn người ra la lên: "Đừng... giết y!". Điền Bá Quang cười nói: "Tiểu mỹ nhân đã bảo đừng giết là ta không giết y đâu". Địa Tuyệt sư thúc vẫn giữ vết thương chạy xuống thang lầu.

Nghi Lâm nói tới đây dừng lại, Định Dật thúc giục:

- Rồi sao nữa?

Nghi Lâm nói:

- Lệnh Hồ đại ca muốn chạy theo để cứu ứng. Nhưng Điền Bá Quang nói: "Lệnh Hồ huynh! Ngồi xuống đây uống rượu đi! Lão mũi trâu kiêu ngạo như thế chết là đáng kiếp còn cứu y làm chỉ". Lệnh Hồ đại ca nhăn nhó cười lắc đầu. Y uống liền hai bát rượu. Điền Bá Quang lại nói: "Lão đạo nhân mũi trâu đó đáng kể là tay cao thủ đệ nhất phái Thái Sơn. Nhát đao của Điền mỗ chém lẹ như vậy mà lão còn kịp co lại ba tấc, nên đâm không chết lão. Những bậc anh hùng trong thiên hạ thoát được chiêu đao này của Điền mỗ mới có Địa Tuyệt đạo nhân đó là người giỏi nhất. Giỏi lắm! Võ nghệ hay lắm. Cả phái Thái Sơn tuyệt nghệ còn được hai người. Lệnh Hồ huynh! Lão mũi trâu kia không chết thì về sau Lệnh Hồ huynh còn bị nhiều sự rắc rối

đó". Lệnh Hồ đại ca cười đáp:

"Một đời tiểu đệ ngày nào chả có chuyện rắc rối. Mặc kệ y, mình cứ uống rượu, uống nữa đi! Điền huynh! Điền huynh mà động thủ thì tiểu đệ không tránh nổi". Điẩn Bá Quang cười nói: "Vừa rồi tiểu đệ còn lưu tình là để báo đáp mối tình Lệnh Hồ huynh đã không giết tiểu đệ đêm qua, lúc ở trong sơn động". Đệ tử nghe hắn nói vậy rất lấy làm kỳ. Vậy ra đêm qua hai người đã đánh nhau ở trong sơn động mà Lệnh Hồ đại ca lại chiếm được thượng phong, tha mạng cho hắn.

Mọi người nghe Nghi Lâm thuật đến đây sắc mặt đều tỏ ra bất mãn. Họ cho rằng Lệnh Hồ Xung không nên giao tình với tên dâm tặc cực kỳ tàn ác như Điền Bá Quang.

[redacted]

Lệnh Hồ Xung Dùng Trí Khích Điền Bá Quang

Nghi Lâm lại nói tiếp:

- Khi ấy Lệnh Hồ đại ca đáp: "Tối hôm qua ở trong sơn động tại hạ đã hết sức mà võ công không bằng người khi nào dám nói tới chuyện kiếm hạ lưu tình cho ai?".

Điền Bá Quang cười khanh khách nói: "Lúc Lệnh Hồ huynh cùng vị tiểu ni cô đây ẩn nấp ở trong sơn động, tiểu ni cô sơ gây nên tiếng động bị Điền mỗ phát giác. Còn Lệnh Hồ huynh vẫn nín hơi ngừng thở. Điền mỗ chẳng khi nào ngờ tới còn có người khác ở bên. Điền mỗ giữ tiểu ni cô này đang định phá thanh quy giới luật của cô, giả tỷ Lệnh Hồ huynh chờ một tý nữa, rồi nhân khi Điền mỗ vô chẳng ngờ mà đâm một kiếm thì nhất định Điền mỗ phải uổng mạng. Lệnh Hồ huynh ơi! Lệnh Hồ huynh nào phải đứa nhỏ 11, 12 tuổi mà lại không biết lẽ đó? Điền mỗ biết Lệnh Hồ huynh đường đường là đấng trượng phu, không muốn dùng thủ đoạn ám toán. Vì thế mà Lệnh Hồ huynh chỉ phóng kiếm đâm lướt nhẹ trên bả vai Điền mổ.

Định Dật hỏi:

- Điền Bá Quang nói vậy thì Lệnh Hồ Xung bảo sao?

Nghi Lâm đáp:

- Lệnh Hồ đại ca nói: "Nếu tiểu đệ chờ thêm một lát nữa thì tiểu cô nương này há chẳng bị Điền huynh làm ô nhục ư? Tiểu đệ nói rõ cho Điền huynh biết: Dù tiểu đệ thấy mặt ni cô là tức mình rồi, nhưng dù sao phái Hằng Sơn cũng là một trong Ngũ

Nhạc kiếm phái. Thế mà Điền huynh làm ô nhục thì không thể dung thứ được". Điền Bá Quang cười hỏi: "Nói vậy thì nói, song nếu Lệnh Hồ huynh chỉ cần đâu sâu nhát kiếm đó thêm ba bốn tấc là một cánh tay của Điền mỗ sẽ thành tàn phế. Sao Lệnh Hồ huynh vừa đâm tới đã rút tay về ngay?". Lệnh Hồ đại ca đáp: "Tiểu đệ là đệ tử phái Hoa Sơn, có lý đâu lại dùng thủ đoạn ám toán thương nhân? Điền huynh đã phóng đao đâm vào vai tiểu đệ thì tiểu đệ cũng đâm trả một kiếm vào vai. Thế là hòa rồi. Nhược bằng còn tỷ dấu nữa thì cũng tỷ đấu một cách đường đường chính chính, không ai chiếm phần tiện nghi của ai". Điền Bá Quang cười khánh khách nói: "Hay lắm! Hay lắm! Lệnh Hồ huynh lại đây, tiểu đệ kết bạn với Lệnh Hồ huynh uống một chung đã lš

Nghi Lâm nói tới đây ngừng lại thì Định Dật thúc giục:

- Sao người không kể hết đi?

Nghi Lâm dạ một tiếng kể tiếp:

- Lệnh Hồ đại ca nói: "Võ công thì tiểu đệ không bằng Điền huynh, nhưng tửu lượng thì chắc Điền huynh kém rồi". Điền Bá Quang hỏi: "Có thật tửu lượng tiểu đệ không bằng Lệnh Hồ huynh chăng? Cái đó chưa chắc. Bây giờ chúng ta lại đấu rượu. Mỗi người hãy uống mười bát lớn trước". Lệnh Hồ đại ca chau mày nói: "Điền huynh! Tiểu đệ nghĩ rằng Điền huynh là một tay hảo hán không thèm chiếm phần tiện nghi hơn người thì tiểu đệ mới cùng Điền huynh đấu rượu, ngờ đâu tiểu đệ thất vọng".

Nghi Lâm nói tới đây thở phào một cái, cô kể tiếp:

- Điền Bá Quang liắc mắt nhìn Lệnh Hồ đại ca hỏi: "Sao Lệnh Hồ huynh lại bảo Điền mỗ chiếm phần tiện nghỉ". Lệnh Hồ đại ca đáp: "Điền huynh đã biết tiểu đệ rất ngán bọn ni cô, thấy họ là trong người khó chịu, ăn uống cũng không thích nữa, thì còn

đấu rượu với Điền huynh sao được?". Điền Bá Quang lại cười nói: "Lệnh Hồ huynh! Điền mỗ biết Lệnh Hồ huynh tìm thiên phương bách kế để cứu vị tiểu ni cô này. Song Điền mỗ quý sắc đẹp như tính mạng. Điền mỗ đã thấy vị tiểu ni cô này xinh đẹp như thế thì dù Lệnh Hồ huynh có nói gì Điền mỗ cũng không buông tha đâu. Nếu Lệnh Hồ huynh muốn Điền mỗ buông tha y thì phải chịu một điều kiện". Lệnh Hồ đại ca đáp: "Được rồi Điền huynh cứ nói đi. Dù trên có núi đao, dưới có vạc dầu, Lệnh Hồ Xung này cũng mạnh dạn mà nhận. Nếu chau mày không phải là hạng hảo hán.

Nghi Lâm cặp mắt mơ màng, mặt ửng hồng nàng kể tiếp:

- Điền Bá Quang cười ha hả rót đầy chén rượu vào hai bát nói: "Lệnh Hồ huynh uống bát rượu này đi rồi ta hãy nói chuyện". Lệnh Hồ đại ca bưng bát rượu lên uống một hơi cạn sạch, rồi giơ bát lên nói: "Cạn hết rồi đây!". Điền Bá Quang cũng uống chung rượu rồi nói: "Lệnh Hồ huynh! Tiểu đệ đã là bạn với Lệnh Hồ huynh thì nên theo lề luật giang hồ. Tức là không được trêu vợ bạn. Nếu Lệnh Hồ huynh không chịu lấy tiểu ni cô... "

Nghi Lâm nói tới đây hai má ửng hồng, cúi đầu xuống. Thanh âm cô mỗi lúc một nhỏ. Vả sau chỉ còn như tiếng muỗi kêu, người ngoài khó lòng nghe tiếng.

Định Dật vỗ tay xuống bàn hỏi:

- Ngươi nói nhăng gì lắm thế? Càng nói càng giống hạng hạ lưu. Rồi sau sao nữa?

Nghi Lâm khẽ đáp:

- Gã Điền Bá Quang miệng còn nói nhiều câu hồ đồ. Hắn cười hì hì nói tiếp: "Bậc đại trượng phu một lời đã nói bốn ngựa không theo. Đại huynh ưng thuận lấy cô... lấy cô làm vợ, thì tiểu đệ lập tức buông tha và còn xin lỗi cô nữa. Ngoài điều kiện đó

thì không còn cách nào khác". Lệnh Hồ đại ca "hứ" một tiếng rồi đáp: "Đại huynh muốn tiểu đệ xúi quẩy cả đời hay sao? Vụ này đừng nói tới nữa!". Điền Bá Quang còn nói hồ đồ tỷ như: "đã để đầu tóc thì không phải ni cô", và nhiều câu điên rồ đệ tử phải bịt tai không nghe nữa. Lệnh Hồ đại ca nói: "Im miệng đi! Điền huynh còn nói giỡn những câu chán tai nữa thì Lệnh Hồ Xung này phải chết ngay đương trường. Điền huynh mà không buông tha y thì chúng ta lại quyết một trận tử chiến". Lệnh Hồ đại ca lại cười nói tiếp: "Đứng dậy đánh nhau thì tiểu đệ không bằng Điền huynh nhưng ngồi đánh thì Điều huynh lại không phải là đối thủ của tiểu đệ".

Mọi người lúc trước đã được nghe Nghi Lâm thuật chuyện Điền Bá Quang chỉ ngồi yên trên ghế đón tiếp 17, 18 chiêu thế công cực kỳ lợi hại của Địa Tuyệt đạo trưởng vậy hắn ngồi mà chiến đấu tài tình đến thế nào ai chẳng hiểu rõ? Thế mà bây giờ Lệnh Hồ Xung dám bảo y ngồi đánh nhau thì Điền Bá Quang phải thua chẳng qua là câu nói khích.

Hà Tam Thất gật đầu nói:

- Gặp phải tên ác đồ dâm tặc như vậy, trước hết trêu chọc cho hắn nổi nóng lên rồi hãy thừa cơ hạ thủ. Đó cũng là một diệu kế.

Nghi Lâm lại nói:

- Nhưng Điền Bá Quang sau khi nghe Lệnh Hồ đại ca nói mấy câu đó hắn không nổi nóng, chỉ cười ha hả đáp: "Lệnh Hồ huynh! Điền Bá Quang này khâm phục Lệnh Hồ huynh ở chỗ Lệnh Hồ huynh là người có kiến thức, có đởm lược, có hào khí. Còn về võ công của Lệnh Hồ huynh thì tiểu đệ không coi vào đâu". Lệnh Hồ đại ca nói: "Lệnh Hồ Xung này có khâm phục Điền huynh là ở chỗ đứng lên phóng khoái đao chứ không phải ở chỗ Điền huynh ngồi mà thi triển đao pháp đâu nhé!".

Nghi Lâm nói đến đây ngừng lại, khiến mọi người nóng nghe toan thúc giục, thì cô lại kể tiếp:

- Điền Bá Quang cười lớn hơn nói: "Thế thì Lệnh Hồ huynh hãy còn có chỗ chưa rõ. Thuở nhỏ Điền mỗ phải ngồi mà luyện đao pháp, nên cách ngồi đánh nhau Điều mỗ coi như trò chơi. Vừa rồi Điền mỗ biết lão mũi trâu phái Thái Sơn kia là tay chiết chiêu rất lão luyện, nên không dám coi thường lão. Nhưng Điền mỗ ngồi sử đao đã quen rồi nên chẳng buồn đứng dậy nữa. Thế thì chuyện ngồi đánh Lệnh Hồ huynh bằng tiểu đệ thế nào được?". Lệnh Hồ đại ca nói: "Điền huynh! Trái lại Điền huynh không biết rõ đó thôi. Điền huynh bất quá vì thuở nhỏ mắc bệnh ở chân nên phải ngồi luyện đao pháp hai năm. Về công phu khác tiểu đệ không bằng Điền huynh đã đành, nhưng ngồi mà sử kiếm thì Điền huynh không bằng đâu, vì ngày nào tiểu đệ cũng ngồi mà luyện kiếm".

Nghi Lâm nói tới đây, mọi người đều hướng mục quang về phía Lao Đức Nặc như để dò xem câu đó có thực không. Mỗi người đều tự hỏi:

- Trong võ công phái Hoa Sơn làm gì có môn ngồi mà luyện kiếm?

Lao Đức Nặc lắc đầu cười nói:

- Đại sư ca gạt hắn đấy. Tệ phái không có môn kiếm pháp đó.

Nghi Lâm nói:

- Điền Bá Quang lộ vẻ kinh dị hỏi: "Quả có chuyện đó không? Tiểu đệ không phải là hạng cô độc sao lại không biết? Bây giờ tiểu đệ muốn biết phép đánh kiếm ngồi... của phái Hoa Sơn ra sao?". Lệnh Hồ đại ca đáp: "Kiếm pháp này không phải do ân sư truyền thụ cho tiểu đệ mà là chính tiểu đệ đã sáng chế ra nó". Điền Bá Quang nghe nói biến sắc đáp: "Té ra là thế! Lệnh Hồ

huynh là bậc đại tài! Khiắn cho tiểu đệ khâm phục vô cùng!".

Mọi người đều biết Điền Bá Quang sở dĩ thay đổi sắc mặt là vì người trong võ lâm muốn sáng chế ra một đường quyền pháp hay kiếm pháp đâu phải chuyện dễ dàng. Nếu không phải là tay võ công cao cường lại tài trí hơn người thì khó mà dám đi vào đường khác để sáng chế những chiêu thức mới. Tỉ như Hoa Sơn là một phái lớn nổi tiếng đã mở phái mấy trăm năm, bao nhiêu chiêu thức võ công của phái này đã trải qua hàng vạn lần rèn luyện mà muốn biến đổi một chút cũng khó khăn vô cùng, chứ đừng nói đến chuyện sáng chế ra một kiếm pháp.

Lao Đức Nặc cũng bụng bảo dạ:

- Té ra đại sư ca đã ngấm ngầm sáng lập ra một thứ kiếm pháp. Thế mà sao y không nói với sư phụ? Chẳng lẽ y muốn tự mình dựng ra một môn hộ riêng biệt? Phải rồi! Chắc y bị sư phụ trách phạt đánh đòn nhiều lần rồi phân tâm, có muốn thoát ly phái Hoa Sơn để khỏi chịu nhiều điều khuất phục.

Bỗng Nghi Lâm thở dài nói:

- Lúc ấy Lệnh Hồ đại ca cười hì hì đáp: "Kiếm pháp này khó ngửi lắm. Có chi là đáng bội phục?". Điền Bá Quang kinh dị hỏi: "Tại sao lại khó ngửi?". Đệ tử rất lấy làm kỳ vì kiếm pháp chỉ có cao minh hay không chứ làm gì có khí vị mà khó ngửi. Bỗng nghe Lệnh Hồ đại ca nói tiếp: "Chẳng dấu gì Điền huynh, mỗi buổi sáng tiểu đệ đi tiêu, ngồi trong nhà xí thấy ruồi nhặng bay qua bay lại rất khó chịu. Thế rồi tiểu đệ cầm kiếm lên đâm ruồi nhặng. Ban đầu không đâm trúng. Lâu dần chiêu thức sinh ra tuyệt xảo. Mỗi lần phóng kiếm đều đâm trúng ruồi nhặng. Công việc này lâu ngày đi đến chỗ tâm thần lĩnh hội. Rồi từ chỗ dùng kiếm đâm nhặng đi tới chỗ sáng chế ra một thứ kiếm pháp. Kiếm pháp này thi triển lúc ngồi đi tiêu. Như vậy khí vị há

chẳng khó ngửi ử". Y nói tới đây đệ tử không nhịn được phải phì cười vì Lệnh Hồ đại ca thật là tay hoạt kê đại tài. Nhưng Điền Bá Quang nghe xong tái mặt hỏi: "Lệnh Hồ huynh! Tiểu đệ coi Lệnh Hồ huynh là bạn mà Lệnh Hồ huynh nói thế là khinh khi tiểu đệ như ruồi nhặng phải không? Vậy xin lĩnh giáo mấy chiêu".

Mọi người nghe đắn đây đều ngấm ngầm gật đầu.

Ta nên biết rằng những tay cao thủ tỷ võ quyắt thắng chỉ sơ hở một chút là xảy ra tai hại rất nhiều. Lòng dạ nóng nảy thụ động một chút là bị thua mấy thành. Lệnh Hồ Xung nói vậy tất nhiên là để chọc giận đối phương.

Điền Bá Quang nghe gã nói thế mà nổi giận tức là trúng kế một phần.

Định Dật hỏi:

- Rồi sau sao nữa?

Nghi Lâm đáp:

- Lệnh Hồ đại ca cười khà khà nói: "Khi tại hạ luyện đường kiếm pháp này, tưởng chỉ là một trò chơi, tuyệt không tính gì đến chuyện quyết thắng trong cuộc tranh đấu. Xin Điền huynh đừng hiểu lầm, dù tiểu đệ lớn mật đến đâu cũng chẳng khi nào dám coi Điền huynh như ruồi nhặng trong cầu tiêu".

Đệ tử nghe Lệnh Hồ đại ca nói vậy không nhịn được phải bật cười. Điền Bá Quang lại càng tức giận rút đơn đao ra để xuống bàn nói: "Được rồi! Trước mắt mọi người đây, chúng ta thử tỷ đấu một keo".

Đệ tử thấy cặp mắt hắn chiếu ra những tia sáng hung dữ thì trong lòng hồi hộp vô cùng. Hiển nhiên Điền Bá Quang đã nổi sát khí, muốn ra tay giết Lệnh Hồ đại ca ngay tức khắc.

Bỗng nghe Lệnh Hồ đại ca lên tiếng: "Ngồi mà sử đao kiếm Điền huynh nhất định chưa có công phu cao thâm bằng tiểu đệ. Lệnh Hồ Xung này bữa nay mới kết bạn với Điền huynh, sao lại gây tổn thương hòa khí giữa đôi ta được?"

Định Dật ngắt lời:

- Lệnh Hồ Xung nói vậy thì Điền Bá Quang bảo sao?

Nghi Lâm đáp:

- Điẳn Bá Quang chưa kịp nói gì Lệnh Hồ Xung đại ca lại nói tiếp: "Hơn nữa Lệnh Hồ Xung này đường đường là một bậc đại trượng phu, khi nào chịu dùng chỗ sở trường của mình để chiếm phần tiện nghi hơn bạn?". Điền Bá Quang nói: "Đây là Điền mỗ cam nguyện như vậy, không thể bảo Lệnh Hồ huynh chiếm phần tiện nghi của Điền mỗ được".

Lệnh Hồ đại ca nói: "Điền huynh nói vậy thì nhất định đòi tỷ thí hay sao?". Điền Bá Quang đáp ngay: "Nhất định tỷ thí". Lệnh Hồ đại ca hỏi lại: "Điền huynh nhất định ngồi để tỷ thí ử". Điền Bá Quang đáp: "Phải rồi! Nhất định ngồi để tỷ thí". Lệnh Hồ đại ca nói: "Đã thế chúng ta phải đính ước nói với nhau một điều là trước khi quyắt định thắng bại, ai đứng lên trước người ấy phải chịu thua". Lệnh Hồ Xung lại hỏi: "Thua thì làm sao?". Điền Bá Quang hỏi lại: "Lệnh Hồ huynh tính thế nào?". Lệnh Hồ đại ca đáp: "Đạ tiểu đệ nghĩ xem đã... Được rồi! Một là người thua từ nay có gặp vị tiểu ni cô đây thì không được tỏ thái độ vô lễ bất luận bằng lời nói hay bằng hành động và phải khom lưng thi lễ chào "Tiểu sư phụ. Đệ tử là Điền Bá Quang xin bái kiến sư phụ".

Điền Bá Quang hừ một tiếng rồi hỏi: "Sao Lệnh Hồ huynh biết chắc Điền mỗ phải thuả Trường hợp Lệnh Hồ huynh bị thua thì sao?". Lệnh Hồ Xung đáp: "Tiểu đệ cũng vậy. Ai thua phải thay đổi sư môn, quy đầu làm môn hạ phái Hằng Sơn, tức là đồ tôn

của lão sư thái và là đồ đệ của tiểu ni cô này".

Nghi Lâm ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Sư phụ! Sư phụ thử nghĩ coi Lệnh Hồ đại ca nói vậy có buồn cười không? Đệ tử thu họ làm đồ đệ thế nào được?

Cô nói tới đây, trên môi thoáng qua một nụ cười. Nguyên cô vẫn đầy vẻ âu sầu, bây giờ cô tủm tỉm cười càng tăng thêm vẻ đẹp.

Định Dật đáp:

- Bọn hán tử trên giang hồ, câu gì mà họ chẳng dám nói? Sao ngươi lại tưởng là thật? Đây cũng là Lệnh Hồ Xung muốn chọc giận Điền Bá Quang.

Mụ nói tới đây ngẩng đầu lên, lim dim cặp mắt tự hỏi:

- Gã Lệnh Hồ Xung dùng kế gì mà thắng được Điền Bá Quang? Nếu gã tỷ võ thua thì nuốt lời thế nào cho trôi được? Mụ nghĩ tới đây tự biết trí lực mình so với hạng vô lại lưu manh kia hãy còn kém xa nên chẳng buồn nghĩ nữa cho điên đầu. Mụ hỏi:

- Điền Bá Quang trả lời thế nào?

Nghi Lâm đáp:

- Điền Bá Quang thấy Lệnh Hồ đại ca nói ra vẻ ăn chắc không sợ hãi gì, thì hắn lộ vẻ ngần ngừ. Đệ tử nhận thấy hắn ra chiều nao núng, dường như hắn tự nhủ: "Hay là Lệnh Hồ Xung ngồi sử kiếm quả nhiên có chỗ sở trường hơn người?". Lệnh Hồ đại ca lại nói khích: "Nếu Điền huynh quyết quy đầu vào làm môn hạ phái Hằng Sơn thì chúng ta tỷ đấu làm chi nữa?". Điền Bá Quang tức giận nói: "Lệnh Hồ huynh đừng nói nhăng! Được rồi chúng ta cứ như thế! Kẻ nào thua là phải bái tiểu ni cô đây làm sư phụ.

Đệ tử nói: "Tiểu ni không thể thu nạp các vị làm đồ đệ được,

vì công phu kém cỏi không xứng đáng. Hơn nữa sư phụ tiểu ni không chấp thuận... Đồ đệ phái Hằng Sơn chỉ toàn là ni cô... khi nào lại... ".

Lệnh Hồ đại ca xua tay ngắt lời: "Ta cùng Điền huynh đã thương lượng và quyết định rồi, sư muội không thu, chứ tác thủ thế nào được? Y quay lại nhìn Điền Bá Quang nói: "Điều thứ hai là người thua phải vung đao lên chặt một cái cho thành thái giám".

Sư phụ! Không hiểu y nói vung đao một cái để làm thái giám là nghĩa gì?

Nghi Lâm hỏi vậy, mọi người đều cười ồ.

Định Dật cũng không nhịn được phải phì cười, đáp:

- Đó là những lời nói thô bỉ của bọn lưu manh. Hài tử! Ngươi đã không hiểu thì đừng hỏi nữa, cái đó xấu lắm.

Nghi Lâm nói:

- Trời ơi! Té ra là lời nói thô bỉ. Đệ tử tưởng đó là quan Thái giám của đức Hoàng đế, chả có gì tồi tệ.

Điền Bá Quang nghe Lệnh Hồ đại ca nói thế, liền lườm y hỏi: "Lệnh Hồ huynh! Lệnh Hồ huynh nắm chắc được phần thắng không?".

Lệnh Hồ đại ca đáp: "Cái đó đã hẳn. Đứng mà đánh nhau thì Lệnh Hồ Xung này đứng vào hàng thứ 39 trong võ lâm thiên hạ, còn ngồi đánh thì tiểu đệ đứng vào hàng thứ nhì".

Điền Bá Quang nổi tính hiếu kỳ hỏi lại Lệnh Hồ Xung: "Lệnh Hồ huynh đứng hạng nhì, vậy hạng nhất là ai?".

Lệnh Hồ đại ca đáp: "Hạng nhất là giáo chủ ma giáo tên gọi Đông Phương Bất Bại".

Nghi Lâm vừa nhắc tới tám chữ "Ma giáo giáo chủ Đông Phương Bất Bại" thì vẻ mặt mọi người đều biến đổi.

Nghi Lâm phát giác ra bầu không khí trong sảnh đường đột nhiên có điều khác lạ thì cô vừa ngạc nhiên vừa sợ hãi.

Cô cho là mình ăn nói lầm lẫn, liền hỏi Định Dật:

- Sư phụ! câu đó có đúng không?

Định Dật đáp:

- Ngươi đừng nhắc đến tên hiệu người đó nữa. Hãy nói cho ta hay Lệnh Hồ Xung bảo vậy thì Điền Bá Quang phản ứng ra sao?

Nghi Lâm đáp:

- Điền Bá Quang gật đầu nói: "Các hạ bảo Đông Phương Bất Bại giáo chủ là đệ nhất thì tại hạ không dám nói gì, còn câu các hạ liệt mình vào hàng thứ nhì thì e rằng có điều khoác lác. Chẳng lẽ các hạ lại thắng cả tôn sư là Nhạc tiên sinh nữa hay sao?". Lệnh Hồ đại ca nhắc lại: "Tiểu đệ nói đây là đánh ngồi, còn đánh đứng thì gia sư đứng vào hàng thứ sáu mà tiểu đệ Ở mãi thứ 39, tức là hãy còn kém xa lão nhân gia".

Điền Bá Quang gật đầu đáp: "Té ra là thế. Vậy đánh đứng thì tại hạ Ở hàng thứ mấy? Ai là người đứng ra xắp hạng như vậy?". Lệnh Hồ đại ca đáp: " Đây là một điều rất bí mật. Điền huynh! Hai chúng ta là chỗ hợp tâm đầu. Tiểu đệ nói cho đại huynh nghe, đại huynh cũng chớ tiết lộ ra ngoài, vì vụ này có thể gây ra một trường sóng gió khủng khiếp trong võ lâm. Ba tháng trước đây, năm vị tôn sư chưởng môn Ngũ nhạc kiếm phái có cuộc tụ họp ở Hoa Sơn, bình luận đến những danh thủ võ lâm hiện nay ai hơn ai kém. Năm vị tôn sư này lúc cao hứng lên liền đem những tay nổi tiếng ra xắp đặt thứ bậc. Điền huynh! Tiểu đệ không dám nói dối. Năm vị tôn sư thóa mạ Điền huynh vẻ nhân phẩm không đáng một đồng còn võ công thì các vị nhận xét rất đúng: về đứng đánh thì Điền huynh được xếp vào hạng 14.

Thiên Môn đạo nhân và Định Dật sư thái đều lớn tiếng:

- Lệnh Hồ Xung nói láo, làm gì có chuyện đó?

Nghi Lâm đáp:

- Đây nguyên là Lệnh Hồ đại ca muốn gạt Điền Bá Quang. Hắn nửa tin nửa ngờ, thủng thẳng đáp: "Chưởng môn Ngũ nhạc kiếm phái , kiếm phái đứng vào hàng lãnh tụ võ lâm. Một tiếng khen của các vị lão gia cũng đủ vinh hoa rồi. Điền Bá Quang này mà liệt vào hàng thứ 14. Ha ha... thật là quá khen vậy! Lệnh Hồ huynh! Lệnh Hồ huynh đã thi triển kiếm pháp thúi không ngửi được trước mặt năm vị lão gia chưa? Nếu không thì các vị biết đâu mà xắp Lệnh Hồ huynh vào hàng thứ hai được?". Lệnh Hồ đại ca cười đáp: "Mao xi kiếm pháp này đem thi triển trước mặt bất cứ một ai cũng là bất nhã. Khi nào còn đưa cái thúi ấy ra trước mặt năm vị tôn sử Tư thắ kiắm pháp đó tuy khó coi nhưng lợi hại phi thường! Lệnh Hồ Xung này đã từng đàm luận với những bậc cao nhân trong các tà phái, ma giáo, ai cũng công nhận ngoài Đông Phương Bất Bại không còn người nào địch lại được. Nói cho phải thì kiếm pháp này tuy tinh thâm nhưng ngoài vụ ngồi đi tiêu để đâm ruồi nhặng, không còn có chỗ thực dụng nào khác. Điền huynh thử nghĩ coi, lúc người ta động thủ tỷ võ thì còn có ai lại ngồi yên bất động bao giờ? Nguyên hiện tại Điền huynh cùng tiểu đệ tuy có giao ước ngồi mà tỷ đấu, nhưng đến lúc Điền huynh thua rồi, tất nhiên thẹn quá hóa giận, đứng lên động thủ. Điền huynh ở thứ bậc mười bốn mà đánh với tiểu đệ thứ ba mươi chín thì chỉ chém một đao là hạ sát được tiểu đệ một cách dễ dàng. Thế cho nên tiểu đệ mới nói rằng Điền huynh đứng thứ 14 trong thiên hạ là sự thực, còn tiểu đệ đứng thứ hai chỉ là hư danh chẳng có chi đáng kể".

Nghi Lâm lại nói tiắp:

- Điền Bá Quang hắng giọng một tiếng rồi nói: "Lệnh Hồ huynh! Lệnh Hồ huynh đừng mồm năm miệng mười nữa. Điền mỗ chỉ hỏi sao Lệnh Hồ huynh biết ngồi đánh Điền mỗ phải thua và hơn nữa lại biết Điền mỗ thẹn quá hóa giận đứng lên để

giết Lệnh Hồ huynh?". Lệnh Hồ đại ca đáp: "Nếu Điền huynh sau khi thua mà không giết tiểu đệ chịu làm... thái giám, cho đúng lời ước thì chẳng nói làm chi, song thế thì mang lấy hậu quả tuyệt diệt tử tôn không người nối dõi. Thôi! Bất tất nói nhiẩu lời nữa. Điền huynh động thủ đi!".

Nghi Lâm nói tới đây ngừng lại, Định Dật nóng nảy thúc giục:

- Thế rồi sao nữa?

Nghi Lâm đáp:

- Lệnh Hồ đại ca vừa dứt lời đã vung tay một cái, những hồ rượu cùng bát chén trên bàn bay tung đi. Hai người ngồi đối diện, một người tay cầm đốc đao còn một người tay nắm chuôi kiếm. Lệnh Hồ đại ca hô lên: "Ra chiêu đi! Ai đứng dậy hoặc nhổm mông lên khỏi ghế là thua đó".

Điền Bá Quang nói: "Được rồi! Thử xem kẻ nào đứng dậy trước... "

Nghi Lâm nói tiắp:

- Hai người toan động thủ, Điền Bá Quang đưa mắt nhìn đệ tử đột nhiên cười ha hả nói: "Lệnh Hồ huynh! Điền mỗ phục Lệnh Hồ huynh rồi! Té ra Lệnh Hồ huynh đã ngấm ngầm, đặt người mai phục. Bữa nay Lệnh Hồ huynh cố làm khó dễ với Điền Bá Quang này. Điền mỗ cùng Lệnh Hồ huynh tỷ đấu, không ai được rời khỏi ghế ngồi thì đừng nói chuyện viện trợ kéo ùa vào mà chỉ một mình tiểu ni cô này ở sau lưng Điền mỗ nhắc chân cất tay không chừng cũng đủ bức bách Điền mỗ phải đứng dậy rồi". Lệnh Hồ đại ca cười khanh khách nói: "Hễ một người nào dúng tay vào giúp đỡ thì Lệnh Hồ Xung này kể là thua rồi. Tiểu ni cô! Tiểu ni cô muốn ta thắng hay bại?

Đệ tử liền đáp: "Dĩ nhiên tiểu muội trông đợi sự thắng cuộc của đại cạ Đại ca ngồi đánh được liệt vào hạng thứ hai trong

thiên hạ thì chẳng thể nào thua hắn được".

Lệnh Hồ đại ca nói: "Hay lắm! vậy xin tiểu ni cô ra chỗ khác. Ni cô tránh càng xa càng tốt, càng xa càng tốt! Không thế thì con người đầu trọc ở trước mắt ta, đối phương chẳng cần đánh ta cũng thua rồi".

Lệnh Hồ đại ca không chờ Điền Bá Quang lên tiếng ngăn trở đã phóng kiếm đâm tới...

Mọi người ngồi nghe trong lòng hồi hộp. Nghi Lâm lại kể tiếp:

- Điền Bá Quang hươi đao lên gạt rồi cười nói: "Bội phục! Bội phục! Thật là một diệu kế để cứu cho tiểu ni cô được thoát thân. Lệnh Hồ huynh! Lệnh Hồ huynh thật cũng là giống đa tình. Có điều đây là một cuộc nguy hiểm rất lớn mà Lệnh Hồ huynh phải đương đầu.

Nghi Lâm thở phào một cái nói tiếp:

- Đến bây giờ đệ tử mới hiểu: Sở dĩ Lệnh Hồ đại ca giao ước ai đứng dậy trước là thua để đệ tử có cơ hội chạy thoát. Đối với chỗ khổ tâm của Lệnh Hồ đại ca này đệ tử không khỏi cảm xúc và ca ngợi.

Võ công Lệnh Hồ Xung không bằng Điền Bá Quang. Ngoài cách này hắn không còn kế nào khác để dìu Nghi Lâm chạy thoát thân.

Định Dật nói:

- Những câu "giống đa tình" gì gì đó đều là những lời thô bỉ, từ đây ngươi ngoài miệng không nên nói ra mà trong lòng cũng không được nghĩ tới.

Nghi Lâm rủ cặp lông mày đáp:

- Dạ! Té ra đó cũng là lời nói thô tục. Đệ tử hiểu rồi!

Định Dật nói:

- Thế thì ngươi phải lập tức chạy ngay, nếu trùng trình lại một chút mà Điền Bá Quang giết xong Lệnh Hồ Xung thì ngươi khó lòng thoát tay độc thủ.

Nghi Lâm nói:

- Lệnh Hồ đại ca thúc giục lần thứ hai, đệ tử đành lạy y một lạy nói: "Đa tạ Lệnh Hồ sư huynh đã cứu mạng cho tiểu muội". Rồi trở gót xuống lầu. Đệ tử vừa xuống đến chân cầu thang thì tiếng đao kiếm trên lầu đụng nhau chát chúa. Điền Bá Quang bỗng quát lên một tiếng: "trúng".

Nghi Lâm bằng một giọng cảm xúc hơn kể tiếp:

- Đệ tử giật mình kinh hãi chắc là Lệnh Hồ đại ca bị trúng đao rồi, nhưng không dám lên lầu coi nữa, đành chạy ra mé bên vượt tường trèo lên tửu lâu, nằm phục dưới mái ngói cúi xuống nhìn qua cửa sổ thì thấy Lệnh Hồ đại ca đang cầm kiếm chiến đấu rất hăng hái nhưng khắp người y máu ra đỏ lòm còn Điền Bá Quang chưa bị thương chỗ nào.

Nghi Lâm ngừng lại một giây rồi nói tiếp:

- Hai bên tỷ đấu một lúc nữa. Điền Bá Quang lại quát lên một tiếng "trúng". Hắn chém một nhát vào cánh tay trái Lệnh Hồ đại ca rồi thu đao về nói: "Lệnh Hồ huynh! Chiêu đao này tiểu đệ còn lưu tình đó!".

Lệnh Hồ đại ca cười nói: "Tiểu đệ biết rồi. Điền huynh xuống tay nặng chút nữa thì cánh tay tiạu đệ phải đứt rồi".

Nghi Lâm ngửng lên nhìn Định Dật nói tiếp:

- Sư phụ! Lệnh Hồ đại ca đã đến thế này mà y vẫn còn cười được.

Định Dật thúc giục:

- Ngươi kể nốt đi!

Nghi Lâm tiếp tục kể:

- Điền Bá Quang hỏi: "Lệnh Hồ huynh còn muốn đánh nữa hay thôi?". Lệnh Hồ đại ca đáp: "Dĩ nhiên còn đánh chứ! Tiểu đệ đã đứng lên đâu?". Điền Bá Quang nói: "Điền mỗ khuyên Lệnh Hồ huynh chịu thua mà đứng lên đi. Những lời ước hẹn của chúng ta vừa rồi bỏ đi không kể. Lệnh Hồ huynh bất tất phải hạ bái vị tiểu ni cô kia làm sư phụ". Lệnh Hồ đại ca đáp: "Bậc đại trượng phu một lời nói ra cửa miệng, ngựa tứ khôn theo. Có lý đâu lại thay đổi lời nói bao giờ?". Điền Bá Quang nói: "Điền mỗ đã gặp nhiều tay hán tử quật cường, nhưng những nhân vật như Lệnh Hồ huynh thì bữa nay mới thấy là một. Thôi bây giờ thế này: Chúng ta bất phân thắng bại, hai bên cùng dừng tay được không?". Lệnh Hồ đại ca nhìn đối phương cười hì hì vẫn không nói gì. Những vết thương trong người y máu tươi không ngớt nhỏ tí tách xuống sàn gác.

Nghi Lâm vẻ mặt buồn buồn kể tiếp:

- Điền Bá Quang liệng đao xuống toan đứng lên. Đột nhiên hắn nhớ tới đứng dậy là thuạ Người hắn mới liệng đi nhưng vẫn còn ngồi yên chưa rời khỏi ghế. Lệnh Hồ đại ca cười nói: "Điền huynh! Điền huynh thật là người tâm cơ mau lẹ!".

Mọi người nghe tới đây bất giác la lên một tiắng "trời ơi" tỏ ra hối tiếc cho Lệnh Hồ Xung.

Nghi Lâm lại kể tiếp:

- Điền Bá Quang lượm đao lên nói: "Điền mỗ phải sử khoái đao, nếu còn chậm lại giây lát thì vị tiểu ni cô kia sẽ bỏ trốn đi không biết đâu mà kiếm". Đệ tử nghe hắn bảo rượt mình thì sợ phát run, đồng thời lo cho Lệnh Hồ đại ca bị hắn hạ độc thủ, mà không biết làm thế nào. Đệ tử chợt nhớ ra sở dĩ Lệnh Hồ đại ca phải liều mạng với hắn kéo dài cuộc đấu là vì y muốn cứu đệ tử

chạy thoát. Bây giờ chỉ còn cách mình tự vẫn trước mặt hai người thì Lệnh Hồ đại ca mới khỏi uổng mạng. Đệ tử liền rút thanh kiếm gãy ở sau lưng ra toan nhào vô tửu lâu thì đột nhiên thấy Lệnh Hồ đại ca trượt một cái, cả người lẫn ghế ngã lăn xuống đất. Hai tay y chống xuống đất lồm cồm bò dậy và chiếc ghế vẫn đè lên người ỵ Y bị thương rất nặng cựa cạy mãi mà không dậy được. Điẳn Bá Quang rất lấy làm đắc ý, cười hỏi: "Sao? Ngồi mà đánh Lệnh Hồ huynh đứng thứ hai trong thiên hạ, còn nằm đánh thì đứng thứ mấy? Hắn vừa đứng lên.

Nghi Lâm thở phào một cái nói tiếp:

- Lệnh Hồ đại ca cười khánh khách nói: "Điền huynh thua rồi!. Điền Bá Quang cười hỏi: "Lệnh Hồ huynh thua đến tồi tàn như vậy, sao còn bảo Điền mỗ thuả". Lệnh Hồ đại ca nằm phục lăn dưới đất hỏi: "Trước khi đánh nhau chúng ta đã giao ước thế nào?". Điền Bá Quang đáp: "Chúng ta giao ước ngồi đánh, ai đứng lên trước, đít rời khỏi ghế là... là... ". Hắn nói tới đây ngập ngừng không nói thêm được nữa mà chỉ giơ ngón tay trỏ vào Lệnh Hồ đại ca: Nguyên bây giờ hắn mới tỉnh ngộ là đã mắc lừa. Hắn đứng lên rồi mà Lệnh Hồ đại ca chưa đứng lên, đít vẫn còn dính vào ghế ngồi, tuy trông rất thảm hại, nhưng theo lời giao ước y thắng cuộc.

Mọi người nghe tới đây không nhịn được, phải vỗ tay cả cười đồng thời reo lên:

- Hay lắm! Hay lắm!

Bỗng thấy Dư Thượng Hải hắng giọng một tiếng rồi nói:

- Thằng tiểu tử vô lại chơi với tên dâm tặc Điền Bá Quang lại dùng thủ đoạn lưu manh như vậy há chẳng làm mất thể diện danh môn chính phái ư?

Định Dật tức giận nói:

- Cái gì mà thủ đoạn lưu manh? Bậc đại trượng phu đấu trí chứ không phải đấu lực. Bần ni chẳng thấy trong phái Thanh Thành của lão có lấy được một tên thiếu niên anh hiệp nào như vậy.

Mụ nghe Nghi Lâm thuật chuyện Lệnh Hồ Xung đã mạo hiểm quên mình để bảo vệ thể diện cho phái Hằng Sơn thì trong lòng xiết bao cảm kích. Những nỗi căm hờn oán hận Lệnh Hồ Xung lúc trước bây giờ đã tiêu tan hết.

Dư Thượng Hải cười khẩy nói móc:

- Một thiếu niên anh hiệp nằm bò dưới đất thật là tuyệt đẹp.

Định Dật cũng lớn tiếng:

- Phái Thanh Thành nhà ngươi...

Lưu Chính Phong sợ hai người xảy cuộc xung đột, vội ngắt lời nhìn Nghi Lâm nói:

- Tiểu sư thái! Như vậy Điẳn Bá Quang có nhận thua không?

Nghi Lâm đáp:

- Điền Bá Quang đứng ngẩn người ra một lúc không biết làm thế nào. Lệnh Hồ đại ca lại la lên: "Tiểu sư muội phái Hằng Sơn đâu! Xuống đây đi! Tiểu huynh mừng cho sư muội mới thu được một vị cao đồ". Nguyên đệ tử nấp ở trên mái nhà thám thính y đã biết được rồi.

Nghi Lâm hắng giọng một tiếng rồi nói tiếp:

- Điền Bá Quang tuy là một ác nhân, nhưng hắn vẫn trọng lời giao ước. Giả tỷ lúc này hắn tiến lại vung đao chém Lệnh Hồ đại ca một nhát rồi quay lại đối phó với đệ tử cũng được. Nhưng hắn lớn tiếng gọi: "Tiểu ni cô! ta nói cho cô hay nếu lần sau ni cô còn gặp ta thì ta sẽ chém chết đó!". Đệ tử cũng chẳng muốn thu một tên ác nhân làm đồ đệ, thấy hắn nói vậy là đúng với tâm

nhuyện của mình.

Định Dật hỏi:

- Thế rồi sao nữa?

Nghi Lâm đáp:

- Điền Bá Quang nói câu này xong tra đao vào vỏ rảo bước xuống thang lầu. Bây giờ đệ tử mới dám nhảy xuống lầu nâng Lệnh Hồ đại ca dậy, lấy Thiên hương đoạn tục giao cho y rịt vào vết thương. Đệ tử đếm trong người y cả lớn nhỏ có đến 13 vắt thương...

Dư Thượng Hải đột nhiên xen vào:

- Định Dật sư thái! Bần đạo có lời cung hỉ sư thái!

Định Dật hỏi lại:

- Cái gì mà cung hỉ?

Dư Thượng Hải đáp:

- Cung hỉ sư thái mới thu được một vị đồ tôn võ công trác tuyệt, danh vang thiên hạ.

Định Dật thấy Dư Thượng Hải nói móc thì nổi giận đùng đùng đập bàn đánh chát một tiếng muốn đứng lên.

Thiên Môn đạo nhân nói:

- Dư quán chủ! Quán chủ nói thế không được. Chúng ta những nhà thanh tu cửa huyền sao lại nói giỡn một cách vô lý như thế.

Dư Thượng Hải một là đuối lý, hai là rất úy kỵ Thiên Môn đạo nhân. Lão liẳn ngoảnh đầu ra chỗ khác vờ như không nghe tiếng.

Nghi Lâm kể tiếp:

- Đệ tử rịt vết thương cho Lệnh Hồ đại ca rồi, toan đếắn rịt

thuốc cho Địa Tuyệt sư thúc nữa thì đột nhiên cầu thang lầu có tiếng bước chân. Hai người đi lên lầu đều là môn hạ phái Thanh Thành. Một tên là ác nhân La Nhân Kiệt kia. Gã hết nhìn đệ tử lại nhìn Lệnh Hồ đại cạ Nhỡn quang và thần sắc hắn tỏ ra rất vô lễ với đệ tử.

Mọi người đều nghĩ rằng:

- La Nhân Kiệt đột nhiên thấy Lệnh Hồ Xung đầy người máu me cùng ngồi trong tửu lầu với một vị ni cô dĩ nhiên cho là một chuyện chướng mắt thì thần sắc y có vẻ tỏ ra vô lễ cũng chẳng có chi là lạ.

Bỗng nghe Nghi Lâm kể tiếp:

- Lệnh Hồ đại ca đảo mắt nhìn y rồi hỏi đệ tử: "Sư muội! Sư muội có biết phái Thanh Thành sở trường về công phu nào không?". Đệ tử đáp: "Không biết, tiểu muội chỉ nghe nói phái Thanh Thành có nhiều môn lắm". Lệnh Hồ đại ca nói: "Đúng thế. Phái Thanh Thành có rất nhiều công phu cao minh, nhưng cao thâm nhất là một chiêu. Hà hà! Thôi chả nói nữa để khỏi tổn thương hòa khí"...

Định Dật hỏi:

- Sao ngươi không hỏi y coi là môn gì?

Nghi Lâm đáp:

- Lệnh Hồ đại ca nói tới đây trừng mắt nhìn La Nhân Kiệt thì gã hùng hổ tiến lại quát hỏi: "Ngươi bảo cao minh nhất môn gì thử nói ta nghe!". Lệnh Hồ đại ca cười đáp: "Ta không muốn nói, nhưng ngươi nhất định đòi ta phải nói. Chiêu đó là: Thí cổ hướng hậu, Bình sa lạc nhạn".

La Nhân Kiệt vỗ bàn quát: "Nói láo. Chiêu thức gì mà thí cổ hướng hậu, bình sa lạc nhạn. Trước nay ta chưa từng nghe ai

nói đắn bao giờ".

Mọi người nghe tới đây đều cười ồ.

Nghi Lâm lại nói tiếp:

- Lệnh Hồ đại ca cười đáp: "Đó là một chiêu thức giữ nhà của quý phái sao lại không nghe ai nói tới? Ngươi quay lại để ta diễn cho mà coi". La Nhân Kiệt biết y trào phúng liền vung quyền đánh Lệnh Hồ đại ca.

Lệnh Hồ đại ca toan né tránh, nhưng máu ra nhiều không còn chút khí lực nào. Người y lảo đảo rồi lại ngồi phệt xuống. Y bị đánh trúng một quyền vào sống mũi, máu tươi chảy ra lênh láng.

Nghi Lâm nghiến răng kể tiếp:

- La Nhân Kiệt toan đánh quyền thứ hai, đệ tử vội đưa tay ra cản lại nói: "Không được đánh nữa! Y bị trọng thương rồi ngươi không thấy hay sao? Ngươi phũ phàng với người đã bị trọng thương thì đâu phải là hành động của anh hùng hảo hán?". La Nhân Kiệt cất tiếng mắng liền: "Có phải tiểu ni cô thấy hắn bảnh trai mà động lòng phàm tục? Nếu tiểu ni cô không tránh ra thì ra đánh cả ngươi nữa". Đệ tử liền đáp: "Người mà dám đánh ta thì ta cáo tố cho sư phụ ngươi là Dư quán chủ hay!". Gã đáp: "Ngươi không giữ thanh quy phá hoại dâm giới thì trong thiên hạ ai cũng có thể đánh được". Gã đưa tay trái ra chụp đệ tử, đệ tử đưa tay lên gạt. Không ngờ gã hạ tuyệt chiêu, nắm lấy má bên trái đệ tử rồi cười ha hả. Đệ tử vừa tức giận vừa nóng nảy phóng liền ba chưởng, nhưng gã né tránh được hết.

Nghi Lâm nghiến răng kể tiếp:

- Lệnh Hồ đại ca nói: "Sư muội! Sư muội đừng động thủ nữa. Tiểu huynh vận khí một chút nữa là xong". Đệ tử quay lại nhìn y thì thấy mặt không còn chút huyết sắc. Giữa lúc ấy La Nhân

Kiệt lại xông tới toan đánh y Đột nhiên y phóng chân đá một cước vào mông gã. Chiêu cước này vừa mau lẹ vừa chuẩn đích, thật là tuyệt diệu. Gã La Nhân Kiệt đứng không vững té lộn xuống lầu.

Nghi Lâm thở phào một cái nói tiếp:

- Lệnh Hồ đại ca khẽ nói: "Sư muội! Đó là chiêu số tối cao của phái Thanh Thành kêu bằng thí cổ hướng hậu, bình sa lạc nhạn. Thí cổ hướng hậu là chuyên để cho người phía trước đá. Còn bình sa lạc nhạn thì sư muội trông đó có đúng không?". Đệ tử muốn bật cười nhưng thấy sắc mặt y mỗi lúc một lợt lạt thì lại đau lòng, liền bảo y: "Đại ca hãy nghỉ một lúc đừng nói nhiều nữa". Những vết thương trên người y lại chảy máu. Hiển nhiên vì vừa rồi y dùng sức quá mạnh nên miệng vết thương lại vỡ ra.

Nghi Lâm nói tiếp:

- Gã La Nhân Kiệt bị té xuống lầu rồi lại chạy lên tay cầm kiếm quát hỏi: "Mi có phải là Lệnh Hồ Xung ở phái Hoa Sơn không?". Lệnh Hồ đại ca cười đáp: "Những tay cao thủ quý phái thi triển chiêu thí cổ hướng hậu, bình sa lạc nhạn đến các hạ là người thứ ba... Đừng trách... Lệnh Hồ đại ca vừa nói vừa ho rũ đi. Đệ tử sợ La Nhân Kiệt gia hại y liền rút kiếm đứng bên hộ vệ.

La Nhân Kiệt quay lại bảo đồng bọn: "Lê sư đệ! Sư đệ đối phó với tiểu ni cô này". Người kia gật đầu rồi rút kiếm ra đâm đệ tử. Đệ tử phải vung kiếm lên gạt. Đệ tử liếc mắt ngó qua thấy La Nhân Kiệt phóng kiếm đâm lia lịa vào Lệnh Hồ đại cạ Y phải cố sức gắng gượng giơ kiếm lên đỡ gạt. Tình thế rất là nguy cấp. Lúc ấy đệ tử nghe Địa Tuyệt sư thúc la lên: "Dừng tay! Dừng tay! Đây toàn là người nhà cả". Nhưng La Nhân Kiệt vẫn đâm chém không ngớt. Lệnh Hồ đại ca rớt kiếm xuống đất. La Nhân Kiệt phóng kiếm dí vào trước ngực Lệnh Hồ đại ca cười nói: "Ngươi

kêu ta gia gia phái Thanh Thành ba tiếng ta sẽ tha mạng cho". Lệnh Hồ đại ca cười hỏi: "Tại hạ kêu rồi, các hạ có truyền cho tại hạ chiêu thức thí cổ hướng hậu, bình sa... " Y chưa dứt lời thì bị tên ác ôn La Nhân Kiệt đâm mạnh trường kiêm vào ngực. Gã thật là một tên lòng dạ độc ác.

Trong Lưu Phủ Dị Nhân Xuất Hiện

Nghi Lâm nói tới đây thì những giọt lệ trong như ngọc rớt xuống má. Cô nghẹn ngào kể tiếp:

- Đệ tử thấy tình trạng này... liền nhảy xổ vào ngăn trở, nhưng mũi kiếm nhọn của La Nhân Kiệt... đã đâm vào ngực Lệnh Hồ đại ca rồi.

Nhà hoa sảnh lặng yên như tờ.

Dư Thượng Hải cảm thấy có nhiều luồng mục quang nhìn vào mình, mắt họ đầy vẻ khinh bỉ và phẫn nộ. Lão muốn nói mấy câu mà không biết nói thế nào. Hồi lâu lão mới lên tiếng:

- Những câu nói của tiểu ni cô đây chưa chắc đã hoàn toàn đúng sự thực. Theo cô ta thì La Nhân Kiệt đã hạ sát Lệnh Hồ Xung, thế thì sao chính gã lại chết dưới mũi kiếm của Lệnh Hồ Xung?

Nghi Lâm đáp:

- Lệnh Hồ đại ca trúng kiếm rồi nhưng vẫn tươi cười, y khẽ bảo đệ tử: "Tiểu sư muội! Ta... có một chuyện rất bí mật... Nói cho tiểu sư muội nghe... "Tịch tà kiếm phổ" của Phước Oai tiêu cục hiện ở... " Về sau thanh âm nhỏ quá đệ tử nghe không rõ mà chỉ nhìn thấy y máy môi...

Dư Thượng Hải nghe Nghi Lâm nói tới Tịch tà kiếm phổ của Phước Oai tiêu cục bất giác run lên. Lão không giữ được tự nhiên lộ vẻ cực kỳ hoang mang hỏi:

- Ở chỗ...

Lão muốn nói ở chỗ nào? Nhưng lão lại nghĩ tự mình không nên hỏi như vậy, để người khác hỏi hay hơn. Lão rụt lưỡi lại không nói nữa, trái tim đập thình thình không ngớt. Lão còn mong Nghi Lâm tuổi nhỏ ngây thơ tự nói toạc ra. Nếu không thế thì rồi đây Định Dật sư thái sẽ vặn vẹo cộ Mụ mà biết cái mối liên quan trọng đại về kiếm phổ này thì dĩ nhiên lão không có cơ hội nào đư tự nó tư.

Nghi Lâm lại nói tiếp:

- La Nhân Kiệt đối với pho kiếm phổ gì đó rất lộ vẻ quan tâm. Gã chạy lại bên cúi thấp người xuống muốn nghe cho biết Lệnh Hồ đại ca nói pho kiếm phổ kia hiện ở chỗ nào. Đột nhiên Lệnh Hồ đại ca lượm lấy thanh kiếm rớt xuống sàn gác rồi y đưa lên đâm vào bụng dưới La Nhân Kiệt... Sư phụ!... Té ra Lệnh Hồ đại ca đã gần chết rồi giết gã để trả thù.

Nghi Lâm thuật hết câu chuyện đã qua này, tinh thần cô không chống chọi được nữa, người cô lảo đảo mấy cái rồi ngất đi.

Định Dật sư thái đưa tay ra giữ lấy Nghi Lâm. Mụ nhìn Dư Thượng Hải bằng cặp mắt tức giận.

Mọi người cùng lặng lẽ không nói gì, dường như để tưởng tượng cuộc chiến đấu kinh tâm động phách trên lầu Túy Tiên. Bản lãnh bọn La Nhân Kiệt chưa chắc đã có chỗ nào đặc biệt. Nhưng cuộc chiến đấu biến ảo thảm khốc này là một trường thê thảm ít có trên chốn giang hồ. Nhất là câu chuyện do miệng một vị tiểu ni cô nhỏ tuổi xinh đẹp chất phác thuật lại thì dĩ nhiên không còn chút nào sai ngoa được nữa.

Thiên Môn đạo nhân nhìn Địa Tuyệt đạo nhân hỏi:

- Sư đệ! Lúc đó sư đệ có mục kích không?

Địa Tuyệt đạo nhân đáp:

- Cả Lệnh Hồ Xung lẫn La Nhân Kiệt đều là những tên lòng dạ độc ác thủ đoạn tàn nhẫn. Chúng tỷ đấu rồi đi đến chỗ hai bên cùng chết.

Dư Thượng Hải ngước mắt nhìn Lao Đức Nặc vẻ mặt xám xanh. Lão lạnh lùng hỏi:

- Lao hiền điệt! Phái Thanh Thành ta có chỗ nào đắc tội với quý phái mà Lệnh sư huynh lại vô cớ sinh sự gây hấn với pháắc tội

Lao Đức Nặc lắc đầu đáp:

- Đệ tử không biết. Đây là Lệnh Hồ sư ca cùng La sư huynh bên quý phái xảy chuyện tranh đấu cá nhân với nhau, chẳng có liên quan đến mối giao tình giữa hai phái Thanh Thành và Hoa Sơn qu

Dư Thượng Hải cười khẩy nói:

- Hừ! Không có liên quan gì! Hiền điệt chỉ chối phăng một cái là xong.

Lão chưa dứt lời thì đột nhiên có tiếng kẹt, cánh cửa sổ phía Tây bị đẩy ra. Một người bay vọt vào.

Mọi người trong nhà hoa sảnh đều là những tay cao thủ. ứng biến một cách rất thần tốc, rẽ sang hai bên để tránh và người nào cũng vung quyền chưởng lên để hộ thân. Chưa một ai kịp nhìn rõ mặt người mới đến thì "cách" một tiếng, một người nữa vọt vào.

Hai người nằm phục dưới đất không nhúc nhích. Họ đều mặc áo trường bào màu xanh, tức là mầu áo của bọn đệ tử phái Thanh Thành. Cả người ở mông đít còn in rõ lốt chân nước bùn.

Bỗng bên ngoài cửa sổ có người lên tiếng:

- "Thí cổ hướng hậu, Bình sa lạc nhạn".

Dư Thượng Hải lạng người đi thấp thoáng một cái. Hai chưởng đánh ra, đồng thời người lão cũng chuồn ra cửa sổ. Thân pháp của lão mau lẹ phi thường. Tay trái lão vịn lấy song cửa mượn đà nhảy lên nóc. Chân trái lão vẫn còn đặt vào trong mái hiên, lão đã có thể nhìn khắp nơi trong một phạm vi mấy trượng. Dư Thượng Hải đảo mắt nhìn bốn phía thì chỉ thấy một mầu tối đen, mưa phùn phất phới chứ không có một bóng người. Lão nghĩ bụng:

- Người này nhất định còn ẩn nấp đâu đây chứ không thể trong chớp mắt đã đi xa mất hút được.

Lão biết đối phương là một tay kình địch liền rút thanh trường kiếm ra, chuyển động thân hình chạy quanh Lưu phủ một vòng.

Lúc này Thiên Môn đạo nhân tự trọng địa vị vẫn ngồi yên không nhúc nhích, còn ngoài bọn Định Dật sư thái, Hà Tam Thất, Quan tiên sinh, Lưu Chính Phong, Lao Đức Nặc đều nhảy lên nóc nhà. Họ nhìn thấy đạo nhân người thấp lùn cầm kiếm chạy rất nhanh. Trong bóng tối ánh kiếm lóe mắt thành một đạo bạch quang huyền ảo. Đó là Dư Thượng Hải. Ai cũng ngấm ngầm bội phục khinh công tuyệt diệu của lão.

Dư Thượng Hải tuy chạy rất nhanh, mà bốn phía từ nóc nhà đến vòm cây bụi cỏ, không chỗ nào qua mắt lão được. Lão chạy hết một vòng rồi lại nhảy xuống nhà hoa sảnh. Hai tên đệ tử vẫn nằm dưới đất. Mông đít hai gã vẫn còn in rõ vết chân, lão tưởng như muôn ngàn người giang hồ đang xi tiếu làm cho phái Thanh Thành phải mất mặt. Lão lật người họ lại vừa ngó thấy chòm râu quai nón liền biết ngay là Thân Nhân Tuấn và tên kia là bạn thân của gã tên gọi Cát Nhân Thông. Lão đưa tay vỗ vào huyệt đạo dưới nách Thân Nhân Tuấn hai cái rồi hỏi:

- Ngươi bị ai đá thế?

Thân Nhân Tuấn máy miệng muốn nói, nhưng không phát ra thành tiếng.

Dư Thượng Hải giật mình kinh hãi. Lão vừa vỗ hai cái coi vẻ hời hợt nhưng thực ra lão đã vận nội công thượng thừa của phái Thanh Thành. Thế mà những đường huyệt đạo của Thân Nhân Tuấn chưa giải khai được. Vậy dĩ nhiên công phu của đối phương còn thâm hậu hơn cả lão nhiều.

Dư Thượng Hải con người bé nhỏ và thấp lủn thủn nhưng chí phấn đấu cực kỳ mãnh liệt. Lão phát giác ra một tay kình địch lợi hại chẳng những không nản chí mà còn phấn khởi tinh thần. Lão ngấm ngầm vận nội công trút nội lực vào huyệt "Linh đài" sau lưng Thân Nhân Tuấn.

Sau một lúc Thân Nhân Tuấn ú ớ la lên:

- Sư... sư phụ!

Dư Thượng Hải không nói gì tiếp tục thúc đìy nội lực. Lúc sau Thân Nhân Tuấn lại nói:

- Đệ tử... Không nhìn thấy đối phương là ai.

Dư Thượng Hải hỏi:

- Hắn hạ thủ ở đâu?

Thân Nhân Tuấn đáp:

- Đệ tử cùng các sư đệ ra ngoài chơi bỗng thấy sau lưng tê nhức mới biết mình bị thằng cha đểu giả nào đã hạ thủ.

Dư Thượng Hải xịu mặt xuống nói:

- Y là một tay cao thủ võ lâm, không nên nói láo mắng người.

Thân Nhân Tuấn đáp:

- Xin vâng!

Dư Thượng Hải nghĩ mãi không biết đối phương lai lịch thế nào. Lão thấy Thiên Môn đạo nhân ngồi trơ ra, tựa hồ không quan tâm gì đến vụ này thì bụng bảo dạ:

- Bọn Ngũ nhạc kiếm phái như cây liền cành. La Nhân Kiệt giết Lệnh Hồ Xung, chắc lão Thiên Môn này sắp cự mình đây.

Đột nhiên lão lại nghĩ tới kẻ hạ thủ không chừng còn ở ngoài nhà đại sảnh. Rồi lão nhìn Thân Nhân Tuấn vẫy tay chạy mau ra ngoài nhà đại sảnh.

Mọi người trong nhà đại sảnh đang bàn tán xôn xao. Họ đang phỏng đoán về cái chết của một đệ tử phái Thái Sơn và một đệ tử phái Thanh Thành ai đã hạ độc thủ? Đột nhiên họ thấy Dư Thượng Hải tiến vào, con người lão lùn không đầy năm thước, nhưng là một tay có khí độ võ học. Lão không giận mà cũng oai nghiêm. Bao nhiêu con mắt đều đổ dồn vào lão.

Dư Thượng Hải đảo mắt nhìn quanh một lượt thì thấy những nhân vật trong nhà đại sảnh đều vào hàng hậu bối võ lâm. Tuy lão không biết nhiều nhưng cứ nhìn mắt họ, mười phần đã đoán ra được tám chín ai thuộc môn phái nào. Lão cho là trong bọn đệ tử đời thứ hai các môn phái này nhất định không có tay nào nội lực thâm hậu đến thế được. Nếu người kia có ở trong đám này tất phải lộ ra là một dị nhân siêu quần xuất chúng. Dư Thượng Hải ngó từng người một. Đột nhiên cặp mắt sắc bén của lão chú đến một người. Người này hình thù cực kỳ xấu xạ Da mặt co rúm lại mà có dán mấy miếng thuốc cao. Lưng y cao trội đúng là một người gù. Dư Thượng Hải đột nhiên nhớ tới một nhân vật, bất giác lão giật mình kinh hãi đ đến

- Phải chăng hắn. Nghe nói người này ở ìn tại một nơi cực Bắc, khí lạnh phi thường, không bước chân vào đất Trung Nguyên và không bao giờ có giao du gì với bọn Ngũ nhạc kiếm

phái, mà sao cũng đến tham dự tiệc rửa tay gác kiếm của Lưu Chính Phong? Nếu không phải hắn thì trong võ lâm sao lại còn có người gù mặt mũi xấu xa thứ hai này nữa? Nhược bằng chính hắn thì thật là một tay thủ đoạn cực kỳ tàn ác.

Mọi người trong nhà đại sảnh cùng Dư Thượng Hải đều hướng mục quang về người lưng gù. Mấy vị tiền bối hiểu chuyện cũ trong võ lâm đều không khỏi kinh ngạc.

Lưu Chính Phong vội tiến lên xá dài tận đất nói:

- Không biết tôn giá quang lâm, thành ra thiếu lễ nghinh tiếp. Thật là tội đáng muôn thác.

Người lưng gù này là dị nhân ở đâu? Chàng chính là thiếu tiêu đầu Lâm Bình Chi trong Phước Oai tiêu cục.

Lâm Bình Chi hóa trang làm người gù. Chàng rất sợ có người nhận ra mình và ngồi cúi đầu co ro trong góc nhà đại sảnh. Nếu không có Dư Thượng Hải nhận ra dị dạng thì chẳng ai thèm để ý đến chàng. Bây giờ đột nhiên chàng thấy mọi người đều nhìn mình chằm chặp, lập tức đâm ra luống cuống. Chàng vội đứng lên nhìn Lưu Chính Phong đáp lễ nó

- Không dám! Không dám!

Lưu Chính Phong nguyên chỉ biết một tay cao thủ ở Tái Bắc. Nhưng lão thấy khẩu âm chàng là người miền Nam, mà tuổi còn kém nhân vật kia quá xa, bất giác lão đem lòng ngờ vực. Có điều người lưng gù mà lão biết hành động xuất quỷ nhập thần, nên lão không dám phỏng đoán theo lẽ thường. Lão vẫn có vẻ cực kỳ cung kính hỏi:

- Tại hạ là Lưu Chính Phong không dám thỉnh giáo cao tính đại danh các hạ.

Lâm Bình Chi không ngờ đến có người hỏi họ tên mình.

Chàng ấp úng đáp:

- Tại hạ họ Mộc...

Nguyên chữ Mộc là nửa chữ Lâm. Không ngờ chàng buột miệng nói liều khiến cho mọi người ồ lên một tiếng kinh ngạc.

Nguyên tay cao thủ Tái Bắc kia cũng họ Mộc. Trên đời rất ít người họ Mộc, hơn nữa đâ cũng là một người lưng gù, mặt mũi xấu xa nên càng khiến cho mọi người nghi hoặc.

Lưu Chính Phong lại nói:

- Một tiên sinh giá lâm Hành Sơn khiến cho Lưu mỗ thêm phần rạng rỡ... Cách xưng hô Mộc đại hiệp thế nào đây?

Lão thấy Lâm Bình Chi tuổi còn nhỏ, đồng thời có đồ thuốc hiển nhiên co che dấu chân tướng, quyết nhiên không phải là nhân vật nổi tiếng từ mấy chục năm nay tên gọi là Tái Bắc minh đà n co

Lâm Bình Chi chưa từng nghe đến tên tuổi "Tái Bắc minh đà Mộc đại hiệp". Song chàng là người linh mẫn, nghe giọng nói Lưu Chính Phong tỏ ra cực kỳ cung kính đối với người họ Mộc kia, đồng thời chàng thấy Dư Thượng Hải đứng bên ngó mình ra chiều bất thiện. Nếu chàng để lộ hình tích một chút thì e rằng mất mạng ngay lập tức dưới bàn tay lão. Chàng liếc tìm lời nói cho xuôi để lấp liếm. Chàng đáp:

- Tái Bắc minh đà Mộc đại hiệp ư? Hà hà... đó là... một bậc trưởng bối của tại hạ.

Dư Thượng Hải thấy trong nhà đại sảnh đường ngoài chàng ra không còn có người nào khác có vẻ dị dạng thì cho ngay là hai tên đệ tử Thân Nhân Tuấn và Cát Nhân Thông của lão bị chàng hạ thủ. Nếu Tái Bắc minh đà Mộc Cao Phong thân hành đến đây thì dĩ nhiên lão rất e dà úy kỵ. Nhưng đây chỉ là con em Mộc Cao

Phong thì lão chẳng sợ hãi gì. Lão nghĩ thầm:

- Thằng cha này đến đây sinh sự với phái Thanh Thành. Dư Thượng Hải này binh sinh chẳng chịu cúi đầu trước một người nào thì có lý đâu lại chịu nuốt mối căm hờn này l

Lão nghĩ vậy lạnh lùng hỏi:

- Giữa phái Thanh Thành và Tái Bắc Một tiên sinh vốn không có liên quan gì với nhau. Tại hạ không hiểu đã có chỗ nào đắc tội với các hạ?

Lâm Bình Chi cùng lão đạo nhân thấp lùn bé nhỏ này đứng đối diện. Chàng nghĩ tới mấy bữa xảy vụ nhà tan, người mất, song thân bị bắt đến nay chưa biết sống chết thế nào, hoàn toàn do lão đạo nhân này gây ra. Tuy chàng biết võ công lão cao thâm hơn mình gấp trăm lần, nhưng bầu nhiệt huyết cũng sủi lên sùng sục. Chàng không nhịn được toan rút binh khí ra đâm lão. Nhưng mấy bữa nay chàng đã trải qua nhiều lo lắng ưu phiền, nên không hăng như gà chọi nữa. Chàng rán nén lửa giận nói:

- Phái Thanh Thành đã làm nhiều việc tốt quá! Mộc đại hiệp giữa đường thấy chuyện bất bình, tự nhiên ra tay dẹp bọn cường hung, giúp người yếu đuối chẳng kể gì đắc tội hay không đắc tội.

Bọn Lưu Chính Phong nghe chàng nói vậy trong lòng không khỏi cười thầm.

Ta nên biết Tái Bắc minh đà Mộc Cao Phong tuy bản lãnh cao cường song nhân phẩm lại rất hèn hạ. Đừng nói ba chữ "Mộc đại hiệp" y không thể nào với tới được mà ngay một chữ "hiệp" cũng không xứng đáng. Nguyên Mộc Cao Phong là hạng người xu phụ quyền thế, thuận gió theo chiều chẳng kể gì đến tín nghĩa. Vì hắn võ công cao cường lại là người linh mẫn, nếu gây oán thù

với hắn thì không biết đâu mà đề phòng cho xiết, nên mọi người đối với hắn đều muốn lánh xạ Nhân sĩ võ lâm úy kỵ hắn thì có, nhưng tôn kính thì nhất định là không.

Lưu Chính Phong nghe Lâm Bình Chi nói vậy thì tin ngay chàng là con em Mộc Cao Phong. Lão sợ Dư Thượng Hải động thủ hại chàng. Mộc Cao Phong không phải là người biết phục thiện, không nên dính líu mà gây ra mối oán thù. Lão nghĩ vậy liền nói:

- Dư quán chủ! Mộc huynh! Hai vị đã đến chơi tệ xá thì đều là quý khách của tại hạ. Vậy tại hạ xin hai vị nghĩ tới chút bạch diện của Lưu mỗ, cùng nhau uống mấy chung rượu vui vẻ. Người nhà đâu! Lấy rượu đem ra đây qu

Gia đinh dạ ran chạy vào rót rượu.

Dư Thượng Hải đối với chàng thiếu niên lưng gù trước mắt tuy chẳng sợ hãi gì, nhưng nghĩ tới tiếng đồn trên chốn giang hồ về Tái Bắc minh đà Mộc Cao Phong, một tay tàn độc vô lại cũng không dám mạo muội trở mặt. Lão thấy gia đinh trong Lưu phủ rót rượu đưa, nhưng không đón lấy để xem đối phương hành động thế nào?

Lâm Bình Chi trong lòng vừa tức giận vừa sợ hãi. Nhưng mối phẫn khích này trông chàng chiếm được thượng phong. Chàng nghĩ thầm:

- Không chừng bây giờ gia má mình đã bị thằng cha này hạ độc thủ rồi. Chẳng thà mình bị lão phóng chưởng đánh chết đương trường, chứ mình không thể đồng ẩm với hắn được.

Chàng trợn mắt ngó Dư Thượng Hải. mục quang chứa đầy lửa hận chàng cũng không đưa tay ra đón lấy chung rượu. Chàng muốn nhục mạ Dư Thượng Hải mấy câu, nhưng sợ uy thế lão nên không dám lên tiếng thóa mạ.

Dư Thượng Hải thấy Lâm Bình Chi ra vẻ cừu địch với mình cũng lửa giận bốc lên ngùn ngụt. Lão liền thi triển "Cầm nã thủ pháp" nắm lấy cổ tay chàng nói:

- Hay lắm! Hay lắm! Lưu tam gia nói phải lắm! Trước mặt Lưu tam gia không ai được vô lễ. Mộc huynh đệ! Chúng ta thân cận nhau đi!

Lâm Bình Chi trước còn cựa quậy không sao thoát ra được. Lúc lão dứt lời chàng thấy cổ tay đau nhói, xương kêu răng rắc cơ hồ gãy xương, nhưng Dư Thượng Hải ngừng lại. Lão muốn bức bách Lâm Bình Chi cất tiếng van xin. Ngờ đâu Lâm Bình Chi nghĩ tới mối thâm cừu đại hận, cổ tay chàng tuy đau thấu xương mà chàng vẫn không rên la một tiếng.

Lưu Chính Phong đứng bên thấy mồ hôi trán chàng nhỏ giọt lớn bằng hạt đậu mà thần sắc vẫn như thường tựa hồ chẳng có chuyện gì. Đối với chàng thanh niên cang cường này, lão không khỏi đem lòng kính phục, liền nói:

- Dư quán chủ...

Lão toan tìm lời nói giải hòa hai bên bỗng nghe có tiếng người thét lên:

- Dư quán chủ! Sao Dư quán chủ lại hứng trí mà đem lòng khinh mạn con cháu Mộc Cao Phong này?

Moi. người quay đầu nhìn lại thì thấy đó là một lão già thấp lùn béo chùn chụt mà lưng còng thành tròn ủng. Người này mặt đầy lang ben trắng bệch lác đác có những miếng chàm xanh mọc lông đen. Thật là một bộ mặt cực kỳ xấu xa cổ quái. Người lão phù thủng mà lại lùn tịt với cái lưng còng cao gồ lên, coi chẳng khác gì một trái cầu bằng thịt. Mọi người trong nhà sảnh đường chưa ai được nhìn chân tướng Mộc Cao Phong, bây giờ thấy lão tự xưng danh lại thấy tướng mạo quái dị, bất giác

đều biến sắc.

Người này mập thù lù như người ốm mà hành động mau lẹ phi thường. Không ai nhìn rõ lão di chuyển thân hình, chỉ hoa mắt lên một cái là trái cầu thịt đã lăn đến bên mình Lâm Bình Chị Lão vỗ vai chàng nói:

- Hảo tôn tử! Thằng cháu giỏi thiệt. Ngươi tâng bốc gia gia nói những gì hành hiệp trượng nghĩa, dẹp bọn cường hung giúp người yếu hàn, khiến cho gia gia nghe lọt tai lắm.

Lão nói xong lại vỗ vai chàng một cái. Cái vỗ vai thứ nhất, Lâm Bình Chi cảm thấy toàn thân chấn động. Còn Dư Thượng Hải cũng cảm thấy cánh tay nóng lên suýt nữa phải buông ra. Nhưng lão lập tức vận côn suýt nữa phải buôn

Mộc Cao Phong thấy vỗ một cái không hất được năm ngón tay Dư Thượng Hải ra thì không khỏi giật mình kinh hãi, nói:

- Không ngờ tiểu đạo sĩ phái Thanh Thành cũng đáo để.

Lão vừa nói vừa ngấm ngầm vận nội lực vỗ vào vai chàng lần thứ hai với mười thành công lực.

Lâm Bình Chi thấy mắt tối sầm lại rồi lợm giọng. Máu tươi trào lên miệng, nhưng chàng cố nhịn rồi nuốt ực vào bụng.

Dư Thượng Hải bị toạc hổ khẩu không nắm được nữa phải buông tay ra. Lão lùi lại một bước bụng bảo dạ:

- Thằng gù này thủ đoạn ghê gớm. Quả nhiên danh bất hư truyền. Hắn đã hất được tay mình ra, nhưng cháu hắn cũng bị nội thương rồi.

Lâm Bình Chi cười ha hả nhìn Dư Thượng Hải nói:

- Dư quán chủ! Võ công phái Thanh Thành của lão hãy còn tầm thường lắm, so với Tái Bắc minh đà Mộc đại hiệp đây còn kém xa lắm. Tại hạ tưởng quán chủ nên quy đầu làm môn hạ

đại hiệp xin lão gia dạy cho mấy chiêu thì có thể.. có thể tấn tới đó.

Lâm Bình Chi đã bị trọng thương, chàng nói một hồi như vậy, tâm tình xúc động, cảm thấy ruột gan nhộn nhạo cả lên. Chàng ráng chống chọi nói cho hết lời, rồi người chàng lảo đảo muốn té.

Dư Thượng Hải nói:

- Hay lắm! Ngươi bảo ta quy đầu làm môn hạ Mộc tiên sinh để học thêm chút bản lãnh. Đó là điều mà Dư Thượng Hải này rất mong muốn. Ngươi đã là môn hạ Mộc tiên sinh thì nhất định bản lãnh phải cao thâm khôn lường! Ta hãy lĩnh giáo ngươi mấy chiêu trước.

Hắn nói mấy câu này rất khôn ngoan để tỏ rõ muốn khiêu chiến với Lâm Bình Chi và yêu cầu Mộc Cao Phong đứng ngoài tự thủ bàng quang không được tham dự vào.

Mộc Cao Phong lùi lại hai bước cười nói:

- Tiểu tôn tử! Ta e rằng bản lãnh ngươi còn nông cạn, không phải là đối thủ với chưởng môn phái Thanh Thành. Ngươi mà tỷ đấu với y tất bị uổng mạng. Gia gia không thể một ngày mà có được đứa cháu lưng gù mà tuấn tú dĩ nhiên chẳng nỡ bỏ mặc ngươi để cho người ta sát hại. Vậy ngươi quỳ xuống dập đầu lạy gia gia đạ gia gia thay ngươi động thủ được không?

Lâm Bình Chi đưa mắt nhìn Dư Thượng Hải, bụng bảo dạ:

- Mình mà mạo muội tiến ra động thủ với lão họ Dư này đang lúc hắn nóng giận thì e rằng chỉ một chiêu là mình toi mạng.

Người đã chẳng còn thì nói chi đến chuyện báo thù cho song thân? Nhưng Lâm Bình Chi này tấm thân nam tử đường đường có lý đâu lại tự nhiên vô cớ đi lạy lão lưng gù kia làm gia giả Mình bị hổ nhục chẳng kể làm chi, nhưng để liên lụy đến ông cha cũng phải sĩ nhục lây vì mình suốt đời còn bao giờ ngóc đầu lên được và ngày sau không còn đất đứng trên giang hồ. Vả lại mình đã quỳ lạy lão tức là phải nương tựa vào dưới mái nhà Tái Bắc Minh Đà, không thể tự lập được nữa.

Lâm Bình Chi tâm thần bất định, người chàng run lẩy bẩy. Chàng phải đưa tay trái ra vịn vào bàn.

Dư Thượng Hải liền nói:

- Ta coi ngươi chẳng ra trò gì. Vậy ngươi có dập đầu lạy người ta mấy cái tưởng cũng chẳng lấy chi làm nhục nhã.

Lão ngấm ngầm phát giác ra mối quan hệ giữa Lâm Bình Chi và Mộc Cao Phong có điều đặc biệt. Hiển nhiên Mộc Cao Phong không phải là gia gia chàng. Nếu phải thì khi nào chàng chỉ kêu lão bằng tiền bối mà thủy chung không gọi một tiếng: "gia gia"?

Lão cố nói khiêu khích để Lâm Bình Chi không nhịn được tự chàng ra động thủ đạng lão có đường tiến thoái.

Lâm Bình Chi xoay chuyển ý nghĩ rất mau. Chàng nhớ lại mấy bữa nay Phước Oai tiêu cục bị phái Thanh Thành lấn át đủ điều phải chịu bao phen sĩ nhục , liền bụng bảo dạ :

- Ngày trước Hàn Tín phải chịu cái nhục luồn khố mà sau được đăng đàn bái tướng, dựng nên cơ nghiệp lớn lao hơn đời. Bậc đại trượng phu không biết nhịn nhục những điều nhỏ mọn thì hỏng việc lớn. Mình chỉ cốt sau dương danh thiên hạ thì bây giờ có phải khuất tất cũng chẳng hề chi.

Nghĩ vậy chàng quay lại quỳ xuống trước mặt Mộc Cao Phong vừa dập đầu vừa nói:

- Gia gia! lão Dư Thượng Hải đây tàn sát người vô tội, cướp đoạt tài vật đã nhiều. Trong võ lâm ai cũng có quyền giết hắn. Gia gia nên cầm cân công lý để trừ mối hại lớn này trên chốn giang hồ.

Hành động của Lâm Bình Chi khiến cho Mộc Cao Phong và Dư Thượng Hải đều ngạc nhiên. Chẳng ai ngờ chàng lưng gù tuổi trẻ máu nóng lại chịu đi lạy người và thốt ra những lời năn nỉ kêu van. Ta nên biết rằng mọi người trong võ lâm ai cũng tranh danh, hiếu thắng, chẳng thà chịu chết dưới muôn ngàn lưỡi đao chứ không chịu cúi đầu. Huống chi ở đây giữa đám đông mà quần hào đều tưởng chàng gù trẻ tuổi là cháu Mộc Cao Phong. Nếu không phải cháu ruột thì cũng là đồ tôn, điệt tôn gì đây. Chỉ có mình Mộc Cao Phong biết chàng chẳng có dây dưa gì đến mình. Còn Dư Thượng Hải tuy đã khám phá ra phần lớn, nhưng cũng không đoán ra được mối quan hệ chân chính giữa hai người. Lão nghe Lâm Bình Chi kêu "gia gia" rất là miễn cưỡng thì cho là vì chàng tham sống, sợ chết mà thốt ra.

Mộc Cao Phong cười ha hả nói:

- Tôn nhi hay lắm! Ngoan lắm! Sao? Chúng ta thử chơi một cuộc chăng?

Miệng lão khen ngợi Lâm Bình Chi mà mặt lão lại đối diện Dư Thượng Hải. Câu lão khen cháu giỏi, cháu ngoan tựa hồ để nói với người trước mặt.

Dư Thượng Hải tức giận vô cùng! Nhưng hắn biết cuộc chiến đấu bữa nay chẳng những quan hệ cho sự sinh tử tồn vong của riêng mình hắn, mà nó còn liên quan đến cuộc hưng suy vinh nhục của cả phái Thanh Thành. Lão liền một mặt ngưng thần phòng bị, một mặt cười lạt nói:

- Mộc tiên sinh đã có phô trương thần kỹ tuyệt diệu trước

mặt các vị bằng hữu để chúng ta mở rộng tầm mắt. Vậy bần đạo đành liều mạng để bồi tiếp người quân tử.

Vừa rồi Mộc Cao Phong đã vung tay vỗ vai Lâm Bình Chi, Dư Thượng Hải biết nội lực lão cực kỳ thâm hậu còn cao xa hơn hắn nhiều. Nhất là nội lực lão lại cực kỳ bá đạo. Bây giờ đối diện chiến đấu tất nhiên thế mạnh bằng sấm sét ra oai, nghiêng non dốc biển. Hắn quyết định chủ là trong trăm chiêu đầu chỉ thủ chứ không công đặng giữ cho khỏi thất bại rồi sau sẽ chờ đợi cơ hội thủ thắng.

Võ công phái Thanh Thành nguyên chỉ là một chi thuộc Huyền Môn chính tông, chuyên dùng nhu để khắc cương.

Dư Thượng Hải ngưng tụ chân khí vào huyệt đan điền, bụng bảo dạ:

- Bữa nay ta chỉ cầu sao giữ được thế quân bình. Cùng lão gù này tỷ đấu không phân thắng bại thì phái Thanh Thành cũng đủ nở mày nở mặt với anh hùng thiên hạ. ta lại nghe lão gù có tính cực kỳ tự phụ. Trong nhất thời lão không thắng nổi ta, tất đi đến chỗ tâm thần phù động, chân khí táo bạo để tấn công. Trong vòng trăm chiêu ra sẽ thừa cơ chỗ sơ hở của lão cũng chưa biết chừng.

Mộc Cao Phong thấy lão đạo nhân thấp lùn này thân hình chỉ bằng một đứa nhỏ, xách nặng không tới 80 cân. Thế mà lão đứng coi thân pháp vững vàng lại có khí độ một bậc đại tôn sư phái lớn. Tất nhiên nội công hắn rất thâm hậu, liền bụng bảo dạ:

- Lão tiểu đạo sĩ này quả nhiên là tay đáo để. Phái Thanh Thành đời đời sản xuất nhiều tay danh thủ. Thằng cha mũi trâu này làm chưởng môn quyết chẳng phải hạng tầm thường. Bữa nay Mộc mỗ bị lật thuyền trong ngòi lạch thì thanh danh một

đời trôi theo dòng nước.

Mộc Cao Phong cũng là người rất cẩn thận.

Lão không dám mạo muội phát chiêu ngay.

Quần hào thấy hai lão thấp lùn đứng ngưng thần nhìn nhau chầm chập và nét mặt đều nghiêm nghị thôi không cười nữa, thì biết ngay một cuộc đại chiến sắp diễn ra trong khoảnh khắc.

Bọn Thiên Môn đạo nhân, Định Dật sư thái vốn chẳng có hảo gì với Dư Thượng Hải vì phái Thanh Thành không nằm trong Ngũ nhạc kiếm phái và chẳng có một sự liên minh nào.

Ngày thường bọn đệ tử phái Thanh Thành hoặc vô tình hoặc hữu ý vẫn ra chiều khinh thị Ngũ nhạc kiếm phái. Tuy họ không dám dèm pha hoặc chê bai trước mặt, nhưng họ chưa từng thốt ra nửa câu trọng vọng hay ca tụng bao giờ.

Còn Mộc Cao Phong thì nói tiếng hèn hạ trong võ lâm nhưng lão cũng không làm điều gì càn rỡ hoặc gây thù oán với Ngũ nhạc kiếm phái.

Có điều những tay cao thủ hạng nhất trong phái này đều cho Mộc Cao Phong là con người ty bỉ nên không kết đảng với lão.

Vì những lẽ trên, bất luận ai thắng ai bại thì bọn Thiên Môn cũng chẳng quan tâm. Trong lòng họ chỉ cầu cho mình được khỏi tai vạ và mong hai bên chiến đấu càng dữ càng hay.

Chỉ có Lưu Chính Phong giữ địa vị chủ nhân là hết sức khuyên can hai bên.

Nhưng Mộc, Dư hai người đều là những tay cao thủ, nổi tiếng, ai thoái nhượng trước dĩ nhiên người ấy tỏ ra kém cỏi. Thực tình trong thâm tâm hai người đều không muốn có cuộc tỷ võ này, nhưng đã vào thế muốn lui không được.

Giữa lúc ấy Dư Thượng Hải và Mộc Cao Phong đang thủ thế

chờ cơ hội phát chiêu thì đột nhiên một tiếng hô vang. Hai người từ phía sau vọt ra. Huỵch một tiếng!

Hai người cùng ngã úp mặt xuống đất, thẳng cẳng không nhúc nhích.

Hai người này mình mặc áo bào xanh. Mông đít hãy còn chân đá.

Bỗng nghe thanh âm trong trẻo của một thiếu nữ vang lên:

- Đây là bản lãnh giữ nhà của phái Thanh Thành kêu bằng "Thí cổ hướng hậu, Bình sa lạc nhạn" thức.

Dư Thượng Hải cả giận. Hắn xoay người lại chưa nhìn rõ ai nói câu này đã nhảy vọt về phía phát ra thanh âm, thì thấy một nữ đồng mình mặc áo màu lục đứng bên chiếu.

Hắn liền vươn tay ra chụp lấy cánh tay cô.

Nữ đồng lớn tiếng la:

- Má má!Rồi khóc òa lên.

Dư Thượng Hải giật mình kinh hãi. Nguyên hắn tưởng cô đã mở miệng buông lời vũ nhục. Trong lúc giận như điên nên hắn không kịp suy nghĩ, cho ngay là vụ hai tên đệ tử phái Thanh Thành kia bị đá nhất định có liên quan tới cô.

Hắn bóp chặt quá, khi nghe cô khóc rống lên mới biết cô chỉ là một đức con gái nhỏ tuổi. Hắn đối với cô nặng tay trước mặt anh hùng thiên hạ là quá phũ phàng, mất thể diện một vị chưởng môn phái Thanh Thành.

Hắn hốt hoảng buông tay ra.

Ngờ đâu nữ đồng càng khóc lớn hơn. Cô vừa khóc vừa la:

- Mi bóp gãy xương ta! Má má ơi! Con bị gãy tay rồi. Đau quá! Đau quá!

Chưởng môn phái Thanh Thành đánh quen trăm trận, từng

trải qua bao cơn sóng to gió cả mà bây giờ phải một phen thẹn thùng không bút nào tả xiết. Hắn thấy trăm ngàn con mắt đều nhìn mình và mục quang lộ vẻ trách móc khinh bỉ. Bất giác mặt hắn đỏ lên, chân tay luống cuống, khẽ cất tiếng dỗ cô bé:

- Đừng khóc nữa! Đừng khóc nữa! Không gãy tay đâu! Không gãy tay đâu!

Nữ đồng vừa khóc vừa nói:

- Gãy rồi còn gì? Ngươi bắt nạt ta, người lớn đánh con nít, đẹp mặt chưa? Trời ơi đau quá! Hích hích hích...

Mọi người thấy cô bé này mới chừng 12, 13 tuổi, mình mặc áo màu lục, da trắng nõn nà. Khuôn mặt trái xoan, vẻ người rất thanh tú, khả ái nên ai cũng có thương cô.

Mấy người thô lỗ đã quát tháo:

- Trói lãi mũi trâu lại!- Đánh chết lão đạo sĩ lùn đó đi!

Dư Thượng Hải cuống quít cả lên. Hắn tự biết mình đã làm cho mọi người nổi giận không dám phản đối, chỉ thủ thỉ bảo cô bé:

- Tiểu muội muội! Xin lỗi tiểu muội muội! Để ta coi lại tay xem có bị thương không?

Hắn nói xong muốn vén áo cô bé lên.

Cô không chịu la lớn:

- Không! Không! Đừng đụng vào ta nữa. Má má ơi má má! Lão đạo sĩ thấp lùn này đánh gãy cánh tay hài nhi rồi!

Dư Thượng Hải không biết làm thế nào.

Bỗng một hán tử mặc áo bào xanh từ trong đám đông chạy ra.

Gã chính là Phương Nhân Trí, một tên đệ tử rất khôn ngoan phái Thanh Thành.

Gã nhìn nữ đồng nói:

- Tiểu cô nương thật khéo giả vờ. Sư phụ ta chưa động đến tay áo cô thì sao lại đánh gãy tay cô được?

Nữ đồng lại hét lên:

- Má má ơi! Lại có người nữa đến đánh hài nhi!

Định Dật sư thái đứng bên thấy thế cả giận bước lại vung tay lên tát vào mặt Phương Nhân Trí.

Mụ vừa tát vừa quát:

- Người lớn mà đi ăn hiếp trẻ nít sao không biết nhục?

Phương Nhân Trí đưa tay lên gạt.

Ngờ đâu Định Dật sư thái chỉ nhử cho y vươn tay ra. Mụ vội vung tay phải nắm lấy tay gã. Rồi tay trái mụ bẻ quặt cổ tay vào cánh tay.

Nếu chiêu này mà bẻ mạnh thì khớp xương ở khuỷu tay gã lập tức gãy rời.

Dư Thượng Hải xoay ngón tay lại điểm vào sau lưng Định Dật khiến mụ phải quay về tự cứu.

Định Dật đang nắm giữ cổ tay Phương Nhân Trí bỗng thấy Dư Thượng Hải phóng chỉ điểm tới đành phải buông Phương Nhân Trí ra xoay tay lại phóng chưởng đánh liền.

Dư Thượng Hải không tỷ đấu với mụ vội nói:

- Xin lỗi sư thái!Rồi nhảy lùi ra hai bước.

Định Dật sư thái bình sinh rất thích nữ đồng xinh đẹp, mụ liền nắm lấy tay cô bé , cất giọng ôn hòa hỏi:

- Hảo hài tử! Ngươi đau ở chỗ nào? Để ta coi rồi ta trị thương cho!

Mụ sờ cánh tay cô thấy chưa bị gãy mới yên lòng. Mụ vén cổ

tay cô bé lên thấy cổ tay tráng nõn còn lưu lại bốn vết ngón tay xanh là.

Mụ cả giận quát mắng Phương Nhân Trí:

- Thằng giặc non kia nói láo! Mi bảo sư phụ mi chưa đụng vào y thế thì bốn vết ngón tay này ở đâu ra?

Nữ đồng đáp:

- Đó là giống rùa ty tiện đã bóp tiểu nữ.Cô vừa nói vừa trỏ vào sau lưng Dư Thượng Hải.

Mọi người đều bật cười. Có người đến phun cả nước trà ra. Có người ôm bụng mà cười.

Trong nhà đại sảnh chỗ nào cũng có tiếng cười rộ.

Dư Thượng Hải không biết bọn họ cười gì.

Hắn nghĩ bụng:

- Con nhỏ kia kêu mình là giống rùa ty tiện, nhưng nó là đứa nhỏ bị Oan ức mở miệng mắng càn có chi là đáng cười?

Hắn thấy người nào cũng nhìn mình mà cười thì không khỏi ngượng ngùng bẽn lẽn.

Phương Nhân Trí lún thấp người xuống, nhảy vọt lại sau lưng Dư Thượng Hải, rút ở trong áo hắn ra một mảnh giấy vo tròn lại đưa cho hắn.

Dư Thượng Hải đón lấy mở coi thì thấy trên mảnh giấy này một con rùa đen to tướng.

Đó là cô bé nhân lúc hắn không biết cài mảnh giấy này vào sau lưng hắn.

Dư Thượng Hải vừa bẽn lẽn vừa tức giận, bụng bảo dạ:

- Con rùa này đã vẽ từ trước rồi, nhưng người ngoài quyết không thể viết vào sau lưng mình được. Nhất định con nhỏ kia

vừa rồi khóc rồi nhân lúc tâm thần mình rối loạn đem cài vào. Vụ này tất có người lớn trong bóng tối chỉ điểm cho nó.

Hắn đưa mắt nhìn Lưu Chính Phong, miệng lẩm bẩm:

- Con nhỏ này là người trong Lưu gia. Té ra Lưu Chính Phong đã ngấm ngầm chơi khăm mình vố này.

Lưu Chính Phong thấy Dư Thượng Hải đưa mắt nhìn mình thì hiểu ngay hắn có phiền trách. Lão tiến lại một bước nhìn nữ đồng hỏi :

- Tiểu muội muội! Tiểu muội muội là con cái nhà ai? Gia gia má má tiểu muội đâu?

Câu này của lão một là để trả lời Dư Thượng Hải cô bé này không phải người nhà mình, hai là trong lòng sinh mối hoài nghi, muốn biết cô bé được ai đưa tới.

Nữ đồng đáp:

- Gia gia cùng má má tiểu nữ có việc bỏ đi rồi. Các người dặn tiểu nữ ngồi đây cho ngoan ngoãn đừng có chạy nhăng. Người còn bảo lúc nữa sẽ có diễn kịch: Hai người biết bay chạy nằm thẳng cẳng không nhúc nhích.

Đó là bản lãnh giữ nhà của phái Thanh Thành kêu bằng "Thí cổ hướng hậu, Bình sa lạc nhạn thức" gì gì đó. Quả nhiên coi hay thật.

Cô nói xong vỗ tay.

Mấy giọt lệ trên mặt vẫn còn nguyên, cô chưa lau đi. Lúc này cô cười rả rích.

Mọi người thấy thế đều tỏ vẻ vui mừng. Họ biết vụ này có người lớn dạy cô đến quấy phá phái Thanh Thành.

Ai trông thấy hai tên đệ tử phái Thanh Thành nằm yên không nhúc nhích cũng cho là cái nhục lớn cho phái này.

Dư Thượng Hải đưa tay vỗ vào người một tên đệ tử hai cái. Hắn cảm thấy tay sờ vào lạnh ngắt thì không khỏi giật mình kinh hãi.

Trong nhà hoa sảnh hai tên đệ tử bị đá ngã tuy không nhúch nhích được nhưng không bị thương. Lúc này người chúng đều giá lạnh.

Dư Thượng Hải la thầm:

- Nguy rồi! hai tên này đã gặp phải độc thủ!Hắn lật người hai gã đệ tử thì lại thấy mặt chúng đang mỉm cười. Nhưng sờ đến mũi thì biết chúng đã chết lâu rồi.

Dư Thượng Hải ngó nụ cười này khác nào trông thấy ma quỷ. Tuy hắn là người trấn tĩnh phi thường mà ngón tay cũng run lên bần bật.

Ta nên biết nụ cười quái dị đó rất quen thuộc với Dư Thượng Hải vì đây là tuyệt lỷ "Tồi tâm chưởng" của phái Thanh Thành. Người bị giết còn để lại trên nét mặt hình dạng này. Thực ra đó không phải là nụ cười mà vì người trúng "Tồi tâm chưởng" bị tan nát tim phổi đau quá da mặt nhăn nheo thành hình nụ cười rất cổ quái.

Trong võ lâm khắp thiên hạ chỉ có tuyệt kỷ "Tồi tâm chưởng" là khiến cho bộ mặt người chết thành hiện trạng này. Coi đó thì biết hai tên đệ tử phái Thanh Thành kia đã chết về độc thủ của bản môn.

Sắc mặt Dư Thượng Hải lúc xanh là lúc lợt lạt. Hắn nói không ra lời.

Lâm Bình Chi đột nhiên la lên:

- "Tồi tâm chưởng", "Tồi tâm chưởng" Đây chính là võ công của phái Thanh Thành.Nguyên trong Phước Oai tiêu cục nhà

chàng đã rất nhiều tiêu đầu cùng những tên chạy cờ đã bị chết về chưởng pháp này. Những người bị tử nạn đều để lạ trên mặt nụ cười quái dị.

Chàng trông thấy quen rồi và nhớ như in trong óc, chàng mới la lên trước tiên.

Trong bọn quần hào còn nhiều người khác cũng biết hiện tượng đặc biệt về "Tồi tâm chưởng" liền nói theo:

- Đúng là "Tồi tâm chưởng"!- Té ra bọn đồng môn phái Thanh Thành tự tàn sát nhau, giết hại người nhà họ.

Dư Thượng Hải ruột rối như mớ bòng bong.

Hắn khẽ bảo Phương Nhân Trí

- Hãy khiêng chúng đi!Phương Nhân Trí vẫy mấy tên đệ tử phái Thanh Thành tới khiêng thi thể hai bạn đồng môn bị nạn ra khỏi sảnh đường.

Nữ đồng kia lại đột nhiên lên tiếng:

- Phái Thanh Thành nhiều người thiệt! Một tên chết có hai tên khiêng. Hai tên chết có bốn tên khiêng.

Dư Thượng Hải mặt giận xám xanh nhìn nữ đồng hỏi:

- Gia gia cô tên họ là gì? Những câu vừa rồi phải chăng là gia gia đã dạy cô?

Nên biết rằng mấy câu nói của cô bé nhụ xói móc. Nếu không có người lớn dạy bảo thì dĩ nhiên một cô bé nhỏ tuổi không biết nó bé nhu.

Nữ đồng cười nói:

- Một hai là hai, hai hai là bốn, hai ba là sáu, hai bốn là tám, hai năm là mười...

Cô đọc thuộc lòng không ngớt bản cửu chương...

Dư Thượng Hải nói:

- Ta hỏi cô một câu:- Thanh âm hắn cực kỳ nghiêm khắc.

Nữ đồng lại ngoác miệng ra mà khóc òa lên rồi chui đầu vào lòng Định Dật sư thái.

Định Dật vỗ lưng cô tìm lời an ủi:

- Đừng sợ! Đừng sợ! bé ngoan! Đừng sợ chi hết!Mụ quay sang bảo Dư Thượng Hải:

- Lão không khéo giáo huấn để cho đệ tử mình tàn sát nhau rồi giận cá chém thớt đi hăm dọa đứa trẻ nít là nghĩa làm sao?

Dư Thượng Hải chỉ hắng giọng một tiếng chứ không trả lời.

Nữ đồng đang gục đầu vào lòng Định Dật bỗng ngửng đầu lên cười nói:

- Lão sư phụ! Hai hai là bốn. Hai người chết bốn người khiêng. Ba người chết phải sáu người khiêng. Hai bốn là tám...

Rồi cô ngừng lại không nói nữa bật lên tràng cười khanh khách.

Mọi người thấy cô bé động một cái là khóc. Khóc đấy rồi lại cười ngay đấy. Chợt khóc chợt cười là tính nết của trẻ nít lên 7, lên 8.

Cô này đã vào trạc 13 tuổi, thân hình cô lại cao nghệu, mà mỗi câu nói đều có châm chọc Dư Thượng Hải. Hiển nhiên đây không phải là câu nói ngây thơ của trẻ nít, đúng có người lớn ở trong bóng tối mớm lời cho.

Đó là một điều không còn nghi ngờ gì

Dư Thượng Hải lớn tiếng:

- Bậc đại trượng phu phải có hành động quang minh lỗi lạc. Ông bạn nào có điều chi xích mích với bần đạo cứ chường mặt ra mà nói chuyện. Sao lại nấp nánh dấu đầu hở đuôi, dạy đứa

con nít nói những lời vô vị thì đâu phải là anh hùng hảo hán? Tuy người hắn thấp lùn mà mấy câu này phát ra từ huyệt đơn điền, trung khí đầy rẫy, thanh âm rất là hùng tráng, lọt vào tai người vẫn còn oang oang.

Quần hào nghe lão nói không khỏi đem lòng kính trọng chứ không lộ vẻ khinh khi như trước nữa.

Dư Thượng Hải nói câu này, trong nhà đại sảnh im phăng phắc, không có tiếng người đáp lại.

Hồi lâu đột nhiên nữ đồng lên tiếng hỏi Định Dật:

- Lão sư phụ! Y hỏi anh hùng hảo hán ở môn phái nào?

Phái Thanh Thành nhà y phải chăng là anh hùng hảo hán?

Định Dật là một nhân vật tiền bối phái Hằng Sơn, tuy mụ có điều bất mãn với Thanh Thành nhưng không muốn công nhiên phỉ báng cả môn phái họ, liền hàm hồ đáp:

- Phái Thanh Thành những đời trước có rất nhiều anh hùng hảo hán.

Nữ đồng lại hỏi:

- Bây giờ thì sao? Họ có người anh hùng hảo hán nào không?

Định Dật bĩu môi nhìn Dư Thượng Hải đáp:

- Ngươi hỏi ngay vị chưởng môn dạo trưởng phái Thanh Thành này sẽ biết.

Nữ đồng liền hỏi:- Thưa chưởng môn đạo nhân! Giả tỷ một người bị trọng thương không nhúc nhích được mà có kẻ khác lại khinh khi họ thì chưởng môn tính rằng kẻ đó có phải là anh hùng hảo hán không?

Cô vừa nói câu này chẳng những Dư Thượng Hải trống ngực đập loạn lên mà hết thảy bao nhiêu người trong nhà hoa sảnh đã nghe Nghi Lâm thuật chuyện La Nhân Kiệt đâm chết Lệnh

Hồ Xung đều run lên tự hỏi:

- Phải chăng cô bé này có mối liên quan với phái Hoa Sơn?

Lao Đức Nặc bụng bảo dạ:

- Cô bé này nói vậy rõ ràng vì đại sư ca ta mà ôm mối bất bình. Không hiểu sư ca cô là ai?Lão sợ làm cho tiểu sư muội đau lòng, trong lúc hoang mang lão chưa kịp báo tin đại sư huynh chết cho đồng bọn hay.

Trong nhà đại sảnh, người bị xúc động nhất là Nghi Lâm. Toàn thân nàng run bần bật, trong lòng cảm kích cô bé kia vô cùng. Câu này chính cô muốn đưa ra chất vấn Dư Thượng Hải, nhưng vì cô bản tính hiền hòa lại một niềm kính trọng người trên. Dù sao Dư Thượng Hải cũng là bậc tiền bối, nên nàng không tiện vặn hỏi. Bây giờ thấy cô bé hỏi thay cho mình nàng không nhịn được nỗi lòng chua xót. Hai hàng châu lệ tuôn rơi như mưa.

Dư Thượng Hải hỏi lại:

- Ai đã dạy cho cô hỏi câu này?

Nữ đồng không trả lời hỏi lại:- Gã La Nhân Kiệt ở phái Thanh Thành có phải là đệ tử của đạo trưởng không? Gã thấy người ta bị trọng thương mà người này lại là nhân vật tốt bụng, đã chẳng cứu người thì chớ lại phóng kiếm đâm chết. Như vậy đạo trưởng tính La Nhân Kiệt có phải là anh hùng hảo hán không? Đạo trưởng đã giáo huấn gã như vậy ư?

Mấy câu này tự miệng một cô bé nhỏ tuổi nói ra lại nói một cách linh lợi dồn Dư Thượng Hải vào ngõ bí khiến ai nấy đều sửng sốt.

Dư Thượng Hải không trả lời được, lại lớn tiếng la:

- Ai xúi ngươi hỏi ta những câu này? Phụ thân ngươi phải

chăng thuộc phái Hoa Sơn?

Nữ đồng quay lại nhìn Định Dật hỏi:

- Lão sư phụ! ông ta quen thói hăm người. Như vậy có phải là hành vi quang minh lỗi lạc của bậc đại trượng phu không? Có xứng đáng là anh hùng hảo hán không?

Định Dật thở dài đáp:

- Cái đó ta cũng chịu, không trả lời được.

Mọi người càng nghe càng lấy làm kỳ. Lúc trước họ còn tưởng có người lớn ở trong bóng tối ngấm ngầm mớm lời cho cộ Nhưng mấy câu nói vừa rồi, rõ ràng cô chụp được lời Dư Thượng Hải liền bốp chát hỏi vặn ngay lại bằng những lời lẽ cực kỳ cau độc. Hiển nhiên cô biết tùy cơ ứng biến, tự miệng nói ra mới thật là kỳ. Họ không hiểu tại sao cô bé nhỏ tuổi như vậy mà miệng lưỡi đã ghê gớm đến thế.

Nghi Lâm đầm đìa châu lệ mờ cả hai mắt, nhưng nàng trông bóng sau lưng cô bé bỗng động tâm tự hỏi:

- Bóng dáng em nhỏ này mình đã thấy qua mà không nhớ ở đâu.Nàng quẹo đầu suy nghĩ sực nhớ ra, liền lẩm bẩm:

- Phải rồi! Cô này hôm qua cũng ở trong Túy Tiên lâu.Trong đầu óc nàng hiện lên những hình ảnh đã qua một cách rất rõ rệt.

Sáng sớm hôm trước, nàng bị Điền Bá Quang bức bách lên lầu. Trong tửu lâu này bảy tám bàn đã đầy khách ngồi uống rượu.

Bỗng hai người phái Thái Sơn lên khiêu chiến. Điền Bá Quang đánh chết một người.

Các tửu khách sợ quá chạy toán loạn.

Tửu bảo cũng không dám lên rót rượu.

Tại chiếc bàn nhỏ trong góc tửu lầu trông ra ngoài đường có hai người ngồi.

Đến lúc Lệnh Hồ Xung bị giết, nàng ôm thi thể xuống lầu rồi, hai người kia vẫn còn ngồi đó chưa rời khỏi quán rượu. Lúc ấy nàng rất đỗi bàng hoàng, ruột bối rối thì còn lòng dạ nào để đến người ngồi bên chiếc bàn nhỏ kia là ai?

Bây giờ nàng trông bóng sau lưng đồng nữ tương tự bóng người còn nhớ mang máng trong đầu óc, rồi dần dần nàng nhớ rõ mồn một.

Trong hai người ngồi bên chiếc bàn nhỏ hôm qua thì cô bé này là một. Cô ngồi xây lưng về phía nàng, nên nhớ rõ bóng sau lưng. Hôm qua cô ta mặc áo vàng lợt. Giả tỷ cô không xoay người lại thì nàng chẳng thể nào nhận ra được.

Nghi Lâm tự hỏi:

- Còn người nữa là ai?Nàng chỉ nhớ người kia là đàn ông, còn già hay trẻ, ăn mặc thế nào, nàng không tưởng tượng ra được.

Bao nhiêu con mắt trong nhà đại sảnh đều đổ dồn vào nhìn Dư Thượng Hải.

Còn Nghi Lâm lại để toàn bộ tâm thần vào tình trạng hôm qua.

Trước mắt nàng tựa hồ hiện ra bộ mặt tươi cười của Lệnh Hồ Xung lúc lâm tử.

Nàng nhớ y đã dụ La Nhân Kiệt tiến lại rồi đâm kiếm vào bụng địch nhân.

Nàng ôm thi thể Lệnh Hồ Xung quệnh quạng đi xuống lầu, trong lòng hoang mang không hiểu mình ở chỗ nào, đi bừa ra cổng thành rồi chạy loạn trên đường cái...

Khúc Phi Yến Xin Thuốc Cứu Người

Nghi Lâm thấy thi thể Lệnh Hồ Xung mà nàng ôm trong tay dần dần lạnh giá, nhưng nàng không cảm thấy nặng nề mà cũng không biết bi thương chi hết. Nàng đang ở trong tình trạng như người mất hồn, không biết ôm xác chết này đi đâu thì nàng chợt tới đầm sen bên đường. Hoa sen đua nở cực kỳ tươi đẹp. Bỗng ngực nàng tựa hồ bị đánh một trùy rất nạng rồi không chống nổi nữa, cả nàng lẫn thi thể Lệnh Hồ Xung đều ngã xuống. Nàng ngất đi...

Lúc Nghi Lâm tỉnh lại thì thấy ánh mặt trời sáng tỏ. Nàng vội giơ tay ra ôm thi thể Lệnh Hồ Xung thì chẳng thấy đâu nữa. Nghi Lâm giật mình đứng phắt dậy thì chỉ thấy đầm sen vẫn còn những bông hoa tươi thắm, nàng đảo mắt nhìn quanh chẳng thấy thi thể Lệnh Hồ Xung đâu cả. Nàng bàng hoàng chạy quanh chẳng thấy thi thể Lệnh Hồ Xung đâu cả. Nàng bàng hoàng chạy quanh đầm sen một vòng tìm kiếm vẫn chẳng ra manh mối chi hết. Nghi Lâm quay lại nhìn mình thấy áo quần máu me loang lổ. Hiển nhiên là sự thực chứ không phải mộng ảo. Nàng bật lên hỏi:

- Thi thể Lệnh Hồ đại ca đâu?

Rồi nàng sợ hãi và cảm thấy thương tâm vô hạn, suýt ngất đi. Nghi Lâm định thần lại tìm kiếm một lúc, nhưng xác chết đã không cánh mà bay đi mất rồi. Nàng thấy đầm nước nông cạn liền lội xuống mò hồi lâu mà chẳng thấy tăm hơi chi hết. Nàng chạy về Lưu phủ tìm kiếm sư phụ, lòng tự hỏi :

- Thi thể Lệnh Hồ đại ca biến đâu mất? Có người qua đường đem đi hay bị dã thú vồ mất rồi?

Nàng nghĩ đến gã vì cứu mình phải uổng mạng, mà thi thể gã nàng không chiếu cố cho chu toàn được thì rất là buồn bực. Nếu quả dã thú bắt đi ăn thịt thì nàng phải đến tự tử. Thực ra dù thi thể Lệnh Hồ Xung có còn nguyên vẹn, nàng cũng không muốn sống nữa. Đột nhiên trong lòng nàng mập mờ một niệm mà nàng không dám nghĩ tới. ý niệm này đã thoáng qua trong đầu óc nàng suốt một ngày mà nàng phải miễn cưỡng dẹp đi. Nàng lẩm bẩm :

- Tại sao ta lại tâm thần bất định như vậy? Sao ta lại nghĩ vớ vẩn thế này? Thật là hoang đường! Không thể thế được.

Nhưng lúc này niệm đó hiển hiện lên rõ rệt trong đầu óc nàng. Nàng tự nhủ :

- Lúc ta ôm thi thể Lệnh Hồ đại ca, lòng ta rất bình thản. Ta ôm người y chạy loạn trên đường. Bây giờ thi thể y biến mất ta tìm kiếm để làm gì, hay lại ôm chạy lung tung trên đường như trước. Tại sao khi đến bên đầm sen ta lại ngất đi Thật là đáng chết! Ta không nên có ý nghĩ quái gở đó. Sư phụ không ưng, bồ tát không dung tha niệm tà ma này. Ta không thể là ma quỷ được. Nhưng thi thể Lệnh Hồ đại ca đâu?

Nghi Lâm đầu óc hỗn loạn rồi nàng tựa hồ thấy Lệnh Hồ Xung mỉm cười, cái mỉm cười thản nhiên như không có gì. Có lúc nàng lại thấy gã lớn tiếng mắng: "Tiạu ni cô xúi quẩy này!... " với bộ mặt khó chịu của gã thì trong lòng nàng đau như cắt.

Bỗng thanh âm Dư Thượng Hải lại vang lên:

- Lao Đức Nặc! Con nhỏ này là người phái Hoa Sơn ngươi phải không?

Lao Đức Nặc đáp:

- Không phải! Bữa nay đệ tử mới thấy cô bé này là một. Cô không phải là người tệ phái.

Dư Thượng Hải nói:

- Được rồi! Ngươi không chịu nhận thì thôi!

Đột nhiên hắn giơ tay lên. ánh thanh quang lấp lánh. Một ngọn chùy vọt về phía Nghi Lâm. Hắn quát hỏi:

- Tiểu sư thái! cái gì đây?

Nghi Lâm còn đang ngơ ngẩn xuất thần. Nàng không ngờ Dư Thượng Hải lại phóng ám khí hại mình. Ngọn phi chùy đi rất chậm mà tiếng rít trên không lại rất gấp. Nghi Lâm chợt nảy ra một quyết định:

- Lão giết mình càng hay! Mình đã không muốn sống mà được lão kết liễu tính mạng cho thì còn gì bằng?

Nàng không có ý niệm lẩn tránh. Ngọn chùy từ từ bay tới. Mấy người đồng thanh la lên cảnh cáo

-ám khí đó! Phải để ý š!

Nhưng nàng vẫn không né tránh mà cũng không muốn giơ tay ra bắt. Trái lại nàng mừng thầm thoát khỏi cuộc đời đau khổ với cảnh thê lương tịch mịch. Ngọn phi chùy tới kết liễu tính mạng nàng là một điều nàng mong muốn còn chưa được. Khi nào nàng còn lảng tránh nữa.

Định Dật từ từ đìy cô bé sang bên, rồi vọt ra đứng chắn trước mặt Nghi Lâm. Lúc này coi mụ không phải là bà già lụ khụ, mụ vọt người ra mau lẹ phi thường. Ngọn phi chùy tuy tốc độ rất chậm, nhưng nó cũng là một thứ ám khí phóng đi. Thế mà Định Dật nhảy ra sau lại vọt người tới trước. Mụ vươn tay ra nắm lấy một cách nhẹ nhàng và đúng lúc. Nhác trông Định Dật sư thái vươn tay ra chút nữa là bắt được ngọn thiết chùy ngay Ngờ đâu

ngọn thiết chùy bay đến phía trước mụ chừng hai thước đột nhiên rớt xuống đất đánh cạch một tiếng. Giả tỷ Định Dật sư thái vươn tay ra chút nữa thì bắt được một cách dễ dàng. Nhưng mụ thấy tư thế ngọn chùy đi sắp tới nơi liền giơ tay lên trước ngực chờ ám khí tới nơi mới xoay bàn tay nắm lấy cho ra vẻ ung dung, xứng đáng với tác phong của những tay cao thủ danh gia.

Dè đâu Dư Thượng Hải ra chiêu này tuyệt kỳ bí. Hắn tính đúng ngọn chùy đến trước mặt mụ cách chừng hai thước liền cho rớt xuống. Luồng lực đạo chuẩn xác phi thường mà cách dụng tâm vô cùng xảo trá.

Định Dật giơ tay đón phi chùy mà để rớt mất, thế là bị thua đối phương ở trước mặt mọi người. Mặt mụ hơi ửng đỏ vì bẽ bàng.

Giữa lúc ấy Dư Thượng Hải lại giơ tay lên liệng một nắm giấy vo tròn tới trước mặt nữ đồng. Cuốn giấy này tức là mảnh giấy vẽ con rùa đen của cô ta cuộn tròn lại.

Định Dật động tâm nghĩ thầm:

- Thằng cha mũi trâu kia phóng ngọn chùy té ra là dụng tâm đánh lừa ta, chứ không phải cố ý đả thương

Bây giờ mụ thấy cuộn giấy nhỏ xíu liệng tới, thế đi rất gấp, so với ngọn phi chùy vừa rồi còn mau lẹ hơn nhiều. Những tay cao thủ nội gia có thể đả thương người bằng một cánh hoa hay một mảnh lá. Cuộn giấy này mà liệng trúng mặt nữ đồng thì cô không khỏi bị thương. Lúc này Định Dật đứng bên Nghi Lâm. Mụ thấy biến cố đột ngột không kịp cứu viện chỉ la lớn một tiếng:

- Ngươi...

Bỗng thấy nữ đồng giơ ngón tay trỏ bên phải lên bật vào cuộn

giấy khẽ vang lên một tiếng cạch. Cuộn giấy rách tan thành trăm ngìn mảnh vụn bay như bươm bướm trước mặt cô chừng năm trượng.

Trong bọn quần hào có đắn hơn 20 người không nhịn được bật tiếng reo:

- Tuyệt diệu!

Nhưng Định Dật sư thái, Dư Thượng Hải, Thiên Môn đạo nhân, Lưu Chính Phong, Văn tiên sinh, Hà Tam Thất, những tay cao thủ tuyệt đỉnh, đột nhiên sắc mặt biến đổi dị thường rất khó coi.

Dư Thượng Hải nói:

- Chà chà! Tiểu cô nương! chiêu "Bách điểu triều phụng" của cô sử hay tuyệt!

Bọn Định Dật đưa mắt nhìn nữ đồng chằm chặp để xem cô đối đáp thế nào.

Những tay cao thủ đều biết "Bách điểu triều phụng" là một tuyệt kỷ của ma giáo. Nếu công phu này luyện được tới chỗ cao thâm thì một chiêu có thể đồng thời hạ sát đả thương đến mười người. Thật là một chiêu số lợi hại khiến cho đối phương khó lòng tránh khỏi. Nữ đồng còn nhỏ tuổi dĩ nhiên công phu chưa luyện được đến nơi đến chốn. Nếu cô tiếp tục rèn luyện để sử dụng những loại ám khí kịch độc, búng cho nó tung ra hàng trăm ngàn hạt nhỏ như cát chụp tới thì e rằng những tay cao thủ đến đâu cũng có thể mất mạng ngay tức khắc. Những người chính phái khi bàn luận đến ma giáo, môn công phu này đã làm cho họ phải điên đầu mà không tìm ra được biện pháp nào hoàn thiện để chống đỡ, nên họ chán ghét vô cùng. Ngờ đâu cô bé mặt hoa da ngọc lại biết sữ môn võ công thâm độc ghê gớm này.

Nữ đồng cười hì hì hỏi lại:

- Ai bảo đây là công phu "Bách điểu triều phụng"? Má má tiểu nữ kêu nó bằng "Nhất chỉ thiền". Có điều tiểu nữ chưa học được, còn phải luyện 20 năm mới thành công. Nhưng đợi 20 năm nữa thì khi ấy tiểu nữ đã đầu bạc răng long, còn sử công phu "Nhất chỉ thiền" làm chi?

Thiên Môn đạo nhân cùng Định Dật sư thái đưa mắt nhìn nhau. Cả hai người đều lộ vẻ kinh dị. Định Dật hỏi:

- Ngươi bảo đó là thần công "Nhất chỉ thiền" ư? Vậy ra mẫu thân ngươi ở trên đảo Tử Trúc ngoài Đông Hải phải không?

Nữ đồng cười hì hì đáp:

- Phải hay không sư thái cứ việc mà đoán. Má má đã dặn tiểu nữ không được tiết lộ lai lịch với bất cứ một ai.

Bọn Thiên Môn tuy nghe tới công phu "Bách điểu triều phụng" của ma giáo đã lâu, nhưng thực ra chưa hiểu nó thế nào mà cũng chưa trông thấy bao giờ. Huống chi công phu của nữ đồng này lại chưa luyện được đến nơi vậy chân giả thế nào không ai phân biệt được. Còn công phu "Nhất chỉ thiền" là tuyệt kỹ của Kính Nguyệt thần ni trên đảo Tử Trúc ngoài Đông Hải. Theo lời đồn thì thần công này không truyền cho người ngoài. Vậy nữ đồng tất nhiên có mối quan hệ sâu xa với Kính Nguyệt thần nị Người ta còn nói Kính Nguyệt thần ni là một cao nhân tuyệt thế khôn ai địch nổi. Tuy lời nói của nữ đồng chưa biết chân giả thế nào, nhưng cũng cứ tin là thực đi và chẳng nên khiêu khích với một vị cao nhân ngoài đời như con thần long ẩn hiện khôn lường là hơn. Bọn Thiên Môn liền đổi vẻ mặt chán ghét ra chiều kính trọng. Còn Dư Thượng Hải sắc mặt lúc trắng bệch, lúc xanh là, âm trầm không nhất định.

Định Dật sư thái thấy tiểu cô nương tướng mạo xinh đẹp đã đem lòng yêu dấu, huống chi cô lại có liên quan mật thiết với

đảo Tử Trúc ngoài Đông Hải thì cũng thuộc đệ tử nhà Phật, nên mụ quyết không để cho Dư Thượng Hải khinh khi lấn át cộ Mặt khác mụ lại nghĩ: Dư Thượng Hải là tôn sư một phái mà cứ rắc rối với lão cũng chẳng ích gì.

Mụ liền nhìn Nghi Lâm nói:

- Nghi Lâm! Gia gia cùng má má cô bé này không hiểu đi đâu. Vậy ngươi đưa cô đi tìm kiếm, đặng có người chiếu cố khỏi bị kẻ khác hà hiếp.

Nghi Lâm vâng lời chạy lại dắt tay nữ đồng.

Nữ đồng nhìn cô mỉm cười, cùng nhau ra khỏi nhà đại sảnh.

Dư Thượng Hải biết rằng có ngăn trở cũng bằng vô dụng. Hắn chỉ cười lạt một tiếng rồi không hỏi gì tới cô nữa.

Nghi Lâm cùng nữ đồng ra khỏi nhà khách sảnh. Nàng hỏi:

- Tiểu muội muội! Qúy tánh tôn danh là gì ?

Nữ đồng cười hì hì đáp:

- Tiểu muội tên gọi Lệnh Hồ Xung.

Nghi Lâm trái tim đập thình thình. Nàng sa sầm nét mặt hỏi:

- Ta lấy điều tử tế hỏi cô, sao cô lại nói giỡn với ta?

Nữ đồng vẫn cười đáp:

- Sao tỷ tỷ lại bảo tiểu muội nói giỡn? Chẳng lẽ người bạn tên gọi Lệnh Hồ Xung, còn tiểu muội không có tên được hay sao?

Nghi Lâm buông tiếng thở dài. Lòng nàng se lại, nàng không nhịn được đành để cho hai dòng lệ trào ra, cất giọng buồn rầu:

- Lệnh Hồ đại đã ca có ơn lớn cứu mạng cho ta, rồi y lại vì ta mà uổng mạng. Ta... không đáng là bạn của y.

Nàng vừa nói tới đây thì thấy hai người lưng gù một cao một thấp lật đật từ trong dãy hành lang ngoài đại sảnh đi quạ Chính

là Tái Bắc Minh Đà Mộc Cao Phong và Lâm Bình Chi.

Nữ đồng lại cười hì hì nói:

- Thiên hạ thật lắm chuyện kỳ! Sao lại có lão lưng gù xấu xa đến nỗi người ta nhìn thấy phải phát ớn.

Nghi Lâm nghe tiếng nữ đồng chê bai người ngoài thì trong lòng rất là phiền não. Nàng nói:

- Tiểu muội tử! Cô tự mình đi kiếm gia gia cùng má má có được không? Ta nhức đầu quá nên trong mình khó chịu.

Nữ đồng cười hỏi:

- Làm gì mà nhức đầu với khó chịu? Tỷ tỷ thật khéo giả vờ. Tiểu muội biết rồi. Vì tiểu muội mạo xưng là Lệnh Hồ Xung nên tỷ tỷ phiền não chứ gì? Hảo tỷ tỷ! Lệnh sư bảo tỷ tỷ đi với tiểu muội, sao tỷ tỷ lại muốn đẩy tiểu muội ra không nhìn gì đến. Tiểu muội mà bị kẻ đốn mạt khinh nhờn tất lệnh sư sẽ quở trách tỷ tỷ đó.

Nghi Lâm nói:

- Bản lãnh tiểu muội muội còn hơn ta nhiều, về tâm nhãn lại càng tinh diệu. Cả đến Dư quán chủ là một đại nhân vật nổi danh khắp thiên hạ cũng phải kiêng tay muội muội. Muội muội không khinh nhờn người ta thì người ta đã cảm ơn trời đất lắm rồi. Còn ai dám khinh khi tiểu muội nữa?

Nữ đồng cười khanh khách nắm chặt lấy tay Nghi Lâm nói:

- Hảo tỷ tỷ! Có phải tỷ tỷ nói móc tiểu muội không? Vừa rồi nếu không được lệnh sư bảo vệ cho thì tiểu muội đã bị lão mũi trâu đánh tới rồi. Hảo tỷ tỷ! Tiểu muội họ Khúc, tên gọi Phi Yên. Tổ phụ cùng má má tiểu muội đều kêu tiểu muội là Phi Phị Bây giờ tỷ tỷ cứ kêu tiểu muội bằng Phi Phi là được.

Nghi Lâm nghe cô nói tên họ thực thì bao nhiêu ác cảm lúc

trước đều tiêu tan hết. Có điều nàng lấy làm lạ là sao cô lại biết nàng thương nhớ Lệnh Hồ Xung mà nhận tên họ y để làm trò đùa?

Nàng nghĩ thầm:

- Chắc lúc mình kể chuyện với sư phụ cùng mọi người trong hoa sảnh về những chuyện xảy ra hôm qua mà cô bé tinh ranh này nấp ngoài cửa sổ nghe lỏm được hết.

Nàng liền nói:

- Phi Phi! Chúng ta cùng đi kiếm gia gia và má má cho muội muội. Muội tính đi về phương nào?

Khúc Phi Yên đáp:

- Nếu tiểu muội biết người ở đâu thì đã nhờ tỷ tỷ đi kiếm giùm, tiểu muội chẳng đi làm chi cho phiền.

Nghi Lâm lấy làm kỳ hỏi:

- Sao muội muội lại không đi?

Khúc Phi Yên đáp:

- Tiểu muội còn nhỏ tuổi nên không muốn đi. Còn tỷ tỷ thì khác hẳn. tỷ tỷ rất đỗi thương tâm, muốn đi cho lẹ mới đúng.

Nghi Lâm trong lòng run lên hỏi:

- Gia gia và má má tiểu muội...

Khúc Phi Yên ngắt lời:

- Gia gia và má má tiểu muội tạ thế đã lâu rồi. Tỷ tỷ muốn kiếm người thì phải xuống âm phủ mới thấy.

Nghi Lâm bực mình nói:

- Gia gia cùng má má muội muội đã tạ thế sao còn đem chuyện này ra làm trò đùa? Chào muội muội ta quay về đây.

Khúc Phi Yên vươn tay ra nắm vào huyệt mạch môn Nghi

Lâm năn nỉ:

- Hảo tỷ tỷ! Tiểu muội là một đứa nhỏ côi cút khổ sở không có ai chơi với. Tỷ tỷ đi với tiểu muội một lúc.

Nghi Lâm bị nữ đồng nắm giữ huyệt mạch môn cảm thấy nửa người tê nhức không khỏi ngấm ngầm kinh hãi, bụng bảo dạ:

- Võ công con nhỏ này quả còn cao hơn mình, mà nghe y nói cũng đáng thương tình.

Nàng liền đáp:

- Được rồi! Ta làm bạn với muội muội một lúc nhưng muội muội không được nói giỡn một cách vô vị.

Khúc Phi Yên cười đáp:

- Có câu chuyện tỷ tỷ cho là vô vị mà tiểu muội lại lấy làm hứng thú. Nghi Lâm tỷ tỷ! Tỷ tỷ đừng làm ni cô nữa có hay hơn không?

Nghi Lâm nghe Khúc Phi Yên nói câu này thì không khỏi ngạc nhiên. Nàng lùi lại một bước.

Khúc Phi Yên thừa cơ thoát khỏi tay nàng, cô cười nói:

- Làm ni cô thì được lợi gì? Đã chẳng dám ăn tôm, ăn cá lại phải cữ cả thịt dê thịt bò. Tỷ tỷ! tỷ tỷ xinh đẹp như vậy mà cái đầu trọc lóc thì mất cả vẻ mỹ miều. Tỷ tỷ! Để mớ tóc dài bóng nuột mới đẹp mắt chứ.

Nghi Lâm nghe cô nói có vẻ ngây thơ liền bật cười đáp:

- Chúng ta đã gửi mình vào chốn cửa không thì đến cả bốn cõi lớn cũng là không hết, còn kể chi đến chuyện xấu đẹp bề ngoài?

Khúc Phi Yên nghẹo đầu ngắm nghía bộ mặt Nghi Lâm. Lúc này cơn mưa đã ngớt, mây đen loãng ra, ánh trăng tỏ chiếu qua

làn mây mỏng soi gương xuống mặt nàng thành một làn sáng bạc lờ mờ càng tăng thêm vẻ kiều diễm. Cô thở dài nói:

- Chả trách người ta nhìn thấy tỷ tỷ mà phải điên đảo thần hồn.

Nghi Lâm đỏ mặt lên hỏi:

- Phi Phi ngươi nói gì vậy? Ngươi còn nói giỡn hoài thì ta bỏ đi đây.

Khúc Phi Yên cười nói:

- Thế thì thôi! Tiạu muội không nói nữa. Tỷ tỷ! tỷ tỷ cho tiểu muội một chút "Thiên hương đoạn tục giao" để tiểu muội đi cứu người.

Nghi Lâm lấy làm kỳ hỏi:

- Muội muội định đi cứu ai?

Khúc Phi Yên cười đáp:

- Người này quan trọng lắm! bây giờ tiểu muội chưa nói với tỷ tỷ được.

Nghi Lâm nói:

- Muội muội muốn lấy thuốc để cứu mạng cho người, đáng lý ta phải đưa ngay Nhưng sư phụ có lời nghiêm huấn: Thứ thiên hương đoạn tục giao này rất khó chế. Nếu là kẻ đốn mạt bị thương thì không nên cứu họ.

Khúc Phi Yên hỏi:

- Tỷ tỷ ơi! Giả tỷ có người dùng lời nói khó nghe để thóa mạ lệnh sư một cách vô lý thì họ là người hay hay là người đốn mạt ?

Nghi Lâm đáp:

- Kẻ nào thóa mạ sư phụ ta dĩ nhiên là hạng đốn mạt còn hay

ở chỗ nào nữa?

Khúc Phi Yên cười nói:

- Thế thì kỳ thiệt! Có người mở miệng nói hễ gặp ni cô là bị xúi quẩy, đánh bạc tất thuạ Y đã thóa mạ lệnh sư lại thóa mạ cả tỷ tỷ nữa. Thế mà tỷ tỷ lấy quá nửa hộp "Thiên hương đoạn tục giao thoa vào chỗ người y...

Nghi Lâm không chờ cô nói hết câu đã biến sắc quay đầu bỏ đi.

Khúc Phi Yên lạng mình vượt lên chắn trước mặt nàng dang hai tay ra cười ngặt nghẹo, không cho Nghi Lâm đi.

Nghi Lâm đột nhiên động tâm bụng bảo dạ:

- Phải rồi! Hôm qua ở trên lầu Túy Tiên, con nhỏ này cùng một người đàn ông nữa ngồi một bàn. Đến khi Lệnh Hồ đại ca tử nạn, mình ôm thi thể y xuống lầu, dường như cô ta hãy còn ngồi lại, nên mọi việc xảy ra cô đã nhìn thấy hết, chứ chẳng phải nghe lỏm câu chuyện của mình mà thôi. Chẳng hiểu cô ta có theo dõi mình không?

Nàng muốn hỏi Khúc Phi Yên một câu nhưng mặt thẹn đỏ bừng nói không ra lời.

Khúc Phi Yên hiểu ý

- Tỷ tỷ! Tiểu muội biết rằng tỷ tỷ muốn hỏi thi thể Lệnh Hồ đại ca biến đi đâu mất có đúng thế không?

Nghi Lâm đáp:

- Đúng thế! Nếu muội muội cho ta hay được thì ta... cảm kích vô cùng.

Khúc Phi Yên đáp:

- Tiểu muội không hay, nhưng có một người biết mà người đó đang bị trọng thương, tính mạng lâm nguy trong khoảnh khắc.

Nếu tỷ tỷ có thể dùng "Thiên hương đoạn tục giao" cứu sống y thì sẽ cho tỷ tỷ biết thi thể Lệnh Hồ đại ca hiện ở đâu.

Nghi Lâm hỏi lại:

- Muội muội không biết thật chứ?

Khúc Phi Yên đáp:

- Khúc Phi Yên này mà biết thi thể Lệnh Hồ đại ca ở đâu thì e rằng sáng mai sẽ bị chết về tay Dư Thượng Hải và bị hắn đâm 17, 18 nhát kiếm vào thân thể...

Nghi Lâm bịt miệng cô lại nói:

- Ta tin muội muội rồi! Đừng thề thốt nữa. Người ấy là ai?

Khúc Phi Yên đáp:

- Y là người tốt, cứu hay không cứu là tùy ở nơi tỷ tỷ. Chỗ mà chúng ta tìm đến lại chẳng phải nơi tử tế gì.

Nghi Lâm đã nhất tâm muốn kiếm thi thể Lệnh Hồ Xung thì dù có phải dấn thân vào chốn núi đao rừng kiếm nàng cũng không từ, còn kể gì nơi tử tế hay không tử tế. Nàng liền gật đầu đáp:

- Chúng ta cứ tới đó.

Hai người ra đến cổng lớn thì trời đột nhiên đổ mưa rào. Bên cổng có chục cái dù bỏ đó. Mỗi người liền cầm một cái ra khỏi cổng đi về phía Đông Bắc.

Lúc này đêm đã khuya, trên đường ít người qua lại. Hai cô đi vào một ngõ hẻm rất sâu, hai con chó thấy người đi tới sủa ầm lên.

Nghi Lâm thấy Khúc Phi Yên đi vào đường hẻm, nhưng lòng chỉ nghĩ tới thi thể Lệnh Hồ Xung, nên cô muốn dẫn nàng đi vào đâu nàng cũng không hỏi.

Bỗng thấy Khúc Phi Yên lạng người vào một lối đi nhỏ hẹp.

Trước cửa nhà, mé tả treo một ngọn đèn lồng nhỏ. Khúc Phi Yên đi tới gõ cửa ba tiếng. Một người ở trong nhà chạy ra mở cổng ngó đầu ra ngoài. Khúc Phi Yên ghé tai vào người đó nói nhỏ mấy câu rồi nhét một vật gì vào trong tay gã.

Người kia liền nói:

- Dạ dạ! Xin mời tiểu thư vào!

Người Bị Thương ấy Là Ai?

Khúc Phi Yên quay lại vẫy tay Nghi Lâm liền theo cô tiến vào. Cô đi tới bên người kia thì thấy mặc áo bào bằng nhiễu, đầu tóc chải nhẵn bóng. Y vừa thấy Nghi Lâm đã lộ vẻ cực kỳ kinh dị. Người kia đi trước dẫn đường qua một cái sân rộng. Y vào căn nhà phía tây mở rèm lên nói:

- Mời tiểu thư cùng sư thái hãy ngồi chờ đây.

Cửa rèm vừa mở, một mùi thơm son phấn đưa ra nực mũi.

Nghi Lâm tiến vào qua cửa thì thấy trong phòng kê một cái giường lớn. Trên giường chăn gối đều bằng gấm thêu hoa. Thứ gấm này là thứ thổ sản đất Tương Tiêu, tỉnh Hồ Nam, nổi tiếng khắp thiên hạ. Bức chăn gấm thêu một đôi uyên ương nhởn nhơ dưới nước, màu sắc rực rỡ mà linh động như chim thật. Nghi Lâm xuất gia vào Bạch Vân am từ thuở nhỏ, nàng chỉ quen chăn gối bằng vải xanh thô sơ, chưa từng thấy đồ xa hoa như lần này. Nàng vừa ngó qua liền quay đầu ra phía khác. Trên kỷ thắp một ngọn đèn hồng, bên ngọn đèn là một tấm gương trong, một hộp đựng nước hương, phấn sáp. Hai đôi giày thêu hoa để dưới đất trước giường. Một đôi cho đàn ông, một đôi cho đàn bà sắp đặt ngay ngắn. Nghi Lâm giật nẩy mình, ngửng đầu lên, bỗng ngó thấy một khuôn mặt trái xoan ửng đỏ ra chiều bẽn lẽn. Hình ảnh này chính là bóng nàng qua tấm gương phản chiếu lại. Rèm cửa vén lên, một người bộc phụ tươi cười bưng trà đến. Mụ này quần áo gọn ghẽ và có vẻ rất yêu kiều tao nhã. Nghi Lâm đứng trước tình cảnh này trong lòng lại càng khiếp sợ, khẽ hỏi Khúc

Phi Yên:

- Nơi đây là địa phương nào?

Khúc Phi Yên tủm tỉm cười. Cô cúi mình ghé miệng vào tai bộc phụ nói câu gì không rõ. Mụ đáp lại bằng một tiếng "vâng" rồi đưa tay lên giữ miệng cười hì một tiếng. Đoạn mụ thoăn thoắt đi ra.

Nghi Lâm bụng bảo dạ:

- Mụ này xem ra có vẻ kiểu cách, quyết không phải là người tốt.

Nàng muốn hỏi Khúc Phi Yên xem ai, bỗng nghe có tiếng đàn ông cười ha hả mà lại là tiếng cười rất quen thuộc. Nghi Lâm giật mình đứng dậy. Nàng thò tay toan rút kiếm cài ở sau lưng, thì chẳng thấy kiếm đâu nữa, không hiểu bị ai lấy mất từ lúc nào.

Người kia vừa cười rộ lên vừa vén rèm tiến vào. Y vừa ngó thấy Nghi Lâm đã ngừng tiếng cười, vẻ mặt cực kỳ bẽn lẽn.

Nghi Lâm trống ngực đánh thình thình.

Nguyên người vừa bước vào là Điền Bá Quang. Nàng vô cùng xao xuyến, la thầm:

- Hỏng bét! hỏng bét! Mình mắc bẫy con tiểu quỷ Khúc Phi Yên rồi! Thảo nào thị bảo người đó tưởng niệm mình đau khổ vô cùng!...

Điền Bá Quang ngẩn người ra một cái rồi lập tức trở gót toan đi.

Khúc Phi Yên nói:

- Khoan đã! Sao vừa thấy lại trốn ngay?

Điền Bá Quang vừa rảo bước ra khỏi cửa vừa nói:

- Ta... không thể... nhìn mặt vị tiểu sư thái đó nữa...

Khúc Phi Yên cười ha hả nói:

- Điền Bá Quang! Người thật là kẻ chẳng có tín nghĩa chi hết. Ngươi đã thua cuộc Lệnh Hồ Xung, vậy phải lạy tiểu sư thái đây làm sư phụ. Ngươi vừa thấy mặt sư phụ đã chẳng dập đầu, lại không kính cẩn tiến đến hô lên một tiếng "sư phụ". Như vậy... còn ra thể thống gì nữa?

Điền Bá Quang đáp:

- Vụ này không nên nhắc tới nữa. Ta đã bị mắc bẫy Lệnh Hồ Xung. Phi Phi! Sao ngươi cũng đến chỗ này làm chỉ Đi Đi! Đi lẹ đi! Đàn bà con gái đâu lại tới kỹ viện làm huyên náo bao giờ?

Nghi Lâm nghe thấy hai chữ kỹ viện thì trống ngực đánh loạn lên cơ hồ ngất đi. Nàng ngó cách bài trí trong phòng đã ngấm ngầm cảm thấy có điều ngoắt ngéo, nhưng nàng không khi nào ngờ tới đây lại là một kỹ viện. Chẳng những nàng hiểu rõ kỹ viện là thế nào mà nàng còn nghe người ta nói kỹ nữ là hạng đàn bà con gái dâm đãng đê hèn nhất thiên hạ. Họ bồi tiếp bất cứ người đàn ông nào miễn là người đó có tiền. Nàng tự hỏi:

- Khúc Phi Yên dẫn mình vào kỹ viện phải chăng là muốn bắt mình làm kỹ nữ?

Trong dạ bồn chồn, suýt nữa nàng phát khóc. May mà Điền Bá Quang vừa ngó thấy nàng đã bỏ đi ngay không dám lại bức bách nên nàng dường như chỉ còn chút sinh cơ.

Bỗng nghe Khúc Phi Yên cười nói:

- Trai là người thì gái cũng là người. Ngươi vào kỹ viện được sao ta lại không vào được?

Điền Bá Quang đứng bên ngoài bức ràm dậm chân nói:

- Gia gia ngươi mà biết ngươi vào đây nhất định sẽ giết tạ Phi Phi ngoan lắm! Phi Phi tốt lắm! Ta năn nỉ ngươi đừng có đùa cợt

một cách quái gở như thế. Mau mau đưa vị tiểu sư thái đó đi đi! Ta chỉ mong ngươi đi ngay rồi bất luận ngươi bắt ta làm gì ta cũng xin chịu.

Khúc Phi Yên cười nói:

- Ta nhất định không đi! Trong thành Hành Sơn chỉ có gian phòng này là đẹp. Đêm nay ra cùng Nghi Lâm tỷ tỷ muốn ngũ lại đây.

Điền Bá Quang nóng nảy dằn giọng hỏi:

- Ngươi có đi ngay không?

Khúc Phi Yên cười đáp:

- Dĩ nhiên ta không đi, ngươi muốn làm gì? Bậc đại trượng phu một lời đã nói, ngựa tứ khôn theo. Ta bảo không đi là không đi.

Điền Bá Quang đành dấu dịu:

- Nhưng ngươi không phải là trượng phụ Phi Phi ngoan lắm. Nghe lời qua đi ngay đi. Mai qua sẽ kiếm cho ít đồ chơi.

Khúc Phi Yên nói:

- Thôi đi! Ta thiếu gì đồ chơi. Ta sẽ nói với gia gia là Điền Bá Quang đưa ta vào chốn này.

Điền Bá Quang dậm chân luôn mấy cái gắt lên:

- Qua có làm gì đắc tội với Phi Phi đâu? Ngươi bịa đặt nên lời để giết qua ư? Thế thì lương tâm ngươi để đâu?

Khúc Phi Yên vẫn cười đáp:

- Ngươi còn hỏi lương tâm ta làm chỉ Điền Bá Quang! Ngươi có lương tâm không? Sao ngươi vừa thấy sư phụ đã không sụp lạy còn toan trở gót chuồn thẳng?

Điền Bá Quang dịu giọng:

- Thôi được! Qua đành chịu có điều lầm lỗi. Phi Phi! ngươi bảo ta làm gì bây giờ?

Khúc Phi Yên đáp:

- Ta làm việc tốt đẹp cho ngươi để ngươi thành bậc đại trượng phu, nói lời vẫn giữ lời. Mau vào đây lậy sư phụ đi.

Điền Bá Quang ngần ngừ:

- Cái này... cái này...

Nghi Lâm vội nói:

- Ta không muốn hắn dập đầu, mà cũng không muốn nhận hắn làm đồ đệ.

Điền Bá Quang nói ngay:

- Phi Phi! Ngươi đã nghe rõ chưa? Tiểu sư thái không muốn nhìn nhận ta.

Khúc Phi Yên nói:

- Được rồi! Ngươi nói có l. Nhưng ta bảo cho ngươi biết lúc ta vừa vào đây có hai tên tiểu tặc nấp nánh ngó trộm tạ Ngươi phát lạc chúng đi! Ta cùng sư phụ ngươi ngủ lại đây, ngươi phải ở ngoài canh gác, cấm không cho ai được vào quấy nhiễu bọn tạ Có thế thì sáng mai ta sẽ không nói gì với gia gia ta.

Điền Bá Quang hiển nhiên rất sợ hãi gia gia cô bé. Hắn nói:

- Được rồi! Ngươi nói thì phải giữ lấy lời.

Khúc Phi Yên cười khanh khách nói:

- Ta không phải là đại trượng phu thì giữ đúng lời hứa cũng được mà không giữ cũng được.

Điền Bá Quang đột nhiên lớn tiếng quát:

- Quân tiểu tặc nào lớn mật?

Tiếp theo trên nóc nhà có tiếng hai thứ binh khí rớt xuống

ngói loảng xoảng, rồi một tiếng rú vang lên. Sau lại thấy tiếng bước chân người chạy như bay trốn đi.

Điền Bá Quang nói:

- Một tên bị giết là tiểu tặc phái Thanh Thành, còn tên nữa trốn mất rồi.

Khúc Phi Yên nói:

- Ngươi thiệt là đồ vô dụng! Sao lại để một tên trốn thoát?

Điền Bá Quang đáp:

- Người đó ta không giết được. Y là một nữ ni phái Hằng Sơn.

Khúc Phi Yên cười nói:

- Té ra là sư bá ngươi. Thế thì dĩ nhiên ngươi không thể giết được.

Nghi Lâm giật mình kinh hãi khẽ hỏi:

- Y là sư tỷ ta ư? Bây giờ biết làm thế nào?

Khúc Phi Yên đáp:

- Bây giờ chúng ta đi coi người bị thương kia. tỷ tỷ mà sợ lệnh sư quở phạt thì quay về đi cũng không hề gì.

Nghi Lâm trầm ngâm một lát rồi nói:

- Đã trót tới đây thì chúng ta cùng đi coi.

Khúc Phi Yên mỉm cười. Nàng lại bên giường đưa tay ra với vào bức tường. Một cánh cửa từ từ mở ra. Té ra trên bức tường có đặt một khuôn cửa ngầm.

Khúc Phi Yên vẫy tay rồi tiến vào trước.

Nghi Lâm thấy kỹ viện này có chuyện kỳ bí, nhưng nàng cũng mạnh dạn tiến vào.

Phía trong cũng là một gian phòng nhưng không có đèn lửa chi hết, phải mượn ánh sáng phòng ngoài chiếu vào mới nhìn

rõ. Căn phòng này rất hẹp, cũng có kê một cái giường, lá mà rủ thấp. Thấp thoáng trên giường có người nằm.

Nghi Lâm đứng ở bên cửa không dám tiến vào.

Khúc Phi Yên nói:

- Tỷ tỷ! Tỷ tỷ lấy "Thiên hương đoạn tục giao" chữa thương cho y đi.

Nghi Lâm ngần ngừ hỏi lại:

- Có thật y biết... thi thể Lệnh Hồ đại ca ở đâu không?

Khúc Phi Yên đáp:

- Y biết cũng nên mà không biết cũng nên. Tiểu muội không dám nói quyết.

Nghi Lâm vội hỏi vặn:

- Lúc nãy ngươi đã bảo y biết kia mà?

Khúc Phi Yên cười đáp:

- Tiểu muội không phải là đại trượng phu, nói chẳng được như lời cũng không sao. Tỷ tỷ thử coi. Nếu chẳng có điều gì trở ngại thì trị thương cho y, bằng không thì bây giờ tỷ tỷ trở gót bỏ đi cũng không ai ngăn cản đâu.

Nghi Lâm bụng bảo dạ:

- Bất luận thế nào đây cũng là một tia hy vọng để tìm kiếm thi thể Lệnh Hồ đại ca, ta không thể bỏ qua được.

Nàng nghĩ vậy liền đáp:

- Được rồi! Để ta trị thương cho y.

Nàng nói rồi quay ra phòng ngoài cầm một ngọn nến vào tới bên giường phòng trong. Nàng mở màn lên coi thì thấy người này nằm ngửa, trên mặt phủ một tấm khăn gấm màu lục. Tấm khăn phồng lên dẹp xuống theo hơi thở.

Nghi Lâm không nhìn thấy mặt người đó, cũng hơi yên dạ, nàng quay lại hỏi Khúc Phi Yên:

- Y bị thương chỗ nào?

Khúc Phi Yên đáp:

-Ở trước ngực! Vết thương khá sâu, thiếu chút nữa là vào đến trái tim.

Nghi Lâm nhẹ nhàng mở chiếc khăn đắp trên người đó, thì thấy người này cởi trần, để lộ cả cánh tay và ngực ra. Trước ngực có một vết thương lớn, máu đã ngừng chảy. Song miệng vết thương rất sâu, hiển nhiên nguy hiểm vô cùng.

Nghi Lâm trấn tĩnh tâm thần bụng bảo dạ:

- Dù sao ta hãy cứu sống tính mạng y đã.

Nàng đưa cây nến cho Khúc Phi Yên rồi thò tay khẽ nắm chung quanh vết thương và điểm vào ba đường huyệt đạo người kia.

Khúc Phi Yên khẽ nói:

- Tiểu muội đã điểm huyệt chỉ huyết cho y rồi. Nếu không thì khi nào y còn sống được tới bây giờ?

Nghi Lâm gật đầu. Nàng phát giác những huyệt đạo chung quanh vết thương đã phong tỏa từ trước mà cách điểm huyệt còn xảo diệu, cao thâm hơn nàng nhiều. Nàng từ từ rút miếng bông nét ở vết thương. Ngờ đâu miếng bông vừa rút chưa khỏi tay, máu tươi lại phun ra. Nghi Lâm đã từng học phép cứu thương của sư môn. Tay trái nàng giữ miệng vết thương, tay phải lấy "Thiên hương đoạn tục giao" bôi vào. Đoạn nàng lại nhét bông cho kín lại. "Thiên hương đoạn tục giao" là một thứ thánh dược để trị thương của phái Hằng Sơn, do Định Dật sư thái ở Bạch Vân am sáng chế ra. So với thứ cao của Tử ái am

sáng chế ra, nó còn linh nghiệm hơn nhiều. Cao vừa bôi vào miệng vết thương chẳng bao lâu đã ngừng chảy máu. Nghi Lâm nghe người kia hơi thở rất gấp, nàng không hiểu y có sống được không, liền hỏi ngay:

- Thưa anh hùng! Tiểu ni có điều thỉnh giáo mong được anh hùng vui lòng chỉ giáo.

Người kia rên lên một tiếng.

Đột nhiên người Khúc Phi Yên nghiêng sang một bên, đồng thời cây đàn nến cũng xiêu đi và tắt liền. Trong nhà tối đen như mực.

Khúc Phi Yên la lên:

- Trời ơi! Nến tắt mất rồi.

Nghi Lâm giơ tay lên không trông rõ ngón, trong dạ hoang mang vô cùng. Nàng nghĩ bụng:

- Chỗ này là một nơi ô uế, người đã xuất gia len lỏi vào đây thế nào được? Ta phải hỏi cho biết tin tức thi thể Lệnh Hồ đại ca rồi cấp tốc rời khỏi nơi đây.

Nàng liền hỏi:

- Bây giờ anh hùng có thấy bớt đau chút nào không?

Người kia rên lên một tiẳng chứ không trả lời.

Khúc Phi Yên nói:

- Y nóng quá! Tỷ tỷ sờ trán y coi tại sao lại nóng đến thế?

Nghi Lâm chưa đáp đã bị Khúc Phi Yên nắm lấy tay nàng đặt lên đầu người kia. Lúc này chiếc khăn trùm trên mặt y đã được Khúc Phi Yên mở ra rồi. Nghi Lâm thấy chỗ mình đụng vào nóng như hòn than. Nàng không khỏi nẩy lòng trắc ẩn, nói:

- Ta còn thứ thuốc uống trong để trị thương, vậy cho y uống mới được. Phi Phi ngươi đốt nến lên cho sáng.

Khúc Phi Yên nói:

- Được rồi! Tỷ tỷ chờ ở đây để tiểu muội đi lấy lửa.

Nghi Lâm nghe cô nói bỏ mình lại một mình thì trong lòng nóng nảy, vội níu áo lại nói:

- Đừng đừng! Muội muội đừng đi nữa! Để một mình ta ở lại đây thế nào được?

Khúc Phi Yên khẽ bật cười nói:

- Vậy tỷ tỷ lấy thuốc nội phục ra đi.

Nghi Lâm thò tay vào trong bọc lấy chiếc bình sứ, nàng mở nắp móc ra ba viên đặt vào lòng bàn tay rồi nói:

- Ta đã lấy thuốc ra rồi, muội muội cho y uống đi.

Khúc Phi Yên nói:

- Trời tối thế này tỷ tỷ nhầm thuốc thì sao? Nhân mạng trọng đại há phải trò đùa? Tỷ tỷ không dám ở lại đây thì ra ngoài kia lấy lửa, để tiạu muội đứng chờ trong này cũng được.

Nghi Lâm cũng không dám chạy loạn trong kỹ viện. Nàng vội nói:

- Không được! Không được! Ta không đi đâu.

Khúc Phi Yên nói:

- Đức Phật phải đưa về đến Tây phương, cứu người phải cứu cho đến nơi. Tỷ tỷ cầm thuốc nhét vào miệng y rồi cho y uống chút nước trà có được không? Trong bóng tối thế này, y chẳng biết tỷ tỷ là ai thì còn sợ gì nữa? Chung nước trà đây, tỷ tỷ cẩn thận một chút đừng đánh đổ.

Nghi Lâm chậm chạp đưa tay ra đón lấy chung trà. Nàng ngần ngừ nghĩ bụng:

- Sư phụ thường nói: "Kẻ xuất gia lấy từ bi làm gốc, cứu sống

một mạng người còn hơn xây bảy bức phù đồ". Dù người này không biết thi thể Lệnh Hồ đại ca ở đâu, nhưng tính mệnh lâm nguy trong khoảnh khắc, ta nên cứu y là phải.

Nàng liền từ từ đưa bàn tay phải ra, đặt lưng bàn tay vào trán người kia rồi xoay bàn tay nhét ba viên thuốc "Bạch Vân hùng đởm hoàn" vào miệng y. Người kia chưa mất hết tri giác, há miệng ra ngậm lấy. Y chờ cho Nghi Lâm để chung trà vào miệng hớp luôn mấy ngụm. Miệng ú ớ nói:

- Đa tạ!

Nghi Lâm nói:

- Thưa anh hùng! Anh hùng bị trọng thương cần phải nghĩ ngơi. Nhưng tiểu ni cô có việc rất gấp cần hỏi là Lệnh Hồ Xung hiệp sĩ bị người sát hại. Thi thể y...

Người kia "ủa" một tiếng rồi ngắt lời:

- Sư thái!... Hỏi Lệnh Hồ Xung...

Nghi Lâm đáp:

- Đúng thế! Các hạ có biết thi thể Lệnh Hồ Xung anh hùng ở đâu không?

Người kia ú ớ hỏi lại:

- Di thể nào?...

Nghi Lâm nói:

- Đúng thế! Các hạ có biết di thể Lệnh Hồ Xung hiệp sĩ ở đâu không?

Người kia hàm hồ mấy tiếng nhưng thanh âm nhỏ quá, nàng không nghe rõ.

Nghi Lâm hỏi lại lần nữa kề sát tai vào miệng người kia thì chỉ thấy hơi thở cấp bách. Dường như y muốn nói gì mà thủy chung không thốt ra lời được. Nàng liền bụng bảo dạ:

- Thiên hương đoạn tục giao và Bạch Vân hùng đởm hoàn của bản môn hiệu nghiệm vô cùng nhưng tính dược rất mãnh liệt. Nhất là sau khi uống "Bạch Vân hùng đởm hoàn" người ta thường hôn mê li bì đến nửa ngày. Đó chính là thuốc để trị thương trong lúc cực kỳ khẩn cấp. Vậy lúc này ta hỏi dồn y thế nào được? Nàng vốn lòng dạ nhân từ, khẽ buông tiếng thở dài rồi chui đầu ra ngoài màn, vịn vào chiếc ghế để ở trước giường ngồi xuống đó khẽ nói:

- Chờ y tỉnh táo thêm chút nữa sẽ hỏi.

Khúc Phi Yên hỏi:

- Tỷ tỷ! Tính mạng người này có gì đáng lo ngại không?

Nghi Lâm ngập ngừng đáp:

- Ta chỉ mong cho y khỏi hẳn. Có điều vết thương trước ngực y rất thâm trọng. Phi Phi... vị này là ai vậy?

Khúc Phi Yên không trả lời, hồi lâu cô mới nói:

- Gia gia tiểu muội thường nói: Tiểu muội chả hiểu chuyện gì hết thì không thể làm ni cô được.

Nghi Lâm lấy làm kỳ hỏi:

- Gia gia muội muội có nhận biết ta ư? Sao lão nhân gia... lại biết ta không hiểu gì?

Khúc Phi Yên đáp:

- Hôm qua ở trên lầu Túy Tiên, gia gia cùng tiểu muội đã thấy các vị đánh nhau với Điền Bá Quang.

Nghi Lâm "ủa" lên một tiếng rồi nói:

- Người cùng ngồi với muội muội là lệnh tôn đó ư?

Khúc Phi Yên cười đáp:

- Đúng thế! Hôm qua gia gia cùng tiểu muội đều cải trang nên

gã Điền Bá Quang đốn mạt không nhận ra. Hắn sợ nhất là gia gia tiểu muội. Nếu hắn biết gia gia ngồi bên thì đã cắm đầu chạy trốn ra xa đến ngoài mấy trăm dặm rồi.

Nghi Lâm nghĩ bụng:

- Đã vậy thì giả tỷ lúc ấy gia gia cô này xuất hiện chân tướng, Điền Bá Quang bở vía bỏ chạy thì đâu đến nỗi Lệnh Hồ đại ca chết uổng mạng.

Nhưng nàng là người non mặt, tuy trong lòng ai oán người ngoài mà không dám thốt ra lời.

Khúc Phi Yên hiểu ý nói :

- Chắc trong lòng tỷ tỷ đang oán trách gia gia tiểu muội đã có thể khiến cho Điền Bá Quang sợ hết hồn thì sao lại đứng ngoài coi chơi để đến nỗi Lệnh Hồ đại ca của tỷ tỷ phải chết thảm dưới mũi kiếm của địch nhân, có đúng thế không?

Nghi Lâm không biết nói dối. Lòng nàng se lại nghẹn ngào đáp:

- Trăm điều ngang ngửa vì tạ Giả tỷ hôm kia ta đừng xuống khe suối rửa tay để cho Điểẩn Bá Quang bắt được thì đâu đến Lệnh Hồ đại ca phải ngộ nạn. Ta... còn oán trách lệnh tôn sao được?

Khúc Phi Yên nói:

- Tỷ tỷ không oán hận gia gia tiểu muội là hay lắm. Người không ưa ai oán trách mình cả. Gia gia đã biểu: Muốn để yên coi Điền Bá Quang có thực là kẻ hư đốn không? Đồng thời người muốn coi hắn khi thua cuộc rồi trở mặt làm liều không? Tỷ tỷ... Ha ha!

Khúc Phi Yên nói tới đây, đột nhiên bật tiếng cười nói tiếp:

- Lệnh Hồ đại ca của tỷ tỷ quả là tay có tài biện thuyết. Y bảo

ngồi mà đánh nhau y đứng vào hàng thứ hai trong thiên hạ. Gia gia tiểu muội cũng hơi tin. Người còn cho y quả có thứ kiếm pháp gì gì đó luyện tập được trong lúc đi tiêu, và người ngờ Điền Bá Quang đấu không lại thật sự. Chà Chà!...

Trong bóng tối Nghi Lâm không nhìn rõ mặt cô, nhưng đoán ra lúc này cô tươi cười vui vẻ lắm. Khúc Phi Yên càng tỏ ra vui tươi bao nhiêu thì trong lòng Nghi Lâm càng đau đớn bấy nhiêu.

Khúc Phi Yên lại nói tiếp:

- Sau Điền Bá Quang chạy trốn gia gia nói: "Gã tiểu tử đó chẳng ra trò gì. Hắn đã có lời giao ước ai thua thì phải lạy tỷ tỷ làm sư phụ. Vậy đáng lý phải dập đầu bái sư, sao lại bỏ đi.

Nghi Lâm đáp:

- Đó chẳng qua là xảo kế của Lệnh Hồ đại ca, chứ thật sự y có thắng được Điền Bá Quang đâu?

Khúc Phi Yên nói:

- Tỷ tỷ! Tỷ tỷ quả là người có lương tâm rất tốt. Gã tiểu tử Điền Bá Quang đã khinh nhờn tỷ tỷ mà tỷ tỷ vẫn nói tốt cho hắn. Lệnh Hồ đại ca bị đâm chết rồi, tỷ tỷ ôm thi thể y chạy loạn lên gia gia tiểu muội bảo: "Tiểu ni cô này cũng giống đa tình. Phen này không khéo cô phát điên. Chúng ta thử theo dõi xem sao". Thế rồi hai người theo sau tỷ tỷ. Tỷ tỷ ôm xác chết chạy hoài không chịu buông ra. Gia gia tiểu muội lại nói: "Phi Phi! Ngươi coi đó: Tiểu ni cô rất đỗi thương tâm! Giả tỷ gã tiểu tử Lệnh Hồ Xung mà không chết thì ni cô đến hoàn tục lấy gã làm chồng mới yên".

Nghi Lâm thẹn quá mặt đỏ bừng lên, may mà ở trong bóng tối không ai nhìn rõ. Nàng thấy trái tai và cổ họng nóng bừng.

Khúc Phi Yên hất hàm hỏi:

- Tỷ tỷ! Gia gia tiểu muội nói vậy có đúng không?

Nghi Lâm đáp:

- Thực tình ta hối hận vô cùng! Ta đã làm chết người thì chính mình cũng không muốn sống nữa. Kẻ đáng chết là ta chứ không phải ỵ Nếu đức bồ tát đại từ bi có phép mầu bảo ta phải chết thay cho Lệnh Hồ đại ca trở về dương thế thì dù ta... có phải rớt xuống 18 tầng địa ngục, muôn kiếp không thể siêu sinh, ta cũng cam lòng.

Nàng nói mấy câu này với thanh âm cực kỳ thành khẩn.

Giữa lúc ấy người kia nằm trên giường bỗng khẽ rên lên một tiếng.

Kiếm Ni Cô Quần Hùng Vào Kỹ Viện

Nghi Lâm cả mừng nói:

- Y... y tỉnh lại rồi. Phi Phi! Ngươi thử hỏi y coi có bớt chút nào không?

Khúc Phi Yến hỏi lại:

- Tại sao phải muội mới hỏi được? Tỷ tỷ không có miệng ư?

Nghi Lâm ngần ngừ một lúc rồi bước lại trước giường đứng ngoài mà cất tiếng hỏi:

- Thưa anh hùng! Anh hùng có thấy...

Nàng chưa dứt lời lại nghe người kia rên lên mấy tiếng. Nàng tự nghĩ:

- Hiện giờ y đang đau đớn khó chịu, sao mình lại quấy rầy y?

Nàng đứng lặng một lúc nghe thấy người kia hơi thở điều hòa. Hiển nhiên dược lực công hiệu đã khiến cho y ngủ đi.

Khúc Phi Yến khẽ hỏi:

- Tỷ tỷ! Tại sao tỷ tỷ lại tự nguyện vì Lệnh Hồ Xung mà chết? Phải chăng tỷ tỷ thương yêu gã?

Nghi Lâm đáp:

- Không không! Phi phi ơi! Ta đã là người đã xuất gia, đừng nói những lời tiết mạn đến Phật tổ. Lệnh Hồ đại ca cùng ta vốn không quen biết, thế mà y vì cứu ta phải uổng mạng. Ta áy náy vô cùng.

Khúc Phi Yến hỏi:

- Nếu y sống lại thì bất cứ tỷ tỷ phải làm gì cũng chịu hay sao?

Nghi Lâm đáp:

- Phải rồi! Dù ta có phải chết đến ngàn lần cũng không hề buông lời oán hận.

Khúc Phi Yến đột nhiên lớn tiếng cười nói:

- Lệnh Hồ đại ca! Đại ca đã nghe rõ chưa? Chính miệng Nghi Lâm tỷ tỷ nói như vậy đó.

Nghi Lâm tức giận hỏi:

- Người giỡn cợt gì vậy?

Khúc Phi Yến không trả lời Nghi Lâm, cô tiếp tục lớn tiếng:

- Lệnh Hồ đại ca! Nghi Lâm tỷ tỷ vừa nói nếu đại ca không chết thì đại ca bảo y làm gì y cũng nghe theo.

Nghi Lâm nghe giọng nói của Khúc Phi Yến tựa hồ không có vẻ gì diễu cợt, lòng nàng cực kỳ kinh hãi nghi ngờ. Trái tim đập thình thình ấp úng:

- Ngươi... ngươi...

Đột nhiên nàng nghe tiếng xẹt xẹt rồi hai mắt nàng sáng lòa thì ra Khúc Phi Yến đã bật lửa lên châm vào ngọn nến. Khúc Phi Yến vén màn lên vừa cười vừa nhìn Nghi Lâm vẫy tay Nghi Lâm từ từ tiến lại gần. Đột nhiên đầu óc nàng hỗn loạn cơ hồ mê ngất đi. Người nàng ngã ngửa về phía sau. Khúc Phi Yến liền đưa tay đỡ lấy lưng Nghi Lâm không để nàng té xuống, rồi cười nói:

- Muội muội đã biết trước là tỷ tỷ tất giật mình kinh hãi. Tỷ tỷ ơi! Tỷ tỷ đã nhìn rõ ai chưa?

Nghi Lâm lắp bắp:

- Y... y...

Thanh âm nàng rất yếu ớt tưởng chừng hơi thở không thông.

Nguyên người nằm trên giường bộ mặt vuông vắn, cặp lông mày như thanh kiếm và đôi môi mỏng dính, đã lộ ra chính là Lệnh Hồ Xung mà nàng đã gặp bữa trước ở trên Túy Tiên lầu.

Nghi Lâm nắm chặt cổ tay Khúc Phi Yến, cất giọng run run hỏi:

- Ỵ. không chết ư?

Khúc Phi Yến cười đáp:

- Hiện giờ y không chết. Nhưng nếu thuốc của tỷ tỷ vô hiệu thì y cũng hết sống...

Nghi Lâm cướp lời:

- Y không chết đâu... Nhất định không thể chết được...

Nàng vừa kinh hãi vừa vui mừng, đột nhiên bật lên tiếng khóc.

- Ô hay! Y không chết mà sao tỷ tỷ lại khóc?

Nghi Lâm hai chân nhũn ra, không chống đỡ được nữa. Nàng phục xuống trước giường vừa khóc thút thít vừa nói:

- Ta vui mừng lắm! Phi Phi ơi! Ta cảm ơn muội muội không biết đến đâu mà nói. Té ra muội muội đã cứu Lệnh Hồ đại ca.

Khúc Phi Yến ngắt lời:

- Tỷ tỷ cứu y đấy chứ. Tiểu muội đã không có bản lãnh đáng kể, lại không có Thiên hương đoạn tục giao.

Nghi Lâm đột nhiên tỉnh ngộ. Nàng từ từ đứng lên nắm lấy tay Khúc Phi Yến nói:

- Thế thì gia gia tiểu muội đã cứu ỵ Đúng là lệnh tôn đã cứu y...

Giữa lúc ấy đột nhiên bên ngoài có tiếng người la gọi:

- Nghi Lâm! Nghi Lâm!...

Đúng là thanh âm Định Dật sư thái.

Nghi Lâm giật mình kinh hãi toan thưa lên, thì Khúc Phi Yến vội thổi tắt cây nến trong tay đi. Đồng thời xoay bàn tay bịt miệng Nghi Lâm lại, rồi khẽ nói vào tai nàng:

- Nơi đây là chỗ nào? Tỷ Tỷ chớ có lên tiếng!

Nghi Lâm tâm thần hoảng hốt, chẳng có chủ gì nữa. Nàng biết mình đã dấn thân vào nơi kỹ viện là chỗ nhơ nhớp rất đáng hổ thẹn. Nhưng tai nàng nghe rõ tiếng sư phụ hô hoán mà im lặng không thưa là một việc mà suốt đời nàng không dá chu?

Bỗng nghe Định Dật lại lớn tiếng la:

- Điền Bá Quang! Mau chường mặt ra đi! Muốn tốt thì tha Nghi Lâm ngay!

Bỗng nghe Điền Bá Quang ở trong phòng phía trước nổi lên tràng cười ha hả hỏi:

- Tiền bối có phải là Định Dật sư thái ở Bạch Vân am đó không? Vãn bối đang muốn bái kiến đây. Nhưng vì bên mình có mấy người đẹp bầu bạn không khỏi thất lễ. Xin tiền bối miễn cho! Ha ha!

Tiếp theo bốn năm ả đều nổi lên tràng cười khanh khách. Thanh âm cực kỳ dâm đãng. Chính là những kỹ nữ trong viện. Có cô ả cả gan lớn tiếng:

- Hảo tướng công! Mặc kệ mụ! Hãy ngồi với tiểu muội một lúc đã. Hì hì!

Mấy ả kỹ nữ dâm đãng mỗi lúc một lớn tiếng, hiển nhiên chúng có ý trêu tức Đinh Dật sư thái.

Định Dật giận quá quát lên:

- Điền Bá Quang! Mi mà không ra ngay thì ta băm xác mi ra làm muôn đoạn

Điền Bá Quang cười đáp:

- Văn bối không ra tiền bối cũng băm vằm mổ xẻ, mà văn bối có ra thì tiền bối cũng phân thây làm muôn đoạn. Đằng nào cũng chết thì chẳng ra làm chi nữa. Định Dật sư thái! Nơi đây không phải là chỗ người xuất gia bước chân vào được đâu. Tiền bối đi đi là hơn. Lệnh cao đồ không có ở đây. Y là một vị tiểu sư thái giữ giới luật thâm nghiêm, khi nào lại vào chốn này? Như vậy há chẳng quái gở lắm ru?

Định Dật không nhịn được nữa gầm lên:

- Phóng hỏa! Phóng hỏa! Đốt cháy cái ổ chó này đi! thử xem gã có ra không?

Điền Bá Quang cả cười nói vọng ra:

- Định Dật sư thái! Nơi đây là một cảnh nổi danh ở huyện Hành Sơn kêu bằng Quần Ngọc viện. Sư thái phóng hỏa đốt đi cũng không sao, nhưng trên chốn giang hồ sẽ đồn đại Quần Ngọc viện là chốn yêu hoa tỉnh Hồ Nam đã bị Định Dật sư thái phái Hằng Sơn phóng hỏa thiêu rụi. Như vậy tất có người hỏi: "Định Dật sư thái là một nhà tu hành đạo cao đức trọng lại tuổi nhiều, sao còn đến chốn này làm chỉ". Khi đó người khác sẽ đáp lại: "Sư thái đến đây tìm đồ đệ". Người ta lại hỏi: "Sao? Đệ tử phái Hằng Sơn ở am Bạch Vân cũng đến Quần Ngọc viện ử". Họ tiếp tục đồn đại xuyên tạc làm tổn hại danh dự qu phái, thật là bất tiện. Văn bối xin nói rõ: Vạn lý độc hành Điền Bá Quang này không biết sợ trời sợ đất là gì mà khếp thiên hạ chỉ sợ có một mình lệnh cao đồ. Hễ gặp y là phải tránh xa còn chưa được, khi nào lại dám tổn hại danh

Định Dật sư thái ngẫm nghĩ thấy gã nói có lý, nhưng rõ ràng đệ tử về báo là Nghi Lâm chạy vào tòa nhà này. Y bị Điền Bá Quang đả thương, chẳng lẽ còn là giả đư l, như l,

Mụ tức quá cầm lấy một viên ngói bóp nát ra, mà không biết làm thế nào.

Đột nhiên trên mái nhà ở phía đối diện có thanh âm lạnh lẽo cất lên hỏi:

- Điền Bá Quang đệ tử ta là Bình Nhân Kỳ phải chăng đã bị chết về tay ngươi?

Người hỏi câu này chính là Dư Thượng Hải, chưởng môn phái Thanh Thành.

Điền Bá Quang đáp: Tại hạ cam bề thất kính. Cả đại giá chưởng môn phái Thanh Thành cũng quang lâm. Quần Ngọc viện ở Hành Sơn từ đây nổi tiếng lẫy lừng thiên hạ, làm ăn thịnh đạt đến không kịp tiếp khách nữa. Tại hạ có giết một gã tiểu tử kiếp pháp bình thường, chiêu số giống hệt như kiếm pháp phái Thanh Thành. Còn gã tên gọi Bình Nhân Kỳ hay gì gì thì tại hạ hoài công đâu mà hỏi đến?

Dư Thượng Hải nói:

- Giỏi lắm!

Bỗng nghe đánh véo một cái. Người lão đã chuồn vào phòng. Tiếp theo là tiếng khí giới chạm nhau chát chúa nổi lên như pháo liên châu. Dư Thượng Hải cùng Điền Bá Quang đã động thủ đánh nhau ở trong phòng.

Định Dật đứng trên nóc nhà nghe tiếng khí giới loảng xoảng thì trong lòng ngấm ngầm bội phục Điền Bá Quang.

Mụ lẩm bẩm:

- Thằng lỏi Điền Bá Quang quả nhiên có bản lãnh thực sự. Cứ nghe mấy chiêu khoái đao kiếm này thì đủ rõ gã đấu với chưởng môn phái Thanh Thành đang ở vào tình thế quân bình. Đột nhiên một tiếng binh vang lên. Lập tức tiếng khí giới im bặt.

Nghi Lâm nắm chặt tay Khúc Phi Yến. Lòng bàn tay nàng toát mồ hôi lạnh ngắt, nàng không hiểu Điền, Dư hai người tỷ đấu ai thắng ai bại? Theo lẽ ra Điền Bá Quang đã mấy lần khinh khi nàng, nàng mong gã bị Dư Thượng Hải đánh bại mới phải. Nhưng trái lại nàng rất mong Điền Bá Quang đánh bại Dư Thượng Hải. Tốt hơn hết là Dư Thượng Hải mau mau chạy đi, đồng thời sư phụ nàng cũng rời khỏi chốn này để cho Lệnh Hồ Xung ở yên đây dưỡng thương. Lúc này y đang ở vào lúc sống dở chết dở, rất là nguy ngập. Nếu Dư Thượng Hải tiến vào y sợ quá mà vết thương lại xé ra, tất nhiên phải chết.

Bỗng nghe thanh âm Điền Bá Quang từ phía xa vọng lại:

- Dư quán chủ! ở trong phòng chật hẹp quá, khó bề xoay sở chân tay Chúng ta ra chỗ rộng rãi ngoài kia đấu ba trăm hiệp nữa để coi ai thắng ai bại. Nếu Dư quán chủ mà thắng thì nàng Bảo Ngọc xin đẹp như tiên sẽ nhường lại cho quán chủ. Nhược bằng quán chủ mà thua thì Bảo Ngọc sẽ về phần tại hạ.

Câu nói của gã có bảo Dư Thượng Hải mà tỷ đấu với gã chỉ vì ghen tuông muốn chiếm đoạt một ả kỹ nữ trong Quần Ngọc viện tên gọi Bảo Ngọc chi chi đó. Gã Điền Bá Quang thanh danh tàn tạ, gã ra vào kỹ viện hàng ngày như cơm bữa chẳng có chi là lạ. Còn Dư Thượng Hải là chưởng môn một phái lớn trong võ lâm thì khi nào lại thành kẻ lãng tử vô hạnh như thế đư

Vừa rồi hai người tỷ đấu trong phòng, mới khoảnh khắc đã qua lại hơn năm chục chiêu. Đao pháp của Điền Bá Quang rất tinh kỳ, công thủ đều theo phép tắc. Dư Thượng Hải tự lượng võ công của đối phương chẳng kém gì mình. Nếu còn tỷ đấu ba, bốn trăm chiêu nữa, lão chưa chắc đã nắm vững phần thắng.

Lát sau bốn bề im lặng như tờ.

Nghi Lâm tựa hồ nghe rõ cả tiếng trái tim mình đập. Nàng

châu đầu ghé sát miệng vào tai Khúc Phi Yến khẽ hỏi:

- Bọn chúng có tiến vào không?

Thực ra Khúc Phi Yến còn nhỏ hơn nàng mấy tuổi, nhưng trong tình trạng cấp bách này, Nghi Lâm chẳng còn chú gì nữa, nàng đã biến thành một cô bé chẳng hiểu gì

Khúc Phi Yến không trả lời, giơ tay ra bịt miệng Nghi Lâm.

Bỗng nghe Lưu Chính Phong lên tiếng:

- Dư quán chủ! Tên ác ôn Điền Bá Quang đã làm nhiều điều ác độc, tất không được chết tử tế đâu, chúng ta muốn thu thập gã bất tất phải vội vã trong một lúc. Kỹ viện đây là nơi ô uế, dấu diếm mọi sự nhơ nhuốc. Anh em có muốn xục tìm thì chờ Lưu mỗ kêu người đi. Đại Niên, Vi Nghĩa! các ngươi vào kỹ viện xục tìm. Đừng để một người nào chạy thoát.

Hướng Đại Niên và Mê Vi Nghĩa là đệ tử nhà họ Lưu đồng thanh vâng lệnh.

Tiếp theo lại nghe Định dật sư thái hạ lệnh cho bọn đệ tử gấp rút bao vây xung quanh tòa nhà, vì bọn này đều là nữ ni không tiện sấn vào kỹ viện. Chúng thấy Lưu Chính Phong dẫn người vào xục tìm thì thích quá.

Nghi Lâm lại càng bồn chồn trong dạ. Bỗng nghe bọn đệ tử họ Lưu lớn tiếng la hét. Chúng xục tìm từng gian phòng một.

Lưu Chính Phong cùng Dư Thượng Hải đứng bên đôn đốc. Bọn Hướng Đại Niên, Mê Vi Nghĩa đảo lộn kỹ viện khiến cho chó cắn mào kêu. Còn bọn đệ tử phái Thanh Thành thấy một người đồng bọn bị chết dưới lưỡi đao của Điền Bá Quang thì trong lòng không khỏi run sợ. Tuy chúng được sư phụ thân hành cầm quân mà cũng chỉ đuổi được gã bỏ chạy chứ không thể giết gã để báo thù nên tên nào cũng im không lên tiếng mà chỉ đập phá

đồ đạc. Bình rượu, chén trà vỡ loảng choảng bày ra một cảnh tan hoang.

Nghi Lâm nghe rõ bọn Lưu Chính Phong đã vào đến phòng phía Tây xục tìm thì chỉ trong chớp mắt là họ đến phòng mình thì sợ quá cơ hồ ngất đi. Nàng than thầm:

- Sư phụ đến cứu mình mà mình lại không thưa, cứ ngồi trong kỹ viện với một chàng trai giữa lúc đêm khuya thì còn ra thế nào? Tuy y vì mình bị trọng thương nhưng bọn đàn ông phái Hành Sơn và Thanh Thành bao nhiêu người ùa vào thì dù mình có đến trăm miệng cũng không rửa được tiếng nhơ, lại còn liên lụy đến cả thanh danh phái Hằng Sơn... Thế thì mình còn mặt mũi nào mà trông thấy sư phụ cùng các vị sư thư nữa?

Nàng thò tay rút kiếm ở sau lưng ra toan đâm cổ tự tử.

Khúc Phi Yến xoay tay trái lại nắm lấy cổ tay nàng khẽ quát:

- Làm thế không được! Tiểu muội cùng tỷ tỷ xông ra đi!

Bỗng nghe tiếng lách cách. Lệnh Hồ Xung ngồi nhỏm dậy khẽ nói:

- Thắp đèn nến cho sáng lên.

Khúc Phi Yến hỏi:

- Để làm gì?

Lệnh Hồ Xung khẽ quát:

- Ta bảo ngươi thắp đèn sáng lên!

Giọng nói có vẻ oai nghiêm. Khúc Phi Yến không dám hỏi nữa, lấy đá lửa bật lên châm vào đèn nến.

Dưới ánh đèn, Nghi Lâm nhìn rõ mặt Lệnh Hồ Xung sắc mặt lợt lạt như người chết rồi. Nàng không nhịn được bất giác khẽ la lên một tiếng kinh hoàng.

Lệnh Hồ Xung chỉ vào tấm chiếu trên giường nói:

- Khoác vào... cho ta!

Nghi Lâm toàn thân run bần bật cúi xuống lấy chăn khoác vào người gã. Tay phải Lệnh Hồ Xung giữ lấy vạt áo đằng trước để che vết thương trước ngực rồi bảo:

- Hai cô lên giường nằm đi!

Khúc Phi Yến bật cười hì hì nói:

- Hay quá! Hay quá!

Cô kéo Nghi Lâm chui vào trong chăn.

Lúc này mọi người bên ngoài đã nhìn thấy trong phòng này có lửa sáng, hối hả bảo nhau:

- Chúng ta qua bên kia xục tìm.

Rồi chúng kéo ùa cả đến.

Lệnh Hồ Xung đề khí bước tới khép cửa cài then, gã quay lại nhìn giường nằm rồi trở vào trước giường mở màn ra nói:

- Các cô chui cả vào trong chăn cho kín đi!

Nghi Lâm ấp úng:

- Đại ca... đừng cử động!... Phải cẩn thận vết thương.

Gã chỉ cử động bấy nhiêu mà hai chân gã nhũn ra phải ngồi xuống cạnh giường.

Lúc này ngoài cửa phòng đã có người khua néo ầm ỹ lên và cất tiếng la gọi:

- Những phường chó đẻ kia! Mở cửa ra mau!

Rồi bình một tiếng! Có người đạp cửa phòng ra. Ba bốn tên nhảy vào trước. Đi đầu là Hồng Nhân Hùng đệ tử phái Thanh Thành.

Gã vừa nhìn thấy Lệnh Hồ Xung đã giật mình kinh hãi la lên:

- Lệnh Hồ Xung?... Lệnh Hồ Xung!...

Rồi lùi lại một bước.

Hướng Đại Niên và Mê Vi Nghĩa đều chưa biết mặt Lệnh Hồ Xung nhưng nghe nói gã bị La Nhân Kiệt giết chết rồi, bây giờ chúng nghe Hồng Nhân Hùng kêu tên họ gã lên, cũng đều chấn động tâm thần, bất giác lùi cả lại phía sau.

Mọi người đều trố mắt ra nhìn gã không chớp.

Gặp Nguy Nan Hào Kiệt Khuất Thân

Lệnh Hồ Xung từ từ đứng dậy nói:

- Các ngươi... đến đông người...

Hồng Nhân Hùng kinh ngạc ngắt lời:

- Té ra ngươi vẫn không chết ư?

Lệnh Hồ Xung lạnh lùng đáp:

- Có lý nào... ta chết dễ thế được ?

Dư Thượng Hải vượt mọi người tiến vào hỏi:

- Ngươi là Lệnh Hồ Xung ư? Hay lắm, hay lắm!

Lệnh Hồ Xung đưa mắt nhìn lão nhưng không trả lời.

Dư Thượng Hải lại hỏi:

- Ngươi ở trong kỹ viện này làm gì vậy?

Lệnh Hồ Xung cười ha hả đáp:

- Thế là lão đã biết mà còn giả vờ hỏi. Đã vào kỹ viện thì còn làm gì nữa?

Dư Thượng Hải lạnh lùng nói:

- Ta thường nghe kỷ luật phái Hoa Sơn rất nghiêm ngặt mà ngươi lại là đại đệ tử của chưởng môn phái Hoa Sơn và là truyền nhân chính tông của Quân tử kiếm Nhạc tiên sinh mà cũng lén lút vào kỹ viện ngủ đêm thì thật đáng buồn cười, buồn cười đến lộn ruột.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Kỷ luật phái Hoa Sơn thế nào là việc riêng của người ta lão

nói đến làm chi?

Dư Thượng Hải là tay biết nhiêu hiểu rộng. Lão thấy mặt gã không còn chút huyết sắc, người run bần bật, hiển nhiên gã bị trọng thương thì đoán ngay trong vụ này có điều chi giả trá. Lão xoay chuyển ý nghĩ bụng bảo dạ :

- Tiểu ni cô phái Hằng Sơn bảo gã bị La Nhân Kiệt hạ sát rồi mà thực ra gã đã chết đâu? Hiển nhiên ả đã lừa dối. Nghe giọng lưỡi ả kêu gã một điều Lệnh Hồ đại ca, hai điều Lệnh Hồ đại ca có vẻ thân thiết lắm, không chừng hai đứa đã có tư tình với nhau. Có người thấy tiểu ni cô vào trong kỹ viện này mà sao bây giờ không thấy tông tích đâu? Phải chăng thằng lỏi này đã dấu ả đi Hừ Ngũ nhạc kiếm phái của chúng đã tự phụ là danh môn chính phái trong võ lâm, coi phái Thanh Thành mình chẳng vào đâu. Mình mà lôi được ả ở trong này ra thì chẳng những làm nhục hai phái Hoa Sơn, Hằng Sơn mà thôi, cả Ngũ nhạc kiếm phái cũng bẽ mặt. Từ đây chúng không dám mồm năm miệng mười trên chốn giang hồ nữa.

Lão đảo mắt nhìn quanh bốn phía mà chẳng thấy có một bóng người nào khác. Lão nghĩ bụng:

- Không chừng ả tiểu ni cô kia dấu ở trên giường.

Lão liền nhìn Hồng Nhân Hùng cất tiếng gọi:

- Nhân Hùng! Ngươi mở màn ra coi! Chắc trên giường còn có lắm trò hay đó.

Hồng Nhân Hùng dạ một tiếng rồi tiến lại hai bước. Hắn đã bị ăn đòn của Lệnh Hồ Xung nên bây giờ vẫn nơm nớp nhìn gã.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Ngươi không muốn sống nữa chăng?

Hồng Nhân Hùng ngẩn người ra một chút, nhưng hắn cậy có

sư phụ đỡ đầu nên không sợ gì nữa. Hắn rút kiếm đánh soạt một cái.

Lệnh Hồ Xung nhìn Dư Thượng Hải hỏi:

- Lão định làm gì đây?

Dư Thượng Hải đáp:

- Phái Hằng Sơn mất một tên nữ đệ tử, có người trông thấy y ở trong kỹ viện này. Chúng ta muốn điều tra xem sao?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Công việc của Ngũ nhạc kiếm phái thì việc gì đến phái Thanh Thành mà lão rắc rối?

Dư Thượng Hải nói:

- Câu chuyện bữa nay không điều tra cho rõ không xong! Nhân Hùng! ngươi cứ động thủ đi!

Hồng Nhân Hùng đáp lại bằng một tiếng "vâng" rồi vung trường kiếm mở màn ra.

Nghi Lâm cùng Khúc Phi Yên đang ôm chặt lấy nhau nấp ở dưới chăn, những câu đối thoại giữa Lệnh Hồ Xung và Dư Thượng Hải hai cô đều nghe rõ hết, trong lòng xao xuyến vô cùng! Toàn thân đang run bần bật, các cô thấy Hồng Nhân Hùng vén màn lên thì chẳng còn hồn vía nào nữa. Màn vừa vén lên. mọi người đều chú ý nhìn vào trong giường thì thấy dưới lần chăn ấm thêu cặp uyên ương quả nhiên có người, những sợi tóc xanh ở mặt gối rung rinh không ngớt. Hiển nhiên người trong chăng đang run sợ vô cùng.

Dư Thượng Hải ngó thấy trên gối có tóc dài thì trong lòng thất vọng vì người trong chăn không phải là tiểu ni cô trọc đầu, mà gã Lệnh Hồ Xung ngủ với kỹ nữ thật sự.

Lệnh Hồ Xung lạnh lùng nói:

- Dư quán chủ! Nghe nói lão xuất gia từ nhỏ, suốt đời chưa từng thấy đàn bà lõa thể mà lại không dám lần mò vào kỹ viện. Sao lão không bảo đệ tử mở tung chăn ra để coi cho biết?

Gã nói câu này thách thức đối phương, thật vô cùng mạo hiểm. Gã đoán già Dư Thượng Hải là chưởng môn một phái, tự phụ địa vị cao cả, không dám nhìn vào một kỹ nữ khỏa thân trước mặt đông người.

Dư Thượng Hải cả giận quát lên:

- Mi nói thúi lắm.

Lão vung chưởng bên phải đánh ra.

Lệnh Hồ Xung nghiêng mình để tránh chưởng phong, nhưng người đang bị trọng thương gã chuyển động không được linh diệu mà phát chưởng của Dư Thượng Hải lợi hại vô cùng. Gã đứng không vững lại ngã lăn xuống giường. Gã cố sức chống tay đứng dậy. Nhưng miệng phun ra một búng máu tươi. Người gã lảo đảo rồi thổ huyết lần nữa.

Dư Thượng Hải muốn ra tay lần thứ hai thi đột nhiên ngoài cửa có tiếng người la:

- Ỷ lớn hiếp nhỏ, thật quân mặt dầy!

Lời nói chưa dứt thì Dư Thượng Hải đã xoay chưởng nhằm đánh ra cửa sổ. Người theo thế chưởng, lão vọt ra ngoài.

Đèn đuốc trong phòng chiếu sáng soi rõ một người lưng gù, mặt mũi xấu xa đang muốn vượt tường chạy trốn.

Dư Thượng Hải quát:

- Đứng lại ngay.

Người lưng gù này chính là Lâm Bình Chi giả trang. Chàng ở trong Lưu phủ bị Dư Thượng Hải coi tướng nghi ngờ. Sau chàng nhân lúc Khúc Phi Yên xuất hiện, Dư Thượng Hải chỉ để tới cô

bé này, chàng liền len lén rút lui. Chàng vừa chạy ra đến hành lang thì Mộc Cao Phong đã đứng chắn trước mặt chàng, khẽ vỗ vào cái lưng gù cười hỏi :

- Gã gù giả hiệu này! Làm thằng gù thì có chi là thú? Sao ngươi còn mạo xưng là đồ tử đồ tôn của ta nữa?

Lâm Bình Chi biết tính nết lão này cổ quái mà võ công lại rất cao thâm, nếu mình không khéo tìm lời chống chế, tất bị họa sát thân. Nhưng chàng lại nghĩ thầm:

- Vừa rồi ở trong nhà đại sảnh, mình đã kêu lão bằng Mộc đại hiệp và nịnh lão có những hành động nghĩa hiệp, chứ chưa có điều chi đắc tội. Bây giờ mình lại tiếp tục thổi lão theo giọng đó, chắc không đến nỗi làm cho lão phải nổi giận.

Chàng nghĩ vậy liền nói:

- Vãn bối thường nghe nhiều người đề cập tới Tái Bắc Minh Đà Mộc đại hiệp lừng lẫy thanh danh, sẵn lòng cấp cứu người hoạn nạn, nâng đỡ kẻ gian nguỵ Vãn bối vẫn đem lòng ngưỡng mộ rồi bất giác cải trang theo hình bóng Mộc đại hiệp. Vãn bối mong rằng dại hiệp tha tội cho.

Mộc Cao Phong cười ha hả nói:

- Cái gì mà báo cứu cấp người hoạn nạn, giúp đỡ kẻ gian ngay? Thật là láo toét!

Tuy lão biết Lâm Bình Chi khéo bịa chuyện, nhưng người hồ đồ dễ mấy ai không ăn bánh phỉnh? Bọn người giang hồ võ công càng cao lại càng háo danh. Mộc Cao Phong là hạng vô duyên nhất trong võ lâm. Có người nịnh lão trước mặt nhưng chỉ nói võ công lão cao cường, kiến thức lão siêu việt, chứ không ai bảo lão hành động nghĩa hiệp như Lâm Bình Chị Mộc Cao Phong trong lòng cao hứng nghẹo đầu ngắm nghía Lâm Bình Chi một hồi rồi hỏi:

- Tên ngươi là gì? Ở môn phái nào?

Lâm Bình Chi đáp:

- Thực tình vãn bối họ Lâm, trong lúc vô tình đã mạo nhận họ Mộc của tiền bối.

Mộc Cao Phong cười lạt hỏi:

- Cái gì mà trong lúc vô tình? Ngươi chỉ đem tên gia gia ngươi ra để hòng lung lạc gạt gẫm kẻ khác. Dư Thượng Hải là chưởng môn một phái, lão chỉ đưa đầu ngón tay ra là lập tức đánh chết ngươi được. Một thằng lỏi con như ngươi mà dám đụng độ với lão thì thật là lớn mật.

Lâm Bình Chi nghe nói đến tên Dư Thượng Hải thì bầu máu nóng lại sôi lên sùng sục, chàng lớn tiếng:

- Vãn bối mà còn một hơi thở cũng nhất định đâm chết tên gian tặc đó.

Mộc Cao Phong lấy làm kỳ hỏi:

- Ngươi có thù oán gì với Dư Thượng Hải?

Lâm Bình Chi ngần ngừ bụng bảo dạ:

- Lấy sức một mình ta thì khó lòng cứu được gia gia cùng má má. âu là ta đánh liều lạy lão lần nữa để xin lão tiếp tay cho.

Chàng liền quỳ xuống dập đầu nói:

- Song thân vãn bối lọt vào tay tên gian tặc đó. Vãn bối khẩn cầu tiền bối trượng nghĩa cứu cho.

Mộc Cao Phong lắc đầu quầy quậy đáp:

- Vụ này chả có lợi chi hết. Mộc đà tử trước nay chẳng khi nào làm việc vô ích bao giờ. Gia gia ngươi là ai? Cứu y ta có được lợi gì không?

Lão nói tới đây thì đột nhiên nghe có thanh âm nói rất khẽ và

lộ vẻ khẩn trương:

- Mau bẩm báo sư phụ: Phái Thanh Thành có người bị giết. Phái Hằng Sơn có người bị thương rồi trốn về.

Mộc Cao Phong bảo Lâm Bình Chi:

- Câu chuyện của ngươi rồi sẽ tính sau. Hiện giờ có chuyện vui đáo để, ngươi muốn coi cho mở rộng tầm mắt thì đi theo ta.

Lâm Bình Chi nghĩ bụng:

- Mình cứ đi theo lão hoài là có cơ hội cầu lão giúp mình.

Chàng liền đáp:

- Dạ Dạ! Lão tiền bối đi tới đâu vãn bối cũng xin theo tới đó.

Mộc Cao Phong lại nói:

- Bây giờ chúng ta nhắc lại chuyện vừa rồi... Mộc đà tử này bất luận việc gì có được lợi thì mới làm. Nếu ngươi chỉ vì nghênh ngang để cho gia gia ngươi phải phiền lụy thì đừng nhắc tới nữa là hơn.

Lâm Bình Chi đang định trả lời một cách hàm hồ cho xuôi thì Mộc Cao Phong lại nói:

- Bọn chúng đi rồi! Ngươi hãy theo ta!

Lâm Bình Chi thấy cổ tay mình bị lão nắm chặt rồi người bị nhấc bổng lên. Chân không chấm đất, chàng đã bị lão cắp chạy lên núi.

Khi đến kỹ viện Quần Ngọc, Mộc Cao Phong khẽ bảo:

- Đừng lên tiếng!

Rồi hai người đứng tựa vào sau một gốc cây để nhìn trộm mọi người có động tĩnh gì trong kỹ viện.

Dư Thượng Hải cùng Điền Bá Quang giao thủ, bọn Lưu Chính Phong dẫn người đến xục tìm viện Quần Ngọc.

Lệnh Hồ Xung đứng dậy đi ra.

Bao nhiêu hành động và lời nói đều lọt vào tai mắt hai người.

Đắn khi Dư Thượng Hải muốn phóng chưởng đánh Lệnh Hồ Xung lần nữa thì Lâm Bình Chi không nhẫn nại được buột miệng, tự biết ngay là mình lỗ mãng, chàng xoay mình toan chạy trốn.

Ngờ đâu Dư Thượng Hải rượt tới rất lẹ. Hắn vừa quát "Đứng lại" thì chưởng lực đã bao phủ lấy người chàng. Hắn chỉ cần thúc đẩy nội lực một cái là phủ tạng chàng tất bị tan vỡ mà xương cốt cũng bị gãy nát. Nhưng hắn thấy sau bóng chàng có Mộc Cao Phong nên còn đem lòng úy ky, chưa nhả nội lực ra.

Dư Thượng Hải cười lạt hỏi:

- Té ra là lão.

Hắn vừa nói vừa nhảy xổ về phía Mộc Cao Phong đứng ở phía sau Lâm Bình Chi cách chừng hơn trượng, rồi hỏi:

- Lão gù họ Mộc kia! Đã mấy lần lão sai những quân tiểu bối làm khó dễ với ta là có dụng ý gì ?

Mộc Cao Phong cười khanh khách đáp:

- Gã này tự nhận làm hàng tiểu bối của ta, nhưng ta không nhìn nhận gã. Gã họ Lâm còn ta họ Mộc. Gã có liên quan gì đến tả Dư quán chủ! Mộc đà tử này không phải sợ lão đâu, nhưng không muốn gây thù oán với ai mà làm cái một che tên chi một thằng lỏi vô danh. Giả tỷ làm mộc che tên cho gã mà có lợi ích thì Mộc đà tử cũng còn cân nhắc nặng nhẹ xem có đáng làm hay không, vả có làm thì đã làm rồi. Xét ra chuyện trước mắt hoàn toàn vô ích nên Mộc đà tử nhất định không làm.

Dư Thượng Hải nghe lão nói vậy thì mừng thầm đáp:

- Gã không liên quan gì đến Đà huynh, vậy bần đạo cũng

không có chuyện gì với Đà huynh nữa.

Hắn nói xong toan nhả chưởng lực ra thì đột nhiên phía trong cửa sổ lại có tiếng nói:

- Ỷ lớn hiắp nhỏ, thật quân mặt dầy.

Dư Thượng Hải lại càng tức giận. Nhưng tám "chữ ỷ lớn hiếp nhỏ, thực quân mặt dầy" lại rất hữu lý, vì hiển nhiên võ công hai người kém xa hắn. Nếu hắn muốn giết thì chỉ cất tay một cái là xong, song không tài nào tránh khỏi bốn chữ "ỷ lớn hiếp nhỏ". Còn bốn chữ "Thật là quân mặt dầy" là một thành ngữ đi liền rất thích hợp. Nhưng nếu dung tha cả hai tên một cách dễ dàng thì nỗi tức giận này nuốt làm sao được.

Lão liền cười lạt một tiếng rồi quay lại bảo Lệnh Hồ Xung:

- Công việc của ngươi làm rồi ta sẽ tính toán với sư phụ ngươi.

Đoạn lão quay ra hỏi Lâm Bình Chi:

- Tiểu tử! Ngươi ở môn phái nào?

Lâm Bình Chi bất giác mắng lại:

- Quân chó má này! Ngươi làm cho ta phải nhà tan người chắt. Bây giờ còn muốn hỏi gì ta nữa?

Dư Thượng Hải trong lòng rất lấy làm kỳ hỏi lại:

- Ta có quen biết gì với thằng quỷ xấu xa bao giờ đâu? Mi nói cái gì bị nhà tan người chết? Câu chuyện đó ở đâu ra?

Nhưng giữa nơi tai mắt đông người, lão không muốn hỏi nhiều, quay lại bảo đệ tử Hồng Nhân Hùng:

- Nhân Hùng! Ngươi hãy đập chắt thằng lỏi này đi rồi bắt lấy Lệnh Hồ Xung.

Lão sai đệ tử động thủ, tự cho là đắc sánh vì không vướng phải bốn chữ "ỷ lớn hiếp nhỏ".

Hồng Nhân Hùng dạ một tiếng rút kiếm tiến lại.

Lâm Bình Chi cũng thò tay rút kiếm ra, nhưng chàng vừa giơ tay lên thì luồng kiếm quang lạnh ngắt của đối phương đã trỏ vào trước ngực chàng.

Lâm Bình Chi la lên:

- Dư Thượng Hải! Lâm Bình Chi này...

Dư Thượng Hải giật mình kinh hãi tự hỏi:

- Sao thằng quỷ quái xấu xa này lại tự xưng là Lâm Bình Chi?

Lão vội vung tay trái đánh ra một chưởng. Chưởng phong hất thanh trường kiếm của Hồng Nhân Hùng chếch sang một bên, rồi qua mé ngoài tay phải Lâm Bình Chi lướt đi.

Lão hất hàm hỏi lại:

- Ngươi nói cái gì?

Lâm Bình Chi đáp:

- Lâm Bình Chi này có thành quỷ sứ cũng tìm đến ngươi để đòi mạng.

Dư Thượng Hải sửng sốt hỏi:

- Ngươi là... Lâm Bình Chi ở Phước Oai tiêu cục đấy ư?

Lâm Bình Chi không nghĩ gì tới sống chết nữa, chàng lại tự biết lúc này chẳng còn cách nào dấu diếm được. Chàng ngang nhiên nhận lấy cái chết oanh liệt cho hả. Hai tay chàng xé những giấy thuốc cao soàn soạt rồi cởi bỏ áo ngoài và chiếc bọc đeo trên lưng ra. Chàng dõng dạc đáp:

- Chính thị! Ta đây là Lâm Bình Chi ở Phước Oai tiêu cục. Thằng con lão trêu trọc con gái nhà lương thiện, chính ta đã giết gã đó. Lão làm cho ta nhà tan người chết. Gia gia cùng má má ta... lão đem dấu ở đâu?

Lệnh Hồ Xung hai tay níu lấy cửa sổ lên tiếng:

- Dư quán chủ! Té ra lão cũng có vợ con vậy mà tại hạ cứ tưởng lão hãy còn đồng thân ở chốn thanh tu nên đã coi lão có tư cách cao quý. Mộc tiền bối! Nhà họ Lâm ở Phước Oai tiêu cục có pho kiếm phổ về Tịch Tà kiếm pháp. Ai lấy được kiếm phổ này sẽ thành thiên hạ vô địch. Dư quán chủ thèm nhỏ nước miếng nên đã ch

Gã nói tới đây không chống chọi được nữa. Thấy lợm giọng như sắp thổ huyết, gã phải miễn cưỡng cầm hơi không cho thổ huyết ra. Người gã loạng choạng lùi lại mấy bước. Hai chân nhũn ra, gã phải ngồi bệt xuống cạnh giường. Nhưng gã nghĩ ngay đắn Nghi Lâm còn ẩn nấp ở trong chăn mà nàng lại là người xuất gia băng thanh ngọc khiết thì gã ngồi cùng giường bên chỗ nàng nằm thế nào được.

Lệnh Hồ Xung liền bám lấy thành giường muốn gắng gượng đứng lên nhưng gã đã kiệt lực mất rồi.

Hổn Nguyên Công Giải Cứu Thiếu Tiêu Đầu

Tái Bắc Minh Đà Mộc Cao Phong nghe Lệnh Hồ Xung nói đến Tịch tà kiếm pháp của nhà họ Lâm trong Phước Oai tiêu cục ở Phúc Châu và ai lấy được kiếm phổ này sẽ thành người thiên hạ vô địch thì sinh dạ hoài nghị Tuy lão kiến văn rộng rãi mà không khỏi chấn động tâm thần. Nhà họ Lâm ở Phước Oai tiêu cục có Tịch tà kiếm phổ hay không lão cũng không biết rõ, nhưng oai danh Phước Oai tiêu cục lừng lẫy khắp nơi. Ngày trước Lâm Viễn Đồ nhờ có 72 đường Tịch tà kiếm, 108 đường Phiên thiên chưởng và 18 mũi Ngâm vũ tiển để dương danh trên chốn giang hồ là những điều lão đã từng nghe. Bây giờ chàng thiếu niên giả vờ lưng gù kia hiển nhiên võ công tầm thường, chưa luyện được công phu tổ truyền. Nhưng lão thấy Dư Thượng Hải vừa nghe nói chàng là Lâm Bình Chi đã vội vã gạt thanh kiếm của Hồng Nhân Hùng ra với vẻ mặt cực kỳ khẩn trương, xem chừng trong mình chàng thanh niên tất có mang theo kiếm phổ quan trọng gì gì đó, chứ không phải chuyện giả trá. Lão lại nghĩ rằng: Dù cho công phu trong kiếm phổ đó chẳng phải là thiên hạ vô địch, nhưng chưởng môn phái Thanh Thành đã coi nó quan trọng như vậy thì dĩ nhiên nó không phải là vật tầm thường. Hoặc giả trong mình chàng không có kiếm phổ thì cũng phải có sự vật gì quý trọng vô cùng. Mộc Cao Phong vốn không phải là con người đại ác, nhưng có tính rất gian tham, ưa chiếm phần tiện nghị Lão thấy trong người Lâm Bình Chi có thể khai thác được điều hay , quyết chẳng chịu bỏ

qua.

Lúc này Dư Thượng Hải vươn tay ra đã nắm được vai hữu Lâm Bình Chi rồi, chỉ còn việc co tay về là kéo chàng lại được ngay.

Mộc Cao Phong quát lên:

- Khoan đã!

Lão nhảy vọt tới, vươn tay ra nắm lấy vai bên trái Lâm Bình Chi.

Tuy người lão lưng còng, coi có vẻ hành động khó khăn, ngờ đâu lão chuyển động thân hình mau lẹ phi thường. Lão đứng cách Lâm Bình Chi đến mấy trượng, thế mà lão chỉ nhảy một cái đã tới trước mặt chàng. Bàn tay lão vừa nắm vào đầu vai Lâm Bình Chi liền kéo lùi lại phía sau.

Ban đầu Lâm Bình Chi bị bàn tay Dư Thượng Hải nắm lấy vai bên hữu, chẳng khác gì một cái móc sắc móc lấy người chàng. Chàng không tự chủ được để mặc cho lão kéo về phía trước thì đột nhiên vai bên trái lại bị "móc sắt" nữa chụp lấy lôi về đằng sau. Toàn thân chàng những khớp xương lục cục, chàng đau quá cơ hồ ngất đi.

Dư Thượng Hải vừa thấy Mộc Cao Phong động thủ hắn đã biết ngay nếu mình không dừng tay lại thì Lâm Bình Chi lập tức phải chết ngay. Hắn liền cầm thanh kiếm trong tay phải đưa ra nhằm đâm vào Mộc Cao Phong, đồng thời hắn quát lên:

- Mộc huynh buông tay ra!

Mộc Cao Phong vung cánh tay kia lên gạt nghe đánh chát một tiếng. Trong tay lão đã cầm một bánh xe lớn ánh vàng lấp loáng. Bánh xe này không ngớt chuyển động. Chung quanh bánh xe cài tám lưỡi đao nhỏ.

Dư Thượng Hải vừa thấy trường kiếm bị gạt làm cánh tay tê nhức, thì biết ngay nội lực đối phương cực kỳ ghê gớm. Hắn liền thi triển kiếm pháp vang lên những tiếng veo véo không ngớt. Mới trong khoảnh khắc hắn đã đâm Mộc Cao Phong đến tám chín chiêu, đồng thời lớn tiếng hỏi:

- Mộc huynh! Giữa mộc huynh cùng Dư mỗ vốn không có thù oán, sao lại vì thằng lỏi này mà để tổn thương đến hòa khí hai nhà?

Mộc Cao Phong vẫn múa tít bánh xe. Những lưỡi đao cứng rắn, gạt hết mọi chiêu kiếm của Dư Thượng Hải phóng tới. Lão đáp:

- Dư quán chủ! Vừa rồi trước mặt đông người, thằng nhỏ này đã dập đầu lạy tại hạ và kêu bằng gia gia. Đó là một điều ai cũng tai nghe mắt thấy. Tại hạ cùng Dư quán chủ tuy trước nay vốn không thù oán, nhưng quán chủ bắt giết người kêu tại hạ bằng gia gia là làm cho tại hạ phải mất mặt. Nếu làm gia gia mà không che chở được cho con cháu thì sau này có ai kêu ta bằng gia gia nữa?

Hai người vừa đối thoại vừa đánh nhau. Binh khí chạm nhau vang lên những tiếng choang choảng không ngớt. Cuộc đấu mỗi lúc một mau lẹ.

Dư Thượng Hải tức giận hỏi:

- Mộc huynh! Gã này giết con ruột tạ Mối thù giết con chả lẽ không báo ư?

Mộc Cao Phong cười khanh khách đáp:

- Phải lắm! tại hạ cũng vì nễ mặt mà báo thù thay cho Dư huynh! Này Dư huynh! Dư huynh kéo gã về phía sau, tại hạ cũng lôi gã về phía sau thế là chúng ta xé xác thằng nhỏ này thành hai mảnh. Vậy Dư huynh hãy nghe tại hạ đếm : một, hai,

bạ Cứ đếm đến tiếng thứ ba thì tăng cường lực lực đạo vào chưởng lực mà kéo.

Lão nói xong vừa đếm đến tiếng ba quả nhiên tăng gia cường lực. Những xương cốt trong toàn thân Lâm Bình Chi vang lên những tiếng lách cách.

Dư Thượng Hải kinh hãi nghĩ thầm:

- Ta mà không buông tay thì thằng lỏi này phải chết liền.

Hắn coi báo thù là việc nhỏ mà lấy kiếm phổ mới là việc lớn. Kiếm phổ chưa lọt vào tay thì lão quyết không thể để Lâm Bình Chi chết được.

Lão liền buông tay ra, Lâm Bình Chi lập tức bị lôi qua bên Mộc Cao Phong.

Mộc Cao Phong cười ha hả nói:

- Đa tạ! đa tạ! Dư quán chủ thật là một ông bạn tốt. Quán chủ đã nể mặt Mộc đà tử này mà cả đến mối thù giết con cũng không trả nữa. Trên chốn giang hồ thật ít khi kiếm được người thứ hai giầu lòng trọng nghĩa như quán chủ.

Dư Thượng Hải hững hờ đáp:

- Mộc huynh biết vậy là may Nhưng tại hạ chỉ nhượng bộ một lần, chứ không đến lần thứ hai đâu.

Mộc Cao Phong cười khà khà nói:

- Cái đó chưa chắc. Dư quán chủ nghĩa ngất trời cao, có khi còn nhường nhịn đến lần thứ hai cũng chưa biết chừng.

Dư Thượng Hải đằng hắng một tiếng, vẫy tay bảo thủ hạ:

- Chúng ta đi thôi!

Hắn dẫn đệ tử bản môn lập tức rút lui.

Định Dật sư thái nóng lòng tìm kiếm Nghi Lâm, mụ đã cùng

quần ni phái Hằng Sơn bỏ đi trước rồi, nhằm về phía Tây xục tìm.

Lưu Chính Phong bảo bọn đệ tử:

- Những tân khách đắn Hành Sơn chúng ta đều phải trông nom cẩn thận. Những sự yên nguy vinh nhục của họ, chúng ta đều phải chịu trách nhiệm. Một vị tiểu sư thái phái Hằng Sơn mất tích một cách không rõ rệt, chúng ta phải tìm cho ta mới xong.

Thắ là thầy trò Lưu Chính Phong quay sang ngả Đông Nam tìm kiếm.

Trong khoảnh khắc, ngoài viện Quần Ngọc chỉ còn lại hai người là Mộc Cao Phong và Lâm Bình Chi.

Mộc Cao Phong cười hì hì nói:

- Chẳng những ngươi không lưng gù mà còn là một gã bảnh trai. Tiểu tử! Ngươi bất tất phải kêu ta bằng gia giả Ta coi ngươi ưng lắm, muốn thu ngươi làm đồ đệ thì ngươi tính sao?

Lâm Bình Chi vừa bị hai người dùng nội lực thượng thừa lôi kéo, xương cốt trong toàn thân suýt bị gãy nát. Chàng đau dớn cơ hồ không chịu nổi. Chàng chưa kịp bình tĩnh trở lại đã nghe Mộc Cao Phong nói thế thì nghĩ bụng :

- Võ công lão gù này cao thâm gấp mười gia gia mình. Dư Thượng Hải ra chiều úy kỵ lão. Nếu mình muốn báo thù rửa hận với Dư Thượng Hải thì phải bái lão gù này làm thầy mới có hy vọng. Nhưng lúc bọn đệ tử phái Thanh Thành toan phóng kiếm giết mình, lão cứ lờ đi như không biết gì hết. Sau lão nghe nhà mình có Tịch tà kiếm phổ mới chịu động thủ. Bây giờ lão muốn thu mình làm đệ tử tất có mưu đồ gì đây, hiển nhiên không phải vì lòng tốt.

Mộc Cao Phong thấy Lâm Bình Chi ra chiều do dự liền nói tiếp:

- Võ công và danh vọng Tái Bắc Minh Đà như thế nào ngươi đã biết rồi. Cho đến ngày nay ta chưa từng thu một tên đệ tử nào. Trong thiên hạ há phải không có lấy một thằng nhỏ đủ tư cách? Sư thực ta coi họ không thuận mắt. Ngươi bái ta làm thầy thì bao nhiêu võ công trong người ta sẽ dốc ra mà truyền thụ cho ngươi hết. Khi đó đừng nói chuyện bọn tiểu tử phái Thanh Thành không phải là đối thủ của ngươi, mà còn muốn đả bại Dư Thượng Hải cũng chẳng khó gì. Tiểu tử! Sao ngươi chưa dập đầu bái sư đi?

Lão càng nói ra vẻ nhiệt tâm thì Lâm Bình Chi càng đem lòng ngờ vực. Chàng tự nghĩ:

- Nếu quả lão có lòng thương tiếc mình thì tại sao vừa rồi lão chụp vai mình rồi kéo thật mạnh như muốn làm chết mình ngay tức khắc? Chắc lão tính rằng Dư Thượng Hải và cuốn kiếm phổ kia quyết chẳng dám giết mình, nên lão mới toan cướp mình đem đi. Vậy lão là người lòng dạ độc ác. Nếu bái lão làm thầy thì Lâm Bình Chi này từ đây bị hãm vào cảnh ngộ đen tối suốt đời không bao giờ thoát được. Trong Ngũ nhạc kiếm phái hầu hết là những kẻ sĩ ngay thẳng, võ công cao cường. Nếu mình muốn cầu thầy thì phải kiếm những bậc cao nhân tiền bối mới được. Võ công lão già này dù có cao thâm đến đâu mình cũng không lạy lão làm thầy.

Mộc Cao Phong thấy Lâm Bình Chi vẫn có ngần ngừ thì nộ khí trong lòng cũng tăng gia mãi lên. Lão š

- Trên chốn giang hồ không biết đã bao nhiêu người muốn lạy mình làm thầy. Thậm chí họ dùng thiên phương bách kế để mình thu làm đệ tử mà không được. Gã này được mình mở

miệng yêu cầu làm đồ đệ là một việc rất đáng mừng, muôn ngàn người trong võ lâm cầu cạnh không xong, thế mà gã dám ngông nghênh trước mặt Mộc đà tử này. Nếu không vì cuốn Tịch tà kiếm phổ thì ta phóng chưởng đánh gã chết uổng cho rồi.

Nhưng lão là người rất nhẫn nại kín đáo. Lão cười hì hì nói:

- Thế nào? Ngươi chê võ công Mộc đà tử này không đủ làm sư phụ ngươi chăng?

Lâm Bình Chi thấy Mộc Cao Phong đột nhiên lộ vẻ giận dỗi, nét mặt xám đen, coi bộ hung dữ ghê gớm, chàng không tự chủ được sợ run lên. Có điều nét giận của Mộc Cao Phong thoáng hiện lên một cái rồi lại biến mất ngay. Lão cười hì hì ra chiều thân thiết khả ái.

Lâm Bình Chi biết mình đang ở trong tình trạng nguy hiểm nếu không bái lão làm thầy, có khi lão nổi hung giết chàng ngay tức khắc.

Chàng liền đáp:

- Mộc đại hiệp! Đại hiệp đã chịu thu vãn bối làm đồ đệ. Đó là một việc vãn bối rất mong mỏi. Có điều vãn bối đã học võ công gia truyền, nếu còn quy đầu minh sư khác phải được gia phụ ưng thuận mới xong. Một là vì pháp gia vãn bối phải như vậy, hai là quy củ võ lâm cũng thế.

Mộc Cao Phong gật đầu đáp:

- Ngươi nói vậy rất có lý. Nhưng cái mà ngươi đã biết đó chỉ là chút nghề chơi, chứ chưa có chi đáng coi là võ công cả. Ta tưởng võ công của phụ thân ngươi chỉ có giới hạn. Bữa nay lão gia đây thấy trong lòng hứng khởi muốn thu ngươi làm đồ đệ, nhưng đó chỉ là nhất thời còn lúc khác vị tất ta đã có hứng chí như thế. Tiểu tử! Ta coi ngươi tựa hồ có vẻ khôn ngoan mà sao lại hồ đồ

như vậy? Thôi bây giờ ngươi hãy dập đầu bái sư trước rồi ta sẽ nói với gia gia ngươi sau, chắc y cũng không dám chống cự.

Lâm Bình Chi động tâm đáp:

- Mộc đại hiệp! Song thân văn bối hiện ở trong tay phái Thanh Thành, chưa rõ sống chết thế nào. Văn bối xin đại hiệp hãy cứu các người ra. Khi ấy văn bối cảm kích ơn sâu chỉ mong báo đáp. Mộc đại hiệp có điều chi dạy bảo, dĩ nhiên văn bối cũng tuân theo.

Mộc Cao Phong tức giận hỏi:

- Sao? Ngươi muốn mặc cả với ta ư? Thằng lỏi này đáo để thật! Lão gia phải thu ngươi làm đồ đệ mới xong. Ngươi lại dám dở giọng yêu sách với lão gia ư? Có lý nào thế được? Có lý nào thế được ?

Lâm Bình Chi quỳ hai gối xuống nói:

- "Tịch tà kiếm phổ" nào đó, quả tình văn bối chẳng biết tý gì. Mộc đại hiệp có thu văn bối làm đệ tử cũng bằng vô dụng. Nhưng gia phụ, gia mẫu nhất định biết rõ cái đó. Mộc đại hiệp có cứu thoát song thân văn bối thì mới ngăn trở Dư Thượng Hải không lấy được kiếm phổ.

Nguyên chàng chẳng biết kiếm phổ kia là cái gì, nhưng Dư Thượng Hải và Mộc Cao Phong là hai tay đại cao thủ đã chú trọng như vậy, chàng biết tất nhiên đó là chuyện quan trọng. Chàng lại nói:

- Nếu Dư Thượng Hải lấy được kiếm phổ thì võ công hắn không chừng còn vượt cả đại hiệp. Khi ấy hắn tìm đại hiệp sinh sự thì đại hiệp chỉ còn đường lẩn tránh, há chẳng bực mình ư?

Mộc Cao Phong tức giận mắng liền:

Thúi lắm! Thúi lắm! Khi nào có chuyện đó được? Kiếm phổ

của nhà ngươi nếu quả thần diệu như vậy thì sao song thân ngươi lại bị Dư Thượng Hải bắt?

Tuy lão nói như vậy nhưng trong bụng lại nghĩ rằng:

- Trước mắt mọi người mà Dư Thượng Hải công nhiên nhượng bộ, không chặt đôi kẻ thù giết con mình thì tất nhiên hắn có mưu đồ trọng đại nào khác. Dư Thượng Hải đã là nhân vật như vậy khi nào còn mắc bẫy một cách dễ dàng? Xem chừng Tịch tà kiếm phổ kia đúng là một pho bảo lục về võ công. Lời nói của thằng lỏi này rất có lý.

Lão thấy Lâm Bình Chi vẫn quỳ mọp dưới đất, liền giục:

- Ngươi dập đầu lạy xuống ba lạy đi! Ngươi đã là đồ đệ của ta khi nào người làm sư phụ lại không quan tâm đến song thân của đồ đệ bao giờ?

Dư Thượng Hải bắt cha mẹ đồ đệ của ta thì ta cứ hắn mà đòi người, lại càng danh chính ngôn thuận, tất hắn phải buông tha.

Lâm Bình Chi nóng lòng cứu song thân, bụng bảo dạ:

- Gia gia cùng má má ta ở trong tay gian nhân, các người phải đau khổ, một ngày tựa ba thụ Ta phải cứu sớm các người ra bằng bất cứ giá nào. âu ta đành chịu khuất tất, bái lão làm sư phụ, cầu sao lão cứu được gia gia cùng má má ra thì dù có gặp chuyện tày đình cũng phải gánh lấy.

Nghĩ vậy chàng đang sắp dập đầu.

Mộc Cao Phong sợ chàng tráo trở, lão liền đưa tay ra ấn đầu chàng xuống.

Lâm Bình Chi đang định dập đầu, nhưng thấy Mộc Cao Phong có cử chỉ như vậy thì trong lòng chàng nẩy ra cảm giác trái ngược, tự nhiên đầu chàng thành cứng nhắc, không để lão ấn xuống.

Mộc Cao Phong điên tiết lên nói:

- Mi không chịu dập đầu ư?

Đồng thời lão gia tăng một phần kình lực vào tay.

Nguyên Lâm Bình Chi là con người cao ngạo. Vì nóng lòng cứu song thân chàng phải chịu nhẫn nhục, đã quyết định dập đầu lạy Mộc Cao Phong nhưng lão hành động ra chiều ức hiếp làm cho bản tính quật cường của chàng lại nổi lên.

Chàng liền lớn tiếng đáp:

- Tiền bối có cứu sống song thân cho vãn bối thì vãn bối mới chịu bái tiền bối làm sư phụ. Bây giờ tiền bối bắt vãn bối lạy thì nhất định không được đâu!

Mộc Cao Phong cười gằn hỏi:

- Chà nhất định không được ư? Để ta coi có nhất định không được chăng?

Lão vận thêm kình lực.

Lâm Bình Chi ngay lưng toan đứng dậy, nhưng bàn tay Mộc Cao Phong chụp lên đầu chàng khác nào khối nặng ngàn cân thì còn đứng dậy thế nào được?

Chàng chống hai tay xuống đất cố sức cạy cựa.

Mộc Cao Phong lại tăng gia cường lực thêm một phần.

Lâm Bình Chi nghe thấy xương cổ kêu lách cách.

Mộc Cao Phong cười ha hả nói:

- Mi có dập đầu lạy hay không? Ta mà vận thêm kình lực thì cái cổ mi phải gãy ngay.

Đầu Lâm Bình Chi bị đối phương ấn thấp xuống chỉ còn cách mặt đất chừng nửa thước.

Chàng la lên:

- Ta không lạy đâu! Ta không lạy đâu!

Mộc Cao Phong dằn giọng:

- Để ta coi mi có chịu dập đầu không?

Lão ấn mạnh tay, đầu Lâm Bình Chi lại thấp xuống thêm hai tấc.

Giữa lúc ấy, Lâm Bình Chi bỗng cảm thấy sau lưng hơi nóng lên, một luồng lực đạo nhu hòa truyền vào trong người chàng.

Đột nhiên áp lực trên đầu nhẹ bỗng.

Chàng chống hai tay xuống đứng dậy ngay được.

Biến diễn này ra ngoài nghĩ của Lâm Bình Chi mà Mộc Cao Phong cũng giật mình kinh hãi.

Lão động tâm nghĩ ngay tới luồng nội lực nhu hòa đẩy bàn tay lão ra là "Hỗn nguyên công" của phái Hoa Sơn.

Tuy lão biết vậy, nhưng luồng nội lực đưa tới một cách đột ngột khiến lão không kịp đề phòng, để cho Lâm Bình Chi đứng lên được.

Hiển nhiên "Hỗn nguyên công" tinh diệu phi thường.

Trong luồng nội lực nhu hòa ngấm ngầm có luồng kình lực mãnh liệt trút vào không ngớt.

Cô Gái Bán Rượu Lại Xuất Hiện

Mộc Cao Phong vô cùng kinh ngạc, lão lại đưa tay ra rất mau lẹ ấn đỉnh đầu Lâm Bình Chi xuống.

Lần này lão sử tuyệt kỹ "Từ phong thiên cân lực".

Trong công phu này chứa nội kình cả nhu lẫn cương.

Nhưng lão vừa phát huy "Từ phong thiên cân lực" đặt vào đầu Lâm Bình Chi lập tức cảm thấy một luồng hỗn nguyên công đẩy lên.

Hai luồng kình lực đụng nhau khiến cho cánh tay lão tê chồn, cả trước ngực cũng ngâm ngẩm đau.

Lão lùi lại hai bước cười ha hả nói:

- Nhạc huynh! Nhạc huynh len lén đến từ lúc nào? Sao lại núp ở dưới chân tường để đùa giỡn Mộc đà tử?

Bỗng phía sau một góc tường có người buông tiếng cười rộ, rồi một vị thư sinh mặc áo bào xanh nhẹ nhàng bước ra, tay phe phẩy cây quạt lông, cười nói:

- Đà huynh! Lâu ngày không được gặp mặt mà nay dáng điệu vẫn như xưa. Thật là đáng mừng.

Mộc Cao Phong thấy người này quả nhiên là Quân tử kiếm Nhạc Bất Quần, chưởng môn phái Hoa Sơn, thì trong lòng rất là úy kỵ. Lúc lão đang ra tay uy hiếp một gã tiểu bối võ công tầm thường mà chạm trán y để y ra tay giải cứu, lão không khỏi bẽ bàng. Song lão là một tay gian hoạt, cười ha hả nói:

- Nhạc huynh! Nhạc huynh càng nhiều tuổi lại càng trẻ ra. Đà

tử này muốn bái Nhạc huynh làm thầy để học cái thuật "âm dương thái bổ" của Nhạc huynh.

Nhạc Bất Quần hắng giọng một tiếng rồi đáp:

- Chà! Đà huynh càng ngày càng ấm ớ! Cố nhân gặp mặt chẳng hàn huyên tình nghĩa đậm đà, lại toàn nói chuyện lăng nhăng. Tiểu đệ có biết thứ công phu tà môn đó bao giờ đâu?

Mộc Cao Phong cười nói:

- Nhạc huynh mà bảo không biết công phu "Thái bổ" thì còn ai tin được? Vậy chớ Nhạc huynh đã sáu, bảy chục tuổi sao đột nhiên lại cải lão hoàn đồng, coi chỉ bằng con cháu đà tử này?

Lâm Bình Chi thấy Mộc Cao Phong buông tay ra liền nhảy vọt lên. Chàng thấy vị thư sinh có năm chòm râu dài, mặt đẹp như ngọc, chính khí hiên ngang, liền đem lòng ngưỡng mộ vô cùng. Chàng biết vừa rồi y đã ra tay cứu mình. Luồng nhiệt khí nhu hòa chuyển vào sau lưng chàng là từ lòng bàn tay y phát ra. Chàng vừa nghe Mộc Cao Phong kêu y bằng Nhạc huynh thì trong bụng nghĩ ngay:

- Vị này coi như một bậc thần tiên. Phải chăng y là Nhạc tiên sinh, chưởng môn phái Hoa Sơn mà mọi người thường nhắc tới luôn? Có điều coi y chỉ vào trạc bốn mươi thì dường như không đúng.

Sau chàng lại nghe thấy Mộc Cao Phong khen y có thuật trú nhân thì bụng bảo dạ:

- Ta thường nghe mẫu thân bảo những tay cao thủ võ lâm mà nội công luyện được tới chỗ tinh thâm thì chẳng những sống lâu mà còn có thể cải lão hoàn đồng. Nhạc tiên sinh này chắc đã luyện được đến mức đó.

Chàng nghĩ vậy thì trong lòng sùng bái vô cùng.

Nhạc Bất Quần tủm tỉm cười nói:

- Mộc huynh gặp tiểu đệ chẳng được câu chuyện gì hay họ Gã thiếu niên này đã là hiếu tử lại sẵn lòng hào hiệp, gã tất có ngày thành tựu, chẳng trách Mộc huynh đem lòng yêu mến. Hiện nay gã gặp nhiều họa hoạn cũng chỉ vì bữa trước cứu tiểu nữ Linh San ở Phúc Châu mà ra. Vì thế nên tiểu đệ chẳng thể bỏ mặc gã được. Tiểu đệ mong rằng Mộc huynh nễ mặt tiểu đệ một chút mà nương tay cho.

Mộc Cao Phong lộ vẻ kinh ngạc hỏi:

- Sao? Thằng nhỏ này bản lãnh tầm thường như vậy mà cứu được Linh San hiền điệt nữ ư? Đà tử e rằng Nhạc huynh nói ngược lại, tức là Linh San điệt nữ có cặp mắt tinh đời: anh hùng đoán giữa trần ai...

Nhạc Bất Quần biết để lão nói thêm nữa chẳng có chuyện gì tử tế liền chẹn họng ngắt lời:

- Cùng là đồng đạo trên chốn giang hồ thấy người gặp nạn tất ra tay cứu viện. Vì đồng đạo mà tan xương nát thịt mà cứu viện, một lời nói đỡ đòn cho nhau cũng là cứu viện, bất tất phải bàn tới võ công cao hay thấp. Mộc huynh! Nếu Mộc huynh quyết thu gã làm đồ đệ thì cứ để gã bẩm với song thân trước rồi sẽ vào làm môn hạ quý phái. Như vậy há chẳng vẹn cả hai bề ư ?

Mộc Cao Phong tự biết vụ này đã có Nhạc Bất Quần nhúng tay vào thì bữa nay khó lòng như nguyện. Lão liền lắc đầu đáp:

- Đà tử này chỉ cao hứng trong lúc nhất thời muốn thu gã làm đồ đệ, nhưng bây giờ hết hứng rồi, dù gã có muốn dập đầu muốn lạy tiểu đệ cũng không thu nạp nữa. Lão nói xong đột nhiên co cẳng đá bốp một cái làm cho Lâm Bình Chi lăn long lóc văng ra ngoài mấy trượng.

Nhạc Bất Quần không ngờ lão nói là đá liền, chưa kịp ra tay

ngăn cản thì Lâm Bình Chi đã văng đi rồi.

Chiêu cước của Mộc Cao Phong vừa mau lẹ vừa kỳ ảo khiến cho người ta phải ngạc nhiên.

May ở chỗ Lâm Bình Chi vừa lăn đi lập tức nhảy vọt lên như chàng chưa bị trọng thương.

Nhạc Bất Quần hỏi:

- Mộc huynh! Sao Mộc huynh lại có kiến thức như trò trẻ nít? Tiểu đệ phải nói là Mộc huynh phản lão hoàn đồng mới đúng.

Mộc Cao Phong cười nói:

- Nhạc huynh cứ yên tâm, Đà tử dù có lớn mật đến đâu cũng chẳng dám đắc tội với vị này của Nhạc huynh. Hà hà... Đà tử không hiểu vị này là gì của Nhạc huynh... Đà tử xin cáo biệt đây, không ngờ oai danh phái Hoa Sơn lừng lẫy đến thế mà cũng thèm khát bộ Tịch tà kiếm phổ!

Lão vừa nói vừa chắp tay lui ra.

Nhạc Bất Quần tiến lên một bước lớn tiếng hỏi:

- Mộc huynh! Mộc huynh nói cái gì vậy?

Đột nhiên một làn hơn bốc lên dàn dụa trên mặt y, nhưng làn hơi tía này chỉ thoáng hiện ra rồi vụt tắt. Mới chớp mắt nét mặt y đã trở lại như thường.

Mộc Cao Phong thấy làn tử khí trên mặt Nhạc Bất Quần thì trong lòng không khỏi hồi hộp, bụng bảo dạ:

- Đây là "Tử hà thần công" của phái Hoa Sơn. ái chà! Ta thường nghe Tử Hà thần công là một công phu bao trùm hết các môn nội công khác. Vì thế mà nó còn có tên là "Vương giả công". Ta còn nghe nói đã mấy trăm năm nay trong phái Hoa Sơn chưa có một người nào luyện "Tử hà thần công" đến mức thành tựu. Thế mà Nhạc Bất Quần có nghị lực luyện được môn

thần công này, vậy ta chẳng thể đắc tội với hắn được.

Trong lòng lão nghĩ vậy, nhưng ngoài mặt vẫn thản nhiên. Lão cười hì hì nói:

- Đà tử này cũng chẳng biết Tịch tà kiếm phổ là cái chi chị Có điều Dư Thượng Hải, chưởng môn phái Thanh Thành cố liều mạng lấy cho bằng được mới cam lòng, nên buột miệng nói hồ đồ mấy câu mà thôi. Nhạc huynh bất tất để ý làm chi.

Lão nói xong trở gót băng đi ngay.

Nhạc Bất Quần nhìn bóng sau lưng lão cho đến lúc mất hút mới thở dài nói:

- Đáng tiếc lão là một nhân tài vào hạng nhất trong võ lâm mà không chịu học lấy điều hay!

Lâm Bình Chi đột nhiên chạy đến trước mặt Nhạc Bất Quần quỳ hai gối xuống đất, không ngớt dập đầu nói:

- Đệ tử cầu sư phụ thu nạp vào môn trường chọ Đệ tử xin một lòng tuân lời giáo huấn, giữ gìn môn quy, không bao giờ dám phản bội sứ mệnh.

Nhạc Bất Quần cười nói:

- Được lắm! Ta thu nạp ngươi cũng chẳng khó khăn gì. Có điều ngươi chưa bẩm với song thân, chẳng hiểu các vị có bằng lòng không?

Lâm Bình Chi đáp:

- Đệ tử được ân sư rộng ơn thu nạp thì gia phụ cùng gia mẫu cũng sung sướng không biết đến thế nào mà nói, quyết chẳng có lý nào người khô lš

Nhạc Bất Quần gật đầu cười nói:

- Ngươi hãy đứng dậy!

Đoạn y quay lại gọi:

- Đức Nặc, A Phát, San nhi! các ngươi ra cả đây!

Bỗng thấy một đoàn người từ phía sau góc tường chạy ra chính là bọn đệ tử phái Hoa Sơn.

Nguyên bọn này đã đến đây từ trước.

Sở dĩ Nhạc Bất Quần bảo chúng ẩn thân ở sau bức tường chờ cho tới lúc Mộc Cao Phong bỏ đi mới xuất hiện là để đối phương khỏi thấy nhiều người mà phải khó chịu, đồng thời lúc rút lui hắn khỏi bẽ bàng.

Bọn Lao Đức Nặc đều lộ vẻ vui mừng đồng thanh nói:

- Bọn đệ tử xin cung hỉ sư phụ đã thu được một tên sư đồ mà bước tiến trình rất nhiều hứa hẹn.

Nhạc Bất Quần cũng cười nói:

- Bình Chi! Đây là mấy vị sư ca mà ngươi đã gặp ở trong quán trà nhỏ bé bữa trước. Bây giờ các ngươi chính thức nhìn nhận nhau đi.

Người già nhất trong bọn đệ tử là nhị sư huynh Lao Đức Nặc. Hán tử thân hình cao lớn là tam sư huynh Lương Phát. Gã ăn mặc kiểu như phu xe là tứ sư huynh Thi Đới Tử. Gã trong tay lúc nào cũng cầm chiếc bàn tính là ngũ sư huynh Cao Căn Minh. Lục sư huynh tức Lục hầu nhi Trần Đại Hữu là một nhân vật đặc biệt ai đã nhìn thấy mặt hắn một lần là không quên được nữa. Ngoài ra còn thất sư huynh là Đào Tiên, bát sư huynh Thanh Bạch La là hai tên đệ tử nhỏ tuổi.

Lâm Bình Chi bái kiến mọi người xong, bỗng nghe phía sau Nhạc Bất Quần nổi lên một tràng cười khanh khách rồi một thanh âm trong trẻo cất lên:

- Gia gia! Hài nhi là sư tỷ hay sư muội y?

Lâm Bình Chi sửng sốt vì chàng nhận ra đó là thanh âm của

thiếu nữ bán rượu bữa trước mà bao nhiêu đệ tử phái Hoa Sơn đều kêu bằng tiểu sư muội. Té ra cô là con gái sư phụ. Chàng chỉ nhìn thấy thấp thoáng nửa bộ mặt trái xoan, da trắng như tuyết nấp ở sau tấm áo bào xanh Nhạc Bất Quần ló mặt ra một nửa. Con mắt bên trái cô đen láy đảo lên nhìn chàng một cái rồi lại thụt về phía sau phụ thân.

Lâm Bình Chi rất lấy làm kỳ tự hỏi:

- Cô gái kia hôm trước bán rượu mặt mũi xấu xa, rỗ chằng rỗ chịt mà sao bây giờ biến ra tướng mạo thế này?

Cô ta chỉ thò đầu ra một cái rồi thụt đầu vào ngay mà lại ở trong bóng tối nên chàng không thạ nào nhìn rõ được. Nhưng dung nhan cô xinh đẹp là một điều chắc chắn không còn nghi ngờ gì nữa.

Nhạc Bất Quần cười nói:

- Tất cả bấy nhiêu đệ tử đều nhập môn sau ngươi, nhưng gã nào cũng kêu ngươi bằng tiểu muội, vậy thì cái số mạng làm tiểu sư muội của ngươi là nhất định. Dĩ nhiên ngươi cũng là tiểu sư muội của y.

Thiếu nữ cười nói:

- Không được! Từ hôm nay trở đi hài nhi phải bắt đầu làm sư tỷ. Gia gia, Lâm sư đệ kêu hài nhi bằng sư tỷ, thì sau đây gia gia có thu hàng mấy trăm đệ tử nữa, chúng cũng kêu hài nhi bằng sư tỷ.

Cô vừa nói vừa cười rồi từ phía sau Nhạc Bất Quần chuyển ra.

Trong bóng tối lờ mờ, Lâm Bình Chi chỉ thấp thoáng thấy bộ mặt trái xoan cực kỳ xinh đẹp. Có điều ánh sáng yếu ớt nên chàng không trông được rõ ràng mà chỉ thấy cặp mắt hắc bạch phân minh nhìn chòng chọc vào mặt chàng.

Lâm Bình Chi xá dài nói:

- Nhạc sư tỷ! Bữa nay tiểu đệ mới được ân sư rủ lòng thương thu nạp vào dưới trướng. Người vào trước là bậc trên. Dĩ nhiên tiểu đệ là sư đệ của Nhạc sư tỷ.

Nhạc Linh San thích quá quay lại nhìn phụ thân nói:

- Đấy! Chính y tự nguyện kêu hài nhi bằng sư tỷ, chứ không phải hài nhi bức bách y đâu nhé.

Nhạc Bất Quần cười nói:

- Người ta vừa mới vào làm môn hạ mà ngươi đã dùng đến hai chữ "bức bách" rồi. Gã sẽ bảo bao nhiêu môn hạ của ta tên nào cũng giống như ngươi cậy lớn bắt nạt nhỏ, há chẳng làm cho gã sợ mất mật ư?

Lão vừa nói xong thì cả bọn đệ tử đều cười ồ.

Nhạc Linh San lại nói:

- Gia gia ơi! Đại sư ca đang ẩn mình dưỡng thương tại chốn này lại bị lão đạo sĩ Dư Thượng Hải xấu xa kia đánh y một chưởng. Hài nhi e rằng tình trạng y rất nguy hiểm. Vậy chúng ta phải tới đó coi xem sao?

Nhạc Bất Quần hơn nhíu cặp lông mày lắc đầu gọi:

- Căn Minh! Đới Tử! Hai người vào khiêng đại sư ca ra đây!

Cao Căn Minh cùng Thi Đới Tử vâng lời nhảy qua cửa sổ chuồn vào phòng. Nhưng cả hai lập tức ở trong nói vọng ra:

- Sư phụ! Đại sư ca không có ở đây. Trong phòng... chẳng có một ai.

Tiếp theo có ánh sáng từ phía trong cửa sổ lọt ra ngoài. Hai gã đã bật lửa châm đèn lên.

Nhạc Bất Quần nhăn tít cặp lông mày. Lão không muốn dấn thân vào kỹ viện là nơi ô uế, liền bảo Lao Đức Nặc:

- Ngươi thử vào coi!

Lao Đức Nặc vâng lời chạy đến bên cửa sổ.

Nhạc Linh San nói:

- Hài nhi cũng vào coi.

Nhạc Bất Quần xoay tay lại nắm lấy tay cô, gạt đi:

- Đừng nhộn nữa. Chỗ này ngươi không vào được.

Nhạc Linh San trong dạ bồn chồn cơ hồ phát khóc. Cô cằn nhằn nói:

- Nhưng... nhưng đại sư ca bị trọng thương... e rằng nguy đến tính mạng.

Nhạc Bất Quần khẽ bảo cô:

- Ngươi bất tất phải quan tâm. Gã đã được rịt thuốc "Thiên hương đoạn tục giao" của phái Hằng Sơn thì còn chết làm sao được?

Nhạc Linh San vừa kinh ngạc vừa mừng thầm hỏi lại:

- Gia gia!... Sao gia gia lại biết thế?

Nhạc Bất Quần đáp:

- Nói khẽ chứ! Đừng lắm miệng nữa!

Nguyên Lệnh Hồ Xung bị trọng thương đau đớn vô cùng, nhưng thần trí vẫn tỉnh táo.

Mộc Cao Phong cùng Dư Thượng Hải tranh chấp nhau, rồi mọi người bỏ đi gã đều biết cả. Gã lại nghe tiếng sư phụ tới nơi. Gã vốn là con người chẳng biết sợ trời sợ đất là gì, trên đời gã chỉ sợ có một mình sư phụ. Gã nghe sư phụ cùng Mộc Cao Phong đối đáp với nhau thì trong lòng hoang mang tự hỏi:

- Phen này mình gây ra vụ lộn xộn này, không hiểu sư phụ sẽ trách phạt bằng cách nào?

Gã quên cả vết thương đau, tung chăn ra khẽ nói:

- Nguy đến nơi rồi! Sư phụ ta đã tới đây. Chúng ta phải trốn cho mau!

Gã lập tức vịn tường bước đi ra cửa phòng.

Khúc Phi Yên dắt Nghi Lâm len lén từ trong chăn chui ra theo sau lưng Lệnh Hồ Xung. Cô thấy gã lảo đảo đi không vững vội chạy lại nâng đỡ.

Lệnh Hồ Xung nghiến răng vừa đi theo dãy hành lang vừa nghĩ bụng:

- Sư phụ tai mắt linh mẫn như vậy mình mà đi ra tất bị người phát giác.

Gã thấy mé hữu có một gian phòng lớn liền chạy vào đó rồi nói:

- Đóng cửa sổ lại.

Khúc Phi Yên theo lời chuồn vào đó rồi đóng cửa lại.

Lệnh Hồ Xung không chống đỡ được nữa phải nằm xuống giường mà thở hồng hộc.

Ba người yên lặng không ai dám lên tiếng. Sau một lúc lâu mới nghe thanh âm Nhạc Bất Quần từ đường xa vọng lại:

- Y không còn ở đây nữa. Chúng ta đi thôi.

Lệnh Hồ Xung thở phào một cái nhẹ nhõm. Lát sau bỗng nghe có người rón rén từ trong sân đi tới khẽ cất tiếng gọi:

- Đại sư ca! Đại sư ca!

Gã nghe đó là thanh âm Lục Đại Hữu.

Nguyên Lục Đại Hữu rất quan tâm đến Lệnh Hồ Xung. Hắn chờ sư phụ cùng mọi người đi khỏi rồi một mình trở lại tìm kiếm.

Lệnh Hồ Xung bụng bảo dạ:

- Xem ra Lục Hầu nhi là một gã có nghĩa khí.

Gã toan thưa lên thì chợt thấy tấm màn lay động. Đó là vì Nghi Lâm nghe có tiếng người, nàng sợ run lên.

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Mình mà thưa lên thì làm hại đắn danh dự của vị tiểu sư thái này. Nghĩ vậy gã không lên tiếng. Gã nghe Lục Đại Hữu đi qua cửa sổ, vừa đi vừa gọi:

- Đại ca! Đại ca!

Tiếng gọi dần dần mỗi lúc một xa, rồi không nghe thấy gì nữa.

Khúc Phi Yên bỗng lên tiếng:

- Trời ơi! Lệnh Hồ Xung! Liệu ngươi có chết không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Ta chết thế nào được? Nếu ta chết thì làm tổn hại đến danh dự phái Hằng Sơn nhiều lắm, họ không còn mặt mũi nào trông thấy ai nữa.

Khúc Phi Yên lấy làm kỳ hỏi:

- Tại sao vậy?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Thứ linh dược nổi tiếng của phái Hằng Sơn, ta đã trong uống ngoài thoa mà vẫn không khỏi được thì Lệnh Hồ Xung này rất áy náy với vị tiểu sư thái phái Hằng Sơn đây.

Nghi Lâm thấy Lệnh Hồ Xung bị thương nặng như vậy mà vẫn còn nói đùa được thì trong lòng bội phục chàng là người gan dạ vô cùng. Đồng thời nàng cũng yên tâm được một chút. Nàng nói:

- Lệnh Hồ đại ca! Lão Dư quán chủ kia lại đánh vào đại ca một chưởng, để tiểu muội coi lại vết thương xem thế nào?

Lệnh Hồ Xung chống tay ngồi dậy.

Khúc Phi Yên nói:

- Ngươi bất tất phải khách sáo làm chị Cứ nằm yên đó.

Lệnh Hồ Xung thấy trong mình kiệt lực, quả nhiên không ngồi dậy được. Gã đành nằm trên giường.

Nghi Lâm thấy áo gã chỗ nào cũng máu me be bét, nàng quên hết cả mối hiềm nam nữ, khẽ vén trường bào lên rút chiếc khăn tay trên giá lau sạch miệng vết thương rồi móc trong bọc lấy hết "Thiên Hương đoạn tục giao" rịt vào cho gã.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Bao nhiêu linh dược trân quý này lãng phí hết cho tại hạ. Thật là đáng tiếc.

Nghi Lâm nói:

- Lệnh Hồ đại ca bị thương trầm trọng như vậy, đừng nói đến chuyện dược vật nhỏ mọn nữa. Những cái đó chẳng qua là... là...

Nàng nói tới đây rồi ấp úng một hồi không biết nói thêm gì nữa. Nàng lắp bắp một hồi rồi tiếp:

- Cả sư phụ tiểu muội cũng khen đại ca là một bậc thiếu niên hào hiệp có dũng cảm. Do đó mới thành chuyện gây gổ với Dư quán chủ.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Tại hạ không mong được người ca ngợi, người không mắng cho là phúc đức lắm rồi.

Nghi Lâm hỏi:

- Tại sao... lại mắng đại cả Lệnh Hồ đại cả Đại ca nên tĩnh

dưỡng đủ 12 giờ thì vết thương không xé ra được và không có gì đáng ngại nữa.

Khúc Phi Yên đột nhiên nói xen vào:

- Nghi Lâm tỷ tỷ! tỷ tỷ ở lại đây săn sóc cho y và đề phòng kẻ manh tâm ám hại. Gia phụ đang chờ tiểu muội ngoài kia, tiểu muội phải ra coi.

Nghi Lâm vội nói:

- Không được! Không được! Muội muội đừng đi. Mình ta ở đây thế nào được?

Khúc Phi Yên cười nói:

- Lệnh Hồ Xung cũng nằm sù sù ở đây, đâu phải một mình tỷ tỷ?

Cô nói xong trở gót đi ngay.

Nghi Lâm hốt hoảng nhảy vọt lên trước, nắm lấy cánh tay Khúc Phi Yên. Trong lúc vội vàng nàng sử cầm nã thủ pháp phái Hằng Sơn nắm chặt lấy cổ tay Khúc Phi Yên nói:

- Muội muội... muội muội đừng đi!

Khúc Phi Yên cười hỏi:

- Trời ơi! Tỷ tỷ muốn động võ với tiểu muội chăng?

Nghi Lâm đỏ mặt lên buông tay ra năn nỉ:

- Hảo muội tử! Muội muội ở đây bầu bạn với ta.

Khúc Phi Yên cười đáp:

- Được được! Tiểu muội ở lại với tỷ tỷ. Lệnh Hồ Xung không phải là con người hư đốn, mà sao tỷ tỷ sợ y đến thế?

Nghi Lâm hơi yên lòng được một chút, nàng nói:

- Tiểu muội tử! Xin lỗi nhé! Ta chụp muội muội có đau lắm không?

Khúc Phi Yên đáp:

- Tiểu muội không đau, nhưng Lệnh Hồ Xung đau lắm!

Nghi Lâm kinh hãi chạy vào trước giường vén màn lên coi, thấy Lệnh Hồ Xung hai mắt nhắm lại. gã ngủ li bì. Nàng đưa tay ra sờ mũi gã thì thấy hơi thở đều đặn.

Bỗng nghe Khúc Phi Yên bật lên tiếng cười khanh khách. Cửa sổ kẹt mở.

Nghi Lâm hấp tấp vội xoay mình trở lại thì Khúc Phi Yên đã chuồn qua cửa sổ rồi. Thân pháp cô mau lẹ phi thường, dù có đuổi cũng không kịp.

Nghi Lâm cả kinh thất sắc. Trong lúc hốt hoảng nàng không biết làm thế nào đành chạy vào trước giường gọi:

- Lệnh Hồ đại ca! Lệnh Hồ đại ca! Y... y đi rồi.

Nhưng lúc này dược lực đang phát tác, Lệnh Hồ Xung ngủ li bì không trả lời.

Nghi Lâm toàn thân run bần bật, nàng khiếp sợ không bút nào tả xiết. Hồi lâu nàng mới khép cánh cửa sổ lại bụng bảo dạ:

- Ta phải chạy cho mau, kẻo lát nữa Lệnh Hồ đại ca tỉnh dậy trò chuyện với ta thì làm thế nào?

Nhưng nàng lại nghĩ rằng:

- Y bị trọng thương nguy hiểm thế này, bây giờ mình mà bỏ đi thì chỉ một thằng nhỏ tới đây cũng có thể giết chết y được. Ta không chiếu cố cho y thế nào được?

Trong đêm tối, bỗng nghe có tiếng chó sủa từ trong ngõ hẻm xa xa vọng lại, ngoài ra yên lặng như tờ. Những người trong kỹ viện đã bỏ trốn hết. Nàng tưởng chừng như trên cõi thế giới bao la này ngoài Lệnh Hồ Xung nằm trong màn, không còn một người nào khác.

Nghi Lâm ngồi xuống ghế không dám nhúc nhích.

Sau một lúc lâu, bốn mặt tiếng gà gáy xao xác gáy mau. Trời sắp sáng rồi, Nghi Lâm càng nóng nảy hơn, nàng tự hỏi:

- Trời sáng ra lại có người đến thì làm thế nào?

Nghe Chuyện Linh San Tiệu Ni Đau Lòng

Nàng xuất gia từ nhỏ, hết thảy mọi việc đều do Định Dật sư thái lo liệu cho nên chẳng có chút kinh nghiệm nào về ứng biến. Lúc này nàng chỉ bồn chồn trong dạ mà không nghĩ ra được cách nào.

Giữa lúc nàng bối rối chợt nghe có tiếng bước chân vang lên. Ba bốn người từ trong ngõ hẻm đi ra. Giữa lúc canh khuya tịch mịch, tiếng bước chân lại càng rõ rệt. Mấy người này đi tới cửa viện Quần Ngọc thì dừng bước lại, rồi có tiếng người nói:

- Hai người xuống mé Đông, còn hai người chúng ta xục mé Tây. Nếu gặp Lệnh Hồ Xung thì bắt sống gã. Gã bị thương trầm trọng không chống cự được đâu.

Ban đầu Nghi Lâm mới nghe tiếng bước chân người đã sợ hãi rụng rời. Bây giờ nàng thấy họ bảo nhau đến bắt Lệnh Hồ Xung thì trong đầu óc thoáng qua một ý nghĩ :

- Dù sao ta cũng phải bảo vệ cho Lệnh Hồ đại ca được chu toàn không thể để lọt vào tay bọn người hung dữ kia.

Quyết định chủ rồi, lòng khiếp sợ tiêu tan hết. Lập tức tỉnh táo lại tiến đến bên giường, nàng lấy chiếc khăn đơn quấn người Lệnh Hồ Xung lại ôm xốc lên, rồi thổi tắt đèn đi, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng chuồn ra ngoài. Lúc này nàng không phân biệt phương hướng gì cả cứ cắm đầu chạy về phía ngược chiều với phía đã phát ra âm thanh. Chỉ trong khoảng khắc Nghi Lâm đã xuyên qua khu vườn rau ra tới cổng hậu. Nàng

thấy cổng chỉ khép hờ vì bọn người lúc trước ở trong viện Quần Ngọc hốt hoảng bỏ trốn đã mở cổng đi ra, chưa đóng cửa lại. Nghi Lâm ôm ngang Lệnh Hồ Xung ra khỏi cổng hậu chạy vào trong một ngõ hẻm. Nàng nghe tiếng chó sủa bốn mặt ầm ỹ cả lên. Nàng chạy một lúc tới bên bức tường thành thì nghĩ thầm :

- Ta phải ra khỏi thành mới yên được vì trong thành Hành Sơn này Lệnh Hồ đại ca có rất nhiều kẻ thù.

Nàng liền men theo bức tường thành mà chạy thật nhanh. Nàng chạy chưa được bao lâu đã thấy mười mấy người trong làng gánh rau, dưa đang đi trên con đường lát đá xanh tới nơi. Đây là những nông dân phụ cận gánh hàng vào thành bán. Nghi Lâm cứ cúi đầu đi lướt qua bọn lương nông. Lúc nàng ra khỏi cửa thành trời chưa sáng rõ, bọn lính tráng giữ cổng thành không nhìn rõ. Mắt chúng vừa hoa lên thì Nghi Lâm đã chạy xa rồi. Nghi Lâm chạy một mạch được chừng bảy tám dặm. Nàng chỉ chạy bừa vào khu hoang sơn rồi sau không còn đường lối nữa. Nàng đã tới một chỗ thạch động âm u đầy đá núi ngổn ngang. Bây giờ tâm thần mới hơi yên lại. Nàng cúi đầu xuống nhìn Lệnh Hồ Xung thì gã đã tỉnh lại. Mặt gã lộ ra một nụ cười và mắt đang chăm chú nhìn nàng. Nghi Lâm thấy Lệnh Hồ Xung nhoẻn miệng cười nhìn mình thì trong lòng bối rối, người run lên, sẩy tay đánh rớt người gã xuống. Nàng la lên một tiếng:

- Chao ôi!

Rồi vội sử chiêu "Kính phụng tam bảo" cúi mình xuống lại ôm Lệnh Hồ Xung lên. Chiêu này nàng sử được mau lẹ không để gã rớt xuống tới đất. Nhưng hạ bàn không vững người nàng loạng choạng phải lướt về phía trước mấy bước mới đứng lại được. Nàng nói:

- Xin lỗi đại ca! Vết thương của đại ca có đau lắm không?

Lệnh Hồ Xung dịu dàng đáp:

- Không đau đâu! Tiểu sư muội! Sư muội hãy nghỉ một lúc đã!

Vừa rồi Nghi Lâm chạy trốn bọn đệ tử phái Thanh Thành, tâm trí nàng chỉ nghĩ sao cho Lệnh Hồ Xung thoát nạn khỏi mắc tay động thủ đối phương, nàng quên không nghĩ gì đến trong mình mỏi mệt. Bây giờ nàng định thần lại liền cảm thấy tứ chi bải hoải, thân thể rã rời. Nàng cố gắng đặt nhẹ Lệnh Hồ Xung xuống đống cỏ, rồi nàng đứng không vững phải ngồi phệt xuống mà thở hồng hộc.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Sư muội chỉ mải lo chạy mà quên mất cả điều hòa hơi thở. Đó là một điều tối ky... của những người học... Thế này... dễ bị thương lắm.

Nghi Lâm hai má ửng hồng đáp:

- Đa tạ đại ca đã chỉ điểm chọ Sư phụ cũng dạy qua rồi mà trong lúc hoang mang tiểu muội quên hết.

Nàng ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Vết thương của đại ca bây giờ thế nào?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tiểu huynh không thấy đau đớn gì nữa, chỉ thấy hơi ngứa mà thôi.

Nghi Lâm cả mừng nói:

- Hay lắm! Hay lắm! Vết thương phát ngứa tức là triệu chứng sắp khỏi hẳn. Không ngờ đại ca mau lành như vậy.

Lệnh Hồ Xung thấy nàng ra chiều vui vẻ thì trong lòng cảm động. Gã cười nói:

- Đó là công hiệu về linh dược của quý phái.

Bỗng gã buông tiếng thở dài hằn học nói:

- Có điều đáng tiếc là tiểu huynh bị trọng thương để bọn chuột nhắt khinh nhờn. Giả tỷ vừa rồi lọt vào tay bọn tiểu tử phái Thanh Thành kia thì tiểu huynh có chết cũng không cần mà chỉ sợ bị một phen sỉ nhục.

Nghi Lâm hỏi:

- Té ra Lệnh Hồ đại ca cũng nghe thấy chúng bàn nhau ư?

Nàng nghĩ tới mình đã ôm gã chạy một lúc lâu mà không biết gã đã giương mắt lên nhìn mình từ lúc nào, bất giác mặt nàng đỏ lên như ráng chiều.

Lệnh Hồ Xung không biết nàng hổ thẹn mà cho là vì nàng chạy lâu tốn nhiều hơi sức, liền nói:

- Sư muội! Sư muội ngồi một lúc, dùng tâm pháp của bản môn để điều hòa nội tức cho khỏi bị nội thương.

Nghi Lâm đáp lại bằng một tiếng dạ rồi ngồi xếp bằng vận dụng tâm pháp của sư môn truyền thụ cho để điều hòa nội tức. Nhưng tâm nàng nóng nảy băn khoăn, không sao yên tĩnh lại được.

Sau một lúc, nàng mở mắt ra nhìn Lệnh Hồ Xung một lần để xem thương thế gã biến hóa ra sao. Nàng lại ngó xem gã có nhìn mình không. Nàng ngó đến lần thứ ba thì đúng lúc Lệnh Hồ Xung đang nhìn mình. Bốn luồng mục quang vừa tiếp xúc, nàng giật nẩy mình lên vội nhắm mắt lại.

Lệnh Hồ Xung bật lên tràng cười ha hả.

Nghi Lâm hai má ửng hồng, bẽn lẽn nói:

- Tại... sao vậy?

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Sư muội còn nhỏ tuổi, công phu hàm dưỡng nông cạn

không thể trấn tĩnh ngay trong một lúc được, vậy sư muội bất tất phải miễn cưỡng. Nhất định Định Dật sư bá đã dạy qua sư muội: lúc luyện công mà tinh tiến mau lẹ quá chừng cũng là một điều đáng ngại. Việc điều hòa nội tức này phải bình tâm tĩnh trí mới được.

Gã ngừng lại nghĩ một chút rồi nói tiếp:

- Sư muội hãy yên tâm! Tiểu huynh đã dần dần khôi phục nguyên khí. Bọn tiểu tử phái Thanh Thành kia có đuổi tới nơi, chúng ta cũng không sợ họ. Ta sẽ cho từng tên một đòn "Thí cổ hướng hậu"... để chúng té nhào...

Nghi Lâm tủm tỉm cười hỏi:

- Tức là chiêu "Bình sa lạc nhạn" của phái Thanh Thành phải không?

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Phải đấy! Thế mới tuyệt diệu! Nếu nói là "Thí cổ hướng hậu" chổng đít về đường sau thì có điều khiếm nhã. Vì thế chàng ta mới kêu chiêu thức đó là "Bình sa lạc nhạn" của phái Thanh Thành...

Gã nói mấy tiếng sau cùng lại nổi cơn ho tựa hồ nghẹt thở.

Nghi Lâm nói:

- Lệnh Hồ đại ca đừng nói nhiều cho mệt. Hãy ngủ thêm lúc nữa đi.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tiểu huynh hận mình không dậy đi ngay được để đến nhà sư thúc coi những cuộc vui nhộn. Trời ơi! Sư phụ đã đã tới tất là có chuyện trọng đại xảy ra. Nếu không thì chẳng khi nào lão nhân gia chịu thân hành xuất mã.

Nghi Lâm thấy đôi môi gã phát nhiệt, cặp mắt khô queo thì

biết là gã mất máu nhiều, cần uống nước lắm. Nàng liền hỏi:

- Tiểu muội đi kiếm chút nước về cho Lệnh Hồ đại ca uống. Có phải đại ca khát nước lắm không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tiểu huynh thấy dưới khu ruộng về mé tả con đường lên đây có rất nhiều dưa hấu. Tiểu sư muội đi hái mấy trái về mà ăn.

Nghi Lâm đáp:

- Được rồi!

Nàng đứng dậy sờ soạng bên mình thì chẳng có một đồng tiền nào, liền hỏi:

- Lệnh Hồ đại ca có giắt tiền bên mình không?

Lệnh Hồ Xung hỏi lại:

- Sư muội cần tiền để làm gì?

Nghi Lâm đáp:

- Để đi mua dưa.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Việc gì phải muả Cứ ra hái mà lấy! Gần đó không có nhà cửa chi hết. Người trồng dưa nhất định ở xa, sư muội hỏi ai mà mua?

Nghi Lâm ngượng ngùng đáp:

- Không bảo người ta mà vào lấy là ăn cắp... Sư phụ đã dạy không được làm trộm cắp. Nắu mình không có tiền cứ hỏi họ mà xin một trái, chắc họ cũng cho.

Lệnh Hồ Xung ra chiều khó chịu nói:

- Tiểu...

Gã định mắng: Tiểu ni cô này lẩn thẩn lắm! Nhưng gã nghĩ tới nàng vừa tận lực cứu mình nên vừa buột miệng ra một chữ

"tiểu" liền dừng lại.

Nghi Lâm thấy Lệnh Hồ Xung có vẻ bực mình thì biết là gã khó chịu nên không nói gì. Nàng theo lời gã đi về mé tả tìm kiếm. Nàng đi chừng hơn hai dặm, quả nhiên thấy mấy mẫu ruộng dưa, trái chín lúc líu. Trên ngọn cây ve sầu kêu rên rỉ. Bốn bề không một bóng người. Nàng tự nghĩ:

- Lệnh Hồ đại ca muốn ăn dưa hấu. Nhưng dưa này là vật có chủ, sao mình lại tự tiện lấy của người ta?

Nàng đi thêm hơn một dặm nữa đứng trên gò cao nhìn bốn mặt vẫn không thấy ai mà cũng chẳng có một mái nhà nào của nông dân. Nàng đành trở lại ruộng dưa, ngần ngừ một lúc. Nàng đưa tay ra toan ngắt dưa rồi lại rụt về, vì nghĩ tới luật thanh quy mà sư phụ đã truyền dạy không được lấy trộm của ai. Nàng muốn bỏ đi thì trong đầu óc lại hiện lên vẻ mặt tiêu điều, miệng đắng môi khô của Lệnh Hồ Xung. Nàng nghiến răng chắp hai tay lại, lầm rầm khấn khứa:

- Xin đức bồ tát chứng dám chọ Đệ tử không dám có trộm đạo. Chỉ vì Lệnh Hồ đại ca... thèm dưa

Nhưng nàng lại nghĩ Lệnh Hồ đại ca không phải là lý do chính đáng, thì trong lòng nóng nẩy, nước mắt dàn dụa. Hai tay nàng ôm một trái dưa nâng lên. Cuống dưa đứt liền.

Nàng tự nhủ:

- Người ta cứu mạng cho mình thì mình có phải là người phải sa xuống địa ngục vĩnh viễn chịu kiếp luân hồi cũng ráng mà chịu đựng. Ai làm việc thì người đó phải gánh lấy hậu quả. Nghi Lâm này phạm giới luật chẳng liên quan gì đến Lệnh Hồ đại ca.

Rồi nàng ôm trái dưa chạy về bên Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung trước nay khác nào hạc nội mây ngàn. Đối với

lễ phép cùng cấm giới thế tục, gã chẳng bao giờ để ý đến. Gã cho là vị tiểu ni cô này nhỏ tuổi không hiểu việc đời. Gã có biết đâu Nghi Lâm lúc hái trái dưa này đã nổi lên những trận bão lòng. Gã thấy nàng ôm dưa về đến. Gã

- Tiểu sư muội! Sư muội là một tiểu cô nương ngoan ngoãn.

Nghi Lâm nghe gã hoan hô mình như vậy thì chấn động tâm thần suýt nữa đánh rớt trái dưa xuống đất. Nàng vội bỏ dưa vào vạt áo

Lệnh Hồ Xung cười hỏi:

- Sao sư muội lại hoang mang như vậy? Phải chăng đi hái trộm dưa có người muốn đuổi bắt?

Nghi Lâm lại đỏ mặt lên đáp:

- Không! Không có ai bắt tiểu muội cả.

Nàng từ từ ngồi xuống.

Lúc này bầu trời quang đãng. Vừng thái dương ở phương đông mọc lên mà chỗ Lệnh Hồ Xung cùng Nghi Lâm ngồi lại ở phía Tây trái núi, ánh mặt trời không soi tới được. Những cây cối trong rừng sau khi trải qua một trận mưa như rửa sạch làu làu. Làn không khí thanh tân quạt vào mặt.

Nghi Lâm trấn tĩnh tâm thần, nàng rút thanh kiếm gãy ở sau lưng ra nhìn thấy chỗ kiếm gãy rất bằng bặn tựa hồ do lưỡi bảo đao chặt đi. Nàng lẩm bẩm:

- Tên ác ôn Điền Bá Quang võ công ghê gớm như vậy, nếu hôm ấy mình không được Lệnh Hồ đại ca xả thân cứu viện thì bây giờ đâu có được ngồi yên được ở chỗ này?

Nàng lại liếc nhìn Lệnh Hồ Xung thấy gã cặp mắt sâu hoắm, mặt không còn chút huyết sắc, liền tự nhủ:

- Vì y ta có phải phạm nhiều tội nghiệt cũng chẳng đáng hối

hận. Vậy ăn cắp một trái dưa hấu, phỏng có chi đáng kể?

Nghĩ tới đây, bao nhiêu niệm phạm tội đều tiêu tan hắt. Nàng lấy vạt áo lau sạch lưỡi kiếm rồi bổ dưa ra. Trái dưa hấu vừa bổ, một mùi thơm mang mác bốc lên. Lệnh Hồ Xung cười nói :

- Trái dưa này tốt lắm! Sư muội! Tiểu huynh chợt nhớ tới một câu chuyện buồn cười. Ngày tết nguyên tiêu năm nay, bọn sư huynh, sư muội chúng ta tụ hội uống rượu. Nhạc Linh San sư muội nói giỡn một câu: bên tả là con chó nhỏ, bên hữu là trái dưa lớn. Thế là y nói chữ. Lúc đó bên tả y có lục sư đệ Lục Đại Hữu, tức là gã sư đệ đã trở lại kiếm tiểu huynh tối hôm quạ Còn tiểu huynh ngồi bên phải y.

Nghi Lâm mỉm cười hỏi:

- Y nói vậy là để giỡn Lệnh Hồ đại ca cùng Lục sư huynh kia chứ gì?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đúng thế! Chữ đó chẳng có gì khó đoán. Nó là chữ Hồ ở trong cái tên Lệnh Hồ Xung của tiểu huynh. Hay ở chỗ có Lục sư đệ ngồi ở mé tả y mà tiểu huynh ở mé hữu. Hiện giờ đây ở bên ta là một con chó nhỏ (chữ khuyển) và một bên là trái dưa lớn (chữ Qua), chữ khuyển và chữ qua ghép lại thành chữ Hồ. Gã vừa nói vừa trỏ vào trái dưa rồi lại trỏ vào Nghi Lâm.

Nghi Lâm cười nói:

- Hay quá! Đại ca nói quanh co để diễu tiểu muội là con chó nhỏ.

Nàng cắt dưa ra từng thỏi khoét hột đi rồi đưa cho Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung đón lấy dưa cắn ăn ra vẻ thơm ngon. Ăn vài miếng đã hết một thỏi.

Nghi Lâm thấy gã ăn uống ngon lành thì lòng nàng cũng sung sướng. Nàng thấy gã nằm ngửa ăn dưa để rớt nước xuống ướt cả vạt áo đằng trước. Nàng liền cắt dưa thành những miếng nhỏ đưa cho gã từng miếng một. Gã đút thỏm vào mồm mà ăn, nước dưa không rớt xuống áo nữa.

Nghi Lâm lại thấy mỗi lần gã đưa tay ra đón lấy miếng dưa làm đụng đến vết thương, nàng không cầm lòng được liền đút từng miếng nhỏ vào miệng gã.

Lệnh Hồ Xung ăn hết nửa trái dưa mới nghĩ tới mình chỉ ăn cho thích khẩu còn Nghi Lâm chưa được miếng nào liền giục:

- Sư muội cũng ăn đi chứ!

Nghi Lâm đáp:

- Chờ đại ca ăn đủ đã rồi sẽ đến lượt tiểu muội.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tiểu huynh đủ rồi! Sư muội ăn đi!

Nghi Lâm cũng khát nước lắm. Nàng đút cho Lệnh Hồ Xung mấy miếng nữa rồi tự mình ăn một miếng.

Nghi Lâm đưa mắt ngó Lệnh Hồ Xung thấy gã nhìn mình trừng trừng không chớp mắt thì xấu hổ quá ngồi xoay mình lại, quay lưng về phía Lệnh Hồ Xung.

Bỗng Lệnh Hồ Xung reo lên:

- Úi chà! Coi hay quá!

Giọng nói của gã đầy vẻ tán thưởng...

Nghi Lâm lại càng bẽn lẽn. Nàng muốn đứng dậy trốn đi mà không quyết định được. Nàng cảm thấy toàn thân nóng ran, mắc cỡ đến đỏ mặt mày.

Lệnh Hồ Xung lại nói:

- Sư muội coi kìa! Đẹp quá! Sư muội đã thấy chưa?

Nghi Lâm từ từ xoay mình lại thấy gã trỏ tay về phía Tây. Nàng nhìn theo phía ngón tay trỏ thì thấy một cái cầu vồng ở phía xa xa từ sau chòm cây xuất hiện, bảy màu sắc cực kỳ rực rỡ, biến ảo không bút nào tả xiết. Bây giờ nàng mới biết gã khen cầu vồng đẹp mà nàng lại tưởng lầm là gã khen mình. Bất giác nàng lại hổ thẹn. Có điều lần này trong cái hổ thẹn hơi lộ ra một chút thất vọng. So với cái hổ thẹn lúc trước có dầu niềm vui thành ra có chỗ bất đồng.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Sư muội hãy lắng tai! Có nghe thấy gì không?

Nghi Lâm lắng tai nghe thì thấy chỗ cầu vồng mọc lên văng vẳng có tiếng nước chảy, liền đáp:

- Dường như có thác nước.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Đúng thế! Mấy bữa nay mưa liền, trong khe núi dĩ nhiên có nhiều thác nước. Chúng ta tới đó coi.

Nghi Lâm ngập ngừng:

- Lệnh Hồ đại ca!... Đại ca hãy nằm yên tĩnh một lúc nữa đã.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Chỗ này toàn đá núi ngổn ngang chẳng có phong cảnh gì xinh đẹp. Chúng ta đi coi thác nước hay hơn.

Nghi Lâm không nỡ trái gã liền đỡ gã đứng dậy. Đột nhiên mặt nàng lại đỏ lên nghĩ thầm :

- Mình đã ôm y hai lần. Lần đầu tưởng chết rồi, lần thứ hai ôm chạy thục mạng trong lúc nguy cấp. Bây giờ tuy y bị thương nhưng thần trí y tỉnh táo rồi, thì mình còn đụng vào y thế nào được? Y lại quyết chí đến bên thác nước, hay là cố bắt mình dìu

dắt y đi cố

Nghi Lâm còn đang do dự thì thấy Lệnh Hồ Xung lượm một cành cây gãy để chống xuống đất từ từ đi về phía trước. Nàng lẩm bẩm:

- Té ra mình đã hiểu lầm y.

Rồi nàng vội đưa tay ra dìu dắt đồng thời tự trách mình:

- Sao mình lại thế được? Lệnh Hồ đại ca dĩ nhiên là bậc chính nhân quân tử. Bữa nay không hiểu vì đâu mình có những ý nghĩ lệch lạc. Dù sao một mình ở bên một chàng trai ta cũng phải đề phòng. Thực ra y cũng là chàng trai như Điền Bá Quang nhưng khác nhau một trời một vực, có lý đâu mình lại coi kiểu cá mè một lứa?

Lệnh Hồ Xung quả là con người cứng cỏi. Gã vừa bị thương chưa được hai ngày mà đã có thể cất bước lần đi. Dù gã bước chân không vững vàng, song vẫn chống chọi được.

Đi một lúc tới bên phiến đá lớn, Nghi Lâm đỡ gã ngồi xuống nghỉ một lúc rồi nói:

- Chỗ này cũng đẹp đây! Đại ca nhất định đi coi thác nước ư?

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Tiểu huynh phải cái tính ương gàn, đã nghĩ tới chuyện gì tất làm cho bằng được.

Nghi Lâm nói:

- Được rồi! Đại ca tới đó coi phong cảnh đẹp, trong lòng khoan khoái thì vết thương cũng chóng lành.

Lệnh Hồ Xung tủm tỉm cười lại cất bước. Hai người từ từ đi hết một khu thung lũng thì nghe có tiếng nước chảy róc rách. Đi thêm một đoạn dài nữa nước chảy càng vang lên.

Hai người xuyên qua một khu rừng tùng thì thấy làn thác

nước như một con bạch long từ vách núi xông ra.

Lệnh Hồ Xung hoan hỉ nói:

- Bên ngọn Ngọc Nữ ở Hoa Sơn cũng có một làn thác nước lớn hơn chỗ này và hình trạng lại tương tự. Linh San sư muội thường hay dẫn tiểu huynh đến bên thác nước đó luyện kiếm. Có lúc y tinh nghịch nhảy cả xuống thác.

Nghi Lâm nghe Lệnh Hồ Xung đề cập đến Nhạc Linh San sư muội lần thứ hai, nàng chợt tỉnh ngộ bụng bảo dạ:

- Đang lúc y bị trọng thương mà nhất định đòi đến bên thác nước, chẳng biết có phải để thưởng ngoạn phong cảnh hay không nhưng chắc y đang tưởng niệm đến Nhạc Linh San sư muội.

Nghĩ tới đây nàng không hiểu tại sao trái tim se lại, tựa hồ bị đánh một đòn nặng.

Lệnh Hồ Xung lại nói tiếp:

- Mấy lần y đòi ta xuống thác nước luyện kiếm và bảo là sức nước khiến cho luyện thành kiếm pháp có uy lực hơn. Rồi hai người đều ướt sạch. Có lần y trượt chân suýt nữa té xuống vũng sâu. May mà tiểu huynh nắm kịp y lại. Thật là một phen hú vía.

Nghi Lâm lạnh lùng nói:

- Đại ca có nhiều sư muội không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Phái Hoa Sơn có cả thảy bảy nữ đệ tử. Nhạc Linh San sư muội là con gái sư phụ. Còn sáu cô kia đều là những nữ đệ tử của sư mẫu thu nạp.

Nghi Lâm hỏi:

- Ồ! Té ra y là tiểu thư của Nhạc sư bá. Y... y... hợp với ý với đại ca lắm nhỉ !

Lệnh Hồ Xung từ từ ngồi xuống đáp:

- Tiểu huynh là một đứa con côi cút không cha không mẹ. Mười ba năm trước đây nhờ ân sư thu nạp làm môn hạ. Khi ấy Nhạc Linh San sư muội mới lên năm. Tiểu huynh lớn hơn y nhiều. Thường thường bồng y đi hái trái cây, bắt thỏ. Tiểu huynh cùng y ở với nhau từ nhỏ đến lớn. Sư phụ, sư mẫu lại không có con trai nên coi tiểu huynh như con ruột, mà Nhạc Linh San sư muội khác nào cô em gái của tiểu huynh.

Nghi Lâm nói:

- Té ra là thế!

Lát sau nàng lại nói tiếp:

- Tiểu muội cũng là một đứa con côi không cha không mẹ được ân sư nuôi dưỡng và xuất gia từ nhỏ.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Đáng tiếc! Thật là đáng tiếc!

Nghi Lâm quay lại ngó gã. Mắt nàng lộ vẻ hoài nghi.

Lệnh Hồ Xung nói tiếp:

- Nếu sư muội không phải là môn hạ Định Dật sư bá thì tiểu huynh sẽ xin sư mẫu thu nạp sư muội làm đệ tử. Bọn sư huynh, sư tỷ, sư muội chúng ta có một số đông đến ba mươi mấy người, náo nhiệt tưng bừng lắm. Sau giờ luyện công, mọi người lại kết bọn du ngoạn. Sư phụ, sư mẫu không quản cố chi hết. Sư muội mà gặp Linh San tất thích y lắm. Hai người sẽ là đôi bạn tốt.

Nghi Lâm nói:

- Đáng tiếc tiểu muội không có phước như vậy. Nhưng ở trong am Bạch Vân, sư phụ cùng các vị sư tỷ đối với tiểu muội rất tử tế. Tiểu muội... cũng vui vẻ lắm.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Phải rồi! Tiểu huynh ăn nói lầm lỡ. Kiếm pháp của Định Dật sư bá rất thần diệu. Khi sư phụ cùng sư mẫu tiểu huynh đề cập đến lão nhân gia đều tỏ ra bội phục lắm. Phái Hằng Sơn chả kém gì phái Hoa Sơn hết.

Nỗi Lòng Bí Ẩn Của Ni Cô

Nghi Lâm hỏi:

- Lệnh Hồ đại ca! Bữa trước đại ca bảo Điền Bá Quang : nếu đánh đứng thì gã đứng vào hàng thứ 14, Nhạc sư bá thứ 6, vậy sư phụ tiểu muội đứng vào hàng thứ mấy trong thiên hạ?

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Đó là tiểu huynh lừa gạt Điền Bá Quang, đâu phải chuyện thực? Võ công mạnh hay yếu thay đổi hàng ngày. Có người tiến bộ, có người tuổi già khí lực suy giảm phải thoái bộ. Vậy liệt ai vào hạng nào trong thiên hạ làm sao được? Tiểu huynh cố xắp Điền Bá Quang vào hạng khá cao, bảo gã đứng thứ 14 chỉ là nói ẩu để gã hài lòng !

Nghi Lâm nói:

- Té ra Lệnh Hồ đại ca đã gạt gã.

Nàng nhìn thác nước ngơ ngẩn xuất thần, hỏi tiếp:

- Lệnh Hồ đại ca! Thường thường đại ca hay lừa bịp người ư?

Lệnh Hồ Xung cười hì hì đáp:

- Tiểu huynh chỉ lừa gạt tùy từng người, nhiều khi phải nói thực. Tỷ như đối với sư phụ, sư mẫu thì bất luận việc gì, dù có phải chặt đầu cũng không dám lừa gạt.

Nghi Lâm ồ một tiếng rồi hỏi:

- Thế còn đối với các vị sư huynh, sư đệ, sư tỷ, sư muội thì sao?

nàng muốn hỏi: đại ca có lừa gạt Linh San sư muội không? Nhưng không hiểu tại sao nàng không dám hỏi thẳng.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Cái đó cũng còn tùy người, tùy việc. Bọn sư huynh, sư đệ của tiểu huynh thường giỡn cợt thế mà không bịp nhau thì còn chi thú vị?

Nghi Lâm đành hỏi đến nơi:

- Cả đối với Linh San tỷ tỷ, Lệnh Hồ đại ca cũng lừa gạt hay sao?

Lệnh Hồ Xung không ngờ nàng hỏi tới câu này. Gã chau mày ngẫm nghĩ một lúc, nhớ lại trong đời mình thì trước nay chưa có việc gì trọng đại mà gã đã lừa gạt cô ta cả. Gã liền đáp:

- Nếu là việc quan trọng dĩ nhiên tiểu huynh không thể lừa gạt y. Nhưng lúc giỡn chơi, nói dối y để làm trò cười thì thế nào chả có.

Nghi Lâm ở Bạch Vân am phải tuân theo giới luật của sư phụ rất nghiêm cẩn, lại ít khi bông đùa giỡn cợt. Các vị sư tỷ của nàng ai cũng mặt lạnh ít lời. Tuy vậy mà mọi người vẫn thương yêu đùm bọc nhau. Có điều không ai nói giỡn cợt một câu nào bao giờ, cả những việc du ngoạn giải trí cũng không có. Từ lúc nàng còn nhỏ đã vào ở nơi tịch mịch lạnh lẽo, ngoài thì giờ luyện võ là gõ mõ tụng kinh. Bây giờ nàng nghe Lệnh Hồ Xung nói đến bọn đồng môn phái Hoa Sơn nhiều trò vui nhộn, bất giác tinh thần phấn hứng bụng bảo dạ:

- Nếu mình được theo y đến Hoa Sơn chơi một dạo há chẳng thú lắm ư?

Nhưng nàng lại nghĩ tới lần này ra khỏi am chiền liền gặp phải phong ba nguy hiểm. E rằng sau khi về am, sư phụ sẽ

không cho ra khỏi cửa nữa. Chuyện đi chơi Hoa Sơn chỉ là một cuộc mơ tưởng hão huyền.

Rồi nàng lại tự hỏi:

- Giả tỷ mình có đến Hoa Sơn thì suốt ngày bầu bạn với Linh San sư muội. Ngoài ra chẳng biết người nào thì còn ai chơi với mình?

Lòng nàng bỗng cảm thấy mối thê lương, vành mắt đỏ hoe cơ hồ sa lệ.

Lệnh Hồ Xung không để ý đến nàng, gã nhìn thác nước hỏi :

- Tiểu huynh và Linh San đang cùng nhau nghiên cứu một thứ kiếm pháp, mượn sức thác nước đẩy người đi để thi triển kiếm chiêu. Sư muội! Sư muội có biết để làm gì không?

Nghi Lâm lắc đầu đáp:

- Tiểu muội không hiểu.

Thanh âm nàng có vẻ nghẹn ngào mà Lệnh Hồ Xung vẫn không để ý . Gã liền nói :

- Kiếm pháp này chuyên để cùng người động thủ mà công lực đối phương rất thâm hậu. Về khí giới cũng như về quyền chưởng phát huy bằng nội lực lợi hại họ đều có thể hất được trường kiếm của chúng ta ra. Tiểu huynh cùng Linh San sư muội luyện kiếm trong thác nước là dùng thủy lực để xung kích nội công đối phương, chẳng những chỉ để gạt nội lực của họ mà thôi lại còn dùng cách mượn sức người đánh người tức là đưa nội lực của đối phương đánh lại họ. Kiếm pháp này đối với địch thủ tầm thường thì chẳng thấy chi mãnh liệt, nhưng khi chạm trán phải một tay nội lực uyên thâm thì nó lại có cơ hội thi triển uy lực phi thường.

Nghi Lâm thấy gã ra chiều phấn khởi, hăng say, nàng không

nỡ làm cho gã phải cụt hứng, liền hỏi cho có chuyện:

- Các vị đã luyện thành tựu được kiếm pháp đó chưa?

Lệnh Hồ Xung lắc đầu đáp:

- Chưa chưa! Muốn tự sáng chế ra một kiếm pháp đâu phải chuyện dễ dàng? Nói cho đúng ra thì chúng ta có sáng lập ra kiếm pháp nào đâu, chỉ đem kiếm pháp bản môn của sư phụ đã truyền cho xuống làn nước xung kích tập rượt mà thôi.

Gã ngừng lại một chút rồi từ từ đưa tay lên vạch một cái, lộ vẻ vui mừng nói tiếp:

- Tiểu huynh lại nghĩ tới một chiêu thức, chờ khi nào thương thế lành mạnh, quay về cùng Linh San sư muội thử đánh coi.

Nghi Lâm lại hỏi:

- Kiếm pháp đó kêu bằng gì?

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Tiểu huynh đã bảo với Linh San sư muội không thể đặt tên khác cho kiếm pháp này được, nhưng y nhất định đòi đặt tên cho nó. Y bảo kêu nó là "Xung Linh kiếm pháp", vì kiếm pháp này do tiểu huynh cùng y chế tạo ra.

Nghi Lâm nói rất khẽ:

- Xung Linh kiếm pháp! Xung Linh kiếm pháp! Chà! Trong kiếm pháp này có cả tên đại ca lẫn tên ỵ Kiếm pháp này truyền lại đời sau người ta đều biết là... hai vị hiệp lực sáng chế ra.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Linh San sư muội nói vậy để giỡn chơi chứ thực ra về bản lãnh chúng ta làm gì đủ tư cách mà sáng chế được kiếm pháp? Sư muội chớ nói chuyện với ai để bạn giang hồ nghe thấy họ phải cười chúng ta đến trẹo quai hàm.

Nghi Lâm ngoan ngoãn đáp:

- Dạ! Tiểu muội không nói với ai đâu!

Nàng ngừng lại một chút rồi tủm tỉm cười nói tiếp:

- Đại ca tự sáng chế ra kiếm pháp là một việc mà người ta đã biết cả rồi.

Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi hỏi:

- Thật ư? Linh San sư muội đã nói với người ta rồi hay sao?

Nghi Lâm cười đáp:

- Chính đại ca đã bảo với Điền Bá Quang. Đại ca chẳng nói là chế ra thứ kiếm pháp ngồi để đâm ruồi nhặng là gì?

Lệnh Hồ Xung cười rộ nói:

- Đó là tiểu huynh nói nhăng với gã mà sư muội cũng ghi nhớ trong lòng ư?

Gã cười lớn làm đụng đến vết thương, đau không chịu nổi phải nhăn mặt lại.

Nghi Lâm nói:

- Trời ơi! Tiểu muội thật tệ quá! Làm cho đại ca phải đau đớn. Đại ca đừng nói nữa, hãy nằm nghỉ đi một lúc!

Lệnh Hồ Xung nhắm mắt lại, nhưng chỉ một lát lại mở mắt ra nói:

- Tiểu huynh tưởng phong cảnh nơi đây đẹp lắm, nhưng tới bên làn thác nước lại chẳng nhìn thấy ánh hồng đâu.

Nghi Lâm nói:

- Thác nước có cái đẹp của thác nước, ánh hồng có cái đẹp của ánh hồng.

Lệnh Hồ Xung gật đầu đáp:

- Sư muội nói đúng đó. Trên đời chẳng có gì toàn mỹ được. Con người chịu trăm ngàn cay đắng đi kiếm một vật, khi kiếm

được vật đó rồi cũng vậy thôi, có khi còn liệng cả vật đó đi nữa.

Nghi Lâm tủm tỉm cười nói:

- Mấy câu này của đại ca có ngụ thiền cơ, nhưng đáng tiếc tiểu muội đức tu hãy còn nông cạn không hiểu rõ đạo lý bên trong. Giả tỷ gia sư mà nghe thấy, nhất định người sẽ giải thích một hồi.

Lệnh Hồ Xung thở dài nói:

- Cái gì mà thiền cơ với chẳng thiền cở Tiểu huynh có hiểu gì đâu. Chao ôi! Mệt quá rồi!

Gã từ từ nhắm mắt lại rồi dần dần hơi thở trầm trầm, gã đi vào cõi mộng.

Nghi Lâm ngồi gác một bên, khẽ xua tay đuổi ruồi muỗi cho gã. Nàng ngồi một lúc lâu vừa bẻ một cành cây vừa nghĩ thầm:

- Lúc y tỉnh dậy nhất định phải đói bụng mà chỗ này lại chẳng có gì ăn. âu là ta lại đi hái một trái dưa hấu để y giải khát và ăn cùng đỡ đói.

Nghĩ vậy nàng liền rảo bước chạy đến ruộng dưa trẩy hai trái. Nàng sợ mình bỏ đi một lúc có thể địch nhân hay dã thú đến xâm phạm Lệnh Hồ Xung liền lật đật chạy về ngay. Nàng thấy gã vẫn nằm ngủ yên mới khoan tâm, nhẹ nhàng ngồi xuống một bên.

Lệnh Hồ Xung mở mắt ra mỉm cười nói:

- Thế mà tiểu huynh lại tưởng sư muội về rồi.

Nghi Lâm ngơ ngác:

- Tiểu muội về đâu?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Sư phụ cùng các sư tỷ của sư muội chẳng đang tìm sư muội đấy ư? Chắc là các vị mong sư muội lắm!

Nghi Lâm chưa nghĩ đến chuyện đi không trở về, nhưng nàng nghe Lệnh Hồ Xung nói vậy thì trong lòng nóng nảy, tự hỏi:

- Sáng mai mình về gặp sư phụ không hiểu lão nhân gia có trách phạt không?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tiểu sư muội! Tiểu huynh đa tạ sư muội đã chiếu cố cho nửa ngày. Tính mạng tiểu huynh là do sư muội cứu sống. Sư muội nên về sớm đi!

Nghi Lâm lắc đầu đáp:

- Không được! ở chốn hoang sơn dã lỉnh, đại ca không có người phục thị thì làm thế nào?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tiạu sư muội chịu khó ghé vào nhà Lưu sư thúc ở Hành Sơn khẽ nói cho bọn sư đệ của tiểu huynh hay để bọn họ đến đây trông nom cho tiểu huynh.

Nghi Lâm lòng như se lại. Nàng nghĩ thầm:

- Té ra y muốn cho Linh San sư muội của y đến bầu bạn. Y chỉ mong mình đi kêu cô ta tới càng sớm càng hay.

Rồi nàng không cầm lòng được, dòng chân lả tả tuôn rơi.

Lệnh Hồ Xung thấy nàng tự nhiên sa lệ rất lấy làm kỳ, ngập ngừng hỏi:

- Tiểu sư muội! Sư muội... làm sao mà khóc? Có phải sư muội sợ lệnh sư trách phạt không?

Nghi Lâm lắc đầu.

Lệnh Hồ Xung lại nói:

- à phải rồi! Sư muội sợ dọc đường lại chạm trán Điền Bá

Quang. Nhưng không có gì đáng ngại đâu! Từ nay gã có gặp sư muội tất nhiên lẩn tránh, không dám chạm mặt đâu.

Nghi Lâm lại lắc đầu.

Lệnh Hồ Xung chợt nhìn tới hai quả dưa. Gã ra chiều tỉnh ngộ nói:

- Ồ! Sư muội lại vì tiểu huynh mà phạm giới luật sư môn nên trong lòng hối hận phải không? Đó là điều tội nghiệt của tiểu huynh, không can dự gì đến sư muội.

Nghi Lâm vẫn lắc đầu. Hai hàng châu lệ nhỏ giọt lớn hơn xuống vạt áo.

Lệnh Hồ Xung thấy Nghi Lâm khóc sướt mướt, gã không hiểu tại sao đành tìm lời dỗ dành:

- Phải rồi! Phải rồi! Tiểu huynh ăn nói lầm lỡ. Vậy tiểu huynh xin lỗi. Tiểu sư muội đừng buồn nữa.

Nghi Lâm thấy gã nói năng ngọt ngào thì trong lòng cũng đã nguôi nguôi, nhưng nàng lại nghĩ rằng:

- Y nói những câu này hiển nhiên là thói quen y thường dùng để xin lỗi tiểu sư muội của y. Bây giờ y lại buột miệng nói ra chứ có tha thiết gì với mình đâu?

Đột nhiên nàng lại oà lên khóc ròng, vừa khóc vừa dậm chân nói:

- Tôi không phải là.. tiểu sư muội của Lệnh Hồ đại ca... Đại ca... đại ca trong lòng đại ca lại nhớ tới cô tiểu sư muội kia...

Nàng vừa buột miệng nói câu này, liền nghĩ ngay tới mình là người xuất gia, đâu có thể nói thế được?

Bất giác nàng thẹn đỏ mặt lên, vội quay đầu nhìn ra chỗ khác.

Lệnh Hồ Xung thấy Nghi Lâm đột nhiên mặt đỏ lên, nước mắt vẫn trào ra không ngớt, coi chẳng khác gì đóa mai côi giữa

ngày xuân còn đượm sương lúc ban mai, vẻ tươi đẹp không bút nào tả xiết. Gã lẩm bẩm:

- Té ra cô này cũng đẹp quá! Có phần hơn cả Linh San muội tử.

Gã ngẩn người dịu dàng hỏi:

- Sư muội đã nhỏ tuổi hơn ta mà Ngũ nhạc kiếm phái chúng mình cùng trong thanh khí, hễ gặp nhau là coi như tình sư huynh, sư đệ, sư tỷ, sư muội, tự nhiên cô cũng là tiểu sư muội ta chứ sao? Tiểu huynh có điều chi đắc tội với tiểu sư muội, xin tiểu sư muội cứ nói trắng ra có được không?

Nghi Lâm đáp:

- Lệnh Hồ đại ca chẳng có điều chi đắc tội với tiạu muội cả. Đại ca chỉ muốn tiểu muội lánh xa ngay để đại ca khỏi nhìn thấy cho vướng mắt. Đại ca bực mình vì tiểu muội làm liên lụy đến đại cạ Đại ca đã bảo: hễ gặp ni cô là đánh bạc...

Nàng nói tới đây lại khóc òa lên.

Lệnh Hồ Xung không nhịn cười được bụng bảo dạ:

- Té ra cô này vẫn còn cay cú về mấy câu mình nói ở trên lầu Túy Tiên bữa trước. Kiểu này không xin lỗi cô không xong.

Gã nghĩ vậy liền nói:

- Lệnh Hồ Xung này bữa trước thật là đáng chết, ăn nói không biết lựa lời. Hôm trên lầu Túy Tiên quả đã nói nhăng, nói càn đắc tội với toàn thể quý phái từ trên xuống dưới. Phải đánh đòn

Gã giơ tay lên tự tát vào mặt mình hai cái bốp bốp.

Nghi Lâm vội quay lại, đưa tay lên ngăn cản nói:

- Đừng... đừng đánh nữa!... Tiểu muội không trách đại ca mà chỉ sợ liên lụy đến đại ca.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Đáng đánh lắm! Còn phải đánh nữa.

Gã vung tay trái lên lại tát vào má bên tả cái nữa.

Nghi Lâm vội nói:

- Tiểu muội không phiền trách đại ca mà! Lệnh Hồ đại ca! Đại cạ. đừng đánh nữa.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Tiểu sư muội không giận tiểu huynh nữa ư?

Nghi Lâm lắc đầu.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tiểu sư muội không cười thì đã hết giận thế nào được?

Nghi Lâm gắng gượng cười lên một tiếng. Nhưng trong tiếng cười nàng nghĩ tới thân thế không khỏi buồn tủi hai hàng nước mắt lại trào ra, vội quay đi.

Lệnh Hồ Xung thấy nàng khóc hoài. liền buông một tiếng thở dài.

Nghi Lâm dần dần nín khóc, buồn rầu hỏi:

- Tại sao... Lệnh Hồ đại ca... lại thở dài?

Lệnh Hồ Xung cười thầm trong bụng tự nhủ:

- Thắ là cô này mắc bẫy mình rồi.

Nguyên gã bầu bạn với Nhạc Linh San từ thuở nhỏ. Thỉnh thoảng cô lại giở tính con nít, lúc bực mình lên là khóc. Bất luận gã nói gì hay dỗ dành thế nào cô ta cũng chẳng thèm nghe. Gã liền giả bộ buồn thiu làm cho cô phải động tính hiếu kỳ. Bây giờ cô ta mới quay lại hỏi han.

Nghi Lâm từ thuở nhỏ chưa từng quen thói nhõng nhẽo với ai nên lại càng dễ mắc bẫy Lệnh Hồ Xung.

Gã thấy cô hỏi vậy lại thở dài quay đi chứ không nói gì.

Nghi Lâm lại hỏi:

- Lệnh Hồ đại ca! Đại ca giận tiểu muội rồi ư? Tiểu muội đắc tội với đại ca... đại ca đừng để tâm làm chi!

Lệnh Hồ Xung nói:

- Không! Tiểu sư muội chẳng có điều chi đắc tội với tiểu huynh cả.

Nghi Lâm thấy gã lộ vẻ buồn rầu, nhưng thực ra gã đang cười thầm trong bụng, chỉ giả vờ ngoài mặt thế thôi. Nàng nóng nảy nói:

- Tiểu muội làm cho đại ca phiền lòng tự tát mình, bây giờ tiểu muội... phải đền tội.

Nàng nói rồi giơ tay lên tự tát vào mặt đánh bốp một tiếng. Nàng toan tát cái thứ hai thì Lệnh Hồ Xung vội xoay mình, ngẩng mặt lên, giơ tay ra nắm lấy tay nàng. Song vì gã cử động mạnh vết thương lại nổi cơn đau. Gã không nhịn được, bật tiếng rên la.

Nghi Lâm vội kêu lên:

- Trời ơi! Đại ca... nằm xuống mau! Chớ làm vết thương lại đau lên.

Nàng đỡ gã từ từ đặt nằm xuống và tự trách mình:

- Trời ơi! Tiểu muội thật là ngu xuẩn, không hiểu đã làm điều gì sai quấy. Lệnh Hồ đại ca! Đại ca... đau lắm phải không?

[redacted]

Niệm Bồ Tát Giải Nạn Ân Nhân

Vết thương Lệnh Hồ Xung phát đau không biết đến đâu mà kể.

Giả tỷ lúc bình thời, gã quyết không chịu thừa nhận. Nhưng bây giờ gã nghĩ ra một kế bụng bảo dạ:

- Mình phải làm thế này thì cô ta mới hết khóc và bật cười lên được.

Gã liền chau mày rồi hắng giọng luôn mấy tiếng.

Nghi Lâm kinh hãi nói:

- Chỉ cần sao... Lệnh Hồ đại ca giữ cho vết thương đừng ra máu nữa mới được.

Nàng đưa tay lên sờ trán gã một lúc rồi khẽ hỏi:

- Đại ca đã thấy bớt đau chút nào chưa?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Hãy còn đau lắm.

Nghi Lâm nét mặt rầu rầu không biết làm thế nào.

Lệnh Hồ Xung lại la lên:

- Trời ơi! Đau quá! Nếu có... Lục sư đệ Ở đây thì hay biết mấy.

Nghi Lâm hỏi:

- Sao? Trong người y có thuốc chữa đau ư?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Phải rồi! Cái miệng y là thuốc chữa đau đó. Trước kia tiểu huynh cũng bị thương đau đớn vô cùng Lục sư đệ rất giỏi nói chuyện, làm trò cười. Môi miệng y liến thoắng, tiểu huynh nghe

mà khoan khoái trong lòng nên quên cả đau đớn về vết thương.Hỡi ơi! y mà ở đây thì hay quá!... úi chao!... Sao ta đau thế này?

Nghi Lâm rất lấy làm khó nghĩ. Nàng là đệ tử Định Dật sư thái. Tại đó mọi người đều nghiêm nghị tụng kinh niệm phật hoặc vận công luyện kiếm. Trong chùa Bạch Vân, hàng tháng không thấy một tiếng cười. Bây giờ bảo nàng nói chuyện đùa giỡn thì thật khó khăn vô cùng.

Nàng bụng bảo dạ:

- Lục Đại Hữu sư huynh hiện không có ở đây mà Lệnh Hồ đại ca lại muốn nghe chuyện buồn cười thì chỉ có mình nói cho y nghe. Nhưng... mình chẳng biết câu chuyện gì làm cho y vui cười được.

Đột nhiên nàng xúc động tâm linh chợt nhớ ra điều gì liền nói:

- Lệnh Hồ đại ca! Tiểu muội chẳng biết câu chuyện buồn cười nào hết, nhưng đã được coi ở trong "Tàng kinh các" một cuốn kinh rất thụ vị kêu bằng "Bách dụ kinh". Đại ca đã nghe bao giờ chưa?

Lệnh Hồ Xung Lệnh Hồ Xung lắc đầu đáp:

- Chưa! Tiểu huynh suốt đời chẳng đọc kinh Phật bao giờ cả.

Nghi Lâm hai má ửng hồng nói:

- Tiểu muội thật ngốc quá, nên mới hỏi câu ngu dốt như vậy. Đại ca đã không phải là đệ tử nhà Phật thì dĩ nhiên không đọc kinh sách.

Nàng ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Cuốn "Bách dụ kinh" đó do một vị cao tăng ở nước Thiên Trúc biên soạn. Trong kinh này có khá nhiều chuyện cổ tích rất

thú vị.

Lệnh Hồ Xung đang muốn nghe nàng kể chuyện cổ tích, vội nói:

- Hay lắm! Tiểu huynh rất thích chuyện cổ tích. Tiểu sư muội kể vài chuyện cho tiểu huynh nghe đi!

Nghi Lâm tủm tỉm cười. Trong "Bách dụ kinh" nhiều chuyện cổ tích, đột nhiên những câu chuyện đó hiện ra trong đầu óc nàng. Nàng đáp:

- Được rồi! Tiểu muội kể câu chuyện "lấy răng bừa đánh vỡ đầu trọc". Ngày trước có một người trọc tắu, trên đầu không có lấy một sợi tóc. Đầu y nhẵn thín từ lúc sơ sinh chứ không phải như bọn tiểu muội vì xuất gia mà thế phát quy ỵ Một hôm không hiểu vì chuyện gì xích mích mà lão trọc kia gây lộn với một nhà nông. Nhà nông đang cầy ruộng, liền vác cầy giơ lên đánh vào đầu lão trọc. Lão trọc sứt đầu chảy máu, nhưng lặng lẽ chịu đựng chứ không né tránh, mà trên nét mặt còn lộ nụ cười. Những người đứng bên thấy thế làm kỳ hỏi: Sao lão không né tránh mà lại còn cười? Người trọc cười đáp: Gã nông phu này là một chàng ngốc. Gã thấy đầu ta không có tóc tưởng lầm là hòn đá mới lấy răng bừa mà nện. Nếu ta né tránh há chẳng dạy cho gã biến thành người thông minh hay sao?

Nàng nói tới đây Lệnh Hồ Xung rũ ra mà cười và cất tiếng khen:

- Chuyện hay quá! Lão trọc đó thật là thông minh! Thông minh đến độ để cho người ta đánh chết, bất luận thế nào cũng không chịu né tránh.

Nghi Lâm thấy Lệnh Hồ Xung vui cười thỏa thích, liền nói:

- Tiểu muội kể lại câu chuyện "Dùng thuốc chữa cho con gái nhà vua chóng lớn như thổi": Đời xưa có một vị quốc vương

sinh được một nàng công chúa. Nhà vua tính cực kỳ nóng nảy. Thấy công nương nhỏ bé quá, ngài mong cô con lớn thật mau liền vời ngự y vào truyền cho phải chế ra một thứ linh dược để công chúa uống đặng lớn ngay lập tức.

Quan ngự dáp: Thứ linh dược này có thể làm được, nhưng còn phải tìm nhiều thứ dược vật và chế biến cũng tốn công lắm. Bây giờ thần xin chúa thượng cho đưa công nương về nhà, đồng thời gấp rút chế thuốc. Chúa thượng không nên thúc bách mà hư việc. Quốc vương gật đầu đáp: Được lắm! Quả nhân để cho khanh tự mà làm, chứ không thúc bách.

Quan ngự y liền bồng công chúa về nhà. Hàng ngày y vào tâu vua là đang tập trung dược liệu hoặc đang chế luyện. Sau mười hai năm quan ngự y mới tâu: Đến nay linh dược đã chế luyện xong và vừa cho công chúa uống. Hôm sau y đưa công chúa vào cung bệ kiến quốc vương. Quốc vương thấy ngày nọ công chúa là một đứa hài nhi mà bây giờ đã thành một thiếu nữ đứng lồ lộ trước mặt thì long nhan hớn hở, khen cho ngự y tinh thâm y đạo. Công chúa mới uống một liều linh dược mà đã cao lớn như thổi. Đoạn sai tả hữu ban vàng bạc châu báu rất hậu cho quan ngự y.

Lệnh Hồ Xung nghe xong cười ha hả nói:

- Tiểu sư muội bảo vị quốc vương đó tính tình nóng nẩy mà thực ra chẳng nóng nảy chút nào. Nếu ngài nóng nảy đã không chờ đợi tới 12 năm. Dịch địa tiểu huynh làm viên ngự y kia thì chỉ trong một ngày là đã làm cho công chúa sơ sinh biến thành một thiếu nữ cao lớn 17, 18 tuổi.

Nghi Lâm giương cặp mắt thao láo lên hỏi:

- Lệnh Hồ đại ca dùng phép gì vậy?

Lệnh Hồ Xung mỉm cười đáp:

- Dễ lắm! Ngoài xát "Thiên hương đoạn tục giao" trong uống "Hùng đởm hồi sinh tán".

Nghi Lâm cười hỏi:

- Đó là thuốc trị thương làm sao lại khiến cho người mau cao lớn được?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đúng thế! Tiểu huynh đem công chúa sơ sinh về nhà rồi mời bốn người thợ may...

Nghi Lâm lấy làm kỳ, ngắt lời:

- Mời bốn người thợ may đến làm chi?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Để may một bộ y phục mới. Ta nhờ họ đo người tiểu sư muội và bảo họ may suốt đêm cho xong bộ xiêm y của công chúa. Đến sáng mai ta cho tiểu sư muội đầu đội mũ Linh Phụng, mình mặc áo gấm bách hoa, chân đi hài thêu. Tiểu sư muội ăn mặc lộng lẫy như vậy rồi thướt tha đến trước mặt Kim loan điện tung hô vạn tuế, uốn mình lạy xuống tâu: "Muôn tâu phụ vương. Hài nhi uống linh hoàn diệu dược của quan ngự y Lệnh Hồ Xung nên mới một đêm mà đã lớn bằng người 17, 18 tuổi". Đức vua kia thấy mình có một vị công nương diễm lệ, khả ái như vậy, tất nhiên mặt rồng hớn hở còn hỏi gì đến chuyện chân giả nữa? Ta là quan ngự y Lệnh Hồ Xung dĩ nhiên cũng được trọng thưởng.

Nghi Lâm cười khanh khách, cười đến vẹo cả xương sống, xương sườn không đứng ngay lên được. Hồi lâu nàng mới nói:

- Lệnh Hồ đại ca quả nhiên còn thông minh hơn viên ngự y trong "bách dụ kinh" nhiều lắm. Có điều đáng tiếc là tiểu muội... Xấu xa thế này, chẳng giống công chúa chút nào cả.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Nếu tiểu sư muội mà còn xấu thì trong thiên hạ làm gì có người đẹp? Tự cổ chí kim hàng ngàn hàng vạn công chúa mà có cô nào bằng sư muội đâu?

Nghi Lâm nghe gã tán dương mình trong bụng mừng thầm, cười hỏi:

- Đại ca đã thấy mặt cả hàng ngàn hàng vạn công chúa rồi ư?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Dĩ nhiên là thế! Tiểu huynh gặp các vị đó ở trong mộng.

Nghi Lâm cười hỏi:

- Đại ca mộng gì mà kỳ vậy? Ai đời lại chỉ mộng thấy công chúa bao giờ?

Lệnh Hồ Xung cười hề hề đáp:

- Ban ngày mơ tưởng đến thì ban đêm...

Nhưng gã nghĩ ngay đến Nghi Lâm là con người băng thanh ngọc khiết bản tính ngây thơ chất phác mà lại là một nữ ni nhỏ tuổi không có tà tâm, liền tự trách mình: Mình nói giỡn đã là phạm vào giới luật của sư môn cô sao còn dám buông lời chớt nhả, dông càn đến thế được?

Gã nghĩ tới đây lập tức vẻ mặt nghiêm trang, giả vờ ngáp dài một cái.

Nghi Lâm nói:

- Ồ. Lệnh Hồ đại ca lại mệt rồi. Nên nhắm mắt ngủ đi một lúc.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Hay quá! Chuyện vui của tiểu sư muội thật là linh nghiệm. Vết thương của tiểu huynh quả nhiên bớt đau rồi.

Bản tâm gã muốn cho Nghi Lâm có câu chuyện vui cười để

nàng khỏi sụt sùi khóc lóc. Bây giờ nàng đã ra chiều hả hê, gã liền nhắm mắt lại.

Nghi Lâm ngồi bên Lệnh Hồ Xung khẽ phất cành cây đuổi ruồi cho gã.

Hiện thời vào giữa mùa hạ ngày dài. Bốn mặt ve sầu kêu rên rỉ. Trong khe suối ếch nhái kêu inh ỏi từ đằng xa vọng lại. Những tiếng côn trùng này liên miên bất tuyệt, tựa hồ khúc nhạc giục người đi vào cõi mộng.

Nghi Lâm thấy cặp mắt nặng chĩu không mở ra được nữa rồi nàng cũng đi vào giấc ngủ triền miên.

Nàng nằm mơ thấy mình mặc bộ áo hoa lệ như một vị công nương tới một tòa cung điện huy hoàng. Đứng bên nàng là một chàng thanh niên tuấn tú đang dắt mình. Thanh niên này hao hao giống Lệnh Hồ Xung.

Tiếp theo nàng thấy dưới chân có đám mây ùn ùn nổi lên tựa hồ hai người lơ lửng bay lên lưng chừng trời. Nàng cảm thấy trong lòng khoan khoái khôn tả.

Đột nhiên một vị nữ ni tuổi già trừng mắt giận dữ, chống kiếm đuổi tới. Nghi Lâm giật mình kinh sợ. Nàng nghe rõ tiếng sư phụ quát:

- Quân tiểu súc sinh này! Mi thật là lớn mật, dám giả làm công chúa, lại cùng một tên lãng tử cận kề với nhau.

Mu nắm lấy tay nàng kéo mạnh một cái. Mắt nàng tối sầm lại, không nhìn thấy Lệnh Hồ Xung đâu nữa. Còn nàng thì lơ lửng trong đám mây đen đang lộn nhào xuống.

Nghi Lâm sợ quá la thất thanh:

- Lệnh Hồ đại ca! Lệnh Hồ đại ca!

Rồi cảm thấy toàn thân nhũn ra không nhúc nhích mà cũng

không cựa quậy được.

Nghi Lâm la gọi mấy tiếng, nàng giật mình tỉnh dậy thì ra là một giấc mợ Nàng ngó thấy Lệnh Hồ Xung đang trố mắt ra nhìn mình.

Nghi Lâm thẹn quá hai má đỏ bừng ấp úng:

- Tiểu muội... tiểu muội...

Rồi nàng không nói ra lời nữa. Hai tay nàng để áp lên ngực như trong giấc ngủ.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Tiểu sư muội nằm mơ phải không?

Nghi Lâm lại đỏ mặt lên đáp:

- Tiểu muội chẳng hiểu có phải thế không.

Bỗng nàng ngó thấy Lệnh Hồ Xung lộ vẻ rất kỳ quái tựa hồ đang cố nén cơn đau khổ liền hỏi ngay:

- Đại ca... Vết thương đại ca lại đau lắm phải không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Không sao cả.

Nhưng thanh âm gã phát run. Lát sau mồ hôi trán to bằng hạt đậu nhỏ giọt. Gã đau đớn vô cùng, không cần hỏi cũng biết.

Nghi Lâm cực kỳ kinh hãi hỏi:

- Làm thế nào bây giờ? Làm thế nào bây giờ?

Nàng lấy khăn tay ra lau mồ hôi cho gã. Ngón tay nàng vừa đụng vào trán thấy nóng như lửa. Nàng từng nghe sư phụ nói một người bị đao thương chém mà phát nóng dữ dội là tình thế nguy hiểm vô cùng. Trong lúc cấp bách nàng không tự chủ được nữa, cất tiếng niệm kinh:

- Dù là trăm ngàn vạn ức chúng sinh, chịu nhiều khổ não,

quyết tâm niệm đức quan thế âm bồ tát. Ngài nghe thanh âm lập tức đến giải thoát chọ Đã có quan thế âm bồ tát thì dù vào giữa đống lửa cũng không bị cháy vì có oai thần của đức bồ tát. Nếu sa xuống biển cả, đọc danh hiệu ngài liền gặp chỗ nông. Nàng niệm đây là "Diệu pháp liên hoa kinh" của đức quan thế âm bồ tát. Ban đầu thanh âm còn run run, nhưng sau khi niệm một hồi, tâm thần dần dần trấn tĩnh lại.

Lệnh Hồ Xung nghe thanh âm trong trẻo, nàng càng niệm càng hòa bình an tĩnh. Hiển nhiên có đầy đủ tín tâm về phép thần thông của kinh văn.

Nghi Lâm tiếp tục niệm:

- Nếu người đang ngộ hại mà niệm danh hiệu của đức quan âm bồ tát người sẽ cầm đao trượng mà giải thoát chọ Nếu ở trong ba ngàn quốc thổ có Dạ Xoa, La Sát muốn đến hại người mà niệm danh đức quan âm bồ tát thì lũ quỉ không dám đưa căp mắt độc ác ra mà nhìn, khi nào còn gia hại được? Nếu có tội, thân thể bị trói buộc mà niệm đức quan thế âm bồ tát thì dây cột đứt hết và được giải thoát.

Lệnh Hồ Xung càng nghe lại càng buồn cười. Sau gã không nhịn được bật lên tiếng cười khành khạch.

Nghi Lâm lấy làm kỳ hỏi:

- Có chi mà cười?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tiểu huynh mà biết sớm thế này thì học thêm võ công "Lao thập tử" gì gì đó. Khi kẻ thù ác ôn muốn giết tiểu huynh, tiểu huynh.. chỉ niệm danh hiệu đức phật quan âm bồ tát là đao trượng của chúng phải đức ra từng khúc. Há chẳng bình yên... đại ca ư?

Nghi Lâm nghiêm sắc mặt nói:

- Lệnh Hồ đại ca! Đại ca đừng khinh mạn đức bồ tát nữa. Nếu tâm không thành thì niệm kinh cũng bằng vô ích.

Rồi nàng tiếp tục niệm:

- Nếu bị ác thú vây quanh, giương nanh múa vuốt khủng khiếp, mà niệm danh hiệu đức quan thế âm bồ tát thì chúng cũng phải biến hết. Nếu gặp rắn rắt hoặc khí độc lửa cháy mà niệm đức quan thế âm bồ tát thì tai nạn bay đi. Nếu gặp mưa gió sấm chớp mà niệm đức quan thế âm bồ tát là lập tức tiêu tan. Chúng sinh bị khốn đốn, khổ não vô cùng, diệu lực của đức quan thế âm bồ tát cứu được cái khổ cho thế gian.

Lệnh Hồ Xung nghe Nghi Lâm niệm với cả tấm lòng thành. Thanh âm tuy rất nhỏ mà bao nhiêu tâm đặt lòng tin vào đức quan thế âm bồ tát để cầu cứu, tựa như nàng kêu gọi đức quan thế âm bồ tát lộ hiện phép mầu giải thoát đau khổ cho mình.

Thanh âm nàng tựa hồ như năn nỉ:

- Quan thế âm bồ tát! Cầu ngài đem bao nhiêu những đau khổ trên mình đại ca chuyển hết sang người đệ tử. Đệ tử dù có phải vào biển trầm luân hay xuống địa ngục cũng đành mà chỉ cầu đức Bồ Tát giải thoát cho đại ca tai qua nạn khỏi.

Về sau Lệnh Hồ Xung không nghe đến ý nghĩa của Kinh văn mà chỉ nghe như thanh âm cầu đảo một cách rất khẩn thiết rất nhiệt thành, bất giác mắt gã đẫm lệ.

Từ thuở nhỏ gã không cha mẹ, sư phụ, sư mẫu tuy có thâm ân với gã, nhưng gã là người bướng bỉnh, phải đòn nhiều hơn là được lòng từ ái. Bọn sư đệ, sư muội đều kính cẩn và coi gã là đại sư huynh, chứ không ai dám trái gã. Nhạc Linh San tuy thân với gã mà cũng không tha thiết đêén độ vui lòng chịu đựng trăm ngàn đau khổ để giải thoát cho gã được bình an. Lệnh Hồ Xung

chớt nhả với hết thảy mọi người, trừ phi đối với sư phụ, sư mẫu. Lúc này gã thấy Nghi Lâm tận thành niệm phật giải nạn cho mình thì bầu nhiệt huyết sôi lên và trong mắt gã thấy toàn thân Nghi Lâm phát ra ánh sáng khả kính.

Lưu Chánh Phong Thụ Chức Triều Đình

Nghi Lâm niệm kinh thanh âm mỗi lúc một êm dịu, tưởng chừng như trong tay nàng có cầm một cành dương thực sự vẩy nước nhiệm màu cứu khổ cứu nạn của Bạch y đại sĩ.

Mỗi câu niệm quan thế âm bồ tát là một lời thỉnh nguyện chân thành.

Lệnh Hồ Xung thấy trong lòng vừa cảm kích vừa được an ủi, bất giác nhiệt độ lui dần.

Tiếng niệm kinh ôn hòa đưa gã vào cõi mộng.

Khu sơn dã này yên tĩnh, nhưng trong Lưu phủ ở Hành Sơn quần hùng tụ hội vừa diễn ra một trường khoa kiếm giương cung, một trận gió tanh mưa máu, một phen rồng tranh hổ đấu.

Nhắc lại chuyện Nhạc Bất Quần thu Lâm Bình Chi vào làm môn hạ rồi thẳng tới Lưu phủ dự hội.

Lưu Chính Phong được tin vừa kinh ngạc vừa mừng thầm. Lão không ngờ nhân vật lớn tiếng trong võ lâm như Quân Tử Kiếm, chưởng môn phái Hoa Sơn cũng thân hành đến mừng. Lão lật đật ra tận ngoài xa nghênh tiếp, miệng không ngớt ngỏ lời cảm tạ.

Nhạc Bất Quần hết sức khiêm nhượng, vẻ mặt tươi cười đưa câu chúc hạ, rồi cùng Lưu Chính Phong dắt tay tiến vào cổng lớn.

Bọn Thiên Môn đạo nhân, Định Dật sư thái, Dư Thượng Hải, Quan tiên sinh, Hà Tam Thất cũng xuống thềm nghinh tiếp,

trao đổi mấy câu chuyện hàn huyên.

Dư Thượng Hải trong lòng ôm mối hoài nghi, bụng bảo dạ:

- Chưởng môn phái Hoa Sơn thân hành tới đây tất vì mình, chắc không phải vì nể mặt Lưu Chính Phong. Bọn Ngũ nhạc kiếm phái của y tuy người nhiều thế mạnh, phái Thanh Thành mình cũng chẳng nên gây sự với ỵ Song nếu Nhạc Bất Quần mà buông lời khiếm nhã thì mình sẽ chất vấn trước về cái tội Lệnh Hồ Xung vào ngủ trong kỹ viện và hỏi y xem đó là đường lối gì? Nếu y trở mặt mình sẽ động thủ.

Ngờ đâu Nhạc Bất Quần lại xá dài cung kính nói:

- Dư quán chủ! Lâu năm không gặp, nay quán chủ càng tinh thần hơn trước. Tại hạ nghe nói quán chủ đã luyện được môn "Hạc lệ cửu tiên thần công" độc đáo của quý phái. Thật là đáng mừng.

Dư Thượng Hải giật mình kinh hãi nghĩ thầm:

- Môn "Hạc lệ cửu tiên thần công" quả mình đã luyện được đến nơi, chỉ còn ba phần hỏa hậu chưa đủ. Thế mà lão này đã được tin tức mau lẹ đưa đến tai rồi.

Nhưng trước mặt nhiều tay cao thủ, lão không muốn nói chỗ sở đoản của mình ra mà chỉ hàm hồ đáp:

- Môn "Hạc lệ cửu tiên thần công" kể ra tại hạ đã luyện tạm được, nhưng nói là thành công thì không dám.

Lão vừa ra chiều hãnh diện vừa tỏ vẻ khiêm cung bằng câu nói mập mờ.

Bọn Thiên Môn đạo nhân, Định Dật sư thái đều run lên, vì họ biết "Hạc lệ cửu tiên thần công" là một công phu uy lực phi thường của phái Thanh Thành. Mấy trăm năm nay chưa nghe thấy ai luyện nổi, họ còn cho là môn đó đã thất truyền từ lâu.

Không ngờ đến lão đạo nhân loắt choắt này lại ngấm ngầm khổ công luyện được thành tựu. Thảo nào mấy bữa nay lão có vẻ phách lối, không coi ai ra gì, thì ra lão ỷ mình vào thần công này.

Đang lúc nói chuyện, trong Lưu phủ lại có tân khách các ngả lục tục kéo đến.

Bữa nay là ngày chính tiệc mừng "Rửa tay gác kiếm" của Lưu Chính Phong.

Bắt đầu giờ Ty, Lưu Chính Phong lui vào nội đường, giao cho đệ tử chiêu đãi tân khách.

Gần tới giờ Ngọ, hơn hai trăm vị khách xa kéo tới đông như nước chảy.

Nào phó bang chúa Cái bang là Trương Kim Ngao Ngư, nào Hạ lão phụng sư trong Lục hợp môn ở Trịnh Châu dẫn ba chàng rể, nào Thiết mỗ mỗ trên ngọn Thần Nữ dãy Tam Giác ở Xuyên Ngạc, nào bang chúa Phan Hống ở bang Hải Sa ngoài Đông Hải, nào Điểm Thương nhị hữu là Thần Đao Bạch Khắc và Thần Bút Lưu Tây Tư... lục tục kéo đến. Trong những bọn này, có người đã từng quen biết, có người chỉ hâm mộ thanh danh mà chưa từng gặp mặt.

Thiên Môn đạo nhân cùng Định Dật sư thái chia nhau vào nghỉ trong sương phòng riêng biệt, không đi chào hỏi mọi người, bụng bảo dạ:

- Lưu Chính Phong là tay cao thủ phái Hành Sơn mà sao không biết tự trọng, lại đi kết giao cả với những người chẳng hiểu lai lịch trên chốn giang hồ. Y làm như vậy há chẳng tổn hại đến thanh danh của Ngũ nhạc kiếm phái mình?

Chỉ có Nhạc Bất Quần tên gọi Bất Quần mà tính tình lại thích kết bạn. Trong những bọn khách đều có hạng tầm thường vô

danh, hoặc người không rõ tiếng tăm, song lão gặp ai cũng niềm nở nói cười, không hề đưa cái chiêu bài chưởng môn phái Hoa Sơn, một cao nhân bậc nhất trên chốn giang hồ ra với thiên hạ.

Lúc này bọn đệ tử chỉ huy đám bộc dịch nhà bếp nhộn nhịp sắp đặt hơn 200 chiếc chiếu tiệc.

Nội đệ Lưu Chính Phong là Khoái Mã Phương Thiên Câu và bọn đệ tử Hướng Đại Niên, Mễ Vi Nghĩa của nhà họ Lưu nghiêm trang mời tân khách vào tiệc.

Theo địa vị cùng danh vọng trong võ lâm thì chưởng môn phái Thái Sơn là Thiên Môn đạo nhân đáng ngồi chủ tịch nhưng Ngũ nhạc kiếm phái đã kết minh với nhau, Thiên Môn đạo nhân và Nhạc Bất Quần, Định Dật sư thái... giữ địa vị một nửa làm chủ nhân, nên không tiện ngồi trên, đều lùi cả lại để nhường chỗ cho khách.

Các bậc tiền bối võ lâm suy nhượng nhau hoài, không ai chịu ngồi vào thủ vị.

Bỗng mấy tiếng cồng "bong bong" từ cổng ngoài báo vào, tiếp theo âm nhạc nổi lên. Đồng thời văng vẳng tiếng loa dẹp đường. Hiển nhiên có quan tư nào đi tới cổng ngoài.

Quần hùng đang sửng sốt thì thấy Lưu Chính Phong mặc áo trường bào bằng gấm lật đật từ nội đường chạy ra.

Lát sau, thấy lão kính cẩn đón tiếp một viên quan mặc phẩm phục đi tới.

Quần hùng đều rất lấy làm kỳ tự hỏi:

- Chẳng lẽ viên quan này lại là một cao thủ võ lâm?

Họ thấy y tuy xiêm áo huy hoàng, nhưng cặp mắt lờ đờ, đầy vẻ tửu sắc, hiển nhiên không phải là con người bản lãnh cao

cường.

Nhạc Bất Quần bụng bảo dạ:

- Lưu Chính Phong là một nhà thân sĩ nổi danh ở Hành Sơn lão thường kết giao với quan nha, bữa nay là ngày đại hỉ của lão, địa phương quan đến mừng cũng chẳng có chi là lạ.

Viên quan kia ngang nhiên đi vào, bệ vệ đứng giữa, sau lão bọn nha dịch quỳ một gối xuống, hai tay giơ cao quá đỉnh đầu một cái khay phủ đoạn vàng. Trên khay đặt một cuốn trục.

Viên quan kia khom lưng đón lấy cuốn trục nói:

- Đây là thánh chỉ của đức Kim Thượng. Lưu Chính Phong hãy nghe tuyên chiếu!

Quần hùng thấy thế đều giật mình kinh ngạc tự hỏi:

- Bữa nay Lưu Chính Phong rửa tay chậu vàng, gói kiếm quy ẩn đều là những chuyện riêng trên chốn giang hồ có liên quan gì đến triều đình? Sao đức hoàng đế lại thánh chỉ tới nơi? Hay là Lưu Chính Phong mưu đồ việc đại nghịch bị triều đình phát giác. Nếu vậy thì lão phạm tội tày đình phải toàn gia tru lục, giết cả chín họ.

Mọi người đắu có một nghĩ như vậy, ai nấy liền đứng lên không nói gì, lấy binh khí ra cầm tay Họ cho rằng viên quan này đã đến đây tuyên đọc thánh chỉ thì tất nhiên đã bố trí quan binh vây bốn mặt Lưu phủ và không tài nào tránh khỏi một cuộc ác chiến. Mình đã là chỗ thâm giao với Lưu Chính Phong quyết nhiên chẳng thể tự thủ bàng quan. Hơn nữa dưới cái ổ vỡ làm gì còn có quả trứng toàn vẹn? Chỉ lát nữa chờ cho Lưu Chính Phong biến sắc quát mắng lệnh quan là mọi người sẽ xô vào chém nát nhừ viê một nghĩ

Ngờ đâu Lưu Chính Phong vẫn bình tĩnh như thường.

Lão quỳ gối xuống hướng vào viên quan sụp lạy ba lạy lớn tiếng nói:

- Kẻ vi thần là Lưu Chính Phong xin nghe thánh chỉ. Kính chúc Ngô hoàng vạn tuế, vạn vạn tuế.

Quần hùng nghe thấy chẳng ai là không ngạc nhiên.

Viên quan kia mở cuốn trục ra tuyên đọc:

"Cứ Tuần Phủ tỉnh Hà Nam tâu trình: Kẻ thứ dân ở huyện Hành Sơn là Lưu Chính Phong đã giỏi nghề cung kiếm lại sốt sắng với công vụ, tài y đáng nên trọng dụng. Vậy phong cho y chức Tham Tướng để từ đây y vì triều đình gắng sức - Khâm thử"

Lưu Chính Phong dập đầu nói:

- Vi thần là Lưu Chính Phong bái tạ hoàng ân, cầu chúc thánh thượng muộn năm.

Lão đứng lên nhìn viên quan khom lưng nói tiếp:

- Đa tạ Trương đại nhân đã có lòng đề bạt.

Viên quan vuốt râu mỉm cười đáp:

- Cung hỉ! Cung hỉ! Lưu tướng quân! Từ đây hai ta là nhất diện chi thần, hà tất tướng quân phải khách sáo.

Lưu Chính Phong nói:

- Tiểu tướng nguyên là một kẻ thất phu cỏ dã. Bữa nay được triều đình phong cho quan tước. Đó là ơn mưa móc của đức hoàng thượng bao cho, khiến cho tiểu tướng được rạng vẻ tổ tông, nhưng cũng là đặc ân của tuần phủ đại nhân và Trương đại nhân đã đặc cách tài bồi.

Viên quan cười nói:

- Không dám! Không dám!

Lưu Chính Phong quay lại hỏi Phương Thiên Câu:

- Phương hiền đệ! Lễ vật kính mừng Trương đại nhân đâu?

Phương Thiên Câu đáp:

- Tiểu đệ đã chuẩn bị cả đây rồi.

Gã quay lại lấy một cái quả tròn. Trong quả đặt một cái bọc gấm.

Lưu Chính Phong hai tay bưng lên cười nói:

- Chút lễ mọn này không đủ tỏ chút lòng thành. Mong Trương đại nhân thâu nhận cho.

Người được kêu bằng Trương đại nhân cười đáp:

- Đã là chỗ anh em mà Lưu đại nhân sao còn bày vẽ?

Hắn đưa mắt cho tên sai dịch đứng bên đón lấy.

Tên sai dịch tiếp lấy hộp thì hai cánh tay trĩu xuống. Hiển nhiên vật trong hộp phân lạng khá nặng. Đúng là vàng chứ không phải bạc.

Trương đại nhân cười híp mắt lại nói:

- Tiểu đệ mình mang công vụ không nán lại được. Vậy tiểu đệ uống ba chung rượu để kính mừng Lưu tướng quân, bữa nay được phong hàm thụ chức rồi chẳng bao lâu lại gia quan tiến chức, ân trạch còn nhiều.

Tả hữu rót rượu đưa lên.

Trương đại nhân uống cạn ba chung rượu rồi chắp tay trở gót ra đi.

Lưu Chính Phong cũng mặt mày hớn hở đưa chân ra ngoài cổng lớn.

Tiếng chiêng trống lại vang lên, Lưu phủ nội hiệu tiễn khách.

Màn kịch này thật ra ngoài nghĩ của quần hùng. Mọi người

ngơ ngác nhìn nhau không biết nói thế nào. Vẻ mặt vừa bẽn lẽn vừa kinh ngạc.

Bọn tân khách đến Lưu phủ không phải toàn là người hắc đạo, mà cũng không phải hạng dấy loạn, phạm thượng, họ đều là những nhân vật có danh vọng trong võ lâm và đều có tự cao, tự phụ. Trước nay họ vẫn coi quan nha không vào đâu. Bây giờ họ thấy Lưu Chính Phong xu phụ thời thế, lão được hoàng đế phong cho chức Tham Tướng bất quá là một chức quan nhỏ bằng hạt vừng hạt đậu mà đã ra chiều cảm kích muôn vàn, dở bộ điệu nịnh nọt rất khả ố thì trong lòng đều có khinh bỉ lão. Có người không nhịn được, lộ vẻ khinh thường ra mặt. Những tân khách lớn tuổi bụng bảo dạ :

- Coi tình hình này thì mũ áo kia đã lấy tiền mua mà có, chẳng hiểu hắn đã mất bao nhiêu vàng bạc mới mua được sự bảo cử của viên tuần phủ. Lưu Chính Phong trước nay là người chính trực, sao hắn già còn chưa trót đời, tham lợi tham lộc, không cần lựa chọn thủ đoạn để mua lấy chút quan mà làm?

Lưu Chính Phong đi tới trước mặt quần hùng, đầy vẻ hân hoan, mời tân khách vào ngồi.

Chỗ thủ vị vẫn không người, chiếc ghế thái sư vẫn bỏ trống.

Hạ lão quyền sư ở Lục hợp môn là người cao niên nhất ngồi ở ghế đầu mé tả. Ghế đầu mé hữu chỗ của Cái Bang phó bang chúa Trương Kim Ngao Ngự Trương Kim Ngao Ngư tuy không phải là nhân vật võ nghệ phi thường nhưng Cái Bang là một bang lớn nhất trên chốn giang hồ nên ai cũng kính nể y.

Quần hùng lục tục ngồi xuống.

Người nhà bày bàn rót rượu.

Hướng Đại Niên bê ra một cổ kỷ trà. Trên kỷ phủ bằng gấm đoạn. Phương Thiên Câu hai tay bưng một vật, ánh vàng sáng

rực đặt lên kỷ trà. Đó là chiếc kỷ vàng đường kính dài chừng thước rưỡi. Chậu đựng đầy nước.

Bỗng ngoài cửa lại nổi lên ba tiếng cồng "bong bong". Tiếp theo là tiếng nổ đì đùng của tám chiếc pháo ống lệnh.

Lưu Chính Phong cười ha hả đi vào sảnh đường. Lão chắp tay xá vòng quanh một lượt.

Quần hùng đứng lên đáp lễ. Lưu Chính Phong dõng dạc tuyên bố:

- Thưa chúng vị anh hùng vào hàng tiền bối! Thưa các vị bằng hữu! Thưa các bạn thanh niên! Các vị chẳng quản đường xa tới đây, Lưu Chính Phong này hân hạnh vô cùng, cảm kích khôn xiết. Bữa nay tiểu đệ rửa tay chậu vàng, rồi từ đây không hỏi đến chuyện giang hồ nữa. Hẳn các vị cũng đã rõ nguyên nhân. Tiểu đệ đã chịu ân điển của triều đình làm một chức quan nhỏ xíu. Người ta thường nói kẻ vi thần đã ăn lộc của chúa phải hết đạo tướng quân. Các hành động trên chốn giang hồ theo bề nghĩa khí, còn quốc gia lại là việc công, phải tuân giữ phủp nước để báo ơn vuạ Hai đường lối này dường như mâu thuẫn nhau khiến cho Lưu Chính Phong này lấy làm khó nghĩ. Từ nay trở đi Lưu mỗ ra khỏi võ lâm các đệ tử dưới trướng muốn thay đổi sư môn gia nhập phái khác thì cứ việc tùy tiện. Lưu mỗ mời các vị bằng hữu đến đây để các vị chứng kiến chọ Sau này các vị có đến Hành Sơn, dĩ nhiên Lưu mỗ vẫn là bạn cũ, nhưng bao nhiêu ân oán thị phi trong võ lâm, Lưu mỗ không hỏi tới nữa.

Lão nói xong lại xá dài.

Quần hùng đã liệu trước lão nói câu này đều bụng bảo dạ:

- Hắn đã định ra làm quan là ý chí riêng của hắn, miễn cưỡng thế nào được? Vả hắn cũng không có điều gì đắc tội với ai thì từ

nay trong võ lâm coi như không có hắn nữa mà thôi.

Có người lại nghĩ bụng:

- Hành động này có tổn hại đến thanh danh phái Hành Sơn tất chưởng môn phái này là Mạc Đại tiên sinh tức giận vô cùng, nên không chịu tới đây.

Có người bụng bảo dạ:

- Mấy năm nay Ngũ nhạc kiếm phái là lãnh tụ võ lâm, đi tới đâu làm việc nghĩa hiệp tới đó khiến mọi người khâm phục. Vậy mà Lưu Chính Phong hành động thế này, tuy trước mặt không ai nói gì nhưng trong lòng không khỏi khó chịu.

Có người lại nghĩ thầm:

- Họ bảo Ngũ nhạc kiếm phái là những môn phái nghĩa hiệp chi chi, song một khi thấy quan cao lộc hậu là khép nép dập đầu lạy quan tư, thì còn đâu là hai chữ "nghĩa hiệp"?

Quần hùng mỗi người theo đuổi một nghĩ riêng, trong nhà đại sảnh yên lặng như tờ. Đáng lý trước tình hình này, mọi người tới tấp ngỏ lời chúc hạ nào "Phúc thọ toàn quy" nào "Đại trí đại dũng", mà hơn hai ngàn người chẳng một ai nói câu gì.

Lưu Chính Phong vẫn thản nhiên không để ý , lão quay ra ngoài dõng dạc nói :

- Đệ tử là Lưu Chính Phong chịu ơn ân sư thu vào môn hạ, truyền dạy võ công, chưa làm gì cho rạng rỡ phái Hành Sơn, thật xấu hổ vô cùng! May có Mạc Đại sư ca cầm đầu bản môn, Lưu Chính Phong này ngu muội thô lỗ, thì dù có thêm một mình Lưu mỗ cũng không phải là nhiều, thiếu Lưu mỗ không phải là ít. Từ nay Lưu mỗ rửa tay gác kiếm, chuyên tâm theo đường lối sĩ hoạn, nhất định không dùng đến võ nghệ của sư phó để cầu thăng quan tiến chức. Còn những việc ân oán thị phi

trên chốn giang hồ hay những cuộc tranh chấp trong các môn phái, Lưu mỗ quyết không hỏi đến. Nếu trái lời tuyên bố thì như thanh kiếm này.

Lão xoay tay lại rút thanh trường kiếm trong tay áo ra, khẽ ấn hai tay đánh cắc một tiếng. Lưỡi kiếm gãy thành hai đoạn. Lưu Chính Phong bẻ gãy kiếm rồi, tiện tay phóng hai đoạn kiếm xuống. Hai tiếng "kịch kịch" khẽ vang lên. Lưỡi kiếm gãy cắm sâu vào trong viên gạch xanh.

Quần hùng thấy thế đều kinh dị, vì nghe tiếng kiếm gãy cắm vào gạch mà thanh kiếm này là một loại khí giới chém vỡ đá, tan ngọc.

Kể ra Lưu Chính Phong vận kình lực để bẻ gãy kiếm thường thì chẳng có chi là kỳ, nhưng lão không phí một chút hơi sức bẻ gãy bảo kiếm nhẹ nhàng như không thì nội lực ngón tay lão ghê gớm không biết đến thế nào mà kể. Lão phải là một tay cao thủ bậc nhất võ lâm.

Văn tiên sinh thở dài nói:

- Đáng tiếc! Thật là đáng tiếc!

Chẳng hiểu tiên sinh tiếc thanh bảo kiếm hay tiếc vì Lưu Chính Phong, một tay cao thủ hơn đời, can tâm luồn cúi quan nha, tước lộc.

Lưu Chính Phong lộ vẻ tươi cười, xắn tay áo lên toan nhấn xuống chậu vàng. Song hai tay lão tuy còn cách chừng một thước thì bỗng ngoài cổng lớn có tiếng quát:

- Hãy khoan!

Lưu Chính Phong hơi giật mình kinh hãi ngẩng đầu nhìn ra thì thấy bốn hán tử mặc áo vàng đang tiến vào.

Bốn người vào trong cổng chia ra đứng hai bên. Lại thấy một

hán tử áo vàng người rất cao ngang nhiên đi vào. Người này tay cầm lá cờ ngũ sắc. Nền cờ dát đầy trân châu bảo thạch, bay phất phới chiếu ra những tia sáng rực rỡ.

Nhiều người đã nhận biết lá cơ này, trong lòng kinh hãi liền hô lên:

- Đây là cờ lệnh của Minh chủ Ngũ nhạc kiếm phái.

Người này đi tới trước mặt Lưu Chính Phong giơ cờ lên nói:

- Lưu sư thúc! Đệ tử vâng mệnh cầm cờ lệnh của Ngũ Nhạc minh chủ đến đây. Lưu sư thúc hãy tạm hoãn việc rửa tay gác kiếm.

Lưu Chính Phong khom lưng đáp:

- Đã có cờ lệnh Minh chủ, dĩ nhiên Lưu mỗ phải tuần hành. Lão ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Không hiểu minh chủ ra lệnh này là có dụng ý gì ?

Hán tử đáp:

- Đệ tử chỉ biết vâng lệnh làm việc, thiệt không hiểu kiến của minh chủ. Xin Lưu sư thúc tha tội cho.

Lưu Chính Phong mỉm cười hỏi:

- Bất tất khách sáo làm chỉ Phải chăng ngươi là Thập Trượng Tùng Sử hiền điệt?

Tuy vẻ mặt lão tươi cười, nhưng giọng nói hơi run. Hiển nhiên vụ này cực kỳ đột ngột. Lão là người đã trải nhiều sóng gió mà không khỏi chấn động.

Hán tử đó chính là đệ tử dưới trướng phái Tung Sơn tên gọi Thiên Trượng Tùng Sử Đăng Đạt.

Gã thấy Lưu Chính Phong biết rõ danh hiệu mình thì lấy làm đắc ý khom lưng đáp :

- Đệ tử là Sử Đăng Đạt xin bái kiến Lưu sư thúc.

Bốn tên hán tử áo vàng kia cũng đồng thời khom lưng thi lễ.

Định Dật sư thái rất đỗi vui mừng, nghiêng mình đáp lễ nói:

- Sư phụ ngươi đứng ra ngăn trở việc này thật hay biết mấy! Ta nghĩ rằng bọn người học võ như mình phải coi nghĩa khí làm trọng, lấy tiêu dao tự tại làm thú chui đầu vào nghề quan chức làm cóc gì? Nhưng ta thấy Lưu hiền đệ đã sắp đặt cả rồi, quyết chẳng chịu nghe lời khuyên can của vãi già, nên chẳng buồn nói cho phí lời.

Lưu Chính Phong bây giờ vẻ mặt ỉu xìu nói:

- Ngày trước khi Ngũ nhạc kiếm phái ta giao kết đã ước định giúp nhau bất luận trong trường hợp công hay thủ để duy trì chính khí võ lâm. Lúc gặp việc có liên quan đến năm phái, ai nấy phải tuân hành theo hiệu lệnh của Minh chủ. Lá cờ lệnh ngũ sắc này do năm phái hợp lại chế ra. Khi nhìn thấy cờ lệnh cũng như nhìn thấy minh chủ vậy. Đó là chuyện dĩ nhiên. Nhưng tại hạ bữa nay rửa tay gác kiếm là việc riêng của cá nhân, nó không vì bội quy củ đạo nghĩa võ lâm mà cũng không liên quan gì đến Ngũ nhạc kiếm phái. Các vị sư huynh, sư đệ cùng bằng hữu trên chốn giang hồ đã có mặt tại đây. Vậy muôn việc đều căn cứ chữ lý mà làm. Việc riêng của Lưu mỗ không bị ràng buộc vào cờ lệnh của minh chủ. Vậy hiền điệt quay về bẩm lại tôn sư là Lưu mỗ không thể tuân lệnh , xin minh chủ tha tội cho !

Lão vừa nói vừa quay lại chỗ chậu vàng.

Sử Đăng Đạt vội lạng người tới chắn trước chậu vàng. Gã giơ cao lá lệnh cờ lên nói:

- Lưu sư thúc! Sư phụ đệ tử dặn đi dặn lại phải ráng xin sư thúc hãy tạm hoãn việc rửa tay gác kiếm. Sư phụ đưa cờ lệnh

này là để là vẹn tình Ngũ nhạc kiếm phái vì Ngũ nhạc kiếm phái đã coi nhau như anh em một nhà. Hành động của sư phụ vừa duy trì chính khí võ lâm vừa làm điều hay cho Lưu sư thúc.

Lưu Chính Phong cười ha hả nói:

- Vụ này Lưu mỗ không sao hiểu được. Nếu đại sư huynh quả có hảo tâm như vậy thì sao lại không có lời khuyên can từ trước khi khởi sự? Nay Lưu mỗ đã mở đại yến mời tân khách đến đông đủ cả mới đưa cờ lệnh ra ngăn chặn?

Hành động này phải chăng là có khiến Lưu mỗ phải bẽ mặt với quần hùng thiên hạ? Việc đã trót rồi, bây giờ đột nhiên trở giọng há chẳng để các vị hảo hán trên chốn giang hồ cười Lưu mỗ đến thối óc ư ?

Bọn Tung Sơn Uy Hiếp Lưu Gia

Sử Đăng Đạt nói:

- Gia sư đã căn dặn đệ tử. Người nói Lưu sư thúc là một tay hảo hán lẫy lừng ở phái Hành Sơn, lòng nghĩa hiệp cao ngất trời mây. Các đồng đạo võ lâm cực kỳ tôn kính Lưu sư thúc, mà gia sư thiệt cũng khâm bội vô cùng. Người còn dặn đệ tử không được mảy may thất lễ, nhược bằng vi lệnh sẽ nghiêm trị không thạ Đại danh của Lưu sư thúc đồn đại khắp giang hồ. Vậy về điểm này sư thúc bất tất phải lo xa?

Lưu Chính Phong tủm tỉm cười nói:

- Đó là minh chủ quá khen mà thôi! Lưu mỗ làm gì có danh vọng đến thế?

Định Dật sư thái thấy hai người vẫn giằng co không quyết đoán, mụ không nhịn được nữa nói xen vào:

- Lưu hiền đệ! Vụ này tạm gác lại phỏng có hại gì? Những người có mặt ở đây bữa nay đều là bạn thân thì còn ai cười sư đệ nữa? Hoặc giả có một vài kẻ không biết gì, buông lời mai mỉa thì dù Lưu hiền đệ không chấp với họ nhưng bần ni quyết chẳng buông tha.

Mụ nói rồi đảo mắt nhìn mọi người một lượt ra chiều khiêu khích thử xem có kẻ nào lớn mật cả gan đắc tội với Ngũ nhạc kiếm phái nhà mụ không.

Lưu Chính Phong nói:

- Định Dật sư thái đã nói vậy thì tại hạ xin hoãn việc rửa tay

gác kiếm đắn giờ ngọ ngày mai sẽ cử hành. Xin các vị hảo hán đừng ai bỏ đi, hãy ở lại tệ xá trò chuyện trong một ngày, chờ tại hạ hỏi kiến các vị hiền điệt phái Hoa Sơn.

Sử Đăng Đạt nói:

- Đa tạ Lưu sư thúc.

Rồi gã hạ cờ lệnh xuống khom lưng thi lễ.

Giữa lúc ấy, bỗng nghe từ hậu đường có tiếng rên la:

- Úi úi! Ngươi làm gì vậy? Ta thích ở chơi với ai là tùy ở nơi tạ Bộ ngươi giữ được ta hay sao?

Quần hùng đều lộ vẻ sửng sốt vì nghe đó là thanh âm của cô bé Khúc Phi Yên đã từng cãi lý với Dư Thương Hải.

Lại nghe tiếng một gã trai đáp:

- Cô hãy ngồi xuống yên tĩnh một chút. Ta không cho cô lộn xộn. Chỉ lát sau là ta tự nhiên lại buông tha cô.

Khúc Phi Yên nói:

- Thế thì kỳ thiệt! Đây có phải là nhà ngươi đâu? Ta muốn theo Lưu tỷ tỷ ra vườn sau bắt bướm chơi, tại sao ngươi lại ngăn trở không cho?

Người kia đáp:

- Được rồi! Ngươi muốn đi thì đi một mình thôi! Xin Lưu cô nương hãy nán lại đây một lúc.

Khúc Phi Yên nói:

- Lưu tỷ tỷ nói hễ gặp ngươi là xúi quẩy, vậy ngươi tránh xa đi. Lưu tỷ tỷ không nhận ra ngươi. Ai bảo ngươi đến đây rắc rối?

Đột nhiên lại nghe thấy thanh âm một cô gái khác nói:

- Muội muội! Chúng ta đi thôi! Mặc hắn.

Gã trai vội nói:

- Lưu cô nương! Xin cô nương hãy ngồi lại đây chờ một chút!

Lưu Chính Phong càng nghe càng tức, tự hỏi:

- Tên cuồng đồ lớn mật nào ở đâu tới đây? Gã đã đến nhà mình dông dài lại dám vô lễ với Tinh nhi của ta ở trước mặt mọi người.

Lúc này nhị đệ tử Mễ Vi Nghĩa đã nghe tiếng chạy vào hậu đường thì thấy sư muội Lưu Tinh cùng Khúc Phi Yên đang dắt tay nhau đứng ở ngoài sân. Một thanh niên mặc áo vàng dang hai tay đứng chặn hai cô bé.

Mễ Vi Nghĩa nhìn màu áo của gã kia liền nhận ra ngay hắn là đệ tử phái Tung Sơn thì trong lòng không khỏi căm tức. Gã hắng giọng lớn tiếng:

- Sư huynh đây là môn hạ phái Tung Sơn sao lại không vào sảnh đường ngồi chơi?

Người kia quay lại. Hắn là một hán tử chừng 27, 28 tuổi, ra chiều bướng bỉnh đáp:

- Ta không vào. Ta vâng mệnh minh chủ để gát quyến thuộc nhà họ Lưu không cho một người nào chạy thoát.

Hắn nói mấy câu này thanh âm không lớn lắm nhưng rất mực kiêu căng. Quần hùng trong nhà đại sảnh nghe tiếng ai cũng biến sắc.

Lưu Chính Phong tức quá hỏi Sử Đăng Đạt:

- Họ nói gì vậy?

Sử Đăng Đạt lên tiếng gọi:

- Vạn sư đệ! Sư đệ hãy ra đây! Ăn nói phải lựa lời một chút. Lưu sư thúc đã ưng thuận không rửa tay gác kiếm nữa.

Gã hán tử trong hậu đường liền lên tiếng:

- Dạ thế thì còn gì hay bằng?

Hắn nói xong từ hậu đường đi ra nhìn Lưu Chính Phong khẽ cúi mình nói:

- Đệ tử là Vạn Đại Bình, môn hạ phái Tung Sơn xin tham kiến Lưu sư thúc.

Lưu Chính Phong tức giận run lên, lớn tiếng hỏi:

- Phái Tung Sơn cho bao nhiêu đệ tử tới đây? Bảo chúng xuất hiện ra hết đi!

Lão vừa dứt lời thì ở trên nóc nhà, ngoài cổng lớn, góc sảnh đường, trong hậu viện, cả bốn mặt đến mấy chục người đồng thanh hô lên:

- Dạ! Đệ tử phái Tung Sơn xin tham kiến Lưu sư thúc.

Mấy chục người cùng lên tiếng một lúc, thanh âm đã vang dội lại nổi lên một cách đột ngột khiến cho quần hùng đều giật mình kinh hãi.

Hơn chục người trên nóc nhà đều mặc áo vàng còn những người trong nhà đại sảnh thì ăn mặc nhiều kiểu. Hiển nhiên họ đã trà trộn vào từ trước, để ngấm ngầm giám thị Lưu Chính Phong. Vậy mà hơn hai ngàn người, không một ai phát giác.

Định Dật sư thái là người đầu tiên không nhịn được, lớn tiếng hỏi:

- Làm như vậy... là có ý gì? Sao lại khinh nhờn quá thế được ?

Sử Đăng Đạt đáp:

- Xin sư bá tha tội chọ Gia sư truyền lệnh phải cố gắng khuyên can Lưu sư thúc đừng để người rửa tay gác kiếm. Vì sợ Lưu sư thúc không tuân lệnh nên đành phải đắc tội.

Giữa lúc ấy mười mấy người từ trong hậu đường đi ra. Đây là Lưu Chính Phong Lưu phu nhân cùng hai đứa nhỏ và đệ tử họ, tất cả bảy người. Sau mỗi người đều có một tên đệ tử phái Tung

Sơn, tay cầm đao trủy thủ dí vào sau lưng bọn Lưu phu nhân.

Nguyên những người này lén vào được hậu viện rồi liền kiếm chế ngay Lưu phu nhân cùng bọn con em họ Lưu bảy người. Nhưng Vạn Đại Bình đối với Lưu tiểu thư tỏ ra đặc biệt lịch sự. Hắn chỉ lấy lời lẽ bảo nàng đừng tự chạy lui chạy tới chứ không dùng võ lực uy hiếp.

Lưu Chính Phong dõng dạc lên tiếng:

- Thưa các vị bằng hữu! Không phải Lưu mỗ tự hành động. Nay Tả sư huynh ức hiếp thế này nếu Lưu mỗ lại chịu khuất phục dưới cường lực thì còn mặt mũi nào đứng trên thế gian nữa? Tả sư huynh không cho Lưu mỗ rửa tay gác kiếm, hà hà! Nhưng Lưu mỗ thà mất đầu chứ không chịu nhục.

Lão vừa nói vừa tiến lại một bước, hai tay đưa tới chậu vàng.

Sử Đăng Đạt vội la lên:

- Hãy khoan!

Hắn vừa nói vừa phất cờ lệnh ngăn chặn trước mặt lão.

Lưu Chính Phong vung tay trái lên, đâm hai ngón vào mắt đối phương.

Sử Đăng Đạt đưa hai tay lên ngăn lại.

Lưu Chính Phong co tay trái về đồng thời phóng hai ngón tay bên hữu xỉa vào mặt hắn.

Sử Đăng Đạt không thể đỡ gạt được, phải lùi lại.

Lưu Chính Phong bức bách đối phương lùi lại rồi, hai tay lại đưa tới chậu vàng.

Bỗng nghe sau lưng có tiếng gió rít lên. Hai người nhảy xổ tới.

Lưu Chính Phong không quay đầu lại, đá chân trái ra đánh binh một tiếng, hất một tên đệ tử phái Tung Sơn ra xạ Tay phải lão chụp tới nắm được trước ngực tên kia rồi tiện đà liệng về

phía Sử Đăng Đạt. Chân trái đá, tay phải chụp tựa hồ sau lưng cũng có mắt, lão nhằm đả trúng bộ vị, động tác lại cực kỳ mau lẹ. Thật là một tay nội gia cao thủ phi thường. Lưu Chính Phong ra kỳ chiêu đẩy lui được hai tên khiến cho bọn đệ tử phái Tung Sơn phải sửng sốt. Trong lúc nhất thời không ai dám tiến lên nữa. Tên đệ tử phái Tung Sơn đừng đằng sau con trai lão liền la lên:

- Lưu sư thúc! Sư thúc mà không dừng tay thì đệ tử phải hạ sát công tử đây.

Lưu Chính Phong quay đầu lại ngó cậu con một cái rồi lạnh lùng nói:

- Anh hùng thiên hạ Ở cả đây. Ngươi mà dám động đến một sợi lông của con ta thì hết thảy mấy chục tên đệ tử phái Tung Sơn sẽ băm nát ra như tương.

Câu này không phải là lời hăm dọa. Nếu tên đệ tử phái Tung Sơn mà kia mà gia hại cậu con lão, nhất định sẽ gây công phẫn, quần hùng đẩu ra tay thì mấy chục tên đệ tử phái Tung Sơn khó lòng thoát chết.

Lưu Chính Phong nói xong quay lại đưa tay vào chậu vàng. Lão chưa nhìn thấy ai ngăn trở nữa thì đột nhiên ánh vàng lấp loáng, một mũi ám khí nhỏ xíu xé bầu không khí vọt tới. Lưu Chính Phong lùi lại một bước. Bỗng nghe một tiếng keng khẽ vang lên. Mũi ám khí đã đánh vào chậu vàng. Chậu nghiêng đi, đổ xuống đất loảng xoảng. Chậu lật úp, đáy hướng lên trời. Nước trong chậu chảy đầy mặt đất. Bồng thời bóng vàng lấp loáng. Từ trên nóc nhà một người nhảy xuống. Người này giơ tay phải lên, chân đã nện xuống chậu. Chiếc chậu vàng lập tức bẹp dúm.

Người này chừng 40 tuổi, tầm thước vừa phải, nhưng thân

thể gầy nhom. Trên môi để hai túm râu như râu chuột.

Y chắp tay nói:

- Lưu sư huynh! Tiạu đệ vâng mệnh minh chủ, không để sư huynh rửa tay gác kiếm.

Lưu Chính Phong nhận ra người này là tứ sư đệ của chưởng môn phái Tung Sơn, họ Phí tên Bân. Y là một tay nổi tiếng võ lâm về môn "Đại tung dương thủ".

Lão coi tình hình biết là bữa nay phái Tung Sơn dốc hết lực lượng đến đây để đối phó với mình. Chậu vàng đã bị Phí Bân xéo nát rồi, việc rửa tay gác kiếm không thực hiện được nữa và cuộc đấu gay go đã bày ra trước mặt.

Lưu Chính Phong xoay chuyển ý nghĩ tự hỏi :

- Phái Tung Sơn của hắn tuy nắm giữ Ngũ Nhạc minh kỳ nhưng hắn uy hiếp mình như thế chẳng lẽ mấy ngìn vị anh hùng hảo hán có mặt tại đây lại không một ai đứng ra lý luận câu nào?

Lão liền chắp tay đáp lễ nói:

- Phí sư huynh đã giá lâm sao lại không vào uống chén rượu nhạt mà còn ngồi thu hình trên nóc nhà để phơi nắng cho mệt? Đinh sư huynh cùng Lục sư huynh chắc cũng tới rồi. Xin mời các vị ra cả đây! Nếu đối phó với một mình Lưu mỗ thì chỉ một Phí sư huynh cũng thừa sức. Nhưng đối với bao nhiêu anh hùng hào kiệt ở đây thì cả phái Tung Sơn e rằng cũng chưa đủ. Vậy còn kín hở làm chi vô ích?

Phí Bân tủm tỉm cười đáp:

- Sao Lưu sư huynh lại nói ra những lời khiêu khích, ly gián? Dù chỉ một mình Lưu sư huynh với sư môn "Tiểu lạc nhạn thức" cũng đủ khiến cho phái Tung Sơn không dám gây sự với phái

Hành Sơn rồi, khi nào còn dám đắc tội với chư vị anh hùng hảo hán có mặt tại đây? Sở dĩ bữa nay tiểu đệ tới đây là vì thân gia cùng tính mệnh hàng ngàn, hàng vạn đồng đạo trong võ lâm. Tiểu đệ yêu cầu Lưu sư huynh đừng rửa tay gác kiếm.

Lão vừa nói câu này thì quần hùng trong nhà sảnh đường hắt thảy đều ngạc nhiên tự hỏi:

- Việc Lưu Chính Phong có rửa tay gác kiếm hay không sao lại liên quan tới thân gia cùng tính mệnh hàng muôn ngàn đồng đạo võ lâm?

Bỗng nghe Lưu Chính Phong đáp:

- Phí sư huynh nói vậy há chẳng hóa ra tâng bốc tiểu đệ thái quá ư? Lưu mỗ bất quá là một kẻ tầm thường trong phái Hành Sơn. Trong Ngũ nhạc kiếm phái anh tài không biết có bao nhiêu mà kể. Vậy thêm một Lưu mỗ không phải là nhiều, bớt Lưu mỗ không phải là ít. Cử động của Lưu mỗ sao lại có liên quan đến thân gia cùng tính mệnh muôn ngàn đồng đạo võ lâm được?

Định Dật sư thái cũng nói xen vào:

- Phải rồi! Lưu hiền đệ rửa tay gác kiếm để làm chức quan nhỏ bằng hạt đậu, thực tình mà nói bần ni nhận thấy thật là uổng quá, nhưng mỗi người có một chí hướng. Y muốn thăng quan phát tài thì mặc y. Mình chỉ mong y đừng gia hại đến trăm họ, đừng phá hoại nghĩa khí đồng đạo võ lâm. Người ngoài không thể ngăn trở y được. Bản lãnh Lưu hiền đệ đã lấy chi làm khủng khiếp mà gia hại số đông đồng đạo võ lâm được?

Phí Bân nói:

- Định Dật sư thái! Sư thái là nhà tu đắc đạo nơi cửa Phật dĩ nhiên không hiểu được chỗ ngoắt nghéo quỉ quái của người khác. Vụ đại âm mưu này mà thành công thì chẳng những đồng đạo võ lâm bị hại không biết bao nhiêu mà kể, cả đến nhân dân

lương thiện khắp thiên hạ cũng bị nhiễm độc. Xin các vị nghĩ kỹ mà coi. Lưu tam gia đã là bậc anh hùng tiếng tăm lừng lẫy trên chốn giang hồ, khi nào lại can tâm hạ mình đi làm một chức quan chó má thối thả Gia tài Lưu tam gia có đến hàng vạn quan thì y còn mong thăng quan phát tài làm chỉ Trong vụ này còn có nguyên nhân không thể nói ra được.

Quần hùng bụng bảo dạ:

- Thuyết này rất có lý. Mình đã đem lòng ngờ vực từ trước. Con người như Lưu Chính Phong mà đi làm một chức võ quan nhỏ bé thì còn trời đất nào nữa?

Lưu Chính Phong không nổi giận, lão tươi cười nói:

- Hay lắm! Hay lắm! Té ra trong vụ này còn có một cuộc đại âm mưu không thể nói với ai được! Phí sư huynh! Sư huynh muốn ngậm máu phun người, tiểu đệ thử coi sư huynh có làm được không? Vụ này tiểu đệ không muốn nói, vì đó là cái nhục cho môn hộ phái Hành Sơn, nhưng việc đã xảy ra thế này, muốn giữ cũng không được nữa. Xin các vị bằng hữu cứ thẳng thắn phê bình chọ Đinh sư huynh và Lục sư huynh đâu? Mời hai vị xuất hiện đi!

Bỗng nghe trên nóc nhà mé Đông và mé Tây có tiếng người đáp lại:

- Được lắm!

Bóng vàng thấp thoáng, hai người đã đứng trước cửa sảnh đường. Khinh công của họ cũng hệt như khinh công của Phí Bân nhảy xuống vừa rồi. Người đứng ở mé Đông là một lão trọc, đầu nhẵn thín, bóng không có lấy một sợi tóc. Đây là nhị sư đệ Đinh Trọng của chưởng môn phái Tung Sơn. Mé Tây là một người ủ rũ như mắc bệnh lao, lưng gù, mặt bủng da vàng, trông chẳng khác kẻ nhịn đói bảy ngày chưa được ăn một bữa. Quần

hùng nhận ra hắn là một trong những nhân vật quan trọng nhất phái Tung Sơn hiện nay Hắn ngồi ghế thứ ba tên là Hoàng Diện Gia Cát Lục Bách.

Cả hai người cùng chắp tay nói:

- Xin chào Lưu tam gia cùng các vị anh hùng.

Đinh Trọng và Lục Bách là hai người lừng lẫy tiắng tăm trong võ lâm. Quần hùng đều đứng lên đáp lễ. Họ thấy những tên cao thủ phái Tung Sơn mỗi lúc một nhiều thì trong lòng ngấm ngầm lo ngại cho cục diện bữa nay cực kỳ nghiêm trọng và Lưu Chính Phong khó lòng tránh khỏi thất bại.

Định Dật sư thái nói:

- Lưu hiền đệ! Hiền đệ bất tất phải quan tâm. Việc thiên hạ đi đến chữ lý là cùng. Đừng thấy người nhiều thế mạnh mà sờn lòng. Chẳng lẽ bạn hữu các phái Thái Sơn, Hoa Sơn, Hằng Sơn đến đây giương mắt ra mà nhìn để mặc ai làm gì thì làm hay sao?

Câu nói này của mụ hiển nhiên ngụ ý cho phái Tung Sơn có ỷ mạnh khinh người thì phái Hằng Sơn mụ sẽ ra tay can thiệp mà bọn Thiên Môn đạo nhân, Nhạc Bất Quần cũng quyết không tự thủ bàng quan.

Lưu Chính Phong nhăn nhó cười nói:

- Vụ này nói ra càng thêm hổ thẹn. Nguyên là việc riêng về nội bộ phái Hằng Sơn của tiểu đệ mà khiến cho quý vị bằng hữu phải quan tâm. Lúc này trong lòng Lưu mỗ đã hiểu rõ hết. Đây chắc là Mạc sư huynh của tiểu đệ đã đưa ra cáo trạng với đại minh chủ phái Tung Sơn nói là Lưu mỗ làm nhiều điều sai quấy. Rồi các vị sư huynh phái Tung Sơn đến đây vấn tội. Được lắm! được lắm! Để Lưu mỗ đi nhận lỗi với Mạc sư ca là xong.

Lưu Chánh Phong Kết Bạn Tà Ma

Phí Bân đưa mục quang nhìn khắp nhà đại sảnh một vòng.

Luồng tinh quang của hắn tỏa ra thành một dây sáng chói. Hiển nhiên nội công hắn cực kỳ thâm hậu.

Hắn nói:

- Việc này có liên quan gì đến Mạc Đại tiên sinh? Vậy mời Mạc Đại tiên sinh ra đây để cho vấn đề được sáng tỏ.

Mấy câu này dứt lời, nhà đại sảnh yên lặng như tờ.

Sau một lúc khá lâu vẫn không thấy Tiêu Tương Dạ Mạc Đại tiên sinh xuất hiện.

Lưu Chính Phong nhăn nhó cười đáp:

- Sự bất hòa giữa sư huynh, sư đệ tại hạ là một điều mà mọi người trong võ lâm đều biết, vậy chẳng cần dấu diếm làm chỉ Tiểu đệ nhờ phúc ấm của tiền nhân để lại, trong nhà tương đối dư dật hơn, còn Mạc sư ca là người bần hàn. Đã là đạo bằng hữu thì vấn đề tiền tài là chuyện rất tầm thường, huống chi lại giữa tình sư huynh, sư đệ? Nhưng Mạc sư ca lại tỵ hiềm điều đó, tuyệt không bước chân đến nhà tại hạ. Sư huynh, sư đệ tại hạ có khi đến hàng mấy năm không nói chuyện, không gặp mặt nhau, nên bữa nay dĩ nhiên Mạc sư ca không tới đây. Trong lòng tại hạ không phục là ở chỗ minh chủ chỉ nghe lời một bên Mạc sư ca đã phái các vị sư huynh, sư đệ đến đây để đối phó với tại hạ. Cả vợ con Lưu mỗ cũng đều thành ra những tên tù tội dưới thềm. Như vậy.. không khỏi vì vấn đề nhỏ nhặt mà thành to

chuyện.

Phí Bân quay lại bảo Sử Đăng Đạt:

- Giơ cao cờ lệnh lên!

Sử Đăng Đạt vâng lời giơ cao cờ lệnh đưa về phía bên Phí Bân.

Phí Bân nét mặt nghiêm nghị nói:

- Lưu sư huynh! Công việc bữa nay không có liên quan gì đến Mạc Đại tiên sinh, chưởng môn phái Hành Sơn. Sư huynh đừng bắt quàng sang ỵ Tả minh chủ phái tiểu đệ tới đây để điều tra cho biết rõ mối liên quan giữa sư huynh và Đông Phương Bất Bại ở Ma giáo, có ngầm ngầm cấu kết gì với nhau không? Đồng thời có sắp đặt âm mưu để đối phó với Ngũ nhạc kiếm phái ta cũng như với các chính phái trong võ lâm đồng đạo hay không?

Hắn vừa nói câu này, quần hùng đều biến động thất sắc.

Nguyên Ma giáo chuyên làm khó dễ với quần hùng trong bạch đạo. Hai bên đã kết mối oan cừu hàng mấy trăm năm. Những vụ tranh chấp, chiến đấu vĩnh viễn không bao giờ hết và bên nào cũng có khi thắng khi bại. Trong hơn hai ngàn người hiện diện trong nhà đại sảnh ít ra có tới một nửa đã bị Ma giáo làm hại, hoặc anh cha bị giết, hoặc sư trưởng đã bị uổng mạng.

Vừa nghe đề cập tới Ma giáo, ai nấy đều nghiến răng căm hận. Nguyên nhân chính khiến cho Ngũ nhạc kiếm phái kết minh với nhau là để đối phó với Ma giáo.

Ta nên biết nội ngoại công Ma giáo luyện theo một đường lối riêng biệt, các danh môn chính phái tuy võ công cao cường mà vẫn không sao địch lại đối phương. Ma giáo giáo chủ là Đông Phương Bất Bại đã nổi tiếắng cao thủ đệ nhất hàng trăm năm nay chưa có ai bằng. Tên hắn là Bất Bại thực cũng không ngoa, vì từ lúc hắn luyện thành tuyệt nghệ chưa bị thua lần nào.

Đúng là một nhân vật phi thường.

Quần hùng nghe Phí Bân chỉ trích Lưu Chính Phong kết cấu với Ma giáo dĩ nhiên không khỏi động tâm. Họ chưa biết có phải là sự thực không, nhưng vụ này quả liên quan đến tính mạng thân gia của mọi người. Tấm lòng thân thiện đối với Lưu Chính Phong từ trước bỗng tiêu tan hết.

Lưu Chính Phong nói:

- Suốt đời tại hạ chưa từng gặp qua Đông Phương Bất Bại, giáo chủ Ma giáo một lần nào. Vậy thì những chuyện cấu kết, âm mưu từ đâu mà ra?

Phí Bân nghiêng đầu ngó Tam sư huynh Lục Bách để chờ y trả lời.

Lục Bách chậm rãi sẽ sàng nói:

- Lưu sư huynh! Tiểu đệ e rằng vụ này không phải hoàn toàn giả trá. Ở Ma giáo có một vị hộ pháp trưởng lão tên gọi tên gọi Khúc Dương, chẳng hiểu Lưu sư huynh có biết lão không?

Lưu Chính Phong vốn là người rất bình tĩnh, nhưng lão vừa nghe đến hai chữ Khúc Dương, sắc mặt lập tức biến đổi. Lão mím môi không trả lời.

Lão trọc đầu Đinh Trọng từ lúc vào nhà đại sảnh đến giờ chưa từng mở miệng, bây giờ bỗng lớn tiếng hỏi:

- Lưu sư huynh có quen biết Khúc Dương không?

Thanh âm hắn rất vang dội làm cho mọi người phải ù tai. Hắn đứng yên một chỗ không nhúc nhích, thế mà trong nháy mắt mọi người tưởng chừng như lão đột nhiên cao lên mấy thước và uy mãnh phi thường.

Lưu Chính Phong vẫn chưa trả lời. Mấy ngàn con mắt ngó chằm chặp vào mặt lão. Mọi người cho rằng lúc này Lưu Chính

Phong có trả lời hay không cũng vậy thôi. Lão ngậm miệng tức là mặc nhiên thừa nhận.

Hồi lâu Lưu Chính Phong mới gật đầu đáp:

- Đúng rồi! Tại hạ chẳng những quen biết Khúc Dương đại ca, y còn là người bạn tốt nhất, người tri kỷ duy nhất của tại hạ.

Trong nhà đại sảnh lập tức nhộn nhạo cả lên. Quần hùng bàn tán xôn xao. Mấy câu trả lời của Lưu Chính Phong đã ra ngoài sự tiên liệu của mọi người. Ai cũng đoán: nếu lão không chối cãi thì cũng chỉ bảo là mới gặp Khúc Dương một lần. Ngờ đâu lão lại nói toẹt ra đã thâm giao với một người trưởng lão của Ma giáo.

Nét mặt thoáng qua một nụ cười, Phí Bân nói:

- Lưu sư huynh thừa nhận như vậy là hay lắm! Đã là bậc đại trượng phu thì mình làm mình chịu. Lưu Chính Phong! Tả minh chủ đã vạch ra hai đường tùy ông bạn chọn lấy một.

Lưu Chính Phong tỉa hồ như không nghe thấy câu nói của Phí Bân. Mặt lão vẫn điềm nhiên, lão từ từ ngồi xuống cầm hồ rượu rót một chung đặt lên môi mà nhấp từ từ.

Quần hùng thấy Lưu Chính Phong vẫn thẳng thắn, không tỏ ra xúc động chút nào thì đủ biết định lực của lão cực kỳ cao thâm. Giữa lúc khẩn trương, lão vẫn bình tĩnh như không. Về đởm lược cũng như về võ công đều vào bậc thượng thặng mới đạt được tới trình độ này được. Hai bề mà khuyết một nhất định không xong.

Trong lòng mọi người lại càng ngấm ngầm bội phục.

Phí Bân dõng dạc nói:

- Tả minh chủ đã bảo Lưu Chính Phong là một nhân tài rất hiếm trong phái Hằng Sơn, chỉ vì nhất thời lầm lạc đi vào đường rẽ, kết giao với địch. Nếu y tự hối hận thì chúng ta đã là

người nghĩa hiệp há chẳng làm hay cho người để y trở lại đường chính? Nếu Lưu sư huynh chọn đường này thì hạn trong vòng một tháng sư huynh phải giết trưởng lão Khúc Dương đem đầu về nạp là mọi việc lầm lỗi từ trước đều bỏ đi, không nói tới nữa. Chúng ta vẫn giữ tình bằng hữu, nghĩa anh em.

Quần hùng nghĩ bụng:

- Hai phe chính tà chẳng thể đứng chung với nhau được. Bọn bàng môn tả đạo bên Ma giáo cùng những nhân vật nghĩa hiệp hễ thấy mặt nhau là chiến đấu đến kẻ sống người chết. Thế mà Tả minh chủ đòi Lưu Chính Phong phải giết Khúc Dương để biểu lộ lòng ngay thẳng thì chẳng qua là một điều yêu cầu đúng mức.

Lưu Chính Phong mặt thoáng qua một nụ cười thê lương đáp:

- Khúc đại ca cùng tại hạ mới gặp mặt lần đầu đã như tình cố cựu, ngỏ hết tâm sự cùng nhau giao kết. Thế mà y cùng tại hạ hội diện đến mười mấy lần rồi có khi nằm nói chuyện suốt đêm. Ngẫu nhiên đề cập đến chính kiến bất đồng về môn hộ, y vuốt bụng thở dài, nhận ra cuộc tranh đấu hai bên đều là vô vị. Tại hạ cùng Khúc đại ca kết giao với nhau chỉ ở chỗ nghiên cứu âm nhạc. Y là tay cao thủ về "Thấy huyền cầm", còn tại hạ say mê thổi tiêu. Khi hai người gặp nhau, phần lớn thời gian chỉ họa đàn thổi tiêu, chưa từng bàn đến võ công bao giờ.

Lão nói tới đây, tủm tỉm cười nói tiếp:

- Nếu các vị không tin thì Lưu Chính Phong này cả quyết hiện nay trên đời không ai gảy đàn bằng được Khúc đại cạ Còn về thổi tiêu, tại hạ cũng quyết không chịu đứng xuống hàng thứ hai. Khúc đại ca tuy người trong Ma giáo, nhưng tại hạ nghe tiếng đàn biết y tính tình cao khiết đáng là người bạn với Thanh

Phong Minh Nguyệt, Lưu Chính Phong này không những đem lòng bội phục mà còn ngưỡng mộ nữa. Lưu mỗ tuy là kẻ thất phu quê mùa, nhưng nhất định không chịu gia hại người quân tử.

Quần hùng càng nghe càng lấy làm kỳ. Không ai ngờ Lưu Chính Phong lại kết giao với Khúc Dương ở chỗ tiếng đàn điệu sáo. Trong lòng ai cũng không tin, song nghe y nói ra vẻ rất thành thực, tuyệt không có chút gì trá ngụy lại cho rằng trên chốn giang hồ đã nhiều kẻ sĩ đặc biệt thì việc Lưu Chính Phong say mê âm nhạc vào loại thanh sắc mê người cũng chẳng có chi là lạ.

Những người biắt rõ gốc ngọn phái Hành Sơn bụng bảo dạ:

- Những tay cao thủ truyền đời phái Hành Sơn đều thích âm nhạc. Hiện nay chưởng môn phái này là Mạc Đại tiên sinh, ngoại hiệu Tiêu Tương Dạ Vũ cũng thích hồ cầm nên mới có câu "Cầm trung tàng kiếm, kiếm phát cầm âm". Vậy Lưu Chính Phong từ chỗ ham mê thổi tiêu mà đi đến chỗ kết giao với Khúc Dương là một chuyện rất có thể đúng.

Phí Bân nói:

- Chuyện Lưu sư huynh cùng Khúc ma đầu do âm nhạc mà kết thân, Tả minh chủ biết rõ lắm. Người còn bảo: Bọn Ma giáo trong lòng hiểm độc khôn lường. Chúng biết rằng sau khi Ngũ nhạc kiếm phái kết minh với nhau, thế lực sẽ lớn vô cùng, bọn chúng khó lòng chống chọi được nên mới tìm thiên phương bách kế để phá hoại nội bộ, gây tình ly gián, bất luận bằng một phương diện nào. Đối với bọn đệ tử thanh niên, chúng dùng mỹ sắc để mà quyến rũ. Lưu sư huynh vốn là người nghiêm cẩn giữ mình, chúng không giở trò đó được, liền phái Khúc Dương là tay giỏi đàn đến lung lạc. Lưu sư huynh! Sư huynh mau mau

tỉnh ngộ! Bọn Ma giáo đã giết người bên ta không phải là ít mà sao sư huynh còn để chúng dùng cách quỷ quái làm cho mê hoặc? Lưu sư huynh đã biết chưa?

Định Dật sư thái nói:

- Phải rồi! Phí sư đệ nói đúng đó! Bọn Ma giáo thật là đáng sợ. Chẳng những võ công chúng thâm độc mà còn nhiều ngụy kế đa đoan khiến người ta không biết đâu mà đề phòng. Lưu sư đệ! Sư đệ là người chính nhân quân tử mắc lừa kẻ tiểu nhân ty tiện rồi. Việc này có gì quan hệ? Chúng ta nhất tề ra tay chém chết tên Khúc Dương ma đầu đó là xong chuyện. Ngũ nhạc kiếm phái ta như cây liền cành, không thể để bọn người tồi bại trong Ma giáo quyến rũ làm tổn thương đến nghĩa khí đồng đạo được.

Thiên Môn đạo nhân nói:

- Lưu sư đệ! Người quân tử làm điều lầm lỗi như mặt trời mặt trăng bị mây bao phủ ai cũng nhìn rõ. Biết lỗi lầm mà sửa đổi là điều rất hay. Sư đệ nên vung kiếm chặt đầu tên họ Khúc kia thì những người nghĩa hiệp đều giơ ngón tay lên ca ngợi" Lưu Chính Phong ở phái Hằng Sơn quả là một tay hảo hán biết phân biệt thiện ác". Chúng ta là bạn của sư đệ cũng được thơm lây.

Lưu Chính Phong không trả lời. Lão đưa mắt ngó vào mặt Nhạc Bất Quần hỏi:

- Nhạc đại ca! Đại ca là bậc quân tử hiểu rõ điều phải trái. Những cao nhân võ lâm ở đây bức bách tiểu đệ bán cả bằng hữu thì đại ca tính sao?

Nhạc Bất Quần đáp:

- Lưu hiền đệ! Nếu quả là bằng hữu thì bọn người võ lâm chúng ta phải chung lưng góp sức, dù chết cũng chẳng chau mày. Nhưng lão họ Khúc trong Ma giáo hiển nhiên bề ngoài thơn thớt nói cười nhưng bề trong nham hiểm giết người

không dao. Hắn tìm cách giao hảo với sư đệ thì là hành động rất thâm độc nguy hiểm. Nếu hạng người đó mà kể là bạn há chẳng ô nhục cho hai chữ "bằng hữu" ư? Cổ nhân vì đại nghĩa giết cả người thân. Người thân thích còn có lúc phải giết đi thì kể chi đến một tên đại ma đầu, sao còn coi là bằng hữu được?

Quần hùng nghe Nhạc Bất Quần lý luận xác đáng đều cất tiếng hoan hô nghe

- Lời nói của Nhạc tiên sinh thật là minh bạch! Đối với bằng hữu mới dùng lời nghĩa khí. Còn đối với kẻ địch thì phải giết cho hết sạch còn nói chi đến chuyện nghĩa khí?

Lưu Chính Phong buông một tiếng thở dài. Lão chờ cho mọi người yên tĩnh lại, mới từ từ lên tiếng:

- Lúc tại hạ bắt đầu giao kết với Khúc đại ca đã tiên liệu đến chuyện ngày nay rồi. Xét tình thế gần đây Ngũ nhạc kiếm phái ta đã xảy một trường tranh đấu khốc liệt với Ma giáo, một bên là sư huynh sư đệ đồng minh, một bên là bạn tri giao. Lưu mỗ chẳng biết đứng về bên nào, vì thế nên phải nghĩ ra hạ sách rửa tay gác kiếm để bá cáo cùng đồng đạo thiên hạ: Lưu mỗ từ đây phải rút lui khỏi võ lâm không nghe đến chuyện ân oán giết chóc trên chốn giang hồ, đặt mình ra ngoài vòng phiền lụy, đi làm một chức võ quan nhỏ bé. Lưu mỗ cũng biết thế là làm hoen ố thân mình để che tai mắt mọi người, ngờ đâu Tả minh chủ thần thông quảng đại, nước cờ của Lưu mỗ không qua được mắt y.

Quần hùng nghe nói mới tỉnh ngộ, bụng bảo dạ:

- Té ra vụ này Lưu Chính Phong rửa tay gác kiếm là có thâm ý này. Trước mình vẫn không hiểu vì lẽ gì một tay cao thủ phái Hành Sơn lại can tâm chịu đi làm chức quan cỏ rác đó.

Lưu Chính Phong giải thích xong, mọi người đều cho lão là

người có tiên kiến sáng suốt.

Phí Bân, Định Trọng, Lục Bách ba người đưa mắt nhìn nhau, ra chiều đắc ý nghĩ rằng :

- Giả tỷ Tả sư ca mà không khám phá ra được gian kế của hắn, ngăn cản kịp thời là hắn rút lui êm thấm.

Lưu Chính Phong lại nói:

- Ma giáo cùng đường lối nghĩa hiệp của chúng ta đã thành cừu địch tranh đấu không ngớt. Điều phải lẽ trái trong lúc nhất thời nói sao cho xiết? Lưu mỗ chỉ mong lui thoát khỏi những cuộc ác đấu gió tanh mưa máu, từ nay cáo lão hưởng thú lâm tuyền, thổi sáo, dạy con, làm một người lương dân yên phận thủ thường. Lưu mỗ tự nghĩ rằng mối tâm nguyện này chẳng có gì vi phạm đến quy củ bản môn cùng minh ước Ngũ nhạc kiếm phái.

Phí Bân cười lạt nói:

- Nếu ai cũng như Lưu sư ca gặp lúc nguy nan, lâm trận bỏ chạy há chẳng để bọn Ma giáo ngang dọc giang hồ rắc độc khắp nhân gian ư? Lưu sư huynh muốn đặt mình ra ngoài vòng phiền lụy nhưng lão ma đầu họ Khúc kia sao không chịu trí thân ngoại sự?

Lưu Chính Phong mỉm cười đáp:

- Khúc đại ca vừa nói cho tại hạ hay là đã lập lời trọng thệ trước tổ sư Ma giáo: từ đây trở đi y nhất định không can thiệp vào bất luận một cuộc tranh đấu nào giữa Ma giáo và bạch đạo. Người đã không xúc phạm ta thì ta cũng chẳng tội gì mà xúc phạm người.

Phí Bân cười ha hả nói:

- Giả tỷ bọn bạch đạo chúng ta xúc phạm hắn thì sao?

Lưu Chính Phong đáp:

- Khúc đại ca đã bảo: Y hết sức nhường nhịn quyết không cùng người tranh thắng và gắng sức điều giải mối hiềm khích hiểu lầm giữa hai bên. Khúc đại ca mới hôm qua đây còn nói với tại hạ: Lệnh Hồ Xung, đệ tử phái Hoa Sơn, bị thương nguy đến tính mạng, chính y đã ra tay cứu sống.

Mọi người nghe Lưu Chính Phong nói tới câu này đều vô cùng xúc động, nhất là bọn người phái Hoa Sơn, phái Hằng Sơn và phái Thanh Thành. Họ kề đầu ghé tai thì thầm bàn tán.

Nhạc Linh San ở phái Hoa Sơn không nhịn được cất tiếng hỏi:

- Lưu sư thúc! Đại sư ca của đệ tử hiện ở đâu? Có thật lão họ Khúc... Khúc tiền bối đã cứu trị cho y không?

Lưu Chính Phong đáp:

- Khúc đại ca nói vậy chắc không phải điều trá ngụy. Mai đây ngươi gặp Lệnh Hồ hiền điệt cứ hỏi y sẽ biết.

Phí Bân cười lạt nói:

- Cái đó có chi là lạ? Bọn Ma giáo đã tìm kế ly gián thì còn thủ đoạn nào chúng không lợi dụng? Chúng tìm thiên phương bách kế để lung lạc đệ tử phái Hoa Sơn. Ngay Lệnh Hồ Xung có khi vì thế mà đem lòng cảm kích, muốn đền đáp cái ơn cứu mạng cũng chưa biết chừng. Như vậy trong Ngũ nhạc kiếm phái ta lại thêm một tên loạn đồ.

Lưu Chính Phong giương cặp lông mày lên, ngang nhiên hỏi:

- Phí sư huynh! Sư huynh bảo lại thêm một tên loạn đồ. Chữ "lại" đó là có ý gì ?

Phí Bân đáp:

- Kẻ nào có tật giật mình. Lưu sư huynh đã biết rồi hà tất tiểu đệ phải nói cho rõ?

Lưu Chính Phong nói:

- Hừ! Thế thì Phí sư huynh trỏ thẳng Lưu mỗ là loạn đồ bản phái. Thiết tưởng vụ Lưu mỗ kết bạn là chuyện riêng, người ngoài chẳng thể can thiệp vào được. Lưu Chính Phong này không lừa thầy diệt tổ, gây họa cho môn phái, thì hai chữ "loạn đồ" xin niêm phong lại để kính hoàn cho sư huynh.

Lưu Chính Phong vốn là người ôn tồn lễ độ, như một tài chủ quê mùa. Lão vừa giống người giàu lại ra chiều có sĩ khí, nhưng lúc này đột nhiên hiển hiện hào khí bừng bừng, khác hẳn với lúc bình thường.

Quần hùng thấy Lưu Chính Phong ở vào tình thế cực kỳ bất lợi, vậy mà lão đưa ra luận điệu đối chọi sắc bén với Phí Bân, chẳng chịu nhường nhịn chút nào thì không khỏi sinh lòng bội phục lão là người có đởm lược.

Phí Bân nói:

- Thắ là Lưu sư huynh không chịu theo đường lối thứ nhất đi giết tên đại ma đầu Khúc Dương hay sao?

Lưu Chính Phong đáp:

- Nếu Tả minh chủ đã có hiệu lệnh thì Phí sư huynh cứ động thủ hạ sát toàn gia Lưu mỗ đi là xong.

Phí Bân hỏi:

- Lưu sư huynh đừng ỷ thế mình mạnh mà chẳng sợ hãi ai. Sư huynh tưởng trong nhà đã có nhiều anh hùng hảo hán đến làm tân khách thì Ngũ nhạc kiếm phái ta phải sợ sệt, không dám thanh lý nội bộ chăng ?

Dứt lời hắn vẫy tay gọi Sử Đăng Đạt:

- Lại đây!

Sử Đăng Đạt dạ một tiếng rồi tiến lên ba bước.

Phí Bân đón lấy cây ngũ sắc lệnh kỳ trong tay gã, giơ cao lên tuyên bố:

- Lưu Chính Phong hãy nghe đây! Tả minh chủ có lệnh truyền trong vòng một tháng mà ngươi không chịu giết Khúc Dương thì lập tức Ngũ nhạc kiếm phái phải thanh toán nội bộ để khỏi có mối lo về sau. Đã nhỏ cỏ phải nhổ tận gốc, quyết chẳng dung tình. Ngươi hãy nghĩ kỹ đi.

Lưu Chính Phong nở một nụ cười thê thảm nói:

- Lưu mỗ kết bạn cốt ở chỗ lấy gan mật đối xử với nhau, khi nào giết bạn để giữ thân mình. Tả minh chủ đã không chịu lượng thứ cho Lưu Chính Phong này thế cô lực bạc thì chống chọi với Tả minh chủ thế nào được? Phái Tung Sơn của sư huynh đã bố trí đâu đấy rồi, có khi đã mua cả quan tài cho Lưu mỗ nữa. Phí sư huynh muốn động thủ thì động thủ ngay đi còn đợi đến bao giờ?

Phí Bân phất cờ dõng dạc ra lệnh:

- Thiên Môn sư bá phái Thái Sơn! Nhạc sư thúc phái Hoa Sơn! Định Dật sư thái phái Hằng Sơn! Các vị sư thúc, sư điệt phái Hành Sơn! Tả minh chủ đã dặn: Trước nay hai phái chính tà thù sâu tựa bể chẳng đội trời chung. Lưu Chính Phong phái Hành Sơn cấu kết với giặc, giúp kẻ cừu thù. Đã là Ngũ Nhạc đồng môn đều phải ra tay giết đi. Ai tuân lệnh phải đứng sang mé tả.

Thiên Môn đạo nhân đứng dậy trước tiên rảo bước đi sang mé tả. Lão nhìn thẳng chứ không ngó Lưu Chính Phong.

Nguyên sư phụ Thiên Môn đạo nhân mất mạng về tay một vị nữ trưởng lão Ma giáo, nên lão căm hận phái này thấu xương. Lão đi sang mé tả, bọn đệ tử dưới trướng cũng đi theo liền.

Kế đến Nhạc Bất Quần cũng đứng lên nói:

- Lưu hiền đệ! Hiền đệ chỉ gật đầu một cái là Nhạc Bất Quần sẽ phụ trách việc thu xếp Khúc Dương được chăng? Hiền đệ bảo bậc đại trượng phu không thể tội lỗi với bạn, chẳng lẽ trong thiên hạ chỉ có mình Khúc Dương là bạn thôi hay sao? Ngũ nhạc kiếm phái ta đây không phải là bạn của hiền đệ ư? Mấy ngàn vị anh hùng hảo hán, đồng đạo võ lâm nghe tin Lưu hiền đệ rửa tay gác kiếm đã chẳng quản đường xá xa xôi ngàn dặm tới đây thì tấm lòng thành của các vị cầu chúc cho hiền đệ đã tỏ rõ mối tình giao hảo. Dù Khúc Dương có ngón đàn hay chẳng lẽ hiền đệ vì hắn để toàn gia bị mất mạng ư? Các sư hữu Ngũ nhạc kiắm phái cùng trăm ngàn vị đồng đạo võ lâm góp lại không bằng một mình Khúc Dương hay sao?

Lưu Chính Phong từ từ lắc đầu đáp:

- Nhạc sư huynh! Sư huynh đã đọc sách hiển nhiên hiểu rõ bậc đại trượng phu có những việc không thể làm được. Mấy lời vàng ngọc mà sư huynh khuyên can Lưu mỗ rất lấy làm cảm kích. Người ta bức bách Lưu mỗ sát hại Khúc Dương, việc đó Lưu mỗ nhất định không thể làm được. Vì việc này cũng tỷ như người ta bức bách Lưu mỗ gia hại Nhạc huynh hoặc bất cứ một vị bằng hữu nào ở đây. Vậy Lưu mỗ dù có toàn gia gặp nạn cũng quyết không dám gật đầu. Khúc đại ca thâm giao với tiểu đệ, đó là một điều chắc chắn, cũng như Nhạc huynh là một vị hảo hữu của Lưu mỗ. Nếu Khúc đại ca đưa ra đề nghị ám hại một vị bằng hữu nào trong Ngũ nhạc kiếm phái ta thì Lưu mỗ sẽ khinh bỉ y và tuyệt giao với y ngay.

Lưu Chính Phong nói mấy câu này với một giọng chí thành quần hùng không khỏi ngẩn ngơ.

Ta nên biết người võ lâm lấy nghĩa khí làm trọng. Lưu Chính Phong cố bảo toàn mối giao tình với Khúc Dương khiến cho các

hán tử giang hồ đều ngấm ngầm thán phục.

Nhạc Bất Quần lắc đầu nói:

- Lưu hiền đệ! Hiền đệ nói thế là sai! Lưu hiền đệ giữ vẹn nghĩa khí bằng hữu khiến cho người ta bội phục thiệt, nhưng hiền đệ bất luận chính tà, không chia phải trái. Bọn Ma giáo làm ác đã nhiều, tàn hại nhiều chính nhân quân tử trên chốn giang hồ, cùng lương dân vô tội. Thế mà Lưu hiền đệ chỉ vì tiếng đàn, tiếng sáo hợp trong lúc nhất thời, nỡ đem cả tính mạng toàn gia giao cho y thì là hiểu lầm hai chữ "nghĩa khí".

Lưu Chính Phong cười lạt nói:

- Nhạc đại ca! Đại ca không thích âm nhạc nên không hiểu ý tứ của tiểu đệ. Về ngôn ngữ, văn tự còn có thể trá ngụy, nhưng tiếng đàn tiếng tiêu là tiếng nói tự cõi lòng, chẳng ai có thể giả mạo được. Tiểu đệ và Khúc đại ca kết bạn với nhau xướng họa đàn sáo, tâm giao thông. Tiểu đệ xin lấy tính mạng toàn gia ra mà bảo đảm: Khúc đại ca là người trong Ma giáo nhưng tuyệt không có chút tâm địa tà ác của môn phái y.

Nhạc Bất Quần buông tiếng thở dài, từ từ đi đến bên Thiên Môn đạo nhân.

Bọn Lao Đức Nặc, Nhạc Linh San, Lục Đại Hữu đều theo lão ngay.

Định Dật sư thái đưa mắt nhìn Lưu Chính Phong hỏi:

- Từ nay phải kêu hiền đệ bằng Lưu hiền đệ hay gọi thẳng tên Lưu Chính Phong?

Lưu Chính Phong nở một nụ cười tê tái đáp:

- Lưu Chính Phong này sẽ mất mạng trong khoảng khắc. Từ đây sư thái không còn kêu đến Lưu mỗ nữa.

Định Dật sư thái chắp hai tay để trước ngực thở dài cất tiếng

niệm:

- A Di Đà Phật.

Rồi mụ từ từ đi tới bên Nhạc Bất Quần, miệng nói:

- Ma quỷ ám chướng! Thật là tội nghiệt!

Bọn đệ tử dưới trướng theo mụ qua một bên.

Phí Bân dõng dạc nói:

- Đây là việc của một mình Lưu Chính Phong không liên can gì đến các đệ tử khác phái Hành Sơn. Vậy bọn đệ tử phái Hành Sơn không cam tâm phụ trợ nghịch đồ thì phải mau mau qua mé bên tả.

Trong nhà đại sảnh yên lặng như tờ...

Vì Bạn Vàng Toà n Gia Mắc Nạn

Hồi lâu, một hán tử thanh niên nghẹn ngào lên tiếng:

- Lưu sư bá! Bọn đệ tử cam đành đắc tội với sư bá.

Rồi hơn 30 tên đệ tử phái Hành Sơn sang đứng bên quần ni phái Hằng Sơn.

Bọn này toàn là những hạng sư điệt Lưu Chính Phong còn những nhân vật trực thuộc lão thì không ai bỏ đi.

Phí Bân lại giục:

- Những đệ tử thân truyền của Lưu môn cũng qua mé tả hết đi.

Hướng Đại Niên dõng dạc nói:

- Bọn đệ tử chịu ân nặng của sư môn, nay gia sư gặp nạn vậy nguyện cùng sống chết với ân sư.

Lưu Chính Phong nước mắt chạy quanh nói:

- Hay lắm! Hay lắm! Đại Niên! Ngươi nói vậy cũng khiến cho sư phụ đây được hả lòng. Nhưng các ngươi qua bên đó đi! Việc sư phụ kết bạn không liên can gì đến các ngươi cả.

Mễ Vi Nghĩa rút thanh trường kiếm đánh soạt một cái nói:

- Một ngành Lưu môn không thể địch lại Ngũ nhạc kiếm phái. Bữa nay chỉ còn cái chết mà thôi. Ai định gia hại ân sư thì trước hết hãy giết Mễ Vi Nghĩa này đã.

Gã nói xong lạng người ra đứng chắn trước mặt Lưu Chính Phong.

Phí Bân cười gằn nói:

- ánh lửa đom đóm mà cũng muốn lập lòe ư?

Hắn giơ tay trái lên. Véo một tiếng, một tia sáng bạc vọt ra nhanh như tên.

Lưu Chính Phong giật mình kinh hãi, đẩy Mễ Vi Nghĩa một cái, hất ra mé tả. Tia sáng bạc nhằm bắn ngay tới trước mặt lão.

Hướng Đại Niên hốt hoảng nhảy ra đỡ đòn cho sư phụ.

Bỗng gã la lên một tiếng. Mũi ngân trâm bắn trúng vào trái tim, gã chết ngay lập tức.

Lưu Chính Phong vươn tay trái ra nắm lấy thi thể gã. Lão sờ mũi thấy đã tắt hơi liền quay sang bảo Đinh Trọng:

- Đinh lão nhị! Phái Tung Sơn nhà lão đã hạ thủ trước giết chết đệ tử của ta rồi!

Đinh Trọng nói:

- Đúng đó! Đúng đó! Bọn ta động thủ trước thì đã sao?

Lưu Chính Phong nhấc bổng thi thể Hướng Đại Niên lên vận nội lực vào để liệng về phía Đinh Trọng.

Đinh Trọng vừa nhìn cách vận kình lực của đối phương đã biết rằng nội công của phái Hành Sơn có chỗ độc đáo. Lưu Chính Phong lại là tay cao thủ hạng nhất phái Hành Sơn thì thế liệng ra không phải tầm thường. Hắn liền ngấm ngầm đề tụ nội lực chuẩn bị đón lấy xác chết để hất ngược lại

Ngờ đâu Lưu Chính Phong nhấc xác chết lên, rõ ràng nhắm liệng về phía trước, nhưng đột nhiên người lão chênh chếch đi, giơ hai tay lên liệng xác Hướng Đại Niên vào trước ngực Phí Bân. Cử động này cực kỳ mau lẹ mà Phí Bân đang lúc bất ngờ, hắn vội giơ thẳng song chưởng lên vận kình lực vào để ngăn chặn xác chết liệng tới.

Giữa lúc ấy hắn thấy hai cánh tay tê chồn thì ra đã bị Lưu Chính Phong điểm huyệt.

Lưu Chính Phong ra một chiêu thành công, liền vươn tay trái ra cướp lấy cây cờ lệnh trong tay Phí Bân. Tay phải rút kiếm chí vào yết hầu hắn, bỏ mặc cho xác Hướng Đại Niên rớt xuống đất. Động tác của Lưu Chính Phong biến hóa mau lẹ đến nỗi Phí Bân bị kiềm chế, cờ lệnh bị cướp rồi mọi người mới nhìn thấy và hiểu mưu thâm của lão.

Lưu Chính Phong thi triển công phu này là một tuyệt chiêu của phái Hành Sơn kêu bằng "Bách biến thiên ảo Hành Sơn vân vụ thập tam thức". Mọi người nghe thấy tên này từ lâu nhưng đây là lần đầu được mở rộng tầm mắt.

Bọn Thiên Môn đạo nhân, Nhạc Bất Quần tuy đã nghe tiếng lớn của "Bách biến thiên ảo Hành Sơn vân vụ thập tam thức" từ lâu, có khi đã thấy đệ tử phái này sử dụng lúc lâm địch, nhưng đến độ xuất quỷ nhập thần như Lưu Chính Phong thì chưa được thấy bao giờ, nên ai cũng thán phục, nhất là Phí Bân, một tay cao thủ phái Tung Sơn, bản lãnh chẳng kém gì Lưu Chính Phong. Nay hắn thấy Lưu Chính Phong ra đòn mới biết là ghê gớm.

Công phu "Bách biến thiên ảo Hành Sơn vân vụ thập tam thức" là do một vị cao thủ đời trước phái Hành Sơn sáng chế ra. Vị cao thủ đó thường đi phô diễn hí kịch khắp nơi trên chốn giang hồ làm kế sinh nhai. Hí pháp này thanh đông kích tây như hư như thực biến ảo khôn lường để che tai mắt mọi người. Lúc lão tuổi già võ công càng cao, bí pháp biến ảo càng tăng tiến. Lão dùng công phu nội gia để thi triển biến pháp, ai trông thấy cũng phải khen là kỳ tuyệt. Về sau lão đem bí pháp biến ảo đưa vào bản lãnh võ công rồi "ngũ hoa bát môn" đi tới chỗ vô

cùng xảo diệu. Khi lão sáng chế võ công này chỉ là cách làm trò du hí cho mình, không ngờ truyền đến đời sau nó lại thành một trong ba đại tuyệt kỷ của phái Hành Sơn. Công phu này biến hóa tuy quái lạ, nhưng lúc lâm địch cũng không bổ ích gì mấy, vì những tay cao thủ ra chiêu họ đề phòng nghiêm mặt, môn hộ toàn thân giữ không sơ hở mà chiêu này chỉ cốt lòe mắt mọi người, nên sử dụng khó thành công. Vì thế khi phái Hành Sơn truyền thụ võ công cho môn đồ vẫn coi thường công phu này. Nếu đồ đệ là người nông nổi nhẹ dạ thì không được truyền thụ để họ tránh khỏi cái nạn chuyên về hư ảo mà khiếm khuyết công phu thực lực.

Lưu Chính Phong là con người thâm trầm ít nói. lão học được công phu này ở nơi sư phụ rồi mà thường ngày chưa từng dùng tới. Nay gặp lúc cấp bách lão mới sử dụng, ai ngờ một chiêu đã thành công, kiềm chế ngay được một tên cao thủ nổi tiếng phái Tung Sơn là Phí Bân.

Lưu Chính Phong tay phải giơ cây lệnh cờ của Ngũ nhạc kiếm phái lên, tay trái dí trường kiắm vào yết hầu Phí Bân dằn giọng nói:

- Đinh sư huynh! Lục sư huynh! Lưu mỗ cả gan cướp cây Ngũ Nhạc lệnh kỳ chỉ là để năn nỉ với hai vị.

Đinh Trọng cùng Lục Bách đưa mắt nhìn nhau nghĩ thầm:

- Phi sư đệ đã bị lão ám toán, bây giờ mình đành hãy nghe xem lão nói gì.

Đinh Trọng nghĩ vậy liền hỏi:

- Năn nỉ điều chi?

Lưu Chính Phong đáp:

- Lưu mỗ năn nỉ hai vị chuyển bẩm lên Tả minh chủ chuẩn

cho Lưu mỗ được toàn gia quy ẩn, từ đây không can dự đến bất cứ việc gì trong võ lâm. Lưu mỗ cùng Khúc đại ca cũng bắt đầu từ hôm nay không gặp nhau nữa. Đồng thời Lưu mỗ xin chia tay... cùng các vị sư huynh cùng bằng hữu. Lưu mỗ dắt díu gia nhân cùng đệ tử xa chạy cao bay, còn sống ngày nào cũng không bước chân vào đất trung nguyên nữa.

Đinh Trọng ngần ngừ một chút rồi nói:

- Ta cùng Lục sư đệ không có quyền giải quyết việc này mà phải chờ chỉ thị của Tả sư ca định đoạt.

Lưu Chính Phong nói:

- Hai vị chưởng môn phái Thái Sơn và Hoa Sơn đã có ở đây, Định Dật sư thái phái Hằng Sơn có thể đại diện cho chưởng môn là sư tỷ của ỵ Ngoài ra các anh hùng hảo hán cũng đều chứng kiến, tưởng là đủ lắm.

Lão đảo mắt nhìn vào mặt mọi người rồi trầm giọng nói tiếp:

- Lưu mỗ năn nỉ cùng các vị bằng hữu cho Lưu mỗ được vẹn toàn nghĩa bạn bè và giữ cho gia nhân cùng đệ tử được chu toàn.

Định Dật sư thái là người bề ngoài cứng rắn nhưng bề trong lại rất ôn hòa. Mụ nóng tính mà lòng dạ hiền từ, lên tiếng trước:

- Thế là hay lắm! Chúng ta không bị tổn thương đến hòa khí đồng đạo. Đinh sư huynh! Lục sư huynh! Chúng ta nên ưng thuận lời yêu cầu của Lưu hiền đệ đi! Y đã thôi kết giao với người Ma giáo lại tránh xa trung nguyên thì khác gì trên cõi đời này không còn có y nữa. Hà tất phải giết người cho thêm tội nghiệt?

Thiên Môn đạo nhân cũng gật đầu nói:

- Thế là phải! Nhạc hiền đệ! Hiên đệ tính sao? Lưu hiền đệ lời

nói coi trọng bằng non. Y đã hứa như vậy chúng ta có thể tin được lắm. Nào Lưu hiền đệ hãy buông Phí hiền đệ ra chúng ta uống chung rượu giải hòa. Sáng sớm mai hiền đệ nên đưa gia quyến cùng đệ từ rời khỏi thành Hành Sơn ngay.

Lục Bách cất giọng âm trầm nói:

- Hai vị chưởng môn Thái Sơn và Hoa Sơn đã nói vậy, Định Dật sư thái cũng hết sức cởi mở cho Lưu Chính Phong, bọn tại hạ khi nào dám trái các vị? Có điều Phí sư đệ phái Tung Sơn bị Lưu Chính Phong ám toán mà bọn tiểu đệ cũng ưng thuận thì không khỏi mang tiếng với đồng đạo giang hồ là phái Tung Sơn bị Lưu Chính Phong uy hiếp nên đành phải cúi đầu hàng phục. Thế thì còn chi là thể diện cho phái Tung Sơn.

Định Dật sư thái nói:

- Đây là Lưu hiền đệ năn nỉ phái Tung Sơn chứ có phải uy hiếp đâu? Vậy danh từ "cúi đầu hàng phục" kể cũng quá đáng.

Lục Bách hắng giọng một tiếng rồi nói:

- Địch Tu! Chuẩn bị đi!

Gã đệ tử phái Tung Sơn tên gọi Địch Tu đứng ở đằng sau người con lớn của Lưu Chính Phong dạ một tiếng rồi nhẹ nhàng chí mũi đoản kiếm trong tay qua làn da sau lưng Lưu công tử.

Lục Bách vẫn giữ giọng âm trầm nói:

- Lưu Chính Phong! Ngươi muốn năn nỉ thì theo chúng ta lên núi Tung Sơn ra mắt Tả minh chủ để năn nỉ với người. Chúng ta vâng mệnh minh chủ không thể tự quyết định được. Ngươi trả trả lệnh cờ tức khắc và buông tha Phí sư đệ ngay đi.

Lưu Chính Phong nở một nụ cười thê thảm nhìn con hỏi:

- Hài nhi! Ngươi có sợ chết không?

Lưu công tử đáp:

- Hài nhi đã nghe lời gia gia quyết không sợ chết.

Lưu Chính Phong nói:

- Thế thì hay lắm!

Lục Bách quát lên:

- Giết đi!

Địch Tu liền phóng kiếm về phía trước suốt qua sau lưng thấu vào trái tim Lưu công tử. Thanh đoản kiếm vừa rút ra, Lưu công tử té xuống liền, máu tươi trào ra như suối.

Lưu phu nhân thét lên một tiếng nhảy xổ về phía thi thể con mình.

Lục Bách lại quát lên:

- Giết đi!

Địch Tu giơ kiếm lên phóng tới. Thanh kiếm lại đâm vào sau lưng Lưu phu nhân.

Định Dật sư thái cả giận vung chưởng lên đánh Địch Tu và thóa mạ:

- Thật là quân cầm thú!

Đinh Trọng nhảy lại phóng chưởng ra nghinh địch. Song chưởng gặp nhau, nhưng chưởng lực của sư thái yếu hơn, mụ phải lùi lại ba bước.

Mụ lợm giọng máu trào lên miệng. Nhưng bản tính cương cường hiếu thắng, mụ nuốt máu xuống chứ không thổ ra.

Đinh Trọng tủm tỉm cười nói:

- Đa tạ sư thái đả nhẹ đòn.

Nguyên Định Dật sư thái không sở trường về chưởng lực, huống chi phát chưởng này mụ phóng ta để đánh Địch Tu là kẻ dưới, mụ không vận toàn lực. Còn chưởng lực Đinh Trọng thì

thế mạnh bằng lay non dốc biển. Định Dật sư thái bị thương nôn huyết, mụ tức quá toan phóng phát chưởng thứ hai. Nhưng lúc vận nội lực thấy huyệt đan điền đau như dao cắt thì biết là mình đã bị thương trầm trọng, hiện không còn đủ sức chống đối nữa.

Mụ hầm hầm vẫy tay nói:

- Chúng ta đi thôi!

Rồi rảo bước đi ra cổng lớn. Bọn quần ni dưới trướng theo mụ đi luôn.

Lục Bách lại quát lên:

- Giết nữa đi!

Hai tên đệ phái Tung Sơn lại phóng đoản kiếm giết chết hai tên đệ tử nhà họ Lưu.

Lục Bách lớn tiếng:

- Đệ tử Lưu môn hãy nghe đây! Tên nào muốn sống thì quỳ xuống năn nỉ kể tội Lưu Chính Phong ta sẽ tha chết cho.

Con gái Lưu Chính Phong là Lưu Tinh căm giận quát mắng:

- Quân gian tặc kia! Phái Tung Sơn các ngươi còn gian ác gấp trăm ngàn lần Ma giáo.

Luc Bách thét:

- Giết đi!

Vạn Thái Bình giơ trường kiếm lên chém sã bả vai bên hữu thẳng xuống Lưu Tinh.

Sử Đăng Đạt cùng bọn đệ tử phái Tung Sơn cũng chém mỗi tên một nhát. Bao nhiêu đệ tử phái Hành Sơn đã bị điểm huyệt kiềm chế rồi, bây giờ bị giết sạch.

Quần hùng trong nhà đại sảnh, tuy đều đã trải qua nhiều

trận đao kiếm mà thấy vụ giết chóc thê thảm này cũng không khỏi kinh tâm động phách.

Có mấy vị anh hùng tiền bối muốn đứng ra ngăn cản nhưng phái Tung Sơn động thủ quá lẹ, chỉ chần chờ một chút là thây chết đã nằm ngổn ngang khắp sảnh đường.

Mọi người tự nhủ:

- Trước nay chính tà không thể chung sống. Cử động này của phái Tung Sơn tuy tàn bạo, nhưng không phải để báo thù riêng với Lưu Chính Phong mà là vì mục đích đối phó với Ma giáo, vậy họ có ra tay tàn nhẫn một chút cũng không phải là đại tội. Hơn nữa phái Tung Sơn đã kiềm chế toàn cục, cả Định Dật sư thái phái Hằng Sơn danh tiếng lẫy lừng cũng cúp đuôi bỏ đi.

Còn Thiên Môn đạo nhân, Nhạc Bất Quần là những tay cao thủ hơn đều không lên tiếng.

Đây là việc riêng của Ngũ nhạc kiếm phái, mình là người ngoài can thiệp vào làm chi?

Nếu miễn cưỡng xuất đầu tất khó lòng tránh khỏi cái họa sát thân. Chi bằng tự giữ lấy mình mới là người trí.

Bọn đệ tử Lưu môn bị giết sạch rồi chỉ còn lại đứa nhỏ tên gọi Lưu Cần mà Lưu Chính Phong rất yêu dấu.

Thằng nhỏ này năm nay 15 tuổi. Gã mặt thanh mày sáng, thông minh lanh lợi.

Hoàng Diện Gia Cát Lục bách đã tra rõ minh bạch biết Lưu Chính Phong cực kỳ sủng ái đứa con nhỏ này.

Hắn dùng gã để đưa ra ngón đòn tối hậu với Lưu Chính Phong, liền quay lại bảo Sử Đăng Đạt:

- Ngươi thử hỏi thằng nhỏ đó xem gã đã chịu van lơn xin tha chưa? Nếu không thì cắt mũi xẻo tai trước rồi móc mắt sau để gã

phải đau khổ muôn vàn.

Sử Đăng Đạt dạ một tiếng, đoạn quay lại hỏi Lưu Cần:

- Ngươi có van xin không?

Lưu Cần sợ quá mặt tái mét, toàn thân run bần bật.

Lưu Chính Phong an ủi gã:

- Hảo hài tử! Con hãy coi gương anh chị con chết một cách oanh liệt là thế! Bây giờ dù họ có giết con thì cứ việc mà giết can chi phải sợ hãi?

Lưu Cần giọng run run nói:

- Nhưng... nhưng.. gia gia ơi!.. Họ lại xẻo mũi... móc mắt... hài nhi.

Lưu Chính Phong cười ha hả nói:

- Đã đến nước này, chẳng lẽ ngươi còn hòng họ buông tha chúng ta nữa ư?

Lưu Cần ấp úng:

- Gia gia ơi!... Gia gia chịu lời chịu giết... Khúc bá bá...

Lưu Chính Phong tức quát mắng:

- Thằng tiểu súc sinh kia! Không được nói bậy! Mi bảo sao?

Sử Đăng Đạt khoa lưỡi kiếm vào trước mũi Lưu Cần nói:

- Tiểu tử! Nếu mi không quỳ xuống năn nỉ thì lưỡi kiếm này hớt mũi mi ngay tức khắc. Nào... Một... Hai... Ba...

Sử Đăng Đạt vừa đếm dứt tiếng "ba", Lưu cần co gối quỳ mọp ngay xuống, van lơn:

- Đừng.. giết cháu...

Lục Bách cười nói:

- Hay lắm! Mi muốn chúng ta buông tha cũng chẳng khó gì. Ta chỉ cần mi tố cáo trước các vị anh hùng thiên hạ hiện diện ở

đây những điều lầm lỗi của Lưu Chính Phong mà thôi.

Lưu Cần đăm chiêu ngó phụ thân bằng cặp mắt đầy vẻ van lơn.

Lưu Chính Phong vốn người rất bình tĩnh. Vợ con lão bị thảm tử trước mắt mà da mặt vẫn không rung động chút nào. Thế mà bây giờ lão không nén nổi cơn tức giận, lớn tiếng quát:

- Tiểu súc sinh! Mi hành động hèn nhát như vậy thì còn mặt mũi nào trông thấy mẫu thân mi nữa?

Lưu Cần đưa mắt ngó mẫu thân, ca ca cùng tỷ tỷ nằm chết trên vũng máu. Một mặt Sử Đăng Đạt vẫn tiếp tục khoa kiếm vào trước mũi làm cho gã sợ đến vỡ mật.

Gã nhìn Lục Bách năn nỉ:

- Xin lão gia tha cho cháu... tha cả gia gia cháu nữa.

Lục Bách nói:

- Gia gia mi cấu kết với quân ác nhân trong Ma giáo... như vậy có được không? Mi thử nói nghe!

Lưu Cần khẽ lắp bắp:

- Không... không được.

Lục Bách nói:

- Hạng người như vậy có đáng giết đi không?

Lưu Cần cúi đầu xuống không dám trả lời.

Lục Bách nói:

- Thằng lỏi này không chịu nói. Chém phứt gã đi cho rồi!

Sử Đăng Đạt dạ một tiếng. Nhưng hắn biết Lục Bách nói câu đó là cốt hăm dọa thằng nhỏ chứ không phải giết thật. Hắn vung kiếm lên như cốt hă cốt

Lưu Cần vội nói:

- Nên.. nên giết.

Lục Bách nói:

- Hay lắm! Từ đây trở đi mi không phải là người phái Hành Sơn mà cũng không phải là con Lưu Chính Phong nữa. Ta tha mạng cho mi đó.

Lưu Cần vẫn quỳ mọp dưới đất. Hai đùi gã nhũn ra không đứng dậy được.

Quần hùng nhìn cảnh tượng này cũng lấy làm xấu hổ thay, không nhịn được. Có người quay đầu nhìn ra chỗ khác.

Lưu Chính Phong buông tiếng thở dài nói:

- Họ Lục kia! Thế là ngươi thắng rồi!

Lão vung tay phải liệng cây cờ về phía Lục Bách. Đồng thời chân trái đá hất Phí Bân ra, dõng dạc nói:

- Lưu mỗ nay đã thân danh tan nát, thôi chẳng giết người làm chi nữa.

Tay trái cầm ngang thanh kiếm đưa lên cổ toan tự vẫn.

Giữa lúc ấy, trước thềm đột nhiên có bóng người áo đen xuất hiện. Người này hành động nhanh như cơn gió thoảng.

Y vươn tay chụp lấy cổ tay trái Lưu Chính Phong quát lên:

- Người quân tử báo thù không phải chỉ trong một lúc mà sau mười năm cũng vẫn chưa muộn. Chúng ta đi đi!

Tay phải y khoa về phía sau thành một đường vòng tròn kéo Lưu Chính Phong hấp tấp chạy đi.

Lưu Chính Phong nói:

- Khúc đại ca... đại ca...

Nguyên người áo đen này chính là Khúc Dương, trưởng lão Ma giáo.

Lưu Chính Phong chưa dứt lời Khúc Dương đã gạt đi:

- Đừng nói nhiều nữa.

Y tăng gia kình lực vào chân vừa chạy được ba bước thì bọn Đinh Trọng, Lục Bách, Phí Bân ba người sáu chưởng đồng thời phóng ra nhằm đánh tới sau lưng hai người.

Khúc Dương biết trong Lưu Phủ có rất nhiều tay cao thủ mà người nào cũng coi Ma giáo là tử thù. Nếu để họ xúm xít lại thì khó lòng thoát thân được. Y liền thét lên giục Lưu Chính Phong:

- Chạy lẹ đi!

Y vừa nói vừa đưa tay ra đẩy Lưu Chính Phong đi, đồng thời y vận nội kình sau lưng ra để chịu đựng phát chưởng của bọn Đinh Trọng, Lục Bách, Phí Bân.

Sầm một tiếng vang lên phát chưởng của ba tay đại cao thủ tận lực phóng tới hất người Khúc Dương bay ra ngoài.

Khúc Dương tuy là tay võ công cao cường nhưng chưởng lực của ba tay đại cao thủ phái Tung Sơn cũng ghê gớm vô cùng. Bị trúng chưởng lực của một người còn khó lòng chống chọi được huống chi cả sáu chưởng cùng đánh ra.

Khúc Dương oẹ lên một tiếng, miệng phun máu tươi. Lão xoay tay lại vung lên một cái. Một nắm mũi kim đen liệng ra như mưa.

Đinh Trọng vội la lên:

- "Hắc huyết thần trâm"! Tránh cho mau!

Lão hốt hoảng né sang một bên.

Quần hùng thấy Khúc Dương liệng những mũi kim đen sì và đã được nghe từ lâu đại danh về "Hắc huyết thần trâm" của Ma giáo nên chẳng ai là không kinh hãi. Kẻ lui người tránh nhộn nhạo cả lên.

Vậy mà vẫn còn nghe thấy những tiếng kêu thất thanh:

- Úi chao!

- Nguy to rồi!

Mười mấy người đồng thanh la hoảng.

Nguyên trong sảnh đường đông đặc những người mà "Hắc huyết thần trâm" liệng ra vừa nhiều vừa mau lẹ.

Số người bị trúng độc trâm gây ra tình trạng hỗn loạn.

Khúc Dương cùng Lưu Chính Phong thừa cơ trốn biệt.

Khúc Tiếu Ngạo Từ Đây Bặt Tiếng

Đây nhắc lại Lệnh Hồ Xung tuy bị kiếm thương trầm trọng nhưng được ngoài rịt "Thiên hương đoạn tục giao" và trong uống "Bạch Vân hùng đởm hoàn" là những thánh dược rất thần hiệu của phái Hằng Sơn nên rất mau lành. Hơn nữa Lệnh Hồ Xung đang thời niên tráng lực cường, nội công thâm hậu lại được ngủ bên bờ suối hai đêm một ngày, vết thương gã hoàn toàn bình phục. Suốt trong một ngày hai đêm, gã chỉ ăn dưa cho đỡ đói.

Lệnh Hồ Xung yêu cầu Nghi Lâm bắt cá bắn thỏ, nhưng nàng nhất định không chịu. Nàng bảo gã lần này mà thoát chết là hoàn toàn trông vào pháp lực của đức Bồ tát che chở. Vậy tốt hơn hết là ăn chay trường một năm để tỏ lòng tạ Ơn đức Phật. Còn việc phá giới sát sinh quyết không nên phạm vào.

Lệnh Hồ Xung cười nàng có nghĩ viển vông, nhưng gã không thể nào miễn cưỡng nàng được cũng đành chịu thôi.

Trời đã gần tối, hai người ngồi tựa vách đá nhìn vào đám cỏ rậm thấy ánh lửa đom đóm lập lòe bay đi bay lại coi rất đẹp mắt.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Ngày trước vào mùa hè tiểu huynh có khi bắt đến hàng mấy ngàn đom đóm bỏ vào mấy chục chiếc túi bằng sa mỏng treo ở trong phòng, thật là thú vị.

Nghi Lâm nghe nói đến chuyện bắt đom đóm bỏ vào mấy chục túi sa, bất giác động tâm nghĩ thầm:

- Lệnh Hồ đại ca là người lãng mạn, chẳng thể làm chuyện tỷ mỷ khâu mấy chục chiếc túi sa được.

Nàng liền hỏi:

- Có phải Linh San sư muội bảo đại ca bắt đom đóm không?

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Sư muội thật là thông minh, đoán trúng lắm! Sao sư muội lại biết Linh San sư muội bảo tiểu huynh bắt đom đóm?

Nghi Lâm cười đáp:

- Đại ca đã nóng tính lại không phải là con nít thì khi nào lại nhẫn nại đi bắt hàng ngàn con đom đóm làm trò chơi được?

Nàng ngừng lại một chút rồi hỏi tiếp:

- Đại ca treo những túi đom đóm trong phòng như thế nào?

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Linh San sư muội treo những túi đó vào trong màn y rồi bảo: trong giường ánh sáng lấp loáng chẳng khác gì hàng ngàn hàng vạn vì sao, tưởng chừng như người đang ngủ trên mây. Lúc bừng mắt ra chung quanh mình toàn những sao là sao.

Nghi Lâm nói:

- Lệnh sư muội khéo chơi đó. Chỉ riêng đối với y là sư ca thật tình làm theo. Giả tỷ y bảo sư ca lên bắt sao trên trời chắc sư ca cũng chịu.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Việc bắt đom đóm cũng do việc muốn bắt những vì sao trên trời mà ra. Một hôm tiểu huynh cùng y đứng hóng mát, nhìn những chòm sao rực rỡ trên trời rồi đột nhiên y thở dài nói: "Chỉ một lúc nữa đã phải đi ngủ, thật là đáng tiếc! Tiểu muội muốn ngủ ngay ngoài trời. Chừng nửa đêm trở dậy được nhìn thấy những vì sao đầy trời nhìn mình mà mấp mấy thì vui thú biết

chừng nào! Nhưng má má nhất định không cho". Tiểu huynh liền bảo y: "Chúng ta đi bắt một ít đom đóm thả vào trong màn thì cũng chẳng khác gì những vì sao kia"...

Nghi Lâm nhẹ nhàng ngắt lời:

- Té ra đó là chủ ý của sư chủ.

Lệnh Hồ Xung tủm tỉm cười nói tiếp:

- Linh San sư muội liền bảo: "Đom đóm ở trong màn bay qua bay lại đậu cả vào mặt thì chán chết. à phải rồi. Tiểu muội may một ít túi sa để đựng đom đóm là được". Thế rồi y ngồi khâu túi, tiểu huynh bắt đom đóm. Cả hai người bận bịu suốt một ngày một đêm mới xong việc. Nhưng đáng tiếc là qua một đêm, đến đêm thứ hai, bao nhiêu đom đóm đều chết sạch.

Nghi Lâm chấn động tâm thần, run lên hỏi:

- Cả hàng ngàn hàng vạn con đom đóm đều chết hết ư? Thế thì anh em sư ca...

Lệnh Hồ Xung cả cười ngắt lời:

- Sư muội bảo chúng ta tàn nhẫn lắm phải không? Trời ơi! Sư muội là đệ tử nhà Phật, lương tâm mới đặc biệt khác người. Thực ra đom đóm chỉ sống được trong những ngày nắng ấm. Khi gặp trời lạnh là chúng chết cóng hết. Vậy chúng chết sớm mấy ngày có gì quan hệ?

Hồi lâu, Nghi Lâm nét mặt rầu rầu, nàng nói:

- Con người ta ở trên đời cũng thế mà thôi. Người chết sớm kẻ chết muộn, sớm muộn chung quy cũng là phải chết. Nhà Phật đã nói con người không ai tránh khỏi cái khổ não về sinh, lão, bệnh, tử. Còn thuyết luân hồi thì đâu phải là câu chuyện dễ dàng?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Đúng đó! Thế thì sư muội cần gì phải tâm niệm, không dám đơn sai những giới luật thanh quỷ Sao phải kiêng sát sinh hoặc ăn trộm, ăn cắp. Nếu đức bồ tát việc gì cũng nhìn tới thì chật vật quá, làm thế nào được?

Nghi Lâm ngoảnh đầu đi không biết nói sao cho phải.

Giữa lúc ấy đầu núi mé tả, trên trời có một vì sao đổi ngôi lướt qua, vạch không gian một đường ánh sáng rất dài.

Nghi Lâm sực nhớ ra điều gì, nàng hỏi:

- Nghi Tĩnh tỷ tỷ đã nói: người nào mà thấy sao đổi ngôi, một mặt thắn nút giải áo, một mặt trong tâm có điều ước nguyện, hễ ánh sao chưa vụt tắt mà đã thắt nút giải áo xong thì tâm nguyện đó sẽ được như sở cầu. Đại ca bảo có đúng thế không ?

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Cái đó tiểu huynh cũng không biết. Bây giờ chúng ta hãy thử coi, nhưng chỉ sợ động tác của mình không mau lẹ đến thế được.

Gã nói xong đứng lên cởi giải áo ra nói:

- Sư muội chuẩn bị đi! Chỉ chậm một ly là không kịp đâu.

Nghi Lâm giơ giải áo lên ngơ ngẩn nhìn trời. Đêm hà sao đổi ngôi rất nhiều. Trong khoảnh khắc lại có một vì xẹt qua không gian nhưng chỉ trong nháy mắt đã vụt tắt.

Nghi Lâm động ngón tay vì sao đã biến mất, nàng khẽ la một tiếng:

- ái chà!

Rồi lại ngồi chờ.

Vì sao thứ hai xẹt từ Tây sang Đông thành một đường rất dài.

Nghi Lâm động tác rất mau lẹ, thắt nút giải áo vừa xong.

Lệnh Hồ Xung cả mừng nói:

- Hay quá! Hay quá! Nhờ hoàng thiên trì hộ, nhất định sư muội sẽ được như nguyện.

Nghi Lâm thở dài nói:

- Tiểu muội chỉ chăm chú thắt nút, chứ trong lòng chưa kịp ước nguyện gì cả.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Vậy bây giờ sư muội nghĩ trước đi, nhẩm thuộc lòng mấy lần, kẻo đến lúc thắt nút giải áo lại quên mất điều ước nguyện.

Nghi Lâm giơ giải áo lên tự hỏi:

- Ta biết ước nguyện gì đây? Ta biết ước nguyện gì đây?

Nàng đưa mắt ngó Lệnh Hồ Xung, bỗng hai má ửng đỏ, vội ngoảnh đầu nhìn ra chỗ khác.

Lúc này trên trời mấy vì sao đổi ngôi tiếp tục không ngớt.

Lệnh Hồ Xung kêu gọi luôn miệng:

- Lại một vì! úi chà! Vì sao này xẹt dài gớm. Sư muội đã thắt nút xong chưa? Lần này lại không kịp rồi.

Nghi Lâm ruột rối như mớ bòng bong. Trong thâm tâm nàng ngấm ngầm khát vọng một điều, nhưng nàng lại không dám nghĩ tới, chứ đừng nói đến chuyện cầu đảo hoàng thiên nữa. Lúc này lòng nàng sợ hãi khôn tả mà cũng vui mừng khôn xiết!

Lệnh Hồ Xung lại hỏi:

- Sư muội đã nghĩ xong tâm nguyện gì chưa? Một điều thôi đấy nhé, chứ nhiều thì không linh nghiệm đâu.

Nghi Lâm khẽ lẩm bẩm:

- Mình biết cầu nguyện điều chỉ Mình biết cầu nguyện điều chi?

Nàng thấy một vì sao xẹt trên trời rồi cứ ngẩng đầu ngây người ra mà nhìn.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Sư muội đừng nói để tiểu huynh đoán ra sư muội ước nguyện điều gì.

Nghi Lâm vội gạt đi:

- Không! Không! Lệnh Hồ đại ca đừng nói.

Lệnh Hồ Xung cười hỏi:

- Cái đó có quan hệ gì? Tiểu huynh đoán ba lần thử xem có trúng không?

Nghi Lâm liền đứng dậy nói:

- Sư ca mà còn nói thế thì tiểu muội đi đây!

Lệnh Hồ Xung cười ha hả đáp:

- Thế thì thôi. Tiểu huynh chả nói nữa. Tiểu huynh chắc trong lòng sư muội ước nguyện làm chức chưởng môn phái Hằng Sơn và như vậy cũng chẳng hề chi.

Nghi Lâm ngẩn người ra bụng bảo dạ:

- Té ra y đoán mình muốn làm chưởng môn phái Hằng Sơn. Nhưng mình chưa từng có ý nguyện đó.

Bất thình lình mấy tiếng tình tang từ đằng xa vọng lại dường như có tiếng người gảy đàn.

Lệnh Hồ Xung cùng Nghi Lâm ngơ ngác nhìn nhau ra vẻ kinh nghi tự hỏi:

- Ở chốn hoang sơn dã lĩnh này tại sao lại có người gảy đàn?

Tiếng đàn nghe rất thanh nhã. Lát sau lại có tiếng sáo nhu hòa nổi lên họa với tiếng đàn. Hai người còn nghe rõ là tiếng đàn "thất huyền cầm" âm diệu hòa bình trung chính, dóng đôi

với tiếng tiêu thanh cao u nhã làm rung động lòng người. Tiếng đàn tiếng tiêu lại tựa hồ một bên vấn một bên đáp dần dần đi gần tới.

Lệnh Hồ Xung xích đến bên Nghi Lâm khẽ nói:

- Điệu nhạc này rất cổ quái e rằng có điều bất lợi cho chúng tạ Bất luận trường hợp nào, sư muội nhất định đừng lên tiếng.

Nghi Lâm gật đầu.

Tiếng đàn dần dần lên cao vòi vọi còn tiếng tiêu lại từ từ trầm xuống nhưng không dứt, tựa hồ như tiếng gió thoảng qua mà liên miên bất tuyệt khiến người nghe không khỏi bâng khuâng trong dạ.

Từ sau tảng đá núi ba bóng người xuất hiện. Lúc này vừng trăng bị núi che khuất, chỉ thấy hình ảnh lờ mờ chứ không rõ rệt. Trong ba người này thì hai cao một thấp. Hai người cao là đàn ông còn người thấp là đàn bà. Hai người đàn ông ngồi tựa vách núi, một người gảy đàn, một người thổi tiêu. Người đàn bà đứng bên người gảy đàn.

Lệnh Hồ Xung thụt đầu vào sau vách đá không dám thò ra nhìn nữa, sợ bị ba người kia phát giác. Nhưng gã nghe đàn sáo du dương có vẻ rất hài hòa thì bụng bảo dạ:

- Bên làn thác nước chảy ồ ồ, thế mà tiếng đàn, tiếng sáo du dương kia vẫn nghe rõ, dường như nội công hai người này không phải hạng tầm thường.

Tiếng đàn đột nhiên thét lên choang choảng ra chiều sát phạt. Một hai tiếng đàn tưởng như chọc vào màng tai khiến người nghe phải kinh tâm động phách, còn tiếng tiêu vẫn dịu dàng uyển chuyển. Một lát sau, tiắng đàn trở lại ôn hòa khi lên bổng khi xuống trầm. Đột nhiên tiếng đàn tiếng tiêu biến đổi thình lình, tựa hồ bảy tám cây đàn cùng bảy tám ống tiêu tấu

lên một lúc. Lệnh Hồ Xung kinh ngạc tự hỏi:

- Bây giờ sao lại nhiều người đến thế?

Gã thò đầu ra nhìn trộm thi bên vách đá vẫn chỉ có ba người. Té ra người gảy đàn và người thổi tiêu đã đến chỗ thần diệu ghê hồn. Một thành hai, hai thành bốn, bốn thành tám. Trong một nhạc khí mà phát ra nhiều âm thanh khác nhau.

Tiếng đàn tiếng tiêu tuy phức tạp nhưng thanh điệu lên bổng xuống trầm rất lọt tai.

Lệnh Hồ Xung lắng tai nghe đến nỗi mạch máu căng thẳng. Gã không nhịn được phải đứng lên. Sau một lúc nữa, tiếng đàn tiếng tiêu lại biến đổi thanh điệu. Cây "thất huyền cầm" chỉ dạo tình tang để giữ nhịp, có điều mỗi lúc một lên cao vòi vọi.

Lệnh Hồ Xung cảm thấy trong lòng chua xót. Gã ngoảnh đầu nhìn Nghi Lâm thì thấy nàng giọt châu tầm tã.

Đột nhiên cung đàn rít lên một tiếng cấp bách. Dây đàn đứt mấy sợi rồi tiếng đàn ngừng bặt. Tiếng tiêu cũng chấm dứt. Bốn bề trở nên yên lặng như tờ. Trên trời vầng trăng tỏ lên cao chiếu bóng những cây rừng chi chít trên mặt đất.

Bỗng một người cất tiếng nói:

- Lưu hiền đệ! Bữa nay chúng ta mất mạng tại đây chẳng qua là số trời định thế. Nhưng ngu huynh không kịp ra tay sớm một chút để gia quyến cùng môn đồ hiền đệ đều bị tử nạn hết. Ngu huynh thấy chẳng yên tâm chút nào.

Một người khác nói:

- Chúng ta là bạn gan ruột. Hiền huynh sao còn nói thế?

Nghi Lâm nghe khẩu âm bọn này bất giác động tâm, ghé tai Lệnh Hồ Xung nói khẽ:

- Đây là Lưu Chính Phong sư thúc.

Nguyên trong Lưu phủ xảy chuyện tày đình mà hai người không hay biết gì hết. Bây giờ đột nhiên Lưu Chính Phong xuất hiện ở nơi hoang dã này, lại một người nữa nói những gì bữa nay chúng ta mất mạng ở đây... gia quyến cùng môn đồ hiền đệ đều bị tử nạn... khiến hai người kinh ngạc vô cùng!

Bỗng nghe Lưu Chính Phong nói tiếp:

- Người đời ai là không chết? Được một người tri kỷ thì chết cũng hài lòng.

Người kia nói:

- Lưu hiền đệ! Ngu huynh nghe nhạc điệu của hiền đệ dường như còn điều gì ân hận. Phải chăng vì lệnh lang là Lư Cần lúc lâm nguy đã tỏ ra tham sống sợ chết để hổ cho thanh danh hiền đệ?

Lưu Chính Phong thở dài đáp:

- Khúc đại ca đoán trúng đó! Thằng nhỏ này ngày thường tiểu đệ quá cưng chiều, kém bề giáo huấn, bất ngờ làm cho gã trở nên một kẻ hèn nhát chẳng có khí tiết chi hết.

Người kia chính là Khúc Dương, trưởng lão Ma giáo. Lão nói:

- Có khí tiết cũng vậy mà chẳng khí tiết cũng thế thôi. Trăm năm sau đều xuống suối vàng, có gì khác nhau đâu? Ngu huynh đã nằm phục trên nóc nhà từ trước, đáng lý ra tay sớm hơn thì phải nhưng lại nghĩ rằng hiền đệ chẳng khi nào vì mình để tổn thương đến hòa khí giữa Ngũ nhạc kiếm phái, nên chần chờ không muốn động thủ vội. Dè đâu Ngũ nhạc minh chủ ở phái Tung Sơn lại ra tay tàn nhẫn đến thế.

Lưu Chính Phong lặng lẽ hồi lâu rồi thở dài nói:

- Bọn đó là người phàm tục thì hiểu thấu đến chỗ cao nhã về âm luật thế nào được? Họ lấy thường tình để đo bụng dạ chúng

ta, tự nhiên họ cho là sự giao kết giữa hiền huynh và tiểu đệ có điều bất lợi cho Ngũ nhạc kiếm phái cùng anh hùng nghĩa hiệp thiên hạ. Hỡi ôi! Họ đã không hiểu thì trách họ cũng bằng thừa. Khúc đại ca! Phải chăng đại ca bị thương huyệt "Đại Truy" làm cho tâm mạch bị chấn động?

Khúc Dương đáp:

- Chính thế! Đại tung dương thủ của phái Tung Sơn quả nhiên lợi hại, không ngờ tiểu huynh giơ lưng ra hứng chịu một đòn mà nội lực bị tổn thương trầm trọng đồng thời làm đứt cả tâm mạch của hiền đệ. Giả tỷ ngu huynh biết trước hiền đệ không thoát được thì chẳng liệng ra một nắm "Hắc huyắt thần trâm" để bọn người vô tội bị thiệt mạng vô ích.

Lệnh Hồ Xung nghe tới bốn chữ "Hắc huyết thần trâm" bất giác chấn động tâm thần tự hỏi:

- Người này phải chăng là một tay cao thủ trong Ma giáo? Tại sao Lưu sư thúc lại kết giao với lão?

Lưu Chính Phong cười mát nói:

- Làm thiệt mạng người vô tội cố nhiên là điều bất hạnh. Nhưng có thế thì anh em mình mới còn được hợp tấu một khúc. Từ này trở đi trên đời không còn âm điệu cầm tiêu này nữa.

Khúc Dương thở dài nói:

- Ngày trước Kê Khang lúc bị hành hình còn tấu một khúc nhạc cuối cùng rồi từ đó khúc "Quảng lăng tán" không còn tồn tại ở thế gian nữa. Ha ha khúc "Quảng lăng tán" dù tinh diệu nhưng bì với khúc "Tiếu Ngạo giang hồ" của chúng ta thế nào được? Có điều tâm tình Kê Khang lúc ấy cũng như tâm tình tiểu huynh lúc này.

Lưu Chính Phong cười nói:

- Khúc đại ca vừa rồi tâm hồn sáng suốt, bây giờ sao còn thắc mắc? Đêm nay chúng ta đã tấu khúc "Tiếu Ngạo giang hồ" đến chỗ lâm ly tận trí. Trên đời có khúc nhạc này mà chúng ta đã tấu nó đến độ chót. Tưởng người đời được đến thế thì còn điều chi phải ân hận nữa?

Khúc Dương vỗ tay nói:

- Hiền đệ nói phải lắm!

Lát sau lão buông tiếng thở dài.

Lưu Chính Phong hỏi:

- Sao đại ca lại thở dài? à phải rồi! Nhất định đại ca không quên được Phi Phị Có phải thế không?

Quả nhiên Khúc Phi Yên lên tiếng:

- Gia gia! Gia gia cùng Lưu công tử từ từ dưỡng thương cho lành rồi chúng ta kéo đến phái Tung Sơn giết hết bọn ác ôn, không để sót một mống đặng rửa hờn cho Lưu bà bà cùng quyến thuộc.

Đột nhiên sau tảng đá núi một tràng cười vọng lại.

Sợ Lộ Chuyện Phí Bân Hạ Sát Thủ

Tiếng cười chưa dứt, một bóng đen từ sau tảng đá vọt ra. ánh thanh quang vừa lấp loáng, một người tay cầm trường kiếm đứng trước mặt Khúc Dương và Lưu Chính Phong.

Hắn chính là Đại tung dương thủ Phí Bân ở phái Tung Sơn.

Phí Bân cười khành khạch cất tiếng hỏi:

- Con nhãi kia khoác lác những gì muốn tuyệt diệt phái Tung Sơn? Trên đời làm gì có việc xứng tâm toại ý như vậy được.

Lưu Chính Phong đứng dậy nói:

- Phí Bân! Ngươi đã hạ sát cả nhà Lưu mỗ. Chính Lưu mỗ cũng bị bọn sư huynh, sư đệ các ngươi ba người hợp lực đánh một chưởng và tính mạng nguy trong khoảnh khắc, bây giờ ngươi còn muốn điều chi nữa?

Phí Bân cười ha hả đáp:

- Con nhãi ranh này muốn tuyệt diệt phái Tung Sơn nên tại hạ phải đến đây tuyệt diệt thị đi!

Nghi Lâm khẽ bảo Lệnh Hồ Xung:

- Phi Phi cùng gia gia y đã cứu Lệnh Hồ đại cạ Vậy chúng ta phải tìm cách cứu họ mới phải chứ.

Lệnh Hồ Xung không chờ nàng nói ra đã tính kế giải vây cho ông cháu Phi Phi để đền ơn họ đã cứu mình. Nhưng một là Phí Bân là tay cao thủ phái Tung Sơn, ngay lúc gã chưa bị trọng thương cũng không địch nổi hắn. Hai nữa Khúc Dương là người trong Ma giáo, trước nay chính tà chẳng đội trời chung và phái

Hoa Sơn vẫn thù nghịch với Ma giáo thì ai lại đi giúp kẻ địch bao giờ? Vì thế gã chần chờ không nhất quyết.

Bỗng nghe Lưu Chính Phong nói:

- Họ Phí kia! Ngươi cũng đáng kể là một nhân vật tai mắt trong chính phái, bữa nay Khúc Dương cùng Lưu Chính Phong này đã lọt vào tay ngươi, muốn giết muốn mổ thế nào chúng ta cũng không oán hận nhưng ngươi hà hiếp một đứa con gái nhỏ thì còn chi là anh hùng hảo hán? Phi Phi ngươi chạy mau đi.

Khúc Phi Yên đáp:

- Tiểu nữ nguyện sống chết cùng gia gia và Lưu công công một chỗ, quyết chẳng chịu sống lấy một mình.

Lưu Chính Phong lại giục:

- Ngươi chạy mau đi! Chạy mau đi! Công việc của bọn người lớn chúng ta không liên can gì đến ngươi cả.

Khúc Phi Yên nói:

- Tiểu nữ không đi! Nhất định không đi!

Cô vừa nói vừa rút hai thanh đoản kiếm ở sau lưng ra rồi xoay người lại đứng chắn trước mặt Lưu Chính Phong.

Phí Bân thấy Khúc Phi Yên rút kiếm ra thì rất vừa lòng, hắn cười nói:

- Con nhãi này muốn tuyệt diệt phái Tung Sơn ta, thế thì ta không tuyệt diệt thị còn để làm chỉ Chẳng lẽ Phí mỗ bó tay để thị phanh thây hay là cắm đầu chạy trốn?

Lưu Chính Phong vội kéo tay Khúc Phi Yên nói:

- Chạy lẹ đi! Chạy lẹ đi!

Nhưng lão bị luồng nội lực Đại tung dương thủ làm chấn động đứt hết tâm mạch. Hơn nữa lão vừa đem hết tâm lực thổi khúc "Tiếu Ngạo giang hồ" nên tuy lão nắm tay Khúc Phi Yên

mà chẳng có chút lực lượng nào cả. Khúc Phi Yên khẽ cựa một cái đã thoát khỏi tay Lưu Chính Phong.

Giữa lúc ấy ánh thanh quang lấp loáng. Phí Bân đã phóng trường kiếm đến trước mặt cô.

Khúc Phi Yên giơ thanh đoản kiếm ở tay trái lên gạt rồi tay phải cũng phóng kiếm ra liền.

Phí Bân cười gằn một tiếng, khoa thanh kiếm một vòng rồi đập đánh chát một tiếng trúng vào thanh đoản kiếm bên tay phải Khúc Phi Yên.

Khúc Phi Yên cảm thấy cánh tay mặt tê nhức. Hổ khẩu bị toạc cực kỳ đau đớn. Thanh đoản kiếm bên tay trái cô cũng rớt theo liền.

Phí Bân gạt chéo thanh trường kiếm một cái bật lên tiếng choang.. Thanh đoản kiếm rời khỏi tay trái Khúc Phi Yên bị hất văng ra xa ngoài mấy trượng.

Phí Bân đã chí mũi kiếm vào cổ họng cô bé rồi quay lại nhìn Khúc Dương cười nói:

- Khúc trưởng lão! Tại hạ đâm mù mắt bên tả lệnh tôn nữ trước rồi sẽ cắt mũi thị. Sau nữa khoét mắt bên phải thi...

Khúc Phi Yên kêu to một tiếng rồi nhảy xổ về phía trước cho cổ họng đâm vào thanh trường kiếm của Phí Bân.

Thủ pháp Phí Bân cực kỳ mau lẹ. Hắn rút thanh trường kiắm về. Người Khúc Phi Yên xô đến trước mặt hắn. Hắn đưa ngón tay trỏ điểm trúng vào vai bên phải cộ Người cô xoay đi ngã lăn xuống liền.

Phí Bân cười ha hả nói:

- Quân tà ma ngoại đạo này tàn ác đã nhiều. Mi muốn chết cũng không phải dễ đâu. Ta hãy đâm mù mắt bên trái mi trước

rồi hãy tính.

Hắn đưa trường kiắm lên toan đâm vào mắt bên trái Khúc Phi Yên.

Bất thình lình phía sau có tiếng quát:

??????????????????

Gã nói xong hai tay ôm bụng, tựa lưng vào một gốc cây.

Phí Bân sát khí đằng đằng, bật tiếng cười hung ác nói:

- Mi tưởng dùng ngọn lưỡi để kìm hãm ta, hòng ta tha chết cho ba tên yêu nhân này chăng? ô hô! nếu thế thì mi ngu quá! Phí mỗ muốn giết ba người hay bốn người là giết liền.

Hắn nói rồi tiến lên một bước. Tuy hắn thấy người Lệnh Hồ Xung lảo đảo đứng không vững nhưng từng nghe nói đại đệ tử phái Hoa Sơn là một truyền nhân rất đắc ý của Quân tử kiếm Nhạc Bất Quần. Võ công gã cao thâm chẳng kém gì những tay hảo thủ vào hàng tiền bối phái khác. Sự việc trước mắt có liên quan đến thanh danh của phái Tung Sơn nhà hắn, nếu hắn để gã trốn thoát thì giá trị hắn không đáng đồng xụ Đồng thời giữa hai phái Hoa Sơn và Tung Sơn sẽ vì vụ này mà xảy chuyện phong bạ Chỉ có cách giết gã cho lẹ để bịt miệng mới khỏi mối lo về sau.

Lệnh Hồ Xung thấy Phí Bân ra chiều hung dữ thì không khỏi kinh hãi. Gã ngấm ngầm tính kế giải vây, nhưng ngoài mặt không lộ vẻ chi hết. Gã hất hàm hỏi:

- Phí sư thúc! Phải chăng sư thúc định giết luôn cả tiểu điệt để bịt miệng?

Phí Bân đáp:

- Mi quả là thông minh. Đúng thế đó!

Hắn dứt lời tiến lại gần thêm bước nữa.

Đột nhiên sau tảng đá núi lại xuất hiện một nữ ni nhỏ tuổi. Nàng nói:

- Phí sư thúc! Bể khổ mênh mông nhưng quay đầu lại là thấy bờ. Hiện giờ sư thúc đang định làm việc bại hoại, nhưng việc chưa thực hành mà biết gò cương ngựa thi cũng chưa muộn.

Nữ ni này chính là Nghi Lâm.

Nguyên Lệnh Hồ Xung đã căn dặn nàng nấp yên ở phía sau tảng đá núi chớ để ai nhìn thấy. Nhưng nàng nghe Lệnh Hồ Xung lâm vào tình trạng nguy cấp, không kịp suy nghĩ gì nữa đánh bạo tiến ra muốn đem lời nói phải để khuyên Phí Bân dừng tay.

Phí Bân giật mình kinh hãi hỏi:

- Phải chăng mi là đồ đệ phái Hằng Sơn? Sao lại lén lút nấp nánh ở đây làm chi?

Nghi Lâm đỏ mặt lên, miệng ấp úng:

- Tiểu điệt nữ... tiểu điệt nữ...

Khúc Phi Yên từ lúc bị điểm huyệt nằm lăn dưới đất không nhúc nhích được liền lớn tiếng gọi:

- Nghi Lâm tỷ tỷ! Tiểu muội đã đoán trước là tỷ tỷ chữa cho Lệnh Hồ đại ca của tỷ tỷ. Quả nhiên tỷ tỷ đã chữa được thương thế cho y. Đáng tiếc là... bọn tiểu muội đều sắp chết đến nơi.

Nghi Lâm lắc đầu đáp:

- Không phải đâu! Phí sư thúc là bậc đại anh hùng, đại hào kiệt, tiếng tăm lừng lẫy võ lâm, khi nào lại gia hại những người bị trọng thương cùng một vị tiểu cô nương như muội muội.

Khúc Phi Yên cười lạt hỏi:

- Lão có thật là đại anh hùng đại hào kiệt không?

Nghi Lâm đáp:

- Tung Sơn là Minh chủ của Ngũ nhạc kiếm phái là lãnh tụ những tay nghĩa hiệp trên chốn giang hồ. Bất luận làm việc gì, dĩ nhiên cũng lấy nghĩa hiệp làm đầu.

Nàng nói đây với cả một tấm lòng thành thực. Nàng đã không hiểu thế sự thì làm gì có cơ tâm? Nàng thường nhìn mọi người theo khía cạnh tốt đẹp. Nhưng Phí Bân nghe nàng nói thế lại cho là lời mỉa mai, bụng bảo dạ:

- Trời không chịu đất thì đất chẳng chịu trời. Nếu bữa nay để một tên sống sót thì từ đây Phí mỗ mắc tiếng ô danh. Mình giết bọn tiểu nhân trong Ma giáo nhưng trong lúc chúng bị trọng thương thì không phải là hành vi của anh hùng hào kiệt và vẫn bị người ta chê cười.

Hắn vung trường kiếm lên trỏ vào Nghi Lâm nói:

- Mi không bị trọng thương mà cũng không phải là một cô bé chẳng hiểu võ công. Vậy ta giết mi được chứ?

Nghi Lâm giật minh kinh hãi hỏi lại:

- Tiểu điệt nữ ử... Tại sao sư thúc lại giết tiểu điệt nữ?

Phí Bân đáp:

- Mi cấu kết với bọn yêu nhân Ma giáo, kêu nhau bằng tỷ muội, thế là cùng một phe với yêu nhân, dĩ nhiên không thể dung tha được.

Hắn nói xong tiến lại một bước vung kiếm toan đâm Nghi Lâm.

Lệnh Hồ Xung đưa song chưởng ra chắn trước mặt Nghi Lâm, la lên:

- Sư muội chạy lẹ đi! Kêu lệnh sư đắn cứu mạng.

Gã biết nơi đây hoang vắng, bao giờ tìm cho thấy Định Dật sư thái. Nhưng gã bảo nàng đi kêu cứu binh chẳng qua là để nàng

rời xa chốn này cho khỏi uổng mạng.

Phí Bân vung trường kiếm nhằm đâm vào vai bên phải Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung nghiêng mình né tránh.

Phí Bân phóng ba kiếm liên hoàn veo véo trông rất nguy hiểm.

Nghi Lâm thấy vậy rút thanh kiếm gãy ở sau lưng ra nhằm đánh lại Phí Bân. Nàng la lên:

- Lệnh Hồ đại ca! Đại ca đã bị trọng thương, phải lùi lại cho mau!

Phí Bân cười khanh khách nói:

- Tiểu ni cô đã động lòng trần rồi đây. Trông thấy chàng trai trẻ đẹp, ni cô cũng liều mình.

Dứt lời hắn vung kiếm chém xuống đánh choang một tiếng. Hai thanh kiếm chạm nhau. Thanh kiếm gãy trong tay Nghi Lâm lập tức rớt xuống.

Phí Bân hươi kiếm nhằm đâm vào trước ngực nàng. Chiêu kiếm này vừa mau lẹ vừa chuẩn xác. Nó là một trong những tuyệt chiêu của Tung Sơn kiếm pháp.

Ta nên biết Phí Bân nhận thấy phải giết hết cả năm người, tuy ngoại trừ Nghi Lâm những người kia chẳng một ai có sức lực chống chọi, nhưng hắn sợ đêm dài sinh lắm chuyện, chỉ để một tên lọt lưới phát sinh hậu hoạn, nên đã hạ thủ ngay bằng tuyệt chiêu.

Nghi Lâm la lên một tiếng úi chao.

Nàng muốn lùi lại nhưng lưỡi kiếm đã tới trước ngực.

Lệnh Hồ Xung băng mình xô tới. Hai ngón tay gã nhằm đâm vào mắt Phí Bân.

Nếu Phí Bân tiếp tục phóng kiếm về phía trước thì lập tức giết chết được Nghi Lâm nhưng chính hắn bị hỏng hai mắt. Hắn đành vận kình lực vào chân nhảy lùi lại. Lúc hắn rút trường kiếm về liền thừa thế lia vào cánh tay bên trái Lệnh Hồ Xung vạch một đường dài.

Lệnh Hồ Xung liều mình xông vào cứu nguy cho Nghi Lâm nhưng gã thở lên hồng hộc, người lảo đảo muốn té.

Nghi Lâm vội đỡ lấy gã, nghẹn ngào nói:

- Để y giết chết cả chúng ta đi.

Lệnh Hồ Xung vừa thở vừa giục:

- Sư muội!... Chạy lẹ đi...

Khúc Phi Yên cười nói:

- Chàng ngốc kia! Đến bây giờ mà vẫn chưa hiểu người ta ư? Nghi Lâm tỷ tỷ muốn chết với ngươi đó.

Cô vừa nói xong thì Phí Bân nở một nụ cười đanh ác. Hắn chống trường kiếm từ từ tiến lên một bước. Tiếp theo hắn chí chân trái xuống tiến thêm bước nữa.

Lệnh Hồ Xung tự hỏi:

- Tại sao Nghi Lâm sư muội lại muốn chết theo tả Tuy ta cứu y nhưng y đã cứu ta một lần. Thế là y đã đền đáp rồi không còn khiếm khuyết gì nữa. Ta với y lại không phải là bạn tri giao mà chỉ có tình sư huynh sư muội giữa Ngũ nhạc kiếm phái. Trên chốn giang hồ tuy trọng đạo nghĩa nhưng bất tất phải chết vì nhau. Không ngờ những đệ tử dưới trướng phái Hằng Sơn lại giữ nghĩa khí võ lâm đến thế! Định Dật sư thái là một nhân vật ít người bì kịp.

Gã thấy Phí Bân tiến lên một bước. Mũi trường kiếm của hắn lấp loáng ánh thanh quang lóe mắt.

Giữa lúc ấy đột nhiên sau gốc cây tùng bật lên mấy tiếng hồ cầm. Điệu đàn nghe rất thê lương ảo não, tựa hồ như tiếng than thở, tiếng khóc lóc tỷ tê.

Tiếp theo tiếng đàn run run lúc đứt, lúc nối như hạt mưa nhỏ giọt xuống lá cây.

Phí Bân chấn động tâm thần, lẩm bẩm:

- Tiêu Tương Dạ Vũ Mạc Đại tiên sinh đã đến rồi.

Sắp Chết Vẫn Còn Mê Nhạc Điệu

Tiếng hồ cầm mỗi lúc một thêm ảo não thê lương.

Mạc Đại tiên sinh vẫn còn đứng sau gốc cây chưa chịu xuất hiện.

Phí Bân lớn tiếng hỏi:

- Có phải Mạc Đại tiên sinh đó chăng? Sao lại không ra đây tương kiến?

Tiếng hồ cầm đột nhiên đình chỉ. Một bóng người gầy khẳng gầy kheo từ sau gốc cây đi ra.

Lệnh Hồ Xung đã nghe tiếng Tiêu Tương Dạ Vũ Mạc Đại tiên sinh từ lâu, nhưng chưa từng thấy mặt. Bây giờ dưới ánh trăng gã thấy người lão gầy như que củi, hai vai nhô lên trông chẳng khác người mắc bệnh lao hay bị ma làm, chẳng cứ lúc nào cũng có thể lăn đùng ra chết bất thình lình. Gã không ngờ chưởng môn phái Hành Sơn lại hình dung cổ quái như vậy.

Mạc Đại tiên sinh tay trái cầm cây hồ cầm nhìn Phí Bân chắp tay nói:

- Phí sư huynh! Tả minh chủ vẫn mạnh giỏi đấy a?

Phí Bân thấy lão không có ác ý, lại biết lão trước nay vẫn bất hòa với Lưu Chính Phong liền đáp :

- Đa tạ Mạc Đại tiên sinh. Tệ sư ca vẫn mạnh giỏi. Mạc Đại tiên sinh ơi! Lưu Chính Phong ở quý phái giao kết với yêu nhân bên Ma giáo, bây giờ nên xử trí thế nào?

Mạc Đại tiên sinh tiến gần về phía Lưu Chính Phong vẻ mặt

lầm lì đáp:

- Phải giết đi!

Tiên sinh chưa dứt lời, ánh hàn quang lấp loáng. Tay tiên sinh cầm một thanh trường kiếm vừa mảnh vừa nhỏ. Kiếm quang vừa lóe lên đã đâm thẳng vào ngực Phí Bân.

Chiêu kiếm này Mạc Đại tiên sinh phóng ra cực kỳ mau lẹ. Phí Bân hốt hoảng lùi lại.

Roạc một tiếng! Trước ngực Phí Bân bị vạch một đường dài. Vạt áo bị lưỡi kiếm bén xẻo rách vào đến da thịt. Hắn bị thương rồi.

Phí Bân vừa kinh hãi vừa tức giận phóng kiếm đâm trả. Nhưng Mạc Đại tiên sinh phóng chiêu đầu chiếm được tiên cơ rồi tiếp tục khoa kiếm đánh rất rát. Thanh kiếm của tiên sinh mỏng như giấy phóng ra ngoằn nghèo coi chẳng khác con linh xà rung động không ngớt luồn vào giữa làn kiếm quang của Phí Bân.

Phí Bân muốn cất tiếng quát mắng, song chiêu kiếm của Mạc Đại tiên sinh thi triển mau lẹ quá chừng, bức bách hắn phải lùi hoài.

Bọn Khúc Dương, Lưu Chính Phong, Lệnh Hồ Xung đều là những tay kiếm thuật cừ khôi mà thấy chiêu kiếm của Mạc Đại tiên sinh biến ảo như quỷ mỵ cũng không khỏi kinh tâm động phách.

Lưu Chính Phong cùng Mạc Đại tiên sinh là bạn đồng môn học nghệ mấy chục năm trời, nhưng lão không ngờ Mạc Đại sư huynh lại tinh thâm kiếm thuật đến thế.

Từng giọt máu tươi nhỏ xuống giữa hai thanh trường kiắm. Phí Bân chạy nhảy né tránh, cố sức chống đỡ, mà không sao

thoát được luồng kiếm quang của Mạc Đại tiên sinh chụp xuống người hắn.

Chung quanh hai người, máu tươi chảy thành một vòng tròn đỏ lòm.

Đột nhiên Phí Bân thét lên một tiếng thật to rồi nhảy vọt lên cao, Mạc Đại tiên sinh rụt kiếm lùi lại xỏ trường kiếm vào trong hồ cầm rồi trở gót đi luôn.

Sau gốc cây tùng, khúc đờn Tiêu Tương Dạ Vũ lại văng vẳng dạo lên mỗi lúc một xa.

Nguyên trong lúc kịch chiến vừa rồi, Phí Bân vọt người lên cao rồi té xuống. Máu trong ngực hắn phun ra như suối. Hắn bị Mạc Đại tiên sinh đâm trúng ngực rồi mà nội lực chưa tiêu tan hết liẫn vận cho máu tươi phun vào lưỡi kiếm coi vừa kỳ bí lại vừa rùng rợn.

Nghi Lâm đang đứng nâng đỡ cho Lệnh Hồ Xung, nàng sợ quá trống ngực đánh thình thình. Tuy nàng đã học võ nhiều năm, nhưng chưa từng thấy thảm trạng giết người thế này bao giờ.

Phí Bân nằm trên vũng máu không nhúc nhích, dĩ nhiên hắn chết rồi.

Khúc Dương thở dài nói:

- Lưu hiền đệ! Hiền đệ vẫn nói là bất hòa với lệnh sư huynh, không ngờ giữa lúc hiền đệ lâm nguy, y lại ra tay giải cứu.

Lưu Chính Phong nói:

- Hành vi của Mạc Đại sư ca thật là cổ quái, khiến cho người ta khó mà hiểu được. Giữa tiểu đệ và y có mối bất hòa, quyết không phải là vì chuyện bần phú thường tình mà vì tính nết chẳng hợp nhau chỗ nào.

Khúc Dương lắc đầu nói:

- Kiếm pháp y tinh thông đến thế, song tiếng hồ cầm cực kỳ đau khổ khiến người nghe phải rớt nước mắt. Vậy là y chưa thoát tục, vẫn bị trói buộc trong vòng luẩn quẩn.

Lưu Chính Phong nói:

- Chính thế! Mạc Đại sư ca tấu hồ cầm chỉ có đi mà không trở lại. Khúc điệu vô cùng não ruột chạy thẳng một chiều trên đường sầu thảm. Những thi từ hay vui vẻ mà không dâm dật, bi ai mà không thảm đạm thì khúc nhạc cũng vậy. Hễ tiểu đệ nghe y dạo hồ cầm là lập tức muốn tránh xa.

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Hai lão này say mê âm nhạc đến thế là cùng. Sắp chết tới nơi mà còn nghiên cứu tiếng đàn, nói những gì bi ai mà không thê thảm, cũng là phong nhã, tục khí chi chi lắm chuyện.

Bỗng nghe Lưu Chính Phong lại nói:

- Nhưng về kiắm pháp, võ công thì tiểu đệ còn thua xa y lắm. Bình nhật tiểu đệ vẫn thường thất kính với y, bây giờ nghĩ lại thật là xấu hổ.

Khúc Dương gật đầu nói:

- Chưởng môn phái Hành Sơn quả nhiên là nhân vật danh bất hư truyền.

Khúc Phi Yên bỗng lớn tiếng la:

- Gia gia! Gia gia giải huyệt đạo cho tôn nhi mau, rồi chúng ta nên đi thôi.

Khúc Dương chống tay xuống định đứng dậy, nhưng lão vừa nhổm người lên một chút lại phải ngồi phệt ngay xuống. Lão lắc đầu nói:

- Ta không làm gì được nữa rồi.

Lão quay sang bảo Lệnh Hồ Xung:

- Tiểu huynh đệ! Ta có điều yêu cầu, chẳng hiểu tiểu huynh đệ có ưng không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tiền bối sai bảo điều gì... vãn bối xin tuân theo.

Khúc Dương đưa mắt nhìn Lưu Chính Phong nói:

- Ta cùng Lưu hiền đệ say mê âm luật, mất công mấy năm trời mới sáng chế ra được khúc "Tiếu Ngạo giang hồ" mà ta tin là một khúc nhạc kỳ diệu cổ kim chưa từng có. Từ đây về sau hàng ngàn năm nữa, dù trên đời này lại nẩy Khúc Dương khác nhưng khó lòng có Lưu Chính Phong. Hay là có những nhân vật như Lưu Chính Phong song không thể đồng thời có cả hai được. Hai người đã tinh thông âm luật lại nội công thâm hậu, thanh khí tương đồng để cùng sáng chế ra một khúc nhạc thì thật là một điều thiên niên vạn nạn. Khúc nhạc kỳ tuyệt này khiến cho ta cùng Lưu hiền đệ Ở dưới suối vàng không khỏi ngậm ngùi.

Lão nói tới đây, lấy trong bọc ra một cuốn sách mỏng rồi nói tiếp:

- Đây là cầm phổ khúc: "Tiếu Ngạo giang hồ", Lưu hiền đệ còn có bản tiêu phổ về khúc này. Ta xin tiểu huynh đệ nghĩ tình hai ta tốn bao nhiêu tâm huyết mà đem cầm phổ cùng tiêu phổ đi khắp thế gian ráng tìm cho được truyền nhân.

Lưu Chính Phong cũng lấy trong bọc ra một cuốn sách, cười nói:

- Nếu khúc "Tiẳu Ngạo giang hồ" này mà còn lưu truyền được ở đời thì ta cùng Khúc đại ca có chết cũng nhắm mắt.

??????????????????

Ngoài ra là những yếu quyết về chưởng pháp, chỉ pháp.

Chừng hai chục trang nói về cách đánh đàn. Còn gần một nửa cuốn thì toàn là những chữ kỳ lạ cổ quái, gã chẳng hiểu được chữ nào.

Lệnh Hồ Xung vốn đã ít hiểu biết về văn tự mà cầm phổ "Thất huyền cầm" lại toàn là những chữ quái dị, văn lý rất uyên thâm huyền diệu, gã chưa từng đọc bao giờ. Gã đành đút ngay sách vào bọc, quay lại bảo Nghi Lâm :

- Tiểu sư muội! Sư muội hãy nghỉ một chút rồi hãy vùi lấp thi thể của Khúc trưởng lão và Lưu sư thúc.

Nghi Lâm đáp lại bằng một tiếng dạ.

Khúc Phi Yên nghe nói đến chuyện vùi lấp di thể gia gia lại khóc oà lên.

Nghi Lâm nghe cô khóc rất thảm thiết cũng không khỏi sa lệ.

Lệnh Hồ Xung ngẩng đầu lên buông một tiẳng thở dài bụng bảo dạ:

- Lưu sư thúc vì việc kết giao bằng hữu mà cả nhà phải uổng mạng. Tuy y kết giao với một vị trưởng lão trong Ma giáo, nhưng hai người cùng nghĩa khí ngất trời, thiệt không hổ là những trang hảo hán lẫm liệt khiến cho ai cũng phải khâm phục.

Gã nghĩ tới đây, bất thình lình thấy góc Tây Bắc có ánh thanh quang lấp loáng. Gã vừa nhìn qua đã nhận ra ngay là một tay cao thủ bản môn đang cùng người đấu kiếm thì trong lòng không khỏi run sợ, gã dặn Nghi Lâm:

- Tiểu sư muội! Sư muội hãy ở đây bầu bạn với Phi Phi, tiểu huynh đi một lúc rồi quay về ngay.

Nghi Lâm không nhìn thấy ánh thanh quang tưởng gã bỏ đi một lúc cho thoải mái, liền gật đầu ngay.

Lệnh Hồ Xung cầm cành cây chống đi chừng mười bước. Gã lượm thanh trường kiếm của Phí Bân cài vào sau lưng tiếp tục rảo bước đi về phía có ánh kiếm xanh là. Gã đi một lúc đã nghe văng vẳng tiếng khí giới chạm nhau chát chúa như pháo liên châu, cuộc đấu xem chừng rất cấp bách.

Gã tự hỏi:

- Vị tôn chưởng nào ở bản môn đang cùng người động thủ?

Cuộc đấu lâu thế này thì hiạn nhiên đối phương cũng là một cao thủ.

Gã lún thấp người xuống từ từ tiến lại. Gã nghe tiếng khí giới chạm nhau không còn xa mấy, liền nấp vào sau một gốc cây thò nửa mặt nhìn ra ngoài.

Dưới ánh trăng, gã thấy một vị nho sinh tay cầm trường kiếm đứng nguyên một chỗ.

Vị này chính là Nhạc Bất Quần, sư phụ gã, còn người nữa là đạo nhân thấp bé đang xoay quanh người lão một cách mau lẹ phi thường.

Đạo nhân tay cầm trường kiếm cứ xoay quanh một vòng lại phóng ra mười mấy nhát kiếm.

Đạo nhân chính là Dư Thượng Hải, chưởng môn phái Thanh Thành.

Lệnh Hồ Xung thấy sư phụ mình cùng người động thủ một cách bất ngờ mà đối thủ lại là chưởng môn phái Thanh Thành bất giác trong lòng hứng khởi vô cùng. Gã thấy sư phụ mình phong độ nhàn nhã, mỗi khi Dư Thượng Hải phóng kiếm đâm tới lão đưa tay ra gạt.

Dư Thượng Hải xoay đến sau lưng, lão vẫn không thèm quay lại mà chỉ vung kiếm cùng vận chân khí hộ vệ hậu tâm.

Dư Thượng Hải tiếp tục tấn công không ngừng. Hắn vung thanh trường kiếm mỗi lúc một mau lẹ hơn.

Nhạc Bất Quần thủy chung vẫn giữ thế thủ chứ không phản công.

Lệnh Hồ Xung lại càng khâm phục nghĩ thầm:

- Các bạn võ lâm kêu sư phụ mình là Quân tử kiếm, quả nhiên phong độ người vẫn ung dung nho nhã. Cả lúc cùng người động thủ ra chiêu, cũng không tỏ vẻ gì cục súc nóng nẩy.

Gã coi một lúc nữa rồi bụng bảo dạ:

- Sở dĩ sư phụ mình giữ được bình thản không động hỏa khí là vì kiếm thuật người cao thâm hơn đối phương. Như vậy chẳng những do phong độ cao cả mà còn do bản lãnh phi thường.

Nhạc Bất Quần rất ít khi cùng người động thủ. Lệnh Hồ Xung chỉ thấy lão ra tay khi tỷ thí với sư mẫu hoặc lúc truyền dạy đệ tử mà thôi. Nhưng những trường hợp này chỉ là giả đấu chứ không phải đánh nhau thực sự như bữa nay, khiến người coi phải kinh tâm động phách.

Gã thấy Dư Thượng Hải lúc ra chiêu, kiếm phong đều rít lên veo véo, đủ biết kiếm lực của lão không phải tầm thường. Gã không khỏi ngấm ngầm kinh hãi, miệng lẩm bẩm:

- Mình vẫn coi thường võ công phái Thanh Thành, ngờ đâu lão đạo sĩ thấp lùn này lại lợi hại đến thế. Dù mình không bị thương cũng chẳng thể nào đối thủ với lão được. Lần sau mình có chạm trán lão phải rất cẩn thận, hay xa lánh lão là hơn hết.

Lệnh Hồ Xung theo dõi cuộc tỷ đấu đến lúc nữa. Dư Thượng Hải càng đánh càng mau. Luồng thanh quang biến ảo thành một vòng bóng xanh xây lấy Nhạc Bất Quần mà chuyển động.

Hai thanh kiếm chạm nhau quá lẹ đến nỗi tiếng trước dính liến với tiếng sau thành một tiếng dài bất tuyệt, chứ không còn choang choảng như trước nữa.

Gã bụng bảo dạ:

- Giả tỷ mấy chục nhát kiếm kia đều phóng tới đánh mình là e rằng một chiêu mình cũng không đỡ nổi mà toàn thân sẽ bị đâm đến mấy chục vắt thương.

Lệnh Hồ Xung thấy sư phụ vẫn không chuyển thế công thì không khỏi ngấm ngầm kinh hãi, bụng bảo dạ:

- Lão đạo sĩ lùn này ra chiêu thần tốc thế kia, thật là bình sinh mình chưa từng thấy bao giờ. Sư phụ mình chỉ sơ tâm một chút là bị hại dưới lưỡi kiếm của lão ngay tức khắc.

Bỗng nghe một tiếng choang rùng rợn vang lên. Dư Thượng Hải bay vọt về phía sau hơn trượng nhanh như tên bắn. Hắn đứng lại không hiểu hắn đã tra kiếm vào vỏ từ lúc nào mà không nghe thấy tiếng động.

Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi nhìn lại sư phụ cũng thấy lão tra kiếm vào vỏ rồi và lão vẫn đứng yên không nói nửa lời, không một tiếng động. Nhỡn lực của Lệnh Hồ Xung tuy sắc bén là thế mà cũng không nhận ra được ai thắng ai bại. Có bị thương hay không?

Nhạc Bất Quần và Dư Thượng Hải đứng lặng một lúc rồi Dư Thượng Hải lên tiếng:

- Thôi hãy biết vậy. Sau này còn có ngày tái ngộ.

Đoạn hắn chuyển động thân hình tạt qua mé hữu dông tuốt.

Nhạc Bất Quần lớn tiếng quát hỏi:

- Lão họ Dư kia! Lão tưởng cứ thế rồi bỏ đi là xong chuyện chăng? Vợ chồng Lâm Chấn Nam hiện trạng ra sao?

Lão vừa nói vừa băng mình rượt theo. Dư âm chưa dứt cả hai người đã mất hút.

Lệnh Hồ Xung nghe giọng nói cũng biết sư phụ mình đã thắng được Dư Thượng Hải thì trong bụng mừng thầm.

Hắn trong người còn bị trọng thương mà đứng lâu như vậy nên đã cảm thấy mỏi mệt, miệng lẩm bẩm:

- Hai vị cao nhân tuyệt thế này mà thi triển khinh công rượt nhau thì chỉ trong chớp mắt là đã chạy xa hàng mấy chục dặm.

Hắn liền lượm một cành cây làm gậy chống đi về phía trước. Bỗng hắn nhìn qua kẽ lá thấy thấp thoáng có một đoạn tường mầu đỏ, xem chừng là một tòa miếu vũ tàn phế. Hắn đang định kiếm nơi ngồi nghỉ, liền tiến dần về phía bức tường đỏ. Lệnh Hồ Xung đi còn cách bức tường mấy trượng, bỗng nghe trong tòa phá miếu có tiếng người vọng ra.

Lâm Chấn Nam Ủy Thác Di Ngôn

Lệnh Hồ Xung lập tức dừng bước lạng người né tránh sang một bên, bỗng nghe trong miếu có thanh âm khàn khàn của một lão già cất lên:

- Ngươi cứ cho ta biết chỗ cất "Tịch tà kiếm phổ" kia là ta lập tức giết sạch phái Thanh Thành để báo thù cho vợ chồng ngươi.

Lúc Lệnh Hồ Xung nằm trên giường trong viện Quần Ngọc nghe người này nói câu đó liền biết ngay lão là Tái Bắc Minh Đà Mộc Cao Phong thì trong lòng không khỏi ngấm ngầm kinh hãi, bụng bảo dạ:

- Vụ này không ổn rồi, Mộc Cao Phong đi trước một bước, bây giờ vợ chồng họ Lâm lọt vào tay lão thật là rầy rà to.

Bỗng nghe tiếng một người đàn ông đáp:

- Tại hạ không biết "Tịch tà kiếm phổ" là gì. Tịch tà kiếm pháp của nhà họ Lâm chỉ khẩu truyền từ đời nọ đến đời kia chứ không có kiếm phổ.

Người nói câu này dĩ nhiên là Lâm Chấn Nam, tổng tiêu đầu trong Phước Oai tiêu cục.

Lâm Chấn Nam ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Nếu tiền bối nguyện báo thù cho thì tại hạ cảm kích muôn vàn. Có điều Dư Thượng Hải phái Thanh Thành làm nhiều điều bất nghĩa sau này tất hắn cũng phải chịu quả báo. Dù hắn không bị tiền bối chu lục thì cũng có ngày phải chết dưới đao kiếm của một vị anh hùng hảo hán nào khá-

Mộc Cao Phong dằn giọng:

- Ngươi nói thế tức là không chịu bảo ta rồi. Cái danh hiệu Tái Bắc minh đà của ta chắc ngươi đã biết rõ.

Lâm Chấn Nam nói:

- Oai danh Mộc tiền bối lừng lẫy trên chốn giang hồ còn ai không biết?

Mộc Cao Phong nói:

- Hay lắm! Hay lắm! Hay lắm!

Lão nói luôn ba tiếng "hay lắm" rồi cười ha hả tiếp:

- Oai danh lừng lẫy giang hồ thì chưa chắc, nhưng họ Mộc này đã ra tay là tàn nhẫn, chưa có chút thiện tâm bao giờ, tưởng ngươi cũng đã nghe qua.

Lâm Chấn Nam đáp:

- Mộc tiền bối dùng cường lực để đối phó với Lâm mỗ, Lâm mỗ cũng đã liệu trước điều đó rồi. Đúng là nhà họ Lâm không có "Tịch tà kiếm phổ", dù có đi chăng nữa thì bất luận là ai hoặc dùng thế lực uy hiếp, hoặc đem danh lợi nhử mồi, tại hạ cũng quyết chẳng nói ra. Lâm mỗ bị phái Thanh Thành bắt được chẳng ngày nào không bị thảm hình, nhưng võ công Lâm mỗ tuy hèn kém mà mấy rẻ xương vẫn cứng rắn.

Mộc Cao Phong gật đầu nói:

- Phải rồi! Phải rồi! Phải rồi!

Lệnh Hồ Xung ở bên ngoài nghe lão nói vậy thì tự hỏi:

- Sao lại phải rồi, phải rồi? à té ra là thế.

Gã là người tâm cơ linh biến, vừa xoay chuyển nghĩ đã hiểu ngay ba câu phải rồi của Mộc Cao Phong có dụng ý thế nào.

Quả nhiên Mộc Cao Phong nói tiếp:

- Phải rồi! Ngươi tự khoe mình có xương cứng rắn chịu nổi thảm hình. Ngươi có cho ta hay nhà họ Lâm quả có "Tịch tà kiếm phổ" và con quỷ mũi trâu thấp lùn phái Thanh Thành bức bách ngươi bất luận bằng cách nào, ngươi vẫn kiên tâm không chịu thổ lộ. Nếu họ Lâm nhà ngươi không có "Tịch tà kiếm phổ" thì ngươi đã chẳng nói thế. Ta chẳng cần bàn tới xương ngươi có cứng rắn hay không cứng rắn chỉ biết rằng ngươi có "Tịch tà kiếm phổ" thật, nhưng bất cứ bằng cách nào cũng không chịu đưa cho

Mộc Cao Phong trầm ngâm một lúc rồi thở dài nói tiếp:

- Ta thấy ngươi thật là ngu xuẩn. Lâm tổng tiêu đầu ơi! Tại sao ngươi kiên quyết không chịu đưa kiếm phổ rả Ta xem chừng kiếm phổ đó đối với ngươi chẳng được ích gì. Chắc là kiếm pháp ghi trong kiếm phổ cũng rất tầm thường. Nếu không thế thì sao ngươi không chống nổi cả mấy tên đệ tử phái Thanh Thành. Vậy cái võ công gia truyền đó chẳng nhắc đến làm chi nữa.

Lâm Chấn Nam nói:

- Đúng thế! Mộc tiền bối dạy phải lắm. Đừng nói là tại hạ không có "Tịch tà kiếm phổ" dù có đi nữa cũng tầm thường thôi. Tấn công không đủ để giết kẻ gian tà, thế thủ không đủ để phòng thân. Cái thứ kiếm pháp mèo quào đó chẳng đáng lọt vào mắt Mộc tiền bối.

Mộc Cao Phong cười nói:

- Chẳng qua là vì ta động tính hiếu kỳ muốn biết mà thôi. Ta thấy con quỷ mũi trâu thấp lùn hưng sư động chúng cố tình bức bách ngươi lấy kiếm phổ thì ta nghĩ rằng trong đó có điều chi kỳ dị. Không chừng kiếm phổ đó có chép kiếm pháp tinh vi cũng nên, mà ngươi lại tư chất ngu muội không tài nào lĩnh hội được. Như vậy há chẳng làm mai một thanh danh của tổ tiên

nhà họ Lâm ngươi ư? Vậy ngươi lấy cho lão gia coi một chút để vạch những chỗ hay về "Tịch tà kiếm phổ" của nhà họ Lâm khiến cho anh hùng thiên hạ đều biết rõ. Như vậy có phải làm cho thanh danh nhà họ Lâm được thêm phần rạng rỡ không?

Lâm Chấn Nam nhăn nhó cười đáp:

- Hảo của Mộc tiền bối, tại hạ xin lãnh tâm. Bây giờ Mộc tiền bối cứ việc lục soát trong mình tại hạ xem có cuốn "Tịch tà kiếm phổ" đó không.

Mộc Cao Phong lắc đầu nói:

- Cái đó vô dụng. Ngươi bị phái Thanh Thành bắt đã lâu ngày thì e rằng họ lục soát trong mình ngươi nếu không 10 lần thì cũng tám rồi. Lâm tổng tiêu đầu! Ta biết ngươi ngu xuẩn lắm! Ngươi có hiểu không?

Lâm Chấn Nam đáp:

- Tại hạ ngu xuẩn thật, chẳng cần tiền bối chỉ bảo cũng đã tự biết mình.

Mộc Cao Phong lắc đầu quầy quậy đáp:

- Không đúng! Ngươi có biết cóc đâu.

Mộc Cao Phong quay lại hỏi Lâm Chấn Nam phu nhân:

- Hoặc giả phu nhân có biết chăng? Tấm lòng yêu con của người từ mẫu thường sâu nặng hơn nghiêm phụ.

Lâm phu nhân thủt lên hỏi lại:

- Mộc tiền bối bảo sao? Cái đó có liên quan gì đến Bình nhỉ Bình nhi làm sao?Y... hiện giờ ở đâu?

Mộc Cao Phong đáp:

- Thằng nhỏ Lâm Bình Chi rất thông minh lanh lợi. Lão phu vừa thấy gã đã ưa ngay. Gã nhỏ tuổi mà kiến thức khá rộng, hiểu ngay võ công của lão phu lợi hại phi thường và đã bái lão phu

xin làm môn hạ.

Lệnh Hồ Xung đứng bên ngoài nhà nghe rõ liền mắng thầm:

- Lão này thật là đồ vô sỉ. Bức bách người ta không được liền dùng lời đường mật định lừa lấy kiếm phổ của Lâm lão bá.

Người ta thường nói: "Biết con chẳng ai bằng cha". Lâm Chấn Nam biết con mình tính khí cương cường mà ăn nói nghiêm trang. Ông cho là chẳng khi nào chàng chịu khuất phục lão lưng gù nói hươu nói vượn này. Dù bản lãnh lão có cao thâm đến đâu thì con mình cũng chẳng chịu bái lão làm thầy. Ông liền đáp:

- Té ra thằng nhỏ của tại hạ đã bái Mộc tiền bối làm thầy. Thế thì thật phúc đức cho gã. Vợ chồng tại hạ chịu nhiều thảm hình, người đã bị trọng thương, tính mạng chỉ còn trong khoảnh khắc. Mong rằng Mộc tiền bối kêu gã đến đây để vợ chồng tại hạ được thấy mặt gã một lần nữa.

Mộc Cao Phong nói:

- Ngươi muốn cho con đến tống chung là thường tình của con người. Việc đó chẳng khó gì.

Lâm phu nhân lại giục:

- Bình nhi hiện ở đâu? Mộc tiền bối! Tiểu phụ năn nỉ tiền bối mau cho hài nhi ra đây. Ơn đức ấy xin ghi lòng tạc dạ.

Mộc Cao Phong đáp:

- Được rồi! Lão phu sẽ đi kêu gã có điều Mộc Cao Phong này xưa nay không chịu để ai sai bảo. Lão phu đi kêu thằng nhỏ đó là chuyện dễ như trở bàn tay Song các ngươi phải cho lão phu biết "Tịch tà kiếm phổ" hiện để ở đâu?

Lâm Chấn Nam biết lão lừa gạt. Tuy võ công ông bình thường nhưng ông đã là Tổng tiêu đầu một tiêu cục lớn nhất trong 20 năm trời, dĩ nhiên ông hiểu rõ nhân tình thế thái, liền bụng bảo

dạ:

- Giả tỷ Bình nhi có thờ lão làm thầy thật cũng chẳng cần lão đưa gã tới đây. Thà mình chịu chết chứ chẳng khi nào chỉ chỗ để "Tịch tà kiếm phổ" với người ngoài, mình giữ như vậy cũng chỉ vì thằng con. Nếu Bình nhi tới đây thì vợ chồng mình đến lúc lâm chung cũng có điều tội lỗi với gã.

ông nghĩ vậy rồi thở dài nói:

- Mộc tiền bối không tin thì tại hạ cũng chẳng biết làm thế nào được. Tính mệnh vợ chồng tại hạ như sợi tơ mành chỉ mong thấy mặt con một lần cuối cùng, nhưng xem chừng khó lòng được như nguyện. Nếu trên đời quả có "Tịch tà kiếm phổ" thiệt mà lão tiền bối chẳng hỏi tới, tại hạ cũng cầu tiền bối bảo cho gã biết.

Mộc Cao Phong nói:

- Phải rồi! Ta bảo ngươi ngu lắm là vì thế. Đến chết ngươi còn không chịu nói chỗ để kiếm phổ là nghĩa làm sao? Ta muốn biết chẳng qua là vì danh dự cho nhà họ Lâm mà bảo toàn công phu tổ truyền. Nếu ngươi chết rồi thì nhà họ Lâm chỉ còn lại một thằng nhỏ Lâm Bình Chị Bất hạnh gã chết nốt, trên đời còn lại kiếm phổ mà nhà họ Lâm lại không có con cháu để luyện kiếm phổ há chẳng thành vô dụng ư?

Lâm phu nhân kinh hãi hỏi:

- Thằng con nhỏ của tiểu phụ có bình yên không?

Mộc Cao Phong đáp:

- Hiện giờ dĩ nhiên gã bình yên, chẳng có chuyện gì. Các người nói chỗ để kiếm phổ để ta đi lấy về. Ta bảo đảm sẽ giao cho thằng nhỏ đó. Có chỗ nào gã không hiểu ta sẽ chỉ điểm giùm để gã không đến nỗi như Lâm tổng tiêu đầu suốt đời

nghiên cứu "Tịch tà kiếm phổ" mà chẳng hiểu gì ráo. Như vậy thì thà rằng phóng chưởng đánh chết thằng con đi còn hơn.

Lão nói xong vung tay phải lên khẽ phóng tới thần tượng thổ địa cách xa chừng hơn một trượng. Chưởng phong vừa phóng tới, ba tiếng lách cách vang lên, thần tượng bị đổ ngay xuống.

Lâm phu nhân thất kinh hỏi:

- Sao... sao lại bảo vung chưởng đánh chết con trai của tiểu phụ?

Mộc Cao Phong cười ha hả đáp:

- Lâm Bình Chi là đồ đệ tạ Ta để gã sống thì gã được sống. Ta muốn gã chết thì gã phải chết. Lúc nào ta thích phóng chưởng đánh chết gã thì ta cứ vung chưởng lên mà đánh liền.

Lão nói xong chuyển tay lại phóng chưởng đánh tới một thần vị Ở phía trước làm cho gẫy nát.

Lâm phu nhân muốn hỏi thêm, nhưng Lâm Chấn Nam đã gạt đi:

- Nương tử! Nương tử bất tất hỏi làm chi nữa. Thằng con chúng ta vị tất đã ở trong tay lão. Nếu có, lão đã đem ra đây để uy hiếp chúng ta rồi.

Mộc Cao Phong cười ha hả nói:

- Ta bảo ngươi ngu xuẩn, quả là ngu xuẩn đến cùng cực! Tái Bắc Minh Đà này muốn giết thằng con ngươi phỏng có khó gì? Dù cho hiện giờ gã không ở trong tay ta mà ta đã quyết tâm kiếm gã để giết đi, chẳng lẽ cũng không làm nổi hay sao? Trong thiên hạ đâu đâu Mộc mỗ chẳng có bạn bè? Đã sẵn tai mắt khắp nơi mà muốn tìm thằng con ngươi, ta chẳng cần phí một chút hơi sức.

Lão lại vung chưởng đánh gãy tan một chiếc ghế.

Lâm phu nhân nhận thấy chưởng lực của lão ghê gớm như vậy thì trong lòng rất là kinh hãi, khẽ hỏi Lâm Chấn Nam:

- Tướng công! Giả tỷ lão muốn tìm con mình để giết cho hả giận...

Mộc Cao Phong ngắt lời:

- Đúng thế! Các ngươi cứ nói ra. Dù vợ chồng ngươi mất mạng mà còn để lại được thằng con để tiếp tục hương khói sau này há chẳng hơn ư?

Lâm Chấn Nam cười ha hả nói:

- Phu nhân! Ta mà nói chỗ để "Tịch tà kiếm phổ" cho lão gù này biết thì việc thứ nhất là lão đi lấy kiếm phổ rồi việc thứ hai là lão giết con chúng tạ Trái lại, nếu chúng ta không nói thì lão gù muốn lấy được kiếm phổ tất phải bảo toàn tính mệnh cho Bình nhị Còn ngày nào Bình nhi chưa nói ra, lão gù chưa dám hại mạng gã ngày ấy. Đây là một yếu quyết mình cần phải hiểu.

Lâm Chấn Nam kêu Mộc Cao Phong bằng "lão gù" là ông đã đâm liều với lão rồi.

Mộc Cao Phong tức giận đến cực điểm.

Lệnh Hồ Xung bụng bảo dạ:

- Nếu mình còn chần chờ không tìm cách ly khai Mộc Cao Phong thì vợ chồng Lâm lão bá khó lòng toàn mạng.

Gã liền dõng dạc lên tiếng:

- Mộc tiền bối! Tiểu tử là Lệnh Hồ Xung, môn hạ phái Hoa Sơn vâng mệnh gia sư kính thỉnh Mộc tiền bối rời gót ngọc qua chỗ lão gia, người có việc muốn thương lượng với Mộc tiền bối đó.

Mộc Cao Phong vung chưởng lên toan đánh xuống đầu Lâm Chấn Nam thì đột nhiên nghe tiếng Lệnh Hồ Xung ở ngoài cổng miếu nói vọng vào, lão không khỏi giật mình kinh hãi. Bình

sinh lão ít khi nhường nhịn ai, nhưng vẫn có lòng úy kỵ Nhạc Bất Quần, chưởng môn phái Hoa Sơn. Nhất là từ lúc ở ngoài viện Quần Ngọc chính lão đã nắm "Tử hà thần công" rất ghê gớm của Nhạc Bất Quần. Lão biết chưởng môn tuy bề ngoài coi lả lướt như thầy đồ mà thực ra nội công cao thâm khôn lường. Lão đang tìm cách uy hiếp vợ chồng Lâm Chấn Nam là hành động mà danh môn chính phái không thèm làm. Lão chắc thầy trò Nhạc Bất Quần đứng ngoài miếu nghe lỏm đã lâu, bụng bảo dạ:

- Nhạc Bất Quần kêu mình đi thương lượng điều chỉ Phải chăng hắn dùng lời xa xôi khuyên can mình có khi còn mai mỉa làm mình phải khó chịu. Đã là hảo hán khi nào lại chịu thua người? Chi bằng mình chuồn đi là hơn.

Lão nghĩ vậy liền đáp:

- Mộc mỗ còn có việc gấp không thể bồi tiếp được. Ngươi về bẩm lệnh tôn sư khi nào y được rảnh xin mời qua chơi Tái Bắc. Mộc mỗ quủt nhà chờ đợi.

Mộc Cao Phong dứt lời từ trong điện nhảy ra ngoài sân. Lão khẽ điểm chân xuống đất nhảy vọt lên nóc nhà, rồi lại nhảy xuống phía sau miếu. Lão sợ Nhạc Bất Quần ngăn đón để chất vấn liền chạy vù đi như luồng khói tỏa.

Lệnh Hồ Xung thấy lão chạy xa rồi thì trong bụng mừng thầm, miệng lẩm bẩm:

- Té ra lão gù khiếp sợ sư phụ mình chạy trối chết. Nếu lão không bỏ đi cứ động thủ với mình thì nguy hiểm biết mấy?

Gã chống gậy bằng cành cây tiến vào miếu thổ địa. Trong điện tối mò chẳng có đèn lửa chi hết, nhưng gã cũng nhìn thấy bóng một người đàn ông và một đàn bà ngồi ghé vào một góc miếu, liền khom lưng thi lễ nói:

- Tiểu điệt là Lệnh Hồ Xung, môn hạ phái Hoa Sơn, cùng với Lâm Bình Chi sư đệ có nghĩa đồng môn. Tiểu điệt xin lạy chào Lâm bá phụ và Lâm bá mẫu.

Lâm Chấn Nam cả mừng nói:

- Xin thiếu hiệp miễn lễ, lão phu không dám đương. Hai vợ chồng lão phu hiện bị trọng thương không thể đáp lễ được, xin thiếu hiệp tha tội cho! Có thật thằng con lão phu đã bái Nhạc đại hiệp phái Hoa Sơn xin làm môn hạ không?

Nên nhớ tiếng tăm Nhạc Bất Quần ở trong võ lâm còn vang dội hơn Dư Thượng Hải nhiều. Lâm Chấn Nam muốn lấy lòng Dư Thượng Hải nên hàng năm phái tiêu sư đưa lễ đến núi Thanh Thành. Còn đối với Nhạc Bất Quần, một vị chưởng môn nhân trong Ngũ nhạc kiếm phái Lâm Chấn Nam tự thấy mình không xứng đáng kết giao với họ, mà cũng không dám đưa lễ đến cầu thân. Hiện giờ ông thấy Mộc Cao Phong hung dữ là thế mà vừa nghe nói đến phái Hoa Sơn đã phải chạy mất mật. Nếu con ông được may mắn vào làm môn hạ phái này thì nỗi mừng kể sao cho xiết!

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đúng thế! Lão gù Mộc Cao Phong này muốn cưỡng bách thu lệnh lang làm đồ đệ, nhưng lệnh lang nhất định không chịu. Lão toan gia hại lệnh lang thì vừa lúc gặp gia sư đi qua ra tay giải cứu. Lệnh lang năn nỉ xin quy đầu bản phái. Gia sư thấy y lòng thành lại có tư cách thành tài nên đã ưng chọ Vừa rồi gia sư cùng Dư Thượng Hải đấu kiếm, hắn bị thua rồi, bắt buộc phải khai chỗ giam cầm bá phụ, bá mẫu. Gia sư sai tiểu điệt đến đây trước để trông nom, chắc là lão nhân gia cùng Lâm Bình Chi sư đệ cũng sắp tới nơi.

Lâm phu nhân nghe nói sắp được gặp con, bà không ngớt

niệm Phật.

Lâm Chấn Nam nói:

- Lão phu chỉ mong Bình Chi đến ngay được là may. Chứ chậm thì không kịp nữa...

Lệnh Hồ Xung thấy Lâm Chấn Nam vừa nói vừa thở hắt ra. Hiển nhiên tính mạng nguy trong khoảnh khắc. Kể ra gã có thể đem chân khí của mình trút vào người ông để chống đỡ chờ đợi gia sư tới nơi, nhưng gã bị trọng thương rất nặng, không tài nào vận khí được, liền nói:

- Lâm bá phụ! Bá phụ đừng nói nữa. Gia sư sau khi tính toán xong với Dư Thượng Hải sẽ tới tìm bá phụ ngay. Chắc lão nhân gia có thuốc trị thương cho bá phụ được.

Lâm Chấn Nam nhăn nhó cười rồi nhắm mắt lại.

Một lúc sau ông khẽ nói:

- Lệnh Hồ hiền điệt!... Ta nguy đến nơi mất!... Bình nhi được vào làm môn hạ phái Hoa Sơn là ta mừng quá rồi... Ta nhờ hiền điệt... chỉ bảo thêm cho gã.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Bá phụ cứ yên tâm. Đã là chỗ đồng môn học nghệ mọi người coi như anh em ruột. Nay tiểu điệt chịu lời ủy thác của bá phụ dĩ nhiên có bổn phận phải hết mình chiếu cố cho Lâm sư đệ.

Lâm phu nhân nói xem vào:

- Ơn nặng đức dầy của Lệnh Hồ thiếu hiệp, vợ chồng ta dù chết dưới suối vàng cũng không lúc nào quên được.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Xin hai vị ngưng thần tĩnh dưỡng, đừng nói nhiều cho mệt.

Lâm Chấn Nam hơi thở cấp bách, lúc đứt lúc nối. Ông thều thào nói:

- Xin... Lệnh Hồ hiền điệt bảo cho con ta hay... dưới hầm một căn nhà cũ trong ngõ Qùy Hoa ở Phúc Châu... có vật gì... thì đó là vật tổ truyền của nhà họ Lâm... cần phải giữ gìn cho cẩn thận nhưng... tằng tổ y là Viễn Đồ Công có để lại lời di huấn. Hết thảy con cháu ta... bất luận là ai cũng không được mở coi mà sinh tai họa ghê gớm... ! Y cần phải nhớ kỹ điều đó...

Lệnh Hồ Xung gật đầu đáp:

- Được rồi! Tiểu đệ sẽ dặn y những câu này.

Lâm Chấn Nam ngập ngừng:

- Đa... đa...

Thủy chung ông chưa nói ra được chữ tạ thì đã tắt hơi rồi.

Lâm phu nhân nói:

- Lệnh Hồ thiếu hiệp! mong rằng thiếu hiệp bảo với con ta đừng lúc nào quên mối thù của cha mẹ.

Bà nghẹo đầu cố sức đập mạnh vào cột miếu.

Nguyên bà đã bị trọng thương, chỉ đập đầu một cái là chết liền.

Lệnh Hồ Xung thở dài nghĩ bụng:

- Dư Thượng Hải cùng Mộc Cao Phong bức bách Lâm Chấn Nam nói chỗ cất dấu "Tịch tà kiếm phổ" mà y thà chết chứ không chịu nói. Lúc y biết mình chết đến nơi, đành gởi lời dặn Lâm sư đệ. Nhưng y sợ ta lấy mất kiếm phổ của nhà họ Lâm nên mới có câu: "Bất luận là ai cũng không được mở coi để tránh tai họa ghê gớm". Chà chà! Lâm lão bá coi Lệnh Hồ Xung này là hạng người nào mà lại dòm dỏ kiếm phổ của nhà họ Lâm. Ngay võ công của phái Hoa Sơn bọn ta còn không sao học hết được thì hơi đâu mà đi coi kiếm pháp của phái khác? Hơn nữa nếu kiếm pháp của nhà họ Lâm có chỗ độc đáo hơn người thì sao vợ

chồng lão bá lại đi đến kết quả này?

Gã nghĩ vậy rồi ngồi tựa cột nhắm mắt dưỡng thần.

Sau chừng nửa giờ, bỗng nghe ngoài cổng miếu có tiếng Nhạc Bất Quần gọi:

- Xung nhi! Ngươi có ở trong miếu không?

Lệnh Hồ Xung đáp vọng ra:

- Dạ! Đệ tử đây!

Gã bừng mắt ngồi dậy thì trời đã bình minh.

Nhạc Bất Quần thủng thẳng đi vào. Lão thấy thi thể vợ chồng họ Lâm, liền cau mày hỏi:

- Chết cả rồi ư?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Vâng.

Rồi gã đem chuyện Mộc Cao Phong bức bách vợ chồng Lâm Chấn Nam thế nào cùng là gã đã mượn oai danh của sư phụ hăm dọa cho lão phải bỏ đi ra sao thuật lại một lượt. Gã kể cả tình hình vợ chồng họ Lâm lúc lâm chung đã dặn lại những gì cho sư phụ nghe.

Nhạc Bất Quần trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Hừ! Dư Thượng Hải đã uổng công mệt sức một phen chẳng được ích gì lại gây nên tội ác không nhỏ.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Sư phụ! Lão thấp lùn họ Dư tạ tội với sư phụ rồi a?

Nhạc Bất Quần đáp:

- Dư quán chủ cước trình cực kỳ mau lẹ. Ta đuổi y chừng nửa giờ mà không kịp. Thấy y chạy mỗi lúc một xa hơn ta đành bỏ thôi không đuổi nữa. Khinh công của phái Thanh Thành quả

nhiên còn cao thâm hơn phái Hoa Sơn ta một bậc.

Nhạc tiên sinh là người quân tử. Hơn ông bảo là hơn, kém ông chịu là kém. Thật là một nhân vật quang minh lỗi lạc.

Lệnh Hồ Xung cười ha hả nói:

- Phái Thanh Thành về cái môn chổng đít về đường sau mà chạy trốn vẫn nổi tiếng là cao thâm hơn người.

Nhạc Bất Quần sa sầm nét mặt trách mắng:

- Xung nhi! Miệng lưỡi ngươi lúc nào cũng ra chiều khinh bạc, ăn nói chẳng đứng đắn chút nào. Như thế thì làm gương cho sư đệ, sư muội thế nào được?

Lệnh Hồ Xung quay sang phía khác lè lưỡi ra đáp:

- Dạ!

Nhạc Bất Quần lại nói:

- Ngươi trả lời thì trả lời cho thẳng thắn, sao còn lè lưỡi rả Phải chăng ngươi không có thành ý?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Dạ!

Gã được Nhạc Bất Quần nuôi dưỡng từ thuở nhỏ đến lớn, nghĩa là thầy trò mà tình chẳng khác cha con.

Nhạc Bất Quần ung dung nho nhã, đối với đệ tử, tiên sinh chẳng lúc nào tỏ vẻ nghiêm khắc.

Lệnh Hồ Xung không có sợ tiên sinh liền cư š sợ tiên

- Sư phụ! Sao sư phụ lại biết đệ tử lè lưỡi?

Nhạc Bất Quần hừ một tiếng rồi đáp:

- Làn da dưới tai ngươi chuyển động. Nếu ngươi không là lưỡi làm sao lại thế được? Ngươi quen tính vô thiên vô pháp. Lần nay ngươi bị lộ tẩy rồi. Ha ha!

Lệnh Hồ Xung Trổ Tài Miệng Lưỡi

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Mỗi lần thất bại là một lần khôn ra.

Nhạc Bất Quần hắng giọng một tiắng rồi hỏi:

- Ngươi đã khôn quá thành tinh rồi còn chưa đủ ư?

Lão lấy trong bọc một cây hỏa tiễn pháo rồi đi ra ngoài sân bật lửa châm ngòi, đoạn ném lên không gian. Cây hỏa tiễn pháo bay bổng lên cao, nổ đánh sầm một tiếng trên lưng chừng trời biến thành một cây trường kiếm sắc bạc. Thanh trường kiếm lơ lửng trên không một hồi rồi từ từ rớt xuống. Phía sau trong vòng mươi trượng biến thành vô số ngôi sao sa.

Đây là tín hiệu của chưởng môn triệu tập đồ đệ. Thanh trường kiếm sắc bạc giữa đám yêu hoa tức là tiêu biểu cho ngoại hiệu "Quân tử kiếm" của Nhạc Bất Quần.

Sau khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm, bỗng nghe tiếng bước chân từ đằng xa vọng lại đang chạy về miếu thổ địa.

Nhạc Bất Quần nói:

- Đây là Căn Minh. Cước bộ nhẹ nhàng thì có thừa nhưng trầm trọng lại không đủ. Cước lực gã mau lẹ hơn hết các đệ tử, ít kẻ bì kịp.

Quả nhiên chẳng mấy chốc Cao Căn Minh tay cầm bàn tính kêu lách cách chạy tới ngoài cổng miếu. Gã lớn tiếng gọi:

- Sư phụ! Có phải lão nhân gia ở trong ấy không?

Ta nên biết rằng người ở xa trông thấy tín hiệu hỏa tiễn chỉ biết đại khái phương hướng mà thôi, chứ không tài nào biết đích xác là ở trong miếu thổ địa này được.

Nhạc Bất Quần đáp ngay:

- Ta ở đây!

Cao Căn Minh chạy vào miếu khom lưng nói:

- Sư phụ!...

Gã trông thấy Lệnh Hồ Xung đứng bên thì cả mừng nói tiếp:

- Đại sư ca! Trong người sư ca đã mạnh chưa? Bọn đàn em phải một phen lo sốt vó.

Lệnh Hồ Xung thấy gã lộ vẻ mừng vui một cách chân thành thì trong lòng không khỏi xúc động. Hắn tủm tỉm cười đáp:

- Phen này mà không chết thì quả là ngôi sao chiếu mệnh khá lớn.

Lệnh Hồ Xung chưa dứt lời, đã nghe văng vẳng có tiếng bước chân từ đằng xa đi tới mà lần này là hai người.

Nhạc Bất Quần hỏi:

- Ai đến đó?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Một người trầm trọng một người hời hợt. Đây là nhị sư đệ và Lục sư đệ.

Nhạc Bất Quần gật đầu nói:

- Xung nhi! Ngươi thật là thông minh, mới nghe qua đã rõ. Ngươi biết được Lao Đức Nặc trầm trọng là ta yên tâm rồi.

Lao Đức Nặc và Lục Đại Hữu chưa vào miếu thì tiếng bước chân của tam đệ tử Lương Phát và tứ đệ tử Thi Đới Tử lại nhộn lên.

Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, thất đệ tử Đào Điều, bát đệ tử Anh Bạch La, con gái Nhạc Bất Quần là Nhạc Linh San và cả tên đệ tử mới nhập môn là Lâm Bình Chi cũng tới nơi.

Lâm Bình Chi vừa thấy thi thể song thân đã nhảy xổ lại nằm phục trên hai người mà khóc rống lên. Bọn đồng môn nghe chàng khóc lóc thảm thiết cũng không khỏi sa lệ.

Nhạc Linh San thấy Lệnh Hồ Xung bình yên vô sự thì vừa kinh ngạc vừa vui mừng khôn xiết. Nhưng cô thấy Lâm Bình Chi đau thương như vậy, không tiện thổ lộ nỗi hân hoan, cô chạy đến bên nắm tay Lệnh Hồ Xung khẽ hỏi:

- Đại ca... không việc gì ư?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Không sao cả.

Mấy bữa nay Nhạc Linh San lo lắng bàng hoàng vì anh chàng đại sư ca này. Ban đầu cô nghe nói gã bị La Nhân Kiệt phái Thanh Thành gia hại, mấy phen cô khóc hết nước mắt. Nhưng cô biết gã thông minh quyền biến, bản lãnh lợi hại, chưa chắc đã bị bọn đệ tử phái Thanh Thành giết chết, trong lòng vẫn còn mấy phần hy vọng. Quả nhiên sau cô được sư phụ cho hay đại sư ca chưa chết thực. Bây giờ cô gặp gã trong miếu thổ địa này, bao nhiêu mối kích động chứa chất trong lòng bữa nay không tài nào cô đè nén được. Đột nhiên cô kéo tay áo gã mà khóc oà lên.

Lệnh Hồ Xung nhẹ nhàng vỗ vai cô khẽ hỏi:

- Tiểu sư muội! Tiểu sư muội làm sao thế? Sư muội bị ai khinh khi ta sẽ trả đũa cho sư muội hài lòng!

Nhạc Linh San không trả lời chỉ khóc hoài. Cô khóc một lúc

rồi trong lòng khoan khoái, kéo tay áo Lệnh Hồ Xung lên lau nước mắt nói:

- Đại ca không chết. Đại ca không chết chứ?

Lệnh Hồ Xung lắc đầu đáp:

- Ta không chết đâu.

Nhạc Linh San nghẹn ngào nói:

- Té ra vị tiạu ni cô phái Hằng Sơn đã lừa gạt... khiến cho tiểu muội sợ quá.

Cô toan nói "Tiểu muội sợ muốn chết", nhưng thấy nói như vậy thì lộ liễu chân tình ở trước mặt phụ thân cùng các bạn đồng môn nên dừng lại không nói nữa. Cô nghĩ tới mấy bữa nay khúc ruột quặn đau, tâm thần hoảng hốt , cay cực muôn phần cô không nhịn được, nước mắt lại tầm tã như mưa.

Lệnh Hồ Xung an ủi:

- Vị sư muội phái Hằng Sơn đó không phải cố lừa tiểu sư muội đâu. Khi đó y tưng phải cố

Nhạc Linh San ngẩng đầu lên, hai mắt đẫm lệ, trông lờ mờ thấy Lệnh Hồ Xung hình dung tiều tụy, mặt không còn chút huyết sắc thì trong lòng rất đỗi thương xót. Cô nói:

- Đại sư ca! Lần này đại sư ca... bị thương trầm trọng. Đại sư ca nên về núi để điều dưỡng mới được.

Nhạc Bất Quần thấy Lâm Bình Chi nằm phục trên thi thể song thân khóc lóc rất bi thảm liền bảo chàng:

- Bình nhi! Ngươi nên bớt nỗi bi ai để liệu lý việc mai táng song thân là việc khẩn liệu

Lâm Bình Chi vâng lời đứng dậy. Chàng thấy nét mặt song thân chết còn tỏ ra rất đau khổ thì không nhịn được, hai hàng nước mắt lại chảy xuống ròng ròng. Chàng nghẹn ngào nói:

- Gia gia cùng má má lìa bỏ cõi đời mà đệ tử không được thấy mặt lần cuối cùng... chẳng hiểu... người có trối trăng câu gì cho đệ tử không?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Lâm sư đệ! Lúc lệnh tôn cùng lệnh đường lâm chung, tiểu huynh có mặt tại đó. Hai vị lão nhân gia có dặn tiểu huynh chiếu cố cho Lâm sư đệ. Cái đó là lẽ dĩ nhiên dù hai vị không dặn, tiểu huynh cũng phải trông nom sư đệ. Lệnh tôn còn một lời dặn tiểu huynh chuyển cho Lâm sư đê...

Lâm Bình Chi khom lưng nói:

- Đại sư ca... Gia gia cùng má má tiểu đệ lúc lâm chung mà được đại sư ca bầu bạn không đến nỗi tứ cố vô thân khiến tiểu đệ cảm kích muôn vàn.

Lệnh Hồ Xung lại nói:

- Lệnh tôn cùng lệnh đường bị bọn ác đồ phái Thanh Thành dùng thảm hình đối phó. Chúng bức bách hai vị nói chỗ cất dấu "Tịch tà kiếm phổ" nhưng hai vị kiên quyết không chịu thổ lộ rồi chúng làm chấn động tâm mạch mà thiệt mạng. Lão Dư Thượng Hải không xứng đáng làm tôn sư một phái. Hành động đê hèn này tất bị anh hùng thiên hạ chê cười.

Lâm Bình Chi nghiến răng nói:

- Nếu Lâm Bình Chi này mà không trả được mối đại thù cho song thân thì thật chẳng bằng giống cầm thú.

Chàng vung quyền lên đập mạnh vào cột miếu. Tuy võ công chàng bình thường nhưng vì đầy lòng phẫn hận nên thoi quyền đánh ra rất mạnh, làm rung động cả tường nhà, cát bụi đổ xuống ào ào.

Nhạc Linh San nói:

- Lâm sư đệ! Vụ này đúng là sư tỷ gây nên tai vạ. Nếu sư đệ quyết chí báo thù thì sư tỷ cũng nhất định không tự thủ bàng quang.

Lâm Bình Chi khom lưng đáp:

- Đa tạ sư tỷ.

Nhạc Bất Quần thở dài lẩm bẩm:

- Phái Hoa Sơn ta từ trước đến nay vẫn hoài bảo tôn chỉ "Người không phạm đến mình thì mình không đụng chạm đến ai". Phái mình chẳng hiềm khích với một môn phái nào cả. Nhưng từ đây sắp tới e rằng trên Ngọc Nữ phong không còn ngày nào yên tĩnh nữa. Hỡi ôi! Đã dấn thân vào chốn giang hồ mà muốn không động chạm đến ai, thiệt không phải dễ dàng.

Lão nghĩ tới Lưu Chính Phong đã quyết lui khỏi võ lâm mà cũng không được như nguyện, cả nhà ngộ nạn, lòng càng cảm khái muôn và quyết

Lao Đức Nặc nói:

- Lâm sư đệ! Tiạu sư muội! Vụ tai họa này không phải vì đại sư ca đá hai tên đệ tử phái Thanh Thành xuống lầu, cũng không phải tự Lâm Bình Chi giữa đường thấy chuyện bất bình hạ sát tên nghiệt tử của Dư Thượng Hải, chỉ vì lão họ Dư dòm dỏ pho kiếm phổ gia truyền của nhà Lâm sư đệ mà ra. Ngày trước chưởng môn phái Thanh Thành là Trường Thanh Tử bị bại dưới Tịch tà kiếm pháp của tằng tổ Lâm sư đệ là Viễn Đồ Công. Mối họa này nảy mầm ngay tự ngày đó.

Nhạc Bất Quần nói:

- Đúng thế! Trong võ lâm trước nay chẳng bao giờ tránh khỏi chuyện tranh cường hiếu thắng. Khi nghe tới võ công bí lục gì họ chẳng cần biết chân giả, người nào cũng muốn tranh cướp

cho kỳ được, bất chấp bằng một thủ đoạn nào. Thực ra Dư quán chủ và Tái Bắc minh đà là những tay cao thủ có địa vị trong võ lâm không nên tham lam mưu đồ lấy kiếm phổ của nhà họ Lâm mới phải.

Lâm Bình Chi nói:

- Thưa sư phụ! Thiệt tình nhà đệ tử chẳng có "Tịch tà kiếm phổ" chi chi hết. Bảy mươi hai đường Tịch tà kiếm phổ kia gia gia truyền miệng cho, bảo đệ tử phải dụng tâm ghi nhớ. Nếu có kiếm phổ thật thì dù gia gia không tiết lộ với người ngoài còn có lý, chẳng lẽ lại giữ bí mật cả với con em trong nhà.

Nhạc Bất Quần gật đầu nói:

- Ta cũng không tin nhà họ Lâm có Tịch tà kiếm phổ. Nếu có thì sao phụ thân ngươi lại chẳng địch nổi Dư Thượng Hải. Vụ này hiển nhiên chỉ là ngoa truyền.

Lệnh Hồ Xung nhớ tới lời dặn của Lâm Chấn Nam bụng bảo dạ:

- Phụ thân của Lâm sư đệ quả nhiên dặn ta mà chẳng yên lòng. Y nói những gì ai mở ra coi là gặp tai họa ghê gớm. Kiếm phổ nhất định có rồi. Hừ y coi Lệnh Hồ Xung này là hạng người nào. Mình đâu có thuộc vào loại vô sỉ như Dư Thượng Hải, Mộc Cao Phong. Dù "Tịch tà kiếm phổ" có là một thứ võ công bậc nhất thiên hạ, Lệnh Hồ Xung này cũng không dòm dỏ.

Gã nghĩ vậy rồi nói:

- Lâm sư đệ! Lệnh tôn có di ngôn: ở ngõ Qùy Hoa thành Phúc Châu...

Nhạc Bất Quần động tâm nghĩ thầm:

- Dư Thượng Hải đã khao khát Tịch tà kiếm phổ vậy ta chớ nên để lời di ngôn của Lâm Chấn Nam lọt vào tai. Lão liền xua

tay gạt đi:

- Đã là di ngôn của phụ thân Bình nhi thì chỉ nên nói riêng cho gã biết mà thôi, người ngoài không nên nghe tới.

Lệnh Hồ Xung vâng lời.

Nhạc Bất Quần lại nói:

- Đức Nặc, Căn Minh! hai ngươi vào thành Hành Sơn mua lấy hai cỗ quan tài.

Việc thu liệm vợ chồng Lâm Chấn Nam bận bả suốt ngày đến chiều mới xong.

Lao Đức Nặc mướn người khiêng quan tài ra bờ sông rồi đoàn người lên thuyền đi về phía Tây.

Một ngày kia về đến chân ngọn Ngọc Nữ phong núi Hoa Sơn.

Cao Căn Minh cùng Lục Đại Hữu lên trước báo tin.

Hơn 20 đệ tử phái Hoa Sơn xuống núi bái kiến sư phụ.

Lâm Bình Chi thấy bọn đệ tử này người lớn tuổi đã ngoài 40, người nhỏ mới độ 12, 13. Trong bọn này có 6 nữ đệ tử. Họ vừa thấy Nhạc Linh San là véo von chuyện trò không ngớt.

Lao Đức Nặc dẫn Lâm Bình Chi yết kiến từng người. Theo quy củ phái Hoa Sơn thì ai nhập môn trước là sư huynh, ai đến sau là sư đệ. Vì thế gã Thư Kỳ nhỏ tuổi nhất mà Lâm Bình Chi vẫn kêu gã bằng sư huynh. Chỉ có Nhạc Linh San là ra ngoài thể lệ. Cô là con gái Nhạc Bất Quần nên không thể xắp theo thứ tự như bọn môn đồ, cứ theo tuổi mà xưng hô, ả nào lớn hơn gọi cô bằng sư muội còn nhỏ hơn thì kêu bằng sư tỷ. Kể ra cô còn ít tuổi hơn Lâm Bình Chi mấy tuổi, nhưng cô nhất định đòi làm sư tỷ chàng, Nhạc Bất Quần cũng không ngăn trở nên Lâm Bình Chi vẫn kêu cô bằng sư tỷ.

Đoàn người lên núi thấy cây cối thanh u, nước chảy róc rách,

chim hót líu lọ Những căn nhà lớn tường trắng la liệt đó đây cái cao, cái thấp theo sườn núi.

Một thiếu phụ đứng tuổi xinh đẹp từ từ bước tới gần. Nhạc Linh San chạy vội lại nhảy vào lòng bà gọi:

- Má má! Hài nhi lại được thêm một gã sư đệ.

Cô vừa nói vừa trỏ vào Lâm Bình Chi.

Lâm Bình Chi đã được bọn sư huynh nói cho hay sư mẫu tức Nhạc phu nhân tên gọi Ninh Trung Tắc cùng với sư phụ ngày trước là sư huynh, sư muội đồng môn. Kiếm thuật của sư mẫu cũng tinh thâm chẳng kém gì sư phụ. Chàng vội tiến lại khấu đầu nói:

- Đệ tử là Lâm Bình Chi xin bái kiến sư nương.

Nhạc phu nhân niẩm nở tươi cười đáp:

- Ngươi bất tất phải khách sáo. Đứng dậy đi!

Rồi bà nhìn Nhạc Bất Quần cười nói:

- Mỗi lần tiên sinh xuống núi nếu không kiếm được bảo bối là về không hả dạ. Lần này tiên sinh đi dự đại hội ở Hành Sơn tưởng ít ra là thu được 3, 4 tên đệ tử mà sao lại chỉ có một?

Nhạc Bất Quần cười hỏi lại:

- Phu nhân thường nói quân quí là ở chỗ tinh nhuệ chứ không quý ở số nhiều. Phu nhân coi gã này thế nào

Nhạc phu nhân cười đáp:

- Tướng mạo y đẹp quá, không giống người luyện võ. Tiên sinh cho y học Tứ thư, Ngũ kinh để sau này đi thi cử tú hay thi trạng nguyên quách.

Lâm Bình Chi thẹn đỏ mặt lên, bụng bảo dạ:

- Sư nương thấy mình có tướng học trò yếu ớt và ra chiều

khinh rẻ. Mình phải gắng sức dụng công để theo kịp các vị sư huynh khiến người ta khỏi coi thường mình mới được.

Nhạc Bất Quần nói:

- Như vậy càng hay! Phái Hoa Sơn mà sản xuất ra một vị trạng nguyên lang cũng là một giai thoại hiếm có.

Nhạc phu nhân trừng mắt lên nhìn Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Ngươi lại đi gây chuyện đánh nhau với người ta rồi bị thương phải không? Tại sao bộ mặt lợt lạt khó coi thế?

Lệnh Hồ Xung dọc đường đã dưỡng thương khỏi rồi, nhưng nguyên khí chưa hoàn toàn hồi phục. Gã được Nhạc phu nhân nuôi dưỡng từ thuở nhỏ cho đến khi khôn lớn. Phu nhân coi hắn chẳng khác gì con ruột. Tuy giọng nói ra chiều trách móc song trong lòng rất đỗi thiết tha.

Lệnh Hồ Xung mỉm cười đáp:

- Đệ tử đã khỏi nhiều rồi. Chuyến này nếu số mạng không lớn thì e rằng chẳng còn được trở về bái kiến sư nương nữa.

Nhạc phu nhân trợn mắt lên nhìn gã nói:

- Có thế ngươi mới hiểu ngoài vòm trời này còn có vòm trời khác, ngoài cõi người này còn có cõi người khác. Ngươi đã biết ẩn nhẫn chưa?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đao pháp của Điền Bá Quang thiệt là lợi hại. Đệ tử chống không nổi, đang định xin sư nương chỉ giáo.

Tên ác ôn Vạn lý độc hành Điền Bá Quang dã khét tiếng trên chốn giang hồ từ lâu. Ai cũng biết hắn là một tên dâm tặc chuyên đi bẻ hoa. Nhạc phu nhân nghe Lệnh Hồ Xung nói gã bị thương về tay Điền Bá Quang sắc mặt dịu lại, gật đầu nó Vạn

- Nếu ngươi đánh nhau với tên ác ôn Điền Bá Quang thì

không có gì đáng trách. Ta tưởng ngươi gây chuyện thị phi với ai để rước lấy tai vạ. Môn khoái đao của hắn thế nào? Chúng ta đem ra nghiên cứu để lần sau đối phó với hắn.

Nhạc phu nhân tuy vẻ người văn nhã, nhưng nghe đến chuyện đấu võ thì hào khí ngày trước lại nổi lên.

Nhạc Bất Quần chỉ tủm tỉm cười chứ không nói gì.

Lúc trở về Hoa Sơn dọc đường Lệnh Hồ Xung đã hỏi lão mấy lần về cách phá giải khoái đao của Điền Bá Quang nhưng lão nhất định không nói, để gã về Hoa Sơn xin phu nhân truyền dạy. Quả nhiên Nhạc phu nhân vừa nghe gã nói, trong lòng đã hứng khởi bừng bừng. Đoàn người tiến vào Thoái tư hiên là chỗ ở của Nhạc Bất Quần rồi kể lại những chuyện xảy ra sau khi tương biệt.

Sáu cô nữ đệ tử nghe Nhạc Linh San thuật lại những chuyện ở Phúc Châu và Hành Châu đều lấy làm thích thú.

Lục Đại Hữu thì khoa trương với các sư đệ về cuộc tỷ đấu giữa đại sư ca với Điền Bá Quang. Hắn kể lại Lệnh Hồ Xung đâm La Nhân Kiệt thế nào, dường như Điền Bá Quang bị đại sư ca đánh bại chứ không phải đại sư ca mình bị thua liạng xiạng.

Nhạc phu nhân ngồi ở trên ghế trong góc hiên ngưng thần coi Lệnh Hồ Xung vạch những đường đao pháp của Điền Bá Quang. Vẻ mặt phu nhân rất là trịnh trọng.

Nhạc phu nhân vừa coi Lệnh Hồ Xung vẽ mấy chiêu trong lòng đã cực kỳ kinh dị tự hỏi:

- Thế gian quả có đao pháp kỳ bí đến thế ư? Thiệt là mình chưa từng thấy qua.

Tay phải Lệnh Hồ Xung nào chém nào vạch phóng luôn 13 đao rồi nghiêng mình đi thu chưởng về.

Nhạc phu nhân khẽ thở dài lắc đầu nói:

- Thiệt là lợi hại.

Nhạc phu nhân ngẫm nghĩ một lúc rồi hỏi:

- Môn khoái đao của Điền Bá Quang tựa hồ "Liên hoàn thập tam đao" trong phép "Loạn phi ma thức". Ngươi chiết giải bằng cách nào?

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Đao pháp của hắn thần diệu vô song. Khi đó đệ tử hai mắt hoa lên, tâm thần rối loạn, còn nói chi đến chuyện chiết giải.

Nhạc phu nhân nói:

- Phải rồi! Dù là tay hảo thủ bậc nhất võ lâm tưởng cũng ít người thoát được 13 chiêu loạn đao này. Ta e rằng người khó chống nổi lấy một đường, tất ngươi đã dùng ngụy kế để chuồn đi chứ gì?

Nhạc phu nhân nuôi Lệnh Hồ Xung từ thuở nhỏ, phu nhân lạ gì tính nết cùng bản lãnh gã.

Lệnh Hồ Xung đỏ mặt lên mỉm cười đáp:

- Đệ tử vừa thấy hắn sử hai chiêu loạn pháp này đã ngấm ngầm kêu trời, đinh ninh phen này mất mạng. Đệ tử liền nổi lên tràng cười ha hả. Gã thu đao về nói: "Có chi mà cười? Liệu ngươi có chống nổi đao pháp thập tam thức của ta không?"

Gã ngừng lại một chút rồi kể tiếp:

- Đệ tử liền cười đáp: "Té ra Điền Bá Quang tiếng tăm lừng lẫy này chỉ là đồ bỏ của phái Hoa Sơn tạ Thật là không ngờ! Ngươi mà ở bản phái tất bị đuổi ra khỏi môn trường". Điền Bá Quang hỏi lại: "Cái gì mà đồ bỏ của phái Hoa Sơn?" Ngươi chỉ nói nhăng! Đây là võ công của riêng một mình nhà Điền mỗ, có liên quan gì đến phái Hoa Sơn?". Đệ tử cười hỏi lại: "Đường đao pháp

này của ngươi có 13 thức phải không? Ta thấy sư phụ cùng sư nương ta chiết giải rồi. Sư nương ta nhân lúc thêu hoa nghĩ ra những chiêu "Xuyên châm dẫn tuyến", "Thiên y vô phùng", "Chức phi nữ độ". Lại còn có một chiêu là "Thường nga dạ tứ". Đệ tử vừa nói vừa bấm đốt ngón tay rồi nói tiếp :"Phải rồi! Chiêu thứ năm là "Chiêu quân tái xuất", chiêu thứ sáu là "Điêu Thuyền bái nguyệt", chiêu thứ bảy là "Tây Thi hoán sa". Những chiêu đó đều do một thức biến ra. Ngươi đường đường là một tay hảo hán, oai phong lẫm liệt mà cũng chém bên Đông một đao, đâm bên Tây một nhát, thân hình uốn éo như sư nương ta mà cũng giống như con người quốc sắc vô song là Tây Thi đang giặt sa ở dưới suối, há chẳng buồn cười rủ"

Gã nói luôn một hồi, Nhạc Linh San cùng bọn nữ đệ tử không nhịn được nữa, bật lên tiếng cười khanh khách.

Nhạc Bất Quần cũng vuốt râu cười nói:

- Nhộn thật! Nhộn thật!

Nhạc phu nhân hừ một tiếng rồi hỏi:

- Ngươi nói trăng nói cuội gì thì nói, sao lại kéo cả sư nương vào đó? Thật đáng đánh đòn.

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Sư nương không rõ: Điền Bá Quang là con người rất tự phụ. Hắn nghe đệ tử đem gã ví với đàn bà lại bảo đao pháp thần kỳ của gã là do sư nương sáng chế ra cốt để hắn còn phải giải thích cho rành mạch không thì hắn giết phứt đệ tử ngay.

Quả nhiên hắn sử đao pháp từng chiêu một rất thong thả.

Mỗi chiêu gã lại hỏi: "Chiêu này có phải sư nương ngươi sáng chế ra không?

Đệ tử làm ra vẻ thần bí, trầm ngâm không trả lời, ngấm ngầm

ghi nhớ những chiêu thức, chờ hắn sử xong 13 thức, rồi mới nói "Xin lỗi Điền huynh! Tiểu đệ lầm rồi. Đao pháp của Điền huynh đây tuy có nhiều chỗ giống với đao pháp của sư nương tiểu đệ sáng chế nhưng cũng có mấy chỗ khác nhau chút đỉnh. Xem ra không phải là Điền huynh học lỏm của phái Hoa Sơn".

Điền Bá Quang nói: "Ngươi không chống nổi đao pháp của ta rồi nói hoang đường để kéo dài thời giờ, khi nào ta không hiểu? Lệnh Hồ Xung! ngươi bảo quí phái có môn đao pháp này. Vậy ngươi hãy sử đi để Điền mỗ mở rộng tầm mắt". Khi hắn nói tới câu này mắt lộ vẻ hung quang ra chiều phẫn hận vô cùng.

Đệ tử liền đáp: "Tệ phái sử kiếm chứ không sử đao. Môn "Phi Tú thần châm kiếm" của sư nương tiểu đệ chỉ truyền cho nữ đệ tử chứ không truyền cho nam đệ tử. Bọn tiểu đệ đường đường là nam tử trượng phu mà đi uốn éo sử môn "Phi tú thần châm" này há chẳng đệ bạn hữu võ lâm cười cho thúi óc?".

Điền Bá Quang tức giận nói: "Họ cười cũng thế mà không cười cũng vậy. Bữa nay Điền mỗ chỉ cần ngươi thừa nhận phái Hoa Sơn không có môn võ công này mà thôi. Lệnh Hồ Xung! Điền mỗ khâm phục ngươi là con người gan dạ. Nhưng ngươi... ngươi... chẳng nên bạ đâu nói đấy mà trêu cợt ta.

Nhạc Linh San nói xen vào:

- Quân ác tặc vô sỉ đó thì ai cần hắn bội phục làm chỉ Chẳng qua là đùa giỡn hắn một lúc mà chơi.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Nhưng tiểu huynh coi tình trạng lúc đó nếu không bịa ra môn "Phi tú thần châm" để biểu diễn thì

nguy đến tính mạng ngay tức khắc. Tiểu huynh đành theo đao pháp của hắn ưỡn ẹo múa may một lúc

để biểu diễn.

Nhạc Linh San cười hỏi:

- Lệnh Hồ đại ca uốn éo múa may những chiêu thức đó có giống hắn không?

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Ngày thường tiểu huynh coi sư muội sử kiếm biết bao nhiêu lần rồi thì sao lại không giống?

Nhạc Linh San không chịu, nói:

- Trời ơi! Đại ca cười "người ta" sử kiếm ưỡn ẹo thì tiểu muội ba ngày không nhìn mặt đại sư ca

nữa.

Nhạc phu nhân từ nãy tới giờ trầm ngâm không nói gì, bây giờ bà mới lên tiếng:

- San nhi! Ngươi đưa kiếm cho đại sư ca đi!

Nhạc Linh San rút thanh trường kiếm ra xoay chuôi lại đưa cho Lệnh Hồ Xung vừa cười vừa nói:

- Má má muốn coi đại sư ca uốn éo sử kiếm pháp con khỉ đó.

Nhạc phu nhân nói:

- Xung nhi! Đừng nói nhảm nhí với nó nữa! Lúc ấy ngươi sử kiếm thế nào bây giờ thử diễn lại coi.

Lệnh Hồ Xung biết sư nương muốn xem kỹ đao pháp của Điền Bá Quang gã liền đón lấy thanh

trường kiếm, quay về phía sư phụ, sư nương khom lưng thi lễ nói:

- Bẩm sư phụ cùng sư nương! Đệ tử xin biểu diễn những đường khoái đao của Điền Bá Quang.

Nên biết đây là lề luật phái Hoa Sơn. Hàng tiểu bối trước khi sử quyền động kiếm trước mặt bậc tôn trưởng phải xin phép đã.

Nhạc Bất Quần gật đầu.

Lệnh Hồ Xung dựng thanh kiếm lên rồi đột nhiên, chẳng có triệu chứng gì sắp ra chiêu, gã chém

luôn ba kiếm nhanh như điện chớp. Kiếm phong rít lên veo véo.

Bọn sư đệ giật mình kinh hãi. Mấy cô nữ đệ tử bất giác đồng thanh la lên:

- Úi chà!

Lệnh Hồ Xung sử những chiêu kiếm tự hồ loạn xạ chẳng vào chương pháp nào hết, nhưng con mắt Nhạc Bất Quần cùng Nhạc phu nhân lại nhìn thấy rất rõ. Mỗi nhát đâm nhát chém đều lợi hại và chuẩn đích.

Lệnh Hồ Xung thu kiếm về một cách đột ngột, nhìn sư phụ, sư nương thi lễ.

Nhạc Linh San hơi ra chiều thất vọng hỏi:

- Nhanh đến thế ư?

Nhạc phu nhân gật đầu đáp:

- Phải nhanh thế mới được. Trong phép khoái đao một chiêu 13 thức này, mỗi thức gồm ba bốn lần

biến hóa. Chỉ trong khoảnh khắc đã sử đến bốn mươi mấy chiêu thì thật là một đao pháp ít có trên thế

gian.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Thằng cha Điền Bá Quang sử đao còn lẹ gấp mấy đệ tử.

Nhạc phu nhân cùng Nhạc Bất Quần đưa mắt nhìn nhau ra chiều bội phục.

Nhạc Linh San hỏi:

- Đại sư ca! Sao không thấy đại sư ca uốn éo ngượng nghịu chút nào?

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Mấy bữa nay tiểu huynh lúc nào cũng nghĩ tới phép khoái đao này nên bây giờ đã sử được khá mau lẹ. Hôm ở tửu lâu, tiểu huynh biểu diễn trước mặt Điền Bá Quang thì chậm chạp hơn nhiều và còn thêm vào điệu bộ uốn éo của đàn bà để làm trò cười chọc hắn.

Nhạc Linh San cười nói:

- Đại sư ca hôm ấy làm bộ như thế nào? Bây giờ hãy diễn lại cho tiểu muội coi!

Nhạc phu nhân xoay lại rút thanh trường kiếm ở sau lưng một tên nữ đệ tử rồi nhìn Lệnh Hồ Xung kêu:

- Ngươi hãy sử khoái đao đi!

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Dạ.

Rồi véo một tiếng. Hắn dùng kiếm làm đao nhằm Nhạc phu nhân chém tới. Chiêu kiếm này phóng ra phương vị rất kỳ tuyệt, nó xoay về phía sau người Nhạc phu nhân rồi mũi kiếm móc ngược trở lại.

Nhạc Linh San kinh hãi la lên:

- Má má! Phải cẩn thận đấy!

Nhạc phu nhân nhảy vọt ra, không để ý gì tới nhát kiếm của Lệnh Hồ Xung từ phía sau lưng đâm lại. Thanh kiếm trong tay bà đâm thẳng tới trước ngực gã một cách mau lẹ phi thường.

Nhạc Linh San lại la hoảng:

- Đại sư ca! Phải cẩn thận.

Lệnh Hồ Xung không đỡ gạt, đâm luôn một đao nữa, miệng nói:

- Sư nương! Hắn đâm còn mau lẹ hơn nhiều.

Nhạc phu nhân đâm vèo vèo luôn ba kiếm.

Lệnh Hồ Xung cũng phản kích luôn ba đao.

Cả hai người cùng đánh rất mau lẹ và đều tấn công chứ không có chiêu nào đỡ gạt để giữ mình.

Chỉ trong chớp mắt hai thầy trò đã thi triển hơn hai chục chiêu.

Lâm Bình Chi đứng bên trố mắt ra mà nhìn, miệng há hốc, bụng bảo dạ:

- Đại sư ca hành động như người điên mà võ công càng ghê gớm. Từ nay mình phải chăm chú luyện công không lúc nào chểnh mảng mới khỏi để người ta coi thường mình được.

Giữa lúc ấy, Nhạc phu nhân phóng kiếm đánh vèo một tiếng, mũi kiếm đã chí vào cổ họng Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung không sao tránh được, gã nói:

- Giả tỷ là Điền Bá Quang thì hắn ngăn chặn được rồi.

Nhạc phu nhân nói:

- Vậy thì giỏi lắm.

Thanh trường kiếm trong tay bà như rồng bay phượng múa. Sau mấy chiêu, mũi kiếm của bà lại chí vào trước ngực Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung vẫn nói:

- Hắn cũng gạt được.

Câu nói của gã tỏ ra đao thuật của Điền Bá Quang còn mau hơn nhiều nên có thể ngăn chặn được cả hai chiêu đó.

Hai người càng đấu càng lẹ. Sau Lệnh Hồ Xung không còn lúc nào rảnh để mà nhắc lại câu: "Hắn vẫn đỡ được". Mỗi khi gã bị Nhạc phu nhân kiếm chế, chỉ lắc đầu để tỏ ý cho bà ta biết chiêu kiếm đó không giết được Điền Bá Quang.

Nhạc phu nhân sử kiếm mỗi lúc một cao hứng. Đột nhiên bà la lên một tiếng trong trẻo. Mũi kiếm lấp loáng không nhất định phương hướng nào bao vây lấy Lệnh Hồ Xung mà đâm lia lịa.

Luồng ngân quang hạ xuống thấp.

Mọi người trông hoa cả mắt.

Đột nhiên thấy mũi kiếm của bà phóng thẳng ra đâm tới trước ngực Lệnh Hồ Xung nhanh hơn điện chớp.

Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi la lên:

- Sư nương!

Mũi kiếm đã đâm thủng vạt áo gã.

Lại thấy tay phải Nhạc phu nhân đâm thẳng về phía trước. Thanh trường kiếm trong tay bà tựa hồ đâm xuyên vào ngực đối phương ngập đến tận chuôi.

Nhạc Linh San thét lên:

- Má má ơi!

Bỗng nghe mấy tiếng loảng xoảng vang lên không ngớt. Từng mảnh kiếm gãy dài chừng hơn tấc lả tả rớt xuống chân Lệnh Hồ Xung.

Nhạc phu nhân cười ha hả rụt tay về. Trong tay bà chỉ còn chuôi kiếm.

Nhạc Bất Quần cười nói:

- Sư muội! Nội lực của sư muội tinh tiến đến thế ư? Cả mắt ta cũng không trông lầm nữa.

Nguyên vợ chồng Nhạc Bất Quần trước là bạn đồng môn. Ngày còn nhỏ tuổi ông kêu bà bằng sư muội quen rồi. Sau khi thành hôn hai người vẫn xưng hô nhau bằng sư huynh, sư muội.

Nhạc phu nhân cười đáp:

- Đại sư huynh quá khen! Tiểu kỹ nhỏ mọn này phỏng có chi đáng kể?

Lệnh Hồ Xung nhìn những mảnh kiếm gãy dưới đất, trong lòng rất kinh hãi. Bây giờ gã mới hiểu lúc sư nương phóng kiếm đâm đã vận dụng toàn lực, không thì chẳng tài nào phóng nhanh thế được.

Nhưng mũi kiếm vừa chạm vào da gã, bà lập tức chuyển luồng nội lực hùng hậu đương đâm thẳng biến thành phá ngang mà sức chấn động làm cho thanh trường kiếm gãy thành từng khúc ngắn.

Cách vận dụng nội kình tuyệt diệu như vậy thật đã đến mức xuất quỷ nhập thần.

Gã khâm phục vô cùng nói:

- Đao pháp của Điền Bá Quang dù có mau lẹ tới đâu cũng không thể tránh thoát nhát kiếm này của sư nương được.

Lâm Bình Chi thấy áo Lệnh Hồ Xung cả trước lẫn sau, hai bên đều thủng nhiều chỗ vì thanh trường

kiếm của Nhạc phu nhân đâm trúng thì nghĩ bụng:

- Trên thế gian đã có kiếm thuật cao minh như vậy, mình phải học lấy mấy thành mới mong có thể báo thù cho song thân được.

Rồi chàng lẩm bẩm:

- Phái Thanh Thành và Mộc Cao Phong đều thèm khát "Tịch tà kiếm phổ" của nhà mình, nhưng thực ra "Tịch tà kiếm phổ" đem so với kiếm pháp của sư nương thì hãy còn kém xa lắm.

Nhạc phu nhân ra chiều đắc ý nói:

- Xung nhi! Ngươi đã bảo nhát kiếm đó có thể đưa Điền Bá Quang đến chỗ chết thì ngươi dụng công mà học lấy, ta sẽ truyền thụ cho ngươi.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đa tạ sư nương!

Nhạc Linh San nói:

- Má má! Hài nhi cũng muốn học.

Nhạc phu nhân lắc đầu đáp:

- Nội công ngươi chưa tới đúng mức nên không học được chiêu kiếm này.

Nhạc Linh San cho là mẫu thân không muốn dạy mình liền

bĩu môi nói:

- Nội công của đại sư ca so với hài nhi cũng chẳng hơn được bao nhiêu, sao y học được mà hài nhi lại không học được?

Nhạc phu nhân mỉm cười không nói gì.

Nhạc Linh San kéo tay áo phụ thân nói:

- Gia gia! Gia gia truyền phép hóa giải chiêu kiếm đó cho hài nhi để đại sư ca học được rồi cũng không dám khinh nhờn hài nhi.

Nhạc Bất Quần lắc đầu cười đáp:

- Chiêu kiếm của má má hài nhi đó kêu bằng "Vô song vô đối Ninh thị nhất kiếm". Thật là một chiêu thiên hạ vô địch thì ta còn cách nào phá giải được nữa?

Nhạc phu nhân cười đáp:

- Sư huynh nói diu làm chi vậy? Đại sư huynh phỉnh phờ tiểu muội thì chẳng hề chi, nhưng câu chuyện đồn đại ra ngoài thì các bạn võ lâm sẽ cười đến trẹo quai hàm.

Nên biết chiêu kiếm này của Nhạc phu nhân bao hàm nội công phái Hoa Sơn và tuyệt kỹ về kiếm pháp, thêm vào đó tâm tư thông tuệ của bà. Thật là chiêu kiếm lợi hại vô cùng, nhưng chưa đặt tên cho nó là gì cả.

Nhạc Bất Quần trước muốn kêu bằng "Vô địch Nhạc phu nhân kiếm". Nhưng ông biết bà là người tâm cao khí ngạo, sau khi kết hôn rồi vẫn thích võ lâm kêu mình là Ninh nữ hiệp, chứ không ưa ai gọi là Nhạc phu nhân.

Ta nên biết ba chữ Ninh nữ hiệp là trỏ vào bản lãnh cùng hành vi của bản thân bà. Còn ba chữ Nhạc phu nhân là có ý tựa vào thanh danh của chồng.

Tuy miệng bà ra điều trách móc trượng phu mà thực ra bà rất

thích tám chữ "Vô song vô đối Ninh thị nhất kiếm". Bà ngấm ngầm khen trượng phu là người đọc sách đặt cho chiêu kiếm của mình một cái tên nghe rất lọt tai.

Nhạc Linh San nói:

- Gia gia! Bao giờ gia gia mới đặt ra mấy chiêu "Vô tỷ vô địch Nhạc gia thập kiếm" truyền cho hài nhi, cùng để hài nhi đại sư ca đánh nhau chí mạng.

Nhạc Bất Quần lắc đầu cười đáp:

- Không được đâu! Gia gia không thông minh bằng má má thì sáng lập những chiêu thức mới thế nào được?

Nhạc Linh San ghé miệng vào bên tai phụ thân khẽ nói:

- Chẳng phải gia gia không sáng lập được mà vì gia gia sợ vợ mới không dám làm.

Nhạc Bất Quần cười ha hả giơ tay lên khẽ bẹo má cô nói:

- Con nhỏ này lại nói nhăng rồi!

Nhạc phu nhân nghiêm nghị lên tiếng:

- San nhi! Không được nói nhảm với gia gia nữa. Đức Nặc! Ngươi thắp hương nến bày lên bàn thờ để Lâm sư đệ làm lễ tham bái linh vị liệt tổ bản phái.

Lao Đức Nặc vâng lời.

Lát sau sắp đặt xong xuôi, Nhạc Bất Quần dẫn mọi người đi vào tiên tổ đường ở phía sau.

Lâm Bình Chi thấy trong nhà thờ bày trí rất nghiêm trang. Hai bên vách đều treo một thanh trường kiếm, vỏ kiếm đen sì, dây thao đã cũ. Chàng biết đây là những thanh bội kiếm của các vị tôn sư mấy đời trước, chàng lẩm bẩm:

- Ngày nay phái Hoa Sơn đã nổi tiếng lớn trong võ lâm. Chẳng hiểu bao nhiêu gian tà ác tặc đã mất mạng dưới trường kiếm

của các vị tiên sư phái này?

Nhạc Bất Quần quỳ trước hương án lạy bốn lạy rồi khấn rằng:

- Đệ tử là Nhạc Bất Quần bữa nay có thu nạp tên Lâm Bình Chi ở Phúc Châu làm đồ đệ, cầu nguyện liệt đại tổ tôn phù hộ cho Lâm Bình Chi dụng công học nghệ, giữ lòng trong sạch, tuân theo môn quy và không làm mất thanh danh của phái Hoa Sơn.

Lâm Bình Chi nghe sư phụ nói vậy vội kính cẩn quỳ xuống.

Nhạc Bất Quần đứng dậy nghiêm trang nói:

- Lâm Bình Chi! Bữa nay ngươi vào làm môn hạ phái ta, phải nghiêm giữ môn quy Nếu ngươi vi phạm ta sẽ theo tình trạng mà xử trị. Nhẹ ra là phải phạt đòn, mà phạm tội đại ác sẽ bị chém đầu quyết không dung thứ. Bản phái đã góp mặt võ lâm mấy trăm năm nay, có khi cùng các phái khác tranh đua võ công hơn kém, nhưng thắng bại cường nhược đều là sự thường. Điều cần nhất là hết thảy đệ tử bản phái ai cũng phải giữ lấy thanh danh cho sư môn. Ngươi nhớ kỹ điều đó.

Lâm Bình Chi nói:

- Dạ! Đệ tử xin kính cẩn vâng lời giáo huấn của sư phụ.

Nhạc Bất Quần bảo Lệnh Hồ Xung:

- Lệnh Hồ Xung! Ngươi đọc môn quy bản môn cho Lâm Bình Chi nghe đi!

Lệnh Hồ Xung vâng lệnh sư phụ liền nói:

- Lâm sư đệ hãy nghe đây! Nhất giới của bản phái là lừa thầy diệt tổ, bất kính tôn trưởng. Nhị giới là ỷ mạnh hiếp yếu, gia hại kẻ vô tội. Tam giới là gian dâm hiếu sắc, trêu cợt phụ nữ. Tứ giới là trong đồng môn ghen ghét tàn sát lẫn nhau. Ngũ giới là thấy lợi quên nghĩa, trộm cắp tài vật. Lục giới là ngông cuồng tự đại,

khinh khi đồng loại. Thất giới là giao thông với địch, cấu kết với bọn yêu tà. Hoa Sơn thất giới là thế đó. Đã là đệ tử bản môn, nhất luật phải tuân hành.

Lâm Bình Chi đáp:

- Dạ! Tiểu đệ xin kính cẩn ghi nhớ Hoa Sơn thất giới mà đại sư ca đã chỉ thị. Tiểu đệ gắng sức tuân theo không dám phản bội.

Nhạc Bất Quần mỉm cười nói:

- Đúng thế! Bản phái chỉ có bấy nhiêu điều răn dạy, không như các phái khác đưa ra nhiều giới luật thanh quy. Các ngươi phải tuân theo thất giới này hàng ngày tâm niệm lấy nhân nghĩa làm gốc để thành người chính nhân quân tử. Được như vậy là sư phụ cùng sư nương đã lấy làm vui mừng lắm rồi.

Lâm Bình Chi đáp:

- Đệ tử xin tuân mệnh!

Đoạn chàng khấu đầu trước sư phụ và sư nương. Chàng lại chắp tay hành lễ cùng các vị sư huynh, sư tỷ.

Nhạc Bất Quần nói:

- Bình nhi! Bây giờ chúng ta hãy an táng song thân ngươi để hết đạo làm người con rồi sẽ bắt đầu truyền thụ những công phu cơ bản của bản môn.

Lâm Bình Chi hai mắt đẫm lệ lạy phục xuống đất nói:

- Đa tạ sư phụ cùng sư nương.

Nhạc Bất Quần đỡ chàng dậy, cất giọng ôn hòa nói:

- Mọi người trong bản phái coi nhau thân thiết như người một nhà. Bất luận ai gặp việc gì, hết thảy đồng môn đều cùng vui cùng lọ Từ đây ngươi bất tất phải giữ lễ cho lắm.

Lão quay lại ngó Lệnh Hồ Xung từ đầu xuống đến gót chân hồi lâu rồi hỏi:

- Xung nhi! Lần này hạ sơn đã phạm mấy điều trong Hoa Sơn thất giới?

Lệnh Hồ Xung trong lòng kinh hãi. Gã biết sư phụ bình thời đối với các đệ tử rất thân hòa từ ái.

Nhưng kẻ nào vi phạm môn quy tất bị nghiêm phạt, quyết chẳng dung tha.

Gã liền quỳ xuống trước hương án đáp:

- Đệ tử biết tội rồi. Đệ tử không nghe lời sư phụ, sư nương răn dạy, phạm vào giới điều thứ sáu là ngông cuồng tự đại để đắc tội với đồng đạo. Trên lầu Túy Tiên, đệ tử đã hạ sát La Nhân Kiệt phái Thanh Thành.

Nhạc Bất Quần hắng giọng một tiếng, lộ vẻ rất nghiêm khắc.

Nhạc Linh San nói xen vào:

- Gia gia ơi! Đây là tại La Nhân Kiệt chạy tới khinh nhờn đại sư cạ Lúc đó đại sư ca cùng Điền Bá Quang chiến đấu ác liệt rồi bị trọng thương. La Nhân Kiệt lại nhân lúc người ta trong cơn nguy hiểm toan bề gia hại, chẳng lẽ đại sư ca khoanh tay chờ chết?

Nhạc Bất Quần nói:

- Ngươi không được can thiệp vào đây. Vụ này do Lệnh Hồ Xung đá hai tên đệ tử Thanh Thành xuống lầu ma gây ra. Nếu không có hiềm khích từ trước thì khi nào La Nhân Kiệt lại nhân lúc Xung nhi lâm nguy mà hạ thủ?

Nhạc Linh San không nhịn được liền phân trần:

- Đại sư ca đá hai tên đệ tử phái Thanh Thành y đã bị gia gia trách phạt rồi. Vụ đó kể như thanh toán xong xuôi, không nên nhắc lại. Đại sư ca hiện bị trọng thương, không thể chịu đòn được nữa.

Nhạc Bất Quần trợn mắt lên nhìn con gái lớn tiếng:

- Bây giờ là lúc cứu xét về giới luật của bản môn. Ngươi cũng là một đệ tử phái Hoa Sơn vậy không được chõ miệng vào.

Nhạc Linh San rất khi thấy phụ thân tỏ vẻ nghiêm khắc với mình như lúc này, cô cảm thấy trong lòng oan ức, tủi thân. Cặp mắt đỏ hoe, cô muốn bật lên tiếng khóc.

Giả tỷ vào lúc bình thường, Nhạc Bất Quần mà không hỏi đến thì Nhạc phu nhân cũng dùng lời nói dịu dàng để vỗ về cộ Nhưng hiện giờ Nhạc Bất Quần dùng địa vị chưởng môn cứu xét giới luật môn hộ, bà cũng không nói gì.

Nhạc Bất Quần quay lại bảo Lệnh Hồ Xung:

- La Nhân Kiệt nhân lúc ngươi gặp nguy cấp mà động thủ để làm nhục thì ngươi thà chết chứ không chịu khuất phục là một hành vi của nam tử hán, đại trượng phu, chẳng kể làm chị Nhưng sao ngươi lại buông lời vô lễ cả với phái Hằng Sơn. Ngươi nói những gì hễ gặp ni cô là xúi quẩy đánh bạc thuả Ngươi còn nói cả ta gặp ni cô cũng ngán là nghĩa làm sao?

Nhạc Linh San không nhịn được đang nước mắt đầm đìa bỗng bật lên tiếng cười hích hích, cất tiếng gọi:

- Gia gia!

Nhạc Bất Quần nhìn cô lắc đầu nhưng không lộ vẻ nghiêm khắc như trước nữa.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Khi đó đệ tử chỉ cầu sao cho vị sư muội phái Hằng Sơn kia bỏ đi về đệ tử lượng không đủ sức địch lại Điền Bá Quang. Đệ tử không có cách nào cứu được y, lại rất lo lắng cho tình đồng đạo.

Thấy y không chịu rút lui, đệ tử đành phải đặt điều nói nhăng như vậy. Đệ tử biết rằng những câu nói đó mà lọt vào tai

các vị sư bá, sư thúc phái Hằng Sơn thì thật là vô lễ.

Nhạc Bất Quần nói:

- Ngươi muốn cho sư điệt Nghi Lâm bỏ đi là phải nhưng sao không lựa lời lại thốt ra những điều ngạo mạn khinh bạc? Vụ này mọi người trong Ngũ nhạc kiếm phái đều biết hết, nhất định họ ngấm ngầm bảo nhau ngươi không phải là hạng chính nhân quân tử và trách ta không biết răn dạy ngươi.

Lệnh Hồ Xung khom lưng đáp:

- Dạ! Đệ tử biết tội rồi!

Nhạc Bất Quần lại nói:

- Lúc ngươi ở trong viện Quần Ngọc dưỡng thương cũng là chuyện bất đắc dĩ. Nhưng ngươi đem Nghi Lâm sư điệt cùng con tiểu ma nữ Ma giáo dấu vào trong chăn, lại nói với Dư quán chủ phái Thanh Thành đó là yêu hoa nữ tử phái Hành Sơn thì vụ này sẽ phát sinh nguy hiểm rất lớn ngươi có biết không? Giả tỷ câu chuyện bị tiết lộ thì phái Hoa Sơn ta mất hết thanh danh còn là việc nhỏ mà liên lụy đến tiếng thơm của phái Hằng Sơn mấy trăm năm nay là việc lớn hơn. Bây giờ chúng ta biết đối xử với họ thế nào đây?

Lệnh Hồ Xung ớn lạnh xương sống. Cất giọng run run đáp:

- Sau đệ tử nghĩ lại việc này đã sợ toát mồ hôi. Té ra sư phụ cũng biết rồi.

Nhạc Bất Quần đáp:

- Lúc Khúc Dương ma giáo đem ngươi đến dưỡng thương ở viện Quần Ngọc sau ta mới biết.

Nhưng lúc ngươi để hai con nhỏ chui vào trong chăn thì ta đứng bên ngoài cửa sổ.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Còn may ở chỗ sư phụ biết cho đệ tử không có hành vi của kẻ lãng mạn.

Nhạc Bất Quần nghiêm nghị nói:

- Nếu ngươi vào kỹ viện để giỡn gái thật thì đã cắt cái đầu trên cổ ngươi rồi, khi nào còn để ngươi sống đến ngày nay.

Lệnh Hồ Xung chỉ dạ một tiếng chứ không dám nói nhiều.

Vẻ mặt Nhạc Bất Quần mỗi lúc một nghiêm khắc. Lát sau lão hỏi:

- Ngươi đã biết rõ thiếu nữ kia là người trong Ma giáo sao không chém chết thị đi Tuy bề ngoài tổ phụ thị có ơn cứu mạng ngươi, nhưng đó chỉ là chuyện mua ơn chuốc nghĩa của bọn Ma giáo và để gây mâu thuẫn giữa Ngũ nhạc kiếm phái tạ Ngươi không phải là thằng ngốc sao còn chưa hiểu?

Chuyện họ cứu mạng cho ngươi thực ra bên trong ẩn giấu một vụ âm mưu rất lớn. Đến Lưu Chính Phong, một người tinh minh mẫn cán như vậy mà còn mắc bẫy để đến nỗi thân danh hủy diệt mà, nhà tan, người chết. Những thủ đoạn nham hiểm thâm độc của Ma giáo chính mắt ngươi đã nhìn thấy. Thế mà chúng ta đi từ Hồ Nam về tới Hoa Sơn, dọc đường ta không nghe thấy ngươi chê trách bọn Ma giáo một câu nào. Xung nhi! Ta nhận thấy sau khi họ cứu mạng cho ngươi, ngươi trở nên hồ đồ không phân biệt chính tà, không hiểu ngay gian là gì nữa. Vụ này có liên quan rất lớn đến chỗ yên thân lập mệnh cho ngươi về sau, ngươi chẳng thể hồ đồ được.

Lệnh Hồ Xung hồi tưởng lại bữa trước, lúc đêm khuya ở chốn hoang sơn, Khúc Dương cùng Lưu Chính Phong hòa đàn hợp sáo, gã cho lời đồn Khúc Dương tâm địa thâm hiểm cố ý hãm hại Lưu Chính Phong là vô lý.

Nhạc Bất Quần thấy gã ra chiều do dự, hiển nhiên chưa tin

chắc lời nói của mình, liền tiếp:

- Xung nhi! Vụ này quan hệ rất lớn đến sự hưng suy vinh nhục của phái Hoa Sơn mà cũng quan hệ cả đến sự yên nguy thành bại trong đời người nữa. Ta chỉ hỏi ngươi một câu: Ngươi thấy trong Ma giáo có ghét như kẻ thù và quyết tru diệt chẳng dung tha không?

Lệnh Hồ Xung không biết trả lời thế nào. Gã trân trân nhìn sư phụ đứng ngẩn người ra.

Lệnh Hồ Xung vẫn hoài nghi trong dạ tự hỏi:

- Sau này nếu ta gặp người trong Ma giáo, ta có nên hỏi cho biết rõ phải quấy, hay là hạ thủ giết ngay?

Gã không thể tự quyết được, nên sư phụ hỏi vấn đề này gã chẳng biết trả lời thế nào cho phải.

Nhạc Bất Quần chăm chú nhìn Lệnh Hồ Xung hồi lâu, thấy gã thủy chung không phúcđáp, lão không nhịn được nữa liền thở dài nói:

- Bây giờ ngươi có trả lời một cách gượng gạo cũng bằng vô dụng. Chuyến này ngươi xuống núi đã làm thương tổn đến thanh danh phái Hoa Sơn rất nhiều. Ta phạt ngươi quay mặt vào tường một năm để suy nghĩ cho chín về việc này.

Lệnh Hồ Xung khom lưng thi lễ đáp:

- Dạ! Đệ tử xin kính cẩn thọ lãnh trách phạt.

Nhạc Linh San hỏi xen vào:

- Hình phạt quay mặt vào tường một năm thì mỗi ngày phải ngồi chịu phạt mấy giờ?

Nhạc Bất Quần đáp:

- Sao lại hỏi đến chuyện mấy giờ? Hàng ngày từ sáng đến tối, trừ lúc ăn uống không kể, phải quay mặt vào tường để sám hối.

Nhạc Linh San vội hỏi:

- Như vậy không được. Bắt y phải làm thế, há chẳng khiến

cho y buồn đến chết ư? Chẳng lẽ lại cấm cả y đi đại, tiểu tiện nữa hay sao?

Nhạc phu nhân quát lên:

- Con gái mà sao ăn nói tục tĩu thế?

Nhạc Bất Quần lại nói:

- Phạt quay mặt vào tường một năm đã lấy chi làm nặng? Trước kia sư tổ ngươi phạm tội đã chịu quay mặt vào tường trên ngọn Ngọc Nữ phong những ba năm sáu tháng, không rời khỏi nửa bước.

Nhạc Linh San thè lưỡi ra nói:

- Thế mà phạt một năm hãy còn là nhẹ ư? Thực ra đại sư ca bảo: "Hễ gặp ni cô là đánh bạc thua" chỉ vì y có lòng tốt, muốn cứu người mà thôi, chứ có phải y cố ý mắng nhiếc ai đâu?...

Nhạc Bất Quần ngắt lời:

- Cũng vì gã có lòng tốt mà nói vậy nên mới phạt nhẹ quay mặt vào tường một năm, chứ nếu gã có hành vi đen tối, thì ta đã tát gã rơi răng và xẻo lưỡi gã đi rồi.

Nhạc phu nhân lại lên tiếng:

- San nhi! Ngươi không được đối điều với gia gia nữa. Đại sư ca ngươi lên ngọn Ngọc Nữ phong ăn năn tội lỗi, ngươi không được theo đi mà lém lảu. Nếu không thì cái công của gia gia thành toàn cho gã sẽ bị người làm hỏng hết.

Nhạc Linh San hậm hực hỏi lại:

- Bắt đại sư ca cầm tù trên Ngọc Nữ phong mà còn bảo là thành toàn ư? Má má không cho hài nhi lên trò chuyện với y thì y lấy ai bầu bạn để giải cơn phiền muộn? Trong suốt một năm này ai sẽ luyện kiếm cho hài nhi?

Nhạc phu nhân nói:

- Nếu ngươi lên đánh bạn với gã thì gã còn quay mặt vào tường ăn năn tội lỗi thế nào được? Ở đây thiếu gì sư huynh, sư muội ai luyện kiếm với ngươi mà chả được?

Nhạc Linh San nghẹo đầu ngẫm nghĩ một lúc rồi hỏi:

- Đại sư ca ở trên đó ăn gì để sống? Cả năm trời không được xuống núi thì để y chết đói hay sao?

Nhạc phu nhân đáp:

- Ngươi bất tất phải quan tâm? Có người đưa cơm nước lên cho gã.

Chiều hôm ấy Lệnh Hồ Xung bái biệt sư phụ cùng sư nương. Gã giắt trường kiếm đi lên đỉnh ngọn Ngọc Nữ phong cao ngất.

Trên đỉnh núi có một tòa sơn động mà phái Hoa Sơn dùng làm nơi giam cầm các đệ tử phạm tội. Ngọn núi này trọc lốc không một gốc cây ngọn cỏ, không chim muông mới dùng làm chỗ phạt đệ tử. Ngoài sự quay mặt vào tường để ăn năn tội lỗi, trong lòng không còn ngoại cảnh nào khác cho bận rộn.

Lệnh Hồ Xung vào sơn động rồi, nhìn thấy dưới đất có một tảng đá lớn nhẵn thín thì nghĩ bụng:

- Mấy trăm năm nay, phái Hoa Sơn ta không hiểu đã có bao nhiêu người vào ngồi trên tảng đá này mà nó nhẵn đến thế? Lệnh Hồ Xung là tên đệ tử quỷ quái nhất hiện nay mà không vào ngồi thì còn ai đến ngồi nữa?

Gã giơ tay lên vừa vỗ tảng đá vừa nói:

- Tảng đá ơi là tảng đá! Ngươi phải chịu hiu quạnh lâu năm, nay lại có Lệnh Hồ Xung đến làm bạn với ngươi đây.

Nguyên Nhạc Bất Quần là người hiền hòa ít khi phạt nặng đệ tử. Thường thường lão chỉ trách mắng những tên phạm lỗi. Tội nặng thì hoặc tát bằng tay hoặc đánh bằng trượng , nay Lệnh

Hồ Xung bị phạt quay mặt vào tường một năm là một vụ chưa có bao giờ.

Lệnh Hồ Xung ngồi trên tảng đá lớn, cặp mắt gã chỉ cách vách chừng hơn một thước. Gã giương mắt lên nhìn, tưởng chừng như cả tòa núi lớn sắp đổ ụp xuống lấp người gã đi. Gã liền nhắm mắt lại nghĩ thầm:

- Sau này ta gặp người trong Ma giáo có nên hỏi rõ phải trái dã hay cứ phóng kiếm hạ sát liền? Có

thật trong Ma giáo chẳng một ai tử tế? Phải rồi! Nếu đã là hảo nhân sao còn gia nhập Ma giáo? Nếu ho.

lầm đường, thì cũng lập tức rút lui mới phải. Họ không chịu rút lui tức là cam tâm về phe với tà ma để gây tai họa cho người thế gian rồi.

Chỉ trong khoảnh khắc trong đầu óc Lệnh Hồ Xung hiển hiện ra rất nhiều hiện trạng mà bình thời gã đã từng được nghe sư phụ, sư nương cùng những bậc tiền bối giang hồ thuật lại về những hành vi hung ác hại người của Ma giáo.

Nào Vu lão thiền sư ở Giang Tây một nhà 20 người bị bọn Ma giáo bắt rồi để sống đem đóng đinh vào những cây cột lớn. Cả đứa nhỏ lên 3 cũng không thoát khỏi thảm cảnh này. Hai người con của Vu lão quyền sư rên rỉ suốt 2 ngày 3 đêm mới chết được.

Nào chưởng môn phái Long Phụng Đao ở phủ Tế Đường là Triệu Đăng Khai cưới con dâu giữa lúc tân khách đông đầy nhà, bọn người Ma giáo sấn vào cắt đầu hai vợ chồng tân nhân đặt giữa tiệc bảo là lễ mừng.

Nào Hắc lão anh hùng ở Hán Dương mừng đại ca thọ 70 tuổi, các hảo hán khắp nơi đều đến chúc thọ. Không ngờ bọn Ma giáo đã chôn rất nhiều thuốc nổ dưới nhà đại sảnh. Chúng châm lửa

vào ngòi từ đằng xa dẫn tới. Chất nổ đột nhiên nổ bùng. Anh hùng hảo hán bị chết và bị thương không biết bao nhiêu mà kể. Cả Kỹ sư thúc phái Hoa Sơn cũng bị cụt tay về vụ này. Chính miệng Kỹ sư thúc đã thuật lại cho gã nghe thì dĩ nhiên không phải là giả trá.

Lệnh Hồ Xung nghĩ tới đây, gã nhớ đến hai năm trước Tôn sư thúc phái Tung Sơn trên đường đi Trung Châu bị chặt đứt hai tay hai chân và bị móc cả hai mắt. Miệng lão vẫn còn la: "Ma giáo hại ta nhất định phải báo thù! Khi ấy phái Tung Sơn có người đến tiếp ứng nhưng Tôn sư thúc bị thương nặng đến thế thì còn sống làm sao được?

Lệnh Hồ Xung nghĩ đến thảm trạng mặt đầy máu tươi hai lỗ mắt sâu hoắm lớn bằng hai cái chung uống rượu máu chảy không ngớt mà phát ớn. Gã nghĩ bụng:

- Người Ma giáo đã độc ác đến cùng cực như vậy thì ông cháu Khúc Dương có ra tay cứu mình nhất định không phải vì lòng tốt. Sư phụ hỏi mình ngày sau gặp người Ma giáo có hạ sát ngay không hay còn do dự? Như vậy còn điều chi, mà phải do dự? Như vậy còn điều chi mà phải do dự? Đương nhiên mình phải rút kiếm giết liền.

Lệnh Hồ Xung nghĩ tới đây gã cảm thấy trong lòng khoan khoái nhẹ nhõm miệng gã huýt lên một tiếng còi rồi nhắm mắt nhảy lộn ngược ra ngoài. Lúc người đang lơ lửng trên không gã nhẹ nhàng xoay mình cho hạ xuống đất.

Gã mở bừng mắt thì thấy chân mình đặt xuống mép sườn núi chỉ còn cách bờ vực không đầy hai thước. Giả tỷ vừa rồi gã nhảy mạnh hơn chút nữa cho người ra xa hơn hai thước là ngã xuống vực sâu vạn trượng nát như tương rồi.

Nguyên lúc Lệnh Hồ Xung nhắm mắt xong đã tính đúng. Ta

nên biết Lệnh Hồ Xung tính hãy còn trẻ, rất ưa tinh nghịch. Gã đã quyết định chủ ý hễ gặp người Ma giáo là ra tay hạ sát ngay Trong lòng không còn điều chi phiền muộn, liền thử một trò chơi mạo hiểm.

Lệnh Hồ Xung lại nghĩ:

- Như thế này thì mình cũng chưa lấy gì làm lớn mật. ít ra là mình phải tiến về phía trước một thước rưỡi mới là vừa khéo.

Bất thình lình gã nghe sau lưng có tiếng người vỗ tay vừa cười vừa nói:

- Đại sư ca! Khá lắm rồi!

Chính là thanh âm Nhạc Linh San.

Lệnh Hồ Xung cả mừng ngoảnh đầu lại coi thì thấy Nhạc Linh San tay xách thùng cơm. Cô cười hề hề nói:

- Đại sư ca! Tiểu muội đem cơm đến cho đại sư ca đây.

Cô đặt thùng xuống, tiến vào thạch động. Xoay mình ngồi trên tảng đá lớn nói:

- Vừa rồi đại sư ca nhắm mắt xoay mình coi tuyệt quá. Tiểu muội cũng thử làm coi.

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Trò chơi này nguy hiểm muôn phần. Chính mình cũng còn lo mất mạng, huống chi bản lãnh Nhạc Linh San lại kém xa mình, nếu tính trật lực lượng một chút là lập tức rớt xuống vực thẳm.

Gã toan ngăn cản nhưng thấy cô bé cao hứng nên không nói gì nữa, đứng yên bên sườn núi.

Nhạc Linh San bản tính hiếu thắng. Cô quyết tâm so bì với đại sư ca, trong lòng ngầm tính luồng lực đạo cùng bộ vị rồi chỉ hai chân xuống vọt người lên.

Lúc đang lơ lửng trên không cô vừa xoay mình nhẹ nhàng vừa vọt về phía trước. Cô muốn mình nhảy ra gần bờ vực hơn Lệnh Hồ Xung nên vận nội lực mạnh hơn một chút.

Lúc người cô đang hạ xuống đột nhiên cô sợ hãi quá chừng vì trước mặt cô là vực thẳm nhìn không thấy đáy. Cô bở vía la ầm lên.

Lệnh Hồ Xung vươn tay ra nắm lấy chân trái Nhạc Linh San. Lúc cô hạ mình xuống đất thấy hai chân cách bờ vực thẳm chỉ chừng một thước, đúng là xa hơn Lệnh Hồ Xung.

Nhạc Linh San vừa định thần đã cười nói:

- Đại sư ca! Tiểu muội hạ mình xuống còn xa hơn đại sư ca.

Lệnh Hồ Xung thấy nét mặt cô chưa hết sợ hãi còn tai xanh không chút huyết sắc, liền khẽ vỗ lưng cô cười nói:

- Chúng ta đừng chơi trò này nữa. Nếu sư phụ sư nương mà biết ra tất người sẽ nặng lời trách mắng, có khi sư muội còn bị phạt như tiểu huynh, quay mặt vào tường một năm thì hỏng bét.

Nhạc Linh San định thần lùi lại hai bước. Cô cười nói:

- Nếu bị phạt như vậy thì cả hai chúng ta cùng ở đây quay mặt vào tường há chẳng thú lắm ư?

Chúng ta sẽ nhảy thi xem ai xa hơn.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Sư muội muốn ngày nào chúng ta cũng ở đây quay mặt vào tường hay sao?

Lúc Lệnh Hồ Xung nói câu này, gã đưa mắt nhìn vào căn thạch động bé nhỏ, trong lòng không khỏi bâng khuâng tự nghĩ:

- Mình được cùng tiểu sư muội ở trên đỉnh núi chót vót ngày

đêm gần gũi nhau suốt một năm thì chẳng kém chi bậc thần tiên. Nhưng hỡi ôi làm gì có chuyện đó được?

Rồi gã nói:

- Tiểu huynh chỉ ngại sư phụ sẽ bắt tiểu muội quay mặt vào vách ở trong "Thoái tứ hiên", không cho rời khỏi nửa bước. Như vậy thì chúng ta chẳng thể gặp mặt nhau được nữa.

Nhạc Linh San nói:

- Nếu thế thì thật bất công. Tại sao đại sư ca lại được ở đây chơi đùa mà lại đem giam tiểu muội vào "Thoái tứ hiên"?

Nhưng cô nghĩ tới phụ thân cùng mẫu thân quyết chẳng để cho mình ngày đêm ở đây bầu bạn với đại sư ca, liền nói lảng sang chuyện khác.

- Đại sư ca! Má má phái Lục hầu nhi hàng ngày đưa cơm đến cho đại sư cạ Tiểu muội liền bảo y:

"Lục sư ca ơi! Mỗi ngày sư ca phải trèo lên, trèo xuống ngọn núi cao ngất thì dù sư ca có là hầu nhi cũng

vất vả lắm. Tiểu muội muốn làm thay cho, sư ca có gì đội ơn tiểu muội".

Lục hầu nhi liền đáp: "Sư nương phái tiểu huynh làm việc này, khi nào tiểu huynh dám trốn trách nhiệm. Vả lại đại sư ca rất yêu tiểu huynh, dù có phải đưa cơm cả năm thì mỗi ngày lại được gặp một lần, tiểu huynh rất lấy làm hoan hỉ thì còn ngại vất vả gì nữa?".

Đại sư ca! Lục hầu nhi nói vậy có tệ không?

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Y nói thực đó!

Nhạc Linh San lại nói:

- Lục hầu nhi còn bảo: "Bình thời tiểu huynh vẫn muốn nhờ

đại sư ca dạy cho mấy đường võ công.

Nếu sư muội cũng đến tất tiểu huynh bị đuổi đi không được nói chuyện nhiều với đại sư ca".

Đại sư ca khi nào lại thế được? Lục hầu nhi thật lắm chuyện lằng nhằng.

Y còn bảo: "Trong vòng một năm bắt đầu từ ngày hôm nay chỉ có mình tiểu huynh là được lên ngọn núi sám hối để gặp đại sư cạ Còn sư muội thì không được gặp y nữa".

Tiểu muội tức quá phát cáu mà y vẫn bỏ mặc không nói gì. Về sau...

Lệnh Hồ Xung mỉm cười ngắt lời:

- Có phải sư muội rút kiếm ra hăm dọa y không?

Nhạc Linh San lắc đầu đáp:

- Không phải. Sau tiểu muội tức quá khóc òa lên. Lục hầu nhi mới lại năn nỉ nhường việc đưa cơm cho tiểu muội.

Lệnh Hồ Xung đưa mắt ngó Nhạc Linh San thì thấy cặp mắt cô hơi sưng lên, quả nhiên cô khóc thật. Gã không khỏi cảm động nghĩ thầm:

- Nàng đối đãi với mình như vậy thì dù mình có phải vì nàng mà chết đến trăm ngàn lần cũng thỏa dạ.

Nhạc Linh San mở thùng lấy hai đĩa rau và hai cái bát, hai đôi đũa đặt lên phiến đá lớn.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Sao lại những hai bát và hai đôi đũa?

Nhạc Linh San cười đáp:

- Tiểu muội cũng ăn một chút để tiếp đại sư cạ Đại sư ca hãy coi xem cái gì đây?

Cô lấy một hồ rượu nhỏ ở dưới đáy thùng ra.

Lệnh Hồ Xung quý rượu như tính mạng. Gã vừa thấy rượu đã đứng lên nhìn Nhạc Linh San xá dài nói:

- Đa tạ tiểu sư muội. Tiểu huynh đang buồn cười chỉ sợ suốt năm trời không được hớp rượu nào.

Nhạc Linh San mở nút hồ rượu cầm đưa vào tay Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Đại sư ca đành uống ít vậy. Mỗi ngày tiểu muội chỉ đánh cắp được một hồ này thôi, lấy nhiều sợ má má biết.

Lệnh Hồ Xung từ từ uống cạn hồ rượu rồi mới ăn cơm.

Theo lề luật phái Hoa Sơn thì tên đệ tử sám hối quay mặt vào tường là phải ăn chay cữ rượu, thịt.

Vì thế mà nhà bếp chỉ nấu cho Lệnh Hồ Xung một đĩa rau xanh, một đĩa đậu hủ. Nhưng Nhạc Linh San

nghĩ đến mình cùng đại sư ca đã qua cơn hoạn nạn, nên ăn uống rất ngon lành.

Hai người ăn cơm xong, Nhạc Linh San còn ngồi lại nói chuyện với Lệnh Hồ Xung đến nửa giờ.

Cô thấy trời đã gần tối mới thu thập bát đũa xuống núi.

Từ đó hàng ngày vào lúc hoàng hôn, Nhạc Linh San lại đưa cơm lên ngọn núi.

Lệnh Hồ Xung tuy một mình ở trên ngọn núi cao ngất nhưng không đến nỗi tịch mịch. Sáng dậy gã ngồi luyện công, rồi luyện kiếm pháp của sư phụ truyền thụ chọ Ngoài ra gã lặng lẽ suy nghĩ về phép khoái đao của Điền Bá Quang và chiêu kiếm "Vô song vô đối Ninh thị nhất kiếm" của sư nương.

"Ninh thị nhất kiếm tuy chỉ có một chiêu, nhưng nó bao hàm cả nội công lẫn kiếm pháp kỳ tuyệt của phái Hoa Sơn.

Lệnh Hồ Xung tự biết nội công cùng kiếm thuật của mình chưa đến được trình độ cao siêu mà cứ miễn cưỡng luyện tập thì chỉ có hại nhiều hơn có lợi, nên hàng ngày gã gia tâm luyện nội công. Như vậy gã tuy bị phạt quay mặt vào tường để sám hối mà thực ra gã chẳng quay mặt vào tường cũng không sám hối chi hết. Ngoại trừ lúc hoàng hôn gã không bận tâm việc gì cả, chỉ chuyên chú luyện công.

Tình trạng này lặng lẽ tiếp diễn được hơn hai tháng. Trên đỉnh núi Hoa Sơn mỗi ngày một rét hơn.

Một hôm lúc sáng dậy gió may vi vút thổi cho đến giờ ngọ thì trời đổ mưa tuyết xuống.

Sư Huynh Sư Muội Chan Chứa Thâm Tình

Lệnh Hồ Xung ngẩng đầu trông trời chiều xám ngắt và nặng tuyết thì biết rằng trận mưa tuyết này kéo dài, bụng bảo dạ:

- Đường lên núi hiểm trở, nếu từ giờ đến chiều không ngớt mưa, đường đất trơn như mỡ đổ thì tiểu sư muội không nên đưa cơm cho ta nữa.

Nhưng gã ở vào tình trạng lên đỉnh núi sám hối, chẳng có cách nào đưa tin xuống được, trong lòng bứt rứt vô cùng. Bây giờ gã lại mong sư phụ sư nương mình đã biết rõ chuyện này, ra lời cấm đoán Linh San.

Gã lẩm bẩm:

- Tiểu sư muội hàng ngày thay Lục sư đệ đem cơm cho ta, lẽ nào sư phụ cùng sư nương lại không biết? Có điều hai vị muốn làm ngơ mà thôi. Bữa nay nếu nàng lên núi, khinh công tầm thường như vậy mà sẩy chân lỡ bước thì có thể nguy đến tính mạng. Chắc sư nương chẳng khi nào để cho nàng đi.

Từ lúc hoàng hôn, chốc chốc gã lại ngó xuống. Trời đã gần tối, quả nhiên gã vẫn không thấy Nhạc Linh San trèo lên, mới thở phào một cái nhẹ nhõm như trút được mối lo âu rồi tự nhủ:

- Đến sáng mai nhất định Lục sư đệ sẽ đưa cơm lên cho mình chỉ cầu sư muội đừng có mạo hiểm.

Gã toan vào thạch động nằm ngủ thì đột nhiên trên con đường lên núi có tiếng bước chân lép bép rồi tiếng Nhạc Linh San la gọi:

- Đại sư ca! Đại sư ca!

Lệnh Hồ Xung vừa kinh hãi vừa hoan hỉ, gã hối hả chạy ra sườn núi. Trời vẫn xuống tuyết tới tấp như từng đám lông ngỗng phất phợ Nhạc Linh San đang dò từng bước một, vừa đi vừa xoại trên đường trơn tuột lên đỉnh núi.

Lệnh Hồ Xung vì có sứ mạng ngăn trở không dám rời khỏi đỉnh núi bước xuống nửa bước. Gã đành vươn tay đón lấy Nhạc Linh San.

Khi tay trái Nhạc Linh San chạm được tới tay phải Lệnh Hồ Xung, gã liền nắm lấy nhấc bổng nàng lên đỉnh núi.

Dưới ánh lờ mờ, gã thấy nàng toàn thân đầy tuyết bao phủ, cả đầu tóc cũng trắng xóa. Trên trán nàng và mé tả sưng lên bằng quả trứng gà, máu tươi vẫn còn rươm rướm chảy ra.

Gã kinh hãi hỏi:

- Tiểu sư muội... tiểu sư muội...

Nhạc Linh San miệng méo xệch đi như người sắp khóc. Nàng nói:

- Tiểu muội bị trượt chân té nhào, đánh rớt thùng cơm của đại sư ca xuống núi rồi. Bữa nay... đại sư ca phải nhịn đói.

Lệnh Hồ Xung vừa xúc động vừa thương cảm. Gã giơ tay áo lên khẽ chấm vào vết thương nàng mấy cái rồi nói:

- Đường lên núi trơn như vậy, tưởng sư muội chẳng nên trèo lên.

Nhạc Linh San nói:

- Tiểu muội lo đại sư ca không có cơm ăn... hơn nữa tiểu sư muội muốn thấy mặt đại sư ca.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Giả tỷ sư muội trượt chân té nhào xuống vực thẳm thì tiểu

huynh còn mặt mũi nào trông thấy sư phụ cùng sư nương nữa?

Nhạc Linh San cười nói:

- Tiểu muội coi mặt biết là đại sư ca hoang mang lắm. Nhưng tiểu muội vẫn bình yên đây chứ có sao đâu? Chỉ đáng tiếc là chẳng được việc gì. Lúc lên gần tới bờ vực lại đánh rớt cả thùng cơm và hồ rượu.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tiểu huynh chỉ cầu trời khấn phật cho sư muội bình yên. Dù tiểu huynh có phải nhịn ăn nhịu uống đến 10 ngày cũng chẳng hề gì.

Nhạc Linh San nói:

- Tiểu muội đi chừng nửa giờ thì đường đất trơn quá phải đề khí nhảy vọt lên mấy lần rồi chuyền qua 5, 6 cành tùng. Lúc ấy tiểu muội thật cũng sợ rớt xuống khe núi.

Lệnh Hồ Xung năn nỉ:

- Tiểu sư muội! Tiểu sư muội nghe lời tiểu huynh: từ này trở đi tiểu sư muội chớ có mạo hiểm như thế nữa. Nếu tiểu sư muội té nhào thì tiểu huynh cũng phải nhảy xuống theo.

Cặp mắt Nhạc Linh San lộ ra những tia sáng vui mừng vô hạn. Nàng nói:

- Đại sư ca! Đại sư ca bất tất phải quá quan tâm như vậy? Tiểu muội đưa cơm mà lỡ chân té xuống là tự mình không cẩn thận, đại sư ca hà tất phải băn khoăn trong dạ?

Lệnh Hồ Xung từ từ lắc đầu nói:

- Không phải là chuyện băn khoăn. Nguyên việc đưa cơm là của Lục sư đệ. Giả tỷ gã có sơ ý té xuống vực sâu mất mạng thì tiểu huynh không đến nỗi phải nhảy xuống để chết theo gã.

Gã thủng thẳng nói tiếp:

- Tiểu huynh chỉ cần hết sức phụng dưỡng song thân y và chiếu cố cho người nhà y, chứ không phải nhân chuyện này chết theo bạn.

Nhạc Linh San khẽ hỏi:

- Thế ra tiểu muội mà chết thì đại sư ca cũng không muốn sống nữa hay sao?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đúng thế! Tiểu sư muội! Đó không phải là vì sư muội đưa cơm cho tiểu huynh. Giả tỷ sư muội có đưa cơm cho người khác mà gặp nạn, tiểu huynh cũng không thể sống được.

Nhạc Linh San nắm chặt tay Lệnh Hồ Xung, tình thắm thiết kể sao cho xiết!

Nàng khẽ gọi:

- Đại sư ca!

Lệnh Hồ Xung toan dang hai tay ra ôm nàng vào lòng nhưng lại không dám. Hai người bốn mắt nhìn nhau không nhúc nhích.

Trời vẫn tuyết dữ, tưởng chừng như muốn biến hai người thành đống tuyết.

Hồi lâu, lâu lắm, Lệnh Hồ Xung mới nói:

- Tối nay tiểu sư muội không thể xuống núi một mình được. Sư phụ cùng sư nương có biết sư muội lên đây không? Nếu hai vị phái người lên đón sư muội xuống thì hay quá.

Nhạc Linh San đáp:

- Sáng nay đột nhiên gia gia tiếp được thư của Tả minh chủ phái Tung Sơn gửi đến nói là có việc cần thương nghị, nên gia gia cùng má má hạ sơn rồi.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Vậy còn ai biết tiểu sư muội lên núi không?

Nhạc Linh San cười đáp:

- Không ai biết cả. Nhị sư ca, Tam sư ca, Tứ sư ca và Lục Hầu Nhi bốn người đi theo gia gia cùng má má qua bên Tung Sơn, chẳng một ai hay tiểu muội lên đây với đại sư ca cả. Ồ ! phải rồi! Có thằng lỏi Lâm Bình Chi trông thấy tiểu muội lên núi. Nhưng tiểu muội đã cảnh cáo gã không được mỏng môi hớt lẻo. Nếu bép xép thì sáng mai tiểu muội sẽ đập vào xác.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Bà sư tỷ oai quá xá!

Nhạc Linh San cười nói:

- Hẳn thế chứ! Mấy khi được người kêu mình bằng sư tỷ, mình chẳng làm oai, làm phước cũng uổng. Tiểu muội có được như đại sư ca đâu, ai ai cũng kêu đại sư ca bằng đại sư ca thì cái đó thường quá rồi.

Hai người nổi lên một tràng cười khoái trá.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Thế thì đêm nay tiểu sư muội không thể về được rồi, đành ở lại trong động tránh mưa một đêm, sáng mai hãy xuống núi vậy.

Gã nắm tay Nhạc Linh San dắt vào thạch động.

Thạch động này nhỏ hẹp vừa đủ chỗ cho hai người dung thân, muốn quay trở cũng không còn đất.

Hai người đành ngồi đối diện nói chuyện đường dài cho đến đêm khuya.

Nhạc Linh San giọng nói mỗi lúc một thêm lờ mờ rồi ngủ thiếp đi.

Lệnh Hồ Xung sợ nàng rét, cởi áo ngoài đắp lên người nàng.

ánh tuyết lung mung ngoài cửa động chiếu vào, Lệnh Hồ Xung nhìn hơi rõ nét mặt Nhạc Linh San lòng lại nhủ lòng:

- Tiểu sư muội đã tình nồng nghĩa mặn với mình như vậy sau này mình có phải vì nàng mà tan xương nát thịt cũng cam tâm.

Gã ngồi lặng lẽ trầm tư, nhớ lại từ thuở nhỏ không cha không mẹ, hoàn toàn trông cậy vào sư phụ, sư nương nuôi dưỡng cho khôn lớn. Hai vị lại thương yêu gã như con ruột. Gã là đệ tử của chưởng môn phái Hoa Sơn, chẳng những nhập môn sớm nhất mà võ công lại cao cường hơn bọn sư đệ rất nhiều. Sau này chắc chắn gã sẽ là người thừa hưởng địa vị của sư phụ lên cầm quyền phái Hoa Sơn.

Gã nghĩ vậy rồi lẩm bẩm:

- Tiểu sư muội tha thiết với mình mà ơn đức của sư phụ thật khôn bề báo đáp. Đáng ân hận là tính mình lãng mạn, thỉnh thoảng lại khiến sư phụ cùng sư nương phải tức giận và làm phụ lòng kỳ vọng của hai vị. Từ nay trở đi mình phải sửa đổi lỗi lầm. Nếu không thế thì chẳng những bạc bẽo với sư phụ, sư mẫu mà còn là vô hạnh với tiểu sư muội nữa.

Lệnh Hồ Xung nhìn mớ tóc mây của Nhạc Linh San phất phơ, ngơ ngẩn xuất thần. Bỗng nghe nàng khẽ cất tiếng gọi:

- Thằng lỏi họ Lâm kia! Mi không nghe lời tạ Lại đây! Ta phải đập vào xác mi mới xong.

Lệnh Hồ Xung sửng sốt, nhưng thấy ngay mắt nàng vẫn nhắm, gã nghiêng người lắng tai nghe: hơi thở nàng vẫn đều đặn. Gã biết là nàng đang nói mê rồi không khỏi bật cười nghĩ bụng:

- Nàng được lên làm sư tỷ một chuyến ra vẻ oai vệ lắm. Chà! Mấy bữa nay Lâm sư đệ bị nàng kêu tới kêu lui chắc cũng bực mình. Bây giờ nàng đang trong giấc mơ, vẫn không quên mắng

gã.

Lệnh Hồ Xung ngồi hộ vệ bên mình nàng cho đến trời sáng không nhắm mắt chút nào.

Nhạc Linh San vì hôm trước trèo núi vất vả, ngủ cho đến giờ thìn mới thức giấc. Nàng vừa tỉnh dậy thấy Lệnh Hồ Xung đang mỉm cười nhìn mình, liền vươn vai ngáp dài rồi cười nói:

- Đại sư ca dậy sớm nhỉ.

Lệnh Hồ Xung không cho nàng biết là mình thức suốt đêm. Gã cười hỏi:

- Tiểu sư muội nằm mơ thấy gì? Có phải Lâm sư đệ bị sư muội đánh đòn không?

Nhạc Linh San nghẹo đầu ngẫm nghĩ một chút rồi cười hỏi lại:

- Đại sư ca nghe tiểu muội nói mơ phải không? Thằng lỏi Lâm Bình Chi bướng bỉnh lắm. Gã không nghe lời tiểu muội. Hà hà! Ban ngày tiểu muội mắng gã, ngủ đi cũng mắng gã nữa.

Lệnh Hồ Xung vừa cười vừa hỏi:

- Gã đắc tội với sư muội ở chỗ nào?

Nhạc Linh San cười đáp:

- Tiểu muội nằm mơ thấy mình kêu gã đi theo ra ngoài thác nước luyện kiếm mà gã cứ tìm lời chối mãi không chịu đi theo. Tiểu muội liền gạt gã ra đến bờ thác nước rồi đẩy gã xuống.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Trời ơi! Như thế không được! Làm vậy lỡ xẩy án mạng thì sao?

Nhạc Linh San cười đáp:

- Đó là nằm mơ chứ có phải chuyện thật đâu? Can chi đại sư

ca phải quan tâm? Đại sư ca sợ tiểu muội giết chết gã tiểu tử họ Lâm thật ư?

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Ngày nghĩ sao thì đêm mơ làm vậy. Ban ngày tiểu sư muội chắc là đã có ý định giết Lâm sư đệ, nghĩ quanh, nghĩ quẩn hoài nên ban đêm mới nằm mơ như vậy.

Nhạc Linh San bĩu môi nói:

- Thằng lỏi đó thật vô dụng. Một bài kiếm pháp nhập môn gã luyện tới ba tháng rồi mà chẳng ăn thua gì. Gã dụng công ghê gớm quá, luyện đêm luyện ngày, khiến ai ngó thấy cũng phải tức mình. Tiểu muội mà muốn giết gã thì cần gì phải suy nghĩ, chỉ cần giơ kiếm lên hớt một nhát là xong rồi.

Nàng vừa nói vừa giơ tay phải lên quét ngang một cái như người sử một chiêu Hoa Sơn kiếm pháp.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Chiêu "Bạch Vân xuất trục" đó mà đưa ra tất gã họ Lâm phải rơi đầu xuống đất.

Nhạc Linh San cười khanh khách nói:

- Nếu tiểu muội sử chiêu "Bạch Vân xuất trục" thì nhất định là gã mất đầu thật.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Sư muội đã làm sư tỷ, vậy khi thấy kiếm pháp sư đệ kém cỏi thì chỉ điểm cho y mới phải, sao động một tý đã toan vung kiếm giết người? Rồi đây sư phụ còn thu đệ tử nữa và chúng đều là sư đệ của sư muội. Sư phụ có thu được trăm tên đệ tử để trong vòng mấy ngày sư muội giết đi 99 tên thì làm thế nào?

Nhạc Linh San vịn vào vách đá, cười ngặt nghẽo đáp:

- Đại sư ca nói đúng lắm. Tiểu muội chỉ giết 99 tên thế nào

cũng phải để lại một. Nếu giết hết sạch thì còn ai kêu mình bằng sư tỷ nữa?

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Tiểu sư muội mà giết 99 tên sư đệ thì tên thứ 100 tất phải chuồn đi, còn đâu để cho sư muội làm chức sư tỷ nữa?

Nhạc Linh San cười đáp:

- Nếu không còn ai thì tiểu muội bắt ép đại sư ca kêu bằng sư tỷ vậy.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Tiểu huynh kêu sư muội bằng sư tỷ cũng không sao. Nhưng sư muội có giết tiểu huynh không?

Nhạc Linh San cười đáp:

- Đại sư ca nghe lời thì tiểu muội không giết, bằng chẳng nghe lời cũng giết đi.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Thưa tiểu sư tỷ! Xin tiểu sư tỷ tha mạng cho.

Lệnh Hồ Xung thấy trời hết mưa tuyết, gã sợ bọn sư đệ, sư muội không thấy Nhạc Linh San đâu sẽ lần mò lên tìm kiếm rồi nói bóng nói gió khiến cho nàng phải khó chịu. Gã nói đùa một lúc rồi hối thúc nàng xuống núi.

Nhạc Linh San vẫn quyết luyến không nỡ rời tay, nàng nói:

- Tiểu muội muốn ở lại đây ngắm phong cảnh lúc nữa. Gia gia cùng má má đều đi vắng, một mình tiểu muội ở nhà buồn chết được.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Sư muội cưng ơi! Mấy bữa nay tiểu huynh lại nghĩ ra mấy chiêu "Xung Linh kiếm pháp" chờ khi tiểu huynh xuống núi sẽ

cùng sư muội xuống thác nước rèn luyện.

Gã dỗ dành như vậy Nhạc Linh San mới chịu xuống núi.

Hôm ấy vào lúc hoàng hôn, Cao Căn Minh đưa cơm lên nói là Nhạc Linh San bị cảm mạo phong hàn, người sốt li bì nằm trên giường bệnh. Y vẫn nhớ tới đại sư ca, căn dặn tiểu đệ lúc đem cơm cần nhất là phải đừng quên hồ rượu của đại ca.

Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi, trong lòng lo lắng vô cùng. Gã biết Nhạc Linh San chiều hôm trước bị té đau lại vừa sợ hãi mà thành bệnh. gã giận mình chẳng thể bay xuống thăm nàng. Tuy gã đã nhịn đói suốt một ngày đêm, nhưng cầm lấy chén cơm mà tựa hồ nghẹn họng không nuốt xuống được.

Cao Căn Minh biết rõ mối tình ái tha thiết giữa đại sư ca và tiểu sư muội, nên Lệnh Hồ Xung vừa nghe nàng mắc bệnh đã nóng lòng sốt ruột, liền kiếm lời khuyên giải:

- Đại sư ca chẳng nên quá âu cho mệt. Hôm qua trời xuống tuyết dữ, chắc tiểu sư muội vì ham ngắm cảnh mà bị cảm hàn. Bọn ta đã là những người tu tập võ công thì chuyện nóng lạnh chút xíu phỏng có chi đáng ngại? Y chỉ uống một toa thuốc là khỏi liền.

Ngờ đâu chuyện này Nhạc Linh San bị bệnh đến đến mười mấy ngày.

Vợ chồng Nhạc Bất Quần trở về dùng nội lực khu phong trừ hàn cho, nàng mới được bớt dần.

Hôm nàng lên núi được là đã trải qua hơn 20 ngày ngọa bệnh. Hai người cách mặt khá lâu nay được tái hội, nỗi hoan hỉ kể sao cho xiết.

Nhạc Linh San ngưng thần nhìn vào mặt Lệnh Hồ Xung kinh hãi hỏi:

- Đại sư ca! Đại sư ca cũng mắc bệnh hay sao mà gầy quá thế?

Lệnh Hồ Xung lắc đầu đáp:

- Tiểu huynh có mắc bệnh gì đâu?... Tiểu huynh...

Nhạc Linh San tỉnh ngộ ngay, bỗng khóc oà lên nói:

- Đại sư ca!... Đại sư ca vì thương nhớ tiểu muội mà ốm nhóc đến thế này ư? Đại sư ca ơi! Tiểu muội hoàn toàn bình phục rồi.

Lệnh Hồ Xung nắm lấy tay nàng khẽ nói:

- Mấy bữa nay tiểu huynh cả ngày lẫn đêm cứ ngó xuống con đường kia. Tạ Ơn trời đất. Nay tiểu sư muội lại đến được.

Nhạc Linh San nói:

- Tiểu muội lúc nào cũng thấy hình ảnh đại sư ca trước mắt.

Lệnh Hồ Xung lấy làm kỳ hỏi:

- Tiểu sư muội nhìn thấy ta ư?

Nhạc Linh San đáp:

- Phải rồi tiểu muội bị bệnh h nhắm mắt đi là thấy đại sư cạ Một hôm lên cơn sốt dữ, má má bảo tiểu muội nói mê nhiều quá mà toàn nói với đại sư cạ Đại sư ca ơi! Má má biết vụ tối hôm trước tiểu muội ở đây bần bạn với đại sư ca rồi.

Lệnh Hồ Xung đỏ mặt lên, trong lòng hoảng hốt hỏi:

- Sư nương có nổi giận không?

Nhạc Linh San ngập ngừng đáp:

- Má má không giận đâu. Nhưng... nhưng...

Nàng nói tới đây đột nhiên hai má ửng hồng rồi không nói nữa.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Nhưng làm sao?

Nhạc Linh San đáp:

- Tiểu muội không nói nữa.

Lệnh Hồ Xung thấy nàng bẽn lẽn thì trong lòng cũng ngẩn ngợ Gã vội trấn tĩnh tâm thần nói:

- Tiểu sư muội! Tiểu sư muội bệnh nặng mới khỏi, không lên núi vội. Tiểu sư muội bệnh tình thuyên giảm. Ngũ sư đệ và Lục sư đệ đưa cơm lên đều nói cho tiểu huynh biết tin tức.

Nhạc Linh San hỏi:

- Vậy mà sao đại sư ca lại gầy đi đến thế?

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Tiểu sư muội mà khỏi bệnh là tiểu huynh lại mập ngay.

Nhạc Linh San lại hỏi:

- Đại sư ca nói thật cho tiểu muội hay, mấy hôm ấy mỗi bữa đại sư ca ăn mấy chén cơm? Lục hầu nhi bảo đại sư ca chỉ uống rượu chứ không ăn cơm. Y đã khuyên giải mà đại sư ca vẫn không nghe. Đại sư ca ơi! Tại sao đại sư ca lại không giữ gìn thân thể?

Nàng nói tới đây hai mắt đỏ hoe.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Lục hầu nhi nói dóc đó, tiểu sư muội đừng nghe. Gã có tính hay thổi phồng câu chuyện. Chẳng bao giờ tiểu huynh chỉ uống rượu mà không ăn cơm cả.

Bỗng một cơn gió lạnh thổi vào. Nhạc Linh San rét run cầm cập. Hiện thời đang vào buổi trọng đông, trên đỉnh núi trọc bốn mặt trống trải, không có cây cối ngăn cản. Núi Hoa Sơn đã cực kỳ lạnh lẽo, trên đỉnh núi trọc này càng lạnh ghê người.

Lệnh Hồ Xung vội nói:

- Tiểu sư muội! Trong người tiểu sư muội còn chưa hoàn toàn hồi phục, tiểu sư muội chớ để khí lạnh thấm vào người, mau

mau xuống núi đi! Chờ hôm nào có mặt trời nắng to, tiểu sư muội hoàn toàn tráng kiện hãy lên thăm tiểu huynh.

Nhạc Linh San nói:

- Tiểu muội không thấy lạnh. Mấy bữa nay nếu chẳng gió gào thì cũng tuyết dữ, biết chờ đến bao giờ mới được ngày trời nắng.

Lệnh Hồ Xung trong dạ bồn chồn hỏi:

- Nếu tiểu sư muội lại bệnh thì làm thế nào? Tiểu huynh... tiểu huynh...

Nhạc Linh San thấy hình dong gã tiều tụy, bụng bảo dạ:

- Nếu mình mắc bệnh thực thì tất nhiên y cũng ốm mất. Y ở trên đỉnh núi chót vót này không ai phục thị, có khi nguy đến tính mạng.

Nghĩ vậy nàng liền đáp:

- Thôi được! Vậy tiểu muội xuống núi đây. Đại sư ca hãy nhớ giữ mình, ít uống rượu và mỗi bữa ăn ba chén cơm đầy nhé. Tiểu muội về nói cho gia gia hay là đại sư ca người không được mạnh, cần phải tẩm bổ, chẳng thể ăn chay mãi được.

Lệnh Hồ Xung mỉm cười nói:

- Tiểu huynh không dám phạm giới ăn mặn. H tiểu huynh thấy tiểu sư muội khỏi bệnh là chỉ trong ba bữa, tiểu huynh sẽ mập ngay Hảo muội tử ơi xuống đi thôi.

Nhạc Linh San nghe Lệnh Hồ Xung kêu mình bằng hảo muội tử thì trong lòng sung sướng đám

đuối nhìn gã, hai má ửng hồng khẽ hỏi:

- Đại sư ca kêu tiểu muội bằng gì?

Lệnh Hồ Xung thấy mình vô ý liền đáp:

- Đó là tiểu huynh buột miệng gọi thế. Tiểu sư muội min

trách cho.

Nhạc Linh San nói:

- Làm sao mà trách? Tiểu muội muốn đại sư ca cứ thế mà gọi.

Lệnh Hồ Xung nóng cả mặt mày. Lòng gã rạo rực muốn dang hai tay ôm chầm lấy nàng vào lòng, nhưng lại nghĩ thầm:

- Tiểu sư muội là một vị cô nương cao cả như bậc thiên thần, có lý đâu mình lại tiết mạn với nàng?

Gã vội ngoảnh đầu nhìn ra chỗ khác, rủ rỉ nói:

- Lúc tiểu sư muội xuống núi nên đi thong thả từng bước một, hễ thấy mệt thì ngủ một lúc, chớ có chạy thẳng một lèo như lúc bình thời.

Nhạc Linh San dạ một tiếng rồi từ từ trở gót thất thểu đi ra sườn núi.

Lệnh Hồ Xung nghe tiếng bước chân nàng xa dần, đột nhiên gã quay đầu nhìn lại thì thấy Nhạc Linh San đã xuống sườn núi được chừng vài trượng. Nàng đang trân trố nhìn gã.

Bốn mắt nhìn nhau hồi lâu, Lệnh Hồ Xung thúc giục:

- Tiểu sư muội cứ thủng thẳng cất bước và nên xuống núi đi thôi.

Nhạc Linh San lại dạ một tiếng rồi quay mình xuống núi.

Hôm ấy Lệnh Hồ Xung cảm thấy trong người chan chứa nỗi hân hoan, trong đời gã chưa được ngày nào sung sướng như bữa nay Gã ngồi trên tảng đá, không nhịn được bật tiếng cười. Đột nhiên gã lại huýt lên một hồi còi khoái trá. Tiếng còi vang dội trong sơn cốc tựa hồ như tiếng reo:

- Ta sung sướng quá! Ta sung sướng quá!

Hôm sau trời lại mưa tuyết. Quả nhiên Nhạc Linh San không lên núi nữa. Lệnh Hồ Xung được Lục Đại Hữu nói cho gã hay là

nàng bình phục rất mau lẹ, mỗi ngày dường như tráng kiện hơn một bậc, trong lòng gã mừng rỡ khôn xiết.

Sau hơn hai chục ngày, Nhạc Linh San xách một thùng bánh nếp lên núi. Nàng chú ý nhìn Lệnh Hồ Xung một lúc lâu rồi mỉm cười nói:

- Đại sư ca quả nhiên không gạt tiểu muội, bữa nay mập ra nhiều thiệt.

Lệnh Hồ Xung cũng thấy mặt nàng đã tươi thắm liền cười nói:

- Tiểu sư muội hoàn toàn bình phục rồi. Cứ thế là tiểu huynh hả dạ.

Nhạc Linh San nói:

- Đã lâu tiểu muội không lên thăm, đại sư ca có giận không?

Lệnh Hồ Xung vừa cười vừa lắc đầu.

Nhạc Linh San lại nói:

- Ngày nào tiểu muội cũng nằng nặc đòi đem cơm cho đại sư ca, nhưng má má nhất định không chịu. Người nói nào trời lạnh nào thấp khí nặng nề, làm như h lên núi là chết bỏ mạng ngay không bằng. Tiểu muội bảo đại sư ca cả ngày lẫn đêm ở trên đỉnh núi mà có bệnh tật gì đâu. Má má liền bảo: "Đại sư ca nội công cao cường, tiểu muội bì thế nào được?". Má má khen sau lưng đại sư ca có thích không?

Lệnh Hồ Xung gật đầu cười nói:

- Tiểu huynh lúc nào cũng tưởng niệm sư phụ, sư nương chỉ mong sớm được thấy mặt hai vị một lần.

Nhạc Linh San nói:

- Hôm qua tiểu muội giúp má má làm bánh suốt ngày và trong lòng chỉ mong lấy được mấy chiếc đem lên cho đại sư ca

ăn. Ngờ đâu bữa nay tiểu sư muội chưa mở miệng má má đã nói ngay: "Hài nhi cầm thùng bánh này đêm lên cho Xung nhi ăn". Thật là một chuyện không ngờ.

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Sư nương đối với mình thật tốt quá.

Nhạc Linh San lại nói:

- Bánh nếp nấu xong hãy còn nóng hổi. Tiểu muội bóc hai tấm cho đại sư ca xơi nhé.

Đoạn nàng cầm thùng bánh đi vào thạch động rồi cởi dây bóc lá ra.

Hất Bảo Kiếm Hồ Xung Hối Hận

Lệnh Hồ Xung vừa ngửi thấy mùi thơm mang mác, Nhạc Linh San đã cầm bánh đã cầm tấm bánh bóc rồi cười hì hì đưa cho gã. Gã đón lấy cắn ngay một miếng ăn. Tuy đó chỉ là tấm bánh chay, nhưng có nấm hương, rau khúc, đậu xanh và hạt sen nên rất thơm ngon.

Nhạc Linh San nói:

- Nấm hương này mới do tiểu Lâm tử cùng tiểu muội mới hái về hôm kia...

Lệnh Hồ Xung hỏi xen vào:

- Tiểu Lâm tử là ai?

Nhạc Linh San cười đáp:

- Chính là Lâm sư đệ. Gần đây tiểu muội cứ kêu gã bằng tiểu Lâm tử. Hôm kia gã bảo tiểu muội dưới gốc cây tùng ở mé Đông ngoài cổng có mọc nấm, rồi gã cùng tiểu muội đi kiếm hàng nửa ngày trời mới có lưng giỏ. Tuy ít nấm, nhưng hương vị cũng khá thơm ngon, phải không đại sư ca?

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Thơm lắm! Suýt nữa tiểu huynh nuốt cả lưỡi vào! Tiểu sư muội! Sư muội không mắng mỏ Lâm sư đệ nữa chứ?

Nhạc Linh San cười đáp:

- Sao lại không? Gã mà bướng bỉnh chẳng chịu nghe lời là tiểu muội lại mắng liền. Có điều gần đây gã dễ bảo hơn một chút nên tiểu muội cũng mắng ít đi một phần. Gã gắng công luyện kiếm,

khi nào thấy gã tiến bộ tiểu muội lại khen gã vài câu: "Này tiểu Lâm tử! Chiêu đó ngươi sử đúng đấy, khá hơn hôm qua nhiều rồi. Nhưng như vậy vẫn chưa đủ. Ráng mà luyện đi nghẹ"

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tiểu sư muội có dạy gã luyện kiếm bao giờ không?

Nhạc Linh San đáp:

- Ồ! Gã nói giọng Phúc Kiến. Các vị sư huynh, sư tỷ nghe không rành. Tiểu muội đã đi Phúc Châu, nên mới hiểu được. Gia gia liền bảo tiểu muội có lúc nào rảnh thì chỉ điểm cho gã. Đại sư ca ơi! Tiểu muội không được lên đây thăm đại sư ca, buồn quá chẳng có việc gì làm, liền dậy gã mấy chiêu kiếm pháp. Tiểu Lâm tử không đến nỗi dốt nát đâu. Gã học nhanh đáo để.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Thế ra tiểu muội vừa làm sư tỷ vừa làm sư phụ gã. Dĩ nhiên gã chẳng khi nào dám bướng bỉnh với sư muội nữa.

Nhạc Linh San nói:

- Vậy mà không hẳn thế đâu nhé. Hôm qua tiểu muội bảo gã theo mình đi săn gà rừng, gã không chịu nói là hai chiêu "Bạch hồng quán nhật" và "Thiên thân đảo huyền" gã chưa thuộc, cần phải luyện ngay kẻo quên mất.

Lệnh Hồ Xung lấy làm kỳ hỏi:

- Gã mới lên núi Hoa Sơn có mấy tháng mà đã luyện tới hai chiêu "Bạch Hồng quán nhật" và "Thiên thân đảo huyền" rồi kia à? Tiểu sư muội ơi! Luyện kiếm pháp cần phải theo thứ tự không nên cấp tiến.

Nhạc Linh San đáp:

- Đại sư ca bất tất phải quan tâm. Tiểu muội không muốn dạy ẩu, nhưng gã tiểu Lâm tử rất cương cường hiếu thắng. Gã luyện

kiếm cả ngày cả đêm. Lúc nào tiểu muội muốn nói chuyện gẫu với gã cũng chỉ được vài ba câu là gã đã quay sang hỏi đến kiếm pháp. Người ta phải học đến ba năm, thì gã chỉ mất nửa năm đã thuộc rồi. Tiểu muội kéo gã đi chơi cũng chẳng bao giờ gã chịu theo mình một cách mau lẹ.

Lệnh Hồ Xung lẳng lặng không nói gì nữa. Đột nhiên trong lòng nổi cơn phiền muộn khôn hở ra lời. Tấm bánh nếp mới ăn hai miếng, còn một nửa hắn cứ cầm yên, lộ vẻ bần thần.

Nhạc Linh San kéo tay hắn, cười nói giỡn:

- Đại sư ca! Đại sư ca nuốt lưỡi vào bụng rồi chăng? Sao lại thừ người ra, không nói gì vậy?

Lệnh Hồ Xung giật mình, đút cả nửa tấm bánh vào miệng. Tấm bánh thơm ngon là thế mà hiện giờ đối với hắn chẳng có mùi vị gì hết, hắn không sao nuốt được, cứ dính vào miệng.

Nhạc Linh San nắm lấy tay hắn, cười khanh khách nói:

- Đại sư ca ăn vội, để bánh dính vào răng rồi.

Lệnh Hồ Xung gượng cười, cố gắng nuốt tấm bánh xuống cổ họng bụng bảo dạ:

- Mình ngốc thật! Tiểu sư muội thích vui vẻ, mình lại không xuống núi được, vậy nàng bầu bạn với Lâm sư đệ là chuyện tầm thường. Thế mà mình bụng dạ nhỏ nhen, để ý cả những cái vặt.

Hắn nghĩ vậy liền cảm thấy trong lòng thư thái, rồi cười nói:

- Tấm bánh này nhất định có tiểu muội ở trong, nên nó mới dính đến thế, gắn liền cả răng với lưỡi vào làm một.

Nhạc Linh San cười ha hả một hồi rồi nói:

- Đáng thương cho đại sư ca! Đại sư ca ở trên núi trọc, mới thành háu ăn đến thế này.

Nhạc Linh San xuống núi sau mấy ngày mới lại lên. Lần này

đem theo một giỏ trái tùng khô.

Lệnh Hồ Xung mong nàng đã mòn con mắt.

Trong mười mấy ngày trời, hắn hỏi thăm tin tức tiểu sư muội ở Lục Đại Hữu khi gã đưa cơm lên, nhưng gã lộ vẻ khác lạ, nói năng không được tự nhiên.

Lệnh Hồ Xung sinh lòng ngờ vực nói, kiếm lời gạn hỏi, vẫn chẳng biết hơn được điều gì.

Lục Đại Hữu chỉ nói là tiểu sư muội vẫn khỏe mạnh, chắc sư phụ không muốn cho nàng lên thăm luôn e làm trở ngại đến cuộc tu luyện của đại sư ca.

Lệnh Hồ Xung ngày đêm mong nhớ, đột nhiên Nhạc Linh San lên núi, dĩ nhiên hắn mừng rỡ biết là chừng nào. Hắn thấy nàng đẹp phây phây, vui tươi óng ả hơn cả trước ngày mắc bệnh thì trong lòng không khỏi nghi ngờ tự hỏi:

- Người nàng hiển nhiên mạnh lắm rồi mà sao lâu ngày mới lại lên đây? Chẳng lẽ sư phụ, sư nương không cho phép thật ư?

Nhạc Linh San gặp Lệnh Hồ Xung đột nhiên nàng đỏ mặt lên hỏi:

- Đại sư ca! Lâu ngày tiểu muội không lên thăm đại sư ca, đại sư ca có oán giận tiểu muội không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Khi nào tiểu huynh lại oán giận tiểu sư muội? Chắc sư phụ cùng sư nương không cho lên chứ gì?

Nhạc Linh San đáp:

- Đúng thế! Gia gia bắt tiểu muội luyện kiếm pháp mới. Người nói là kiếm pháp này biến hóa rất phức tạp. Nếu tiểu muội lên chơi với đại sư ca tất phải phân tâm.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Kiếm pháp gì?

Nhạc Linh San đáp:

- Đại sư ca thử đoán coi!

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Có phải "Nhật tự tuệ kiếm" không?

Nhạc Linh San lắc đầu đáp:

- Không phải!

Lệnh Hồ Xung lại hỏi:

- Phải chăng là "Minh Minh kiếm"?

Nhạc Linh San vẫn lắc đầu:

- Đại sư ca hay đoán nữa đi!

Lệnh Hồ Xung lại hỏi:

- Hay là "Thục nữ kiếm"?

Nhạc Linh San thè lưỡi đáp:

- Đó là bản lãnh cao thâm của má má. Tiểu muội không đủ tu cách học "Thục nữ kiếm". Tiểu muội nói cho đại sư ca hay: kiếm pháp này tên gọi "Ngọc nữ kiếm thập cửu thức".

Nàng vừa nói vừa ra chiều đắc ý.

Lệnh Hồ Xung hơi kinh ngạc hỏi:

- Tiểu sư muội bắt đầu luyện "Ngọc nữ kiếm thập cửu thức" rồi ư? Kiếm pháp này quả phức tạp vô cùng.

Bây giờ hắn mới hết băn khoăn trong dạ.

"Ngọc nữ kiếm thập cửu thức" tuy chỉ có mười chín thức, nhưng trong mỗi chiêu bao gồm mấy chiêu, mỗi thức chuyển thành nhiều thức, biến hóa khôn lường. Nếu không nhớ rõ thì sử một thức cũng không xong. Kể về công lực của Nhạc Linh San hiện nay thì dường như nàng chưa nên luyện kiếm pháp

này mới phải.

Ngày trước Lệnh Hồ Xung và mấy vị sư đệ, sư muội đã được coi sư phụ cùng sư nương chiết giải kiếm pháp đó.

Sư phụ đã sử bao nhiêu kiếm pháp các môn phái khác nhau để tấn công, còn sư nương thủy chung chỉ thi triển "Ngọc nữ kiếm thập cửu thức" để chống đối. Rút cục mười chín thức "Ngọc nữ kiếm" đấu với hàng mấy trăm kiếm chiêu rất cao minh mà vẫn giữ thế quân bình. Bọn đệ tử phái Hoa Sơn đứng theo dõi cuộc đấu đều lấy làm kinh dị và khâm phục vô cùng.

Khi ấy Nhạc Linh San năn nỉ mẫu thân truyền thụ "Ngọc nữ kiếm" thì Nhạc phu nhân bảo:

- Một là hài nhi còn nhỏ tuổi hai là luyện kiếm pháp này hao tổn tinh thần quá độ, phải chờ tới năm hai chục tuổi mới học được. Mặt khác "Ngọc nữ kiếm" mà luyện đi luyện lại sẽ biến thành một thứ võ công chuyên để phá kiếm pháp Hoa Sơn.

Đoạn bà khuyên nhủ nàng:

- Xung nhi hiểu rất nhiều ngoại gia kiếm pháp, những lúc rảnh việc gã sẽ chỉ điểm cho hài nhi tập luyện.

Vụ này cách đây đã hai năm rồi từ đó không ai nhắc tới "Ngọc nữ kiếm thập cửu thức" nữa.

Không ngờ nay Nhạc Linh San tự nhiên lại bắt đầu luyện môn này.

Lệnh Hồ Xung trầm ngâm một lúc rồi nói tiếp:

- Hồi này chắc sư phụ cao hứng lắm nên hàng ngày mới đem "Ngọc nữ kiếm" ra dạy tiểu muội.

Nguyên trong phái Hoa Sơn chỉ có Nhạc Bất Quần và Lệnh Hồ Xung là hiểu rộng nhiều kiếm pháp bên ngoài. Nhạc Linh San mà luyện Ngọc nữ kiếm dĩ nhiên phải Nhạc Bất Quần đích thân

đứng ra truyền thụ, mỗi ngày dạy nàng mấy chiêu.

Nhạc Linh San hai má ửng hồng nói:

- Gia gia không dậy đâu, chỉ có tiểu Lâm tử mỗi ngày cùng tiểu muội phân tách vài chiêu tự luyện với nhau mà thôi.

Lệnh Hồ Xung lấy làm kỳ hỏi:

- Lâm sư đệ cũng hiểu nhiều ngoại gia kiếm pháp ư?

Nhạc Linh San cười đáp:

- Gã chỉ biết có một môn "Tịch tà kiếm pháp" gia truyền mà thôi. Gia gia bảo: Tuy về uy lực "Tịch tà kiếm pháp" không lợi hại lắm nhưng biến chiêu thần kỳ có thể mượn phương thức biến hóa ở đó được.

Tiểu muội bắt đầu luyện "Ngọc nữ kiếm thập cửu thức" bằng cách chống đối "Tịch tà kiếm pháp" cũng tạm được.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Té ra là thế.

Nhạc Linh San hỏi:

- Dường như đại sư ca không thích thế thì phải?

Hoa Sơn đáp:

- Không có đâu. Khi nào tiểu huynh lại không thích? Tiểu sư muội mà còn luyện được môn kiếm pháp thượng thặng của bản phái tiểu huynh mừng còn chưa đủ, lẽ nào lại không tán thành được?

Nhạc Linh San nói:

- Nhưng tiểu sư muội con thần sắc đại sư ca rõ ràng có vẻ buồn thiu.

Lệnh Hồ Xung gượng cười hỏi:

- Tiểu sư muội luyện đến chiêu thứ mấy rồi?

Nhạc Linh San không đáp. Hồi lâu nàng mới nói:

- Phải rồi! Má má đã bảo để đại sư ca phân tích chiêu thức cho, mà bây giờ tiểu muội lại kêu gã tiểu Lâm tử chiết chiêu, nên đại sư ca không vui có đúng thế không? Nhưng đại sư ca ơi! Đại sư ca phải ở lại đây còn lâu không xuống được mà tiểu muội thì nóng luyện ngay nên chẳng thể chờ đại sư ca được.

Lệnh Hồ Xung cười ha hả nói:

- Tiểu sư muội lại nói chuyện con nít rồi. Đã là sư huynh, sư muội đồng môn thì ai chiết chiêu cho tiểu sư muội chả thế.

Hắn ngừng lại một chút rồi cười nói:

- Tiểu huynh biết sư muội muốn cùng Lâm sư đệ chiết chiêu chứ không thích đánh đôi với tiểu huynh.

Nhạc Linh San đỏ mặt lên nói:

- Đại sư ca nói nhăng rồi. Bản lãnh tiểu Lâm tử sơ với đại sư ca cách xa nhau hàng vạn dặm.

Bảo gã chiết chiêu thì còn thú gì?

Lệnh Hồ Xung cười nghĩ bụng:

- Lâm sư đệ mới nhập môn được mấy tháng, dù gã thông minh đến mấy cũng chưa ăn thua gì.

Hắn nghĩ vậy, bao nhiêu nỗi buồn phiền lại tiêu tan lập tức. Hắn cười nói:

- Thế thì tiểu huynh phân tích mấy chiêu về "Ngọc nữ kiếm thập cửu thức" để xem sư muội luyện được đến đâu.

Nhạc Linh San cả mừng cười nói:

- Hay lắm. Bữa nay... tiểu muội lên đây là để...

Nàng e lệ rút trường kiếm ra.

Lệnh Hồ Xung nói theo:

- Bữa nay tiểu sư muội lên đây là để đem kiếm pháp mới học được thi triển cho tiểu huynh coi thử. Nào tiểu sư muội thử ra tay đi.

Nhạc Linh San cười nói:

- Đại sư ca! Kiếm pháp của đại sư ca trước nay cao minh hơn tiểu muội. Nhưng tiểu muội luyện xong được "Ngọc nữ kiếm thập cửu thức" rồi là không sợ đại sư ca bắt nạt nữa.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Tiểu huynh có bắt nạt sư muội bao giờ đâu? Sư muội nói thế thật oan uổng cho người tốt.

Nhạc Linh San cầm thanh kiếm đứng dựng lên hỏi:

- Sao đại sư ca không rút kiếm ra đi?

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Cái đó chưa cần vội.

Hắn nói rồi tay trái thủ thế theo kiếm quyết. Đồng thời đưa tay phải phóng tới. Hắn vừa ra chiêu vừa nói:

- Đây là thế "Tùng phong kiếm" của phái Thanh Thành. Chiêu này mệnh danh là "Tùng đào như lôi".

Lệnh Hồ Xung dùng chưởng làm kiếm đâm xuống bả vai Nhạc Linh San.

Nhạc Linh San né người đi lùi lại, đoạn vung kiếm gạt bàn tay Lệnh Hồ Xung. Đồng thời nàng la lên:

- Đại sư ca phải cẩn thận đấy!

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Tiểu muội bất tất phải dè dặt, tiểu huynh mà không đón đỡ được sẽ rút kiếm ra.

Nhạc Linh San hỏi:

- Đại sư ca dám để tay không chống với "Ngọc nữ kiếm thập cửu thức" của tiểu muội ư?

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Bây giờ tiểu sư muội chưa luyện xong thì hãy thử coi. Sau này sư muội luyện thành tựu rồi, dĩ nhiên tiểu huynh không thể đấu võ tay được.

Nhạc Linh San trước nay bản tính cực kỳ hiếu thắng quật cường. Mấy bữa nay nàng cố công rèn luyện Ngọc nữ kiếm thập cửu thức. Nàng tự biết kiếm thuật mình tiến bộ rất mau lẹ, giả tỷ có đấu với những tay cao thủ hạng nhất trên chốn giang hồ cũng chẳng chịu thua ai. Nàng không ngờ đại sư ca dám khinh thị mình đến mức độ đưa hai bàn tay không ra đấu với Ngọc nữ kiếm thập cửu thức.

Nàng nghiêm nét mặt nói:

- Nếu kiếm của tiểu muội mà đả thương đại sư ca thì đại sư ca cũng đừng oán hận tiểu muội và đừng tiết lộ cho gia gia cùng má má hay nhé.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Cái đó đã hẳn. Sư muội cứ việc thi triển kiếm pháp đừng nể nang gì. Nếu còn dè dặt tất nhiên chẳng thể phát huy chân lực đến tột độ.

Hắn nói xong đột nhiên vung tay phải phóng ra đá véo một tiếng đồng thời quát to:

- Tiểu sư muội phải cẩn thận...

Nhạc Linh San giật mình kinh hãi la lên:

- Sao?... Đại sư ca dùng tay trái làm kiếm ư?

Giả tỷ Lệnh Hồ Xung phóng phát chưởng vừa qua mà đánh xuống thật sự thì Nhạc Linh San tất đã bị thương. Hắn thu nội

lực về không phát huy ra rồi cười nói:

- Trong "Tùng Phong kiếm pháp" có chiêu Hoán thủ kiếm. Trường kiếm phóng ra hoặc bằng tay phải

hoặc bằng tay trái khiến cho địch nhân không biết đường mà đề phòng.

Nhạc Linh San kinh hãi nói:

- "Tùng phong kiếm pháp" kỳ cục đến thế ư? Đại sư ca hãy tiếp chiêu đây!

Rồi nàng phóng kiếm chém trả.

Lệnh Hồ Xung thấy thế kiếm của nàng tương tự chiêu số thượng thặng của "Ngọc nữ kiếm" liền cất tiếng khen:

- Chiêu kiếm này khá đấy! Nhưng vẫn chưa được nhanh lắm.

Nhạc Linh San làm mặt giận hỏi:

- Chưa đủ mau lẹ ư? Nếu tiểu muội mà phóng lẹ hơn nữa thì chặt đứt cánh tay đại sư ca mất.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Sư muội cứ thủ chặt coi.

Hắn phóng kiếm bằng tay phải hớt vào cánh tay trái Nhạc Linh San.

Nhạc Linh San trong lòng vẫn còn tức bực, nàng vận kiếm nhanh như gió. Mấy bữa nay nàng học được bao nhiêu chiêu thức về Ngọc nữ kiếm trổ ra hết. Trong 19 thức nàng nhớ được 9 và thực sự nàng mới sử dụng được sáu thức. Nhưng chỉ 6 thức kiếm pháp này uy lực cũng đã mãnh liệt phi thường.

Mũi kiếm trở tới đâu khiến cho Lệnh Hồ Xung không thể tới gần phía đó được.

Lệnh Hồ Xung chạy vòng quanh người nàng để tỷ đấu.

Mỗi lần hắn gặp thế công đều bị những chiêu số rất lợi hại. Có lần hắn nhảy lùi về phía sau vội quá, lưng đụng mạnh vào mỏm đá lồi ra.

Nhạc Linh San rất lấy làm đắc ý cười hỏi:

- Đại sư ca sao còn chưa rút kiếm ra?

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Hãy đấu thêm lúc nữa đã.

Nhạc Linh San thuộc được chiêu nào trổ ra hết rồi lại bắt đầu trở lại.

Lệnh Hồ Xung nhận thấy nàng chỉ sử được 6 thức, đột nhiên hắn xông lại phóng ra một chiêu quát lớn:

- Đây là chiêu sát thủ thứ ba của "Tùng phong kiếm". Sư muội phải cẩn thận.

Chiêu thức của hắn cực kỳ trầm trọng.

Nhạc Linh San thấy Lệnh Hồ Xung phóng chưởng chém xuống đầu mình vội vung kiếm lên gạt.

Chiêu này trúng vào ý nghĩ của Lệnh Hồ Xung.

Hắn phóng tay trái ra, ngón giữa bật trúng vào lưỡi kiếm của Nhạc Linh San đánh keng một tiếng.

Nhạc Linh San bị toạc hổ khẩu, tay nàng đau quá không nắm vững được, để thanh kiếm bay vọt lên không rồi rớt xuống khe núi.

Nhạc Linh San sắc mặt lợt lạt, chăm trố ngó Lệnh Hồ Xung không nói gì. Hàm răng trên nàng cắn chặt vào môi dưới.

Lệnh Hồ Xung trống ngực đánh thình thình, bụng bảo dạ:

- Sao ta lại làm thế này? Sao ra lại làm thế này? Ta cùng sư muội tỷ kiếm đã đến mười năm, chưa bao giờ hạ thủ tận tình

như vậy. Hành động của ta ngày càng trở nên hồ đồ mất rồi.

Nhạc Linh San quay lại nhìn vực thẳm la lên:

- Thanh kiếm này... thanh kiếm này...

Lệnh Hồ Xung lại càng kinh hãi. Hắn biết thanh trường kiếm của tiểu sư muội là "Bích thủy kiếm" chặt sắt như chặt bùn. Ba năm trước sư phụ hắn đến Triết Giang lấy được đem về.

Tiểu sư muội vừa trông thấy đã mê ngay muốn giữ chặt không bỏ ra nữa. Nàng xin sư phụ mấy lần mà thủy chung không được. Đến năm nàng 18 tuổi, sư phụ mới cho nàng để làm l mừng ngày sinh nhật nàng.

Bây giờ thanh kiếm đó rơi xuống hang sâu muôn trượng, không lấy lên được nữa thì thật là đáng tiếc.

Nhạc Linh San thấy Lệnh Hồ Xung ra chiều tiếc nhẩn tiếc ngơ, nàng chí đầu ngón chân trái xuống, trở gót đi luôn.

Lệnh Hồ Xung gọi giật lại:

- Tiểu sư muội.

Nhạc Linh San bỏ mặc hắn, tiếp tục đi xuống.

Lệnh Hồ Xung đuổi tới sườn núi, vươn tay ra toan nắm lấy tay nàng. Nhưng ngón tay đụng tới áo đối phương lại rụt về ngay. Hắn đứng nhìn nàng tiếp tục bước đi không ngoảnh cổ lại. Hắn buồn rầu vô cùng bụng bảo dạ:

- Trước kia ta đối với nàng vẫn hết sức nhường nhịn mà sao bữa nay lại lấy ngón tay bật thanh bảo kiếm của nàng đi Chẳng lẽ... chẳng lẽ vì sư nương truyền "Ngọc nữ kiếm thập cửu thức" cho nàng mà ta đem lòng ghen tỵ? Không phải! Quyết không có chuyện đó. "Ngọc nữ kiếm thập cửu thức" là một kiếm thuật dành cho nữ đệ tử phái Hoa Sơn. Hơn nữa bản lãnh tiểu sư muội càng cao bao nhiêu ta càng sung sướng bấy nhiêu mới phải. Hỡi

ôi chẳng qua ta ở một mình trên ngọn núi trọc này đâm ra tính tình thật thường nóng nảy... Ta chỉ mong nàng mai lại lên đây để xin lỗi nàng mới được.

Nhưng ba bốn ngày liền, Nhạc Linh San không lên núi. Lệnh Hồ Xung thao thức suốt mấy đêm không nhắm mắt.

Trong lòng hắn nổi lên bao nỗi ưu phiền cùng ý nghĩ vẩn vợ Hắn sắp đặt những câu xin lỗi, song Nhạc Linh San thủy chung vẫn không trở lại.

Mãi đến ngày thứ 18 nàng mới cùng Lục Đại Hữu lên núi.

Lệnh Hồ Xung trông ngóng 18 ngày đêm, bây giờ hắn thấy nàng, trong lòng chứa biết bao nhiêu điều muốn nói mà vướng có Lục Đại Hữu đứng bên nên khôn bề mở miệng.

Lệnh Hồ Xung ăn cơm xong, Lục Đại Hữu hiểu thâm ý của hắn liền nói:

- Đại sư ca cùng tiểu sư muội! Hai vị lâu ngày không gặp nhau, hãy ở đây trò chuyện một lúc. Lục mỗ đem giỏ cơm xuống trước.

Nhạc Linh San cười hỏi:

- Lục hầu nhi! Lục sư huynh muốn trốn đó chăng? Hai người đến sao lại một người đi?

Nàng nói xong đứng dậy.

Lệnh Hồ Xung nói ngay:

- Tiểu sư muội ơi! Tiểu huynh có điều muốn nói với sư muội.

Nhạc Linh San cười đáp:

- Được rồi! Đại sư ca còn có chuyện. Lục Hầu Nhi hãy đứng lại để nghe sư ca giáo huấn.

Lệnh Hồ Xung lắc đầu nói:

- Tiểu huynh không có gì giáo huấn đâu. Thanh "Bích Thủy kiếm" của sư muội...

Nhạc Linh San ngắt lời:

- Tiểu muội đã nói với má má là lúc luyện "Ngọc nữ kiếm thập cửu thức" vô ý tuột tay đánh rớt bảo kiếm xuống vực thẳm rồi không tìm thấy nữa. Tiểu muội khóc nức nở, má má không mắng mỏ gì hết lại an ủi tiểu muội. Người nói là sẽ kiếm cho tiểu muội một thanh bảo kiếm khác. Việc đã qua rồi, đại sư ca còn nhắc lại làm chi?

Nàng nói xong dang hai tay ra mà cười.

Lệnh Hồ Xung thấy nàng tuy không muốn nhắc tới việc đó mà trong lòng vẫn áy náy không yên hắn nói:

- Sau khi tiểu huynh chịu phạt nhất định sẽ len lỏi vào chốn giang hồ tìm kiếm cho tiểu sư muội một thanh kiếm tốt thật tốt.

Nhạc Linh San cười nói:

- Đã là sư huynh, sư muội đại ca còn bận tâm chi đến chuyện một thanh kiếm làm chỉ Vả lại thanh kiếm đó chính là tự tiểu muội đánh rớt xuống núi, chỉ giận mình học nghệ chưa tinh chứ còn trách ai được? Mình làm mình chịu.

Nàng nói mấy câu líu lo rồi cười khanh khách, Lệnh Hồ Xung không hiểu hỏi:

- Tiểu sư muội nói gì?

Nhạc Linh San cười đáp:

- Đó là tiểu muội bắt chước câu tiểu Lâm tử thường nói "Ai nấy chỉ hết sức mình còn thì trông vào mệnh trời". Miệng lưỡi gã líu lo, tiểu muội cũng bắt trước để làm trò cười.

Lệnh Hồ Xung lại cảm thấy trong lòng chua xót. Đột nhiên gã

nghĩ bụng:

- Bữa trước tiểu sư muội sử dụng "Ngọc nữ kiếm thập cửu thức" sao mình lại đem "Tùng phong kiếm pháp" của phái Thanh Thành ra đối phó? Làm thế chẳng hóa ra mình cố tâm đối đáp với "Tịch tà kiếm pháp" của Lâm sư đệ ư? Cả nhà họ Lâm ở Phước Oai tiêu cục đã bị nhà tan người chết về tay phái Thanh Thành mà mình còn dụng ý mỉa mai gã há chẳng là nhỏ nhen khinh bạc lắm ư.

Những Bộ Xương Khô Trong Mật Động

Lệnh Hồ Xung chuyển ý nghĩ rồi bụng bảo dạ:

- Hôm ở trong viện Quần Ngọc núi Hành Sơn, suýt nữa mất mạng về chưởng lực của Dư Thương Hải may nhờ Lâm sư đệ giàu lòng trượng nghĩa, chẳng kể gì đến sự yên nguy của bản thân mạnh dạn đứng ra nói mấy câu hùng dũng. Thực ra gã có ơn cứu mạng cho tạ Thế mà ta đem "Tùng Phong kiếm pháp" của phái Thanh Thành để đối phó với "Ngọc nữ kiếm thập cửu thức" của tiểu sư muội thì trong thâm tâm không khỏi có điều hiềm khích Lâm sư đệ và tỏ ra Tịch tà kiếm phổ nhà họ Lâm không đủ chống lại một đòn.

Hắn nghĩ thế không khỏi ngấm ngầm hổ thẹn, liền thở phào một cái nói:

- Lâm sư đệ tư chất thông minh, lại gắng công rèn luyện, nhất là mấy bữa nay gã được tiểu sư muội chỉ điểm kiếm pháp, chắc võ công gã tiến bộ dị thường. Đáng tiếc là trong một năm tiểu huynh không hạ sơn được. Gã có ơn với tiểu huynh, tiểu huynh phải ráng giúp gã luyện kiếm mới phải.

Nhạc Linh San giương cặp lông mày xinh đẹp lên hỏi:

- Tiểu Lâm tử có ơn với đại sư ca ở chỗ nào? Tiểu muội chưa từng thấy gã nói tới.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Dĩ nhiên chẳng khi nào gã lại kể ra.

Đoạn hắn đem việc bữa trước thuật lại.

Nhạc Linh San chú ý nghe rồi nói:

- Thảo nào gia gia thường khen gã là người có khí độ hào hiệp. Té ra gã cứu đại sư ca khỏi chết về tay Tái Bắc minh đà. Tiểu muội thấy gã ngơ ngẩn như mán rừng, ai ngờ gã dám vì đại sư ca mà tuốt gươm viện trợ.

Nàng nói tới đất bất giác bật lên tiếng cười hích hích, nói tiếp:

- Tiểu Lâm tử không một chút bản lãnh đã giải cứu đại sư huynh phái Hoa Sơn lại ra tay giết đứa con cưng của chưởng môn phái Thanh Thành để giải cứu con gái chưởng môn phái Hoa Sơn nữa.

Nguyên hai vụ này cũng đủ nổi tiếng oanh liệt trong võ lâm một thời. Có điều chẳng ai ngờ là chàng đại hiệp giữa đường thấy chuyện bất bình quyết ra tay can thiệp đó võ công lại quá tầm thường, thế mới nực cười.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Võ công có thể luyện mà thành, còn chí khí hào hiệp là do ở trời sinh. Người ta phân loại nhân phẩm cao thấp là ở chỗ đó.

Nhạc Linh San mỉm cười nói:

- Tiểu muội lúc nghe gia gia cùng má má đề cập đến tiểu Lâm tử cũng nói thế đó. Đại sư ca ơi!

Lại còn một điểm khí phách nữa tiểu Lâm tử cũng chẳng kém gì đại sư ca.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Còn khí phách gì nữa? Hay là tính ương gàn?

Nhạc Linh San cười đáp:

- Đó là khí ngạo. Cả hai người đều kiêu ngạo lắm.

Lục Đại Hữu đột nhiên nói xen vào:

- Đại sư ca làm thủ lãnh các sư huynh, sư muội có ngạo khí là phải. Còn gã họ Lâm là cái thá gì mà cũng lên mặt kiêu ngạo được với phái Hoa Sơn?

Giọng nói của gã đầy vẻ hằn học đối với Lâm Bình Chi.

Lệnh Hồ Xung không khỏi ngạc nhiên hỏi:

- Lục Hầu Nhi! Lâm sư đệ đắc tội với ngươi ở chỗ nào?

Lục Đại Hữu hậm hực đáp:

- Gã chưa có chỗ nào đắc tội với tiểu đệ, nhưng hết thảy sư huynh, sư đệ không muốn nhìn đức tính của gã như vậy.

Nhạc Linh San hỏi:

- Lục sư ca làm sao thế? Vì lẽ gì sư ca hằn học với tiểu Lâm tử? Gã là sư đệ, mình làm sư ca phải bao bọc cho gã mới phải chứ?

Lục Đại Hữu lắp bắp:

- Gã... gã... gã...

Hắn nói luôn ba tiếng gã rồi không nói được nữa.

Nhạc Linh San lại hỏi:

- Lục sư ca có chuyện gì mà ấp úng mãi không nói ra?

Lục Đại Hữu đáp:

- Chỉ mong Lục Hầu nhi này mắt quáng coi lầm sự việc.

Nhạc Linh San đỏ mặt lên rồi không hỏi nữa. Nàng quay sang nói chuyện gẫu với Lệnh Hồ Xung.

Lục Đại Hữu lại đòi về.

Nhạc Linh San liền cùng gã xuống núi.

Lệnh Hồ Xung đứng trên sườn núi bần thần nhìn bóng sau lưng hai người cho đến lúc họ rẽ vào khúc quanh. Đột nhiên sau góc núi có tiếng ca hát của Nhạc Linh San vang lên.

Lệnh Hồ Xung kề cận với nàng từ thuở nhỏ cho đến khi khôn

lớn, đã nhiều lần nghe nàng hát, nhưng khúc này thì hắn chưa nghe qua bao giờ.

Nhạc Linh San trước kia thường hát những tiểu khúc Thiểm Tây. Tiếng cuối cùng câu hát kéo thật dài, ở trong khe núi càng dài lê thệ Khúc hát bữa nay lại tựa hồ như châu rơi nước bắn chữ nào cũng tròn trĩnh dứt khoát.

Lệnh Hồ Xung chú ý lắng tai nghe thì phảng phất mấy câu "Chị em lên núi hái trà... ". Nhiều tiếng nàng phát âm rất cổ quái. Mười phần có đến tám chín chỉ nghe thấy âm mà không rõ nghĩa.

Hắn lẩm bẩm:

- Không hiểu tiểu sư muội học khúc tân ca này từ bao giờ mà nghe hay gớm. Lần sau nàng lên núi, mình phải bảo nàng hát cho nghe từ đầu mới được.

Bỗng hắn cảm thấy đau nhói tựa hồ như trước ngực bị đánh một trùy nặng. Đột nhiên hắn tỉnh ngộ tự nói một mình:

- Đây là giọng sơn ca ở tỉnh Phúc Kiến. Chắc là Lâm sư đệ dạy nàng rồi.

Đêm hôm ấy trong lòng Lệnh Hồ Xung lại nhộn nhạo như sóng cồn, hắn không tài nào ngủ được.

Bên tai hắn giọng hát nhẹ nhàng mau lẹ của Nhạc Linh San vẫn còn văng vẳng. Tiếng hát sơn ca khó bề hiểu rõ.

Mấy lần hắn tự than trách:

- Lệnh Hồ Xung hỡi Lệnh Hồ Xung! Trước kia ngươi tiêu dao tự tại không biết chừng nào mà bây giờ ngươi để cho một khúc hát làm bận lòng không sao thoát ra được ư? Ngươi là nam tử hán, là đại trượng phu cũng uổng mà thôi.

Dù hắn tự biết mình chẳng nên thế mà tiếng hát của Nhạc

Linh San tựa hồ quanh quẩn bên tai không ngớt.

Lệnh Hồ Xung trong lòng đau khổ, hắn cầm trường kiếm chém bừa đâm ẩu vào vách đá. Hắn cảm thấy luồng nội lực từ huyệt đan điều bùng lên. Hắn vung kiếm phóng về phía trước. Tư thế này giống hệt Nhạc phu nhân ra chiêu "Vô song vô đối Ninh thị nhất kiếm".

Bỗng một tiếng "kịch" vang lên! Thanh kiếm ngập vào vách đá.

Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi. Gã tự lượng dù trong mấy tháng nay công lực có tăng tiến nhanh đến mấy đi nữa cũng quyết không thể đâm một nhát kiếm ngập sâu vào vách đá đến tận chuôi được. Nội lực tinh thần thâm hậu đến bực nào mà vận ra mũi kiếm để đâm vào đá như vào cây khô bao giờ? Đến ngay nội lực của sư phụ cùng sư nương vị tất đã đến thế được.

Hắn ngơ ngẩn một chút giựt mạnh thanh kiếm ra. Lập tức hắn cảm giác được vánh đá này chỉ có một lần rất mỏng chừng ba tấc là đến quãng không. Nguyên mặt bên kia vách đá trống rỗng.

Lệnh Hồ Xung nổi tính hiếu kỳ lại cầm kiếm đâm nhát nữa.

"Chát" một tiếng, thanh kiếm bị gãy liền. Nguyên lần này hắn vận kình không đủ, vách đá dày ba tấc cũng không xuyên qua được.

Hắn cất tiếng chửi bâng quơ vài câu rồi ra ngoài thạch động bê một khối đá lớn bằng cái đấu đoạn vận toàn lực gieo vào vách đá. Những mảnh đá vụn rớt xuống ào ào.

Đồng thời hắn nghe khối đá gieo vào vách bật lên tiếng "uỳnh" và bên kia vách đá văng vẳng có tiếng vang. Hiển nhiên phía sau là một khoảng không khá rộng.

Lệnh Hồ Xung lại vận nội lực liệng mạnh lần nữa.

Một tiếng "sầm" vang lên. Khối đá xuyên qua vách thạch động xuống bên kia. Tiếng lọc cọc vẫn vang lên không ngớt do khối đá rớt xuống phát ra còn vang lên một lúc. Nguyên mặt sau vách đá này thoai thoải dốc xuống.

Lệnh Hồ Xung trong lòng thắc mắc không yên. Hắn phát hiện sau vách đá còn có thạch động.

Mới trong chớp mắt, bao nhiều phiền não trong lòng đều mất hết. Hắn lại lượm đá liệng thêm mấy

lần. Rồi đầu hắn có thể chui qua lỗ vách để nhìn vào.

Lệnh Hồ Xung tiếp tục phá cho lỗ hổng rộng thêm. Hắn bật lửa đốt đuốc chui vào thì thấy bên trong là một cửa hầm chật hẹp. Hắn cúi đầu nhìn xuống rồi toàn thân toát mồ hôi lạnh ngắt vì thấy bên mình có bộ xương khô nằm phục tại đó.

Lệnh Hồ Xung chẳng khi nào ngờ tới bên kia vách đá lại có bộ xương khô này. Hắn rán định thần tự hỏi:

- Phải chăng đây là ngôi mộ của tiền nhân? Nhưng sao bộ xương này lại không nằm thẳng thắn mà phủ phục thế này? Như vậy cửa hầm nhỏ hẹp này quyết không phải là mồ mả.

Hắn cúi xuống nhìn bộ xương thấy y phục đã nát hết. Bên bộ xương còn bỏ hai chiếc búa lớn.

Dưới ánh đuốc sáng rực, hắn cầm một chiếc búa nhấc lên, cảm thấy rất trầm trọng, có tới ngoài bốn chục cân. Tiện tay hắn cầm búa chém vào vách đá bên mình.

"Sầm" một tiếng! Một khối đá lớn lập tức rớt xuống.

Lệnh Hồ Xung ngẩn người ra ngẫm nghĩ:

- Cái búa này sắc bén như vậy tất không phải vật tầm thường. Nhất định nó là binh khí của một vị tiền bối võ lâm.

Lệnh Hồ Xung lại nhìn vào chỗ vách đá vừa chặt thì thấy nhẵn thín tựa hồ dao cắt đậu hũ. Hắn ngó kỹ hai bên vách đá thấy có nhiều nhát búa chém vào hãy còn dấu vết, bất giác hắn ngẩn người ra ngẫm nghĩ rồi giơ đuốc lên đi xuống. Quả nhiên vách đá chỗ nào cũng còn vết tích búa đẽo.

Hắn ngấm ngầm kinh hãi bụng bảo dạ:

- Té ra đường hầm đây do người này dùng lưỡi búa sắc bén chém đá để mở đường. Phải rồi! Không hiểu vì lẽ gì y bị cầm tù vào trong lòng núi rồi dùng búa phá núi mở đường để tính bề tháo thân, nhưng không đủ sức. Y rời khỏi động mới được mấy tất đã kiệt lực mà chết. Than ôi số phận con người là thế này đây.

Lệnh Hồ Xung đi một lúc nữa vẫn chưa tới đầu đường hầm liền nghĩ bụng:

- Người này phá núi mở đường như vậy thì nghị lực kiên quyết võ công cao cường nghìn xưa hiếm có.

Bất giác hắn sinh lòng bội phục.

Lệnh Hồ Xung đi thêm mấy bước lại thấy dưới đất có hai bộ xương nữa. Một bộ ngồi dựa vào vách đá, còn một bộ như nằm khoèo.

Lệnh Hồ Xung lẩm bẩm:

- Té ra không phải chỉ có một người bị cầm tù ở đây.

Đoạn hắn tự hỏi:

- Chỗ này là trọng địa của núi Hoa Sơn ta, người ngoài d gì mà đến đây được? Chẳng lẽ những bộ xương này đều là những bậc tiền bối bản phái phạm pháp bị cầm tù rồi chết chăng?

Lệnh Hồ Xung đi thêm mấy trượng nữa. Đột nhiên hắn thấy mé tả có ánh sáng lọt vào. Hắn liền thuận chiều đường hầm đi

về mé tả.

Bỗng trước mắt hiện ra một thạch động rất lớn có thể chứa được cả ngàn người. Góc trên mé hữu thạch động có một lỗ hổng rất lớn rộng đến hơn trượng.

ánh sáng ban ngày xuyên qua lỗ hổng này chiếu vào trong. Lúc này trời mới bình minh, ánh dương quang chưa có mây mà đã soi rõ mọi vật trong thạch động.

Trong thạch động còn có tới bảy bộ hài cốt hoặc ngồi hoặc nằm, bên người nào cũng có binh khí.

Cạnh năm bộ xương này có đặt trường kiếm còn hai bộ bên hai bộ kia là hai thứ binh khí rất lạ.

Một thứ giống như lưỡi tầm sét còn một thứ là thanh đao hai lưỡi có ba răng nhọn hoắt như răng chó sói.

Lệnh Hồ Xung lẩm bẩm:

- Những người sử dụng hai món binh khí kỳ lạ Ở đây và hai cây búa ngoài kia quyết nhiên không phải đệ tử bản môn. Còn năm vị sử trường kiếm này chắc là những bậc tiền bối của bản môn.

Lệnh Hồ Xung cúi xuống lượm một thanh kiếm lên, thấy nó ngắn hơn kiếm thường mà lưỡi lại lớn gấp đôi. Thanh kiếm cầm vào tay rất trầm trọng. Lệnh Hồ Xung bụng bảo dạ:

- Phái Thái Sơn thường dùng thanh kiếm này. Vậy đây chắc là một vị tiền bối phái Thái Sơn.

Lệnh Hồ Xung lại xem đến thanh trường kiếm kia thì một thanh nhẹ và mềm. Đó là loại khí giới của phái Hằng Sơn. Một thanh lượn thành đường cong. Đó là một trong ba thứ kiếm mà phái Hành Sơn thường sử dụng. Kế đến một thanh kiếm mũi nhọn và sắc bén phi thường, Lệnh Hồ Xung nhận ra đây là thứ

binh khí mà vị tiền bối nào đó ưa dùng hẳn người phái Tung Sơn. Thanh kiếm thứ tư bề dài và trọng lượng đúng là thứ kiếm thường dùng của bản phái.

Lệnh Hồ Xung càng nghĩ càng lấy làm kỳ tự hỏi:

- Năm vị tiền bối đây đều là Ngũ nhạc kiếm phái mà sao đều chết ở chốn này? Chẳng lẽ các vị cùng tranh đâu với năm địch nhân bên ngoài rồi cả hai bên cùng chết cả hết ư?

Lệnh Hồ Xung soi đuốc lên cả bốn bức vách động thì thấy bức vách mé tả có khắc 16 chữ:

Ngũ nhạc kiếm phái,

Toàn bọn hạ lưu

Tỷ thí không được

Liền ám hại người.

Mỗi hàng bốn chữ, cả thảy bốn hàng. Chữ nào cũng khắc sâu vào vách đá bằng lưỡi kiếm cực kỳ sắc, chiều sâu vào đến ba tấc.

Mười sáu chữ này coi rất hùng hồn, tựa hồ bạt kiếm giương cung.

Ngoài 16 chữ lớn, ở bên cạnh còn vô số chữ nhỏ như: "Ty bỉ vô lại", "Thực là đáng hổ", hay là "Đê hèn", "Khiếp nhược". Khắp cả toàn là những câu thóa mạ.

Lệnh Hồ Xung coi xong tức giận vô cùng, bụng bảo dạ:

- Té ra những người này bị Ngũ nhạc kiếm phái ta bắt vào cầm tù ở đây. Họ phẫn uất quá mà không có chỗ phát tiết liền viết chữ lên vách đá để thóa mạ. Hành động này mới đúng là hành động ty bỉ vô lại.

Lệnh Hồ Xung lại tự hỏi không hiểu bọn này là người thế nào? Họ đã cừu địch với Ngũ Nhạc kiếm phái dĩ nhiên chẳng phải hảo nhân. Nhưng tại sao năm vị tiền bối Ngũ nhạc kiếm

phái ta lại cùng chết với bọn họ tại chốn này?

Hắn lại giơ đuốc lên coi thì thấy trên vách đá còn có một hàng chữ: "Phạm Tùng, Triệu Hạt phá kiếm pháp phái Hằng Sơn ở đây".

Bên hàng chữ này lại có vô số hình người. Cứ hai người vào một tổ. Một người sử kiếm một người sử búa. Chỉ đếm sơ qua cũng rõ ít nhất đến sau bảy trăm hình người. Hiển nhiên người sử búa đang phá kiếm pháp người sử kiếm.

Lệnh Hồ Xung trống ngực đánh thình thình tự hỏi:

- Chẳng hiểu có đồ hình nào phá giải được kiếm pháp của phái Hoa Sơn ta không?

Quả nhiên hắn nhìn thấy bên những hình người kia có một hàng chữ rất rõ: "Trương Thừa Vân, Trương Thừa Phong tận phá Hoa Sơn kiếm pháp".

Hắn vừa đọc xong đã đùng đùng nổi giận, lên tiếng thóa mạ:

- Loài chuột nhắt vô sỉ! Các ngươi thật là cuồng vọng, lớn mật. Hoa Sơn kiếm pháp tinh vi ảo diệu, khắp trong thiên hạ, người chống đỡ được còn chẳng mấy, ai mà lớn mật dám hạ đến chữ "phá" bao giờ? Đây chúng còn dám hạ đến chữ "tận phá" thì thật là hỗn xược.

Hắn xoay tay lại lượm thanh kiếm trầm trọng của phái Thái Sơn lên vận toàn lực vào để bạt hàng chữ kia đi.

Những tiếng choang choảng vang lên. Tia lửa bắn ra tung tóe, thì chỉ thấy chữ "tận" bị sạt mất một góc.

Lệnh Hồ Xung phát giác ra đá núi này cứng rắn phi thường. Muốn xóa bỏ những đồ hình cùng chữ khắc trên vách đá tuy có lợi khí trong tay, nhưng vạt đi không phải dễ dàng.

Lệnh Hồ Xung lại ngưng thần nhìn vào đồ hình bên hàng chữ

thì người sử kiếm tuy chỉ phơn phớt mấy nét thô sơ, song cũng có thể nhìn ra đây chính là chiêu "Hữu phụng lại nghi" của bản môn.

Kiếm thế như nhảy múa cực kỳ linh động. Chiêu này đang chiết giải với một người tay cầm một thứ khí giới thẳng tuột, chẳng hiểu nó đại diện chi thương bổng hay cho thương mâu. Chỉ biết đầu thứ binh khí này nhằm vào mũi kiếm đối phương mà tư thế rất vụng về.

Lệnh Hồ Xung bất giác bật lên tiếng cười khành khạch tự nhủ:

- Chiêu "Hữu phụng lai nghi" của bản môn ẩn dấu ba tuyệt chiêu nữa, há để cho chiêu thức vụng về kia phá giải được ư?

Lâm Bình Chi Đả Bại Lục Hầu Nhi

Lệnh Hồ Xung coi lại bức đồ hình thì người trong tay cầm một đường dây thẳng tuột tiêu biểu cho cây côn bổng đang theo thế phóng vào mũi kiếm của người ra chiêu "Hữu phụng lai nghi".

Mới coi thân hình người đó tuy có vẻ vụng về, song trong cái vụng về lại bao hàm một một tư thế liên miên không dứt.

Chiêu "Hữu phụng lai nghi" có ba chiêu tiếp theo, song cây côn bổng của người kia dường như bao hàm đến sáu bảy chiêu kế tiếp, rất có thể đối phó được với những chiêu sau của "Hữu phụng lai nghi".

Lệnh Hồ Xung chú ý nhìn mấy nét sơ sài về nhân hình trong lòng xiết đỗi kinh dị tự nghĩ:

- Chiêu "Hữu phụng lai nghi" của bản môn coi rất đơn giản, song về uy lực lợi hại vô cùng. Địch thủ biết thế mà đỡ gạt né tránh sẽ không sao, bằng họ phát tất bị thất bại. Xem chừng chiêu côn kia của đối phương có thể phá được chiêu "Hữu phụng lai nghi" của bản môn mất. Cái đó... cái đó..

Lệnh Hồ Xung từ chỗ kinh dị đi tới chỗ bội phục rồi trong thâm tâm hắn không khỏi có điều sợ hãi.

Hắn đứng ngẩn ra nhìn đồ hình này không biết bao nhiêu lâu.

Đột nhiên tay mặt hắn cảm thấy đau đớn kịch liệt, thì ra bó đuốc hắn cầm đã cháy đến tận tay. Hắn vội liệng bó đuốc đi.

Lúc này trong thạch động đã sáng rõ, Lệnh Hồ Xung vẫn

đứng ngắm hai nhân hình bụng bảo dạ:

- Nếu người sử côn kia mà công lực tương đương với kiếm thủ bản môn thì người kiếm thủ bản môn không khéo bị thương mất. Nếu công lực đối phương còn cao hơn một chút thì khi hai chiêu gặp nhau, kiếm thủ bản môn tất phải mất mạng tức khắc. Chiêu "Hữu phụng lai nghi" quả thật bị người ta phá rồi, không còn nghi ngờ gì nữa.

Lệnh Hồ Xung coi đến đồ hình thứ hai thì người sử kiếm của bản môn ra chiêu "Thương Tùng nghênh khách".

Hắn chấn động tâm thần vì ngày hắn tập chiêu này phải luyện mất đúng một tháng trời mới thành thục và trở nên một tuyệt chiêu trong lúc lâm địch. Mỗi khi hắn ra chiêu này là thủ thắng được ngay để chấm dứt cuộc chiến.

Hắn trong lòng phấn khởi nhưng không khỏi phập phồng khiếp sợ vì lo rằng chiêu này cũng bị phá.

Lệnh Hồ Xung coi đến đồ hình người sử côn thì thấy trong tay y có 5 ngọn côn chia ra đánh vào 5 bộ vị dưới hạ bàn người sử kiếm.

Hắn ngơ ngác tự hỏi:

- Sao y lại có những năm ngọn côn?

Khi xem kỹ tư thế đồ hình người sử côn liền hiểu ngay, miệng lẩm bẩm:

- Đây không phải là năm ngọn côn mà là trong nháy mắt y phóng liền ra năm phát liên tiếp nhằm vào năm chỗ trong hạ bàn đối phương.

Hắn tự nhủ:

- Nếu y ra chiêu mau lẹ thì bên mình cũng mau lẹ. Chưa chắc y đã rảnh tay mà phóng liền được năm côn. Vậy chiêu "Thương

Tùng nghênh khách" chắc là đối phương không phá được rồi.

Hắn đang ra chiều đắc ý, bỗng lại ngơ ngẩn người tự hỏi:

- Nếu y không phóng liền năm côn mà chỉ đánh một côn vào một phương vị nào đó thì kiếm thủ bên mình né tránh cách nào?

Hắn lượm lấy thanh trường kiếm của bản môn sử chiêu "Thương Tùng nghênh khách" rồi lại ngó vào đồ hình trên vách đá để suy nghĩ xem đối phương đánh vào bộ vị nào bên mình để mình tìm cách đối phó.

Nhưng cây côn đối phương có thể đánh vào bất cứ một bộ vị nào cũng được mà khi ấy, lưỡi kiếm của mình đang phóng ra ngoài không kịp thu về mới nguy chứ. Trừ phi chiêu kiếm giết được đối phương trước, không thì hạ bàn bên mình tất bị đánh trúng.

Nhưng đối phương đã là tay cao thủ, có lý nào mình phóng một kiếm mà đâm chết ngay được họ?

Cứ coi thế địch nhân hạ thấp xuống với chân bước đi thì nhất định giữa lúc khe chừng sợi tóc y đã tránh khỏi chiêu kiếm bên mình.

Chiêu kiếm này mà bị đối phương tránh được rồi phản công thì mình lại không có đường tránh thoát. Như vậy tuyệt chiêu "Thương Tùng nghênh khách" của phái Hoa Sơn há chẳng bị người phá mất rồi ư?

Lệnh Hồ Xung hồi tưởng lại đã ba phen chàng ra chiêu "Thương Tùng nghênh khách" đều thủ thắng rồi tự nhủ:

- Giả tỷ đối phương đã nhìn thấy đồ hình trên vách đá này mà biết đường phản kích thì bất luận họ sử đao kiếm hay sử côn bổng để phản kích theo cách này thì mình đã mất mạng rồi và

còn đâu là Lệnh Hồ Xung ở trên thế gian nữa.

Lệnh Hồ Xung càng nghĩ lại càng kinh hãi. Trán hắn toát mồ hôi nhỏ giọt.

Hắn tự nói để mình nghe:

- Không thể thế được! Không thể thế được! Nếu chiêu "Thương Tùng nghênh khách" mà bị tư thế này phá giải thì khi nào sư phụ mình lại không hay để cảnh cáo mình?

Tuy hắn rất thuộc yếu quyết về tuyệt chiêu "Thương Tùng nghênh khách", song nhìn thấy đồ hình người sử côn cực kỳ lợi hại: năm đường dây ngắn ngủi trên vách đá tựa hồ đường nào cũng đánh một đòn rất trầm trọng vào đùi vào chân hắn, khiến cho toàn thân hắn dường như bị tê liệt khó lòng rời khỏi nửa bước.

Lệnh Hồ Xung lại coi xuống dưới, thấy trên vách đá khắc toàn những tuyệt chiêu về kiếm pháp của bản môn. Bên đối phương cũng đều là những chiêu cực kỳ xảo diệu hiểm ác để giết giải hoặc để đả phá.

Hắn càng coi càng kinh hãi.

Lúc Lệnh Hồ Xung coi đến chiêu "Kinh đào ngạn phách" thì côn bổng của đối phương phản lại bằng chiêu số mềm yếu bất lực chỉ thủ chứ không công. Hắn mới thở phào một cái bụng bảo dạ:

- Chiêu này họ không phá được rồi.

Hắn nhớ lại tháng chạp năm ngoái, sư phụ ngồi coi tuyết rụng phất phơ, nẩy lòng cao hứng, liền tụ tập bọn đệ tử lại giảng giải kiếm pháp. Sau cùng sư phụ thi triển chiêu "Kinh đào ngạn phách", với những thế kiếm ngày một thần tốc và mỗi chiêu thấp thoáng trên không tựa hồ tuyết rụng hoa bay.

Đến cả sư nương cũng vỗ tay hoan hộ Bà nói:

- Sư ca! Chiêu này tiểu muội chịu phục rồi. Phái Hoa Sơn phải do sư ca làm chưởng môn mới được.

Khi ấy sư phụ cười lạt nói:

- Người cầm đầu phái Hoa Sơn trông vào đức hạnh nhiều hơn là võ lực. Sử được chiêu kiếm thuần thục vị tất đã làm nổi chưởng môn?

Sư nương cười nói:

- Đức hạnh của sư ca cao hơn tiểu muội chăng? Nói thế mà không biết thẹn.

Sư phụ lại cười rồi không nói nữa. Sư nương vốn có tính chẳng chịu ai, thường cùng sư phụ tranh thắng. Thế mà bà phải phục chiêu "Kinh đào ngạn phách" thì đủ biết nó lợi hại đến thế nào.

Lệnh Hồ Xung coi kỹ lại người sử côn thì thấy hắn đứng co ro tư thế chẳng vừa mắt chút nào.

Chiêu số cũng chẳng vào phương thức nào hết, hắn không khỏi phì cười.

Đột nhiên mặt hắn cứng đơ, đang tươi cười biến thành khủng khiếp. Giả tỷ lúc này có người đứng bên thấy hắn có vẻ rối loạn tâm thần tất không khỏi kinh hãi.

Lệnh Hồ Xung ngó chầm chập vào cây côn bổng mà hình người kia cầm trong tay Hắn càng nhìn càng thấy đầu côn đưa ra bộ vị cự kỳ xảo diệu. Chiêu "Kinh đào ngạn phách" phóng đến chín nhát kiếm rồi 10, 11, 12 nhát... mà nhát nào cũng chỉ đâm vào côn bổng.

Té ra thế côn bổng này lúc mới chợt nhìn thấy rất vụng về mà thực ra cực kỳ xảo diệu. Bề ngoài coi như yếu ớt, kỳ thực

mãnh liệt vô cùng. Đúng là một thế côn bổng về cách dùng tĩnh để chế động, đem cái vụng về để chống đối với cái tinh xảo.

Lệnh Hồ Xung coi những chiêu số của cây côn bổng kia lúc nữa rồi đâm ra mất hết lòng tin cậy vào võ công của bản phái.

Hắn cho là dù mình có luyện kiếm thuật bản môn được đến chỗ tinh diệu bằng sư phụ mà gặp phải người sử côn này cũng chẳng khác gì kẻ bị cật tay trói chân không còn đường để chống đối nữa. Như vậy thì kiếm thuật bản môn có học thêm cũng chẳng ích gì.

Hắn tự hỏi:

- Chẳng lẽ Hoa Sơn kiếm pháp không chịu nổi một đòn của đối phương thật ư? Cứ coi những bộ hài cốt kia hư nát từ lâu thì ít ra là ba bốn chục năm rồi. Vậy sao đến nay Ngũ nhạc kiếm phái vẫn còn xưng hùng được ở trên chốn giang hồ? Mình chưa từng nghe nói đến kiếm pháp bản phái bị người chiết phá bao giờ, nhưng coi đồ hình trên vách đá lại khác hẳn. Kiếm pháp phái Hoa Sơn mình đã thuộc kỹ và biết rằng lỡ gặp phải đối phương có những chiêu số cao minh ghê gớm như thế này tất phải thua liểng xiểng.

Lệnh Hồ Xung đứng ngây người như tượng gỗ, ngơ ngác không nhúc nhích. Trong đầu óc hắn bỗng lóe lên một ý niệm nhưng chỉ thoáng qua rồi vụt đi ngay.

Không hiểu hắn đứng ngẩn ra đã bao lâu, bỗng có người lớn tiếng gọi:

- Đại sư ca! Đại sư ca ở chỗ nào vậy?

Lệnh Hồ Xung giật mình hấp tấp từ trong hậu động chuồn ra. Qua cửa Đông rời sang đến sơn động của mình, Lệnh Hồ Xung nhìn rõ Lục Đại Hữu đứng ngoài sườn núi đang hô hoán om sòm.

Lệnh Hồ Xung liền nhảy vọt ra đi quanh về phía sau núi đến chỗ tảng đá lớn mới lên tiếng:

- Tiểu huynh ngồi đây mà. Lục sư đệ! Có chuyện gì vậy?

Lục Đại Hữu theo thanh âm đi tới rồi cả mừng đáp:

- Đại sư ca ở trong này ư? Tiểu đệ đưa cơm lên đây, không thấy đại sư ca, rất đỗi bồn chồn trong dạ.

Nguyên Lệnh Hồ Xung ngưng thần xem xét chiêu số trên vách đá từ lúc bình minh. Hắn để hết tâm trí theo dõi những bức đồ hình chẳng biết gì đến thời khắc trôi qua nữa.

Bây giờ trời đã hoàng hôn mà hắn cũng không hay. Hắn ở sơn động để ăn năn tội lỗi, Lục Đại Hữu không dám thiện tiện đi vào, nhưng sơn động này rất nông, gã không thấy có Lệnh Hồ Xung ngồi đó liền ra phía trước tìm kiếm, gã không hiểu có cửa hầm đi vào hậu động.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Ta ở trên này còn đi đâu được? Chà! Mặt sư đệ làm sao thế kia?

Hắn trông thấy má bên phải Lục Đại Hữu có rịt một nắm thuốc lớn. Máu thấm qua lần thuốc rịt ứa ra ngoài. Hiển nhiên gã bị thương khá nặng.

Lục Đại Hữu đáp:

- Sáng nay tiểu đệ luyện kiếm không cẩn thận. Lúc rụt kiếm về đập mạnh vào mặt. Nói ra càng thêm hổ thẹn.

Lệnh Hồ Xung coi thần sắc Lục Đại Hữu thấy gã tức giận nhiều hơn là hổ thẹn. Hắn đoán ngay có chuyện gì liền gặng hỏi:

- Lục sư đệ! Thực tình tại sao sư đệ bị thương? Chẳng lẽ sư đệ lừa dối cả tiểu huynh nữa ư?

Lục Đại Hữu hậm hực đáp:

- Đại sư ca! Không phải tiểu đệ lừa dối mà là sợ đại sư ca nổi đóa nên không dám nói đó thôi.

Lệnh Hồ Xung lại hỏi:

- Mặc Lục sư đệ bị ai đả thương?

Miệng hắn hỏi vậy, trong lòng rất lấy làm kỳ vì sư huynh, sư đệ bản môn trước nay ăn ở với nhau rất hòa mực chưa từng có sự tranh chấp về chuyện tỷ đấu bao giờ. Nếu bảo là có ngoại địch lên núi lại càng vô lý.

Lục Đại Hữu đáp:

- Sáng sớm hôm nay tiểu đệ cùng Lâm sư đệ luyện kiếm, gã đã học được chiêu "Hữu Phụng lai nghi", tiểu đệ sơ tâm bị mũi kiếm quẹt vào mặt thành thương.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Giữa sư huynh sư đệ tập dượt kiếm pháp lỡ tay bị thương là chuyện tầm thường không nên để dạ. Lâm sư đệ mới học kiếm pháp không thể thu phát theo ý muốn, thì trách gã sao được? Đó chẳng qua là tại Lục sư đệ bất cẩn mà thôi. Chiêu "Hữu Phụng lại nghi" uy lực không phải tầm thường, Lục sư đệ cần cẩn thận đối phó mới được.

Lục Đại Hữu nói:

- Đại sư ca dạy chí phải. Nhưng tiểu đệ có ngờ đâu... Gã họ Lâm mới nhập môn được mấy tháng mà sao đã luyện được chiêu "Hữu Phụng lai nghi"? Còn tiểu đệ sau khi bái sư hơn 5 năm sư phụ mới bảo đại sư ca truyền chiêu đó cho tiểu đệ.

Lệnh Hồ Xung không khỏi sững sờ, bụng bảo dạ:

- Lâm sư đệ nhập môn mà đã học được chiêu "Hữu Phụng lai nghi" thì quả là hấp tấp thật. Nếu trời không phú cho óc thông

minh khác người, căn bản hãy còn nông cạn đã mong mau thành kết quả thì rất tai hại cho việc luyện công sau này. Chẳng hiểu tại sao sư phụ lại vội vã truyền cho gã những chiêu khó khăn như vậy?

Lệnh Hồ Xung còn đang ngẫm nghĩ thì Lục Đại Hữu lại nói tiếp:

- Khi ấy tiểu đệ giật mình kinh hãi nên ra chiêu không được trấn tĩnh thành bị kiếm gã đả thương.

Kỳ hơn nữa là tiểu muội đứng bên lại vỗ tay reo: "Lục Hầu nhi! Sư huynh không địch nổi cả đồ đệ của tiểu muội thì từ đây còn dám diệu võ dương oai trước mặt tiểu muội nữa không?". Thằng lỏi họ Lâm tự biết mình có lỗi chạy lại toan buộc vết thương cho tiểu đệ, nhưng gã bị tiểu đệ đá lộn đi mấy vòng.

Tiểu sư muội thấy vậy tức giận lên tiếng: "Lục hầu nhi! Người ra đã có hảo tâm lại băng bó cho sư huynh sao sư huynh còn đánh người tả Phải chăng là sư huynh thẹn quá hóa giận?". Đại sư ca! Té ra chiêu "Hữu Phụng lai nghi" này do tiểu sư muội đã lén lút truyền cho thằng lỏi họ Lâm.

Lệnh Hồ Xung trong lòng đau khổ vô cùng! Hắn biết chiêu "Hữu Phụng lai nghi" cực kỳ khó luyện vì nó đã biến hóa phức tạp lại có nhiều yếu quyết khó nhớ. Tiểu sư muội dạy cho gã luyện được chiêu kiếm pháp này nhất định nàng hao tổn tâm cơ và tốn công rất nhiều.

Mấy bữa nay nàng không lên đây thì ra suốt ngày ở gần bên Lâm sư đệ.

Lệnh Hồ Xung đã biết Nhạc Linh San bản tính hiếu động, không thể nhẫn nại làm công chuyện tỷ mỷ. Vì nàng có tính cương cường hiếu thắng mà phải nhẫn nại luyện kiếm cho mình thì được, còn bảo nàng dạy ai thì khó mà hy vọng được

nàng hết lòng chỉ điểm.

Thế mà nay nàng tự ý đem chiêu "Hữu Phụng lai nghi" biến hóa phức tạp dạy cho Lâm Bình Chi thì đủ biết nàng tha thiết quan tâm đến gã là chừng nào.

Hồi lâu Lệnh Hồ Xung đã tĩnh râm lại được đôi chút, liền cất giọng thản nhiên hỏi:

- Lục sư đệ tạo sao lại đi kiếm chuyện với Lâm sư đệ?

Lục Đại Hữu đáp:

- Hôm qua tiểu đệ nói với đại sư ca mấy câu đó khiến cho tiểu sư muội rất lấy làm khó chịu. Lúc xuống núi suốt dọc đường y càu nhàu với tiểu đệ. Sáng nay y đến kéo tiểu đệ đi luyện kiếm. Tiểu đệ tuyệt không phòng bị, tưởng luyện kiếm là luyện kiếm như mọi khị Ngờ đâu tiểu sư muội đã ngấm ngầm dạy cho thằng lỏi họ Lâm mấy tuyệt chiêu. Tiểu đệ vô ý bị gã ám toán.

Lệnh Hồ Xung càng nghe càng hiểu rõ câu chuyện. Hắn nhất định mấy bữa nay Nhạc Linh San thân thiết với Lâm Bình Chi lắm.

Hắn còn cho là Lục Đại Hữu giao hảo với mình, coi không thuận mắt thốt ra những lời châm chích xa xôi, có khi gã còn nhục mạ Lâm Bình Chi để gây chuyện cũng chưa biết chừng.

Hắn liền hỏi:

- Có phải Lục sư đệ đã thóa mạ Lâm Bình Chi mấy lần rồi không?

Lục Đại Hữu hằn học đáp:

- Hạng người vô liêm sỉ đê hèn như thằng lỏi mặt trắng đó mà chẳng thóa mạ thì còn thóa mạ ai?

Gã sợ tiểu đệ lắm. Tiểu đệ chửi mắng thế nào gã cũng không dám đối nửa lời. Hễ gã trông thấy tiểu đệ là quay đi chỗ khác.

Không ngờ... thằng lỏi thế mà thâm độc. Hừ gã phỏng được mấy hơi? Nếu không có tiểu sư muội hậu thuẩn thì gã đả thương tiểu đệ thế nào nổi?

Lệnh Hồ Xung lúc này trong lòng tức giận đến cực điểm.

Hắn nhớ tới những chiêu thức khắc trên vách đá trong hậu động chuyên để đả phá "Hữu Phụng lai nghi", liền lượm một cành cây ở dưới đất tiện tay đưa ra một tư thế và muốn truyền lại chiêu đó cho Lục Đại Hữu.

Nhưng hắn lại nghĩ rằng:

- Lục sư đệ đang căm hận thằng tiểu tử họ Lâm đến cùng cực. Nếu Lục sư đệ phóng ra chiêu này nhất định làm cho gã họ Lâm bị trọng thương. Sư phụ cùng sư nương hỏi ra thì mình cùng Lục sư đệ tất bị trọng phạt. Mình không thể dại dột thế được.

Hắn nghĩ vậy liền nói:

- Mỗi lần thất bại là một lần sinh khôn. Từ nay sư đệ đừng mắc bẫy gã nữa là yên. Giữa sư huynh, sư đệ chúng ta lúc trao đổi chiêu thức sao lại để tâm đến những chuyện thắng bại nhỏ nhen?

Lục Đại Hữu giương cặp mắt thao láo nhìn Lệnh Hồ Xung lớn tiếng hỏi:

- Đại sư ca! Tiểu đệ chẳng để tâm thì không sao. Đại sư ca cũng ngơ đi được chăng?

Lệnh Hồ Xung biết gã nói về câu chuyện Nhạc Linh San tha thiết với Lâm Bình Chi trong lòng lại nổi lên cơn đau đớn kịch liệt, da mặt co rúm lại.

Lục Đại Hữu vừa nói ra biết ngay mình đã làm cho đại sư ca phải thương tâm, gã lắp bắp:

- Tiểu đê... tiểu đệ nói nhăng rồi.

Lệnh Hồ Xung nắm lấy tay gã ôn tồn nói:

- Lục sư đệ có nói nhăng gì đâu? Sao ta lại làm ngơ được. Nhưng... nhưng...

Hắn dừng lại một lát rồi nói tiếp:

- Lục sư đệ! Từ nay trở đi chúng ta đừng nhắc tới chuyện đó nữa.

Lục Đại Hữu nói:

- Vâng! Đại sư ca ơi! Chiêu "Hữu Phụng lai nghi" đại sư ca đã dạy cho tiểu đệ, nhưng lúc ấy tiểu đệ không chú ý nên mới mắc bẫy thằng lỏi kia. Tiểu đệ nhất định luyện cho tinh thông, để thằng lỏi kia biết xem đại sư ca dạy giỏi hay là tiểu sư muội dạy giỏi?

Lệnh Hồ Xung nở một nụ cười thê thảm nói:

- Chiêu "Hữu Phụng lai nghi" đó. Hà hà! Thực ra chẳng đáng gì đâu.

Lục Đại Hữu thấy Lệnh Hồ Xung ra vẻ đăm chiêu thì tưởng là tiểu sư muội đã lạnh nhạt khiến cho lòng y chán nản nên gã không dám nói gì nữa, cáo từ xuống núi.

Lệnh Hồ Xung chờ cho Lục Đại Hữu đi khỏi, hắn nhắm mắt dưỡng thần một lúc rồi bật lửa đốt cành thông cầm vào hậu động để coi tiếp những chiêu kiếm trên vách đá.

Lúc đầu hắn để tâm nghĩ chuyện Nhạc Linh San truyền thụ kiếm thuật cho Lâm Bình Chi, không thể nào chú ý đến đồ hình trên vách được. Những nét bút sơ sài vạch thành hình người tựa hồ bị hình ảnh Nhạc Linh San và Lâm Bình Chi xóa nhòa hết.

Hắn tưởng tượng ra một người đứng dậy và một người đang học vẻ mặt cực kỳ thân thiết. Trước mắt

hắn lấp loáng toàn là tướng mạo tuấn mỹ của Lâm Bình Chi.

Hắn nghĩ bụng:

- Tướng mạo Lâm sư đệ tuấn tú gấp mười ta, tuổi cũng nhỏ hơn ta nhiều. Gã chỉ hơn tiểu sư muội có 1, 2 tuổi, trách gì hai người chẳng dễ thương yêu nhau.

Đột nhiên gã để ý đến một người sử kiếm trong đồ hình trên vách. Từ cách vận kình, đến lối phóng kiếm và thế kiếm đi giống hệt như chiêu "Vô song, vô đối Ninh thị nhất kiếm" của Nhạc phu nhân.

Hắn giật mình kinh hãi tự hỏi:

- Rõ ràng chiêu kiếm này do sư nương mới sáng chế ra sao lại khắc vào vách đá từ trước mới thật là kỳ!

Lệnh Hồ Xung coi kỹ lại đồ hình mới phát giác ra chiêu kiếm trên vách đá so với chiêu kiếm của Nhạc phu nhân sáng chế có chỗ khác biệt.

Chiêu trên vách đá so nội lực hùng hậu hơn mà đường kiếm không văn hoa, hiển nhiên do thủ bút của người đàn ông. - đây chỉ trần một chiêu kiếm, không giống thế kiếm của Nhạc phu nhân còn tàng ẩn những phần về sau. Vì nó đơn thuần nên càng mãnh liệt.

Lệnh Hồ Xung gật đầu lẩm bẩm:

- Chiêu kiếm của sư nương sáng chế té ra cũng hợp với kiếm ý của tiền nhân. Cái đó chẳng có chi là lạ vì cả hai đều lấy Hoa Sơn kiếm pháp làm căn bản rồi phô diễn ra. Công lực cùng óc thông tuệ của hai người chẳng sai nhau là mấy, dĩ nhiên cách sáng chế có đại đồng tiểu dị.

Rồi hắn bụng bảo dạ:

- Xem thế thì biết những chiêu kiếm trên vách đá này có

nhiều chỗ sư phụ và sư nương đều không hay. Chẳng lẽ sư phụ kiếm pháp đã cao thâm mà chưa học hết ư?

Hắn xem đến tay côn của đối thủ phóng ra một vách thẳng điểm tới. Đầu côn nhằm điểm vào mũi kiếm, rồi cả kiếm lẫn côn dính liền vào thành một đường thẳng.

Lệnh Hồ Xung vừa coi đến đường thẳng này bất giác hắn la hoảng:

- Hỏng rồi!

Cây đuốc trong tay rớt xuống đất. Sơn động tối mò. Trong lòng Lệnh Hồ Xung đâm khiếp sợ, hắn bật lên câu hỏi:

- Làm thế nào đây? Làm thế nào đây?

Hắn nhìn rất rõ đầu côn mũi kiếm đụng nhau. Côn cứng mà kiếm mềm, cả hai bên lại vận toàn lực phóng ra thì tất nhiên trường kiếm phải gãy đôi.

Hậu kình cả hai bên ra chiêu này tiếp tục liên miên. Một đằng côn bổng thừa thế đâm tới nữa, một bên hậu kình của tay kiếm phản kích lại thì chẳng còn cách nào giải khai được.

Giữa lúc ấy trong đầu óc hắn lóe lên một ý nghĩ:

- Có thật chẳng còn cách nào giải khai được chăng? Cái đó mình chưa nhìn thấy. Theo mình nhận xét thì kiếm bị gãy rồi mà côn bổng của đối phương đang phóng lẹ tới chỉ còn cách liệng kiếm đi, quỳ hai gối xuống. Nếu không thế, phải đề người nằm xoài về phía trước cho đầu côn trượt đi. Nhưng sư phụ cùng sư nương là những kiếm thuật danh gia liệu có dùng tư thức đó không? Dĩ nhiên các người thà chết chứ không chịu nhục. Than ôi! Thế là bị thua liểng xiểng mất rồi.

Nhớ Sư Muội Hồ Xung Lâm Bệnh

Lệnh Hồ Xung đứng trơ ra hồi lâu rồi lau quẹt lửa đốt đuốc để tiếp tục coi đồ hình trên vách đá.

Hắn thấy kiếm chiêu mỗi lúc một kỳ ảo, càng đánh càng tinh diệu. Hơn trăm chiêu cuối cùng thực đến độ kỳ ảo khôn lường, kỳ bí tuyệt luân. Nhưng bất luận kiếm chiêu lợi hại đến đâu côn bổng của đối phương vẫn ghê gớm hơn để kiềm chế.

Kiếm pháp phái Hoa Sơn cuối cùng không chống nổi khiến người sử kiếm phải vứt bỏ trường kiếm, cúi đầu uốn gối quỳ xuống trước mặt người sử côn.

Bao nhiêu phẫn nộ trong lòng Lệnh Hồ Xung đều tiêu tan hết, chỉ còn lại một nỗi buồn man mác.

Tuy hắn biết người sử côn khắc đồ hình này không khỏi có điều kiêu ngạo khinh bạc, nhưng Hoa Sơn kiếm pháp bị đả phá hết, không còn cách gì để tranh hùng thực sự cả trăm phần trăm, chẳng còn nghi ngờ gì nữa.

Tối hôm ấy Lệnh Hồ Xung đi quanh trong hậu động chẳng hiểu đến mấy trăm vòng. Suốt đời chưa bao giờ hắn bị đả kích trầm trọng như lần này.

Miệng hắn lẩm bẩm:

- Bọn mình tự hào võ công phái Hoa Sơn được liệt danh vào hàng Ngũ nhạc kiếm phái tức là một danh môn đại phái nhất nhì trong võ lâm mà thực ra võ công bản phái chưa chịu nổi một đòn của người tạ Những kiếm chiêu trên vách đá ít ra là tới

phân nửa cả sư phụ, sư nương cũng chưa học đến. Song giả tỷ có luyện được kiếm pháp bản môn tới trình độ tối cao và dù là sư phụ cũng còn thua xa lắm. Như vậy nó còn dùng làm gì được? Đối phương mà biết cách phá giải thì tay cao thủ tuyệt đối bản môn cũng phải quẳng kiếm đầu hàng. Bằng chẳng chịu thua thì chỉ còn đường tự sát.

Lệnh Hồ Xung càng ngẫm nghĩ càng đau khổ. Phương Đông hừng sáng, hắn cũng không biết.

Lúc trời sáng rõ, hắn nhìn hình người quỳ xuống đất đầu hàng, lòng càng se lại.

Hắn cầm kiếm lên muốn đẽo vách đá đi. Nhưng mũi kiếm sắp chạm vào vách hắn lại nghĩ:

- Bậc đại trượng phu phải cho quang minh lỗi lạc. Bại là bại, thắng là thắng. Kỹ thuật phái Hoa Sơn mình không bằng người thì còn nói gì nữa?

Đoạn hắn vứt trường kiếm xuống buông một tiếng thở dài. Hắn lại đi coi những hình khắc kiếm chiêu của bốn phái Tung Sơn, Hành Sơn, Thái Sơn và Hằng Sơn thì cũng bị đối thủ đánh thua liểng xiểng, không còn thế nào cứu vãn được rồi sau cùng cũng phải quỳ xuống đầu hàng.

Lệnh Hồ Xung có tư chất thông minh đặc biệt lại theo một phái lâu ngày nên kiến văn rộng rãi.

Tuy hắn không hiểu rõ đến chỗ tinh thâm về kiếm chiêu của các phái kia nhưng những điều cốt yếu hắn đều đã được nghe qua.

Những kiếm chiêu khắc trên vách đá, chẳng chiêu nào không cực kỳ cao minh lợi hại, song mỗi chiêu đều bị đối phương đả phá.

Ngoài sự kinh hãi trong lòng hắn còn tràn ngập mối nghi ngờ. Hắn tự hỏi:

- Phạm Tùng, Triệu Hạc, Trương Thừa Phong, Trương Thừa Vân là những người lai lịch thế nào? Tại sao họ lại nghĩ ra được cách đả phá những kiếm chiêu của Ngũ nhạc kiếm phái mình mà mình chưa từng nghe người trong võ lâm nói tới? Tại sao Ngũ nhạc kiếm phái vẫn giữ được oai danh cho tới ngày nay?

Lệnh Hồ Xung nhận thấy Ngũ Nhạc kiếm phái ngày nay vẫn đứng vào hàng cự phách ở đời thiệt không khỏi có chỗ mạo danh dối đời hay ít ra kiêu hãnh mà nổi tiếng. Mấy nghìn người từ sư trưởng đến đệ tử Ngũ Nhạc kiếm phái mà còn đứng vững được là nhờ những đồ hình khắc trên vách đá này chưa bị tiết lộ ra ngoài.

Bỗng trong lòng Lệnh Hồ Xung nẩy ra một ý niệm:

- Sao ta chẳng giơ búa lên bạt hết đồ hình trên vách đá này đi, không để lại một vết tích gì ở trên thế gian nữa? Như vậy có phải Ngũ Nhạc kiếm phái sẽ bảo toàn được oai danh, coi như ta chưa phát giác ta hậu động này.

Hắn lượm một cây búa lớn lên, nhưng khi coi tới những chiêu số kỳ diệu trên vách đá lại không nỡ hạ thủ bạt đi. Hắn trầm ngâm một lúc rồi la lên:

- Bịt tai lại để ăn cắp nhạc ngựa là tự dối mình và dối người. Lệnh Hồ Xung này khi nào lại hành động thế được?

Lệnh Hồ Xung đi ra tiền động suy nghĩ hàng nửa ngày rồi lại vào hậu động quan sát những đồ hình trên vách đá. Hắn hết đi ra rồi lại đi vào không biết bao nhiêu lần nữa.

Trời đã xế chiều, bỗng nghe có tiếng bước chân sột soạt.

Nhạc Linh San xách thùng cơm đi lên.

Lệnh Hồ Xung mừng rỡ vô cùng. Hắn chạy ra sườn núi đón tiếp lớn tiếng gọi:

- Tiểu sư muội!

Thanh âm hắn run lên tỏ ra cực kỳ xúc động.

Nhạc Linh San không trả lời, cứ cắm đầu đi lên. Nàng đạt thùng cơm xuống bàn đánh kịch một tiếng rồi không thèm liếc mắt ngó Lệnh Hồ Xung lấy một lần, trở gót đi luôn.

Lệnh Hồ Xung xiết nỗi bồn chồn. Hắn la lên:

- Tiểu sư muội! Tiểu sư muội! Tiểu sư muội làm sao thế?

Nhạc Linh San hắng dặng một tiếng, chí đầu ngón chân trái xuống đất, tung mình nhảy vọt xuống núi.

Lệnh Hồ Xung kêu hoài:

- Tiểu sư muội! Tiểu sư muội!...

Nhưng thủy chung Nhạc Linh San vẫn không thưa mà cũng chẳng ngoảnh đầu lại ngó hắn lần nào.

Lệnh Hồ Xung trong dạ hoang mang, không biết làm thế nào được. Hắn mở thùng ra coi thấy đủ cơm trắng và hai đĩa rau như mọi khị Hắn đứng ngơ ngẩn ngó thùng cơm rồi ngây người ra như phỗng đá.

Tối hôm ấy Lệnh Hồ Xung hai ba lần định ăn cơm nhưng lần cũng chỉ và vào một miếng là lại thấy đắng mồm đắng miệng không sao nuốt đi được.

Hắn đành bỏ bát đũa xuống không ăn uống nữa, ngồi lẩm bẩm:

- Nếu tiểu sư muội giận mình thì sao lại còn đưa cơm lên chỏ Bằng nàng không giận thì sao lại chẳng nói với mình lấy một câu hay ngó mình lấy một lần? Còn cho là Lục sư đệ mắc bệnh nên nàng phải mang cơm lên cũng không đúng, vì Lục sư đệ mà

đau thì còn có ngũ sư đệ, bát sư đệ... ai đưa cơm cho mình chẳng được? Tại sao tiểu sư muội phải tranh lấy việc này?

Những làn sóng tư tưởng nhô lên dẹp xuống dồn dập trong lòng hắn về việc suy đoán tâm tình Nhạc Linh San, khiến hắn phế bỏ cả việc xem xét võ công trên vách đá trong hậu động.

Hôm sau lúc xế chiều, Nhạc Linh San lại đưa cơm lên, nàng vẫn không thèm ngó hắn lấy một lần, hay nói lấy một câu. Lúc xuống núi còn hát vang bài "Phúc Kiến sơn ca".

Lệnh Hồ Xung lòng đau như cắt, bụng bảo dạ:

- Té ra nàng cố ý trêu tức ta.

Đến chiều hôm thứ ba, Nhạc Linh San cũng lên, nàng đặt mạnh thùng cơm xuống bàn rồi lại trở gót đi luôn.

Lệnh Hồ Xung không nhịn được nữa la lên:

- Có chuyện gì xin cứ nói đi!

Lệnh Hồ Xung thấy mặt nàng lộ vẻ lạnh lùng tựa hồ bao phủ một làn sương dày đặc, tuyệt không một chút niềm nở vui tươi, đâm ra luống cuống, hắn ấp úng:

- Tiểu sư muội... Tiểu sư muội... Tiểu sư muội...

Nhạc Linh San hỏi:

- Tiểu muội làm sao?

Lệnh Hồ Xung ấp úng:

- Tiểu huynh... tiểu huynh...

Ngày thường hắn là người ung dung lãng mạn, miệng lưỡi mau lẹ. Nhưng lúc này hắn yêu Nhạc Linh San bằng một tấm lòng tha thiết, nên không thốt nên lời.

Nhạc Linh San nói:

- Đại sư ca không nói thì tiểu muội đi đây!

Đoạn xoay mình cất bước.

Lệnh Hồ Xung bồn chồn trong dạ. Hắn tự nhủ:

- Bây giờ nàng xuống núi, thì mình phải chờ đến chiều mai. Vả mình không hỏi cho biết sự tình, đêm nay biết bao nỗi đau khổ hành hạ thì mình chịu sao nổi? Hơn nữa cứ coi điệu này thì chắc mai nàng lại lên, có khi đến hàng tháng nàng chẳng lên nữa cũng chưa biết chừng.

Trước tình trạng cấp bách, hắn vội vươn tay ra níu tay áo Nhạc Linh San.

Nhạc Linh San tức giận vùng vằng:

- Buông tay ra!

Rồi nàng giật mạnh đánh "roạc" một tiếng, tay áo bị đứt trở xuống, để hở làn da trắng nõn một bên cánh tay.

Nhạc Linh San vừa thẹn vừa tức. Nàng không biết dấu cánh tay vào đâu được.

Ta nên biết đàn bà con gái đời xưa, trừ mặt mũi và hai bàn tay, không thể để hở hang bất cứ một chỗ nào trong thân thể, vì đó là một điều rất nhơ nhuốc hổ thẹn.

Nhạc Linh San tuy là người đã học võ nhưng vẫn còn câu nệ những tiểu tiết thông thường của con nhà khuê các. Nay đột nhiên hở nửa cánh tay nàng ngượng nghịu bẽn lẽn la lên:

- Ngươi... lớn mật...

Lệnh Hồ Xung hốt hoảng xin lỗi:

- Tiểu sư muội! Tiểu huynh rất ân hận... không phải tiểu huynh cố ý thế đâu.

Nhạc Linh San phải lấy ống tay bên phải phủ lên cánh tay bên trái. Nàng lớn tiếng hỏi:

- Đại sư ca muốn nói gì?

Lệnh Hồ Xung ngập ngừng nói:

- Tiểu huynh không hiểu vì lẽ gì... tiểu sư muội lại đối đãi với tiểu huynh như vậy? Nếu tiểu huynh có tội thiệt... thì tiểu sư muội cứ rút kiếm mà đâm vào người tiểu huynh mười bảy mười tám nhát... dù tiểu huynh có chết cũng không oán hận.

Nhạc Linh San cười lạt nói:

- Đại sư ca là bậc huynh trưởng, còn ai dám hạch tội nữa? Nói chi đến chuyện chém 17, 18 nhát?

Đại sư ca không đâm người ta 17, 18 nhát là phúc lắm rồi.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tiểu huynh đã nghĩ đến bể óc mà không sao hiểu được mình mắc tội với tiểu sư muội ở chỗ nào?

Nhạc Linh San la lên:

- Đại sư ca không hiểu ư? Đại sư ca không hiểu ư? Đại sư ca bảo Lục Hầu nhi đầu cáo với gia gia má má, chắc là đại sư ca hiểu lắm rồi.

Lệnh Hồ Xung rất lấy làm kỳ tự hỏi:

- Tiểu huynh bảo Lục sư đệ đầu cáo chuyện gì lên sư phụ cùng sư nương?... Gã đầu cáo thế nào?

Nhạc Linh San nói:

- Đại sư ca đã hiểu rõ gia gia cùng má má cưng tiểu muội lắm, kiện cáo cũng chẳng làm gì. Chà chà! Đã thưa kiện người ta... còn khéo giả vờ. Chẳng lẽ đại sư ca không biết thật ư?

Lệnh Hồ Xung chấn động tâm linh. Hắn vỡ lẽ ngay lập tức, trong lòng càng tăng thêm phần đau khổ.

Hắn nói:

- Lục sư đệ cùng Lâm sư đệ đấu kiếm rồi bị thương, sư phụ

cùng sư nương đều biết cả, nhân thế mà trách phạt Lâm sư đệ có đúng thế không?

Hắn nghĩ thầm trong bụng:

- Chắc vì việc sư phụ cùng sư nương trách phạt Lâm sư đệ, rồi cô này giận ta chứ gì?

Nhạc Linh San nói:

- Giữa sư huynh, sư đệ tỷ kiếm với nhau, một bên lỡ tay chứ không phải cố ý đả thương, thế mà gia gia lại o bế Lục hầu nhi, chỉ trách mắng tiểu Lâm tử một trận nặng nề. Gia gia còn bảo công lực tiểu Lâm tử kém cỏi không nên học chiêu số "Hữu Phụng lại nghi" và cấm tiểu muội không được luyện kiếm cho gã. Hay lắm! Thế là đại sư ca được kiện. Nhưng... nhưng tiểu muội không lý gì đến đại sư ca nữa, và vĩnh viễn không nhìn mặt đại sư ca!

Câu "vĩnh viễn tiểu muội không nhìn mặt đại sư ca" lúc bình thời Nhạc Linh San vẫn thường nói với Lệnh Hồ Xung những lúc đùa giỡn nhõng nhẽo. Có điều nàng nói câu này với cặp mắt đưa đẩy, miệng cười chúm chím, chẳng có chút gì là "không nhìn mặt cả". Nhưng lần này khác hẳn, nàng nói bằng một giọng rất cương quyết, vẻ mặt rất nghiêm khắc.

Lệnh Hồ Xung tiến lại gần một bước nói:

- Tiểu sư muội... tiểu huynh...

Hắn muốn nói "tiểu huynh thiệt tình không hề bảo Lục sư đệ cáo tố vụ này với sư phụ cùng sư nương bao giờ".

Nhưng hắn lại nghĩ rằng:

- Mình tự vấn tâm chẳng có điều chi phải hổ thẹn, mình đã không làm việc này hà tất phải năn nỉ ai?

Nên chữ "tiểu huynh" vừa thốt ra khỏi cửa miệng, hắn liền

dừng lại không nói nữa.

Nhạc Linh San hỏi:

- Đại sư ca làm sao?

Lệnh Hồ Xung lắc đầu đáp:

-Tiểu huynh không sao cả. Chỉ nghĩ rằng sư phụ hay sư nương có cấm tiểu sư muội không được chỉ điểm cho Lâm sư đệ luyện kiếm cũng chẳng phải là việc trọng đại, mà sao tiểu sư muội lại oán hận tiểu huynh đến thế?

Nhạc Linh San đỏ mặt lên nói:

- Tiểu muội cứ oán hận đại sư ca đấy! Tiểu muội cứ oán hận đại sư ca đấy! Đại sư ca định đả phá vụ này để hàng ngày tiểu muội không dạy Lâm sư đệ luyện kiếm sẽ lên đây bầu bạn với đại sư ca chứ gì? Hừ! Đại sư ca lầm rồi! Tiểu muội vĩnh viễn không nhìn mặt đại sư ca nữa.

Dứt lời nàng dậm mạnh chân phải xuống đất, băng mình vọt đi.

Lần này Lệnh Hồ Xung không dám vươn tay ra níu kéo nàng nữa. Hắn đau lòng tê tái. Bên tai lại vang lên thanh âm trong trẻo hát khúc "Phúc Kiến sơn ca".

Hắn chạy ra sườn núi ngó xuống thấy bóng sau lưng Nhạc Linh San tha thướt đang chuyển qua một khu thung lũng, cánh tay bên trái thấp thoáng lồng vào ống tay áo bên phải, hắn càng băn khoăn trong dạ nghĩ thầm:

- Mình kéo rách tay áo nàng nếu nàng tố cáo vụ này với sư phụ cùng sư nương thì hai vị lão gia tất bảo mình là kẻ khinh bạc vô lễ với tiểu sư muội. Vậy... biết làm thế nào bây giờ? Vụ này mà đồn đại ra thì ngay bọn sư đệ, sư muội cũng coi rẻ mình rồi.

Nhưng hắn là người khoát đạt, liền bụng bảo dạ:

- Thực tình ta có khinh bạc với nàng đâu mà ngại? Đại trượng phu làm việc không hổ thẹn với lương tâm là đủ. Còn người ta muốn nghĩ thế nào thì mặc họ, mình giữ thế nào được?

Tuy Lệnh Hồ Xung không quan tâm đến việc níu rách áo Nhạc Linh San nữa, nhưng hắn nghĩ tới chuyện nàng chỉ vì không được dạy kiếm cho Lâm Bình Chi mà đem lòng giận dỗi thì trong lòng hắn lại xót xa.

Lúc đầu hắn còn đem dạ khoan hồng, tự giải thích:

- Tiểu sư muội nhỏ tuổi hiếu động mà mình phải ở trên núi sám hối, không ai chuyện trò để nàng giải muộn, vậy nàng phải kiếm con người tuổi suýt soát ngang nhau là Lâm sư đệ để làm bầu bạn, chứ thực

ra nàng có lòng dạ nào khác đâu?

Nhưng sau hắn lại nghĩ rằng:

- Mình cùng nàng ở với nhau từ nhỏ đến lớn, tình nghĩa thâm trọng biết là chừng nào? Lâm sư đệ đến Hoa Sơn bất quá mới được mấy tháng thì mối thân sơ hậu bạc khác nhau chứ?

Hắn nghĩ tới đây rồi lại đau lòng. Hôm ấy hắn hết từ trong động chạy ra sườn núi, lại từ sườn núi chạy vào trong động, chạy lui chạy tới không biết đến mấy trăm lần.

Suốt ngày như vậy rồi đến chiều tối chỉ thấy Lục Đại Hữu đem cơm lên. Gã đặt cơm xuống bàn xới ra bát rồi nói:

- Mời đại sư ca dùng cơm đi!

Lệnh Hồ Xung ừ một tiếng cầu đũa bát lên và hai miếng mà không sao nuốt được. Hắn liếc mắt nhìn ra sườn núi rồi uể oải đặt bát cơm xuống.

Lục Đại Hữu hỏi:

- Đại sư ca! Sắc mặt đại sư ca coi thâm lắm. Phải chăng trong người không được khoan khoái?

Lệnh Hồ Xung lắc đầu đáp:

- Không sao đâu.

Lục Đại Hữu nói:

- Món nấm này do tiểu đệ hôm qua đi hái về nấu cho đại sư ca ăn. Đại sư ca nếm thử coi mùi vị thế nào.

Lệnh Hồ Xung không nỡ phật ý gã gắp nấm ăn mấy miếng rồi khen:

- Ngon lắm!

Thực ra nấm có mùi vị thơm ngon mà miệng hắn chẳng thấy ngon lành chút nào.

Lục Đại Hữu cười hì hì nói:

- Đại sư ca ơi! Tiểu đệ báo cho đại sư ca biết một tin rất hay. Sư phụ cùng sư nương bắt đầu từ ba bữa nay đã cấm Lâm tiểu tử không được theo tiểu sư muội để học kiếm nữa.

Lệnh Hồ Xung lạnh lùng hỏi lại:

- Sư đệ đấu kiếm với Lâm sư đệ không nổi rồi đến khóc lóc kể lể với sư phụ cùng sư nương, có phải thế không?

Lục Đại Hữu nhảy bổ lên hỏi:

- Ai bảo tiểu đệ không địch nổi gã. Tiểu đê... tiểu đê...

Gã nói đến đây lập tức im bặt.

Lệnh Hồ Xung vốn đã hiểu rõ. Tuy Lâm Bình Chi nhờ chiêu "Hữu phụng lai nghi" mà xuất kỳ bất ý đả bại Lục Đại Hữu nhưng Lục Đại Hữu nhập môn đã lâu ngày thì bất luận thế nào Lâm Bình Chi cũng chưa phải là đối thủ của gã được. Sở dĩ gã có tố cáo với sư phụ, sư mẫu thực ra cũng chỉ vì hắn.

Lệnh Hồ Xung lại nghĩ:

- Té ra bọn sư đệ sư muội đều có lòng tội nghiệp cho mình và chúng đã hiểu hết ít lâu nay tiểu muội không ưa mình nữa chỉ vì chuyện Lâm Bình Chị Lục sư đệ vì giao hữu với mình mới nghĩ cách vãn hồi tình thế. Hừ! Bậc đại trượng phu khi nào chịu để cho ai thương xót?

Đột nhiên hắn nổi cơn tức giận như người điên, cầm lấy bát cơm đĩa rau liệng cả xuống vực sâu rồi thét lên:

- Ai cần ngươi đa sự? Ai cần ngươi đa sự?

Lục Đại Hữu giật mình kinh hãi. Trước nay gã vẫn kính phục đại sư ca đến cực điểm không ngờ lại làm cho hắn phẫn khích đến thế. Gã hoảng sợ vô cùng chỉ lùi hoài, miệng ấp úng:

- Đại... đại sư ca!...

Lệnh Hồ Xung liệng hết cơm rau xuống vực sâu rồi vẫn chưa nguôi giận. Tiện tay lượm từng khối đá tiếp tục liệng xuống hang sâu hoài.

Lục Đại Hữu nói:

- Đại sư ca! Đúng là tiểu đệ chẳng ra gì... đại sư ca đánh đòn đi!

Lệnh Hồ Xung tay đang cầm viên đá nghe gã nói vậy liền quay lại lớn tiếng hỏi:

- Sư đệ có điều chi không tốt?

Lục Đại Hữu sợ tái mặt, lùi thêm một bước miệng ấp úng:

- Tiểu đệ... tiểu đệ... cũng không biết.

Lệnh Hồ Xung buông tiếng thở dài, liệng viên đá trong tay ra ngoài xa rồi kéo tay Lục Đại Hữu nói:

- Lục sư đệ Ơi! Xin lỗi nhé! Đây là tự tiểu huynh nổi cơn phiền muộn, không can gì đến Lục sư đệ cả.

Lục Đại Hữu thở phào một cái nói:

- Để tiểu đệ xuống lấy cơm khác lên cho đại sư ca.

Lệnh Hồ Xung gạt đi:

- Không! Không cần nữa! Mấy bữa nay tiểu huynh đắng miệng không muốn ăn.

Lục Đại Hữu liếc nhìn thấy thùng cơm bữa qua để trên bàn vẫn còn nguyên chưa đụng đến. Gã không khỏi lộ vẻ lo âu, liền hỏi:

- Đại sư ca! Cả hôm qua đại sư ca cũng không ăn cơm ư?

Lệnh Hồ Xung gượng cười đáp:

- Lục sư đệ bất tất phải quan tâm. Mấy bữa nay tiểu huynh đắng miệng không muốn ăn mà thôi.

Lục Đại Hữu không dám nói nữa. Hôm sau chưa đến giờ thân gã đã xách cơm lên núi bụng bảo dạ:

- Bữa nay lấy được hồ rượu lớn lại nấu được hai món canh ngọt, mình phải khuyên đại ca ăn thêm mấy bát cơm.

Lúc hắn lên đến sườn núi ngó thấy Lệnh Hồ Xung đang nằm ngủ trên phiến đá lớn trong động, vẻ mặt rất là tiều tụy thì trong lòng cũng hơi kinh hãi, cất tiếng gọi:

- Đại sư ca! Đại sư ca hãy coi cái gì đây?

Gã vừa hỏi vừa giơ hầu rượu lên lắc mấy cái, đoạn mở nút ra. Lập tức trong thạch động tràn ngập mùi rượu thơm ngát.

Lệnh Hồ Xung quí rượu như tính mạng. Hắn liền đón lấy dốc lên nuốt ừng ực một hơi đã cạn nửa

bầu, rồi cất tiếng khen:

- Rượu này ngon lắm!

Lục Đại Hữu mừng rỡ vô cùng nói:

- Tiểu đệ xới cơm cho đại sư ca.

Lệnh Hồ Xung xua tay nói:

- Không! Mấy bữa nay tiểu huynh không muốn ăn cơm.

Lục Đại Hữu khẩn khoản:

- Đại sư ca ráng ăn một bát thôi mà.

Gã nói xong đơm cơm đầy vào bát.

Lệnh Hồ Xung thấy gã tận tâm liền đáp:

- Được rồi! Để tiểu huynh uống rượu xong sẽ ăn cơm.

Nhưng rồi hắn vẫn không ăn bát cơm này, cứ để nguyên đó.

Hôm sau Lục Đại Hữu đem cơm lên thấy bát cơm đầy hôm qua vẫn để trên mặt bàn mà Lệnh Hồ Xung đang ngủ mê man.

Lục Đại Hữu thấy hai má Lệnh Hồ Xung đỏ lên liền đưa tay ra sờ trán thì đầu hắn nóng chẳng khác nước sôi. Gã khẽ hỏi:

- Đại sư ca mắc bệnh ư?

Lệnh Hồ Xung miệng ú ớ:

- Rượu! Rượu! Ta muốn uống rượu.

Lục Đại Hữu tuy có đem rượu lên, nhưng không dám cho hắn uống. Gã cầm chén nước kề vào miệng.

Lệnh Hồ Xung uống cạn chén nước lớn rồi la lên:

- Rượu ngon! Rượu ngon quá.

Đoạn ngả huỵch xuống phiến đá lớn, miệng vẫn nói mê:

- Rượu ngon, rượu ngon...

Lục Đại Hữu thấy hắn bệnh thế trầm trọng thì trong lòng nóng nảy vô cùng. Hôm ấy sư phụ cùng sư nương lại có việc phải hạ sơn, Lục Đại Hữu chạy như bay xuống núi báo cho bọn Lao Đức Nặc hay.

Nhạc Bất Quần tuy đã có lời minh huấn trong mỗi ngày ngoài

một lần đưa cơm, không một ai được lên gặp Lệnh Hồ Xung. Nhưng hiện giờ hắn bị bệnh mà lên thăm tưởng cũng không đến nổi phạm luật.

Nhưng bọn đồ đệ không dám kéo đi một lúc, chia phiên ra mà đi. Trước hết là Lao Đức Nặc và Lương Phát đi lên. Hôm sau đến lượt Thi Đới Tử và Cao Căn Minh.

Lục Đại Hữu hôm ấy đến báo cho Nhạc Linh San hay là đại sư ca mắc bệnh, bọn đồng môn chia lượt lên thăm. Khi ấy Nhạc Linh San vẫn chưa nguôi giận đáp:

- Đại sư ca nội công tinh thâm sao lại mắc bệnh được? Tiểu muội không mắc lừa đâu.

Nhưng Lệnh Hồ Xung chuyến này bệnh rất nguy hiểm. Bốn ngày liền mê man bất tĩnh.

Lục Đại Hữu cố sức năn nỉ Nhạc Linh San còn thiếu quì hai chân xuống để mà van vỉ.

Nhạc Linh San bây giờ mới nóng lòng cùng Lục Đại Hữu lên núi thì thấy Lệnh Hồ Xung má hóp, râu đâm tua tủa chứ không diêm dúa như ngày thường.

Nhạc Linh San chạy đến bên gọi:

- Đại sư ca! Tiểu muội lên thăm đây, đừng hờn giận nữa được không?

[redacted]

Lệnh Hồ Xung Luyện Võ Trừ Gian

Lệnh Hồ Xung vẻ mặt thất thần, trố mắt lên nhìn Nhạc Linh San. Mục quang ngơ ngác tựa hồ không nhận ra nàng.

Nhạc Linh San hỏi:

- Đại sư ca! Tiểu muội đây mà! Sao đại sư ca lại ngơ ngẩn thế?

Lệnh Hồ Xung vẫn giương mắt lên ngây ngây ngố ngố hồi lâu rồi nhắm lại. Cả đến lúc Lục Đại Hữu cùng Nhạc Linh San đi rồi hắn vẫn lờ mờ thủy chung không tỉnh táo lại.

Chuyến này Lệnh Hồ Xung bị bệnh đến hơn một tháng mới dần dần thuyên giảm.

Nhạc Linh San tới thăm hắn ba lần. Lần thứ hai thần trí hắn đã phục hồi lại. Vừa thấy nàng đến hắn tỏ ra vui mừng khôn xiết. Lần thứ ba nàng lên thăm bệnh thì Lệnh Hồ Xung đã ngồi dậy được. Hắn ăn mấy miếng điểm tâm mà nàng đem lên chọ Rồi từ hôm ấy tuyệt không thấy bóng nàng nữa.

Sau Lệnh Hồ Xung đi lại được thì quá nửa ngày hắn ra sườn núi trông ngóng tiểu sư muội, nhưng khi nghe tiếng bước chân thì biết là Lục Đại Hữu trèo lên, chẳng thấy hình bóng Nhạc Linh San đâu cả.

Một hôm vào lúc xế chiều, Lệnh Hồ Xung đang ngồi chú ý trông ngóng sườn núi thì thấy hai bóng người bước chân mau lẹ dị thường thoăn thoắt đi lên. Người đi trước áo quần tha thướt đúng là bóng dáng người đàn bà. Hai người này khinh công cực cao, trèn vách núi dốc ngược chẳng khác đi trên đất bằng.

Hắn chú ý nhìn kỹ thì ra sư phụ cùng sư nương. Hắn mừng quá lớn tiếng reo:

- Sư phụ, sư nương!

Chỉ trong khoảnh khắc, Nhạc Bất Quần và Nhạc phu nhân song song vượt lên sườn núi.

Phu nhân tay xách thùng cơm.

Theo luật lệ phái Hoa Sơn mấy đời truyền lại thì tên đệ tử bị trừng phạt trên sơn động để quay mặt vào vách sám hối, sư huynh, sư đệ đồng môn không được lên đây trò chuyện. Dù là đồ đệ của kẻ thụ hình cũng không được lên núi thăm thầy. Thế mà chính vợ chồng Nhạc Bất Quần lại thân hành lên thăm hắn nên hắn hoan hỉ khôn xiết!

Hắn vội chạy tới trước mặt phục xuống lạy. Hắn ôm lấy hai chân Nhạc Bất Quần la lên:

- Sư phụ sư nương! Đệ tử nhớ hai lão nhân gia đến chết đi được.

Nhạc Bất Quần nhíu cặp lông mày. Lão đã biết tên đại đệ tử này rất giàu tình cảm, khó bế khắc chế lòng mình được. Đây chính là một điều tối kỵ về việc luyện võ công thượng thừa của phái Hoa Sơn.

Trước khi vợ chồng Nhạc tiên sinh lên núi đã dò hỏi bệnh tình Lệnh Hồ Xung. Tuy bọn đệ tử không nói rõ, nhưng nghe giọng lưỡi chúng, hai vị đã đoán ra nguyên nhân nhuốm bệnh của hắn do Nhạc Linh San mà ra. Khi hai vị kêu con gái đến gạn hỏi ngọn ngành cho rõ sự thực thì thấy nàng ấp úng, giọng nói không được tự nhiên lại càng biết rõ hơn.

Bây giờ Nhạc Bất Quần nghe hắn thổ lộ tâm tình liền biết ngay nửa năm trời ở trên sơn động sám hối, hắn tuyệt không

tấn tới được chút nào. Trong lòng lão rất đỗi không vui, lão buông tiếng thở dài.

Nhạc phu nhân đưa tay ra nâng Lệnh Hồ Xung dậy, cặp mắt trong sáng của bà chăm chú nhìn hắn hồi lâu thấy dong mao tiều tụy kém vui tươi hớn hở ngày trước xa lắm. Bất giác bà sinh lòng thương xót cất giọng dịu dàng hỏi:

- Xung nhi! Sư phụ cùng ta vừa ở ngoài quan ải về nghe tin ngươi mắc bệnh trầm trọng, bây giờ ngươi đã bớt nhiều chưa?

Lệnh Hồ Xung nóng cả mặt mày cơ hồ sa lệ. Hắn đáp:

- Đệ tử bình phục rồi. Hai vị lão nhân gia đi đường xa nhọc mệt về tới nơi đã lên thăm đệ tử...

Hắn nói tới đây, tâm tình xúc động, không nhịn được đâm ra nghẹn ngào, phải quay đầu nhìn ra chỗ khác mà lau nước mắt.

Nhạc phu nhân lấy trong thùng cơm ra một bát sâm thang nói:

- Đây là thứ "Dã sơn nhân sâm" ở ngoài quan ải nấu thành thang rất bổ ích cho thân thể. Ngươi hãy uống đi!

Lệnh Hồ Xung nghĩ đến sư phụ cùng sư nương đi đường xa muôn dặm vừa đến lại đem ngay nhân sâm cho mình uống trước tiên thì trong lòng cảm kích vô cùng. Hắn bưng lấy bát sâm tay run lẩy bẩy để vãi ra mất một chút.

Nhạc phu nhân liền giơ tay ra cầm lấy bát sâm kề vào miệng cho Lệnh Hồ Xung uống.

Lệnh Hồ Xung uống từng hớp lớn cho xong rồi nói:

- Đa tạ sư phụ cùng sư nương.

Nhạc Bất Quần đưa ngón tay ra chẩn mạch cho Lệnh Hồ Xung thì thấy mạch phù động mà chạy nhanh quá thì biết nội công so với ngày trước thoái bộ rất nhiều. Lão càng không vui,

lạnh nhạt nói:

- Bệnh thì khỏi rồi...

Ngừng một lát lão hỏi tiếp:

- Xung nhi! Ngươi ở đây sám hối mấy tháng đã làm những việc gì? Sao nội công ngươi chẳng những không tiến mà còn thoái bộ?

Lệnh Hồ Xung cúi đầu đáp:

- Dạ! Xin sư phụ cùng sư nương tha tội cho.

Nhạc phu nhân mỉm cười nói với trượng phu:

- Xung nhi phải một phen mắc bệnh trầm trọng, hiện giờ cũng chưa khỏi hẳn thì dĩ nhiên nội lực phải kém trước. Chẳng lẽ sư ca muốn gã càng phát bệnh công phu lại càng cao cường...

Nhạc Bất Quần ngắt lời:

- Ta khảo nghiệm đây không phải là để coi thân thể gã mạnh hay yếu mà để hiểu nội công tu luyện. Cái này không liên quan gì đến có bệnh hay không. Nội công của bản môn không giống như các phái khác, nếu tu luyện chuyên cần hơn thì dù là trong lúc mắc bệnh cũng tiến bộ không ngừng. Huống chi Xung nhi tu luyện nội công bản môn đã qua 10 năm, nếu gã không bị ngoại thương thì chẳng thể mắc bệnh đươc. Đây chỉ là vì duyên cớ không kiềm chế được thất tình lục dục.

Nhạc phu nhân biết trượng phu nói đúng bèn quay sang bảo Lệnh Hồ Xung:

- Xung nhi! Sư phụ ngươi trước nay vẫn ôn tồn răn dạy là để ngươi dụng tâm luyện khí tập kiếm.

Vậy có phạt ngươi lên sơn động này ở một mình sám hối cái đó không hẳn là để trách phạt mà còn có ý muốn cho ngươi khỏi bị những điều phiền nhiễu bên ngoài làm cho phân tâm.

Ngươi ở đây trong một năm thì bất luận nội công hay kiếm thuật phải tiến nhanh mới đúng. Không ngờ... không ngờ... hỡi ôi...

Lệnh Hồ Xung hổ thẹn vô cùng. Hắn cúi đầu xuống nói:

- Đệ tử biết mình có lỗi. Từ nay trở đi sẽ ráng dụng công tu tập.

Nhạc Bất Quần nói:

- Trong võ lâm càng ngày càng xảy nhiều biến cố. Ta cùng sư nương ngươi mấy năm nay không ngớt bôn ba tứ xứ về nhận thấy những mầm họa sắp tới khó mà giải trừ được. Rồi đây tất phát sinh vạ lớn nên trong lòng rất đỗi không yên.

Lão ngừng một chút rồi nói tiếp:

- Ngươi là đại đệ tử bản môn, ta cùng sư nương ngươi tất đem lòng kỳ vọng vào ngươi, mong ngươi ngày sau có thể chia sẻ gánh nặng phái Hoa Sơn ngày thêm hưng thịnh. Nhưng ngươi vướng víu vào mối tình nhi nữ, không cầu tiến bộ, trể nhác võ công, khiến chúng ta rất là thất vọng.

Lệnh Hồ Xung thấy sư phụ lộ vẻ lo âu thì vừa sợ hãi vừa hổ thẹn, lạy phục xuống đất nói:

- Đệ tử... đệ tử thật là đáng chết, vì đã cô phụ tấm lòng kỳ vọng của sư phụ cùng sư nương.

Nhạc Bất Quần giơ tay ra nâng hắn dậy mỉm cười nói:

- Ngươi tự biết lỗi là được rồi, nửa tháng sau ta lại lên đây khảo nghiệm kiếm pháp của ngươi.

Lão nói xong chuyển mình đi xuống.

Lệnh Hồ Xung la gọi:

- Sư phụ... có một việc...

Hắn toan bẩm về những đồ hình trên vách đá hậu động

nhưng Nhạc Bất Quần đã vung tay áo một cái rồi băng băng xuống núi.

Nhạc phu nhân khẽ bảo Lệnh Hồ Xung:

- Nửa tháng tới ngươi nên dụng công luyện kiếm pháp cho tinh thục. Vụ này có liên quan đến tương lai suốt đời của ngươi. Vậy ngươi chớ có lơ là, chểnh mảng.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Dạ! Sư nương...

Hắn lại toan nói đến những kiếm chiêu trên vách đá, nhưng Nhạc phu nhân mỉm cười trỏ vào sau lưng Nhạc Bất Quần xua tay gạt đi, rồi trở gót rảo bước theo lão.

Lệnh Hồ Xung tự hỏi:

- Tại sao sư nương lại nói việc luyện kiếm có liên quan đến cuộc tương lai của đời ta và khuyên ta chớ có lơ là chểnh mảng? Tại sao sư nương chờ sư phụ đi rồi mới ngấm ngầm dặn dò tạ Phải chăng... phải chăng...

Hắn nghĩ tới một việc mà trái tim đập thình thình, nóng cả mặt mày nên không dám nghĩ thêm nữa.

Trong tâm tư hắn nẩy ra một mối hy vọng, tự nhủ:

- Phải chăng sư phụ cùng sư nương đã biết ta vì tiểu sư muội mà sinh bệnh và muốn cho tiểu sư muội hòa duyên với tả Chỉ cần sao ta luyện công cho giỏi, bất luận nội công hay kiếm thuật đều phải xứng đáng để nhận lấy chân truyền của sư phụ? Sư phụ không tiện nói rõ còn sư nương coi ta như con một nên mới thầm dặn tạ Nếu không thì còn có việc gì quan hệ đến cuộc tương lai trong đời ta nữa?

Hắn nghĩ đến đây bất giác tinh thần phấn khởi, liền cầm lấy thanh kiếm luyện lại những chiêu tối cao thâm mà sư phụ đã

truyền chọ Nhưng mới luyện chưa xong một lượt trong đầu óc hắn lại nổi lên những đồ hình trong vách đá tại hậu động. Rồi bất luận hắn ra chiêu nào lại nhớ ngay tới cách phá giải.

Hắn sử chiêu dở dang rồi dừng kiếm lại nghĩ thầm:

- Những bức đồ hình trên vách đá trong hậu động lần này mình chưa kể rõ được với sư phụ cùng sư nương, nửa tháng sau hai vị lại lên núi mình phải coi kỹ lại để bẩm xin hai vị phá giải mối nghi ngờ cho mình mới được.

Những lời nói của Nhạc phu nhân tuy khiến cho Lệnh Hồ Xung phấn khởi tinh thần nhưng trong vòng nửa tháng việc tu luyện nội công kiếm thuật cũng chẳng tiến bộ được mấy, vì mỗi lúc luyện tập hắn lại phân tâm nghĩ vẩn nghĩ vơ:

- Sư phụ cùng sư nương gả tiểu sư muội cho ta nhưng chẳng hiểu nàng có vui lòng không? Khi ta cùng nàng kết thành phu thê chẳng hiểu nàng có quên được Lâm sư đệ chăng? Thực ra Lâm sư đệ bất quá mới nhập môn được mấy tháng rồi xin nàng huấn luyện kiếm pháp. Thói thường gã có trò chuyện với nàng chỉ là để giải buồn, chắc hai người chưa có tình ý gì. Ta cùng tiểu sư muội sớm tối ở với nhau trong mười mấy năm trời thì gã bì với ra thế nào được? Bữa trước suýt nữa ta mất mạng dưới chưởng lực của Dư Thương Hải, may nhờ Lâm sư đệ tiến ra nói mấy lời khẳng khái ta mới thoát nạn. Suốt đời ta không thể quên việc này được và ngày sau ta nên hết lòng tử tế với gã. Nếu gã gặp hoạn nạn mà ta cần hy sinh tính mạng, ta cũng phải xông vào giải cứu cho gã.

Thời gian thấm thoắt chẳng bao lâu đã hết nửa tháng.

Hôm ấy vào lúc xế chiều, vợ chồng Nhạc Bất Quần lại đưa nhau lên sơn động sám hối. Lao Đức Nặc, Lục Đại Hữu và Nhạc Linh San ba người theo sau hai vị.

Lệnh Hồ Xung thấy tiểu sư muội cũng lên, hắn mở miệng chào:

- Sư phụ, sư nương!

Thanh âm hắn run lên vì xúc động.

Nhạc phu nhân thấy Lệnh Hồ Xung tươi tỉnh, sắc mặt hồng hào khác hẳn nửa tháng trước đây, bà mỉm cười gật đầu nói:

- San nhi! Ngươi lấy cơm cho đại sư ca ăn no rồi còn luyện kiếm.

Nhạc Linh San vâng lời mở thùng lấy bát đũa, đơm đầy một bát cơm trắng rồi cười nói:

- Đại sư ca! Mời đại sư ca dùng cơm đi!

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đa... đa ta...

Nhạc Linh San cười hỏi:

- Sao? Đại sư ca hãy còn nóng lạnh hay sao mà giọng nói run run?

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Không... không có gì cả.

Hắn tự nhủ:

- Nếu rồi đây sớm tối mình được có nàng ngồi bên mà ăn cơm thì suốt đời chẳng còn mong mỏi điều chi nữa.

Lúc này lòng hắn rạo rực chẳng để ý gì đến cơm nước, chỉ ăn lấy ăn để cho chóng hết.

Nhạc Linh San cười hỏi:

- Tiểu muội lấy thêm cơm cho đại ca ăn nhé.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đa tạ! Tiểu huynh không ăn nữa. Sư phụ cùng sư nương

đang chờ ngoài kia.

Hắn rảo bước ra ngoài động thấy vợ chồng Nhạc Bất Quần đang sánh vai ngồi trên phiến đá lớn.

ánh tịch dương chiếu vào phía sau hia vị in bóng dài lê thê trên sườn núi.

Lệnh Hồ Xung chạy đến trước mặt hai vị khom lưng thi lễ. Hắn muốn nói nhiều cảm thấy nói gì cũng không ổn.

Lục Đại Hữu đưa mắt nháy hắn mấy cái, vẻ mặt ra chiều hóm hỉnh.

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Chắc Lục sư đệ được hay tin gì đây nên gã hoan hỉ cho mình.

Nhạc Bất Quần đưa mắt nhìn Lệnh Hồ Xung mấy lần rồi nói:

- Hôm qua Cao Căn Minh ở Trường An về cho hay Điền Bá Quang đã gây ra mấy vụ đại án tại trong thành.

Lệnh Hồ Xung sửng sốt nói:

- Điền Bá Quang đến Trường An ư? Hành động của gã hầu hết là những việc đồi bại.

Nhạc Bất Quần nói:

- Cái đó lại còn phải bàn. Ngươi có biết nhà họ Hoắc ở Thiên Cân trang trong thành Trường An chứ?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Vâng! Đệ tử biết lắm. Hoắc trang chủ có mối thâm giao với sư phụ "Cương tiên thiết bài thiên cân trọng" nổi tiếng võ lâm từ lâu. Chẳng lẽ Điền Bá Quang... lại đến sinh sự Ở Thiên Cân trang ư?

Nhạc Bất Quần ngửng đầu lên nhìn đám mây trắng bay lơ lửng trên trời, thủng thẳng đáp:

- Nhị tiểu thư của Hoắc trang chúa đã chết treo trước đây ba đêm.

Lệnh Hồ Xung nghe nói Điền Bá Quang gây ra án mạng ở thành Trường An thì chắc là gã đã gian dâm cướp bóc, nhưng hắn không ngờ gã dám lớn mật càn dỡ với cả nhà Hoắc Quyền trang chúa.

Hoắc Quyền năm nay đã ngoài 70 tuổi. Lão tay trái sử "thiết bài" tay hữu dùng "cương tiên", võ công rất cao cường. Người võ lâm kêu lão bằng "Cương tiên thiết bài thiên cân trọng" không phải vì hai món binh khí của lão nặng tới nghìn cân mà là tán dương ngoại công của lão mãnh liệt hơn đời. Luồng lực đạo vận vào khí giới nặng tới nghìn cân.

Nhạc Bất Quần chỉ nói nhị tiểu thư nhà lão chết treo, không muốn kể rõ ràng đã bị Điền Bá Quang cưỡng gian ô nhục là vì ở trước mắt Nhạc phu nhân cùng Nhạc Linh San, lão chỉ nói ý mà thôi.

Lệnh Hồ Xung ủa lên một tiếng rồi hắn học nói:

- Thằng cha này chẳng điều tàn ác nào là gã không làm. Thật là đáng giết. Sư phụ! Chúng ta...

Nói tới đây hắn ngừng lại. Nhạc Bất Quần hỏi:

- Làm sao?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Gã đến hoành hành trong thành Trường An thì rõ ràng coi phái Hoa Sơn ta không vào đâu. Nhưng sư phụ cùng sư nương địa vị tôn trọng không tiện giết gã cho nhơ bảo kiếm. Còn đệ tử bản lãnh không địch lại tên ác tặc kia. Huống chi hiện mình là kẻ có tội không thể đi kiếm gã được.

Nhạc Bất Quần nói:

- Nếu ngươi nắm chắc có thể giết được tên ác tặc Điền Bá Quang để báo thù cho Hoắc trang chúa thì ta cho ngươi hạ sơn lấy công chuộc tội. Vậy ngươi hãy diễn lại chiêu "Vô song vô đối Ninh thị nhất kiếm" mà sư nương đã truyền cho để ta thử coi. Nửa năm nay trên này chắc ngươi đã luyện được đến bảy tám thành. Bây giờ ngươi xin sư nương chỉ điểm thêm cho, chẳng lẽ lại không đối phó được với gã ác tặc họ Điều ư?

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Chiêu kiếm này sư nương chưa truyền thụ cho ta nhưng bữa trước người đã diễn thử thì tuy người chưa chính thức truyền thụ song về công phu của bản môn ta đã học tinh thâm, vậy phải lĩnh hội được yếu điểm về chiêu này và sư phụ tưởng ta ở đây nửa năm rèn luyện thành thuộc không còn sai mấy nữa.

Lệnh Hồ Xung Đoạt Kiếm Sư Nương

Lệnh Hồ Xung nghe nói tới "Vô song vô đối Ninh thị nhất kiếm" thì trong lòng sợ hãi vô cùng, trán toát mồ hôi.

Nguyên lúc mới lên sơn động hắn cũng tưởng kiếm pháp này cực kỳ xảo diệu, đem ra diễn tập.

Nhưng từ khi thấy những đồ hình trên vách đá trong hậu động, hắn phát giác ra bất luận kiếm chiêu nào của phái Hoa Sơn cũng đều bị người ta phá giải. Cả chiêu "Vô song vô đối Ninh thị nhất kiếm" càng bị thảm hại hơn, hắn không khỏi mất hết tin tưởng về chiêu kiếm này rồi từ đó không nghĩ tới nữa.

Ngờ đâu bây giờ sư phụ muốn hắn đem ra diễn thử và định dùng nó để giết chết Điền Bá Quang, hắn toan nói thẳng là chiêu này vô dụng vì theo đồ hình bị người ta phá mất rồi. Nhưng ở trước mặt bọn Lao Đức Nặc, Lục Đại Hữu hắn không tiện chỉ trích chiêu kiếm mà sư nương vẫn tự phụ là tuyệt diệu.

Nhạc Bất Quần thấy sắc mặt Lệnh Hồ Xung ra chiều khác lạ liền hỏi:

- Ngươi chưa luyện thành thuộc được chiêu này ư? Cái đó cũng không quan hệ. Chiêu "Vô song vô đối Ninh thị nhất kiếm" đòi hỏi ở người luyện một bản lĩnh phi thường của phái Hoa Sơn tạ Nội công ngươi chưa đủ nên không luyện được đến nơi là phải. Để sau này hãy từ từ bổ túc.

Nhạc phu nhân cười nói:

- Xung nhi ! Sư phụ ngươi ưng chịu đem "Tử hà công" truyền

thụ cho ngươi đó. Sao ngươi không khấu đầu tạ Ơn đi?

Lệnh Hồ Xung run lên đáp:

- Dạ đệ tử xin đa tạ sư phụ.

Hắn toan quỳ xuống thì Nhạc Bất Quần đưa tay ra ngăn lại, cười nói:

- "Tử hà công" là một nội công tâm pháp tối cao của bản môn. Sở dĩ ta không truyền thụ một cách khinh xuất không phải là có ý biển lận gì đâu mà là vì sau khi rèn luyện công phu này, tròng lòng phải trút hết tạp niệm mới mong tấn tới được. Hơn nữa đã luyện nó chớ có chểnh mảng chút nào, nếu không thì kẻ luyện chẳng những vô ích mà còn có hại lớn là dần dần đi vào chỗ tẩu hỏa nhập ma.

Xung nhi! Trước ta muốn coi xem gần nửa năm nay công phu ngươi đã tiến đến mức nào rồi sẽ quyết định có thể truyền được khẩu quyết về "Tử hà công" hay không.

Ba người Lao Đức Nặc, Lục Đại Hữu và Nhạc Linh San nghe nói tới đại sư ca sắp được truyền thụ "Tử hà công" đều mặt mày hớn hở.

Bọn chúng đều biết rằng "Tử hà công" uy lực rất lớn. Trong Hoa Sơn cửu công thì Tử hà công là đệ nhất. Chúng còn biết trong bản môn võ công chưa ai bén gót Lệnh Hồ Xung và ngày sau tất do y thừa kế chức chưởng môn phái Hoa Sơn, nhưng chúng không ngờ sư phụ lại đem môn đệ nhất thần công của bản phái truyền thụ cho y sớm thế.

Lục Đại Hữu nói:

- Đại sư ca rất dụng công luyện võ. Mỗi ngày tiểu đệ đem cơm lên đều thấy y không ngồi luyện khí thì lại tập dượt kiếm pháp.

Nhạc Linh San đưa mắt lườm gã rồi lén làm bộ mặt ngáo ộp

nói khẽ:

- Lục hầu nhi sư ca chỉ khéo tán dóc để bênh vực đại sư ca.

Nhạc phu nhân cười nói:

- Xung nhi! Ngươi lấy kiếm ra đi! Ba thầy trò ra đi chiến đấu với Điền Bá Quang. Lúc đến việc mới ôm chân Phật, ra trận mới mài gươm thì sao cho kịp?

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Sư nương bảo cả ba người cùng đi chiến đấu với Điền Bá Quang ư?

Nhạc phu nhân cười đáp:

- Ngươi ra mặt khiêu chiến với gã, còn ta cùng sư phụ sẽ ngấm ngầm viện thủ chọ Bất luận ai giết được gã đều nói là chính tay ngươi động thủ để đồng đạo võ lâm khỏi bảo ta cùng sư phụ ngươi không giữ địa vị trưởng bối, đi ăn thua với cả hàng hậu bối.

Nhạc Linh San vừa vỗ tay vừa cười reo:

- Thế thì tuyệt quá! Đã có gia gia cùng má má ngấm ngầm viện trợ thì hài nhi cũng dám đi khiêu chiến với Điền Bá Quang. Gã bị giết rồi cứ đổ cho hài nhi động thủ há chẳng hay hơn ư?

Nhạc phu nhân cười nói:

- Con nhỏ này tham lam lắm! Ngươi tưởng ai cũng ra mà nhận công được ư? Đại sư ca ngươi vào sinh ra tử và đã cùng Điền Bá Quang tỷ đấu trước sau đến mấy trăm chiêu. Hắn tỏ tường thực hư bên địch mới có thể làm nên việc. Còn ngươi công phu kém cỏi thì làm gì được? Hơn nữa ngươi là một thiếu nữ thì cả đến tên ác tặc kia cũng không nên nhắc tới chứ đừng nói đến chuyện giáp mặt động thủ với gã.

Đột nhiên véo một tiếng rít lên. Bà phóng kiếm đâm tới trước

ngực Lệnh Hồ Xung.

Bà đang cười nói với con gái ngờ đâu chỉ trong nháy mắt đã rút trường kiếm ở sau lưng ra đâm vào chỗ hiểm yếu của Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung ứng biến cũng cực kỳ mau lẹ. Lập tức hắn rút kiếm ra gạt đánh choang một tiếng.

Hai kiếm vừa giao nhau, đồng thời chân trái hắn đã lùi lại một bước.

Nhạc phu nhân đâm veo véo liên tiếp sáu kiếm, những tiếng choang choảng cũng vang lên sáu lần.

Nhất nhất Lệnh Hồ Xung đều đỡ gạt được.

Nhạc phu nhân quát lên:

- Trả đòn đi!

Bà vừa nói vừa biến đổi kiếm pháp, vung kiếm lên đâm dọc chém ngang cực kỳ thần tốc và không theo Hoa Sơn kiếm pháp nữa.

Lệnh Hồ Xung biết ngay sư nương thi triển môn khoái đao của Điền Bá Quang để mình tìm cách phá giải mới có thể giết được cường địch.

Hắn thấy Nhạc phu nhân ra chiêu mỗi lúc một cách cấp bách hơn. Chiêu trước liền chiêu sau không còn nhận ra được vết tích.

Nhạc Linh San nhìn phụ thân nói:

- Gia gia! Má má thi triển chiêu số mau lẹ thì có mau lẹ thật nhưng đây là kiếm pháp chứ không phải đao pháp. Hài nhi e rằng môn "khoái đao" của Điền Bá Quang không đúng như vậy.

Nhạc Bất Quần tủm tỉm cười nói:

- Võ công Điền Bá Quang cực lỳ lợi hại, dùng đao ra chiêu như

gã đâu phải chuyện dễ dàng? Mẫu thân ngươi không mô phỏng đao pháp của gã chỉ phát huy chiêu thức theo chữ "khoái" mà thôi. Muốn trừ khử Điền Bá Quang điều cốt yếu không phải ở chỗ phá giải đao pháp mà là tìm cách kiếm chế sự thần tốc về đao chiêu của gã. Ngươi hãy coi kia là "Hữu phụng lai nghi". Hay quá!

Lão thấy Lệnh Hồ Xung hạ thấp vai bên trái xuống một chút kiếm quyết tay trái đưa chênh chếch lên khuỷu tay phải co lại sắp ra chiêu "Hữu phụng lai nghi".

Hữu phụng lai nghi mà thi triển vào lúc này thì thật là hợp cách, nên lão hoan hỉ bật tiếng reo:

Không ngờ lão chưa dứt lời thì chiêu kiếm của Lệnh Hồ Xung phóng ra lại bất lực không thể xuyên qua được làn kiếm dầy đặc như tấm lưới của Nhạc phu nhân để phóng thẳng về phía trước.

Nhạc Bất Quần nhẽ buông một tiếng thở dài, miệng lẩm bẩm:

- Gã sử chiêu này hư mất rồi.

Nhạc phu nhân chẳng chịu nhẹ đòn chút nào. Ba nhát kiếm rít lên veo véo áp bức Lệnh Hồ Xung chân tay luống cuống.

Nhạc Bất Quần thấy hắn ra chiêu rất hoang mang chẳng vào phương pháp nào hết.

Hắn gặp đâu chống đấy, mười chiêu có đến hai ba không phải kiếm thuật bản môn. Thần sắc lão bất giác mỗi lúc một khó coi hơn. Có điều kiếm pháp của Lệnh Hồ Xung tuy rối loạn mà dần dần cũng trả đòn phản kích được.

Đột nhiên hắn gặp co hội phóng chiêu "Thương tùng nghinh khách". Những điểm kiếm hoa nhằm đâm vào khoảng lông mi và mé tóc mai Nhạc phu nhân.

Nhạc phu nhân vung kiếm lên gạt đánh choang một tiếng rồi xoay kiếm về hộ thân. Bà biết chiêu "Thương tùng nghinh khách" còn tiếp theo mấy chiêu sau rất lợi hại.

Lệnh Hồ Xung đã luyện chiêu này rất tinh thục, tay hắn không cố tình đả thương phu nhân nhưng bà chống đỡ được cũng không phải dễ dàng. Bà đành chuyển thế công thành thế thủ, ngưng thần chờ đợi.

Chẳng ngờ Lệnh Hồ Xung phóng kiếm ra, thế kiếm đã chậm chạp mà kình lực lại yếu ớt, tuyệt không có sức uy hiếp. Bà liền quát lên:

- Xung nhi! Phải dụng tâm mà ra chiêu. Ngươi còn nghĩ vơ vẩn chi vậy?

Bà vừa quát vừa phóng liền ba nhát kiếm vù vù. Bà thấy Lệnh Hồ Xung nhảy loạn lên né tránh, lại la lớn:

- Chiêu "Thương Tùng nghinh khách" sao lại thế này? Sau một hồi bị trọng bệnh, bao nhiêu kiếm pháp của thầy ngươi trả lại thầy hết.

Lệnh Hồ Xung chỉ dạ một tiếng rồi vẻ mặt thẹn thùng phóng trả hai kiếm.

Lao Đức Nặc và Lục Đại Hữu thấy sư phụ mỗi lúc một tỏ ra khó chịu, đều trong lòng nơm nớp kinh hãi. Bỗng nghe tiếng gió phân phất. Nhạc phu nhân chạy vèo vèo khắp trường đấu. áo xanh biến thành một làn ánh xanh dày dặc. Kiếm quang lấp loáng không nhìn rõ được kiếm chiêu.

Đầu óc Lệnh Hồ Xung càng thêm rối loạn. ý niệm này chưa qua ý niệm khác đã tới.

Hắn lẩm bẩm:

- Ta mà sử chiêu "Dã mã phi trì" thì đối phương sẽ có chiêu

tinh diệu quét ngang để phá giải. Bằng ta ra chiêu "Cô phong đột khởi" thì đối phương lại phóng kiếm đâm chênh chếch lên tất mình bị trọng thương.

Hắn nghĩ đến kiếm pháp của bản môn là như vậy rồi không khỏi nhớ tới những chiêu phá giải trên vách đá. Vì thế mà lúc đầu hắn ra chiêu "Hữu phụng lai nghi" cùng chiêu "Thượng tùng nghênh khách" đến nửa chừng rồi lại bỏ. Hắn không luyện chiêu thức bản phái tới chỗ tinh vi vì lẽ nhớ đến cách phá giải nó. Trong lòng đã sợ sệt, tự nhiên hắn rút kiếm quay về thủ thế.

Nhạc phu nhân sử "khoái kiếm" là có ý dẫn dụ cho Lệnh Hồ Xung dùng chiêu "Vô song vô đối Ninh thị nhất kiếm" để phá địch lập công. Nhưng hắn cứ thuận tay chiết giải, chẳng những tâm thần dao động mà còn hoang mang sợ hãi như người mất hồn.

Nhạc phu nhân đã biết Lệnh Hồ Xung là tay gan dạ không vừa. Ngay từ thuở nhỏ hắn đã chẳng sợ trời sợ đất là gì. Thế mà bây giờ chờ hắn chiết chiêu thì lại khác hẳn trước kia. Bất giác bà nổi giận quát hỏi:

- Sao còn chưa sử chiêu kiếm đó?

Lệnh Hồ Xung hoang mang đáp:

- Vâng.

Hắn giơ trường kiếm lên đâm tới. Phép vận kình và cách ra chiêu đúng là "Vô song vô đối Ninh thị nhất kiếm" mà bà đã chế tạo ra.

Nhạc phu nhân reo lên:

- Hay lắm!

Bà biết chiêu này lợi hại tuyệt luân, không dám thẳng thắn đón tiếp. Bà nghiêng người đi né tránh rồi mới xoay kiếm lại

phản kích.

Nhưng Lệnh Hồ Xung lại la thầm:

- Chiêu này không được. Thật là vô dụng. Thế nào cũng thua, thế nào cũng thua!

Đột nhiên cổ tay hắn chấn động, thanh trường kiếm rớt ra bay vọt lên không.

Hắn giật mình kinh hãi bật tiếng la hoảng:

- Trời ơi!

Nhạc phu nhân phát huy nội lực hất tung thanh trường kiếm trong tay Lệnh Hồ Xung bay lên không.

Tiếp theo bà phóng kiếm nhằm gã lao thẳng tới. Thế kiếm vọt đi như cầu vòng. Kiếm phong rít lên veo véo. Đó chính là chiêu "Vô song vô đối Ninh thị nhất kiếm".

Bữa nay bà phóng chiêu này so với ngày mới sáng chế, uy lực còn lợi hại gấp mấy.

Nguyên sau khi bà sáng chế ra chiêu này, trong lòng rất lấy làm đắc ý, nên hàng ngày bà bỏ ra hai giờ để tiềm tâm rèn luyện hoặc ngẫm nghĩ cách phát chiêu thế nào cho mau lẹ, huy động kình lực thế nào cho mãnh liệt, cốt để h ra đòn là trúng đích và địch nhân khó bề chống đỡ.

Nhạc phu nhân thấy Lệnh Hồ Xung sử chiêu đắc ý của mình tuy bề ngoài tương tự mà thực chất lại khác hẳn. Đúng là vẽ hổ không nên thành ra con chó. Tuyệt chiêu "Ninh thị nhất kiếm" uy lực mãnh liệt kỳ dị mà hắn thi triển lờ vờ chẳng ra trò trống gì. Bà tức quá liền tự mình phóng chiêu này ra.

Nhạc phu nhân ra chiêu "Ninh thị nhất kiếm" tuy không có ý đả thương đồ đệ, nhưng chiêu thức uy lực quá mạnh, lưỡi kiếm chưa tới mà kiếm khí đã chụp xuống toàn thân Lệnh Hồ Xung.

Nhạc Bất Quần thấy toàn thân Lệnh Hồ Xung bốn mặt tám phương đều có lưỡi kiếm của Nhạc phu nhân đâm tới khiến hắn chẳng còn cách nào né tránh, đỡ gạt hoặc phản kích.

Lão la thầm:

- Nguy rồi!

Lão liền đưa kiếm ra lướt qua bên mình con gái, đồng thời tiến lên một bước. Lão sợ bà vợ đã nổi

nóng rồi thu kiếm về không được, đâm Lệnh Hồ Xung đến bị trọng thương.

Lúc này tình thế đã nguy cấp lắm. Thanh trường kiếm của Nhạc phu nhân sắp đưa thêm về phía trước nửa thước.

Nhạc Bất Quần đưa kiếm ra đỡ gạt.

Công lực của hai vị sư huynh, sư muội này không hơn kém nhau mấy. Tuy lực lượng Nhạc Bất Quần hơn được một chút, song Nhạc phu nhân đã chiếm tiên cơ Lão không nắm vững có ngăn chặn được hay không và chỉ mong sao Lệnh Hồ Xung bị thương nhẹ là hay lắm rồi.

Giữa lúc nguy nan trong chớp mắt.

Lệnh Hồ Xung tiện tay xoay tay về rút vỏ kiếm ở sau lưng ra.

Người hắn lún xuống một chút, hạ thấp lưng ngồi chênh chếch. Đồng thời gã lấy vỏ kiếm để đối phó với

kiếm thế của Nhạc phu nhân.

Đây chính là chiêu thức khắc trên đồ hình trong vách đá hậu động. Chiêu thức này sử côn để chống lại lưỡi kiếm đối phương. Côn kiếm dính liền với nhau thành một đường dây. Trường hợp nội lực hai bên ngang nhau là thanh kiếm tất nhiên bị gãy.

Nguyên Lệnh Hồ Xung bị chấn động hất băng trường kiếm đi. Tiếp theo sư nương lại ra chiêu như sấm sét đánh tới.

Tâm thần gã đã cực kỳ hỗn loạn mà trong đầu óc hình ảnh mọi chiêu số trên vách đá không ngớt lởn vởn xuất hiện. Hắn thấy không còn cách nào chống cự được thế kiếm của Nhạc phu nhân.

Muốn toàn mạng tự nhiên hắn phải sử dụng chiêu thức trên vách đá. Kiếm đâm tới đã mau mà cách chiết giải cũng thần tốc.

Gặp lúc cấp bách không còn đất để suy nghĩ lại chẳng lấy đâu ra được côn bổng. Hắn đành thò tay rút vỏ kiếm ở sau lưng để chống chọi với trường kiếm của Nhạc phu nhân, nhằm đưa vỏ kiếm dính vào trường kiếm đối phương thành một dây.

Đừng nói hắn có vỏ kiếm mà chỉ là một cành cây hay ngọn cỏ hắn cũng sử chiêu thức này để bám chặt vào lưỡi kiếm của đối phương.

Chiêu này vừa phóng ra, nội lực cánh tay tự động phát huy.

Bỗng nghe đánh soạt một tiếng, thanh trường kiếm của Nhạc phu nhân cắm tọt vào vỏ kiếm của Lệnh Hồ Xung.

Nguyên Lệnh Hồ Xung đang lúc hoang mang không kịp trở đầu vỏ kiếm cứ nắm lấy đằng đuôi để đối phó với chiêu kiếm đâm tới. Không ngờ lưỡi kiếm phóng tới lại trúng vào miệng vỏ kiếm nên không thể chấn động nội lực để bẻ gãy trường kiếm của Nhạc phu nhân.

Nhạc phu nhân thấy thanh trường kiếm của mình xỏ vào vỏ kiếm của Lệnh Hồ Xung thì giật mình kinh hãi. Hổ khẩu đau đớn tê nhức. Thanh trường kiếm rời khỏi tay bà liền bị vỏ kiếm của Lệnh Hồ Xung đoạt mất.

Lệnh Hồ Xung ra chiêu này còn mấy chiêu kế tiếp. Lúc đó hắn cũng không dừng lại được nữa. Vỏ kiếm phóng thẳng tới nhằm yết hầu Nhạc phu nhân và chính chuôi trường kiếm của bà lại đâm nhầm chỗ nguy hại.

Nhạc Bất Quần đứng lên vừa kinh hãi vừa tức giận. Lão vung trường kiếm đập vào vỏ kiếm của Lệnh Hồ Xung đánh chát một tiếng. Lão đã sử "Tử hà công".

Lệnh Hồ Xung thấy toàn thân nóng ran, loạng choạng lùi lại ba bước ngồi phệt ngay xuống.

Cả vỏ kiếm lẫn bạch quang lấp loáng. Thanh trường kiếm từ trên không rớt xuống đâm sâu vào lòng đất ngập đến chuôi.

Nguyên đây là thanh trường kiếm của Lệnh Hồ Xung tuột tay văng lên không rồi rớt xuống và chỉ biến diễn trong nháy mắt. Từ lúc Nhạc phu nhân sử chiêu "Ninh thị nhất kiếm", kế đến Lệnh Hồ Xung dùng vỏ kiếm đoạt kiếm. Sau nữa là Nhạc Bất Quần phóng "Tử hà thần công" đập gãy cả vỏ lẫn kiếm cũng ở trong khoảnh khắc này.

Bọn Lao Đức Nặc, Lục Đại Hữu, Nhạc Linh San coi biến diễn hoa cả mắt đều đứng ngẩn người ra.

Nhạc Bất Quần nhảy xổ lại trước mặt Lệnh Hồ Xung giơ tay lên tát vào má hắn bốp bốp luôn bốn cái.

Vẻ mặt đầy phẫn nộ lão lớn tiếng quát:

- Quân tiểu súc sinh này! Mi giở trò gì vậy?

Lệnh Hồ Xung đầu óc choáng váng, người lảo đảo. Hắn quỳ xuống nói:

- Bẩm sư phụ cùng sư nương! Đệ tử tội thật đáng chết.

Nhạc Bất Quần căm hận đến cực điểm hỏi:

- Trong vòng nửa năm nay, ngươi ở đây sám hối vậy đã sám hối ra sao? Luyện công những gì?

Lệnh Hồ Xung ấp úng:

- Đê... đệ tử không luyện... được công phu gì cả...

Nhạc Bất Quần lớn tiếng hỏi:

- Vừa rồi ngươi nghĩ vơ vẩn thế nào mà lại ra chiêu để đối phó với sư nương?

Lệnh Hồ Xung ấp úng đáp:

- Đệ tử... không nghĩ ngợi chi hết. Trước mắt thấy cơn nguy cấp tiện tay liền phóng ra chiêu đó mà thôi.

Nhạc Bất Quần thở dài nói:

- Ta cũng đoán ngươi không nghĩ gì tiện tay phóng ra chiêu đó nên ta mới... cáu giận như vậy.

Ngươi có biết là đi vào đường tà là lâm vào tình trạng khó lòng thoát ra được rồi không?

Lệnh Hồ Xung sợ hãi cúi đầu đáp:

- Xin sư phụ chỉ điểm cho.

Điền Bá Quang Xuất Hiện Đột Ngột

Nhạc phu nhân hồi lâu mới định thần lại được. Bà thấy Lệnh Hồ Xung bị trượng phu tát cho hai má sưng u, tím bầm, thì sinh lòng đau xót, dịu dàng nói:

- Ngươi đứng dậy đi! Trong vụ này có nhiều chuyện rắc rối mà ngươi chưa hiểu.

Đoạn quay sang bà nói với Nhạc Bất Quần:

- Sư ca ơi! Tư chất Xung nhi quá đỗi thông minh. Trong vòng nửa năm nay gã không gặp mặt chúng ta, cứ tự ý luyện công quả nhiên đi vào tà lộ. May mà gã mới lạc bước chưa sâu xa mấy. Ta còn kịp thời kéo gã trở lại con đường chính, chưa đến nỗi quá muộn.

Nhạc Bất Quần gật đầu bảo Lệnh Hồ Xung:

- Ngươi đứng dậy đi!

Lệnh Hồ Xung đứng lên ngó bảy, tám đoạn kiếm và vỏ kiếm gãy rải rác dưới đất, đầu óc hoang mang, không hiểu tại sao sư phụ cùng sư nương lại bảo hắn đã luyện công đi vào tà lộ.

Nhạc Bất Quần ngó bọn Lao Đức Nặc ba tên vẫy tay nói:

- Các ngươi lại cả đây!

Lao Đức Nặc, Lục Đại Hữu và Nhạc Linh San vâng lời tiến lại trước mặt lão.

Nhạc Bất Quần ngồi xuống tảng đá lớn chậm rãi nói:

- Bốn mươi năm trước, công phu bản môn chia làm hai ngả

chính tà.

Bọn Lệnh Hồ Xung trong lòng rất lấy làm kỳ. Ai nấy tự hỏi:

- Phái Hoa Sơn có võ công bản phái, sao còn chia làm hai nẻo chính tà? Trước nay sao chưa từng nghe thấy sư phụ nói tới chuyện này.

Nhạc Linh San hỏi:

- Gia gia! Công phu mà chúng ta luyện đây dĩ nhiên là công phu chính phải không?

Nhạc Bất Quần đáp:

- Cái đó đã hẳn. Chẳng lẽ biết là võ công của bàng môn tả đạo mà còn rèn luyện hay sao?

Nhưng một nhóm đi vào tà đạo cũng tự nhận là chính tông. họ lại bảo mình là phe tà đạo. Lâu ngày chính tà phân biệt, phe bàng môn tả đạo thành khói bốc mây tan. Đã bốn chục năm nay không còn tồn tại ở thế gian nữa.

Nhạc Linh San nói:

- Thảo nào hài nhi không nghe ai nói đến bao giờ! Gia gia ơi! Phe bàng môn tả đạo đó đã tiêu diệt rồi thì bất tất đề cập đến làm chi nữa?

Nhạc Bất Quần hỏi:

- Ngươi biết gì mà nói? Tuy gọi là bàng môn tả đạo nhưng chẳng phải là tà ma ngoại đạo mà là họ luyện công phu bản môn khác nhau ở điểm chủ chốt. Công phu mà ta truyền thụ cho các ngươi đây, trước hết là ta dạy cái gì?

Lão vừa nói vừa đưa mắt nhìn Lệnh Hồ Xung chầm chập.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Trước hết sư phụ truyền thụ khẩu quyết về cách vận khí rồi bắt đầu luyện nội công.

Nhạc Bất Quần nói:

- Đúng thế! Yếu điểm về võ công phái Hoa Sơn là ở chữ "khí". Khi nội công đã thành tựu thì bất luận sử quyền cước hay động đao kiếm đều giỏi. Chẳng có điều gì là bất lợi. Chính tông của bản phái luyện công là ở chỗ đó.

Nhưng trong các bậc tiền bối chúng ta còn có một số nhân vật lại nhận định võ công bản môn lấy kiếm làm chủ chốt. Họ cho rằng kiếm thuật đã thành tựu thì nội công bình thường cũng có thể khắc địch thủ thắng. Hai nẻo chính tà chia rẽ chỉ có như vậy mà thôi.

Nhạc Linh San nói:

- Gia gia ơi! Hài nhi nói câu này gia gia đừng nổi đóa.

Nhạc Bất Quần hỏi:

- Ngươi muốn nói gì?

Nhạc Linh San đáp:

- Hài nhi nghĩ rằng nội công là tối cần cho võ công của bản môn, nhưng cũng chẳng thể coi thường kiếm thuật được. Nếu chỉ có nội công thâm hậu mà kiếm thuật tầm thường thì võ công bản môn không nổi danh được.

Nhạc Bất Quần hừ một tiếng hỏi ngay:

- Ai bảo kiếm thuật không quan hệ? Nhưng yếu điểm khác nhau là ở chỗ lấy nội công thâm hậu mà kiếm thuật tầm thường làm chủ mà thôi.

Nhạc Linh San nói:

- Hay hơn hết là cả nội công lẫn kiếm thuật đều làm chủ.

Nhạc Bất Quần tức giận nói:

- Chỉ một câu này cũng đủ chứng tỏ ngươi sắp đi vào ma đạo rồi đó. Ngươi bảo cả hai đều làm chủ thì có gì khác cả hai đều

không phải là chủ? Ngày xưa trong bản môn hai phe chỉ vì tranh biện chính tà mà gây ra những cuộc đấu long trời lở đất. Giả tỷ bốn chục năm trước mà ngươi nói câu này thì e rằng không đầy nửa ngày ngươi đã đầu một nơi mình một nẻo rồi đó.

Nhạc Linh San thè lưỡi ra nói:

- Một câu nói lầm lỡ mà đã khiến cho người ta phải rơi đầu thì thật là cường hung bá đạo.

Nhạc Bất Quần nói:

- Ngày ta còn nhỏ tuổi, hai phe trong bản môn tranh giành "kiếm" với "khí" chưa quyết thắng bại mà nói một câu ngu ngốc như ngươi thì phe "khí" dĩ nhiên hạ sát ta mà phe "kiếm" cũng chẳng dung tha.

Ngươi bảo nội công dùng kiếm thuật cả hai thứ quan trọng ngang hàng nhau không hơn không kém thì phe "khí" cố nhiên bảo ngươi đề cao địa vị "kiếm tông". Thế là đại nghịch vô đạo. Phe kiếm lại tưởng ngươi đề cao "khí tông" và cũng khép ngươi vào tội đại nghịch.

Nhạc Linh San hỏi:

- Ai phải ai quấy việc gì phải tranh biện? Cứ đem nhau ra tỷ đấu có phải phân rõ ngay được bên nào đúng bên nào trật không?

Nhạc Bất Quần buông tiếng thở dài đáp:

- Bốn chục năm trước phe "khí tông" chúng ta thiểu số còn phe "kiếm tông" của các vị sư bá, sư thúc chiếm đại đa số. Hơn nữa công phu "kiếm tông" mau thành tựu hơn, hiệu nghiệm rất chóng, sau mười năm luyện tập, nhất định phe "kiếm tông" chiếm được thượng phong. Nhưng luyện đến hai chục năm thì hai phe không phân hơn kém nữa. Ngoài 20 năm, phe "khí tông"

mới dần dần mạnh hơn. Đến 30 năm thì phe "kiếm tông" kém xa lắm rồi. Nhưng sau hơn 20 năm mới phân cao thấp, thì trong khoảng thời gian đó hai bên tranh đấu kịch liệt thế nào, không cần nói nghĩ ra cũng biết.

Nhạc Linh San hỏi:

- Về sau có phải "kiếm tông" biết mình lầm lẫn mà chịu thua không?

Nhạc Bất Quần lắc đầu lẳng lặng hồi lâu mới nói:

- Bọn họ cương ngạnh đến cùng, thủy chung vẫn không chịu phục. Tuy cuộc tỷ đấu trên Ngọc Nữ phong bị thua liểng xiểng, nhưng hết thảy mọi người phe kia đều đâm cổ tự vẫn.

Lệnh Hồ Xung nghe Nhạc Linh San khẽ la lên một tiếng: "Trời ơi".

Nhạc Linh San hỏi:

- Cùng là sư huynh sư đệ trong nhà thì cuộc tỷ kiếm thắng hay bại có gì quan hệ? Sao các vị lại không đạt lý đến thế?

Nhạc Bất Quần nói:

- Đây không phải là cuộc tỷ kiếm giữa sư huynh, sư đệ thông thường. Ngày ấy Ngũ nhạc kiếm phái tranh đoạt ngôi minh chủ, kể về nhân tài và về võ công thì bản phái đứng đầu. Nhưng sau cuộc nội tranh kịch liệt trên núi Ngọc Nữ, phái ta chết mất mười mấy vị cao thủ tiền bối thành ra ngôi minh chủ bị phái Tung Sơn cướp mất. Xét đến căn nguyên mối họa này là do sự phân tranh "kiếm", "khí" gây nên.

Bọn Lệnh Hồ Xung gật đầu lia lịa.

Nhạc Bất Quần lại nói:

- Bản phái chẳng làm minh chủ Ngũ nhạc kiếm phái thì thôi, oai danh phái Hoa Sơn có bị tổn thương cũng bỏ đi không cần

nói tới. Sự quan hệ trọng đại là sư huynh, sư đệ đồng môn tranh chấp nhau, tàn sát nhau mới thật thảm khốc hết chỗ nói! Ngày nay nhớ lại tình trạng mọi người ai cũng nơm nớp lo âu mà giật mình kinh hãi.

Lão vừa nói vừa đưa mắt nhìn vào mặt Nhạc phu nhân.

Lệnh Hồ Xung thấy sư nương da mặt nhăn nhó biết bà đang nhớ lại các vị cao thủ bản phái tàn sát nhau rùng rợn khiến cho bà hồn vía kinh hoàng.

Nhạc Bất Quần từ từ cởi khuy áo mở hở trước ngực ra.

Nhạc Linh San hốt hoảng la lên:

- Trời ơi! Gia gia!... gia gia...

Trước ngực lão còn in vết thương dài đến hai thước từ vai bên trái chéo xuống cạnh sườn bên phải. Vết thương tuy khỏi đã lâu mà vẫn còn in mầu hồng lợt. Nàng nghĩ tới lúc gia gia bị thương cực kỳ thâm trọng cơ hồ bỏ mạng mà hoảng hồn.

Lệnh Hồ Xung cùng Nhạc Linh San từ nhỏ đến lớn quanh quẩn bên mình Nhạc Bất Quần cho tới ngày nay hai người vẫn chưa biết trong mình lão có vết thương này.

Nhạc Bất Quần đắp vạt áo cài khuy lại rồi nói:

- Ngày trước trong cuộc tỷ đấu trên Ngọc Nữ phong, ta bị một vị sư thúc bản môn chém trúng một kiếm lăn ra ngất đi. Y tưởng ta chết rồi chẳng thèm ngó tới nữa. Bằng không y tiện tay bồi thêm nhát nữa. Ha ha...

Nhạc Linh San cười nói:

- Cố nhiên là gia gia bỏ mạng. Nhạc Linh San này không biết còn ở đâu.

Nhạc Bất Quần cũng cười theo rồi trở lại nét mặt trịnh trọng nói:

- Đây là những điều tuyệt đối bí mật của bản môn. Bất luận là ai cũng không được tiết lộ ra ngoài.

Nhân sĩ phái khác tuy có biết việc trong một ngày mười mấy tay cao thủ phái Hoa Sơn bị uổng mạng song chẳng một ai hay nguyên nhân chính. Tiền nhân hậu quả vụ đó bữa nay chẳng thể không nói rõ cho các ngươi hay, nhưng các ngươi nên nhớ đây là một chuyện quan hệ cực kỳ trọng đại. Nếu Xung nhi cứ theo con đường trước mắt mà tiến thêm thì không đầy ba năm nữa cũng lâm vào tình trạng coi kiếm trọng hơn khí, thật là nguy hiểm vô cùng! Chẳng những làm uổng công của bao nhiêu tiền bối đã hy sinh tính mạng cho võ học chính tông bản môn, có khi cả phái Hoa Sơn cũng sẽ hủy diệt vì ngươi nữa.

Lệnh Hồ Xung nghe nói sợ toát mồ hôi cúi đầu xuống bẩm:

- Đệ tử phạm vào tội lớn, tùy sư phụ cùng sư nương phạt nặng đến đâu đệ tử cũng cam tâm thọ lãnh.

Nhạc Bất Quần thở dài nói:

- Đây là ngươi vô tâm phạm lỗi. Kẻ không biết là không có tội. Ta nghĩ lại thì các vị sư bá, sư thúc phe kiếm tông ngày trước cũng vì lòng hảo tâm muốn đem võ học tuyệt đỉnh làm rạng rỡ môn hộ.

Chẳng may các vị đi lầm vào đường rẽ, chìm đắm đã sâu khó mà rút ra được. Bữa nay nếu ta không ngăn trở kịp thì tư chất và tính tình ngươi rất dễ đi vào nẻo tà của phe "kiếm tông" để mong thành tựu nhanh chóng.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Dạ!

Nhạc phu nhân hỏi:

- Xung nhi! Vừa rồi ngươi nghĩ thế nào mà lại dùng vỏ kiếm

ra chiêu để đoạt trường kiếm của ta.

Lệnh Hồ Xung bẽn lẽn đáp:

- Đệ tử chỉ cần sao ngăn được một đòn mãnh liệt của sư nương. Không ngờ... không ngờ..

Nhạc phu nhân nói:

- Thế thì phải rồi. "Kiếm tông" cùng "khí tông" ai hơn ai kém bây giờ ngươi đã thấy rõ. Chiêu thức của ngươi cố nhiên xảo diệu, nhưng gặp phải nội công thượng thừa của sư phụ thì chiêu số có xảo diệu đến đâu cũng bằng vô dụng. Cuộc tỷ kiếm khốc liệt trên Ngọc Nữ phong ngày trước, những tay cao thủ phe "kiếm tông" phát huy kiếm khí ảo diệu vô cùng, kiếm chiêu biến hóa khôn lường, nhưng sư tổ ngươi luyện thành "Tử hà công" đem cái vụng ra để thắng cái khéo, lấy cái tĩnh để chế cái động, đả bại hơn 50 vị cao thủ "kiếm tông" và ấn định môn võ học chính tông cho bản phái với một cơ sở vững chắc ngàn năm không lay chuyển. Bữa nay sư phụ truyền dạy các ngươi phải nghĩ kỹ để mà lĩnh hội. Công phu của bản môn lấy khí làm thể, lấy kiếm làm diệu dụng. Khí là chủ mà kiếm là tùy tòng. Nếu luyện khí không thành thì kiếm thuật có cao cường đến đâu cũng bằng vô dụng.

Bọn Lệnh Hồ Xung, Lao Đức Nặc đều kính cẩn nghe lời dạy bảo.

Nhạc Bất Quần nói:

- Xung nhi! Ta đã tính bữa nay truyền thụ khẩu quyết nhập môn về "Tử hà công" cho ngươi, đoạn dẫn ngươi xuống núi đi giết tên ác tặc Điền Bá Quang, song hiện thời hãy tạm gác việc đó lại. Trong hai tháng đầu, ngươi cần luyện tập lại công phu luyện khí mà ta đã truyền cho ngươi để ngươi quên hết thứ kiếm pháp cổ quái bàng môn tả đạo kia đã đi vào. Ngươi hãy chờ

ta xét nghiệm lại xem có tiến bộ không đã.

Lão nói tới đây đột nhiên trở giọng nghiêm trọng tiếp:

- Nếu ngươi vẫn u mê không tỉnh, tiếp tục đi vào nẻo tà của "kiếm tông" thì nặng ra là ngươi phải mất mạng, mà nhẹ cũng bị phế bỏ võ công toàn thân, đuổi ra khỏi môn trường. Khi đó ngươi có năn nỉ kêu ca cũng muộn quá rồi và đừng trách ta không bảo trước.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Dạ! Đệ tử quyết không bao giờ tái phạm.

Nhạc Bất Quần quay lại bảo con gái:

- San nhi! Ngươi cùng Lục Đại Hữu đều cấp tính. Lời ta dạy đại sư ca đây, hai người nên ghi nhớ vào lòng.

Lục Đại Hữu chỉ dạ một tiếng, còn Nhạc Linh San nói:

- Hài nhi cùng Lục sư ca dù có cấp tính nhưng không thông minh bằng đại sư ca thì cũng chẳng tự mình sáng chế ra được kiếm chiêu. Vậy gia gia bất tất phải quan tâm.

Nhạc Bất Quần hắng dặng một tiếng rồi hỏi:

- Ngươi không sáng chế được kiếm chiêu ư? Thế thì sao ngươi cùng Xung nhi toan lập ra "Xung Linh kiếm pháp"?

Lệnh Hồ Xung cùng Nhạc Linh San đều thẹn đỏ mặt lên.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Đó là đệ tử nói giỡn.

Nhạc Linh San cười nói:

- Đây là chuyện đã lâu lắm rồi. Khi đó hài nhi còn nhỏ tuổi chả hiểu chi hết mới cùng đại sư ca đùa giỡn như vậy. Sao gia gia lại biết chuyện này?

Nhạc Bất Quần đáp:

- Đệ tử dưới trướng muốn sáng chế ra kiếm pháp, tự mình lập môn hộ để làm chưởng môn một phái mà mình cũng không biết, há chẳng hồ đồ lắm ư?

Nhạc Linh San kéo tay phụ thân cười nói:

- Gia gia! Gia gia lại nói giỡn người ta rồi.

Lệnh Hồ Xung thấy sư phụ từ khí sắc cho đến giọng nói tuyệt không tỏ vẻ đùa cợt thì trong lòng không khỏi sợ run.

Nhạc Bất Quần đứng lên nói:

- Công phu bản môn mà luyện đến chỗ tinh thâm, thì hoa bay lá rụng đều có thể giết người được.

Người ngoài bảo phái Hoa Sơn chỉ sở trường về kiếm thuật là họ coi thường mình quá.

Lão nói xong vung tay áo trái một cái. Luồng kình lực xô tới khiến cho thanh trường kiếm sau lưng Lục Đại Hữu cũng vọt ra khỏi vỏ.

Nhạc Bất Quần lại phất tay áo bên phải quét vào thân kiếm. Mấy tiếng rắc rắc vang lên, thanh trường kiếm này liền gãy làm mấy đoạn.

Bọn Lệnh Hồ Xung thấy thế ai cũng kinh hãi.

Nhạc phu nhân tuy sớm tối ở với trượng phu mình mà cũng không biết nội công lão cao thâm đến thế. Bà ngó Nhạc Bất Quần bằng con mắt đầy thán phục.

Nhạc Bất Quần nói:

- Đi thôi!

Rồi cùng Nhạc phu nhân đi trước xuống núi. Lao Đức Nặc theo sau.

Lệnh Hồ Xung ngó hai thanh kiếm gãy, trong lòng vừa kinh hãi vừa hoan hỉ, bụng bảo dạ:

- Té ra võ học bản môn lợi hại đến thế! Sư phụ đã thi triển chiêu kiếm pháp nào thì bất cứ là ai cũng không phá giải được.

Hắn lại nghĩ thầm:

- Những đồ hình khắc trên vách đá hậu động đã chưa rõ hết thảy những tuyệt chiêu Ngũ nhạc kiếm phái đều bị người phá giải. Nhưng Ngũ nhạc kiếm phái vẫn nổi tiếng cho đến ngày nay và thủy chung giữ được địa vị cao ngất võ lâm, té ra vì kiếm phái này có căn bản thượng thừa về khí công. Kiếm chiêu đã phát huy nội lực thâm hậu vào thì phá giải được không phải chuyện dễ dàng. Lý lẽ này rất tầm thường, thế mà mình lại suy nghĩ đâu đâu, bỏ quên điểm chính. Thực ra cùng một chiêu "Hữu phụng lai nghi" nhưng do Lâm sư đệ sử ra thì bì với sư phụ thế nào được? Người cầm côn trên vách đá có phá được chiêu "Hữu phụng lai nghi" chăng nữa thì cũng chỉ là chiêu tầm thường của Lâm sư đệ, chứ phá thế nào được chiêu do tay sư phụ phóng ra.

Lệnh Hồ Xung nghĩ thông được điểm này, mối phiền não mấy tháng nay đều bị quét sạch. Bữa nay sư phụ chưa truyền thụ "Tử hà công" và cũng không một lời hứa gả Nhạc Linh San cho hắn mà hắn cũng không tỏ vẻ buồn rầu vì hắn phục hồi lòng tin tưởng về võ công bản phái.

Tinh thần hắn phấn khởi, khi nghĩ tới nửa tháng nay trong lòng say mê mơ tưởng chỉ mong sư phụ sư nương hứa gả con gái cho mình, bất giác mặt hắn đỏ bừng, ngấm ngầm tự thẹn rồi tự nhủ:

- May mà sư phụ ngăn trở kịp thời ta mới không đến nỗi lạc vào đường rẽ để biến thành tội nhân của bản phái. Thật là một phen hú vía.

Lệnh Hồ Xung lại nhớ tới bị sư phụ đánh mấy cái tát nóng cả

mặt mày đau đớn khó chịu. Hắn cho đó là còn nhẹ. Rồi hắn đè nén lòng hươu ý vượn không suy nghĩ vẩn vơ nữa, ngồi tĩnh tọa luyện công.

Chiều hôm sau Lục Đại Hữu lại đưa cơm lên cho Lệnh Hồ Xung. Gã nói:

- Đại sư ca! Sáng nay sư phụ cùng sư nương lại đi Thiểm Bắc rồi.

Lệnh Hồ Xung hơi lấy làm lạ hỏi:

- Đi Thiểm Bắc ư? Sao lại không đến Trường An?

Lục Đại Hữu đáp:

- Điền Bá Quang lại gây ra mấy vụ án mạng ở phủ Diên An. Tên ác ôn đó không ở Trường An nữa.

Lệnh Hồ Xung ồ lên một tiếng bụng bảo dạ:

- Sư phụ cùng sư nương đã ra đi thì Điền Bá Quang nhất định phải chết. Gã chết kể ra cũng đáng tiếc, nhưng gã tham dâm hiếu sắc, gây họa cho thế gian thì chết cũng không oan uổng gì. Có điều võ công gã rất mực cao cường. Ngày cùng mình giao thủ ở Túy Tiên lâu, gã đã tỏ ra một chàng trai có bản sắc đáng tiếc con người như vậy mà làm việc đồi bại để thành một tên công địch trong võ lâm.

Sau đó hai ngày, Lệnh Hồ Xung luyện nội công rất chuyên cần. Hắn lấp lỗ hổng thông vào hậu động. Chẳng những hắn không vào coi đồ hình trên vách đá nữa mà cả khi nào chợt nghĩ tới đó, hắn liền lập tức xua đuổi ý nghĩ này cho lẹ.

Một hôm vào lúc xế chiều, Lệnh Hồ Xung ăn cơm xong ngồi tĩnh tọa gần một trống canh.

Hắn toan đi nằm, bỗng nghe có tiếng người lên núi, cước bộ cực kỳ mau lẹ. Hắn biết người này võ công không phải tầm

thường thì trong lòng kinh hãi tự hỏi:

- Người này không phải đệ tử bản phái. Y lên đây có việc gì?

Hắn với lấy thanh kiếm trên mặt bàn cài vào sau lưng. Chỉ trong giây lát người kia đã lên tới nơi,

lớn tiếng gọi:

- Lệnh Hồ Xung đâu? Cố nhân đến thăm đây.

Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi. Người đến đó chính là Vạn lý độc hành Điền Bá Quang.

Hắn lẩm bẩm một mình:

- Sư phụ cùng sư nương ta đã xuống núi tìm ngươi để hạ sát. Thế mà ngươi lớn mật tự dẫn xác lên núi Hoa Sơn này làm chi?

Hắn ra khỏi cửa động, cười nói:

- Điền huynh chẳng quản đường xa đến đây thăm hỏi. Thiệt là một sự không ngờ.

Hắn thấy Điền Bá Quang trên vai quảy đòn gánh. Gã đặt gánh xuống lấy ra hai hũ rượu lớn, cười nói:

- Nghe nói Lệnh Hồ huynh ngồi trên đỉnh núi Hoa Sơn sám hối, chắc là thèm rượu đến chảy nước miếng. Tiểu đệ lấy được ở dưới hầm Túy Tiên lâu trong thành Trường An một trăm cân rượu cất đã 30 năm đem đến đây để cùng Lệnh Hồ huynh uống say một bữa.

Thua Võ Công Trổ Tài Miệng Lưỡi

Lệnh Hồ Xung tiến lại gần mấy bước. Dưới ánh trăng, hắn nhìn thấy trên hai hũ rượu lớn quả nhiên có dán giấy đỏ viết chữ vàng "Túy tiên lâu". Giấy dán nhãn hiệu đã cũ quá rồi, đúng là rượu để lâu. Vốn tính thèm rượu, hắn mừng quá, cười nói:

- Đem một trăm cân rượu lên ngọn núi cao nhất phái Hoa Sơn thì dủ biết mối thâm tình của Điền huynh thâm trọng đến thế nào. Lại đây mau! Chúng ta cùng nhau uống rượu một bữa thỏa thích.

Hắn vào động lấy hai cái bát lớn.

Điền Bá Quang đã cạy nắp hũ ra. Mùi rượm thơm bốc lên ngào ngạt.

Lệnh Hồ Xung chưa ướt môi đã thấy chếnh choáng.

Điền Bá Quang bưng hũ lên rót một bát nói:

- Lệnh Hồ huynh thử nếm coi thế nào?

Lệnh Hồ Xung cầm lấy bát rượu uống một tợp lớn rồi trầm trồ khen ngợi:

- Thật là rượu quý! Thật là rượu quý!

Hắn lại uống ừng ực hết sạch bát rượu rồi giơ ngón tay cái lên nói:

- Đây là một thứ danh tửu trên đời hiếm có.

Điền Bá Quang cười nói:

- Điền mỗ nghe nói những thứ danh tửu trong thiên hạ thì

mặt bắc có Phần tửu, miền Nam có Thiệu Hưng. Thứ Phần tửu tốt nhất không ở tỉnh Sơn Tây mà ở thành Trường An. Trong các loại rượu ngon ở Trường An thì "Túy tiên lâu" là đệ nhất. Trước kia Lý Thái Bạch đã say khướt suốt ngày vì thứ rượu đó. Hiện nay trừ hai hũ rượu này không còn hũ rượu thứ ba nào nữa.

Lệnh Hồ Xung lấy làm kỳ hỏi:

- Chẳng lẽ dưới hầm Túy tiên lâu chỉ còn lại hai hũ này thôi hay sao?

Điền Bá Quang cười đáp:

- Điền mỗ lấy hai hũ rượu rồi, thấy dưới hầm còn hơn hai trăm hũ nữa thì nghĩ bụng: Từ hạng quan sang quyền quý cho đến kẻ phàm phu tục tử ở thành Trường An hễ có giắt trong lưng là được lên "Túy Tiên lâu" uống thứ rượu ngon này thì sao tỏ được Lệnh Hồ đại hiệp ở phái Hoa Sơn là bậc siêu quần xuất chúng? Vì thế Điền mỗ đập tan cả hơn hai trăm hũ rượu kia. Rượu chảy ngập đến thắt lưng, mùi thơm giàu giụa tứ bề.

Lệnh Hồ Xung vừa kinh hãi vừa buồn cười hỏi:

- Điền huynh đập tan hết cả hơn hai trăm hũ rượu ngon rồi ư?

Điền Bá Quang cười ha hả đáp:

- Trong thiên hạ chỉ còn hai hũ này thì mới là phần lễ đáng quý. Ha ha...

Lệnh Hồ Xung lại rót một bát rượu nói:

- Đa tạ! Đa tạ!

Hắn uống cạn rồi tiếp:

- Điền huynh gánh hai hũ rượu này từ thành Trường An lên đến ngọn tuyệt đỉnh núi Hoa Sơn thì nỗi vất vả cũng đã quý

trọng lắm rồi. Đừng nói thiên hạ đệ nhất danh tửu mà chỉ là hai hũ nước trong Lệnh Hồ Xung này cũng đã cảm kích vô cùng.

Điền Bá Quang giơ ngón tay cái lên lớn tiếng hô:

- Thật là đại trượng phu! Hảo hán tử!

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Tại sao Điền huynh lại quá khen tiểu đệ đến thế?

Điền Bá Quang đáp:

- Điền mỗ là tên dâm tặc, chẳng điều tàn ác nào không dám làm, đã gây ra bao nhiêu án mạng dưới chân núi Hoa Sơn. Phái này từ trên xuống dưới chẳng ai là không muốn hạ sát Điền mỗ. Bữa nay Điền mỗ gánh rượu lên đây, Lệnh Hồ huynh cứ uống thản nhiên, không sợ trong rượu có bỏ chất độc. Chỉ có người bụng dạ trượng phu như vậy mới đáng uống thứ rượu nổi tiếng trong thiên hạ này.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Điền huynh thật khéo bày trò. Ngày trước Lục Kháng thản nhiên uống thuốc của địch là Dương Hựu đã nói: "Có lý đâu Dương thúc tử lại đánh thuốc độc hại người?". Tiểu đệ cùng Điền huynh đã hai phen giao thủ và biết rõ phẩm hạnh Điền huynh không được đoan chính. Hai chúng ta đây khó lòng mà bì được với hai vị hiền nhân Dương Hựu, Lục Kháng song hại người một cách ngấm ngầm quyết chẳng thèm làm. Vả võ công Điền huynh cao thâm hơn tiểu đệ rất nhiều. Nếu Điền huynh muốn giết tiểu đệ thì cứ rút đao ra hạ thủ có chi là khó?

Điền Bá Quang cười ha hả nói:

- Lệnh Hồ huynh nói đúng lắm. Nhưng Lệnh Hồ huynh nên biết không phải Điền mỗ gánh hai hũ rượu này đi thẳng từ thành Trường An lên núi Hoa Sơn đâu nhé. Điền mỗ gánh trăm

cân rượu này lên Thiểm Bắc gây ra mấy vụ án mạng, lại qua Thiểm Đông làm mấy vụ nữa rồi mới lên núi Hoa Sơn.

Lệnh Hồ Xung kinh hãi tự hỏi:

- Sao gã lại làm như vậy?

Hắn ngẫm nghĩ một chút rồi hiểu ngay liền nói:

- Té ra Điền huynh cố ý gây ra nhiều vụ án mới là để đánh lạc hướng sư phụ, sư nương theo kế "Điệu hổ ly sơn", để cố đến thăm tiểu đệ. Không hiểu Điền huynh dụng công như vậy có điều chi chỉ giáo?

Điền Bá Quang cười nói:

- Lệnh Hồ huynh thử đoán coi!

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tiểu đệ chẳng đoán làm chi.

Hắn rót đầy rượu vào bát rồi nói tiếp:

- Điền huynh! Điền huynh đến đây là khách của phái Hoa Sơn. Ở nơi hoang dã chẳng có gì kính khách, vậy xin theo kiểu mượn hoa dâng Phật. Điền huynh uống cạn một bát thiên hạ đệ nhất mỹ tửu này đi.

Điền Bá Quang đáp:

- Đa tạ!

Gã bưng bát rượu lên uống một hơi cạn sạch.

Lệnh Hồ Xung bồi tiếp gã một bát. Hai người giơ bát không lên cho nhau coi rồi cùng nổi lên tràng cười ha hả, đồng thời quẳng bát xuống.

Lệnh Hồ Xung đột nhiên phóng chân phải đá ra hai cái binh binh. Hai hũ rượu hất văng xuống hang sâu. Lâu lâu từ dưới đáy hang mới vọng lên hai tiếng chát chát.

Điền Bá Quang kinh ngạc hỏi:

- Lệnh Hồ huynh đá rượu đi là nghĩa làm sao?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Điền huynh đã cùng tiểu đệ không đồng đạo thì không mưu sự với nhau được. Điền Bá Quang! Huynh đài làm nhiều điều tàn ác, giết hại người vô tội. Các bạn đồng đạo võ lâm ai cũng nghiến răng căm hận. Lệnh Hồ Xung này kính trọng huynh đài ở chỗ tính tình khoáng đạt, không kể đến hành vi bỉ ổi mới cùng nhau uống ba bát rượu lớn. Tình nghĩa chúng ta đến đây là hết. Đừng nói là hai hũ rượu ngon mà có đem hết đồ trân quý khắp thiên hạ đến xếp đống trước mặt cũng không thể mua được lòng tại hạ.

Soạt một tiếng hắn rút trường kiếm ra la lên:

- Điền Bá Quang! Bữa nay tại hạ lãnh giáo những cao chiêu về phép khoái đao của huynh đài.

Điền Bá Quang không rút đao ra chỉ lắc đầu mỉm cười đáp:

- Lệnh Hồ huynh! Kiếm thuật của quý phái thật là tuyệt diệu, nhưng Lệnh Hồ huynh còn nhỏ tuổi chưa đủ hỏa hậu. Bây giờ huy động đao kiếm thì Lệnh Hồ huynh không phải là đối thủ của Điền mỗ đâu.

Lệnh Hồ Xung nghĩ lại tối hôm ở trong sơn động và ngày ở trên lầu Túy Tiên đã cùng đối phương hai phen giao thủ, võ công mình quả còn kém gã xạ Nếu không dùng ngụy kế tìm những lời nói đưa đò để hạ màn thì đã mất mạng vào tay gã rồi.

Sau đó Lệnh Hồ Xung vẫn nghĩ cách đối phó với phép khoái đao của Điền Bá Quang và đã mấy lần thỉnh giáo sư phụ cùng sư nương. Nhưng ngày đó lúc tỷ đấu hiển nhiên Điền Bá Quang chưa trổ hết môn sở trường. Mấy tháng nay tuy hắn đã lần mò

để hiểu hơn về phép khoái đao của đối phương, song càng hiểu thì càng biết rõ mình còn kém xạ Điền Bá Quang bản hắn còn nhỏ tuổi chưa đủ hỏa hậu mà động đao kiếm không thể đối thủ với gã được là câu nói thiệt chứ không phải là chuyện khoác lác.

Lệnh Hồ Xung há phải là một tên vũ phu lỗ mãng, hắn nghe Điền Bá Quang nói vậy liền gật đầu đáp:

- Điền huynh nói vậy là đúng. Trong vòng mười năm nữa Lệnh Hồ Xung này không có cách nào giết được Điền huynh.

Rồi hắn tra gươm vào vỏ.

Điền Bá Quang cười ha hả nói:

- Ai biết thời vụ là người tuấn kiệt.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Lệnh Hồ Xung này là một tên vô danh tiểu tốt trên chốn giang hồ. Điền huynh không quản vất vả lên núi Hoa Sơn chắc không phải là lấy đầu tiểu đệ. Nhưng giữa đôi ta là địch chứ không phải là bạn.

Điền huynh có sai bảo điều gì tại hạ cũng không chịu đâu.

Điền Bá Quang cười nói:

- Lệnh Hồ huynh chưa nghe Điền mỗ nói gì đã cự tuyệt trước...

Lệnh Hồ Xung ngắt lời:

- Chính thế! bất luận Điền huynh bảo tại hạ làm gì tại hạ cũng nhất quyết không nghe. Nhưng tại hạ không chống lại được Điền huynh thì dưới chân đã bôi dầu sẵn để đánh bài chuồn thẳng.

Hắn nói xong lạng người một cái chuyển vào phía sau núi.

Không ngờ Lệnh Hồ Xung đã mau chân mà Điền Bá Quang còn mau lẹ hơn.

Lệnh Hồ Xung mới chạy được mấy trượng, Điền Bá Quang đã đứng chắn trước mặt.

Ta nên biết Điền Bá Quang lấy ngoại hiệu là "Vạn lý độc hành" khinh công gã cao thâm hiếm có trong võ lâm. Dĩ nhiên đao pháp của gã đã ghê gớm, song khinh công so với đao pháp còn tinh diệu hơn nhiều. Mấy chục năm nay gã hành hung tàn ác đã nhiều, những tay nghĩa hiệp bao phen tụ tập vây bắt mà thủy chung không đụng được đến lông chân gã, chỉ vì khinh công gã kỳ tuyệt.

Điền Bá Quang dang hai tay ra chắn lại, Lệnh Hồ Xung lập tức xoay mình, toan trở lại sườn núi phía trước để nhảy xuống. Nhưng hắn mới chạy được hơn mười bước liền bị Điền Bá Quang đuổi kịp.

Gã lại giơ tay ra ngăn chặn và nổi lên tràng cười khanh khách.

Lệnh Hồ Xung lùi lại ba bước rút kiếm ra la lên:

- Trốn không xong thì phải đánh nhau. Tại hạ có kêu người đến viện trợ, Điền huynh cũng đừng chê trách.

Điền Bá Quang cười đáp:

- Tôn sư là Nhạc tiên sinh nếu có tới đây thì lại đến lượt Điền mỗ xoa dầu vào chân cho trơn mà chạy. Nhưng Nhạc tiên sinh cùng Nhạc phu nhân lúc này còn ở Thiểm Đông cách đây ngoài năm trăm dặm, có chạy về cứu ứng cũng không kịp được. Còn sư đệ, sư muội của Lệnh Hồ huynh tuy là số đông nhưng vẫn không địch lại Điền mỗ. Vậy trai thời uổng mạng vô ích còn gái thời ha ha... ha ha...

Mấy tiếng cười gã tỏ ra không phải vì hảo ý.

Lệnh Hồ Xung trong lòng kinh hãi nghĩ thầm:

- Ngọn núi sám hối này cách tổng đàn phái Hoa Sơn khá xa dù mình có lớn tiếng hô hoán thì bọn sư muội cũng không tài nào nghe thấy. Huống chi Điền Bá Quang là tên dâm tặc hái hoa nổi tiếng. Nếu tiểu sư muội bị gã ngó thấy thì khi nào còn thoát được? Vậy dù ta có bị gã chém hàng muôn ngàn nhát cũng đành không dám hô hoán để tiểu sư muội bị Ô nhục.

Rồi hắn lẩm bẩm:

- Trời ơi! Nguy quá! Vừa rồi may mình chưa chạy thoát. Nếu không, Điền Bá Quang xuống tổng đàn phái Hoa Sơn tìm kiếm mình và tiểu sư muội hẳn chạm trán gã. Tiểu sư muội dung nhan nguyện thẹn hoa nhường mà lọt vào mắt tên dâm tặc hung ác này thì dù mình... có muốn thác cũng khôn bề chuộc tội.

Lệnh Hồ Xung vốn là tay giảo quyệt lại nhiều mưu trí. Hắn đảo mắt ngẫm nghĩ quyết định chủ ý:

- Bây giờ chỉ có cách dùng dằng với gã để làm hoãn binh. Sức mình không định nổi thì phải dùng mưu, cốt sao kéo dài thời gian cho đến khi sư phụ, sư nương trở về mới bình yên vô sự được.

Hắn nghĩ vậy liền nói:

- Thôi đành! Lệnh Hồ Xung này đánh không lại, trốn không thoát, kêu viện thủ cũng không được...

Hắn khoanh tay lại ra kiểu không cách nào để mặc đối phương muốn làm gì thì làm. Hắn đành phó thác thân mình cho số phận.

Điền Bá Quang cười nói:

- Lệnh Hồ huynh ơi! Lệnh Hồ huynh chớ hiểu lầm Điền mỗ mà cho là Điền mỗ đến đây để làm khó dễ với Lệnh Hồ huynh.

Thực ra vụ này rất có lợi cho Lệnh Hồ huynh và sau này Lệnh Hồ huynh nhất định sẽ thâm tạ Điền mỗ.

Lệnh Hồ Xung xua tay đáp:

- Điền huynh đã nổi tiếng là tay dâm tặc ác ôn, bất luận vụ này có lợi hại cho tại hạ đến đâu nhưng tại hạ quyết giữ mình trong sạch, bền lòng tự ái, nhất định không để chìm đắm vào dòng nước ô uế với Điền huynh đâu.

Điền Bá Quang cười hỏi:

- Điền mỗ đã nổi tiếng là tay đại đạo hái hoa. Lệnh Hồ huynh là chính nhân quân tử đệ nhất trong võ lâm và là đệ tử đáng quý nhất của Nhạc tiên sinh thì dĩ nhiên không thể chìm đắm vào dòng nước ô uế với Điền mỗ được. Nhưng đã có hôm nay thì sao lại có bữa trước làm chi?

Lệnh Hồ Xung hỏi lại:

- Cái gì là ngày nay và cái gì là ngày trước?

Điền Bá Quang cười đáp:

- Hôm ở trên lầu Túy Tiên thành Hành Dương, Lệnh Hồ huynh đã cùng Điền mỗ có tình đồng bàn cộng ẩm.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Ngày xưa Lưu Bị cùng tên đại gian hùng Tào Tháo ngồi với nhau uống rượu Thanh Mai nghị luận anh hùng trong thiên hạ thì truyện đồng bàn cộng ẩm có chi là lạ?

Điền Bá Quang nói:

- Trong viện Quần Ngọc núi Hành Sơn Lệnh Hồ huynh lại cùng Điền mỗ hưởng nhã thú "người đẹp" thì sao?

Lệnh Hồ Xung hừ một tiếng rồi đáp:

- Khi đó tại hạ đang bị thương được người cứu cho thoát chết phải tạm thời ở trong viện Quần Ngọc dưỡng thương sao lại nói

đến chuyện hưởng thú người đẹp được?

Điền Bá Quang cười nói:

- Nhưng Lệnh Hồ huynh đã cùng hai vị thiếu nữ đẹp như hoa chung chăn chung gối...

Lệnh Hồ Xung chấn động tâm thần lớn tiếng:

- Điền Bá Quang! Huynh đài nói năng thanh lịch một chút, Lệnh Hồ Xung này thanh danh trong trắng mà hai vị cô nương kia lại càng băng thanh ngọc khiết. Thế mà huynh đài buông lời ô uế thì tại hạ không lịch sự đâu.

Điền Bá Quang cười đáp:

- Bữa nay trước mặt Điền mỗ, Lệnh Hồ huynh lịch sự hay cũng bằng vô ích. Lệnh Hồ huynh muốn bảo vệ tiếng tăm thanh bạch cho phái Hoa Sơn thì hôm đó nên giữ lịch sự với hai cô nương kia mới đúng. Nhưng trước mặt các vị anh hùng phái Thanh Thành và phái Hành Sơn, Lệnh Hồ huynh cùng hai cô trùm chăn ngủ với nhau và hạ thủ làm đủ trò? Ha ha! Ha ha...

Lệnh Hồ Xung tức quá, vung chưởng tát đối phương đánh véo một cái.

Điền Bá Quang vừa cười vừa né tránh rồi nói:

- Vụ đó Lệnh Hồ huynh muốn cãi cũng không được đâu. Nếu hôm đó Lệnh Hồ huynh nằm trong chăn cùng giường mà không hành động càn rỡ khinh bạc với hai vị tiểu cô nương kia thì tại sao bây giờ các cô đang tương tư khổ sở vì Lệnh Hồ huynh?

Lệnh Hồ Xung bụng bảo dạ:

- Thằng cha này là một tên lãng tử vô liêm sỉ, bất cứ câu gì gã cũng dám tuôn ra lỗ miệng, mình còn dây dưa vô vị với gã thì còn phải nghe không biết bao nhiêu những lời trái tai. Hôm ở

lầu Túy Tiên gã trúng ngụy kế của mình là một điều kỳ sĩ đại nhục trong đời gã. âu là mình đem vụ đó ra để bịt miệng gã mới xong.

Lệnh Hồ Xung nghĩ vậy, tuy trong lòng tức giận vô cùng mà ngoài mặt lại tươi cười, nói:

- Tại hạ tưởng Điền huynh chẳng quản đường xa ngàn dặm đến núi Hoa Sơn vì việc gì, té ra là vâng lệnh sư phụ tức tiểu ni cô Nghi Lâm đem hai hũ rượu đến báo đáp tại hạ về cái ơn đã thu giùm y một tên đồ đệ giỏi giang. Ha ha! Ha ha!

Điền Bá Quang thẹn đỏ mặt lên rồi bình tĩnh lại nghiêm nghị nói:

- Hai hũ rượu đó đúng là hảo tâm của Điền mỗ. Có điều Điền mỗ đến núi Hoa Sơn quả có liên quan đến Nghi Lâm tiểu sư phụ.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Sư phụ là sư phụ, sao lại còn phân biệt tiểu sư phụ với đại sư phụ! Bậc đại trượng phu đã nói một lời bốn ngựa khôn theo. Chẳng lẽ Điền huynh không nhận lời ước? Nghi Lâm sư muội là một vị cao đồ của danh môn chính là phái Hằng Sơn. Điền huynh được một vị sư phụ như vậy là phúc đức nhiều lắm đó. Ha ha!

Điền Bá Quang tức quá, tay nắm chuôi đao những muốn rút ra động thủ, nhưng rồi gã lại cố nhịn, lạnh lùng nói:

- Lệnh Hồ huynh! Công phu ở tay chân Lệnh Hồ huynh không vào đâu mà công phu ở miệng lưỡi thì thật là lợi hại.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Đao kiếm quyền cước đã không địch nổi Điền huynh thì đành phải đánh giặc miệng chứ sao?

Điền Bá Quang nói:

- Đánh giặc miệng thì Điền mỗ đành chịu thua rồi. Bây giờ Lệnh Hồ huynh đi theo Điền mỗ.

Lệnh Hồ Xung thản nhiên đáp:

- Không đi đâu! Dù Điền huynh có giết tại hạ cũng không đi.

Điền Bá Quang hỏi:

- Lệnh Hồ huynh có biết Điền mỗ muốn đưa đi đâu không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Không cần biết. Lên trên trời cũng vậy, xuống đất cũng thế. Điền Bá Quang đi đâu thì Lệnh Hồ Xung nhất định không tới đó.

Điền Bá Quang từ từ lắc đầu nói:

- Điền mỗ đến mời Lệnh Hồ huynh đi gặp Nghi Lâm tiểu sư phụ.

Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi hỏi:

- Nghi Lâm sư muội lọt vào tay tên ác tặc này ư? Ngươi là kẻ ngỗ ngược phạm thượng dám vô lễ

với cả sư phụ mình chăng?

Điền Bá Quang tức giận nói:

- Tôn sư của Điền mỗ đã có người khác nói tất Lệnh Hồ huynh phải bở vía. Từ nay trở đi Lệnh Hồ huynh đừng đem Nghi Lâm tiểu sư phụ kéo cả vào một loạt.

Vẻ mặt dần dần hòa hoãn lại, gã nói tiếp:

- Nghi Lâm tiểu sư phụ ngày thương đêm nhớ Lệnh Hồ huynh. Điền mỗ cùng Lệnh Hồ huynh là chỗ bằng hữu, từ đây không dám có điều thất kính với y nữa. Lệnh Hồ huynh cứ yên tâm về điểm này.

Chúng ta đi thôi.

Lệnh Hồ Xung đáp ngay:

- Không đi! Nhất dịnh không đi! Ngàn lần không đi. Vạn lần không đi

Lệnh Hồ Xung Dùng Kế Hoãn Binh

Điền Bá Quang tủm tỉm cười mà không nói gì.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Huynh đài cười gì vậy? Võ công huynh đài thắng được tại hạ chuyện dĩ nhiên. Huynh đài muốn ỷ mình bản lãnh cao cường để bắt tại hạ xuống núi chăng?

Điền Bá Quang ôn tồn đáp:

- Điền mỗ tuyệt nhiên không có ý thù nghịch Lệnh Hồ huynh, dĩ nhiên không nghĩ đến chuyện đắc tội với tôn giá. Nhưng Điền mỗ đã cao hứng đến đây, tất không muốn cụt hứng mà bỏ về.

Lệnh Hồ Xung gay gắt:

- Điền Bá Quang! Đao pháp của huynh đài rất cao thâm, huynh đài muốn giết hay đả thương tại hạ thực chẳng khó gì, nhưng Lệnh Hồ Xung này thà chết chứ không chịu nhục. Cùng lắm là chịu mất mạng về tay huynh đài, còn chuyện huynh đài muốn bắt tại hạ xuống núi thì nhất định không được đâu.

Điền Bá Quang nghẹo đầu nghẹo cổ ngẫm nghĩ:

- Ngày trước lúc ở sơn động cũng như khi ở lầu Túy Tiên, mình cùng hắn hai phen giao thủ, quả nhiên thằng cha này dũng mãnh tuyệt luân, lại cực kỳ bướng bỉnh. Hắn đã chẳng biết sợ trời đất là gì thì chuyện hắn liều mạng là sự thực. Mình giết hắn thì chẳng khó gì nhưng muốn bắt hắn lại không phải chuyện dễ dàng.

Gã nghĩ vậy liền nói:

- Điền mỗ chịu lời ủy thác của người đến mời Lệnh Hồ Xung đi gặp Nghi Lâm tiểu sư phụ một chuyến, thực không có ý gì khác, mà sao Lệnh Hồ huynh chỉ tính đến chuyện liều mạng.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tại hạ đã không muốn làm việc gì thì đừng nói là Điền huynh mà cả đến sư phụ, sư nương, Ngũ nhạc minh chủ hay tối cao là đức hoàng đế cũng không tài nào min cưỡng được. Tại hạ nhất định không đi, vạn lần không đi, mười vạn lần không đi!

Điền Bá Quang nói:

- Lệnh Hồ huynh đã cố chấp như vậy Điền mỗ đành phải đắc tội mất rồi.

Soạt một tiếng! Gã rút đao ra cầm tay.

Lệnh Hồ Xung cũng nổi giận nói:

- Chưa nói đến chuyện động thủ, huynh đài mới có ý nghĩ bắt tại hạ đã là đắc tội rồi. Thôi thì ngọn núi sám hối dãy Hoa Sơn này bữa nay thành chôn xác Lệnh Hồ Xung.

Hắn hú lên một tiếng và cũng rút kiếm ra.

Điền Bá Quang thực tình không muốn giết Lệnh Hồ Xung, bụng bảo dạ:

- Thằng cha này thà chết chứ không chịu khuất phục, đối phó với hắn không phải chuyện dễ. Nếu mình động thủ dù không muốn giết hắn nhưng hắn cứ liều mạng thì thật bất lợi cho mình.

Bỗng hắn nghĩ ra được một kế, liền hỏi:

- Lệnh Hồ Xung! Điền mỗ cùng cùng Lệnh Hồ huynh đã không thù oán, hà tất phải tính đến chuyện liều mạng? Bây giờ chúng ta đánh cuộc, Lệnh Hồ huynh nghĩ sao?

Lệnh Hồ Xung mừng thầm trong bụng, tự nhủ:

- Đánh cuộc thì còn gì hay hơn nữa. Dù mình thua vẫn còn cãi lý được.

Hắn làm bộ nghiêm nghị hỏi lại:

- Đánh cuộc cái gì? Tại hạ thắng dĩ nhiên không phải đi rồi, mà có thua cũng chẳng đi đâu.

Điền Bá Quang tủm tỉm cười nói:

- Không ngờ khai sơn đệ tử phái Hoa Sơn lại sợ phép khoái đao của Điền Bá Quang một cách quá lố, sợ đến nỗi không dám đón tiếp ba chục chiêu.

Lệnh Hồ Xung sừng sộ nói:

- Sợ cái gì? Đón tiếp không được đến bị huynh đài chém một đao chết tươi cũng chẳng có chi là lạ.

Đừng nói 30 chiêu mà 300 chiêu tại hạ cũng vẫn đón tiếp như thường.

Điền Bá Quang dịu giọng:

- Lệnh Hồ huynh! Không phải Điền mỗ coi thường các hạ đâu, nhưng e rằng các hạ không chịu nổi 30 chiêu khoái đao là Điền mỗ vỗ đít đi ngay, không lôi thôi gì nữa. Nhưng nếu may mà Điền mỗ thắng được Lệnh Hồ huynh thì Lệnh Hồ huynh xuống núi theo Điền mỗ, đến gặp Nghi Lâm tiểu sư phụ.

Lệnh Hồ Xung xoay chuyển ý nghĩ rất mau. Hắn nhớ lại những đao pháp của Điền Bá Quang một lượt, bụng bảo dạ:

- Sau khi mình đầu với gã hai phen đã đem đao pháp của gã nghiên cứu không biết bao nhiêu lần, mình còn thỉnh giáo cả sư phụ, sư nương nữa. Bây giờ chỉ có việc tự vệ chẳng lẽ không chống nổi 30 chiêu của gã ư?

Quyết định rồi Lệnh Hồ Xung lên tiếng quát:

- Được rồi! Tại hạ đón tiếp 30 chiêu của huynh đài.

Đoạn hắn rút kiếm tấn công liền.

Hắn ra chiêu "Hữu phụng lai nghi" trong Hoa Sơn kiếm pháp. Lưỡi kiếm rung động bật lên những tiếng vo vọ Lập tức Điền Bá Quang bị làn kiếm quang dầy đặc chụp xuống.

Điền Bá Quang cất tiếng khen:

- Hảo kiếm pháp!

Gã vung đao gạt đi, lùi lại một bước.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Một chiêu rồi!

Tiếp theo hắn ra chiêu "Thương tùng nghênh khách" để tấn công.

Điền Bá Quang lại khen:

- Hảo kiếm pháp!

Gã biết chiêu này còn ẩn dấu những chiêu tiếp theo, không dám vung đao đỡ gạt mà nghiêng người lướt chân đi tránh khỏi.

Cách né tránh này thực ra không phải một chiêu nhưng Lệnh Hồ Xung cũng hô lớn:

- Hai chiêu rồi.

Hắn không dừng tay chút nào lại phóng chiêu ra.

Lệnh Hồ Xung đánh năm chiêu liền, Điền Bá Quang hoặc đỡ gạt hoặc né tránh, thủy chung vẫn không chịu phản kích.

Lệnh Hồ Xung đếm đến số 5 toan ra chiêu thứ 6 đưa lưỡi kiếm từ dưới hớt lên trên thì Điền Bá Quang quát to một tiếng vung đao chém xuống.

Lúc đao kiếm sắp chạm nhau, Lệnh Hồ Xung vội hạ thấp

thanh trường kiếm xuống.

Điền Bá Quang lại quát:

- Chiêu thứ 6, chiêu thứ 7, chiêu thứ 8, chiêu thứ 9, chiêu thứ 10.

Cứ miệng đếm một chiêu thì tay chém một nhát. Gã đếm năm chiêu thanh cương đao bổ xuống năm lần mà chiêu số vẫn không biến đổi cứ nhằm thẳng đầu chém tới.

Những chiêu đao này sức nặng ngang nhau. Đao thứ 6 lại chém xuống Lệnh Hồ Xung cảm thấy toàn thân bị kình lực trên đao của đối phương uy hiếp tưởng chừng hơi thở cũng không thông. Hắn cố sức vung kiếm lên gạt.

"Choang" một tiếng rùng rợn! Đao kiếm chạm nhau, cánh tay tê nhức để rớt thanh trường kiếm xuống đất. Điền Bá Quang lại chém một đao thứ 7.

Lệnh Hồ Xung nhắm mắt lại, không nói gì nữa.

Điền Bá Quang cười khanh khách hỏi:

- Chiêu thứ mấy rồi?

Lệnh Hồ Xung mở mắt ra đáp:

- Đao pháp của Điền huynh cố nhiên cao cường hơn tại hạ, cả nội kình ở cánh tay cũng mạnh gấp mấy. Lệnh Hồ Xung này không phải là địch thủ của huynh đài.

Điền Bá Quang cười nói:

- Vậy thì đi thôi!

Lệnh Hồ Xung lắc đầu buông thõng:

- Không đi!

Điền Bá Quang sa sầm nét mặt hỏi:

- Lệnh Hồ huynh! Điền mỗ sở dĩ kính trọng Lệnh Hồ huynh là

ở chỗ Lệnh Hồ huynh cũng nam tử hán, cũng đại trượng phu, nói rồi thủ tín. Bây giờ Lệnh Hồ huynh chịu thua trong vòng 30 chiêu sao còn hối hận?

Lệnh Hồ Xung cãi:

- Tại hạ không tin rằng trong vòng 30 chiêu huynh đài đã thủ thắng. Bây giờ tại hạ bị thua là sự thực, nhưng tại hạ có nói là hễ thua là theo huynh đài xuống núi đâu? Tại hạ nói thế bao giờ?

Điền Bá Quang nghĩ lại thì câu đó tự gã đề nghị ra chứ Lệnh Hồ Xung quả là chưa nói. Gã liền khoa đao cười lạt nói:

- Trong họ của các hạ có chữ Hồ là cáo, quả nhiên tên đúng với sự thật, Lệnh Hồ huynh không nói thế thiệt, nhưng tính sao đây?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Vừa rồi tại hạ có thua huynh đài là thua ở chỗ kém sức chứ trong lòng không phục. Huynh đài hãy chờ tại hạ nghỉ một lúc rồi chúng ta lại tỷ đấu.

Điền Bá Quang nói:

- Được lắm! Điền mỗ sẽ làm cho Lệnh Hồ huynh phải tâm phục khẩu phục là chịu thua.

Gã ngồi xuống phiến đá bắt chéo tay, cười hì hì ngó Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung tự nghĩ:

- Tên ác tặc này nhất định đòi mình theo gã xuống núi, không hiểu có gian kế gì? Gã bảo là đi gặp Nghi Lâm sư muội chi chi đó nhất định không phải thực tình. Gã không phải là đồ đệ chân chính của Nghi Lâm sư muội, huống chi nàng là một vị nữ ni đạ xuất gia thanh tu ở phái Hằng Sơn. Giới luật phái này vô cùng nghiêm khắc thì sao nàng lại đi đôi với tên đại đạo chuyên

nghề bẻ hoa nổi tiếng ác này?

Bây giờ mình cứ để gã quấn quít hoài thì làm sao thoát thân được?

Hắn nghĩ lại vừa rồi Điền Bá Quang chém liền sáu đao thì đao pháp tầm thường, chỉ có uy lực cực kỳ mãnh liệt, không biết làm thế nào phá giải được?

Hắn tự nhủ:

- Mình chỉ cần làm sao chiết giải được một đao thì việc chống đở 30 đao cũng chẳng khó gì.

Đột nhiên Lệnh Hồ Xung động tâm bụng bảo dạ:

- Đêm trước trong khu hoang sơn, Mạc Đại tiên sinh đã dùng sức mạnh hạ sát Đại tung dương thủ Phí Bân. Kiếm pháp phái Hành Sơn cũng linh diệu khôn lường, mình có thể đối phó với Điền Bá Quang bằng kiếm pháp đó là không chịu thuạ Trên vách đá hậu động kia có khắc nhiều thứ tuyệt chiêu của Hành Sơn kiếm pháp. Ta tới đó học lấy ba bốn chục chiêu là có thể cùng Điền Bá Quang quyết sống mái. Rồi hắn lại lẩm bẩm:

- Hành Sơn kiếm pháp tinh diệu vô cùng thì trong khoảnh khắc làm sao mà học được ngay? Thiệt là mình nghĩ vơ nghĩ vẩn.

Điền Bá Quang thấy trong chớp mắt mà nét mặt Lệnh Hồ Xung biến đổi mấy lần, chợt lộ vẻ mừng thầm trong khóe mắt, chợt đã buồn thiu. Gã liền cười hỏi:

- Lệnh Hồ Xung! Các hạ đã nghĩ ra được ngụy kế gì để phá giải đao pháp của Điền mỗ chưa?

Lệnh Hồ Xung nghe gã nhấn mạnh hai chữ "ngụy kế" bất giác nổi hung lớn tiếng:

- Muốn phá đao pháp của huynh đài tại hạ bất tất phải dùng

ngụy kế chi hết. Huynh đài ở đây mồm năm miệng mười rất là huyên náo khiến cho tại hạ rối ruột phiền lòng không thể ngưng thần tĩnh trí được. Tại hạ vào trong sơn động kia để ngẫm nghĩ một chút. Huynh đài đừng theo vào quấy nhiễu nữa.

Điền Bá Quang cười nói:

- Lệnh Hồ huynh cứ vào đó mà nghĩ cho mệt xác Điền mỗ không vào quấy rối đâu.

Lệnh Hồ Xung nghe gã nói to mấy tiếng "nghĩ cho mệt xác" thì mắng thầm một tiếng rồi tiến vào sơn động.

Lệnh Hồ Xung thắp cây đèn lên chuồn vào hậu động đến thẳng chỗ vách đá khắc đồ hình về Hành Sơn kiếm pháp để quan sát. Hắn thấy những đường kiếm biến ảo phi thường. Nếu không chính mắt trông thấy thì chẳng bao giờ tin được trên thế gian lại có những kiếm chiêu kỳ ảo, biến chuyển đột ngột đến thế.

Hắn nghĩ bụng:

- Chỉ trong khoảnh khắc mà muốn học cho hiểu thấu thì bất luận là kiếm pháp gì cũng không thể được. Bây giờ mình chỉ lựa ít chiêu cổ quái ly kỳ, biến ảo vô thường nhất học cho thuộc lòng để ra loạn đả loạn đấu với gã may ra đánh gã không kịp trở tay cũng chưa biết chừng.

Lệnh Hồ Xung nghĩ vậy rồi vừa coi vừa ghi nhớ. Tuy hắn thấy những chiêu Hành Sơn kiếm pháp đều bị đối phương phá giải nhưng chắc Điền Bá Quang chưa biết phép phá giải này nên hắn không đem lòng úy kỵ.

Lệnh Hồ Xung một mặt ghi nhớ, một mặt lấy tay nào trỏ nào vạch. Hắn mới học được hơn hai chục chiêu biến hóa mà đã mất quá nửa giờ.

Bỗng nghe thanh âm Điền Bá Quang ở ngoài động vọng vào:

- Lệnh Hồ huynh! Nếu Lệnh Hồ huynh không ra thì Điền mỗ phải xông vào đó.

Lệnh Hồ Xung cầm kiếm nhảy ra la lên:

- Được rồi! Bây giờ tại hạ lại tiếp huynh đài hai chục chiêu nữa.

Điền Bá Quang cười hỏi:

- Lần này Lệnh Hồ huynh lại thua thì sao?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Nào phải thua một hai lần mà đã nhiều lần lắm rồi. Bây giờ có thua thêm lẫn nữa cũng không sao.

Hắn chưa dứt lời thì thanh trường kiếm trong tay đã phóng ra như gió táp mưa sa, bảy chiêu liền một lúc. Cả bảy chiêu này hắn mới học được theo đồ hình trên vách đá hậu động. Thiệt là những chiêu biến ảo đến cùng cực.

Điền Bá Quang không ngờ kiếm pháp phái Hoa Sơn lại thiên biến vạn hóa đến thế khiến cho gã chân tay luống cuống cứ phải lùi hoài.

Đến chiêu thứ mười mấy gã nghĩ thầm:

- Kiếm pháp thằng cha này biến ảo đột ngột một cách bất ngờ mà mình cứ đỡ hoài thì e rằng trong chớp mắt là để hắn phá giải được ba chục chiêu.

Gã liền hú lên một tiếng, vung đao phản kích. Luồng đao của gã cực kỳ hùng hậu khiến cho kiếm pháp của Lệnh Hồ Xung tuy biến hóa khôn lường mà khó bề thi triển.

Lệnh Hồ Xung đấu đến chiêu thứ 19 thì thanh trường kiếm của hắn bị lưỡi đao của Điền Bá Quang hất văng đi. Hắn lùi lại hai bước la lên:

- Điền huynh chỉ thắng ở tại sức mạnh chứ không phải ở đao pháp. Lần này tại hạ đấu thua mà vẫn không phục. Điền huynh để tại hạ vào trong kia ngẫm nghĩ một lúc rồi ra đấu thêm ba chục chiêu nữa.

Điền Bá Quang cười nói:

- Hiện giờ lệnh sư còn ở cách đây ngoài năm trăm dặm. Lão gia đang đi kiếm tông tích Điền mỗ, phải mười ngày hay nửa tháng nữa chưa chắc đã về đến núi Hoa Sơn. Vậy cái kế hoãn binh của Lệnh Hồ huynh chẳng ích gì đâu!

Lệnh Hồ Xung nói:

- Nếu trông vào sư phụ trở về để thu thập Điền huynh thì đâu phải là anh hùng hảo hán? Tại hạ mắc trọng bệnh lâu ngày mới khỏi, không đủ khí lực, nên Điền huynh chiếm được tiện nghị Nếu tỷ đấu toàn bằng chiêu số chẳng lẽ tại hạ không đỡ nổi 30 chiêu ư?

Điền Bá Quang cười nói:

- Điền mỗ không mắc lừa Lệnh Hồ huynh đâu. Thắng bằng nội lực cũng được. Ai thắng la thắng, bại là bại, còn tranh thắng bằng lỗ miệng thì ăn thua gì?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Được rồi! Điền huynh hãy chờ đó. Đã là nam tử trượng phu thì đừng sợ. Dù Điền huynh xuống núi chạy trốn, Lệnh Hồ Xung này cũng không rượt theo đâu.

Điền Bá Quang cười ha hả lùi lại hai bước ngồi xuống phiến đá.

Lệnh Hồ Xung quay vào hậu động nghĩ thầm:

- Điền Bá Quang đã đả thương Địa Tuyệt đạo trưởng phái Thái Sơn, rồi đấu với Nghi Lâm sư muội. Vừa rồi mình mới

dùng kiếm pháp phái Hành Sơn để đấu với gã, vị tất gã đã hiểu võ công của phái Tung Sơn.

Thế rồi hắn chạy vào vách đá coi võ công phái Tung Sơn, học được hơn chục chiêu xong bụng bảo dạ:

- Còn đến mười mấy tuyệt chiêu phái Hành Sơn vừa rồi mình chưa sử dụng. Bây giờ mình đem xen kẽ vào với kiếm pháp phái Tung Sơn, đồng thời cho ra vài chiêu kiếm pháp bản môn một cách đột ngột, không chừng mình sẽ làm cho gã phải đầu nhức mắt hoa.

Nghĩ thế rồi không chờ Điền Bá Quang hô hoán đã chạy ra ngoài động để tỷ đấu. Những kiếm chiêu của hắn lần này chợt là võ công phái Tung Sơn, chợt đổi sang phái Hành Sơn gặp lúc khẩn yếu hắn lại thi triển tuyệt chiêu của phái Hoa Sơn.

Điền Bá Quang không ngớt la:

- Lạ quá! Lạ quá!

Nhưng đến chiêu thứ 22, gã tiến lên ba bước chí được mũi đao vào cổ họng Lệnh Hồ Xung, bức bách hắn phải buông kiếm chịu thua.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Lần đầu tại hạ chỉ tiếp được mười chiêu, sau ngồi nghĩ một lúc liền đỡ được 18 chiêu. Lại nghĩ lúc nữa đã chống được 21 chiêu. Điền huynh! Như vậy Điền huynh đã sợ chưa?

Điền Bá Quang cười đáp:

- Điền mỗ còn sợ cóc gì?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tại hạ mà tịnh tâm suy nghĩ thì chỉ vài lần nữa là chống đủ 30 chiêu. Nếu còn tiếp tục suy luyện thêm sẽ có thể chuyển bại thành thắng. Khi đó dù tại hạ không giết Điền huynh thì cuộc

mưu đồ há chẳng hỏng bét?

Điền Bá Quang cười đáp:

- Điền mỗ phiêu bạt giang hồ, trong những người đối thủ thì Lệnh Hồ huynh là tay đa trí hơn hết, nhưng đáng tiếc võ công Lệnh Hồ huynh lại kém xa Điền mỗ xa quá. Dù Lệnh Hồ huynh có tiến bộ thần tốc đến đâu mà muốn trong vài giờ thắng lại được Điền mỗ thì trong thiên hạ quyết chẳng bao giờ có chuyện lạ đó được.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Lệnh Hồ Xung này phiêu bạt giang hồ, trong những tay đối thủ thì Điền huynh là người lớn mật càn rỡ hơn hết. Tuy đã thấy Lệnh Hồ Xung này càng đánh càng mạnh mà vẫn không trốn chạy. Trong thiên hạ thật khó mà tìm được người như vậy! Điền huynh hãy ngồi chơi, tại hạ suy luận một lúc.

Điền Bá Quang cười nói:

- Xin tùy tiện.

Lệnh Hồ Xung từ từ đi vào hậu động. Tuy miệng hắn ba hoa ra vẻ mặt thản nhiên mà kỳ thực trong

bụng lo lắng khôn xiết. Hắn tự hỏi:

- Thằng cha này đến Hoa Sơn phải chăng có dự trù một âm mưu gì ghê gớm? Gã đã biết sư phụ mình đang kiếm gã để trừ diệt mà sao còn rảng rang đến đây tỷ võ với mình? Gã kiếm chế được mình dù không hạ sát tất điểm huyệt để mình không nhúc nhích được mới phải. Thế mà gã lại tha hết lần này đến lần khác là có dụng ý gì?

Trong lòng Lệnh Hồ Xung vẫn thắc mắc Điền Bá Quang phen này lên núi Hoa Sơn là có một vụ âm mưu khủng khiếp, nhưng hắn nghĩ mãi không sao hiểu được đối phương có âm mưu gì

hắn tự nhủ:

- Bất luận Điền Bá Quang có mưu đồ gì hay không, ta cũng phải tận tâm kiệt lực chiến đấu đến cùng. Nếu có cơ hội ta phóng kiếm đâm chết gã cũng chẳng hề chi.

Quyết định rồi, Lệnh Hồ Xung tiến vào chỗ hình trên vách đá.

Lần này hắn dụng tâm ghi nhớ những chiêu cực kỳ tàn độc.

Lệnh Hồ Xung ra khỏi động thì trời đã sáng rõ. Trong lòng hắn quyết tâm giết người mà ngoài mặt vẫn niềm nở nói:

- Điền huynh ơi! Điền huynh giá lâm tệ địa, tiểu đệ không tỏ hết được tình địa chủ thật áy náy vô cùng. Sau cuộc tỷ võ này, bất luận ai thắng ai bại, tiểu đệ cũng mời Điền huynh nếm một chút thổ sản của bản sơn.

Điền Bá Quang đáp:

- Đa tạ Lệnh Hồ huynh.

Lệnh Hồ Xung lại cười nói:

- Ngày sau tại hạ xuống núi nếu còn gặp Điền huynh và mở cuộc tỷ đấu thì nên quyết một trận sống mái, đừng có làm như bữa nay đem chiêu số ra mà đánh cuộc hơn thua.

Điền Bá Quang cười nói:

- Được người bạn như Lệnh Hồ huynh mà giết đi thi thật là đáng tiếc. Nhưng nếu Điền mỗ mà không giết, võ công Lệnh Hồ huynh tiến triển thần tốc rồi có ngày kiếm pháp cao thâm hơn Điền mỗ thì khi đó Lệnh Hồ huynh chẳng khi nào nhiêu dung một tên đại đạo hái hoa.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Chính thế! Thật khó mà được cơ hội mài dũa võ công như bữa nay Điền huynh! tiểu đệ tiến chiêu đây, xin Điền huynh chỉ

giáo cho.

Điền Bá Quang cười nói:

- Không dám. Xin mời Lệnh Hồ huynh!

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Tiểu đệ càng nghĩ càng cảm thấy mình không phải là đối thủ của Điền huynh.

Hắn chưa dứt lời đã phóng kiếm đâm tới. Mũi kiếm còn cách Điền Bá Quang chừng ba thước, hắn đưa chéo sang mé tả đâm mạnh tới. Điền Bá Quang vung đao lên gạt.

Lệnh Hồ Xung không chờ cho đao kiếm đụng nhau, đột nhiên đâm vào hạ bộ đối phương. Chiêu này vừa mãnh liệt vừa hiểm độc vô cùng.

Điền Bá Quang giật mình kinh hãi, tung mình nhảy vọt lên cao.

Lệnh Hồ Xung thừa thế chém luôn ba nhát mà nhát nào cũng vận dụng hết sức bình sinh nhằm đâm vào những huyệt trọng yếu.

Điền Bá Quang đã mất tiên cơ, lâm vào thế kém. Gã vung đao đỡ Đông gạt Tây.

Bỗng nghe đánh "roạt" một tiếng. Mũi kiếm Lệnh Hồ Xung nhằm đâm vào vế đùi bên phải Điền Bá Quang, xuyên thủng ống quần gã. Kiếm thế thần tốc phi thường, nhưng còn cách da thịt Điền Bá Quang

không đầy một tấc.

Điền Bá Quang vung quyền đánh binh một cái, Lệnh Hồ Xung ngã lăn lông lốc.

Gã cười nói:

- Lệnh Hồ huynh toàn sử dụng những chiêu ác độc muốn giết

Điền mỗ như vậy là phép rèn luyện võ công đấy ư?

Lệnh Hồ Xung đứng phắt dậy cười đáp:

- Bất luận tiểu đệ làm gì thì làm, chung qui vẫn không đụng đến một sợi lông của Điền huynh.

Hắn nhủ thầm trong bụng:

- Bây giờ ngươi đã không giết ta thì ta cũng chẳng cần để ý đến sự yên nguy cho bản thân, ta chỉ công chứ không chịu thủ, tất phải chiếm được tiện nghi.

Hắn vừa cười hì hì vừa chạy lại nói:

- Quyền bên trái của Điền huynh cũng mạnh khiếp!

Điền Bá Quang cười nói:

- Xin lỗi Lệnh Hồ huynh.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Tiểu đệ e rằng Điền huynh đã đánh gãy hai xương sườn của tiểu đệ rồi cũng chưa biết chừng.

Hắn đi gần tới nơi đột nhiên xoay tay phóng kiếm đâm tới.

Chiên này thật là bất ngờ. Nó là tuyệt chiêu của phái Hằng sơn.

Điền Bá Quang đang giật mình kinh hãi thì mũi kiếm đối phương đâm tới bụng dưới y không đầy vài tấc. Gã hoang mang phải lăn người đi để tránh.

Lệnh Hồ Xung từ trên đánh xuống đâm liền bốn kiếm.

Điền Bá Quang bị đánh rất rát gã hoang mang vô cùng coi chừng chỉ mấy chiêu nữa là đối phương đâm được gã như đóng đinh xuống đất.

Không ngờ Điền Bá Quang đột nhiên phóng chân trái đá phốc vào cổ tay Lệnh Hồ Xung. Tiếp theo gã phóng chân phải theo

thế "Uyên ương liên hoàn" trúng vào bụng dưới hắn.

Lệnh Hồ Xung Mấy Lần Bại Trận

Thanh trường kiếm trong tay Lệnh Hồ Xung bị tuột ra, hắn ngã ngửa xuống đất.

Điền Bá Quang đứng phắt dậy nhảy xổ đến trước kề đao vào cổ đối phương cười lạt hỏi:

- Kiếm pháp của Lệnh Hồ huynh tàn độc quá, suýt nữa Điền mỗ mất mạng. Lần này Lệnh Hồ huynh đã chịu phục chưa?

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Dĩ nhiên là không phục. Chúng ta chỉ nói tỷ đao kiếm mà Điền huynh lại sử cả quyền cước thì những chiêu số này tính thế nào đây?

Điền Bá Quang buông đao xuống cười lạt đáp:

- Dù tính cả những chiêu quyền cước cũng chưa đủ ba chục kia mà!

Lệnh Hồ Xung tức giận nhảy lên hỏi:

- Trong ba chục chiêu, Điền huynh đả bại được tại hạ vì võ công cao thâm hơn có chi là lạ?

Điền huynh muốn giết tại hạ thì cứ việc hạ thủ, sao lại ra chiều khinh bỉ tại hạ? Điền huynh vui thích thì cứ việc mà cười, sao lại cười lạt.

Điền Bá Quang lùi lại một bước đáp:

- Lệnh Hồ huynh trách mắng tại hạ như vậy là phải. Điền mỗ quả có lỗi thực.

Gã chắp tay nói tiếp:

- Điền mỗ thành thực tạ lỗi, xin Lệnh Hồ huynh tha thứ cho.

Lệnh Hồ Xung sửng sốt. Hắn không ngờ Điền Bá Quang đại thắng có thừa mà lại xin lỗi. Hắn liền chắp tay đáp lễ nói:

- Không dám

Rồi hắn tự hỏi:

- Con người khúm núm tất có chuyện cầu cạnh. Gã tỏ vẻ kính trọng mình là có dụng ý gì?

Hắn nghĩ mãi không ra liền đánh bạo hỏi thẳng:

- Điền huynh! Lệnh Hồ Xung này có điều chưa rõ. Chẳng hay Điền huynh có thẳng thắn cho biết được chăng?

Điền Bá Quang cười đáp:

- Điền Bá Quang này chẳng có chuyện gì là không dám nói với người tạ Cả những vụ gian dâm đạo tặc, phóng hỏa giết người, kẻ khác đều dấu diếm chối cãi, nhưng Điền mỗ đã làm là nói, cần gì phải phủ nhận?

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Thật là một trang hảo hán.

Điền Bá Quang cũng cười đáp.

- Điền mỗ không dám nhận hai chữ "hảo hán" chỉ làm sao nói vậy mà thôi.

Lệnh Hồ Xung cười khểnh khệch nói:

- Trên chốn giang hồ thật khó mà tìm được một nhân vật như Điền huynh. Điền huynh ơi! Điền huynh dùng thâm mưu đánh lạc đường sư phụ tại hạ xa rời núi Hoa Sơn rồi đến đây bảo tại hạ cùng đi. Tại hạ xin hỏi thật: Điền huynh đưa tại hạ đi đâu và mưu đồ chuyện gì?

Điền Bá Quang đáp:

- Điền mỗ đã nói rõ là mời Lệnh Hồ huynh đến hội diện cùng Nghi Lâm tiểu sư thái để thỏa lòng mong nhớ của y.

Lệnh Hồ Xung lắc đầu nói:

- Chuyện này thật ly kỳ quái đản! Lệnh Hồ Xung nào phải đứa con nít lên ba mà có thể tin được?

Điền Bá Quang cũng tức mình văng tục:

- Điền mỗ kính trọng Lệnh Hồ huynh là anh hùng hảo hán mà Lệnh Hồ huynh lại coi Điền mỗ như hạng đê hèn vô liêm sỉ. Điền mỗ nói thế sao Lệnh Hồ huynh lại không tin? Chẳng lẽ miệng Điền mỗ thốt ra không phải tiếng loài người mà là rắm chó chăng? Nếu Điền mỗ sai lời thì không bằng loài chó lợn.

Lệnh Hồ Xung thấy gã có vẻ rất chân thành hắn chẳng thể không tin được, song không khỏi lấy làm kỳ hỏi lại:

- Chuyện Điền huynh bái Nghi Lâm làm sư phụ chẳng qua là chuyện đùa nào phải sự thực. Thế thì sao Điền huynh lại vì y mà chẳng quản xa xôi ngàn dặm đến đây cầu tại hạ xuống núi?

Điền Bá Quang bẽn lẽn đáp:

- Dĩ nhiên bên trong còn có chuyện khác. Bản lãnh y kém cỏi như vậy thì làm sư phụ Điền mỗ thế nào được.

Lệnh Hồ Xung động tâm nghĩ thầm:

- Về chữ tình thật khó nói quá. Nghi Lâm tiểu sư muội dong nhan xinh đẹp thanh nhã thoát tục.

Hay là Điền Bá Quang đối với y đã nổi một phen tình dục rồi sinh lòng yêu dấu?

Hắn nghĩ vậy liền hỏi:

- Phải chăng Điền huynh xiêu lòng vì Nghi Lâm tiểu sư thái mà sửa đổi lỗi xưa không làm chuyện gian dâm phụ nữ nhà

lương thiện nữa?

Điền Bá Quang lắc đầu đáp:

- Lệnh Hồ huynh đừng nghĩ vớ vẩn. Làm gì có chuyện đó?

Lệnh Hồ Xung bụng bảo dạ:

- Mấy bữa trước đây ở trong thành Trường An, gã còn làm hại con gái Trang chúa Thiên Cân trang là Hoa Quyền chịu nhục tự tử. Một tên đại đạo, tội ác chồng chất như non, khi nào lại đổi lỗi quay về lương thiện được?

Hắn nghĩ vậy liền giục:

- Trong vụ này còn có sự tình gì, mong Điền huynh nói rõ cho hay.

Điền Bá Quang đáp:

- Đây là một chuyện Điền Bá Quang đã gặp vận xui, Lệnh Hồ huynh bất tất căn vặn làm chỉ Nói tóm lại nếu Điền mỗ không mời được Lệnh Hồ huynh xuống núi thì sau một tháng sẽ bị chết thảm không bút nào tả xiết.

Lệnh Hồ Xung cực kỳ kinh hãi, nhưng ngoài mặt vẫn thản nhiên, hờ hững hỏi:

- Trong thiên hạ làm gì có chuyện đó?

Điền Bá Quang liền cởi áo để hở ngực ra trỏ vào hai chấm dưới vú đáp:

- Điền mỗ bị người hạ độc thủ mà là kịch độc. Họ bức bách Điền mỗ đi mời Lệnh Hồ huynh đến với Nghi Lâm tiểu sư thái. Nếu không thỉnh được Lệnh Hồ huynh thì chỉ sau một tháng là hai chấm đỏ này sẽ nưng thành mủ. Tình trạng đó kéo dài thì da thịt toàn thân sẽ rữa nát không còn cách nào cứu trị được. Sau đó ba năm sáu tháng mới nát cả người ra mà chết.

Gã nói câu này rồi vẻ mặt rất nghiêm trọng, đổi giọng sắc

bén:

- Lệnh Hồ huynh! Điền mỗ nói thật không phải để Lệnh Hồ huynh biết rõ tình hình. Bất luận Lệnh Hồ huynh kiên quyết đến mức nào, Điền mỗ cũng phải mời Lệnh Hồ huynh đi bằng được. Nếu Lệnh Hồ huynh nhất định không đi thì Điền Bá Quang này bất luận thủ đoạn nào cũng phải dùng tới. Bình nhật Điền mỗ đã không từ bất cứ một tội ác nào.

Lệnh Hồ Xung nghĩ thầm:

- Gã nói vậy là thật tình. Ta chỉ cần tìm cách khỏi xuống núi là xong. Sau một tháng chất độc trong người gã phát tác, tự nhiên sẽ trừ khử được một tên ác tặc thế gian, mình bất tất phải hạ thủ.

Lệnh Hồ Xung nghĩ vậy liền nghiêm trang hỏi:

- Không hiểu vị cao thủ nào đã hạ thủ tàn nhẫn Điền huynh như vậy? Điền huynh trúng phải chất độc gì? Không chứng còn có cách khác giải trừ được cũng nên.

Điền Bá Quang hậm hực đáp:

- Bất tất nói tới kẻ hạ độc làm chi nữa. Lệnh Hồ huynh! Nếu Điền mỗ không mời được Lệnh Hồ huynh thì dĩ nhiên mình phải chết mà Lệnh Hồ huynh cũng chẳng được yên lành.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Cái đó đã hẳn. Nhưng Điền huynh phải làm cho tại hạ tâm phục mới được. Tại hạ nghĩ rằng tìm được người võ công như Điền huynh không phải chuyện dễ dàng. Nếu cần thì tại hạ đi theo Điền huynh xuống núi cũng có thể được. Điền huynh hãy ngồi chờ đây để tại hạ vào trong động suy luận một lúc.

Lệnh Hồ Xung vừa đi vừa tự hỏi:

- Ngày trước mình đã hai phen giao thủ với gã mà lần nào

cũng chiết thủ được ngoài ba chục chiêu.

Sao hôm nay lại thoái bộ dữ vậy? Chẳng lần nào chống được ngoài 30 chiêu nghĩa là làm sao?

Hắn trầm ngâm một lúc, chợt nhớ ra điều gì miệng lẩm bẩm:

- Phải rồi! Ngày ấy mình nóng lòng cứu Nghi Lâm sư muội, nên cứ liều mình với gã không nghĩ gì đến chuyện chiết giải 30 hay 40 chiêu. Hôm nay miệng mình không ngớt đếm số chiêu thức và trong bụng chỉ nghĩ làm thế nào chống đủ 30 chiêu. Đã phân tâm như vậy thì dĩ nhiên kiếm pháp phải giảm sút.

Lệnh Hồ Xung hỡi Lệnh Hồ Xung! Sao ngươi hồ đồ đến thế?

Hắn nghĩ ra điểm này rồi cảm thấy tinh thần phấn khởi, liền đi vào hậu động nghiên cứu võ công trên vách đá.

Lần này hắn coi đến "Thái sơn kiếm pháp".

Kiếm pháp này sở trường về chiêu thức trầm trọng vững vàng. Trong một giờ hay mấy khắc thì vô luận thế nào cũng chẳng thể học tới chỗ tinh thâm được. Hơn nữa Lệnh Hồ Xung không ưa những đường kiếm rộng lớn chậm chạp.

Lệnh Hồ Xung coi một lúc rồi toan bỏ đi chỗ khác, bỗng hắn ngó tới bức đồ hình họa phá giải những chiêu số của "Thái sơn kiếm pháp". Bản tính nhanh nhẹn, tò mò, hắn càng coi càng say mê, quên cả thời khắc.

Lệnh Hồ Xung coi tới lúc Điền Bá Quang không nhẫn nại được nữa, gã cất tiếng hô hoán, Lệnh Hồ Xung mới ra cùng gã tái diễn cuộc tỷ đấu.

Lần này Lệnh Hồ Xung khôn ngoan, không đếm chiêu số, cứ vung tít thanh trường kiếm nhằm Điền Bá Quang mà tấn công.

Điền Bá Quang thấy Lệnh Hồ Xung phóng ra những chiêu kiếm liên miên vô tận, đồng thời gã nhận xét mỗi lần Lệnh Hồ

Xung vào động trở ra là lại có nhiều chiêu số mới lạ nên gã không dám coi thường.

Hai người cùng ra chiêu rất mau lẹ. Chỉ trong chớp mắt đã chiết giải không biết bao nhiêu chiêu số.

Đột nhiên Điền Bá Quang tiến lên một bước, hạ thủ chớp nhoáng nắm được cổ tay Lệnh Hồ Xung. Gã xoay mũi kiếm cho trỏ vào yết hầu đối phương. Giả tỷ gã phóng về phía trước chút nữa là thanh trường kiếm sẽ xuyên qua cổ họng Lệnh Hồ Xung.

Nhưng gã dừng lại quát lên:

- Lệnh Hồ huynh thua rồi!

Lệnh Hồ Xung cổ tay đau quá, song miệng vẫn cãi:

- Điền huynh thua đấy chứ!

Điền Bá Quang hỏi:

- Sao Điền mỗ lại thua được?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Vì đã tới chiêu thứ 32.

Điền Bá Quang không chịu:

- Lệnh Hồ huynh có đếm lên tiếng đâu?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tại hạ không đếm ra miệng nhưng đã tính nhẩm trong bụng rõ ràng là chiêu thứ 32 rồi.

Thực ra hắn chẳng đếm chi hết và nói bừa là chiêu thứ 32.

Điền Bá Quang buông tay hắn ra nói:

- Không đúng. Chiêu đầu Lệnh Hồ huynh tấn công thế này và Điền mỗ gạt tay như vậy. Đến chiêu thứ hai, liền hất thế kia.

Gã diễn lại từng đao một về chiêu thức tỷ đấu từ đầu đến cuối. Đến chiêu thứ 28 thì gã nắm được cổ tay Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung thấy Điền Bá Quang nhớ rành rọt thì bội phục vô cùng. Vì lúc hai người chiết chiêu nhanh như điện chớp mà gã din lại đúng thứ tự không sai trật chút nào thì thật là một bực kỳ tài hiếm có trong võ lâm.

Hắn giơ ngón tay cái lên nói:

- Ký ức của Điền huynh thật là đáng sợ. Vậy tiểu đệ đếm lầm. Bây giờ tiểu đệ lại đi suy ngẫm một lúc.

Điền Bá Quang hất hàm hỏi:

- Khoan đã! Lệnh Hồ huynh! Trong sơn động có chuyện gì cổ quái? Điền mỗ vào coi một chút.

Nếu trong động không cất giấu bí lục võ học thì sao mỗi lần Lệnh Hồ huynh tiến vào là lúc trở ra lại có những chiêu kỳ dị khiến cho người ta phải hoa mắt?

Gã vừa nói vừa đi vào.

Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi, bụng bảo dạ:

- Nếu để gã nhìn thấy đồ hình trên vách đá thì hỏng bét!

Nét mặt hắn bỗng lộ vẻ vui mừng, nhưng rồi gã lại ẩn giấu ngay, giả bộ băn khoăn lo lắng, hắn giang hai tay ra ngăn lại nói:

- Trong động có cất giấu một tập bí lục võ công của bản môn. Điền huynh không phải là đệ tử phái Hoa Sơn thì dĩ nhiên không thể vào coi được.

Điền Bá Quang thấy sắc mặt Lệnh Hồ Xung lộ vẻ vui mừng rồi thoáng cái lại ra chiều lo lắng hoang mang. Gã biết ngay đối phương giả vờ, liền động tâm tự hỏi:

- Tại sao hắn thấy mình muốn tiến vào động lại lộ vẻ vui mừng? Sau hắn giả vờ đưa nét mặt ưu sầu để che dấu chân tình. Hắn đã mong mình tiến vào động thì tất nhiên có sự vật gì bất lợi cho mình, nếu không bố trí cơ quan mai phục khủng khiếp

thì cũng nuôi rắn độc thú dữ. Khi nào mình lại mắc bẫy hắn?

Về võ công dĩ nhiên Điền Bá Quang cao thâm hơn Lệnh Hồ Xung nhiều, nhưng về giảo quyệt cơ trí thì gã lại thua xạ Đây là Lệnh Hồ Xung dùng chước lấy tiến để thoái và quả nhiên hắn ngăn trở được Điền Bá Quang không dám vào động, tưởng không cần nhắc lại cho rườm lời.

Lệnh Hồ Xung mấy lần vào hậu động học được khá nhiều chiêu số kỳ diệu. Chẳng những hắn học các tuyệt chiêu của Ngũ nhạc kiếm phái mà cả những quái chiêu phá giải hắn đã học thêm được cũng không phải ít. Có điều trong lúc hoảng hốt hắn không thông rỗng được hết thảy, nên ra chiêu chưa đến chỗ cao minh tuyệt đỉnh và thủy chung cũng không tiếp đủ 30 chiêu khoái đao của Điền Bá Quang.

Điền Bá Quang cũng là một tay thích học võ nghệ tuyệt vời. Gã thấy Lệnh Hồ Xung mỗi lần trình diễn những chiêu kỳ dị, tuy không khắc chế được gã song cũng rất vi diệu khiến người ta phải khâm phục.

Gã càng nghĩ càng nghi ngờ không sao hiểu được những điều ngoắt nghéo trong vụ này, đồng thời gã mong muốn Lệnh Hồ Xung đấu với gã càng lâu càng tốt. Vì như vậy gã mở rộng thêm tầm kiến thức về kiếm pháp.

Trời đã quá ngọ, Điền Bá Quang lại kiềm chế được Lệnh Hồ Xung lần nữa. Đột nhiên gã tự hỏi:

- Lần này hắn sử kiếm chiêu dường như phần lớn của phái Tung Sơn. Phải chăng trong sơn động có đủ những tay cao thủ kiếm phái tụ tập? Mỗi lần hắn vào động lại được cao thủ dạy cho một ít chiêu thức để ra tỷ đấu với mình. úi chà! May mà mình chưa mạo muội tiến vào, nếu không bị nguy hại với họ rồi. Dù mình có giỏi mấy cũng không thể địch nổi bao nhiêu tay cao

thủ Ngũ nhạc kiếm phái.

Bụng gã nghĩ vậy liền buột miệng hỏi:

- Sao bọn họ không ra đây?

Lệnh Hồ Xung hỏi lại:

- Ai không ra?

Điền Bá Quang đáp:

- Những bậc cao thủ tiền bối ở trong động dạy kiếm pháp cho Lệnh Hồ huynh chứ còn ai.

Lệnh Hồ Xung sững sờ một chút rồi hiểu ra ngay liền cười ha hả nói:

- Những vị tiền bối đó... Không động thủ với Điền huynh đâu.

Điền Bá Quang tức giận nói:

- Hừ! Những lão đó tự phụ là người thanh cao, không thèm động thủ với tên dâm tặc Điền Bá Quang. Lệnh Hồ huynh kêu họ ra đây! Cứ lấy một chọi một thì dù oai danh họ đến đâu cũng vị tất đã là đối thủ của Điền Bá Quang.

Lệnh Hồ Xung lắc đầu cười đáp:

- Điền huynh có cao hứng thì vào động mà lãnh giáo mười vị tiền bối trong đó. Các vị coi đao pháp của Điền huynh cũng rất trọng vọng.

Hắn biết Điền Bá Quang hành hung tác ác đã nhiều trên chốn giang hồ và gây ra rất lắm thù địch nên bình sinh gã hành động cực kỳ thận trọng. Gã đã tưởng trong động có nhiều cao thủ thì mấy cũng không dám vào, nên hắn mới nói úp mở như vậy.

Quả nhiên Điền Bá Quang hắng giọng một tiếng rồi đáp:

- Cao thủ tiền bối gì chưa biết có đúng không. Điền mỗ e rằng toàn một lũ hư danh. Nếu không thì sao hết lần này qua lần

khác họ truyền cho Lệnh Hồ huynh bao nhiêu chiêu thức mà thủy chung vẫn không tiếp nổi 30 chiêu của Điền mỗ?

Gã tự phụ khinh công hơn đời và tính rằng dù mười tay cao thủ kia có đồng thời xông ra gã cũng chẳng cần. Dù không đấu nổi gã cũng trốn thoát được. Huống chi họ đã là cao thủ tiền bối Ngũ nhạc kiếm phái tất nhiên phải tự trọng, chẳng khi nào lại liên thủ hợp công hàng hậu bối như gã.

Lệnh Hồ Xung nghiêm nghị nói:

- Đó là tại Lệnh Hồ Xung này tư chất ngu muội, nội lực tầm thường, nên học không đến được chỗ linh diệu về các võ công của tiền bối. Điền huynh liệu mà từ từ lỗ miệng, chớ chọc giận các vị. Bất cứ ai trong mười vị này đã ra tay thì Điền huynh cũng không còn cơ hội chờ sau một tháng chất độc mới phát tác, mà chỉ trong nháy mắt Điền huynh đã bị đầu một nơi mình một nẻo trên ngọn núi sám hối này.

Điền Bá Quang hỏi:

- Lệnh Hồ huynh thử nói nghe những vị tiền bối nào ở trong động?

Lệnh Hồ Xung ra vẻ kỳ bí đáp:

- Mấy vị tiền bối đó đã qui ẩn lâu, không muốn can dự việc ngoài. Các vị tụ tập ở đây không có liên can gì đến Điền huynh. Đừng nói không thể tiết lộ danh hiệu các lão gia, dù cò nói ra Điền huynh cũng không biết được vậy thôi đi là xong.

Phong Thanh Dương Chỉ Điểm Kiếm Pháp

Điền Bá Quang thấy Lệnh Hồ Xung vẻ mặt khác lạ tỏ ra hắn cố ý che dấu, gã liền nói:

- Bốn phái Thái Sơn, Tung Sơn, Hằng Sơn và Hành Sơn còn có những bậc cao nhân tiền bối võ nghệ phi thường, nhưng trong quí phái thì chẳng còn một vị kỳ cựu nào nữa. Đó là sự thực mà võ lâm đều biết cả. Lệnh Hồ huynh buột miệng nói lừa khó mà tin được.

Lệnh Hồ Xung đáp ngay:

- Phải! phải! phái Hoa Sơn quả không còn bậc cao nhân tiền bối nào tồn tại đến ngày nay. Năm trước tệ phái không may bị chứng ôn dịch hoành hành những tay cao thủ đời trước đều tàn tật hết.

Nguyên khí tệ phái bị thương tổn rất nhiều. Nếu không thì Điền huynh đừng hòng đơn thương độc mã lên núi Hoa Sơn, đồng thời đánh cho tệ phái thua liểng xiểng không còn sức chống đỡ. Điền huynh nói rất đúng. Trong sơn động thiệt không có tay cao thủ nào của tệ phái cả.

Điền Bá Quang đã yên chí là Lệnh Hồ Xung lừa gã nên Lệnh Hồ Xung bảo đúng thì gã cho là trật, bảo không gã lại cho là có. Bây giờ Lệnh Hồ Xung xác nhận phái Hoa Sơn không còn một tay cao thủ tiền bối nào thì Điền Bá Quang lại nhất định là có. Gã ngẫm nghĩ một chút, chợt nhớ ra điều gì liền vỗ đùi nói:

- Điền mỗ nhớ ra rồi. Té ra là Phong Thanh Dương lão tiền

bối.

Lệnh Hồ Xung chẳng biết Phong Thanh Dương là ai, nhưng bất luận Điền Bá Quang nói gì hễ hắn phủ nhận là gã lại nhất quyết là có thực. Hắn biết vậy liền xua tay nói:

- Điền huynh đừng nói ẩu Phong... Phong...

Hắn nghĩ trong ba chữ tên Phong Thanh Dương thì chữ "Thanh" thuộc vào hàng nhân vật tiền bối còn cao hơn hai đời so với chữ "Bất" trong cái tên Nhạc Bất Quần của sư phụ hắn.

Hắn liền nói tiếp:

- Phong thái sư thúc tổ quy ẩn lâu năm, không hiểu lão nhân gia đi đâu từ bao giờ mà cũng không chắc người còn sống hay đã chết rồi. Có lý nào lão nhân gia trở lại núi Hoa Sơn nữa? Nếu Điền huynh không tin cứ vào trong động mà coi sẽ biết rõ hư thực.

Điền Bá Quang càng thấy Lệnh Hồ Xung cố tình mời mình vào động, gã càng không dám vào vì sợ mắc bẫy. Gã tự nhủ:

- Thằng cha này vừa nghe mình nói tới tên tuổi Phong Thanh Dương liền lộ vẻ hốt hoảng thì quả nhiên mình đoán không sai. Mình nghe nói những bậc tiền bối phái Hoa Sơn trong một đêm đều bị bạo bệnh mà chết hết, chỉ một mình Phong Thanh Dương hôm ấy không ở trên núi mới thoát khỏi trường kiếp nạn đó. Nhưng bấm đốt ngón tay tính lại thì hiện nay lão đã ngoài 80 tuổi. Dù võ công lão có cao đến đâu, tinh lực cũng bị suy giảm nhiều rồi thì ta sợ cóc gì?

Gã nghĩ liền nói:

- Lệnh Hồ huynh huynh! Chúng ta đã tỷ đấu một ngày một đêm rồi, bây giờ có tỷ đấu nữa thì thủy chung Lệnh Hồ huynh huynh vẫn không chống nổi. Dù có lệnh thái sư thúc tổ chỉ

điểm hoài, chung qui cũng bằng vô dụng. Vậy Lệnh Hồ huynh huynh nên vui vẻ theo Điền mỗ xuống núi quách.

Lệnh Hồ Xung toan trả lời thì bất thình lình phía sau có tiếng người lạnh lùng nói:

- Nếu quả ta mà chỉ điểm cho gã mấy chiêu, chẳng lẽ lại không thu thập được thằng lỏi kia hay sao?

Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi quay đầu nhìn lại thì thấy một lão già râu tóc bạc mặc áo bào xanh đứng bên cạnh cửa sơn động. Sắc mặt lão lợt lạt không còn chút huyết sắc và ra chiều lo buồn uất hận.

Lệnh Hồ Xung tự hỏi:

- Lão tiên sinh này từ đâu tới đây? Sao lão đứng ngay đằng sau mà mình chẳng biết gì hết?

Lệnh Hồ Xung còn đang kinh ngạc thì Điền Bá Quang ngập ngừng hỏi:

- Phải chăng... Tiền bối là Phong lão tiên sinh?

Lão già thở dài nói:

- Chẳng lẽ trên thế gian này còn có kẻ biết danh hiệu Phong mỗ ư?

Lệnh Hồ Xung xoay chuyển ý nghĩ rất mau, bụng bảo dạ:

- Trong bản phái còn có vị tiền bối này, nhưng ta chưa từng nghe sư phụ sư nương nói tới bao giờ.

Nếu lão nghe miệng Điền Bá Quang nói ra rồi mạo xưng mà mình cũng tiến lại tham bái, há chẳng khiến những hảo hán trong thiên hạ cười cho ư? vả lại khi nào có chuyện trùng hợp kỳ diệu đến thế?

Điền Bá Quang vừa nhắc đến Phong Thanh Dương là có Phong Thanh Dương xuất hiện liền thì thật là chuyện phi lý.

Bỗng nghe lão già thở dài nói:

- Thằng nhỏ Lệnh Hồ Xung kia! Mi thật chẳng ra trò trống gì! Trước hết ta hãy dạy mi chiêu "Bạch hồng quán nhật" tiếp theo là chiêu "Hữu phụng lai nghi" rồi đến "Kim nhạn hoành không" sau tới "Tuyệt kiếm thức"...

Miệng lão nói thao thao bất tuyệt luôn một hồi 30 chiêu thức.

Ba chục chiêu này Lệnh Hồ Xung đều học qua rồi. Trong đó còn có mấy chiêu hắn sử còn hết sức tầm thường. Giữa sư huynh sư đệ tập dượt hắn chưa dùng tới. Dù hắn có thi triển đối phó với Điền Bá Quang, nhưng dù sao vẫn chưa đủ uy lực.

Bỗng nghe lão già nói tiếp:

- Mi còn ngần ngừ cái gì? Sử liền một mạch ba chục quả là khó thiệt, song mi cứ biểu diễn hết một lượt cho ta coi thử.

Giọng lão nói trầm trầm tựa hồ rất đỗi thương tâm, song ngữ khí lại có vẻ rất oai nghiêm.

Lệnh Hồ Xung bụng bảo dạ:

- Mình cứ tuân theo lời lão chỉ điểm thử một lượt cũng chẳng sao.

Hắn nghĩ vậy rồi sử chiêu "Bạch hồng quán nhật". Lúc hắn thu chiêu về mũi kiếm trỏ lên trên không để ra chiêu thứ hai là chiêu "Hữu phụng lai nghi" đâm từ dưới lên trên để quãng giữa một chỗ trống lớn, không nghĩ ra cách nào thi triển cho liền được. Hắn cứ để nguyên mũi kiếm trỏ lên trời rồi đứng thộn mặt ra.

Lão tự xưng là Phong Thanh Dương thở dài nói:

- Đồ ngu! Đồ ngu! Không trách mi là đệ tử của Nhạc Bất Quần. Thật chẳng khác chi cục đất, không hiểu biến hóa. Nghiên cứu về kiếm thuật phải làm sao hươi kiếm như nước chảy mây trôi

tùy theo ý mình,muốn lên là lên, muốn xuống là xuống. Mi sử xong chiêu "Bạch hồng quán nhật" mũi kiếm hướng lên trên, chẳng lẽ không hiểu thuận thế đảo xuống dưới ư? Trong kiếm chiêu không có tư thức này thì mi phải tự ý phối hợp thuận chiều đưa tay vào chứ?

Câu nói đó thức tỉnh Lệnh Hồ Xung ngay tức khắc. Hắn dừng thanh kiếm lại rồi tự nhiên sử được chiêu "Hữu phụng lai nghi". Hắn không chờ cho kiếm chiêu đi hết đường đã chuyển sang chiêu "Kim nhạn hoành không". Chiêu này vung lên ở trên đỉnh đầu. Tiện đường vòng của thanh kiếm, hắn nhẹ nhàng biến ra chiêu "Triệt thủ thức". Lúc chiêu thức vòng vèo chuyển biến thành một màng kiếm quang dầy đặc không còn một kẽ hở, hắn cảm thấy trong lòng khoan khoái vô cùng. Đoạn hắn theo lời lão già tiếp tục sử những chiêu sau cho tới chiêu "Chung cổ tế minh" thì thu kiếm về. Cả thảy vừa đúng 30 chiêu.

Lão già thở dài nói:

- Đúng rồi! Đúng rồi! Có điều đáng tiếc là hãy còn vụng về nếu đem tỷ đấu với những tay cao thủ dĩ nhiên chưa ăn thua gì song đối với thằng lỏi kia tưởng thế cũng đủ rồi. Mi hãy thử đi coi!

Lệnh Hồ Xung tuy không tin hẳn lão chính là thái sư thúc tổ của hắn, song bất luận lão là ai thì võ học này cũng vào hạng cao thủ phi thường không còn nghi ngờ gì nữa. Hắn liền khom lưng kính cẩn thi lễ tạ Ơn lão, đoạn quay sang bảo Điền Bá Quang:

- Xin mời Điền huynh!

Điền Bá Quang đáp:

- Điền mỗ đã coi Lệnh Hồ huynh sử hết 30 chiêu tức là đã biết rõ những ưu khuyết điểm mà còn tỷ đấu thì có thắng cũng chẳng vẻ vang gì.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Điền huynh không muốn động thủ càng hay. Vậy xin Điền huynh tùy tiện. Tại hạ cần ở lại học hỏi lão tiền bối đây kha khá một chút không rảnh để đi với Điền huynh được.

Điền Bá Quang lớn tiếng:

- Sao lại nói thế được? Lệnh Hồ huynh không theo Điền mỗ xuống núi, chẳng lẽ để cái mạng này chết uổng về tay Lệnh Hồ huynh chăng?

Đoạn gã quay lại nói với lão già:

- Thưa Phong lão tiền bối! Điền Bá Quang này là kẻ tiểu tử hậu sinh, không đáng đối chiêu với lão nhân gia. Lão nhân gia mà động thủ thì không khỏi tổn thương đến bề thế.

Lão già gật đầu, thở dài rồi từ từ ngồi xuống tảng đá lớn.

Điền Bá Quang yên tâm. Gã nạt lớn:

- Coi đao đây!

Gã vừa hô vừa vung đao chém Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung né mình tránh khỏi đồng thời phóng kiếm đâm trả. Hắn sử chiêu thứ tư là "Triệt thủ thức" mà lão già vừa dạy hắn. Hắn phóng chiêu rồi, kiếm khí vẫn tung hoành không ngớt mà kiếm pháp lại nhẹ nhàng linh động. Chiêu số hắn thi triển đây là do lão già chỉ điểm, có chỗ ra ngoài 30 chiêu mà lão già nói trước. Vì hắn lĩnh hội được ý nghĩa câu: "Nước chảy mây trôi tùy theo ý muốn" nên kiếm thuật tiến bộ khác thường.

Lệnh Hồ Xung quay lộn với Điền Bá Quang tỷ đấu hơn 200 chiêu mà vẫn bất phân thắng bại.

Nhưng về sau Lệnh Hồ Xung đuối sức dần, Điền Bá Quang quát lên một tiếng thật to cầm đao chém thẳng xuống.

Lệnh Hồ Xung thấy khó lòng tránh khỏi liền phóng kiếm

nhắm trước ngực đối phương đâm tới.

Điền Bá Quang xoay đao lại phang kiếm đánh choang một tiếng rùng rợn. Gã không chờ cho Lệnh Hồ Xung thu kiếm về đã buông đao ra nhảy vọt lên đưa hai tay chịt cổ Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung bị nghẹt, thanh trường kiếm liền rớt khỏi tay.

Điền Bá Quang quát hỏi:

- Ngươi có theo lão gia hạ sơn không thì lão gia bóp chết?

Trước nay đối với Lệnh Hồ Xung Điền Bá Quang vẫn kêu huynh gọi đệ, ăn nói rất từ tốn.

Nhưng chuyến này gã phải kịch đấu với hắn hơn 200 chiêu, khí tức nổi lên không dằn lòng được.

Gã hầm hầm chịt cổ Lệnh Hồ Xung đồng thời tự xưng là lão gia.

Lệnh Hồ Xung nét mặt xám xanh vẫn lắc đầu quầy quậy.

Điền Bá Quang nghiến răng nói:

- 200 chiêu cũng được 300 chiêu cũng không sao. Lão gia đã thắng thì ngươi phải theo lão gia xuống núi. Mẹ kiếp! Lão gia không đếm xỉa gì tới lời ước 30 chiêu nữa!

Lệnh Hồ Xung muốn nổi lên tràng cười rộ, nhưng bị mười đầu ngón tay của đối phương chịt cổ không sao nói cười ra tiếng được.

Bỗng nghe lão già thở dài nói:

- Đồ ngu xuẩn ơi! Trong tay không kiếm thì ngón tay là kiếm chứ sao? Vậy chiêu "Kim ngọc múa đường" kia chẳng lẽ cũng cần phải kiếm mới xử được ư?

Lệnh Hồ Xung nghe lão nói khác nào một tia chớp lóe ra trong đầu óc hắn. Hắn không nghĩ ngợi gì nữa chìa năm ngón tay phải phóng ra phía trước. Đó là chiêu "Kim ngọc múa

đường". Ngón giữa và ngón trỏ đâm vào huyệt Đản Trung trước ngực Điền Bá Quang.

Điền Bá Quang rú lên một tiếng té lăn xuống đất, phải buông 10 đầu ngón tay ra khỏi cổ Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung không ngờ mình vừa đâm một cái mà uy lực lại ghê gớm đến độ làm cho Vạn lý độc hành Điền Bá Quang khét tiếng giang hồ phải té xuống một cách dễ dàng.

Hắn đưa tay lên sờ cổ họng vừa bị Điền Bá Quang chịt mạnh rất đau đớn. Đoạn hắn đưa mắt ngó tên dâm tặc thấy gã nằm khoèo dưới đất, không ngớt co quắp thì không khỏi vừa kinh hãi vừa mừng thầm.

Hắn sinh lòng kính ngưỡng lão già vô cùng liền vội chạy đến trước sụp lạy la lên:

- Bẩm thái sư thúc tổ! Xin thái sư thúc tổ tha thứ cho đồ tôn đã có thái độ vô lễ.

Đoạn gã đập đầu binh binh.

Lão già cười mát hỏi:

- Bây giờ ngươi không ngờ ta bịp nữa chứ?

Lệnh Hồ Xung dập đầu đáp:

- Muôn ngàn lần đồ tôn không dám. Đồ tôn may mà được bái kiến thái sư thúc tổ tiền bối bản môn là sự vui mừng lớn nhất đời.

Lão già Phong Thanh Dương nói:

- Ngươi dậy đi!

Lệnh Hồ Xung lại dập đầu ba lần nữa rồi mới đứng lên. Hắn thấy nét mặt lão già cực kỳ tiều tụy như người bệnh hoạn, liền hỏi:

- Thưa thái sư thúc tổ. Thái sư thúc tổ có đói bụng không?

Trong động đồ tôn còn ít lương khô.

Hắn nói rồi toan đi lấy nhưng Phong Thanh Dương lắc đầu gạt đi:

- Không cần đâu!

Lão hướng mắt nhìn vầng thái dương cất giọng trầm trầm nói tiếp:

- Bữa nay trời nắng ấm nhỉ. Đã mấy chục năm ta không được nhìn ánh mặt trời.

Lệnh Hồ Xung tuy trong lòng rất lấy làm kỳ nhưng không dám hỏi.

Phong Thanh Dương lại đưa mắt ngó Điền Bá Quang nằm khoèo dưới đất nói:

- Gã bị ngươi đâm một chiêu vào huyệt Đản Trung nhưng gã nội công thâm hậu thì sau một giờ là sẽ tỉnh lại. Khi đó gã lại liều chết với ngươi, vì gã biết ngươi dùng ngón tay làm kiếm thì chỉ trong vòng 30 chiêu là có thể đả bại được gã rồi. Tuy gã tự biết không phải là địch thủ của ngươi, nhưng ngươi cứ ngoan ngoãn theo gã xuống núi. Bây giờ ngươi kiềm chế gã rồi cần bắt gã tuyên lời thề độc không được tiết lộ việc liên quan đến ta với bất cứ một ai.

Lệnh Hồ Xung nghi ngờ, ngập ngừng hỏi:

- Đồ tôn dùng kiếm còn chưa địch nổi gã thì sao lại tay không... tay không...

Phong Thanh Dương thơ dài buồn rầu nói:

- Chỉ trong một giờ là đủ. Ngươi là đệ tử Nhạc Bất Quần đáng lý ta không truyền thụ võ công cho ngươi. Nhưng ta đã rửa tay gác kiếm không cùng ai động thủ đối chiêu nữa. Nếu chẳng mượn tay ngươi thì khó mà bức bách gã lập lời trọng thệ giữ

điều bí mật. Ngươi theo ta vào đây.

Phong Thanh Dương trỏ lên vách đá nói:

- Những đồ hình này đại khái ngươi đã xem qua và nhớ rồi chỉ còn đem ra xử dụng, nhưng không hoàn toàn chỉ có vậy mà thôi. Thằng nhỏ Nhạc Bất Quần thật là ngu như chó, chẳng hiểu gì hết.

Ngươi có tư chất đặc biệt, song bị hắn huấn luyện cho thành ra ngựa gỗ trâu đá.

Lệnh Hồ Xung vốn trong lòng cực kỳ kính ái sư phụ. Bây giờ hắn nghe Phong Thanh Dương nhục mạ ân sư, liền ngửng đầu lên cãi:

- Thái sư thúc tổ ơi! Đồ tôn không muốn thụ giáo thái sư thúc tổ nữa. Bây giờ đồ tôn ra chém chết gã Điền Bá Quang là xong.

Phong Thanh Dương sửng sốt, nhưng lão hiểu ngay ý Lệnh Hồ Xung liền lạnh lùng nói:

- Gã đã đả bại ngươi mấy lần mà không giết ngươi. Bây giờ ngươi mới chiếm được thượng phong một lần đã hạ sát gã.. Hừ! Như thế đâu phải cách đối đãi của người đệ tử phái Hoa Sơn? Ngươi giận ta mắng sư phụ ngươi hử? Được rồi! Từ đây ta không nói tới y nữa. Ngươi kêu ta là sư thúc tổ, ta gọi y là tiểu tử không được hay sao?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Nếu thái sư thúc tổ không nhục mạ sư phụ của đồ tôn thì đồ tôn xin hết lời kính cẩn và nghe lời giáo hối.

Phong Thanh Dương tủm tỉm cười nói:

- Thế ra ta đến cầu ngươi để dạy võ nghệ ư?

Lệnh Hồ Xung khom lưng đáp:

- Đồ tôn khi nào dám thế. Xin thái sư thúc tổ tha tội cho.

Phong Thanh Dương trỏ vào đồ hình vẽ kiếm pháp phái Hoa Sơn trên vách đá nói:

- Những chiêu số này đúng là tuyệt chiêu của bản phái, nhưng có đến quá nửa đã bị thất truyền.

Cả Nhạc .. Nhạc... à .. à sư phụ ngươi cũng không biết. Có điều tuy chiêu số tuyệt diệu mà sử rời rạc từng chiêu một, thì sẽ bị người khác phá mất.

Lệnh Hồ Xung nghe tới đây xúc động tâm thần. Hắn ngấm ngầm giác ngộ tới chỗ chí lý về kiếm thuật. Bất giác hắn lộ vẻ vui mừng khôn tả.

Phong Thanh Dương hỏi:

- Ngươi biết cái gì thử nói ta nghe?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Phải chăng thái sư thúc tổ dạy rằng những chiêu thức này sử liền một mạch thì địch nhân không tài nào phá được?

Phong Thanh Dương gật đầu ra chiều hoan hỉ nói:

- Ta đã bảo tư chất ngươi khác thường, quả nhiên óc lãnh hội rất cao siêu. Bọn trưởng lão Ma giáo này...

Lão vừa nói vừa chỉ vào những hình người sử côn bổng trên vách đá.

Lệnh Hồ Xung hỏi ngay:

- Đó là những trưởng lão trong Ma giáo ư?

Phong Thanh Dương đáp:

- Ngươi không biết hay sao? Mười bộ hài cốt kia là của mười tên trưởng lão Ma giáo đó.

Lão nói xong giơ tay ra trỏ vào những bộ hài cốt nằm la liệt dưới đất.

Hồ Xung Luyện Độc Cô Cửu Kiếm

Lệnh Hồ Xung lấy làm kỳ hỏi:

- Tại sao các trưởng lão Ma giáo lại chết cả ở đây?

Phong Thanh Dương đáp:

- Ta giết họ đấy.

Bọn trưởng lão Ma giáo đều là những tên võ công tuyệt thế, vậy mà Phong Thanh Dương nói bốn tiếng "ta giết họ đấy" một cách rất hời hợt hững hờ như giết đi mười con kiến con muỗi vậy.

Lệnh Hồ Xung kinh hãi hỏi:

- Tại... sao thế?...

Phong Thanh Dương nói:

- Chỉ trong vòng một giờ là Điền Bá Quang tỉnh lại, ngươi cứ hỏi chuyện đường dài thì còn thời gian đâu mà học võ công?

Lệnh Hồ Xung vội đáp:

- Đa tạ! Xin thái sư thúc chỉ điểm cho.

Phong Thanh Dương thở dài nói:

- Những trưởng lão Ma giáo thực ra cũng là những người thông minh tài trí mới phá tan được hết những tuyệt chiêu Ngũ nhạc kiếm phái. Hỡi ơi! Đáng tiếc phải giết đi thật đáng tiếc!

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Vừa rồi lão nhân trách mình lãng phí thời gian mà bây giờ chính lão lại thở ngắn than dài.

Tuy trong lòng hắn nghĩ vậy, song ngoài mặt không lộ vẻ chi hết.

Phong Thanh Dương lại nói:

- Đáng tiếc là bọn họ không hiểu rõ chiêu số là phần "tĩnh", người phát chiêu mới là phần "động".

Chiêu số "tĩnh" phá giải kỳ tuyệt đến đâu mà khi gặp chiêu số "động" liền chịu bó tay thì chỉ còn đường để mặc người ta chu lục. Vậy ngươi phải nghĩ luôn luôn đến chữ "động". Học và sử đều cần hướng đến chiêu số "động" nếu cứ ỳ ra như cục đất không biết biến hóa thì dù có thuộc hàng nghìn hàng vạn chiêu số "tĩnh" mà gặp phải tay cao thủ chân chính là bị họ phá giải sạch sành sanh.

Lệnh Hồ Xung mừng rỡ như người phát điên. Vốn là một thanh niên mau lẹ hiếu động hắn nghe Phong Thanh Dương nói mấy câu trúng gan ruột rất lấy làm sung sướng.

Hắn luôn miệng xưng tụng:

- Phải lắm! phải lắm! cần học và sử chiêu linh động mới được.

Phong Thanh Dương nói:

- Trong Ngũ nhạc kiếm phái cũng chẳng thiếu chi bọn xuẩn tài. Chúng cho rằng cứ học những chiêu kiếm tinh thục của sư phụ truyền cho là trở thành cao thủ. Hừ! Họ thuộc lòng 300 bài thơ Đường thì kẻ không biết ngâm thơ cũng ngâm được thật. Nhưng chỉ thuộc thơ người ta, rồi mình có làm thơ cũng chẳng ra hồn. Nếu tự mình không có óc sáng tác liệu có thành đại thi gia được không?

Lão nói mấy câu này thực ra đã mạt sát luôn cả Nhạc Bất Quần, nhưng Lệnh Hồ Xung thấy lời lão rất hợp lý, vả lại lão không chỉ mặt chỉ tên sư phụ hắn, nên hắn cũng không phản

đối.

Phong Thanh Dương nói:

- Luyện võ và sử chiêu linh động, mới chỉ là bước đầu. Luyện đến chỗ ra tay không còn chiêu thức mới tiến vào trình độ tuyệt luân. Theo người thì những chiêu luyện tới chỗ tối cao là không tài nào phá giải được. ý nghĩ đó chỉ đúng có một điểm là chiêu thức dù có cao đến đâu mà để đối phương tìm thấy đường lối là có thể nhận kẽ hở phá mình ngay. Còn như đã không có chiêu thức thì địch nhân phá vào đâu?

Lệnh Hồ Xung trống ngực đập loạn xạ. Miệng lẩm bẩm:

- Đã không chiêu thức thì phá vào đâu? Đã không chiêu thức thì phá vào đâu?

Phong Thanh Dương lại nói:

- Một người thường chưa học võ công bao giờ cầm kiếm vung loạn lên thì kiến văn người có rộng đến đâu cũng chẳng thể đoán được nhát kiếm của họ đâm chỗ nào, chém vào đâu. Dù là tay kiếm thuật tinh thâm rất mực cũng không phá nổi chiêu thức của họ, vì họ chẳng có chiêu thức chi hết. Hai chữ "phá chiêu" thành ra vô nghĩa. Có điều kẻ không học võ công mà không hiểu chiêu thức tất bị người ta đánh ngã một cách dễ dàng. Còn những tay kiếm thuật chân chính vào thượng thặng mà không chiêu số thì kiềm chế được người mà không để cho ai kiềm chế mình.

Lão lượm một khúc xương đùi người chết lên cầm một đầu giơ ra trước mặt Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Bây giờ ngươi phá chiêu này bằng cách nào?

Lệnh Hồ Xung không biết đó là chiêu thức gì, ngơ ngác đáp:

- Đây không phải là chiêu thức nên đồ tôn không phá giải

được.

Phong Thanh Dương tủm tỉm cười nói:

- Chính là thế đó. Nếu địch nhân sử binh khí hay động quyền cước thành chiêu thức, thì ngươi chỉ cần biết cách phá giải là ra tay phá chiêu thắng địch được ngay.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Nếu địch nhân không có chiêu thức thì sao?

Phong Thanh Dương đáp:

- Ấy đó! Ta muốn nói: Đối phương cũng là tay cao thủ hạng nhất. Cả hai bên tùy ý muốn đánh cách nào cũng được, chưa nhất định ai hơn ai kém...

Lão thở dài nói tiếp:

- Hiện nay những tay cao thủ như vậy hiếm lắm. Họa may ngươi gặp được một hai vị đã là tốt số lắm rồi. Suốt đời ta mới gặp được ba vị mà thôi.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Ba vị đó là ai?

Phong Thanh Dương chăm chú nhìn Lệnh Hồ Xung một lúc rồi tủm tỉm cười nói:

- Trong bọn đệ tử Nhạc Bất Quần vẫn còn kẻ muốn dính líu đến chuyện ngoài không chịu học kiếm thuật. Hay lắm! Hay lắm!

Lệnh Hồ Xung thẹn đỏ mặt lên vội khom lưng nói:

- Đồ tôn biết lỗi rồi!

Phong Thanh Dương nói:

- Ngươi không có lỗi gì cả. Trái lại tâm tư ngươi hoạt bát là hợp với lòng ta Có điều hiện tại ít thì giờ. Vậy ngươi liên tiếp

biểu diễn ba, bốn chục tuyệt chiêu của phái Hoa Sơn như ngươi thuộc lòng rồi quên hết cả toàn bộ đi, quên sạch sành sanh đừng để dạ một chiêu nào cả. Đến lúc ngươi cùng Điền Bá Quang động thủ, tựa hồ như ngươi không còn một chiêu số nào về Hoa Sơn kiếm pháp để chiến đấu với hắn.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Dạ dạ!

Hắn ngưng thần coi lại đồ hình trên vách đá mười phần Lệnh Hồ Xung đã coi đến tám, chín, nhất là kiếm pháp bản môn hắn càng nhớ kỹ. Bây giờ hắn không cần mất thì giờ để học chiêu số mà chỉ cần đem những chiêu thức về kiếm pháp không liên lạc với nhau xếp thành một dây liền.

Phong Thanh Dương nói:

- Nhất thiết ngươi nên thuận theo tự nhiên, chỗ nào không làm được thì đừng làm, chỗ nào thôi thì phải thôi ngay. Nếu không thể cho dính lại liền thành một xâu cũng bỏ quách. Tóm lại đừng có chút nào miễn cưỡng.

Lệnh Hồ Xung luyện kiếm mười mấy năm, mỗi lần luyện tập đều phải để hết tinh thần không dám lơ đãng chút nào, vì pháp luật của Nhạc Bất Quần rất nghiêm minh. Một cái giơ tay, cất chân mà sai trật pháp độ mấy tấc liền phải đính chính ngay tức khắc. Chiêu thức nào cũng phải sử cho tận thiện tận mỹ, không được mảy may sai trật mới được y gật đầu công nhận.

Lệnh Hồ Xung là khai sơn đệ tử, bản tính hắn cương cường hiếu thắng, lại được sư phụ, sư nương khen ngợi luôn luôn nên lúc hắn luyện mỗi chiêu càng khép mình vào lề luật gấp bội. Hắn không ngờ Phong Thanh Dương dạy kiếm lại trái ngược hoàn toàn với đường lối cũ. Lão muốn hắn càng tùy tiện càng hay và như vậy hợp với tâm ý hắn. Lúc hắn sử kiếm trong lòng

sung sướng khôn tả, khác nào uống thứ rượu ngon cất đã mấy chục năm mùi vị êm ngọt phi thường.

Giữa lúc Lệnh Hồ Xung đang say mê sử kiếm, bỗng nghe tiếng Điền Bá Quang đứng ngoài gọi:

- Lệnh Hồ huynh! Mời Lệnh Hồ huynh ra đây tỷ võ.

Lệnh Hồ Xung thu kiếm về đứng yên nhìn Phong Thanh Dương hỏi:

- Thưa thái sư thúc tổ! Đồ tôn múa may quay cuồng như vậy liệu có chống được với Khoái đao của hắn không?

Phong Thanh Dương lắc đầu đáp:

- Chống không nổi, còn sai nhiều lắm!

Lệnh Hồ Xung kinh hãi hỏi:

- Không chống nổi ư?

Phong Thanh Dương đáp:

- Đã muốn chống là tự nhiên không chống nổi. Sao ngươi cứ phải chống đối mới được?

Lệnh Hồ Xung nghe lão nói vậy liền tỉnh ngộ ngay. Hắn mừng thầm nghĩ bụng:

- Phải rồi! Gã năn nỉ mình xuống núi dĩ nhiên không dám hạ sát thủ. Gã muốn sử đao pháp gì thì sử mình không cần biết tới mà chỉ việc tấn công là xong.

Hắn cầm kiếm ra khỏi động thấy Điền Bá Quang cầm ngang lưỡi đao đứng đó.

Điền Bá Quang nói:

- Lệnh Hồ huynh! Lệnh Hồ huynh được Phong lão liền bối chỉ điểm yếu quyết, quả nhiên kiếm pháp tiến bộ rất nhiều. Có điều vừa rồi Điền mỗ bị Lệnh Hồ huynh đánh ngã là vì sơ ý một chút,

chứ trong lòng không phục. Bây giờ chúng ta tái đấu.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Được lắm!

Hắn vung kiếm chênh chếch đâm tới. Thanh trường kiếm lảo đảo lung lay mà không có chút kình lực nào cả.

Điền Bá Quang rất lấy làm kỳ tự hỏi:

- Thằng cha này phát điên rồi chăng?

Hắn vung đao chém nhẹ một nhát.

Lệnh Hồ Xung không né tránh, nghiên mũi kiếm nhắm đâm chênh chếch vào bụng dưới đối phương.

Điền Bá Quang la lên:

- Ô hay!

Rồi xoay đao lại gạt. Không ngờ Lệnh Hồ Xung đột nhiên tung trường kiếm từ trên không.

Điền Bá Quang ngửng đầu lên nhìn.

Chẳng ngờ mũi gã bị Lệnh Hồ Xung đánh trúng một quyền khá nặng máu tươi đổ ra rất nhiều.

Điền Bá Quang còn đang kinh hãi thì Lệnh Hồ Xung lại dùng tay làm kiếm đâm tới cực kỳ mau lẹ, trúng ngay vào huyệt Đản trung của Điền Bá Quang.

Điền Bá Quang toàn thân nhũn ra từ từ té xuống. Vẻ mặt gã cực kỳ kinh dị lại vô cùng phẫn nộ.

Lệnh Hồ Xung xoay mình lại.

Phong Thanh Dương gọi hắn vào động bảo:

- Ngươi lại được thêm nửa giờ nữa để luyện kiếm. Gã hai lần bị ngươi điểm té, thương thế lần này nặng hơn và dĩ nhiên lâu hơn lần đầu gã mới tỉnh lại. Có điều lần sau tái đấu, không

chừng gã sẽ dùng đến phép đánh liều mạng, vậy ngươi phải cẩn thận mới được. Bây giờ ngươi hãy vào luyện kiếm pháp phái Hành sơn đi!

Tưởng bất tất phải thuật lại cho rườm lời. Lệnh Hồ Xung sau khi được Phong Thanh Dương chỉ điểm, chiêu số về kiếm pháp của hắn như có như không. Về ý tứ chiêu số hãy còn nhưng về hình thức chiêu số không rõ rệt nữa, thiệt là biến hóa đến độ xuất quỉ nhập thần.

Điền Bá Quang tỉnh dậy rồi lại thêm hai lần gã bị đánh ngã.

Trời đã xế chiều Lục Đại Hữu đem cơm lên núi.

Lệnh Hồ Xung thấy gã còn ở đằng xa đã xách Điền Bá Quang bị té còn nằm đó bỏ vào phía sau tảng đá. Phong Thanh Dương cũng ở hậu động không ra.

Lệnh Hồ Xung bảo Lục Đại Hữu:

- Mấy bữa nay ta ăn thấy ngon miệng vậy mai Lục sư đệ mang nhiều cơm rau hơn một chút nhé!

Lục Đại Hữu thấy đại sư ca vẻ mặt vui tươi khác hẳn tình hình mấy tháng trước hắn chỉ buồn phiền trong lòng cũng mừng thầm gã đáp:

- Hay lắm! Mai tiểu đệ sẽ đưa lên một giỏ cơm lớn.

Lục Đại Hữu xuống núi rồi, Lệnh Hồ Xung giải khai huyệt đạo cho Điền Bá Quang, hắn mời gã cùng Phong Thanh Dương cùng vào ăn cơm.

Phong Thanh Dương chỉ ăn nửa bát là nọ Còn Điền Bá Quang ôm mối bất bình không sao nuốt được. Gã vừa và cơm vừa càu nhàu thóa mạ. Đột nhiên gã bóp mạnh đánh cách một tiếng. Cái bát sành bị bể thành mười mấy mảnh. Cả mảnh bát lẫn cơm đổ xuống người gã.

Lệnh Hồ Xung cười khanh khách nói:

- Điền huynh giận cái bát cơm làm chi vậy?

Điền Bá Quang tức giận, hằn học nói:

- Mẹ kiếp! Điền mỗ tức quá, chỉ vì Điền mỗ không muốn giết thằng lỏi thành ra thằng lỏi chỉ công chứ không thủ mà chiếm được tiện nghị Hừ hừ! Mẹ kiếp tiểu nị. tiểu ni...

Gã hiển nhiên muốn thóa mạ Nghi Lâm tiểu ni cô, nhưng không hiểu gã nghĩ sao đang nói dở dang bỗng dừng lại. Gã nói liền mấy câu "tiểu ni, tiểu ni" rồi lớn tiếng:

- Lệnh Hồ Xung! Ngươi có giỏi thì tái đấu với ta.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Được lắm!

Đoạn hắn chống kiếm đứng dậy.

Cuộc ác đấu này cực kỳ hung hiểm. Lệnh Hồ Xung vẫn đánh như trước. Mỗi lần Điền Bá Quang phóng đao đâm tới, gã không đỡ gạt cứ dùng tuyệt chiêu phản kích. Không ngờ lần này Điền Bá Quang ra tay độc địa.

"Soạt soạt" hai đao! Một đâm trúng vào vế đùi Lệnh Hồ Xung một vạch vào cánh tay trái hắn thành vết khá sâu. Hiển nhiên hắn bị thua rồi căm hận không chịu nhịn nữa. Tuy gã không giết Lệnh Hồ Xung nhưng muốn đả thương tứ chi hắn.

Lệnh Hồ Xung vừa kinh hãi vừa đau đớn thành ra kiếm pháp tán loạn. Sau đó mấy chiêu, hắn bị Điền Bá Quang đá ngã lăn ra.

Điền Bá Quang rất lấy làm đắc ý, kề đao vào cổ Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Còn đánh nữa hay thôi? Từ giờ ta không nể đâu. Mỗi lần đánh là mỗi lần chém ngươi mấy nhát.

Dù ta không giết ngươi nhưng cũng chẳng để thân thể ngươi

toàn vẹn, phải làm cho máu chảy kiệt quệ mới nghe.

Lệnh Hồ Xung cười khanh khách nói:

- Đánh nữa chứ! Dù Lệnh Hồ Xung nay không chiến đấu nổi Điền huynh, chẳng lẽ Phong thúc sứ tổ của tiểu đệ cứ thỏng tay ngồi nhìn để mặc cho Điền huynh hoành hành hay sao?

Điền Bá Quang nói:

- Phong lão gia là bậc cao nhân tiền bối không thèm động thủ với ta đâu.

Gã vừa nói vừa lượm đơn đao lên, trong bụng nghĩ thầm:

- Nếu mình đả thương Lệnh Hồ Xung trầm trọng, Phong Thanh Dương tất nhiên tức giận ra tay.

Dù lão không hạ thủ giết người mà chỉ đuổi mình xuống núi cũng là hỏng bét.

Lệnh Hồ Xung xé vạt áo buộc vết thương tiến vào trong động. Hắn lắc đầu nhăn nhó cười nói:

- Thưa thái sư thúc tổ! Quả nhiên gã thay đổi chiến lược, đánh chém thực sự. Nếu gã chém đúng cánh tay phải không sử kiếm được nữa thì khó lòng thắng gã.

Phong Thanh Dương nói:

- May ở chỗ trời đã gần tối. Ngươi ước hẹn ngày mai tái đấu. Đêm nay ngươi đừng ngủ nữa, chúng ta hết sức một đêm. Ta dạy cho ngươi ba chiêu kiếm pháp.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Ba chiêu thôi ư?

Hắn nghĩ bụng:

- Vẻn vẹn có ba chiêu kiếm thì hà tất phải mất cả một đêm mới học xong.

Phong Thanh Dương thủng thẳng đáp:

- Ta coi ngươi có vẻ thông minh đặc biệt, nhưng chưa hiểu có thông minh thật không hay chỉ là thông minh giả dối. Nếu ngươi thông minh thật thì một đêm nay may ra có thể học được ba chiêu kiếm này. Nhược bằng tư chất ngươi đần độn, trí hiểu biết của ngươi tầm thường thì... sáng mai ngươi đừng chường mặt ra đấu với gã nữa, chỉ việc nhận thua rồi riu ríu vâng lời gã xuống núi quách cho rồi.

Lệnh Hồ Xung nghe thái sư thúc tổ nói vậy thì liệu chừng ba chiêu kiếm này không phải tầm thường và nhất định khó học lắm rồi, nhưng hắn không khỏi động lòng hiếu thắng ngang nhiên đáp:

- Thưa thái sư thúc tổ! Nếu đồ tôn tư chất ngu muội không thể trong một đêm học được ba chiêu đó thì thà rằng để gã chém một đao chết quách đi cho rồi, chứ nhất định không chịu theo gã xuống núi.

Phong Thanh Dương cười nói:

- Vậy thì hay lắm!

Lão ngửng đầu lên trầm ngâm một lúc rồi nói tiếp:

- Trong một đêm mà bắt học ba chiêu thì không khỏi quá ép uổng. Chiêu thứ hai tạm thời chưa cần dùng đến, vậy ngươi chỉ học chiêu thứ nhất và chiêu thứ ba cũng tạm đủ. Có điều... có điều. Chà!

Trong chiêu thứ ba rất nhiều chỗ biến hóa do chiêu thứ hai mà ra. Thôi được! Chúng ta sẽ lược bớt những chỗ biến hóa có liên quan đến chiêu thứ hai thử coi có được không.

Lão lẩm bẩm một mình, có lúc trầm ngâm rồi lại lắc đầu.

Lệnh Hồ Xung thấy lão ra vẻ lo âu lắm chuyện thì không khỏi

ngứa ngáy khó chịu. Gã biết môn võ công nào càng khó học bao nhiêu thì uy lực càng mãnh liệt bấy nhiêu.

Bỗng nghe Phong Thanh Dương miệng lẩm bẩm:

- Trong chiêu thứ nhất có 360 chỗ biến hóa, nếu quên một chỗ là chiêu thứ ba sử không đúng được.

Cái khó là ở chỗ đó.

Lệnh Hồ Xung nghe nói tới một chiêu thứ nhất đã có tới 360 chỗ biến hóa thì giật mình kinh hãi.

Phong Thanh Dương bấm đốt ngón tay tính:

- Qui muội qua Vô vọng, Vô vọng tới Đồng nhân, Đồng nhân sang Đại hữu. Giáp chuyển sang Bính, Bính chuyển sang Canh, Canh chuyển sang Quí. Tí Sửu giao nhau, Thìn Tỵ giao nhau, Ngọ Mùi giao nhau. Phong lôi là một lần biến, Thủy Hỏa là một lần biến . Càn khôn đối nhau, Chấn Đoài đối nhau, Ly Tốn đối nhau. Ba thêm thành năm, năm thêm thành chín...

Lão càng đếm càng lộ vẻ lo âu trầm trọng, rồi thở dài nói:

- Xung nhi! Ngày trước ta học chiêu thứ nhất phải mất những ba tháng trời. Thế mà bảo trong một đêm ngươi học hai chiêu chẳng là nói giỡn ư? Ngươi thử nghĩ coi: Qui muội qua Vô Vọng...

Lão nói đến đây bỗng im bặt, tỏ ra thần trí lơ đãng. Sau một lúc lão hỏi:

- Vừa rồi ta nói gì nhỉ?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Thái sư thúc tổ vừa nói: Qui muội qua Vô vọng, Vô vọng tới Đồng nhân, Đồng nhân sang Đại hữu...

Phong Thanh Dương giương cặp lông mày lên nói:

- Trí nhớ của ngươi hay thật. Rồi sau sao nữa?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Thái sư thúc tổ nói tiếp: Giáp chuyển sang Bính, Bính chuyển sang Canh, Canh chuyển sang Quí...

Hắn tiếp tục đọc tiếp và nhớ thuộc lòng không sai chữ nào.

Phong Thanh Dương rất lấy làm kỳ hỏi:

- Môn "Độc cô cửu kiếm" này ngươi đã học yếu quyết chưa?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đồ tôn chưa học qua, nên không hiểu môn này kêu bằng "Độc cô cửu kiếm".

Phong Thanh Dương nói:

- Ngươi chưa học qua sao đã thuộc lòng?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đồ tôn vừa nghe thái sư thúc tổ lẩm nhẩm như vậy.

Phong Thanh Dương lộ vẻ vui mừng vỗ đùi nói:

- Nếu vậy thì có thể được. Trong một đêm tuy không học được hoàn toàn, nhưng ngươi cố mà nhớ lấy. Chiêu thứ nhất không cần học, còn chiêu thứ ba chỉ học một nửa. Người hãy nghe đây: Qui muội qua Vô vọng, Vô vọng tới Đồng nhân, Đồng nhân sang Đại hữu.

Lão tiếp tục đọc xuống tất cả hơn 900 chữ rồi nói:

- Ngươi thử đọc lại một lượt.

Lệnh Hồ Xung vâng lời đọc lại và chỉ trật có bảy tám chữ Phong Thanh Dương liền đính chính lại cho hắn.

Lệnh Hồ Xung đọc lần thứ hai không có chỗ nào sai trật nữa.

Phong Thanh Dương mừng rỡ vô cùng nói:

- Hay lắm! Hay lắm! Ngươi lại đọc xuống dưới đi

Lão liền truyền cho Lệnh Hồ Xung thêm mấy trăm chữ khác

về khẩu quyết. Lão chờ Lệnh Hồ Xung thuộc lòng rồi tiếp tục dạy mấy trăm chữ nữa cho đến hết năm ngàn chữ.

Tuy trí nhớ của Lệnh Hồ Xung đặc biệt hơn người mà cũng mất hơn một giờ mới nhớ không sai trật chữ nào.

Phong Thanh Dương bảo hắn đọc thuộc lòng từ đầu đến cuối ba lần, lão đã thấy hắn nhớ hết toàn bộ liền bảo:

- Đó là điều kiện căn bản về "Độc cô cửu kiếm". Bây giờ nhớ được rồi, song chỉ vì muốn thành tựu mau chóng mà cố ghi nhớ chứ không hiểu rõ đạo lý bên trong thì ngày sau rất dễ quên lãng. Vậy bắt đầu từ hôm nay, ngươi cần đọc nhẩm luôn miệng.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đồ tôn xin vâng lời.

Phong Thanh Dương lại nói:

- Chiêu thứ nhất về "Độc cô cửu kiếm" này gọi là "Tổng quát thức" có rất nhiều biến hóa. Còn việc thể hiện thiên tổng quát này bây giờ chưa học vội. Chiêu thứ ba là phá đao thức dùng để giải đơn đao, song đao, liễu diệp đao, quỉ đầu đao, phá đại đao, trảm mã đao... Điền Bá Quang thi triển phép khoái đao bằng đơn đao. Vậy đêm nay ngươi chỉ học một bộ phận để đối phó với đao phép của gã.

Lệnh Hồ Xung nghe nói chiêu thứ hai trong "Độc cô cửu kiếm" có thể phá giải được nhiều kiếm pháp của những môn phái trong thiên hạ. Còn chiêu thứ ba chuyên để phá giải đao pháp thì hắn vừa kinh hãi vừa mừng thầm nói:

- Phép cửu kiếm này thần diệu như vậy mà đồ tôn thiệt chưa từng nghe ai nói đến bao giờ.

Phong Thanh Dương nói:

- Sư phụ ngươi đã nghe qua rồi, nhưng hắn không muốn đề

cập tới với các ngươi mà thôi.

Lệnh Hồ Xung rất lấy làm kỳ hỏi:

- Tại sao vậy?

Phong Thanh Dương không trả lời vào câu hỏi, lão nói:

- Chiêu thứ ba trong "Độc cô cửu kiếm" này là "Phá đao thức". Điều cốt yếu là lấy nhẹ nhàng chống với trầm trọng, dùng mau lẹ để kiềm chế chậm chạp. Phép khoái đao của Điền Bá Quang cũng nhanh lắm rồi nhưng ngươi cần phải nhanh hơn gã nhiều thì phải dùng cách gì?Ngươi còn nhỏ tuổi mà thi đua mau lẹ với gã rất có thể được, nhưng thắng hay bại thì chưa nắm vững. Còn ta đây đã già nua tuổi tác mà muốn mau hơn gã thì chỉ còn một biện pháp duy nhất là ra chiêu trước gã. Vậy ngươi liệu chừng gã sắp ra chiêu gì thì ngươi phải tranh tiên đón đầu. Đối phương chưa cất tay, mũi trường kiếm của ta đã trỏ vào chỗ yếu hại của gã thì gã có mau lẹ đến đâu cũng không kịp ngươi được.

Lệnh Hồ Xung gật đầu lia lịa đáp:

- Dạ dạ! Phép "Độc cô cửu kiếm" này phát huy chiêu thứ ba phải chăng dạy người cách liệu địch để chiếm tiên cơ?

Phong Thanh Dương vỗ tay đáp:

- Đúng lắm! đúng lắm thằng nhỏ này thật dễ dạy đây! Bốn chữ 'liệu địch tiên cơ" đúng là chỗ tinh yếu của chiêu kiếm thứ ba đó. Bất luận là ai sắp ra chiêu nào, nhất định đều có trầm triệu. Đại khái gã muốn chém một đao vào vai bên tả ngươi tự nhiên gã đưa mắt nhìn vào đó. Nếu lúc ấy thanh đơn đao của gã đang ở phía dưới dĩ nhiên gã vung đao lên vạch thành hình nửa vòng tròn để từ trên chém chênh chếch xuống.

Lão liền đem những chỗ biến hóa về chiêu thứ ba phân tích cho Lệnh Hồ Xung nghe.

Lệnh Hồ Xung trong lòng khoan khoái vô cùng. Bỗng nhiên hắn được nghe môn võ học chưa từng thấy bao giờ. Khác nào một gã thiếu niên quê mùa đột nhiên được tới chốn hoàng cung, nội viện. Những điều mắt thấy tai nghe chẳng cái gì là không tân kỳ khác lạ.

Chiêu kiếm thứ ba biến hóa cực kỳ phức tạp. Trong vòng một giờ, Lệnh Hồ Xung chỉ lĩnh hội được hai ba phần mười, còn ngoài ra hắn chỉ cố ghi nhớ khẩu quyết vào lòng. Người dạy hết sức, kẻ học hết lòng thành ra không biết gì đến thời gian lặng lẽ trôi.

Bỗng nghe Điền Bá Quang ở ngoài động lớn tiếng gọi:

- Lệnh Hồ huynh! Trời sáng rồi! Đã tỉnh giấc chưa hay còn ngủ?

Lệnh Hồ Xung thộn mặt ra khẽ nói:

- Trời ơi! Sáng mất rồi!

Phong Thanh Dương thở dài nói:

- Đáng tiếc thời gian cấp bách quá! Ngươi học rất mau chóng, mau hơn lòng ước vọng của ta nhiều. Bây giờ ngươi ra đấu với gã đi!

Lệnh Hồ Xung vâng lời. Hắn nhắm mắt để nhẩm lại những điều cốt yếu đã học đêm qua Đột nhiên hắn mở bừng mắt ra nói:

- Thưa thái sư thúc tổ! Đồ tôn có chỗ chưa hiểu là tại sao hết thảy mọi biến hóa đều là chiêu số tấn công, không có chỗ nào phòng thủ?

Phong Thanh Dương nói:

- Phép "Độc cô cửu kiếm" chỉ có tiến chứ không có thoái. Dĩ nhiên chiêu nào cũng nhằm tấn công, bắt buộc bên địch không

thủ không xong. Như vậy thì dĩ nhiên không cần thủ nữa. Người sáng chế ra kiếm pháp này là Độc cô cầu bại tiền bối! Cứ một cái tên "Cầu bại " cũng đủ thấy lão nhân gia suốt đời muốn cầu lấy một lần thua mà không sao được. Kiếm pháp này ra đời đã thành thiên hạ vô địch thì còn thủ gì nữa? Giả tỷ có ai đánh lão nhân gia phải xoay kiếm về thế thủ thì lão nhân gia không biết sung sướng đến thế nào?

Lệnh Hồ Xung lại đi lặp lại câu:

- Độc cô cầu bại! Độc cô cầu bại!

Trong lòng hắn tưởng tượng ra một vị tiền bối chống kiếm vào chốn giang hồ, khắp thiên hạ không ai địch nổi. Lão muốn tìm một tay đối thủ bức bách lão quay về thế thủ một chiêu, chỉ một chiêu thôi cũng không được. Tình trạng này thật khiến cho người ta phải kinh hãi và khâm phục hết chỗ nói.

Bỗng nghe Điền Bá Quang lại la lớn:

- Ra mau đi mà chịu ta chém cho hai nhát nữa!

Lệnh Hồ Xung cầm trường kiếm lớn tiếng đáp:

- Tiểu đệ sắp ra đây.

Phong Thanh Dương chau mày nói:

- Xung nhi! Bữa nay không đủ thì giờ, ngươi chưa thể luyện được chiêu thứ ba đến chỗ tinh vi và phân tích tỉ mỉ. Bây giờ ngươi ra tiếp chiêu với gã, có điều rất nguy hiểm là hễ gã tiến lên phóng đao nhằm vào cánh tay hay cổ tay bên hữu ngươi mà đả thương. Khi ấy ngươi đành để tùy ý gã hoặc chém hoặc mổ, không còn sức kháng cự nữa. Đó là một điều ta rất băn khoăn!

Lệnh Hồ Xung hăng hái đáp:

- Đồ tôn sẽ hết sức chiến đấu.

Hắn cầm kiếm ra khỏi động làm bộ lừ thừ, vươn vai, ngáp

dài. Hắn lại giơ tay lên dụi mắt hỏi:

- Điền huynh dậy sớm thế? Đêm qua không ngủ được ư?

Miệng hắn nói vậy, nhưng bụng bảo dạ:

- Ta chỉ cần sao qua được lúc này vào học thêm được mấy giờ thì vĩnh viễn không sợ gì gã nữa.

Điền Bá Quang Thua Trận Bỏ Đi

Điền Bá Quang giơ đơn đao lên nói:

- Lệnh Hồ huynh! Điền mỗ thật không có ý đả thương Lệnh Hồ huynh, nhưng Lệnh Hồ huynh cố chấp quá độ, Điền mỗ nói thế nào Lệnh Hồ huynh cũng không chịu hạ sơn. Lần này còn tỷ đấu là bắt buộc Điền mỗ phải phải đâm chém Lệnh Hồ huynh mười đao hay hai mươi đao, khắp mình chỗ nào cũng đầy thương tích. Như vậy há chẳng là đắc tội với Lệnh Hồ huynh lắm hay sao?

Lệnh Hồ Xung động tâm đáp:

- Không nên chém tại hạ 10 đao hay 20 đao ma chỉ một đao chặt đứt cánh tay phải là xong. Có như thế thì tại hạ mới sử kiếm được nữa. Lúc đó Điền huynh muốn giết, muốn mổ thế nào tùy ý.

Điền Bá Quang lắc đầu nói:

- Tại hạ chỉ muốn Lệnh Hồ huynh chịu thua, hà tất phải đả thương cánh tay hay bàn tay bên hữu Lệnh Hồ huynh làm chi?

Lệnh Hồ Xung mừng thầm trong bụng nói:

- Tại hạ chỉ sợ Điền huynh trong bụng nói thế, nhưng lúc thua cáu lên thì bất cứ độc chiêu dã man nào cũng dám sử dụng.

Điền Bá Quang nói:

- Lệnh Hồ huynh bất tất phải nói khích Điền mỗ. Một là Điền mỗ đối với Lệnh Hồ huynh vốn không thù oán, hai là kính trọng

Lệnh Hồ huynh có tư cách hảo hán, ba là đánh bại liệt Lệnh Hồ huynh trọng thương còn e người ngoài làm khó dễ cho mình. Vậy Lệnh Hồ huynh cứ yên tâm mà ra chiêu đi!

Lệnh Hồ Xung nói:

- Hay lắm! Nào mời Điền huynh!

Điền Bá Quang vung đao lên ra một hư chiêu. Chiêu thứ hai gã mới chém chênh chếch xuống , ánh đao lóe lên khí thế cực kỳ hung mãnh!

Lệnh Hồ Xung toan xử dụng biến thế trong chiêu thứ ba về "Độc cô cửu kiếm" để phá giải. Ngờ đâu đao pháp của Điền Bá Quang mau lẹ quá chừng hắn sắp phóng kiếm thì đao pháp của đối phương đã chuyển biến rồi sau chậm lại một chút.

Mới qua ba chiêu, Lệnh Hồ Xung trong lòng cực kỳ xao xuyến, la thầm:

- Hỏng bét, hỏng bét! Kiếm pháp mình mới học hoàn toàn không dùng được, nhất định sẽ bị thái sư thúc tổ quở mắng là ngu ngốc.

Hắn đánh vài chiêu nữa, mồ hôi trán nhỏ tong tong.

Không ngờ đang lúc Lệnh Hồ Xung hoang mang thì trong con mắt Điền Bá Quang lại ngó thấy kiếm pháp của hắn cực kỳ hung hiểm. Chiêu nào cũng khắc tinh với đao pháp của gã. Gã kinh hãi phi thường tự nghĩ:

- Mấy chiêu kiếm này rõ ràng hắn có thể giết mình mà sao lại cố ý phóng chậm một chút? Phải rồi!

Hắn muốn nương tay cho mình biết khó nuốt mà rút lui. Nhưng dù mình biết là khó mà vẫn không rút lui

được mới khổ chứ. Thôi đành đánh đến cùng muốn ra đâu thì ra.

Điền Bá Quang trong lòng nghĩ vậy, lúc phóng đao chém tới không dám dùng kình lực đến độ chót.

Cả hai bên cùng úy kỵ nhau và đều ra chiêu rất thận trọng.

Cuộc tỷ đấu din ra một lúc rồi đao pháp của Điền Bá Quang dần dần nhanh hơn, mà Lệnh Hồ Xung ứng dụng những biến thức trong chiêu thứ ba của họ Độc cô cũng dần dần thuần thục hơn.

Đạo quang và kiếm quang lấp lóe mắt. Hai bên giao thủ mỗi lúc một nhanh hơn Điền Bá Quang

bỗng quát lên một tiếng thật to phóng chân đá vào bụng dưới Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung cho người ngã về phía sau. Hắn xoay chuyển ý nghĩ rất mau:

- Ta chỉ cần được quãng thời gian hơn chừng một ngày một đêm nữa, đến sáng mai là nhất định kềm chế được gã.

Hắn liền buông kiếm rời khỏi tay hai mắt nhắm nghiền, ngừng thở, giả vờ ngất đi.

Điền Bá Quang thấy Lệnh Hồ Xung nắm chết giấc thì giật mình kinh hãi. Nhưng gã biết hắn rất giảo quyệt và lắm mưu trí, không dám cúi xuống nhìn vì sợ hắn đột nhiên đứng phắt dậy tập kích theo các bại trung thủ thắng. Gã liền cầm ngang thanh đao để trước ngực tiến lại gần mấy bước cất tiếng gọi:

- Lệnh Hồ huynh! Lệnh Hồ huynh làm sao vậy?

Hắn gọi mấy lần Lệnh Hồ Xung mới lần lần tỉnh lại, hơi thở phập phù nói:

- Chúng ta... chúng ta lại đánh nữa.

Hắn chống tay đứng dậy, nhưng chân trái nhũn ra lại té xuống ngay.

Điền Bá Quang nói:

- Lệnh Hồ huynh không đứng dậy được nữa rồi. Chi bằng nghỉ ngơi một ngày cho lại sức rồi sáng mai theo Điền mỗ xuống núi.

Lệnh Hồ Xung không nói gì, lại chống tay xuống đất làm như muốn đứng lên mà miệng thở hồng hộc không ngớt.

Điền Bá Quang không nghi ngờ nữa. Gã tiến lên một bước nắm lấy cánh tay phải Lệnh Hồ Xung đỡ hắn dậy.

Điền Bá Quang vốn là người cẩn thận tinh tế, hắn bước lên đã có ý giả bộ vô tình chân dẫm vào thanh trường kiếm của Lệnh Hồ Xung bỏ rơi dưới đất. Tay phải gã cầm đao hộ vệ thân mình, còn tay trái lại nắm đúng huyệt đạo cánh tay phải Lệnh Hồ Xung khiến cho hắn có quỷ kế gì cũng không thực hành được.

Trọng lượng toàn thân Lệnh Hồ Xung đặt hết vào cánh tay trái Điền Bá Quang hiển nhiên hắn hoàn toàn bất lực. Đột nhiên hắn nổi giận miệng nói:

- Ai mượn ngươi khéo lấy lòng? Mẹ kiếp...

Hắn vừa mắng vừa lảo đảo đi về động.

Phong Thanh Dương mỉm cười nói:

- Ngươi dùng cách này để trì hoãn được một ngày một đêm mà chẳng mất chút khí lực nào. Có điều làm như vậy cũng hơi đê hèn vô liêm sỉ.

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Đối với kẻ đê hèn vô liêm sỉ cũng phải dùng đến cách đê hèn vô liêm sỉ.

Phong Thanh Dương nghiêm sắc mặt hỏi:

- Vậy đối phó với người chính nhân quân tử thì sao?

Lệnh Hồ Xung ngần ngừ đáp:

- Chính nhân quân tử ư?... Đối với người chính nhân quân tử ư?...

Rồi không biết trả lời ra sao.

Phong Thanh Dương giương cặp mắt loang loáng lên nhìn Lệnh Hồ Xung cất giọng trầm trầm hỏi lại:

- Vậy đối phó với người chính nhân quân tử thì thế nào?

Lệnh Hồ Xung miễn cưỡng đáp:

- Nếu đối phương đúng là bậc chính nhân quân tử mà muốn giết đồ tôn, dĩ nhiên đồ tôn cũng chẳng thể can tâm chịu chết. Gặp trường hợp bất đắc dĩ thì dù là thủ đoạn đê hèn vô liêm sỉ cũng đành phải nhẫn nhục tạm dùng vậy chứ biết làm sao?

Phong Thanh Dương cả mừng dõng dạc nói:

- Hay lắm! Hay lắm! Ngươi nói câu này là đúng thực tình của kẻ ngụy quân tử. Bậc đại trượng phu muốn làm thế nào thì cứ thế mà làm, tựa hồ nước chảy mây trôi muốn đi về phương nào thì đi. Hết thảy qui củ võ lâm, giáo điều môn phái vứt mẹ cả đi!

Lệnh Hồ Xung chỉ tủm tỉm cười không dám nói gì nữa. Mấy câu này của Phong Thanh Dương đã nói trúng tâm hắn. Nhưng giới luật của phái Hoa Sơn cực kỳ nghiêm cẩn, hắn không dám công nhiên phụ họa với những câu ngang chướng của lão. Giả tỷ mấy câu này mà lọt vào tai Nhạc Bất Quần thì hắn sẽ bị trách phạt nhẹ nhất là 40 côn.

Phong Thanh Dương giơ bàn tay khô như que củi vuốt tóc Lệnh Hồ Xung mỉm cười nói tiếp:

- Dưới trướng Nhạc Bất Quần còn có nhân tài như ngươi thật là tuyệt! Thằng nhỏ đó quả có con mắt tinh đời chưa đến nỗi thằng đồ bỏ.

Lão nói thằng nhỏ đây dĩ nhiên là trỏ vào Nhạc Bất Quần. Lão

vỗ vai Lệnh Hồ Xung nói tiếp:

- Cái bợm này thật hợp ý tạ Bây giờ ngươi hãy luyện lại chiêu thứ nhất và chiêu thứ ba về kiếm pháp của Độc cô đại hiệp đi!

Đoạn lão đem những yếu quyết về chiêu thứ nhất của họ Độc cô giảng giải lại cho đến khi Lệnh Hồ Xung lĩnh hội được rồi, lão mới đem những chỗ biến hóa về chiêu thứ ba giảng giải tiếp và chỉ điểm một cách rất tỉ mỉ.

Lệnh Hồ Xung dụng tâm ghi nhớ. Chỗ nào hắn không hiểu liền hỏi lại ngay Quãng thời gian một ngày đối với hắn thật là dư dụ không phải học cấp bách như đêm trước. Hắn luyện xong diễn lại từng chiêu từng thức cho thật chu đáo.

Sau bữa cơm chiều, Lệnh Hồ Xung chỉ ngủ hai giờ rồi lại dậy luyện kiếm chiêu.

Sáng sớm hôm sau, Điền Bá Quang vẫn yên trí Lệnh Hồ Xung bị thương khá nặng, nên gã chưa lên tiếng khiêu chiến.

Lệnh Hồ Xung cứ ở trong hậu động tiếp tục luyện kiếm cho đến cuối giờ ngọ sang giờ mùi thì bao nhiêu chỗ biến hóa về chiêu kiếm thứ ba của họ Độc cô hắn đều thuộc lòng.

Phong Thanh Dương nói:

- Bữa nay ngươi lại tái đấu mà không địch nổi gã cũng không cần. Ngươi chỉ học thêm một ngày một đêm nữa thì thế nào ngày mai cũng thắng.

Lệnh Hồ Xung vâng lời từ từ bước ra khỏi động. Hắn thấy Điền Bá Quang vẫn đứng trên sườn núi nhìn ngang nhìn ngửa liền làm bộ kinh ngạc hỏi:

- Điền huynh! Sao Điền huynh còn chưa đi?

Điền Bá Quang lên giọng nửa ra lễ phép nửa ra ỡm ờ đáp:

- Tại hạ đến cung nghinh đại giá. Hôm qua tại hạ đắc tội, bữa

nay tôn giá chắc đỡ nhiều rồi?

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Chẳng hiểu đã đỡ hay chưa. Vế đùi bị Điền huynh chém một đao đau không chịu nổi.

Điền Bá Quang cười nói:

- Bữa trước chúng ta cùng nhau tỷ đấu tại Hành Dương thương thế Lệnh Hồ huynh hôm đó còn nặng hơn nhiều mà chưa từng thấy Lệnh Hồ huynh thốt ra nửa lời khiếp nhược. Điền mỗ biết Lệnh Hồ huynh quỉ kế đa đoan, nhưng bây giờ dù Lệnh Hồ huynh có giả vờ khéo đến đâu Điền mỗ cũng chẳng mắc lừa đâu.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Đằng nào Điền huynh cũng mắc bẫy rồi, bây giờ có tỉnh ngộ cũng không kịp nữa. Điền huynh! Hãy coi chiêu đây!

Hắn vừa nói vừa vung kiếm đánh vèo một tiếng nhằm đâm vào trước ngực đối phương.

Điền Bá Quang giơ đao lên đỡ, mà đỡ cũng trật ra ngoài.

Lệnh Hồ Xung lại đâm nhát thứ hai.

Điền Bá Quang trầm trồ:

- Nhanh tuyệt! Nhanh tuyệt!

Gã quét ngang thanh đao để chống lại.

Lệnh Hồ Xung lại sử chiêu thứ ba rồi chiêu thứ tư, miệng hắn nói:

- Hôm nay còn nhanh hơn nữa!

Đoạn chiêu thứ năm, chiêu thứ sáu phóng ra lia lịa. Rồi hắn cứ tiếp tục phóng hoài, càng đánh những chiêu về sau càng mau lẹ, mau đến nỗi liên miên không ngớt. Đúng là hắn đã học

được đến chỗ tinh yếu về "Độc cô cửu kiếm".

"Độc cô cửu kiếm" chỉ có tiến chứ không có thoái. Chiêu nào cũng nhằm tấn công bên địch.

Sau khi qua lại hơn chục chiêu, Điền Bá Quang trong lòng nao núng, chẳng hiểu đón đỡ thế nào cho được.

Lệnh Hồ Xung hễ đâm một kiếm là Điền Bá Quang lùi một bước. Hắn đâm hơn mười chiêu kiếm thì gã đã phải lùi ra đến sườn núi. Thế công của Lệnh Hồ Xung vẫn khẩn cấp không trì hoãn chút nào.

"Véo véo" liền bốn tiếng và toàn nhằm vào những chỗ yếu trọng của Điền Bá Quang.

Điền Bá Quang cố gắng đỡ được hai nhát, đến nhát thứ ba không sao chống được. Chân trái gã lùi đạp vào khoảng không. Gã biết sau lưng là vực sâu muôn trượng nếu té xuống thì xương thịt nát ra như cám.

Giữa lúc nguy hiểm như ngàn cân treo sợi tóc Điền Bá Quang chém mạnh một đao xuống đất để mượn đà đứng cho vững lại thì chiêu kiếm thứ tư của Lệnh Hồ Xung đã chí vào cổ họng gã.

Điền Bá Quang sắc mặt lợt lạt, Lệnh Hồ Xung cũng không nói gì thủy chung lưỡi kiếm của hắn vẫn chí vào cổ họng đối phương.

Hồi lâu Điền Bá Quang tức giận văng tục:

- Muốn giết thì cứ việc giết đi! Làm con mẹ gì vậy?

Lệnh Hồ Xung rụt tay mặt về, nhảy lùi lại phía sau mấy bước nói:

- Điền huynh vì sơ hở trong nhất thời mà để cho tiểu đệ chiếm được tiên cơ Vụ này chưa đủ bằng chứng. Chúng ta lại tỷ đấu nữa.

Điền Bá Quang đằng hắng một tiếng rồi múa tít thanh đơn đao như gió táp mưa sa đánh tới. Gã tự nhủ:

- Chuyến này mình phải tấn công trước, không để hắn chiếm tiện nghi nữa.

Lệnh Hồ Xung thấy thanh cương đao của đối phương chém tới mãnh liệt. Hắn đảo thanh trường kiếm đâm chênh chếch vào bụng dưới đối phương. Đồng thời hắn nghiêng đi tránh khỏi mũi đao.

Điền Bá Quang thấy thế kiếm của đối phương phóng tới ác liệt vội xoay đơn đao lên gạt. Gã ỷ mình sức mạnh, chỉ cầu sao cho đao kiếm đụng nhau là chắc chắn thanh trường kiếm sẽ bị hất văng đi.

Lệnh Hồ Xung phóng chiêu đầu đã chiếm được thượng phong liền xổ ra những chiêu tiếp tục liên miên không ngớt. Chiêu nào cũng hiểm độc và trúng đích. Lưỡi kiếm cùng mũi kiếm thủy chung vẫn không dời khỏi những chỗ yếu hại của đối phương.

Điền Bá Quang đỡ gạt không kịp, đành phải lùi lại dần. Sau mười chiêu qua lại, gã lại đi vào vết bánh xe cũ và lùi ra cho tới bờ vực thẳm.

Lệnh Hồ Xung lia kiếm chém xuống, bức bách Điền Bá Quang phải đưa đao ra hộ vệ hạ bàn.

Tay trái Lệnh Hồ Xung xòe năm ngón tay ra để làm kiếm. Vừa gặp lúc đối phương sơ hở, hắn phóng ngón giữa và ngón trỏ nhằm vào huyệt Đản Trung ở trước ngực đối phương. Nhưng ngón tay hắn còn cách đích chừng hai tấc thì đột nhiên ngừng lại.

Điền Bá Quang hai lần bị Lệnh Hồ Xung dùng ngón tay điểm trúng huyệt Đản Trung. Giả tỷ lần này lại bị điểm nữa thì tất gã

phải té xỉu không chừng lăn xuống vực thẳm cũng nên. Gã thấy ngón tay đối phương dừng lại, hiển nhiên có ý nhân nhượng.

Hai người giữ miếng một lúc, Lệnh Hồ Xung lại nhảy lùi về phía sau.

Điền Bá Quang ngồi xuống phiến đá nhắm mắt dưỡng thần. Đột nhiên gã gầm lên một tiếng thật to rồi múa tít đơn đao đánh tới. Thanh đơn đao lên xuống vun vút, uy thế cực kỳ mãnh liệt!

Lần này gã nhằm đúng phương vị, quay lưng về phía sơn động và định bụng: nếu có phải lùi nữa thì lùi vào sơn động. Dù sao cũng quyết một trận tử chiến.

Lệnh Hồ Xung hiện giờ đã học hết đệ tam kiếm tức "phá đao thức" của họ Độc cộ Bao nhiêu thế biến hóa về đao chiêu hắn đã thuộc lòng. Hắn chờ cho lưỡi đao của Điền Bá Quang chém tới rồi nghiêng người tránh sang mé hữu, hươi thanh trường kiếm nhằm hớt cánh tay trái Điền Bá Quang.

Điền Bá Quang xoay đao lại gạt thì thanh trường kiếm của Lệnh Hồ Xung đã biến thế nhằm đâm vào mé tả sau lưng gã. Từ cánh tay trái xuống đến mé tả sau lưng cách không đầy một thước. Chiêu hồi đao này của Điền Bá Quang vừa để thủ vừa để tấn công, tức là vừa đỡ gạt vừa phản kích. Đường lực đạo rất mãnh liệt mà trong lúc cấp bách gã không kịp hạ thấp đao xuống để bảo vệ sau lưng, đành phải né sang bên hữu nửa bước để tránh.

Thanh trường kiếm của Lệnh Hồ Xung lia vào nách bên trái Điền Bá Quang.

Điền Bá Quang hốt hoảng đưa đao lên gạt thì thanh trường kiếm của Lệnh Hồ Xung bỗng trỏ xuống đùi bên trái gã.

Điền Bá Quang không còn cánh nào đỡ gạt được nữa. Gã đành

bước lạng sang mé hữu để tránh.

Lệnh Hồ Xung phóng kiếm tới tấp hết thảy chiêu này đến chiêu khác toàn nhằm đánh vào mé tả, bức bách Điền Bá Quang lại phải lùi dần từng bước và lùi sang mé hữu.

Điền Bá Quang lùi đến mười bước thì đến góc sườn núi.

Chỗ này có một tảng đá lớn chận đường, hết đất lùi. Gã liền tựa lưng vào phiến đá múa lên bảy tám bông hoa đao. Gã không cần để ý coi thanh trường kiếm của Lệnh Hồ Xung có đánh tới thế nào, bên tai chỉ nghe kiếm phong rít lên veo véo! Tay áo vạt áo và ống quần bên tả đều bị thanh trường kiếm vạch rách bảy tám đường mà đường nào cũng chỉ rách áo chứ không đụng đến da thịt.

Điền Bá Quang cũng hiểu rõ sáu nhát kiếm này nhát nào cũng có thể chặt đứt tay, đứt chân hoặc đâm thủng bụng gã được.

Tình trạng đã đến thế này, chỉ trong khoảnh khắc là bao nhiêu ý niệm của gã đều nguội lạnh như tro tàn. Gã ọc một cái rồi phun ra một búng máu tươi.

Lệnh Hồ Xung liên tiếp dồn Điền Bá Quang ba lần đến chỗ sinh tử. Hắn nghĩ lại mấy ngày trước đây, võ công Điền Bá Quang còn cao thâm hơn hắn nhiều. Ngờ đâu bây giờ quyền sinh quyền sát gã lại chuyển sang tay hắn, mà hắn có thể thủ thắng một cách rất dễ dàng. Tuy ở ngoài mặt hắn không lộ vẻ gì mà trong bụng mừng như phát điên.

Hắn thấy Điền Bá Quang bị đại bại rồi hộc máu tươi thì không khỏi sinh lòng lân tuất, cất giọng ôn tồn hỏi:

- Điền huynh! thắng bại là chuyện thường, sao Điền huynh lại phải quan tâm như thế? Tiểu đệ chẳng đã chịu thua với Điền huynh đến mấy chục lần rồi ư?

Điền Bá Quang liệng đơn đao đi lắc đầu nói:

- Phong lão tiền bối kiếm thuật như thần. Hiện nay trên thế gian này chẳng một ai địch nổi. Tại hạ vĩnh viễn không phải là địch thủ Lệnh Hồ huynh nữa.

Lệnh Hồ Xung lượm thanh đơn đao cầm hai tay đưa sang nói:

- Điền huynh nói đúng đó! Tiểu đệ may mắn đắc thắng hoàn toàn trông vào sự chỉ điểm của Phong thái sư thúc tổ. Tiểu đệ muốn Điền huynh ưng cho một điều.

Điền Bá Quang không đón lấy thanh đơn đao, cất giọng thê thảm nói:

- Tính mạng Điền mổ là ở trong tay Lệnh Hồ huynh. Lệnh Hồ huynh có điều gì xin hãy nói ra.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Phong thái sư thúc tổ ẩn cư đã lâu ngày không can dự đến thế sự. Lão nhân gia không thích để người phàm tục quấy nhiểu. Vậy sau khi Điền huynh xuống núi xin đừng nhắc đến chuyện lão nhân gia với bất cứ một ai. Được vậy thì tiểu đệ cảm kích vô cùng!

Điền Bá Quang lạnh lùng hỏi:

- Lệnh Hồ huynh chỉ phóng kiếm đâm một nhát giết Điền mỗ đi bịt miệng có phải hơn không?

Lệnh Hồ Xung lùi lại hai bước tra kiếm vào vỏ đáp:

- Bữa trước bản lãnh Điền huynh cao thâm hơn tiểu đệ rất nhiều. Nếu Điền huynh cũng phóng đao chém chết tươi tiểu đệ thì làm gì có chuyện ngày nay? Tiểu đệ năn nỉ Điền huynh đừng tiết lộ hành tung của Phong thái sư thúc tổ. Đây là một điều mà tiểu đệ năn nỉ, tuyệt không dám tơ hào bức bách.

Điền Bá Quang nói:

- Được rồi! Điền mỗ ưng thuận điều đó.

Lệnh Hồ Xung xá dài một cái nói:

- Đa tạ Điền huynh!

Điền Bá Quang nói:

- Điền mỗ vâng mệnh đến đây mời Lệnh Hồ huynh xuống núi. Nay Điền mỗ đành làm nhục sứ mệnh việc này uổng công mất rồi. Điền mỗ không đánh lại nổi Lệnh Hồ huynh nhưng câu chuyện giữa chúng ta chưa chắc đã chấm dứt. Lệnh Hồ huynh! Điền mỗ xin cáo biệt. Chúng ta còn có ngày tái ngộ.

Gã nói xong khoanh tay trở gót đi luôn.

Lệnh Hồ Xung nhớ tới chất kịch độc trong người Điền Bá Quang. Chuyến này ra về, chẳng bao lâu chất độc sẽ phát tác mà chết. Hắn cùng Điền Bá Quang ác đấu mấy ngày bất giác sinh mối đồng tình.

Trong cơn xúc động, hắn toan buột miệng gọi:

- Điền huynh! Tiểu đệ theo Điền huynh xuống núi đây!

Nhưng hắn nhớ lại mình đang ở trong thời kỳ chịu tội ở đây sám hối. Nếu không có sứ mệnh thì chẳng thể nào rời khỏi đây một bước. Huống chi Điền Bá Quang lại là một tên đại đạo hái hoa, gây nên rất nhiều tội ác. Bây giờ nếu hắn theo gã xuống núi thì biến thành con người xấu xa như gã, rồi mai đây thân bại danh liệt, hỏa hoạn vô cùng!

Hắn nghĩ vậy liền ngừng lại không nói nữa, chỉ đưa mắt nhìn Điền Bá Quang cho tới khi mất hút rồi trở vào sơn động. Hắn chạy đến trước Phong Thanh Dương lạy phục xuống nói:

- Thái sư thúc tổ chẳng những cứu mạng mà còn truyền thụ kiếm thuật thượng thặng cho đồ tôn.

Ơn đức này vĩnh viễn khó lòng báo đáp được.

Phong Thanh Dương mỉm cười nói:

- Kiếm thuật thượng thặng! Kiếm thuật thượng thặng! Ha Ha! Hãy còn xa lắm. Con ơi!

Tiếng cười của lão đạm vẻ thê lương tịch mịch.

Lệnh Hồ Xung lại nói:

- Đồ tôn lớn mật xin thái sư thúc tổ đem hết "Độc cô cửu kiếm" truyền thụ lại cho đồ tôn!

Phong Thanh Dương hỏi:

- Ngươi muốn học toàn bộ "Độc cô cửu kiếm", nhưng sau này liệu ngươi có hối hận không?

Lệnh Hồ Xung sửng sốt không hiểu hối hận vì điều gì? Nhưng gã xoay chuyển ý nghĩ rất mau rồi tự nhủ:

- Phải rồi "Độc cô cửu kiếm" không phải là kiếm pháp bản môn. Thái sư thúc tổ e rằng sư phụ mình biết ra, mình sẽ bị trọng trách. Sư phụ có cấm đoán mình học kiếm pháp phái ngoài, song lão gia đã bảo:

mình có thể đập hòn đá ở trái núi khác ra để lấy ngọc. Mình sử kiếm có lẫn cả chút ít kiếm pháp của phái Thanh Thành sư phụ cũng đã biết rồi. Hơn nữa mình theo những đồ hình trên vách đá học vô số kiếm pháp của những phái Hằng Sơn, Hành Sơn, Thái Sơn, Tung Sơn. Lại học cả võ công mười vị trưởng lão Ma giáo không phải ít. Mình đã ghi nhớ vào lòng thì khó mà quên được. "Độc cô cửu kiếm" đã thần kỳ như vậy, kẻ học võ ai mà không ngày đêm mong mỏi được luyện kỳ chiêu tuyệt thế. Mình may gặp cơ duyên tày trời, lại được một bậc tiền bối bản môn truyền thụ thì khi nào chịu để lỡ mất?

Gã nghĩ vậy liền lạy phục xuống đáp:

- Đây là một sự hạnh ngộ lớn nhất trong đời đồ tôn. Vậy bây

giờ cũng như mai hậu chỉ có cảm kích chứ không hối hận.

Phong Thanh Dương nói:

- Được rồi! Để ta truyền thụ cho ngươi. Điền Bá Quang ôm hận bỏ đi, quyết gã chưa chịu thôi đâu!

Nhưng dù gã có quay trở lại thì ít ra cũng phải sau đây mười ngày hay nửa tháng. Chúng ta đã dư dụ ngày giờ, vậy cần học lại từ đầu cho có căn bản vững chắc.

Lão nói xong đem đệ nhất kiếm về "Độc cô cửu kiếm" là "Tổng quát thức" theo thứ tự khẩu quyết mà giải thích từng câu. Lão lại truyền thụ cả những biến hóa phụ thuộc vào khẩu quyết.

Lệnh Hồ Xung trước kia chỉ biết cố nhớ cho bằng được khẩu quyết chứ chưa hiểu đến chỗ vi diệu bên trong. Bây giờ hắn được Phong Thanh Dương ung dung chỉ điểm, mỗi khắc hắn đều hiểu thêm một ít đạo lý về võ học thượng thặng. Mỗi khắc hắn đều học được mấy chỗ biến hóa thần kỳ xảo diệu. Bất giác hắn sung sướng quá không nhịn được, miệng không ngớt trầm trồ ca ngợi.

Một già một trẻ ở trên ngọn núi sám hối rèn luyện kiếm pháp tinh diệu về "Độc cô cửu kiếm". Từ "tổng quát thức", "phá kiếm thức", "phá đao thức", "phá thương thức", "phá tiên thức", "phá sách thức", phá chưởng thức", "phá tiến thức". Học mãi cho đến đệ cửu kiếm là "phá khí thức".

Trong phép "phá thương thức" bao quát cả việc phá giải trường thương, đại kích, tề mi côn, lang nha bổng, bạch lạp hầu, thiền trượng, quyền trượng và tất cả những món binh khí về loại này.

"Phá tiên thức" phá giải cương tiên, thiết giản, điểm huyệt quyết quai tử, nga mi thích, trủy thủ, bản phủ, thiết bài, bát giác chùy, thiết chùy. v.v...

"Phá sách thức" thì phá trường sách, nhuyn tiên, tam tiết

côn, cữu tiết côn, lin tử thương, thiết liển, ngư bổng, lưu tinh chùy.v.v...

Tuy chỉ là một kiến thức nhưng nó biến hóa vô cùng. Lệnh Hồ Xung học càng xuống dưới càng thấy những chiêu số dung hợp quán thông nhau và uy lực tăng lên rất nhiều.

Ba kiếm pháp sau cùng so với sáu kiếm pháp đầu càng khó học hơn.

"Phá chưởng thức" là công phu để phá giải quyền, cước, chỉ, chưởng. Đối phương dám để tay không địch với trường kiếm thì dĩ nhiên võ công họ đã cao thâm ghê gớm. Đại phàm những tay cao thủ võ học, võ công đến mực thượng thặng thì trong tay có binh khí hay không cũng chẳng xa nhau là mấy.

Những quyền pháp, chỉ pháp, chưởng pháp, cước pháp trong thiên hạ vô cùng phức tạp. Nào trường quyền đoản đả, nào cầm nã điểm huyệt, nào ưng trảo hổ trảo, nào thiết sa thần chưởng .v.v... đều thuộc loại này cả.

"Phá tiến thức" thì trong chữ "tiến" gồm cả những môn ám khí. Muốn luyện môn kiếm này thì trước hết phải học nghe tiếng gió để phân biệt là ám khí gì ở phương nào bắn tới. Chẳng những chỉ dùng trường kiếm để gạt mọi thứ ám khí của địch nhân bắn tới mà còn mượn sức của đối phương để phản kích lại, tức là dùng món ám khí của địch nhân bắn tới để bắn ngược lại địch nhân.

Đến môn thứ chín là "Phá khí thức" thì Phong Thanh Dương chỉ truyền thụ cách tụ tập khẩu quyết.

Lão nói:

- Chiêu thức này là để đối phó với những địch thủ có nội công đến bậc thượng thặng và nó phải phát xuất ra ở tinh thần. Ngày trước Độc cô tiền bối nhờ thứ kiếm pháp này mà vẫy vùng khắp

thiên hạ.

Lão gia muốn cầu cho thua một lần không thể được vì môn kiếm pháp đó của lão đã tới trình độ xuất thần nhập hóa. Cũng là kiếm pháp phái Hoa Sơn, cùng một chiêu thức, thế mà mỗi người sử uy lực mạnh yếu khác nhau xa thì "Độc cô cửu kiếm" cũng vậy. Dù ngươi có học được "Độc cô cửu kiếm" mà lúc sử dụng lại không thuần thục thì chẳng thể nào địch nổi những tay cao thủ thông thường hiện nay.

Vậy bây giờ ngươi đã học được đủ đường lối mà muốn thắng nhiều bại ít thì còn phải khổ công tu luyện 20 năm, may ra mới có thể so tài cao thấp với những anh hùng hảo hán trong thiên hạ được.

Lệnh Hồ Xung càng học nhiều càng cảm thấy chín kiếm pháp này biến hóa vô cùng, chẳng hiểu phải mất bao nhiêu ngày mới dò ra được toàn bộ ảo diệu bên trong.

Hắn nghe thái sư thúc tổ bảo mình phải khổ luyện trong 20 năm chẳng lấy chi làm ngạc nhiên, sụp lạy nói:

- Nếu trong vòng 20 năm mà đồ tôn thông hiểu được tinh thần về cửu kiếm của Độc cô lão tiền bối đã sáng chế ra cũng lấy làm hân hạnh lắm rồi.

Phong Thanh Dương nói:

- Độc cô đại hiệp là người thông minh tuyệt đỉnh. Muốn học được kiếm pháp của lão gia, ngươi phải nhớ luôn luôn đến hai chữ "giác ngộ" chứ không phải cứ thuộc lòng mà được. Khi ngươi đã thông hiểu tinh thần về cửu kiếm thì muốn thi triển thế nào cũng được, dù ngươi có quên sạch mọi chiêu số biến hóa cũng không sao. Lúc lâm địch ngươi không còn nhớ một chút gì nữa càng không bị ràng buộc bởi những kiếm pháp đã học. Tư chất ngươi hay lắm, đúng là tài liệu để luyện kiếm pháp

này. Từ đây sắp tới, ngươi ráng mà dụng công khổ luyện. Ta đi đây!

Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi hỏi:

- Thái sư thúc tổ đi đâu bây giờ?

Phong Thanh Dương cười đáp:

- Ta ở ngay phía sau hậu động này mấy chục năm. Hôm trước gặp lúc cao hứng ta ra khỏi động dạy kiếm pháp này cho ngươi chỉ hy vọng võ công tuyệt thế của Độc cô tiền bối không đến nỗi bị thất truyền mà thôi. Nay ngươi học hết rồi, thế là tâm nguyện ta thỏa mãn còn ở làm chi nữa mà không về?

Lệnh Hồ Xung mừng thầm nói:

- Té ra thái sư thúc tổ ở ngay phía sau hậu động thì còn gì hay bằng! Đồ tôn có thể sớm hôm thị phụng để thái sư thúc tổ khỏi nỗi cô đơn tịch mịch.

Phong Thanh Dương tủm tỉm cười nói:

- Ngươi hãy theo ta vào đây mà coi:

Lệnh Hồ Xung theo lão tiến vào hậu động thì thấy lão đưa tay ra đẩy vách động một cái. Một tảng đá từ từ lui lại, để lộ một huyệt động.

Lệnh Hồ Xung đã vào hậu động đến mấy mươi lần mà không ngờ phía sau còn một biệt động nữa. Hắn thấy Phong Thanh Dương khoa chân bước vào biệt động này cũng toan tiến vào theo thì Phong Thanh Dương lớn tiếng bảo:

- Ngươi ngửng đầu lên mà coi!

Lệnh Hồ Xung ngửng đầu lên thấy trên nóc động có bảy chữ mầu trắng: "Qua đây là phải chết không tha".

Hắn khiếp sợ liền dừng bước lại.

Phong Thanh Dương nghiêm nghị nói:

- Bảy chữ này do ta viết ra, không ai qua khỏi thể lệ đó. Ngươi mà bước qua cũng phải chết ngay dưới lưỡi kiếm của ta.

Lệnh Hồ Xung ấp úng gọi:

- Thái sư thúc tổ! Thái...

Hắn chưa dứt lời đã thấy Phong Thanh Dương giơ tay đẩy phiến đá đóng lại.

Lệnh Hồ Xung đứng thộn mặt ra một hồi lâu, hắn khẽ đẩy phiến đá mấy lần thì thấy nó rung động.

Giả tỷ hắn vận nội lực đẩy thì mấy cái nữa là có thể mở ra được, nhưng lập tức trong đầu óc lại hiện lên bảy chữ "Qua đây là phải giết không tha". Tay hắn lẩy bẩy rời khỏi phiến đá.

Hắn nghĩ bụng:

- Thái sư thúc tổ đã có nghiêm lệnh như vậy, mình chẳng thể mạo muội tiến vào để lão gia nổi giận.

Lệnh Hồ Xung ở với Phong Thanh Dương mười mấy ngày, tuy hắn chỉ nghe lão bàn luận và chỉ giáo về kiếm pháp, nhưng tác phong nghị luận của lão chẳng những khiến cho hắn khâm phục mà còn có vẻ rất thân cận, hai người hợp ý tâm đầu kể sao cho xiết.

Phong Thanh Dương tuy cao hơn hắn ba đời đứng vào hàng thái sư thúc tổ, song trong lòng hắn phảng phất cảm thấy như một người tri kỷ đồng hàng. Hắn hận mình gặp lão quá muộn.

So với ân sư Nhạc Bất Quần, Phong Thanh Dương tựa hồ còn thân thiết hơn nhiều. Hai người ở với nhau đã quen hơi bén nết mà bây giờ phải chia tay một cách đột ngột, trách nào hắn chẳng bâng khuâng, bụng bảo dạ:

- Vị thái sư thúc tổ này hồi còn ít tuổi chắc cũng giống tính mình, chẳng biết sợ trời đất là gì, muốn thế nào là làm thế. Lúc

lão gia dậy mình kiếm pháp đã bảo: "Ngươi sử kiếm pháp chứ không phải kiếm pháp sử người" tức là con người sống động mà kiếm pháp là phần tĩnh. Người sống động chẳng thể để cho kiếm pháp tử tĩnh ràng buộc. Lý thuyết này thật đúng quá! Vậy mà sư phụ không nói thế bao giờ?

Hắn trầm ngâm một lúc rồi lẩm bẩm:

- Kiếm thuật sư phụ đã cao minh đến thế thì khi nào lại không hiểu lý thuyết này? Có điều sư phụ thấy mình tính khí lãng mạn, nói ra sợ mình được đà khi luyện kiếm không theo qui củ nữa. Chắc sư phụ chờ mình kiếm thuật kha khá một chút rồi sẽ giải thích cho mình sau. Nhất là bọn sư đệ, sư muội võ công kém hơn dĩ nhiên không thể hiểu được kiếm lý vào hạng thượng thặng, có nói với họ cũng bằng vô dụng.

Hắn nghĩ tới đây rồi tự nhủ:

- Kiếm thuật của thái sư thúc tổ dĩ nhiên đã đến bực xuất thần nhập hóa. Đáng tiếc là lão gia từ đây không lộ thân thủ để mình được mở rộng tầm mắt. Dĩ nhiên so với sư phụ, kiếm pháp của thái sư thúc tổ còn cao hơn một tầng.

Lệnh Hồ Xung trầm ngâm hồi lâu rồi nhớ tới nét mặt tiều tụy của lão dường như người có bệnh hoạn. Hắn tự nghĩ:

- Thái sư thúc tổ nhất định nhiều tuổi lắm rồi, lão gia ở một mình sau hậu động không ai phục thị. dĩ nhiên cô đơn hiu quạnh mà sao lại viết lên nóc biệt động một câu "Qua đây là phải chết không tha"?

Lão gia không cho kẻ khác vào thì phải, có lý nào lại cấm cả mình?

Hắn lăm le đẩy phiến đá cửa động để vào trò chuyện với Phong Thanh Dương cho hả lòng khắc khoải. Nhưng hắn nghĩ tới giọng nói nghiêm trang, vẻ mặt khắc khổ của lão lại không

dám đành vuốt bụng thở dài, cầm trường kiếm trở ra rèn luyện.

"Độc cô cửu kiếm" tuy nói là có chín phép mà thực ra nó bao quát hết thảy võ học thiên hạ. Mỗi lần Lệnh Hồ Xung luyện tập lại hiểu thêm một ít. Hắn luyện chừng một giờ tiện tay sử ngay một chiêu thì chính là "Hữu phụng lai nghi" của Hoa Sơn kiếm pháp. Bất giác hắn ngẩn người ra lắc đầu cười gượng, miệng lẩm bẩm:

- Hỏng bét rồi!

Đoạn hắn lại bắt đầu thi triển chiêu số về "Độc cô cửu kiếm", nhưng chẳng bao lâu, tiện tay phóng ra chiêu "Hữu phụng lai nghi". Hắn không khỏi buồn phiền tự nghĩ:

- Cái tập quán của con người tệ hại đến thế! Vì mình rèn luyện kiếm pháp bản môn thuần thục quá, đã in sâu vào óc thành thâm căn cố đế, nên lúc sử kiếm đến chỗ trôi chảy tự nhiên cho ra chiêu thức của bản môn, chứ có phải "Độc cô cửu kiếm" đâu.

Đột nhiên đầu óc hắn lóe lên một tia sáng. Hắn nhớ lại lời dặn của thái sư thúc tổ là lúc sử kiếm phải cho tâm hồn khoáng đạt, thuận theo tự nhiên. Vậy thì dù có sử những chiêu kiếm pháp của bản môn cũng chẳng can gì. Thậm chí sử đến kiếm pháp của những phái Hành Sơn, Thái Sơn hay võ công của mười vị trưởng lão Ma giáo cũng chẳng sao. Nếu mình còn bứt rứt kiếm pháp này sử được, kiếm pháp kia không sử được, tức là đi vào chỗ bó buộc câu thúc. Mình cứ việc tự ý mà thi triển, còn đúng hay không chờ đến lúc thái sư thúc tổ trở ra sẽ thỉnh giáo.

Đoạn hắn lại sử "Độc cô cửu kiếm". Đến lúc thuận đà hắn cho ra những chiêu kiếm pháp bản môn, rồi cả những chiêu tinh diệu trên vách đá rất phức tạp. Đến trình độ này hắn không thấy việc luyện kiếm là khổ sở nữa, trái lại hắn cảm thấy vô

cùng hứng thú! Có điều về Ngũ Nhạc kiếm phái và võ công Ma giáo là hai thứ tương phản nhau hoàn toàn. Về Ngũ Nhạc kiếm pháp hắn sử rất thuần thục mau lẹ, nhưng đụng đến võ công Ma giáo là chậm chạp nặng nề không thể dung hòa với "Độc cô cửu kiếm" được.

Lệnh Hồ Xung liệng kiếm xuống thở dài lẩm bẩm:

- Sư phụ thường nói: "Chính tà không thể đi đôi với nhau". Bây giờ xem ra chiêu số của Ma giáo cũng kỳ dị, thì ra cả về võ công hai phái chính tà cũng không hợp nhất được.

Lệnh Hồ Xung trong tâm đã không có điều gì trở ngại, hắn chẳng cần phân biệt kiếm pháp, cứ tiện tay mà ra chiêu trong "Độc cô cửu kiếm" hắn sử lui sử tới đều có lẫn nhưng chiêu số các kiếm phái khác vào. Nhất là chiêu "Hữu phụng lai nghi" trở lại luôn luôn.

Hắn sử một lúc nữa, bất giác lại phóng ra chiêu "Hữu phụng lai nghi" thì động tâm, miệng lẩm bẩm:

- Nếu tiểu sư muội thấy ta sử chiêu "Hữu phụng lai nghi" thế này không hiểu nàng sẽ bảo sao?

Hắn ngừng kiếm không thu về, nét mặt dịu hòa, miệng mỉm cười.

Hồi này hắn bị Điền Bá Quang uy hiếp nên để hết tâm trí vào việc luyện kiếm. Cả lúc nằm mơ hắn cũng nghĩ tới những chiêu số biến hóa về "Độc cô cửu kiếm".

Hình bóng Nhạc Linh San không có lúc nào lọt vào trí óc hắn. Bây giờ đột nhiên nhớ tới nàng, hắn chẳng khỏi động mối tương tư cầm lòng không đậu, nhưng rồi hắn tự hỏi:

- Chẳng hiểu nàng còn ngấm ngầm truyền thụ kiếm pháp cho

Lâm sư đệ không? Tuy sư phụ có lệng nghiêm cấm song nàng vốn là người lớn mật lại ỷ mình được sư nương sủng ái, không chừng nàng cứ lén lút tiếp tục dạy gã cũng nên. Dù nàng không dạy kiếm thì hôm sớm gặp nhau nhất định mỗi ngày một thêm thân mật.

Nụ cười của hắn biến thành cười gượng, rồi sau hắn lộ vẻ bâng khuâng sầu muộn.

Lệnh Hồ Xung uể oải từ từ thu kiếm lại.

Bỗng nghe thanh âm Lục Đại Hữu la gọi:

- Đại sư ca! Đại sư ca!...

Tiếng gọi ra chiều rất cấp bách. Lệnh Hồ Xung động tâm la thầm:

- Trời ơi! Hỏng to rồi! Thằng cha Điền Bá Quang bị thua xuống núi đã nói là gã không can tâm.

Phải chăng gã đánh không nổi mình lại đến cướp tiểu sư muội đem đi để uy hiếp mình phải theo lời gã?

Tiếng gọi cấp bách lên đến sườn núi. Lục Đại Hữu tay xách thùng cơm, miệng thở hồng hộc mà chạy tới la:

- Đại... Đại sư ca! Nguy đến nơi rồi!...

Lệnh Hồ Xung càng nóng nảy hơn vội hỏi:

- Làm sao? Tiểu sư muội mắc chuyện gì rồi?

Lục Đại Hữu nhảy xổ lại đặt thùng cơm xuống phiến đá đáp:

- Tiểu sư muội ư? Tiểu sư muội không sao cả .. Hỏng bét!... Tiểu đệ xem chừng sự tình không ổn mất rồi.

Lệnh Hồ Xung thấy nói Nhạc Linh San vô sự liền yên tâm đến quá nửa. Hắn thủng thẳng hỏi:

- Việc chi mà không ổn?

Lục Đại Hữu vừa thở vừa đáp:

- Sư phụ và sư nương về rồi...

Lệnh Hồ Xung mừng rỡ ngắt lời:

- O€ sư phụ, sư nương đã về là hay lắm! Còn chuyện gì không ổn?

Lục Đại Hữu đáp:

- Không không! Đại ca không biết. Sư phụ sư nương vừa về tới, đang ngồi uống nước, bỗng thấy bọn người đến bái sơn. Trong đó có cả mấy nhân vật 4 phái: Tung Sơn, Hằng Sơn, Hành Sơn và Thái Sơn...

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Ngũ Nhạc kiếm phái kiếm phái đã liên minh, thì bọn họ đến thăm kiến sư phụ cũng là chuyện thường chứ có chi khẩn cấp?

Lục Đại Hữu đáp:

- Không phải.. Đại sư ca không hiểu. Còn ba người đi với họ nữa. Ba người này đâu cũng là người phái Hoa Sơn tạ Chúng kêu sư phụ bằng sư huynh, nhưng sư phụ lại không gọi chúng bằng sư đệ.

Lệnh Hồ Xung cảm thấy có điều khác lạ, liền hỏi:

- Có chuyện đó ư? Ba người ấy hình dạng thế nào?

Lục Đại Hữu:

- Một người cao lớn đẫy đà, tự xưng họ Phong, tên gọi Phong Bất Bình gì gì đó. Một người là đạo nhân, và người cuối cùng thấp lùn. Hai người này đều là Bất chi chi đệ không nhớ, chỉ biết họ đứng hàng chữ "Bất"...

Lệnh Hồ Xung gật đầu nói:

- Có lẽ là bạn đồ bản phái đã bị khai trừ.

Lục Đại Hữu đáp:

- Đúng rồi! Đại sư ca đoán việc như thần. Sư phụ vừa thấy bọn họ đã ra chiều khó chịu. Lão nhân gia hỏi: "Phong huynh! Cả ba vị không còn dây dưa gì đến phái Hoa Sơn nữa, thì lên đây làm chỉ"

Phong Bất Bình hỏi lại: "Nhạc Bất Quần đã mua núi Hoa Sơn rồi hay sao mà cấm không cho người ta lên? Hay là ngươi được đức Ngọc Hoàng Đại Đế bao chỏ... " Sư phụ liền ngắt lời: " Các vị lên du ngoạn Hoa Sơn thì dĩ nhiên tùy tiện. Nhưng Nhạc Bất Quần này không phải là sư huynh của các vị nữa vậy ba chữ "Nhạc sư huynh" mà các vị vừa kêu đó xin gói ghém trả lại."

Lục Đại Hữu nói tới đấy ngừng lại một chút, Lệnh Hồ Xung ra vẻ sốt ruột, thúc giục:

- Rồi sau sao nữa? Sư đệ nói nốt đi!

Lục Đại Hữu đáp:

- Thế là Phong Bất Bình giở giọng: "Ngày trước ngươi dùng âm mưu ngụy kế chiếm lấy núi Hoa Sơn, đuổi chúng ta xuống. Món nợ đó bữa nay phải thanh toán. Ngươi không muốn chúng ta kêu bằng "Nhạc sư huynh". Hừ hừ!.. Thanh toán xong nợ nần thì dù ngươi có quì xuống đất lạy sát sứt trán năn nỉ ta kêu lấy một tiếng cũng khó lòng khiến cho bọn ta động tâm...

Lệnh Hồ Xung bất giác kêu lên:

- Ủa!...

Hắn nghĩ bụng:

- Sư phụ gặp phải mấy tay lợi hại này thật là một vấn đề khó giải quyết.

Lục Đại Hữu nói tiếp:

- Các anh em cùng tiểu đệ nghe thấy đều căm tức vô cùng!

Tiểu sư muội là người đầu tiên nổi lên quát mắng, không ngờ sư nương tính tình ôn hòa ngăn lại, không cho thóa mạ. Sư phụ hiển nhiên không coi ba người đó vào đâu, chỉ lạnh lùng nói: "Các vị muốn đòi nợ đó là món nợ gì? Cách thanh toán thế nào?" Phong Bất Bình lớn tiếng tiếng đáp: "Ngươi thoán đoạt chức chưởng môn phái Hoa Sơn đã 30 năm còn chưa đủ ư? Bây giờ phải nhường ngôi lại". Sư phụ lại cười nói "Các vị dấy động can qua phái Hoa Sơn té ra để cướp chức chưởng môn của tại hạ. Cái đó chẳng khó gì. Chỉ cần Phong huynh tự xét mình nếu đương nổi chức chưởng môn này thì tại hạ sẽ nhường ngay". Phong Bất Bình nói: "Ngày trước ngươi dùng âm mưu ngụy kế đoạt chức chưởng môn, bây giờ ta đã bẩm với Tứ Nhạc minh chủ tức Tả minh chủ lấy được cờ lệnh đến đây chấp chưởng phái Hoa Sơn". Lão nói xong móc trong bọc ra một lá cờ nhỏ thì quả nhiên là Ngũ nhạc lệnh kỳ.

Lệnh Hồ Xung la lên một tiếng, ra chiều tức giận nói:

- Tả minh chủ sao lại can thiệp đến việc ngoài phạm vi của y Công việc của phái Hoa Sơn chúng ta không thể để y can thiệp vào được. Y lấy tư cách gì mà thi hành việc phế lập ngôi chưởng môn phái Hoa Sơn?

Lục Đại Hữu đáp:

- Phải rồi! Lúc sư nương nói vậy thì một lão già phái Tung Sơn tự xưng là người họ Tân cực lực bênh vực Phong Bất Bình. Lão nói chưởng môn phái Hoa Sơn phải để họ Phong đảm nhiệm. Lão cùng sư nương cãi vã nhau hoài. Ba người phái Thái Sơn, Hằng Sơn và Hành Sơn cũng một bè với Phong Bất Bình, đưa ra toàn những luận điệu khó nghe. Bọn họ bốn phái kết bè kết đảng với nhau để làm khó dễ cho phái Hoa Sơn tạ Đại sư ca! Tiểu đệ thấy tình hình rắc rối to nên chạy vội lên báo tin.

Lệnh Hồ Xung hô lớn:

- Môn phái gặp tai nạn. Chúng ta là đệ tử thì dù chỉ còn một hơi thở cũng phải liều mạng vì sư phụ.

Lục Đại Hữu nói:

- Phải rồi! Sư phụ thấy đại sư ca vì lão gia xuất lực nhất định không bắt tội đại sư ca thiện tiện xuống núi đâu.

Lục Đại Hữu chưa dứt lời, Lệnh Hồ Xung đã chạy như bay xuống núi. Hắn vừa chạy vừa nói:

- Sư phụ có trách phạt ta cũng đành chịu. Lão gia là người quân tử không thích chuyện tranh chấp, thường khi lão gia những chức chưởng môn cho kẻ khác cũng chưa biết chừng. Như vậy thì hỏng bét! Thật là hỏng bét!

Hắn thi triển khinh công chạy như bay.

Lục Đại Hữu không đuổi kịp, gã không nghe rõ mấy câu sau hỏi dồn:

- Sao? Sao?

Đột nhiên hai bóng người thấp thoáng vọt ra đứng giữa đường ngăn cản. Con đường núi này rất chật hẹp, một bên là vực thẳm sâu muôn trượng. Hai người xuất hiện đột ngột mà Lệnh Hồ Xung đang chạy gấp suýt nữa đụng vào người họ. Hắn vội vàng dừng bước thì chỉ còn cách hai người kia hơn một thước.

Trong hai người này thì một người bộ mặt chỗ lồi chỗ lõm còn một người thì đầy vết nhăn nheo trông mà phát khiếp. Trong lúc giật mình kinh hãi, hắn nhảy lùi lại hơn trượng quát hỏi:

- Ai?

Giữa lúc ấy, hắn phát giác ra sau lưng cũng có người liền quay

đầu lại nhìn thì thấy sau lưng cũng hai bộ mặt cực kỳ xấu xạ Một người mặt lớn quá cỡ mà đỏ hồng, còn một người mặt dài như mặt ngựa.

Hai người này đứng chỉ cách hắn không đầy nửa thước, suýt nữa đụng mũi vào nhau.

Lệnh Hồ Xung kinh hãi không biết tới đâu mà nói. Hắn đứng tránh ngang ra một bước thì đã gần miệng vực thẳm. Chỗ này cũng có hai người đứng. Một người mặt đen, còn một người mặt xám như tro tàn không chút huyết sắc.

Hai người này chỉ có nửa bàn chân đặt xuống đất còn nửa bàn thò ra chỗ không thế mà vẫn đứng ngất ngưởng coi rất nguy hiểm. Đừng nói có người đưa tay ra đẩy, chỉ một cơn gió thổi mạnh e rằng cũng đủ hất hai người đó xuống vực thẳm.

Trong khoảng thời gian chớp mắt này Lệnh Hồ Xung lọt vào giữa sáu quái nhân đứng trên con đường nhỏ không đầy ba thước mặt. Phía trước, hơi thở người phun vào mặt hắn. Sau gáy cũng thấy hơi nóng, hiển nhiên là hơi thở của hai người phía sau. Còn hai người mé tả đứng ở chỗ nguy hiểm nhất, nếu bất thình lình hắn đẩy họ xuống vực sâu thì chẳng khó gì. Nhưng dù hắn có đánh chết được hai người này vẫn chẳng thể thoát thân vì còn bốn người ở hai mặt trước sau bao vây.

Lệnh Hồ Xung muốn thò tay rút kiếm thì cả sáu người đều tiến lên nửa bước vươn tay ra giữ lấy hắn khiến hắn không sao nhúc nhích được.

Bỗng nghe Lục Đại Hữu ở phía sau lớn tiếng hỏi:

- U¨i cha! Các người làm gì vậy?

Lệnh Hồ Xung chưa từng gặp chuyện quái dị như vậy bao giờ. Dù hắn cơ biến phi thường mà trong lúc thảng thốt này hắn rất hoang mang không có chủ ý gì.

Sáu quái nhân khác nào ma quỷ yêu tinh. Tướng mạo chúng dĩ nhiên là ghê gớm mà hành động quái dị vô cùng!

Lệnh Hồ Xung đưa hai tay về phía trước như muốn đẩy hai người phía này ra, nhưng hai tay hắn bị hai người nắm giữ thì còn đẩy làm sao được.

Trong lòng hắn lóe lên một tia sáng, hắn nghĩ thầm:

- Bọn này đúng là những ác đồ của Phong Bất Bình.

Hắn quát hỏi:

- Các ngươi là ai?

Đột nhiên mắt hắn tối sầm lại. Một chiếc bao tải lớn chụp vào đầu rồi người hắn bị chuồn vào trong bao.

Bỗng nghe có thanh âm the thé la lên:

- Ngươi đừng sợ chi hết. Ta đưa người về gặp tiểu cô nương.

Lệnh Hồ Xung nghĩ vậy la thầm:

- Trời ơi! Té ra là đồng bọn của Điền Bá Quang.

Hắn lớn tiếng:

- Các ngươi không tha ta ra thì ta rút kiếm tự sát. Lệnh Hồ Xung nói sao làm vậy, thà chết chứ không chịu khuất phục.

Hắn vừa dứt lời thì hai cánh tay đã bị hai bàn tay nắm chặt tựa hồ hai chiếc đai sắt rít dần lại khiến hắn đau đớn vô cùng.

Lệnh Hồ Xung đã học "Độc cô cửu kiếm" biết phá giải phép cầm nã nhưng ở trong tình trạng này thì dù có bản lãnh thông thiên cũng chẳng tài nào thi triển được, chỉ ngấm ngầm kêu khổ.

Bỗng lại nghe tiếng người nói:

- Ngươi phải ngoan ngoãn. Tiểu cô nương muốn thấy mặt ngươi. Ngươi hãy nghe lời ta đừng dở trò gì nữa.

Một người khác nói:

- Chết cũng không xong. Ngươi mà tự sát thì ta phải làm ngươi chết đi sống lại.

Người này hỏi vặn:

- Gã chết là chết rồi, ngươi còn làm sao cho gã chết đi sống lại.

Người kia đáp:

- Ta hăm gã để gã đừng tự sát.

Người này đáp:

- Nếu ngươi muốn hăm gã thì đừng nói để gã biết. Nếu gã nghe thấy thì sự hăm dọa thành ra vô nghĩa.

Người kia nói:

- Ta muốn hăm gã ngươi định làm gì?

Người này đáp:

- Ta tưởng ngươi khuyên nhủ cho gã nghe lời thì hơn.

Người kia lại nói:

- Ta bao hăm dọa là hăm dọa.

Người này không chịu cãi:

- Nhưng ta thích khuyên can.

Hai người tiếp tục tranh chấp nhau hoài.

Lệnh Hồ Xung ở trong bao tải vừa kinh hãi vừa tức giận hắn lại nghe hai người này cãi lẫy thì bụng bảo dạ:

- Sáu quái nhân này tuy võ công cao cường, nhưng dường như chúng ngu xuẩn lắm.

Hắn liền la lên:

- Hăm cũng vô ích, khuyên cũng chẳng ăn thuạ Các ngươi mà không tha ta ra thì ta cắn lưỡi tự sát.

Đột nhiên hai hàm răng hắn đau nhức. Hẳn bị người bên

ngoài bóp miệng.

Bỗng lại có tiếng người nói:

- Thằng nhãi này quật cường lắm! Ngươi cắn đầu lưỡi không nói được thì tiểu cô nương không thích đâu.

Người này nói:

- Đã cắn lưỡi là chết nào chỉ phải không nói được mà thôi.

Người kia cãi:

- Vị tất đã chết. Ngươi không tin thì thử cắn xem.

Người này nói:

- Ta bảo cắn là chết nên ta không cắn. Ngươi cãi không chết thì thử cắn coi.

Người kia nói:

- Ta ngu gì mà lại tự cắn lưỡi mình. à có rồi! Kêu hắn lại đây cắn lưỡi!

Bỗng nghe Lục Đại Hữu la lên một tiếng "úi chao". Hiển nhiên đã bị bọn quái nhân bắt được.

Người kia lại nói:

- Ngươi thử cắn xem có chết không? Lẹ lên!

Lục Đại Hữu la lớn:

- Ta không cắn! Ta không cắn!

Lệnh Hồ Xung đột ngột thét lên một tiếng làm bộ đau đớn lắm.

Bỗng nghe một quái nhân hỏi:

- Mi đừng giả vờ nữa. Ta đã bóp chặt miệng ngươi hai hàm răng không nhúc nhích thì cắn lưỡi làm sao được?

Lệnh Hồ Xung lại la:

- Thả ta ra! Thả ta ra!

Nhưng hắn bị bóp miệng, hao hàm răng không cử động tự do được nên tiếng la của hắn rất khó nghe.

Bỗng nghe hai tiếng roạc roạc! Bao tải bị thủng. Hai cánh tay hắn bị hai quái nhân kéo qua lỗ thủng ra ngoài. Lão già mặt nhăn nheo nói:

- Nếu ngươi chịu nghe ta đừng tự sát thì ta sẽ tha ra.

Dứt lời lão buông tay ra khỏi quai hàm Lệnh Hồ Xung.

Hai quái nhân phía sau đang bức bách Lục Đại Hữu cắn đầu lưỡi xem có chết không để rút kinh nghiệm. Lục Đại Hữu la lên:

- Ta không cắn! Cắn nhất định là phải chết.

Một quái nhân cũng nói:

- Đúng rồi! Đứt đầu lưỡi là chết! Chính gã cũng nói như thế.

Quái nhân kia cãi:

- Ta bảo không chết thì đã sao?

Quái nhân nọ tức mình nói:

- Ngươi không cắn nên không chết. Nếu cắn là phải chết.

Hồ Xung Dùng Trí Khích Quái Nhân

Lệnh Hồ Xung vận kình lực vào hai cánh tay thì cổ tay đau nhức thấu xương, không sao giãy dụa được. Mắt hắn lại thấy hình dạng sáu quái nhân rất kỳ dị mà võ công lại cao thâm khôn lường. Tuy hắn là người thông minh cơ biến, nhưng trong lúc thảng thốt, hắn cuống quít không biết làm thế nào. Sau đột nhiên hắn nghĩ ra được một kế, kêu thét lên tựa hồ ngất đi.

Ba quái nhân đồng thanh la:

- Úi chao!

Một người nói:

- Hắn bị hăm sợ quá chết rồi!

Người khác cãi:

- Hăm dọa chết thế nào được hắn? Hắn sợ sao còn sức mạnh đến thế? Hắn chết như vậy sao gọi là bị hăm mà chết được?

Người trước hỏi lại:

- Thế thì tại sao hắn chết?

Lục Đại Hữu tưởng đại sư ca mình bị bọn quái nhân làm cho chết thật liền khóc òa lên.

Một quái nhân nói:

- Đúng hắn chết vì bị hăm dọa.

Người khác nói:

- Vì ngươi bóp mạnh quá nên hắn chết đấy.

Người kia hỏi:

- Bóp tay hắn thì thì làm sao chết được?

Lệnh Hồ Xung lớn tiếng:

- Ta phong tỏa kinh mạch tự sát mà chết.

Sáu quái nhân nghe hắn lên tiếng, đều sợ giật nẩy mình lên một cái rồi lại cười ha hả, đồng thanh nói:

- Té ra hắn không chết mà hắn giả vờ.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Ta không giả chết đâu. Ta chết thật rồi sau sống lại.

Một quái nhân hỏi:

- Ngươi tự phong tỏa được kinh mạch ư? Công phu này ghê gớm quá và khó lòng luyện được.

Ngươi hãy dạy ta đi!

Quái nhân khác nói:

- Phép phong tỏa kinh mạch cao thâm vô cùng! Thằng lỏi này hiểu thế nào được? Hắn gạt ngươi đó.

Lệnh Hồ Xung cãi:

- Ngươi bảo ta không hiểu ư? Nếu ta không hiểu thì sao vừa rồi ta lại tự ý phong tỏa kinh mạch mà chết được?

Quái nhân kia lắc đầu quầy quậy nói:

- Nếu vậy thì thiệt là kỳ!

Lệnh Hồ Xung thấy võ công sáu quái nhân tuy cực kỳ cao thâm nhưng đầu óc lại vô cùng ngu xuẩn, liền nói:

- Nếu các ngươi không tha ta thì ta lại nhắm mắt và phong tỏa kinh mạch. Lần này ta chết đi là không sống lại được nữa.

Hai quái nhân giữ cổ tay hắn liền buông ra, vội nói:

- Ngươi không chết được. Nếu ngươi chết đi thì vụ này hỏng bét!

Lệnh Hồ Xung nói:

- Các ngươi muốn ta không chết cũng được, nhưng các ngươi phải mở đường cho ta đi, vì ta có việc rất gấp!

Hai quái nhân đứng chắn trước mặt lắc đầu đáp:

- Không được! Không được! Ngươi phải theo bọn ta đi gặp tiểu cô nương.

Lệnh Hồ Xung đề khí vọt mình lên toan lướt qua đầu hai quái nhân.

Không ngờ nhị quái cũng nhảy lên theo. Động tác của chúng mu lẹ một cách kỳ lạ. Hai người tựa hồ bức tường bay lên cản trở trước mặt Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung đụng phải mình hai quái nhân lại rớt xuống. Hắn biến hóa cực kỳ mau lẹ. Lúc người còn lơ lửng trên không đã tay nắm lấy chuôi kiếm bên ngoài bao tải. Nhưng tay hắn đang rút kiếm thì đột nhiên bả vai bị đè nặng. Hai quái nhân đằng sau đều giơ bàn tay ra đè hai cánh tay hắn xuống.

Lệnh Hồ Xung mới rút trường kiếm ra khỏi vỏ chừng một thước liền bị chùn lại không rút ra được nữa.

Lúc này tuy hai cánh tay hắn đã ở ngoài bao tải, nhưng người hắn vẫn còn ở trong, và thanh trường kiếm trên lưng dĩ nhiên cũng chưa ra khỏi bao tải. Hắn định rút kiếm cắt bao tải rồi thi triển "Độc cô cửu kiếm" mới học được để đối phó. Nhưng bàn tay đè trên vai hắn tựa hồ có sức nặng tới mấy trăm cân.

Người hắn phải hạ xuống. Đừng nói chuyện rút kiếm mà muốn đứng thẳng lên cũng không thể được.

Hai quái nhân đè hắn ngã xuống rồi nói:

- Khiêng hắn đi!

Hai quái nhân phía trước liền thò tay ra nắm lấy chân Lệnh

Hồ Xung ngoài bao tải rồi khiêng hắn lên.

Lục Đại Hữu la lớn:

- Trời ơi! Các ngươi làm gì vậy?

Một quái nhân nói:

- Thằng cha này làm rùm lắm! Giết phứt gã đi!

Rồi giơ chưởng lên toan đập xuống đầu Lục Đại Hữu.

Lệnh Hồ Xung vội kêu lên:

- Đừng giết y! Đừng giết y!

Quái nhân nói:

- Được rồi! Ta nghe lời thằng lỏi con. Ngươi bảo không giết là ta không giết. Ta điểm vào á huyệt gã cũng được.

Quái nhân không quay mình lại chỉ xoay tay điểm đánh véo một cái trúng vào á huyệt Lục Đại Hữu.

Lục Đại Hữu đang la lớn. Tiếng "úi chao" bị ngăn chặn liền. Thanh âm gã tựa hồ bị một nhát dao chặt đứt. Người gã co rúm lại.

Lệnh Hồ Xung thấy quái nhân dùng khí công tuyệt đỉnh điểm huyệt cách không mà cường lực rất mạnh, nhận huyệt rất đúng. So với tay cao thủ hạng nhất, phép điểm huyệt của quái nhân này còn cao hơn nhiều.

Hắn rất bội phục bất giáv trầm trồ khen ngợi:

- Hảo công phu! Hảo công phu!

Quái nhân nọ rất lấy làm đắc ý, cười nói:

- Cái đó đã lấy chi làm lạ? Ta còn nhiều công phu hay hơn nữa, để ta diễn thử mấy thứ cho ngươi coi.

Nếu là lúc bình thời thì Lệnh Hồ Xung nhất định hoan nghênh để mở rộng tầm mắt. Nhưng hiện giờ hắn đang lo đến

mối yên nguy của sư phụ, trong lòng nóng nảy cô cùng. Hắn vội la lên:

- Ta không muốn coi.

Quái nhân kia tức giận hỏi:

- Sao ngươi lại không coi? Ta muốn bắt ngươi coi.

Lão vọt người nhảy lên vượt qua đầu Lệnh Hồ Xung cùng bốn quái nhân. Thân hình to lớn mà nhảy lên không rồi lướt ngay người đi nhẹ như chim yến, tư thức thật là mỹ diệu.

Lệnh Hồ Xung trước nay chưa từng thấy ai có thân pháp tuyệt diệu như vậy. Bất giác hắn buột miệng khen:

- Hay quá!

Quái nhân nhẹ nhàng hạ mình xuống đất không một tiếng động. Lão quay lại bộ mặt dài như mặt ngựa hớn hở nói:

- Cái này chưa ăn thua gì, còn nhiều thứ khác hay gấp mấy.

Quái nhân ít ra đã đến sáu, bảy chục tuổi mà còn tính trẻ nít, lão được người ta khen một câu là muốn trổ tài hoài. Võ công lão cao minh mà tính cách lại trẻ con. Thật là hai thái cực.

Lệnh Hồ Xung bụng bảo dạ:

- Sư phụ cùng sư nương ta đang bị khốn đốn vì đại địch. Đối thủ còn có bọn Tung Sơn, Thái Sơn... giúp đỡ nếu mình ta đi cũng không xong việc. Chi bằng ta gạt mấy quái mhân này cùng đi để giải cứu mối nguy cho sư phụ cùng sư nương.

Hắn tính vậy liền nói:

- Các vị có chút công phu này mà ở đây phô trương thì thật là sai lầm.

Quái nhân mặt ngựa hỏi:

- Sao lại sai lầm? Ngươi chẳng bị bắt giữ rồi là gì?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tại hạ là một tên vô danh tiểu tốt phái Hoa Sơn mà bắt giữ được còn không phải chuyện dễ dàng. Hiện giờ trên núi có những tay cao thủ các phái Tung Sơn, Thái Sơn, Hằng Sơn, Hành Sơn tụ tập. Các vị đâu có dám gây sự với họ?

Quái nhân mặt ngựa nói:

- Muốn gây sự là gây sự, sao lại không dám? Bọn họ hiện ở đâu?

Lão quái nhân mặt dăn deo nói:

- Tiểu cô nương chỉ bảo chúng ta đến bắt Lệnh Hồ Xung mà thôi. Cô có bảo chúng ta đến gây sự với những tay hảo thủ phái Tung Sơn, phái Thái Sơn gì gì đâu? Đừng sinh sự nữa. Chúng ta đi thôi!

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Phải rồi! Một tay hảo thủ phái Tung Sơn đã nói: "Ngươi có gặp mấy lão quái mặt ngựa, mặt đỏ, mặt xám, mặt dăn deo không? Nếu gặp là họ vươn tay ra bóp chết như bóp mấy con kiến, tiếc là sáu tên lão quái một khi nghe thấy thanh âm là nhanh chân chạy cho xa, tìm thế nào cũng không được.

Lục quái nghe Lệnh Hồ Xung nói vậy thì thét lên, hai lão đang khiêng Lệnh Hồ Xung liền đặt hắn xuống, rồi nói một câu:

- Thằng cha đó ở đâu? Ngươi dẫn chúng ta đi để chúng ta tỷ đấu với nó.

- Phái Tung Sơn, phái Thái Sơn đã là cóc gì. Đào cốc lục tiên có coi chúng nó vào đâu?

- Thằng cha đó không muốn sống nữa hay mà dám nói bóp chết Đào cốc lục tiên như mấy con kiến?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Các vị tự xưng là "Đào cốc lục tiên" mà y lại mồm năm miệng mười bảo là Đào cốc lục quỉ. Có lúc lại bảo là Đào cốc lục tiểu tử. Lục tiên ơi! Tại hạ khuyên các vị cao chạy xa bay đi là hơn.

Người này võ công nghê gớm lắm. Các vị không chống nổi họ đâu.

Quái nhân mặt đỏ gầm lên:

- Không được! không được! Phải tới nơi hỏi hắn!

Quái nhân mặt lồi lõm nói:

- Tiểu đệ coi chừng tình hình khó ăn thua đấy. Tay cao thủ phái Tung Sơn nầy đã dám khoác lác, tất có bản lĩnh kinh người. Hắn đã dám kêu chúng ta bằng "Đào cốc lục tiểu tử" thì nhất định hắn đứng vào hàng tiền bối chúng ta rồi. Tiểu đệ e rằng chúng mình không địch nổi họ thiệt. Biết được chuyện gì hay chuyện ấy. Chúng ta nên về sớm là hơn.

Quái nhân mặt ngựa hỏi:

- Tứ ca nhát gan lắm. Mình chưa đánh sao đã biết không địch nổi?

Quái nhân mặt lồi lõm đáp:

- Nếu mình để họ bóp chết thật há chẳng xui xẻo lắm ư?

Lệnh Hồ Xung cười thầm nghĩ bụng:

- Sáu lão này võ công cao cường đến thế mà trái mật lại nhỏ. Trên chốn giang hồ thật không một chuyện kỳ lạ nào là chẳng có. Ta thử nói khích hắn lần nữa coi.

Hắn nghĩ vậy liền nói:

- Phải đấy! Muốn trốn thì trốn sớm đi. Nếu để y biết tìm tới nơi thì các vị muốn trốn cũng không kịp nữa.

Quái nhân mặt lồi lõm nghe nói thế liền băng mình chạy đi

thoáng cái đã mất hút.

Lệnh Hồ Xung kinh hãi lẩm bẩm:

- Khinh công người này tựa ma quỉ biến hình, mình chưa thấy ai như vậy. So với Điền Bá Quang, lão còn cao hơn người. Lão mà chạy trốn thì trên đời này còn ai đuổi kịp? Khinh công tuyệt thế thì cần gì phải chạy trước. Hỡi ôi! Ta nói có điều thái quá để bọn chúng khiếp vía chạy dài, thành ra khéo mà hóa vụng.

Bỗng lão mặt ngựa lại lên tiếng:

- Tứ ca nhút nhát thì để y trốn chạy. Chúng ta cứ đi tỷ đấu với tay cao thủ phái Tung Sơn một phen xem sao?

Bốn quái nhân kia đồng thanh:

- Đi đi! Đi quyết một phen sống mái với họ.

Quái nhân mặt đen liền vươn lột cái bao tải trùm lên người Lệnh Hồ Xung ra rồi bảo hắn:

- Ngươi đưa chúng ta đi mau! Thử xem hắn làm thế nào mà bóp chết được chúng ta như bóp con kiến?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Đưa các vị đi chẳng khó khăn gì. Có điều các vị phải theo tại hạ một việc...

Lão mặt dăn deo hỏi ngay:

- Việc gì? Nếu theo được thì theo, bằng không theo được thì thôi.

Lệnh Hồ Xung nghĩ thầm:

- Xem chừng trong Lục quái chỉ mình lão mặt dăn deo này là đầu óc hơn cả.

Hắn liền lớn tiếng đáp:

- Lệnh Hồ Xung đường đường là nam tử hán, quyết không chịu để ai uy hiếp. Tại hạ nghe bọn cao thủ phái Tung Sơn ăn nói càn rỡ với các vị mà ôm mối bất bình, muốn đưa các vị đến chơi nhau với họ một phen. Nếu các vị lại ỷ thế nhiều người mà bắt tại hạ làm thế này thế nọ thì thà rằng Lệnh Hồ Xung này chịu chết, chứ nhất định không chịu khuất phục.

Cả năm quái nhân vỗ tay nói:

- Càng hay! Ngươi có tư cánh như vậy, chúng ta khâm phục lắm.

Lệnh Hồ Xung được thể liền nói:

- Đã vậy thì tại hạ dẫn các vị đi. Có điều khi gặp bọn họ, các vị đừng ăn nói bừa bãi hoặc hành động ẩu tả để anh hùng hảo hán võ lâm chê cười Đào cốc lục tiên là hạng đơn bạc, non nớt, không hiểu thế sự. Nhất thiết các vị phải nghe lời chỉ dẫn của tại hạ. Nếu không thế thì các vị làm cho tại hạ cũng mất mặt luôn.

Hắn nói mấy câu này chỉ có mục đích thăm dò ý kiến bọn quái nhân không ngờ ngũ quái nghe xong, chẳng ai cự nự gì cả đồng thanh đáp:

- Như vậy càng hay! Bọn ta quyết chẳng để họ bảo Đào cốc lục tiên là hạng đơn bạc, non nớt, không hiểu thế sự.

Những câu "... đơn bạc, non nớt, không hiểu thế sự" bọn Đào cốc lục tiên đã được nghe người ta phê bình nhiều rồi, trong thâm tâm rất lấy làm hổ thẹn, nên Lệnh Hồ Xung vừa nói tới đã đánh trúng vào giữa dạ chúng.

Lệnh Hồ Xung gật đầu nói:

- Được rồi! Bây giờ mời các vị đi theo tại hạ.

Đoàn đoàn người thuận đường chạy lẹ lên núi. Mới đi được

vài dặm đã thấy quái nhân mặt lồi lõm đứng sau tảng đá núi ngấp nghé dòm ra.

Lệnh Hồ Xung tưởng lão nhát gan cần phải khích lệ nói:

- Cao thủ phái Tung Sơn võ công so với lão còn chênh lệch xa, bất tất phải sợ y. Chúng ta cùng đi để ăn thua với y. Lão cứ đi với chúng ta.

Quái nhân kia cả mừng nói:

- Được rồi! Vậy ta cùng đi.

Nhưng lão hỏi lại:

- Ngươi bảo võ công người kia so với ta còn chênh lệch nhiều. Vậy ta hơn y hay y hơn ta?

Nguyên lão này tuy tư chất đần độn nhưng có tính rất cẩn thận.

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Dĩ nhiên là võ công lão cao hơn y. Vừa rồi lão chạy vọt đi, khinh công cực kỳ cao minh. Tay cao thủ phái Tung Sơn kia vô luận thế nào cũng không đuổi kịp lão.

Quái nhân mặt lồi lõm thích quá chạy đến bên Lệnh Hồ Xung song lão vẫn chưa yên dạ hỏi lại:

- Nếu y đuổi kịp ta thì làm thế nào?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tại hạ sẽ không rời lão nửa bước.. Hừ hừ! Thử xem y có dám rượt theo không?...

Hắn kéo chuôi trường kiếm ra khỏi vỏ chừng nửa thước rồi lại lắp vào đánh cạch một tiếng nói:

- Y mà rượt theo thì tại hạ rút kiếm chém chết tươi.

Quái nhân mặt lồi lõm nói:

- Tuyệt diệu! Thật là tuyệt diệu! Ngươi đã nói chắc là có thể tin được, chứ không phải chuyện đùa.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Cái đó đã hẳn. Song nếu y không đuổi kịp lão thì tại hạ bất tất phải giết y.

Quái nhân mặt lồi lõm cười nói:

- Phải rồi! Y không đuổi kịp thì để mặc y muốn đi đâu thì đi.

Lệnh Hồ Xung cười thầm, miệng lẩm bẩm:

- Lão mà co giò chạy trốn thì có trời nào đuổi kịp?

Rồi hắn tự nhủ:

- Lục quái này bản tính chất phác, không phải hạng người tồi bại, chi bằng ta kết giao với họ.

Hắn nghĩ vậy liền hỏi:

- Tại hạ nghe đại danh sáu vị từ lâu, oai như sấm sét, nay được gặp, quả nhiên danh bất hư truyền, không hiểu đại danh các vị là gì?

Câu hỏi này thiệt ra không thông tình lý. Hắn đã bảo được nghe đại danh từ lâu oai như sấm sét rồi lại hỏi đến tôn tính đại danh sáu vị thì thật là mâu thuẩn. Nhưng lục quái không nghĩ đến chỗ đó. Chúng vừa nghe thấy đối phương tâng bốc mình thì sung sướng như mở cờ trong bụng, còn kịp suy xét gì nữa.

Lão mặt dăn deo đáp:

- Ta đây là đại ca tên gọi Đào Cán Tiên.

Lão mặt xám xịt nói theo:

- Ta là nhị ca tên gọi Đào Căn Tiên.

Lão mặt lồi lõm tự giới thiệu:

- Ta không hiểu mình là tam ca hay tứ ca và tên là Đào Chi

Tiên.

Lão trỏ vào người mặt đen giới thiệu:

- Y cũng không hiểu là tam ca hay tứ ca, tên gọi là Đào Diệp Tiên.

Lệnh Hồ Xung lấy làm kỳ hỏi:

- Sao hai vị lại không biết mình là tam ca hay tứ ca?

Đào Chi Tiên đáp:

- Chẳng phải là hai người chúng ta không biết mà vì gia gia cùng má má ta quên đấy chứ.

Lệnh Hồ Xung chưa hết ngạc nhiên hỏi:

- Sao lệnh đường và lệnh tôn lại quên được?

Đào Chi Tiên đáp:

- Lúc gia gia và má má sanh anh em chúng ta có nhớ được ai trên ai dưới, nhưng sau mấy năm lại quên mất. Vì vậy mà chẳng hiểu ai là lão tam, ai là lão tứ.

Lão trỏ vào người mặt đen nói tiếp:

- Y nhất định tranh làm anh, ta không chịu, y liền định đòi đánh nhau với ta, ta đành nhường y vậy.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Té ra hai vị là huynh đệ đồng bào.

Đào Chi Tiên nói:

- Phải rồi! Chúng ta đây là sáu anh em.

Lệnh Hồ Xung bụng bảo dạ:

- Sao lại có hạng cha mẹ hồ đồ đến thế? trách nào chẳng sinh ra 6 người con cũng hồ đồ luôn.

Hắn nhìn lại hai người nữa hỏi:

- Còn cách xưng hô hai vị này thế nào?

Lão mặt đỏ đáp:

- Ta là Đào Hoa Tiên.

Lão mặt ngựa nói theo:

- Ta là Đào Thực Tiên.

Lệnh Hồ Xung không nhịn được phải phì cười, nghĩ bụng:

- Đào Hoa Tiên nét mặt đỏ hồng quả xứng với câu "Tươi thắm như hoa đào". Song ngũ quan lại xấu xa thế kia thì làm hoa đào thế nào được.

Đào Hoa Tiên thấy Lệnh Hồ Xung vẻ mặt tươi cười cũng thích chí nói:

- Trong sáu anh em thì tên ta hay hơn cả.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Ba chữ "Đào Hoa Tiên" đúng là hay thiệt rồi nhưng Đào Cán, Đào Chi, Đào Diệp, Đào Thực cũng đều dễ nghe lắm. Tuyệt quá! Thật tuyệt quá! Giả tỷ tại hạ được cái tên hay như vậy thì sướng muốn chết.

Đào cốc lục tiên tính tình vẫn ngây ngô như trẻ nít. Chúng thấy Lệnh Hồ Xung khen tên bọn chúng hay thì nức lòng hởi dạ và cho ngay hắn là người tốt nhất trong thiên hạ. Nhất là Đào Chi Tiên và Đào Thực tiên lại múa tay khoa chân như người điên.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Chúng ta đi thôi!

Hắn định kêu lục tiên trở lại giải khai huyệt đạo cho Lục Đại Hữu, nhưng nghĩ tới sư phụ cùng sư nương đang gặp tình trạng cấp bách về sớm được lúc nào hay lúc ấy để giải vây cho hai vị. Vả lại trên ngọn núi sám hối không có mãnh thú thì chỉ sau mấy giờ huyệt đạo Lục Đại Hữu sẽ tự nhiên giải khai, chẳng có

chi đáng ngại. Bây giờ phải xuống núi ngay không thể trùng trình được.

Từ ngọn núi sám hối về đến tổ tiên đường phái Hoa Sơn đi theo đường trên núi xa hơn 17 dặm, nhưng 7 người này cước trình đều mau lẹ phi thường chỉ đi trong khoảnh khắc đã tới nơi.

Đoàn người về đến cổng tiên tổ đường, đã thấy bọn Lao Đức Nặc, Lương Phát, Thi Đới Tử, Nhạc Linh San, Lâm Bình Chị Mấy chục tên sư đệ, sư muội đều đứng ở ngoài sân, ai nấy đều vẻ mặt rất lo âu.

Bọn này thấy đại sư ca đều mừng quýnh.

Lao Đức Nặc chạy ra đón Lệnh Hồ Xung, khẽ nói:

- Đại sư ca! Sư phụ cùng sư mương đang tiếp khách trong nhà.

Lệnh Hồ Xung quay lại nhìn Đào cốc lục tiên, giơ tay ra hiệu cho họ đứng yên đừng lên tiếng, rồi khẽ bảo Lao Đức Nặc:

- Sáu vị này đều là bạn ta, đừng hỏi gì đến họ hết, để ta vào coi.

Hắn chạy vào đến cửa sổ nhà khách sảnh liền nhìn qua khe cửa coi động tĩnh bên trong.

Kể ra thì Nhạc Bất Quần và Nhạc phu nhân đang ngồi trong nhà với khách mà đệ tử đứng ở bên ngoài ngấp ngó là rất vô lễ. Nhưng lúc này bọn đệ tử đều hiểu bản môn đang gặp bước nguy nan trọng đại nên đối với cử động của Lệnh Hồ Xung dĩ nhiên không dám dị nghị.

Lệnh Hồ Xung ngó vào trong nhà khách sảnh thì thấy bên khách ngồi ở thủ vị là một lão già râu xanh thân thể cao lớn. Huyệt thái dương cao gồ lên. Hiển nhiên là một tay nội ngoại

công đều rất cao thâm. Tay phải lão cầm cây cờ lệnh của Ngũ nhạc kiếm phái. Dĩ nhiên lão là tay cao thủ phái Tung Sơn.

Mé dưới lão có ba người: Một đạo nhân đứng tuổi, một ni cô chừng ngoài ba chục và một lão già trên năm mươi tuổi. Cứ theo cách ăn mặc mà phân biệt cũng đủ biết ba người này thuộc ba phái Thái sơn, Hằng sơn và Hành sơn.

Dưới nữa còn có ba người ngồi, đều vào trạc trên năm mươi tuổi cả. Người nào cũng lưng đeo trường kiếm là một thứ khí giới của phái Hoa Sơn.

Người thứ nhất mặt đầy phẫn nộ da mặt vàng khè. Lệnh Hồ Xung đoán chắc là người mà Lục Đại Hữu bảo là Phong Bất Bình.

Sư phụ và sư nương ngồi chủ vị tiếp khách. Trên bàn bày nước trà và đồ điểm tâm.

Cuộc Tranh Luận Giữa Hai Phe Kiếm , Khí

Bỗng nghe lão già phái Hành sơn nói:

- Nhạc huynh! Công việc nội bộ quí phái, đáng lý bọn tiểu đệ là người ngoài không nên chõ miệng vào. Nhưng Ngũ nhạc kiếm phái chúng ta đã liên minh với nhau, chia xẻ vinh nhục, vậy một phái nào cư sử không hay để đồng đạo giang hồ chê cười là bốn phái kia phải chịu nhục lây. Thế mà vừa rồi Nhạc phu nhân lại bảo bốn phái Tung Sơn, Hằng sơn, Thái sơn, Hành sơn không nên can thiệp vào việc người ngoài thì thật là vô lý.

Lệnh Hồ Xung nghe lão nói mấy câu này đã hơi yên lòng, miệng lẩm bẩm:

- Té ra họ cãi vã hàng nửa ngày trời vì vụ tranh chấp này chứ chưa hề động thủ. May được Lục sư đệ phi báo kịp thời mình về đến nơi chưa muộn.

Nhạc phu nhân hỏi:

- Bành sư huynh nói vậy thì ra phái Hoa Sơn này xử sự không ra gì làm liên lụy đến thanh danh quí phái?

Lão già họ Bành phái Hành Sơn tên gọi Bành Liên Vinh. Miệng lão nói không ưa can thiệp vào việc người ngoài mà thiệt ra bình sinh lão có tính hay lý luận những vụ chẳng dính líu gì đến lão.

Chuyến này lão đến phái Hoa Sơn đã không phải là chủ nhân lại cũng chẳng phải là một nhân vật phái Tung Sơn chấp chưởng Ngũ nhạc minh kỳ, song vẫn quen thói nhiều lời lắm

chuyện.

Lão nghe Nhạc phu nhân nói vậy, liền cười lạt đáp:

- Tại hạ thường nghe đồn Ninh Nữ hiệp là "Thái thượng chưởng môn" phái Hoa Sơn, trước vẫn không tin, bữa nay được hội diện mới hiểu là danh bất hư truyền.

Nhạc phu nhân tức giận nói:

- Bành sư huynh đến Hoa Sơn, dù sao cũng là một vị tân khách, bữa nay tiểu muội không tiện sỗ sàng. Có điều một tay nổi tiếng anh hùng phái Hành sơn tưởng không nên ăn nói hồ đồ như vậy. Mai đây có gặp Mạc Đại tiên sinh, tiểu muội sẽ thỉnh giáo y.

Bành Liên Vinh cười lạt hỏi móc:

- Vì tại hạ là khách nên Nhạc phu nhân không tiện sỗ sàng. Giả tỷ nơi đây không phải là núi Hoa Sơn, chắc phu nhân đã vung kiếm lên chặt cái đầu tại hạ rồi. Có đúng thế không?

Nhạc phu nhân cũng không vừa, bà đáp:

- Cái đó tại hạ đâu dám. Phái Hoa Sơn đời nào dám lý luận đến việc nội bộ quí phái? Người bên quí phái mà đi câu kết với bọn ma giáo thì đã có Tả minh chủ phái Tung Sơn thanh trừng, tệ phái bất tất phải dúng tay vào.

Phu nhân nói móc mấy câu này thì thật là đáo để. Vụ Lưu Chính Phong phái Hành sơn cùng trưởng lão ma giáo là Khúc Dương bị chết ơ ngoài thành Hành Dương, bọn giang hồ đều biết do người phái Tung Sơn sát hại.

Sở dĩ Nhạc phu nhân nhắc tới vụ này một là để vạch vết hoen của phái Hành sơn, hai là mỉa mai Bành Liên Vinh không nghĩ tới mối thù sư huynh bị giết hại, lại đi phụ họa với phái Tung Sơn đến làm khó dễ vợ chồng bà.

Quả nhiên Bành Liên Vinh vừa nghe bà nói mấy câu này, lập tức biến sắc, lớn tiếng đáp:

- Nhạc phu nhân! Từ xưa đến nay, phái nào chẳng có hạng đệ tử phản bạn? Bữa nay chúng ta đến phái Hoa Sơn chính là mục đích duy trì công đạo, giúp Phong đại ca thanh trừng bọn gian tà trong môn phái đó.

Nhạc phu nhân tay nắm chuôi kiếm dằn giọng hỏi:

- Ai là bọn gian tà? Trượng phu Nhạc Bất Quần được người ngoài tặng cho ngoại hiệu là Quân Tử kiếm. Còn ngoại hiệu các hạ là gì?

Bành Liên Vinh thẹn đỏ mặt lên.

Nguyên ngoại hiệu lão là Kim nhãn điêu (con điêu mắt vàng) , những người võ lâm đều kêu sau lưng lão là "Kim nhãn ô nha" có ý chê lão lắm mồm lắm miệng khiến mọi người đều chán ghét. Cái ngoại bất nhã hiệu này tuy không ai dám gọi thẳng vào mặt lão, nhưng nó cũng đã lọt vào tai lão rồi.

Nhạc phu nhân nhắc tới chuyện này, dĩ nhiên không phải gọi lão là "Kim nhãn điêu" mà là "Kim nhãn ô nha".

Lão tức giận vô cùng lại lớn tiếng:

- Hừ! Quân tử kiếm ư? Trên hai chữ "quân tử" e rằng còn phãi thêm vào chữ "Ngụy" nữa.

Lão bảo Nhạc Bất Quần là "ngụy quân tử".

Lệnh Hồ Xung nghe Bành Liên Vinh có ý nhục mạ vào mặt sư phụ mình thì không nhịn được nữa, nhưng hắn không biết lai lịch lão thế nào, liền quay lại hỏi Lao Đức Nặc:

- Lao sư đệ! Ngoại hiệu thằng cha này là gì?

Lao Đức Nặc đã có võ công trước khi vào làm môn hạ phái Hoa Sơn. Lão bôn tẩu giang hồ từ lâu, nên biết nhiều chuyện.

Lão đáp:

- Lão là "Kim nhãn ô nha"!

Lệnh Hồ Xung ngoài sảng đường lớn tiếng gọi:

- Hạt nhãn ô nha! Lão có giỏi thì ra đây!

Nhạc Bất Quần đã nghe tiếng Lệnh Hồ Xung cùng Lao Đức Nặc đối đáp nhau từ trước, lão tự hỏi:

- Sao Xung nhi lại xuống núi?

Lão liền lên tiếng quở trách:

- Xung nhi! Không được vô l! Bành sư thúc từ xa đến đây là tân khách. Sao ngươi dám hỗn xược, ăn nói không có đấng bậc chi nữa?

Bành Liên Vinh căm tức, mắt dường tóe lửa. Vụ đại đệ tử phái Hoa Sơn là Lệnh Hồ Xung gây nên nhiều chuyện rắc rối ở trong thành Hành Dương, lão đã được nghe qua, liền lớn tiếng thóa mạ:

- Ta cứ tưởng là ai. Té ra là thằng nhỏ đã ngủ trong kỹ viện thành Hành Sơn. Quả nhiên dưới trướng phái Hoa Sơn đủ mặt nhân tài.

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Phải rồi! Tại hạ Ở trong kỹ viện thành Hành Sơn được quen biết với cô em họ Bành.

Nhạc Bất Quần quát lên:

- Ngươi... nói nhăng gì thế?

Lệnh Hồ Xung thấy sư phụ nổi giận không dám nói gì nữa.

Trong sảnh đường, lão già râu xanh phái Tung Sơn và Phong Bất Bình không nhịn được tủm tỉm cười.

Bành Liên Vinh đột nhiên xoay chân đá đến binh một tiếng

khiến cho một mảnh cửa sổ bay đi. Lão không nhận được mặt Lệnh Hồ Xung liền trỏ vào bọn đệ tử phái Hoa Sơn quát hỏi:

- Vừa rồi tên súc sinh nào nói thế?

Bọn đệ tử phái Hoa Sơn lặng yên không trả lời.

Bành Liên Vinh lại quát mắng:

- Mẹ kiếp! Vừa rồi thằng súc sinh nào đã nói láo?

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Vừa rồi chính lão nói. Tại hạ làm sao mà biết được ai là súc sinh?

Bành Liên Vinh bị Lệnh Hồ Xung nhục mạ, giận quá bất giác gầm lên như sấm.

Câu Lệnh Hồ Xung nói: "Tại hạ ngủ trong kỹ viện thành Hành Sơn có quen biết một cô em họ Bành" thì còn sỉ nhục nào bằng.

Nên biết Bành Liên Vinh là người phái Hành Sơn, nguyên quán ở Hồ Nam, Lệnh Hồ Xung nói thế tức là bảo người nhà lão đi làm kỹ nữ. Còn câu hắn nói "Tại hạ làm sao mà biết được ai là súc sinh?" thì mắng thẳng vào mặt lão như hạng cầm thú.

Ngũ nhạc kiếm phái đã liên minh, vậy Bành Liên Vinh là bậc tôn trưởng của Lệnh Hồ Xung. Thế mà lão bị kẻ dưới cãi vã hỗn xược thì còn nhẫn nại làm sao được?

Lão gầm lên một tiếng nhảy xổ về phía Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung thấy lão hăng quá, liền lui lại để tránh. Hắn toan rút kiếm chống cự thì đột nhiên bóng người thấp thoáng. Từ trong sảnh đường một bóng người vọt ra, ngân quang rực rỡ lại có tiếng loảng choảng. Dĩ nhiên bóng người này vọt ra để tỷ với Bành Liên Vinh. Người đó chính là Nhạc phu nhân.

Nhạc phu nhân vừa nhảy ra, rút kiếm đỡ gạt, phản kích. Bấy

nhiêu cử động liền một giây mà tư thức trông lại tuyệt mỹ. Cử động của bà tuy mau lẹ hết chỗ nói, song người ngoài coi vào lại thấy rất ung dung nhàn nhã, chỉ thấy đẹp mắt chứ không ra vẻ hoang mang hấp tấp.

Nhạc Bất Quần nói:

- Chúng ta là người một nhà, có điều chi thủng thẳng bảo nhau, hà tất phải động thủ?

Lão nói mấy câu này với một thái độ thản nhiên, rồi ung dung bước ra ngoài sảnh đường.

Tiện tay Nhạc Bất Quần rút thanh trường kiếm ở sau lưng Lao Đức Nặc nhẹ nhàng đưa tới rồi xoay chiều kiếm một cái. Đồng thời thanh trường kiếm của lão đã đè cả hai thanh kiếm của Bành Liên Vinh và Nhạc phu nhân xuống.

Bành Liên Vinh vận kình lực vào cánh tay hất kiếm ngược lên, không ngờ chẳng nhúc nhích được tý nào. dĩ nhiên là không hất được thanh trường kiếm của Nhạc Bất Quần đi. Lão tức quá mặt đỏ bừng lại vận động chân khí...

Nhạc Bất Quần cười nói:

- Ngũ nhạc kiếm phái chúng ta đã đồng khí liên chi thì khác nào người một nhà. Bành sư huynh chẳng nên chấp nhặt với bọn trẻ nít.

Đoạn lão quay lại mắng Lệnh Hồ Xung:

- Ngươi ăn càn nói dỡ, sao còn chưa bồi tội với Bành lão bá?

Lệnh Hồ Xung nghe lời sư phụ không dám cưỡng lại, đành tiến tới khom lưng thi lễ nói:

- Bành sư bá! Đệ tử đui mắt, chẳng hiểu trọng khinh, thiệt chẳng khác con quạ đen thối tha cứ ngoác mồm ra mà kéo quang quác làm dơ bẩn đến danh dự cao nhân võ lâm, thiệt

không bằng giống súc sinh. Bành sư bá đừng nóng giận nữa! Đệ tử không thoá mạ Bành sư bá đâu. Con quạ đen thối tha nó có kêu réo thì chúng ta để xuống dưới quần.

Hắn nhắc đi nhắc lại câu "Quạ đen thối tha", ai cũng hiểu là hắn thóa mạ Bành Liên Vinh. Người ngoài không sao nhịn được, nhất là Nhạc Linh San bật lên tiếng cười hinh hích.

Nhạc Bất Quần cảm thấy Bành Liên Vinh vận kình lực đến ba lần, liền tủm tỉm cười nhấc thanh trường kiếm lên trả lại cho Lao Đức Nặc.

Bành Liên Vinh đột nhiên thấy áp lực không còn, tay kiếm của lão cũng bật lên theo. Bỗng nghe lách cách hai tiếng. Hai đoạn trường kiếm gãy rớt xuống đất. Trong tay lão cùng Nhạc phu nhân mỗi người chỉ còn lại một đoạn.

Bành Liên Vinh đang lúc gắng sức đối kháng với Nhạc Bất Quần vận động kình lực quá mãnh liệt. Mảnh kiếm gãy vọt lên mạnh quá, xuýt nữa đập vào bên trán. May mà lão thu kình lực về kịp, nhưng cũng phải một phen hoang mang luống cuống. Lão thẹn quá mặt đỏ đến mang tai, liền lớn tiếng quát:

- Ngươi... ngươi định hai người đánh một...

Nhưng lão nghĩ tới thanh trường kiếm của Nhạc phu nhân cũng bị Nhạc Bất Quần phát huy nội lực thượng thừa đè gãy. Hiển nhiên Nhạc Bất Quần đã hạ thủ một cách rất ung dung, ai cũng thấy rõ là lão có ý ngăn cản hai bên bãi chiến, chứ không thiên vị bên nào.

Tuy nhiên, Nhạc phu nhân có bị chồng đánh gãy kiếm cũng chẳng sao, còn Bành Liên Vinh bị hạ như vậy thì nhục nhã vô cùng. Lão lắp bắp:

- Ngươi... ngươi...

Rồi đột nhiên dậm mạnh chân xuống đất, cầm thanh kiếm gãy chạy vọt xuống núi đi biến không ngoảnh cổ lại nữa.

Lúc Nhạc Bất Quần đè gãy hai thanh kiếm đã ngó thấy Đào cốc lục tiên đứng ở sau lưng Lệnh Hồ Xung. Tướng mạo sáu người này dị dạng khác thường khiến lão không khỏi ngạc nhiên. Lão liền chắp tay nói:

- Sáu vị quang lâm núi Hoa Sơn, tạo hạ không kịp nghinh tiếp xin thứ lỗi.

Đào cốc lục tiên chỉ trố mắt ra nhìn lão, không đáp lễ cũng không trả lời.

Lệnh Hồ Xung liền giới thiệu:

- Đây là sư phụ tại hạ, chưởng môn phái Hoa Sơn...

Hắn chưa dứt lời, Phong Bất Bình đã lớn tiếng xen vào:

- Y là sư phụ ngươi thì đúng, nhưng không phải chưởng môn phái Hoa Sơn. Nhạc Bất Quần!

Môn "Tử hà công" của ngươi giỏi thiệt! Nhưng chỉ ỷ vào "Tử hà thần công" thì chưa chắc đã giữ nổi ngôi chưởng môn phái Hoa Sơn. Ai cũng biết Hoa Sơn là một trong Ngũ nhạc kiếm phái. Đã là kiếm phái thì dĩ nhiên phải lấy kiếm làm chủ. Thế mà ngươi lại đi luyện khí, như vậy là theo đường ma đạo rồi chứ không phải rèn luyện tâm pháp chính tông của bản môn.

Nhạc Bất Quần nói:

- Phong huynh nói câu này thật là quá độ. Ngũ nhạc kiếm phái đều sử trường kiếm. Cái đó cố nhiên là đúng rồi.Nhưng bất luận môn phái nào cũng nghiên cứu về cách lấy khí chống kiếm. Kiếm thuật là cái học bên ngoài còn khí công là cái học trong người. Nội ngoại cùng rèn luyện thì võ công mới thành tựu được một chút. Theo lời phong sư huynh thì chỉ cần luyện

kiếm thuật, nếu gặp phải tay cao thủ nội gia tất bị thất bại.

Phong Bất Bình cười lạt nói:

- Cái đó chưa chắc. Cái tốt đẹp nhất thiên hạ chẳng gì bằng cửu lưu tam giáo, Y bốc tinh tướng, Tứ thư, ngũ kinh, Thập bát bàn võ nghệ đều tinh thông hết. Đao pháp giỏi, thương pháp cũng giỏi. Cái gì chẳng muốn hơn đời. Nhưng thọ mạng con người có hạn làm sao mà luyện hết mọi môn được? Một người chuyên luyện một môn kiếm pháp còn khó đến chỗ tinh thâm thì làm sao có thể phân tâm để luyện nội công được? Cho nên người ta nói: Đồng thời tay trái vạch hình vuông, tay phải vẽ vòng tròn thì rồi chẳng ra hình thù gì cả. Đến vẽ hình vuông hình tròn cùng một lúc còn chưa xong thì nói chi đến chuyện đồng thời vừa luyện kiếm vừa luyện khí? Ta không bảo luyện khí là dở. Có điều phái Hoa Sơn chúng ta lấy kiếm thuật làm môn võ học chính tông còn ngoài ra Nhạc huynh muốn luyện bàng môn tả đạo gì chẳng được, dù là luyện công phu Ma giáo, cũng không ai giữ nổi, huống chi là luyện khí? Nhưng người tầm thường vì tham lam muốn được nhiều món để đến nỗi hư hỏng võ công thì chỉ mình làm mình chịu chứ không có hại lớn. Hiện giờ Nhạc huynh đã chấp chưởng quyền hành phái Hoa Sơn mà đi vào nẻo tà thì để họa đến con em, di tộc mãi mãi.

Nhạc Bất Quần mỉm cười nói:

- Để họa cho con em, di tộc mãi mãi, cái đó chưa biết thế nào.

Lão lùn đứng bên Phong Bất Bình hỏi:

- Sao lại chưa biết thế nào?

Người lão lùn tịt mà tiếng nói lại như chuông đồng. Lão rất ít lời, nhưng đột nhiên lão lên tiếng thì tưởng chừng đất lở trời long. Lão mới nói một câu mà mọi người đều giật mình kinh hãi.

Chỉ có Nhạc Bất Quần là luyện khí đến trình độ tinh thâm, nội lực hùng hậu, nên không biến đổi sắc mặt chút nào.

Lão già lùn đã thử công phu "Sư tử hống" này trăm lần đúng cả trăm. Nay lão không kinh động được Nhạc Bất Quần, thì ngấm ngầm bực mình, lớn tiếng hỏi:

- Ngươi đã dạy cái đó cho bao nhiêu đệ tử đem ra úng dụng sao còn bảo là không để họa cho con em, di tộc mãi mãi?

Mấy câu này đập vào màng tai mọi người. Ai cũng ù tai rất là khó chịu.

Nhạc Bất Quần mỉm cười, thản nhiên đáp:

- Thành huynh! Công phu "Sư tử hống" của Thành huynh nguyên là công phu nội gia thượng thặng trong cửa phật. Nếu luyện công đến chỗ thành tựu thì chỉ một tiếng quát cũng đủ khiến muôn người phải ngã lăn ra vì uy lực nó ghê gớm vô cùng!

Lão lùn người họ Thành tên gọi là Thành Bất Ưu lấy nghĩa câu "nhân giả bất ưu" nhưng tính lão nóng như lửa chẳng nhân giả chút nào.

Lão nghe Nhạc Bất Quần nói mấy câu nầy thì trong lòng run lên tự nghĩ:

- Thằng cha này quả nhiên biết người biết của. Mình theo một vị thiền sư vô danh học môn công phu này mà hắn cũng nhận ra được.

Nhưng chỉ thoáng qua lão lại nổi giận hỏi:

- Ngươi bảo nội công ta không thuần thục và môn "Sư tử hống" chưa luyện được đến nơi, có đúng thế không?

Nhạc Bất Quần cười đáp:

- Tiểu đệ không dám. Có điều "Sư tử hống" là thần công của

nhà Phật, muốn học được đến nơi đâu phải chuyện dễ dàng. Hiện nay ở đời những vị cao tăng hiểu được môn này một cách chân chính e rằng cũng chẳng được mấy người.

Lão nói câu này vẫn bình tĩnh ra vẻ người quân tử phong nhã nhưng kỳ thực lão có ý chê công phu của Thành Bất Ưu là tầm thường.

Thành Bất Ưu tính tình nóng nảy, nhưng cân não không xoay chuyển ý nghĩ được mau lẹ. Lão ngẩn người ra một lúc rồi mới hiểu ý tứ lời nói của Nhạc Bất Quần.

Đột nhiên lão đùng đùng rút thanh trường kiếm ở sau lưng đánh soạt một tiếng rồi quát lớn:

- Phong sư huynh bảo ngươi luyện công phu của bàng môn tả đạo không xứng đáng làm chưởng môn phái Hoa Sơn. Ta coi cũng chẳng thuận mắt chút nào. Ngươi tự động thoái vị đi hay là nhẹ không ưa lại ưa nặng, bắt người phải đánh đổ.

Nhạc Bất Quần hỏi lại:

- Thành huynh! Phe "Kiếm tông" của các vị 30 năm trước đã ly khai bản môn, tự nhận không phải đệ tủ phái Hoa Sơn nữa sao nay còn đến đây sinh sự? Giả tỷ các vị tự cho là công phu của mình tinh thâm thì cứ tự ý dựng ra môn phái để nở mày nở mặt trong võ lâm, đè bẹp phái Hoa Sơn thì Nhạc mỗ bội phục. Bữa nay các vị chỉ bi bô lỗ miệng thì ngoài việc làm tổn thương đến hòa khí mọi người chẳng được lợi ích gì cả.

Thành Bất Ưu lớn tiếng nói:

- Nhạc sư huynh! Tại hạ và sư huynh không có thù oán với nhau, chính ra không nên để tổn thương hòa khí, chỉ vì sư huynh chiếm đoạt chức chưởng môn phái Hoa Sơn lại dạy bọn đệ tử luyện khí chứ không luyện kiếm khiến cho thanh danh phái Hoa Sơn ngày một suy kém thì tội lỗi đó sư huynh không

thể chối được. Thành mỗ đã là đệ tử phái Hoa Sơn chẳng thể tự thủ bàng quang mà không hỏi đến.

Lệnh Hồ Xung nghe mấy người đối đáp với nhau như vậy liền bụng bảo dạ:

- Té ra Phong Bất Bình cùng lão lùn này đều là đệ tử phe "kiếm tông" bản phái. Rõ ràng lúc bọn họ luyện công đã đi lầm đường mà còn đến trách móc sư phụ mình thì thật là đáng giận và đáng buồn cười!

Bỗng nghe Nhạc Bất Quần nói:

- Thành huynh! Vụ tranh chấp giữa hai phe "khí tông" và "kiếm tông" trong bản phái xảy ra từ lâu rồi. Ngày ấy hai phe tỷ kiếm trên Ngọc nữ phong đã quyết thắng bại và phân phải trái rồi. Việc nầy cách đây đến mấy chục năm. Câu chuyện cũ rích đó còn nhắc lại làm chi vô ích.

Thành Bất Ưu nói:

- Ngày ấy tỷ kiếm thua được ra sao có ai biết đâu? Nói tóm lại Nhạc huynh cướp ngôi chưởng môn này một cách không minh bạch. Vì thế mà Tả minh chủ, thủ lãnh Ngũ nhạc kiếm phái ban cờ lệnh xuống yêu cầu Nhạc huynh nhường ngôi.

Nhạc Bất Quần lắc đầu đáp:

- Tại hạ coi chừng trong vụ này có điều ngoắt nghéo. Tả minh chủ xưa nay là người thẩm việc rất minh mẫn, xét theo tình lý, chứ không khi nào xuống cờ lệnh một cách đột ngột yêu cầu phái Hoa Sơn thay đổi chưởng môn.

Thành Bất Ưu trỏ vào cây cờ lệnh Ngũ nhạc kiếm phái hỏi:

- Chẳng lẽ cờ lệnh nầy còn giả được hay sao?

Nhạc Bất Quần đáp:

- Cờ lệnh thì không giả nhưng nó câm không biết nói.

Lão râu xanh phái Tung Sơn đột nhiên xen vào:

- Nhạc sư huynh bảo cờ lệnh câm, chẳng lẽ Thang Anh Ngạc nầy cũng câm hay sao?

Nhạc Bất Quần đáp:

- Không dám việc này rất quan trọng, tại hạ phải gặp mặt Tả minh chủ rồi mới quyết định được.

Thang Anh Ngạc tức lão già râu xanh hằn học hỏi:

- Nhạc huynh nói vậy thì ra không tin lời Thang mỗ nói hay sao?

Nhạc Bất Quần đáp:

- Không dám! Dù Tả minh chủ có ý ấy thật, nhưng lão gia chẳng thể chỉ nghe lời một bên đã truyền hiệu lệnh, mà còn phải nghe tiếng chuông của tại hạ nữa mới được.

Thành Bất Ưu nói:

- Sao còn lôi thôi hoài? Nói lui nói tới chẳng qua Nhạc huynh không chịu nhường chức chưởng môn có phải thế không?

Lão nói năm tiếng sau cùng thì "soạt" một cái, thanh trường kiếm đã rút ra cầm tay Đến câu "Có đúng thế không" thì mỗi chữ đâm một nhát kiếm. Hết câu lão đã đâm bốn nhát.

Bốn chiêu này mau lẹ chưa lấy gì làm kỳ, song bốn kiếm phóng ra rất ác liệt lại là những chiêu thức khác nhau, thiệt biến ảo hết chỗ nói. Nhát kiếm thứ nhất xuyên qua vạt áo mé vai tả Nhạc Bất Quần. Nhát thứ hai xuyên qua áo vai bên hữu lão. Nhát thứ ba đâm vào cạnh sườn mé tả và nhát thứ tư đâm vào cạnh sườn mé hữu. Bốn nhát kiếm chỉ xuyên qua vạt áo Nhạc Bất Quần thành tám chỗ thủng. Kỳ ở chỗ lưỡi kiếm đều lướt qua bên da thịt Nhạc Bất Quần chứ không chạm vào người lão chút nào. Thủ pháp đã mau lẹ chiêu thức lại kỳ diệu, đích

nhắm càng chuẩn xác. Nếu không phải là tay kiếm thuật phi thường thì không tài nào có những chiêu tuyệt diệu này.

Bọn đệ tử phái Hoa Sơn thấy vậy đều cả kinh thất sắc. Chúng nghĩ bụng:

- Bốn chiêu kiếm này đều là kiếm pháp của bản phái, thế mà trước nay chưa từng thấy sư phụ sử đến bao giờ. Những tay cao thủ phe "kiếm tông" quả nhiên không phải tầm thường.

Nhưng bọn Thang Anh Ngạc, Phong Bất Bình lại rất bội phục Nhạc Bất Quần. Họ thấy Thành Bất Ưu đâm bốn nhát kiếm mà nhát nào cũng lợi hại khủng khiếp có thể sát hại Nhạc Bất Quần dễ như chơi. Dĩ nhiên bốn chiêu này tỏ ra kiếm pháp của Thành Bất Ưu rất tinh thâm. Nhưng Nhạc Bất Quần vẫn mỉm cười thản nhiên chịu đòn thì công phu hàm dương này không phải người thường có thể bì kịp.

Hơn nữa Thành Bất Ưu lên núi Hoa Sơn đã nói rõ muốn đoạt chức chưởng môn, thì dù con người trấn tĩnh đến đâu cũng chẳng thể không đề phòng đối phương hạ sát thủ.

Thế mà Nhạc Bất Quần không chống đối mà cũng không né tránh, thản nhiên tiếp thụ bốn kiếm như không có chuyện gì, tưởng chừng hễ Thành Bất Ưu mà có ý gia hại thì tự nhiên lão sẽ có cách đối phó. Nếu trong thời gian khe chừng sợi tóc mà lão vẫn có thể tùy thời ra tay bảo vệ thân mình cùng khắc chế đối phương thì võ công lão còn cao thâm hơn Thành Bất Ưu nhiều. Tuy lão chưa động thủ, song uy thế cũng đủ trấn áp thì chẳng khác gì đã ra tay thủ thắng.

Trong lòng Lệnh Hồ Xung đã yên trí không lo bốn nhát kiếm vừa rồi. Những nhát kiếm này tuy kỳ dị nhưng hắn đã nhớ hết vì đó chính là những tuyệt chiêu của phái Hoa Sơn đã khắc trên đồ hình ở vách đá hậu động. Nguyên nó chỉ có hai chiêu mà

Thành Bất Ưu đã biến hóa thành bốn chiêu khác hẳn nhau tưởng chừng như những chiêu số vong biệt.

Hắn nghĩ thầm:

- Hai chiêu này có chi là lạ, mà xem ra lão lấy làm đắc ý lắm.

Bỗng nghe Nhạc phu nhân nói:

- Thành huynh! Chắc trượng phu nghĩ tình các vị Ở xa tới mà đây là khách nên mới nhường nhịn.

Thành huynh đã đâm thủng áo y bằng bốn chiêu kiếm, mà còn không biết điều thì phái Hoa Sơn dù tôn

trọng khách đến đâu cũng không nể nữa.

Thành Bất Ưu rất tự phụ về bốn nhát kiếm của mình, tuy Nhạc Bất Quần đứng ngang nhiên không nhúc nhích với một thái độ rất đáng phục, nhưng lão thấy Nhạc phu nhân lộ vẻ kinh hãi thất sắc, hiển nhiên đã bị kiếm pháp của lão trấn áp thì không khỏi nổi lòng cao ngạo đáp:

- Nhạc phu nhân! Phu nhân nói cái gì nhường nhịn khách phương xa lại? Bây giờ nếu phu nhân phá được bốn chiêu này của Thành mỗ thì Thành mỗ lập tức ngoan ngoãn xuống núi, không dám đặt chân lên ngọn Ngọc Nữ phong nầy nữa.

Lão là người biết nhiều hiểu rộng, tuy có ý tự phụ về kiếm pháp tinh thâm của mình, nhưng thấy Nhạc Bất Quần bình tĩnh phi thường nên không dám khiêu chiến với ỵ Lão cho Nhạc phu nhân là hàng nữ lưu, cứ khiêu chiến với bà ta là không có điều gì đáng lo.

Hắn định nói khích cho bà ra tay để kiềm chế được bà rồi nhân đó có khi Nhạc Bất Quần đâm ra úy kỵ mà chịu khuất phục, hay ít ra cũng làm kiếm pháp của y rối loạn thì Phong Bất Bình đường thừa cơ thủ thắng.

Lão chống kiếm nói tiếp:

- Nào xin mời Nhạc phu nhân! Ninh nữ hiệp là một tay cao thủ phe "khí tông" phái Hoa Sơn thiên hạ đều biết tiếng bữa nay Thành Bất Ưu ở phe "kiếm tông" muốn lãnh giáo về khí công của Ninh nữ hiệp.

Thành Bất Ưu nói câu này tỏ ra muốn cho hai phe "kiếm tông" và "khí tông" phái Hoa Sơn lại mơ?

cuộc tỷ đấu.

Nhạc phu nhân tính khí hãy còn cương cường nóng nảy hơn chồng nhiều. Bà thấy Thành Bất Ưu lấn át uy hiếp không thể nhịn được nữa liền rút thanh trường kiếm đánh soạt một cái.

Bà chưa kịp lên tiếng thì Lệnh Hồ Xung đã cướp lời:

- Bẩm sư nương! Phe "kiếm tông" đã luyện công đi vào đường rẽ thì tỷ đấu với võ học chính tông của bản môn thế nào được? Sư nương hãy để cho đệ tử đấu với Thành sư bá. Nếu khí công của đệ tử chưa luyện được đến nơi khi đó sư nương sẽ phát lạc sư bá cũng chưa muộn.

Hắn chẳng chờ Nhạc phu nhân có ưng thuận hay không đã vọt người ea đứng chắn trước mặt bà.

Tiện tay hắn vớ cái chổi cùn dựa ở bên tường. Hắn vung chổi cùn lên nhìn Thành Bất Ưu nói:

- Thành sư phó! Sư phó đã không phải là người trong sư môn nữa mà tại hạ cứ xưng hô sư thúc, sư bá gì gì hoài thật là miễn cưỡng. Bây giờ nếu sư phó ra khỏi đường mê muội trở về qui đầu bản môn, biết đâu chẳng được sư phụ tại hạ ưng thuận thu nạp. Trường hợp được tệ sư phụ thu nạp, sư phó phải tuân theo qui củ bản môn là ai vào cửa trước làm anh. Vậy lão hãy kêu ta một tiếng "sư huynh" đi! nào xin mời!

Hắn vừa nói vừa xoay ngược cán chổi trỏ vào Thành Bất Ưu.

Thành Bất Ưu nổi giận quát mắng:

- Thằng lỏi thối tha kia! Sao dám ăn nói càn dỡ? Mi mà chống

đỡ được bốn nhát kiếm vừa rồi thì Thành Bất Ưu nầy sẽ bái mi làm thầy.

Lệnh Hồ Xung lắc đầu đáp:

- Ta không thu nạp lão làm đồ đệ đâu...

Hắn chưa dứt lời thì Thành Bất Ưu đã thét lên:

- Rút kiếm ra mà hứng lấy cái chết.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Lúc chân khí đã nổi lên thì cây cỏ cũng thành lợi kiếm. Hà tất phải dùng kiếm mới đối phó được với mấy chiêu mèo què của Thành huynh?

Thành Bất Ưu cười gằn nói:

- Giỏi lắm! Mi đã ngông cuồng tự đại thì đừng oán ta ra tay tàn nhẫn!

Nhạc Bất Quần cùng Nhạc phu nhân vốn biết võ công Thành Bất Ưu cao thâm hơn Lệnh Hồ Xung rất nhiều. Chiếc chổi cùn phỏng có ích gì , khác nào tay không chống với kiếm báu, nguy hiểm vô cùng.

Lão vội quát lên:

- Xung nhi! Hãy lùi ra ngay!

Nhưng ánh bạch quang lấp loáng. Thành Bất Ưu đã phóng kiếm đâm tới Lệnh Hồ Xung.

Quả nhiên lão sử chiêu thứ nhất mà vừa rồi lão đã phóng ra đâm Nhạc Bất Quần. Sở dĩ lão không biến đổi chiêu thức một là mấy chiêu này đều là tuyệt chiêu lão sử dụng rất tinh thục, hai là lão đã nói trước như vậy, ba là lão sử chiêu cũ cho đối phương có đường chuẩn bị, để mọi người biết hai bên cùng có lợi, chứ không phải là mình lão chiếm lấy tiện nghi vì trong tay cầm binh khí.

Lệnh Hồ Xung ngỏ lời khiêu chiến với Thành Bất Ưu, hắn đã nghĩ tới cách chiết chiêu theo đồ hình khắc trên vách đá trong hậu động. Trong đó người ta toàn dùng những binh khí kỳ lạ để phá kiếm. Nếu hắn sử kiếm mà môn "Độc cô cửu kiếm" lại chưa luyện thành thì không nắm chắc được phần thắng. Hắn liền sử dụng cây chổi cùn nầy giả làm "lôi đình đáng" để chống chọi.

Hắn vừa thấy Thành Bất Ưu phóng kiếm đâm tới, liền đưa chổi cùn quét vào mặt lão.

Lệnh Hồ Xung chơi kiểu này thật là nguy hiểm!

Nên biết rằng nếu là cây "lôi đình đáng" đúc bằng thép nguyên chất mà quét trúng mặt thì đối phương chẳng chết cũng bị trọng thương nhưng cái chổi xể thì có uy lực gì mà kiềm chế được đối phương?

Mặt khác nội lực hắn hãy còn tầm thường. Những câu hắn nói một khi chân lực phát huy thì cỏ cây cũng thành lợi kiếm gì gì chẳng qua là buột miệng ba hoa. Cái chổi xể có quét trúng mặt Thành Bất Ưu chăng nữa thì giỏi lắm chỉ gây nên mấy đường sứt da, chảy máu là cùng, phỏng có chi đáng ngại? Còn mũi kiếm của Thành Bất Ưu có thể xuyên qua ngực hắn. Có điều hắn chắc đối thủ là bậc tiền bối nổi danh, quyết không chịu để cái chổi xể quét phân gà và đất cát chạm vào mặt lão. Dù cho lão có đâm chết được cũng khó lòng rửa sạch cái nhục để chổi cùn quét vào mặt.

Quả nhiên mọi người vừa bật tiếng la hoảng. Thành Bất Ưu quay mặt đi né tránh đồng thời xoay kiếm chặt cây chổi.

Lệnh Hồ Xung hất chổi lên để tránh lưỡi kiếm.

Thế là Thành Bất Ưu bị đối phương mới ra một chiêu đã bức bách lão phải quay về tự cứu. Bất giác mặt lão nóng bừng. Lão biết đâu Lệnh Hồ Xung cầm chổi quét coi hời hợt như không

thực ra đó là một chiêu mà mười mấy vị trưởng lão Ma giáo đã mất rất nhiều thời giờ cùng tâm huyết mới sáng chế được.

Thành Bất Ưu lại tưởng Lệnh Hồ Xung múa chổi bừa bãi may mà phá giải được chiêu kiếm của mình nên tức giận vô cùng lão lại phóng chiêu thứ hai đâm tới. Lần này lão không theo thứ tự. Đây là chiêu thứ tư mà vừa rồi lão đã thi triển để đâm vào nách Nhạc Bất Quần.

Lệnh Hồ Xung né mình đi đưa chổi sang tay trái tựa hồ để tránh chiêu kiếm của Thành Bất Ưu.

Nhưng cây chổi cùn lại phóng nhanh như chớp tới trước ngực lão.

Chổi dài kiếm ngắn, chổi phát ra sau mà đến trước.

Thanh trường kiếm của Thành Bất Ưu chưa kịp xoay chuyển thì mấy nan chổi bằng tre đã đâm tới trước ngực lão.

Lệnh Hồ Xung la lên:

- Trúng rồi!

Véo một tiếng! Thanh trường kiếm đã hớt đứt đầu chổi rớt xuống.

Những tay cao thủ bàng quan ai cũng nhìn rõ Thành Bất Ưu bị thua chiêu này rồi. Giả tỷ Lệnh Hồ Xung sử cây "lôi đình đáng" bằng thép đúc hoặc cây "nguyệt nha san" hay bất cứ một loại khí giới nào có răng sắc chứ không phải cây chổi tre thì Thành Bất Ưu đã bị trọng thương trước ngực rồi.

Mặt khác nếu đối thủ là tay cao thủ hạng nhất thì lão đành buông kiếm chịu thua chứ không tiếp tục đánh nữa. Nhưng Lệnh Hồ Xung chỉ vào hàng đệ tử mà lão bị bại dưới cây chổi của hắn thì còn đâu là thể diện?

Thành Bất Ưu không nghĩ ngợi gì nữa đâm veo veo luôn ba

kiếm và toàn những tuyệt chiêu của phái Hoa Sơn.

Trong ba chiêu nầy thì hai chiêu đã khắc trên vách đá hậu động. Chỉ có một chiêu Lệnh Hồ Xung chưa thấy qua, nhưng từ khi hắn đã học "phá kiếm thức" trong "Độc cô cửu kiếm" thì bất cứ đối với cách phá kiếm nào, hắn đều có thể tự mình xoay xở được.

Lệnh Hồ Xung né tránh xong một chiêu của đối phương, liền thi triển cách dùng côn bổng để giải phá kiếm pháp như đã khắc trên vách đá. Hắn dùng cán chổi làm côn bổng gạt thanh trường kiếm của Thành Bất Ưu sang bên. Tiếp theo hắn giơ côn lên đâm thẳng vào mũi kiếm.

Giả tỷ trong tay hắn cầm cây côn sắt thì côn cứng mà kiếm mềm. Khi kình lực hai bên đụng nhau, lập tức thanh trường kiếm phải gãy rời. Đây là một chiêu phá giải tuyệt diệu khiến cho người sử kiếm không còn đường giải cứu. Chẳng ngờ trong lúc nguy cấp, hắn sử đây lại là một cây gậy trúc. Gậy trúc mà gặp lưỡi kiếm bén thì đúng là thế như chẻ tre.

Roạc một tiếng khẽ vang lên. Thanh trường kiếm đã đâm tọt vào trong cán chổi ngập đến tận chuôi.

Lệnh Hồ Xung xoay chuyển ý nghĩ rất mau. Tay mặt hắn thuận thế phóng ra một chưởng đánh tạt ngang vào cán chổi. Lưỡi trường kiếm giắt trong chổi cũng bị văng đi theo.

Thành Bất Ưu vừa hổ thẹn vừa tức giận xoay chưởng đập đánh chát một tiếng trúng vào trước ngực Lệnh Hồ Xung.

Lão đã tu luyện mấy chục năm trời mà Lệnh Hồ Xung bất quá mới học hết mấy chiêu biến hóa.

Còn về nội lực thì đối chọi với lão làm sao được? Người hắn ngã ngửa về phía sau, miệng phun máu tươi như suối.

Bất thình lình bóng người chuyển động. Hai tay hai chân Thành Bất Ưu bị người nhấc lên.

Bỗng nghe một tiếng rú rùng rợn! Máu tươi lênh láng đầy mặt đất, ruột gan tung tóe coi mà phát khiếp. Thân người Thành Bất Ưu bị xé thành bốn mảnh. Bốn quái nhân tướng mạo cực kỳ xấu xa, mỗi người cầm một tay hay một chân của Thành Bất Ưu.

Những quái nhân chính là Đào cốc tứ tiên đã xé xác Thành Bất Ưu.

Biến diễn chớp nhoáng này khiến mọi người đều khủng khiếp đứng thộn mặt ra.

Nhạc Linh San coi thảm trạng máu thịt bầy nhầy. Mắt mũi tối sầm lại rồi ngất đi.

Biến cố xảy ra đột ngột quá chừng khiến cho bọn Nhạc Bất Quần, Phong Bất Bình đều là những tay đại cao thủ thấy nhiều hiểu rộng cũng không khỏi rùng rợn sửng sốt.

Trong khi Đào cốc tứ tiên xé xác Thành Bất Ưu thì đồng thời quái nhân mặt xám tức Đào Căn Tiên và quái nhân mặt ngựa tức Đào Thực Tiên chạy đến bên Lệnh Hồ Xung, cắp hắn lên, chạy xuống núi một cách mau lẹ dị thường.

Nhạc Bất Quần và Phong Bất Bình đều phóng kiếm nhằm đâm vào sau lưng Đào Hoa Tiên và Đào Diệp Tiên.

Bỗng nghe hai tiếng "kịch, kịch". Hai thanh kiếm tựa hồ đâm vào gang thép. Tiếp theo là hai tiếng lách

cách. Cả hai thanh kiếm liền gãy ngay khúc giữa.

Đào cốc tứ tiên thi triển khinh công chạy như bay không ngoảnh cổ lại.

Nhạc Bất Quần và Phong Bất Bình lúc gãy trường kiếm đều

cảm thấy cánh tay rung động và tưởng chừng thân thể đối phương không phải bằng xương bằng thịt thì trong lòng cực kỳ kinh hãi. Nhưng hai người tỉnh ngộ ngay, cho là hai quái nhân trong mình có mặc thép giáp hoặc đeo thiết bản hộ thân, nếu không thì chẳng tài nào chống nổi với hai nhát kiếm của hai tay đại cao thủ.

Một tay hảo thủ khác phe kiếm tông phái Hoa Sơn là Cao Bất Hoặc phóng ra một mũi thủ tiến, và lão già râu xanh phái Tung Sơn Thang Anh Ngạc liệng ra một mũi phi trùy. Hai thứ ám khí này lao đi rất nhanh.

Bỗng nghe hai tiếng lát chát. Đào cốc nhị tiên tuy bị trúng vào sau lưng mà chẳng tổn thương chút nào.

Chỉ trong chớp mắt, sáu quái nhân cùng Lệnh Hồ Xung đều mất hút.

Bọn Thang Anh Ngạc, Nhạc Bất Quần, Phong Bất Bình, Cao Bất Hoặc ngơ ngác nhìn nhau vì thấy Đào cốc lục tiên khinh công mau lẹ vô cùng, dù có rượt theo cũng không kịp được.

Mọi người nhìn máu tươi lênh láng trên mặt đất và thân thể Thành Bất Ưu bị xé làm bốn mảnh thì vừa khiếp sợ vừa hổ thẹn. Hồi lâu Thang Anh Ngạc mới lên tiếng:

- Nhạc huynh! Nhạc huynh cũng không biết lai lịch sáu lão quái này ư?

Nhạc Bất Quần lắc đầu, đưa mắt để hồi lại thì Thang Anh Ngạc và Phong Bất Bình đều lắc đầu.

Nhắc lại Lệnh Hồ Xung bị Thành Bất Ưu đánh cho một chưởng thành trọng thương rồi được Đào cốc nhị tiên cắp đem đi.

Lúc xuống đến lưng chừng sườn núi hắn đã ngất đi.

Sau hắn tỉnh lại thì thấy một bộ mặt đỏ và một bộ mặt ngựa đang chăm chú nhìn mình. Cả hai cùng lộ vẻ cực kỳ tha thiết.

Đào Hoa Tiên thấy Lệnh Hồ Xung mở bừng mắt thì cả mừng nói:

- Gã tỉnh lại rồi! Tỉnh lại rồi! thằng nhỏ này chết thế nào được.

Đào Thực Tiên nói:

- Dĩ nhiên là gã không chết được. Mới bị người ta đánh cho có một phát chưởng nhè nhẹ thì khi nào đã mất mạng.

Đào Hoa Tiên nói:

-Ngươi nói coi bộ tầm thường quá. Phát chưởng đó mà đánh trúng ngươi thi dĩ nhiên ngươi không chết, nhưng đánh vào gã tiểu bối nầy thì gã chết thật không chừng.

Đào Thực Tiên nói:

- Rõ ràng gã còn sống đó mà sao ngươi cứ nói là đánh chết gã?

Đào Hoa Tiên cãi:

- Ta có nhất định bảo gã chết đâu mà chỉ nói gã có thể chết được.

Đào Thực Tiên nói:

- Gã đã sống lại thì không thể nói là có thể chết được.

Đào Hoa Tiên nói:

- Cái gì đáng nói ta đã nói rồi, ngươi còn muốn gì nữa?

Đào Thực Tiên nói:

- Ta chỉ chứng minh là mắt ngươi nhìn không thật, có thể nói là ngươi chẳng nhìn thấy gì hết.

Đào Hoa Tiên nói:

- Mắt ngươi tinh biết gã quyết không chết mà sao vừa rồi

ngươi lại thở dài mặt buồn rười rượi?

Đào Thực Tiên nói:

- Một là ta thở dài không phải do ta lo gã chết mà ta băn khoăn về nỗi tiểu cô nương thấy gã ở trong tình trạng này tất cô lo lắng cho gã. Hai là từ thủa nhỏ ta sinh ra với bộ mặt ngựa. Mặt ngựa là cái mặt dài thườn thượt. Mặt dài thì không muốn cười đùa chớt nhả.

Đào Hoa Tiên nói:

- Ngươi đã biết nhất định gã không chết thì rồi ta bảo cho tiểu cô nương hay để cô khỏi lọ Tiểu cô nương không lo thì ngươi còn lo cái gì?

Đào Thực Tiên đáp:

- Một là vì tuy ta bảo tiểu cô nương đừng lo, nhưng vị tất cô đã chịu nghe lời tạ Dù cô có nghe lời ta làm bộ thản nhiên mà thực ra cô vẫn băn khoăn trong dạ, như thế thì ta không lo sao được? Hai là thằng nhỏ này tuy không chết nhưng bị thương rất nặng, e rằng khó lòng khỏi được, nên tự nhiên ta chẳng yên tâm.

Lệnh Hồ Xung nghe hai anh em quái nhân cãi nhau hoài, tuy có vẻ buồn cười, nhưng hiển nhiên hai người rất quan tâm đến sự sống chết của hắn, nên lòng hắn không khỏi cảm kích. Hắn lại nghe cả hai lão nhắc đi nhắc lại tiểu cô nương lo lắng vì mình. Hắn đoán chắc vị tiểu cô nương đó là Nghi Lâm tiểu sư muội ở phái Hằng Sơn.

Lệnh Hồ Xung liền tủm tỉm cười nói:

- Hai vị cứ yên tâm. Lệnh Hồ Xung nầy không chết đâu.

Đào Hoa Tiên nói:

- Ngươi nghe đó. Gã bảo không chết đó, thế mà ngươi vừa nói

có khi gã chết được.

Đào Thực Tiên nói:

- Lúc ta nói câu đó thì gã chưa mở miệng nói được.

Đào Hoa Tiên nói:

- Gã đã mở mắt tráo trưng thì dĩ nhiên gã có thể mở miệng nói được. Còn ai không biết thế?

Lệnh Hồ Xung tự nghĩ: Nếu hai người còn tranh biện hoài thì chẳng biết bao giờ mới chấm dứt.

Hắn liền nói:

- Chính ra thì tại hạ muốn chết lắm, nhưng thấy hai vị mong mỏi cho tại hạ đừng chết. Tại hạ nghĩ rằng Đào cốc lục tiên oai danh lừng lẫy đã muốn mình sống thì còn chết thế nào được?

Đào Hoa Tiên và Đào Thực Tiên nghe Lệnh Hồ Xung nói vậy thì sướng như mở cờ trong bụng liền bảo nhau:

- Chúng ta đi nói cho các đại ca hay.

Hai người chạy đi một lúc bọn Đào Căn Tiên bốn người đều tiến vào phòng. Cả sáu người thi nhau nói mỗi người một câu không bao giờ hết. Người thi khoe công lao mình, người thì khen Lệnh Hồ Xung không chết là hay. Có người lại lo cho thương thế Lệnh Hồ Xung. Việc cứu trị khẩn cấp hơn, không rảnh để đi rửa hận với lão chó má phái Tung Sơn được. Nếu không thì họ phải đi xé xác kẻ thù ra bốn mảnh mới hả giận.

Lệnh Hồ Xung bị phát chưởng của Thành Bất Ưu, thương thế thiệt không phải tầm thường. Hắn cao hứng gắng gượng phấn khởi tinh thần cười nói với Đào cốc lục tiên mấy câu nhưng rồi lại ngất đi.

Những lúc mơ màng, hắn cảm thấy trong ngực nhộn nhạo, khí huyết toàn thân chạy ngược đường, nỗi khó chịu không sao

nói xiết được.

Hồi lâu thần trí tĩnh lại, hắn cảm thấy trong người nóng như một lò lửa thiêu. Hắn không nhịn được cất tiếng rên la.

Bỗng nghe có tiếng quát:

- Đừng lên tiếng!

Lệnh Hồ Xung mở bừng mắt ra thì thấy trên bàn có đặt một ngọn đèn lửa đỏ như hạt đậu. Còn hắn thân thể lõa lồ nằm dài dưới đất. Hai chân hai tay bị Đào cốc tứ tiên chia nhau nắm giữ. Còn hai người nữa thì một người đè bụng dưới, một người đưa tay ra đặt vào huyệt bách hội trên đỉnh đầu hắn.

Lệnh Hồ Xung cực kỳ kinh hãi. Hắn thấy một luồng nhiệt khí từ lòng bàn chân trái đưa lên qua chân trái, bụng, ngực rồi sang cánh tay phải xuống tới lòng bàn tay phải. Một luồng nhiệt khí khác lại từ lòng bàn tay trái qua cánh tay trái vào trước ngực xuống bụng rồi xuống đến lòng bàn chân phải.

Hai luồng nhiệt khí giao thông quấn quít lấy nhau khiến cho toàn thân nóng bỏng cực kỳ khó chịu, mồ hôi toát ra đầm đìa.

Lệnh Hồ Xung biết là Đào cốc lục tiên đang phát huy nội công thượng thặng để trị thương cho mình thì trong lòng cảm kích vô cùng. Hắn ngấm ngầm vận nội công tâm pháp của phái Hoa Sơn do sư phụ truyền thụ cho để tăng cường luồng lực đạo. Không ngờ luồng nội lực của hắn vừa từ huyệt đan điền bốc lên thì đột nhiên cảm thấy bụng dưới đau đớn kịch liệt, chẳng khác gì bị một lưỡi dao nhọn đâm vào. Hắn ọc lên một tiếng rồi phun máu tươi ra ồng ộc.

Đào cốc lục tiên đồng thanh la hoảng:

- Nguy to rồi!

Đào Diệp Tiên xoay tay lại đánh một chưởng vào đầu Lệnh

Hồ Xung khiến cho hắn phải chết giấc.

Từ đó Lệnh Hồ Xung mê man. Người hắn lúc nóng lúc lạnh. Hai luồng nhiệt khí vẫn chạy quanh trong bách thể tứ chị Thỉnh thoảng lại có mấy luồng nhiệt khí phát ra xung đột. Những luồng nhiệt khí này càng phát huy lại càng khó chịu.

Trong ngày hôm đó, có lúc đầu óc hắn đột nhiên trở lại tỉnh táo.

Bỗng nghe thanh âm Đào Cán Tiên cất lên:

- Các anh em coi! Mồ hôi gã ra được nhiều phải chăng là thủ pháp của tả Luồng chân khí nầy từ huyệt Dương Dao ra đến huyệt Dương Quang trong người gã. Tựu trung vào huyệt Phong thị, huyệt Hoàn khưu rồi trở về Uyên Dịch là có thể trị được nội thương cho gã.

Đào Căn Tiên nói:

- Ngươi còn ba hoa cái gì? Nếu hôm trước không có thủ pháp của ta phát huy chân khí cho chạy vào các mạch "Túc quyết âm can kinh" thì thằng nhỏ này chết rồi còn đâu để bữa nay cho ngươi chữa gã.

Đào Chi Tiên nói:

- Phải rồi! Có điều thủ pháp của đại ca tuy chữa được nội thương cho gã. Nhưng hai chân tê liệt không đi lại được thì cái đó chưa đủ. Cần phải thủ pháp của tiểu đệ mới xong. Nội thương thằng nhỏ này ở màng trái tim, cần phải đưa chân khí, cần phải đưa chân khí vào tam tiêu.

Đào Cán Tiên tức giận hỏi:

- Ngươi có chui vào mình gã không mà biết nội thương gã nhất định ở màng trái tim? Ngươi chỉ bộ nói nhăng.

Ba người tiếp tục tranh chấp nhau hoài. Đào Diệp Tiên nói:

- Kiểu này thì dùng chân khí thúc đẩy Uyên dịch e rằng không ổn, trước hết phải trị "túc thiếu âm thận kinh" của gã là hơn.

Y không chờ mọi người có đồng ý hay không đã đưa tay ra ấn vào huyệt âm cốc ở đầu gối bên trái Lệnh Hồ Xung. Một luồng khí theo huyệt đạo chạy vào.

Đào Cán Tiên cả giận quát:

- Hừ! Ngươi lại mâu thuẫn với ta rồi. Chúng ta thử coi ai nói đúng.

Đoạn hắn thúc đẩy nội lực tăng gia chân khí.

Lệnh Hồ Xung vừa nôn ọe lại vừa muốn thổ huyết. Hắn la thầm trong bụng:

- Hỏng bét! Hỏng bét! Sáu lão nầy có lòng hảo tâm muốn cứu mạng ta nhưng ý kiến bất đồng. Lão nào cũng theo phương pháp của mình đồng thời thi triển thủ pháp. Lệnh Hồ Xung này đến mạt vận mất rồi.

Hắn định lên tiếng kháng cự, bảo bọn lục tiên dừng lại nhưng khôn bề mở miệng.

Bỗng Đào Căn Tiên nói:

- Gã trúng chưởng bị thương ở trước ngực, dĩ nhiên phải lấy việc trị "Thủ thái dương phế kinh" làm gốc. Vậy ta thúc đẩy chân khí vào những huyệt Trung phủ, Xích trạch, Khổng tối, Liệt khuyết, Thái uyên, Thiếu thương trong người gã là rất đúng.

Đào Cán Tiên nói:

- Đại ca! Về những môn khác tiểu đệ phục đại ca thật, còn về việc dùng chân khí trị thương thi nhất định đại ca phải thua tiểu đệ. Từ Thủ dương, Minh thái Dương kinh vào tay gã, tiểu đệ

nhất quyết có thể đả thông những huyệt đạo Thương dương, Hợp cốc, Thủ tâm lý, Khúc trì, Nghinh hương...

Đào Chi Tiên nói xen vào :

- Lầm rồi! Lầm rồi! Thật lầm to lắm rồi.

Đào Cán Tiên tức giận hỏi:

- Ngươi còn biết chó gì mà nói? Ngươi bảo ta lầm to thì lầm ở chỗ nào?

Đào Căn Tiên lại lấy làm thích chí nói:

- Tam đệ tinh thông y lý, nên biết rõ ta làm đúng còn thuyết của nhị đệ là sai trật.

Đào Diệp Tiên cướp lời:

- Nhị ca cố nhiên là trật rồi, mà đại ca cũng không đúng. Các vị hãy coi kìa. Thằng lỏi này mắt trợn ngược, môi miệng mấp máy mà chẳng muốn nói...

Lệnh Hồ Xung mắng thầm:

- Sao ta lại không muốn nói? Chỉ vì các ngươi thúc đẩy nội lực chân khí vào cho trong mình ta nhộn nhạo, toàn thân ta đau như dần, thì còn thốt nên lời thế nào được?

Bỗng nghe Đào Diệp Tiên lại nói tiếp:

-... Thế là đầu óc gã mê man, tâm trí hồ đồ, vậy phải trị Dương minh thận kinh cho gã.

Lệnh Hồ Xung lại mắng thầm:

- Chính ngươi mới đầu óc tối tăm, thần trí hồ đồ.

Đào Diệp Tiên vừa dứt lời, Lệnh Hồ Xung liền cảm thấy huyệt Tứ bạch trong khóe mắt đau nhói lên, cả huyệt Địa thương ở ngoài miệng cũng tê nhức. Tiếp theo huyệt Đại nghinh trên má, huyệt Đâu duy trên đầu và các huyệt ở hạ quan cũng đau đớn

kịch liệt ngứa ngáy khó chịu. Da thịt trên mặt co quắp không ngừng.

Đào Chi Tiên nói:

- Ngươi chữa đi chữa lại mà gã vẫn không nói được, ta xem chừng bệnh không ở đầu óc. E rằng đầu lưỡi gã cứng đơ, đó là chứng hư hàn bên trong, ta phải dùng nội lực để trị các huyệt đạo ẩn bạch, Thái bạch, Công tôn, Thương khâu, Địa cợ Nhưng... nhưng nếu chữa không khỏi, các vị cũng đừng trách tiểu đệ.

Đào Cán Tiên nói:

- Trị không khỏi tất người ta bị uổng mạng về tay ngươi, thì không trách ngươi sao được?

Đào Chi Tiên bản tính nhút nhát, liền hỏi:

- Sao lại trị không khỏi được? Nhị ca cũng cho là gã bị bệnh ở đầu lưỡi mà không trị Túc thái âm tỳ kinh, thì phỏng có khác gì thấy người chết mà không giải cứu?

Đào Cán Tiên đáp:

- Nếu trị bệnh không đúng đường, cũng nguy hiểm vô cùng.

Đào Hoa Tiên nói:

- Chữa lầm là hỏng bét mà chữa không khỏi cũng là hỏng bét. Gã tiểu tử này mà bị ngoại thương thì chẳng có quan hệ, nhưng chúng ta chữa tốn không biết bao nhiêu thì giờ và hơi sức, thủy chung vẫn

chẳng ăn thua gì. Tiểu đệ chắc gã bị tâm bệnh, cách trị phải đi từ "Thủ thiếu dương tâm kinh" và bốn

huyệt đạo Thiếu hải, Thông lý, Thần môn và Thiếu xung là những chỗ quan hệ.

Đào Thực Tiên nói:

- Hôm qua ngươi bảo trị Tục thiếu âm thận kinh cho gã, nay ngươi lại nói chữa Thủ thiếu dương tâm kinh. Huyệt thiếu dương là chỗ khí dương bắt đầu thịnh vượng, còn thiếu âm là nơi khí âm vừa nảy nở. Một đằng là âm, một đằng là dương, hai bề tương phản nhau, biết đằng nào trúng?

Đào Hoa Tiên đáp:

- âm sinh ra dương. Đó là hai mặt của một vật. Hợp lại là một, phân ra thì thành hai, khác nào Thái cực sinh ra Lưỡng nghi, Lưỡng nghi hợp lại thành thái cực. Xem thế thì đủ biết có lúc một chia ra làm hai, có khi hai hợp thành một. Thiếu dương và Thiếu âm nương tựa lẫn nhau cũng như mặt trong mặt ngoài vậy. Ta chẳng thể lý luận một chiều.

Lệnh Hồ Xung la thầm:

- Các ngươi chỉ cãi chầy cãi cối, lý thuyết hoang đường, đem tính mạng ta ra làm trò đùa.

Hồ Xung Khốn Đốn Vì Trị Thương

Thực ra Đào cốc lục tiên tính tình rất chất phác, cả sáu người hết lòng cố trị cho Lệnh Hồ Xung khỏi bệnh. Có điều tuy nội công bọn họ rất cao thâm, song chỉ biết vậy mà thôi, chứ không hiểu cách khắc địch thủ thắng mà không tốn chút hơi sức nào. Cả việc dùng nội lực trị bệnh cứu người họ cũng hồ đồ nốt.

Đào Thực tiên nói:

- Thử lui thử tới vẫn chẳng được việc gì. Tiểu đệ quyết tâm làm một mình xem sao.

Đào Căn Tiên, Đào Cán Tiên đồng thanh hỏi ngay:

- Ngươi định làm thế nào?

Đào Thực tiên đáp:

- Hiển nhiên đây là một kỳ chứng. Đã là kỳ chứng thì cần phải trị bằng phương pháp đặc biệt, tiểu đệ dùng phép điểm huyệt cách không vào những huyệt ấn đường, Kim tân, Ngọc địch, Ngư yêu, Bách lao, Yêu kỳ và 12 tĩnh huyệt.

Bọn Đào Căn Tiên lại nói:

- Lục đệ làm thế không được. Cách đó nguy hiểm vô cùng!

- Sao lại không được? Nếu không động thủ thì thằng lỏi này chết mất.

Đoạn hắn cứ tự ý động thủ.

Lệnh Hồ Xung cảm thấy các huyệt ấn đường, Kim tân, Ngọc dịch, Ngư yêu, Bách lao và 12 tỉnh huyệt như bị dao nhọn đâm

vào. Hắn đau quá không chịu nổi muốn la làng nhưng không thành tiếng.

Ngay lúc ấy, một luồng nhiệt khí từ trong các huyệt đạo thuộc Thái âm tỳ kinh chuyển động rần rần. Tiếp theo trong các huyệt đạo ở Thủ thái dương tâm kinh phát nóng ran. Hai luồng chân khí âm, dương xung kích nhau. Lát sau lạ thêm ba luồng nhiệt khí chuồn vào trong các kinh mạch, huyệt đạo khác nhau. Có sáu lão quái mạnh ai nấy làm.

Lệnh Hồ Xung càng cực khổ muôn phần, tưởng chừng toàn thân bị người đang khoét thịt, róc da.

Trước bọn Đào cốc lục tiên chữa loạn xạ vào người Lệnh Hồ Xung làm cho mê man không biết gì nữa, hắn còn được yên thân. Khốn nỗi lúc này đầu óc hắn lại tỉnh như sáo, mà đành để lục tiên muốn làm gì thì làm, không sao chống đỡ được.

Hắn thấy sáu luồng khí thi nhau trút vào trong người, xung đột nhau loạn xạ làm cho lục phủ ngũ tạng hắn thành đấu trường cho sáu luồng chân lực của sáu lão tỷ tí với nhau. Hắn căm hận đến cực điểm, những muốn thét lên:

- Chuyến này mà ta không chết thì mai đây sẽ băm vằm sáu tên cẩu tặc này ra làm muôn đoạn.

Giả tỷ hắn nghĩ kỹ thì biết là Đào cốc lục tiên vì lòng tốt mà thúc đẩy chân khí để trị thương cho hắn. Thực ra lục tiên cũng hao tổn rất nhiều nội lực, nếu không có mối giao tình thì d gì họ đã hành động như vậy. Nhưng lúc này toàn thân hắn nóng như lửa bỏng dầu sôi, cực kỳ khổ sở. Hắn mở miệng lên tiếng được thì nhất định hắn đã phun ra những lời độc ác nhất thiên hạ để thóa mạ Đào cốc lục tiên rồi.

Đào cốc lục tiên vừa vận chân khí tự ý trị thương cho Lệnh Hồ Xung vừa cãi nhau không ngớt miệng. Họ có biết đâu mấy

ngày nay đã làm cho kinh mạch trong nội thể hắn nhôn nhao cả lên nên nỗi thế này.

Lệnh Hồ Xung từ thủa nhỏ rèn luyện nội công thượng thừa phái Hoa Sơn, tuy công lực chưa lấy gì làm cao thâm cho lắm, nhưng là những môn nội công phu của danh môn chính phái nên đã có một căn bản khá hùng hậu. May nhờ ở chỗ đó mà hắn không đến nỗi bị Đào cốc lục tiên làm cho phải uổng mạng.

Đào cốc lục tiên vận động chân khí hơn một giờ. Sau họ thấy trái tim Lệnh Hồ Xung đập yếu ớt và hơi thở mỗi lúc một nhỏ dần, có thể tắc hơi trong nháy mắt. Ai nấy đều xao xuyến trong lòng.

Đào Chi Tiên là người khiếp sợ đầu tiên, lên tiếng:

- Tiểu đệ đành bỏ cuộc, nếu còn tiếp tục chắc thằng lỏi này phải chết và oan hồn gã sẽ quấn lấy mình để hăm dọa cho đến chết. Hắn nhấc tay khỏi đường huyệt đạo của Lệnh Hồ Xung rồi rụt về.

Đào Căn Tiên tức giận nói:

- Thằng lỏi này mà chết đi thì người đáng trách nhất là ngươi. Gã biến thành oan quỉ, âm hồn không tiêu tan sẽ giữ chặt lấy ngươi.

Đào Chi Tiên kêu lên một tiếng thật to rồi vượt qua cửa sổ mà chạy. Chỉ trong chớp mắt đã không thấy lão đâu nữa.

Bọn Đào Cán Tiên, Đào Thực Tiên cũng tiếp tục rụt tay về, người thì chau mày, người thì lắc đầu, chẳng biết làm thế nào được.

Đào Diệp Tiên hỏi:

- Xem chừng thằng nhỏ này nguy đến nơi rồi. Bây giờ biết làm thế nào?

Đào Cán Tiên đáp:

- Các ngươi về nói với tiểu cô nương là gã bị người ta đánh cho một chưởng, gã không chịu nổi đến nỗi uổng mạng.

Đào Căn Tiên hỏi:

- Có nên nói đến chuyện chúng mình đã dùng chân khí chữa cho gã không?

Đào Cán Tiên đáp:

- Cái đó cần phải giấu nhẹm, nói ra thế nào được?

Đào Căn Tiên lại hỏi:

- Giả tỷ tiểu cô nương hỏi vặn sao chúng mình không nghĩ cách trị thương cho gã thì trả lời cách nào?

Đào Cán Tiên đáp:

- Thế thì chúng ta nói là có chữa nhưng không khỏi được.

Đào Căn Tiên lại hỏi:

-Nếu vậy tiểu cô nương tất thóa mạ Đào cốc lục tiên toàn là đồ vô dụng, chẳng ra chó gì nữa.

Đào Cán Tiên tức quá quát lên:

-Tiểu cô nương mà thóa mạ chúng ta là loài chó má thì thật vô lý. Tiểu đệ không nhịn nổi đâu.

Đào Căn Tiên vội chữa:

- Tiểu cô nương không thóa mạ đâu, ta nghĩ vậy mà thôi.

Đào Cán Tiên vẫn chưa nguôi giận hỏi lại:

- Sao đại ca biết cô ta không thóa mạ.

Đào Căn Tiên đáp:

- Đây chỉ là một câu tỉ dụ. Chưa biết cô có thóa mạ hay không.

Đào Cán Tiên nói:

- Đã chưa biết chắc thì sao đại ca đã vội ăn nói hồ đồ làm chi?

Đào Căn Tiên đáp:

- Thằng lỏi này chết đi nhất định tiểu cô nương bực tức vô cùng, chắc cô ta thóa mạ cho hả giận.

Đào Cán Tiên nói:

- Tiểu đệ thì cho rằng cô ta chỉ khóc rống lên chứ không thóa mạ.

Đào Căn Tiên nói:

- Chẳng thà có mắng bọn ta lá sáu con chó còn hơn cô khóc rống lên.

Đào Cán Tiên nói:

- Dù cô ta có thóa chắc cũng không thóa mạ chúng ta là sáu con chó.

Đào Căn Tiên hỏi:

- Vậy cô mắng thế nào?

Đào Cán Tiên đáp:

- Sáu anh em chúng ta có giống chó chút nào không? Chúng ta đã không giống chó, vậy cô ta có thóa mạ cũng chỉ bảo bọn mình là sáu con mèo mà thôi.

Đào Diệp Tiên chõ miệng vào:

- Ồ, Vô lý! Vì lẽ gì cô mắng bọn mình là sáu con mèo? Chẳng lẽ bọn mình giống mèo cả ư?

Đào Hoa Tiên cũng gia nhập chiến đoàn lên tiếng:

- Mắng người thì thiếu gì câu mà cũng chẳng cần có giống hay không. Sáu anh em chúng ta là người.

Tiểu cô nương không chừng vẫn kêu mình bằng người. Có điều cô bảo là bọn người ngu xuẩn, người hư đốn thì cũng là một cách thóa mạ.

Đào Căn Tiên hỏi:

- Một đàng, cô mắng bọn ta là người ngu xuẩn, người hư đốn, một đàng cô bảo là sáu con chó thì đàng nào tệ hơn?

Đào Thực Tiên cãi:

- Nếu là sáu con chó thông minh mẫn cán hay nói một cách khác là chó tinh khôn, chó oai phong thì còn hơn làm người ngu xuẩn.

Lệnh Hồ Xung nằm trên giường, hơi thở chỉ còn thoi thóp nghe bọn họ tranh luận không ngớt. Hắn không nhịn được phải phì cười. Không biết một luồng chân khí từ đâu kéo tới, hắn bật lên tiếng:

- Sáu con chó còn hay hơn các ngươi nhiều!

Đào cốc ngũ tiên còn đang kinh ngạc chưa thốt nên lời, bỗng nghe Đào Chi Tiên đứng ngoài cửa sổ hỏi vọng vào:

- Tại sao sáu con chó còn hay hơn bọn ta?

Lệnh Hồ Xung chỉ muốn lớn tiếng thóa mạ nhưng không còn hơi sức. Hắn ấp úng nói nhát gừng:

- Các ngươi... các ngươi đưa tạ. lên núi Hoa Sơn... chỉ có sư phụ ta mới cứu.. được mạng ta.

Đào Căn Tiên hỏi:

- Sao? Chỉ có mình sư phụ ngươi là cứu mạng cho ngươi được thôi ư? Ngươi nói vậy phỏng có khác gì bọn Đào cốc lục tiên chúng ta không cứu nổi ngươi?

Lệnh Hồ Xung miệng há lớn mà không nói ra lời được nữa.

Đào Diệp Tiên nói:

- Có lý nào thế được? Sư phụ gã có gì là ghê gớm? Chẳng lẽ lão còn lợi hại hơn bọn Đào cốc lục tiên chúng ta ư?

Đào Hoa Tiên nói:

- Bốn người trong bọn ta túm lấy hai tay hai chân lão xé tét một cái thành bốn mảnh là xong.

Đào Thực Tiên nói:

- Chúng ta phải xé hết mọi người trên núi Hoa Sơn thành bốn mảnh.

Đào Hoa Tiên nói

- Chẳng những người mà chó mèo, dê, lợn, gà, vịt, rùa rùa, tôm cá nhất thiết vật gì cũng nắm lấy tứ chi mà xé thành bốn mảnh.

Đào Chi Tiên hỏi:

- Tôm cá có chân tay đâu mà bảo nắm lấy tứ chi?

Đào Hoa Tiên sững sờ đáp:

- Không có chân tay thì nắm lấy đầu, đuôi và phía trên phía dưới cũng là bốn chỗ.

Đào Chi Tiên cãi:

- Đầu cá không phải là tứ chi của cá.

Đào Hoa Tiên nói:

- Cái đó quan hệ gì. Chẳng phải tứ chi cũng cứ cho là tứ chi đi.

Đào Chi Tiên nói:

- Quan hệ lắm chứ! Vì không phải tứ chi mới chứng tỏ được câu nói đầu tiên của ngươi trật lấc rồi.

Đào Hoa Tiên biết mình bị họ nắm được cẳng rồi nhưng muốn cãi chối. Hắn hỏi vặn:

- Thế nào mà bảo tiểu đệ nói câu đầu tiên trật lấc?

Đào Chi Tiên đáp:

- Ngươi vừa bảo tất cả chó mèo, dê, lợn, gà, vịt, rùa rùa, tôm,

cá trên núi Hoa Sơn đều nắm lấy tứ chi và xé làm bốn mảnh đúng thế không?

Đào Hoa Tiên đáp:

- Tiểu đệ có nói thiệt, nhưng câu đó chẳng phải lời nói đầu tiên. Bữa nay tiểu đệ nói cả mấy ngàn câu rồi. Sao tam ca lại bảo là câu đầu tiên được? Nếu tính từ ngày mới lọt lòng mẹ, chẳng biết tiểu đệ đã nói đến bao nhiêu triệu câu, thì lời tam ca lại càng sai trật.

Đào Chi Tiên há miệng líu lưỡi nói không ra lời.

Đào Cán Tiên hỏi:

- Có phải ngươi bảo xé cả rùa?

Đào Hoa Tiên ngắt lời:

- Đúng rồi! Rùa có chân trước chân sau, vậy đúng là tứ chi của nó.

Đào Chi Tiên lại hỏi:

- Nhưng bốn người trong chúng ta làm sao mà xé rùa thành bốn mảnh được?

Đào Hoa Tiên đáp:

- Sao lại không được? Con rùa thì có bản lãnh gì mà kháng cự với bốn người bọn ta muốn xé nó.

Đào Chi Tiên nói:

- Xé mình con rùa làm bốn mảnh lả chuyện d dàng, nhưng còn cái mai cứng của nó thì sao? Nếu nắm lấy bốn chân mà xé, thì con rùa sao lại thành bốn mảnh được? Còn cái mai cứng cũng là một mảnh.

Thế thì thành năm mảnh chứ sao lại bốn?

Đào Hoa Tiên nói:

- Mai rùa là một miếng không thể gọi là mảnh được. Tam ca nói vậy cũng lầm rồi.

Đào Căn Tiên nói:

- Nguyên trên cái mai rùa đã chia làm 13 miếng. Vậy bảo bốn mảnh là sai mà năm mảnh cũng không đúng.

Đào Chi Tiên cãi:

- Tiểu đệ bảo xé thành 5 mảnh phỏng có khác gì thành 5 miếng? Sao đại ca còn bắt bẻ hoài?

Đào Căn Tiên nói:

- Dù sao lời ngươi nói vẫn không sát nghĩa, chẳng những không sát nghĩa mà căn bản còn sai lầm nữa.

Đào Diệp Tiên nói:

- Đại ca! Chính đại ca nói cũng trậc lấc. Căn bản sai lầm và dùng chữ không sát nghĩa là hai điểm khác nhau, không thể hòa lẫn với nhau được.

Lệnh Hồ Xung nghe bọn Đào cốc lục tiên tranh biện nhau những chuyện ngớ ngẩn hoài, nếu hắn không gặp lúc thập tử nhất sinh tất phải nổi lên tràng cười rộ. Câu chuyện giữa mấy lão quái tuy đáng buồn cười, nhưng hắn càng nghe càng thấy khó chịu.

Sau hắn nghĩ lại thì cuộc gặp gỡ sáu lão quái này cũng là chuyện hi hữu trong đời hắn. Tạo hóa trêu ngươi bày ra lắm chuyện tức cười, nhưng phải có cơ duyên mới gặp. Như vậy cũng là tốt số lắm.

Đời người được thế kể ra cũng không uổng.

Nghĩ tới đây, bất giác hắn nổi lòng cao hứng, gắng gượng la lên:

- Tại hạ... tại hạ muốn uống rượu!

Đào cốc lục tiên nghe Lệnh Hồ Xung đã thốt nên lời, đều lộ vẻ vui mừng, đồng thanh reo lên:

- Hay lắm! Hay lắm! Gã đòi uống rượu thì không chết đâu.

Lệnh Hồ Xung vừa rên la vừa nói:

- Chết cũng vậy... mà không chết cũng vậy... hãy uống .. cho khoái rồi sẽ liệu...

Đào Hoa Tiên nói:

- Phải lắm! Phải lắm! Người ta ở đời mà không biết uống rượu thì làm người thế cóc nào được, thà làm

con rùa đen quách.

Đào Căn Tiên tức giận nói:

- Phải chăng ngươi thóa mạ ta không biết uống rượu là giống rùa đen? Mi với ta cùng một mẹ sinh ra. Nếu ta là con rùa đen thì mi là quân chó đẻ.

Đào Hoa Tiên cười nói:

- Mẹ rồng sinh đặng chín con, mà mỗi con một khác, có giống nhau đâu?

Lệnh Hồ Xung thấy hai người chẳng có chuyện gì đáng kể cũng cãi vã nhau, liền la lên:

- Tại hạ... muốn uống rượu!... Không có rượu là chết!

Đào Chi Tiên đáp ngay:

- Được! Được! Để ta đi lấy rượu cho.

Lát sau Đào Chi Tiên cầm hồ rượu đến.

Lệnh Hồ Xung đang lúc chết đi sống lại, vừa ngửi thấy mùi rượu liền phấn khởi tinh thần, hắn giục:

- Lão dốc vào miệng... dùm tại hạ.

Đào Chi Tiên kề vòi hồ rượu vào miệng hắn từ từ dốc rượu

vào.

Lệnh Hồ Xung uống một hơi cạn sạch, đầu óc càng tỉnh táo hơn bụng bảo dạ:

- Sáu cha này ưa ăn bánh phỉnh. Vậy ta phải làm thế này mới được...

Hắn liền gượng nói:

- Sư phụ tại hạ thường nói: Đại anh hùng... trong thiên hạ ghê gớm nhất là Đào.. Đào.. Đào

Hắn nói ba tiếng "Đào" rồi cố ý bỏ lửng.

Đào cốc lục tiên nóng nảy đồng thanh hỏi:

- Đại anh hùng trong thiên hạ ghê gớm nhất là Đào gì?

Lệnh Hồ Xung gật đầu đáp:

- Phải rồi! Là Đào.. Đào.. Đào...

Lục tiên không nhịn được nói tiếp theo:

- Đào cốc lục tiên.

Lệnh Hồ Xung tủm tỉm cười đáp:

- Chính phải!... Sư phụ tại hạ còn bảo người lấy làm ân hận chưa được cùng Ạ. Đào cốc lục tiên

uống mấy chung rượu để giao kết tình bằng hữu... và mời sáu vị đại.. đại... đại...

Đào cốc lục tiên đồng thanh nói tiếp:

- Sáu vị đại anh hùng.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Đúng đó! Mời sáu vị đại anh hùng .. phô trương bản lãnh .. thi triển những môn tuyệt kỹ... nhất đời...

Hắn nói tới đây rồi hơi thở không thông phải dừng lại.

Bọn Đào cốc lục tiên thi nhau mỗi người nói một câu:

- Thế rồi làm sao?

- Sao lệnh ân sư biết bọn lão phu bản lãnh cao cường?

- Chưởng môn phái Hoa Sơn là một vị đại hào kiệt. Chúng ta không nên đụng đến một ngọn cỏ, một gốc cây trên núi Hoa Sơn.

- Cái đó đã hẳn! Chẳng những thế, h kẻ nào đụng chạm đến một gốc cây, một ngọn cỏ trên núi Hoa Sơn là chúng ta nhất quyết ăn thua với họ, không chịu buông tha.

- Bọn ta đều tâm nguyện kết bạn bè với lệnh sự Vậy bây giờ chúng ta lên núi Hoa Sơn ngay!

Lệnh Hồ Xung chỉ chờ mấy lão nói "lên núi Hoa Sơn", hắn liền tiếp:

- Phải đó! Chúng ta lên núi Hoa Sơn ngay đi!

Đào cốc lục tiên nói là làm liền. Mấy lão khiêng Lệnh Hồ Xung rồi lập tức lên đường.

Đi một lúc lâu, Đào Căn Tiên chợt nhớ ra điều gì, bỗng la hoảng:

- Trời ơi! Hỏng rồi! Tiểu cô nương bảo chúng ta đưa gã tiểu tử này về ra mắt y, sao chúng ta lại đưa gã trở lại núi Hoa Sơn?

Đào Cán Tiên nói theo:

- Lần này thì đại ca nói phải lắm! Chúng ta hãy đưa gã này về bái kiến tiểu cô nương đã rồi hãy lên núi Hoa Sơn.

Sáu người liền trở gót đi về phía Nam.

Lệnh Hồ Xung trong lòng nóng nảy vô cùng. Hắn hỏi ngay:

- Tiểu cô nương muốn gặp người sống hay là người chết.

Đào Căn Tiên tức mình đáp:

- Dĩ nhiên tiểu cô nương muốn thấy mặt thằng lỏi còn sống

chứ khi nào lại muốn gặp thằng lỏi chết rồi.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Nếu các vị không đưa tại hạ về núi Hoa Sơn thì tại hạ lập tức vận nội lực cho đứt kinh mạch để tự tử.

Đào Thực Tiên cả mừng nói:

- Hay lắm! Phép luyện nội công cao thâm thế nào để tự vận cho đứt kinh mạch mà chết được? Ta muốn ngươi dạy ta môn này.

Đào Cán Tiên hỏi:

- Ngươi muốn luyện môn đó mà lúc thành công lại chết người thì luyện làm gì cho uổng?

Lệnh Hồ Xung vừa thở hồng hộc vừa nói:

- Môn này hữu dụng lắm! .. Khi bị kẻ khác ức hiếp chịu không nổi, sống khổ hơn chết thì tự làm đứt kinh mạch mà tự tử có phải sướng hơn không?

Đào cốc lục tiên đều biến sắc, tìm lời khuyên giải:

- Tiểu cô nương muốn gặp ngươi quyết không phải vì ác ý đâu. Chúng ta cũng chẳng ai ức hiếp ngươi cả.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tuy sáu vị đều có lòng tốt, nhưng tại hạ không bẩm rõ với sư phụ để lão gia cho phép tại hạ thì tại hạ thà chịu chết chứ không tuân mệnh các vị được.

Đào Căn Tiên nói:

- Được rồi! Gặp tiểu cô nương sớm muộn một vài ngày cũng chẳng làm gì. Chúng ta đưa ngươi về núi Hoa Sơn trước là xong.

Mấy hôm sau, đoàn người về đến chỗ có bảy cây tùng, còn cách võ quang đường trên núi Hoa Sơn

chừng hai dặm.

Bọn đồ đệ phái Hoa Sơn thấy bảy người tới liền phi báo cho Nhạc Bất Quần hay.

Vợ chồng Nhạc Bất Quần được tin sáu quái nhân cướp Lệnh Hồ Xung đem đi nay lại trở về thì không khỏi kinh hãi, liền dẫn quần đệ tử ra đón.

Bọn Đào cốc lục tiên đi rất nhanh. Vợ chồng họ Nhạc vừa ra khỏi quang đường đạ thấy sáu người đang đi trên con đường trải đá xanh tiến vào. Hai người trong bọn họ khiêng một cái giá bằng cây chắp lại. Lệnh Hồ Xung nằm dài trên cái giá đó.

Nhạc phu nhân rất quan tâm đến sự an nguy của Lệnh Hồ Xung, bà vội chạy ra coi thì thấy hai má hắn lõm vào, da mặt vàng ửng, rõ ra con người mắc bệnh cực kỳ trầm trọng. Phu nhân cả kinh, đưa tay sờ thấy mạch chạy tán loạn, xem chừng nguy đến nơi. Bà la gọi:

- Xung nhi! Xung nhi...

Lệnh Hồ Xung mở bừng mắt ra khẽ đáp:

- Sư... sư... sư ..

Chỉ có hai tiếng "sư nương" mà hắn không sao thốt ra được.

Nhạc phu nhân nước mắt trào ra nói:

- Xung nhi! Sư nương quyết trả thù cho ngươi.

Di Ngôn Huyền Bí Đoán Không Ra

"Soạt" một tiếng vang lên! Nhạc phu nhân rút thanh trường kiếm ra khỏi vỏ toan đâm thẳng vào Đào Hoa Tiên là một trong hai người đang khiêng giá gỗ.

Nhạc Bất Quần vội la lên:

- Hãy khoan!

Lão chắp tay nhìn Đào cốc lục tiên nói:

- Sáu vị giá lâm núi Hoa Sơn mà tại hạ không biết trước để ra xa nghênh tiếp mong rằng các vị tha lỗi cho Tại hạ chưa hiểu tôn tính đại danh, các vị Ở môn phái nào?

Đào cốc lục tiên nghe Nhạc Bất Quần hỏi vừa tức giận lại vừa thất vọng. Vì theo lời Lệnh Hồ Xung thì Nhạc Bất Quần rất ngưỡng mộ bọn họ. Họ chắc mẩm là khi gặp Nhạc Bất Quần sẽ được lão hoan nghênh vô cùng. Không ngờ lão lạ hỏi họ tên thì hiển nhiên chưa biết Đào cốc lục tiên là ai.

Đào Căn Tiên nói:

- Nghe nói hai vợ chồng các hạ rất đem lòng ngưỡng mộ sáu anh em tạ Bây giờ các hạ nói vậy thì ra chuyện đó chẳng có gì hết.

Đào Chi Tiên nói:

- Các hạ còn bảo rất lấy làm ân hận chưa được cùng Đào cốc lục tiên uống mấy chung rượu giao hữu. Bữa nay sáu anh em ta lên đây, các hạ đã không tỏ vẻ hân hoan, lại chẳng có ý mời chúng ta uống rượu. Thế là chúng ta hoàn toàn bị lừa gạt.

Nhạc Bất Quần chẳng hiểu đầu đuôi gì hết, bụng bảo dạ:

- Sáu người này tự xưng là Đào cốc lục tiên nhưng toàn thất vẻ yêu tà, sao lại chẳng có chút tiên phong đào cốt chi hết? Coi bọn chúng ra tay xé xác Thành Bất Ưu thì đủ biết chúng là những tay cao thủ trong tà đạo. Họ đã lên núi Hoa Sơn thì dù sao cũng là tân khách. Ta mời họ uống mấy chung rượu phỏng có hại gì? Nhưng chúng đã lên núi Hoa Sơn giết người tỏ ra bất kính chủ nhân thì tiếp đãi theo lối tan khách thế nào được? Vả lại tà chính khác nhau không theo một đường. Sáu thằng cha này đã hành hạ Lệnh Hồ Xung đến thế kia thì làm gì còn có hảo tâm.

Lão nghĩ vậy liền lạnh lùng đáp:

- Các vị tự xưng là Đào cốc lục tiên, thì Nhạc mỗ, một kẻ phàm phu tục tử, không dám kết giao với sáu vị tiên nhân.

Lão nói câu này đầy vẻ trào phúng mỉa mai, nhưng Đào cốc lục tiên vừa nghe thấy lại lấy làm khoan khoái. Họ cho rằng Nhạc Bất Quần tự biết thân phận hèn kém không dám với cao.

Mấy lão đồng thanh đáp:

- Cái đó không cần. Bọn lục tiên chúng ta đã là bạn với đồ đệ của các hạ thì có kết giao với chính các hạ cũng chẳng hề gì.

Đào Thực Tiên nói:

- Tuy võ công các hạ thấp kém, bọn ta cũng không coi thường đâu. Các hạ cứ yên tâm.

Đào Hoa Tiên nói:

- Các hạ có chỗ nào không hiểu về võ nghệ thì cứ đưa ra hỏi. Đào cốc lục tiên đã là bạn với các hạ, dĩ nhiên sẽ chỉ điểm cho.

Đào cốc lục tiên là những người chất phác, không hiểu thế sự. Họ nói mấy câu nầy với cả tấm lòng thành thực. Song Nhạc Bất

Quần, một vị tôn sư võ học, nghe chẳng lọt tai chút nào. Lão cho đó là một điều rất nhục nhã. Còn may ở chỗ lão là người quân tử, dày công tu dưỡng, nên tuy trong lòng phẫn nộ mà ngoài mặt tủm tỉm cười đáp:

- Cái đó tại hạ xin đa tạ.

Đào Cán Tiên nói:

- Các hạ bất tất phải đa tạ. Bọn Đào cốc lục tiên chúng ta đã là bạn với các hạ thì biết đâu nói đấy một cách chân thành.

Đào Thực Tiên nói:

- Ta thi triển mấy môn quyền cước ở đây để cho quí phái, từ trên xuống dưới, ai nấy đều mở rộng tầm mắt, nên chăng?

Nhạc phu nhân nghe bọn lục tiên ăn nói càn rỡ thì tức giận đến cực điểm không thể nhẫn nại được. Bà giơ trường kiếm lên chí mũi kiếm vào trước ngực Đào Thực Tiên nhưng dừng lại ở đó chứ không đâm vào.

Bà quát:

- Giỏi lắm! Để ta lãnh giáo mấy chiêu công phu của lão.

Đào Thực Tiên cười nói:

- Đào cốc lục tiên trước nay không dùng binh khí bao giờ. Phu nhân đã hâm mộ võ công của chúng ta thì có lý đâu chẳng rõ điểm này?

Nhạc phu nhân cho đó là câu nói khinh miệt để làm nhục mình. Bà lạnh lùng nói:

- Ta không biết đâu!

Đột nhiên bà phóng kiếm đâm tới.

Nhạc phu nhân là một tay cao thủ trong phe "khí tông" phái Hoa Sơn. Bà đã phóng kiếm cực kỳ mau lẹ mà khí thế càng lợi hại vô cùng!

Đào Thực Tiên vốn không có ý cừu địch với Nhạc phu nhân, lão không ngờ bà nói đâm là đâm.

Mũi kiếm nhọn của bà trong chớp mắt đã xuyên vào bụng lão. Lão cả kinh vội né tránh, nhưng Nhạc phu nhân phóng kiếm lẹ quá nghe đánh soạt một tiếng. Mũi kiếm đã xiên vào lồng ngực.

Đào Thực Tiên phóng chưởng đánh trúng vai Nhạc phu nhân.

Nhạc phu nhân loạng choạng người đi lùi về phía sau hai bước phải buông tay kiếm ra.

Thanh trường kiếm cắm ở trước ngực Đào Thực Tiên, rung rinh không ngớt.

Bọn Đào Căn Tiên năm người lớn tiếng la hoảng.

Đào Chi Tiên táng đởm kinh tâm ôm ngay lấy Đào Thực Tiên xoay mình chạy trốn. Bóng người thoáng một cái đã ra xa mấy chục trượng.

Còn bốn lão nhảy xổ tới mau lẹ phi thường, nắm lấy hai tay, hai chân Nhạc phu nhân giơ lên.

Nhạc Bất Quần biết bốn lão này sắp kéo mạnh ra bốn phía để xé người Nhạc phu nhân làm bốn mảnh. Tuy lão là người bình tĩnh, lúc lâm sư không hoang mang, nhưng trước tình cảnh này, lão vung trường kiếm nhằm đâm vào Đào Căn Tiên và Đào Diệp Tiên thì cổ tay lão cứ run bần bật.

Lệnh Hồ Xung đang nằm trên giá ngó thấy sư nương lâm vào tình trạng cực kỳ nguy ngập, không biết một luồng nội lực từ đâu kéo đến, hắn đứng phắt dậy thét lên:

- Chớ sát hại sư nương ta! Bằng không ta tự vận đứt kinh mạch mà chết.

Hắn vừa thét xong hai câu thì miệng hộc máu tươi ra rất nhiều té xuống ngất xỉu.

Đào Căn Tiên né tránh nhát kiếm của Nhạc Bất Quần đồng thời la lên:

- Thằng lỏi kia lại đòi tự vận đứt kinh mạch tự tử, chúng ta không làm thế được. Buông tha cho mụ thôi!

Bốn lão đặt Nhạc phu nhân xuống, trong lòng lo lắng đến thương thế của Đào Thực Tiên. Bốn anh em tâm ý tương thông, chẳng ai bảo ai đều rượt theo Đào Chi Tiên và Đào Thực Tiên.

Nhạc Bất Quần cùng Nhạc Linh San chạy lại bên Nhạc phu nhân toan đưa tay ra nâng đỡ thì Nhạc phu nhân nhảy phắt lên. Bà vừa kinh hãi vừa tức giận, sắc mặt xám xanh không còn chút huyết sắc, người run lẩy bẩy không ngớt.

Nhạc Bất Quần khẽ nói:

- Sư muội không nên nóng giận. Chúng ta nhất định sẽ trả thù. Sáu thằng cha nầy đều là những tay đại kình địch. May mà sư muội đã giết được một tên.

Nhạc phu nhân hơi bình tĩnh lại sau cơn khủng khiếp, bà nghĩ tới tình trạng Đào cốc lục tiên xé xác Thành Bất Ưu hôm trước thì trái tim lại đập loạn lên. Miệng ấp úng:

- Cái nầy... cái nầy... cái nầy...

Rồi không thốt nên lời nữa. Nhạc Bất Quần biết bà vợ khiếp hãi quá độ liền bảo Nhạc Linh San:

- San nhi! Ngươi đưa má má về phòng an ngơi.

Lão lại đến coi Lệnh Hồ Xung thì thấy trên mặt và trước ngực hắn đầy máu tươi, hơi thở rất yếu ớt, thở vào thì ít, hắt ra thì nhiều, xem chừng khó sống được.

Lão liền đặt tay vào huyệt Linh đài sau lưng hắn, muốn đem

nội lực thâm hậu của mình để kéo dài sinh mạng cho hắn. Nhưng lão vừa vận khí thì cảm thấy mấy luồng nội lực rất kỳ bí đẩy ngược lại, cơ hồ bàn tay lão bị hất ra.

Nhạc Bất Quần đã luyện thành "Tử hà thần công" thì nội lực của lão trong võ lâm ít có tay bì kịp.

Thế mà mấy luồng nội lực kỳ bí trong người Lệnh Hồ Xung thúc đẩy khiến tay mặt lão phải chấn động.

Lão cực kỳ kinh hãi, sau phát giác mấy luồng nội lực cổ quái trong người Lệnh Hồ Xung tự nhiên đang

xung kích lẫn nhau không ngớt.

Nhạc Bất Quần lại đạt tay lên huyệt Đản trung trước ngực Lệnh Hồ Xung thì thấy lòng bàn tay chấn động kịch liệt, khiến cho lão càng kinh hãi hơn. Lão nhận thấy mấy luồng chân khí trong người hắn đang chạy xuôi chạy ngược và đúng là nội công cực cao của bàng môn tả đạo.

Mỗi luồng chân khí nầy tuy so với Tử hà thần công của lão còn kém chút đỉnh, song chỉ hai luồng hợp nhất lại, hoặc chia ra để liên công thì lão không thể chống nổi được.

Nhạc Bất Quần để ý nhận xét kỹ hơn thì chân khí trong người Lệnh Hồ Xung chia làm sáu luồng chạy nhộn nhạo trong kỳ kinh bát mạch một cách rất bá đạo.

Nhạc Bất Quần sợ mình hao tổn nội lực không dám để lâu, rụt tay về nghĩ thầm:

- Chân khí nầy chia làm sáu luồng, dĩ nhiên là do sáu quái nhân trút vào trong người Xung nhi khiến hắn sống không sống được chết chẳng chết cho.

Nên biết Đào cốc lục tiên đều tự ý dồn nội lực vào trị thương cho Lệnh Hồ Xung. Kết quả là sáu luồng chân khí đã dùng người

hắn làm chiến trường xung đột. Nội lực lục tiên suýt soát ngang nhau, nên sáu

luồng chân khí khôn phân cường nhược, ở vào thế giằng co không hơn không kém mới biến thành cục

diện xuất tích không tiêu tan được. Đây là một trường hợp quái đản cổ kim chưa từng thấy trong võ lâm.

Nhạc Bất Quần lấy lý lẽ thông thường để suy luận thì làm sao đoán ra được lý do chân chính trong vụ nầy?

Nhạc Bất Quần sai Cao Căn Minh và Lục Đại Hữu khiêng Lệnh Hồ Xung vào trong nhà. Đoạn lão đi thăm bà vợ.

Nhạc phu nhân tuy phải một phen bở vía nhưng chưa bị thương. Lúc này bà ngồi cạnh giường, nắm lấy cổ tay cô con gái trong lòng xao xuyến không yên. Bà vừa thấy Nhạc Bất Quần vào liền hỏi ngay:

- Xung nhi thế nào? Thương thế gã có đáng lo ngại không?

Nhạc Bất Quần không trả lời, hồi lâu mới nói:

- Lạ thiệt! Lạ thiệt!

Nhạc phu nhân hỏi:

- Có điều chi kỳ lạ?

Nhạc Bất Quần đem tình hình sáu luồng chân khí bằng môn xung kích trong người gã kể lại.

Nhạc phu nhân nói:

- Bây giờ cần phải hóa tán hết sáu luồng chân khí bàng môn đó đi mới được, nhưng chẳng hiểu còn kịp nữa hay không?

Bà nói bằng một giọng rất thiết tha.

Nhạc Bất Quần ngửng đầu lên ngẫm nghĩ, hồi lâu mới hỏi:

- Sư muội! Sư muội thử nghĩ xem lục quái hành hạ Xung nhi

như vậy là có dụng ý gì?

Nhạc phu nhân đáp:

- Hoặc giả bọn họ muốn bắt buộc Xung nhi chịu thua, hay là họ muốn tra hỏi hắn điều bí mật gì trong phái tạ Dĩ nhiên Xung nhi thà chết chứ không chịu khuất phục nên sáu con quỉ đó mới dùng hình phạt khốc liệt để gia hại gã.

Nhạc Bất Quần gật đầu nói:

- Theo lẽ thì như vậy, nhưng bản phái chẳng có điều gì bí mật mà lục quái kia đối với vợ chồng ta đã không quen biết lại không thù oán. Bọn họ đã bắt Xung nhi đem đi sao còn quay trở lại.

Nhạc phu nhân ngập ngừng đáp:

- E rằng:

Rồi bà phát giác ra ý nghĩ của mình không đứng vững được liền lắc đầu nói tiếp:

- Nhưng không phải.

Hai ông bà trông nhau không nói gì nữa, chỉ chau mày, mỗi người theo đuổi một ý nghĩ.

Nhạc Linh San nói xen vào:

- Phái ta tuy chẳng có điều gì bí mật nhưng về võ công thiên hạ đều biết tiếng. Sáu lão quái kia bắt giữ đại sư ca rồi, không chừng muốn tra hỏi chỗ tinh diệu về khí công và kiếm pháp cũng chưa biết chừng.

Nhạc Bất Quần hỏi:

- Về điểm này ta đã nghĩ tới, nhưng bản lãnh cùng nội lực Xung nhi chưa đến chỗ cao thâm mà nội công lục quái lại rất hùng hậu. Họ chỉ thử qua là biết ngay. Còn về ngoại công thì đường lối võ công của lục quái chẳng có chỗ nào ăn nhậu với

Hoa Sơn kiếm pháp cả. Vậy họ chẳng hoài hơi phí bao nhiêu công phu để tra hỏi gã những chuyện vô ích. Vả lại nếu muốn tra hỏi thì nên đưa gã rời xa núi Hoa Sơn thủng thẳng gia hình mà cật vấn chứ đưa gã về đây làm chi?

Nhạc phu nhân nghe giọng nói của trượng phu ra chiều xác định thì bà biết lão đã tìm được lý lẽ giải khai mối nghi ngờ nầy. Bà liền hỏi:

- Vậy thì vì duyên cớ gì?

Nhạc Bất Quần vẻ mặt nghiêm nghị trịnh trọng nói:

- Họ muốn mượn thương thế Xung nhi để tiêu hao nội lực của ta.

Nhạc phu nhân nhảy lên nói:

- Đúng rồi! Đúng rồi! Họ biết sư ca muốn cứu vãn cho Xung nhi, tất nhiên dùng nội lực hóa tán sáu luồng chân khí bàng môn của bọn chúng. Chúng chờ cho đến lúc đại công sắp hoàn thành mới xuất hiện đột ngột, dùng kế dĩ dật đãi lao là có thể đưa chúng ta vào chỗ chết.

Bà ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- May ở chỗ hiện giờ chúng chỉ còn có năm tên. Này sư ca! Lúc nãy rõ ràng chúng đã bắt được tiểu

muội mà sao vừa nghe Xung nhi quát lên một tiếng liền buông tha tiểu muội ngay?

Nhạc Bất Quần đáp:

- Sở dĩ ta sinh lòng ngờ vực là ở chỗ đó. Bọn chúng chỉ sợ Xung nhi tự chấn động kinh mạch mà chết nên mới buông tha sư muội. Sư muội thử nghĩ coi: Nếu chúng không có cuộc mưu đồ trọng đại thì tiếc làm gì cái mạng Xung nhi?

Nhạc phu nhân lẩm bẩm:

- Thật là nham hiểm! Thật là độc ác!

Nguyên Đào cốc tứ tiên đã hạ thủ một cách tàn nhẫn để xé xác Thành Bất Ưu là một việc hiếm thấy trong võ lâm. Phái Hoa Sơn từ trên xuống dưới được mục kích tấn thảm kịch rùng rợn đó chẳng ai là không bở vía.

Lúc nầy Đào cốc lục tiên lại đưa Lệnh Hồ Xung lên núi mà hắn chỉ thoi thóp thở thì bất luận là ai cũng cho bọn họ chẳng tử tế gì, không phải vợ chồng Nhạc Bất Quần lấy khí độ tiểu nhân đo bụng dạ người quân tử.

Nhạc phu nhân lại nói:

- Sư ca nói vậy thì không thể lấy nội lực để trị thương cho Xung nhi được. Nội lực của tiểu muội tuy còn kém sư ca xa nhưng cũng có thể trợ giúp cho tính mạng gã kéo dài thêm.

Bá nói xong liền đi ra cửa phòng.

Nhạc Bất Quần gọi giựt lại:

- Sư muội!

Nhạc phu nhân dừng bước ngoảnh mặt lại.

Nhạc Bất Quần lắc đầu nói:

- Không được đâu! Chân khí bàng môn của bọn lục quái ghê gớm lắm!...

Lão biết bà vợ có tính tranh cường hiếu thắng, nên không nói thêm gì nữa.

Nhạc phu nhân ngần ngừ một chút rồi trở lại ngồi xuống cạnh giường hỏi:

- Chỉ có "Tử hà công" của sư ca là tiêu giải được thôi ư? Nếu vậy biết làm thế nào?

Nhạc Bất Quần đáp:

- Hiện giờ chỉ có cách dò lần từng bước. Trước hết hãy khiến cho Xung nhi giữ được hơi thở rồi sẽ liệu. Như vậy không cần hao phí nhiều hơi sức.

Ba người tiến vào trong phòng Lệnh Hồ Xung.

Nhạc phu nhân thấy hắn hơi thở chỉ còn thoi thóp, liền đưa tay ra bắt mạch.

Nhạc Bất Quần nắm tay Nhạc phu nhân ngăn lại lắc đầu mấy cái rồi buông tay bà ra. Lão áp hai bàn tay vào bàn tay Lệnh Hồ Xung, từ từ thúc đẩy nội lực "Tử Hà Cong" vào trong người hắn.

Nội lực của lão vừa đụng vào chân khí trong người Lệnh Hồ Xung toàn thân lão chấn động, mặt nổi sắc tía bừng bừng. Lão lùi lại một bước.

Nhạc Bất Quần ngưng thần. đề tụ chân khí vào huyệt Đan điền. Sắc tía trên mặt lập tức tan đi.

Lão đưa mắt cho Nhạc phu nhân rồi hai vợ chồng sóng vai đi ra cửa phòng.

Nhạc Linh San toan theo đi, Nhạc Bất Quần liền giơ tay ra hiệu cho nàng ở lại. Lão nói:

- Ngươi hãy ở đây chiếu cố cho đại sư ca.

Lệnh Hồ Xung đột nhiên cất tiếng hỏi:

- Lâm... Lâm sư đệ đâu?

Nhạc Linh San lấy làm kỳ hỏi lại:

- Đại sư ca hỏi đến Lâm tiểu tử làm chi?

Lệnh Hồ Xung hai mắt vẫn nhắm nghiền đáp:

- Phụ thân y... lúc lâm tử... có dặn tiểu huynh một câu, nhờ chuyển lại cho y... Tiểu huynh...

nguy đến nơi rồi!... Mau mau kêu y đến đây!

Nhạc Linh San nước mắt đầm đìa, bưng mặt chạy ra.

Nhạc Bất Quần khẽ nói:

- E rằng câu này rất quan trọng. Cần để gã nói ra mới được.

Lão quay trở vào đến bên giường Lệnh Hồ Xung, vận "Tử hà thần công" vào lòng bàn tay rồi ấn lên huyệt Linh đài hắn.

Bọn đệ tử phái Hoa Sơn đều chầu chực ngoài cửa.

Lâm Bình Chi vừa nghe Nhạc Linh San kêu vội chạy vào đến bên giường Lệnh Hồ Xung nói:

- Đại sư ca! Đại sư ca cần bảo trọng thân thể.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Có phải Lâm sư đệ đấy không?...

Lâm Bình Chi đáp:

- Chính tiểu đệ đây!

Lệnh Hồ Xung nói:

- Lệnh tôn... lúc sắp qua đời.. tiểu huynh có ở bên cạnh... Người dặn ta nói với hiền đê...

Hắn nói đến đây tiếng nhỏ mãi đi. Mọi người nín thở, trong phòng yên lặng như tờ.

Lệnh Hồ Xung từ từ hít vào một hơi rồi nói tiếp:

- Lệnh tôn bảo: Ngõ Qùy Hoa...

Nhạc Bất Quần vừa nghe thất hai chữ "Qùy Hoa" bất giác chấn động tâm thần. Trong một giây lãng trí này, lão cảm thấy sáu luồng chân khí từ sáu chỗ kinh mạch Lệnh Hồ Xung ồ ạt xông lên huyệt Linh Đài rất mãnh liệt, cơ hồ đẩy bật tay lão ra.

Nhạc Bất Quần vội vận công lực, thúc đẩy một luồng chân khí cực kỳ hùng hậu vào huyệt Linh đài Lệnh Hồ Xung.

Bỗng nghe Lệnh Hồ Xung nói tiếp:

- Ngõ Qùy Hoạ. trong ngôi... nhà cũ .. có đồ vật... phải trông coi.. nhưng chớ có... lật coi...

Không thì gặp tai họa... ghê gớm...

Lâm Bình Chi lấy làm kỳ hỏi:

- Ngõ Qùy Hoa ư? Chúng ta ở Phúc Châu đây chẳng có ngõ Qùy Hoa nào cả. Nhà cũ tiểu đệ Ở cũng không phải trong ngõ Qùy Hoa.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Hai câu... lệnh tôn dặn... là như vậy... Chỉ có hai câu thế thôi.

Thanh âm hắn lại nhỏ dần đi. Nhạc Bất Quần thấy sáu luồng chân khí bàng môn chạy rần rần mỗi lúc một thêm mãnh liệt. Dù lão có hao phí hết cả nội lực cũng không tài nào giải trừ được. Lão liền rụt tay về.

Nhạc phu nhân rút khăn tay ra lau mồ hôi trán cho Nhạc Bất Quần.

Nhạc Bất Quần từ ngày luyện Tử Hà công đến nay, mỗi lần hành công, trong người không ra một giọt mồ hôi thế mà lần này lau trán ướt đến nửa tấm khăn tay. Cả Nhạc phu nhân thấy vậy cũng kinh hãi vô cùng!

Nhạc Bất Quần hỏi Lâm Bình Chi:

- Tại Phúc Châu không có ngõ Qùy Hoa ư? Vậy có ngõ Quế Hoa hay gì gì hoa mà thanh âm tương tự như vậy không?

Lâm Bình Chi ngẫm nghĩ một hồi rồi đáp:

- Không có.

Nhạc phu nhân hỏi:

- Vậy tòa nhà cũ của ngươi ở địa phương nào?

Lâm Bình Chi đáp:

- Trước kia tằng tổ đệ tử ngụ Ở Hướng nhật phường về sau..

Nhạc Bất Quần nói xen vào:

- Ồ! Hướng nhật phường, Hướng nhật phường! Thứ hoa Hướng nhật tức là Hoa Quỳ. Không chừng Hướng nhật phường còn có tên là Qùy Hoa hạng cũng nên.

Lâm Bình Chi nói:

- Có thể vì đệ tử hồi đó nhỏ tuổi nên không biết tới Hướng nhật phường còn mang tên khác. Từ ngày về tay tổ phụ đệ tử tiêu cục được mở mang rộng lớn hơn. Cả nhà đệ tử đều ngụ Ở trong tiêu cục.

Nhạc Bất Quần nói:

- Thế thì phải rồi!

Nhạc phu nhân hỏi:

- Sự vật mà gia gia ngươi nói đó là gì vậy?

Nhạc Bất Quần gạt đi:

- Cái đó khoan rồi sẽ bàn tới.

Lão quay lại bảo Nhạc Linh San cùng Lâm Bình Chi:

- Các ngươi qua trông nom cho đại sư ca, hễ thấy bệnh tình gã biến chuyển thì lập tức báo cho ta hay.

Lâm, Nhạc hai người vâng lệnh đi ngay.

Nhạc Bất Quần đưa mắt ra hiệu cho Nhạc phu nhân cùng trở về phòng mình. Lão đóng cửa lại khẽ nói:

- Sư muội, sư muội thử nghĩ coi sự vật đó là cái gì?

Nhạc phu nhân đáp:

- Sự vật trong nhà gã kể có hàng ngàn hàng vạn, trùng trùng điệp điệp thì tiểu muội biết là cái gì?

Nhạc Bất Quần nói:

- Gã nói đến hai chữ "lật coi"...

Nhạc phu nhân tỉnh ngộ, xen vào:

- Ồ phải rồi. Đúng là "Tịch Tà kiếm phổ" của nhà gã.

Nhạc Bất Quần nói:

- Nếu phải là "Tịch Tà kiếm phổ" thì việc gì Lâm Chấn Nam Tổng tiêu đầu lúc lâm tử còn đinh ninh dặn lại chớ có lật coi, bằng không sẽ gặp họa hoạn vô cùng?

Nhạc phu nhân mỉm cười đáp:

- Cái trò bí mật này dễ đoán lắm! "Tịch Tà kiếm phổ" của nhà họ Lâm rất tầm thường, dù có học được thành tài, cũng không đủ khắc địch thủ thắng mà còn mang vạ sát thân. Vì vậy mà Lâm Chấn Nam chỉ dặn con bảo thủ tổ vật chứ không nên học. Kinh nghiệm bản thân y đã chứng minh điều đó.

Nhạc Bất Quần trầm ngâm không nói gì nữa.

Nhạc phu nhân biết trượng phu hiểu rõ sự vật hơn mình. Bà thấy ông không phê bình lời nói của bà trúng hay trật thì chắc rằng ông cho bà nghĩ thế là sai. Bà liền hỏi:

- Vậy là nghĩa làm sao? Hay y chỉ muốn bày trò kỳ bí như vậy mà thôi?

Nhạc Bất Quần nói:

- ý nghĩa thế nào ta cũng nghĩ không ra. Ngày trước tằng tổ Lâm Bình Chi là Lâm Viển Đồ tiền bối nhờ 72 đường "Tịch Tà kiếm phổ" mà vùng vẫy giang hồ, ít người địch nổi, lời đồn của những bậc cố lão quyết không giả dối. Cả đến sư phụ Dư Thương Hải phái Thanh Thành là Trương Thanh Tử cũng bị hại về tay lão thì "Tịch Tà kiếm phổ" chân chính quyết chẳng phải tầm thường như Lâm Bình Chi vẫn biểu diễn. Hơn nữa ta còn nghi sự vật mà Lâm Chấn Nam tổng tiêu đầu dặn lại chưa chắc

đã phải là "Tịch Tà kiếm phổ".

Nhạc phu nhân hỏi:

- Nếu vậy thì kỳ thiệt! Sự vật đó không phải là "Tịch Tà kiếm phổ" thì còn trỏ vào cái gì?

Nhạc Bất Quần lật gối đầu lên lấy một chiếc hộp sắt. Lão mở hộp lấy ra một cuốn sách bằng gấm.

Nhạc phu nhân lấy làm kỳ hỏi:

- Chẳng lẽ nhà họ Lâm cũng có "Tử hà bí lục" ư?

Nhạc Bất Quần mỉm cười đáp:

- Pho "Tử hà bí lục" này là một cuốn sách bí mật của phái ta không truyền thụ ra ngoài thì nhà họ Lâm lấy đâu ra mà có?

Lão lật trang sau chót pho "Tử hà bí lục" và trỏ vào 16 chữ cuối cùng nói:

- Sư muội hãy coi đây!

Nhạc phu nhân đưa mắt nhìn theo chỗ tay lão trỏ thì thấy 16 chữ đó là:

"Tử hà bí lục nhập môn cơ sở. Qùy hoa bảo điển, đăng phong tháo cực"

Nhạc phu nhân hồi còn là bạn học đồng môn học võ nghệ với Nhạc Bất Quần tuy sư phụ không lấy pho "Tử hà bí lục" này ra truyền dạy, nhưng từ ngày thành hôn, vợ chồng hai người chẳng dấu nhau điều gì. Nhạc phu nhân đã lật coi nhiều lần. Có điều luyện môn "Tử hà thần công" phải nhiều điều cấm kỵ mà sự tiến bộ lại rất chậm chạp.

Nhạc phu nhân thấy môn công phu này phức tạp, luyện mấy tháng trời mà không lượm được chút thành quả nào, bà liền phế bỏ. Cả 16 chữ kia bà cũng đã đọc quạ Khi đó bà nghĩ rằng "Đây mới là môn học sơ đẳng lúc nhập môn trong "Tử hà bí lục" mà

ta luyện không xong thì nói chi đến chuyện Qùy Hoa bảo điển mới tới được chỗ siêu việt cùng tột?

Ngày đó chính bà hãy còn nông nổi nhận xét thô sơ nên thấy thế bà chẳng buồn để tâm nữa. Bây giờ bà thấy trượng phu nói ra liền động tâm suy nghĩ, buột miệng hỏi:

- Qùy Hoa bảo điển ư? Qùy hoa hạng ở thành Phúc Châu với Qùy Hoa bảo điển có gì liên can với nhau? Trên cõi đời này có pho sách Qùy Hoa bảo điển thiệt ư?

Nhạc Bất Quần vẻ mặt nghiêm nghị nói:

- Bộ Tử Hà bí lục nầy do thủ bút tổ sư đời thứ 14 và sư tổ bản phái chép ra. Ta theo từng câu mà luyện tập, quả nhiên bên trong có chỗ tuyệt diệu vô cùng! Vậy 16 chữ cuối cùng cũng như tự tích khắc trong bí lục quyết không phải là giả trá.

Nhạc phu nhân thở dài nói:

- Nếu trên đời có Qùy Hoa bảo điển thật thì chắc là khó khăn vô cùng, e rằng không ai đủ khả năng để luyện được đến nơi.

Nhạc Bất Quần ngập ngừng:

- Cái đó...

Lão nói hai chữ rồi dừng lại

Nhạc phu nhân nói:

- Sư ca! Sáu lão quái kia đã mưu toan độc kế thì tuy chúng đi rồi nhưng nhất định sẽ trở lại. Nếu sư ca lại tranh đấu với chúng, vị tất đã thua nhưng lỡ ra... há chăng...

Nhạc Bất Quần lắc đầu nói:

- Bốn chữ "Vị tất đã thua" há phải chuyện dễ dàng? Vợ chồng mình địch với hai người trong bọn họ mới ngang sức. Nếu địch với ba người nhất định phải thuạ Bọn họ năm người mà nhất tề động thủ thì chúng ta không đủ sức chống đỡ lấy nửa chiêu.

Nhạc phu nhân cũng tự biết vợ chồng bà không phải là địch thủ của ngũ quái, nhưng bà thấy ông chồng sau khi luyện Tử

Hà công, nội lực tăng tiến rất nhiều, hoặc giả còn có chỗ cầu may mà chống đỡ được. Bây giờ mà nghe lão nói vậy thì trong lòng nóng nảy hỏi

- Vậy làm thế nào bây giờ? Chẳng lẽ ngồi bó tay chịu chết ư?

Nhạc Bất Quần đáp:

- Sư muội! Sư muội đừng nản lòng. Bậc đại trượng phu phải biết đường tiến thoái. Cuộc thắng bại chẳng thể quyết đoán trong nhất thời...

Nhạc phu nhân hỏi:

- Theo lời sư ca thì chúng ta chạy trốn hay sao?

Nhạc Bất Quần đáp:

- Không phải là chạy trốn, mà là tạm thời ẩn lánh. Địch nhiều mà ta ít. Chúng ta chỉ có hai người thì sao địch nổi năm lão hợp lực liên công? Huống chi sư muội đã giết được một tên của bọn chúng, thế là mình đã chiếm thượng phong rồi. Bây giờ mình có tạm lánh cũng không tổn hại gì đến thanh danh phái Hoa Sơn. Mặt khác, bản phái không nói ra thì vị tất người ngoài đã có ai hay.

Nhạc phu nhân nói:

- Tuy tiểu muội giết bọn họ một tên, song Xung nhi khó lòng toàn mạng thế... là đánh bài hòa.

Xung nhi...

Lệnh Hồ Xung được bà nuôi dưỡng từ thuở nhỏ, nên bà coi hắn chẳng khác gì con ruột. Bà nghĩ tới chuyện hắn sắp phải uổng mạng thì trong lòng cực kỳ chua xót, bà nghẹn ngào hỏi:

- Sư ca! Theo lời sư ca, thì chúng ta đem cả Xung nhi đi để thủng thẳng tìm cách trị thương cho gã hay sao?

Nhạc Bất Quần trầm ngâm không trả lời.

Nhạc phu nhân nóng nảy hỏi tiếp:

- Sư ca không muốn đem Xung nhi đi hay sao?

Nhạc Bất Quần đáp:

- Thương thế Xung nhi cực kỳ trầm trọng. Đem gã đi mà phải chạy nhanh thì chỉ trong nửa giờ là gã chết liền.

Nhạc phu nhân hỏi:

- Thế thì... làm thế nào được? Không còn cánh gì cứu mạng cho gã nữa ư?

Nhạc Bất Quần thở dài đáp:

- Hỡi ôi! Ngày nọ ta đã muốn thanh lâm truyền thụ Tử Hà công cho gã. Ngờ đâu số phận sai trật, gã nghĩ vẩn nghĩ vơ rồi đưa ra những chiêu kiếm pháp cổ quái, đi lầm vào nẻo đường ma đạo phe kiếm tông, nên ta đành bỏ dự định truyền thụ thần công. Giả tỷ ngày ấy gã chỉ luyện được vài trang trong pho bí lục này thì bây giờ có thể tự điều hành để trị thương, không đến nỗi bị sáu luồng chân khí bàng môn làm cho khốn đốn.

Nhạc phu nhân đứng dậy nói:

- Việc này không thể chậm tr được nữa. Bây giờ sư ca giao Tử Hà thần công cho gã luyện ngay đi. Dù gã đang bị trọng thương chẳng thể lĩnh hội được hoàn toàn, nhưng vẫn còn hơn là không luyện.

Nhạc Bất Quần kéo tay bà ôn tồn nói:

- Sư muội! Ta thương xót Xung nhi cũng chẳng kém gì sư muội. Nhưng sư muội thử nghĩ coi. Nếu bây giờ mình giao "Tử Hà bí lục" cho gã mà Đào cốc ngũ quái chỉ trong nháy mắt trở lại, gã không còn sức tự vệ thì môn nội công trong pho "bảo lục" trấn sơn này há chẳng để lọt vào tay ngũ quái ư? bọn bàng môn tả đạo kia mà luyện môn nội công tâm pháp chính tông của bản

phái phỏng có khác gì hổ thêm cánh để gây tai họa cho thiên hạ, chẳng còn ai kiềm chế được chúng nữa. Thế là Nhạc Bất Quần này sẽ thành Thiên cổ tội nhân.

Nhạc phu nhân thấy trượng phu nói vậy, không còn biện bác vào đâu được, bất giác bà bất thần sa lệ.

Nhạc Bất Quần nói:

- Bọn ngũ quái hành tung vô định khó mà lường được. Đúng là tình trạng nguy ngập không nên chậm trễ. Chúng ta phải lên đường tức khắc.

Dứt lời lão cất pho "Tử Hà bí lục" vào bọc mở cửa đi ra.

Bỗng thấy Nhạc Linh San đã đứng ngoài cửa, nàng nói:

- Gia gia ơi! Dường như đại sư ca... nguy đến nơi rồi!

Nhạc Bất Quần thất kinh hỏi:

- Sao?...

Nhạc Linh San đáp:

- Y nói nhảm luôn miệng. Thần trí mỗi lúc một mê mang.

Nhạc Bất Quần hỏi:

- Gã nói nhảm những gì?

Nhạc Linh San đỏ mặt lên đáp:

- Hài nhi không nghe rõ y nói nhảm những gì?

Nguyên trong người Lệnh Hồ Xung bị sáu luồng chân khí của Đào cốc lục tiên xung đột nhau, thần trí gã lúc tỉnh lúc mê, nóng sốt ly bì. Hắn thấy Nhạc Linh San đứng ở trước mắt mà không kiềm chế được nỗi lòng, lảm nhảm nói:

- Tiểu sư muội ơi!... Ta nhớ tiểu sư muội thật là đau khổ!... Tiểu sư muội yêu Lâm sư đệ rồi nên không nhìn gì đến ta nữa phải không?

Nhạc Linh San không ngờ trước mặt Lâm Bình Chi mà Lệnh Hồ Xung dám hỏi câu này nàng thẹn quá mặt đỏ bừng lên.

Bỗng Lệnh Hồ Xung lại nói tiếp:

- Tiểu sư muội! Ta cùng tiểu sư muội ở với nhau từ thuở nhỏ, khi chơi cùng chơi, rồi cùng nhau luyện kiếm. Ta không hiểu đã đắc tội với sư muội ở chỗ nào mà sư muội hờn giận tạ Dù sư muội đánh mắng ta hay cầm kiếm đâm ta mấy nhát, ta cũng không oán hận nửa lòi. Ta chỉ xin sư muội đừng lãnh đạm không nhìn nhỏi gì đến ta nữa.

Những câu này hắn đã để dạ từ mấy tháng nay, nhưng hồi trước hắn tỉnh táo, dù chỉ có một mình hắn với Nhạc Linh San cũng dằn lòng nén nhịn không dám nói ra. Bây giờ thần trí mê loạn gã chẳng biết gì đến nỗi hiềm nghi giữa nam nữ ma giữ gìn l pháp nữa mới đem những lời dấu tận đáy lòng nói toạc ra.

Lâm Bình Chi cũng bẽn lẽn vô cùng, khẽ bảo Nhạc Linh San:

- Tiểu đệ hãy ra ngoài một lúc.

Nhạc Linh San vội nói:

- Không không! Ngươi ở lại đây trông nom cho đại sư ca.

Đoạn nàng chạy vọt đến phòng song thân đứng ở ngoài nghe phụ thân đang nói tới chuyện dùng "Tử Hà bí lục" trị thương.

Nhạc Bất Quần bảo nàng:

- Ngươi truyền hiệu lệnh của ta cho hết thảy anh em đến tập hợp tại Tổ quang đường.

Nhạc Linh San đáp:

- Dạ! Nhưng để ai trông nom cho đại sư ca?

Nhạc Bất Quần nói:

- Ngươi kêu Đại Hữu qua chiếu cố cho gã.

Nhạc Linh San vâng lời chạy đi truyền lệnh.

Chỉ trong khoảnh khắc, toàn đệ tử phái Hoa Sơn đều theo thứ tự đến đứng chờ ở Tổ quang đường.

Nhạc Bất Quần vào ngồi xuống ghế chính giữa.

Nhạc phu nhân ngồi xuống ghế bên.

Trong phòng riêng, hai ông bà sóng vai cùng ngồi, nhưng Tổ quang đường là nơi các vị chưởng môn truyền đời phái Hoa Sơn phân xử mọi việc nội bộ bản phái. Nhạc Bất Quần là chưởng môn có chỗ ngồi

riêng, còn Nhạc phu nhân phải ngồi xuống mé bên vào hàng thuộc hạ.

Nhạc Bất Quần đảo mắt nhìn quanh thấy đệ tử đến đông đủ, trừ Lệnh Hồ Xung và Lục Đại Hữu, lão lên tiếng:

- Trong hàng tiền bối đời trước phái ta có một số người luyện công lầm đường chỉ chăm về kiếm pháp mà sao lãng khí công. Họ có biết đâu rằng võ công thượng thừa trong thiên hạ đều phải lấy khí công làm căn bản. Nếu không luyện khí công cho đến nơi thì dù kiếm pháp có tinh thâm cũng chẳng thể cao thâm tới chỗ cùng tột được. Đáng buồn mấy vị tiền bối kia mê man không tỉnh, tự ý làm càn rồi lập thành một phe riêng biệt kêu bằng Hoa Sơn kiếm tông, mà gọi môn công phu chính tông của bản phái là Hoa Sơn khí tông.

Hai phe Khí tông và kiếm tông tranh chấp nhau kéo dài đến mấy chục năm làm trở ngại rất nhiều cho sự mở mang bản phái, thật là đáng buồn!

Lão nói tới đây buông tiếng thở dài.

Nhạc phu nhân bụng bảo dạ:

- Bọn Ngũ quái chỉ trong chớp mắt sẽ trở lại mà y còn ngồi

đây trần thuật chuyện cũ, cái đó mới thật đáng buồn.

Nhạc Bất Quần lại nói tiếp:

- Cuộc tranh chấp giữa hai phe kiếm khí tuy kịch liệt, nhưng phải trái chính tà tất nhiên đã phân biệt rõ ràng. Ba chục năm trước, phe kiếm tông thất bại tan tành rút lui khỏi phái Hoa Sơn, để ta chấp chưởng công việc sư môn, cho tới ngày nay vẫn bình yên vô sự. Không ngờ vài bữa trước đây có mấy tên khí đồ phe Kiếm tông là bọn Phong Bất Bình, Thành Bất Ưu chẳng hiểu đã dùng thủ đoạn gì lừa gạt Tả minh chủ Ngũ nhạc kiếm phái, lấy được cờ lệnh về đây toan đoạt chức chưởng môn phái Hoa Sơn. Ta tiếp tục đảm nhận chức chưởng môn bản phái đã lâu năm, công việc rối bời mà năm phái tụ họp lại nhiều miệng tiếng nên muốn thoái vị nhượng hiền để trấn tĩnh môn hộ, đặng nghiên cứu khí công tâm pháp thượng thừa của môn phái. Nếu được người thay ta thì còn gì hơn nữa...

Lão nói đến đây liền dừng lại.

Ngũ đệ tử là Cao Căn Minh lên tiếng:

- Thưa sư phụ! Phong Bất Bình cùng mấy tên khí đồ phe Kiếm tông đã đi vào ma đạo thì chẳng khác gì bọn ma giáo. Thế mà họ đòi trở lại bản môn thì nhất định không ai chấp nhận, chứ đừng nói tới họ có lòng vọng tưởng tiếp thụ chức chưởng môn nữa. Giao quyền cho họ tức là hủy diệt môn phái trong chốc lát.

Bọn Lao Đức Nặc, Tưởng Phát, Thi Đới Tử cũng nói theo:

- Quyết không để bọn cường đồ lớn mật được sinh cường.

Nhạc Bất Quần thấy bọn đệ tử đều hăng hái, liền tủm tỉm cười nói:

- Ta làm chức chưởng môn hay không là việc nhỏ, nhưng để bọn tả đạo phe kiếm tông dẫn dắt bản phái là đem môn võ học

tinh thuần từ mấy trăm năm của môn phái hủy diệt trong một giờ. Như vậy thì chúng ta dù chết cũng không còn mặt mũi nào trông thấy liệt tổ ở dưới suối vàng, mà tên tuổi Hoa Sơn từ đây trên chốn giang hồ không ai đếm xỉa đến nữa.

Bọn Lao Đức Nặc đồng thanh:

- Sư phụ nói phải lắm!

Nhạc Bất Quần nói:

- Có điều riêng bọn Phong Bất Bình trong kiếm tông thì không đáng lo, nhưng bọn chúng lại xin được cờ lệnh của Ngũ nhạc kiếm phái và câu kết với nhiều nhân vật các phái Tung Sơn, Thái Sơn, Hành Sơn và Hằng Sơn thì ta không thể coi thường được. Vì thế mình phải lên...

Lão đảo mắt nhìn bọn đệ tử một lượt nói tiếp:

- Chúng ta khởi trình ngay hôm nay lên núi Tung Sơn yết kiến Tả minh chủ để cùng y lý luận.

Bọn đệ tử nghe nói đều run lên.

Phái Tung Sơn đứng đầu Ngũ nhạc kiếm phái. Chưởng môn phái này là Tả Lãnh Thiền, một nhân vật ngôi cao đệ nhất trong võ lâm. Võ công đã xuất thần nhập hóa, lão lại nhiều mưu cơ sâu sắc. Mọi người giang hồ nghe nói đến ba chữ "Tả minh chủ" chẳng ai không khiếp vía. Thế mà Nhạc Bất Quần ngang nhiên thân hành lên núi Tung Sơn để lý luận thì thật là một việc ra ngoài sự tưởng tượng của mọi người.

Ta nên biết rằng trong võ lâm đã đưa vấn đề ra lý luận thì một lời không hợp là đi tới chỗ động võ.

Bọn đệ tử phái Hoa Sơn nghĩ thầm:

- Võ công sư phụ mình tuy cao thâm vị tất đã là đối thủ của Tả minh chủ. Huống chi ngoài lão, còn mười mấy tên sư đệ mà

võ lâm kêu bằng "Tung Sơn thập tam thất bảo". Tuy Đại tung dương thủ Phí Bân đã qua đời nhưng còn lại 12 người đều là những tay cao thủ võ công trác tuyệt. Bọn nhị đại đệ tử phái Hoa Sơn quyết chẳng thể nào địch nổi. Bây giờ mình lên núi Tung Sơn sinh sự, chẳng là lỗ mãng lắm ư?

Tuy trong lòng bọn đệ tử nghĩ vậy nhưng chẳng ai dám nói ra.

Nhạc phu nhân tính tình nóng nảy, mà đầu óc lại chẳng hồ đồ chút nào. Bà nghe ông chồng nói vậy liền ngấm ngầm khen phải, miệng lẩm bẩm:

- Kế này của sư ca thật là tuyệt diệu! Bọn mình muốn trốn lánh bọn Đào cốc ngũ quái mà lại bỏ đất căn bản ở Hoa Sơn để chạy đến một phương trời xa lạ thì ngày sau bọn giang hồ biết rõ vụ này há chẳng là một điều sỉ nhục cho bản phái? còn lên núi Tung Sơn lý luận thì người ngoài có biết ra lại càng khâm phục chúng ta có đởm lược. Tả minh chủ không phải là hạng dã man, bất cần lý lẽ. Bây giờ lên núi Tung Sơn vị tất đã chịu chết mà còn có đất trở về.

Bà nghĩ vậy liền nói:

- Đúng thế! Bọn Phong Bất Bình đã cầm cờ lệnh của Ngũ nhạc kiếm phái lên Hoa Sơn rắc rối, nhưng biết đâu họ chẳng ăn cắp cờ lệnh này? Cho dù Tả minh chủ đã đích thân bao cò lệnh ra thì phái Hoa Sơn mình đến trình bầy công việc môn hộ, phái Tung Sơn chẳng có lý nào can dự vào. Dù phái Tung Sơn có người nhiều thế lớn cùng Tả minh chủ võ công quán thế thì phái Hoa Sơn ta thà rằng chịu chết chứ không chịu khuất phục. Vậy tên nào nhát gan sợ chết thì cứ ở lại đây cũng được.

Bọn đệ tử nghe sư nương nói vậy chẳng một ai dám tự nhận mình nhát gan sợ chết, liền đồng thanh nói:

- Sư phụ cùng sư nương đã ra lệnh, bọn đệ tử có phải nhảy vào đống lửa cũng quyết không lùi bước.

Nhạc phu nhân nói:

- Vậy là hay lắm! Việc này không thể chậm tr được. Ai nấy phải thu xếp cho mau, chỉ trong vòng nửa giờ là hạ sơn đó.

Bà liền đi thăm bệnh thế Lệnh Hồ Xung, thấy hắn chỉ còn thoi thóp thở, dường như sắp chết đến nơi. Tuy trong lòng bà rất đỗi đau thương, song lúc này phái Hoa Sơn lâm vào đại họa. Đào cốc ngũ quái không biết quay lại lúc nào, bà chẳng thể vì một mình Lệnh Hồ Xung mà để cho toàn phái từ trên xuống dưới phải tuyệt diệt. Bà liền sai Lục Đại Hữu đem Lệnh Hồ Xung vào tiểu xá để tiện việc chăm sóc.

Bà dặn gã:

- Đại Hữu! Chúng ta vì đại kế cả trăm năm của bản phái mà phải lên núi Tung Sơn lý luận với Tả minh chủ. Chuyến này đi cực kỳ nguy hiểm. Ta mong rằng dưới sự hướng dẫn của sư phụ ngươi chính nghĩa được tỏ rõ, thầy trò bình yên trở về. Thương thế Xung nhi cực kỳ trầm trọng. Ngươi ráng mà chiếu cố cho gã. Nếu có ngoại địch tới nơi, các ngươi phải hết mình mà nhường nhịn, đừng để chết uổng.

Lục Đại Hữu sa lệ vâng lời.

Gã ra đứng cửa núi khom lưng tin tống sư phụ, sư nương cùng anh em xuống núi rồi buồn rầu trở về phòng ngồi bên giường Lệnh Hồ Xung.

Cả một tòa Hoa Sơn cao ngất bây giờ chỉ còn lại một mình gã và đại sư ca Lệnh Hồ Xung nằm mê man bất tỉnh.

Lục Đại Hữu thấy màn đêm buông xuống trong lòng lại càng kinh hãi. Gã xuống bếp nấu một nồi cháo, múc ra bát nâng Lệnh

Hồ Xung ngồi dậy cho hắn ăn được hai miếng.

Đến miếng thứ ba Lệnh Hồ Xung phun ra hết. Cháo trắng biết thành đỏ, vì máu tươi trong ngực nôn ra.

Lục Đại Hữu sợ hãi vô cùng. Gã đỡ Lệnh Hồ Xung nằm xuống đặt bát cháo xuống bàn, rồi ngồi nhìn bóng đêm bên ngoài cửa sổ mà thộn mặt ra.

Không hiểu gã ngồi như vậy bao lâu, bỗng nghe đường xa có tiếng cú mèo vọng lại.

Đang lúc ngủ gà ngủ gật, Lục Đại Hữu khủng khiếp vô cùng bụng bảo dạ:

- Ta thường nghe người nói: Cú mèo kêu đêm là nó đang đếm lông mi bệnh nhân. Nó đếm xong được hoàn toàn là bệnh nhân phải chết.

Gã liền lấy ngón tay dấy nước miếng bôi vào hai mi mắt Lệnh Hồ Xung để cú mèo khó trông rõ mà đếm cho được rành rọt.

Giữa lúc canh khuya hiu quạnh, gã càng nghĩ càng sợ, bất giác gã thò tay lấy nước miếng bôi cả lên lông mi mình.

Bỗng nghe trên đường lên núi có tiếng bước chân rất khẽ.

Lục Đại Hữu tắt phụt đèn đi rút trường kiếm ra đứng thủ ở đầu giường Lệnh Hồ Xung.

Tiếng bước chân mỗi lúc một gần đang chạy vào tiểu xá.

Lục Đại Hữu bở vía, trái tim đập thình thịch như muốn nhảy ra ngoài lồng ngực. Gã nghĩ thầm:

- Địch nhân mà biết đại sư ca dưỡng thương trong này thì thật hỏng bét! Ta làm thế nào để hộ vệ cho đại sư ca được chu toàn?

Bỗng nghe thanh âm một cô gái khẽ cất lên gọi:

- Lục Hầu Nhi! Lục sư ca có trong nhà không?

Đúng là thanh âm Nhạc Linh San.

Lục Đại Hữu mừng quýnh đáp liền:

- Tiểu sư muội đấy ư? Tiểu huynh ở trong này.

Gã lật đật quẹt lửa lên thắp vào ngọn đèn dầu. Vì sung sướng quá, gã đưa cả bàn tay vào đĩa đèn, dầu dính bê bết.

Nhạc Linh San đẩy cửa bước vào hỏi:

- Tình hình đại sư ca thế nào?

Lục Đại Hữu đáp:

- Y lại thổ ra rất nhiều máu.

Nhạc Linh San chạy đến bên giường, thò tay sờ trán Lệnh Hồ Xung thì thấy nóng như lửa đốt.

Nàng chau mày nói:

- Lục hầu nhi! Sao không vuốt máu trên mép đại sư ca đi?

Lục Đại Hữu nói:

- Được được!

Rồi lấy khăn tay nhẹ nhàng lau sạch vết máu cho Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung đột nhiên lên tiếng:

- Tiểu sư muội!... Đa tạ tiểu sư muội!

Nhạc Linh San thấy hai mắt hắn nhắm nghiền, không ngờ hắn biết nói vậy thì nàng vừa kinh hãi vừa mừng thầm, dịu dàng hỏi:

- Đại sư ca! Đại sư ca thấy thế nào?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Sáu... sáu con dao... đang cắt lục phủ ngũ tạng ta...

Nhạc Linh San lấy trong bọc ra một gói vải khẽ nói:

- Đại sư ca! Đây là "Tử Hà bí lục". Gia gia bảo...

Lệnh Hồ Xung ngắt lời:

- Tử hà bí lục ư?

Nhạc Linh San đáp:

- Chính thị! Gia gia bảo trong mình đại sư ca bị nội lực của sáu tay cao thủ bàng môn hành hạ, cần được môn nội công tâm pháp tối cao của bản phái hóa giải mới xong. Lục hầu nhi! Lục sư ca đọc từng chữ một cho đại sư ca nghe đi! Còn chính mình Lục hầu nhi chớ có luyện tập. Gia gia mà biết ra thì hậu quả tới đâu Lục hầu nhi biết rồi chứ?

Lục Đại Hữu cả mừng đáp:

- Tiểu huynh là cái thá gì mà dám luyện môn nội công tâm pháp tối cao vô thượng của bản phái?

Tiểu sư muội cứ yên tâm. ân sư vì muốn cứu mạng cho đại sư ca nên quyết định phá lệ truyền thụ bí lục cho ỵ Như vậy bệnh thế y có cơ cứu vãn được.

Nhạc Linh San nói:

- Vụ này Lục hầu nhi không được tiết lộ với bất cứ một ai. Tiểu muội lấy cắp pho bí lục nầy ở dưới gối đầu của gia gia đó.

Lục Đại Hữu kinh hãi lắp bắp hỏi:

- Tiểu sư muội ăn cắp bí lục về nội công của sư phụ ửLão gia mà biết ra thì làm thế nào?

Nhạc Linh San đáp:

- Còn làm thế nào nữa? Chẳng lẽ gia gia lại giết tiểu muội ư? Nhiều lắm là gia gia mắng cho một chập hay đánh cho một trận. Giả tỷ vụ này mà cứu sống được đại sư ca thì gia gia và má má vui mừng chắc không nói gì nữa.

Lục Đại Hữu nói:

- Phải rồi, phải rồi... hiện giờ việc cứu mạng cho đại sư ca là

cần nhất.

Lệnh Hồ Xung bỗng lên tiếng:

- Tiểu sư muội! Tiểu sư muội hãy đem về... trả lại cho sư phụ.

Nhạc Linh San lấy làm kỳ hỏi:

- Tiểu muội ăn cắp được bí lục đâu phải chuyện dễ dàng, lại đang đêm chạy mấy chục dặm đường trên núi về đây. Tại sao? Tại sao đại sư ca lại không muốn... đây không phải là học lén võ công mà là để cứu mạng.

Lục Đại Hữu cũng nói:

- Phải đó! Đại sư ca không cần luyện hết, chỉ cần vừa đủ để trục tà khí của lục quái ra ngoài rồi đem bí lục trả về sư phụ. Đại sư ca là đại đệ tử của chưởng môn thì "Tử Hà bí lục" sớm muộn gì cũng để lại cho đại sư ca mà thôi. Vụ này có can hệ gì?

Rời Tiểu Xá Gặp Điền Bãi Quang

Lệnh Hồ Xung nói:

- Ta... thà chết chứ không trái mệnh sự Sư phụ đã nói ta không thể... học "Tử hà thần công" này được. Tiểu... sư muội! Tiểu sư muội...

Hắn gọi luôn mấy tiếng tiểu sư muội rồi không tiếp khí được lại ngất đi.

Nhạc Linh San sờ mũi hắn thấy hơi thở rất yếu ớt tuy chưa đến nỗi tắt thở. Nàng thở dài nhìn Lục Đại Hữu nói:

- Đại sư ca thật là cố chấp. Chẳng lẽ gia gia thấy y chết mà không chịu cứu, cứ giương mắt lên nhìn hay sao? Tiểu muội phải chạy về kẻo trời sáng không kịp tới quán trọ thì gia gia cùng má má tất lo âu nóng nảy vô cùng. Lục sư ca ráng khuyên đại sư ca dù sao cũng phải nghe lời tiểu muội mà luyện tập pho "Tử hà bí lục" nầy... đừng phụ lòng... tiểu muội.

Nàng nói đến đây thẹn đỏ mặt lên nói tiếp:

- Tiểu muội suốt đêm bôn ba vất vả...

Lục Đại Hữu nói ngay:

- Tiểu huynh nhất định khuyên y cho bằng được. Tiểu sư muội! Sư phụ cùng anh em hiện giờ cư trú ở đâu?

Nhạc Linh San đáp:

- Mọi người đang ngủ trọ trong quán Bạch Mã.

Lục Đại Hữu nói:

- Thế ra đã cánh đây 60 dậm. Tiểu sư muội khứ hồi 120 dặm mà lại phải bôn ba suốt đêm, vất vả biết chừng nào? Đại sư ca chắc vĩnh viễn không bao giờ quên được công trình của tiểu sư muội.

Nhạc Linh San mắt đỏ hoe nói:

- Tiểu sư muội chỉ mong đại sư ca chóng khỏi bệnh là trong lòng thỏa mãn lắm rồi. Còn tiểu muội vất vả y có nhớ đến hay không cũng chẳng quan hệ gì.

Nàng nói xong đặt cuốn "Tử hà bí lục" xuống đầu giường Lệnh Hồ Xung, chăm chú nhìn hắn một lúc nữa rồi chạy đi.

Sau chừng nửa giờ, Lệnh Hồ Xung tỉnh lại. Hắn vẫn không mở mắt ra, chỉ cất tiếng gọi:

- Tiểu sư muội! Tiểu... sư muội!...

Lục Đại Hữu nói:

- Tiểu sư muội đi rồi.

Lệnh Hồ Xung gào lên:

- Đi rồi ư?

Đột nhiên hắn ngồi nhỏm dậy. Tay nắm lấy vạt áo trước ngực Lục Đại Hữu.

Lục Đại Hữu giật nẩy mình nói:

- Tiểu sư muội xuống núi đi rồi. Nàng .. nói là phải về tới quán trọ trước khi trời sáng, sợ sư phụ cùng sư nương không thấy đâu sẽ nóng lòng lo âu. Đại sư ca! Đại sư ca hãy nằm xuống mà nghỉ.

Lệnh Hồ Xung dường như chẳng để vào tai những lời giải thích của Lục Đại Hữu. Hắn tự nói để mình nghe:

- Nàng... đi rồi! Nàng đi ở với Lâm sư đệ một chỗ ư?

Lục Đại Hữu đáp:

- Y ở cùng với sư phụ cùng sư nương.

Lệnh Hồ Xung mở bừng mắt, trợn ngược lên. Da mặt co rúm lại.

Lục Đại Hữu sợ hãi vô cùng ma không dám cựa cạy. Gã nói khẽ:

- Đại sư ca! Tiểu sư muội rất quan tâm đến đại sư cạ Nửa đêm y chạy từ quán Bạch Mã về đây. Y là một cô gái nhỏ tuổi mà phải bôn ba đường rừng suốt đêm cả đi lẫn về 120 dặm. Tình nghĩa đó thật là tha thiết! Lúc y lên đường có dặn đi dặn lại tiểu đệ thế nào cũng phải khuyên đại sư ca luyện pho Tử Hà nầy cho bằng được. Vậy đại sư ca đừng phụ tấm lòng tha thiết của y.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Y bảo vậy ư?

Lục Đại Hữu đáp:

- Phải rồi! Chẳng lẽ tiểu đệ còn nói dối đại sư ca nữa hay sao?

Lệnh Hồ Xung kiệt lực không chống được nữa ngã ngửa về phía sau đánh huỵch một cái. Đầu đụng vào thành giường khá mạnh mà hắn không biết đau đớn gì nữa.

Lục Đại Hữu giật nẩy mình lên. Gã chậm rãi nói:

- Đại sư ca! Tiểu đệ đọc cho đại sư ca nghe đây!

Gã cầm pho Tử Hà bí lục lật trang đầu ra đọc:

- Cái lo của con người là tính nóng nảy, tính dâm đãng, tính xa xỉ, tính tàn khốc, tính hiếu chiến. Nóng nảy thì khí nhộn nhạo mà loạn thần trí. Thần trí rối loạn thì khí kiệt. Dâm đãng thì tinh khí tiết ra và linh hồn nhọc mệt. Tinh kiệt thì hồn tiêu. Xa xỉ thì chân nguyên ly tán mà để phách uế tạp. Tàn khốc thì mất lòng nhân mà tự công tâm nên tâm tính thất thường mà

tinh thần hư hao. Hiếu chiến thì tâm động mà ý loạn những điều này là dao cắt thịt, là rìu búa chặt xương người.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Ngươi đọc cái gì vậy?

Lục Đại Hữu đáp:

- Đó là chương thứ nhất về "Tử Hà bí lục".

Đoạn gã đọc tiếp:

- Phải bỏ những tính khí nóng nẩy, trở lại ôn hòa. Ngừa dâm đãng, tu dưỡng tâm thần... Bỏ xa xỉ theo điều kiêm ước. Giảm ăn uống đồ tanh tưởi...

Lục Đại Hữu hắng giọng đọc tiếp:

- Minh thiên cổ, ẩm ngọc lượng. Đãng hoa trì, khấu kim lương. Cứ thế mà làm sẽ thành công được một phần.

Lệnh Hồ Xung tức giận nói:

- Đây là bí mật môn phái ta không được truyền thụ cho ai... vậy mà ngươi dám đọc loạn lên như vậy là phạm môn quy. cất ngay đi!

Lục Đại Hữu nói:

- Đại sư ca! Bậc đại trượng phu gặp lúc cấp sự phải biết tòng quyền, không nên câu nệ tiểu tiết.

Hiện giờ việc cứu mạng là cần kíp. Tiểu đệ đọc tiếp cho đại sư ca nghe: "Trên đây là tổng tắc phần trên chương đầu. Còn phần dưới sẽ nói kỹ về phép luyện khí công. Minh thiên cổ, ẩn ngọc tương là thế nào cùng Đãng hoa trì, Khấu ngọc lương ra sao?

Lệnh Hồ Xung mới nghe mấy câu đó biết ngay đây đúng là "Tử Hà bí lục". Những câu "Minh thiên cổ, ẩn ngọc tương, Đãng hoa trì, Khấu ngọc lương", hồi nhỏ hắn đã nghe thấy sư phụ cùng sư nương nói tới mà chẳng hiểu là cái gì. Bây giờ hắn mới

biết đó là những yếu quyết về nội công thượng thặng của bản phái.

Đột nhiên hắn lớn tiếng quát:

- Câm miệng đi!

Lục Đại Hữu chưng hửng. Gã ngẩng đầu lên hỏi:

- Đại sư ca!... Đại sư ca làm sao thế?... Có chỗ nào khó chịu?

Lệnh Hồ Xung tức giận gắt lên:

- Ta nghe ngươi đọc bí lục về nội công của sư phụ nên khắp mình chỗ nào cũng khó chịu... ngươi muốn hãm ta vào vòng bất trung bất nghĩa phải không?

Lục Đại Hữu ngạc nhiên đáp:

- Không không! Có điều chi bất trung bất nghĩa đâu?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Bữa trước sư phụ đã cầm pho "Tử Hà bí lục" nầy lên ngọn núi sám hối toan truyền thụ cho ta, nhưng người phát giác ra đường lối luyện công của ta không hợp... tư chất không đúng... nên mới thay đổi chủ ý...

Hắn nói tới đây hơi thở ồ ồ cực kỳ nhọc mệt.

Lục Đại Hữu nói:

- Lần này đại sư ca học để tự cứu sống chứ không phải luyện lén võ công. Như vậy có tội lỗi gì.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Chúng ta là đệ tử coi tính mệnh mình quan trọng hơn ý chỉ của sư phụ hay sao?...

Lục Đại Hữu ngắt lời:

- Sư phụ cùng sư nương cũng mong cho đại sư ca khỏi chết. Đó là điều quan trọng nhất. Huống chi tiểu sư muội chạy chọt

suốt đêm mà đại sư ca nỡ phụ tấm lòng tha thiết của y ư?

Lệnh Hồ Xung trong lòng chua xót cơ hồ trào lệ. Hắn quay mặt vào trong nói:

- Chính vì y... đem bí lục đến cho tạ. Lệnh Hồ Xung nầy đường đường một đấng trượng phu, há chịu để người ta thương đến mình ư?

Hắn nói câu này bất giác chấn động tâm thần, tự nghĩ:

- Té ra trong thâm tâm ta có lòng oán hận tiểu sư muội cùng Lâm sư đệ đã lãnh đạm với mình.

Lệnh Hồ Xung hỡi Lệnh Hồ Xung! Sao mà ngươi nhỏ nhen đến thế?

Nhưng hắn nghĩ tới Nhạc Linh San sáng mai về đến quán trọ sẽ cùng Lâm Bình Chi họp mặt sóng vai cùng lên núi Tung Sơn. Đường xa ngàn dặm hai người có biết bao nhiêu là lời to tiếng nhỏ, hát biết bao nhiêu khúc sơn ca, lòng hắn se lại, làm thế nào cũng không xua đuổi những cảnh đau lòng ám ảnh.

Lục Đại Hữu nói:

- Đại sư ca! Đại sư ca nghĩ thế là sai. Tiểu sư muội ở với đại sư ca từ thuở nhỏ... hai người thân nhau chẳng khác gì tình huynh muội...

Lệnh Hồ Xung lẩm bẩm:

- Ta không muốn làm huynh muội với nàng.

Nhưng hắn không nói ra miệng.

Bỗng nghe Lục Đại Hữu nói tiếp:

- Bây giờ tiểu đệ đọc lại. Đại sư ca lẳng lặng nghe. Một lần không nhớ thì tiểu đệ đọc mấy lần... Cái lo của con người là tính nóng nẩy, tính xa xỉ, tính dâm đãng, tính tàn khốc...

Lệnh Hồ Xung lớn tiếng chặn họng:

- Đừng đọc nữa!

Lục Đại Hữu nói:

- Dạ dạ! Đại sư ca! Vì muốn cho đại sư ca mau khỏi, bữa nay tiểu đệ đành không vâng lời.

Những tội lỗi phản bội sư mạng một mình tiểu đệ xin gánh hết. Đại sư ca quyết ý không nghe, tiểu đệ cũng nhất định cứ đọc hoài. Pho "Tử Hà bí lục này" đại sư ca không đụng đến một đầu ngón tay và những lời ghi chép về tâm pháp đại sư ca không ngó tới một chữ thì còn tội lỗi gì. Đại sư ca nằm liệt giường đau bệnh hoạn. Cái đó kêu bằng mình không tự chủ được mình, mà là Lục Đại Hữu nầy cưỡng bách đại sư ca phải luyện công... Cái lo của con người ta là tính nóng nảy, tính dâm đãng, tính xa xỉ, tính tàn khốc, tính hiếu chiến.

Rồi gã cứ đọc thao thao bất tuyệt.

Lệnh Hồ Xung muốn không nghe nhưng từng câu từng chữ cứ lọt vào tai. Sáu luồng chân khí trong thân thể hắn xung đột nhau mà sức kiềm chế lại quá bạc nhược. Hắn tự biết chẳng còn sống được mấy giờ nữa.

Lục Đại Hữu đọc pho "Tử Hà bí lục" từ đầu đến cuối hết một lượt Lệnh Hồ Xung đã quyết tâm không chịu tu luyện, nhưng lại nghĩ rằng dù sao mình cũng mang tiếng là coi trộm sách của sư phụ rồi.

Giả tỷ mình bị thương nặng mà chết. Không ai biết đến là mình quyết chí chẳng chịu tu luyện, họ chỉ bảo là mình luyện không thành rồi cười cho thúi óc. Lục sư đệ chỉ vì hảo tâm muốn cứu mạng cho mình mà mình lại quyết ý muốn chết thì không khỏi mang tiếng bất nghĩa.

Đột nhiên Lệnh Hồ Xung lớn tiếng rên rỉ.

Lục Đại Hữu kinh hãi hỏi:

- Đại sư ca! Đại sư ca thấy thế nào?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Ngươi... gối đầu cao lên cho ta!

Lục Đại Hữu dạ một tiếng rồi đưa hai tay nâng đầu hắn cao lên.

Lệnh Hồ Xung phóng tay ra một cách đột ngột. Hắn ngưng tụ chân khí toan đâm vào huyệt đản trung trước ngực Lục Đại Hữu.

Lục Đại Hữu vì hai tay nâng đỡ đầu Lệnh Hồ Xung, để ngực hở ra, gã không ngờ đại sư ca thân cận với mình như anh em ruột lại hạ thủ điểm huyệt một cánh đột ngột, không kịp né tránh.

Lệnh Hồ Xung tuy đang ở trong tình trạng bệnh nặng, song đâm ra một cái trúng liền.

Lục Đại Hữu muốn hắng đặng một cái cũng không ra tiếng. Người gã nhủn ra nằm rủ ngay xuống lò sưởi.

Lệnh Hồ Xung nhăn nhó cười nói:

- Lục sư đệ! Tiểu huynh có điều không phải với sư đệ. Lục sư đệ hãy nằm đây. Chỉ trong vòng vài giờ... là huyệt đạo.. tự nhiên giải khai.

Hắn cố gượng ngồi dậy bước xuống giường ngưng thần dòm ngó pho "Tử Hà bí lục" , buông tiếng thở dài, rồi lê đến bên cửa. Hắn liền cầm khúc cây róng cửa làm gậy chống đi ra ngoài.

Lục Đại Hữu nóng nảy la gọi:

- Đại.. đại... đâu..

Gã muốn hỏi: "Đại sư ca đi đâu đấy?", nhưng bị điểm huyệt không nói nên lời.

Lệnh Hồ Xung khí lực bạc nhược, song cái đó chỉ làm cho chân tay hắn mềm nhũn, chứ không phải toàn thân bị tê liệt.

Lệnh Hồ Xung nghe Lục Đại Hữu la, quay lại đáp:

- Lục sư đệ! Lệnh Hồ Xung nầy dời bỏ pho bí lục xa chừng nào hay chừng ấy khiến cho người ngoài khỏi thấy thi thể ta nằm chết bên pho sánh bí truyền rồi đồn đại ta luyện lén thần công... chưa thành đã chết...

Hắn nói tới đây, huyết trong trái tim nhộn nhạo, ọe một tiếng rồi hộc máu tươi ra.

Lệnh Hồ Xung không dám nói nhiều, hắn sợ nếu còn chần chờ để khí lực kiệt quệ thêm thì không tài nào dời khỏi căn nhà nhỏ này được. Hắn chống cây róng cửa nhích dần từng bước. Sau mỗi bước hắn phải dừng lại lấy hơi để tiếp tục cất bước. Một là hắn đang độ thanh niên sung sức, hai là tính khí quật cường chống đỡ cho khỏi ngã nên hắn vẫn từ từ lê đi được.

Lệnh Hồ Xung đi được chừng hơn mười trượng phải chống cây róng cửa đứng lại thở một hồi.

Sau chừng nửa giờ, Lệnh Hồ Xung đã đi được hơn nửa dặm thì mắt nẩy đom đóm, trời đất quay cuồng, người hắn cơ hồ té xuống.

Bỗng nghe trong bụi cỏ rậm trước mặt có tiếng người rên la, Lệnh Hồ Xung run lên. Trời tối đen, gã không nhìn rõ là ai, bụng bảo dạ:

- - trên đỉnh núi Hoa Sơn nầy dĩ nhiên chỉ có người nhà chứ không phải thù.

Hắn liền cất tiếng hỏi:

- Ai đó?

Người kia lớn tiếng đáp:

- Điền Bá Quang đây mà! Có phải Lệnh Hồ Xung đó không?

Tiếp theo là những tiếng rên xiết tỏ ra gã đau đớn vô cùng.

Lệnh Hồ Xung kinh hãi hỏi lại:

- Điền... Điền huynh làm sao thế?

Điền Bá Quang đáp:

- Tại hạ chết đến nơi rồi! Lệnh Hồ huynh! Xin Lệnh Hồ huynh giúp cho một việc!... úi chao!

Đau quá!.. Lệnh Hồ huynh vung kiếm chém chết tại hạ đi.

Điền Bá Quang vừa nói vừa rên la, nhưng thanh âm rất lớn.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Điền huynh bị thương hay sao?

Hai gối hắn bỗng nhũn ra té khuỵu ngay xuống, nằm lăn bên đường.

Điền Bá Quang giật mình kinh hãi hỏi:

- Lệnh Hồ huynh cũng bị thương ư? úi chao! Ai hại Lệnh Hồ huynh thế?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Chuyện tiểu đệ dài lắm .. Điền huynh bị ai đả thương?

Điền Bá Quang đáp:

- Trời ơi! Tại hạ không biết?

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Sao lại không biết?

Điền Bá Quang đáp:

- Tại hạ đang đi đường. Đột nhiên hai chân hai tay bị người nắm lấy nhấc bổng lên. Tại hạ không nhìn rõ ai mà bản lãnh thông thần đến thế? úi chao!... Đau...

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Té ra lại là Đào cốc lục tiên... tiểu đệ cũng bị bọn họ làm cho khốn đốn... trời ơi! Điền huynh cùng một phe với bọn họ phải không?

Điền Bá Quang hỏi lại:

- Một phe làm sao?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Điền huynh đến yêu cầu tiểu đệ đi gặp Nghi... Nghi Lâm tiểu sư muội... bọn họ cũng đến bảo tiểu đệ đi gặp y...

Hắn vừa nói vừa thở hồng hộc.

Điền Bá Quang từ trong bụi cỏ bò ra lắc đầu thóa mạ:

- Mẹ chúng nó! Dĩ nhiên tại hạ không phải cùng phe với chúng. Bọn chúng lên núi Hoa Sơn để kiếm một người, có hỏi tại hạ người đó ở đâu. Tại hạ hỏi lại: "Kiếm ai?" Chưa dứt lời bọn chúng đã nắm được tại hạ. Bọn chúng... úi chao!... Bọn chúng bảo: "Nếu ngươi có bản lãnh thì nắm lấy bọn ta rồi mới được hỏi."

Lệnh Hồ Xung bật cười ha hả, nhưng mới cười được hai tiếng rồi thở không thông, không cười được nữa.

Điền Bá Quang nói tiếp:

- Chúng nhấc bổng người tại hạ lên, cho đầu cúi xuống, chân chổng lên rồi... thì dù có bản lãnh thông thiên cũng chẳng thể túm lấy chúng được nữa. Mẹ kiếp! Thật là những quân xỏ lá!

Lệnh Hồ Xung nghĩ thầm:

- Thằng cha này nói vô lý. Đúng gã cùng một phe với Đào cốc lục tiên.

Hắn liền hỏi:

- Rồi sau sao nữa?

Điền Bá Quang đáp:

- Tại hạ bảo chúng: "Ta có muốn hỏi các vị đâu, chính các vị muốn hỏi ta đấy chứ! Mau buông ta rạ"

Điền Bá Quang rên lên mấy tiếng rồi kể tiếp.

Một tên trong bọn nói:

- Chúng ta đã túm được ngươi nhấc lên mà không xé ngươi thành bốn khối, há chẳng thương tổn đến oai danh của sáu vị đại anh hùng chúng ta ử"

Một tên khác nói:

- Gã bị xé thành bốn mảnh rồi có nói được nữa không?

Lại một người đáp:

- Dĩ nhiên là không nói được. Sáu anh em mình đã xé hàng trăm, hàng ngàn người thành bốn mảnh thì sau khi họ bị xé xác rồi có bao giờ nghe ai nói được câu gì nữa đâu?

Lại một tên khác nói:

- Sở dĩ họ không nói là vì chúng mình không hỏi. Giả tỷ mình hỏi họ chắc họ phải trả lời, không dám bướng bỉnh.

Lại một người khác nói:

- Họ đã bị xé thành bốn mảnh thì còn sợ cóc gì mà có dám với không dám?Chẳng lẽ họ còn sợ chúng ta xé làm tám mảnh chăng?

Người nói đầu tiên lại lên tiếng:

- Xé thành tám mảnh không phải chuyện dễ. Công phu bọn ta e rằng chưa đến trình độ đó.

Điền Bá Quang tuy thuật chuyện đứt từng khúc, nhưng gã nhớ được rành mạch giữa lúc bị trọng thương, thì hẳn lúc đó gã có ấn tượng hình ảnh sự việc rất sâu trong đầu óc.

Lệnh Hồ Xung thở dài nói:

- Sáu vị "nhân huynh" đó thật trên đời hiếm có... tiểu đệ... cũng bị khổ vì họ.

Điền Bá Quang kinh ngạc hỏi:

- Té ra Lệnh Hồ huynh cũng bị thương về tay bọn họ ư?

Lệnh Hồ Xung thở dài đáp:

- Phải rồi!

Điền Bá Quang nói:

- Bọn chúng tranh biện nhau hoài, cứ để người tại hạ tòn ten trên không. Chẳng dấu gì Lệnh Hồ huynh, lúc đó tại hạ sợ quá liền lớn tiếng: "Nếu xé ta làm bốn mảnh nhất định ta không chịu nói". Khi đó dù miệng còn nói được, nhưng ta nhất định không thèm nói.

Gã kể tiếp:

- Một tên trong bọn liền bảo: "Khi ngươi bị xé thành bốn mảnh rồi, miệng ở chỗ này bụng ở chỗ khác, thì bụng nghĩ một đằng mà miệng nói một nẻo mà sao ăn khớp với nhau được?" Lệnh Hồ huynh!

Lệnh Hồ huynh thử nghĩ coi họ nói vậy có kỳ không? Tại hạ liền làm cho chúng hoang mang bằng cách la lớn: "Có hỏi thì hỏi mau đi. Ta không nhịn được nữa, phải phóng độc khí ra bây giờ." Một tên hỏi ngay: "Ngươi phóng độc khí thế nào?" Tại hạ đáp: "Ta mà phóng ra một phát trung tiện thì thúi ghê lắm! Hễ ngửi phải là ba ngày ba đêm không nuốt cơm được nữa. Có những thức ăn ba ngày ba đêm trước cũng nôn ra hết. Ta cảnh cáo trước cho mà hay, kẻo rồi lại trách ta sao không báo trước."

Lệnh Hồ Xung không nín được phì cười nói:

- Mấy câu đó không chừng chúng tin là thật...

Điền Bá Quang đáp:

- Đúng thế! Bốn tên nắm chân nắm tay tại hạ vừa nghe nói vậy, bất giác đều la lên một tiếng thật to, liệng tại hạ đi thật xa rồi nhảy lùi lại. Tại hạ đứng phắt lên thì thấy sáu lão già tướng mạo cực kỳ cổ quái đều đưa tay lên bịt mũi. Hiển nhiên chúng sợ tại hạ phóng trung tiện hơi độc. Lệnh Hồ huynh!

Lệnh Hồ huynh bảo sáu quái nhân đó là Đào cốc lục tiên ư?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Phải rồi! Trời ơi! Đáng tiếc tiểu đệ không được thông minh như Điền huynh. Giả tỷ khi đó tiểu đệ đem phóng trung tiện ra mà lừa bịp, tất bọn chúng cũng sợ thất thần mà phải bỏ chạy. Kế này của Điền huynh chẳng kém gì kế "không thành" của Gia Cát Lượng ngày xưa đã hăm được Tư Mã ý phải rút lui.

Điền Bá Quang bật lên hai tiếng cười khô khan chửi tục một câu rồi nói:

- Tại hạ biết sáu lão quái là hạng không vừa. Mình có món vũ khí lại bỏ ở chỗ Lệnh Hồ huynh sám hối. Tại hạ muốn chạy trốn không ngờ sáu lão kia tay bịt mũi mà vẫn đứng thành hàng như một bức tường chắn trước mặt tại hạ. Ha ha! Có điều chẳng tên nào dám đứng đường sau, chúng sợ tại hạ phóng trung tiện. Tại hạ thấy không thể xông về phía trước liền lập tức xoay mình. Ngờ đâu động tác của bọn này nhanh như quỉ. Không hiểu chúng chuyển mình cách nào, mà chớp mắt đã thấy chúng đứng chắn trước mắt rồi. Tại hạ trở gót luôn mấy lần vẫn không sao tránh thoát, đành phải đi giật lùi từng bước. Nhưng đi giật lùi thì thoát làm sao được. Sau cùng lùi đến vách núi, hết đất..

Sáu lão quái cao hứng cười ha hả hỏi: "Y ở đâu? Người đó ở đâu?"

Tại hạ hỏi lại: " Các vị muốn kiếm ai?"

Sáu người đồng thanh đáp: "Bọn ta bao vây ngươi không có đường chạy trốn thì ngươi phải trả lời chúng ta chứ?"

Một tên khác nói: "Nếu ngươi bao vây được chúng ta không đường chạy trốn thì bấy giờ ngươi mới hỏi

chúng ta được và chúng ta sẽ riu ríu trả lời ngay."

Một lão khác hỏi:" Gã chỉ có một người thì làm sao lại bao vây được sáu người chúng tả"

Lão nói trước giải thích "Giả tỷ bản lãnh gã rất mực cao thâm một người mà thắng được cả sáu"

Người kia lại cãi: "Thế là gã thắng chúng ta chứ không phải là bao vây được chúng ta".

Khi Lâm Tử Nắm Tay Kết Bạn

Điền Bá Quang tiếp tục kể chuyện Đào cốc lục tiên tranh luận.

Người đầu tiên lại lên tiếng:

- Nếu gã dồn chúng ta vào trong sơn động rồi đứng trấn ở ngoài cửa không cho ra nữa thì cũng là bao vây chứ gì?

Người kia cãi:

- Thế là vít vào động, không phải bao vây.

Người nói trước liền hỏi vặn:

- Nếu gã dang hai tay ra quàng cả bọn ta vào lòng có là bao vây không?

Người kia đáp:

- Một là trên cõi đời này chẳng có ai tay dài đến thế; hai là dù trên đời có dị nhân tay dài như vậy, nhưng trước mặt chúng ta đây không có hạng người đó, ba là gã này dang tay ra ôm được chúng ta vào lòng thì gọi là "ôm" chứ không bảo là vây được.

Người nói trước đứng thộn mặt ra, hết đường biện báo, nhưng lão vẫn chưa chịu thuạ Đột nhiên lão cười rộ nói:

- Còn nữa. Giả tỷ gã phóng trung tiện khiến cho chúng ta không dám chạy ra ngoài, gã quây chúng ta lại bằng luồng hơi trung tiện, chẳng lẽ cũng không phải là gã bao vây ư?

Bốn lão kia đều vỗ tay cười rộ nói:

- Phải rồi! Phải rồi! Gã này quả có phép bao vây được chúng ta.

Điền Bá Quang kể tới đây ngừng lại một chút rồi nói:

- Điền mỗ nghe bọn họ nói vậy chợt động tâm linh, liền co giò chạy ngay, vừa chạy vừa la: " Ta vây... các người đây". Tại hạ chắc mẩm chúng sợ hơi trung tiện không dám rượt theo, chẳng ngờ cử động của lục quái nhanh gấp mười Điền Bá Quang này. Điền mỗ chưa chạy được ba bước đã bị chúng túm lấy rồi ấn Điền mỗ phải ngồi tịt xuống phiến đá lớn. Chúng giữ rịt như vậy thì dù có phóng trung tiện thật sự, hơi cũng không tiết ra được.

Lệnh Hồ Xung không nín được bật tiếng cười ha hả, nhưng vừa cười lên hai tiếng, khí huyết đã nhộn nhạo, không cười ra tiếng nữa.

Điền Bá Quang kể tiếp: Lục quái giữ chịt Điền mỗ, rồi một lão cất tiếng hỏi:

- Trung tiện ở đâu ra?

Lão khác đáp:

- Trung tiện từ trong ruột phun ra, thuộc về "Dương minh đại trường kinh", vậy phải điểm vào các huyệt Thương dương, Hợp cốc, Khúc trì và Nghinh hương trong người gã.

Điền Bá Quang kể tiếp:

- Lão nói rồi điểm vào bốn chỗ huyệt đạo. Lão ra ray đã mau lẹ mà nhận huyệt đạo rất đúng.

Điền mỗ chưa thấy ai thủ pháp tuyệt diệu như vậy, nên rất lấy làm bội phục. Lão điểm huyệt xong, cả sáu người thở phào một cái như cất được gánh nặng. Chúng đồng thanh nói: "Bây giờ ngươi có phóng trung tiện cũng không ra hơi thối được nữa".

Lão vừa điểm huyệt lại nói:

- Người đó ở đâu? Nếu ngươi không nói thì vĩnh vin ta không

giải huyệt đạo cho đâu. Ngươi hết đường phóng trung tiện, bụng sẽ bành chướng lên không chịu nổi.

Điền Bá Quang thở dài nói tiếp:

- Điền mỗ nghĩ thầm trong bụng: Sáu lão quái này võ công cao cường, chúng lên núi Hoa Sơn dĩ nhiên không phải kiếm hạng tầm thường Lệnh Hồ huynh! Tôn sư là vợ chồng Nhạc tiên sinh khi đó không ở trên núi, nếu hai vị về rồi thì cũng chỉ ở trong Tiên Tổ đường, chúng muốn kiếm là thấy ngay, Điền mỗ nghĩ lui nghĩ tới đoán chắc bọn này hẳn muốn kiếm Lệnh thái sư thúc tổ Phong lão tiền bối.

Lệnh Hồ Xung chấn động tâm thần vội hỏi:

- Điền huynh có bảo cho họ biết không?

Điền Bá Quang ra vẻ khó chịu đáp:

- Hừ! Lệnh Hồ huynh coi Điền mỗ là hạng người nào? Điền mỗ mê hoa đắm sắc khiến bọn giang hồ mạt sát, nhưng đã hứa lời với Lệnh Hồ huynh quyết không tiết lộ hành tung Phong lão tiền bối mà còn nói ra để mang tiếng là kẻ hứa rồi lại ăn lời nữa hay sao?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Dạ dạ! Tiểu đệ lỡ lời, xin Điền huynh miễn trách.

Điền Bá Quang nói:

- Nếu Lệnh Hồ huynh coi Điền mỗ là kẻ chẳng ra gì thì chúng ta chặt đứt mối giao tình, từ nay không còn là bạn hữu với nhau nữa.

Lệnh Hồ Xung lẳng lặng nghĩ thầm:

- Ngươi là một tên dâm tặc hái hoa, người võ lâm ai cũng khinh miệt. Ta kết bạn với ngươi làm cóc gì. Có điều mấy lần đáng lý ngươi giết được ta mà không hạ thủ, nên ta kể như còn

nợ ngươi món ân tình đó.

Đêm tối Điền Bá Quang không nhìn rõ mặt Lệnh Hồ Xung, cho là hắn đồng tình với mình liền nói tiếp:

- Bọn lục quái hỏi căn vặn Điền mỗ hoài, Điền mỗ tức quá không chịu được liền lớn tiếng: "Ta biết chỗ ở người đó rồi, nhưng ta không nói. Dẫy Hoa Sơn trùng trùng điệp điệp, hang động không biết bao nhiêu mà kể. Ta mà không nói thì các ngươi đừng hòng tì được tới nơi. Bọn lục quái nổi hung liền hành hạ Điền mỗ rất khổ sở. Từ lúc đó Điền mỗ để mặc chúng làm gì thì làm, không thèm nói nửa lời. Lệnh Hồ huynh! Bọn lục quái bản lãnh phi thường, vậy Lệnh Hồ huynh, phải mau mau báo tin cho Phong lão tiền bối hay để lão tiền bối chuẩn bị mới được.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Chẳng giấu gì Điền huynh. Người mà Đào cốc lục tiên định kiếm đó chính là tiểu đệ, chứ không phải Phong thái sư thúc tổ.

Điền Bá Quang toàn thân run bắn lên hỏi:

- Sao? Chúng kiếm Lệnh Hồ huynh làm chi?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Bọn chúng cũng như Điền huynh, chịu lời ủy thác của Nghi Lâm tiểu sư muội đến tìm kiếm tiểu đệ.

Điền Bá Quang miệng há hốc không thốt nên lời!

Lệnh Hồ Xung đã hiểu Đào cốc lục tiên võ công cao cường không biết đến thế nào mà nói, nội lực chúng lại càng cổ quái, Điền Bá Quang chỉ nói sơ qua một câu Đào cốc lục tiên hành hạ gã khổ sở mà thực ra nó bao quát bao nhiêu nỗi đau đớn cực nhục không bút nào tả xiết. Chính hắn cũng bị lục quái làm cho điêu đứng ấy là vì hảo ý muốn trị thương mà còn như vậy. Đằng

này họ muốn tra hỏi Điền Bá Quang thì thủ đoạn chắc phải thảm khốc gấp mười.

Hắn nghe Điền Bá Quang rên rỉ cũng thấy tội nghiệp, liền nói:

- Điền huynh thà chịu chết chứ không tiết lộ hành tung của Phong thái sư thúc tổ thì thật là người thủ tín khiến tiểu đệ khâm phục vô cùng!

Điền Bá Quang thở dài nói:

- Bao nhiêu kẻ sĩ danh môn chính phái võ lâm đều khinh miệt Điền mỗ, bữa nay mới được Lệnh Hồ huynh tán dương một câu, khiến Điền mỗ có chết cũng nhắm mắt được.

Lệnh Hồ Xung ngấm ngầm kinh hãi, bụng bảo dạ:

- Sư phụ cùng sư nương tìm gã khắp nơi để lấy đầu mà mình lại ngỏ lời tán tụng, nếu hai vị nghe thấy sẽ giận mình không biết đến thế nào?

Bỗng nghe Điền Bá Quang nói tiếp:

- Điền mỗ mà sớm biết lục quái muốn kiếm Lệnh Hồ huynh thì lập tức mách họ ngay. Họ mời Lệnh Hồ huynh đi, Điền mỗ chỉ việc theo sau là êm đâu đến nỗi bị chất kịch độc phát tác phải bỏ mạng tại Hoa Sơn? ồ! Lệnh Hồ huynh đã lọt vào tay lục quái, sao chúng lại không cột chân tay Lệnh Hồ huynh khiêng về cho vị tiểu sư thái kia?

Lệnh Hồ Xung thở dài đáp:

- Chuyện này dài lắm. Điền huynh vừa nói gì bị chất kịch độc phát tác, bỏ mạng tại núi Hoa Sơn?

Điền Bá Quang đáp:

- Điền mỗ đã nói với Lệnh Hồ huynh từ trước là bị trúng chất kịch độc, chỉ trong vòng một tháng phải mời được Lệnh Hồ

huynh đưa về cho tiểu sư thái hội diện thì người ta mới cho thuốc giải. Hiện giờ vẫn chưa mời được Lệnh Hồ huynh muốn đánh cũng không lại. Hơn nữa còn bị lục quái hành hạ khắp người, bị thương đau đớn như dần. Đến nay tính ra chỉ còn bảy ngày nữa là chất độc phát tác.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Nghi Lâm tiểu sư thái hiện giờ ở đâu? Từ đây tới đó phải đi mất mấy ngày đường?

Điền Bá Quang cả mừng hỏi lại:

- Lệnh Hồ huynh chịu đi hay sao?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Điền huynh đã mấy lần dung tha không giết tiểu đệ. Tuy những hành vi của Điền huynh không được chính đính song Lệnh Hồ Xung nầy chẳng thể nhìn thấy Điền huynh vì mình mà bị chết thảm. Bữa trước Điền huynh ỷ vào bản lãnh cao cường để bức bách tiểu đệ nên tiểu đệ thà chết chứ không chịu khuất phục. Còn tình thế lúc này lại khác hẳn.

Điền Bá Quang nói:

- Tiểu sư thái hiện ở Xuyên Bắc. Hỡi ôi...

Gã thở dài nói tiếp:

- Nếu hai người chúng ta lành mạnh cưỡi tuấn mã mà chạy cũng phải mất bảy ngày bảy đêm mới tới nơi. Bây giờ cả hai ta bị thương đến thế này thì đừng nói bảy ngày mà bảy mươi ngày chưa chắc đã đến.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tiểu đệ có ở lại trên núi cũng là chờ chết thì thà rằng đi với Điền huynh một chuyến. Không chừng nhờ hoàng thiên bảo hộ, chúng ta xuống tới chân núi mướn được xe nhanh ngựa tốt về

tới Xuyên Bắc trong vòng bảy ngày cũng nên.

Điền Bá Quang cười nói:

- Bình sinh Điền mỗ làm nhiều điều ác nghiệt, sát hại không biết bao nhiêu người vô tội thì đời nào hoàng thiên còn ủng hộ nữa, trừ phi lão thiên đui mắt.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Chuyện lão thiên có đui mắt có thực đấy. Đằng nào cũng chết, chúng ta cứ thử xem.

Điền Bá Quang vỗ tay nói:

- Phải đó! Gan dạ Lệnh Hồ huynh còn giỏi hơn Điền mỗ. Chết ở dọc đường hay chết trên núi Hoa Sơn cũng chẳng khác gì nhau. Chúng ta xuống núi tìm cái gì ăn đã. Điền mỗ mỗi ngày ăn chút lương khô chán quá rồi. Lệnh Hồ huynh có dậy được không? Điền mỗ lại nâng đỡ cho.

Miệng gã nói nâng đỡ người nhưng chính gã gắng gượng mãi vẫn chưa dậy được. Lệnh Hồ Xung muốn đưa tay ra dắt nhưng tý lực cũng kiệt quệ.

Hai người trong bóng tối chỉ nghe thấy hơi thở của nhau mà chẳng ai nhúc nhích, cố vận nội công mà chân lực vẫn không phát huy được chút nào. Hai người xoay xở mãi cũng chẳng ăn thuạ Đột nhiên cả hai cùng bật tiếng cười ha hả.

Điền Bá Quang nói:

- Điền mỗ ngang dọc giang hồ, suốt đời không có lấy một người tri kỷ, nay được cùng Lệnh Hồ huynh chết tại đây thật là mãn nguyện.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Mai mốt sư phụ tại hạ có qua đây thấy thi thể chúng ta, chắc lão gia cho là chúng mình sau một phen ác đấu rồi cùng kiệt lực

mà chết cả đôi. Ai ngờ trước khi lâm tử, chúng ta vẫn kêu huynh gọi đệ.

Điền Bá Quang chìa tay ra nói:

- Lệnh Hồ huynh! Chúng ta nắm tay nhau rồi hãy chết.

Lệnh Hồ Xung không khỏi ngần ngừ.

Điền Bá Quang nói câu nầy tỏ ý muốn cùng hắn kết bạn sinh tử. Nhưng gã là một tên đại đạo hái hoa, thanh danh tàn tạ, còn hắn là một cao đồ của danh môn thì kết giao thế nào được.

Lệnh Hồ Xung nghĩ vậy cũng đưa tay mặt ra nhưng đến nửa chừng đột nhiên dừng lại.

Điền Bá Quang không hiểu tâm ý Lệnh Hồ Xung lại cho là vì hắn bị thương quá nặng không cất nổi cánh tay nữa. Gã lớn tiếng:

- Lệnh Hồ huynh! Lệnh Hồ huynh hãy khoan tâm. Điền Bá Quang nầy đã kết giao bằng hữu với Lệnh Hồ huynh, không sinh cùng ngày thì nguyện chết cùng giờ. Lệnh Hồ huynh bị trọng thương mà chết trước, Điền mỗ quyết chẳng sống một mình.

Lệnh Hồ Xung nghe gã nói một cách thành khẩn thì trong lòng xúc động nghĩ thầm:

- Gã này kết bạn được đây. Những câu gã nói nhất định không phải là giả dối.

Hắn liền chìa tay ra nắm lấy tay phải Điền Bá Quang, cười nói:

- Điền huynh! Chúng ta dù chết cũng có bạn không đến nỗi tĩnh mịch.

Lệnh Hồ Xung vừa dứt lời, bỗng nghe phía sau có tiếng cười the thé rồi tiếng người nói:

- Đại đệ tử phái Hoa Sơn trụy lạc đến thế này ư? Hắn đi kết giao cả với một tên dâm tặc mạt lưu trên chốn giang hồ.

Điền Bá Quang quát hỏi:

- Ai?

Lệnh Hồ Xung la thầm:

- Đời ta sẽ hết trong khoảnh khắc. Ta chết cũng chẳng kể gì, nhưng làm liên lụy đến thanh danh sư phụ thì hỏng bét.

Đêm tối hắn chỉ nhìn thấy một bóng đen lờ mờ đứng ở trước mặt. Người này tay cầm trường kiếm.

ánh hàn quang lóe ra lúc nhỏ lúc lớn.

Người kia lại cười khẩy nói:

- Lệnh Hồ Xung! Bây giờ ngươi biết hối còn kịp. Hãy cầm lấy thanh kiếm này mà giết tên dâm tặc họ Điền đi thì không ai trách ngươi đã giao kết với gã.

Người đó nói rồi cắm thanh trường kiếm xuống đất đánh phập một tiếng.

Lệnh Hồ Xung thấy thanh kiếm này lưỡi lớn. Đó là kiểu kiếm thông dụng cho phái Tung Sơn. Hắn cất tiếng hỏi:

- Tôn giá là ai ở phái Tung Sơn?

Người kia đáp:

- Nhãn lực của ngươi khá đấy! Ta là Cỗ Ngang dưới trướng Đại Tung Dương thủ Phí tứ gia ở phái Tung Sơn.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Té ra là Cỗ sư huynh! Tiểu đệ chưa được gặp mặt. Không hiểu tôn giá đến tệ sơn có việc gì?

Cỗ Ngang đáp:

- Chưởng môn sư bá sai ta đến Hoa Sơn tuần tra để xem đệ tử

phái Hoa Sơn có tệ hại như lời đồn đại thật không? Ha ha! Không ngờ vừa lên tới núi Hoa Sơn đã nghe thấy ngươi cùng tên dâm tặc ngỏ lời kết phủ kết giao.

Điền Bá Quang cất tiếng thóa mạ:

- Tên cẩu tặc kia! Ngươi đã có cái gì hay ở phái Tung Sơn chưa? Sao không kiểm điểm thân mình lại đi vạch vòi kẻ khác?

Cỗ Ngang giơ chân lên đá vào đầu Điền Bá Quang đánh huỵch một tiếng rồi quát mắng:

- Mi chết đến gáy rồi mà miệng còn nói láo!

Điền Bá Quang lại thóa mạ luôn một hồi bằng những danh từ "quân cẩu tặc", "quân thối tha", "quân chó đẻ".

Cỗ Ngang muốn giết gã thật d như trở bàn tay, nhưng y cố ý chưa hạ thủ để sỉ nhục Lệnh Hồ Xung một phen, liền cười nhạt nói:

- Lệnh Hồ Xung! Ngươi cùng tên giặc thối tha ý hiệp tâm đầu, chắc là không chịu giết gã chứ?

Lệnh Hồ Xung tức giận lớn tiếng:

- Ta giết hay không giết gã thì có liên quan gì đến ngươi? Ngươi có giỏi thì chém chết Lệnh Hồ Xung nầy đi. Bằng hèn nhát thì mau mau cúp đuôi cút khỏi Hoa Sơn.

Cỗ Ngang nói:

- Ngươi nhất định không giết tên dâm tặc để kết bạn với gã chăng?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Bất luận ta kết bạn với ai cũng được, nhưng nhất định không thèm kết bạn với ngươi.

Điền Bá Quang cười ha hả nói:

- Hay quá! Hay quá!

Cỗ Ngang nói:

- Ngươi nhất định chọc giận ta để ta vung kiếm chém cả đôi, nhưng trong thiên hạ khi nào có chuyện dễ dàng thế? Ta muốn lột trần hai ngươi cột vào nhau rồi điểm á huyệt các ngươi để đem ra công bố trước giang hồ nói là một tên râu rậm một tên mặt trắng đang làm việc "cẩu thả" thì bị bắt. Ha ha! Lão Nhạc Bất Quần giả nhân giả nghĩa ở phái Hoa Sơn trước nay đeo bộ mặt giả dối làm nhà đạo học tiên sinh để bịp người. Từ đây trở đi thử xem lão còn dám xưng là Quân tử kiếm nữa không?

Lệnh Hồ Xung nghe gã nói tức quá ngất đi.

Điền Bá Quang thóa mạ:

- Quân chó...

Hắn định nói quân chó đẻ nhưng chưa kịp thốt ra lời thì bị Cỗ Ngang đá trúng vào huyệt đạo sau lưng, không thốt ra lời được nữa.

Cỗ Ngang cười ha hả đưa tay ra cởi áo Lệnh Hồ Xung.

Bỗng nghe thanh âm trong trẻo véo von của một thiếu nữ từ phía sau cất lên hỏi:

- Ô kìa! Vị đại ca kia! Làm gì thế này?

Cỗ Ngang giật mình, quay đầu nhìn lại thì thấy bóng một thiếu nữ đứng đó. Gã liền hỏi lại:

- Cô nương đến đây làm chi?

Điền Bá Quang nghe thanh âm thiến nữ, mừng thầm trong bụng la lên:

- Tiểu... Tiểu sư phụ! Tiểu sư phụ đến đây vừa khéo! Quân chó đẻ này toan gia hại.. Lệnh Hồ đại ca của tiểu sư phụ đó.

Nguyên thiếu nữ này chính là Nghi Lâm. Điền Bá Quang toan

nói: "Quân chó đẻ này toan gia hại Điền mỗ", nhưng hắn lại nghĩ mình đối với Nghi Lâm chẳng có phân lạng nào, liền đổi ra "toan gia hại Lệnh Hồ đại ca".

Nghi Lâm nghe nói người đang nằm dưới đất là Lệnh Hồ đại ca của cô thì trong lòng nóng nảy vô cùng, cô nhảy vọt đến trước mặt hắn, hốt hoảng gọi:

- Lệnh Hồ đại ca!... Đại ca làm sao thế?

Cỗ Ngang thấy cô để hết tinh thần vào Lệnh Hồ Xung, không có ý đề phòng chút nào, gã liền phóng ngón tay trái điểm vào huyệt đạo dưới nách cô.

Ngón tay gã sắp chạm vào áo Nghi Lâm thì đột nhiên phía sau cổ áo gã rít chặt lại, người gã bị nhấc bổng lên cánh mặt đất đến vài thước.

Cổ Ngang giựt mình kinh hãi, huých khuỷu tay phải về phía sau nhưng huých không trúng người đối phương. Gã liền phóng trái ngược lại cũng sểnh nốt. Gã sợ quá, xoay cả hai tay ra chiêu cầm nã.

Giữa lúc ấy, cổ họng gã không phát huy được mảy may khí lực nào nữa.

Lệnh Hồ Xung dần dần tỉnh lại. Hắn nghe tiếng một cô gái đang la gọi ra chiều cấp bách:

- Lệnh Hồ đại ca! Lệnh Hồ đại ca!

Hắn nhớ mang máng đây là âm điệu Nghi Lâm, liền mở bừng mắt ra. Dưới ánh sao lờ mờ, hắn ngó thấy bộ mặt trái xoan da trắng như tuyết chỉ cách mắt hắn chừng một thước. Chẳng phải Nghi Lâm thì còn ai vào đấy?

Bỗng lại nghe tiếng cười oang oang như lệnh vỡ cất lên hỏi:

- Lâm nhi! Con quỷ ốm nhắt này là Lệnh Hồ Xung đấy ư?

Lệnh Hồ Xung đưa mục quang nhìn về phía phát ra thanh âm, bất giác hắn giật nảy mình lên. Người đứng đó là một nhà sư cao lớn, to béo phi thường, coi chẳng khác pho tượng hộ pháp.

Nhà sư này thân hình ít ra co đến bảy thước, mình mặc áo cà sa đại hồng. Tuy trong bóng đêm, Lệnh Hồ Xung cũng nhìn rõ màu áo đỏ tươi như máu. Nhà sư đang nắm cổ Cỗ Ngang bằng tay trái nhấc bổng lên. Chân tay gã này mềm nhũn rũ xuống. Gã không cựa quậy gì nữa, chẳng hiểu còn sống hay đã chết rồi.

Nghi Lâm cất tiếng đáp:

- Gia gia ơi! Y... y chính là Lệnh Hồ đại ca, nhưng chẳng phải là người ốm o bịnh hoạn dâu.

Cô vừa nói vừa ngưng thần nhìn Lệnh Hồ Xung. Bao nhiêu mối yêu thương lộ ra hai khóe mắt, tựa hồ muốn đưa tay ra vuốt ve mặt hắn, nhưng lại không dám.

Lệnh Hồ Xung rất lấy làm kỳ tự hỏi:

- Nàng là một vị tiểu ni cô, sao lại kêu nhà sư to lớn kia là gia giả Nhà sư có con gái đã là một điều kỳ dị, cô con lại là một vị tiểu ni cô thì càng quái lạ hơn nữa!

Nhà sư to lớn cười hô hố nói:

- Ta cứ tưởng ngươi ngày thương đêm nhớ Lệnh Hồ Xung tất gã phải là thằng trai khôi ngô kỳ vỹ khác thường, té ra là một cái bị thịt bị kẻ khác đánh cho không trả đòn được, liền nằm đơ giả chết.

Hạng ốm o này, ta chẳng thèm nhận làm nữ tế đâu. Bỏ mặc gã, chúng ta đi thôi!

Nghi Lâm vừa bẽn lẽn vừa nóng nảy hỏi lại:

- Ai ngày thương đêm nhớ ỷ Gia gia... lại nói nhăng rồi. Gia

gia muốn đi thì... cứ tự ý ra đi. Gia gia không muốn... không muốn...

Cô định nói không muốn nhận làm nữ tế, nhưng ngượng nghịu không dám thốt ra.

Lệnh Hồ Xung nghe nhà sư mắng mình là gã "ốm o" lại nhiếc móc mình là "bị thịt" thì tức giận vô cùng, lên tiếng đáp:

- Lão đi thì đi! Ai cần lão hỏi han đến?

Điền Bá Quang hốt hoảng la lên:

- Không đi được! Không đi được!

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Lão đi thì mặc kệ lão, sao lại không được?

Điền Bá Quang đáp:

- Thuốc giải độc cho Điền mỗ còn ở trong mình y, nếu y bỏ đi thì cái mạng này há chẳng "ô hô! Ai

tai"?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tiểu đệ đã nói sẽ chết theo Điền huynh cho có bạn. Điền huynh có bị chất độc phát tác mà phải uổng mạng thì tiểu đệ cũng tự vẫn luôn.

Nhà sư lại nổi lên tràng cười hô hố nói:

- Hay lắm! hay lắm! Té ra thằng lỏi này có cốt cách một trang hán tử. Lâm nhi! Gã hợp tính ta lắm!

Nhưng có điều ta chưa rõ là gã có biết uống rượu không?

Nghi Lâm chưa kịp trả lời thì Lệnh Hồ Xung đã lớn tiếng:

- Dĩ nhiên thích rượu lắm! Sao lại không uống? Lão gia đây sáng uống chiều uống, cả lúc nằm mơ cũng uống nữa. Đại hòa thượng! Lão mà thấy ta uống rượu thì chẳng cần cóc gì đến cấm

giới: giới huân, giới tửu, giới sát, giới thâu đạo, giới tát hoang của nhà sư nữa.

Trị Nội Thương Bất Giới Ra Tay

Nhà sư to béo cười ha hả nói:

- Lâm nhi! Ngươi bảo cho gã biết pháp danh gia gia là gì đi!

Nghi Lâm mỉm cười nói:

- Lệnh Hồ đại ca! Pháp danh gia gia tiểu muội là Bất Giới. Tuy lão nhân gia ở trong cửa phật nhưng bao nhiêu giới luật thanh qui chẳng giữ một thứ gì nên mới lấy pháp danh như vậy, xin đại ca đừng cười. Lão nhân gia ăn mặn, giết người lấy tiền, chẳng từ một thứ gì, mà còn... còn sinh ra tiểu muội nữa.

Nàng nói tới dây không nhịn được bật tiếng cười hích hích.

Lệnh Hồ Xung cũng cười ha hả nói:

- Hòa thượng như vậy mới khiến cho người ta thích thú!

Hắn vừa nói vừa gắng gượng đứng lên nhưng không đủ sức, Nghi Lâm vội đưa tay ra đỡ lấy hắn.

Tuy nàng là một vị ni cô xinh đẹp lả lướt nhưng cũng có võ công, đừng nói nâng đỡ mà dù xách cả người hắn lên cũng chẳng khó gì.

Lệnh Hồ Xung cười hỏi:

- Lão bá ơi! Lão bá làm hết mọi sự sao không cả gan trở về trần tục mà còn mặc áo cà sa làm chi?

Bất Giới đáp:

- Cái đó ngươi không hiểu được. Chính vì lẽ ta chẳng kiêng kỵ một điều gì nên mới cần làm hòa thượng. Ta cũng như ngươi

đem lòng yêu cả ni cô xinh đẹp.

Nghi Lâm nói xen vào:

- Gia gia lại nói nhăng rồi.

Lúc nàng nói câu này mặt đỏ bừng lên, nhưng may ở trong đêm tối người không nhìn rõ.

Bất Giới nói:

- Bậc đại trượng phu làm việc phải cho quang minh lỗi lạc đã làm ai là làm, ai chê cười cũng mặc, ai trách mắng cũng cóc cần. Bất Giới hòa thượng đường đường tấm thân nam tử thì còn sợ gì ai?

Cả Lệnh Hồ Xung lẫn Điền Bá Quang đều reo lên:

- Đúng lắm! Đúng lắm!

Bất Giới nghe hai gã tán dương lại càng cao hứng nói tiếp:

- Vị ni cô xinh đẹp đó là má má con nhỏ này.

Lệnh Hồ Xung lẩm bẩm:

- Té ra Nghi Lâm tiểu sư muội là con nhà sư, má má nàng cũng là ni cô.

Bất Giới nói tiếp:

- Khi trước ta mới là tên đồ tể giết heo mổ bò, đã đem lòng yêu má má y, nhưng má má y không thèm nhìn nhỏi gì đến. Ta không còn cách nào khác đành phải làm sự Ta nghĩ rằng ông sư bà vải là người cùng nhà. Bà không yêu đề tể chắc là phải yêu nhà sư.

Nghi Lâm tắc miệng nói:

- Gia gia! Gia gia bấy nhiêu tuổi đầu mà miệng còn lém lỉnh như trẻ nít.

Bất Giới nói:

- Ta nói vậy không phải hay sao? Nhưng khi ấy ta không nghĩ tới đã là sư thì chẳng những không thể gần đàn bà mà cả bà vải cũng không được. Ta cùng má má ngươi yêu nhau rồi sự kề cận lại càng khó khăn. Ta định không làm sư nữa, nhưng sư phụ ta bảo ta có căn cơ làm đệ tử chân chính nhà Phật, người không cho hoàn tục. Má má ngươi cũng đâm liều, vì lòng chân thành của ta làm cho mụ cảm động. Có thế mới sinh ra ngươi. Xung nhi! Ngày nay ngươi được tùy tiện. Ngươi thương yêu tiểu ni cô nầy bất tất phải làm hòa thượng.

Lệnh Hồ Xung bẽn lẽn vô cùng, bụng bảo dạ:

- Bữa trước Nghi Lâm sư muội bị Điền Bá Quang vây hãm giữa đường gặp chuyện bất bằng mà ta rút kiếm giúp đỡ nàng. Nàng là một vị nữ ni phái Hằng Sơn ở chốn thanh tu, sao lại cùng người tục kết duyên tình được? Nàng sai Điền Bá Quang cùng bọn Đào cốc lục tiên đi mời ta đến. Ta e rằng nàng là một thiếu nữ nhỏ tuổi, lần đầu gần gũi đàn ông sẽ động lòng trần tục, ta cẩn thận giữ ý và tìm cách xa lánh cho sớm. Nếu làm thương tổn đến danh dự phái Hoa Sơn và phái Hằng Sơn thì sư phụ sư nương trách phạt còn là chuyện nhỏ, rồi đây cả Nhạc Linh San tiểu sư muội cũng không thèm nhìn gì đến ta nữa.

Nghi Lâm vừa hổ thẹn vừa xao xuyến trong lòng. Nàng nói:

- Gia gia! Lệnh Hồ đại ca đã có ý trung nhân rồi thì khi nào còn để mắt đến người ngoài. Từ nay gia gia... đừng nói tới chuyện này để người ta cười cho.

Bất Giới nói:

- Thằng lỏi này có ý trung nhân khác rồi ư? Thế thì ta tức đến chết, ta tức đến chết.

Lão xòe bàn tay mặt to tướng nắm lấy ngực Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung đã đứng không vững thì còn tránh làm sao

được, nên bị lão nắm trúng nhấc bổng lên.

Bất Giới hòa thượng tay trái nắm sau gáy Điền Bá Quang, tay phải nắm trước ngực Lệnh Hồ Xung. Lão dang hai tay ra như chiếc đòn gánh gánh hai người.

Nghi Lâm vội la lên:

- Gia gia! Buông Lệnh Hồ đại ca xuống mau! Gia gia không buông thì hài nhi phát cáu bây giờ.

Bất Giới nghe con gái nói đến hai chữ "phát cáu" liền buông Lệnh Hồ Xung xuống ngay. Miệng lão vẫn lẩm bẩm:

- Gã lại vừa ý một tiểu ni cô xinh đẹp nào khác ư? Có lý nào thế được? Có lý nào thế được?

Bình sinh lão chỉ biết yêu ni cô xinh đẹp, nên lão cho rằng trên đời ngoài ni cô xinh đẹp không còn hạng người nào khả ái nữa.

Nghi Lâm nói:

- Y¨ trung nhân của Lệnh Hồ đại ca là Nhạc Linh San tiểu thư, sư muội của y.

Bất Giới gầm lên một tiếng đinh tai nói:

- Cô nương họ Nhạc nào đó! Mẹ nó! Có cái gì khả ái đâu? Lần sau mà ta gặp thị sẽ bóp chết tươi.

Lệnh Hồ Xung không nhúc nhích được, lại bi lão nhấc bổng lên. Người hắn mềm rũ như búi dẻ.

Hắn nghĩ bụng:

- Lão thầy chùa này là một tên thất phu lỗ mãng. Y cùng Đào cốc lục tiên tuy không cùng phe phái mà tà công giống nhau. Y nói thế nào là làm như vậy. Y dám sát hại tiểu sư muội mình thiệt chứ chẳng phải chuyện chơi. Biết làm thế nào cho được?

Nghi Lâm rất nóng nảy la lên:

- Gia gia! Lệnh Hồ đại ca đã bị trọng thương, gia gia mau tìm cách chữa trị cho y đã. Còn ngoài ra có chuyện gì sẽ tính sau chưa vội.

Bất Giới hòa thượng coi lời nói của cô con như một mệnh lệnh lập tức phải tuân theo. Lão đáp:

- Được rồi! Muốn trị thương thì trị thương được ngay chứ có khó gì?

Tiện tay lão liệng Cỗ Ngang đi và từ từ đặt Lệnh Hồ Xung xuống lớn tiếng hỏi:

- Ngươi bị thương thế nào?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tại hạ bị người đánh trúng một chưởng vào trước ngực. Cái đó chẳng quan hệ mấy...

Bất Giới đã nóng tính lại lỗ mãng, lão không chờ chàng nói hết đã ngắt lời:

- Trước ngực trúng chưởng mà ngươi lại là người luyện võ thì nhất định bị thương ở Nhâm mạch...

Lệnh Hồ Xung vội nói ngay:

- Tại hạ bị Đào cốc...

Bất Giới gạt đi:

- Trong Nhâm mạch chẳng có Đào Cốc Đào kiếc gì ráo. Phái Hoa Sơn ngươi không tinh thâm về nội công nên không hiểu rõ lý lẽ. Trong thân thể con người tuy có một huyệt đạo tên là Hợp Cốc thuộc về Dương minh đại trường kinh tức là quãng giữa ngón tay cái và ngón tay trỏ, nó không liên quan gì đến Nhâm mạch cả. Được rồi! Để ta trị thương ở Nhâm mạch cho ngươi.

Lệnh Hồ Xung vội nói:

- Không không! Bọn Đào cốc lục...

Bất giới lại chặn lời:

- Cái gì mà Đào cốc lục với Đào cốc thất hoài? Các huyệt trong người chỉ có thủ tam giáng, túc tam lý, Dương cương tuyền, Ty không trúc, làm gì có Đào cốc lục với Đào cốc thất? Ngươi đừng nói nhăng nữa.

Tiện tay lão điểm vào á huyệt Lệnh Hồ Xung và nói:

- Ta đem nội lực tinh thuần đả thông các huyệt Thừa trong, Thiên đột, Đản trung, Cửu Vỹ, Cự khuyết, Khí hải, Thạch môn, Quan nguyên, Trung cực thuộc Nhâm mạch ta cả quyết với ngươi là nội lực tới đâu sẽ hết thương tới đó. Ngươi chỉ nghỉ ngơi trong bảy tám ngày là sẽ biết thành con rồng thiên tha hồ mà vùng vẫy.

Lão xòe hai bàn tay to tướng, tay mặt ấn vào huyệt Thừa tương ở hàm dưới còn tay trái đặt lên huyệt Trung cực trên bụng dưới rồi trút hai luồng chân khí qua hai huyệt mạch đó vào trong người Lệnh Hồ Xung.

Đột nhiên hai luồng chân khí của Bất giới đụng vào sáu luồng chân khí của Đào cốc lục tiên, suýt nữa hai tay lão bị hất ra. Bất giác lão cả kinh lớn tiếng la:

- U¨i chà!

Nghi Lâm vội hỏi:

- Gia gia! Cái gì thế?

Bất giới đáp:

- Trong người gã có mấy luồng chân khí rất cổ quái. Một luồng hai luồng... ba luồng, bốn luồng, tất cả bốn luồng. Ồ không phải còn một luồng nữa là năm. úi chà! Lại thêm một luồng! Mẹ cha nó! Có đến sáu

luồng ca thảy, không chừng còn nữa cũng nên. Ha ha! Vụ này

thiệt đáo để! Hay tuyệt, hay tuyệt! Hai luồng chân khí của ta đấu với sáu luồng chân khí của con mẹ nó. Bất giới hòa thượng nầy đâu có ngán

hạng chó đẻ như gã.

Nguyên trước lão là một tên đồ tể ngoài đầu đường xó chợ rồi sau khi vào cửa Phật cũng chỉ biết nói mỗi câu "Nam mô a di đà phật", còn ngoài ra chẳng biết chữ nào, h mở miệng là nói nhăng nói tục, đến già vẫn không thay đổi tính nết.

Trong khi hai tay lão ấn vào hai huyệt đạo Lệnh Hồ Xung thì đầu óc lão dần dần bốc lên một luồng bạch khí. Ban đầu lão còn mồm loa mép giải, sau mỗi lúc phải vận kình lực thêm nhiều rồi không nói gì nữa.

Trời đã gần sáng. Luồng bạch khí trên đầu Bất giới hòa thượng mỗi lúc một dầy đặc trông tựa như làn mù vây bọc lấy đầu lão vào giữa.

Sau một lúc lâu nữa. Bất giới hòa thượng nhấc hai tay ra, lớn tiếng cười ha hả. Đột nhiên tiếng cười im bặt.

Huỵch một tiếng! Lão ngã xuống đất.

Nghi Lâm hốt hoảng la gọi:

- Gia gia! Gia gia!

Nàng vội lại nâng lão lên, nhưng người lão nặng quá đang nâng dậy dở dang thì cả hai người lại ngồi phệt xuống. áo quần toàn thân Bất giới ướt đẫm mồ hôi. Miệng lão vừa thở hồng hộc vừa la:

- Ta, ta... mẹ kiếp!... ta, ta... mẹ kiếp!...

Nghi Lâm nghe phụ thân lên tiếng thóa mạ, nàng đã hơi yên lòng liền hỏi:

- Gia gia! Gia gia làm sao thế? Gia gia mệt lắm phải không?

Bất giới hòa thượng lại thóa mạ:

- Mẹ cha nó! Trong mình thằng lỏi này có sáu luồng chân khí rất lợi hại muốn tỷ đấu... với lão gia. Mẹ kiếp! Lão gia phải huy động chân khí đến tột độ mới đàn áp được sáu luồng tà khí của gã. Hà hà! ngươi cứ yên tâm, thằng lỏi này không chết đâu.

Nghi Lâm bây giờ mới thật yên tâm. Nàng ngoảnh đầu nhìn lại quả nhiên Lệnh Hồ Xung đang từ từ đứng dậy.

Điền Bá Quang cười nói:

- Chân khí đại hòa thượng thiệt là ghê gớm! Mới trong khoảng khắc, đại sư đã chữa cho Lệnh Hồ huynh hết trọng thương.

Bất giới nghe Điền Bá Quang tán tụng mình, thích quá nói:

- Còn thằng lỏi nầy nữa! Ngươi đã gây nên lắm điều tội lỗi. Đáng lý bản hòa thượng bóp chết ngươi rồi, nhưng ngươi đã có công tìm được gã tiểu tử Lệnh Hồ Xung, vậy ta sinh phúc tha mạng chọ Biết điều thì cút sớm đi!

Điền Bá Quang tức quá mắng lại:

- Biết điều thì cút sớm đi là nghĩa làm sao? Mẹ cha nó! Đại hòa thượng đã nói gì bây giờ sao không nhớ? Lão bảo trong vòng một tháng mà tìm thấy Lệnh Hồ Xung sẽ cho ta thuốc giải độc. Sao bây giờ lại cãi lời? Cái mạng Điền Bá Quang nầy chẳng kể làm chi, nhưng lão mà không cho thuốc giải thì chỉ là một tên thầy chùa thối tha không bằng con chó, con heo...

Lạ thay! Điền Bá Quang thóa mạ nhà sư thậm tệ như vậy mà lão không hề tức giận, lại cười nói:

- Thằng lỏi con sợ chết kia thiệt chẳng ra trò gì. Ngươi chỉ lo Bất giới đại sư hứa lời rồi lại cãi phăng không cho thuốc giải. Mẹ cha quân chó đẻ! Ta cho thuốc giải đây.

Lão thò tay vào bọc để lấy thuốc giải. Nhưng vừa rồi, lão dùng sức quá độ, tay lão còn tun bần bật, đã nắm vào chiếc bình sứ mấy lần rồi lại tuột đi.

Nghi Lâm liền thò tay vào lấy bình ra. Nàng vừa mở nút thì Bất giới nói ngay:

- Lấy cho gã ba viên. Bây giờ bảo gã uống một viên. Sau ba ngày uống viên thứ hai. Rồi cách sáu ngày nữa hãy uống viên sau cùng. Trong chín ngày đó dù gã có bị ai giết chết cũng không can gì đến bản hòa thượng.

Điền Bá Quang cầm lấy một viên thuốc trong tay Nghi Lâm rồi nói:

- Đại hòa thượng! Lão bức bách tại hạ phải uống thuốc độc đến bây giờ mới cho thuốc giải. Tại hạ không mắng cho là tử tế lắm rồi chẳng việc gì phải tạ Ơn. Lệnh Hồ huynh! Lệnh Hồ huynh nhất định còn có chuyện phải nói với tiểu sư phụ. Điền mỗ đi đây. Sau nầy sẽ có ngày tái hội.

Gã nói xong chắp tay thi lễ rồi trở gót xuống núi.

Lệnh Hồ Xung vội gọi lại:

- Điền huynh hãy khoan!

Điền Bá Quang hỏi:

- Còn gì nữa?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Điền huynh! Lệnh Hồ Xung nầy mấy phen được Điền huynh tha chết nên kết giao bằng hữu.

Nhưng có một điều tiểu đệ cần nói thẳng để khuyên Điền huynh. Nếu Điền huynh không sửa đổi hành vi tội lỗi thì tình bằng hữu giữa chúng ta chẳng thể bền lâu được.

Điền Bá Quang cười nói:

- Lệnh Hồ huynh không nói thì Điền mỗ cũng biết rồi. Lệnh Hồ huynh khuyên Điền mỗ từ đây không nên gian dâm những phụ nữ nhà lương thiện. Được lắm! Điền mỗ xin nghe lời Lệnh Hồ huynh. Trong thiên hạ thiếu gì đàn bà con gái dâm đãng. Điền mỗ có tham hoa hiếu sắc bất tất phải dính vào lương gia phụ nữ hoặc giết hại mạng người. Ha ha! Lệnh Hồ huynh! Viện Quần Ngọc núi Hành sơn còn lắm vẻ phong lưu!

Lệnh Hồ Xung cùng Nghi Lâm nghe Điền Bá Quang nhắc nhở việc Quần Ngọc núi Hành sơn không khỏi thẹn đỏ mặt.

Điền Bá Quang nổi lên tràng cười ha hả bước ra đi. Bất giác chân gã nhủn ra ngã lăn tròng trọc xuống sườn núi khá xạ Lúc dừng lại được, gã gắng gượng ngồi dậy lấy viên thuốc giải ra uống. Gã biết rằng nếu không trừ giải chất độc thì kiếp này đừng hòng rời khỏi núi Hoa Sơn.

Vừa rồi Bất giới hòa thượng đem hai luồng chân khí rất mãnh liệt trút vào người Lệnh Hồ Xung để áp chế sáu luồng chân khí của Đào cốc lục tiên. Lệnh Hồ Xung cảm thấy bao nhiêu nỗi bức rứt khó chịu trong ngực đều tiêu tan hết. Luồng kình lực dưới chân ngấm ngầm phát sinh, hắn mừng rỡ vô cùng tiến lại trước mặt Bất giới hòa thượng, kính cẩn xá dài nói:

- Đa tạ đại sư cứu mạng cho vãn bối.

Bất giới cười hô hố nói:

- Cái gì phải tạ Ơn. Rồi đây chúng ta là người cùng nhà. Ngươi là con rể, ta là bố vợ thì còn tạ tùng cóc gì?

Nghi Lâm đỏ mặt lên nói:

- Gia gia... gia gia lại nói nhăng rồi!

Bất giới lấy làm kỳ hỏi:

- Ô hay! Sao lại nói nhăng? Ngươi ngày đêm thương nhớ gã,

chẳng lẽ không muốn lấy gã làm chồng ư? Dù cho không muốn lấy gã thì cũng mong cùng gã sinh được một tiểu ni cô sinh đẹp mới phải chứ?

Nghi Lâm bĩu môi nói:

- Già mà không đứng đắn. Ai lại... ai lại...

Giữa lúc ấy bỗng nghe trên đường lên núi có tiếng bước chân. Hai người dắt tay nhay lên núi chính là chưởng môn phái Hoa Sơn Nhạc Bất Quần và con gái ông là Nhạc Linh San.

Lệnh Hồ Xung ngó thấy thì trong lòng vừa kinh hãi vừa mừng thầm, vội ra đón. Hắn cất tiếng gọi:

- Sư phụ! Tiểu sư muội! Các vị đã về đấy ư? Còn sư nương đâu?

Nhạc Bất Quần không trả lời. Lão liếc mắt ngó Lệnh Hồ Xung một cái, vẻ mặt lạnh như tiền.

Đoạn lão quay sang nhìn Bất giới hòa thượng chắp tay hỏi:

- Cách xưng hô đại sư thế nào? Đại sư giá lâm tệ xứ có điều chi dạy bảo?

Bất giới đáp:

- Bần tăng là Bất giới hòa thượng, giá lâm tệ xứ để... kiếm chàng rể.

Lão nói xong quay lại trỏ vào Lệnh Hồ Xung.

Nguyên lão xuất thân là một tên đồ tể, chẳng hiểu văn chương, khách sáo là gì. Nhạc Bất Quần nói "giá lâm tệ xứ" là một câu tự khiêm, lão liền bắt chước nói theo.

Nhạc Bất Quần đã không hiểu gốc ngọn, hơn nữa nhà sư lại bảo đi kiếm chàng rể liền tưởng là nhà sư có ý dỡn cợt khinh nhờn thì trong lòng tức giận vô cùng. Có điều lão là người tu dưỡng nhẫn nại, nên không lộ vẻ gì ra mặt, chỉ nói hời hợt một

câu:

- Đại sư khéo nói đùa.

Bỗng thấy Nghi Lâm tiến lại thi l, lão hỏi ngay:

-Nghi Lâm sư điệt bất tất phải đa l. Phải chăng sư điệt tới Hoa Sơn là vâng lệnh tôn sư?

Nghi Lâm hơi đỏ mặt, ngập ngừng đáp:

- Không phải! Đệ tử... đệ tử...

Nàng lặp lại hai tiếng "đệ tử" rồi không biết nói gì nữa.

Nhạc Bất Quần cũng không hỏi thêm. Lão quay sang bảo Điền Bá Quang:

- Điền Bá Quang! Ngươi thiệt là lớn mật! Hừ! Ngươi thiệt là lớn mật!

Điền Bá Quang đáp:

- Tại hạ nhớ lệnh đồ đệ là Lệnh Hồ Xung, nên quảy hai vò rượu lên núi cùng y uống một bữa cho phỉ chí. Như vậy có chi là lớn mật?

Vẻ mặt Nhạc Bất Quần càng nghiêm khắc, lạnh lẽo hơn, lão hỏi:

- Rượu đâu?

Điền Bá Quang đáp:

- Bọn tại hạ đã uống hết sạch lúc còn ở trên ngọn núi sám hối.

Nhạc Bất Quần liền hỏi Lệnh Hồ Xung:

- Gã nói vậy có thiệt không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Sư phụ! Đầu đuôi câu chuyện này khá dài, để đồ nhi thủng thẳng bẩm lại.

Nhạc Bất Quần lại hỏi:

- Điền Bá Quang lên núi Hoa Sơn đã mấy bữa rồi?

Chừng hai mươi bữa trước.

- Trong hai chục ngày trời gã cứ ở lỳ trên núi Hoa Sơn ư?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Vâng.

Nhạc Bất Quần lớn tiếng:

- Sao ngươi không báo cho ta hay?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Hồi ấy sư phụ cùng sư nương đều không ở trên núi.

Nhạc Bất Quần hỏi:

- Ta cùng sư nương ngươi đi đâu?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Hai vị đến quanh vùng Trường An kiếm Điền quân để hạ sát y.

Nhạc Bất Quần "hừ" lên một tiếng rồi hỏi:

- Chà! Điền quân, Điền quân! Ngươi biết gã tội ác chất thành non cao, sao không rút kiếm giết đi?

Nếu ngươi không địch nổi thì để gã hạ sát đi cho rồi. Sao còn tham sống sợ chết quay lại kết giao với gã?

Điền Bá Quang nói xen vào:

- Đó là tại hạ không muốn giết y, vậy y còn cách nào nữa? Chẳng lẽ y đã không địch nổi mà còn rút kiếm ra ở trước mặt tại hạ?

Nhạc Bất Quần nói:

- Bây giờ ở trước mặt ta, thử xem ngươi còn nói gì được nữa không?

Lão quay sang giục Lệnh Hồ Xung:

- Ngươi giết gã đi!

Nhạc Linh San không nhịn được nói xen vào:

- Gia gia! Đại sư ca đang bị trọng thương thì còn tranh đấu với người ta làm sao được?

Nhạc Bất Quần nói:

- "Người ta" cũng bị thương đó chứ không đâu? Việc gì ngươi phải lỏ Chẳng lẽ có ta ở đây mà để cho tên ác tặc giết chết đệ tử mình ư?

Lão đã biết tên đại đệ tử này giảo quyệt lại nhiều mưu, bình sinh ghét bọn ác ôn như kẻ cừu thù.

Trước đây chưa lâu gã lại bị thương trước lưỡi đao của Điền Bá Quang mà bảo gã đi kết giao bạn hữu với tên đại dâm tặc kia thì ai mà tin được?

Lão cho là Lệnh Hồ Xung không địch nổi Điền Bá Quang, gã liền dùng cách đấu trí, Điền Bá Quang mà bị trọng thương chắc cũng vì tên đại đệ tử của mình. Vì thế nên lão nghe nói Lệnh Hồ Xung kết giao với Điền Bá Quang, cũng không nổi giận thực sự, mà chỉ sai hắn giết gã đi thì vừa trừ được mối hại lớn trên giang hồ vừa khiến cho đệ tử mình nổi danh.

Hôm qua lúc Nhạc Bất Quần xuống núi, lão thấy Lệnh Hồ Xung chỉ còn thoi thóp thở tưởng chừng sắp chết đến nơi mà bây giờ gã đứng lên đi lại được, trong lòng lão không khỏi nghi ngờ, nhưng lão chưa

rảnh để hỏi tra.

Còn tên Điền Bá Quang thanh danh tàn tạ, để gã sống thêm lúc nào chỉ tổ làm dơ bẩn đất Hoa Sơn thêm lúc ấy, nên lão sai Lệnh Hồ Xung cầm kiếm lại chém gã ngay tức khắc.

Lão tiên liệu Điền Bá Quang đang bị trọng thương thì dù

Lệnh Hồ Xung có bị thương nặng không chống nổi gã lão cũng chỉ búng ngón tay một cái là xong.

Ngờ đâu Lệnh Hồ Xung lại tìm lời chống chế, nói:

- Điền huynh đây đã hứa với đệ tử từ nay sửa đổi lỗi lầm, không dám ô nhục phụ nữ nhà lương thiện nữa. Đệ tử biết y là người thủ tín, chi bằng...

Nhạc Bất Quần lớn tiếng chặn lời:

- Ngươi... biết gã là người thủ tín? Một tên ác tặc tội đáng muôn thác mà còn nói chuyện thủ tín nữa ư? Lưỡi đơn đao của gã đã sát hại biết bao nhiêu người vô tội? Loại người như vậy mà còn không giết đi thì học võ nghệ làm gì?

Lão quay lại bảo Nhạc Linh San:

- San nhi! Đưa kiếm cho đại sư ca đi!

Nhạc Linh San đáp:

- Vâng.

Rồi rút kiếm xoay chuôi lại đưa cho Lệnh Hồ Xung.

Lục Hầu Nhi Thọ Tử Bất Ngờ

Lệnh Hồ Xung rất lấy làm khó nghĩ. Trước nay không bao giờ hắn dám trái lệnh sư phụ. Nhưng Điền Bá Quang đã hứa lời sửa tội lỗi mà bây giờ giết gã thì không khỏi mang tiếng là bất nghĩa.

Hắn vừa xoay chuyển ý nghĩ vừa đón lấy thanh trường kiếm ở trong tay Nhạc Linh San, đoạn trở gót lảo đảo đi về phía Điền Bá Quang.

Lệnh Hồ Xung đi vừa được vài chục bước giả vờ chưa hết trọng thương đột nhiên hai chân nhũn ra, khuỵu đầu gối bên tả xuống, người xô về phía trước.

Sột một tiếng! Thanh trường kiếm xiên vào bắp thịt chân bên trái. Mũi kiếm cắm chặt xuống đất như đóng đinh.

Động tác của hắn không ai hiểu được, mọi người thấy thế bật tiếng la hoảng.

Nghi Lâm cùng Nhạc Linh San đồng thời chạy tới. Nhưng Nghi Lâm vừa đi được mấy bước đột nhiên dừng lại. Nàng chợt nghĩ tới mình là đệ tử nhà Phật mà lại gần nâng đỡ một chàng trai thanh niên tất khiến cho mọi người chú ý.

Nhạc Linh San la gọi:

- Đại sư ca! Đại sư ca làm sao thế?

Lệnh Hồ Xung nhắm mắt không trả lời.

Nhạc Linh San nắm chuôi kiếm rút mạnh lên. Miệng vết thương vọt máu tươi ra. Nàng thò tay vào bọc lấy thuốc dấu rịt

vết thương cho Lệnh Hồ Xung.

Nàng ngửng đầu lên bỗng ngó thấy Nghi Lâm mặt không còn chút huyết sắc đang chăm chú nhìn

mình.

Nhạc Linh San chấn động tâm thần tự hỏi:

- Vị tiểu cô nương nầy sao lại tỏ vẻ tha thiết với đại sư ca ta đến thế?

Nàng cầm kiếm đứng dậy nói:

- Gia gia! Để hài nhi lại giết tên ác tặc kia cho!

Nhạc Bất Quần gạt đi:

- Không được! Ngươi mà giết tên ác tặc đó là tự hủy hoại thanh danh của mình. Đưa kiếm đây cho ta!

Nên biết Điền Bá Quang nổi tiếng dâm tặc khắp thiên hạ. Còn Nhạc Linh San là một nàng khuê nữ băng thanh ngọc khiết! Nhạc Bất Quần e rồi đây giang hồ sẽ đồn đại Điền Bá Quang bị chết vì tay Nhạc Linh San tiểu thư khiến kẻ tiểu nhân xấu bụng bịa đặt ra tiếng nàng bị cưỡng gian không thành, thì ảnh hưởng đến thanh danh của con gái.

Nhạc Linh San thấy phụ thân nói vậy liền cầm trường kiếm đưa lại cho cha.

Nhạc Bất Quần không đón lấy thanh kiếm. Lão phất tay áo bên phải một cái quấn thanh trường kiếm lại.

Bất giới hòa thượng vội la lên:

- Không được!

Rồi lão tụt giày ra, hai tay cầm hai chiếc.

Bỗng thấy Nhạc Bất Quần vung tay áo ra. Thanh trường kiếm liền đâm vọt về phía Điền Bá Quang cách đó hơn mười trượng.

Bất giới đã tiên liệu như vậy. Lão hết sức liệng hai chiếc giày trong hai tay ra.

Kiếm nặng mà giày nhẹ. Trường kiếm lại hất ra trước, thế mà hai chiếc giày của Bất Giới liệng ra sau mà đến trước rồi quay trở lại đón đầu chia ra hai bên kẹp lấy chuôi kiếm rồi đẩy ngược lại mấy trượng mới rớt. Mũi cắm xuống bên đường. Hai chiếc tăng hài vẫn còn mắc vào chuôi kiếm lung lay không ngớt.

Bất giới hòa thượng la lên:

- Hỏng bét! Hỏng bét! Lâm nhi! Bữa nay gia gia chữa thương cho nữ tế hao tổn rất nhiều nội lực.

Thanh trường kiếm mới bay đi nửa chừng đã hạ xuống. Đáng lẽ nó còn phải bay thêm hai thước

gần tới trước mặt nữ tế rồi rớt xuống thì mới làm được lão giật mình. Hỡi ôi! Hòa thượng gia gia! Phen

này thật là mất mặt!

Nghi Lâm thấy Nhạc Bất Quần vẻ mặt rất khó coi liền nói khẽ:

- Gia gia đừng nói nữa!

Rồi nàng chạy nhanh lại lấy hai chiếc giày đồng thời rút trường kiếm lên. Nàng ngần ngừ vì biết rằng Lệnh Hồ Xung có ý không muốn giết Điền Bá Quang, nếu giao trả kiếm cho Nhạc Linh San thì tất cô hạ thủ giết gã, há chẳng khiến cho Lệnh Hồ Xung phải đau lòng?

Nhạc Bất Quần phát huy tụ công phóng trường kiếm ra định đâm kiếm suốt qua ngực Điền Bá Quang rồi cắm xuống đất. Lão không ngờ Bất giới hòa thượng liệng hai chiếc tăng hài mà luồng lực đao ghê gớm đến thế, nhất là nhà sư xử dụng kình lực một cách xảo diệu phi thường. Hai chiếc giày lơ lửng trên không

quay trở lại để kéo thanh trường kiếm của lão ngược trở lại. Đấy là một tuyệt kỹ hiếm có ở đời.

Nhà sư vừa la lối vì trị thương cho Lệnh Hồ Xung mà hao tổn nội lực. Tuy nhiên nội lực của lão vẫn còn cao thâm hơn Nhạc Bất Quần nhiều.

Nhạc Bất Quần phất tay áo chưa dùng đến "Tử hà thần công". Giả tỷ lão xử dụng tuyệt công này thì chưa chắc đã thua Bất giới hòa thượng. Nhưng những tay cao thủ nổi tiếng đã đánh một đòn không trúng thì thôi khi nào còn thử đến lần thứ hai.

Vẻ mặt xám xanh, Nhạc Bất Quần chắp tay nói:

- Tại hạ rất khâm phục! Đại sư đã quyết che chở cho tên ác tặc kia thì bữa nay tại hạ không hạ thủ nữa là xong. Đại sư muốn thế nào?

Nghi Lâm nghe Nhạc Bất Quần nói bữa nay không hạ sát Điền Bá Quang mới yên tâm liền hai tay cầm thanh trường kiếm đi tới trước mặt Nhạc Linh San khom lưng nói:

- Tỷ tỷ! Tỷ tỷ!...

Nhạc Linh San chỉ hắng dặng một tiếng, cầm thanh kiếm, không thèm ngó lại. Tiện tay cô tra kiếm vào vỏ đánh "cạch" một tiếng. Thủ pháp rất linh diệu.

Bất giới hòa thượng cười ha hả nói:

- Hảo cô nương! Thủ pháp đó của cô nương hay tuyệt.

Lão quay sang bảo Lệnh Hồ Xung:

- Tiểu tế nữ ơi! Chúng ta đi thôi! Sư muội của ngươi xinh đẹp quá, ngươi mà ở liền với cô thì ta chẳng yên tâm chút nào.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đại sư thiệt ưa nói giỡn. Những câu đó làm thương tổn đến danh dự phái Hằng sơn và phái Hoa Sơn. Xin đại sư im miệng

cho!

Bất giới hòa thượng ngạc nhiên hỏi:

- Sao? Tìm kiếm ngươi không phải chuyện dễ lại cứu mạng cho ngươi nữa mà không chịu lấy con gái ta ư?

Lệnh Hồ Xung tức giận mặt xám xanh đáp:

- Cái ơn cứu mạng của đại sư, Lệnh Hồ Xung nầy suốt đời chẳng dám quên lãng. Nghi Lâm sư muội ở phái Hằng sơn, môn qui rất nghiêm khắc. Đại sư mà còn nói giỡn nữa thì hai vị Định Nhàn, Định Dật sư thái sẽ khó chịu lắm đấy.

Bất giới hòa thượng lắp bắp hỏi con:

- Lâm nhi! Ngươi... ngươi... có biết gã nữ tế nầy nói rắc rối chuyện gì không?... ta chẳng hiểu ra sao cả.

Nghi Lâm hai tay bưng mặt la lên:

- Gia gia! Đừng nói nữa! Y đi đường y, con đi đường con. Có... có liên can gì đến nhau đâu?

Nàng nấc một tiếng rồi khóc òa lên chạy xuống núi.

Bất giới hòa thượng vò đầu bứt tai chẳng hiểu ra sao. Lão ngẩn người ra một lúc rồi nói:

- Quái lạ! Quái lạ! Lúc y chưa thấy gã thì cố chí đi tìm cho bằng được. Lúc gặp gã rồi lại bỏ chạy. Con nhỏ này giống tính má má như đúc. Tâm sự tiểu ni cô thiệt khó mà đoán trúng.

Lão thấy con gái chạy mỗi lúc một xa, liền băng mình rượt theo.

Điền Bá Quang gắng gượng đứng lên. Sau khi gã uống thuốc giải của Bất Giới rồi, chất độc trong người tiêu tan hết. Gã nhìn Lệnh Hồ Xung nói:

- Non xanh vẫn đó, nước biếc còn đây!

Rồi gã trở gót loạng choạng xuống núi.

Nhạc Bất Quần chờ cho Điền Bá Quang đi xa rồi mới nói:

- Xung nhi! Ngươi đối với tên ác tặc kia có nghĩa khí lắm nhỉ? Thà tự đâm mình một kiếm chứ không chịu giết gã.

Lệnh Hồ Xung ra chiều e thẹn. Hắn biết mục quang của sư phụ rất sắc bén. Động tác giả dối của hắn vừa rồi không che được mắt lão. Hắn đành cúi đầu xuống đáp:

- Sư phụ! Hành động của Điền Bá Quang tuy không đoan chính, nhưng hắn đã hứa cải ác tòng thiện, và đã mấy lần kiềm chế đệ tử rồi, thủy chung vẫn lưu tình không giết...

Nhạc Bất Quần cười lạt nói:

- Đối với tên giặc lòng lang dạ thú mà còn nói đạo nghĩa ư? Thế thì trong đời ngươi còn lắm chuyện phiền não.

Trước nay Nhạc Bất Quần rất thương yêu đại đệ tử. Vừa rồi gã giả vờ đâm kiếm vào đùi, lão biết rõ là hành động man trá, nhưng hắn vốn giảo hoạt từ thuở nhỏ, Nhạc Bất Quần biết rồi nhưng không thèm cứu. Vả lại vừa rồi hắn trả lời Bất giới hòa thượng mấy câu rất hợp ý lão. Vụ công án Điền Bá Quang lão cũng tạm thời gác lại, chìa tay ra hỏi:

- Sách đâu?

Lệnh Hồ Xung thấy sư phụ cùng sư nương ra đi lại quay về thì biết ngay việc sư muội ăn cắp sách đã bị phát giác. Sư phụ quay về truy vấn là một điều hắn rất mong mỏi. Hắn đáp:

- Sách ở nơi Lục sư đệ. Tiểu sư muội vì hào ý nóng lòng cấp cứu đệ tử nên lấy trộm sách về. Xin sư phụ lượng thứ cho ạ. Còn đệ tử chưa được mệnh của sư phụ thì dẫu lớn mật đến đâu cũng không dám tay sờ vào bí lục, đồng thời thần công ghi chép trong sách mắt không dám ngó tới một chữ.

Nhạc Bất Quần nét mặt hòa hoãn lại mỉm cười nói:

- Như thế mới phải! Không phải ta chẳng chịu truyền thụ cho ngươi. Chỉ vì bản môn lâm vào tình trạng cấp bách, ta không ung dung chỉ điểm được. Nếu để ngươi tự luyện thì e rằng đi vào đường rẽ sẽ gây nên tai họa bất trác.

Lão ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Bất giới hòa thượng là một nhà sư điên điên, khùng khùng, song nội công y rất cao minh. Có phải y đã hóa giải sáu luồng chân khí tà môn trong mình ngươi không? Hiện giờ ngươi thấy thế nào?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Những nỗi khó chịu trong người đệ tử đã tiêu tan hết. Cả những nóng lạnh làm cho đau khổ cũng không còn nữa. Có điều toàn thân không còn một chút khí lực.

Nhạc Bất Quần nói:

- Con người bị trọng thương mới khỏi dĩ nhiên là kiệt sức. Bất giới hòa thượng đã có ơn cứu mạng cho ngươi. Vậy chúng ta nên báo đáp mới phải.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Vâng!

Khi Nhạc Bất Quần lên núi Hoa Sơn lão chỉ lo gặp Đào cốc lục tiên. Đến bây giờ vẫn chưa thấy tông tích họ đâu, lão mới hơi yên lòng. Nhưng lão không muốn lưu lại ở đây lâu, liền nói:

- Chúng ta đi kiếm Lục Đại Hữu rồi cùng nhau lên núi Tung Sơn. Xung nhi! Ngươi có thể lặn lội đường xa được không?

Lệnh Hồ Xung cả mừng đáp ngay:

- Được được!

Ba thầy trò liền đi tới nhà tiểu xá, cạnh tổ quang đường.

Nhạc Linh San mau chân chạy trước đẩy cửa tiến vào. Bỗng nàng ồ lên một tiếng, rồi thét lên lanh lảnh. Thanh âm ra chiều rất khủng khiếp.

Nhạc Bất Quần và Lệnh Hồ Xung đồng thời tiến lên hai bước nhìn vào phía trong thấy Lục Đại Hữu nằm thẳng cẳng dưới đất không nhúc nhích.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Tiểu sư muội bất tất phải kinh hãi. Tiểu huynh vừa điểm huyệt y đó.

Nhạc Linh San la lên:

- Trời ơi! Đại sư ca làm tiểu muội sợ muốn chết. Tại sao đại sư ca lại điểm huyệt Lục hầu nhi?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Thiệt ra y có lòng tốt, thấy tiểu huynh không chịu coi "bí lục" liền đọc kinh văn cho tiểu huynh nghe. Tiểu huynh ngăn cản không được nên mới điểm huyệt y. Sau y...

Hắn chưa dứt lời thì Nhạc Bất Quần la lên một tiếng:

- Ô hay!

Lão cúi xuống sờ hơi thở Lục Đại Hữu rồi coi mạch y. Bỗng lão la hoảng:

- Sao y... lại chết rồi? Xung nhi! Ngươi điểm huyệt gã chỗ nào?

Lệnh Hồ Xung nghe nói Lục Đại Hữu chết rồi. Khác nào nghe sét đánh ngang tai. Hắn chẳng còn hồn vía nào nữa, lảo đảo người luôn mấy cái suýt ngã lăn ra. Hắn hớt hơ hớt hải nói không ra hơi:

- Hắn đưa tay sờ vào mạch Lục Đại Hữu thì giá lạnh như băng, không hiểu chết tự bao giờ.

Lệnh Hồ Xung không nhịn được nữa vừa khóc òa lên vừa gọi:

- Lục... lục sư đệ Ơi! Sư đệ chết rồi ư?

Nhạc Bất Quần hỏi:

- Cuốn sách đâu rồi?

Lệnh Hồ Xung thò tay sờ lần thi thể lại nắn cả bọc Lục Đại Hữu để tìm kiếm, nhưng chẳng thấy bí lục đâu hết. Hắn hoang mang đáp:

- Lúc điểm huyệt Lục sư đệ nhớ rõ là bí lục hãy còn để chình ình trên bàn, sao bây giờ lại không thấy đâu?

Nhạc Linh San xục tìm trên bục, chân bàn, khe cửa, gầm ghế khắp nơi, nhưng "Tử hà bí lục" chẳng còn thấy tăm hơi đâu nữa.

Đây là một pho bí lục vô thượng của phái Hoa Sơn, nay đột nhiên mất biến thì Nhạc Bất Quần không bồn chồn thế nào được. Lão điều tra kỹ càng thi thể Lục Đại Hữu, không thấy chỗ nào có thương tích trí mạng.

Lão lại khám xét cả phía trước phía sau nhà tiểu xá một lượt cũng tuyệt không có dấu vết gì khả nghi, liền nghĩ bụng:

- Đã không có người ngoài vào đây thì quyết không phải bọn Đào cốc lục tiên hoặc Bất giới hòa thượng đã lấy mất.

Lão lớn tiếng hỏi:

- Xung nhi! Ngươi điểm huyệt gã chỗ nào?

Lệnh Hồ Xung quì mọp xuống trước mặt sư phụ đáp:

- Đệ tử sợ mình đang bị trọng thương, trong tay không đủ nội lực, nên điểm vào huyệt trọng yếu.

Chẳng ngờ... chẳng ngờ lỡ tay... tay làm uổng mạng Lục sư đệ.

Hắn xoay tay rút trường kiếm ở sau lưng toan đâm cổ tự vẫn.

Nhạc Bất Quần giơ ngón tay lên búng, đánh keng một cái, thanh trường kiếm phá gãy cửa sổ bay đi rất xạ Lão nói:

- Dù ngươi có muốn chết thì cũng phải kiếm cho được "Tử hà bí lục" đã. Ngươi đem bí lục dấu đâu?

Lệnh Hồ Xung khác nào bị gáo nước lạnh dội vào người. Chàng nghĩ bụng:

- Sư phụ ngờ cho ta cất dấu "Tử hà bí lục" rồi.

Hắn thộn mặt ra đáp:

- Sư phụ Ơi! Pho bí lục này nhất định bị kẻ trộm lấy mất. Đệ tử xin đi truy tìm đem về đây đầy đủ không thiếu một trang để trả lại sư phụ.

Nhạc Bất Quần ruột rối như mớ bòng bong. Lão nói:

- Nếu người ta đã chép lấy hoặc đã thuộc lòng thì dù có lấy sách về đầy đủ không thiếu một trang thì môn võ công thượng thặng của bản phái từ nay không còn là một môn bí truyền độc đắc nữa.

Lão ngừng lại một chút rồi cất giọng hòa hoãn nói tiếp:

- Xung nhi! Nếu ngươi có dấu đi thì cứ đưa ra, sư phụ không trách phạt đâu mà lo.

Lệnh Hồ Xung đứng bần thần nhìn thi thể Lục Đại Hữu. Đột nhiên hắn ngửa mặt lên trời nổi một tràng cười rộ, lớn tiếng đáp:

- Thưa sư phụ! Bữa nay đệ tử xin lập lời trọng thệ là trên cõi đời này nếu có người nào đã coi trộm "Tử hà bí lục" của sư phụ mà họ có mười tên đồ đệ thì đệ tử sẽ giết cả mười, hay họ có trăm tên đệ tử cũng giết hết cả một trăm. Nếu sư phụ không tin, còn ngờ cho đệ tử lấy cắp thì xin sư phụ phóng chưởng đánh chết đệ tử đi.

Nhạc Bất Quần lắc đầu nói:

- Ngươi hãy đứng lên! Ngươi đã bảo không lấy thì tự nhiên là

không lấy rồi. Ngươi cùng Lục Đại Hữu trước nay chơi thân với nhau, dĩ nhiên không cố ý giết gã. Thế thì pho bí lục đó bị ai lấy cắp?

Lão nói đoạn ngó ra ngoài cửa sổ, ngơ ngẩn xuất thần.

Nhạc Linh San sa lệ nói:

- Gia gia ơi! Trăm điều ngang ngửa vì hài nhị Hài nhi... tự cho mình là thông minh lấy cắp bí lục của gia gia. Ngờ đâu đại sư ca quyết tâm không học, lại làm hại đến tính mạng của Lục sư cạ Hài nhi... hài nhi quyết đi tìm cho ra bí lục đem về.

Nhạc Bất Quần nói:

- Chúng ta hãy tìm kỹ khắp nơi lại một lần nữa coi.

Lần này cả ba người tìm kiếm rất kỹ trong ngoài tiểu xá mà vẫn không thấy bí lục, cũng không phát giác ra được một chỗ nào khả nghi.

Nhạc Bất Quần nói:

- Vụ này chớ để lộ ra ngoài. Ta chỉ nói cho mẫu thân ngươi hay Ngươi đừng nói hở với bất cứ một ai. Chúng ta mai táng Lục Đại Hữu rồi xuống núi.

Lệnh Hồ Xung nhìn vào mặt thi thể Lục Đại Hữu trong lòng nổi lên nỗi bi ai khôn tả. Hắn nghĩ thầm:

- Trong bọn sư đệ đồng môn thì Lục sư đệ có tình nghĩa sâu xa hơn hết. Ngờ đâu mình lỡ tay điểm huyệt làm cho gã phải thiệt mạng. Vụ này thiệt là không ngờ. Dù mình không bị thương thì chỉ pháp đó cũng không thể làm chết người được mới phải. Hay là vì trong mình ta có sáu luồng chân khí tà môn của Đào cốc lục tiên thành ra điểm huyệt có chỗ khác thường chăng? Dù có thế chăng nữu thì pho "Tử hà bí lục" tại sao không cánh mà bay? Những chỗ ngoắt nghéo trong vụ này thiệt khó

mà đoán ra được. Sư phụ đã sinh lòng nghi ngờ, ta có biện bạch cũng bằng vô dụng. Vậy cần nhất là ta phải điều tra cho ra bí lục, rồi sẽ tự vẫn để tạ tội với Lục sư đệ là xong.

Hắn lau nước mắt, tìm kiếm thuổng đào huyệt để mai táng thi thể Lục Đại Hữu. Giả tỷ gặp lúc bình thời thì hắn làm việc này chẳng tốn mấy hơi sức là xong, nhưng hiện giờ hắn mệt nhọc toàn thân ướt đẫm mồ hôi, hơi thở hồng hộc, hắn còn phải nhờ Nhạc Linh San giúp sức mới đào huyệt và an táng xong.

Ba người ra tới trạm Bạch Mã hội họp cùng Nhạc phu nhân.

Nhạc phu nhân thấy Lệnh Hồ Xung đột nhiên khỏi bệnh mà còn có thể đi theo mọi người thì mừng rỡ khôn xiết. Nhưng khi bà nghe Nhạc Bất Quần nói nhỏ cho hay tin Lục Đại Hữu chết rồi bà liền sa lệ thương tâm. Mất "Tử hà bí lục" tuy là một việc trọng đại, nhưng bà nghĩ rằng đức trượng phu đã luyện tập thành thuộc, còn chuyện có giữ được bí truyền hay không cũng chẳng quan hệ mấy.

Chỉ có Lục Đại Hữu vốn là một đệ tử ngoan ngoãn ai cũng thích gã, nhất đán gã bị hãm tử thì bà thương xót cầm lòng không đậu.

Bọn đệ tử chẳng hiểu vì duyên cớ gì chỉ thấy sư phụ, sư nương, đại sư ca và tiểu sư muội bốn người đều lộ vẻ lo buồn nên chẳng ai dám lớn tiếng chuyện trò, cười nói.

Nhạc Bất Quần sai Lao Đức Nặc mướn hai cỗ xe lớn, một cỗ để Nhạc phu nhân cùng Nhạc Linh San ngồi còn một cỗ nữa để Lệnh Hồ Xung nằm dưỡng thương.

Đoàn người nhằm hướng đông nam tiến về phía núi Tung Sơn.

Dọc đường không có chuyện gì. Một hôm đi tới trấn Vi Lâm thì trời đã gần tối. Mọi người liền vào thị trấn kiếm chỗ trọ,

nhưng trong chấn này chỏ có một kh1ch điếm lại đông người quá. Đoàn người phái Hoa Sơn có nữ quyến không tiện vào trọ.

Nhạc Bất Quần nói:

- Chúng ta hãy đi một lúc nữa tìm được thị trấn khác sẽ tính.

Ngờ đâu đi chưa được ba dậm đường thì cỗ xe lớn có Nhạc phu nhân ngồi bị sút trục, không thể nào đi được nữa.

Nhạc phu nhân và Nhạc Linh San phải xuống xe đi bộ.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Sư nương! Thương thế của đệ tử đã khá lắm, xin sư nương cùng sư muội lên ngồi xe nầy.

Hắn vừa nói vừa xuống xe.

Bỗng Thi Đới Tử trỏ về góc Đông Bắc nói:

- Sư phụ! Trong khu rừng kia có một tòa miếu cũ, chúng ta tới đó tá túc được chăng?

Nhạc phu nhân đáp:

- Bọn mình có đàn bà không tiện.

Nhạc Bất Quần nói:

- Đới Tử! Ngươi lại hỏi xem nếu hòa thượng trong đó không chịu thì thôi chớ nên miễn cưỡng.

Thi Đới Tử vâng lời chạy đi. Chỉ trong khoảng khắc gã trở ra còn ở đằng xa đã la gọi:

- Sư phụ! Đó là một tòa phá miếu, chẳng có sư sãi chi hết.

Mọi người mừng rỡ đồng thanh:

- Nếu vậy thì hay quá!

Bọn đệ tử nhỏ tuổi là Đào Điếu, Anh Bạch La, Thư Kỳ chạy trước.

Nhạc Bất Quần và Nhạc phu nhân tới cổng miếu thì thấy góc

trời phía đông mây kéo đen nghịt.

Chỉ trong giây lát trời tối sầm lại.

Nhạc phu nhân nói:

- May mà đây có tòa phá miếu, không thì chúng ta gặp trận mưa lớn này.

Bọn Che Mặt Lăng Nhục Phái Hoa Sơn

Mọi người tiến vào đại điện thì thấy một pho tượng thần xanh mình mặc khoác áo lá cây, tay cầm nắm cỏ khộ Nguyên đây là đức Dược Vương Bồ Tát họ Thần Nông đang nếm bách thảo.

Nhạc Bất Quần dẫn bọn đệ tử tới trước tượng thần hành l. Mọi người chưa kịp bỏ nón ra thì ánh chớp lóe lên rồi trên không có một tiếng nổ rùng rợn. Tiếp theo mưa rào đổ xuống, những hạt mưa lớn bằng hạt đậu trút xuống mái ngói bật lên tiếng choang choảng.

Tòa phá miếu nầy lâu ngày không người tu sửa, dột nát khắp nơi. Mọi người không bỏ nón ra nữa, tìm chỗ khô ráo mà ngồi.

Cao Căn Minh, Lương Phát và ba cô nữ đệ tử bảo nhau đi thổi cơm.

Nhạc phu nhân nói:

- Đầu năm nay sấm động sớm hơn mọi năm, e rằng khó an ninh được.

Lệnh Hồ Xung ngồi tựa vào cái giá chuông ở góc điện. Hắn trông ngoài thềm nước mưa đổ xuống như một tấm rèm bằng nước liền lẩm bẩm:

- Giả tỷ lúc này còn Lục sư đệ nói chuyện thì mình cũng đỡ buồn được nhiều.

Ngày trước Lệnh Hồ Xung thường cùng bọn Nhạc Linh San, Lục Đại Hữu, Cao Căn Minh nói chuyện cười đùa với nhau, từ lúc Lục Đại Hữu qua đời, trong lòng hắn tự Oán hận mình và

nghĩ rằng mình chẳng còn sống ở thế gian được bao lâu thì chẳng nên quấn quít, chuyện trò với Nhạc Linh San làm gì nữa.

Có lúc hắn thấy nàng ngồi với Lâm Bình Chi liền tránh ra xa bụng bảo dạ:

- Tiểu sư muội liều thân cam chịu sư phụ trách mắng, lấy cắp "Tử hà bí lục" đem đến cho ta, đủ tỏ nàng có tình nghĩa ân cần với ta lắm. Ta đã yêu nàng thì phải mong cho đời nàng được vui sướng. Ta quyết tìm cho ra "Tử hà bí lục" rồi sẽ tự vẫn để tạ tội với Lục sư đệ, thì còn dây dưa với nàng làm chi nữa? Nàng và Lâm sư đệ đúng là một đôi người ngọc. Ta chỉ mong nàng quên hẳn ta đi và sau khi ta chết rồi nàng cũng đừng vì ta mà sa lệ.

Tuy hắn tự chủ như vậy, nhưng mỗi khi thấy Nhạc Linh San cùng Lâm Bình Chi sóng vai mà đi hoặc trò chuyện dí dỏm với nhau thì lại thấy đau lòng.

Lúc này ngoài miếu Dược Vương trời vẫn mưa như trút nước.

Lệnh Hồ Xung thấy Nhạc Linh San chạy lui chạy tới trong điện giúp mọi người nấu nước thổi cơm. Mỗi khi mục quang nàng gặp ánh mắt Lâm Bình Chi thì hai người lại tủm tỉm cười. Cả hai đều tưởng rằng chẳng một ai chú ý đến mình, nhưng mỗi lần mỉm cười đều không qua được mắt Lệnh Hồ Xung.

Mỗi lần hai người nở một nụ cười là tâm can Lệnh Hồ Xung lại một phen tê tái. Hắn muốn ngoảnh mặt đi không nhìn nữa, nhưng mỗi khi Nhạc Linh San đi qua, hắn chẳng thể nào không nhìn nàng một cái.

Ăn cơm xong, mỗi người tìm lấy một chỗ mà ngủ. Lệnh Hồ Xung lắng tai nghe trời mưa lúc lớn lúc nhỏ thủy chung vẫn không tạnh. Trong lòng rất buồn bã, hắn không sao nhắm mắt được.

Sau chừng một giờ, trong đại điện tiếng ngáy nhịp nhàng,

mọi người đã đi vào giấc mộng.

Đột nhiên từ góc tây nam có tiếng vó ngựa dồn dập. Đoàn kỵ mã này đến mười mấy người đang đi trên đường lớn.

Lệnh Hồ Xung run lên tự hỏi:

- Đang đêm khuya sao lại có người đội mưa rong ruổi? Hay là họ đến kiếm bọn mình?

Hắn ngồi nhỏm dậy. Bỗng nghe Nhạc Bất Quần khẽ nói:

- Đừng ai lên tiếng hết!

Chẳng bao lâu mười mấy người kỵ mã chạy qua phía ngoài miếu.

Lúc này hết thảy mọi người phái Hoa Sơn đều tỉnh dậy. Ai nấy lăm lăm cầm kiếm trong tay để chuẩn bị đối địch. Nhưng tiếng vó ngựa lướt qua phía ngoài rồi đi mỗi lúc một xa.

Mọi người thở phào một cái nhẹ nhõm. Họ toan nằm xuống ngủ nữa, bỗng nghe tiếng vó ngựa quay trở lại.

Mười mấy người kỵ mã đến cổng miếu thì dừng lại. Rồi có người cất tiếng oang oang gọi:

- Nhạc tiên sinh phái Hoa Sơn có ở trong miếu không? Chúng tôi có việc muốn thỉnh giáo.

Lệnh Hồ Xung là đại đệ tử bản môn. Trước nay mọi việc môn phái đều do hắn giao tiếp với người ngoài. Hắn liền mở cửa đáp:

- Đang lúc đêm hôm mà ông bạn ở đâu tới? Hỏi chuyện gì?

Hắn đưa mắt nhìn qua cửa sổ thấy mười lăm người cưỡi ngựa đứng thành hàng chữ nhất. Trong bọn này 6,7 người cầm đèn ló chiếu vào mặt Lệnh Hồ Xung.

Trong bóng tối mà có 6,7 ngọn đèn đồng thời chiếu vào mặt, Lệnh Hồ Xung không khỏi bị lóa mắt.

Thật là một cử động vô lễ, đồng thời tỏ ra đầy vẻ thù nghịch.

Lệnh Hồ Xung giương mắt lên nhìn thì thấy những người này đều bịt khăn đen chỉ để hở cặp mắt.

Những tấm khăn đen nầy thực ra là để che mưa cho khỏi ướt đầu, nhưng đây họ cố ý bịt cho khỏi lộ chân tướng.

Lệnh Hồ Xung động tâm nghĩ thầm:

- Bọn này nếu không phải là người đã quen biết từ trước thì chúng sợ mình nhớ mặt.

Bỗng nghe người mé tả lại lên tiếng:

- Mời Nhạc Bất Quần tiên sinh ra đây nói chuyện!

Lệnh Hồ Xung hỏi lại:

- Các hạ là ai? Xin cho biết tôn tính đại danh để tiện bẩm lên sư trưởng tệ phái.

Người kia đáp:

- Chúng ta là ai bất tất phải hỏi làm chỉ Ngươi cứ nói với sư phụ chúng ta nghe tin phái Hoa Sơn đã lấy được "Tịch Tà kiếm phổ" của nhà họ Lâm, vậy cho chúng ta mượn coi một chút.

Lệnh Hồ Xung nổi giận bừng bừng đáp:

- Phái Hoa Sơn có võ công của bản môn thì còn lấy "Tịch Tà kiếm phổ" của ai làm chỉ Đừng nói tệ phái không lấy được, dù có lấy chăng nữa mà các hạ lại vô l như vậy thì đừng hòng tệ phái cho mượn sách.

Người kia liền cười ha hả. Cả 14 tên kia cũng cười theo. Tiếng cười ở nơi hoang dã nghe vang đi rất xa và chói tai phi thường. Hiển nhiên nội công của bọn này đều ghê gớm.

Lệnh Hồ Xung ngấm ngầm kinh hãi tự hỏi:

- Đêm nay lại gặp phải tay kình địch. Bọn này đều là hảo thủ,

nhưng không hiểu lai lịch chúng ra sao?

Đoàn người lạ mặt đang cười thì một người lên tiếng:

- Nghe nói thằng lỏi họ Lâm ở Phước Oai tiêu cục đã qui đầu làm môn hạ phái Hoa Sơn. Chúng ta vốn biết Quân tử kiếm Nhạc tiên sinh ở phái Hoa Sơn kiếm thuật thông thần, độc đáo trong võ lâm, không thèm để ý đến "Tịch Tà kiếm phổ". Nhưng chúng ta là bọn vô danh tiểu tốt trên chốn giang hồ cả gan đến xin Nhạc tiên sinh cho mượn coi một chút.

Mười bốn tên kia vẫn cười ha hả không ngớt, thế mà thanh âm gã đó lấn át được cả tiếng cười nghe rất rõ, thì đủ biết nội công gã còn cao thâm hơn Lệnh Hồ Xung nhiều.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Các hạ là ai? Các ha...

Hắn nói được mất tiếng rồi chính mình cũng không nghe rõ thanh âm của chính mình nữa thì trong lòng cực kỳ kinh hãi, tự hỏi:

- Chẳng lẽ mười mấy năm mình luyện nội công không còn lại chút nào ư?

Sau khi xuống núi Hoa Sơn, Lệnh Hồ Xung đã mấy lần theo tâm pháp bản môn rèn luyện nội công, nhưng chỉ hơi vận khí một chút thì bao nhiêu luồng nội tức phức tạp lại nhộn nhạo lên không thể nào kiềm chế được. Hắn càng kiềm chế thì càng thấy tấm tức khó chịu. Nếu không đình chỉ là lập tức ngất đi. Hắn luyện mấy lần đều thấy như vậy có đưa ra thỉnh giáo sư phụ, nhưng Nhạc Bất Quần chỉ nhìn hắn bằng con mắt lạnh lùng chứ không trả lời.

Lệnh Hồ Xung tự nghĩ:

- Mình chẳng còn sống mấy nỗi thì luyện nội công làm chi?

Rồi từ đó, hắn không luyện nữa.

Gần đây người hắn đã phục hồi như cũ, hành động như thường. Không ngờ lúc này, hắn đề khí phát thanh lại bị tiếng cười của đối phương kiềm chế, thanh âm không truyền ra được.

Bỗng nghe Nhạc Bất Quần ở trong miếu lên tiếng đáp vọng ra:

- Các vị đều là những nhân vật thành danh võ lâm, sao lại quá khiêm tự nhận mình là hạng vô danh tiểu tốt? Nhạc Bất Quần này không nói dối ai bao giờ "Tịch Tà kiếm phổ" của nhà họ Lâm không có ở đây.

Lão nói mấy câu này đã vận dụng "Tử hà thần công", nghe tầm thường không có chi lạ, song nó đàn áp được tiếng cười rộ của mấy người. Thanh âm lão từ trong đại điện vọng ra ngoài miếu chẳng một ai là không nghe rõ. Mấy câu nói hời hợt chẳng khác chi lúc nói chuyện bình thường mà lợi hại như vậy thì thứ công lực nhẹ nhàng mà trầm trọng đó còn cao hơn gã kia nhiều.

Bỗng nghe một tên khác ồm ồm nói:

- Tiên sinh bảo "Tịch Tà kiếm phổ" không ở đây vậy thì ở đâu?

Nhạc Bất Quần đáp:

- Các hạ lấy tư cách gì mà hỏi bản nhân câu này?

Người kia đáp:

- Việc thiên hạ thì người thiên hạ đều có thể can thiệp được.

Nhạc Bất Quần chỉ cười lạt một tiếng chứ không trả lời.

Thanh âm ồm ồm ở bên ngoài lại cất lên:

- Họ Nhạc kia! Ngươi có chịu giao kiếm phổ hay không thì bảo? Ngươi không muốn uống rượu mời thì phải uống rượu phạt. Nếu ngươi không chịu đưa ra, chúng ta phải động võ tiến vào lục soát.

Nhạc Bất Quần khẽ nói:

- Bọn nữ đệ tử đứng liền một chỗ, giáp lưng vào nhau. Còn nam đệ tử thì rút kiếm ra đi!

Những tiếng lách cách nổi lên. Mọi người đã rút trường kiếm ra.

Lệnh Hồ Xung đứng ngay trước cửa tay nắm chuôi kiếm chưa rút ra thì đã có hai tên nhảy xuống ngựa xông lại.

Lệnh Hồ Xung né tránh toan rút kiếm, bỗng một tên quát:

- Tránh ra!

Gã vung chân phải đá Lệnh Hồ Xung một cái lăn lộn đi mấy vòng băng ra đằng xa.

Lệnh Hồ Xung bị đá bay đi mấy trượng rớt xuống bụi cây. Đầu óc hỗn loạn, hắn nghĩ thầm:

- Vừa rồi rõ ràng ta đã thi triển cầm nã thủ pháp để móc lấy chân gã. Chiêu "Hối phong bất liu" đó chẳng những có thể tránh được cái đá của đối phương mà còn hất được mình gã đi mới phải. Chiêu cầm nã cũng như chiêu móc ta nhằm huyệt đạo rất chuẩn đích mà sao không hiệu nghiệm? Cái đá của gã chẳng lấy gì làm ghê gớm mà sao hạ bàn ta bị hất tung đi không một chút khí lực?

Hắn gắng gượng ngồi dậy thì đột nhiên nhiệt huyết trong ngực nhộn nhạo cả lên. Bảy tám luồng chân khí chuồn qua chuồn lại xung đột nhau trong người. Khiến hắn muốn cử động một ngón tay cũng không thể được.

Lệnh Hồ Xung cả kinh, hắn muốn mở miệng la lên mà không ra tiếng. Tình trạng lúc này chẳng khác chi người mê mộng. Đầu óc vẫn tỉnh táo mà toàn thân không nhúc nhích được.

Bên tai tiếng binh khí chạm nhau chát chúa không ngớt. Hắn

nghe rõ sư phụ, sư nương và nhị đệ đã xông ra ngoài miếu đánh nhau với bảy tám tên che mặt. Còn mấy tên che mặt khác thì sấn vào trong miếu đang quát tháo om sòm. Từ trong đại điện tiếng thét của bọn nữ đệ tử vọng ra.

Lúc này mưa càng to hơn. Mấy chiếc đèn ló liệng xuống đất còn chiếu ra những tia sáng vàng lợt, khiến cho kiếm quang lấp loáng bóng người lay động.

Chỉ trong khoảng khắc, bỗng nghe trong miếu có tiếng đàn bà rú lên rất thê thảm. Lệnh Hồ Xung trong lòng nóng nảy, hắn tính thầm:

- Bọn địch đến giáp công đều là bọn trai tráng mà tiếng kêu rú lại là phụ nữ thì tất trong bọn sư muội ta có người bị thương rồi.

Hắn đưa mắt ngó sư phụ đang mút tít thanh trường kiếm, một mình lão chống trọi bốn tên. Còn sư nương thì bị hai gã giáp công. Hắn biết sư phụ cùng sư nương kiếm thuật rất tinh thâm, tuy bên địch đông người hơn nhưng cũng khó mà thắng được.

Hắn ngó nhị sư đệ Lao Đức Nặc thì y cũng một người chọi hai, miệng y đang la hét om sòm. Hai địch nhân đều sử đơn đao. Cứ nghe tiếng binh khí chạm nhau cũng đủ biết tý lực của bên địch rất trầm trọng. Cuộc chiến đấu tiếp tục một lúc nữa thì Lao Đức Nặc tất phải thất bại.

Lệnh Hồ Xung thấy bên mình ba người phải chống lại với tám gã bên địch, tình thế dĩ nhiên rất nguy hiểm. Thế mà cảnh tượng trong miếu e rằng còn nguy hiểm hơn. Bên địch bảy gã tiến vào trong miếu. Bọn sư đệ sư muội tuy đông người nhưng không có một tay cao thủ nào. Bên tai tiếng rú vẫn rít lên không ngớt, chắc có đến mấy người bị hạ rồi.

Hắn nghĩ rằng nếu bảy tên bên địch tàn sát hết bọn sư đệ, sư muội trong miếu rồi ra ngoài vây đánh sư phụ, sư nương và Lao sư đệ thì khi đó sư phụ, sư nương phải cố gắng lắm mới giữ cho thân mình khỏi bị hạ là may, còn hơi sức đâu để giết địch báo thù?

Lệnh Hồ Xung càng nghĩ càng bồn chồn trong dạ, hắn có vận động chân khí mà không phát huy được chút nội lực nào. Túng quá hắn lẩm bẩm cầu khấn:

- Xin hoàng thiên bảo hộ cho Lệnh Hồ Xung này trong vòng một phút khôi phục lại sức lực, đặng vào miếu bảo vệ cho tiểu sư muội được an toàn. Còn Lệnh Hồ Xung này dù có phải tan xương nát thịt chịu hình phạt thảm khốc cũng cam lòng.

Hắn gắng gượng cử động, vận nội tức thì đột nhiên sáu luồng chân khí lại xông lên ngực. Tiếp theo hai luồng chân khí lại từ bên trên chạy xuống đè sáu luồng kia đi. Lập tức hắn thấy toàn thân nhẹ bỗng, tựa hồ lục phủ ngũ tạng đi đâu mất hết, cả da thịt huyết mạch cũng dường như tiêu tan không còn tăm tích gì nữa. Hắn la thầm:

- Hỏng rồi, hỏng rồi! Té ra là thế!

Bây giờ hắn mới biết sáu luồng chân khí của Đào cốc lục tiên đã theo những kinh mạch khác nhau trút vào trong người hắn. Nội thương hắn không khỏi mà sáu luồng chân khí vẫn đình lưu ở trong thân thể, uất kết lại không đường phát tiết.

Giả tỷ hắn tu luyện "Tử hà bí lục" của phái Hoa Sơn để nội công tới mức thượng thặng thì có thể trục được sáu luồng chân khí tà môn ra ngoài. Sau hắn lại gặp Bất Giới hòa thượng tuy nội công rất cao thâm mà tính tình lại lỗ mãng nóng nảy. Lão đã thúc đẩy hai luồng chân khí để đàn áp sáu luồng chân khí của lục tiên. Trong lúc nhất thời, hắn tưởng chừng đã khỏi nội

thương mà thực ra là trong người thêm ra hai luồng chân khí khác. Bấy nhiêu luồng chân khí xung đột nhau khiến cho nội công của hắn đã luyện được từ trước chẳng còn lại mảy may nào và hắn đã trở thành một phế nhân.

Lệnh Hồ Xung vỡ lẽ ra như vậy thì trong lòng đau đớn. Hai hàng nước mắt trào ra, miệng lẩm bẩm:

- Ta gặp phải họa hoạn bất trắc này thì chẳng khác gì đã bị phế bỏ toàn thể võ công. Bữa nay sư môn có nạn mà ta chẳng còn mảy may sức lực thì làm thế nào? Lệnh Hồ Xung nầy làm đại đệ tử phái Hoa Sơn nằm thẳng cẳng dưới đất giương mắt lên mà nhìn sư phụ cùng sư nương bị kẻ khác khinh khi, bọn sư đệ sư muội bị địch hạ sát, thật là đồ vô dụng. Thôi được! Ta đành vào miếu chết cùng tiểu sư muội một chỗ.

Hắn biết mình chỉ vận khí một chút là đụng đến tám luồng chân khí, thì toàn thân không thể nhúc nhích được. Hắn liền hạ khí xuống huyệt đan điền, quả nhiên có thể co chân duỗi tay rồi cử động được.

Lệnh Hồ Xung gắng gượng đứng dậy, chậm chạp rút trường kiếm, đi từng bước tiến vào trong miếu.

Hắn vừa lần tới cửa điện thì mùi máu tanh sặc sụa, xông lên mũi. Trên bàn thờ có đặt hai chiếc đèn ló của địch nhân chiếu sáng. Hắn nhìn rõ bọn sư đệ Lương Phát, Thi Đới Tử, Cao Căn Minh đầy mình những máu đang liều mình chống chọi với địch. Ngoài ra còn mấy tên sư đệ, sư muội nằm quay dưới đất, chưa hiểu sống chết thế nào.

Nhạc Linh San và Lâm Bình Chi đang sóng vai chiến đấu với một tên che mặt.

Nhạc Linh San đầu tóc xõa xượi. Còn Lâm Bình Chi phải cầm kiếm bằng tay trái. Hiển nhiên tay phải chàng đã bị thương rồi.

Địch nhân che mặt tay cầm một cây đoản thương, gã sử rất linh hoạt và biến hóa vô cùng.

Lâm Bình Chi đã trúng một thương ở vai bên hữu.

Nhạc Linh San vội đâm hai kiếm bức bách địch nhân phải lùi lại một bước. Nàng la lên:

- Tiểu Lâm tử! Mau vào trong kia dưỡng thương đi!

Lâm Bình Chi đáp:

- Không cần đâu.

Chàng phóng ra một kiếm nhưng chân bước đã loạng choạng.

Người che mặt nổi lên tràng cười xoay ngang ngọn thương đập mạnh một cái xuống lưng Nhạc Linh San.

Nhạc Linh San tay phải rớt kiếm, nàng đau quá sụn người xuống.

Lệnh Hồ Xung cả kinh. Lúc này hắn chỉ tính bảo hộ cho nàng được an toàn, ngoài ra không nghĩ gì nữa. Hắn liền cầm kiếm xông lại, đề khí phóng kiếm tới, nhưng mũi kiếm mới đưa ra được một thước thì nội tức lại xông lên, tay phải nhũn ra rủ ngay xuống.

Gã che mặt thấy kiếm đâm tới đã toan né tránh để rồi phóng thương đâm trả. Gã đinh ninh sẽ được dịp đâm trúng vào cạnh sườn Lệnh Hồ Xung suốt vào trong ngực.

Ngờ đâu nhát kiếm của Lệnh Hồ Xung mới phóng kiếm ra chưa được một thước, tay hắn đã rũ xuống, gã rất lấy làm quái lạ. Trong lúc nhất thời gã không nghĩ gì nữa, thuận thế vung cước quét ngang một cái đá hất Lệnh Hồ Xung ra ngoài cửa.

Lệnh Hồ Xung toàn thân tê dại té huỵch xuống vũng nước bên ngoài sân miếu. Miệng, mũi, tai, mắt dính đầy bùn mà

người không sao nhúc nhích được.

Lệnh Hồ Xung lại ngó thấy nhị sư đệ Lao Đức Nặc bị người đánh ngã. Hai tên địch đối chiếu với y chạy lại vây đánh vợ chồng Nhạc Bất Quần.

Lát sau lại hai tên địch từ trong miếu chạy ra. Thế là bên này Nhạc Bất Quần một mình phải đấu với bảy tên, còn Nhạc phu nhân chống với ba gã.

Bỗng nghe Nhạc phu nhân và một tên địch cùng quát lên một tiếng rồi cả hai người cùng bị thương ở đùi.

Địch nhân phải lùi lại. Nhạc phu nhân tuy bớt được một tên nhưng đùi bị trúng đao khá nặng. Bà đỡ gạt được mấy chiêu nữa rồi đầu vai lại bị sống đao của địch nhân đánh trúng, phải ngồi phệt xuống đất.

Hai địch nhân che mặt đồng thời điểm vào mấy chỗ huyệt đạo khiến bà không còn cách nào vùng dậy tái chiến nữa.

Bọn đệ tử từ trong miếu liên tiếp bị thương rồi bị kiềm chế đến hết.

Hiển nhiên bên địch có cuộc mưu đồ gì trọng đại nên chúng chỉ đả thương hoặc điểm huyệt bọn đệ tử phái Hoa Sơn chứ không hạ sát một người nào.

Mười lăm tên bên địch bao vây Nhạc Bất Quần vào giữa. Tám tên hảo thủ chia ra đứng tám phương để dõi chiến. Còn bảy tên đều tay cầm đèn ló chiếu vào mắt lão.

Chưởng môn phái Hoa Sơn tuy nội công tinh thâm, kiếm thuật cao cường, nhưng phải đối chiến với tám địch nhân đều là hảo thủ. Hơn nữa ánh đèn ló soi vào mặt để lão lóa mắt không biết đường nào mà chống đỡ. Song lão là một tay kiếm pháp trác tuyệt trong Ngũ nhạc kiếm phái, lúc lâm nguy cũng không

bối rối. Lão biết phái Hoa Sơn bữa nay dĩ nhiên bị thua liểng xiểng và toàn quân bị tan vỡ trong miếu Dược Vương này mà vẫn vung kiếm che kín môn hộ. Khí lực vẫn còn dẻo dai, kiếm pháp vẫn tinh nghiêm. Khi lão thấy ánh đèn chiếu tới liền nhìn xuống đất. Tám tên bên địch chưa thể làm gì lão trong một lúc.

Một gã che mặt lớn tiếng hỏi:

- Nhạc Bất Quần! Lão đã chịu đầu hàng chưa?

Nhạc Bất Quần dõng dạc đáp:

- Nhạc mỗ thà chết chứ không chịu nhục. Các vị muốn giết thì cứ việc hạ thủ đi!

Gã kia nói:

- Lão không chịu đầu hàng thì ta hãy chém cánh tay mặt của phu nhân trước!

Gã nói rồi giơ thanh quỉ đầu đao sóng dầy lưỡi mỏng lên. ánh đèn ló chiếu vào phát ra những tia sáng xanh lấp loáng. Lưỡi dao vung lên lăm le chặt xuống Nhạc phu nhân.

Nhạc Bất Quần ngần ngừ tự hỏi:

- Chẳng lẽ để mặc cho chúng chặt tay sư muội?

Nhưng lão nghĩ lại ngay:

- Nếu ta bỏ kiếm đầu hàng để bọn chúng xỉ nhục thì danh dự của phái Hoa Sơn mấy trăm năm nay bị mất vì tay ta ư?

Đột nhiên lão hít một hơi chân khí, vận Tử hà công. Mặt nổi sắc tía, đột nhiên lão vung kiếm đâm tới hán tử mé tả một nhát.

Hán tử này giơ đao lên gạt. Ngờ đâu Nhạc Bất Quần đã vận "Tử hà thần công", luồng lực đạo cực kỳ mãnh liệt. Chiêu đao của đối phương bị kiếm hất ngược trở lại.

Cả đao lẫn kiếm đồng thời chém trúng tay phải hán tử. Cánh tay gã liền bị chém thành hai đoạn. Gã kêu lên một tiếng thật to

rồi ngã xuống đất.

Nhạc Bất Quần ra một chiêu đắc thủ, liền vận kiếm đâm vào đùi một tên địch khác. Gã này lớn tiếng thóa mạ, lùi lại mấy bước.

Bên địch đã bớt đi hai người, nhưng sáu gã còn lại đều là những tay hảo thủ, nội ngoại công vào hạng thượng thặng. Nhạc Bất Quần mà lấy một chọi một thì lão nắm chắc phần thắng. Nhưng sáu gã liên thủ, tất lão không địch nổi.

Bất thình lình đánh véo một tiếng! Lưng lão lại trúng một phát chùy.

Nhạc Bất Quần phản công liền ba kiếm để đánh lui quân địch, nhưng miệng lão bỗng hộc máu tươi ra.

Bọn đệ tử che mặt đồng thanh hoan hô:

- Nhạc lão nhi bị thương rồi!

Sáu tên đối chiến với lão đã nắm chắc phần thắng liền cho thế công chậm lại. Nhạc Bất Quần khó kiếm được cơ hội để đả thương chúng nữa.

Bọn địch 15 tên đang đêm đội mưa đến tập kích thì 3 tên đã bị vợ chồng Nhạc Bất Quần đả thương. Nhưng chỉ một tên bị chặt đứt cánh tay là thương thế trầm trọng, còn hai tên bị thương ở đùi không có gì đáng ngại.

Bọn chúng tay cầm đèn ló giơ cao lên, miệng không ngớt thóa mạ và mạt sát Nhạc Bất Quần.

Nhạc Bất Quần nghe khẩu âm bọn này dường như là người ở chỗ giáp giới Tần Tấn, mà thị trấn Vi

Lâm này lại ở gần đất Dự Tây nên khẩu âm hoàn toàn khác hẳn. Võ công bọn họ cũng rất phức tạp, hiển nhiên không phải cùng một môn phái, nhưng đường lối tiến thoái ăn ý nhau rất

sâu xa chứ không phải lúc lâm thời mới họp bọn với nhau. Lai lịch bọn họ thế nào? Lão không thể nào đoán ra được. Kỳ hơn nữa là cả 15 tên không một gã nào kém cỏi. Từ ngày lão lăn lộn giang hồ biết nhiều hiểu rộng thì chẳng bao giờ có đến 15 tên hảo thủ võ công cao cường kết đảng mà lão không nhận ra được một ai.

Lão chỉ biết bọn này chưa từng giao thủ với mình và lão tuyệt không có thù oán gì với họ. Chẳng lẽ ho.

chỉ vì cuốn "Tịch Tà kiếm phổ" mà rủ nhau đến phái Hoa Sơn để sinh chuyện?

Nhạc Bất Quần tuy xoay chuyển ý nghĩ trong lòng, nhưng tay kiếm lúc nào cũng cẩn thận không sơ hở mảy may. Lão vận "Tử hà thần công" để thi triển chiêu thức, mũi kiếm ẩn hiện hào quang rùng rợn.

Qua lại mười mấy chiêu nữa, thêm một tên địch bị trúng thương ở bả vai. Cây cương tiên trong tay rớt xuống đất, gã đành phải rút lui.

Một tên che mặt khác liền nhảy vào thay thế. Gã này tay cầm thanh đao lưỡi có răng cưa rất trầm trọng. Đầu mũi đao khoằm khoằm dường như để móc vào thanh trường kiếm trong tay Nhạc Bất Quần.

Nội lực Nhạc Bất Quần đầy rẫy trong người. Lão càng đấu càng hăng. Đột nhiên lão xoay tay trái phóng chưởng đánh trúng vào trước ngực một tên làm gãy hai dẻ xương sườn bật thành tiếng răng rắc.

Hai tay gã này cầm một cây thiết trượng lập tức bị rung động để rớt binh khí xuống đất.

Chẳng ngờ gã dũng mãnh tuyệt luân. Gã bị gãy xương sườn đau thấu tâm can lại càng hung dữ.

Đột nhiên gã trần mình lăn tới dang hai tay ra ôm lấy chân trái Nhạc Bất Quần.

Nhạc Bất Quần giật mình kinh hãi phóng kiếm đâm vào lưng gã, song hai gã bên cạnh phóng hai thanh đơn đao tới gạt đi.

Nhạc Bất Quần hành động rất mau lẹ, kiếm đâm không trúng, lão liền vung chân phải đá vào hàm hán tử.

Gã này thật là một tên hảo thủ về môn cầm nã. Gã vươn tay trái ra ôm lấy cả chân phải Nhạc Bất Quần rồi lăn người đi.

Nhạc Bất Quần dù võ công cao cường đến đâu cũng không thể đứng vững phải ngã lăn ra.

Trong chớp mắt, nào đơn đao, nào đoản thương, nào thiết trùy, nào trường kiếm đồng thời nhằm những huyệt đạo trọng yếu ở đầu, mặt, cổ họng, trước ngực phóng tới.

Nhạc Bất Quần buông tiếng thở dài, quẳng kiếm đi, nhắm mắt chờ chết.

Bỗng lão thấy sau lưng, cạnh sườn, cổ họng, vú bên trái, bị người dùng kim cương chỉ lực điểm vào huyệt đạo. Tiếp theo hai lão che mặt dựng lão ngồi lên.

Một thanh âm khàn khàn cất lên:

- Quân tử kiếm Nhạc Bất Quần võ công trác tuyệt, quả nhiên danh bất hư truyền. Bọn ta 15 người đối phó với mình lão mà bị thương đến 4,5 mới bắt được lão. Như vậy kể là kém cỏi. Ha ha!

Lão phu rất khâm phục! Giả tỷ lấy một chọi một thì chúng ta không địch nổi lão. Nhưng nếu nói rằng bọn ta 15 người mà bên lão hơn hai chục thì phái Hoa Sơn lại người nhiều thế mạnh và chúng ta lấy ít thắng nhiều thì cái đó không phải là chuyện dễ, có đúng thế không?

Mấy tên che mặt khác đồng thanh nói:

- Phải rồi! Chúng ta khó nhọc lắm mới thắng được.

Lão già kia lại bảo Nhạc Bất Quần:

- Nhạc tiên sinh! Bọn ta với tiên sinh vốn không có thù oán. Bữa nay chúng ta mà đắc tội với tiên sinh, chẳng qua vì muốn mượn coi cuốn "Tịch Tà kiếm phổ".

Lão ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- "Tịch Tà kiếm phổ" không phải là vật sở hữu của phái Hoa Sơn. Tiên sinh đã dùng thiên phương bách kế để thu nạp gã thiếu niên nhà họ Lâm ở Phước Oai tiêu cục vào làm môn hạ chẳng qua chỉ vì mục đích dòm dỏ pho kiếm phổ đó. Việc này thật chẳng quang minh chính đại chút nào, nên bọn đồng đạo võ lâm nghe tin ai cũng đem lòng phẫn hận. Nay lão phu lấy lời tử tế khuyên can tiên sinh nên đưa ra là hơn.

Nhạc Bất Quần cả giận nói:

- Nhạc mỗ đã lọt vào tay các vị, muốn giết thì cứ giết đi, can chi phải rườm lời? Nhạc Bất Quần này là người thế nào, mọi người giang hồ đều biết hết. Các vị muốn giết Nhạc mỗ thì d thôi, nhưng muốn phá hoại danh dự Nhạc mỗ thì đừng hòng.

Một tên che mặt khác cười ha hả nói:

- Phá hoại danh dự lão khó lắm hay sao? Phu nhân, con gái và nữ đệ tử lão người nào cũng xinh đẹp. Chúng ta chia nhau mỗi người lấy một cô về làm vợ nhỏ. Ha ha! Thế thì oai danh lừng lẫy của Nhạc Bất Quần ở trong võ lâm liệu còn toàn vẹn được không?

Gã vừa dứt lời, cả bọn đều cười rộ. Tiếng cười đầy vẻ dâm tà bỉ ổi.

Nhạc Bất Quần tức quá toàn thân run lên bần bật. Lão lâm vào tình trạng bị khinh khi nhục nhã đến thế là cùng.

Bỗng nghe mấy tên che mặt đang thúc giục bọn nam nữ đệ tử ở trong miếu đi ra ngoài. Bọn đệ tử đều bị điểm huyệt mặt dính đầy máu. Có người vừa ra khỏi đại điện liền té xuống, hiển nhiên bị thương rất nặng.

Lão già che mặt nói:

- Nhạc tiên sinh! Có khi tiên sinh đã đoán ra lai lịch chúng ta rồi. Chúng ta chẳng phải là anh hùng hảo hán phe bạch đạo trong võ lâm đâu, bất cứ việc gì cũng dám làm. Trong anh em chúng ta có người hiếu sắc đã thành bệnh nghiện nếu họ động chạm vào tôn phu nhân hay lệnh ái, thì còn chi là thanh danh của tiên sinh?

Nhạc Bất Quần la lên:

- Trời ơi! Nếu các vị không tin thì cứ việc khám xét trong mình Nhạc mỗ xem có "Tịch Tà kiếm phổ" gì không?

Một tên che mặt cười nói:

- Ta khuyên tiên sinh nên tự ý hiến bí lục đi là hơn. Nếu để anh em lục soát vào người phu nhân hay các cô khuê nữ thì khó coi lắm!

Lâm Bình Chi đột nhiên lớn tiếng:

- Nhất thiết tai họa đều do Lâm Bình Chi này mà ra. Ta nói cho các vị biết: nhà họ Lâm ta ở Phúc Kiến chẳng có "Tịch Tà kiếm phổ" chi hết, còn tin hay không là tùy ở các vị.

Chàng nói xong lượm một cây thiết trượng ở dưới đất lên tự đập vào đầu mình. Nhưng hai cánh tay chàng đã bị điểm huyệt thành ra bất lực. Cây trượng đập vào đầu đánh binh một tiếng mà chỉ trầy da chứ chưa chảy máu.

Có điều mọi người đều hiểu cử động này của Lâm Bình Chi là cố ý hy sinh tính mạng để tỏ rõ nhà chàng đã không có "Tịch Tà

kiếm phổ" thì lấy đâu mà lọt vào tay phái Hoa Sơn.

Lão già che mặt cười nói:

- Chú nhỏ này quả nhiên có nghĩa khí, nhưng sư phụ ngươi chỉ có hư danh quân tử. Gã tiểu tử họ Lâm kia! Chi bằng ngươi quay về đầu môn hạ ta, ta đảm bảo dạy ngươi thành một tay có đủ bản lãnh mặc sức tung hoàng trên chốn giang hồ.

Lâm Bình Chi cất tiếng thóa mạ:

- Lão nói thúi lắm! Lâm mỗ đường đường là môn đồ phái Hoa Sơn khi nào chịu hạ mình thờ kẻ tiểu nhân đê hèn vô liêm sỉ làm thầy?

Lương Phát reo lên:

- Lâm sư đệ nói hay lắm! Phái Hoa Sơn ta...

Gã chưa dứt lời thì đột nhiên một tên che mặt quát hỏi:

- Phái Hoa Sơn ngươi làm sao?

Gã vừa nói vừa vung đao chém vỡ đầu Lương Phát. Máu tươi vọt ra tung tóe.

Tám chín đệ tử phái Hoa Sơn kêu rú lên!

Trong đầu óc Nhạc Bất Quần nhộn lên những ý niệm rất phức tạp. Lão nghĩ mãi mà thủy chung không đoán ra được lai lịch bọn này. Lão xét theo lời nói của lão già che mặt kia thì bọn chúng đều là những tay ghê gớm trong hắc đạo, nếu không thì cũng là bọn giặc cướp quy tụ thành bang hội để làm điều càn rỡ. Lão điểm lại thì những nhân vật cả hai phe hắc đạo và bạch đạo trên giải đất Tần, Tấn, Xuyên, Ngạc mà lão đã từng nghe tiếng tuyệt không có sơn trại nào lắm tay hảo thủ như bọn này.

Tên ác nhân chém vỡ đầu Lương Phát là một hành động tàn bạo hiếm thấy trong võ lâm. Kể ra trên chốn giang hồ đã xảy cuộc động võ đấu tranh thì giết người là chuyện rất thường,

nhưng khi đối phương đã bị bắt thì chẳng bao giờ lại đột nhiên vung đao chém chết.

Hán tử che mặt chém chết Lương Phát rồi buông tiếng cười rộ, đi tới trước mặt Nhạc phu nhân.

Gã khoa thanh đao dính đầy máu tươi lên không mấy cái lướt qua đầu Nhạc phu nhân cách không đầy

nửa thước.

[redacted]

Giữ Thanh Danh Hồ Xung Liều Mạng

Nhạc Linh San sợ hãi thét lên:

- Đừng... đừng hại thân mẫu ta!

Rồi nàng ngất đi.

Nhạc phu nhân là một trang hào kiệt trong đám quần thoa. Bà không sợ hãi gì mà còn nghĩ rằng nếu gã vung đao chém chết mình để khỏi bị Ô nhục là một điều mình rất mong mỏi...

Bà liền ngẩng đầu lên thóa mạ:

- Thằng lỏi bị thịt kia! Mi có giỏi thì hãy giết ta đi?

Giữa lúc ấy bỗng nghe phía Tây Bắc có tiếng vó ngựa dồn dập, rầm rộ kéo đến có mấy chục người kỵ mã.

Lão già che mặt cất tiếng ra lệnh:

- Hãy ra xem bọn nào?

Hai hán tử che mặt dạ một tiếng rồi nhảy lên ngựa chạy đi.

Tiếng vó ngựa vẫn vang lên không ngớt mỗi lúc một lại gần.

Tiếp theo là những tiếng binh khí chạm nhau chát chúa, rồi tiếng người la:

- Úi chao!

Hiển nhiên bọn kỵ mã đã giao thủ với hai tên hán tử che mặt và có người bị thương ngã ngựa.

Vợ chồng Nhạc Bất Quần và bọn đệ tử phái Hoa Sơn đều cho là bên mình gặp cứu tinh. Ai nấy mừng thầm trong bụng.

Dưới ánh đèn lờ mờ, trông thấp thoáng thấy ba bốn chục kỵ

mã đang đi trên đường lớn làm bắn nước lên tung tóe.

Chỉ trong khoảng khắc đoàn người ngựa đã đến ngoài miếu thì dừng lại.

Một người ngồi trên lưng ngựa lớn tiếng gọi:

- Có phải các bạn phái Hoa Sơn đó không? Nhạc huynh không ở đấy ư?

Nhạc Bất Quần đưa mắt nhìn vào mặt người vừa lên tiếng, bất giác lão lộ vẻ băn khoăn.

Nguyên người này là "Đệ ngũ thái bảo thương" nhiệm chiết chưởng Thang Anh Ngạc ở phái Tung Sơn mà mấy bữa trước đây đã cầm cờ lệnh của Ngũ nhạc kiếm phái lên ngọn tuyệt đỉnh núi Hoa Sơn.

Mé tả hắn hiển nhiên là Phong Bất Bình thuộc phe kiếm tông đã phản bạn phái Hoa Sơn. Ngoài ra những tên khác thuộc các phái Thái sơn, Hành sơn, Hằng sơn bữa trước đã đến nay đều xuất hiện ở đây. Có điều chuyến này họ đến đông hơn nhiều.

Dưới ánh đèn ló lờ mờ, bóng người chập chùng nên không nhìn rõ được mấy.

Bỗng nghe Thang Anh Ngạc nói:

- Nhạc huynh! Bữa trước Nhạc huynh không tiếp cơ lệnh Tả minh chủ rất lấy làm khó chịu. Nay y phái đại công tử đem cờ lệnh lên núi Hoa Sơn hỏi lại. Không ngờ giữa lúc đêm khuya lại gặp Nhạc huynh ở đây thật may mắn quá!

Nhạc Bất Quần đưa mắt nhìn sang mé hữu thấy một đại hán khôi ngô ngoài ba mươi tuổi cưỡi con tuấn mã rất cao lớn. Lão biết chưởng môn phái Tung Sơn là Tả Lãnh Thiền sinh đặng hai con. Con lớn là Tả Phi Anh đã học được chân truyền của phụ thân. Võ công gã cao cường ngang hàng với bọn sư thúc. Lão

đoán chắc gã này là Tả đại công tử.

Kể về vai vế thì Nhạc Bất Quần ngang hàng với phụ thân gã. Đáng lẽ gã phải cất tiếng chào "thế thúc" mới đúng. Đằng này gã chỉ khẽ gật đầu, nên Nhạc Bất Quần trong lòng rất tức giận, mặc dù lão đang lâm nạn.

Lão già che mặt chắp tay nói:

- Té ra Tả đại công tử phái Tung Sơn đã tới đây. May quá! may quá! Còn vị râu xanh kia chắc là Thang lão anh hùng, đệ ngũ thái bảo phái Tung Sơn?

Thang Anh Ngạc hỏi lại:

- Không dám! xin các hạ cho biết tôn kính đại danh. Sao các hạ lại không chịu đưa bộ mặt thật ra tương kiến?

Lão già che mặt đáp:

- Bọn tại hạ toàn là hạng vô dang tiểu tốt trong hắc đạo, những tên hiệu khó nghe nói ra e làm nhơ tai Tả đại công tử, Thang lão anh hùng cùng các vị cao nhân võ lâm. Trước mặt Tả đại công tử cùng Thương lão anh hùng, bọn tại hạ không dám vô lễ với Nhạc phu nhân cùng Nhạc tiểu thư, nhưng có một việc tại hạ mong rằng các vị xử theo đạo công bằng trong võ lâm cho.

Thang Anh Ngạc hỏi:

- Các hạ có điều chi xin cứ nói ra cho mọi người nghe.

Lão già đáp:

- Nhạc tiên sinh đây mang ngoại hiệu là Quân tử kiếm. Theo lời đồn thì trước nay tiên sinh lúc nào cũng miệng nói nhân nghĩa, giảng giải qui củ võ lâm. Nhưng gần đây lại xảy ra một việc: Phước Oai tiêu cục ở Phúc Châu bị người cướp phá. Vợ chồng tổng tiêu đầu Lâm Chấn Nam bị hại, vụ này tưởng tôn

giá cũng biết rồi.

Thang Anh Ngạc nói:

- Đúng thế! Nghe nói vụ này là hành động của phái Thanh Thành tỉnh Tứ Xuyên.

Lão già che mặt lắc đầu quầy quậy nói:

- Tuy trên giang hồ đồn đại như vậy, song sự thực chưa chắc đã đúng thế. Bọn tại hạ xin nói trắng ra một việc mà mọi người đều biết là nhà họ Lâm ở Phước Oai tiêu cục có pho bí lục là "Tịch Tà kiếm phổ" của tiền nhân để lại. Trong kiếm phổ ghi chép một thứ kiếm pháp cực kỳ tinh vi ảo diệu, ai luyện được sẽ thành người thiên hạ vô địch. Sở dĩ hai vợ chồng Lâm Chấn Nam bị hại là vì có kẻ dòm ngó pho kiếm phổ "Tịch Tà kiếm phổ" này.

Thang Anh Ngạc hỏi:

- Thế thì làm sao?

Lão già che mặt đáp:

- Việc vợ chồng Lâm Chấn Nam bị ai sát hại, người ngoài không biết rọ tình hình. Tại hạ chỉ nghe nói là vị Quân tử liếm đây đã dùng ngụy kế khiến con trai Lâm Chấn Nam quyết chí qui đầu làm môn hạ phái Hoa Sơn để gã đem theo kiếm phổ đến phái họ. Do đó ai cũng đoán ra cuộc mưu đồ của Quân tử kiếm Nhạc Bất Quần. Hắn không cướp được vật báu liền dùng xảo kế. Gã tiểu tử họ Lâm nhỏ tuổi như vậy thì phỏng được bao nhiêu kiến thức? Gã qui đầu phái Hoa Sơn thì phỏng có khác gì một món đồ chơi trên bàn tay lão già đó? Dĩ nhiên gã hiến "Tịch Tà kiếm phổ" cho lão rồi.

Thang Anh Ngạc nói:

- Lão phu e ràng cái đó chưa chắc, kiếm pháp phái Hoa Sơn đã

cực kỳ tinh diệu. Nhạc tiên sinh lại có môn "Tử hà thần công" độc bộ võ lâm. Như vậy tiên sinh là một tay nội công thần kỳ thì còn tham lam mưu đồ kiếm pháp của người ta làm chi?

Lão già ngửa mặt lên trời cười ha hả nói:

- Đó là Thang lão anh hùng lấy lòng dạ người quân tử để đo ruột gan kẻ tiểu nhân. Nhạc Bất Quần có kiếm pháp tinh diệu gì đâu? Sau khi phái Hoa Sơn chia thành hai phe kiếm tông, khí tông đã chiếm đoạt quyền hành một cách bá đạo. Họ chỉ nghiên cứu luyện khí, còn kiếm pháp rất tầm thường trên chốn giang hồ người ta chỉ nghe đến hư danh phái Hoa Sơn làm cho rung động, còn bản lãnh thực sự của họ thì ha ha...

Lão kia cười nhạt mấy tiếng rồi nói:

- Theo lẽ ra Nhạc Bất Quần đã là chưởng môn phái Hoa Sơn, thì kiếm thuật tinh thâm mới phải, nhưng chính mắt các vị đã thấy đó. Bọn tại hạ là mấy vô danh tiểu tốt đã không có thuốc độc, không dùng ám khí, cũng không ỷ thế nhiều người hiếp ít, chỉ đem sức lực ra tranh đấu mà hạ được thì đủ rõ bản lãnh hắn thế nào. Tại hạ không ngờ võ công phe khí tông phái Hoa Sơn kém cỏi như vậy. Dĩ nhiên Nhạc Bất Quần tự biết mình, hắn định cấp tốc rèn luyện kiếm pháp trong "Tịch Tà kiếm phổ" để khỏi mang tiếng hư danh. Nhưng việc chưa xong đã bị bại lộ.

Thang Anh Ngạc gật đầu nói:

- Mấy câu này quả nhiên đúng lý.

Lão kia lại nói:

- Bọn tại hạ là hạng vô danh tiểu tốt trong hắc đạo bản lãnh không đáng để các vị đếm xỉa mà còn chẳng dám tham lam "Tịch Tà kiếm phổ". Nhưng mười mấy năm nay trước đây từng được Lâm Tổng tiêu đầu ở Phước Oai tiêu cục có lòng trọng vọng, hàng năm tặng cho hậu l. Tiêu xa của y đi qua dưới chân

núi, anh em đều nể mặt y không ai dám đụng đến. Phen này nghe nói Lâm tổng tiêu đầu vì bộ kiếm phổ này mà gặp tai nạn nhà tan người chết anh em không khỏi động lòng công phẫn nên mới tới đây để cùng Nhạc Bất Quần thanh toán món nợ đó.

Hắn nói tới đây ngừng lại nhìn quanh bọn người kỵ mã rồi nói tiếp:

- Đêm nay các vị là những bậc anh hùng hảo hán lừng lẫy tiếng tăm đã giá lâm, lại có những vị cao thủ ở Ngũ Nhạc kiếm phái liên kết với phái Hoa Sơn. Vậy vụ này xử trí thế nào là tùy ở các vị, tại hạ nhất nhất tuân theo.

Thang Anh Ngạc nói:

- Các huynh đài đây là những người tử tế, chúng ta rất vui vẻ tiếp thụ mối giao tình này. Tả hiền đệ!

Hiền đệ tính xử vụ này thế nào?

Tả Phi Anh đáp:

- Theo lời gia gia tiểu đệ thì chức chưởng môn phái Hoa Sơn nên để Phong tiên sinh phụ trách.

Bữa nay Nhạc Bất Quần làm việc đê hèn vô liêm sỉ để tùy Phong tiên sinh thanh lý môn hộ.

Mọi người đồng thanh đáp:

- Tả đại công tử quyết đoán như vậy rõ ràng lắm. Công việc của phái Hoa Sơn để chưởng môn đó tự quyền xử lý. Có như vậy bạn hữu giang hồ mới khỏi nói chúng ta đã vượt quyền.

Phong Bất Bình vội xuống ngựa chắp tay xá mọi người đáp:

- Các vị làm cho tại hạ được hãnh diện, tại hạ cảm kích vô cùng. Tệ phái bị Nhạc Bất Quần tranh đoạt chức chưởng môn khiến cho trời đất và mọi người đều oán hận, mà thanh danh bản phái cũng mất hết. Bữa nay hắn gây nên việc giết phụ thân

người ta để đoạt kiếm phổ, lại bức bách một chàng trẻ tuổi phải khuất thân làm đồ đệ. Thật là những hành động vô pháp, vô thiên. Tài hạ chẳng có tài đức gì không đáng làm chưởng môn phái Hoa Sơn, chỉ vì nghĩ tới liệt tổ tệ phái đã gian lao gây dựng cơ đồ, không nỡ để cả môn phái bị tiêu diệt về tay tên môn đồ ty tiện Nhạc Bất Quần.

Hắn nói xong lại chắp tay vái bốn mặt.

Lúc này đã có bảy tám người thắp lửa lên. Trời chưa tạnh hẳn, nhưng chỉ còn lất phất mưa bay.

ánh lửa lập lòe chiếu vào mặt Phong Bất Bình, hắn lộ vẻ đắc ý phi thường, nói tiếp:

- Nhạc Bất Quần tội ác ngập đầu không nên dung thứ, nên theo qui môn lập tức xử tử. Bảo sư đệ! Sư đệ đem vợ chồng tên bạo đồ Nhạc Bất Quần hạ sát đi để thanh lý môn hộ cho bản phái.

Một hán tử chừng 50 tuổi dạ một tiếng rồi rút trường kiếm ra bước tới trước mặt Nhạc Bất Quần bật lên tràng cười hung dữ nói:

- Họ Nhạc kia! Ngươi làm bại hoại thanh danh bản phái, bữa nay nên chịu lấy quả báo này.

Nhạc Bất Quần thở mạnh một cái rồi đáp:

- Được lắm! Phe kiếm tông các người vì tranh đoạt ngôi chưởng môn mà bày ra độc kế này. Bảo Bất Khí! Bữa nay ngươi giết ta nhưng ngày sau ngươi còn mặt mũi nào mà nhìn thấy liệt tổ phái Hoa Sơn ơ?

dưới tuyền đài?

Bảo Bất Khí cười khanh khách đáp:

- Ngươi đã làm nhiều điều bất nghĩa tất nhiên phải chết. Tội

trạng ngươi như vậy mà ta không giết để ngươi phải chết về tay người ngoài lại càng nhục nhã hơn.

Phong Bất Bình lớn tiếng quát:

- Bảo sư đệ! Nói nhiều làm chi vô ích. Hành hình đi!

Bảo Bất Khí đáp ;

- Xin vâng.

Hắn giơ đoản kiếm lên, khuỷu tay co lại. A¨nh lửa chiếu vào ánh kiếm lúc đỏ lòe lúc xanh biếc.

Nhạc phu nhân la lên:

- Khoan đã! "Tịch Tà kiếm phổ" đâu nào? Bắt trộm phải đủ tang chứng, cứ ngậm máu phun người thì ai mà chịu phục?

Bảo Bất Khí nói:

- Chà chà, bắt trộm phải đủ tang chứng!...

Hắn vừa nói vừa tiến lại gần Nhạc phu nhân thêm hai bước, toét miệng cười hì hì rất khả ố nói tiếp:

- Pho "Tịch Tà kiếm phổ" đó chắc là dấu ở trong mình ngươi. Vậy ta phải lục soát lôi nó ra để ngươi hết bảo bọn ta ngậm máu phun người.

Đoạn hắn vươn tay ra toan sờ vào bọc Nhạc phu nhân.

Nhạc phu nhân đã bị thương ở vế đùi rồi lại bị điểm huyệt hai chỗ, bà ngó thấy cái bàn tay xương xẩu to tướng của đối phương đưa ra thì thầm nghĩ:

- Nếu để một ngón tay thằng cha này đụng vào da thịt ta cũng là chuyện nhục nhã vô cùng.

Tâm linh cơ động, bà lớn tiếng gọi:

- Tả đại công tử!

Tả Phi Anh không ngờ Nhạc phu nhân kêu tên mình một

cách đột ngột liền hỏi ngay:

- Có chuyện chi vậy?

Nhạc phu nhân đáp:

- Lệnh tôn là minh chủ ngũ nhạc kiếm phái, làm tiêu biểu cho võ lâm. Nếu đại công tử để cho tiểu nhân làm ô nhục đàn bà con gái nhà người ta thì còn ra thể thống gì nữa?

Tả Phi Anh ngập ngừng:

- Cái đó...

Rồi gã trầm ngâm không nói nữa.

Nhạc phu nhân lại nói:

- Tên ác tặc này toàn ăn nói hồ đồ. Hắn bảo là không ỷ vào số đông để thủ thắng. Vậy hai tên bạo đồ có lấy một chọi một mà thắng được trượng phu ta là Nhạc Bất Quần thì chúng ta sẽ lấy hai tay mà nâng chức chưởng môn phái Hoa Sơn mà nhường lại cho hắn dù có chết cũng không oán hận. Bằng không thì chẳng đời nào bịt miệng được những lời dị nghị của bao nhiêu anh hùng hảo hán võ lâm.

Bà nói tới đây đột nhiên nhổ toẹt nước miếng vào mặt Bảo Bất Khí.

Bảo Bất Khí đứng rất gần Nhạc phu nhân mà din biến xảy ra bất thình lình, hắn không kịp né tránh, bị bãi nước miếng nhổ trúng vào giữa mũi.

Hắn tức quá văng tục thóa mạ:

- Mẹ quân chó đẻ!

Nhạc phu nhân cũng căm giận, mắng lại:

- Mi là một tên cường đồ ở phe kiếm tông, bản lãnh kém cỏi hết chỗ nói. Chẳng cần trượng phu ta ra

tay, ngay một người trong đám nữ lưu như ta mà không bị điểm huyệt cũng giết mi dễ như trở bàn tay.

Tả Phi Anh lên tiếng:

- Được lắm!

Hắn thúc hai vế vào bụng ngựa đen cho nó lao về phía trước quanh lại sau lưng Nhạc phu nhân.

Cây roi ngựa trong tay gã vung ra rít lên ba tiếng "véo véo". Đầu roi điểm trúng vào ba nơi huyệt đạo

trên lưng Nhạc phu nhân.

Nhạc phu nhân cảm thấy toàn thân chấn động. Hai chỗ huyệt đạo bị điểm lập tức giải khai. Bà không khỏi giật mình kinh hãi.

Tả Phi Anh để ngựa tự ý quay về chỗ cũ.

Mọi người nổi tiếng hoan hô vang dậy cả một góc trời.

Ta nên biết roi ngựa là vật mềm nhũn không có uy lực, vậy mà Tả Phi Anh dùng ngọn roi giải khai được huyệt đạo cho Nhạc phu nhân thì nội lực của gã cường mạnh khiến cho người nghe thấy phải kinh hãi. Huống chi hắn tiện tay phóng luôn ba nhát đều trúng cả thì đủ biết thuật nhận huyệt đạo chuẩn xác của gã ít người bì kịp.

Nhạc phu nhân vừa thấy tứ chi được tự do liền biết ngay Tả Phi Anh muốn mình tỷ võ với Bảo Bất Khí. Cuộc tỷ đấu này chẳng những quan hệ đến sự sống chết của ba người, nó còn quyết định cả cuộc hưng vong của Hoa Sơn. Thắng được Bảo Bất Khí dù chưa phải san phẳng được hết mối nguy hiểm, song ít ra cũng là một cơ hội để xoay chuyển cục diện. Bằng bà thất bại thì chẳng còn điều chi để nói.

Bà liền cúi xuống lượm thanh trường kiếm lên, cầm để ngang

trước ngực thủ thế.

Giữa lúc ấy chân trái bà nhũn ra cơ hồ khuỵu xuống.

Nguyên là vế đùi bên này bị thương khá nặng, chỉ cất nhắc một chút là không đứng vững lên được.

Nhạc Bất Quần đứng bên thấy bà vợ đã bị thương ở đùi còn phải đem sức ra chống đánh với một cường địch kiếm pháp tinh thâm hơn thì trong lòng không khỏi xao xuyến.

Sau khi qua lại hai chục chiêu, hạ bàn Nhạc phu nhân lâm vào tình trạng tê liệt. Phe khí tông Hoa Sơn chuyên dùng nội lực để uy hiếp địch, nhưng người bị thương, hơi thở không đều, vận khí không được kiếm pháp phu nhân dần dần kém thế rồi bị Bảo Bất Khí kiềm chế.

Nhạc Bất Quần rất đỗi bồn chồn đứng ngó bà vợ sử kiếm mỗi lúc một mau thì nghĩ thầm:

- Phe kiếm tông sở trường về liếm pháp mà sư muội lại dùng kiếm chiêu để tỷ đấu với hắn tức là lấy chỗ sở đoản của mình để chống lại chỗ sở trường của địch thì tất bị thất bại.

Thực ra Nhạc phu nhân làm gì chẳng hiểu lý lẽ này. Nhưng chân bà trúng đao rồi người bị điểm huyệt, thủy chung chẳng có lúc nào rảnh tay để trị thương. Cho đến bây giờ vết thương vẫn rướm máu không ngớt thì còn vận khí làm sao được? Lúc này bà hoàn toàn trông vào tinh thần để chống chọi. Tuy kiếm chiêu của bà hoàn toàn không sơ hở chút nào, song kình lực giảm sút rất mau lẹ.

Chỉ trong mấy chiêu, Bảo Bất Khí thấy rõ nhược điểm của đối phương nên trong bụng mừng thầm. Hắn không cần thắng một cách gấp rút mà chỉ cần phòng thủ môn hộ nghiêm mật.

Lệnh Hồ Xung giương mắt lên nhìn hai người tỷ đấu hắn

thấy đường kiếm tung hoành của Bảo Bất Khí liền nhận ra cách đánh của lão chỉ dùng chiêu thức chứ không dùng nội lực khác hẳn với đường lối mà sư phụ đã truyền thụ cho mọi người, thì động tâm nghĩ thầm:

- Thảo nào bản môn chia làm hai phe Kiếm tông và Khí tông. Té ra võ công của hai phe quả nhiên hoàn toàn tương phản về điểm tối thượng.

Hắn từ từ chống đỡ đứng lên, vươn tay ra lượm lấy một thanh trường kiếm ở dưới đất, hắn tự nhủ:

- Bữa nay bản môn bị thất bại tan tành nhưng thanh danh trong trắng của sư nương sư muội quyết không thể để cho kẻ khác làm hoen ố. Xem chừng sư nương không phải là địch thủ của lão này. Ta phải chờ cơ hội hạ sát sư nương cùng sư muội trước rồi mình sẽ tự vẫn theo để bảo toàn lấy tiếng thơm cho phái Hoa Sơn.

Kiếm pháp của Nhạc phu nhân dần dần rối loạn. Đột nhiên thanh trường kiếm xoay rất mau phóng ra đánh "vèo" một cái. Đó chính là chiêu: "Vô song vô đối Ninh Thị nhất kiếm" của bà.

Chiêu kiếm này của bà thật là lợi hại! Tuy người bà bị trọng thương mà phóng ra vẫn mãnh liệt phi thường!

Bảo Bất Khí giật mình khinh hãi vội nhảy lùi về phía sau may mà tránh thoát.

Giả tỷ Nhạc phu nhân hai chân lành mạnh thừa thế truy kích thì địch nhân tất không thoát được, nhưng hiện giờ mặt cắt không còn giọt máu, bà phải chống kiếm xuống đất mà thở hồng hộc.

Bảo Bất Khí hỏi:

- Nhạc phu nhân! Sao? Phu nhân còn khí lực đánh được

chăng? Hay để ta lục trong người?

Lão nói rồi xòe bàn tay trái ra, chân bước gần lại.

Nhạc phu nhân muốn vung kiếm lên đâm, nhưng tay bà lúc này nặng tựa ngàn cân không sao cất nhắc được nữa.

Lệnh Hồ Xung la lên:

- Khoan đã!

Hắn rảo bước đi tới trước mặt Nhạc phu nhân cất tiếng gọi:

- Sư nương!

Hắn muốn cầm kiếm đâm chết Nhạc phu nhân để bảo toàn sự trong trắng cho bà. Nhạc phu nhân

mừng rỡ gật đầu nói:

- Hảo hài tử!...

Bảo Bất Khí quát lên:

- Cút đi! Lão vung kiếm nhằm đâm vào cổ họng Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung thấy thế kiếm đâm tới, hắn tự biết tay mình không còn chút khí lực nào mà vung kiếm lên gạt thì thanh trường kiếm của mình tất bị hất văng đi.

Hắn không còn nghĩ gì nữa cầm kiếm đâm vào cổ họng đối phương. Đó là cách đánh để hai bên cùng chết.

Chiêu kiếm này phóng ra không lấy gì làm mau lẹ, nhưng bộ vị tuyệt diệu hết chỗ nói. Đó chính là "Phá kiếm thức" một tuyệt chiêu trong "Độc cô cửu kiếm".

Bảo Bất Khí giật nảy mình lên. Lão không ngờ một gã thiếu niên bùn đất đầy mình mà lại phóng chiêu này một cách đột ngột. Trong lúc cấp bách, lão liền nằm xuống đất lăn đi mấy vòng ra xa ngoài một trượng rồi nhảy vọt lên mới tránh khỏi chiêu kiếm hiểm độc, nhưng cũng phải một phen hú vía.

Mọi người đứng bàng quan nhìn Bảo Bất Khí tránh chiêu kiếm coi rất thảm hại. Đầu óc, mặt mũi, chân tay bùn dính nhơ nhớp. Thậm chí có người không nhịn được phải phì cười. Nhưng xét cho kỹ nếu không nằm xuống lăn đi thì chẳng còn diệu pháp nào khác để thoát khỏi chiêu kiếm độc địa.

Bảo Bất Khí nghe có tiếng cười mình thì vừa bẽ bàng vừa cáu giận, cả người lẫn kiếm nhảy xổ vào Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung trong lòng rất tỉnh táo, nghĩ thầm:

- Bữa nay ta không thể nào vận nội tức được, chỉ còn cách đem kiếm pháp của thái sư thúc tổ đã truyền thụ cho để phá giải mà thôi.

Tuyệt chiêu "Phá kiếm thức" về "Độc cô cửu kiếm" hắn đã rèn luyện rất thuần thục. Bao nhiêu cách chiết giải phức tạp hắn đã thuộc lòng.

Lệnh Hồ Xung thấy Bảo Bất Khí như con cọp điên khùng liều

mạng nhảy tới, liền biết ngay chỗ sơ hở của đối phương. Hắn đưa mũi kiếm chênh chếch trỏ vào bụng dưới Bảo Bất Khí.

Giả tỷ là người khác mà gặp tư thế này của Bảo Bất Khí thì chẳng né tránh cũng vung kiếm lên gạt. Như vậy dù bụng dưới Bảo Bất Khí có trống nhưng cũng chẳng cần phải phòng thủ.

Ngờ đâu Lệnh Hồ Xung không né tránh mà cũng không đỡ gạt, chỉ đưa mũi kiếm chênh chếch chờ cho bụng dưới đối phương đâm vào.

Bảo Bất Khí vừa nhảy người lên, hai chân chưa chấm xuống đất đã trông thấy sự thất bại khó lòng cứu vãn. Trong lúc hoang mang, hắn hoảng hốt vung kiếm lên chém xuống thanh trường kiếm của Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung đã tiên liệu diễn biến này sẽ xảy ra. Hắn liền giơ tay phải lên. Thanh trường kiếm cũng đưa lên cao hai thước.

Lúc Bảo Bất Khí vung kiếm chém ra, lão chỉ chờ thanh kiếm của Lệnh Hồ Xung đụng vào rồi bất luận nội lực của đối phương mạnh hay yếu, lão cũng mượn đà nhảy vọt ra không ngờ Lệnh Hồ Xung gặp lúc khẩn yếu tối hậu này lại đưa mũi kiếm chếch lên một cách đột ngột, nên nhát kiếm của Bảo Bất Khí chém vào khoảng không. Người lão đang lơ lửng trên không, chẳng còn cách nào xoay sở được.

Miệng lão hét be be, để thẳng mình gieo thẳng xuống mũi kiếm của Lệnh Hồ Xung.

Phong Bất Bình vội nhảy tung lên đưa tay ra toan nắm lấy sau lưng Bảo Bất Khí nhưng đã chậm mất rồi.

Bỗng nghe sột một tiếng. Mũi kiếm xuyên qua bả vai Bảo Bất Khí.

Phong Bất Bình chụp sểnh, liền rút kiếm chém vào sau gáy

Lệnh Hồ Xung. Đáng lý Lệnh Hồ Xung phải nhảy lùi về sau để tránh thế kiếm đồng thời thừa cơ phản kích, nhưng những luồng chân khí trong người hắn nhộn nhạo cả lên không phát huy chút nội lực nào thì nhảy về phía sau làm sao được?

Gặp lúc cấp bách, hắn đành xoay kiếm thi triển một chiêu thức trong phép "Độc cô cửu kiếm" nhằm đâm vào rốn Phong Bất Bình. Đứng ngoài coi chiêu này tựa hồ là phép đánh liều mạng để hai bên cùng chết, nhưng cách xoay kiếm của hắn theo một bộ vị đặc biệt để đâm vào rốn địch nhân trước rồi mũi kiếm của đối phương mới đâm tới mình sau.

Biến din này tuy không đầy một chớp mắt, nhưng nếu người sử kiếm là tay đại cao thủ thì có thể lợi dụng thời gian chớp nhoáng đó để đả thương địch mà mình không việc gì.

Phong Bất Bình cũng là tay kiếm thuật đúng vào hạng nhất hiện nay ít người bì kịp. Lão tưởng nhát kiếm của mình địch nhân khó lòng tránh khỏi. Ngờ đâu đối phương lại xoay tay thuận đà nhằm đâm vào rốn lão. Trước chiêu số hiểm nghèo, lập tức lão thu chiêu lùi lại được ngay.

Phong Bất Bình hít một hơi chân khí rồi phóng ra bẩy chiêu theo thế liên hoàn, chiêu nào cũng nhanh như điện chớp, mạnh như vũ bão.

Lệnh Hồ Xung thấy thế kiếm của đối phương cực kỳ lợi hại, biết mình không sao chống nổi, liền đâm liều không nghĩ gì tới sống chết nữa, hắn liền nghĩ đến những chiêu kiếm mà Phong Thanh Dương đã chỉ điểm chọ Cũng có lúc hắn nhớ tới những chiêu kiếm khắc vào vách đá trong hậu động trên ngọn núi sám hối, hắn thuận tay phóng ra để đối phó với Phong Bất Bình.

Mới trong khoảng khắc, hai bên đã chiết giải ngoài 70 chiêu mà thủy chung kiếm hai bên chưa đụng nhau lần nào.

Những người đúng ngoài theo dõi thấy kiếm pháp tuyệt diệu về cả công lẫn thủ của hai người đều đứng ngây ra nhìn, trong bụng không khỏi ngấm ngầm thán phục. Ai cũng thấy hơi thở Lệnh Hồ Xung có vẻ trầm trọng, hiển nhiên khí lực khó lòng chống nổi, song những đường kiếm vẫn cực kỳ thần diệu và chiêu số man mác tựa hồ vô cùng vô tận, biến ảo khôn lường.

Phong Bất Bình ỷ vào sức mạnh, khi thấy chiêu thức khó lòng chống đỡ, lão cứ đâm tràn chém ẩu, vì lão biết rõ nội lực của đối phương không đấu nổi mình, thành ra có gặp quẫn bách, lão cũng giải thoát được.

Khách bàng quang có cả những danh thủ phái Võ Đang. Họ thấy phép đánh của Phong Bất Bình đi vào chỗ bừa bãi thì trong lòng không khỏi lấy làm bất mãn.

Một vị đạo sĩ phái Thái Sơn lên tiếng:

- Đồ nhi ở phe khí tông kiếm pháp rất tinh diệu, còn sư thúc ở phe kiếm tông thì nội lực lại cao cường. Sao lại có cảnh trái ngược này? Phải chăng phe khí tông và phe kiếm tông đã đi vào chỗ đảo điên?

Phong Bất Bình thẹn đỏ mặt lên. Lão múa tít thanh trường kiếm, thi triển những chiêu số như gió táp mưa sa Một là lão nổi danh cao thủ đệ nhất phe kiếm tông phái Hoa Sơn, kiếm thuật quả nhiên phi thường. Hai là Lệnh Hồ Xung không còn nội lực để di chuyển thân hình, hắn phải gắng gượng mới đứng vững nên bỏ mất rất nhiều cơ hội tốt để thủ thắng. Ba là Lệnh Hồ Xung mới lần đầu sử dụng "Độc cô cửu kiếm" đã chạm trán ngay với đại địch, trong lòng không khỏi có ý khiếp sợ, kiếm pháp hắn lại chưa được thành thục nên hiệu lực giảm bớt đi rất nhiều. Vì những lẽ trên mà cuộc đấu kéo dài khá lâu vẫn chưa phân thắng bại.

Hai bên đấu hơn ba chục hiêu nữa, Lệnh Hồ Xung phát giác ra là mình tiện tay phóng tràn là đối phương lại khó lòng chống đỡ, chân tay luống cuống, cực kỳ vất vả. Còn những trường hợp ngẫu nhiên hắn sử dụng những kiếm chiêu theo kiếm pháp của phái Hoa Sơn, hoặc của những phái Tung Sơn, Hành Sơn, Thái Sơn khắc trên vách đá trong hậu động lại là những lúc để cho Phong Bất Bình thừa cơ phản kích phá giải kiếm chiêu một cách dễ dàng. Có lần Phong Bất Bình khoa trường kiếm vạch thành ba đường cánh cung, suýt nữa chặt đứt cánh tay hắn, thật là nguy hiểm vô cùng!

Trong lúc nguy cấp, đột nhiên câu nói của Phong Thanh Dương lại văng vẳng bên tai:

- Kiếm pháp của ngươi chẳng có chiêu thức nào hết thì địch nhân còn phá vào đâu được? Kiếm pháp có đi đến chỗ vô chiêu thắng hữu chiêu mới là tuyệt đỉnh.

Lệnh Hồ Xung đã đấu với Phong Bất Bình đến ngoài trăm chiêu. Những chiêu thức tinh diệu về "Độc cô cửu kiếm" hắn lĩnh hội mỗi lúc một nhiều thêm. Bất luận Phong Bất Bình phóng ra những chiêu kiếm lợi hại đến đâu, hắn cũng thấy ngay chỗ sơ hở và thuận tay phản kích bắt buộc lão phải quay về phòng thủ.

Đấu thêm một lúc nữa Lệnh Hồ Xung lại tăng thêm phần tự tin. Đột nhiên hắn nhớ tới yếu quyết "Vô chiêu thắng hữu chiêu", hắn thở phào một cái đua thanh kiếm chênh chếch phóng ra.

Nhát kiếm này chẳng vào chiêu thức nào hết. Nó cũng không phải là "Phá kiếm thức" trong phép "Độc cô cửu kiếm".

Phong Bất Bình ngẩn người ra tự hỏi:

- Chiêu thức gì mà kỳ vậy?

Vì lão không hiểu chiêu thức của đối phương nên không phá giải được. Lão đành múa tít thanh trường kiếm để hộ vệ thượng bàn. Nhưng Lệnh Hồ Xung phóng kiếm ra đã không có hướng nhất định thì động tác tùy cơ ứng biến. Đối phương đã hộ vệ thượng bàn, mũi kiếm của hắn rung lên một cái liền nhằm đâm vào sau lưng.

Phong Bất Bình không ngờ đối phương biến chiêu kỳ dị như vậy. Lão kinh hãi vội nhảy lùi về phía sau ba bước.

Lệnh Hồ Xung không có nội lực mà nhảy nhót rượt theo. Hắn tỷ đấu đã lâu dù không động đến nội lực, song phải cầm kiếm đã tốn khá nhiều hơi sức. Bất giác hắn đặt tay kiếm xuống trước ngực mà thở hồng hộc.

Phong Bất Bình không thấy đối phương truy kích khi nào lão chịu dừng tay. Tiện đà lão phóng kiếm veo véo bốn nhát nhằm đâm vào ngực, bụng, lưng, vai Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung rung tay một cái, mũi kiếm lại nhằm đâm vào mi mắt bên trái Phong Bất Bình.

Phong Bất Bình hốt hoảng la lên một tiếng, nhảy lùi lại ba bước.

Một vị nữ ni đứng tuổi phái Hằng Sơn lên tiếng:

- Quái lạ! Quái lạ! Kiếm pháp của vị cư sĩ này thật khiến cho người ta phải bội phục!

Vị cư sĩ mà mụ nói đây không phải là Phong Bất Bình mà trỏ vào Lệnh Hồ Xung.

Phong Bất Bình nghe nữ ni nói vậy thì bụng bảo dạ:

- Mình là trưởng bối phe kiếm tông phái Hoa Sơn mưu đồ đoạt chức chưởng môn mà lại thua một tên đồ đệ phe khí tông thì cái hy vọng mình ôm ấp bấy lâu nay phải tan thành mây

khói, và mình phải tìm vào thâm sơn cùng cốc mà ẩn náu, có lý đâu còn chường mặt ra chốn giang hồ cho bạn hữu võ lâm mỉa mai.

Nghĩ tới đây, lão la thầm:

- Sự đã đến nỗi này, ta còn dấu diếm làm chi nữa?

Phong Bất Bình bỗng ngửa mặt trông trời hú lên một tiếng, lao người chênh chếch đi, hươi trường kiếm lia ngang chém dọc thần tốc phi thường. Lão phóng năm sáu chiêu liền. Kiếm phong rít lên veo véo.

Nguyên thế kiếm này kêu bằng "Cuồng phong khoái kiếm" mà lão đã tự sáng chế ra hồi ẩn cư 15 năm ở trên núi và lão rất lấy làm đắc ý.

Phong Bất Bình hoài bão chí lớn, hắn định tâm bước đầu là đoạt lấy chức chưởng môn phái Hoa Sơn làm bàn đạp để tiến tới chưởng môn Ngũ nhạc kiếm phái. Đó là mục đích chính yếu mà lão sáng chế phép "Cuồng phong khoái kiếm" với 108 thức. Lão định giữ bí mật kiếm pháp này, không muốn hở cho ai biết. Vì một khi tuyệt nghệ lộ rồi, sau gặp tay đại cao thủ thì người ta đã biết cách đề phòng còn đưa ra một cách đột ngột để thủ thắng thế nào được? Nhưng lúc này lão ở vào thế cưỡi hổ, nếu không đả bại được Lệnh Hồ Xung thì còn chi là thể diện? Gặp trường hợp bất đắc dĩ không còn cách gì khác lão đành thi triển phép "Cuồng phong khoái kiếm".

Phép "Cuồng phong khoái kiếm" quả nhiên uy lực phi thường. Đầu mũi kiếm phát ra một luồng kình khí ghê gớm mỗi lúc một lan rộng. Những người đứng ngoài theo dõi cuộc đấu đã thấy mặt mũi, chân tay bị kiếm phong quạt tới vừa đau vừa rát chẳng khác gì bị dao cứa. Ai nấy không tự chủ được phải lùi dần về phía sau khiến vòng vây mỗi lúc một rộng thêm ra. Không

chừng chiếm cứ một khoảng đất trống đến bốn năm trượng vuông.

Lúc này các cao thủ bậc nhất các phái Tung Sơn, Thái Sơn, Hành Sơn, Hằng Sơn cũng không dám khinh thường Phong Bất Bình như trước nữa. Ai nấy đều nghĩ bụng:

- Kiếm pháp này chẳng những chiêu số tinh kỳ mà khí thế cũng vô cùng lợi hại. Thật là một thế không chỉ dùng toàn kiếm chiêu để thủ thắng. Thân thủ lão ta đã đến thế này thì làm chưởng môn phái Hoa Sơn rất xứng đáng.

Những người cưỡi ngựa cầm đuốc đang cháy bao nhiêu ngọn lửa đều bị kiếm khí của Phong Bất Bình thổi lướt ra phía ngoài. Tiếng gió trên thanh kiếm lão phát ra mỗi lúc một mạnh.

Nếu dùng nội lực để tỷ đấu với Phong Bất Bình, Lệnh Hồ Xung nhất định không thể nào thắng được vì lão đã lăn lộn mười mấy năm trong những tình thế hiểm nghèo.

Phái Hoa Sơn chỉ có "Tử hà thần công" của Nhạc Bất Quần là đủ đối phó với phép "Cuồng phong khoái kiếm" của lão trong những chiêu kiếm trong gió táp mưa sạ May ở chỗ lúc này Lệnh Hồ Xung không còn một chút nội lực nào, có điều khi Phong Bất Bình phóng kiếm đâm tới, hắn thuận tay gạt được kiếm của lão. Chiêu kiếm của Phong Bất Bình dù lợi hại đến đâu cũng không ảnh hưởng tới nội lực của hắn.

Mọi người đứng bên theo dõi mắt thấy Lệnh Hồ Xung tựa hồ một chiếc thuyền nhỏ cưỡi trên làn sóng dữ. Từng đợt sóng lớn bằng trái núi xô tới con thuyền. Con thuyền tùy theo ngọn sóng mà lên cao hay xuống thấp, thủy chung vẫn không bị chìm đắm.

Phong Bất Bình càng công kích mãnh liệt hơn, Lệnh Hồ Xung càng lĩnh hội được ý nghĩa tinh vi về môn kiếm học mà Phong

Thanh Dương đã chỉ điểm chọ Lúc hắn bắt đầu học "Độc cô cửu kiếm" coi Điền Bá Quang là một đối thủ ghê gớm. Thực ra đao pháp của Điền Bá Quang đã nổi tiếng trong võ lâm, nhưng so với Phong Bất Bình thì chưa vào đâu. Lúc này hắn đấu kiếm với một tay cao thủ hạng nhất trong võ lâm mà đối phương lại phát huy những sở trường đến độ chót.

Ta nên biết uy lực của "Độc cô cửu kiếm" đánh với đối phương càng mãnh liệt bao nhiêu càng tuyệt diệu bấy nhiêu, chả thế mà hồi Độc cô cầu bại tuổi đã già mà vẫn không một ai chống nổi lấy mười chiêu của lão. Kiếm pháp tinh diệu này đem đối phó với một tay tầm thường thì chẳng khác gì giết gà lại dùng đến dao mổ trâu.

Phép biến hóa về "Độc cô cửu kiếm" thực là phức tạp tất nhiên Lệnh Hồ Xung chưa học được hoàn toàn, mà du cho có học được hoàn toàn đi nữa thì cũng chưa thể vận dụng theo ý muốn về những điểm tinh diệu của nó.

Phong Bất Bình trong khoảnh khắc đã sử hết 108 chiêu thức trong phép "Cuồng phong khoái kiếm" mà thủy chung vẫn chẳng làm gì được Lệnh Hồ Xung thì trong lòng cực kỳ xao xuyến, nóng nẩy, lão quát tháo om sòm nào đâm nào chém, tấn công như vũ bão.

Lệnh Hồ Xung huy động trường kiếm vang lên bốn tiếng xẹt! xẹt! xẹt! xẹt!. Phong Bất Bình bị trúng bốn nhát kiếm vào hai tay, hai chân.

Choang! Thanh trường kiếm của lão rớt xuống đất.

Lệnh Hồ Xung một là không muốn đả thương đối phương hai là cánh tay không còn nội lực, nên lão bị thương rất nhẹ.

Phong Bất Bình tuy là bị thương không lấy gì làm trầm trọng, song địa vị lão như vậy chẳng lẽ đã bị thất bại mà còn đánh nữa.

Sắc mặt lợt lạt, lão than:

- Hỏng rồi! Hỏng rồi!

Đoạn quay lại nhìn Tả Phi Anh chắp tay nói:

- Tả đại công tử, tại hạ xin gửi lời công tử về thưa với lệnh tôn là tại hạ rất cảm kích tấm tình lòng của lão nhân gia nhưng... tài nghệ mình không bằng người, chẳng còn mặt mũi nào... , chẳng còn mặt mũi nào...

Rồi lão nghẹn ngào không nói tiếp được nữa, chắp tay thi lễ rồi băng mình chạy đi.

Lão chạy được mười mấy bước đột nhiên dừng lại lớn tiếng hỏi:

- Chàng thiếu niên kia! Kiếm pháp các hạ thiệt là giỏi! Tại hạ chịu thua rồi, nhưng xem ra thì Nhạc Bất Quần cũng chưa bằng các hạ. Vậy tôn tính đại danh các hạ là gì? Vị cao nhân nào đã truyền thụ kiếm pháp cho các hạ? Phong Bất Bình này muốn biết rõ để mà tâm phục.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tại hạ là Lệnh Hồ Xung đại đệ tử dưới trướng ân sư Nhạc tiên sinh. Kiếm pháp nhỏ mọn đó may mà thắng được nửa chiêu có chi là đáng kể?

Phong Bất Bình buông một tiếng thở dài đầy vẻ thê lương ảo não rồi từ từ mất hút vào bóng đêm.

Tả Phi Anh cùng Thang Anh Ngạc đưa mắt nhìn nhau nghĩ bụng:

- Kiếm pháp của mình khó lòng địch nổi Phong Bất Bình thì dĩ nhiên không phải là đối thủ của Lệnh Hồ Xung. Giả tỷ phe mình ùa lại đánh tới tấp thì có thể giết được gã tức khắc. Nhưng những tay hảo thủ có mặt tại đây chắc chẳng đời nào chịu hành

động đê hèn như vậy.

Hai người tâm ý hiểu nhau gật đầu mấy cái. Tả Phi Anh liền dõng dạc tuyên bố:

- Lệnh Hồ huynh! Kiếm pháp của các hạ rất cao minh khiến cho tại hạ được mở rộng tầm mắt.

Sau này chúng ta có ngày tái hội.

Thang Anh Ngạc cũng lên tiếng:

- Chúng ta đi thôi!

Hắn vẫy tay một cái rồi cho ngựa quay đầu.

Tả Phi Anh thúc ngựa chạy trước, mọi người khác cũng phi ngựa theo sau.

Chỉ trong khoảng khắc đoàn người ngựa đã chìm vào bóng trong tối tiếng vó ngựa mỗi lúc một xa.

[redacted]

Nhạc Bất Quần Hoài Nghi Đệ Tử

Ngoài miếu Dược-Vương chỉ còn lại người phái Hoa Sơn và ngoài ra là bọn người che mặt.

Lão già che mặt bật tiếng cười khô khan nói:

- Lệnh Hồ thiếu hiệp! Kiếm thuật của thiếu hiệp rất cao minh khiến cho ai cũng phải bội phục. Bản lãnh Nhạc Bất Quần còn kém thiếu hiệp xa lắm. Theo lẽ ra, chức chưởng môn phái Hoa Sơn do thiếu hiệp chấp chưởng mới đúng. Bữa nay được biết kiếm pháp thiếu hiệp linh diệu vô cùng, đáng lẽ bọn tại hạ nên rút lui, nhưng đắc tội với quý phái thì tai họa sau này không biết thế nào mà nói. Chúng ta đã nhổ cỏ phải nhổ tận gốc rể, đành chịu mang tiếng là nhân cơ hội thiếu hiệp bị thương, đồng thời lấy số đông để thủ thắng vậy.

Lão nói xong, huýt lên một tiếng còi. Mười bốn người che mặt liền vây quanh.

Lúc bọn Tả Phi Anh ra đi bao nhiêu đóm đuốc đều quẳng xuống đất, hãy còn cháy dở. ánh đuốc chỉ soi rõ hạ bàn mọi người, còn từ lưng trở lên đều không nhìn thấy. Binh khí của 15 người che mặt đó có ánh lửa rọi vào làm cho sáng loáng. Họ nhích lại gần Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung tỷ đấu với Phong Bất Bình, tuy chưa hao tổn gì đến nội lực mà khắp mình mồ hôi đã đầm đìa. Hắn mà thắng được tay cao thủ phe kiếm tông phái Hoa Sơn vừa rồi là ỷ vào "Độc cô cửu kiếm" đoạt tiên cơ về chiêu số. Bây giờ 15 người che

mặt sử dụng 15 thứ khí giới khác nhau, đồng thời chiêu số cũng khác nhau cùng tiến đánh một lúc thì làm thế nào để phá giải được?

Hiện giờ Lệnh Hồ Xung không còn chút nội lực nào, muốn xông thẳng về phía trước hai thước hay tạt ngang ra nửa trượng còn chẳng làm nổi, thì tính chi đến chuyện chống chọi với 15 tay hảo thủ hợp kích?

Lệnh Hồ Xung luôn tiếng thở dài đưa luồng nhãn quang về phía Nhạc Linh San để nhìn nàng lần tối hậu. Trước khi lâm tử, hắn chỉ mong được nàng lộ vẻ tha thiết với mình một chút đặng an ủi nỗi lòng.

Quả nhiên cặp mắt sáng ngời của nàng tỏ ra cực kỳ quyến luyến thiết tha.

Lệnh Hồ Xung đang vui mừng trong dạ thì dưới ánh lửa hắn thấy bàn tay nhỏ bé mềm mại của Nhạc Linh San buông thõng xuống nắm lấy bàn tay chàng trai khác, chàng trai đó chính là Lâm Bình Chị Lòng hắn liền se lại.

Bao nhiêu người phái Hoa Sơn đã bị bọn che mặt điểm huyệt không nhúc nhích được. Lúc này bọn chúng lại nhằm tiến công một mình Lệnh Hồ Xung.

Lâm Bình Chi cùng Nhạc Linh San vẫn đứng gần nhau tự nhiên thò tay ra nắm lấy tay nhau.

Lệnh Hồ Xung không còn chí tranh đấu toan liệng kiếm đi để mặc địch đâm chết.

Trong đêm tối, 15 người che mặt từ từ tiến gần vào. Hết thảy bọn chúng vừa thấy hắn ác đấu với Phong Bất Bình, vẫn còn úy kỵ chưa dám phát chiêu.

Lệnh Hồ Xung từ từ xoay mình hắn thấy cả 30 con mắt lấp

loáng có ánh sáng trông như một bầy dã thú.

Đột nhiên trong đầu óc Lệnh Hồ Xung vụt lóe ra một ý niệm. Hắn lẩm bẩm:

- Trong phép "Độc cô cửu kiếm" có một chiêu chuyên để phá giải các thứ ám khí. Dù địch nhân bắn hàng ngàn hàng vạn mũi tên đến, hoặc hàng chục người phóng đủ các loại ám khí tới, một chiêu thức đó đủ làm cho bao nhiêu ám khí đồng thời phải rớt xuống lả tả.

Nguy cơ sắp xẩy ra trong khoảnh khắc. Bỗng nghe tiếng lão già che mặt quát lên:

- Hết thảy xông vào dùng loạn đao mà phân thây địch!

Lệnh Hồ Xung không còn thì giờ để suy nghĩ nữa, đột nhiên hắn vung trường kiếm lên, mũi kiếm rung động nhắm điểm vào mắt cả 15 người.

Những tiếng rú khủng khiếp vang lên không ngớt. Tiếp theo là những tiếng binh khí rớt xuống đất loảng xoảng.

Ba mươi con mắt của 15 người che mặt bị chiêu thức chớp nhoáng của Lệnh Hồ Xung thi triển một cách xuất quỉ nhập thần đâm trúng. Hắn đã dùng kiếm pháp chuyên để đả kích các thức ám khí để đâm mắt người cũng lượm được hiệu quả kỳ diệu vô song.

Lệnh Hồ Xung đâm rồi lập tức từ giữa đám địch nhân nhảy vọt ra. Một tay gã vịn vào vai Lao Đức Nặc . Sắc mặt lợt lạt, người hắn loạng choạng đứng không vững.

Tiếp theo là một tiếng choang khẽ vang lên. Thanh trường kiếm trong tay hắn rớt xuống đất.

Mười lăm người che mặt hai tay bưng mắt, máu tươi qua khẽ ngón tay chảy xuống không ngớt. Kẻ thì ngồi phệt xuống đất,

người thì lớn tiếng kêu gào. Lại có mấy tên lăn lộn trong vũng bùn.

Chiêu thức Lệnh Hồ Xung vừa sử dụng phải dùng đến bốn chữ "xuất quỉ nhập thần" mới hình dung được nó. Hàng trăm hàng nghìn mũi ám khí bắn ra tất có mũi trước mũi sau, nhưng chiêu kiếm thần tốc tựa hồ như đồng thời phóng tới. Đường kiếm phải đâm đâu trúng đó, nếu có chỗ sơ hở tất bị ám khí của địch nhân bắn trúng vào mình. Thế là Lệnh Hồ Xung đâm 30 nhát kiếm trúng vào 30 con mắt mà hãy còn là tầm thường, kiếm pháp này có thể gạt cả vạn mũi tên tập kích cùng một lúc.

Mười lăm tên che mặt đột nhiên thấy mắt tối sầm lại và đau nhức không chịu được. Chúng kinh hãi quá đưa tay lên bưng mắt miệng la rầm trời. Giá tỷ bọn chúng trấn tĩnh một chút và cứ tiếp tục tấn công thì Lệnh Hồ Xung tất bị 15 thứ khí giới băm nát ra như tương.

Nói vậy mà thôi, dù người bản lãnh cao đến đâu bất thình lình bị đâm mù mắt còn trấn tĩnh thế nào được để mà tấn công địch nhân? 15 người khác nào như rắn mất đầu chạy bổ nháo bổ nhào không còn biết làm thế nào cho được.

Lệnh Hồ Xung gặp lúc nguy cấp như ngàn cây treo đầu sợi tóc mà phóng kiếm đả thương được bên địch. Tuy hắn thành công song thấy tình thảm trạng của 15 người kia, hắn không khỏi kinh hãi và sinh lòng thương xót họ.

Nhạc Bất Quần quát lên:

- Xung nhi! Ngươi hãy chặt gân chân chúng đi rồi sẽ từ từ tra khảo.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Dạ... dạ...

Hắn cúi xuống lượm thanh trường kiếm. Ngờ đâu lúc hắn sử chiêu vừa rồi đã động đến nội lực. Bây giờ toàn thân run lẩy bẩy không tài nào lượm nổi thanh trường kiếm nữa.

Lão già che mặt la lên:

- Hết thảy anh em tay phải lượm khí giới, còn tay trái nắm lấy dây lưng đồng bọn để đi theo ta.

Mười bốn tên che mặt kia đang lúc luống cuống không biết làm thế nào vừa nghe tiếng lão già hô hoán liền cúi xuống sờ soạng mặt đất bất cứ trúng vào khí giới nào cũng tiện tay lượm lấy. Có tên lượm được hai cái, có tên chẳng được cái nào. Chúng đưa tay trái ra nắm lấy dây lưng đồng bọn dắt dúm nhau thành một xâu đi theo lão già, bước thấp bước cao xéo cả vào đống bùn lầy.

Mọi người phái Hoa Sơn, ngoại trừ Lệnh Hồ Xung, hết thảy mọi người đều bị điểm huyệt không nhúc nhích được.

Lệnh Hồ Xung kiệt lực ngồi phệt xuống đất dương mắt lên mà nhìn bọn 15 người che mặt rút lui, chẳng còn cách nào lưu chúng lại được.

Nhạc Bất Quần thét lên:

- Lệnh Hồ Xung! Lệnh Hồ đại hiệp!... Đại hiệp còn chờ ai mà chưa giải khai huyệt đạo cho chúng tạ Chẳng lẽ còn đợi chúng ta năn nỉ hay sao?

Lệnh Hồ Xung sợ quá, miệng ấp úng:

- Sư... sư phụ!... Sư phụ sao lại nói vậy?... Đệ tử... xin giải huyệt lập tức cho sư phụ.

Hắn gượng đứng lên, loạng choạng bước tới trước mặt Nhạc Bất Quần hỏi:

- Sư phụ!... Giải khai huyệt đạo nào?

Nhạc Bất Quần tức giận vô cùng. Lão cho là Lệnh Hồ Xung đã cố ý buông tha bọn người che mặt lại cố ý dùng dằng không chịu giải khai huyệt đạo ngay cho mình.

Lão hằn học nói:

- Không cần ngươi phải nhọc lòng.

Rồi lão ngấm ngầm vận "Tử hà thần công" thúc đẩy những huyệt đạo bị phong tỏa. Nhưng lão đã bị tay cao thủ dùng kình lực lợi hại điểm vào những huyệt Ngọc chẩm, Đản trung, Cự truy, Kiên trinh, Chí đường, Thanh lãnh uyên đều là những nơi trọng yếu, những đường kinh mạch vận thông vào những mấy chỗ huyệt đạo này đều bị trở ngại nên uy lực "Tử hà thần công" giảm đi rất nhiều, không thể trong chốc lát mà giải khai được.

Lúc này chân tay Lệnh Hồ Xung chẳng còn chút khí lực nào, có khi thua đứt cả đứa con nít lên ba mà muốn giải khai huyệt đạo cho sư phụ, sư nương thì làm gì đủ sức? Hắn gắng gượng vận nội lực mấy lần song lần nào cũng nẩy đom đóm, tai ù đi cơ hồ ngất xỉu. Hắn đành ngồi bên Nhạc Bất Quần để chờ lão tự giải khai lấy.

Trời mưa tuy nhỏ hạt nhưng vẫn còn rả rích. Người nào người nấy ướt sũng cả áo trong áo ngoài.

Đêm đã gần tàn, mưa cũng ngớt dần. Mặt mũi mọi người đã nhìn thấy lờ mờ.

Nhạc Linh San là người kém nội lực hơn hết, nàng cảm thấy khí lạnh ban mai thấu vào tận xương, cực kỳ khó chịu.

Nhạc Bất Quần trên đầu bao phủ một làn sương trắng mịt mờ, mặt đầy sát khí. Đột nhiên lão hú lên một tiếng. Bao nhiêu huyệt đạo trong người đã giải khai hết. Lão đứng phắt dậy, hai tay nào vỗ, nào đấm, nào điểm, nào nắn. Chỉ trong khoảnh khắc lão đã giải khai được huyệt đạo cho hết thảy mọi người.

Nhạc phu nhân cùng các đệ tử được giải khai huyệt đạo rồi, có người đứng phắt dậy được ngay, có người chuyển động gân cốt, nghĩ lại tình trạng mười phần chắc chết mà còn được sống, khác nào đã qua một đời.

Bọn Cao Căn Minh, Thi Đới Tử ngó thấy tình trạng Lương Phát đầu một nơi mình một nẻo, thì không thể nhịn được phải bùi ngùi sa lệ.

Mấy cô nữ đệ tử cả tiếng khóc ròng. Ai cũng nói:

- May mà nhờ kiếm thuật thần thông của đại sư ca đả bại bọn cường hào quán thế, không thì kết quả khó mà lường được.

Cao Căn Minh thấy Lệnh Hồ Xung vẫn nằm duỗi dài trong đám bùn lầy, liền chạy lại nâng dậy.

Nhạc Bất Quần nét mặt vẫn thản nhiên, lạnh lùng hỏi:

- Bọn 15 người che mặt đó lai lịch thế nào?

Lệnh Hồ Xung đáp

- Đệ tử... cũng không biết...

Nhạc Bất Quần lại hỏi:

- Ngươi có biết bọn chúng không? Cách giao tình với chúng thế nào?

Lệnh Hồ Xung kinh hãi đáp:

- Sư phụ! Trước nay đệ tử chưa gặp mặt một người nào trong bọn họ cả.

Nhạc Bất Quần hỏi:

- Đã vậy mà ta sai ngươi giữ bọn chúng lại để tra hỏi cặn kẽ, sao ngươi lại lờ đi như không nghe thấy?

Lệnh Hồ Xung ấp úng:

- Đệ tử... đệ tử... thực tình toàn thân không còn lấy một chút

hơi sức. Lúc ấy... lúc ấy...

Hắn nói đến đây người lảo đảo hiển nhiên không đứng vững.

Nhạc Bất Quần hắng dặng một tiếng nói mỉa:

- Ngươi khéo đóng kịch đấy nhỉ !

Lệnh Hồ Xung trán toát mồ hôi nhỏ giọt quì hai gối xuống đáp:

- Đệ tử côi cút từ thuở nhỏ, được nhờ đại đức của sư phụ sư nương thu về nuôi dưỡng, coi như con ruột. Dù đệ tử có là kẻ bất hiếu đến đâu cũng chẳng khi nào dám trái ý hoặc lừa gạt sư phụ cùng sư nương.

Nhạc Bất Quần hỏi:

- Ngươi không dám lừa gạt ta cùng sư nương ngươi ư? Chà chà! Vậy thì kiếm pháp đó ngươi đã học ở đâu ra, chẳng lẽ có thần nhân truyền thụ cho ngươi lúc trong mơ mộng. Phải chăng thần nhân đó đột nhiên tự trên trời rơi xuống?

Lệnh Hồ Xung đập đầu đáp:

- Đệ tử tội đáng muôn thác. Vì lẽ vị tiền bối truyền thụ kiếm pháp cho đệ tử đã cấm hắn không được thổ lộ lai lịch kiếm pháp đó với bất cứ ai và bất luận trong trường hợp nào.

Nhạc Bất Quần cười lạt nói:

- Cái đó đã hắn. Võ công ngươi đã học đến trình độ này thì còn coi sư phụ, sư nương vào đâu nữa? Công phu nhỏ mọn của phái Hoa Sơn chúng ta làm sao chống nổi một chiêu thần kiếm của ngươi? Lão già che mặt chẳng đã nói "Chức chưởng môn phái Hoa Sơn để cho ngươi chấp chưởng mới đúng"

Lệnh Hồ Xung không dám nói gì nữa, chỉ đập đầu lạy binh binh. Lòng hắn xao xuyến vô cùng, bụng bảo dạ:

- Ta mà không thổ lộ chân tình những chuyện Phong thái sư

thúc tổ truyền thụ kiếm pháp thì sư phụ cùng sư nương quyết không lượng thứ. Nhưng đã là nam tử hán cần phải thủ tín. Đến gã Điền Bá Quang là một tên dâm tặc hái hoa, lúc bị Bất Giới hòa thượng hành hạ khổ sở mà còn nhất quyết không tiết lộ hành tung của Phong thái sư thúc tổ, Lệnh Hồ Xung này đã chịu ân sâu của người quyết không thể phản bội lời ước. Đối với sư phụ, sư nương ta vẫn một dạ trung thành, trời đất chứng minh. Bây giờ ta có phải tạm thôi chịu khuất tất phỏng có hại chi đáng kể.

Hắn nghĩ vậy liền đáp:

- Thưa sư phụ cùng sư nương! Đệ tử chẳng khi nào dám chống sư mạng trong lòng thật có chỗ đau khổ không hở ra lời. Mai đây đệ tử xin cầu xin vị tiền bối đó cho phép trình lại sư phụ cùng sư nương, khi đó đệ tử không dám dấu một mảy may nào cả.

Nhạc Bất Quần nói:

- Được rồi, ngươi hãy dậy đi!

Lệnh Hồ Xung dập đầu hai cái toan đứng lên thì đầu gối lại nhũn ra phải quì ngay xuống.

Lâm Bình Chi đứng bên liền đưa tay ra đỡ hắn dậy.

Nhạc Bất Quần cười lạt nói:

- Kiếm pháp của ngươi đã cao minh mà bản lãnh đóng kịch của ngươi còn cao minh hơn nữa.

Lệnh Hồ Xung không dám trả lời, hắn nghĩ bụng:

- Sư phụ đối đãi với mình ơn tựa tầy non. Bữa nay người có hiểu lầm mà thống trách mình nhưng sau này chuyện đâu đó sẽ có ngày bộc bạch. Vụ này rất rắc rối, mình không thể nào trách lão gia đa nghi được.

Tuy hắn bị khuất tất mà trong lòng tuyệt không oán hận.

Bọn đệ tử người thì nhóm lửa nấu cơm, người thì móc đất đào hố để mai táng thi thể Lương Phát.

Mọi người ăn cơm sáng xong mở bọc lấy quần áo khô ra thay. Ai nấy đều trông ngóng Nhạc Bất Quần chỉ thị cách hành động. Người nào cũng tự hỏi:

- Không hiểu còn lên núi Tung Sơn để yêu cầu Tả minh chủ xử trí nữa hay thôi? Phong Bất Bình đã bị bại dưới kiếm của đại sư ca, tất lão không còn mặt mũi nào trở lại núi Hoa Sơn để tranh dành chức chưởng môn nữa. Cuộc chiến đêm qua tuy phe mình đã thắng, nhưng thực ra cũng phải một phen bẽ bàng.

Nhạc Bất Quần quay lại hỏi phu nhân:

- Sư muội! Bây giờ sư muội tính chúng ta đi đâu?

Nhạc phu nhân đáp:

- Tiểu muội tưởng bất tất phải lên núi Tung Sơn nữa. Có điều mình đã ra đi thì cũng đừng về núi Hoa Sơn vội.

Lòng bà chưa hết ớn bọn Đào cốc lục tiên, chưa muốn về núi ngay.

Nhạc Bất Quần nói:

- Bây giờ không có việc gì, chúng ta đi chơi để bọn đệ tử thêm phần lịch duyệt cũng phải.

Nhạc Linh San cả mừng vỗ tay nói:

- Hay lắm! Gia gia...

Nhưng nàng chợt nghĩ tới sư ca Lương Phát vừa mới chết mà đã lộ vẻ vui thì thực không hợp cảnh.

Nàng mới vỗ tay một cái đã dừng lại ngay.

Nhạc Bất Quần mỉm cười nói:

- Bàn tới chuyện du sơn ngoạn thủy là ngươi thích thú ngay

Vậy gia gia cũng chiều lòng. San nhi!

Ngươi muốn chúng ta đi ngoạn cảnh phương nào cho khoái?

Lão vừa nói vừa ngó Lâm Bình Chi.

Nhạc Linh San đáp:

- Đã nói đến chuyện du ngoạn thì phải đi xem ngắm nơi nào cho thích mắt càng xa càng tốt. Có đi đến mấy trăm dặm rồi sẽ về cũng được. Chúng ta đến chơi nhà tiểu Lâm tử. Gã bảo long nhãn ở Phúc Kiến vừa lớn vừa ngọt. tại đó còn có cam, quít, hoa thủy tiên...

Nhạc phu nhân thè lưỡi ra nói:

- Từ đây tới Phúc Kiến đường xa muôn dặm, chúng ta làm gì có đủ tiền xài. Chẳng lẽ phái Hoa Sơn biến thành Cái bang vừa đi vừa ăn xin chăng?

Lâm Bình Chi nói:

- Thưa sư phụ cùng sư nương! Sáng mai chúng ta vào đến địa giới tỉnh Hồ Nam, đệ tử có họ ngoại ở Lạc Dương...

Nhạc phu nhân ngắt lời:

- Ồ! Ngoại tổ ngươi là Kim đao vô địch Vương Nguyên Bá là người Lạc Dương phải không?

Lâm Bình Chi đáp:

- Song thân đệ tử mất cả rồi. Đệ tử rất mong có dịp đến bái yết ngoại công ngoại bà để bẩm rõ tình hình. Sư phụ cùng sư nương và các vị sư ca, sư muội nếu vui lòng đến nhà ngoại tổ đệ tử mấy bữa thì thật là vinh dự cho đệ tử vô cùng! Ngoại công, ngoại bà đệ tử cũng rất lấy là hân hạnh. Sau đó chúng ta tiện đường thủng thẳng đi du sơn ngoạn thủy cho tới tệ xá ở Phúc Kiến. Còn khoản tiền chi phí...

Chàng ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Dọc đường đều có phân cục của nhà đệ tử, họ sẽ cung ứng đầy đủ bất tất phải lo ngại.

Nhạc phu nhân từ lúc đâm Đào Thực Tiên một kiếm, hàng ngày bà vẫn nơm nớp lo ngại Đào cốc lục tiên lên núi Hoa Sơn báo thù. Bà lại nhớ tới mình đã bị Đào cốc tứ tiên nắm lấy tứ chi, khiến cho toàn thân tê liệt không tài nào nhúc nhích được. Cái thảm trạng Thành Bất Ưu bị bọn chúng xé làm bốn mảnh, ruột gan tung tóe đầy đất khiến cho bà sợ vỡ mật. Từ đó trong cơn ác mộng bà thường mơ thấy tấn kịch rùng rợn.

Chuyến này thầy trò phái Hoa Sơn xuống núi tuy danh nói là lên Tung Sơn để xin bình lý nội bộ mà thực ra trong lòng bà muốn lẩn tránh càng xa càng tốt. Vợ chồng bà bình sinh chưa từng xuống phương Nam, bây giờ đi thăm miền này cũng phải. Bà liền cười hỏi Nhạc Bất Quần:

- Sư ca! Tiểu Lâm tử ân cần mời mọc, chúng ta có nên đi không?

Nhạc Bất Quần cười đáp:

- Tỉnh Phúc Kiến cũng là một địa khu của phái Thiếu Lâm. Đấy có rất nhiều tay cao thủ võ lâm, nếu mình kết giao được với họ thì chuyến này đi kể ra cũng không uổng.

Bọn đệ tử thấy sư phụ chấp thuận đề nghị đi Phúc Kiến thì vui sướng khôn xiết. Bọn nam nữ đệ tử này ngoài Lưu Đức Nặc ra đều chưa đầy 30 tuổi, nghe nói được đi du ngoạn phương xa về phía Nam đều phấn khởi tinh thần.

Lâm Bình Chi cùng Nhạc Linh San lại càng hoan hỉ.

Chỉ có Lệnh Hồ Xung là lộ vẻ buồn thiu, bụng bảo dạ:

- Sư phụ cùng sư nương sao chẳng đi nơi khác, lại cứ muốn tới hội diện cùng ngoại tổ của Lâm sư đệ Ở Lạc Dương? Sau đó

lại còn tiếp tục rong ruổi đường xa muôn dặm đến tỉnh Phúc Kiến làm chỉ Không chừng hai vị sẽ hứa gả tiểu sư muội cho gã cũng nên. Có khi họ đi Lạc Dương để cùng bậc trưởng bối gã đính ước hôn sư rồi đến Phúc Kiến chắc là để hoàn thành cuộc hôn nhân tại nhà họ Lâm. Mình là đứa con côi cút không cha không mẹ, không thân thích thì so với nhà gã có phân cục khắp nơi thế nào được? Ngoại công gã là Kim đao vô địch Vương Nguyên Bá, oai danh lừng lẫy khắp trung Nguyên. Bình nhật sư phụ mình đã nói tới lão ta tỏ vẻ cực kỳ cung kính. Lâm sư đệ đến Lạc Dương bái liến ngoại công, ngoại bà gã, mình theo gã đi làm cóc gì?

Lệnh Hồ Xung thấy bọn sư đệ, sư muội hớn hở tươi cười không nghĩ gì đến Lương Phát sư đệ bị chết thảm nữa, lại càng ghét cay ghét đắng, bụng bảo dạ:

- Đêm nay chờ họ vào chỗ trọ ngủ say rồi, một mình ta lẻn đi cho khuất mắt. Chẳng lẽ mình cũng theo họ để ăn bát cơm của Lâm sư đệ và ngủ ở nhà gã? Hơn nữa còn phải min cưỡng vui tươi, chúc mừng gã cùng tiểu sư muội nâng án ngang mày, bách niên giai lão thì chịu thế nào được?

Đoàn người khởi hành rồi, Lệnh Hồ Xung lẽo đẽo theo sau. Hắn tinh thần mệt mỏi, sức lực kiệt quệ.

Hắn đi mỗi lúc một chậm thêm, cách quãng mỗi lúc một xa hơn.

Đi đến gần trưa, Lệnh Hồ Xung phải ngồi xuống phiến đá bên đường mà thở hổn hển.

Bỗng thấy Lao Đức Nặc chạy trở lại hỏi:

- Đại sư ca! Trong người đại sư ca thấy thế nào? Sư ca đi dường mệt lắm ư? Tiểu đệ chờ sư ca nhé!

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Hay lắm! Thật phiền cho sư đệ!

Lao Đức Nặc nói:

- Sư nương đã mướn được cỗ xe lớn ở tòa thị trấn trước mặt kia. Tiểu đệ trở lại đón sư ca.

Lệnh Hồ Xung cảm động nghĩ thầm:

- Tuy sư phụ đem lòng nghi ngờ mình, song sư nương đối xử với mình rất tử tế.

Lát sau, một cỗ xe lớn do con lừa kéo tới nơi.

Lệnh Hồ Xung lên xe ngồi, Lao Đức Nặc lên theo ngồi bên bầu bạn với hắn.

Tối hôm ấy vào quán trọ, Lao Đức Nặc cũng ngủ chung giường với Lệnh Hồ Xung.

Mấy ngày liền, Lệnh Hồ Xung đi tới đâu, Lao Đức Nặc theo liền tới đó, không rời nửa bước.

Lệnh Hồ Xung cho là lão nghĩ tình đồng môn, nên chiếu cố cho hắn trong lúc mình đang bệnh tật.

Ngờ đâu, đến đêm thứ ba, Lệnh Hồ Xung đang nằm trên giường, nhắm mắt dưỡng thần, bỗng nghe thanh âm tiểu sư đệ là Thư Kỳ đứng ngoài cửa hỏi vọng vào:

- Nhị sư ca! Sư phụ hỏi mấy bữa nay có thấy đại sư ca hành động gì khác lạ không đó?

Lao Đức Nặc tặc lưỡi một cái rồi khẽ đáp:

- Đừng hỏi nữa! Đi đi!

Chỉ hai câu này cũng đủ khiến cho Lệnh Hồ Xung ớn lạnh. Bây giờ hắn mới biết sư phụ nghi kỵ hắn vô cùng và đã phái Lao Đức Nặc ngấm ngầm giám sát mình.

Tiếng bước chân Kỳ Thư bỏ đi mỗi lúc một xa.

Lao Đức Nặc rón rén đến trước giường để thăm xem Lệnh Hồ Xung đã ngủ thật chưa?

Lệnh Hồ Xung trong lòng tức giận vô cùng! Hắn toan đứng phắt dậy trách mắng Lao Đức Nặc , nhưng lại nghĩ thầm:

- Vụ này có liên quan gì đến y đâu? Y chỉ biết vâng lệnh sư phụ mà hành động. Có ai giám chống sư mệnh bao giờ?

Hắn nghĩ vậy rồi dằn lửa giận xuống, giả vờ ngủ say.

Lao Đức Nặc rón rén đi ra khỏi phòng.

Lệnh Hồ Xung biết là lão đi báo cáo với sư phụ về động tĩnh của mình. Bất giác hắn cười lạt bụng bảo dạ:

- Mình chẳng làm điều gì sai trái với lương tâm, dù có đến mười người hay trăm người giám thị, nhưng Lệnh Hồ Xung này vốn quang minh lỗi lạc thì sợ cóc gì ai?

Hắn tức giận làm động đến nội tức, nên khí huyết trong người nhộn nhạo, cực kỳ khó chịu. Hắn phải nằm phục xuống gối đầu mà thở hồng hộc. Một lúc lâu mới bình tĩnh trở lại, ngồi dậy mặc áo xỏ giầy vào rồi tự nhủ:

- Sư phụ đã không coi mình là đệ tử nữa, đề phòng mình như đề phòng giặc cướp, mình ở lại núi Hoa Sơn chẳng có ý vị gì thì sao bằng bỏ đi cho rồi.

Từ lúc Lệnh Hồ Xung ngộ sát Lục Đại Hữu, trong lòng rất là hối hận, Nhạc Linh San lại chia rẽ mối tình với kẻ khác càng làm cho hắn thêm đau khổ. Có lúc hắn không muốn sống nữa. Bây giờ hắn thấy sư phụ phái người ngấm ngầm rheo dõi thì trong lòng phiền muộn, chán ngán không bút nào tả xiết.

Giữa lúc ấy bỗng nghe ngoài cửa sổ có tiếng người nói khẽ:

- Nép mình xuống, đừng có cử động!

Rồi thanh âm một người khác nói khẽ hơn:

- Dường như đại sư ca đã trở dậy và xuống đất rồi!

Thanh âm hai người này tuy rất nhỏ nhưng đêm khuya thanh vắng, Lệnh Hồ Xung lại rất thính tai, nên nghe rõ mồn một. Đó chính là hai tên sư đệ nhỏ tuổi đang ẩn nấp ở ngoài sân để đề phòng hắn trốn đi.

Lệnh Hồ Xung nắm chặt hai bàn tay lại, khớp xương bật lên tiếng lách cách, bụng bảo dạ:

- Nếu bây giờ ta bỏ đi thì thành kẻ có tật mình. Được lắm! Họ đã thế thì mình cứ ở lại xem họ giở trò gì?

Đột nhiên hắn mở miệng lớn tiếng la:

- Điếm tiểu nhị! Điếm tiểu nhị! Lấy rượu ra đây!

Kim Đao Vô Địch Vương Nguyên Bá

Lệnh Hồ Xung gọi hồi lâu, điếm tiểu nhị mới thưa rồi đem rượu lên. Hắn uống say lúy túy chẳng còn biết trời đất gì nữa. Sáng hôm sau Lao Đức Nặc đỡ hắn lên xe. Miệng vẫn la hoài:

- Đem rượu đây! Đem rượu đây! Ta còn muốn uống nữa...

Mấy hôm sau đoàn người Hoa Sơn tới Lạc Dương vào trọ trong một nhà tửu điếm.

Một mình Lâm Bình Chi tìm đến nhà tổ ngoại trước.

Nhạc Bất Quần cùng mọi người đều thay đổi quần áo, ăn mặc sạch sẽ. Lệnh Hồ Xung vẫn mặc bộ quần áo dính đầy bùn đất sau cuộc chiến ngoài miếu Dược Vương.

Nhạc Linh San cầm một chiếc trường bào đem đến trước mặt Lệnh Hồ Xung nói:

- Đại sư ca! Đại sư ca thử mặc tấm áo này xem có vừa không?

Lệnh Hồ Xung hỏi lại:

- Đây là áo sư phụ, sao lại lấy cho ta mặc?

Nhạc Linh San đáp:

- Lát nữa tiểu Lâm tử mời chúng ta tới nhà ngoại tổ gã, đại sư ca mặc tấm áo này.

Lệnh Hồ Xung hỏi móc:

- Vì đến nhà gã mà phải ăn mặc cho diêm dúa hay sao?

Hắn nói rồi nhìn ngắm nàng từ xuống đến gót chân.

Nhạc Linh San bữa nay mình mặc áo nhiễu điều, quần đoạn

mầu lục xanh biếc, mặt thoa một lớp phấn mỏng, càng tăng thêm vẻ kiều mị. Mái tóc xanh như mây bôi dầu chải bóng mượt, một bên cài đóa

hoa châu.

Lệnh Hồ Xung nhớ lại thì trước kia chỉ những ngày tết nàng mới ăn mặc như vậy, thì trong lòng hắn như se lại toan hỏi móc mấy câu nhưng hắn xoay chuyển ý nghĩ:

- Mình là nam tử hán đại trượng phu mà sao khí phách còn nhỏ nhen đến thế?

Rồi hắn dằn lòng không nói nữa.

Nhạc Linh San thấy Lệnh Hồ Xung nhìn mình bằng cặp mắt sắc bén thì thẹn thùng bối rối nói:

- Đại sư ca không thích thì chẳng cần đổi áo nữa cũng được.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Đa tạ sư muội! Tiểu huynh không quen mặc áo mới thôi chẳng đổi làm chi nữa.

Nhạc Linh San không nói gì nữa, cầm áo trường bào đem vào phòng phụ thân.

Bỗng nghe ngoài cửa có tiếng người nói oang oang:

- Nhạc đại chưởng môn đường xa tới đây, tại hạ không biết đi nghênh tiếp thật là thất lễ.

Nhạc Bất Quần cùng Nhạc phu nhân đưa mắt nhìn nhau mỉm cười ra chiều hoan hỉ. Hai vị biết là Kim đao vô địch Vương Nguyên Bá thân hành đến tận khách điếm để đón mình, liền song song rảo bước ra nghênh tiếp.

Vương Nguyên Bá đã ngoài 70 tuổi mà sắc mặt vẫn hồng hào. Dưới cằm một chùm râu bạc chùng xuống trước ngực. Tinh thần lão rất quắc thước tay cầm hai chiếc nhạc lớn bằng trứng

ngỗng lắc kêu leng keng.

Người võ lâm chơi nhạc là chuyện bình thường, nhưng đều là bằng sắt hay gang đúc nên. Đằng này Vương Nguyên Bá tay lại cầm hai chiếc nhạc ánh vàng lấp loé. Nó nặng gấp đôi nhạc sắt và tỏ ra là một vật của nhà sang trọng.

Lão vừa thấy Nhạc Bất Quần đã cười ha hả nói:

- Nhạc chưởng môn thanh danh lừng lẫy võ lâm, nay tiểu lão được gặp, thật là may mắn! Hơn hai mươi năm nay không ngày nào tiểu lão không nghĩ tới đại chưởng môn. Bữa nay đại giá tới Lạc Dương thật là một hỉ sự lớn cho võ lâm ở Trung Châu.

Lão vừa nói vừa nắm chặt tay Nhạc Bất Quần mà lắc mấy cái để tỏ tình hoan hỉ chân thành.

Nhạc Bất Quần cười nói:

- Vợ chồng tại hạ đưa bọn đồ đệ đi du lịch để tìm bạn, cho thêm rộng kiến văn. Vị đại hiệp ở Trung Châu mà bọn tại hạ cần bái phỏng thứ nhất là Kim đao vô địch Vương lão gia tử. Bọn tại hạ mấy chục người đến đây một cách đột ngột thật là lỗ mãng!

Vương Nguyên Bá lớn tiếng:

- Bốn chữ "Kim đao vô địch" ở trước mặt Nhạc đại chưởng môn không ai được nhắc tới. Người nào nhắc tới không phải vì lực sự mà là nhạo báng Vương Nguyên Bá này đó. Nhạc tiên sinh! Tiên sinh thu dụng ngoại tôn của tiểu lão, ơn đức xem bằng tái tạo. Từ nay Hoa Sơn phái cùng Kim đao môn coi như một nhà, không còn có chuyện riêng lấy. Nào mời hết thảy anh em về nhà. Nếu không ở lại chơi một năm hay sáu tháng thìi đừng hòng ra khỏi được thành Lạc Dương một bước. Nhạc đại chưởng môn! Để tiểu lão tự mình đem hành lý cho.

Nhạc Bất Quần vội nói:

- Cái đó tại hạ thiệt không dám!

Vương Nguyên Bá lại bảo hai con:

- Bá Phấn! Trọng Cường! Mau lại khấu đầu Nhạc sư thúc cùng Nhạc sư mẫu đi!

Vương Bá Phấn và Vương Trọng Cường đồng thanh đáp:

- Dạ!

Rồi hai gã khom lưng lạy xuống.

Vợ chồng Nhạc Bất Quần cũng vội quì xuống cúi đầu đáp lễ nói:

- Chúng ta coi nhau đồng hàng. Hai chữ "thúc phụ" tại hạ khi nào dám đương? Cứ lấy Bình Chi mà kể thì bọn ta hai vị bằng vai với nhau.

Vương Bá Phấn và Vương Trọng Cường là hai nhân vật đã nổi tiếng võ lâm khắp vùng Dự, Ngạc.

Tuy họ vốn khâm phục Nhạc Bất Quần, song phải khấu đầu trước lão là một việc họ không muốn làm. Vì tuân theo phụ mệnh, họ phải miễn cưỡng quì xuống.

Hai người thấy vợ chồng Nhạc Bất Quần khấu đầu đáp lễ rất lấy làm hài lòng. Thế rồi cả bốn người làm lễ giao bái đứng dậy.

Nhạc Bất Quần thấy anh em họ Vương đều thân thể cao lớn, có điều Trọng Cường mập hơn Bá Phấn nhiều. Huyệt thái dương của hai người cùng nhô cao lên, tay nổi gân xanh. Hiển nhiên là những tay nội ngoại công đều rất cao thâm.

Nhạc Bất Quần quay lại bảo bọn đệ tử:

- Các người lại bái kiến Vương lão gia cùng hai vị sư bá đi! Võ công Kim đao môn lừng lẫy Trung nguyên. Các vị tổ sư đời trước phái Hoa Sơn đã đến học nghệ Ở Kim đao môn và cũng nổi tiếng. Từ nay chúng ta được Vương lão gia cùng hai vị sư bá

chỉ điểm, nhất định sẽ tiến bộ nhiều.

Bọn đệ tử đồng thanh đáp:

- Vâng!

Rồi lập tức quì cả xuống trong nhà đại đường trong khách sạn.

Vương Nguyên Bá cười nói:

- Không dám! không dám!

Bá Phấn cùng Trọng Cường cũng đáp lễ.

Lâm Bình Chi đứng bên giới thiệu với ngoại công từng tên một trong bọn đệ tử phái Hoa Sơn.

Khi chàng giới thiệu tới Nhạc Linh San, Vương Nguyên Bá nhìn Nhạc Bất Quần cười khà khà hỏi:

- Nhạc lão đệ! Lệnh ái là một biểu nhân tài không hiểu đã có nơi nào chưa?

Nhạc Bất Quần cười đáp:

- Tiện nữ còn nhỏ tuổi vả lại dòng dõi võ lâm nhà chúng ta các cô suốt ngày chỉ vung đao múa kiếm, chẳng biết làm ăn gì ráo thì còn ai muốn đụng đến bọn nha đầu?

Vương Nguyên Bá cười nói:

- Lão đệ lại quá khiêm tốn rồi! Hổ nữ nhà tướng, bọn đệ tử tầm thường dĩ nhiên không dám với cao. Có điều là con gái mà học được ít việc khuê môn càng tốt.

Lão nói tới đây thanh âm nhỏ dần đi ra chiều buồn bã.

Nhạc Bất Quần chắc là lão nhớ tới bà con gái qua đời ở Hồ Nam nên tiên sinh nghiêm nét mặt lại đáp:

- Dạ!

Vương Nguyên Bá là người lanh lẹn. Lão kiềm chế ngay nỗi

buồn rầu vì mất con, cười ha hả nói:

- Nhạc lão đệ! Nội công phái Hoa Sơn nổi tiếng là đệ nhất trong Ngũ nhạc kiếm phái thì chắc tửu lượng cũng phải ghê người. Bây giờ ta cùng lão đệ đi uống mươi chén lớn chơi.

Lão nói xong nắm tay Nhạc Bất Quần dắt ra khỏi tửu điếm.

Nhạc phu nhân, Vương Bá Phấn, Vương Trọng Cường và quần đệ tử phái Hoa Sơn lục tục theo ra sau.

Vừa ra khỏi cửa điếm đã thấy xe ngựa sắp sẵn đứng chờ cả ở đó. Đàn bà ngồi xe, đàn ông cưỡi ngựa. Con nào con ấy yên cương diêm dúa.

Từ lúc Lâm Bình Chi về báo tin cho tới lúc Vương Nguyên Bá ra đón khách không đầy một giờ.

Trong lúc thảng thốt mà xe ngựa đã chỉnh tề như vậy, nguyên một điểm này, đủ biết Kim đao môn ở Lạc

Dương là một nhà thanh thế hào hoa.

Đoàn người gần tới Vương phủ đã thấy cánh cổng sơn mầu hồng đỏ chói. Trên cổng có hai chiếc vòng đồng lớn sáng bóng. Tám tên đại hán thõng tay đứng ngoài cổng chầu chực.

Bước vào cổng ngó lên thấy tường treo một tấm biển lớn sơn đen đề bốn chữ vàng "Kiến nghĩa dũng vi" (thấy việc nghĩa hăng hái mà làm). Tấm biển này của quan tuần phủ Hà Nam tặng chọ Số là Vương Nguyên Bá chẳng những là một tay hào hiệp trong võ lâm mà còn giao du thân mật với quan nha.

Tối hôm ấy Vương Nguyên Bá bày một tiệc lớn thết thầy trò Nhạc Bất Quần. Ngoài ra còn mời những tráng sĩ nổi tiếng võ lâm các thân sĩ có danh vọng cùng các nhà phú thương đại cổ ở Lạc Dương đến dự.

Lệnh Hồ Xung là đại đệ tử ở phái Hoa Sơn. Phái nam ngoài

Nhạc Bất Quần hắn là người đứng đầu. Mọi người thấy hắn quần áo lam lũ vẻ mặt bơ phờ thì trong lòng ngấm ngầm áy náy. Có điều trong võ lâm rất nhiều kẻ sĩ tính tình khác lạ, tỷ như Cái bang biết bao nhiêu hiệp sĩ danh thủ mà người nào cũng ăn mặc rách rưới.

Các tân khách thấy hắn là đại đồ đệ phái Hoa Sơn, dĩ nhiên không phải tầm thường, nên không ai dám coi rẻ hắn.

Lệnh Hồ Xung ngồi ở chiếu thứ hai do Vương Bá Phấn làm chủ bồi tiếp.

Rượu đã ba tuần, Vương Bá Phấn thấy Lệnh Hồ Xung ra chiều lạnh lạt, gợi chuyện hai ba lần mà hỏi câu nào hắn đáp câu ấy. Bá Phấn cho là Lệnh Hồ Xung có ý khinh thường mình không khỏi ngấm ngầm tức giận. Y liền nói sang chuyện võ công đưa mấy vấn đề nghi nan ra thỉnh giáo.

Lệnh Hồ Xung chỉ ậm ừ, tuyệt không trả lời dứt khoát câu nào.

Thực ra không phải Lệnh Hồ Xung có ác cảm gì với Vương Bá Phấn mà vì hắn thấy Vương phủ cực kỳ hào hoa so với hắn một tên tiểu tử cùng kiết, chẳng khác chi một vực một trời.

Lâm Bình Chi về tới nhà ngoại công liền thay mặc tấm trường bào bằng gấm ở đất Thục. Nguyên chàng tướng mạo đã anh tuấn lại mặc áo sang thành ra người đẹp như ngọc.

Lệnh Hồ Xung nhìn chàng không khỏi tự thẹn nghĩ thầm:

- Đừng nói tiểu sư muội đã ưng ý gã ngay từ lúc trên núi, dù nàng có giữ lòng chung thủy với ta mà đem so sánh với gã cũng không khỏi bực mình.

Lòng dạ hắn quanh quẩn bên Nhạc Linh San, bất luận Vương Bá Phấn nói gì hắn cũng chẳng để vào tai.

Vương Bá Phấn ở trong đám võ lâm miền trung châu được người ta kính sợ hết mình. Đêm nay y chạm trán Lệnh Hồ Xung một gã thanh niên không lịch thiệp, khác nào cái đinh trong mắt. Giả tỷ gặp lúc bình thời thì hắn đã buông cơn giận cho nổi lên, nhưng hiện giờ một là y nghĩ tới tỷ tỷ mới chết, hai là phụ thân y coi phái Hoa Sơn rất trịnh trọng, nên hắn phải dẹp lửa giận và luôn miệng mời rượu Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung hễ đưa rượu đến là cạn chén. Nguyên tửu lượng Lệnh Hồ Xung rất lớn, uống đến trăm chén cũng không biết say. Nhưng hiện giờ hắn mất hết nội công, nên mới uống hơn 50 chén đã có vẻ ngà ngà.

Vương Bá Phấn nghĩ bụng:

- Thằng lỏi này chẳng hiểu nhân tình thế cố gì hết. Ngoại sanh mình là sư đệ hắn. Đáng lý hắn kêu mình bằng sư bá hoặc thế thúc, vậy mà hắn chẳng nói một câu nào, coi mình tầm thường quá. Đã thế bữa nay mình cho gã uống say một mẻ để làm trò cười trước mặt mọi người chơi.

Y thấy Lệnh Hồ Xung mười phần đã say đến bảy tám liền cười nói:

- Lệnh Hồ lão đệ là thủ đồ của phái Hoa Sơn, quả nhiên anh hùng từ thuở thiếu niên. Võ công lão đệ đã cao cường, tửu lượng cũng ghê gớm. Người nhà đâu! Đổi bát lớn ra đây cho ta để Lệnh Hồ gia uống rượu.

Người nhà dạ ran lấy bát lớn ra rót rượu vào.

Lệnh Hồ Xung suốt đời khi gặp người rót rượu cho, chẳng bao giờ khước từ. Hắn uống năm, sáu bát lớn, hơi men chếnh choáng gạt cả đũa chén xuống đất.

Người cùng chiếu nói:

- Lệnh Hồ tiểu hiệp say rồi! Hãy uống chén trà nóng giã rượu.

Vương Bá Phấn cười nói:

- Người ta là đại đồ đệ phái Hoa Sơn, có lý nào d say thế được? Lệnh Hồ lão đệ! Uống cạn nữa đi!

Rồi lại rót đầy rượu vào bát.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Làm gì... mà say? Uống cạn rồi!

Hắn bưng bát rượu lên nốc ừng ực. Nhưng mới uống hết nửa bát còn nửa bát đổ ra áo. Đột nhiên người hắn lảo đảo há miệng nôn hết rượu cùng đồ nhắm ra lênh láng.

Những người cùng chiếu kinh hãi tránh đi.

Vương Bá Phấn bất giác cười lạt. Mấy trăm con mắt đều nhìn cả vào Lệnh Hồ Xung.

Vợ chồng Nhạc Bất Quần nhăn tít cặp lông mày nghĩ bụng:

- Thằng lỏi này thật tệ quá, dám bê bối trước mặt bao nhiêu tân khách.

Lao Đức Nặc và Lâm Bình Chi vội chạy lại nâng đỡ.

Lâm Bình Chi nói:

- Đại sư ca! Tiểu đệ đỡ đại sư ca đi nghỉ.

Lệnh Hồ Xung lắp bắp:

- Ta... có say đâu?... Ta còn uống nữa... đem rượu ra đây.

Lâm Bình Chi đáp:

- Dạ dạ! Rượu đây!

Lệnh Hồ Xung giương cặp mắt đỏ lừ nhìn chàng ấp úng:

- Tiểu Lâm tử... sao ngươi không đi bồi tiếp tiểu sư muội? Nâng đỡ ta làm chi?

Lao Đức Nặc nói:

- Đại sư ca! Đại sư ca đi nghỉ thôi! Nơi đây đông người đừng nói nhảm!

Lệnh Hồ Xung tức giận lớn tiếng:

- Ta nói nhảm cái gì?... Sư phụ sai ngươi giám thị tả... Ngươi có tìm được bằng cớ gì không?

Lao Đức Nặc sợ hắn quá say còn nói ẩu nữa, liền cùng Lâm Bình Chi cứ lôi hắn vào phòng.

Nhạc Bất Quần nghe Lệnh Hồ Xung nói vậy tức quá sắc mặt lợt lạt.

Vương Nguyên Bá cười nói:

- Nhạc lão đệ! Bọn hậu sinh say rượu nói nhảm là thường để ý làm chỉ Này rượu đây! Uống đi!

Nhạc Bất Quần gượng cười đáp:

- Gã là một thằng nhỏ quê mùa. Xin Vương lão gia miễn trách.

Lệnh Hồ Xung say ngủ li bì đến trưa hôm sau mới tỉnh dậy. Hôm trước hắn nói câu gì đều quên hết cả.

Nhạc Bất Quần sau khi nghe hắn nói hai câu đem qua liền dặn Lao Đức Nặc từ đây đừng theo dõi Lệnh Hồ Xung nữa mà chỉ để ý ngấm ngầm dò xét.

Lệnh Hồ Xung sau cơn đại túy tĩnh lại, đầu nhức như búa bổ. Hắn thấy ngủ một mình trong phòng giường chiếu cực kỳ tinh khiết. Hắn bước ra khỏi phòng chẳng thấy một tên sư đệ nào liền hỏi người nhà mới biết bọn họ theo đệ tử trong Vương phủ đến luyện võ sảnh ở phía sau để nghe giảng võ.

Lệnh Hồ Xung tự nghĩ:

- Ta theo bọn chúng làm cóc gì? Chi bằng ra ngoài kia chơi một mình hay hơn.

Rồi hắn băng ra khỏi cổng.

Lạc Dương là đế đô của bao nhiêu triều đại cách kiến trúc vô cùng vĩ đại, chợ búa phồn thịnh.

Lệnh Hồ Xung ít học, về lịch sử đời cổ hắn không hiểu mấy, hắn thấy trong thành Lạc Dương có nhiều danh thắng cổ kính mà mịt mờ không rõ lai lịch nên chẳng thấy hứng thú gì. Hắn thuận bước đi vào trong một ngõ hẻm gặp bẩy, tám tên vô lại đang châu đầu vào đánh bạc trong một tửu điếm nhỏ.

Hắn cũng khom lưng chui vào thò tay móc bên mình lấy nắm bạc vụn cùng bọn này vừa đánh bạc vừa dứt lác.

Đến gần tối hắn lại ngồi trong tửu quán này uống rượu ngà ngà rồi mới ra về.

Mấy ngày liền Lệnh Hồ Xung tiếp tục đi đánh bài với đám vô lại rồi uống rượu bí tỉ. Mấy hôm đầu vận hên được vài lạng, nhưng từ ngày thứ tư bị thua liểng xiểng hết sạch cả tiền. Bọn vô lại không cho hắn đánh nữa.

Lệnh Hồ Xung lửa giận bốc lên, kêu rượu uống hết bát này đến bát khác. Hắn uống mười mấy bát liền mà còn kêu lấy rượu nữa.

Điếm tiểu nhị hỏi:

- Tiểu khách quan! Ngươi thua hết nhẵn rồi lấy gì mà trả tiền rượu?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Hôm nay thiếu tiền thì chịu, ngày mai đến trả chứ sao.

Điếm tiểu nhị lắc đầu đáp:

- Đây quán nhỏ ít vốn. Đến bạn bè thân thích cũng không ai uống chịu cả.

Lệnh Hồ Xung cả giận quát hỏi:

- Mi khinh tiểu gia không có tiền hay sao?

Điếm tiểu nhị cười đáp:

- Bất luận quan khách là tiểu gia, tiểu điếm chỉ bán tiền mặt chứ không bán chịu.

Lệnh Hồ Xung nhìn lại thân mình thấy quần áo lam lũ không ra vẻ người sẵn tiền. Lúc này ngoài thanh bảo kiếm cài ở sau lưng, chẳng còn vật gì khác. Hắn liền cởi thanh kiếm ra đập xuống bàn nói:

- Ngươi đem cầm cái này cho ta!

Một tên vô lại đứng bên còn muốn được thêm tiền vội nói:

- Được rồi! Để ta đi tìm cầm cho.

Đoạn gã cầm kiếm đem đi.

Điếm tiểu nhị lại đưa ra hai hồ rượu.

Lệnh Hồ Xung uống hết một hồi thì gã vô lại kia đem về mấy đồng bạc vụn nói:

- Cái đó cầm được ba lạng bốn đồng cân bạc.

Rồi đưa cả tiền lẫn biên lai cho Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung cầm lấy tiền có lẽ không đủ ba lạng. Hắn cũng không nói gì nữa lại ngồi vào đánh bạc. Hắn đánh đến chiều thì cả tiền rượu cả tiền thua bạc, ba lạng bạc đều mất biến.

Lệnh Hồ Xung nhìn tên vô lại ngồi bên là Trần Oai Chủy nói:

- Cho ta mượn ba lạng, hễ được trả gấp đôi.

Trần Oai Chủy cười hỏi:

- Thua hết rồi sao?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Thua hết rồi. Ngày mai ta trả ngươi.

Trần Oai Chủy nói:

- Coi bộ nhà ngươi làm gì có tiền. Ngươi mà thua thì lấy đâu trả? Chẳng lẽ bán vợ đợ em gái ư?

Lệnh Hồ Xung cả giận xoay tay lại tát gã kia một cái đồng thời vồ lấy mấy lạng bạc để trước mặt gã.

Trần Oai Chủy la lên:

- Hỏng rồi! Hỏng rồi! Thằng lỏi này là một tên cường đạo.

Bọn vô lại về hùa với nhau xúm cả vào, bảy tám gã vung quyền lên giáng xuống người Lệnh Hồ Xung.

Gặp lúc bình thời thì đừng nói bọn vô lại mèo què này mà cả đến những tay cao thủ võ lâm vị tất đã làm gì được hắn. Nhưng hiện giờ trong tay hắn không còn tấc sắt mà nội lực mất hết. Toàn thân võ nghệ không phát huy được chút nào. Hắn đành để cho mấy tên vô lại đè mình xuống rồi thượng cẳng chân hạ cẳng tay đánh túi bụi. Thật là cọp xuống bình nguyên bị chó nhờn. Hắn bị đánh đến thâm tím mặt mũi, khắp mình bị thương.

Lệnh Hồ Xung Thóa Mạ Vương Gia

Bỗng nghe có tiếng vó ngựa dồn dập, mấy người kỵ mã lướt qua bên mình Lệnh Hồ Xung.

Một người ngồi trên ngựa quát:

- Tránh ra! tránh ra!

Y vung roi ngựa quất bọn vô lại chạy tán loạn.

Lệnh Hồ Xung ngã lăn ra, hắn lồm cồm bò mãi không sao bò dậy được.

Bỗng thanh âm một thiếu nữ la lên:

- Trời ơi! đây có phải là đại sư ca không?

Chính là thanh âm của Nhạc Linh San. Một người khác nói:

- Để tiểu đệ coi lại xem.

Đó chính là Lâm Bình Chi.

Lâm Bình Chi nhảy xuống ngựa trở lại bên Lệnh Hồ Xung, giật mình kinh hãi hỏi:

- Đại sư ca!... Đại sư ca sao thế?

Lệnh Hồ Xung lắc đầu nhăn nhó cười đáp:

- Uống rượu say!... Đánh bạc thua!...

Lâm Bình Chi ôm hắn dậy đặt lên lưng ngựa.

Bọn kỵ mã này ngoài Lâm Bình Chi và Nhạc Linh San còn bốn người nữa là hai con gái Vương Bá Phấn và hai con trai Vương Trọng Cường tức là anh chị em với Lâm Bình Chi.

Bọn sáu người này sáng dậy đi du ngoạn các chùa chiền ở Lạc

Dương cho đến bây giờ mới trở về.

Không ngờ vào trong ngõ hẻm này lại gặp Lệnh Hồ Xung bị người ta đánh cho tàn tạ.

Bốn người kia trong lòng rất đỗi ngạc nhiên nghĩ thầm:

- Phái Hoa Sơn đứng vào hàng Ngũ nhạc kiếm phái. Bình nhật tổ phụ mình đề cập tới phái này nức nở khen ngợi. Mấy bữa trước mình còn bọn đệ tử phái họ rèn luyện võ công thì quả nhiên chúng đều có bản lĩnh đáng kể. Gã Lệnh Hồ Xung này là đại đồ đệ phái Hoa Sơn mà sao để mấy tên lưu manh đánh cho tồi tàn đến thế? Rõ ràng mũi miệng ứa máu chứ không phải chuyện giả trá mới thật là kỳ!

Lệnh Hồ Xung về vương phủ Vương Nguyên Bá điều dưỡng mấy ngày mới hồi phục.

Vợ chồng Nhạc Bất Quần nghe nói Lệnh Hồ Xung cờ bạc bê bối với bọn vô lại và bị chúng đánh đau thì trong lòng phẫn hận vô cùng, không buồn đến thăm hỏi.

Đến ngày thứ năm con trai Vương Trọng Cường là Vương Gia Câu sấn sổ vào phòng nói:

- Lệnh Hồ đại ca! Bữa nay tiểu đệ rửa hờn cho đại ca rồi. Bẩy tên vô lại bữa trước đã đánh đại ca, tiểu đệ tìm được đủ hết đánh cho một trận nhừ tử.

Lệnh Hồ Xung thực ra chẳng để tâm gì đến chuyện đó, hờ hững đáp:

- Cái đó bất tất phải thế. Hôm ấy tại hạ say rượu, chính mình có lỗi...

Vương Gia Câu nói:

- Như vậy không được. Đại ca là tân khách của nhà tiểu đệ. Người ta thường nói: "Vị thần phải nể cây đa". Tân khách của

Kim Đao Vương gia là một nhà quyền thế nhất trong võ lâm.

Thực ra trong thâm tâm Lệnh Hồ Xung chẳng có thiện cảm gì với Kim Đao Vương gia, mấy ngày nay trong lòng hắn lại không vui nên buột miệng đáp:

- Đối phó với hạng lưu manh đê tiện đó phải cần đến Kim Đao Vương gia!

Câu nói vừa ra khỏi cửa miệng, hắn có ý hối hận, muốn tìm lời bào chữa thì Vương Gia Câu đã sầm nét mặt hỏi:

- Lệnh Hồ huynh! Lệnh Hồ huynh! Mỉa mai làm chi vậy? Hôm ấy mà không có anh em tại hạ dùng roi ngựa quất bẩy tên lưu manh đê tiện kia thì liệu Lệnh Hồ huynh có toàn mạng được không?

Lệnh Hồ Xung cười mát đáp:

- Vậy tại hạ xin cám ơn hai vị đã cứu mạng cho.

Vương Gia Câu nghe giọng lưỡi của hắn ra vẻ diễu cợt, tức quá lớn tiếng hỏi:

- Đại đệ tử của chưởng môn phái Hoa Sơn mà không đối phó nổi với mấy tên lưu manh đê tiện trong thành Lạc Dương thì ha ha! Người ta sẽ bảo Lệnh Hồ huynh chỉ có hư danh mà thôi.

Lệnh Hồ Xung trong lòng đã chán ngán sự đời, chẳng để tâm một chuyện gì, hững hờ đáp:

- Hư danh tại hạ cũng chẳng có, chẳng cần phải nói đến làm gì.

Giữa lúc ấy, ngoài cửa sổ có người hỏi vọng vào.

- Hiền đệ! Hiền đệ nói chuyện với Lệnh Hồ huynh đấy ư?

Tấm rèm vén lên, một người tiến vào.

Gã chính là Vương Gia Thuần, trưởng tử của Vương Trọng Cường.

Vương Gia Câu hậm hực đáp:

- Ca ca ơi! Tiểu đệ vì lòng tốt mà rửa hận cho hắn: bắt bẩy tên vô lại đánh cho mỗi đứa một chập.

Không ngờ... Lệnh Hồ đại hiệp lại trách tiểu đệ là đa sự.

Vương Gia Thuần nói:

- Hiền đệ có chỗ chưa rõ thôi. Vừa rồi ta nghe Nhạc sư muội nói thì Lệnh Hồ huynh là một nhân vật phi thường, nhưng không lộ bản tướng. Bữa trước ở ngoài miếu Dược Vương. Lệnh Hồ huynh với một chiêu kiếm đã đâm mù mắt 15 tay cao thủ hạng nhất. Kiếm thuật y xuất quỉ nhập thần, thiên hạ hiếm có. Ha ha!

Tiếng cười của gã có ý mỉa mai. Gã nói tiếp:

- Thì ra 15 vị cao thủ hạng nhất so với bọn lưu manh ở thành Lạc Dương bản lãnh còn cách xa một trời một vực. Ha ha!

Lệnh Hồ Xung cũng không nổi nóng. Hắn cười hì hì hai tay ôm đầu gối lắc lư tựa hồ coi anh em họ Vương chẳng vào đâu.

Vương Gia Thuần vâng mệnh bá phụ cùng phụ thân đến thăm Lệnh Hồ Xung.

Vương Bá Phấn và Vương Trọng Cường đã dặn gã phải lựa lời hỏi han đừng để mất lòng khách. Nhưng gã thấy Lệnh Hồ Xung ra chiều ngạo mạn thì khí tức từ từ đưa lên.

Gã nói:

- Lệnh Hồ huynh! Tiểu đệ có lời thỉnh giáo.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Không dám!

Vương Gia Thuần nói:

- Tiểu đệ thấy Bình Chi biểu đệ nói là lúc tệ cô trượng cô mẫu

qua đời, chỉ có một mình Lệnh Hồ huynh ở bên mình hai vị để tống chung.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đúng thế!

Vương Gia Thuần hỏi:

- Cô trượng và cô mẫu tiểu đệ có di ngôn cho Bình Chi biểu đệ phải không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Phải!

Vương Gia Thuần hỏi:

- Vậy pho "Tịch Tà kiếm phổ" của tệ cô trượng ở đâu?

Lệnh Hồ Xung đứng phắt dậy lớn tiếng hỏi lại:

- Vương huynh bảo sao?

Vương Gia Thuần đề phòng hắn động thủ bất giác lùi lại một bước đáp:

- Cô trượng tại hạ có pho "Tịch Tà kiếm phổ" gửi Lệnh Hồ giao lại cho Bình Chi biểu đệ mà sao đến nay vẫn chưa đưa ra?

Lệnh Hồ Xung thấy gã đặt lời nói vu thì cả giận toàn thân run bần bật, hỏi lại:

- Ai có "Tịch Tà kiếm phổ" gửi tại hạ giao cho Lâm sư đệ?

Vương Gia Thuần cười đáp:

- Nếu quả không có việc đó thì sao Lệnh Hồ huynh lại chột dạ nói năng ra chiều lúng túng!

Lệnh Hồ Xung cố dằn cơn giận hỏi:

- Hai vị Vương huynh! Lệnh Hồ Xung này là khách trong tôn phủ. Hai vị nói vậy là ý kiến của lệnh tổ, lệnh tôn hay chỉ là chính hai vị tự ý nói ra?

Vương Gia Thuần đáp:

- Cái đó tiểu đệ buột miệng hỏi vậy, có chuyện gì trọng đại đâu? Câu hỏi này không có liên can gì đến gia gia cùng tổ phụ tiểu đệ cả. Có điều "Tịch Tà kiếm phổ" kiếm phổ của nhà họ Lâm ở Phúc Châu lẫy lừng thiên hạ, võ lâm đều biết tiếng. Đột nhiên Lâm cô trượng qua đời, pho "Tịch Tà kiếm phổ" là vật báu tùy thân của người không biết đi đâu mất. Bọn tiểu đệ là người chí thân muốn tra hỏi cho ra.

Lệnh Hồ Xung lại hỏi:

- Có phải tiểu Lâm tử bảo Vương huynh hỏi không? Sao gã không hỏi thẳng tại hạ mà phải nhờ đến Vương huynh?...

Giả tỷ gặp lúc bình thường thì Lệnh Hồ Xung đã mắng lại ngay nhưng hiện giờ hắn đang ở vào tình thế bị hoài nghị "Kim đao Vương gia" hay "Vương thị huynh đệ" gì gì hắn chẳng thèm bận tâm, nhưng hắn nghĩ tới sư phụ, sư nương và sư muội nên nhượng bộ.

Hắn ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Lệnh Hồ Xung này chưa từng thấy được "Tịch Tà kiếm phổ". Lâm tổng tiêu đầu ở Phúc Châu có di ngôn lại thì tại hạ đã nói lại từng chữ cho Lâm sư đệ biết rồi. Nếu Lệnh Hồ Xung này có lòng lừa gạt man trá thì tội đáng muôn thác, trời đất không dung.

Hắn nói rồi bắt chéo tay mà đứng, vẻ mặt hiên ngang.

Vương Gia Thuần mỉm cười nói:

- Một pho bí lục quan hệ rất trọng đại mà chỉ thể một câu mà che lấp hết được ư? Nếu vậy Lệnh Hồ huynh coi người ta là hạng ngốc cả.

Lệnh Hồ Xung vẫn cố nén giận hỏi lại:

- Theo ý Vương huynh thì phải làm thế nào?

Vương Gia Thuần đáp:

- Tiểu đệ lớn mật xin lục tìm trong mình Lệnh Hồ huynh...

Hắn ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Giả tỷ bữa trước Lệnh Hồ huynh bị bẩy tên lưu manh bắt giữ không nhúc nhích được thì tất bọn chúng cũng lục soát cả trong lẫn ngoài Lệnh Hồ huynh rồi.

Lệnh Hồ Xung cười nhạt hỏi:

- Các vị xục tìm trong người Lệnh Hồ Xung này... Chà chà! Vậy ra các vị coi tại hạ là một tên tiểu tặc hay sao?

Vương Gia Thuần đáp:

- Không dám. Lệnh Hồ huynh đã bảo là không lấy "Tịch Tà kiếm phổ" thì sao lại sợ người ta lục soát? Lục soát mà không thấy kiếm phổ tức là rửa sạch mối hiềm nghi có phải hay hơn không?

Lệnh Hồ Xung gật đầu nói:

- Được rồi! Vương huynh đi kêu Lâm sư đệ cùng Nhạc sư muội tới đây để bọn họ chứng kiến.

Vương Gia Thuần sợ mình bỏ đi để một mình bảo đệ Ở lại sẽ bị Lệnh Hồ Xung thừa cơ kiềm chế, mà hai người đi cả thì dĩ nhiên hắn dấu cuốn "Tịch Tà kiếm phổ" đi mất không tìm thấy được.

Gã tính vậy liền hỏi:

- Nếu Lệnh Hồ huynh không có tính giật mình thì hà tất phải kiếm đường thoái thác?

Lệnh Hồ Xung bụng bảo dạ:

- Nếu mình để chúng xục tìm trong người thì phải ở trước

mặt sư phụ, sư nương và sư muội để chứng minh lòng thanh bạch cho mình. Còn hai gã này tin mình hay là không tin cũng vậy, mình gây lộn với chúng làm chỉ Nếu không có tiểu sư muội thì để hai bàn tay con chó này mó vào mình thế nào được.

Hắn nghĩ vậy liền đáp:

- Nếu chỉ có một mình Vương huynh thì e rằng không dám lục soát Lệnh Hồ Xung này.

Anh em họ Vương càng thấy Lệnh Hồ Xung không chịu cho mình xục tìm lại càng tin chắc "Tịch Tà kiếm phổ" dấu ở trong người hắn. Một là hai gã muốn tâng công với sư phụ sư bá, hai là chúng đã nghe tiếng "Tịch Tà kiếm phổ" cực kỳ lợi hại. Chúng mà tìm được kiếm phổ thì dĩ nhiên biểu đệ Lâm Bình Chi phải cho chúng mượn coi.

Vương Gia Thuần đưa mắt ra hiệu cho em rồi nói:

- Lệnh Hồ huynh! Lệnh Hồ huynh đừng giở thói nhẹ không ưa lại ưa nặng. Nếu chúng ta để tổn thương đến cảm tình thì chẳng còn ra thế nào.

Hai anh em gã vừa nói vừa tiến lại gần. Vương Gia Câu phưỡn ngực xông tới.

Lệnh Hồ Xung giơ tay ra ngăn cản.

Vương Gia Câu la lên:

- Trời ơi! Ngươi định đánh ta chăng?

Gã chụp lấy cổ tay Lệnh Hồ Xung dúi xuống. Gã sợ Lệnh Hồ Xung học "Tịch Tà kiếm phổ" rồi, kiếm pháp ghê gớm thật sự thì hai anh em gã không chống nổi, nên thi triển cầm nã thủ pháp gia truyền và vận dụng đến mười thành công lực.

Lệnh Hồ Xung rất giàu kinh nghiệm lâm địch. Hắn thấy Vương Gia Công phưỡn ngực tiến lại thì biết ngay có ý không

tốt. Hắn đưa tay phải ra ngăn cản là đã tàng ẩn những chiêu sau. Hắn để đối phương nắm lấy cổ tay, định xoay cánh tay hất chéo lên chuyển thế thủ thành thế công ngờ đâu nội lực hắn đã mất hết, tuy hắn xoay tay mà không phát huy được chút khí lực nào.

Bỗng nghe thấy tiếng lách cách vang lên. Những đốt xương tay phải tê dại đau không chịu nổi vì đã bị trật khớp xương.

Vương Gia Câu hạ thủ cực kỳ tàn độc. Gã đã đánh trật xương tay Lệnh Hồ Xung lại còn vặn đi một cái khiến cho khớp xương cánh tay trái ở đầu vai bị trật khớp luôn.

Gã giục Vương Gia Thuần:

- Ca ca lục soát mau đi!

Vương Gia Câu lại đưa chân trái ra để chặn phía trước hai chân Lệnh Hồ Xung đề phòng hắn co giò đả thương.

Vương Gia Thuần thò tay vào bọc Lệnh Hồ Xung móc hết đồ vặt vãnh ra. Đột nhiên gã sờ thấy một cuốn sách mỏng liền rút lấy.

Hai gã đồng thanh la:

- Đây rồi! Tìm được "Tịch Tà kiếm phổ" của Lâm cô trượng đây rồi.

Hai gã hối hả mở cuốn sách ra coi thì trang đầu viết sáu chữ "Tiếu ngạo giang hồ chi khúc" theo lối chữ triện.

Vương thị huynh đệ chữ nghĩa nông cạn. Giả tỷ sáu chữ này viết theo lối chân phương thì còn đọc được, nhưng lại còn viết theo lối chữ triện thì chẳng biết một chữ nào.

Hai gã mở xuống trang dưới thấy toàn những văn tự kỳ lạ. Chúng không biết "cầm phổ" là gì, trong lòng yên chí đây là "Tịch Tà kiếm phổ" nên không nghi ngờ gì nữa, đồng thanh lớn

tiếng reo:

- "Tịch Tà kiếm phổ"! Đúng là "Tịch Tà kiếm phổ"!

Vương Gia Thuần lại nói:

- Đem vào cho gia gia coi.

Rồi gã cầm cuốn nhạc phổ lật đật ra khỏi phòng.

Vương Gia Câu đá mạnh một cước vào lưng Lệnh Hồ Xung đồng thời cả tiếng mắng nhiếc:

- Quân tiểu tặc mặt dầy!

Đoạn gã nhổ một bãi nước miếng vào mặt Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung ban đầu tức như bể, ngực nhưng rồi hắn tự nhủ:

- Hai thằng nhóc này không biết gì, song tổ phụ và phụ thân chúng chắc không đến nỗi thô bỉ như vậy. Khi họ hiểu đây là cầm phổ tiêu phổ, tất đến xin lỗi ta.

Có điều hai cánh tay trật khớp đau nhói lên từng cơn. Hắn lẩm bẩm:

- Mình mất hết nội công lại gặp phải bọn lưu manh vô lại ngoài đường đánh đập, không còn chút hơi sức để chống đỡ, biến thành phế nhân rồi. Có sống ở đời cũng bằng vô dụng.

Hắn nằm duỗi dài trên giường, mồ hôi trán toát ra không ngừng.

Hồi lâu bỗng nghe có tiếng bước chân. Vương thị huynh đệ rảo bước quay trở lại.

Vương Gia Thuần cười lạt nói:

- Đi gặp gia gia ta!

Lệnh Hồ Xung tức giận đáp:

- Ta không đi! Gia gia các người đến xin lỗi ta thì thôi, ta đi

gặp y làm chi.

Vương Gia Thuần và Vương Gia Câu bật lên tràng cười ha hả.

Vương Gia câu nói:

- Gia gia ta mà phải xin lỗi thằng tiểu tặc ư? Ngươi đừng có mơ mộng nữa! Đi đi!

Hai gã nắm lấy vạt áo sau lưng Lệnh Hồ Xung, nhấc bổng hắn lên đi ra khỏi phòng.

Lệnh Hồ Xung lớn tiếng thóa mạ:

- "Kim Đao Vương gia" còn tự khoe là nghĩa hiệp nữa thôi? Các người cuồng ngạo khinh người như vậy, thật là quân hèn mạt!

Vương Gia Thuần xoay tay đánh Lệnh Hồ Xung một chưởng hộc máu miệng ra.

Lệnh Hồ Xung rất đỗi quật cường, hắn vẫn thóa mạ không ngớt miệng. Hắn bị Vương thị huynh đệ xách vào nhà hoa sảnh ở phía sau.

Tại đây vợ chồng Nhạc Bất Quần cùng Vương Nguyên Bá chia ngôi chủ khách mà ngồi.

Vương Bá Phấn và Vương Trọng Cường ngồi ở mé dưới Vương Nguyên Bá.

Lệnh Hồ Xung vẫn lớn tiếng mắng nhiếc:

- "Kim đao Vương gia" là hạng đê hèn vô liêm sỉ ! Trong võ lâm chưa từng thấy ai đê mạt bẩn thỉu thế này.

Nhạc Bất Quần sa sầm nét mặt quát lớn:

- Xung nhi câm miệng đi!

Lệnh Hồ Xung nghe tiếng sư phụ quát tháo mới im tiếng không chửi bới nữa. Hắn trợn mắt lên nhìn Vương Nguyên Bá.

Vương Nguyên Bá tay cầm cuốn nhạc phổ cất tiếng hỏi:

- Lệnh Hồ hiền đệ! Pho "Tịch Tà kiếm phổ" này hiền đệ lấy được ở đâu?

Lệnh Hồ Xung ngửa mặt lên trời cười rộ. Hắn cười hoài không ngớt.

Nhạc Bất Quần liền trách mắng:

- Xung nhi! Bậc tôn trưởng hỏi ngươi, ngươi cứ thực trình bày, sao dám vô lễ thế thì còn ra thể thống gì nữa?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Bẩm sư phụ! Sau khi đệ tử bị trọng thương, toàn thân bất lực. Hai thằng nhỏ này đối đãi với ta tử tế thế nào? Hà hà! Phép khách đãi khách trên giang hồ là thế đó!

Vương Trọng Cường lên tiếng:

- Nếu là tân khách tử tế thì nhà họ Vương chúng ta khi nào dám đắc tội? Nhưng ngươi chịu lời ủy thác của người mà lại chiếm lấy "Tịch Tà kiếm phổ" làm của mình. Đó là hành vi của quân trộm cướp.

"Kim Đao Vương gia" ta là một nhà thanh bạch ở Lạc Dương làm bằng hữu của ngươi thế nào được?

Lệnh Hồ Xung nói ;

- Tổ tôn tam đại nhà ngươi người nào cũng mồm năm miệng mười đây là "Tịch Tà kiếm phổ". Vậy các người đã thấy qua "Tịch Tà kiếm phổ" bao giờ chưa? Sao các ngươi biết cuốn này là "Tịch Tà kiếm phổ"? Vương Trọng Cường chưng hửng đáp:

- Cuốn sách này xục tìm thấy trong mình ngươi. Nhạc sư huynh lại bảo đây không phải là võ công thư phổ của phái Hoa Sơn. Vậy nó không phải là "Tịch Tà kiếm phổ" thì còn là cái gì?

Lệnh Hồ Xung tức quá lại phì cười nói:

- Ngươi cho nó là "Tịch Tà kiếm phổ" thì nó là "Tịch Tà kiếm phổ". Ta mong rằng "Kim Đao Vương gia" nhà ngươi theo trong đó để luyện thành một thứ kiếm pháp thiên hạ vô địch. Từ đây nhà họ Vương ở Lạc Dương nên đổi hiệu là Đao kiếm song tuyệt trong võ lâm ha! ha! ha!...

Vương Nguyên Bá nói:

- Lệnh Hồ hiền đệ! Tiểu tôn trong lúc nhất thời đắc tội với hiền đệ, hiền đệ bất tất để ý làm chi.

Người ta ai mà chẳng có lỗi lầm. Nhưng biết lỗi để mà sửa đổi cũng là hay lắm. Hiền đệ đã đưa kiếm phổ ra lại ở trước mặt lệnh sư phụ chúng ta truy cứu gì nữa? Vụ này không nên nhắc tới làm chị Để ta tiếp xương cánh tay cho hiền đệ rồi sẽ nói chuyện.

Lão nói xong rời khỏi chỗ ngồi đi về phía Lệnh Hồ Xung toan cầm lấy tay trái hắn.

Lệnh Hồ Xung lùi lại hai bước lớn tiếng:

- Khoan đã! Lệnh Hồ Xung này không để cho lão mua chuộc đâu.

Vương Nguyên Bá ngạc nhiên hỏi:

- Ta mua chuộc hiền đệ cái gì?

Lệnh Hồ Xung đáp

- Lệnh Hồ Xung này không phải là người gỗ để các người muốn bẻ thì bẻ, muốn tiếp thì tiếp.

Đoạn hắn đi sang mé tả hai bước đến trước mặt Nhạc phu nhân nói:

- Sư nương! Cánh tay đệ tử.....

Hắn chưa dứt lời Nhạc phu nhân đã hiểu ý. Bà buông tiếng thở dài rồi kéo tay gã để cho những đốt xương từ khớp lại.

Lệnh Hồ Xung hai tay chỉ bị trật khớp chứ chưa bị gãy. Phàm người nào đã học phép cầm nã đều có thể tiếp cốt được. Nhạc phu nhân tiếp cốt cho Lệnh Hồ Xung không phí một chút hơi sức.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Thưa sư nương! Đó rõ ràng là cuốn "Thất huyền cầm phổ" và "Động tiêu tiêu phổ". Vậy mà họ Vương mắt nhìn không thấy cứ khăng khăng một mực là "Tịch Tà kiếm phổ". Trong thiên hạ có chuyện buồn cười đến thế mới thật là kỳ!

Nhạc phu nhân hỏi Vương Nguyên Bá:

- Vương lão gia tử! Có thể cho tiểu phụ coi cuốn sách đó một chút được chăng?

Vương Nguyên Bá đáp:

- Mời Nhạc phu nhân coi đi!

Lão cầm cuốn sách đưa lại cho Nhạc phu nhân.

Nhạc phu nhân lật mấy trang coi nhưng cũng chẳng hiểu liền nói:

- Tiểu phụ chẳng hiểu gì về tiêu phổ, cầm phổ. Chỉ có kiếm phổ thì biết đôi chút. Cuốn sách này chẳng giống kiếm phổ tí nào. Vương lão gia tử! Trong tôn phủ có ai biết gảy đàn thổi tiêu thì mới tới coi là biết đích xác.

Vương Nguyên Bá có ý do dự lão chỉ sợ đúng là cầm phổ tiêu phổ thực thì nhà mình bị một phen bẽ mặt.

Vương Gia Câu ruột để ngoài da nói ngay:

- Gia gia! Trong phòng quản gia có Dịch sư gia biết thổi tiêu, mời y tới coi sẽ rõ. Đây đúng là "Tịch Tà kiếm phổ" sao lại bảo là cầm phổ, tiêu phổ được?

Vương Nguyên Bá nói:

- Trong võ lâm rất nhiều loại bí lục. Có khi người ta muốn giữ bí mật sợ kẻ khác dòm lén nên cố ý đem võ công viết theo lối khúc phổ cũng là chuyện thường chẳng có chi kỳ dị.

Nhạc phu nhân nói:

- Trong tôn phủ đã có một vị sư gia biết thổi tiêu, vậy mời y ra coi xem đây là kiếm phổ hay tiêu phổ, tất y biết rõ.

Vương Nguyên Bá không sao được đành sai Vương Gia Câu đi mời Dịch sư gia.

Dịch sư gia người gầy nhom mà bé loát choắt. Y tuổi ngoại 50. Dưới cằm lơ thơ một túm râu.

Cách ăn mặc rất chỉnh đốn.

Vương Nguyên Bá hỏi:

- Dịch sư gia! Nhờ sư gia coi xem đây có phải là cuốn cầm phổ tiêu phổ gì không?

Dịch sư gia mở mấy trang cầm phổ ra coi, lắc đầu đáp:

- Cái này văn sinh chẳng hiểu gì hết.

Lúc y coi đến phần tiêu phổ bỗng mắt sáng lên. Miệng y cất giọng khè khè tay trái y không ngừng gõ xuống mặt bàn để đánh nhịp.

Y lẩm nhẩm một lúc rồi lắc đầu nói:

- Không được! không được!

Đoạn y đọc xuống dưới, đột nhiên tiếng cao vọt lên rồi câm tịt. Y chau mày nói:

- Trên đời quyết không có chuyện này. Cái này... cái này văn sinh thật khó mà hiểu được.

Vương Nguyên Bá hỏi:

- Phải chăng cuốn sách này có chỗ khả nghỉ Nó khác hẳn với

tiêu phổ thông thường hay sao?

Dịch sư gia lại lật trang đầu phần tiêu phổ đáp:

- Mời Đông ông coi! Cung điệu chỗ này biến sang điệu chủy một cách đột ngột, rất trái với nhạc lý. Chỗ này lại chuyển sang điệu Vũ. Không có khúc nhạc này mà cách chuyển điệu lại đột ngột như vậy. Thế này thì tất nhạc cho ra thanh điệu thế nào được?

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Sư gia không biết thổi, biết đâu lại có người thổi được?

Dịch sư gia lắc đầu nói:

- Các hạ nói thế cũng phải. Nhưng nếu trên đời có người tấu được khúc điệu này thì văn sinh phục sát đất, phục hết chỗ nói, trừ phi ở Đông Thành...

Vương Nguyên Bá ngắt lời:

- Sư gia bảo đây không phải là tiêu phổ thông thường hay sao? Trong thanh điệu có chỗ ống tiêu thổi không ra tiếng chứ gì?

Dịch gia gật đầu đáp:

- Đúng thế! Tiêu phổ này rất khác thường, văn sinh quyết không thổi được, Trừ phi ở Đông Thành...

Nhạc phu nhân ngắt lời:

- - Đông Thành có vị danh sư cao thủ thổi được khúc phổ này chăng?

Dịch gia sư đáp:

- Cái đó văn sinh không dám bảo đảm... Ở Đông Thành có Lục Trúc ông đã biết gẩy đàn lại giỏi thổi tiêu so với văn sinh còn cao hơn nhiều, cao hơn không biết đến đâu mà nói. Văn sinh chỉ biết thế thôi.

Vương Nguyên Bá xen vào:

- Đã là thứ tiêu khác thường thì bên trong tất có nhiều điều ngoắt nghéo.

Vương Bá Phấn ngồi yên từ nãy đến giờ chỉ lặng thinh, đột nhiên hỏi xen vào:

- Gia gia! Phe Bát quái đao ở Trịnh Châu có một bộ "Tứ môn lục hợp quốc" chẳng ghi vào một khúc phổ đấy ư?

Vương Nguyên Bá ngẩn người một chút rồi hiểu ý con cố tình đặt nên lời. Chưởng môn Trịnh Châu Bát quái đao là Mạc Tinh đã mấy đời kết thân với Kim Đao gia Vương ở Lạc Dương. Trong "Bát quái đao" chẳng có "tứ môn lục hợp cước" chi hết. Lão cũng cho là phái Hoa Sơn chuyên nghiên cứu về kiếm pháp thì các phe phái khác ghi vào nhạc phổ là chuyện thông thường chẳng có chi kỳ lạ, vậy xin thỉnh giáo Vương lão gia tử. Kiếm pháp ghi trong hai bộ kiếm nhạc phổ này là loại kiếm pháp gì?

Vương Nguyên Bá ngập ngừng:

- Cái đó... hỡi ôi! Chàng rể ta đã qua đời, những chỗ bí mật huyền diệu trong khúc phổ này ở trên đời hiện nay ngoài lão đệ ra, e không còn người thứ hai nào hiểu được.

Vương Nguyên Bá chẳng những võ công trác tuyệt, đao pháp tinh kỳ mà cách nói năng xử thế cũng là tay đáo để. Câu nói này của lão vặn ngược lại có ý khép Lệnh Hồ Xung vào tội đã học lén những yếu quyết về "Tịch Tà kiếm phổ".

Giả tỷ Lệnh Hồ Xung muốn biện bạch chỉ cần nói huỵch toẹt ra lai lịch khúc "Tiếu Ngạo giang hồ" này, nhưng nếu tiết lộ bí mật đó thì không khỏi dính líu đến nhiều chuyện trọng đại. Vụ Mạc Đại tiên sinh đã hạ sát Đại tung dương thủ Phí Bân thế nào cũng phải nói ra. Sư phụ hắn mà biết khúc này có liên quan đến trưởng lão Ma giáo Khúc Dương tất bắt hủy đi. Như vậy hắn

không giữ trung thành được với lời ủy thác của người ta.

Hắn tính vậy liền nói:

- Dịch sư gia đây đã bảo Lục Trúc ông ở Đông Thành tinh thông âm luật, sao không đem khúc này nhờ lão bình phẩm chớ?

Vương Nguyên Bá lắc đầu đáp:

- Lục Trúc ông tính tình rất là cổ quái dở điên dở khùng chẳng ai muốn lý luận với lão. Lời nói của hạng người đó mình tin sao được?

Nhạc phu nhân nói:

- Vụ này cần phải điều tra cho ra gốc ngọn. Xung nhi là đệ tử tệ phái mà Bình Chi cũng là đệ tử tệ phái. Bọn tại hạ không thể thiên lệch được. Vậy xin cứ đưa đến Lục Trúc ông bình luận cho rõ ai phải ai quấy.

Bà không tiện nói rõ Lệnh Hồ Xung tranh chấp Kim Đao Sư Vương mà đổi ra mối tranh chấp Lệnh Hồ Xung và Lâm Bình Chi.

Nhạc Bất Quần cũng nói theo:

- Phải đó! Dịch sư gia! Phiền Dịch sư gia cho người đem kiệu đi rước Lục Trúc ông đến được chăng?

Dịch sư gia đáp:

- Lão nhân gia này tính tình cổ quái, mình không đến tận nơi đập đầu thì đừng hòng lão nhìn nhỏi đến, nhưng khi lão muốn dúng tay vào việc gì thì muốn đẩy ra cũng không được.

Nhạc phu nhân gật đầu nói:

- Nếu vậy thì lão cũng là người trong bọn ta rồi. Chắc Lục Trúc ông phải là tiền bối trong võ lâm. Sư ca!

chúng ta thật là hạng người cô lậu không biết đến lão.

Vương Nguyên Bá cười nói:

- Lục Trúc ông là tay thợ khéo. Lão chỉ biết đan giỏ dệt chiếu, có phải người võ lâm đâu. Có điều lão đánh đàn rất giỏi thổi tiêu rất hay lại biết nghề thi họa. rất nhiều người bỏ tiền ra mua tranh vẽ của lão.

Nên người địa phương rất kính trọng.

Gặp Cơ Duyên Nhạc Phổ Tặng Kỳ Nhân

Nhạc phu nhân nói:

- Bọn tại hạ đã tới Lạc Dương thì chẳng thể vỏ những nhân vật này không đến ra mắt được.

Vương lão gia tử! Phiền đại gia cùng đi với bọn tại hạ đến bái phỏng con người phong nhã đó được chăng.

Nhạc phu nhân đã nói vậy, Vương Nguyên Bá chẳng thể nào chối từ được. Lão liền cùng con cháu đưa vợ chồng Nhạc Bất Quần và mấy tên đệ tử phái Hoa Sơn đến Đông Thành.

Dịch sư gia đi trước dẫn đường, xuyên qua mấy hẻm nhỏ vào tận đầu một ngõ hẹp. Nơi đây trúc biếc rậm rạp, làm gió phất phợ Phong cảnh thiên nhiên rất là trang nhã.

Đoàn người vừa đi vào ngõ này đã nghe tiếng tình tang. Có người đang gẩy đàn. Nơi ngõ hẹp mát mẻ tĩnh mịch so với ngoài thành Lạc Dương nhộn nhịp thành ra hai thế giới khác biệt.

Nhạc phu nhân khẽ nói:

- Lục Trúc ông tiên sinh thật biết cách hưởng thú thanh nhàn!

Giữa lúc ấy, tiếng đàn rít lên cao rồi dây đứt. Người gẩy đàn liền ngừng lại.

Một thanh âm khàn khàn của người già cả hỏi vọng ra:

- Giai khách từ xa đến chiếu cố nơi hủ lậu này có điều chi dạy bảo?

Dịch sư gia đáp:

- Trúc ông! Có một bản cầm tiêu phổ rất kỳ lạ muốn nhờ pháp nhỡn của lão gia giám định cho.

Lục Trúc ông nói:

- Có tiêu phổ muốn lão phu giám định ư? Ha ha! Nếu vậy thì các vị biết điều lắm!

Dịch sư gia chưa kịp đáp thì Vương Gia Câu đã dõng dạc cướp lời:

- Có Kim Đao lão gia tử đến bái phỏng.

Gã nên chiêu bài của tổ phụ lên và chắc rằng oai danh tổ phụ lừng lẫy ở Lạc Dương thì một lão thợ đan lập tức phải chạy ra nghênh tiếp.

Ngờ đâu Lục Trúc ông buông tiếng cười khẩy đáp:

- Hừ! Kim đao, ngân đao ư? Sao bằng con dao cùn của lão phu dùng để chẻ tre được? Lão phu không đến bái phỏng Vương lão gia thì Vương lão gia việc gì phải đến bái phỏng lão phu?

Vương Gia Câu tức giận lớn tiếng:

- Gia gia! Lão thợ đan này là hạng ngu ngốc không biết điều, gặp lão làm cóc gì ? Chúng ta về thôi!

Nhạc phu nhân nói:

- Chúng ta đã có công tới đây thì nhờ Lục Trúc ông coi bộ tiêu phổ cầm này cũng chẳng hề chi.

Vương Nguyên Bá chỉ hừ một tiếng không nói gì. Dịch sư gia đón lấy khúc phổ chạy vào bụi trúc.

Bỗng nghe Lục Trúc ông nói:

- Được rồi! Lão đệ để xuống đó.

Dịch sư gia nói:

- Xin Trúc ông cho hay: đây đúng là nhạc phổ hay là bí quyết võ công cố ý viết theo kiểu nhạc phổ?

Lục Trúc ông nói:

- Võ công bí quyết gì đâu? Đây dĩ nhiên là cầm phổ rồi.

Bỗng nghe tiếng đàn vang lên, thanh diệu u nhả rất lọt tai.

Lệnh Hồ Xung nghe một lúc nhớ lại chính là khúc ngày trước Lưu Chính Phong đã tấu. Người chết để nhạc lại khiến lòng hắn không khỏi bùi ngùi.

Khúc đàn đang du dương đột nhiên lên cao vút. Tiếng đàn càng lên bổng càng chói chang. Đàn lên cao mấy tiếng nữa rồi đánh binh một tiếng, đứt một sợi dây.

Lục Trúc ông "ồ" lên một tiếng rồi nói:

- Cầm phổ này rất là kỳ dị khiến người ta khó mà hiểu được.

Bọn ông cháu Vương Nguyên Bá năm người đưa mắt nhìn nhau, vẻ mặt ra chiều đắc ý.

Bỗng nghe Lục Trúc ông nói tiếp:

- Để lão phu thử coi tiêu phổ.

Tiếp theo tiếng tiêu từ trong bụi trúc vọng ra, ban đầu du dương não nuột, tình ý triền miên. Nhưng càng về sau tiếng tiêu càng xuống thấp cơ hồ không nghe rõ.

Lục Trúc ông thở dài nói:

- Dịch lão đệ! Lão đệ cũng biết thổi tiêu đó. Thanh điệu xuống trầm đến mức độ này thì làm sao mà thổi ra tiếng được? Cầm phổ tiêu phổ này vị tất đã là giả trá, chưa chắc đã phải người phổ khúc cố ý bày trò. Vậy lão đệ hãy về đi, để ta nghiên cứu kỹ lại.

Dịch sư gia dạ một tiếng rồi lui ra khỏi bụi trúc.

Vương Trọng Cường hỏi ngay:

- Kiếm phổ đâu rồi?

Dịch sư gia nói:

- Kiếm phổ nào? à! Lục Trúc ông bảo để lại nghiên cứu.

Vương Trọng Cường nói:

- Sư gia vào lấy lại đi ! Đây là pho kiếm tiêu trân quí vô giá! Biết bao nhiêu người trong võ lâm muốn tranh cướp. Sao sư gia lại để trong tay một người không liên can gì đến mình?

Dịch sư gia đáp:

- Vâng!

Y toan trở gót chạy vào bụi trúc, bỗng nghe Lục Trúc ông la lên:

- Cô cô! Cô cô ra làm gì vậy?

Mọi người nghe đều lấy làm kỳ.

Vương Nguyên Bá khẽ hỏi:

- Lục Trúc ông hiện nay bao nhiêu tuổi rồi?

Dịch sư gia đáp:

- Ngoài bảy chục, gần tám mươi.

Mọi người nghĩ thầm:

- Ông già gần tám mươi sao còn có cô cộ Vậy bà già này đến trăm tuổi ư?

Bỗng nghe thanh âm phụ nữ đáp lại, giọng nói chưa lấy gì làm già lắm.

Lục Trúc ông hỏi:

- Xin cô cô thử xem bộ cầm phổ này có chỗ rất cổ quái.

Người đàn bà kia "ừ" một tiếng rồi dạo đàn. Bỗng bà dừng lại dường như để đổi sợi dây bị đứt.

Tiếp theo là tiếng dạo đàn so dây rồi tấu lên khúc điệu.

Ban đầu cũng giống như Lục Trúc ông. Càng về sau tiếng đàn càng lên bổng. Có điều bà tấu đến chỗ nguy hiểm vẫn đi dễ dàng chẳng phí chút hơi sức nào mà đàn vẫn chuyển lên cao vút.

Lệnh Hồ Xung mừng như người phát điên, phảng phất nhớ lại cảnh tượng Lưu Chính Phong gảy đàn đêm trước.

Khúc đàn nầy lúc thì khảng khái khích ngang, có lúc lại ôn nhu thuần hậu.

Lệnh Hồ Xung tuy không hiểu nhạc lý, song hắn cũng cảm thấy khúc đàn đó do bà già này tấu so với Lưu Chính Phong bữa trước khúc điệu tuy giống nhau mà thanh thú khác biệt. Bà tấu khúc đàn hòa bình trung chính khiến người nghe chỉ biết được cái hay về âm nhạc chứ không làm cho bầu máu nóng sủi lên vì phấn khởi.

Bà ta tấu hồi lâu, cầm điệu dần dần thong thả lại. Tiếng nhạc dường như đi xa mãi mãi, chẳng khác người tấu đàn dời xa mấy chục trượng rồi đến mấy dặm trường. Sau cùng tiếng đàn nhỏ li ti không nghe thấy nữa. Khúc đàn chưa tấu hết mà là đi xa quá nghe không rõ.

Vương Nguyên Bá, Nhạc Bất Quần đều hoàn toàn không hiểu âm nhạc, nhưng tâm thần cũng chuyển theo cầm vận rồi bất giác tâm hồn chìm đắm vào điệu nhạc tựa hồ mình bị tiếng đàn đưa đi xa lắc xa lơ.

Lúc tiếng đàn vừa ngừng lại, một hai tiếng tiêu rất nhỏ lẩn vào tiếng đàn. Tiếng tiêu quanh co uyển chuyển dần dần lại gần tựa hồ như bướm vờn hoa khiến người nghe cũng được khoái tai vui mắt.

Mấy người thanh niên là Vương Gia Thuần, Vương Gia Câu, Nhạc Linh San không nhịn được cũng giơ chân múa tay.

Tiếng tiêu chợt bổng chợt trầm, lúc nhẹ nhàng lúc vang dội. Khi thanh điệu đến chỗ cực trầm mà vẫn nghe rõ ràng không hỗn loạn chút nào.

Tiếng tiêu uyển chuyển hồi lâu rồi đột nhiên rạo rực như trăm hoa đua nở muôn bông ngàn tía. Sau tiếng tiêu lại giống như tiếng chim hót líu lo một xướng một họa. Chỉ một cây tiêu mà thổi ra biết bao nhiêu âm thanh khác biệt. Lâu dần đi vào chỗ bách điểu chia ly, trăm hoa tàn tạ. Sau nữa đến cảnh xuân tàn hoa rụng mưa gió hắt hư thê lương khôn tả. Sau cùng là cảnh gió mây gào thét tuyết rụng tơi bời, vũ trụ tĩnh mịch. Tiếng tiêu dứt ở chỗ đó.

Tiếng tiêu dừng lại hồi lâu mọi người mới như người trong mộng tan giấc. Không ai tin được bảy sợi dây đàn, một cái ống trúc mà tấu ra những khúc nhạc vô cùng phức tạp đến thế!

Nhạc phu nhân buông tiếng thở dài, trong lòng thán phục. Bà hỏi:

- Đáng phục đáng phục! Xung nhi! Khúc đó là khúc gì vậy?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Khúc đó kêu bằng "Tiếu Ngạo giang hồ". Bà lão kia thật là thần kỳ tinh thâm cả tiêu lẫn đàn, khó có người bì kịp.

Nhạc phu nhân nói:

- Khúc nhạc này dĩ nhiên tuyệt vời rồi, mà chắc chỉ mình bà lão đây mới tấu được, ngoài ra không còn ai nữa. Chắc ngươi cũng mới nghe lần đầu?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Không phải thế! Ngày trước đệ tử đã được nghe rồi và lần đó so với bữa này còn thích thú hơn.

Nhạc phu nhân nói:

- Có lý nào thế được? Chẳng lẽ trên đời có người gẩy đàn thổi tiêu cao minh hơn vị lão bà này?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Sự thực thì đệ tử cũng không rõ có cao minh hơn lão bà này không. Hôm đó đệ tử nghe hai người hợp tấu một người thổi tiêu và đã tấu khúc "Tiếu Ngạo giang hồ"...

Gã chưa dứt lời thì trong bụi trúc lại vang lên ba tiếng tình tang. Rồi thanh âm bà già nói rất khẽ chỉ nghe mang máng.

- Cầm tiêu hợp tấu! Trên đời này đi đâu kiếm được người đó.

Tiếp theo Lục Trúc ông lên tiếng:

- Dịch sư gia! Đây đúng là cầm phổ tiêu phổ rồi! Cô cô ta vừa tấu xong đó. Lão đệ cầm về đi!

Dịch sư gia dạ một tiếng rồi chạy vào bụi trúc cầm lấy khúc phổ ra đi.

Lục Trúc ông lại nói:

- Khúc phổ này tuyệt diệu trên đời hiếm có. Đây là một thần vật đừng để lọt vào tay bọn tục tử.

Lão đệ không thể tấu được đừng có tham si mà học lấy, chẳng những vô ích mà còn có hại.

Dịch sư gia đáp:

- Vâng!

Rồi đem khúc phổ trao cho Vương Nguyên Bá.

Vương Nguyên Bá tai nghe rõ cầm cận tiêu thanh biết là khúc phổ thực liền trả lại Lệnh Hồ Xung nói:

- Xin lỗi hiền đệ nhé!

Lệnh Hồ Xung cười nhạt toan nói mấy câu mỉa mai nhưng thấy Nhạc phu nhân nhìn mình lắc đầu nên hắn ẩn nhẫn không

dám nói nữa.

Bọn ông cháu Vương Nguyên Bá năm người phải một phen bẽ mặt cắm đầu đi trước bọn Nhạc Bất Quần đi theo sau.

Lệnh Hồ Xung ôm lấy khúc phổ đứng ngây người ra.

Nhạc phu nhân hỏi:

- Xung nhi! Sao ngươi không về đi?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Lát nữa đệ tử sẽ về.

Nhạc phu nhân dặn hắn:

- Tay ngươi vừa mới trật khớp, chớ cử động mạnh. Liệu về sớm mà nghỉ nghe!

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đệ tử xin vâng lời.

Đoàn người đi rồi, ngõ hẻm trở lại tĩnh mịch điểm xuyết bằng những tiếng gió thổi lá trúc vang lên những tiếng rì rào.

Lệnh Hồ Xung tay cầm cuốn khúc phổ nhớ lại đêm trước Lưu Chính Phong cùng Khúc Dương hợp tấu tiêu cầm. Hai người gặp được tri âm sáng chế ra khúc phổ thần diệu này. Lão bà trong bụi trúc tuy biết gẩy đàn thổi tiêu tuyệt diệu, nhưng đáng tiếc ở chỗ bà tấu một mình rời rạc từng khúc. Lục Trúc ông cũng không hợp tấu cùng bà được. E rằng khúc "Tiếu Ngạo giang hồ" từ đây bặt tiếng không còn được nghe lần thứ hai nữa.

Sau hắn lại nghĩ:

- Lưu Chính Phong sư thúc là một cao thủ chính phái, Khúc Dương lại là trưởng lão Ma giáo. Hai người một chính một tà, thế như nước lửa nhưng về âm vận, tâm ý cảm thông mà kết nghĩa tri giao mới sáng chế ra khúc"Tiếu Ngạo giang hồ" tuyệt luân này. Lúc hai vị nắm tay nhau mà chết hiển nhiên trong

lòng không còn điều chi hối tiếc. Hai vị thật may mắn hơn ta nhiều. Ta đây tấm thân trơ trọi trên cõi đời, đã bị sư phụ hoài nghi, sư muội ruồng bỏ. Còn một gã sư đệ rất thương yêu thì bị chết vì chính tay ta.

Hắn nghĩ đến Lục Đại Hữu bị thảm tử, trong lòng rào rạt, nước mắt nhỏ giọt rớt vào khúc phổ.

Rồi hắn khóc nức nở.

Thanh âm Lục Trúc ông từ trong bụi trúc hỏi vọng ra:

- Ông bạn kia! Làm sao mà khóc?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Vãn bối tự thương thân thế nhớ lại hai vị tiền bối tựa ra khúc phổ này đã qua đời, không trấn tĩnh được làm phiền nhiều tiên sinh.

Hắn nói xong trở gót toan đi

Lục Trúc ông nói:

- Tiểu bằng hữu! Lão phu có mấy lời muốn thỉnh giáo, mời tiểu hữu vào đây nói chuyện được không.

Lệnh Hồ Xung lúc nãy nghe giọng lão nói đầy vẻ ngạo mạn vô lễ với Nguyên Nguyên Bá, không ngờ lão lại lịch sự với hắn là một tên vô danh tiểu tốt. Hắn rất đỗi ngạc nhiên đáp:

- Không dám! Tiền bối muốn hỏi điều chi vãn bối xin trình bày.

Hắn từ từ ra khỏi rừng trúc đi theo con đường nhỏ qua mấy khúc quanh mới tới trước mặt có năm gian nhà nhỏ, mé tả hai gian, mé hữu ba gian bằng những cây trúc lớn dựng nên.

Một lão già từ căn nhà mé hữu đi ra cười nói:

- Tiểu hữu! Mời tiểu hữu vào đậy dùng trà.

Lệnh Hồ Xung thấy Lục Trúc ông người già lụ khụ, trên đầu chỉ còn lơ thơ mấy sợi tóc. Song chân tay to lớn mà tinh thần vẫn quắc thước. Hắn liền khom lưng thi lễ nói:

- Vãn bối là Lệnh Hồ Xung xin bái kiến tiền bối.

Lục Trúc ông cười hà hà nói :

- Lão phu bất quá già hơn ít tuổi, tiểu hữu hà tất phải thi lễ. Vào đây, vào đây!

Lệnh Hồ Xung theo lão đi vào trong nhà, thấy bàn ghế đều làm bằng trúc. Trên tường reo một bức họa thủy mạc vẽ rừng trúc thế bút tung hoành, nét mực lâm ly ra chiều sầm uất. Trên bàn để một cây dao cầm và một ống tiêu. Phong cảnh này tựa hồ chủ nhà là tao nhân mặc khách chứ không phải là người thợ đan.

Lục Trúc ông rót một chén thanh trà nói:

- Tiểu hữu uống trà đi!

Lệnh Hồ Xung hai tay đón lấy khom lưng tạ Ơn.

Lục Trúc ông hỏi:

- Tiểu hữu ơi không hiểu khúc phổ đó tiểu hữu lấy được ở đâu? Có thể nói cho lão phu nghe được chăng?

Lệnh Hồ Xung ngẩn người ra, bụng bảo dạ:

- Lai lịch khúc phổ này có nhiều chỗ bí ẩn. Đến sư phụ sư nương mình còn không dám trình bày.

Nhưng ngày đó Lưu Chính Phong cùng Khúc Dương giao khúc phổ cho mình là có dụng ý truyền lại đời sau để khỏi bị tiêu diệt. Cô cô Lục Trúc ông đây là người hiểu âm luật tấu được đến chỗ thần diệu. Tuy hai người đây tuổi già, nhưng ngoài ra ở trên đời này đi đâu kiếm được người thứ ba để trao khúc phổ?

Dù còn có người khác tinh thông âm luật mà mình chẳng

sống bao lâu nửa, chưa chắc đã có cơ duyên hội ngộ.

Hắn trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Hai vị tiền bối viết khúc phổ này một vị tinh nghề gảy đàn, còn một vị chuyên thổi tiêu. Hai người kết bạn tri giao cùng nhau hợp soạn. Đáng tiếc hai vị đó gặp đại nạn qua đời cùng một lúc. Khi lâm tử, hai vị giao khúc phổ này cho đệ tử để kiếm truyền nhân đặng giữ nó khỏi mai một...

Hắn vừa nói tới đây dừng lại một chút rồi tiếp:

- Vừa rồi đệ tử được nghe vị cô cô của tiền bối đây thổi tiêu tuyệt diệu thì mừng thầm cho khúc phổ đã gặp được chủ. Xin tiền bối thu lấy bản nhạc này để dâng cho bà bà. Như vậy đệ tử đã hoàn thành xong lời ủy thác và rất lấy làm mãn nguyện.

Hắn nói xong hai tay cung kính dâng khúc phổ lên.

Lục Trúc ông không tiện tay đón lấy liền đáp:

- Để lão phu xin chỉ thị của cô cô xem người có chịu thu không đã.

Bỗng nghe thanh âm bà già từ căn nhà mé tả vọng ra:

- Lệnh Hồ tiên sinh đã có nghĩa khí khảng khái tặng điệu khúc mà chúng ta lại từ chối là bất cung.

Nhận lấy cũng hổ thẹn, Không hiểu đại danh hai vị tiền bối soạn ra khúc này là ai? Tiên sinh có thể cho lão thân biết được không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tiền bối có lòng hỏi tới, vãn bối dĩ nhiên phải bẩm trạch. Một vị là Lưu Chính Phong sư thúc, còn vị nữa là Khúc Dương trưởng lão.

Bà già kia ồ lên một tiếng ra chiều kinh dị nói:

- Té ra là hai người đó!

Lệnh Hồ Xung hỏi lại:

- Tiền bối có quen hai vị đó ư?

Bà già trầm ngâm rồi nói:

- Lưu Chính Phong là tay cao thủ phái Hành Sơn, Khúc Dương là trưởng lão Ma giáo. Hai bên có mối thù truyền đời sao lại cùng nhau hợp soạn khúc này được thật là khó hiểu.

Lệnh Hồ Xung tuy chưa thấy mặt bà già nhưng đã nghe tiếng đàn tiếng tiêu cũng biết bà là nột cao nhân tiền bối thanh nhã hiền hòa, chẳng khi nào lừa gạt ai để mang tiếng. Hắn nghe bà già đề cập đến Lưu, Khúc thì hiển nhiên là người võ lâm đồng đạo, hắn liền đem gốc ngọn từ vụ Lưu Chính Phong rửa tay gác kiếm. Tả minh chủ phái Tung Sơn đưa cờ lệnh ngăn trở, đến những vụ Lưu, Khúc hai người hợp tấu ngoài bãi hoang, Đại Tung dương thủ Phí Bân bị giết, rồi hai người lúc lâm tử ủy thác cho hắn tìm tri âm để truyền lại khúc phổ kể hết một lượt.

Bà già lẳng lặng lắng tai nghe. Khi Lệnh Hồ Xung kể xong mới hỏi:

- Đây rõ ràng là một khúc phổ mà sao Kim đao Vương Nguyên Bá lại bảo là bí lục võ công?

Lệnh Hồ Xung lại đem việc vợ chồng Lâm Chấn Nam bị phe Thanh Thành và Mộc Cao Phong gia hại cùng lời di ngôn của hai người dặn lại Lâm Bình Chi và việc anh em họ Vương đem lòng ngờ vực thế nào kể lại hết.

Bà già nói:

- Té ra là thế!

Bà ngừng lại chút rồi tiếp:

- Sao ngươi không nói rõ đầu đuôi cho sư phụ sư nương nghe há chẳng bớt được nỗi hoài nghi vô vị ư? Lão thân chưa từng

quen biết ngươi, sao ngươi lại tường thuật không dấu diếm gì?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Chính đệ tử cũng không hiểu rõ nguyên nhân này. Có điều đệ tử nghe tiền bối nhả tấu liền đem lòng kính mến không ngờ vực chút nào nữa.

Bà già hỏi vặn:

- Thế ra ngươi hoài nghi cả sư phụ và sư nương hay sao?

Lệnh Hồ Xung chột dạ đáp:

- Trăm ngàn lần đệ tử không dám thế... chỉ vì... ân sư đem lòng hoài nghi đệ tử nhưng hỡi ôi... đệ tử cũng không thể nào trách oán ân sư được.

Bà già nói:

- Ta nghe giọng nói ngươi nội khí yếu ớt. Ngươi còn thiếu niên chẳng ai như vậy. Duyên cớ vì đâu? Mới đây ngươi bị trọng bệnh hay bị trọng thương?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đệ tử bị nội thương rất nặng.

Bà già bảo Lục Trúc ông:

- Trúc hiền điệt! Ngươi đưa chàng thiếu niên này tới dưới cửa sổ phòng ta để ta chẩn mạch cho chàng.

Lục Trúc ông dạ một tiếng rồi dẫn Lệnh Hồ Xung đến bên cửa sổ căn nhà mé tả. Lão bảo hắn thò tay trái qua rèm trúc vào trong.

Phía sau tấm rèm trúc còn một lần màn bằng sa mỏng.

Lệnh Hồ Xung chỉ trông thấy lờ mờ có bóng người còn mặt mũi ngũ quan thì không trông rõ.

Đau Lòng Thay Kẽ Ở Người Đi

Lệnh Hồ Xung thấy ba đầu ngón tay lạnh buốt đặt lên cổ tay mình. Ba ngón tay này rất mềm không giống như da thịt bà già.

Bà chỉ sờ mạch trong giây lát đã la lên:

- Ô hay! sao lạ thế này?

Lát sau bà bảo đưa tay phải vào.

Bà chẩn mạch xong hồi lâu không nói gì.

Lệnh Hồ Xung tủm tỉm cười nói:

- Tiền bối bất tất phải lo ngại đến vấn đề sinh tử cho đệ tử. Đệ tử biết mình chẳng còn sống được bao lâu. Bất luận việc gì đệ tử cũng không quan tâm nữa.

Bà già hỏi:

- Sao ngươi lại tự biết sinh mệnh không còn được lâu dài?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đệ tử ngộ sát sư đệ, làm thất lạc "Tử hà bí lục" của sư môn. Bây giờ chỉ mong tìm được bí lục về phụng hoàn sư phụ rồi tự hủy mình để tạ tội với sư đệ.

Bà già hỏi:

- "Tử hà bí lục" ư? Nó là cái gì mà quan trọng thế? Sao ngươi lại ngộ sát sư đệ?

Lệnh Hồ Xung liền đem việc Đào cốc lục tiên trị thương cho hắn thế nào, sáu luồng chân khí xung đột trong người hắn ra sao cho đến việc sư muội lấy cắp bí lục để hắn tự điều trị thương

thế, vì hắn cự tuyệt mà Lục sư đệ cứ đọc bí lục bắt hắn phải nghe nên hắn mới điểm huyệt cho Lục Đại Hữu phải nằm yên, hắn ra tay nặng quá làm chết sư đệ, nhất nhất thuật lại.

Bà già nghe xong nói:

- Không phải ngươi giết sư đệ đâu.

Lệnh Hồ Xung giật mình hỏi:

- Không phải đệ tử giết ư?

Bà già đáp:

- Chân khí ngươi yếu ớt thế thì điểm chết thế nào được gã. Sư đệ ngươi bị kẻ khác giết.

Lệnh Hồ Xung lẩm bẩm:

- Thế thì ai đã giết Lục sư đệ?

Bà già nói tiếp:

- Người ăn cắp bí lục chưa chắc đã là phải kẻ giết sư đệ ngươi. Nhưng hai tên đó tất có liên quan với nhau.

Lệnh Hồ Xung thở phào một cái tưởng chừng cất được phiến đá lớn trên người hắn.

Lệnh Hồ Xung vốn là người cực kỳ thông minh. Ngay lúc đấy hắn đã nghĩ tới mình điểm huyệt Lục Đại Hữu rất nhẹ nhàng thì làm sao mà gã chết được? Nhưng trong thâm tâm hắn vẫn cho là vì mình điểm huyệt nên gã phải chết. Làm người nam tử trượng phu có lý đâu lại từ chối trách nhiệm để gỡ lấy cho mình?

Mấy bữa nay Nhạc Linh San đối với hắn ra chiều lãnh đạm thành bị thất tình không muốn sống nữa. Lúc này bà già đề cập đến hắn nẩy lòng phấn khích, miệng lẩm bẩm:

- Báo thù! Ta phải báo thù cho Lục sư đệ.

Bà già lại hỏi:

- Ngươi bảo trong mình có 6 luồng chân khí xung đột, nhưng lão thân coi mạch có đến tám chứ không phải là sáu, là nghĩa làm sao?

Lệnh Hồ Xung bật cười. Hắn đem việc Bất Giới hòa thượng trị bệnh cho mình kể lại.

Bà già đổi giọng nói:

- Tính tình các hạ sáng láng. Kinh mạch tuy hỗn loạn mà không có vẻ suy kiệt. Lão thân gảy một khúc đàn để cho các hạ phẩm bình nên chăng?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tiền bối đã có lòng chiếu cố, đệ tử xin ghi tâm.

Bà già lại dạo đàn. Lần này khúc điệu rất nhu hòa khác nào người khẽ thở dài, lại giống như sương mai thấm nhuần cánh hoa, gió sớm phất phơ ngọn liu.

Lệnh Hồ Xung nghe một lúc nữa, mí mắt càng trầm trọng. Hắn tự nhủ:

- Không thể ngủ được. Mình đang nghe bậc tiền bối gảy đàn mà ngủ là vô lễ.

Tuy hắn cố giữ cho tỉnh táo má không sao chống lại được con ma buồn ngủ.

Lát sau mắt hắn nhắm lại không mở ra được. Người hắn mềm nhũn lăn quay ngủ khoèo.

Đang lúc ngủ mơ hắn vẫn nghe tiếng đàn nhu hòa tựa một bàn tay mềm mại vuốt tóc mình. Hắn liền nhớ lại hồi còn trẻ nít được sư nương ấp ủ trong lòng ra chiều trìu mến.

Hồi lâu lâu lắm, tiếng đàn dừng lại thì Lệnh Hồ Xung cũng thức giấc. Hắn lồm cồm ngồi lên rất lấy làm hổ thẹn nói:

- Đệ tử thật đáng chết không quan tâm nghe tiền bối nhả tấu mà lại ngủ quan đi mất. Đệ tử sợ hãi vô cùng!

Bà già đáp:

- Các hạ bất tất phải tự trách. Ta tấu khúc nhạc vừa rồi để thôi miên điều hòa chân khí trong cơ thể, các hạ thử vận động nội tức thử xem có giảm bớt trở ngại chút nào không?

Lệnh Hồ Xung cả mừng đáp:

- Đệ tử xin đa tạ.

Hắn liền ngồi xếp bằng ngấm ngầm vận nội công tức thì cảm thấy tám luồng chân khí vẫn còn xung đột nhau. Có điều trước kia máu trào lên ngực muốn nôn ra ngay thì bây giờ đã giảm bớt. Hắn tiếp tục vận động một lúc nữa thì đầu nhức mắt hoa người nghiêng đi rồi ngã ra.

Lục Trúc ông ở trong cửa sổ nhòm thấy vội ra đỡ hắn dậy đưa vào phòng. Hắn phải nằm chừng hơn nửa giờ mới hết váng đầu.

Bà già nói:

- Đào cốc lục tiên và Bất Giới đại sư công lực rất tinh thâm đã gieo chân khí vào mình các hạ, tiếng đàn mong manh của lão thân không đủ điều trị, khiến cho các hạ còn phải chịu đau khổ lão thân rất áy náy.

Lệnh Hồ Xung vội nói:

- Sao tiền bối lại nói như vậy? Vãn bối được nghe nhạc điệu này cũng bổ ích rất nhiều.

Bỗng thấy Lục Trúc ông cầm bút dúng vào nghiên mực viết lên giấy: "Sao không xin người truyền thụ khúc này cho để giúp ích suốt đời"

Lệnh Hồ Xung tỉnh ngộ nói:

- Đệ tử lớn mật cầu xin tiền bối truyền thụ khúc đó cho để tự

mình điều trị dần dần.

Lục Trúc ông lộ vẻ mừng vui gật đầu lia lịa.

Bà già không trả lời ngay, hồi lâu mới nói:

- Các hạ đánh đàn đến trình độ nào rồi? Xin tấu thử một khúc cho lão thân nghe được không?

Lệnh Hồ Xung đỏ mặt lên đáp:

- Đệ tử chưa từng học qua, chưa biết tí gì. Thế mà đòi tiền bối dạy tuyệt kỷ cao thâm thật là mạo muội. Xin tiền bối tha thứ cho đệ tử về cái tội ngông cuồng.

Lệnh Hồ Xung bản tính cuồng ngạo. Ngoài sư phụ sư nương và tiểu sư muội hắn không giữ lễ với ai hết. Từ lúc hắn nghe bà già gảy đàn thổi tiêu lại nghe giọng nói khiêm hòa cao nã, bất giác hắn đem lòng cung kính, liền xá dài Lục Trúc ông nói:

- Đệ tử xin cáo từ.

Bà già nói:

- Các hạ khoan hãy đi! Lão thân được các hạ khảng khái tặng điệu khúc, thẹn mình không có chi báo đáp. Thương thế của các hạ nặng quá khó lòng chữa khỏi khiến cho lão thân không khỏi áy náy.

Trúc điệt! Ngày mai ngươi đem cách tấu cầm truyền thụ cho Lệnh Hồ thiếu quân. Nếu chàng có thiện chí ở lại Lạc Dương lâu thì ta đem khúc "Thanh Tâm phổ thiện trú" này truyền lại cho chàng cũng chẳng hề gì.

Sáng sớm hôm sau Lệnh Hồ Xung lại đến trúc xá trong ngõ hẻm để học đờn.

Lục Trúc ông lấy cây đàn tiêu vỉ đồng cầm truyền thụ âm luật cho hắn và nói:

- Nhạc luật có 12 thứ là: Đại tử, Hoàng chung, Thái thốc, Giáp

chung, Cô tẩy, Trung tử, Lâm chung, Di tắc, Nam lử, Vô xạ, ứng chung. Những thứ này có tự đời xưa. Nghe nói ngày ấy đức Hoàng đế sai Linh Luân làm ra luật, nghe tiếng phụng hoàng hót để chế ra thành 12 luật. Đờn có bảy dây đủ 5 âm là Cung, Thương, Dốc, Chủy, Vũ.

Lão lại giải thích rất tường tận.

Lệnh Hồ Xung tuy chưa biết gì về âm luật, nhưng hắn là người thông minh tuyệt đỉnh nghe qua đã hiểu và không bao giờ quên nữa.

Lục Trúc ông rất hân hoan liền truyền thụ đến chỉ pháp và dạy hắn khúc "Bích tiêu Ngân", một khúc nhạc rất ngắn.

Lệnh Hồ Xung mới học mấy lần đã thuộc ngay. Hắn tấu lên mênh mang như vòm trời xanh biếc, bát ngát muôn dặm không vẩn một chút mây.

Lệnh Hồ Xung học xong một khúc, bà già ở phòng bên cũng nghe rõ, bà không nhịn được cất tiếng khen ngợi:

- Lệnh Hồ thiếu quân! Thiếu quân học đờn thông minh như vậy thì chẳng bao lâu sẽ tới được khúc "Thanh tâm phổ thiện trú" của lão thân.

Lục Trúc ông cũng nói:

- Thưa cô cô! Lệnh Hồ huynh đệ đây bữa nay mời học khúc "Bích tiêu ngân" mà ý tứ tiếng đàn so với điệt nhi đã cao hơn.

Lệnh Hồ Xung khiêm tốn nói:

- Tiền bối quá khen. Đệ tử không biết đến năm nào tháng nào mới học được khúc "Tiếu ngạo giang hồ".

Bà già la thất thanh:

- Thiếu quân muốn tấu khúc "Tiếu ngạo giang hồ" ư?

Lệnh Hồ Xung đỏ mặt lên đáp:

- Hôm qua đệ tử được nghe tiền bối nhả tấu, trong lòng rất lấy làm hâm mộ. Dĩ nhiên chỉ là suy tâm vọng tưởng mà thôi. Đến Lục Trúc ông tiền bối còn chưa tấu được nói chi đến đệ tử.

Bà già ngồi lặng yên, hồi lâu mới khẽ nói:

- Nếu thiếu quân tấu được khúc đó thì hay lắm...

Mấy tiếng sau bà nói rất khẽ, rồi sau cùng buông tiếng thở dài.

Mười mấy ngày liền Lệnh Hồ Xung sáng nào cũng vào ngõ hẻm học đòn cho đến xế chiều mới về.

Hắn ăn cơm trưa ở nhà Lục Trúc ông. Tuy chỉ có rau xanh với đậu hủ nhưng hắn cảm thấy ngon hơn cao lương mĩ vị trong Vương phủ nhiều.

Có mấy bữa Lục Trúc ông đi nhận đồ về đan, Lệnh Hồ Xung được đích thân bà già dạy đờn. Về sau Lệnh Hồ Xung dần dần hiểu ra những chỗ nghi nan mà Lục Trúc ông không giải đáp được.

Tuy Lệnh Hồ Xung được bà già chỉ điểm mà thủy chung vẫn không được coi tướng mạo mà chỉ nghe thanh âm nhẹ nhàng giống như vị thiên kim tiểu thư nhà đại gia chứ không giống một bà già trong hang cùng ngõ hẻm. Hắn cho là bà già giỏi âm nhạc thấm nhuần từ thuở nhỏ nên thanh âm vẫn véo von như người còn trẻ.

Một hôm bà truyền thụ khúc "Hữu sở tư", một khúc nhạc đời Hán, điệu nhạc rất uyển chuyển.

Lệnh Hồ Xung nghe rồi theo đó luyện tập mấy ngày liền, bỗng lòng hắn chợt nhớ tới ngày trước cùng Nhạc Linh San là hai đứa nhỏ thương yêu nhau, chơi bời vui vẻ với nhau. Hắn còn nhớ đến lúc luyện kiếm dưới thác nước hay những khi nàng

đưa cơm lên núi sám hối. Hắn lẩm bẩm:

- Tiểu sư muội đối với ta biết bao tình thâm mật. Không hiểu tại sao từ ngày thêm gã Lâm Bình Chi, nàng liền lạnh nhạt với mình.

Lòng hắn thê thảm, điệu đàn đột nhiên biến đổi mà lại thành khúc điệu của chim sơn ca ở Phúc Kiến. Hôm đó Nhạc Linh San đã hát khúc này ở dưới chân núi.

Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi ngừng lại không đàn nữa.

Bà già ôn tồn bảo:

- Khúc "Hữu sở tư" thiếu quân tấu hay lắm, tình ý hòa hợp đúng vào khúc điệu. Chắc trong lòng thiếu quân đã nghĩ tới chuyện ngày trước. Có điều đột nhiên xuất kiện âm điệu Mân khúc từ hệt tiếng ly ca khiến người nghe khó mà hiểu được, là vì lẽ gì?

Lệnh Hồ Xung vốn là người khoáng đạt, tâm sự này uất kết trong người đã lâu, mười mấy bữa nay hắn được bà già coi rất tử tế, hắn không muốn đem chỗ khổ tâm của mình với Nhạc Linh San nhất nhất thuật lại hết khiến cho bà phải phiền lòng.

Nhưng mở đầu câu chuyện rồi, hắn không ngăn cản được kể hết gốc ngọn cho bà nghe. Hắn coi bà như tổ mẫu, mẫu thân hay chị em ruột mình. Hắn thuật xong rất lấy làm xấu hổ, liền nói:

- Tiền bối! Tâm sự buồn tẻ của đệ tử mà đem ra trình bày hàng nửa ngày, thật là, thật là...

Rồi hắn ngừng lại không nói nữa.

Bà già nói:

-Về chữ duyên không thể miễn cưỡng được. Lệnh Hồ thiếu quân bữa nay thất vọng biết đâu ngày sau chẳng còn giai ngẫu

khác.

Lệnh Hồ Xung lớn tiếng đáp:

- Kiếp này đệ tử quyết không lấy vợ.

Bà già không nói gì nữa, nhẹ nhàng tấu khúc "Thanh tâm phổ thiện trú".

Lệnh Hồ Xung nghe được một lúc lại buồn ngủ.

Bá già ngừng tiếng đàn nói:

- Bắt đầu từ bữa nay lão thân truyền thụ khúc này cho thiếu quân. Đại khái trong vòng mười ngày là học xong. Từ nay mỗi ngày nên tấu một lần thì công lực ngày trước tuy không phục hồi nhưng cũng bổ ích chẳng nhiều thì ít.

Lệnh Hồ Xung vâng lời.

Bà già liền đem chỉ pháp về khúc này ra chỉ điểm. Lệnh Hồ Xung dụng tâm ghi nhớ.

Lệnh Hồ Xung học khúc này mới được hai ngày. Đến ngày thứ ba Lệnh Hồ Xung toan vào tiểu hạng học đàn thì Lao Đức Nặc lật đật chạy đến bảo hắn:

- Đại sư ca! Sư phụ dặn rằng sáng mai chúng ta sẽ ra đi.

Lệnh Hồ Xung sửng sốt hỏi:

- Sáng mai ư? Ta ta...

Hắn muốn nói: "Ta chưa học xong khúc đàn" nhưng ngừng lại không nói nữa.

Lao Đức Nặc nói:

- Sư nương bảo đại ca thu xếp đi để sáng sớm mai lên đường.

Lệnh Hồ Xung gật đầu. Hắn chạy vội đến căn nhà nhỏ trong rừng trúc nói:

- Tiền bối sáng mai đệ tử xin cáo từ.

Bà già sững sờ hồi lâu không lên tiếng. Mãi sau bà khẽ hỏi:

- Sao lại đi vội thế?... Khúc đàn kia đã học xong đâu?...

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đệ tử cũng muốn học xong đã nhưng chẳng thể trái lệnh sư phụ. Vả lại mình là khách tha hương, không tiện ở lâu nhà người ta.

Bà già nói:

- Thiếu quân nói vậy cũng phải.

Đoạn bà lại truyền thụ chỉ pháp về khúc điệu như mấy bữa trước.

Lệnh Hồ Xung vốn là người giàu tình cảm. Hắn ở với bà già này lâu ngày, tuy chưa nhìn rõ mặt nhưng nghe tiếng đàn cùng lời nói hắn cũng biết bà rất quan tâm đến mình chẳng kém gì người thân cận.

Có điều bản tính bà lạnh lùng, ngẫu nhiên thốt ra một lời quan tâm liền lập tức nói sanh chuyện khác.

Hiển nhiên bà không muốn đối phương biết rõ tâm ý mình.

Trên đời có bốn người quan tâm đến Lệnh Hồ Xung nhất là vợ chồng Nhạc Bất Quần, Nhạc Linh San và Lục Đại Hữu. Hiện giờ Lục Đại Hữu chết rồi. Nhạc Linh San để hết tâm ý vào Lâm Bình Chi.

Sư phụ sư nương hắn lại có ý nghi ngờ. Vậy thân nhân chân chính của hắn hiện nay là Lục Trúc ông và bà già này.

Một hôm đã mấy lần Lệnh Hồ Xung muốn nói với Lục Trúc ông cho mình ở lại trong nhà để học cầm tiêu và học nghề không trở về núi Hoa Sơn nữa. Nhưng hắn nghĩ tới Nhạc Linh San lại không dứt tình được. Hắn thường tự nhủ:

- Dù tiểu sư muội không nhìn nhỏi gì đến ta nữa, nhưng mỗi

ngày ta được nhìn thấy nàng một lần dù chỉ là thấy bóng sau lưng hay chỉ nghe âm thanh nàng cũng được rồi.

Trời xế chiều đến lúc từ biệt, Lệnh Hồ Xung lại rất quyến luyến Lục Trúc ông cùng bà già. Hắn chạy đến dưới cửa sổ quì xuống lạy mấy lạy. Hắn nhìn thấp thoáng thấy bên trong rèm cũng có bóng người quì xuống đáp lễ rồi bà lên tiếng:

- Tuy lão thân truyền cầm kỷ cho thiếu quân, nhưng đó là báo đáp cái ơn thiếu quân đã tặng khúc phổ. Hà tất thiếu quân phải lễ lạo như vậy.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Bữa nay ly biệt chẳng biết ngày nào mới lại được nghe tiền bối nhả tấu. Lệnh Hồ Xung này mà còn sống nhất định sẽ quay trở lại bái phỏng bà bà cùng Trúc ông.

Hắn chợt nghĩ ra:

- Hai người này tuổi già lắm rồi, chẳng biết còn sống được bao lâu, lần sau mình trở lại thành Lạc Dương vị tất đã được gặp.

Bất giác âm thanh trở nên nghẹn ngào.

Bà già nói:

- Lệnh Hồ thiếu quân! Lúc lâm biệt lão thân có một lời khuyên.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tiền bối có lời giáo hối, Lệnh Hồ Xung chẳng bao giờ dám quên.

Bà già lặng lẽ hồi lâu mới nói:

- Trên chốn giang hồ thật nhiều sóng gió hiểm nghèo. Thiếu quân bảo trọng tấm thân.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đệ tử xin vâng.

Lòng đau như cắt, Lệnh Hồ Xung khom lưng cáo biệt Lục Trúc ông. Hắn lại nghe căn nhà mé tả vang lên khúc đàn "Hữu sở tư".

Hôm sau bọn Nhạc Bất Quần cáo biệt Vương Nguyên Bá xuống thuyền ngược Bắc.

ông cháu Vương Nguyên Bá năm người tiển chân ra đến sông Lạc Thủy. Nơi đây có bày tiệc rượu để tống biệt rất là trọng thể.

[redacted]

Sát Nhân Danh Y Bà nh Nhất Chỉ

Từ hôm hai anh em Vương Gia Thuần, Vương Gia Câu bóp trật khớp cánh tay Lệnh Hồ Xung, hắn không nói một câu nào với ông cháu nhà họ Vương nữa. Bây giờ là lúc chia tay hắn cũng chỉ giương cặp mắt trắng dã lên nhìn năm người tựa hồ không có bọn Kim đao Vương gia ở trước mặt.

Nhạc Bất Quần điên đầu vì tên đại đệ tử. Lão biết hắn vốn tính quật cường. Bây giờ mà bắt buộc hắn phải thi lễ cáo biệt Vương Nguyên Bá, dĩ nhiên hắn không dám trái lệnh, miễn cưỡng tuân theo, nhưng rồi đây thế nào chắc hắn sẽ đến kiếm Vương Gia để báo thù, càng thêm lắm chuyện, nên lão từ tạ Vương Nguyên Bá lần nữa rồi xuống thuyền, vờ như không biết gì đến thái độ vô lễ của Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung đứng bàng quan bằng cặp mắt lạnh lùng. Hắn thấy nhà họ Vương đem rương lớn, rương nhỏ, gói to gói bé không biết bao nhiêu mà kể làm lễ vật tiển đưa Nhạc Linh San.

Một tên bộc phu chạy xuống thuyền trình các lễ vật: nào là của lão thái tặng thực phẩm cô nương để ăn uống trong khi đi đường, nào là của đại nhưng nhưng tặng quần áo để cô nương mặc, nào nhị nhưng nhưng sắm sửa thuyền bè để cô nương đi. Họ coi Nhạc Linh San như người thân thích.

Nhạc Linh San niềm nở tạ Ơn nói:

- Úi chà! Tiểu nữ làm sao mà mặc hết được, bụng đâu mà ăn được nhiều thế?

Giữa lúc chủ khách dập dìu tiễn đưa thì một lão già rách rưới chạy đến bên thuyền la gọi:

- Lệnh Hồ thiếu quân! Lệnh Hồ thiếu quân!

Lệnh Hồ Xung nhìn lại xem ai thì chính là Lục Trúc ông. Hắn không khỏi sửng sốt.

Lục Trúc ông nói:

- Cô cô lão phu sai đưa cái này tặng Lệnh Hồ thiếu quân.

Lão nói rồi hai tay trịnh trọng đưa một túi dài dài bằng vải màu lam hoa trắng.

Lệnh Hồ Xung khom lưng đón lấy nói:

- Tiền bối đã có lòng hậu tứ, đệ tử xin bái lãnh.

Đoạn hắn vái luôn mấy vái.

Anh em Vương Gia Thuần, Vương Gia Câu thấy Lệnh Hồ Xung tỏ vẻ rất cung kính với người thợ già quần áo lam lũ mà lại coi Kim đao vô địch Vương Gia oai danh lừng lẫy giang hồ không vào đâu thì trong lòng tức tối vô cùng. Nếu chúng không nể mặt vợ chồng Nhạc Bất Quần cùng bọn nam nữ đệ tử phái Hoa Sơn thì đã lôi Lệnh Hồ Xung lên đánh nhừ tử một trận cho bõ ghét.

Hai anh em họ Vương thấy Lục Trúc ông giao chiếc túi dài xong rồi sắp nhẩy lên bờ. Chúng đưa mắt ra hiệu cho nhau rồi chia hai bên tả hữu định ngăn chặn lão. Một gã huých vai bên tả, một gã thúc vai bên hữu. Chúng chỉ khẽ đụng một cái là lão già rách rưới như kiểu ăn xin phải lăn tòm xuống sông. Dù bãi sông nước nông cũng chẳng thể làm chết lão được nhưng cũng làm cho Lệnh Hồ Xung bẽ mặt.

Lệnh Hồ Xung biết ý la lên:

- Phải cẩn thận đấy!

Hắn toan vươn tay ra nắm hai gã thì sực nhớ tới công lực mình đã mất hết, dù có nắm trúng cũng bằng vô dụng. Hắn ngẩn người ra không đầy nháy mắt đã thấy hai anh em họ Vương huých vào người Lục Trúc ông.

Vương Nguyên Bá vội quát:

- Không được!

Lão là một người có sản nghiệp ở Lạc Dương so với hạng võ biền tầm thường thật khác nhau xa.

Lão thấy hai cháu trẻ tuổi sức mạnh mà đẩy một ông già ốm o, nếu ông ta chết thì việc đến quan nha truy cứu phiền phức vô cùng. Nhưng lão đang ngồi trong khoang thuyền nói chuyện với Nhạc Bất Quần muốn nhảy lên ngăn trở cũng không kịp nữa.

Bỗng nghe đánh "huỵch" một tiếng! Hai đầu vai Vương thị huynh đệ huých vào người Lục Trúc ông.

Tiếp theo hai bóng người bay vọt lên rồi rớt bõm xuống sông.

Người lão già kia khác nào một trái banh. Vương thị huynh đệ đụng vào lập tức bị bắn ra còn lão nghiểm nhiên như không có chuyện gì, chân lão run lẩy bẩy từ trên ván thuyền bước xuống bờ.

Vương thị huynh đệ rớt xuống sông rồi, trong thuyền nhốn nháo cả lên. Lập tức mấy tay thủy thủ nhảy xuống nước để cứu hai gã.

Hiện nay đang tuyết xuân hàn, nước sông Lạc Thủy tuy không đóng thành băng nữa nhưng vẫn còn lạnh buốt.

Anh em họ Vương lại không biết bơi uống vào mấy ngụm nước sông hai hàm răng run cầm cập trông rất thiểu não.

Vương Nguyên Bá ngó lại giật mình kinh hãi vì lão thấy bốn

cánh tay hai gã đã bị trật khớp cũng như hai gã đã đánh trật khớp Lệnh Hồ Xung bữa trước.

Hai gã bốn cánh tay mềm rũ xuống bên mình, miệng lớn tiếng thóa mạ.

Vương Trọng Cường thấy hai con mình bị một vố đau liến nhảy vọt lên bờ, chạy vượt lên trước mặt Lục Trúc ông để cản đường.

Lục Trúc ông vẫn lưng còng cúi đầu thủng thỉnh tiến về phía trước.

Vương Trọng Cường quát hỏi:

- Lão là cao nhân phương nào mà dám đến phô trương bản lĩnh với Vương Bá ở Lạc Dương?

Lục Trúc ông vờ như không nghe tiếng, tiếp tục tiến về phía trước bước từ từ đến trước mặt Vương Trọng Cường.

Bao nhiêu người trong thuyền đều đổ dồn cặp mắt nhìn hai người thì thấy Lục Trúc ông vẫn bước một tiến về phía trước. Còn Vương Trọng Cường thì dang hai tay ra đứng giữa đường.

Hai người trước còn cách nhau chừng một trượng, rồi rút ngắn lại chỉ còn có ba thước.

Lục Trúc ông bước thêm bước nữa.

Vương Trọng Cường thét lớn:

- Đi đi!

Hắn vươn hai tay ra chụp xuống lưng lão già.

Đầu ngón tay vừa chạm vào xương sống Lục Trúc ông thì đột nhiên tấm thân cao lớn tung lên không bay ra xa mấy trượng.

Giữa lúc mọi người giật mình kinh hãi bật tiếng la hoảng, Vương Trọng Cường người đang lơ lửng trên không lộn đi nửa vòng, bình yên đứng xuống đất.

Giả tỷ hai người từ xa chạy lại đụng vào nhau rồi một người tung bay lên không thi chẳng có chi là kỳ dị. Kỳ ở chỗ Vương Trọng Cường đứng yên không nhúc nhích mà Lục Trúc ông thủng thẳng bước một bước tới nơi rồi đột nhiên hất đối phương tung lên.

Mấy chục cặp mắt ngưng thần chú ý, cả Nhạc Bất Quần, Vương Nguyên Bá là những tay cao thủ vượt mức cũng không nhìn rõ Lục Trúc ông đã dúng thủ pháp gì để hất tung Vương Trọng Cường bay xa mấy trượng.

Lúc Vương Trọng Cường hạ mình xuống vẫn bình yên không lộ vẻ hốt hoảng bối rối chút nào, người không hiểu võ công thì cho là hắn tự nhẩy vọt lên để phô trương khinh công tuyệt diệu.

Bọn kiệu phu cùng gia đinh vỗ tay reo hò ca ngợi nhị lão gia võ công tuyệt thế.

Vương Nguyên Bá ngay từ lúc thấy Lục Trúc ông vẻ mặt thản nhiên hất tung hai đứa cháu đi và làm sai khớp tay, lão đã kinh dị vô cùng bụng bảo dạ:

- Công phu này mình cũng làm được song lúc phát huy nhất định phải cực kỳ uy mãnh bá đạo, quyết chẳng thể nào bình thản, hời hợt như lão già này được.

Bây giờ lão thấy con mình bị hất tung lên thì trong lòng không những kinh dị mà còn sợ hãi nữa.

Lão biết người con thứ hai này lãnh hội được võ công chân truyền của mình, tay sử đơn đao dĩ nhiên vô cùng trầm trọng lợi hại, mà nội công cùng quyền cước cũng chẳng kém gì mình hồi tráng niên. Thế mà hai người chưa qua lại một chiêu nào con lão đã bị đối phương hất tung đi. Thật là một việc mà suốt đời lão chưa thấy bao giờ.

Vương Nguyên Bá thấy con mình thất bại, không muốn chạy

lên động thủ vội la gọi:

- Trọng Cường! Xuống đây!

Vương Trọng Cường trở gót nhẹ nhàng nhảy xuống thuyền nhổ bãi rãi rồi nói:

- Chắc lão già này có yêu pháp.

Vương Nguyên Bá khẽ hỏi con:

- Ngươi thấy trong mình thế nào? Có bị thương không?

Vương Trọng Cường lắc đầu.

Vương Nguyên Bá nghĩ thầm trong bụng:

- Bản lãnh mình chưa chắc đã ăn được lão già kia. Nếu mình yêu cầu Nhạc Bất Quần ra tay tương trợ thì có thắng lão cũng chẳng vinh gì?

Lão đành bỏ qua việc đó. Lão cũng biết đối phương lúc hạ thủ thì cố ý giữ thể diện cho nhà mình nên mới không hất ngã Vương Trọng Cường.

Vương Nguyên Bá nhìn Lục Trúc ông đi mỗi lúc một xa, trong lòng nghĩ ngợi liên miên, bụng bảo dạ:

- Lão già này là bạn hữu với Lệnh Hồ Xung, vì cháu mình bẻ trật khớp cánh tay hắn nên lão kia đến đánh trật cánh tay hai gã để trả đũa. Mình đây xưng hùng xưng bá ở đất Lạc Dương này, chẳng lẽ để lão này tới làm mất mặt mình ư?

Lúc này Vương Bá Phấn đã tiếp lại khớp xương cho Vương Gia Thuần và Vương Gia Câu rồi để hai gã thiếu niên toàn thân ướt đầm lên kiệu sai khiêng về phủ để chùng thay áo nghỉ ngơi.

Vương Nguyên Bá đưa mắt nhìn Nhạc Bất Quần nói:

- Nhạc Tiên sinh! lai lịch người đó ra sao? Lão phu mắt kém chưa nhận ra cao nhân phương nào?

Nhạc Bất Quần cũng không biết quay lại hỏi Lệnh Hồ Xung:

- Xung nhi! Lão là ai vậy?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Lão chính là Lục Trúc ông đó.

Vương Nguyên Bá củng Nhạc Bất Quần đồng thời la lên:

- Ủa!

Nguyên bữa trước tuy hai lão này đã đến tiểu hạng song chưa gặp mặt Lục Trúc ông. Trong vương phủ chỉ có mình Dịch sư gia là quen biết Lục Trúc ông, nhưng Dịch sư gia tống biệt đoàn người phái Hoa Sơn ngay tại cổng phủ chứ không đưa chân đến tận bến thuyền, nên chẳng ai biết lão.

Nhạc Bất Quần trỏ vào cái túi vải mầu lam hỏi:

- Lão tặng cho ngươi cái gì vậy?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đệ tử cũng chưa rõ.

Hắn mở túi ra thì là một cây dao cầm.

Cây đàn này cũ lắm rồi. Hiển nhiên là một cổ vật đến ấy trăm năm. Chuôi đàn có khắc hai chữ triện "Yến Ngữ". Ngoài ra còn có một bản đàn trên đề năm chữ "Thanh tân phổ thiện chú" bằng lối chữ khải.

Lệnh Hồ Xung cảm thấy lồng ngực nóng bừng. Hắn la lên một tiếng:

- Úi chà!

Nhạc Bất Quần nhìn Lệnh Hồ Xung không chớp mắt, hỏi hắn:

- Chi vậy?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Vị tiền bối đó chẳng những đã tặng cho đệ tử một cây dao cầm còn sao cho cả một bản đàn nữa.

Hắn mở bản đàn ra coi thì trang nào cũng chi chít những chữ nhỏ viết bằng lối chữ "khải" trông như hoa rắc. Ngoài khúc điệu, cầm phổ còn nói rõ chỉ pháp, huyền pháp và những yếu quyết về gảy đàn.

Cầm phổ viết trên giấy mới, nét mực còn tươi. Hiển nhiên bà già đó vừa mới viết xong.

Lệnh Hồ Xung nghĩ tới vị tiền bối này quyến cố mình như vậy thì trong lòng cảm động vô cùng.

Cặp mắt long lanh ngấn lệ cơ hồ trào ra.

Vương Nguyên Bá và Nhạc Bất Quần thấy cuốn sách quả nhiên nói về phép đánh đàn, tuy trong lòng ngờ vực nhưng cũng chẳng nói gì được.

Nhạc Bất Quần nói:

- Lục Trúc ông là người chân trừ mà không lộ bản tướng. Lão nguyên là một vị cao thủ võ lâm.

Xung nhi! Ngươi có hiểu lão ở phái nào không?

Tiên sinh cũng liệu trước dù Lệnh Hồ Xung có biết lai lịch Lục Trúc ông cũng chưa chắc đã nói thật, nhưng tiên sinh thấy lão võ công rất mực cao thâm mà mình không biết rõ gốc ngọn thì chẳng khỏi thắc mắc.

Quả nhiên Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đệ tử chỉ học đàn vị tiền bối đó, thiệt tình không hiểu y lại giỏi cả võ công.

Vợ chồng Nhạc Bất Quần chắp tay vái chào từ biệt Vương Nguyên Bá rồi sai người nhổ sào cởi dây cho thuyền đi về hướng bắc.

Con thuyền rời khỏi Lạc Dương, quần đệ tử thi nhau bàn tán. Có kẻ bảo Lục Trúc ông bản lĩnh cao thâm khôn lường. Có người lại nói lão ta chưa chắc có bản lãnh gì mà vì Vương thị huynh đệ không đề phòng nên bị hất xuống sông, còn Vương Trọng Cường không muốn tranh hơn với lão già tầm thường đó nên nhảy vọt lên tránh đi.

Lệnh Hồ Xung ngồi ở đằng lái một mình không muốn tranh cãi với bọn sư đệ, sư muội. Hắn mở cầm phổ ra coi theo lời chỉ thị trong sách rồi lấy ngón tay ấn dây, chỉ sợ làm kinh động đến sư phụ sư nương nên không dám gẩy thành tiếng.

Nhạc phu nhân thấy con thuyền chạy xuôi dòng đi nhanh vèo vèo, lại nhớ tới tướng mạo kỳ bí của Lục Trúc ông, lòng bà rất nôn nao. Bà ra đầu thuyền thưởng ngoạn phong cảnh hồi lâu bỗng thấy thanh âm của trượng phu lọt vào tai:

- Sư muội! Sư muội coi Lục Trúc ông thuộc môn phái nào?

Nhạc phu nhân chính muốn đem câu nào hỏi trượng phu, bà nghe chồng hỏi mình liền vặn lại:

- Sư ca thử đoán lão thuộc phe phái nào?

Nhạc Bất Quần đáp:

- Hành động của lão rất kỳ bí không cất tay giơ chân mà hất được cha con họ Vương ba người ra xa mấy trượng, chắc lão không phải vào hạng võ công chính phái.

Nhạc phu nhân nói:

- Có điều lão tuyệt không có gì ác ý với Xung nhi mà cũng không muốn sinh sự với Kim đao Vương gia.

Nhạc Bất Quần thở dài nói:

- Mình cũng chỉ mong vụ này thế là xong rồi. Không thì thanh danh một đời Vương lão gia tử chưa chắc đã đi đến kết

quả tốt đẹp.

Ngừng lại một lúc lão nói tiếp:

- Tuy chúng ta đi đường thủy nhưng cũng nên đề phòng nên cẩn thận là hơn.

Nhạc phu nhân hỏi:

- Có phải sư ca muốn nói sẽ có người đến khiêu chiến?

Nhạc Bất Quần lắc đầu nói:

- Chúng ta ở vào trong tình trạng mập mờ. Ngay 15 người che mặt đêm trước cũng chưa hiểu lai lịch thế nào. Mình ở ngoài sáng mà địch ở trong bóng tối, vậy bước tiền trình chưa chắc đã vô sự.

Nhạc Bất Quần từ ngày nắm giữ quyền chưởng môn phái Hoa Sơn, lão chưa gặp biến cố trọng đại nào. Mới trong vòng gần tháng nay, lão cảm thấy tiền trình gian nan. Địch nhân là ai? Họ mưu đồ chuyện gì? Lão không sao đoán biết được ngọn ngành. Chính vì trong lòng nghi hoặc hoang mang nên rất đỗi xao xuyến.

Vợ chồng Nhạc Bất Quần căn dặn bọn đệ tử phải gia tâm đề phòng suốt đêm ngày. Không ngờ thuyền thuận giòng chạy rẽ sang phía đông vẫn không thấy chuyện gì khác lạ. Thuyền càng rời xa Lạc Dương, mọi người càng yên tâm và việc phòng ngự có ý lơi là.

Một hôm gần tới phủ Khai Phong, vợ chồng Nhạc Bất Quần cùng quần đệ tử đề cập tới những nhân vật võ lâm ở phủ này,

Nhạc Bất Quần nói:

- Phủ Khai Phong tuy là một đô thị lớn, nhưng không thích nghề võ. Tỷ như Hoa lão tiêu đầu. Hai lão quyền sư cùng Dự Trung tam anh chưa đáng đứng vào cao thủ hạng nhì võ lâm.

Chúng ta ở lại phủ Khai Phong thưởng ngoạn thắng cảnh, chẳng cần bái phỏng bạn hữu làm phiền cho người ta.

Nhạc phu nhân mỉm cười nói:

- Phủ Khai Phong có một nhân vật nổi tiếng, sư ca quên rồi hay sao?

Nhạc Bất Quần ngập ngừng hỏi lại:

- Sư muội nói ai vậy?

Nhạc phu nhân cười đáp:

- Chữa thuốc cho một người lại giết một người. Giết một người lại chữa cho một người. Chữa người giết người phải bằng nhau không chịu lỗ vốn thì sư ca bảo là ai?

Nhạc Bất Quần mỉm cười đáp:

- Sát nhân danh y Bình Nhất Chỉ quả là nhân vật lừng lẫy tiếng tăm. Nhưng chúng ta đến bái phỏng lão nhân gia chưa chắc lão đã chịu tiếp kiến.

Nhạc Linh San lấy làm kỳ hỏi:

- Má má! Tại sao lại kêu bằng sát nhân danh ỷ Đã hay giết người thì gọi là danh y sao được?

Nhạc phu nhân mỉm cười đáp:

- Bình lão tiên sinh là một quái... một kỳ nhân trong võ lâm. Tiên sinh rất cao minh về nghề làm thuốc. Bất luận thương thế hay bệnh trầm trọng đến đâu, hễ được lão ra tay cứu trị là khỏi. Nhưng lão tính tình quái dị. Lão nói trên đời nhiều người hay ít người là tự Hoàng thiên cùng Diêm Vương đã tính toán với nhau rồi. Nếu tiên sinh chữa cho nhiều người khỏi bệnh, số người chết tất ít đi thì số người sống phải tăng thêm nhiều, như thế là đắc tội với Diêm Vương. ngày sau tiên sinh chết đi, dù Diêm Vương không hỏi đến thì bọn phán quan tiểu quỉ cũng

làm rắc rối và những ngày ở dưới âm cung sẽ phải khó chịu.

Bọn đệ tử nghe phu nhân nói như vậy đều bật cười.

Nhạc phu nhân lại nói tiếp:

- Vì vậy mà lão có lời thề: hễ cứu sống một người thì lại giết chết một người để thay vào. Nghe nói y có treo một tấm biểu trong nhà viết rĩ như sau: "Chữa một người giết một người. Giết một người chữa một người", "Giết người và chữa người phải bằng nhau chứ không để loạn". Tiên sinh bảo có làm như vậy thì

đấng Hoàng Thiên không trách phạt tiên sinh đã sát thương nhân mạng mà Diêm Vương cũng không oán trách tiên sinh cướp mối hàng ở dưới địa phủ.

Quần đệ tử lại cười rộ.

Nhạc Linh San nói:

- Vị Bình Nhất Chỉ đại phu có lý luận hay tuyệt . Nhưng sao tiên sinh lại lấy cái tên kỳ quái như vậy? Chẳng lẽ lão chỉ có một ngón tay thôi hay sao?

Nhạc Bất Quần đáp:

- Bình đại phu đủ cả mười ngón tay Tiên sinh tự xưng là nhất chỉ có ý nói: giết người hay cứu người cũng chỉ dùng một ngón tay là đủ. Muốn giết người tiên sinh dùng một ngón tay điểm huyệt cho chết còn chữa người tiên sinh dùng một ngón tay để chẩn mạch.

Nhạc phu nhân nói:

- Ủa té ra là thế! Vậy công phu điểm huyệt của tiên sinh chắc là ghê gớm lắm!

Nhạc Bất Quần đáp:

- Thực ra không mấy người động thủ ra chiêu với Bình Nhất

Chỉ. Những tay hảo thủ võ lâm đều biết tiên sinh rất cao thâm y thuật. Ai cũng lo có một ngày kia phải đến cầu tiên sinh cứu trị vì thế mà không muốn đắc tội với tiên sinh. Những người đến cầu tiên sinh cứu trị cũng là bất đắc dĩ.

Nhạc Linh San lại hỏi:

- Tại sao vậy?

Nhạc Bất Quần đáp:

- Nếu là người võ lâm, tiên sinh ép người đến xin cứu trị phải lập lời trọng thệ khi hết bệnh hoặc khỏi thương thế phải đi giết một người mà tiên sinh chỉ định. Cái đó kêu bằng lấy mạng đổi mạng. Giả tỷ tiên sinh muốn giết người không liên can gì thì còn khá, bằng tiên sinh bảo giết người chí thân hay bạn hữu, có khi đến cả phụ huynh mình thì thật là khó xử.

Quần đệ tử đồng thanh nói:

- Thế thì Bình đại phu đó hẳn thuộc về tà môn.

Nhạc Linh San nói:

- Đại sư ca! Đã vậy đại sư ca đến cầu tiên sinh chữa cho.

Lệnh Hồ Xung vẫn ngồi đẳng lái tựa vào cửa khoang thuyền nghe sư phụ cùng sư nương nói chuyện sát nhân danh y Bình Nhất Chỉ tính tình quái dị, bây giờ lại nghe tiểu sư muội nói thế liền cười đáp:

- Tiểu huynh chỉ sợ tiên sinh chữa thương cho rồi lại bảo tiểu huynh đi giết tiểu sư muội thì làm thế nào?

Quần đệ tử phái Hoa Sơn đều cười ồ.

Nhạc Linh San cười đáp:

- Bình đại phu chẳng thù oán gì với tiểu muội, có lý đâu hắn lại bắt đại sư ca hạ sát tiểu muội.

Đoạn nàng quay lại hỏi phụ thân:

- Gia gia! Bình đại phu là người xấu hay người tốt?

Nhạc Bất Quần đáp:

- Nghe nói tiên sinh hỉ nộ thất thường không hắn là chính cũng không hắn là tà và không thể bảo là người tốt hay người xấu được. Nếu bảo tiên sinh tốt thi kêu bằng kỳ nhân mà chê tiên sinh dở thì kêu bằng quái nhân.

Nhạc Linh San nói:

- Hài nhi e rằng lời đồn trên chốn giang hồ thường thổi phồng câu chuyện. Mình đã tới phủ Khai Phong tưởng nên vào bái phỏng Bình đại phu.

Nhạc Bất Quần và Nhạc phu nhân đồng thanh quát:

- Ngươi không được nói càn.

Nhạc Linh San thấy phụ thân cùng mẫu thân cùng lộ vẻ nghiêm trọng thì trong lòng cũng hơi kinh hãi hỏi:

- Có chuyện gì mà quan trọng thế?

Nhạc Bất Quần đáp:

- Ngươi muốn rước vạ vào mình chăng? Nhân vật như vậy có phải ai cũng vào được đâu.

Nhạc Linh San nói:

- Vào ra mắt một lần mà rước vạ vào mình ư? nhất là mình lại không đến cầu tiên sinh trị bệnh thì còn sợ gì?

Nhạc Bất Quần vẻ mặt nghiêm trọng nói:

- Chúng ta đi du sơn ngoạn thủy là hơn, chẳng tội gì rước lấy chuyện thị phi.

Nhạc Linh San thấy phụ thân nổi giận không dám nói nữa nhưng câu chuyện về sát nhân danh y Bình nhất chỏ đã làm cho nàng động tính hiếu kỳ. Qúa trưa hôm sau, thuyền tới phủ Khai

Phong, nhưng từ bến vào phủ thành còn một quãng đường.

Nhạc Bất Quần cười nói:

- Mé Tây Nam thành Khai Phong có một nơi mà ngày trước nhà họ Nhạc chúng ta lừng danh. Nay mình đến đây tất phải tới đó.

Nhạc Linh San vỗ tay cười nói:

- Hay lắm! Hài nhi biết rồi! Đó là Chu Tiên trấn, Nhạc bằng cử gia gia đã đánh phá quân Kim một lượt.

Đã là người võ học, ai đối với việc Nhạc Phi chống họ Kim giữ nước cũng đem lòng kính ngưỡng. Chu Tiên trấn là bãi chiến trường Nhạc Phi thắng địch, dĩ nhiên không ai không muốn đi coi.

Nhạc Linh San liền nhảy tót lên vờ reo:

- Chúng ta đến Chu Tiên trấn trước rồi sẽ vào thành Khai Phong ăn cơm.

Đoàn người lục tục lên bờ. Chỉ có mình Lệnh Hồ Xung vẫn ngồi đẳng lái thuyền không nhúc nhích.

Nhạc Linh San lớn tiếng hỏi:

- Đại sư ca! Đại sư ca không đi ư?

Lệnh Hồ Xung từ ngày mất hết nội lực trong mình mỏi mệt, đi lại ngại ngùng. Hắn định bụng để mọi người lên bờ du ngoạn hắn sẽ thừa cơ học khúc "Thanh tâm phổ thiện trú". Hắn thấy Lâm Bình Chi đứng bên Nhạc Linh San ra chiều thân mật thì lòng quặn đau liền nói:

-Tiểu huynh không còn sức không đi được mau lẹ.

Nhạc Linh San nói:

- Vậy đại sư ca ở lại trong thuyền nghỉ ngơi. Tiểu muội vào Khai Phong mua cho đại ca mấy hồ rượu ngon.

Lệnh Hồ Xung đưa mắt nhìn Nhạc Linh San sóng vai cùng Lâm Bình Chi đi trước càng tan nát gan vàng. Hắn tự hỏi:

- Sau khi mình học xong khúc "Thanh tâm phổ thiện trú" có thể chữa được thương thế trầm trọng cho mình không? Nhưng trị thương làm chỉ Học đàn làm gì?

Hắn đăm chiêu nhìn dòng nước đục sông Hoàng Hà chảy về phía đông. Một lúc sau hắn nghĩ tới con người phải chịu bao nhiêu sự đau khổ. Thành ra nội khí xông lên ngực. Huyệt đan điền và bụng dưới đau nhói.

Nhạc Linh San và Lâm Bình Chi vừa ngắm phong cảnh vừa to nhỏ chuyện trò thì tâm sự lại khác hắn.

Nhạc phu nhân khẽ kéo áo Nhạc Bất Quần khẽ nói:

- San nhi và Bình nhi là đôi nam nữ nhỏ tuổi đi ra ngoài sơn dã thì không sao nhưng vào thành thị lớn có điều không ổn. Chúng ta phải đi giám sát chúng mới được.

Nhạc Bất Quần cười nói:

- Dĩ nhiên chúng ta nhiều tuổi rồi đàn ông đàn bà đi sát nhau cũng chẳng sao.

Nhạc phu nhân cười khanh khách rảo bước cho kịp con gái. Bọn người đều đi nhanh hỏi rõ đường lối đến thẳng Chu Tiên trấn. Gần đến thị trấn bỗng thấy bên đường có một tòa miếu lớn đề bốn chữ vàng "Dương tướng quân miếu"

Nhạc Linh San nói:

- Hài nhi biết rồi! Đây là miếu thờ Dương Tái Hưng tướng quân. Tướng quân chạy lầm vào sông Tiểu Thương rồi bị quân Kim đâm chết.

Nhạc Bất Quần gật đầu nói:

- Đúng đó! Dương tướng quân bỏ mình vì nước, nên ai cũng

đem lòng kính ngưỡng! Chúng ta vào miếu chiêm bái đi, quì lạy anh linh ngài.

Thấy bọn đệ tử còn ở đằng xa, bốn người không chờ nữa vào miếu trước.

Thần tượng Dương Tái Hưng mặt phấn, mình mặc áo giáp bạc anh khí lẫm liệt.

Nhạc Linh San lẩm bẩm:

- Vị tướng quân này thật anh tuấn!

Nàng quay lại ngó Lâm Bình Chi, trong lòng ngấm ngầm so sánh.

Giữa lúc ấy bỗng phái ngoài có người lên tiếng:

- Ta bảo miếu Dương tướng quân nhất định thờ Dương Tái Hưng.

Vợ chồng Nhạc Bất Quần vừa nghe tiếng đều biến sắc đồng thời nắm chuôi kiếm.

Bỗng nghe một người khác nói:

- Trong thiên hạ có rất nhiều tướng quân họ Dương ,sao lại nhất định là Dương Tái Hưng? Biết đâu không phải Hậu sơn Kim đao Dương lão linh công hay là Dương lục lang, Dương thất lang...

Một người nữa nói:

- Đây chi nói là Dương Tướng Quân, vị tất đã phải là Dương linh công, Dương lục lang, Dương thất lang, không chừng là Dương Văn Quảng cũng nên.

Một người khác nói:

- Có lẽ là Dương Tứ lang.

Người đầu tiên cãi:

- Dương Tứ Lang đã đầu hàng Phiên bang, quyết không ai dựng miếu thờ.

Một người khác hỏi:

- Người thất ta đứng hàng thứ tư lại nói chuyện đầu hàng Phiên bang. Phải chăng ngươi có ý mạt sát ta?

Người nói đầu tiên đáp:

- Ngươi đứng hàng thứ tư thi mặc kệ ngươi, có liên quan gì đến Dương Tứ Lang.

Người khác nói:

- Người đứng hàng thứ năm. Dương Ngũ Lang xuất gia ở Ngũ Đài Sơn, còn ngươi sao chẳng làm hòa thượng chi hết?

Người đầu tiên đáp:

- Ta mà là hòa thượng thì ngươi đầu hàng Phiên bang.

Bạch Phát Đồng Tử Nhâm Vô Cương

Vợ chồng Nhạc Bất Quần mới nghe người lên tiếng lúc đầu đã biết ngay là những quái khách ở Đào Cốc tới nơi. Khi hai người nghe bọn chúng tranh luận nhau hoài về câu chuyện vớ vẩn thì không còn nghi ngờ gì nữa.

Hai người giơ tay ra hiệu cho con gái cùng Lâm Bình Chi ẩn vào sau thần tượng.

Bỗng nghe Đào cốc chư quái tiếp tục tranh chấp không ngớt mà vẫn chẳng đi đến kết quả nào?

Nhạc Linh San cười thầm trong bụng:

- Có gì mà phải cãi nhau hoài. Sao không vào coi sẽ biết ngay là Dương Tái Hưng hay Dương Ngũ Lang?

Nhạc phu nhân lắng tai nghe cuộc đối thoại bên ngoài thì chỉ thấy tiếng 5 người, bà cho là Đào Thực Tiên bị mình đâm quả đã chết rồi.

Sở dĩ bà cùng trượng phu muốn rời xa núi Hoa Sơn là để lẩn tránh bọn Đào cốc chư quái, phòng họ lên núi trả thù. Không ngờ lại chạm trán nhau ở đây. Tuy hiện giờ chúng chưa phát giác, song lát nữa bọn Lao Đức Nặc tới nơi thì trốn đâu cho thoát?

Bên ngoài bọn ngũ quái càng cãi nhau kịch liệt. Sau cùng một người nói:

- Chúng ta cứ vào xem tượng phật nào sẽ rõ.

Thế rồi cả năm người ùa vào. Một người lớn tiếng reo:

- A ha! Ngươi hãy coi kìa! Hiển nhiên chẳng phải thần tượng Dương Tái Hưng là gì! Đúng là Dương Tái Hưng rồi!

Người đó là Đào Chi Tiên.

Đào Cán Tiên vò đầu bứt tai cãi:

- Đây chỉ viết là Dương Công Tái chứ có viết là Dương Tái Hưng đâu. Nguyên vị tướng quân này họ Dương tên là Công Tái. Chà! Dương Công Tái! Cái tên nghe hay dữ!

Đào Chi Tiên tức quá lớn tiếng:

- Rõ ràng là Dương Tái Hưng, ngươi còn cãi vhầy cãi cối gì nữa! Ai đời lại viết là Dương Công Tái bao giờ?

Đào Cán Tiên vẫn khăng khăng:

- Nơi đây viết là Dương Công Tái chứ không viết là Dương tái Hưng...

Đào Căn Tiên xen vào:

- Thế còn ba chữ "Hưng chi thần" là nghĩa làm sao?

Đào Diệp Tiên đáp:

- Hưng đây đọc là "Hứng". "Hứng" là cao hứng. "Hứng chi thần" là nói tinh thần rất cao hứng. Ồ ! Dương Công Tái, thằng lỏi họ Dương chết rồi có người thờ cúng, dĩ nhiên tinh thần gã rất cao hứng.

Đào Căn Tiên gật đầu nói:

- Phải phải! Đúng thế thật!

Đào Hoa Tiên nói:

- Tiểu đệ bảo nơi đây thờ Dương Thất Lang quả đã không lầm. Thế mới biết Đào Hoa Tiên này kiến thức hơn người.

Đào Chi Tiên và Đào Cán Tiên tức giận nói:

- Đây là Dương Công Trí sao lại nói Dương Thất Lang?

Đào Hoa Tiên hỏi lại:

- Tam ca! Dương Tái Hưng đứng hàng thứ mấy?

Đào Chi Tiên lắc đầu đáp:

- Ta không biết.

Đào Hoa Tiên nói:

- Dương tái Hưng đứng hàng thứ bẩy tức là Dương Thất Lang. Nhị ca! Dương Công Tái đứng hàng thứ mấy?

Đào Cán Tiên đáp:

- Trước kia ta đã biết nhưng bây giờ quên mất rồi.

Đào Hoa Tiên nói:

- Tiểu đệ nhớ rõ y đứng hàng thứ bẩy nên gọi là Dương Thất Lang.

Đào Căn Tiên nói:

- Thần tượng đây nếu là Dương Tái Hưng thì không phải Dương Công Tái, mà là Dương Công Tái thì không phải Dương Tái Hưng. Có lý đâu vừa là Dương Công Tái vừa là Dương Tái Hưng được.

Đào Diệp Tiên nói:

- Đại ca còn có chỗ chưa rõ. Chữ "tái" đây nghĩa là gì? "Tái" là ý nói thêm một người nữa. Vậy nhất định là hai người chứ không phải một. Tượng thần là chỉ Dương Công Tái mà cũng là Dương Tái Hưng.

Bốn người kia cùng đồng thanh:

- Có lý! Nói như vậy mới phải.

Đào Chi Tiên lại lên tiếng:

- Ngươi bảo chữ "tái" làm một người nữa. Thế thì Dương Thất Lang có chữ "thất" cũng thêm bẩy người nữa hay sao?

Đào Diệp Tiên đáp:

- Phải rồi! Dương Thất lang có bảy đứa con. Đó là một điều mà ai cũng biết.

Đào Căn Tiên hỏi:

- Nếu vậy trong tên người nào có chữ "thiên" là người ấy sinh ngàn con mà có chữ "vạn" thì sinh muôn con hay sao?

Năm người đưa câu chuyện mỗi lúc một xa hơn. Nhạc Linh San không nhịn được suýt bật cười, song cố nhẫn nại cho khỏi cười thành tiếng.

Đào Cốc ngũ quái cãi nhau lúc nữa rồi Đào Cán Tiên nói:

- Dương Thất Lang ơi là Dương Thất Lang! Thất Lang phù hộ cho sáu anh em lão không chết thì lão sẽ lạy mấy cũng chẳng ăn nhằm gì. Bây giờ hãy nhận tạm một lạy.

Lão nói rồi quì xuống dập đầu lạy.

Vợ chồng Nhạc Bất Quần đưa mắt nhìn nhau lộ vẻ mừng nghĩ bụng:

- Hắn nói vậy thì ra cả người trúng kiếm cũng chưa chết.

Đào Chi Tiên hỏi:

- Nếu lục đệ chết thì sao?

Đào Cán Tiên đáp:

- Nếu y chết ta sẽ đập nát thần tượng rồi đi tiểu vào.

Đào Hoa Tiên nói:

- Dù ca ca có đem thần tượng Dương Thất Lang đập tan tành rồi rưới nước tiểu vào hay có lôi đến một nơi nào dơ bẩn hơn phỏng có được ích gì? Lục đệ mà chết thì đằng nào cũng chết rồi. Ca ca dập đầu là thua y rồi.

Đào Chi Tiên nói:

- Ngươi nói đúng đó! Khoan rồi hãy lạy. Chúng ta đi coi cho rõ thương thế lục đệ có chữa khỏi được hay không đã. Nếu chữa được sẽ trở lại bái thần, bằng không thì đi tiểu vào.

Đào Căn Tiên nói:

- Nếu chữa được khỏi thì chẳng cần lạy cũng chữa khỏi rồi. Cái lạy đó cũng hóa ra thừa ự Bằng chữa không khỏi thì làm thế nào cũng chẳng ăn thua gì, chả cần đi tiểu vào làm chi.

Đào Diệp Tiên nói:

- Lục đệ mà không khỏi mình cũng không đi tiểu để chướng bụng lên mà chết hay sao?

Đào Căn Tiên buông tiếng khóc ròng nói:

- Lục đệ không sống được nữa rồi. Chúng ta có đi tiểu thì tiểu đi hay để chướng bụng mà chết thì chết đi!

Bốn người kia lại khóc rống lên.

Đào Chi Tiên bỗng cười rộ nói:

- Giả tỷ Lục đệ không chết mà chúng ta đã khóc thì ra khóc uổng công, há chẳng là ngu lắm ư? Đi đi! Chúng ta đi hỏi cho biết rõ rồi hãy khóc cũng chưa muộn.

Đào Hoa Tiên nói:

- Câu này nói không trúng cách. Nếu lục đệ không chết mà bảo coi cho biết rõ rồi hãy khóc cũng chưa muộn, mấy chữ "hay khóc cũng chưa muộn" không được. Lục đệ không chết thì còn khóc cái gì?

Năm người vừa tranh luận vừa bước ra khỏi miếu.

Nhạc Bất Quần nói:

- Người đó sống hay chết là một chuyện trọng đại. Ta đi thám thính hư thực. Sư muội! Sư muội cùng San nhi bảo chúng đồ đệ hãy ở lại đây chờ ta.

Nhạc phu nhân nói:

- Một mình sư ca dấn thân vào chỗ nguy hiểm không người tiếp ứng không ổn. Tiểu muội cùng đi với sư ca.

Dứt lời bà chạy ra khỏi miếu.

Trước nay Nhạc Bất Quần mỗi khi gặp việc trọng đại là cùng phu nhân liên thủ giải quyết, bây giờ tiên sinh nghe bà vợ nói vậy biết là ngăn trở không được nên không nói nữa.

Hai người ra khỏi miếu xa trông thấy bọn Đào cốc ngũ quái đi qua con đường nhỏ đến một khe suối nhỏ, chuyển vào một nơi thung lũng. Hai người không dám đến gần chỉ theo hút xa xạ May ở chỗ năm người vừa đi vừa tranh luận sôi nổi nên tuy ở đằng xa mà vẫn nghe rõ họ đi vè phương nào.

Đào cốc ngũ quái men theo đường ven núi vượt qua mấy cây liu lớn thi đến một khe suối nhỏ. Trên bờ khe suối này có một gian nhà ngói. Thanh âm Đào cốc ngũ quái tranh luận đi vào tòa nhà này.

Nhạc Bất Quần khẽ nói:

- Chúng ta vòng ra phía sau nhà.

Rồi thi triển khinh công quanh xa xa vòng ra mé hữu chừng hơn một dậm mới vòng lại.

Sau căn nhà ngói một rặng liu. Vợ chồng Nhạc Bất Quần ẩn vào sau gốc liễu.

Đột nhiên nghe tiếng Đào cốc ngũ quái tức giận quát mỗi người một câu:

- Ngươi giết lục đệ ta!

- Sao... còn mổ bụng y ra?

- Phải bắt quân chó má này đền mạng.

- Phải móc ruột gan nó ra.

- Trời ơi! Lục đệ! Lục đệ chết thảm thế này! Chúng ta vĩnh viễn không đi tiểu nữa cho bụng chướng lên mà chết theo một thể.

Vợ chồng Nhạc Bất Quần cả kinh tự hỏi:

- Sao lại có người mổ bụng lục đệ chúng ra?

Hai người cúi xuống đi lần tới dưới cửa sổ nhòm vào trong nhà. Lúc này đã tối lâu, bảy tám ngọn đèn soi sáng nhìn rõ giữa nhà kê một cái giường lớn. Trên giường một người đàn ông trần truồng nằm đó.

Bụng bị người mổ ra vết máu còn be bét đầy giường. Người này hai mắt nhắm nghiền tựa hồ đã chết từ lâu rồi.

Vợ chồng Nhạc Bất Quần nhìn kỹ diện mạo thì đúng là Đào Thực Tiên mà bữa trước Nhạc phu nhân đã đâm chết trên đỉnh Hoa Sơn.

Đào cốc ngũ quái vây quang người này, trỏ tay vào một người khá thấp lủn thủn mà béo chùn béo chụt la lối om sòm.

Ngươi lùn mập này cao không đầy bốn thước mà lưng rộng gần bốn thước. Đầu lớn quá cỡ.

Dưới hàm có túm râu như râu chuột. Hắn lắc đầu lắc cổ coi bộ dạng thật buồn cười. hai tay lão đều có máu tươi. Tay phải cầm một thanh đoản đao sáng loáng. Lưỡi dao cũng nhuộm đầy máu.

Hắn trừng mắt lên nhìn Đào cốc ngũ quái một lúc rồi trầm giọng nói:

- Các ngươi nói thúi quá! Đã hết lời chưa?

Đào cốc ngũ quái đồng thanh đáp:

- Nói hết rồi! Ngươi có gì thối thì giở ra đi!

Người lùn đáp:

- Các ngươi rịt thuốc dấu cho y rồi khiêng về đây đường xa vạn dặm cầu ta cứu mạng. Các ngươi đi chậm quá, miệng vết thương đã đóng vảy rồi. Kinh mạch cũng chạy sai đường hết. Muốn cứu sống y thì được, nhưng kinh mạch y rối loạn. Sống mà võ công mất hết lại thành tàn tật không hành động được. Con người đã thành phế nhân như vậy thì chữa sống phỏng có ích gì?

Đào Căn Tiên nói:

- Tuy thành phế nhân cũng còn hơn chết.

Lão lùn mập tức giận nói:

- Ta không chữa nữa. Chữa mà để thành phế nhân thì lão gia còn gì là mặt mũi. Ta không chữa, nhất định không chữa. Các ngươi đem cái tử thi này khiêng đi. Lão gia quyết tâm không chữa. Tức đến chết người, thật tức đến chết người!

Đào Căn Tiên hỏi:

- Tiên sinh bảo "tức đến chết người" thì sao không chết?

Đào Cán Tiên nói:

- Lão không chữa khỏe được lục đệ, sao còn mổ bụng ỷ Lão... lão...

Người lùn mập hừng hờ hỏi lại:

- Ngoại hiệu ta là gì ngươi có biết không?

Đào Cán Tiên đáp:

- Cái ngoại hiệu chó chết của lão là "Sát nhân danh y"

Vợ chồng Nhạc Bất Quần trong lòng run lên đưa mắt nhìn nhau nghĩ thầm:

- Té ra thằng cha lùn mập hình dung cổ quái này lại là Sát nhân danh y mà tiếng tăm lừng lẫy khắp nơi. Phải rồi! phải rồi người ta đồn trong thiên hạ tinh thâm về y đạo nhất là lão Bình

Nhất Chỉ này.

Quái nhân kia bị trọng thương nên bọn họ cầu lão ta đến điều trị là hợp lý lắm.

Bỗng nghe Bình Nhất Chỉ lạnh lùng nói:

- Ngoại hiệu ta là Sát nhân danh y thì có giết một người cũng chẳng lấy chi làm lạ.

Đào Hoa Tiên nói:

- Giết người có chi là khó? Lão chỉ biết giết người mà không biết chữa cho người sống thì hai chữ danh y thật là uổng.

Bình Nhất Chỉ hỏi:

- Ai bảo ta không chữa cho người được? Bây giờ ta mổ người chết này, tiếp lại kinh mạch, chữa khỏi cho hắn, mà nội ngoại công vẫn còn nguyên như cũ mới đáng là thũ đoạn của Sát nhân danh y.

Đào cốc ngũ quái cả mừng, đồng thanh nói:

- Té ra tiên sinh có thể cứu sống được lục đệ. Thế thì bọn tại hạ đã trách oan tiên sinh rồi.

Đào Hoa Tiên hỏi:

- Sao... sao tiên sinh còn chưa ra tay cứu chữa, Lục đệ đã bị tiên sinh mổ bụng ra rồi máu chảy không ngớt, nếu không chữa ngay thì không kịp nữa

Bình Nhất Chỉ hỏi lại:

- Sát nhân danh y là ngươi hay là ta?

Đào Căn Tiên đáp:

- Dĩ nhiên là tiên sinh , sao còn hỏi làm chi?

Bình Nhất Chỉ nói:

- Nếu là ta thì sao y biết là chữa không kịp? Vả lại ta đã mổ

bụng ra tức là chuẩn bị chữa thuốc mà bọn quỉ sứ khả ố các ngươi cứ la lối om sòm thì ta chữa thế nào được? Ta bảo các người đi du ngoạn miếu Dương tướng quân nửa ngày rồi trở lại tới miếu Ngưu tướng quân mà chơi. Sao các ngươi về sớm thế?

Đào Cán Tiên giục:

- Ra tay chữa thương mau đi! Chính tiên sinh rắc rối còn bảo chúng ta la om sòm.

Bình Nhất Chỉ trợn mắt lên nhìn hắn một lúc rồi đột nhiên lớn tiếng quát:

- Lấy kim chỉ ra đây!

Đào cốc ngũ tiên cùng vợ chồng Nhạc Bất Quần bị tiếng quát bất thình lình làm cho giật mình.

Bỗng thấy một mụ đàn bà cao nghều mà gầy khẳng gầy kheo tiến vào phòng. Tay mụ cầm một cái khay lặng lẽ tiến đặt xuống mặt bàn.

Mụ này trạc ngoại tứ tuần, mặt không chút huyết sắc, hai mắt thâm quầng tựa hồ mình mang trọng bệnh.

Bình Nhất Chỉ hỏi:

- Các ngươi cầu ta cứu sống người này, thế đã biết lề luật của ta chưa?

Đào Căn Tiên đáp:

- Dĩ nhiên bọn tại hạ biết rồi. Bất luận tiên sinh muốn giết ai thì chỉ bảo một tiếng là sáu anh em tại hạ xin vâng mệnh tức khắc.

Bình Nhất Chỉ nói:

- Vậy thì được rồi. Hiện giờ ta chưa nghĩ ra giết ai. Chờ ta nghĩ ra rồi sẽ bảo các ngươi biết. Bây giờ các ngươi đứng cả sang một bên và cấm không ai được nói một câu. Nếu phát ra nửa tiếng là

ta lập tức dừng tay Tên này sống hay chết ta bỏ mặc không nhìn đến nữa.

Bọn Đào cốc ngũ quái trước nay không chịu ai đè nén bao giờ mà muốn cho họ tíu tít vâng lời không nói một tiếng là việc khó khăn hơn hết. Sáu anh em nhà này từ thủa nhỏ tới giờ ăn cùng mâm, ngủ cùng bàn, mà trong giấc mơ cũng vẫn tranh chấp nhau, người nào cũng muốn nói. Nhưng thủ túc tình thâm, nói ra một tiếng là lục đệ mất mạng, nên cố gắng nhẫn nại, thậm chi không dám thở mạnh.

Bình Nhất Chỉ lấy một cái kim lớn xâu một sợi chỉ to vào. Lão may lại những đường mổ trên bụng Đào Thực Tiên những ngón tay lão thô kệch và ngắn chũn nhưng động tác của lão cực kỳ tinh xảo vận kim mau lẹ phi thường.

Chỉ trong khoảnh khắc, vết thương dài chín tấc đã khâu xong.

Đào Thực Tiên vốn dĩ ngất đi rồi nên chẳng rên la chi hết.

Bình Nhất Chỉ xoay tay lại móc nhiều thứ thuốc bột thuốc nước trong những bình sứ bôi vào vết thương.

Lão lại cạy răng Đào Thực Tiên ra đổ vào mấy thứ thuốc nước. Sau cùng lão dùng mảnh vải ướt lau những vết máu trên mình y.

Mụ đàn bà cao gầy đứng một bên giúp đỡ lấy kim chỉ đưa thuốc. Động tác của mụ xem ra cũng thông thạo lắm.

Bình Nhất Chỉ liếc mắt ngó Đào cốc ngũ tiên thấy năm người máy môi động lưỡi lăm lăm chỉ muốn nói, liền bảo:

- Cha này chưa hồi tỉnh. Các ngươi hãy chờ một lúc cho hắn sống lại rồi nói gì hãy nói.

Năm người lơ láo ngậm miệng coi bộ rất hoạt kê.

Bình Nhất Chỉ hắng dặng một tiếng rồi ngồi xuống một bên.

Đào cốc ngũ tiên ngơ ngác nhìn nhau không ai dám mở miệng.

Mụ đàn bà thu thập dao kéo kim chỉ đem ra ngoài.

Vợ chồng Nhạc Bất Quần núp bên ngoài cửa sổ dĩ nhiên không lên tiếng mà còn không dám thở mạnh, vì lúc này trong nhà yên lặng như tờ. Phía ngoài cửa sổ mà hơi có một tiếng động tức người trong nhà phát giác ra liền.

Giữa lúc bầu không khí im phăng phắc tưởng chừng kim rơi cũng nghe thấy tiếng thì đột nhiên căn nhà bên cạnh có tiếng người hỏi vọng sang:

- Sư đệ! Liệu sư đệ chữa sống được người chăng?

Bình Nhất Chỉ lên tiếng đáp:

- Dĩ nhiên là chữa sống, chẳng lẽ còn chữa chết người ta sao?

Cánh cửa kẹt mở, một người mập thù lù tiến vào. Người này so với Bình Nhất Chỉ còn cao hơn một chút. Đầu tóc bạc phơ, da mặt nhăn nheo.

Lão tiến thẳng đến bên mình Đào Thực Tiên, đột nhiên vung tay ra đánh một chưởng thật nặng vào huyệt bách hội hắn.

Sáu người giật mình kinh hãi, đồng thời bật tiếng la hoảng:

- Úi chao!

Sáu người tức bọn Đào cốc ngũ tiên và cả Đào Thực Tiên đang nằm thẳng cẳng trên giường.

Đào Thực Tiên bật tiếng la hoảng rồi ngồi nhổm lên lớn tiếng thóa mạ:

- Mẹ nó chứ! Ta làm gì mà nó đập vào đầu ta?

Lão già tóc bạc cũng văng tục thóa mạ:

- Mẹ quân chó đẻ! Lão gia mà không dùng chân khí đả thông huyệt Bách hội cho thì làm sao khỏi được lẹ thế?

Đào Thực Tiên hằn học nói:

- Mẹ kiếp! Lão gia khỏi mau hay khỏi chậm thì việc gì đến ngươi?

Lão già tóc bạc cũng mắng lại:

- Mẹ nó chứ! Lão gia cần có việc thương lượng với sư đệ mà ngươi cứ nằm chường xác ra đấy không ngồi dậy thì lão gia biết đợi đến bao giờ?

Đào Thực Tiên mắng lại:

- Mẹ kiếp! Muốn lão gia đi thì đi ngay chứ có khó gì?

Hắn nói rồi hùng hục đứng dậy rảo bước đi ra.

Đào cốc ngũ tiên thấy em mình được khỏi mau lẹ, nói đi là đi, thì vừa kinh hãi vừa mừng thầm cũng lục tục theo sau ra cửa.

Vợ chồng Nhạc Bất Quần trong lòng cực kỳ kinh hãi nghĩ thầm:

- Y thuật của Bình Nhất Chỉ quả nhiên thần sầu quỉ khóc mà nội lực của sư huynh lão cũng thật ghê gớm! Lão vừa phóng chưởng đánh vào huyệt Bách hội của Đào Thực Tiên nhất định đã đem nội lực cực kỳ hùng hậu trút vào trong người hắn mới làm cho hắn tỉnh lại ngay được.

Hai người đang do dự chưa biết hành động thế nào thì thấy bọn Đào cốc lục tiên đã đi xa rồi. Còn lão già tóc bạc ở lại trong nhà ngồi đối diện với Bình Nhất Chỉ.

Nhạc Bất Quần và Nhạc phu nhân đã biết nội công hai anh em lão rất cao thâm nên không dám bỏ đi ngay. Vợ chồng tiên sinh chắc rằng mình chưa bị hai anh em phát giác, nên nán lại một chút để chờ cơ hội thuận tiện sẽ ra đi.

Bỗng nghe lão già tóc bạc hỏi:

- Sư đệ sai bọn Đào cốc lục quái đi giết ai thế?

Bình Nhất Chỉ đáp:

- Tiểu đệ chưa nghĩ ra. Sư ca! Theo ý sư ca thì nên sai họ đi giết người nào cho phải?

Lão tóc bạc đáp:

- Ta biết chủ ý quỉ quái trong bụng sư đệ thế nào được?

Lão ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Ta đoán sư đệ muốn lợi dụng bọn họ sai đi lấy báu vật ở cung Thiên Thu cho sư đệ. Có đúng thế không?

Bình Nhất Chỉ hắng dặng một tiếng rồi hỏi lại:

- Đến cung Thiên Thu lấy báu vật ư? Bạch Phát đồng tử (tóc bạc mà còn trẻ nít) đã có ý muốn đến cung Thiên Thu trên đời này còn ai dám tranh với sư ca nữa?

Nhạc Bất Quần nghe nói tới đây liền nhìn vợ gật đầu mấy cái. Tiên sinh bụng bảo dạ:

- Té ra gã này là Bạch Phát đồng tử Nhâm Vô Cương. Ta nghe nói lão giết người không chớp mắt, nổi tiếng là một tay tâm địa độc ác. Có điều gần 20 năm nay ta không nghe thấy tên tuổi lão nữa. Ai ngờ

lão chính là sư huynh Sát y danh nhân Bình Nhất Chỉ.

Nhạc phu nhân không hiểu lai lịch Bạch Phát đồng tử, nhưng thấy da mặt trượng phu chuyển động, mắt lộ vẻ khiếp sợ thì biết lai lịch lão không phải tầm thường. Bà nóng lòng muốn biết nhưng không dám mở miệng hỏi.

Bạch Phát đồng tử cười hì hì, khoa chân múa tay như tính ngây thơ của trẻ nít. Lão nói:

- Sư đệ! Lần trước cung Thiên Thu mở cửa, nhưng "Long trượng chưởng" của ta mới bắt đầu luyện. Ta tự biết mình không thể lên được, phải có công chờ đợi 30 năm đằng đẵng cho tới ngày nay đâu phải chuyện d dàng. Dĩ nhiên ta muốn thử đi một chuyến. Thực ra có sư đệ cùng đi càng tốt. Anh em mình liên thủ với nhau dĩ nhiên thanh thế mạnh hơn một người nhiều.

Bình Nhất Chỉ đáp:

- Chịu thôi! Chịu thôi! Tiểu đệ không đến cung Thiên Thu thì đôi ta còn tình nghĩa anh em. Nếu tiểu đệ cũng nổi lòng tham muốn thì e rằng chưa rời khỏi Chu Tiên trấn đã mất mạng vói "Long trượng chưởng" của đại ca rồi. Trên đời này làm gì có sát nhân danh y thứ hai. Đầu tiểu đệ bị chưởng lực của đại ca đánh vỡ rồi thì ai chữa cho tiểu đệ?

Nhâm Vô Cương cười nói:

- Người nào trúng phải "Long Trượng chưởng" của ta thì chính Sát nhân danh y là sư đệ tự mình ra tay điều trị cũng vị tất đã cứu sống được.

Bình Nhất Chỉ nói:

- Đúng thế! Giết người thì dễ cứu người mới khó. Định lý này từ ngày xưa để lại vẫn không thay đổi.

Nhâm Vô Cương nói:

- Cái đó không thể lấy định luật mà nói được. Cần phải biểu người muốn giết là ai, muốn cứu là ai.

Tỷ như muốn hạ sát Bạch Phát đồng tử thì e rằng không phải chuyện dễ.

Bình Nhất Chỉ nói:

- Đúng lắm! Đúng lắm! Chả thế mà trên chốn giang hồ không

biết bao nhiêu người muốn băm vằm Nhâm sư huynh ra làm trăm ngàn mảnh mà sư huynh vẫn sống cho đến thủa bạc đầu, xem chừng còn cơ sống được bảy tám chục năm nữa.

Nhâm Vô Cương cười ha hả nói:

-Năm nay ta đã 74 tuổi mà sống thêm bảy tám chục năm nữa há chẳng biến thành yêu quái hay sao?

Bình Nhất Chỉ hỏi:

- Sư ca! Bây giờ tiểu đệ lại chữa bệnh cho một người. Sư ca có muốn đi với tiểu đệ thì đi.

Nhâm Vô Cương cười đáp:

- Ngồi lì trong cái nhà ba gian nhỏ bé của sư đệ này thì buồn đến chết mất. Vậy ta theo sư đệ càng hay.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện đến một căn nhà khác.

Nhạc Bất Quần ngó bà vợ giơ tay ra hiệu. Hai người liền lẳng lặng ra đi. Khi rời khỏi căn nhà mấy chục trượng mới dám bước nhanh.

Nhạc phu nhân hỏi:

- Nội công lão Bạch phát đồng tử kia dường như còn cao thâm hơn Sát nhân danh y nhiều. Hai người này thuộc môn phái nào?

Nhạc Bất Quần đáp:

- Nghe nói sư phụ Bình Nhất Chỉ là một lão đạo sĩ ẩn cư trên núi Phục Ngưu, còn lão ở môn phái nào, lai lịch ra sao, thì trong võ lâm thì chẳng một ai hay.

Nhạc phu nhân nói:

- Coi hành động của hai lão này thì đúng là thuộc phe tà nhiều hơn phe chính.

Nhạc Bất Quần nói:

- Đào cốc lục tiên hiện đã tới đây thì phủ Khai Phong lắm chuyện rắc rối. Chúng ta sớm đi thì hơn, đừng giăng mắc với họ nữa.

Nhạc phu nhân hắng dặng một tiếng ra chiều buồn bã. Mấy tháng nay trượng phu bà là chưởng môn một phái trong Ngũ nhạc kiếm phái phải chịu bao phen nhục nhã. Địa vị tôn trọng như vậy mà phải ẩn lánh nay đây mai đó. Thiên hạ bao la bát ngát tựa hồ không tìm được một chỗ yên thân thì bà không phiền muộn thế nào được.

Tuy hai ông bà không nói gì, nhưng h đề cập chuyện này là muốn tránh đi thật xa để khỏi phiền lụy.

Chỉ trong khoảnh khắc hai người về tới miếu Dương tướng quân thấy Nhạc Linh San, Lâm Bình Chi, Lao Đức Nặc và quần đệ tử đang chờ trong hậu điện. Người nào cũng tỏ vẻ xao xuyến không được yên lòng.

Nhạc Bất Quần ra lệnh:

- Về thuyền cả đi!

Mọi người đều biết Đào cốc ngũ quái hiện đang ở gần đây, nên không ai hỏi gì nữa, cùng nhau lật đật về thuyền.

Lao Đức Nặc đã hiểu ý sư phụ liền bảo nhà đò:

- Chúng ta gặp việc gấp không thể nấn ná ở lại Khai Phong. Vậy nhổ neo cho thuyền chạy ngay!

Nhà đò lấy làm kỳ đáp:

- Ở lại Khai Phong một đêm nữa không hay sao? Nước sông Hoàng Hà chảy xiết mà thuyền đi đêm rất nguy hiểm. Để sáng mai khởi hành sớm là hơn. Có nấn ná lại một đêm cũng chẳng là bao.

Lao Đức Nặc lấy một đỉnh bạc năm lạng đưa cho nhà đò nói:

- Thưởng cho ngươi hai lạng, Nhổ neo ngay bây giờ, không thể trì hoãn được.

Nhà đò coi đỉnh bạc khá nặng, huống chi bọn khách này bất luận nam nữ đều đeo kiếm kè kè bên mình. Hắn xem chừng không vâng theo cũng chẳng được liền ngỏ lời cảm ơn cầm ấy đỉnh bạc, lăng xăng chạy ra đầu thuyền nhổ sào.

Giữa lúc ấy, bỗng nghe Đào cốc ngũ tiên lớn tiếng hô hoán:

- Lệnh Hồ Xung! Lệnh Hồ Xung! Ngươi ở đâu?

Vợ chồng Nhạc Bất Quần và đệ tử phái Hoa Sơn đều cả kinh thất sắc.

Bành Nhất Chỉ Cũng Đành Thúc Thủ

Mọi người thấy cả thẩy bảy nhân vật lật đật chạy tới bến thuyền. Bảy nhân vật này là Đào cốc ngũ tiên và Nhâm Vô Cương cùng Bình Nhất Chỉ.

Đào cốc ngũ tiên còn ở đằng xa đã nhìn thấy vợ chồng Nhạc Bất Quần liền lớn tiếng reo hò. Năm người vọt tới rồi nhảy xuống thuyền.

Nhạc phu nhân rút trường kiếm ra nhằn đâm vào trước ngực Đào Cán Tiên.

Nhạc Bất Quần không để cho bà phóng tới đã giơ trường kiếm lên gạt đánh choang một tiếng.

Tiên sinh đè lưỡi kiếm của phu nhân xuống, đoạn đưa tay trái ra nắm lấy thanh trường liếm của bà khẽ bảo:

- Không nên lỗ mãng!

Tiên sinh đã lượng biết thế địch. Đào cốc ngũ quái mà đồng thời xô tới thì bên mình có đả thương một hai người, chung qui vẫn không chống nổi.

Bỗng thấy đầu thuyền chúi xuống. Đào cốc lục tiên đã nhảy xuống thuyền đứng đó.

Đào Căn Tiên lớn tiếng gọi:

- Lệnh Hồ Xung! Ngươi ẩn chỗ nào? Sao không chường mặt ra đi?

Lệnh Hồ Xung tức giận quát hỏi:

- Ta sợ gì các ngươi mà phải ẩn lánh?

Đột nhiên con thuyền nghiêng về mé tả. Bọn nữ đệ tử sợ hãi thét lên lanh lảnh.

Con thuyền tròng trành nghiêng về mé tả, nước sóng ùa vào. May mắn thuyền chỉ nghiêng đi một cái rồi trả lại lệch sang mé hữu ngay. Tiếp theo lắc lư một hồi rồi yên lại.

Đầu thuyền thêm ra hai người là Sát nhân danh y Bình Nhất Chỉ và sư huynh y là Bạch phát đồng tử Nhâm Vô Cương.

Hai lão này thấp lùn nhưng mập thù lù, mỗi người nặng ít ra ngoài hai trăm cân.

Con thuyền này khá lớn trọng tải đến mấy vạn cân thì có thêm bốn năm trăm cân nữa cũng chẳng thấm thía gì. Sở dĩ thuyền bị xiêu đi là vì hai anh em lão này đồng thời phát huy nội công thâm hậu theo phép "thiên cân trụy" nhảy xuống.

Nhạc Bất Quần trong lòng ngấm ngầm kinh hãi tự hỏi:

- Ta cùng sư muội vừa mới về thuyền mà sao hai lão đã theo về tới đây ngay được? Phải chăng họ đã phát giác ra tung tích mình từ lúc ẩn ở phía bên ngoài cửa sổ? Nguyên bọn Đào cốc ngũ quái đã khó lòng đối phó nổi, còn thêm hai nhân vật lợi hại này thì e rằng vợ chồng mình sẽ bỏ mạng ở phủ Khai Phong này mất.

Bỗng nghe Bình Nhất Chỉ hỏi:

- Ở đây vị nào là Lệnh Hồ huynh đệ?

Lão hỏi bằng một giọng rất ôn tồn lịch sự.

Lệnh Hồ Xung khoan thai bước ra đầu thuyền đáp:

- Chính là tại hạ! Xin hai vị cho biết tôn tính đại danh và cho hay có điều chi dạy bảo?

Bình Nhất Chỉ ngắm nghía chàng từ đầu xuống đến gót chân

rồi nói:

- Có người ủy thác lão phu đến trị thương cho huynh đệ.

Lão đặt một ngón tay lên chỗ kinh mạch ở cổ tay Lệnh Hồ Xung.

Đột nhiên lão nhăn mặt khẽ la một tiếng:

- ái chà!

Lát sau cặp lông mày nhăn tít lại, lão bật tiếng la hoảng:

- Úi chao!

Lão ngửng mặt lên nhìn trời tay trái không ngớt vò đầu bứt tai lẩm bẩm:

- Lạ thiệt! Lạ thiệt!

Hồi lâu Bình Nhất Chỉ chẩn mạch tay bên kia cho Lệnh Hồ Xung.

Đột nhiên lão hắt hơi rồi nói:

- Lạ quá! Bình sinh lão phu chưa từng thấy ai lâm vào tình trạng này.

Đào Căn Tiên không nhịn được lên tiếng:

- Có chi mà quái lạ? Tâm kinh gã bị thương. Tại hạ đã dùng chân khí điều trị cho gã.

Đào Cán Tiên cãi:

- Đại ca còn cố chấp gã thụ thương ở tâm kinh ư? Hiển nhiên phế kinh gã không ổn. Giả tỷ tiểu đệ không thúc đẩy chân khí đả thông những huyệt đạo vào phế kinh thì liệu gã còn sống được đến bữa nay không?

Tiếp theo Đào Chi Tiên, Đào Diệp Tiên, Đào Hoa Tiên cũng mồm năm miệng mười cãi vã om sòm. Người nào cũng tự cho mình là phải và có công lớn trong việc cứu trị Lệnh Hồ Xung.

Bình Nhất Chỉ đột nhiên quát lớn:

- Thối lắm! Thối lắm!

Đào Căn Tiên cũng tức giận mắng trả:

- Chính lão mới ăn nói thối hoắc lại còn bảo anh em ta nói thối lắm là nghĩa làm sao?

Bình Nhất Chỉ nói:

- Cả sáu anh em ngươi đều thúi lắm! Trong người Lệnh Hồ Xung có hai luồng chân khí tương đối mạnh hơn giường như của Bất Giới hòa thượng trút vào. Ngoài ra còn sáu luồng nữa sút kém chắc là của bọn ngốc dại các ngươi.

Vợ chồng Nhạc Bất Quần đưa mắt nhìn nhau, bụng bảo dạ:

- Lão Bình Nhất Chỉ này quả nhiên danh bất hư truyền. Lão mới chẩn mạch đã phát giác trong mình Xung nhi có tám luồng chân khí khác nhau. Cái đó cũng chưa có chi làm kỳ. Kỳ ở chỗ lão biết cả lai lịch những luồng chân khí và nói huỵch toẹt hai luồng chân khí của Bất Giới hòa thượng.

Đào Cán Tiên thấy Bình Nhất Chỉ nói vật tức quá lớn tiếng hỏi:

- Tại sao ngươi bảo chân khí của sáu anh em ta sút kém thua lão trọc Bất Giới? Hiển nhiên phe chúng ta mạnh mà lão trọc yếu.

Bình Nhất Chỉ cười nói:

- Ngươi nói thế mà không biết ngượng mặt? Chân khí một mình lão kiềm chế được cả bọn ngươi sáu người. Vậy mà các ngươi đòi mạnh hơn người ta ư?

Đào Hoa Tiên vẫn không chịu thuạ Hắn cũng đưa một ngón tay đặt vào cổ tay Lệnh Hồ Xung làm bộ chẩn mạch rồi nói:

- Theo chỗ ta chẩn mạch thì rõ ràng chân khí của Đào cốc lục

tiên đã đè bẹp chân khí của Bất Giới hòa thượng không sao cọ quậy được.

Đột nhiên hắn thét lên một tiếng, ngón tay đang chẩn mạch tưởng như bị ngoạm một miếng.

Hắn hốt hoảng rụt tay về la lối:

- Úi chao! Mẹ cha nó!

Bình Nhất Chỉ cười ha hả ra vẻ rất đắc ý.

Mọi người đều hiểu lão đã phát huy nội công thượng thặng mượn thân thể Lệnh Hồ Xung làm nơi truyền nội lực để hất mạnh Đào Hoa Tiên.

Bình Nhất Chỉ cười một lúc rồi nghiêm nét mặt lại nói:

- Các ngươi hãy vào trong khoang thuyền chờ đợi. Không ai được lên tiếng.

Đào Diệp Tiên cãi:

- Ngươi làm việc ngươi, ta có tự do của tạ Sao bọn ta lại phải nghe ngươi?

Bình Nhất Chỉ hỏi:

- Các ngươi đã thề với ta là đi giết một người. Có đúng thế không?

Đào Chi Tiên xen vào:

- Đúng thế! Chúng ta chỉ hứa với ngươi là đi giết một người, chứ không hứa phải nghe lời ngươi.

Bình Nhất Chỉ hỏi vặn:

- Nghe hay không nghe lời ta là tùy ở các ngươi. Nhưng nếu ta bảo các ngươi đi giết Đào Thực Tiên trong bọn Đào cốc lục tiên thì các ngươi tính sao?

Đào cốc ngũ tiên đồng thanh lớn tiếng la:

- Có lý nào thế được? Ngươi vừa cứu sống y Sao bây giờ lại bảo chúng ta đi giết y?

Bình Nhất Chỉ hỏi:

- Năm các ngươi đã lập lời trọng thệ với ta như thế nào? Đào Căn Tiên đáp:

- Anh em chúng ta ưng thuận với ngươi trường hợp ngươi cứu sống được lục đệ thì ngươi có quyền muốn bảo chúng ta đi giết một người, bất cứ là ai ta cũng tuân theo, không được chối từ.

Bình Nhất Chỉ lại hỏi:

- Đúng thế! Vậy ta đã cứu sống lục đệ các ngươi chưa?

Đào Căn Tiên đáp:

- Ngươi cứu sống rồi.

Bình Nhất Chỉ hỏi:

- Hắn có phải là người không?

Đào Căn Tiên đáp:

- Dĩ nhiên y là người, chẳng lẽ lại là quỉ được ư?

Bình Nhất Chỉ nói:

- Hay lắm! Ta bảo các ngươi đi giết một người mà người ấy là Đào Thực Tiên.

Đào cốc ngũ tiên ngơ ngác nhìn nhau. Ai nấy đều ngạc nhiên không bút nào tả xiết, nhưng đều cứng họng không biết nói sao?

Bình Nhất Chỉ bảo:

- Giả tỷ các ngươi không muốn giết Đào Thực Tiên, ta cũng có thể bỏ qua cho, nhưng các ngươi có chịu nghe lời ta không đã? Bây giờ ta bảo các ngươi là phải vào trong khoang thuyền ngồi

yên, không được náo loạn.

Đào cốc ngũ tiên líu ríu vâng lời. Chỉ trong chớp mắt, cả năm người đã hai tay bó gối ngồi nghiêm trang một phép, không dám nói năng mà cũng không nhúc nhích.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Bình tiền bối! Vãn bối nghe tiền bối trị bệnh cứu mạng cho ai đều phải y theo phép là được cứu sống rồi người đó phải vâng lệnh tiền bối đi giết một người thay vào. Có đúng thế không?

Bình Nhất Chỉ đáp:

- Phải rồi! Đúng có lệ như vậy.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Vãn bối không muốn giết người, vậy tiền bối đừng chữa bệnh cho vãn bối nữa.

Bình Nhất Chỉ nghe thấy hắn nói vậy bật tiếng la:

- Ủa!

Nhâm Vô Cương cũng đằng hắng một tiếng chứ không nói gì.

Bình Nhất Chỉ đưa cặp mắt soi mói ngó Lệnh Hồ Xung từ đầu xuống đến gót chân tựa hồ quan sát một sự vật gì rất ly kỳ cổ quái. Hồi lâu lão mới lên tiếng:

- Lão phu nói cho tiểu ca hay hai điểm: một là bệnh thế tiểu ca rất trầm trọng lão phu không chữa khỏi được. Hai là dù lão phu có chữa khỏi tiểu ca thì người khác ưng chịu đi giết người, không cần chính tiểu ca phải ra tay.

Lệnh Hồ Xung từ ngày bị Nhạc Linh San thay đổi tình yêu, tuy hắn không còn gì là sinh thú nữa nhưng đột nhiên hắn nghe vị danh y có thể cải tử hồi sanh này mà đối với bệnh trạng của hắn đành chịu bó tay không chữa khỏi được trong lòng hắn không khỏi nẩy mối thê lương vô hạn.

Nhâm Vô Cương hỏi:

- Sư đệ! Ai đã ủy thác sư đệ trị bệnh cho vị tiểu ca này? Người nào mà oai thế? Mời sát nhân danh y đến tận chỗ bệnh nhân chẩn mạch?

Bình Nhất Chỉ lắc đầu đáp:

- Tiểu đệ không chữa hết được bệnh y, trong lòng rất lấy làm xấu hổ, còn nhắc tới làm chi?

Nhâm Vô Cương lại hỏi:

- Người mười phần chết chín sư đệ còn cứu sống được. Tiểu ca đây có phải người chết rồi đâu mà sao sư đệ không chữa khỏi.

Bình Nhất Chỉ đáp:

- Trong người y có tám luồng chân khí khác nhau trục không ra, không hóa tán mà cũng không kiềm chế được mới thật là khó.

Nhâm Vô Cương nói:

- Có chuyện ghê gớm vậy ư?

Hai tay lão nắm lấy huyệt mạch môn Lệnh Hồ Xung một lúc rồi buông ra, hắng giọng luôn mấy tiếng chứ không nói gì.

Bình Nhất Chỉ nói:

- Lệnh Hồ huynh đệ! Lão phu chịu lời ủy thác của người ta trị bệnh cho huynh đệ. Chẳng phải lão phu không chịu gắng sức hết lòng thực tình bệnh trạng của huynh đệ có liên quan đến chân khí nội lực, chẳng thể dùng phép châm cứu hay dược vật để đi tới hiệu quả được. Từ ngày lão phu biết làm thuốc đến nay, chưa từng gặp hiện tượng này bao giờ. Lão phu không làm gì được thật là hổ thẹn muôn vàn!

Lão vừa nói vừa thò tay vào bọc lấy chiếc bình sứ, móc mười viên thuốc hoàn mầu hồng, rồi nói tiếp:

- Mười viên thuốc "trấn tâm lý khí hoàn" này gồm những dược vật trân quí mà cách chế luyện không phải dễ dàng. Cứ mười ngày tiểu ca lại uống một viên và có thể kéo dài sinh mệnh được trăm ngày.

Lệnh Hồ Xung đưa hai tay ra đón lấy nói:

- Đa tạ Bình tiền bối.

Bình Nhất Chỉ xoay mình toan lên bờ. Bỗng lão quay đầu lại nói:

- Trong bình này còn hai viên nữa xin tặng nốt tiểu ca.

Lệnh Hồ Xung không đón lấy nữa đáp:

- Tiền bối đã thận trọng như vậy tất nhiên là một thứ dược hoàn rất quí và linh nghiệm. Xin tiền bối lưu lại đề phòng khi cứu người. Vãn bối có sống thêm được mấy chục ngày nữa cũng chẳng ích gì cho mình hay lợi cho ai.

Bình Nhất Chỉ nghẹo đầu ngó hắn một lần nữa rồi nói:

- Tiểu ca không để tâm gì đến chuyện sống chết. Đúng là bản sắc của đại trượng phụ Không trách người ta đem lòng kính phục.

Đoạn lão quay lại gật Nhâm Vô Cương. Hai người cùng lên bờ đi tuốt, chớp mắt đã không thấy tung tích đâu nữa. Hai lão này nói đến là đến nói đi là đi, không đếm xỉa gì đến Nhạc Bất Quần chưởng môn phái Hoa Sơn.

Nhạc Bất Quần cũng có ý tức mình nhưng vướng có năm lão hung thần ngồi trong khoang nên đành chịu thua.

Đào cốc ngũ tiên ngồi không nhúc nhích nghiêm chỉnh như các nhà sư nhập định. Nếu bảo nhà đò khởi hành thì đem cả năm lão chúa ôn đi. Bằng không chẳng biết họ ngồi đến bao giờ cũng chẳng hiểu họ có báo thù Nhạc phu nhân đã đâm Đào

Thực Tiên một kiếm không.

Nhạc Bất Quần rất lấy làm khó nghĩ. Lão không sao đoán được Đào cốc ngũ quái sắp có hành động gì?

Bọn Lao Đức Nặc, Nhạc Linh San đã nhìn thấy thảm cảnh Thành Bất Ưu bị bọn họ xé xác, bây giờ nghĩ đến hãy còn bở vía. Mọi người ngơ ngác nhìn nhau không ai dám dòm ngó vào năm người kia.

Lệnh Hồ Xung xuay mình tiến vào trong khoang thuyền cất tiếng hỏi:

- Ô hay! Các người ngồi đây làm gì thế này?

Đào Căn Tiên ngớ ngẩn đáp:

- Chỉ ngoan ngoãn ngồi đây chứ chẳng làm gì hết.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Chúng ta sắp khởi hành. Mời các vị lên bờ đi!

Đào Căn Tiên nói:

- Bình Nhất Chỉ đại phu đã bảo chúng ta phải ngoan ngoãn vào ngồi trong khoang thuyền không được cử động mà cũng không được nói gì . Nếu không tuân lời thì đại phu bắt chúng ta phải đi giết lục đệ Đào Thực Tiên. Vì thế mà chúng ta phải riu ríu vâng lời không dám nói năng mà cũng không dám vọng động.

Lệnh Hồ Xung không nhịn được phải phì cười nói:

- Bình đại phu lên bờ đi rồi. Các ngươi muốn cử động và nói huyên thuyên cũng được.

Đào Hoa Tiên lắc đầu đáp:

- Không được! Vạn nhất mà đại phu ngó thấy chúng ta loạn thuyết loạn động thì nguy hại đến việc lớn.

Giữa lúc ấy đột nhiên trên bờ có tiếng người ấm ớ la lên:

- Năm cái quái thai người chẳng ra người quỉ chẳng ra quỉ hiện ở chỗ nào?

Đào Căn Tiên lên tiếng:

- Hình như họ kêu chúng ta.

Đào Cán Tiên nói:

- Có phải họ kêu bọn ta đâu? Sao bọn ta lại người không ra người quỉ không ra quỉ?

Người trên bờ lại hô hoán:

- Trên này lại còn một quái thai người không ra người mà quỉ không ra quỉ mà Bình đại phu vừa mới trị thương chọ Các ngươi có lấy không? Nếu không lấy thì ta quẳng xuống sông Hoàng Hà để nuôi cá mập!

Đào cốc ngũ tiên nghe nói vậy đồng thanh thưa lên một tiếng rồi sắp hàng từ trong khoang thuyền nhảy vọt lên bờ.

Bỗng thấy một mụ đàn bà đứng tuổi lúc trước đã giúp việc cho Bình Nhất Chỉ đứng sừng sững ngay đó. Tay trái mụ đưa ngang ra cầm kột cái giá gỗ. Đào Thực Tiên nằm thẳng cẳng trên giá.

Mụ này nét mặt có vẻ ốm o mà khí lực rất mạnh. Nguyên Đào Thực Tiên đã nặng dư trăm cân lại còn thêm cái giá gỗ mà một tay mụ cầm nhấc bổng lên được coi nhẹ như không.

Đào Căn Tiên vội nói:

- Dĩ nhiên là ta tiếp thu, khi nào lại bỏ y?

Đào Cán Tiên nói:

- Mụ vừa mở miệng đã mắng người. Sao lại bảo bọn ta người không ra người quỉ không ra quỉ?

Đào Thực Tiên nằm duỗi dài trên giá gỗ cũng lên tiếng:

- Tướng mạo mụ vị tất đã đẹp gì hơn chúng ta.

Nguyên Đào Thực Tiên được Bình Nhất Chỉ khâu vết thương rồi, uống linh đan diệu dược. Sau Nhâm Vô Cương lại đập đỉnh đầu trút chân khí vào trong người, lúc ấy hắn dậy đi ngay được. Nhưng vì mất huyết quá nhiều, hắn đi chưa được bao xa lại ngất xỉu rồi mụ đàn bà đem hắn đi. Tuy hắn bị thương nặng, nhưng miệng vẫn nói được. Khi nào hắn chịu nhường nhịn mụ đàn bà kia, mới lên tiếng tranh biện.

Mụ đàn bà lạnh lùng hỏi:

- Các người có biết Bình đại phu sợ nhất cái gì không?

Đào cốc lục tiên đồng thanh hỏi lại:

- Ta không biết! Đại phu sợ cái gì?

Mụ đàn bà đáp:

- Đại phu sợ nhất là bà vợ.

Đào cốc lục tiên phá lên cười nói:

- Ha ha! Con người chẳng biết sợ trời đất là gì mà lại sợ mụ vợ! Trời ơi! Thật là buồn cười bể bụng.

Mụ đàn bà hờ hững nói:

- Có chi đáng cười? Ta chính là vợ đại phu.

Đào cốc lục tiên tiu nghỉu không ai dám nói gì nữa. Mụ đàn bà lại tiếp:

- Ta bảo đại phu cái gì không khi nào y dám trái lệnh. Ta muốn giết ai là y sai các người đi giết ngay.

Đào cốc lục tiên đồng thanh lễ phép nói:

- Dạ dạ! Không hiểu Bình phu nhân muốn giết người nào?

Mụ đàn bà đưa mục quang nhìn vào khoang thuyền từ Nhạc

Bất Quần qua Nhạc phu nhân rồi từ Nhạc phu nhân tới Nhạc Linh San.

Mọi người thấy thế đều sởn gai ốc, vì họ biết rằng hễ mụ đàn bà xấu xa sắc mặt lợt lạt này mà trỏ vào ai là lập tức Đào cốc lục tiên xé xác người đó. Ngay đến Nhạc Bất Quần là tay cao thủ xuất chúng, e rằng cũng không tránh khỏi độc thủ của ngũ quái.

Mụ đàn bà từ từ thu nhãn quang về lại chăm chú nhìn ngó Đào cốc lục tiên.

Lục quái trống ngực đánh thình thình. Mụ đàn bà vừa hừ một tiếng Đào cốc lục tiên đã vâng dạ rối rít. Mụ đàn bà lại hừ tiếng nữa cho Đào cốc lục tiên vâng dạ một hồi rồi mới nói:

- Bây giờ ta chưa nghĩ ra giết ai, có điều Bình đại phu đã dặn trong thuyền này có vị Lệnh Hồ tiên sinh, đích danh là Lệnh Hồ Xung gì đó là nhân vật mà y rất kính trọng, các ngươi phải phục thị tiên sinh cho đến chết. Tiên sinh bảo gì các ngươi phải nghe lời không được trái lệnh.

Đào cốc lục tiên chau mày hỏi:

- Phải phục thị y đến chết mới thôi ư?

Bình phu nhân đáp:

- Phải rồi! Các ngươi phục thị tiên sinh cho đến chết, nhưng tiên sinh sống bất quá chỉ trong vòng một trăm ngày. Trong thời gian một trăm ngày này, các ngươi nhất thiết phải nghe lời tiên sinh sai bảo.

Đào cốc lục tiên nghe nói Lệnh Hồ Xung chỉ còn sống được một trăm ngày nữa thì thích quá reo lên:

- Phục thị y một trăm ngày thì chẳng khó gì!

Lệnh Hồ Xung dưới thuyền nói vọng lên:

- Tình ý của Bình tiền bối, vãn bối cảm kích vô cùng! Nhưng vãn bối không dám phiền Đào cốc lục tiên chiếu cố và xin lục tiên cứ ở trên bờ. Vãn bối xin cáo từ đây.

Bình phu nhân mặt lạnh như tiền không lộ vẻ chi mừng hay giận. Mụ nói:

- Bình đại phu có nói nội thương của Lệnh Hồ huynh đệ là do sáu quái thai này gây ra. Chẳng những chúng làm hại mạng sống của Lệnh Hồ huynh đệ mà còn khiến cho Bình đại phu phải mất mặt vì không chữa được thương thế cho huynh đệ và không trọn lời ủy thác của người khác. Vậy cần phải phạt bọn lục quái này mới được. Lẽ ra Bình đại phu đã chiếu lời thề của chúng bắt giết một tên trong bọn lục quái, nhưng rồi khoan hồng cho chúng chỉ bắt chúng phục thị Lệnh Hồ huynh đệ mà thôi.

Mụ ngừng lại một lúc rồi nói tiếp:

- Sáu cái quái thai này mà không nghe lời Lệnh Hồ huynh đệ thì Bình đại phu lập tức giết một tên trong bọn.

Đào Hoa Tiên nói:

- Lệnh Hồ huynh đệ đã vì bọn ta mà bị trọng thương thì bọn ta có phục thị y cũng là hợp lý. Bình đại phu xử như thật là ân oán phân minh.

Đào Chi Tiên nói:

- Đã là nam tử hán thì có vì bằng hữu phải chết đâm chết chém cũng không lùi bước, huống chi là việc chiếu cố cho bạn hữu đang bị trọng thương?

Đào Thực Tiên nói:

- Ta đang vị trọng thương cần người chiếu cố. Ta chiếu cố cho y rồi y lại chiếu cố cho ta, thế là có đi có lại mới toại lòng nhau.

Bọn Đào cốc lục tiên dĩ nhiên là tuân theo chỉ dụ của Bình Nhất Chỉ rồi, nhưng bản tính họ cương cường hiếu thắng nên cứ tranh luận hoài.

Đào Căn Tiên trỏ vào cặp giò nói:

- Cổ nhân nghe bạn gặp hoạn nạn dù ở xa ngàn dặm đến thăm hỏi. Sáu anh em ta giữa đường dầu thấy chuyện bất bình mà tha...

Hắn còn muốn nói ba hoa không ngớt nhưng Bình phu nhân đã nguýt hắn một cái rồi bỏ đi.

Đào Chi Tiên và Đào Cán Tiên nhấc cái giá bỏ xuống thuyền bọn Đào Căn Tiên cũng nhảy xuống la lên:

- Nhổ sào! Nhổ sào khai thuyền đi!

Lệnh Hồ Xung thấy tình thế không thể nào từ khước được bọn lục quái, hắn liền nói:

- Lục vị đào huynh! Các vị muốn theo ta đi cũng không sao, nhưng đối với sư phụ cùng sư mẫu ta phải hết lòng cung kính. Đó là cái đầu tiên mà ta dặn các vị. Nếu mà các vị không nghe thì ta không cần các vị phục thị nữa.

Đào Diệp Tiên nói:

- Đào cốc lục tiên vốn là những người quân tử văn nhã, thiên hạ đều biết tiếng. Đừng nói sư phụ mẫu Lệnh Hồ huynh mà cả đến Lệnh đồ tử, Lệnh đồ tôn bọn ta cũng khép nép kính cẩn.

Lệnh Hồ Xung nghe Đào Diệp Tiên tự xưng mình là "quân tử văn nhã" thì không nhịn được phải phì cười. Hắn quay sang nói Nhạc Bất Quần:

- Sư phụ! Sáu vị Đào huynh đây muốn cùng chúng ta ngồi thuyền sang bên Đông. ý sư phụ thế nào?

Nhạc Bất Quần bụng bảo dạ:

- Hiện giờ sáu người này tuy chưa đến nỗi làm khó dễ gì với phái Hoa Sơn, nhưng để bọn họ ngồi cùng thuyền thì thành mối lo canh cánh bên lòng. Có điều trước tình hình này mình không đuổi họ lên được. May ở chỗ võ công bọn họ tuy rất cao cường mà tính nết dở điên dở khùng. Mình phải dùng trí để khuất phục họ mới có thể được.

Tiên sinh gật đầu đáp:

- Được lắm! Bọn họ ngồi thuyền cũng chẳng hề gì... có điều ta ưa tĩnh mịch, không muốn nghe bọn họ tranh luận hoài.

Đào Cán Tiên nói:

- Nhạc tiên sinh nói vậy là sai. Người ta sinh ra ở đời đã có cái miệng. Ngoài chuyện ăn uống còn dùng để nói năng. Nhưng tại sao lại có hai cái tai.

Nhạc Bất Quần biết là mình mà nói với hắn một câu thì cả năm anh em hắn năm cái miệng chỏ cả vào nói huyên thuyên chẳng bao giờ hết chuyện. Muốn đánh họ thì đánh không nổi mà tranh luận càng không lại được với bọn họ. Tiên sinh chỉ tủm tỉm cười rồi quay lại cất tiếng gọi nhà đò khởi hành.

Đào Diệp Tiên nói:

- Nhạc tiên sinh! tiên sinh muốn nhà đò khai thuyền sao lại mở miệng lên tiếng? Nếu tiên sinh ưa tĩnh mịch thật thì chỉ cần giơ tay ra hiệu là được.

Đào Cán Tiên nói:

- Nhà đò ở đằng lái mà mình ở trong khoang. Mình giơ tay ra hiệu, nhà đò không trông thấy cũng bằng vô ích.

Đào Căn Tiên nói:

- Chẳng lẽ tiên sinh không ra đằng lái làm hiệu được ư?

Đào Hoa Tiên nói:

- Nếu nhà đò không hiểu thủ thế bảo họ khai thuyền họ lại cho là lật thuyền thì hỏng bét!

Càng Say Ta Phải Biết Cho Đủ Điều

Giữa lúc Đào cốc lục tiên cùng nhau tranh luận thì nhà đò nhấc sào khai thuyền.

Vợ chồng Nhạc Bất Quần hết đưa mắt nhìn Lệnh Hồ Xung lại ngó Đào cốc lục tiên, rồi đưa mắt nhìn nhau. Hai người cùng nghĩ bụng:

- Bình Nhất Chỉ chịu lời ủy thác chữa thương thế cho Lệnh Hồ Xung, theo giọng lưỡi lão thì người đó phải là một nhân vật có địa vị rất cao trong võ lâm, nên họ mới dám coi chưởng môn phái Hoa Sơn không vào đâu, mà lại còn tỏ ra rất cung kính đối với một tên đệ tử của bản phái. Nhưng người ủy thác đó là ai?

Giả tỷ ngày thường thì vợ chồng tiên sinh đã kêu Lệnh Hồ Xung lại để hỏi cho biết ngọn ngành.

Nhưng hiện nay giữa thầy trò bất giác đã nẩy ra nhiều mối hiềm nghị Hai ông bà cùng cho là không phải lúc tra hỏi Lệnh Hồ Xung.

Gió thuận nước xuôi, con thuyền chạy veo veo. Chiều hôm ấy chỗ thuyền đậu chưa dời xa phủ Khai Phong mấy.

Nhà đò thổi cơm, bỗng trên bờ có người dõng dạc hô hoán:

- Xin cho tại hạ hỏi một lời: Các vị anh hùng phái Hoa Sơn có đi thuyền này không?

Nhạc Bất Quần chưa kịp trả lời thì Đào cốc lục tiên đã mau miệng hót lẻo:

- Đào cốc lục tiên cùng các vị anh hùng hảo hán phái Hoa Sơn

đều ở trên thuyền này. Có điều chi vậy?

Người trên bờ thích quá reo lên:

- Nếu vậy hay bọn tại hạ chờ ở đây đã một ngày một đêm rồi. Nào các anh em mau ra đây!

Bỗng thấy mười mấy tên đại hán chia thành hai hàng chạy ra đứng hai bên một cái rạp lợp tranh.

Tay mỗi người đều cầm một cái hộp gỗ sơn son.

Một người tay không mình mặc áo lam đi tới trước thuyền khom lưng thi lễ nói:

- Tệ chủ nhân được tin Lệnh Hồ thiếu hiệp thân thể khiếm an, trong lòng rất tưởng vọng. Đáng lý người thân hành đến vấn an nhưng chưa kịp về tới, nên phái tiểu nhân dâng đồ lễ mọn, xin Lệnh Hồ thiếu hiệp vui lòng truy lãnh.

Bọn đại hán tới tấp chạy lên đầu thuyền, đem mười mấy cái hộp xuống.

Lệnh Hồ Xung lấy làm kỳ hỏi:

- Qúi chủ nhân là ai? Sao lại cho đồ trọng hậu thế này. Tại hạ không dám thọ lãnh.

Hán tử kia nói:

- Lệnh Hồ thiếu hiệp cứ mở hộp ra coi sẽ rõ. Thiếu hiệp là người phúc hậu tất nhiên bệnh thế mau được bình phục. Xin thiếu hiệp bảo trọng tấm thân.

Gã nói xong khom lưng thi lễ dẫn cả bọn đưa vào.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Nhưng không hiểu ai đã đưa lễ vật tặng tống cho tại hạ. Thế mới thật là kỳ!

Bọn Đào cốc lục tiên tính tình nóng nảy chẳng khác loài khỉ

đều không nhịn được, liền cất tiếng giục:

- Hãy mở ra coi đã nào! Y vừa bảo vừa mở hộp sẽ biết đó thôi.

Thế rồi năm người hấp tấp mở nắp mấy hộp ra thì thấy trong hộp đựng toàn thức ăn, có điểm tâm, có gà đút lò, heo quay để nhấm rượu. Lại có đủ nhân sâm, yến sào, kim ngân, thủ ô là những vị thuốc trân quí.

Mấy hộp sau cùng thì đựng những đỉnh vàng đĩnh bạc nhỏ bé để Lệnh Hồ Xung tiện dụng.

Nguyên hai hộp này cũng đủ cung cấp cho phái Hoa Sơn ăn xài trong mấy năm.

Đào cốc ngũ tiên thấy trái cây, kẹo mứt, thì chẳng nể nang gì nữa, liền dốc cả vào miệng mà nhai ngồm ngoàm. Chúng vừa ăn vừa reo:

- Ngon quá, ngon quá!

Mười mấy hộp đều không thụ danh mà cũng không ghi dấu hiệu. Vậy người đưa lễ là ai? Chẳng tài nào biết được.

Lệnh Hồ Xung nhìn Nhạc Bất Quần nói:

- Sư phụ! Đệ tử chẳng hiểu vụ này ra sao. Song người đưa lễ không phải có ác ý, mà cũng không phải làm trò diễu cợt.

Hắn vừa nói vừa bưng hộp điểm tâm kính dâng sư phụ sư nương rồi cùng chia cho bọn sư đệ, sư muội.

Nhạc Bất Quần hỏi:

- Gần đây ngươi có bạn thân trên chốn giang hồ không?

Lệnh Hồ Xung trầm ngâm một lúc rồi lắc đầu đáp:

- Không có.

Giữa lúc ấy bỗng có tiếng vó ngựa dồn dập. Tám người kỵ mã đang men theo bờ sông chạy tới.

Rồi có thanh âm cất lên gọi:

- Lệnh Hồ thiếu hiệp phái Hoa Sơn có ở đây không?

Đào cốc lục tiên tranh nhau lớn tiếng đáp:

- Có, có! Lại đem cho gì nữa đây?

Người kia đáp:

- Bang chúa đệ tử biết Lệnh Hồ thiếu hiệp tới Khai Phong, lại biết được thiếu hiệp thích dùng mấy chén rượu, nên sai bọn tiểu nhân đi suốt ngày đêm đưa tới đây đủ 16 hũ rượu ngon để Lệnh Hồ thiếu hiệp thưởng thức.

Tám người kỵ mã quả có đeo trên lưng mỗi con ngựa hai vò rượu. Trên vò rượu nào cũng đề hoặc chữ: "Thượng thẩn công tửu" hoặc "Thiêu Hưng nguyên"... Mười sáu hũ rượu này dường như mỗi thứ một khác.

Lệnh Hồ Xung thấy nhiều rượu ngon như vậy, hắn vui mừng hơn hết các thứ khác, liền chạy ra đầu thuyền chắp tay nói:

- Xin tha thứ cho tại hạ mắt kém chưa thấy rõ quí bang là bang nào? Tôn tính đại danh huynh đài là chi?

Hán tử kia cười đáp:

- Bang chúa tệ bang đã dặn đi dặn lại không được nói rõ họ tên tệ bang với Lệnh Hồô thiếu hiệp. Lão gia bảo là chút lễ mọn này thật quá đơn bạc mà nói rõ tên tệ bang thì chẳng tốt đẹp gì.

Đoạn vẩy tay một cái. Một người kỵ mã liền xách một hũ rượu ngon đem xuống đặt ở đầu thuyền.

Nhạc Bất Quần ở trong khoang ngưng thần chú ý nhìn cử động của tám tên hán tử này thì thấy gã nào thân thủ cũng cực kỳ mau lẹ. Mỗi tay xách một hũ rượu nhẹ nhàng nhảy xuống đầu thuyền. Có điều tiên sinh không nhận ra gia số cùng võ công tám người ở phe phái nào. Hiển nhiên họ không cùng một

môn phái, song họ là bang chúng một bang thì là chuyện thực.

Tám gã hán tử xách 16 hũ rượu đặt xuống đầu thuyền xong rồi lập tức khom lưng thi lễ từ biệt Lệnh Hồ Xung, đoạn trở gót lên ngựa đi ngay.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Sư phụ! Vụ này rất kỳ quái! Không hiểu người này đã đùa giỡn đệ tử đem cho nhiều rượu thế này?

Nhạc Bất Quần trầm ngâm một lát rồi hỏi lại:

- Phải chăng là của Điền Bá Quang hay Bất Giới Hòa thượng?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Có lẽ đúng! Hai người này có những hành động cổ quái, thường khi của họ thật cũng chưa biết chừng. Này Đào cốc lục tiên! Rượu ngon có nhiều đây! Các vị có uống không?

Đào cốc lục tiên cười đáp:

- Rượu ngon bày ra trước mắt có lẽ nào không uống?

Đào Chi Tiên và Đào Hoa Tiên bưng hũ rượu lên, giơ tay đập nát chỗ bùn vít trên mặt hũ, rót rượu ra bát. Quả nhiên một mùi thơm ngào ngạt xông lên mãi.

Sáu lão không giữ gìn ý tứ gì với Lệnh Hồ Xung, cứ bưng rượu lên nốc ừng ực.

Lệnh Hồ Xung cũng rót rượu ra bát bưng lại trước mặt Nhạc Bất Quần nói:

- Thưa sư phụ! Sư phụ thử nếm coi! Đệ tử thấy mùi hương dường như khá lắm.

Nhạc Bất Quần hơi nhíu cặp lông mày khẽ "hừ" một tiếng chứ không nói gì.

Lao Đức Nặc nói:

- Sư phụ! Nhân tâm nan trắc, ta chẳng thể không đề phòng. Biết đâu trong rượu này chẳng có chất khác lạ?

Nhạc Bất Quần gật đầu nói:

- Xung nhi! Ngươi phải cẩn thận một chút mới được!

Lệnh Hồ Xung ngửi thấy mùi rượu ngon, nước miếng đã chảy ra, thì còn nhẫn nại sao được, liền cười đáp:

- Sinh mạng đệ tử chẳng còn được bao lâu nữa thì trong rượu có chất độc hay không đối với đệ tử cũng vậy thôi.

Hắn hai tay bưng bát rượu lên uống vài ngụm là cạn hết. Hắn thè đầu lưỡi ra liếm láp, trầm trồ khen ngợi:

- Rượu ngon! Rượu ngon thật!

Bỗng nghe trên bờ cũng có tiếng người lớn tiếng nói theo:

- Rượu ngon! Rượu ngon thật!

Lệnh Hồ Xung đưa mắt nhìn lên phía phát ra thanh âm thì thấy một chàng thư sinh phiêu bạt, áo quần lam lũ. Tay phải phe phẩy một cây quạt đã rách tàn. Y ngửng đầu lên để hít mạnh mùi rượu tử trong thuyền bốc lên rồi nói:

- Quả nhiên là một thứ rượu tuyệt ngon!

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Vị huynh đài kia! Huynh đài chưa nếm sao đã biết rượu ngon với rượu lạt?

Chàng thư sinh đáp:

- Thứ rượu này đã chôn hơn 62 năm. Tại hạ mới ngửi hơi men đã biết mùi rượu.

Lệnh Hồ Xung cả mừng nói:

- Nếu huynh đài không tị hiềm thì xuống đây uống mấy chung chơi được chăng?

Thư sinh nghẹo đầu nghẹo cổ đáp:

- Tôn giá cùng tại hạ vốn chưa quen biết, mới có duyên bèo nước một lần ngửi hơi rượu đã là quấy quá. Khi nào còn dám xuống đòi uống rượu ngon của huynh đài. Cái đó không được! Nhất định không được.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Anh em bốn bể một nhà. Nghe lời huynh đài tiểu đệ biết ngay huynh đài là một bậc tiền bối ở "tửu quốc". Tại hạ đang cần thỉnh giáo, mời huynh đài xuống thuyền, không nên khách sáo.

Thư sinh từ từ bước ra xá dài tận đất nói:

- Văn sinh này họ Tổ. Ngày trước Tổ Địch nghe tiếng gà gáy là dậy múa gươm. Lão nhân gia là thủy tổ của văn sinh đó. Tên văn sinh là Thiên Thu, ý nói thiên thu vạn tuế. Chưa hiểu tôn tính đại danh huynh đài là gì?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tại hạ họ Lệnh Hồ tên Xung.

Tổ Thiên Thu nói:

- Cái họ đã hay cái tên lại càng hay!

Y vừa nói vừa nhảy xuống thuyền.

Lệnh Hồ Xung tủm tỉm cười nghĩ bụng:

- Ta đã mời ngươi uống rượu thì cái gì của ta ngươi chả khen hay?

Hắn rót rượu ra bát đưa cho Tổ Thiên Thu mời uống.

Tổ Thiên Thu đã ngoài 50 tuổi, da mặt vàng khè, dưới cằm lún phún mấy sợi râu thưa thớt. áo quần đầy dầu mỡ. Y giơ hai bàn tay ra thì mười đầu ngón tay, ngón nào cũng cáu ghét đen sì rất là dơ bẩn.

Tổ Thiên Thu thấy Lệnh Hồ Xung đưa bát rượu tới, y không tiện đón lấy, liền nói:

- Lệnh Hồ huynh tuy có rượu ngon mà không có đồ dùng tốt. Đáng tiếc! Thật đáng tiếc!

Lệnh Hồ Xung nói:

- Dọc đường chỉ có chén sành, bát đàn, Tổ tiên sinh dùng tạm vậy.

Tổ Thiên Thu vẫn lắc đầu quầy quậy:

- Không được! nhất định không được! Lệnh Hồ huynh dùng khí cụ thế này uống rượu không được.

Thật là đầu Ngô mình Sở, chưa hiểu cách uống rượu. Uống rượu cần nghiên cứu về đồ dùng. Uống thứ rượu nào phải dùng chén nấy. Uống rượu đất Phần phải dùng chén ngọc. Người Đường có câu thơ:

"Ngọc uyển thình lai hổ phách quang". Như vậy đủ để chén ngọc làm cho sắc rượu thêm phần rực rỡ.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Chính thế!

Tổ Thiên Thu lại nói:

- Rượu trắng ở ngoài quan ải uống rất ngon nhưng đáng tiếc mùi vị không đủ thơm thọ Hơn hết là lấy sừng tê giác làm chén để rót rượu vào mà uống. Có như thế thì mùi rượu mới thuần mỹ phi thường.

Ta nên nhớ chén ngọc làm cho rượu nổi mầu sắc, sừng tê cho rượu thêm hương vị. Cổ nhân quả đã

không lầm.

Lệnh Hồ Xung trước nay chỉ thích phẩm chất hơn là vỏ ngoài. Có điều hắn chỉ kết giao với khách hào kiệt giang hồ, họ

chỉ biết phân biệt rượu ngon hay rượu nhạt cũng là khó rồi còn ai thảo luận đến chén ngọc chung tê?

Lệnh Hồ Xung lúc này nghe Tổ Thiên Thu nói thao thao bất tuyệt thì khác nào ở trong bóng tối nhìn ra ánh sáng.

Tổ Thiên Thu nói tiếp:

- Đến như rượu Bồ Đào thì dĩ nhiên phải dùng đến chén hổ quang. Cổ nhân có câu thơ "Bồ đào mỹ tửu dạ quang bôi, Dục ẩm tỳ bà mã thượng thôi... ". Chén dạ quang là vật trân quí hiếm trên đời. Rượu bồ đào đã có mầu hồng mà bọn nam nhi chúng ta uống vào thì không đủ hào khí. Chén dạ quang phát ra ánh sáng mới là tuyệt diệu! Rượu bồ đào rót vào chén dạ quang lập tức mầu rượu đỏ như huyết.

Uống rượu cũng như uống huyết. Trong bài thơ của Nhạc ngũ Mục có câu: "Tráng chí cơ xan hồ lổ nhục, Tiếu đàn khát ẩm hung nô huyết?" Chí khí của người tráng sĩ lấy thịt rợ của rợ Hồ làm cơm ăn, cười nói đến khi khát nước thi uống máu giặc Hung Nô, Như vậy có phải là hùng tráng không?

Lệnh Hồ Xung gật đầu lia lịa, nhưng hắn đọc sách rất ít. Hắn nghe Tổ Thiên Thu dẫn chứng bằng những câu thơ mà hắn không hiểu rõ nghĩa, chỉ lập đi lập lại câu "Tiếu đàn khát ẩm Hung Nô huyết" mà hào khí ngất trời, trong lòng khoan khoái.

Tổ Thiên Thu lại nói:

- Còn thứ rượu ngon này là rượu tối cổ ngẫu nhiên có người đem cho, ngẫu nhiên mà uống. Nó là rượu cao lương. Thứ rượu này phải dùng chén "tước" đúc bằng đồng xanh mới là có ý cổ kính. Thứ gạo làm rượu này cũng là thật tốt, nó vừa ngọt vừa thơm, nên dùng thứ đấu lớn mà uống mới hợp ý rượu.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tại hạ là kẻ lỗ mãng đã không rõ chất rượu, cũng không hiểu đồ dùng. Nghiên cứu như huynh đài thật là hiếm có.

Tổ Thiên Thu trỏ vào hũ rượu đề bồn chữ "Bách thảo mỹ tửu" nói:

- Thứ "Bách thảo mỹ tửu" này là hái trăm thứ hoa thơm cỏ lạ ngâm vào trong rượu nên mùi thơm phảng phất như đi chơi ngoài nội ngày xuân, khiến người ta chưa uống đã say. Uống thứ "Bách thảo tửu" nên dùng chén cổ đẳng (làm bằng thứ rong cổn, cây cổ đẳng phải đủ trăm năm thì mới khoét thành chén được). Uống rượu bách thảo bằng chén cổ đẳng mùi thơm càng tăng lên bội phần.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Cây sống trăm năm khó mà tìm được.

Tổ Thiên Thu nghiêm sắc mặt nói:

- Lệnh Hồ huynh nói sai rồi! Rượu bách thảo mỹ tửu so với bách niên cổ đẳng còn khó kiếm hơn nhiều.

Lệnh Hồ Xung vội chữa:

- Té ra là thế! Tại hạ không hiểu. Mong tiên sinh chỉ giáo.

Nhạc Bất Quần chú ý lắng tai nghe lời nghị luận của Tổ Thiên Thụ Ngôn từ có vẻ khoa trương, lại tựa hồ đúng lý. Tiên sinh thấy Đào Chi Tiên, Đào Cán Tiên bưng một hũ "bách thảo mỹ tửu" khác làm đổ dàn dụa ra đầy bàn, coi như một thứ rượu tầm thường. Tuy tiên sinh chưa nếm nhưng thấy mùi hương sực nức cũng biết ngay là thứ rượu thượng hảo, mà Đào cốc lục tiên phí phạm như vậy thật là đáng tiếc!

Tổ Thiên Thu lại nói:

- Uống thứ rượu Thiệu Hưng trạng nguyên hồng này cần phải dùng thứ chén sành cổ mà là chén đời Bắc tống, nếu không

có thì dùng tạm thứ chén Nam Tống vậy. Dùng chén Nam Tống đã là khí thế suy kém rồi. Còn dùng đồ sành đời Minh thì nhỏ mọn quá. Uống rượu Lê Hoa thì phải dùng chén Phí Thúy. Lệnh Hồ huynh thử nghĩ coi trước cửa quán rượu Lê Hoa ở Hàng Châu có treo cờ xanh để ánh vào rượu Lê Hoa cho thêm vẻ huyền ảo. Nếu uống rượu Lê Hoa phải dùng chén Phí Thúy là vì lẽ đó. Uống thứ rượu ngọc lộ tửu này phải dùng chén lưu lỵ Rượu ngọc lộ sủi tăm như hạt châu rót vào chén lưu ly (pha lê) để trông rõ bên trong, cho phân biệt rượu ngọc lộ với thứ rượu khác.

Trong khoảnh khắc Tổ Thiên Thu nói tính cách tám thứ mỹ tửu cùng dùng đồ, thao thao bất tuyệt.

Giữa lúc ấy, trên bờ có thanh âm trong trẻo cất lên:

- Toe! toe! toe! Là nói ba hoa chích choè!

Người đó chính là Nhạc Linh San. Nàng giơ ngón tay trỏ lên quệt vào má mấy cái để tỏ ý Tổ Thiên Thu quen tính ba hoa.

Nhạc Bất Quần nói:

- San nhi! Không được vô lễ ! Tổ tiên sinh đây nghị luận rất nghĩa lý.

Nhạc Linh San nói:

- Làm gì mà nghị luận nghĩa lý. Người ta uống chút rượu còn để thêm phần hào hứng là đúng. Nếu lúc nào bất luận ngày đêm cũng uống rồi còn nghiên cứu vớ vẩn thì đâu phải là hành vi của bậc anh hùng hảo hán?

Tổ Thiên Thu lắc đầu lắc cổ nói:

- Cô nương đây nói sai rồi! Hán cao tổ Lưu Bang ngày trước có phải là anh hùng không? Nếu ngài không nhắm rượu lúc say túy lúy chém rắn trắng khởi nghĩa thì làm sao lập nên cơ

nghiệp nhà Hán mấy trăm năm? Phàn Khoái có phải là hảo hán không? Ngày hội yến ở Hồng Môn Phàn tướng quân lấy giáo cắt thịt mà ăn thi nhau vừa uống rượu vừa đấu gươm há chẳng là tráng sĩ ư?

Nhạc Linh San hắng dặng một tiếng rồi nói:

- Những hạng người chân chính nề nếp chẳng ai bét rượu cả.

Tổ Thiên Thu vẩy cây quạt nói:

- Nói thế là sai! Nói vậy là lầm! Trong Hán thư có câu "Rượu là lộc hậu của trời ban. Bậc đế vương dùng rượu để di dưỡng thiên hạ dùng vào việc cúng tế cầu phúc. Rượu còn để giúp người khí huyết suy vi điều dưỡng kẻ có bệnh tật. Tất cả các cơ thể giao thôn được là nhờ rượu". Cổ nhân nói: Vua Nghiêu vua Thuấn uống ngàn chung, đức Khổng Tử uống trăm hộc, thầy Tử Lộ uống liên miên. Các bậc thánh hiền đời xưa chẳng ai là không uống rượu.

Đào Cán Tiên đột nhiên xen vào:

- Nói thế là sai! Nói thế là lầm!

Tổ Thiên Thu giật mình hỏi:

- Xin hỏi các hạ! Tại hạ nói sai lầm ở chỗ nào?

Đào Cán Tiên đáp:

- Vừa rồi tiên sinh nói rượu mới do Nghi Địch đời vua Vũ chế ra. Vua Nghiêu vua Thuấn trước vua Vũ nhiều sao bảo là Nghiêu Thuấn ngàn chung?

Tổ Thiên Thu chưng hửng không biết trả lời thế nào?

Nhạc Linh San lại bầy trò:

- Toe toe toe! Là nói ba hoa chích choè.

Tổ Thiên Thu nói:

- Nghi địch chế ra thứ rượu khác. Còn vua Nghiêu vua Thuấn uống rượu gạo hoặc rượu lúa mạch thì biết làm sao được?

Mọi người trong thuyền biết là Tổ Thiên Thu cãi chầy cãi cối đều cười ồ.

Lệnh Hồ Xung cười hỏi:

- Tiên sinh đã nói rượu này ngon, còn bảo anh hùng hảo hán phi rượu chẳng có gì làm vui lại không uống?

Tổ Thiên Thu đáp:

- Văn sinh đã nói rượu ngon không có ly đẹp là uổng.

Đào Cán Tiên nói:

- Tiên sinh nói ba hoa nào chung Phí Thúy, nào chén Dạ Quang gì gì cũng là láo khoét! Trên đời làm gì có những thứ đó? Hoặc có chăng nữa cũng chỉ một vài chiếc, ai mà sắm đủ hết được?

Tổ Thiên Thu đáp:

- Đồ uống rượu của kẻ sĩ phong nhã dĩ nhiên phải có đủ. Người ta có ngư ẩm như các vị đâu mà bất cứ chung to bát lớn thứ gì cũng được?

Đào Diệp Tiên nói:

- Tiên sinh có phải là kẻ sĩ phong nhã không?

Tổ Thiên Thu đáp:

- Bảo nhiều mà không phải nhiều, nói ít cũng không phải ít. Ba phần phong nhã thì nhất định là có.

Đào cốc lục tiên cười ha hả hỏi:

- Đây có tám thứ rượu ngon tức là phải có tám thứ cốc chén mới đủ. Trong mình tiên sinh mang được mấy thứ?

Tổ Thiên Thu đáp:

- Bảo nhiều mà không phải nhiều, nói ít cũng không phải ít. Mỗi thứ một chiếc thì có đủ.

Đào cốc lục tiên cả cười reo lên:

- Ngưu Bì đại vương! Ngưu Bì đại vương!

Đào Chi Tiên nói:

- Bây giờ chúng ta đánh cuộc. Nếu tiên sinh có đủ tám thứ chén thì ta nuốt từng cái vào bụng hết.

Nhưng nếu tiên sinh không có thì sao?

Tổ Thiên Thu đáp:

- Nếu văn sinh không có thì chịu phạt cũng phải nuốt những thứ chén bát này vào bụng.

Đào cốc lục tiên đồng thanh:

- Tuyệt diệu! thật là tuyệt diệu! Thử coi y...

Lục tiên chưa dứt lời đã thấy Tổ Thiên Thu thò tay vào bọc móc ra một chén có ánh sáng mát dịu.

Đó là chén dương chi bạch ngọc.

Đào cốc lục tiên giật mình kinh hãi, chưa kịp nói tiếp thì Tổ Thiên Thu cứ thò tay vào bọc móc mãi ra không hết. Quả nhiên là ly Phí Thúy, chung tê giác, chén cổ đẳng, chén thanh đồng, chén dạ quang, cốc pha lê, chén sứ cổ, chẳng thiếu thứ gì.

Lão lấy đủ tám thứ cốc chén rồi tiếp tục lấy nữa ra, có thứ chén vàng kim quang rực rỡ, có thứ chén bạc chạm khắc tinh vi, có thứ chén đá vân hoa sặc sỡ, lại có chén bằng ngà voi, bằng nanh hổ, bằng da trâu, bằng ống trúc, bằng bạch dương v.v... đủ cả lớn nhỏ.

Mọi người giương mắt lên ngây người ra mà nhìn, chẳng ai ngờ trong bọc anh đồ kiết lại đựng lắm thứ chén uống rượu như thế.

Tổ Thiên Thu hỏi:

- Thế nào?

Đào Chi Tiên xịu mặt ra đáp:

- Tại hạ thua rồi, đành nuốt tám thứ chén kia vậy.

Hắn cầm chén bạch ngọc bóp vỡ làm đôi rồi bỏ vào miệng nhai sào sạo nát ra như cám đoạn nuốt xuống.

Tổ Thiên Thu Trộm Thuốc Cứu Người

Mọi người thấy Đào Chi Tiên vừa nói là nuốt thiệt. Hắn nhai chiếc chén dương chi bạch ngọc cho nát nhừ rồi mới nuốt xuống khiến mọi người càng kinh hãi.

Đào Chi Tiên lại vươn tay ra với lấy chiếc chung Phí Thúy, Tổ Thiên Thu đưa tay trái móc vào huyệt mạch môn hắn.

Đào Chi Tiên hạ thấp tay mặt xuống xoay lại bắt cổ tay Tổ Thiên Thụ Tổ Thiên Thu liền búng ngón tay giữa một cái vào huyệt "lao doanh" của Đào Chi Tiên.

Đào Chi Tiên kinh ngạc rụt tay về hỏi:

- Ngươi không cho ta ăn nữa ư?

Tổ Thiên Thu đáp:

- Vãn sinh chịu phục các hạ rồi! Thế kể như các hạ đã nuốt tám chiếc chén vào bụng. Các hạ gan dạ như vậy vãn sinh đành nhượng bộ.

Mọi người đều cười ồ.

Nhạc Linh San ban đầu rất sợ hãi Đào cốc lục tiên, nhưng ở với nhau khá lâu ngày mà bọn họ vẫn chưa lộ tính hung ác. Huống chi họ ăn nói cùng cử chỉ rất hoạt kê và d thân cận. Nàng đâm ra mạnh bạo nhìn Đào Chi Tiên hỏi đùa:

- Úi chà! Lão ăn chiếc chén đó có ngon không?

Đào Chi Tiên chặc lưỡi đáp:

- Khó nhai lắm! Ngon gì mà ngon?

Tổ Thiên Thu chau mày nói:

- Các hạ xơi mất chiếc chén ngọc làm hư cả đại sự của tại hạ. Trời ơi! Không có chén ngọc thì lấy gì mà uống? Thôi đàng dùng tạm chén đá thay vào.

Y móc chiếc chèn đá ra rồi lấy khăn tay lau trong lau ngoài, lau đi lau lại hàng giờ. Chiếc khăn tay vừa ẩm ướt vừa đen nhẻm. Thà rằng chẳng lau còn hơn, dùng khăn ấy mà lau càng thêm dơ bẩn.

Hồi lâu y đặt chiếc chén đá này xuống mặt bàn nữa là thành một hàng đủ tám chiếc. Còn ngoài ra những chén vàng châu báu y lại cất vào bọc. Đoạn y lấy đủ các thứ rượu Phần, rượu Bồ đào đến rượu Thiệu Hưng... rót vào những chén cốc khác nhau tùy từng thứ.

Y thở phào một cái nhìn Lệnh Hồ Xung nói:

- Lệnh Hồ nhân huynh! nhân huynh lần lượt uống hết tám chén rượu này rồi tiểu đệ sẽ bồi tiếp nhân huynh tám chén. Sau đó chúng ta sẽ phê bình kỹ lưỡng, so sánh với những thứ rượu mà nhân huynh đã uống trước xem có điểm nào khác nhau.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Hay lắm!

Hắn bưng chiếc chén đá lên uống một hơi thì chỉ thấy mùi vị cay sè chuồn vào trong bụng. Bất giác hắn giật mình kinh hãi tự hỏi:

- Mùi rượu sao lại kỳ dị thế này?

Tổ Thiên Thu nói:

- Những chén rượu này của tiểu đệ là vật chí bảo. Nhưng hạng người nhát gan thì thấy mùi rượu khác lạ, uống một chén vào rồi không dám uống tiếp đến chén thứ hai. Tự cổ chí kim ít

ai uống đến tám chén.

Lệnh Hồ Xung bụng bảo dạ:

- Dù cho trong rượu có chất độc thì Lệnh Hồ Xung cũng chẳng cần vì sinh mạng chẳng còn bao lâu, cứ để cho thuốc độc đánh chết sớm đi là cùng. Việc cóc gì phải chịu thua y?

Hắn liền uống luôn hai chén nữa thì một chén rất đẳng, một chén cay sè nhất định không phải là rượu ngon.

Lúc hắn vừa nâng chén thứ tư lên thì Đào Chi Tiên bỗng la hoảng:

- Úi chao! Nguy rồi! Trong bụng ta có phát nhiệt như than hồng.

Tổ Thiên Thu cười nói:

- Các hạ vừa nuốt chiếc chén dương chi bạch ngọc vào, lẽ nào không đau bụng? Vậy các hạ phải uống thuốc nhiều cho cho xả ra. Bằng không tả được thì phải mời Sát nhân danh y Bình đại phu mổ bụng cạo ruột mới xong.

Lệnh Hồ Xung động tâm nghĩ thầm:

- Tám chiếc chén này của y bên trong tất có diều chi quái dị. Đào Chi Tiên nuốt chén ngọc vào, ngọc rắn không tiêu đến đau bụng là cùng. Có lý nào lại phát nhiệt? Hà hà!... Đại trượng phu coi chết như về. Thuốc độc của y càng mạnh càng tốt!

Hắn lại ngửa mặt lên uống chén nữa.

Nhạc Linh San vội la lên:

- Đại sư ca! Đường uống rượu này nữa! Trong chén rượu đó biết đâu chẳng có thuốc độc? Đại sư ca đã đâm mù mắt bọn người kia, nên đề phòng họ ám toán báo thù.

Lệnh Hồ Xung nở một nụ cười thê thảm đáp:

- Tổ tiên sinh đây là một nhà hào hiệp, chắc tiên sinh không

ám toán ta đâu. Vả lại tiên sinh mà muốn giết ta thì chỉ cần cất tay một cái là xong, cần gì phải phí công như vậy?

Hắn liền uống hai chén nữa. Chén thứ sáu thì vừa chua vừa mặn lại có mùi thum thủm. Đừng nói không phải là rượu ngon, mà gọi là rượu cũng chẳng đúng.

Lúc Lệnh Hồ Xung nuốt rượu xuống bụng bất giác hơi nhíu cặp lông mày...

Đào Căn Tiên thấy Lệnh Hồ Xung uống hết chén nay sang chén khác, lão không nhịn được nữa cũng muốn uống thử liền nói:

- Để hai chung này ta uống cho.

Lão thò tay ra toan với lấy chén thứ bảy thì Tổ Thiên Thu đưa quạt ra đập xuống mu bàn tay lão cười nói:

- Khoan đã! Rồi đến lượt các vị, mỗi vị phải uống hết tám chén mới rõ mùi rượu.

Đào Căn Tiên thấy Tổ Thiên Thu cầm quạt đánh xuống thế rất trầm trọng, nếu bị đánh trúng xương thì xương tay phải gãy rời. Lão liền xoay tay nắm lấy quạt, miệng quát lớn:

- Ta muốn uống trước chén này thì ngươi làm gì ta?

Nguyên cái quạt của Tổ Thiên Thu gấp lại thì chỉ thành một cây bổng ngắn. Lúc ngón tay Đào Căn Tiên chụp tới đột nhiên chiếc quạt xòe ra, cánh quạt nhằm bật vào ngón tay đối phương. Trong khi bất ý, suýt nữa Đào Căn Tiên bị đập trúng. Hắn vội rụt tay về, tuy nhiên ngón tay trỏ của hắn khẽ chạm phải đã thấy hơi tê nhức. Miệng hắn la lớn:

- Úi chà chà! Rồi vội lùi lại.

Tổ Thiên Thu giục:

- Lệnh Hồ huynh! Uống lẹ đi!

Tiên sinh chưa dứt lời thì Đào Hoa Tiên đưa bàn tay ra toan chụp lấy chén rượu.

Tổ Thiên Thu vội vung tay cản lại.

Bên này Đào Chi Tiên lại thò tay ra.

Tổ Thiên Thu tuy võ công cao cường, nhưng bọn Đào cốc lục tiên là những tay cao thủ bậc nhất, họ đưa tay ra tranh đoạt thì sức một người chống lại thế năm người thế nào được? Họ thấy Đào Chi Tiên và Đào Hoa Tiên bị ngăn cản thì bên kia Đào Diệp Tiên lại cười hì hì đưa tay ra chụp chén rượu.

Tổ Thiên Thu biết rằng không thể nào ngăn trở được liền lanh trí nghĩ ra một kế, lên tiếng khích bác:

- Té ra bọn Đào cốc lục tiên chẳng có tình nghĩa anh em gì ráo, họ tranh cướp lẫn nhau.

ôi! Thật đáng buồn cười!

Bọn anh em Đào cốc lục tiên chỉ chênh lệch nhau một tuổi. Suốt đời họ chưa có ngày nào xa nhau.

Tuy hàng ngày họ tranh luận cãi nhau om xòm mà thực ra họ yêu nhau rất mật thiết.

Bây giờ họ nghe Tổ Thiên Thu bảo anh em họ chẳng có tình nghĩa chi hết, bất giác cả giận, dừng tay lại, lớn tiếng quát:

- Thúi lắm! Nói thúi hơn miệng chó.

Tổ Thiên Thu cười đáp:

- Trong bọn Đào cốc lục tiên các ngươi có Đào Thực Tiên đang bị bệnh không tranh cướp rượu ngon được. Các ngươi bỏ mặc y, đi cướp uống lấy mình. Như thế thì còn tình nghĩa anh em gì nữa.

Đào Căn Tiên sửng sốt cãi cối:

- Ai bảo bọn ta đi tranh cướp? Chúng ta đoạt rượu ngon đem

cho Đào Thực Tiên uống đó.

Đào Chi Tiên nói:

- Phải rồi! Phải rồi! Lục đệ bị thương chúng ta có rượu ngon nhắm tốt dĩ nhiên lấy cho y hưởng.

Tổ Thiên Thu lắc đầu nói:

- Tám chém rượu này phải uống theo nhau thì tám thứ hỗn hợp ở trong bụng mới ngon ngọt phi thường. Nếu chỉ uống được một hai chén thì vừa hôi vừa đắng. Các ngươi tranh cướp rượu ngon này để tự mình uống thì có một mình chịu khổ mà thôi. Nếu lại lấy cho Đào Thực Tiên uống vào thì thành ra khinh y nằm trên giường bệnh không dậy được phải chịu uống thứ rượu cay rượu đắng này. Như vậy sao trọn nghĩa anh em.

Đào cốc ngũ tiên ngẩn người ra. Đào Chi Tiên nói:

- Kẻ nào bảo chúng ta cướp rượu? Chẳng qua chúng ta mượn tiếng tranh cướp để thử coi bản lãnh của ngươi đến đâu mà thôi.

Đào Cán Tiên cũng theo hùa:

- Phải phải! Tám chén rượu phải uống liền nhau mới được. Có lý nào Đào cốc lục tiên chúng ta lại không biết. Đã là những nhân vật biết nhiều hiểu rộng thì cái vật đó có chi đáng kể.

Lệnh Hồ huyng đệ!

Uống đi! Uống lẹ đi! Tám chén rượu đó phải uống hết mới ngon ngọt phi thường. Trong một cuốn cổ thư cũng nói vậy.

Đào Diệp Tiên nóng mặt hỏi:

- Cổ thư nào?

Đào Cán Tiên đáp:

- Nếu không phải tứ thư thì ngũ kinh, cần gì phải nói cổ thư nào.

Đào Chi Tiên nói:

- Anh em chúng ta Đào cốc lục tiên có sáu người. Tứ thư chỉ có bốn sách, ngũ kinh thì năm quyển kinh. Bốn với năm bằng sáu thế nào được. Như vậy chứng tỏ tứ thư ngũ kinh còn kém Đào cốc lục tiên xa.

Đào Thực Tiên xen vào:

- May mà mình đây cũng gớm lắm. Không thì bị chết vì nhát kiếm của mụ kia rồi. Đào cốc lục tiên bị biến thành ngũ tiên tức là ngang bằng với ngũ kinh không hơn không kém.

Tuy hắn nói thều thào thở không ra hơi mà vẫn tự khen mình là giỏi.

Giữa lúc Đào cốc lục tiên đang cãi nhau vì câu chuyện vô vị thì Lệnh Hồ Xung đã uống nốt hai chén rượu trên bàn. Hai chén này tuy không đến nỗi hôi thối, nhưng một chén uống vào như dao cắt họng, còn một chén đắng hơn cả thuốc.

Đào cốc lục tiên thấy Lệnh Hồ Xung nhăn nhó rất kấy làm kỳ, vội hỏi:

- Sau khi uống hết tám chén, Lệnh Hồ huynh đệ thấy mùi vị thế nào?

Tổ Thiên Thu cướp lời:

- Tám chén uống lẫn với nhau ngon ngọt phi thường. Cổ thư cũng nói thế.

Đào Cán Tiên cãi:

- Chỉ nói bậy. Cổ thư nào nói thế? Ta ứng biến mới nghĩ ra như vậy thôi. Sao ngươi dám chép lại của ta?

Tổ Thiên Thu đáp:

- Ngươi nói được dễ thường ta không nói được hay sao?

Đào Cán Tiên đáp:

- Nói được! nói được!

Đột nhiên không biết hắn làm ám hiệu cổ quái thế nào mà bốn anh em hắn nắm ngay lấy tứ chi Tổ Thiên Thu.

Tổ Thiên Thu tuy võ công cao cường, nhưng thủ pháp của Đào cốc lục tiên vừa thần tốc vừa đột ngột khác nào quỉ nên y không kịp né tránh.

Tổ Thiên Thu bị Đào cốc tứ tiên túm lấy bốn vó giơ lên.

Mọi người phái Hoa Sơn đã thấy Đào cốc tứ tiên xé xác Thành Bất Ưu rất thảm khốc, tuy họ chẳng có thâm tình gì với Tổ Thiên Thu nhưng cũng kinh hãi bật tiếng la hoảng.

Tổ Thiên Thu xoay chuyển ý nghĩ rất mau. Tiên sinh biết bốn người này mà kéo mạnh ra một cái thì y đi đời. Y vội la lên:

- Trong rượu có thuốc độc. Thuốc giải bên mình ta.

Bọn đào cốc tứ tiên đã uống khá nhiều rượu rồi, nghe nói trong rượu có chất độc đều sửng sốt.

Tổ Thiên Thu chỉ tranh thủ thời gian. Trong chớp nhoáng bốn người do dự, đột nhiên y la lên:

- Thúi lắm! Thúi lắm!

Đào cốc từ tiên thấy tay mình trơn tuột, cầm vào khoảng không.

Tiếp theo một tiếng binh vang lên!

Mui thuyền thủng một lỗ lớn trên nóc. Tổ Thiên Thu nhảy vọt ra ngoài trốn mất. Đào Căn Tiên và Đào Chi Tiên hai tay không còn Đào Hoa Tiên và Đào Diệp Tiên thì trong tay mỗi người còn một chiếc vớ hôi rình và một chiếc giày bùn lấm bê bết.

Đào cốc ngũ tiên thân pháp cực kỳ mau lẹ. Vừa thấp thoáng một cái họ đã nhảy lên bờ nhưng không còn thấy bóng Tổ Thiên

Thu đâu nữa. Sáu người toan thi triển thân pháp rượt theo, bỗng nghe thấy tận đầu đường có tiếng người la:

- Tổ Thiên Thu! Ngươi thật là một quân tồi tệ. Mau trả lại thuốc hoàn cho tạ Chỉ thiếu một viên là ta róc da rút xương ngươi ra đó.

Người kia vừa hô hoán vừa chạy mau tới nơi.

Đào cốc ngũ tiên nghe có người mắng Tổ Thiên Thu là quân tồi tệ thì cũng thấy hả lòng. Bọn chúng đứng dòm ngó xem người kia là nhân vật thế nào, liền dừng bước lại không rượt theo nữa.

Người kia tròn ủng như trái banh thịt, vừa thở hồng hộc vừa chạy gần lại. Lúc trông rõ thì là một người béo chùn béo chụt mà thấp lủn thủn. Đầu hắn to tướng dính liền vào vai, khôn thấy cổ đâu mà vẹo hắn đi, tửng chừng như lúc mới sinh bị người ta nện cho một thùng vào đầu. Cả mặt mũi mồm miệng cũng biến hình trông rất hoạt kê.

Mọi người trông thấy không khỏi bật cười nghĩ thầm:

- Bình Nhất Chỉ và Nhâm Vô Cương tuy cũng vừa lùn vừa mập nhưng so với người này còn cao hơn nhiều.

Bình, Nhâm tuy lùn nhưng còn có vẻ dài rộng, người này bụng và lưng hai mặt cùng phình ra chân tay lại ngắn chủn. Tay hắn tựa hồ chỉ có cẳng tay mà không cánh tay, chân chỉ có cẳng chân mà không có bắp đùi.

Người kia đến trước thuyền dang hai tay ra lớn tiếng hỏi:

- Thằng giặc thối tha Tổ Thiên Thu có ẩn nấp trong đó không hay đi đâu rồi?

Đào Căn Tiên cười đáp:

- Thằng giặc thối tha chạy trốn rồi. Chân y chạy lẹ lắm mà

ngươi ì ạch như vậy thì đuổi làm sao kịp.

Người kia trợn cặp mắt ti hí lên nhin hắn, hắng giọng một tiếng đột nhiên lớn tiếng la:

- Thuốc hoàn của ta! Thuốc hoàn của ta!

Hắn co hai chân nhảy xuống như trái banh thịt bắn vào khoang thuyền. Hắn đánh hơi mấy cái thấy trên bàn có mấy chiếc chén bỏ không liền tới gần thò mũi vào ngửi. Đột nhiên hắn biến sắc mặt lại càng khó coi. Thật là bộ mặt kỳ quái không bút nào tả xiết.

Lệnh Hồ Xung trông vẻ mặt biết là hắn thương tâm vô hạn.

Người kia lại nâng bảy chiếc chén nữa lên ngửi rồi rồi nói:

- Đúng là thuốc của ta rồi.

Hắn nói tám câu "Đúng là thuốc của ta rồi", vẻ đau thương không ai nỡ nhìn. Đột nhiên hắn ngồi phệt xuống lờn tiếng khóc ròng.

Đào cốc ngũ tiên thấy hắn tru lên khóc động tính hiếu kỳ liền xúm lại hỏi mỗi người một câu:

- Tại sao mà khóc?

- Có phải Tổ Thiên Thu khinh khi ngươi không?

- Người đừng buồn, chúng ta sẽ kiếm thằng giặc thối tha đó xé xác làm bốn mảnh để trả hận cho ngươi.

Người kia vừa khóc vừa nói:

- Thuốc của ta y đã hòa rượu uống rồi thì có giết chết hắn cũng chẳng ích gì.

Lệnh Hồ Xung động tâm hỏi:

- Thuốc này là thuốc gì?

Người kia sa lệ đáp:

- Cả trước sau ta phí mất mười hai năm trời mới hái được đủ nào nhân sâm ngàn năm, nào Phục Linh, nào thủ ô, Hùng đởm, Tam thất... bao nhiêu dược vật trân quí. Phải chín lần nấu, chín lần phơi mới chế được tám viên "Khởi tử hồi sinh tục mệnh bát hoàn" thế mà Tổ Thiên Thu, thằng cha trời đánh không chết ăn cắp mất hòa rượu uống thì còn chi là đời?

Lệnh Hồ Xung kinh hãi hỏi:

- Tám viên thuốc đó mùi vị có giống nhau không?

Người kia đáp:

- Dĩ nhiên khác nhau, có viên hôi thối, có viên rất đắng, có viên uống vào như dao cắt, có viên cay xè uống vào nóng như lửa. Bất luận ai bị nội thương hay ngoại thương hễ uống "Tục mệnh bát hoàn" này là nhất định cải tử hồi sinh.

Lệnh Hồ Xung vỗ đùi la lên:

- Hỏng bét! Hỏng bét! Thế ra Tổ Thiên Thu lấy cắp thuốc "Tục mệnh bát hoàn" không phải để tại hạ uống mà là... mà là...

Người kia gắt lên:

- Mà là làm sao?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Ngâm vào trong rượu rồi nói dối cho tại hạ uống vào bụng. Tại ha... thực tình không biết trong rượu lại có thuốc hoàn trâm quí như vậy, cứ cho là lão hạ độc.

Người kia cả giận quát mắng:

- Hạ độc... hạ độc cái khỉ gì? Mẹ cha nó! Có phải ngươi uống "Tục mệnh bát hoàn" của ta thật không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đó là Tổ Thiên Thu rót rượu ra chén bảo là rượu ngon để tại hạ uống. Quả nhiên có chung uống vào như dao cắt, có chung

nóng bỏng như lửa thiêu đầu lưỡi. Tại hạ có trông thấy thuốc hoàn gì đâu?

Người kia trợn mắt lên nhìn Lệnh Hồ Xung. Đột nhiên hắn quát lên một tiếng thật to nhảy xổ về phía Lệnh Hồ Xung.

Đào cốc ngũ tiên thấy hắn lộ vẻ bất thiện nên đã đề phòng. Người hắn vừa tung lên, Đào cốc tứ tiên ra tay nhanh như chớp, kéo tứ chi hắn ra.

Lệnh Hồ Xung vội la lên:

- Đừng giết y!

Nhưng lạ thay! Đào cốc tứ tiên đã nắm hai tay hai chân hắn rồi mà hắn co thụt hai chân vào thành ra giống hệt một trái cầu tròn.

Đào cốc tứ tiên rất lấy làm kỳ, cầm tứ chi kéo mạnh thì tứ chi hắn cứ dài ra hoài. Hắn chẳng khác gì con rùa đen, bị người cầm chân lôi nó ở trong cái mai ra.

Lệnh Hồ Xung lại la lên:

- Đừng sát hại y!

Đào cốc lục tiên nới tay một chút thì tứ chi hắn lập tức thụt vào lại thành trái cầu tròn.

Đào Thực Tiên nằm trên giá gỗ reo lên:

- Thú quá! Thú quá! Công phu gì vậy?

Đào cốc tứ tiên lại lôi mạnh ra thì chân tay người đó lại dài thêm mấy thước.

Nhạc Linh San cùng bọn nữ đệ tử thấy vậy ai cũng cười rộ.

Đào Căn Tiên nói:

- Úi chà! Chúng ta kéo chân tay người dài ra, trông người càng đẹp.

Người kia la hoảng:

- Trời ơi không được.

Đào cốc tứ tiên sửng sốt hỏi:

- Làm sao?

Kình lực trên tay nới ra một chút. Tứ chi người kia co vào cái rụp.

Bỗng nghe đánh binh một tiếng! Đá thuyền bị thủng một chỗ lớn. Nước sông chảy ồ vào.

Mọi người đồng thanh la hoảng vì nước sông tiếp tục xịa vào không ngớt.

Nhạc Bất Quần hô to:

- Các ngươi thu thập hành lý rồi nhảy lên bờ!

Lỗ thủng đáy thuyền rộng đến bốn thước vuông. Nước sông chảy vào rất lẹ. Chỉ trong khoảnh khắc trong khoang thuyền nước ngập đến đầu gối. May ở chỗ thuyền đậu gần bờ, mọi người đều lên cạn kịp.

Nhà đò mặt mũi nhăn nhó không biết làm thế nào cho được.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Ngươi bất tất phải lo lẳng con thuyền này đáng giá bao nhieu tiền ta sẽ bồi thường gấp đôi.

Trong lòng hắn rất lấy làm kỳ, hắn tự nghĩ:

- Ta cùng Tổ Thiên Thu vốn không quen biết, tại sao y lại ăn cắp dược vật trân quí này đến đây đánh lừa cho ta uống vào?

Hắn khẽ vận chân khí thì thấy trong huyệt đan điền có một luồng hơi nóng bốc lên, nhưng đồng thời tám luồng chân khí vẫn xug đột, không tụ tập được nữa.

Lao Đức Nặc liền đi mướn một chiếc thuyền khác, xếp đồ vật xuống.

Nhạc Bất Quần thấy nơi đây nhiều quái nhân, không hiểu họ đến với mục đích gì. Tiên sinh tính bài rời khỏi chốn thị phi này cho lẹ. Nhưng trời đã tối rồi, dòng sông quanh co đi không tiện, đành nghỉ lại trong thuyền.

Đào cốc ngũ tiên hai lần lỡ tay bị Tổ Thiên Thu và quái nhân tròn như trái cầu thịt tẩu thoát, thật là những chuyện hiếm có. Tuy sáu người đã huyênh hoang để tự khen mình, nhưng rút cuộc chẳng có cách nào nói cho xuối được, liền ngồi uống rượu một lúc, rồi lăn ra ngủ khèo.

Nhạc Bất Quần nằm quấn chăn, nhưng nghe sóng vỗ bì bòm, những luồng tư tưởng cũng nhộn lên như nước thủy triều, không sao nghỉ được. Tiên sinh tự hỏi:

- Lão Tổ Thiên Thu và quái nhân tròn cũng như trái banh thịt thân pháp đã quái dị mà võ công cũng không phải tầm thường. Chẳng hiểu tại sao lại đến kiếm Xung nhi?

Có lúc tiên sinh nghĩ tới chuyện tranh chấp giữa hai phe Kiếm tông và Khí tông trong bản phái, có lúc tiên sinh nhớ lại hoàn cảnh din biến ngoài miếu Dược Vương đêm trước. Lệnh Hồ Xung đã dùng kiếm pháp thần kỳ đâm mù hai mắt cả 15 tay cao thủ.

Sau đó chừng nủa giờ, tiên sinh đang mơ màng giấc điệp, lại nghe trên bờ có tiếng sột soạt trước xa sau gần. Thính giác tiên sinh cực kỳ linh mẫn vừa nghe đã biết có hai người khinh công phi thường đang chạy tới. Tiên sinh liền ngồi dậy, nhìn qua khe cửa sổ ra ngoài.

Dưới ánh trăng, hai bóng người đang chạy nhanh như gió tới nơi. Đột nhiên một người giơ tay lên rồi cả hai đều dừng bước cách đó ngoài mấy trượng.

Nhạc Bất Quần biết hai người này sắp nói với nhau, tất nhiên họ rất khẽ tiên sinh liền hít một hơi chân khí, vận động Tử hà thần công. Môn thần công này khi vận dụng chẳng những gặp địch thủ đánh lén, khắp trong người tự có phản ứng mà nó còn khiến cho tai mắt thêm phần linh mẫn, trông xa được hơn và

thính giác cũng trở nên khác thường.

Bỗng nghe một người nói:

- Trên cột buồm có treo một lá cờ nhỏ thì không thể sai được.

Một người khác nói:

- May lắm! Vậy chúng ta về báo tin cho sư bá cùng sư ca hay.

Người nói trước hỏi:

- Sao?

Người kia đáp:

- Độc thánh môn chúng ta khi nào lại làm trò lén lút với phái Hoa Sơn? Tất sư bá chúng ta sẽ trống rong cờ mở, đường hoàng ngăn chặn họ.

Nhạc Bất Quần nghe nói tới Độc Thánh Môn liền giật mình kinh hãi, phân tâm một chút, Tử hà thần công cũng giảm hiệu lực. Hai người kia lại nói rất khẽ nên không nghe người nói trước trả lời ra sao. Khi tiên sinh vận lại Tử hà thần công thì nghe tiếng bước chân đã xa dần. Hai người bỏ đi rồi.

Nhạc Bất Quần đã nghe thanh danh Độc thánh môn từ lâu. Tiên sinh biết đây là một môn phái ở khu vực Tam Tưng Ngũ Trạch. Đệ tử phái này võ công chưa có gì, nhưng cách dùng độc thật là ghê gớm, khiến người khó nổi đề phòng. Thường thường giết ngươi không để hình tích.

Chưởng môn Độc Thánh môn là Chư Bất Phàm có ngoại hiệu là "Độc bất tử nhân" vì người ta đồn lão có bản lãnh hạ độc xuất quỉ nhập thần. Hạ độc chết người là chuyện thông thường, chẳng có chi kỳ lạ. Đằng này Chư Bất Phàm hạ độc rồi, người trúng không chết mà trong mình hoặc đau tựa trăm con dao cắt thịt, hoặc tựa như kiến đốt khắp mình, khiến cho con người sống khổ hơn là chết, mà muốn chết cũng không được. Ngoài

cách để cho lão điều động không còn đường nào khác.

Vì thế mà Nhạc Bất Quần mới nghe đến ba chữ "Độc thánh môn" đã không rét mà run, bụng bảo dạ:

- Phái Hoa Sơn mình sao lại có chuyện xích mích với Độc thánh môn? Vì lẽ gì mà sư bá hai gã kia lại trống rong cờ mở đến sinh sự với mình?

Tiên sinh nghĩ tới nghĩ lui chỉ tìm ra được hia giả thuyết: Một là bọn Phong Bất Bình phe kiếm tông đã mời Độc thánh môn đến sinh sự. Hai là trong 15 tên mà Lệnh Hồ Xung đâm mù mắt có cả đệ tử dưới trướng Độc thánh môn.

Bỗng trên bờ có thanh âm đàn bà khẽ hỏi:

- Trong nhà ngươi có "Tịch Tà kiếm phổ" gì gì đó thiệt không?

Chính là thanh âm Nhạc Linh San. Còn người thứ hai không cần nói cũng hiểu là Lâm Bình Chi.

Không biết hai người này lên bờ từ lúc nào.

Nhạc Bất Quần tỉnh ngộ biết rằng con gái mình cùng Lâm Bình Chi đây mối tình thân mật khăng khít. Giữa ban ngày chúng sợ người ngoài cười chê, phải giữ gìn ý tứ, chờ cho đến canh khuya mới cùng nhau lên bờ nói chuyện thân mật. Chúng là người học võ thì chuyện đề phòng nam nữ không thể nghiêm cẩn như đối với người thường. Huống chi cả hai cùng chưa đính hôn thì rồi sau này chúng có kết thành chồng vợ cũng chẳng sao.

Có điều Nhạc Bất Quần ngoại hiệu là "Quân tử kiếm" trước nay việc gì cũng làm theo lễ phép, nếu để con gái vượt ra ngoài vòng khuân phép cùng Lâm Bình Chi hành động bất thường tất bị đồng đạo võ lâm xỉ tiếu. Giả tỷ đêm nay Nhạc tiên sinh không phát giác ra trên bờ có địch nhân tới thì cũng không vận công

để thám thính cho hao tổn nội lực. Không ngờ ngoài chuyện điều tra lai lịch địch lại còn phát giác ra câu chuyện bí mật về con gái.

Bỗng nghe Lâm Bình Chi đáp:

- Nhà ta quả có "Tịch Tà kiếm phổ" thật ta đã luyện cho cô nương coi rồi, còn kiếm phổ thực tình không có.

Nhạc Linh San hỏi vặn:

- Thế thì sao ngoại công và hai vị cữu phụ ngươi lại nghi cho đại sư ca lấy cắp kiếm phổ của nhà ngươi?

Lâm Bình Chi đáp:

- Bọn họ hoài nghi như vậy chứ ta không ngờ vực gì hết.

Nhạc Linh San nói:

- Chà! Ngươi thật là hảo nhân để người ta ngờ thay cho mình còn chính mình lại tuyệt không đem lòng ngờ vực.

Lâm Bình Chi thở dài nói:

- Giả tỷ quả nhà ta có kiếm phổ thần diệu chi đó thì Phước Oai tiêu cục chúng ta đâu đến nỗi để cho phái Thanh Thành khinh miệt làm cho nhà tan người chết?

Nhạc Linh San nói:

- Câu này phải có lý dọ Tại sao ngoại công và cữu phụ đem lòng ngờ vực đại sư ca, ngươi không biện bạch cho y?

Lâm Bình Chi đáp:

- Gia gia và má má ta di ngôn điều chi, chính tai ta không nghe thấy thì biện bạch thế nào?

Nhạc Linh San nói:

- Nếu vậy thì ngươi cũng có dạ hoài nghi chẳng nhiều thì ít.

Lâm Bình Chi nói:

- Cô nương chớ nói vậy, nếu đến tai đại sư ca há chẳng tổn thương đến tình đồng đạo ư?

Nhạc Linh San cười nói:

- Chỉ có ngươi là lắm chuyện. Còn người ta nghi là nghi không là không. Giả tỷ ta ở vào địa vị ngươi thì đã hỏi thẳng đại sư ca rồi.

Nàng bỗng ngừng một chút nói rồi tiếp:

- Tính nết ngươi giống hệt gia gia. Cả hai cùng đem lòng ngờ vực đại sư ca nên mới ngấm ngầm đoán là y lấy mất kiếm phổ của nhà ngươi.

Lâm Bình Chi bĩu môi hỏi:

- Cả sư phụ cũng đem lòng ngờ vực thì sao?

Nhạc Linh San bật tiếng cười hích hích nói:

- Nếu ngươi không nghi ngờ thì đã chẳng đem chữ "cũng" vào. Ta bảo ngươi và gia gia tính cách giống nhau như đúc. Trong bụng lúc nào cũng để tâm dò xét mà ngoài miệng không nói ra một lời.

Đột nhiên trong chiếc thuyền bên cạnh có tiếng người như lệnh vỡ cất lên:

- Quân tiểu súc sinh mặt dầy chỉ nói chuyện thị phi sau lưng người. Lệnh Hồ Xung là bậc anh hùng hảo hán. Các ngươi đâu có thể dèm pha được.

Họ nói câu này vang ra tới mấy chục trượng, chẳng những mọi người khách trong thuyền giật mình tỉnh dậy mà cả chim chóc trên ngọn cây gần bờ sông cũng bay ra xào xạc.

Bỗng thấy một bóng người to lớn từ trong thuyền đó nhảy vọt về phía Lâm Bình Chi cùng Nhạc Linh San. Dưới ánh trăng coi chẳng khác mmột con đại bàng sà xuống.

Lâm, Nhạc cả hai người lúc lên bờ đền không đeo trường kiếm vội thi triển quyền cước để chống đỡ.

Nhạc Bất Quần vừa nghe tiếng người kia quát tháo đã biết ngay là một tay nội công thâm hậu chẳng kém gì mình mà cái nhảy xổ lại càng chứng tỏ ra ngoại công cũng đến mức phi thường.

Tiên sinh thấy người đó tấn công nữ nhi, hốt hoảng cất tiếng la:

- Xin nhẹ đòn cho!

Tiên sinh cũng nhảy theo chỗ cửa sổ vỡ mà vọt lên bờ. Lúc người tiên sinh còn lơ lửng trên không đã thấy người to lớn kia một tay xách Lâm Bình Chi còn một tay xách Nhạc Linh San chạy về phía trước.

Nhạc Bất Quần cả kinh. Chân phải vừa chấm đất tiên sinh liền đề khí nhảy vọt đi. Thanh trường kiếm trong tay ra chiêu Bạch hồng quán nhật nhằn đâm vào lưng người kia.

Người kia thân thể cực kỳ to lớn, bước chân dài lê đi một cái, lưỡi kiếm của Nhạc Bất Quần đâm vào khoảng không. Nhạc Bất Quần lại tiến lên một bước phóng chiêu "Trung bình kiếm".

Người to lớn đang rảo bước tiến về phía trước, nhát kiếm này lại đâm không trúng.

Nhạc Bất Quần rất đỗi kinh ngạc nhưng thấy y đã xách hai người thì cho là dù thần lực hắn có hùng mạnh đến đâu cũng không thể thi triển khinh công để chạy nhanh như bay được, mà chỉ ỷ vào cặp giò cao, bước chân dài nên mới chạy lẹ được mà thôi, chung qui mình vẫn có thể đuổi kịp.

Tiên sinh liền hít mạnh một hơi chân khí gia tăng cước lực rượt theo. Tiên sinh chỉ còn cách người kia chừng nấy thước,

liền bụng bảo dạ:

- Ngươi mà không buông tha San nhi cùng Bình nhi xuống thì ta đâm cho một nhát kiếm suốt từ sau lưng đến trước ngực.

Tiên sinh hú lên một tiếng rồi la:

- Coi chừng!

Tiên sinh ra chiêu bao giờ cũng chính đại quang minh chứ không chịu đánh lén. Vì thế mà người võ lâm tặng cho tiên sinh cái ngoại hiệu là "Quân tử kiếm".

Trước khi ra chiêu "Thanh phong tống sản" này đã nhắc đối phương đề phòng.

Ngờ đâu người to lớn vẫn lờ đi như không nghe tiếng, cũng không nhìn nhỏi gì đến. Mũi kiếm còn cách sau lưng không đầy một thước, đột nhiên một luồng kình phong nổi lên, hai ngón tay nhằm đâm vào đôi mắt Nhạc tiên sinh.

Chỗ này ở tận đầu đường, có một căn nhà che khuất ánh trăng. Nhạc Bất Quần ứng biến cực kỳ thần tốc. Tiên sinh phát giác bên góc nhà có một địch nhân lợi hại đánh lén, liền nghiêng người đi một cái đồng thời chưa nhìn thấy địch nhân, đã phóng kiếm trả đòn.

Địch nhân cúi đầu xông lại giơ tay lên chụp vào huyệt Trung viện ở dưới bụng của Nhạc Bất Quần.

Nhạc Bất Quần phóng cước đá ra. Người kia xoay mình đi đánh vào sau lưng tiên sinh.

Nhạc Bất Quần cũng không xoay lại, chỉ xoay kiếm đâm ra. Chiêu số vừa mau vừa trúng đích.

Người kia lại né tránh rồi nhảy vọt lại toan nắm yết hầu Nhạc Bất Quần.

Nhạc Bất Quần tức giận nghĩ thầm:

- Tên này vô l thiệt, dám đưa hai bàn tay không đối phó với trường kiếm của tạ Nếu bữa nay mình lỡ tay thất bại thì còn chi là thể diện?

Tiên sinh phấn khởi tinh thần, chiêu thức nghiêm cẩn đấu thêm mấy chiêu nữa, kiếm phong rít lên từng hồi. Hiển nhiên tiên sinh đã vận nội công vào thanh kiếm.

Người kia tấn công liền ba chiêu cho Nhạc Bất Quần lùi lại rồi đột nhiên nhảy ra ngoài vòng chiến chắp tay nói:

- Kiếm pháp phái Hoa Sơn quả danh bất hư truyền.

Rồi hắn trở gót toan đi.

Nhạc tiên sinh vội nói:

- Khoan đã! Tại hạ muốn thỉnh giáo

Chưa dứt lời, Nhạc Bất Quần đã cầm kiếm lia qua đỉnh đầu hắn.

Người kia cúi đầu xuống tránh chiêu kiếm. Không ngờ Nhạc Bất Quần phóng chiêu này chỉ là hư chiêu. Thanh kiếm mới ra nửa vời, tiên sinh liền thu lại chuyển hướng đâm xuống trước ngực đối phương.

Người kia không còn cách nào né tránh liền nhảy xổ về phía trước xông thẳng vào Nhạc Bất Quần. Thanh trường kiếm lướt qua nách hắn chỉ chừng vài tấc.

Lúc này Nhạc Bất Quần chỉ cần hạ thấp cổ tay xuống một chút là có thể chặt đối phương ra làm hai đoạn. Nhưng đồng thời hai tay hắn lại nhắm đánh vào những yếu huyệt của tiên sinh, bức bách tiên sinh phải tự cứu mình.

Bỗng thấy thanh trường kiếm chuyển thành hình vòng tròn rồi đột nhiên phóng ngược lên nhằm đâm vào trán đối phương.

Người kia biến chiêu mau lẹ phi thường! Hắn giơ ngón tay ra

búng trường kiếm.

Chiêu kiếm của Nhạc Bất Quần rất linh động, chỉ hơi nghiêng một chút rồi đổi thế đâm thành thế quét đánh vèo một cái, hớt đứt chỏm mũ người kia xuống, để lộ cái đầu trọc ốc. Té ra hắn là một nhà sư.

Nhà sư đạp hai chân xuống vọt lộn về phía sau.

Thanh trường kiếm của Nhạc Bất Quần bị nhà sư búng một cái làm tê chồn cả cánh tay tiên sinh, mỗi lúc một tê nhức hơn.

Nhạc tiên sinh toan phóng bộ đuổi theo thì đột nhiên cảm thấy năm ngón tay cứng đơ.

Thanh trường kiếm rớt xuống đất. Tiên sinh vội đưa tay trái nắm lấy chuôi kiếm.

Dưới ánh trăng tiên sinh trông rõ năm ngón tay phải đều sưng vù lên thì không khỏi ngấm ngầm kinh hãi.

Nhạc Bất Quần đang còn chần chừ thì Nhạc phu nhân cầm kiếm rượt tới. Bà thấy trượng phu vẻ mặt khác lạ vội hỏi:

- San nhi đâu rồi?

Nhạc Bất Quần cầm kiếm trỏ về phía trước giục:

- Rượt theo đi!

Hai vợ chồng liền nhắm về phía người kia, vừa chạy rượt theo. Chẳng mấy chốc đi đến ngã ba đường, hai người không hiểu địch nhân rẽ về ngả nào.

Nhạc phu nhân nóng nảy vô cùng rút kiếm chém vào một cây lớn bên ngã ba đường.

Nhạc Bất Quần nói:

- Người cướp San nhi là bạn với Xung nhi, chắc không đến nỗi gia hại nó đâu. Chúng ta về hỏi Xung nhi sẽ biết rõ.

Nhạc phu nhân gật đầu hỏi:

- Phải đấy! Người đó la làng bảo San nhi và Bình nhi dèm pha Xung nhi, không hiểu vì lẽ gì vậy?

Nhạc Bất Quần đáp:

- Lại câu chuyện liên quan đến "Tịch Tà kiếm phổ".

Hai vợ chồng về đến gần thuyền đã thấy Lệnh Hồ Xung cùng bọn đệ tử lên đứng trên bờ. Ai nấy đều lộ vẻ hoang mang.

Nhạc Bất Quần cùng Nhạc phu nhân đi vào khoang thuyền. Tiên sinh toan gọi Lệnh Hồ Xung vào hỏi chuyện thì thấy một tờ giấy trắng để lên bàn đè cái đế đèn lên.

Trên mảnh giấy viết những chữ như sau: "Sẽ trả lệnh ái ở Ngũ Bá Cương. Tử hà thần công thật là hay tuyệt!"

Mấy chữ này lấy muội đèn viết vào giấy.

Nhạc Bất Quần cuộn giấy lại đút vào bọc rồi hỏi nhà đò:

- Từ đây đến Ngũ Bá Cương xa bao nhiêu đường đất?

Nhà đò đáp:

- Sáng mai đi thuyền qua đồng ngón sương, trấn Cửu Hách thì tới Đồng Minh. Ngũ Bá Cương ở phía đông Đông tập. Chỗ đó gần Dạ Trạch và là nơi giáp giới hai tỉnh Hà Nam Sơn Đông. Nếu lão gia muốn tới đó thì chỉ gần tối mai là đến nơi.

Nhạc Bất Quần ừ một tiếng rồi nghĩ bụng:

- Cha này hẹn ta đến tương hội ở Ngũ Bá Cương nhất định là mình phải đi rồi, nhưng nắm chắc phần bại hơn phần thắng.

Tiên sinh còn đang ngần ngừ, bỗng nghe trên bờ có tiếng người la:

- Mẹ cha kiếp! Đào cốc lục quỉ đâu rồi? Chung Húc gia gia này đến bắt quỉ đây.

Đào cốc lục tiên vừa nghe đã nổi giận đùng đùng. Trừ Đào Thực Tiên nằm không nhúc nhích còn năm người nhẩy vọt lên bờ. Mấy lão thấy người vừa nói đầu đội mũ chóp nhọn tay cầm một lá cờ trắng lớn bay phất phợ Trên cờ có thêu sáu chữ lớn "Chuyên bắt Đào cốc lục quỉ"

Người kia vừa thấy năm lão nhảy lên bờ đã trở gót chạy liền miệng la:

- Đào cốc lục quỉ nhát như lòi chuột nhắt quyết chẳng khi nào dám lại đây.

Bọn Đào Căn Tiên gầm lên như sấm, ra sức rượt theo. Người kia khinh công đã đến mức phi thường. Chỉ trong khoảnh khắc mấy người đã khuất vào bóng tối.

Nhạc Bất Quần nói:

- Sư muội! Đây là kế điệu hổ ly sơn. Chúng ta xuống thuyền đi!

Bọn Lao Đức Nặc toan nhảy lên thuyền thì quái nhân tròn ủng chạy tới nắm lấy ngực Lệnh Hồ Xung thét lớn:

- Đi theo ta!

Chính là quái nhân lùn mập như trái bánh thịt.

Lệnh Hồ Xung bị người kia nắm được, không còn sức để tránh đỡ đành bó tay để mặc cho hắn bắt.

Bất thình lình nghe đánh vù một tiếng. Bên góc nhà gần đó lại có một người nhảy xổ ra đá quái nhân tròn ủng. Người đó chính là Đào Chi Tiên.

Nguyên Đào Chi Tiên võ công rất cao cường nhưng cực kỳ nhát gan. Hắn vừa thấy lá cờ trắng viết sáu chữ kia không dám cùng anh em rượt theo, đi ẩn vào trong góc bếp. Hắn thấy quái nhân tròn ủng bắt Lệnh Hồ Xung. Tình thế rất nguy cấp liền

nhảy xổ ra cứu viện.

Quái nhân người tròn ủng vừa thấy Đào Chi Tiên xông ra, buông ngay Lệnh Hồ Xung xuống.

Người hắn vèo một cái đã nhảy tới trước giường Đào Thực tiên . Hắn giơ chân lên tựa hồ sắp đạp xuống ngực y...

Đào Chi Tiên cả kinh la hoảng:

- Đừng hại em ta!

Người tròn ủng hỏi lại:

- Ta muốn giết y thì ngươi làm gì được?

Đào Chi Tiên chạy như bay vào khoang thuyền. Hắn ôm cả Đào Thực tiên lẫn cái giường ấy vào trong tay.

Quái nhân tròn ủng thực ra chỉ muốn Đào Chi Tiên rời khỏi chỗ đó rồi hắn lại nhảy lên nắm lấy Lệnh Hồ Xung vác lên vai chạy như bay.

Đào Chi Tiên nghĩ bụng:

- Bình đại phu bảo bọn ta trông nom Lệnh Hồ Xung mà để người ta bắt đi thì rồi đây biết trả lời đại phu thế nào? Nếu bỏ mặc Đào Thực tiên thì e rằng y đang bị nội thương không đủ sức chống đối với địch nhân đến tập kích.

Hắn liền ôm cả Đào Thực tiên rượt theo.

Nhạc Bất Quần nhìn vợ giơ tay ra hiệu rồi nói:

- Sư muội trông nom bọn đệ tử để ta rượt theo xem sao.

Nhạc phu nhân gật đầu. Hai người cùng hiểu cường địch vây quanh, nếu cả hai cùng rượt theo quái nhân thì e rằng bọn nam nữ đệ tử trong thuyền lại mắc vào tay địch thủ.

Quái nhân tròn ủng và Đào Chi Tiên khinh công ngang nhau. Mỗi lão cùng mang một người nên lúc chạy dĩ nhiên chẳng mau

lẹ bằng tay không được.

Nhạc Bất Quần thi triển kinh công đến tột độ, dần dần theo kịp. Bỗng nghe Đào Chi Tiên la lối om sòm đòi quái nhân tròn ủng phải buông Lệnh Hồ Xung xuống, nếu không quyết chẳng chịu thôi.

Đào Thực Tiên tuy không nhúc nhích được mà miệng vẫn không ngớt tranh biện với Đào Chi Tiên. Hắn nói:

- Đại ca, nhị ca đều không có ở đây. Vậy tam ca có đuổi kịp quái nhân tròn ủng cũng chẳng làm được gì hắn. Đã không làm được gì hắn thì bỏ quách là xong, chứ đứng dọa già vô ích.

Đào Chi Tiên nói:

- Tiểu đệ xem chừng quái nhân tròn ủng chạy rất lẹ không dừng bước chút nào mà lại báo hăm dọa để ngăn trở thì e rằng không đúng.

Nội lực Đào Chi Tiên quả là ghê gớm. Trong tay hắn ôm một người, miệng vẫn tranh chấp không chịu, thế mà chân hắn vẫn chạy nhanh như bay không đờ đẫn chút nào.

Nhạc Bất Quần ngấm ngầm kinh hãi bụng bảo dạ:

- Bọn lục quái này, không hiểu võ công thuộc gia số nào? May mà chúng dở điên dở khùng, hành động cùng nói năng bất còn nhân tình. Không thế thì chúng sẽ thành những tay kình địch của võ lâm khó bề giải quyết.

Cả ba người rượt theo như một sợi dây chạy về hướng Đông Bắc. Nẻo đường này mỗi lúc một chật vật vì phải trèo dốc.

Nhạc Bất Quần sực nhớ ra điều gì tự hỏi:

- Nếu quái nhân tròn ủng kia mà đặt những tên cao thủ nằm phục trong khe núi này để dẫn ta vào cạm bẫy thì làm thế nào?

Tiên sinh ngần ngừ một chút thì thấy quái nhân tròn ủng đã

vác Lệnh Hồ Xung chạy đến một gian nhà ngói trên sườn núi, vượt tường mà vào.

Đào Chi Tiên cắp Đào Thực Tiên cũng vượt tường vào theo. Bất thình lình hắn la lên một tiếng thật to, hiển nhiên trúng kế mai phục và bị hãm rồi.

Nhạc Bất Quần chạy thẳng đến bên tường bỗng nghe Đào Thực Tiên nói:

- Tiểu đệ đã bảo tam ca phải cẩn thận rồi mà. Tam ca coi đấy, bây giờ người ta chăng lưới bắt một mẻ. Con cá lớn cũng bị bắt thì còn gì thể diện nữa?

Đào Chi Tiên cãi:

- Ngươi nói bậy. Một là hai con cá lớn chứ không phải một. Thứ hai ngươi bảo ta cẩn thận bao giờ?

Đào Thực Tiên nói:

- Trước đây ít lâu tiểu đệ với tam ca vào lấy trộm thạch lựu trên vây ở phía trong tường nhà người ta, tiểu đệ đã bảo tam ca phải cẩn thật, chẳng lẽ tam ca quên rồi ư?

Đào Chi Tiên nói:

- Đó là việc 40 năm về trước có liên can gì đến chuyện bây giờ?

Đào Thực Tiên đáp:

- Dĩ nhiên là có liên can. Lần ấy tam ca không cẩn thận té xuống bị người ta đánh cho một chập. Sau đại ca, nhị ca và tứ ca đồng thời đuổi đến giết sạch cả nhà họ. Lần này tam ca không cẩn thận thì cũng bị người ta bắt.

Đào Chi Tiên hỏi:

- Cái đó cần cóc gì? Nhiều lắm đại ca, nhị ca đuổi tới lại giết sạch cả nhà thằng cha này là cùng chứ sao?

Quái nhân tròn ủng lạnh lùng nói:

- Đào cốc nhị quỉ chúng bay chết đến nơi rồi mà không biết, còn tưởng giết ai nữa? Ta cấm không cho nói nữa để dơ bẩn tai ta.

Bỗng nghe Đào Cán Tiên và Đào Thực Tiên chỉ "ớ" mấy tiếng rồi không nói nữa. Hiển nhiên quái nhân tròn ủng đã nhét hạt đào hay vật gì vào miệng khiến chúng không mở ra được.

Nhạc Bất Quần lắng tai nghe thì phía trong tường không có động tĩnh gì hết. Tiên sinh quanh ra phía sau tường vây quanh thì thấy có một rạng táo lớn.

Nhạc Bất Quần nhảy vọt lên một ngọn cây táo nhìn vào phía trong tường vây thì chỉ thấy một căn nhà ngói nhỏ bé, cách thân cây chừng một trượng.

Tiên sinh nghĩ tới Đào Chi Tiên nhảy qua tường vào trong tất bị người chăng lưới bắt rồi. Tiên sinh còn cho là khoảng đất trống một trượng này hắn có bố trí mấy tầng mai phục nguy hiểm.

Tiên sinh liền tìm chỗ cành lá rậm rạp ẩn thân, vận động Tử hà thần công, ngưng thần lắng tai nghe.

Bỗng thấy quái nhân tròn ủng hạ rất thấp giọng xuống hỏi:

- Lão tặc Tổ Thiên Thu với ngươi có liên quan gì?

Tiếp theo là thanh âm Lệnh Hồ Xung đáp:

- Bữa nay tại hạ mới gặp Tổ Thiên Thu lần đầu thì làm gì mà có liên quan với nhau.

Lão tròn ủng tức giận nói:

- Câu chuyện đã đến thế này mà ngươi còn dám nói dối ư? Ngươi nên biết đã lọt vào tay ta sẽ bị chết thảm không biết đến đâu mà kể!

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Tại hạ vô tình uống hết linh đan diệu dược, dĩ nhiên các hạ phải nổi nóng. Có điều đơn dược đó tại hạ chẳng thấy chi là linh diệu. Sau khi uống vào đã nửa giờ vẫn không hiệu nghiệm.

Quái nhân tròn ủng tức giận hỏi:

- Có lý đâu kiến hiệu thần tốc như thế được? Nên biết rằng bệnh tới sầm sập như núi đổ mà bệnh lui phải từ từ từng chút một. Thuốc đó uống xong ba ngày mới dần dần thấy kiến hiệu.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Các hạ muốn giết tại hạ thì cứ động thủ đi! Tại hạ toàn thân không có khí lực thì chẳng còn cách nào chống cự được.

Quái nhân tròn ủng nói:

- Hừ! Ngươi muốn chết lẹ cho khoan khoái ư? Đâu có thể d dàng thế được? Ta còn phải tra hỏi cho biết rõ ngọn ngành. Mẹ cha nó! Tổ Thiên Thu là một tên bạn mấy chục năm với Lão Đầu Tử này.

Bữa nay hắn bán tình hữu nghị tất trong có điều chi ngoắt nghéo. Phái Hoa Sơn nhà ngươi trong con mắt Hoàng Hà Lão Tổ coi không đáng một đồng bạc thì dĩ nhiên không phải vì lẽ ngươi là đệ tử phái Hoa Sơn mà hắn ăn cắp "Tục mệnh bát hoàn" của ta cho ngươi. Thật là kỳ quặc! Thật là quái gở!

Lão vừa nói vừa dậm chân bình bịch ra chiều tức giận vô cùng.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Té ra ngoại hiệu các hạ là Hoàng Hà Lão Tổ! Tại hạ thất kính mất rồi!

Quái nhân tròn ủng tức giận nói:

- Ngươi nói nhăng gì thế? Một mình ta sao gọi là Hoàng Hà

Lão Tổ được?

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Tại sao một người không làm Hoàng Hà Lão Tổ được.

Quái nhân trìn ủng đáp:

- Hoàng Hà Lão Tổ một người họ Lão một người họ Tổ dĩ nhiên phải hai người chứ. Có thế mà ngươi cũng không hiểu thì thật là ngu xuẩn. Lão họ Tổ là Tổ Thiên Thu còn người họ Lão là Lão Đầu Tử đây. Hai người ở nẻo dọc sông Hoàng Hà gọi chung là Hoàng Hà Lão Tổ.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Thế sao không một người tên là Lão Gia, còn một người tên là Tổ Tôn?

Quái nhân tròn ủng đáp:

- Ngươi thật là một kẻ hủ lậu không biết trên đời có người họ Lão họ Tổ. Ta đã họ Lão mà tên Gia.

Có phải khi người ta tôn trọng tự nhiên kêu bằng Lão Gia không, nên mới lấy tên là Lão Đầu Tử cho phân biệt.

Lệnh Hồ Xung không nhịn được bật cười nói:

- Vậy thì Tổ Thiên Thu cũng là họ tên một vị nữa hay sao?

Quái nhân tròn ủng đáp:

- Phải rồi!

Lão ngập ngừng một chút rồi nói tiếp:

- Ô hay! Ngươi không biết tên họ Tổ Thiên Thu thì ra ngươi với y không có liên quan gì thật hay sao? ô ! không phải! ngươi có phải là con Tổ Thiên Thu không?

Lệnh Hồ Xung buồn cười hỏi lại:

- Sao tại hạ là con y được? Y họ Tổ, tại hạ họ Lệnh Hồ. Sao các

hạ lại kéo dằng vào nhau?

Lão Đầu Tử càu nhàu:

- Quái thật! Lạ thật! Ta phí bao nhiêu tâm huyết nào trộm cắp, nào sang đoạt, nào lừa gạt mới lấy được đủ thứ chế thành "Tục mạng bát hoàn" cốt để chữa bệnh cho đứa con gái yêu quí của ta.

Ngươi đã không phải là con Tổ Thiên Thu sao hắn lại lấy cắp thuốc của ta cho ngươi uống?

Lệnh Hồ Xung bây giờ tỉnh ngộ hỏi:

- Té ra Lão tiên sinh chế thuốc này để trị bệnh cho lệnh ái, tại hạ nỡ uống vào mất rồi trong lòng thật áy náy vô cùng! Không hiểu lệnh ái bị bệnh gì? Sao không mời Sát nhân danh y Bình Nhất Chỉ đại phu tìm cách chữa cho?

Lão Đầu Tử phỉ nhổ luôn mấy tiếng rồi nói:

- Ai chả biết có bệnh thì đến xin Bình Nhất Chỉ chữa cho! Hắn đã có lệ hễ trị khỏi một người là lại giết một người để thường mạng. Ta e rằng hắn không chịu chữa cho con gái ta, nên trước hết ta phải giết tám mạng người nhà của hắn , bắt hắn hết lòng chẩn mạch chữa con gái tạ Hắn điều tra ra lúc y mới lọt lòng mẹ đã mắc phải quái tật. Hắn kê cho cái toa thuốc "Tục mệnh bát hoàn" này. Nếu không thì ta chẳng phải thầy thuốc, biết cách chế luyện thế nào được?

Lệnh Hồ Xung càng nghe càng thấy làm kỳ hỏi:

- Tiền bối đã mời đại phu chữa bệnh cho lệnh ái sao còn giết cả nhà nhạc gia tiên sinh?

Lão Đầu Tử đáp:

- Ngươi thật ngu hết chỗ nói, chẳng biết một tí gì. Nhà Bình Nhất Chỉ đã không đông người mà mấy năm nay lại bị bệnh

nhân của hắn giết hết sạch. Người mà Bình Nhất Chỉ tức giận nhất lại là Nhạc mẫu hắn. Vì hắn sợ vợ không dám giết nhạc mẫu ta mới phải ra tay làm thay cho hắn. Sau khi ta giết chết toàn gia nhạc mẫu hắn rồi, hắn sướng quá mới chẩn mạch trị bệnh cho con gái ta.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Té ra là thế. Thực ra đan dược của tiền bối tuy linh diện song đối với bệnh tại hạ lại không đối chứng, nghiệm phương chẳng hiểu có ăn thua gì không? Bệnh tình của lệnh ái thế nào? Bây giờ lại đi tìm dược vật để chế có còn kịp được chăng?

Lão Đầu Tử tức giận đáp:

- Con gái ta nhiều lắm chỉ sống được một năm hay sáu tháng làm gì còn đủ thì giờ để kiếm được linh đan diệu dược này nữa. Bây giờ chỉ còn cách lấy ngựa chết chữa cho ngựa sống.

Lão kéo ngay ngắn một chiếc ghế, đẩy Lệnh Hồ Xung ngồi xuống. Đoạn lão dùng một đoạn dây thừng trói chân tay gã vào đó. Lão lại móc thủng vạt áo để lộ trước ngực gã ra.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Tiền bối định làm trò gì thế này?

Lão Đầu Tử nở một nụ cười hung dữ đáp:

- Ngươi bất tất phải nóng nảy. Lát nữa sẽ rõ.

Lão ôm cả Lệnh Hồ Xung cùng chiếc ghế lên xuyên qua hai gian phòng, vén màn lên tiến vào bên trong.

Lệnh Hồ Xung vừa vào phòng đã cảm thấy bực bội khác thường. Bao nhiêu khe cửa sổ phòng này đều dán giấy kín mít, không một làn gió nào lọt vào được. Giữa phòng đặt hai lò lửa lớn. Trên giường trướng rũ màn chẹ Trong phòng toàn là mùi thuốc.

Lão Đầu Tử đem chiếc ghế xuống trước giường. Lão vén màn lên dịu dàng hỏi:

- Di nhi! Bữa nay con thấy thế nào?

Trên chiếc gối bọc đoạn mầu vàng tươi, một bộ mặt xanh lướt không chút huyết sắc lộ ra. Mái tóc xanh dài đến ba thước bỏ tán loạn trên chăn gấm. Vị cô nương này chừng 17, 18 tuổi, hai mắt nhắm nghiền, lông mày dài rũ xuống.

Nàng khẽ cất tiếng:

- Gia gia!

Nhưng nàng vẫn không mở mắt ra. Lão Đầu Tử lại nói:

- Di nhi! Thuốc "Tục mạng bát hoàn" của con gia gia đã chế luyện xong rồi. Bữa nay con có thể uống được, h uống xong là hết bệnh, dậy đi chơi được ngay.

Thiếu nữ chỉ ồ lên một tiếng dường như chẳng quan tâm gì mấy.

Lệnh Hồ Xung thấy bệnh thiếu nữ trầm trọng như vậy thì trong lòng rất áy náy, bụng bảo dạ:

- Lão Đầu Tử thương con quá đỗi không biết làm thế nào đành nói gạt nàng như vậy.

Lão Đầu Tử nâng đỡ con gái lên dỗ ngọt:

- Con ngồi dậy một chút cho tỉnh rồi uống thuốc. Thứ thuốc này tìm được không phải dễ dàng. Con phải ngoan ngoãn đừng cựa cạy, nghe!

Thiếu nữ từ từ ngồi dậy. Lão Đầu Tử lấy hai chiếc gối kê vào sau lưng nàng. Thiếu nữ giương mắt lên ngó thấy Lệnh Hồ Xung, nàng rất đỗi ngạc nhiên. Cặp mắt nàng không ngớt chuyển động ngó chằm chặp vào mặt Lệnh Hồ Xung cất tiếng hỏi:

- Gia gia! Gã... gã là ai vậy?

Lão Đầu Tử mỉm cười đáp:

- Gã ư? Gã là người mà cũng là thuốc...

Thiếu nữ lơ mơ chẳng hiểu gì, lại hỏi:

- Gã là thuốc ư?

Lão Đầu Tử đáp:

- Phải rồi! Gã là thuốc. Thứ thuốc "Tục mệnh bát hoàn" tính dược rất mãnh liệt, con uống không nổi, phải cho gã uống trước để thuốc hòa vào máu. Bây giờ ta chích máu gã cho con uống mới được.

Thiếu nữ "à" một tiếng rồi lại nhắm mắt lại.

Lệnh Hồ Xung nghe Lão Đầu Tử nói vậy thì vừa kinh hãi, vừa tức giận, toan lớn tiếng thoá mạ, nhưng sau lại nghĩ thầm:

- Tuy ta vô tình mà uống mất linh dược để cứu mạng cho cô này, chứ không phải bản thân muốn thế, song cũng là làm hư việc lớn của Lão Đầu Tử và hại đến tính mạng cô tạ Huống chi ta đã không muốn sống nữa thì có đem máu cứu mạng cho cô để chuộc lỗi trrước cũng là phải lắm.

Gã nghĩ vậy, liền nở một nụ cười thê thảm chứ không nói gì.

Lão Đầu Tử đứng bên Lệnh Hồ Xung chỉ chờ gã lên tiếng thoá mạ là lập tức điểm vào á huyệt.

Ngờ đâu Lệnh Hồ Xung vẫn lộ vẻ thản nhiên chẳng quan tâm chi hết, khiến lão ngạc nhiên vô cùng.

Nguyên Lệnh Hồ Xung từ khi bị Nhạc Linh San chuyển tình luyến ái sang người khác, gã đã chán ngán sự đời. Tối hôm ấy, hắn lại nghe đại hán lớn tiếng mạt sát Nhạc Linh San cùng Lâm Bình Chi ngấm ngầm phỉ báng gã, đồng thời chính mắt gã mục kích Nhạc, Lâm hai người ngồi dưới gốc cây trên bờ thủ thỉ trò

chuyện, gã cảm thấy ở đời không còn gì sinh thú nữa. Thậm chí gã thờ ơ cả chuyện sống chết.

Lão Đầu Tử hỏi:

- Ta muốn đâm vào trái tim ngươi để lấy máu nóng trị bệnh cho con gái tạ Ngươi có sợ hay không?

Lệnh Hồ Xung lạnh lùng đáp:

- Cái đó có chi đáng sợ?

Lão Đầu Tử liếc mắt ngó Lệnh Hồ Xung quả nhiên thấy hắn tuyệt không lộ vẻ sợ sệt, liền nói:

- Ta đâm lấy máu trái tim ngươi tức là ngươi phải bỏ mạng. Vậy ta cho ngươi biết trước, ngươi chết rồi cũng đừng oán ta và đừng trách sao không bảo trước.

Lệnh Hồ Xung cười ruồi đáp:

- Con người ta thủy chung rồi cũng đi đến chỗ chết. Chết sớm hay chết muộn mấy năm có khác gì nhau? Nếu máu của tại hạ mà cứu sống được cô nương là hay lắm, chẳng hơn là chết uổng không ích gì cho ai?

Hắn lại nghĩ tới Nhạc Linh San hay tin mình chết rồi, không hiểu có thương xót mình chút nào, hay còn mắng thêm mình là đồ tồi. Bất giác hắn cảm thấy tự thương thân mình.

Lão Đầu Tử giơ ngón tay lên nói:

- Ngươi là một tên hảo hán không biết sợ chết, bình sinh Lão Đầu Tử này ít khi gặp được, nhưng đáng tiếc là con gái ta mà không uống máu ngươi thì tất nhiên phải chết, bằng không ta thiệt muốn tha cho ngươi.

Dứt lời lão xuống nhà bếp bưng lên một chậu nước sôi đang bốc hơi ngùn ngụt. Tay phải lão cầm đao nhọn, tay trái dúng chiếc khăn tay vào nước nóng đắp lên ngực Lệnh Hồ Xung.

Giữa lúc ấy bỗng nghe thanh âm Tổ Thiên Thu ở ngoài cửa la gọi:

- Lão Đầu Tử! Mở cửa mau! Ta có cái này hay lắm dành cho Tiểu Di cô nhà lão đây!

Lão Đầu Tử chau mày. Lão cầm thanh đao trong tay phải rạch một cái cho tấm khăn tay nóng đứt làm hai, lấy một nửa nhét vào miệng Lệnh Hồ Xung miệng càu nhàu:

- Cái gì mà hay?

Lão bỏ đao và chậu nước nóng xuống, chạy ra mở cửa cho Tổ Thiên Thu.

Tổ Thiên Thu vừa đi vào nhà vừa hỏi:

- Lão Đầu Tử! Vụ này lão tạ Ơn ta bằng cách nào? Giữa lúc cấp bách ta lại không tìm thấy lão, ta đàng lấy "Tục mệnh bát hoàn" của lão gạt cho y uống vào. Giả tỷ lão mà biết tất cũng đem linh đan diệu dược này mời thì vị tất y đã chịu uống.

Lão Đầu Tử tức giận gạt đi:

- Nói năng gì nhiều thế?...

Tổ Thiên Thu liền ghé tai vào Lão Đầu Tử nói nhỏ mấy câu.

Lão Đầu Tử nhảy bật lên như cái lò xo lớn tiếng hỏi:

- Có thật chuyện ấy ử.. Lão... Lão không gạt ta đấy chứ?

Tổ Thiên Thu nói:

- Ta gạt lão làm chỉ Ta đã thám thính quả thật như vậy. Lão Đầu Tử! Chúng ta cùng nhau giao kết đã mấy chục năm nên hiểu nhau lắm rồi. Ta làm việc này chắc hợp ý lão lắm thì phải!

Lão Đầu Tử đáp:

- Phải rồi! Phải rồi! Đáng chết! Đáng chết!

Tổ Thiên Thu lấy làm kỳ hỏi:

- Sao lại phải rồi, mà lại đáng chết?

Lão Đầu Tử đáp:

- Lão làm phải còn ta đáng chết!

Tổ Thiên Thu càng lấy làm lạ hơn nữa, lại hỏi:

- Tại sao lão lại đáng chết?

Lão Đầu Tử dắt tay Tổ Thiên Thu kéo thẳng vào trong phòng con gái rồi quay về phía Lệnh Hồ Xung dập đầu lạy xuống nói:

- Lệnh Hồ công tử! Lệnh Hồ đại nhân! Lệnh Hồ gia gia. Tiểu nhân bị mỡ lợn lấp mất cả trí sáng suốt thàng ra đắc tội với công tử. May mà lòng trời còn tựa xui khiến Tổ Thiên Thu vừa kịp tới nơi. Giả tỷ tiểu nhân mà đâm chết công tử rồi thì có đem xương thịt Lão Đầu Tử này nấy thành cao cũng không đủ chuộc tội trong muôn một.

Lão dứt lời xì sụp lạy mãi.

Lệnh Hồ Xung miệng bị nhét giẻ, chỉ ú ớ không ra tiếng.

Tổ Thiên Thu bình tĩnh sáng suốt ngó thấy ngay vội rút nửa tấm khăn ở miệng Lệnh Hồ Xung ra hỏi:

- Lệnh Hồ công tử! Tại sao công tử lại đến chốn này?

Lệnh Hồ Xung vội nói:

- Lão tiền bối! Tiền bối dậy đi! Đại lễ này khiến văn bối hổ thẹn vô cùng !

Lão Đầu Tử đáp:

- Người ta thường nói: kẻ không biết là không có tội. Lão đầu nhi không biết Lệnh Hồ công tử lại có quan hệ sâu xa với ân nhân của lão, thành ra mạo phạm. Trời ơi! Tiểu lão tội thật đáng chết, gây ra tội nghiệt tày đình! Nếu tiểu lão mà biết rõ thì dù có cả trăm đứa con gái cũng vui lòng để chúng chết hết chứ chẳng dám lấy nửa giọt máu của Lệnh Hồ công tử hòng cứu sinh

mạng cho chúng.

Tổ Thiên Thu trừng mắt lên hỏi:

- Lão Đầu Tử! Lão đem Lệnh Hồ công tử trói vào đây để làm gì vậy?

Lão Đầu Tử hoang mang đáp:

- Trời ơi! Ta biết mình đã bạo thiên ngược địa, làm càn, làm bậy. Lão còn hỏi ta làm cái gì?

Tổ Thiên Thu lại hỏi:

- Chậu nước nóng này với con dao nhọn kia để đây dùng vào việc gì?

Bỗng nghe "bốp bốp" mấy tiếng rùng rợn! Lão Đầu Tử giơ tay lên tự tát luôn vào mặt mình mấy cái. Mặt lão đã béo đầy những thịt thành tròn ủng. Bây giờ bị tát mấy cái sưng vù lên trông càng gớm khiếp.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Vãn bối chẳng khác nào người trên chín tầng mây rớt xuống, chẳng hiểu một chút chi về vụ này cả. Mong hai vị tiền bối nói rõ.

Cắt Máu Chửa Người Hồ Xung Kiệt Lực

Lão Đầu Tử và Tổ Thiên Thu lật đật cởi trói cho hắn rồi nói:

- Chúng ta vừa uống rượu vừa nói chuyện.

Lệnh Hồ Xung đưa mắt nhìn thiếu nữ trên giường hỏi:

- Bệnh của lệnh ái liệu có biến hóa gì không?

Lão Đầu Tử đáp ngay:

- Không sao đâu. Dù có biến hóa thì... thì cái đó... hỡi ơi...

Miệng lão lắp bắp mãi không biết nói thế nào. Lão mời Lệnh Hồ Xung và Tổ Thiên Thu ra sảnh đường ngồi, rót ba bát rượu, lại lấy hoa quả cùng rau đậu làm đồ nhắm. Lão kính cẩn nâng bát rượu lên mời Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung bưng bát rượu lên hớp một hớp thì thấy mùi vị thanh lương so với 16 thứ mỹ tửu ở dưới thuyền thì thật kém xa khác nhau nhưng so với chung rượu Tổ Thiên Thu đã bỏ thuốc vẫn còn ngon hơn gấp mười.

Lão Đầu Tử nói:

- Lệnh Hồ công tử! Lão ngu muội hồ đồ đắc tội cới công tử. Chao ôi!... cái đó... thật là...

Vẻ mặt lão vô cùng sợ sệt, không biết dùng từ ngữ gì để biểu lộ được tấm lòng hối hận.

Tổ Thiên Thu nói:

- Lệnh Hồ công tử là đại nhân có độ lượng bao dung không trách lão đâu. Vả lại thứ thuốc tục mệnh bát hoàn đó mà công

hiệu bổ ích cho thương thế Lệnh Hồ công tử thì lão lại là người có công lớn.

Lão Đầu Tử nói:

- Cái đó... cái đó... công lao tiểu lão không dám kể. Tổ hiền đệ! Nếu có thế thì là công của hiền đệ.

Tổ Thiên Thu cười nói:

- Ta lấy tám viên thuốc của lão, e rằng làm hại Tiêu Di cô nên có chút nhân sâm này để gỡ lại.

Lão nói xong cúi xuống lấy chiếc giỏ tre mở nắp lấy từng nắm nhân sâm ra, lớn nhỏ đủ cỡ. Tất cả đến chín mười cân.

Lão Đầu Tử nói:

- Lão đệ đi đâu mà lấy được nhiều nhân sâm thế?

Tổ Thiên Thu cười đáp:

- Dĩ nhiên là vay ở tiệm thuốc.

Lão Đầu Tử cười ha hả nói:

- Lại chuyện Lưu Bị mượn Kinh Châu, chẳng biết đến bao giờ mới trả?

Lệnh Hồ Xung thấy Lão Đầu Tử tuy min cưỡng niềm nở tiếp khách mà không sao dấu nổi nỗi buồn hiện ra ở cặp lông mày, liền nói:

- Lão tiên sinh! Tổ tiên sinh! Hai vị muốn trị bệnh cho vãn bối tuy vì lòng tốt, nhưng một vị phải lừa gạt, một vị trong lòng sầu muộn, không thể qua mắt tại hạ được...

Lão, Tổ hai người vội đứng lên xá dài đồng thanh:

- Lệnh Hồ công tử! Lão phu tội đáng muôn thác! Tội đáng muôn thác! Bất luận công tử trừng phạt thế nào lão phu cũng vui lòng.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tại hạ có chỗ chưa hiểu xin nói thẳng ra. Hai vị nể mặt ai mà kính trọng tại hạ như vậy?

Hai lão đưa mắt nhìn nhau. Tổ Thiên Thu đáp:

- Công tử gia. Dĩ nhiên công tử biết rồi. Bọn lão phu không dám nhắc đến danh tự vị đó.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tại hạ chưa biết thiệt.

Hắn tự hỏi:

- Phải chăng người này là Thái sư thúc tổ hay Bất Giới đại sử Chẳng lẽ lại là Điền Bá Quang hay Lục Trúc ông?

Hắn suy nghĩ mãi và cảm thấy dường như không có lý.

Tổ Thiên Thu nói:

- Công tử gia! Công tử hỏi chuyện này thì Tổ mỗ cùng Lão huynh cả hai người nhất định không trả lời được. Đại công tử có hạ sát lão phu cũng đành chịu chứ không dám nói. Trong thâm tâm công tử gia đã tự hiểu rồi, hà tất còn phải ép buộc bọn lão phu phải nói ra ngoài miệng?

Lệnh Hồ Xung nghe giọng nói kiên quyết, hiển nhiên dù căn vặn đến đâu họ cũng không chịu nói ra. Chàng liền thản nhiên đáp:

- Được rồi! Các vị không chịu nói thì nộ khí trong lòng tại hạ không thể tiêu tan được. Lão tiên sinh! Tiên sinh trói tại hạ vào ghế lại hăm dọa tại hạ làm cho táng đởm kinh hồn. Bây giờ tại hạ muốn trói hai vị lại. Không chừng như vậy cũng chưa đủ nguôi giận, phải lấy dao nhọn khoét tâm can hai vị ra mới hả.

Hai lão đưa mắt nhìn nhau đáp:

- Công tử gia muốn làm gì thì làm, bọn lão phu không dám

phản kháng.

Lão Đầu Tử nói rồi đi lấy hai chiếc ghế và bẩy tám sợi dây thừng. Đoạn lão đưa hai tay ra đằng sau

nói:

- Xin công tử cột lại!

Hai lão trong bụng đều nghĩ thầm:

- Chưa chắc chàng thanh niên này muốn trói mình thật cho hả giận, chắc chàng ta chỉ đùa mình một

chút.

Ngờ đâu Lệnh Hồ Xung trói hai lão lại thật sự rồi cầm thanh đao nhọn của Lão Đầu Tử giơ lên nói:

- Nội lực tại hạ đã mất hết. Không thể phóng ngón tay điểm huyệt được. Tại hạ đành phải dùng đao này để phong tỏa huyệt đạo của hai vị.

Hắn nói xong xoay thanh đao lại, dùng chuôi dao điểm vào các hyệt: Thiên Trụ, Hoàn khiêu, Thiếu hãi trong người hai lão.

Lão Đầu Tử và Tổ Thiên Thu ngơ ngác nhìn nhau rất lấy làm kỳ và trong lòng không khỏi sợ sệt.

Họ không hiểu Lệnh Hồ Xung có dụng ý gì?

Bỗng nghe Lệnh Hồ Xung nói:

- Các vị hãy ở lại đây chờ ta một lúc.

Hắn nói đoạn trỏ gót ra đi khỏi sảnh đường. Lệnh Hồ Xung cầm thanh đao nhọn đến ngoài phòng thiếu nữ, hắng giọng một tiếng rồi gọi:

- Lão... à quên Tiêu Di cô nương! trong người cô thế nào?

Hắn toan gọi Lão cô nương nhưng nghĩ lại cô gái còn nhỏ, tuy cô họ Lão nhưng kêu bằng Lão cô nương thì không ổn. Hắn

nghe Tổ Thiên Thu kêu bằng Tiêu Di cô nương, nên cũng gọi thế.

Tiêu Di cô nương chỉ ậm ừ không trả lời.

Lệnh Hồ Xung vén màn chạy vào nhà thì thấy cô bé ngồi nhỏm dậy tựa vào một đống chăn đệm, nửa mê nửa tỉnh. Cặp mắt hé mở.

Lệnh Hồ Xung tiến gần lại hai bước, thấy mặt nàng da bóng rọng. Dưới làn da trắng như tuyết để lộ từng đường gân xanh, tưởng chừng như trông rõ cả máu chảy trong huyết quản.

Trong phòng tĩnh mịch không một tiếng động, không khí cũng im phăng phắc tưởng chùng máu tươi trong người chàng từng giọt một ngưng kết lại. Cô thở ra một hơi lại phải nghỉ lại một lúc.

Lệnh Hồ Xung thở dài sườn sượt nghĩ bụng:

- Cô bé này còn sống được. Ta uống lầm mất linh đan diệu dược mà thành ra hại tới đời sống của cộ Chính ta đang mong chết thì sống thêm mấy bữa hay chết trước mấy ngày cũng chẳng khác gì.

Hắn lấy một chiếc bát sứ đặt xuống ghế chìa cổ tay trái ra. Tay phải cầm đao cứa vào cổ tay trái một nhát. Máu tươi tuôn ra như suối.

Lệnh Hồ Xung thấy chậu nước mà Lão Đầu Tử đem đến lúc trước còn bốc hơi nghi ngút. Hắn liền đặt thanh đao nhọn xuống. Tay phải vớt nước nóng đổ vào vết thương để cho máu khỏi đọng lại.

Chỉ trong khoảnh khắc, máu tươi chảy ra được lưng bát.

Tiêu Di cô nương đang lúc mơ màng bỗng ngửi thấy mùi huyết tanh, liền mở bừng mắt thì thấy máu ở cổ tay Lệnh Hồ

Xung đang chảy ra. Cô giật mình kinh hãi bật tiếng la hoảng.

Lão Đầu Tử cùng Tổ Thiên Thu ở trong sảng đường nghe tiếng Tiêu Di cô nương la hoảng, chẳng hiểu Lệnh Hồ Xung làm gì cộ Hai lão ngơ ngác nhìn nhau. Trong lòng có nhiều điều muốn nói mà không ai lên tiếng trước.

Lệnh Hồ Xung thấy bát máu tươi đã sắp đầy, liền bưng đến trước giường Tiêu Di cô nương để kề vào tận miệng nàng nói:

- Cô nương uống lẹ đi! Trong máu này có linh dược trị bệnh cho cô nương đó.

Tiêu Di ngập ngừng:

- Ta... sợ. Ta không uống.

Lệnh Hồ Xung bị chảy mất một bát máu rồi. Đầu óc hắn đâm ra hoang mang. Tứ chi bải hoải, hắn tụ hỏi:

- Nếu cô ta sợ không dá, uống, chẳng hóa ra mình chảy máu uổng công ư?

Tay trái hắn chụp lấy thanh đao nhọn, quát lên:

- Ngươi mà không uống thì ta đâm chết!

Mũi đao đưa gần tới cổ họng cô bé.

Tiêu Di sợ quá đành há miệng uống bát máu tươi từng hớp một nuốt vào. Mấy lần cô suýt nôn ọe nhưng trông mũi đao sáng loáng cô lại hết hồn, không dám nôn ra. v Lệnh Hồ Xung thấy Tiêu Di uống hết bát máu và vết thương trên cổ tay hắn máu đã đông lại. Hắn tự nghĩ:

- Ta uống "Tục mệnh bát hoàn" của Lão Đầu Tử, bây giờ Tiêu Di có uống một bát máu thi e rằng mới được một phần mười về số lượng chất thuốc. Ta cần phải cho cô uống thêm mấy bát máu tươi, đến khi nào ta không nhúc nhích được nữa mới thôi.

Hắn liền cứa cổ tay phải một nhát để vào miệng bát, được

trên lưng bát, hắn lại đưa cô uống.

Tiêu Di chau mày nói:

- Ngươi đừng bức bách ta nữa, ta thật tình không thể uống thêm được.

Lệnh Hồ Xung xẵng giọng:

- Không được thì cũng phải được! Uống cho mau! Uống!

Tiêu Di lắp bắp:

- Ngươi, ngươi làm gì vậy? Ngươi làm thế là tự hại thân mình ư?

Lệnh Hồ Xung nhăn nhó cười nói:

- Thân ta bị tổn thương không cần chi hết. Ta chỉ mong ngươi khỏi bệnh.

Đào Chi Tiên và Đào Thực Tiên hai người bị Lão Đầu Tử cột bằng lưới cá. Chúng càng cục cựa, lưới cá càng thu hẹp lại. Về sau hai người muốn cử động chân tay một chút cũng không được.

Hai lão tuy không cử động được nhưng tai mắt vẫn cực kỳ linh mẫn, miệng không ngớt tranh biện với nhau.

Lúc Lệnh Hồ Xung trói Lão, Tổ hai người rồi, Đào Chi Tiên đoán là hắn sẽ giết người đó, còn Đào Thực Tiên lại chắc chắn hắn sẽ buông tha anh em mình. Ngờ đâu hai người cãi vã nahu hồi lâu mà chẳng ai đoán trúng. Lệnh Hồ Xung lại đi vào phòng Tiêu Di.

Khuê phòng của cô kín mít như bưng. Lệnh Hồ Xung cùng cô nói gì, hai lão bên ngoài chỉ nghe phấp phỏng được câu một câu hai.

Đào Chi Tiên, Đào Thực Tiên, Nhạc Bất Quần, Tổ Thiên Thu, Lão Đầu Tử cả năm người nội lực đều thâm hậu vô cùng. Thế

mà Lệnh Hồ Xung cùng Tiêu Di ở trong phòng đã xẩy ra chuyện gì, không một ai biết rõ. Mỗi người đoán theo một ý nghĩ riêng.

Đột nhiên Tiêu Di kêu thét lên, cả năm người cùng tái mặt.

Đào Chi Tiên hỏi:

- Lệnh Hồ Xung là một gã trai tráng vào phòng khuê nữ người ta làm chi?

Đào Thực Tiên nói:

- Tam ca nghe đó! Cô bé sợ quá la "Ta... ta sợ" rồi Lệnh Hồ Xung quát "Nếu ngươi mà không.. Ta đâm cho một đao chết liền" Câu gã bảo "nếu ngươi mà không.." thì là không cái gì?

Đào Chi Tiên đáp:

- Cái đó đâu còn là chuyện tử tế nữa? Dĩ nhiên gã bức bách cô bé phải làm vợ gã.

Đào Thực Tiên cười ha hả nói:

- Ha ha! Thiệt nực cười? Con gái lão người lùn như quả dưa, béo tròn như trái banh, thì dĩ nhiên cũng lùn tịt, cũng mập thù lù. Tại sao Lệnh Hồ Xung lại bức bách cô ả làm vợ được?

Đào Chi Tiên đáp:

- Mỗi người một sở thích riêng. Không chừng Lệnh Hồ Xung chỉ mê ở chỗ cô ta béo tròn béo trục, vừa thấy cô ta tâm hồn gã đã bay lên mây xanh.

Đào Thực Tiên nói:

- Tam ca nghe đó! Cô ả đang van lơn gã, nói những gì "Ngươi bức bách ta... thiệt ta khônh chịu được đâu... "

Đào Chi Tiên gật đầu ngắt lời:

- Phải rồi! Gã tiểu tử Lệnh Hồ Xung đang rạo rực tâm hồn gã nói: " Không được thì cũng phải được!.. Lẹ đi... mau đi... "

Đào Thực Tiên hỏi:

- Tại sao Lệnh Hồ Xung lại giục thị "mau đi! lẹ đi!" Mau lẹ cái gì?

Đào Chi Tiên đáp:

- Ngươi không lấy vợ còn là một đồng nam, dĩ nhiên không hiểu được.

Đào Thực Tiên cãi lại:

- Đệ chưa lấy vợ, d thường tam ca lấy rồi chăng? Nói thế mà không biết ngượng.

Đào Chi Tiên tức mình lớn tiếng:

- Ngươi đã biết ta chưa lấy vợ sao còn hỏi.

Bỗng Đào Thực Tiên la hoảng:

- Trời ơi! Lão Đầu Tử! Lệnh Hồ Xung đang áp bức con gái lão phải làm vợ gã. Sao lão thấy thị sắp chết mà không cứu ứng?

Đào Chi Tiên hỏi:

- Ai mượn ngươi can thiệp vào việc người tả sao ngươi biết cô gái béo mập đó sắp chết mà bảo thị sắp chết mà không cứu ứng?

Lão Đầu Tử cùng Tổ Thiên Thu bị cột vào ghế ngồi, lại bị điểm huyệt. Hai lão nghe tiếng Tiêu Di ở trong phòng la lối và van vỉ, thộn mặt ra, ngơ ngác nhìn nhau, không biết làm thế nào. Trong lòng đang nghi hoặc, hai lão nghe Đào cốc nhị tiên lớn tiếng tranh biện lại càng xao xuyến. Tổ Thiên Thu chỉ lắc đầu quầy quậy, còn Lão Đầu Tử vừa hổ thẹn vừa tức bực.

Tổ Thiên Thu nói:

- Lão huynh? Việc này không ngăn cản không xong. Ai ngờ Lệnh Hồ Xung lại hiếu sắc đến thế! E rằng y gây ra đại họa.

Lão Đầu Tử nói:

- Hỡi ôi! Con Tiêu Di nhà ta bị hư hoại cũng là việc nhỏ, nhưng... nhưng còn chỗ mất mặt với người ta nữa.

Tổ Thiên Thu nói:

- Lão huynh hãy lắng tai nghe! Con Tiêu Di đối với Lệnh Hồ Xung đã có tình ý rồi đó: Y bảo "Ngươi làm như vậy là tự hại thân mình" Lệnh Hồ Xung nói sao, lão có nghe thấy không?

Lão Đầu Tử đáp:

- Gã bảo "Thân ta tổn thương không cần chi hết, ta chỉ cầu cho ngươi khỏi bệnh". Mẹ cha nó!

Hai đứa nhỏ này...

Tổ Thiên Thu cười hô hố ngắt lời:

- Lão huynh! Cung hỉ Lão huynh!

Lão Đầu Tử tức quá văng tục:

- Mẹ kiếp! Cung hỉ cái con khỉ!

Tổ Thiên Thu nói:

- Hà tất Lão huynh phải cáu giận. Cung hỉ Lão huynh được người quí tế.

Lão Đầu Tử càng tức, gầm lên ong ỏng:

- Đừng nói càn nữa! Câu chuyện này mà đồn đại ra ngoài thì ngươi và ta còn sống được nữa chăng?

Lão nói câu này bằng một thanh âm rất khủng khiếp.

Tổ Thiên Thu cũng đâm ra sợ sệt đáp:

- Dạ dạ...

Giọng lão run run.

Nhạc Bất Quần ngồi trên ngọn cây ngoài bức tường vây cách xa hơn, tiên sinh đã vận "Tử hà thần công" mà nghe câu được câu chăng. Chỉ những câu đối thoại giữa hai lão Tổ Thiên Thu

và Lão Đầu Tử lọt vào tai tiên sinh hết.

Tiên sinh ban đầu cho là Lệnh Hồ Xung thừa cơ lúc người ta gặp chuyện nguy nan mà ép liễu nài hoa Tiêu Di cô nương. Mấy câu sau cùng của Lão, Tổ khiến cho tiên sinh suy nghĩ:

- Lệnh Hồ Xung là một trang thiếu niên anh tuấn, còn Tiêu Di cô nương mà lùn mập xấu xa như phụ thân cô, thì sau này khi thất thân cô đem lòng ái mộ gã cũng chẳng lấy chi là lạ.

Lúc đầu tiên Lệnh Hồ Xung toan cưỡng bách Tiêu Di Nhạc Bất Quần đã tính xông vào phòng ngăn cản hắn, nhưng tiên sinh lại nghĩ rằng:

- Hết thảy bọn này kể cả Lệnh Hồ Xung, người nào cũng có vẻ bí hiểm quái dị, không hiểu họ mưu đồ chuyện gì? Ta không nên lỗ mãng, hãy yên lặng để coi din biến ra sao đã.

Nghĩ vậy tiên sinh ráng nhẫn nại, tiếp tục lắng tai nghe.

Bỗng thấy Tiêu Di thét lên:

- Đừng... đừng... nhiều máu quá! Van xin ngươi...

Đột nhiên ngoài tường có tiếng la:

- Lão Đầu Tử Đào cốc tứ quí ta đã đưa về đó!

"Vèo" một cái! Có người ở bên ngoài tường vây nhảy vào. Chính là hán tử cầm cờ trắng dẫn dụ Đào cốc tứ tiên đến.

Hán tử thấy Lão Đầu Tử và Tổ Thiên Thu đều bị cột vào ghế thi giật mình kinh hãi la lên:

- Ô hay! Sao thế này... ?

Gã xoay tay một cái. Trong lòng bàn tay gã cầm một lưỡi đao trủy thủ lấp loáng ánh sáng xanh lè.

Tay gã vung lên mấy cái nhanh như điện chớp. bao nhiêu dây thừng trói chân tay Lão Đầu Tử và Tổ Thiên Thu đều bị cắt thành từng khúc rớt xuống đất lả tả.

Tiêu Di ở trong phòng kêu thét lên:

- Ngươi... ngươi... ta van ngươi đừng làm thế nữa!

Hán tử nghe Tiêu Di kêu la khẩn cấp, giật mình kinh hãi, cất tiếng gọi:

- Tiêu Di cô nương!

Rồi nhảy vọt về phía cửa phòng.

Lão Đầu Tử ra tay rất mau lẹ nắm lấy gã quát lên:

- Không được tiến vào!

Hán tử chưng hửng dừng bước lại. Bỗng nghe tiếng Đào Chi Tiên ở trong viện:

- Ta chắc rằng lão tròn ủng như quả dưa được Lệnh Hồ Xung làm rể, tất hoan hỉ vô cùng!

Đào Thực Tiên cãi:

- Lệnh Hồ Xung sắp chết đến nơi. Được chàng rể sống dở chết dở có chi là thú!

Đào Chi Tiên nói:

- Con gái lão cũng sắp chết rồi. Cả hai vợ chồng cùng sống dở chết dở cũng là vừa đôi chứ sao?

Bỗng nghe trong phòng đánh "binh" một tiếng, tựa hồ có vật gì đổ xuống.

Tiêu Di lại hét. Tuy thanh âm yếu ớt mà đầy vẻ khủng khiếp. Cô la:

- Gia gia! Vào đây! Lẹ lên!...

Lão Đầu Tử nghe con gái kêu gọi, hấp tấp chạy vào phòng thấy Lệnh Hồ Xung nằm lăn dưới đất. Một chiếc bát sứ úp trên ngực hắn, mình đầy máu bê bết. Tiêu Di ngồi tựa trên giường, miệng cô đầy huyết.

Tổ Thiên Thu cùng gã hán tử đứng sau lưng Lão Đầu Tử hết nhìn Lệnh Hồ Xung lại ngó Tiêu Di, trong lòng xiết nỗi nghi ngờ!

Tiêu Di lắp bắp:

- Gia gia!... gã này cắt tay ra máu rất nhiều.. gã bắt hài nhi uống hai bát rồi... gã .. còn muốn cắt nữa.

Lão Đầu Tử kinh hãi phi thường, vội cúi xuống đỡ Lệnh Hồ Xung thì thấy vết thương ở cổ tay mặt hắn vẫn còn ra máu không ngớt. Lão nhảy bổ ra ngoài phòng đi lấy thuốc dấu. Lão hoảng hốt cuống cuồng. Tuy ở trong nhà mình quen lối đi mà hấp tấp đập cả đầu vào bật cửa sưng vù lên. Bật cửa bị đụng mạnh sập mất một nửa.

Đào Chi Tiên đã tưởng lão đánh nhau với Lệnh Hồ Xung liền la hoảng:

- U¨i chao! Lão Đầu Tử! Lệnh Hồ Xung là một vị hảo hữu của Đào cốc lục tiên. Lão không được đánh nữa. Nếy đánh chết y thì Đào cốc lục tiên sẽ xé cái xác béo ị của lão thành từng sợi đó.

Đào Thực Tiên nói:

- Lầm rồi! Lầm rồi!

Đào Chi Tiên hỏi:

- Lầm cái gì?

Đào Thực Tiên nói:

- Nếu lão ta toàn thân ốm nho mới có thể xé thành từng sợi được. Đằng này lão béo như trâu chương thì chỉ xé ra thành từng mảnh thịt, mảnh mỡ, chứ thành từng sợi thế nào được!

Lão Đầu Tử bỏ mặc cho hai người cãi vã lăng nhăng, chạy vội đem thuốc dấu vào rịt vết thương cho Lệnh Hồ Xung. Lão lại nẳn mấy chỗ huyệt đạo ở trước ngực, hắn mới dần dần hồi tỉnh.

Lão Đầu Tử hơi trấn tĩnh tâm thần liền nói:

- Lệnh Hồ công tử!... Vụ này thật bọn lão phu có tan xương nát thịt cũng... hỡi ơi!... cũng...

Tổ Thiên Thu nói theo:

- Lệnh Hồ công tử! Vừa rồi Lão Đầu Tử có cột công tử lại cũng chỉ vì hiểu lầm. Sao công tử lại cho là chuyện thật, há chẳng cho y hết đất dung thân?

Lệnh Hồ Xung tủm tỉm cười đáp:

- Nội thương của tại hạ chẳng thể dùng linh đan diệu dược nào chữa được nữa. Tổ tiền bối đã vì lòng tốt mà lấy "Tục mệnh bát hoàn" của Lão tiền bối đem cho tại hạ uống. Cái đó thực là... thực là...

Hắn nói tới đây vì mất huyết quá nhiều lại ngất đi.

Lão Đầu Tử bồng Lệnh Hồ Xung lên ra khỏi khuê phòng, đem hắn đặt lên giường ngủ trong phòng lão.

Lão chau mày mặt buồn rười rượi cất tiếng hỏi luôn mấy câu:

- Làm thế nào bây giờ! Làm thế nào bây giờ!

Tổ Thiên Thu đáp:

- Lệnh Hồ công tử mất nhiều huyết quá, e rằng tính mạng nguy ngập trong khoảnh khắc. Vậy ba người chúng ta dùng nội lực trút vào trong thân thể y được chăng?

Lão Đầu Tử đáp:

- Cũng đành thế vậy.

Lão khẽ nâng người Lệnh Hồ Xung lên, đặt lòng bàn tay lên huyệt Đại truy sau lưng hắn. Lão vừa vận khí thì đột nhiên toàn thân run bắn lên. Bỗng nghe mấy tiếng "lách cách"! Cái ghế gỗ mà lão ngồi bị đè gẫy tan.

Nguyên Lão Đầu Tử vừa trút nội lực vào người Lệnh Hồ Xung liền đụng phải tám chân khí của Đào cốc lục tiên và Bất Giới hòa thượng. Những luồng chân khí này ghê gớm vô cùng! Dĩ nhiên Lão Đầu Tử không chống nổi.

Đào Chi Tiên cười ha hả nói:

- Nội thương của Lệnh Hồ Xung đã do sáu anh em mình trút nội lực vào điều trị mà gây ra. Lão tròn ủng như quả dưa kia lại học kiểu đó thì người Lệnh Hồ Xung đã bị nội thương, bây giờ thương thế hắn chắc nặng thêm một tầng nữa.

Đào Thực Tiên nói:

- Tam ca nghe đó! Những tiếng lách cách vang lên, nhất định là lão tròn ủng như quả dưa bị luồng nội lực trong mình Lệnh Hồ Xung hất ra làm đổ vỡ vật gì rồi. Luồng nội lực của Lệnh Hồ Xung bây giờ là cả 6 luồng chân khí của chúng ta xung kích ra thì lão tròn ủng kia chỉ có đường nếm mùi đau khổ của Đào cốc lục tiên chúng ta mà thôi. Thế mới tuyệt diệu! Thật là tuyệt diệu!

Hán Tử Cầm Cờ Trắng Là Ai

Đào cốc nhị tiên nói chuyện oang oang, Hoàng Hà Lão Tổ và hán tử kia đều nghe rõ mồn một.

Lão Đầu Tử thở dài nói:

- Hỡi ôi Lệnh Hồ công tử mà không hồi tỉnh thì Lão Đầu Tử này chỉ còn đường tự sát.

Hán tử kia nói:

- Hãy khoan!

Đột nhiên gã cất cao giọng hỏi:

- Vị nào ngồi trên cây táo ở phía ngoài tường đó? Phải chăng là Nhạc Bất Quần tiên sinh, chưởng môn phái Hoa Sơn?

Nhạc Bất Quần giật mình kinh hãi. Tiên sinh xiêu người đi một cái suýt nữa té xuống, miệng lẩm bẩm:

- Té ra hành tung mình bị bại lộ rồi!

Bỗng nghe hán tử kia lại hỏi:

- Nhạc tiên sinh! Tiên sinh là khách sao không vào chơi nói chuyện?

Nhạc Bất Quần bẽn lẽn vô cùng! Tiên sinh nhận thấy mình mà tiến vào tất có điều không hay, nhưng cũng chẳng có thể ngồi bất động trên ngọn cây này.

Hán tử lại nói:

- Lệnh cao đồ là Lệnh Hồ công tử ngất đi. Mời tiên sinh vào đây coi xem thế nào...

Nhạc Bất Quần hắng giọng một tiếng tung mình nhẩy vọt qua một quãng không chừng hơn trượng hạ mình xuống dưới hành lang.

Lão Đầu Tử đã từ trong phòng đi ra, chắp tay nói:

- Nhạc tiên sinh! Mời vào trong nhà.

Nhạc Bất Quần nói:

- Tại hạ lo cho là sự yên nguy của tiểu đồ mà thành lỗ mãng.

Lão Đầu Tử nói:

- Vụ này tại hạ thật đáng chết. Hỡi ôi! Nếu mà... nếu mà...

Đào Chi Tiên lớn tiếng ngắt lời:

- Lão bất tất phải quan tâm. Y không chết đâu.

Lão Đầu Tử cả mừng hỏi:

- Sao các hạ biết y không chết?

Đào Chi Tiên hỏi lại:

- Y còn nhỏ hơn lão, mà ít tuổi hơn cả ta nữa. Có đúng thế không?

Lão Đầu Tử đáp:

- Đúng thế! Vậy thì làm sao?

Đào Chi Tiên nói:

-Người tuổi già chết trước hay người tuổi non chết trước? Dĩ nhiên người già chết trước, Lão còn chưa chết, ta đây cũng chưa chết, thì y chết thế nào được?

Lão Đầu Tử đã tưởng Đào Chi Tiên có kiến thức gì hay ho độc đáo, ngờ đâu hắn lại nói nhăng, lão đành nở một nụ cười nhăn nhó không nói gì nữa.

Nhạc Bất Quần chạy vào phòng thì thấy Lệnh Hồ Xung nằm ngất xỉu trên giường. Tiên sinh bụng bảo dạ:

- Mình mà không phô trương "Tử hà thần công" thì mấy người này coi thường phái Hoa Sơn mình.

Tiên sinh nghĩ vậy liền ngấm ngầm vật thần công, quay mặt vào phía trong để mọi người khỏi trông thấy sắc mặt biến thành màu tía. Tiên sinh đưa bàn tay đặt vào huyệt Đại truy sau lưng Lệnh Hồ Xung.

Tiên sinh biết tình trạng chân khí trong người hắn vận hành thế nào rồi, nên không dùng sức mạnh mà chỉ trút nội lực từ từ từng chút một vào. Tiên sinh cũng cảm thấy những luồng khí từ trong người hắn xô ra phản kích, liền nhấc bàn tay cao lên nửa tấc ngừng lại một chút, rồi lại đặt xuống.

Quả nhiên chẳng mấy chốc Lệnh Hồ Xung dần dần hồi tỉnh. Hắn la gọi:

- Sư phụ!... Lão nhân gia đã đến đấy ư?

Lão Đầu Tử thấy Nhạc Bất Quần không phí một chút hơi sức mà làm cho Lệnh Hồ Xung tỉnh lại, thì trong lòng bội phục vô cùng!

Nhạc Bất Quần nghĩ thầm:

- Nơi đây là chốn thị phi, chẳng nên chần chừ ở lại. Vả không hiểu phu nhân cùng quần đệ tử ở dưới thuyền hiện trạng ra thế nào. âu là ta trở về quách.

Tiên sinh nghĩ vậy liền chắp tay nói:

- Được các vị đón tiếp thầy trò tại hạ một cách nồng hậu, tại hạ rất lấy làm cảm kích và hổ thẹn.

Bậy giờ xin phép cho tại hạ cáo từ.

Lão Đầu Tử nói:

- Dạ dạ! bây giờ Lệnh Hồ công tử hãy còn mỏi mệt. Hỡi ôi! Đang lẽ bọn lão phu tiếp đãi trịnh trọng mới phải, nhưng lúc

này mọi việc bối rối, cam đành thất l, xin hai vị lượng thứ.

Nhạc Bất Quần nói:

- Các hạ bất tất phải khách sáo.

Dưới ánh đèn ảm đạm, Nhạc tiên sinh trông thấy cặp mắt hán tử kia liếc nhoang nhoáng, không khỏi động tâm liền chắp tay hỏi:

- Tôn tính đại danh ông bạn đây là gì?

Tổ Thiên Thu cười đáp:

- Té ra Nhạc tiên sinh còn chưa biết ư? Y là Dạ miêu tử Kế Vô Khả Thi.

Nhạc Bất Quần trong lòng kinh hãi nghĩ thầm:

- Dạ Miêu Tử Kế Vô Khả Thi ư? 30 năm trước người này đã nổi tiếng là một nhân vật lợi hại. Hắn dở dang không ở phe chính cũng không hẳn phe tà. Tại sao hắn lại nhập bọn với Lão Đầu Tử?

Tiên sinh chắp tay nói:

- Tại hạ nghe danh lừng lẫy của các hạ đã lâu. Bữa nay tương kiến thật là may mắn.

Vô Khả Thi tủm tỉm cười đáp:

- Bữa nay chúng ta gặp nhau đây, ngày mai còn hội diện ở Ngũ Bá Cương nữa.

Nhạc Bất Quần ngấm ngầm kinh hãi. Đáng lý mới gặp nhau lần đầu không nên hỏi vội, nhưng tiên sinh có con gái bị bắt, cốt nhục tình thâm trong lòng nóng nảy, liền hỏi ngay:

- Tại hạ không hiểu có chỗ nào đắc tội với các bạn võ lâm nơi đây, nay đã tới quí xứ chưa được đến nơi bái kiến thật có điều khiếm khuyết. Tiểu nữ cùng tên tiểu đồ họ Lâm không biết bị Ông bạn nào bắt đưa đi?

Kế Vô Khả Thi mỉm cười đáp:

- Cái đó tại hạ chưa hiểu rõ.

Nhạc Bất Quần phải hỏi Kế Vô Khả Thi về chuyện con gái lạc lõng nơi đây là một chuyện khuất tất đến địa vị chưởng môn nhân. Tiên sinh lại nghe gã lạnh nhạt, ăn nói không dứt khoát thì trong lòng vừa nóng nảy vừa phẫn nộ, nhưng cũng không hỏi thêm được nữa, liền lạnh lùng nói:

- Giữa lúc canh khuya tại hạ đến quấy nhiu rất lấy làm áy náy. Bây giờ xin cáo từ.

Tiên sinh nâng Lệnh Hồ Xung dậy rồi đưa tay ra muốn bồng lên.

Lão Đầu Tử thò đầu vào chỗ giữa hai thầy trò cướp lấy Lệnh Hồ Xung nói:

- Lệnh Hồ công tử là do tại hạ mời đến, dĩ nhiên để tại hạ kính cẩn đưu về.

Lão nói xong lấy một chiếc chăn mỏng trùm lên mình Lệnh Hồ Xung để che gió cho hắn rồi rảo bước đi ra ngoài cửa.

Đào Chi Tiên la lên:

- Trời ơi! Chúng ta là hai con cá lớn mà bỏ lại đây thì còn ra thế nào?

Lão Đầu Tử trầm ngâm một chút rồi ngập ngừng:

- Cái đó...

Hắn lại nghĩ:

- Bắt cọp d nhưng tha cọp khó. Nếu thả hai anh em lão này ra thì bọn Đào cốc lục tiên tất đến sinh sự trả oán, khó lòng chống nổi.

Lệnh Hồ Xung biết ý lão liền nói:

- Lão tiền bối! Xin tiền bối tha hai vị đó ra. Đào cốc lục tiên! Các vị đừng tìm hai vị Tổ, Lão để sinh sự nữa. Chúng ta đổi thù ra bạn được chăng?

Đào Thực Tiên đáp:

- Không đến sinh sự với họ thì được. Còn chuyện đổi thù ra bạn thì không được, nhất định không được!

Lão Đầu Tử và Tổ Thiên Thu hắng giọng một tiếng, bụng bảo dạ:

- Chúng ta chẳng qua vì nể mặt Lệnh Hồ công tử mà không so bì với các ngươi. Chẳng lẽ chúng ta lại sợ Đào cốc lục tiên các ngươi chăng?

Lệnh Hồ Xung hỏi Đào Thực Tiên:

- Tại sao vậy?

Đào Thực Tiên đáp:

- Giữa Đào cốc lục tiên với bọn Hoàng Hà Lão Tổ vốn không thù oán thì không có chuyện thù nghịch. Đã không phải kẻ thù nghịch thì làm gì còn có chuyện đổi thù ra bạn. Nếu nói là kết thành bằng hữu thì không sao nhưng bảo đổi thù ra bạn thì không phải.

Mọi người nghe đều cười ồ.

Tổ Thiên Thu cúi xuống cởi lưới cá ra.

Nguyên tấm lưới này đan bằng tơ dã tầm và thuần kim ty nên kiên cố dị thường. Kiếm sắc, đao bén đều không chặt đứt. Người nào đã bị mắc vào lưới rồi mà không có ai cởi ra cho thì càng cựa càng siết chặt vào.

Đào Chi Tiên đứng dậy trể ngay quần ra đi tiểu vào lưới cá.

Tổ Thiên Thu hỏi:

- Lão... làm trò gì thế?

Đào Chi Tiên đáp:

- Nếu không đi tiểu vào tấm lưới thối tha này thì không hả giận được.

Bảy người đưa nhau về bến thuyền đậu.

Nhạc Bất Quần trông xa đã thấy Lao Đức Nặc và Cao Căn Minh hai tên đệ tử chống kiếm

đứng gác ở đầu thuyền, tiên sinh biết ngay không có chuyện gì xảy ra mới hơi yên lòng.

Lão Đầu Tử đưa Lệnh Hồ Xung vào khoang thuyền, kính cẩn xá dài tận đất nói:

- Công tử gia ân nghĩa suốt trời mây, lão phu cảm kích vô cùng! Bây giờ xin cáo từ. Chẳng bao lâu sẽ có ngày tái hội.

Lệnh Hồ Xung từ lúc đi đường bị chấn động đã mê man muốn ngất xỉu, nên chẳng hiểu lão nói gì, chỉ ậm ừ một tiếng.

Bọn Nhạc phu nhân thấy quái nhân tròn ủng đối với Lệnh Hồ Xung lúc trước thì uy hiếp đến thế mà bây giờ tôn kính vô cùng, ai cũng lấy làm quái lạ.

Lão Đầu Tử và Tổ Thiên Thu sợ bọn Đào Căn Tiên quay về không dám chần chừ ở bên thuyền liền chắp tay nhìn Nhạc Bất Quần thi l cáo từ.

Đào Chi Tiên nhìn Tổ Thiên Thu vẩy tay nói:

- Tổ huynh khoan rồi hãy đi!

Tổ Thiên Thu hỏi:

- Còn chuyện gì nữa?

Đào Chi Tiên đáp:

- Còn cái này!

Hắn nghiêng mình đi thích đầu vai vào Tổ Thiên Thu.

Hai người đã đứng gần nhau mà cử động của Đào Chi Tiên lại cực kỳ mau lẹ. Tổ Thiên Thu trong lúc bất ngờ không kịp né tránh đành vận động nội lực để đón đỡ.

Chỉ trong nháy mắt lão vận khí vào huyệt Đan điền bụng rắn như sắt đá. Đầu vai huých vào bật lên những tiếng binh binh, choang choảng.

Đào Chi Tiên lùi lại mấy trượng đứng cười ha hả.

Tổ Thiên Thu la lên:

- U¨i chao!

Lão thò tay vào bọc sờ thấy vô số mảnh sành, mảnh sứ, hoặc ngọc, hoặc tre, gỗ vỡ tan tành.

Nguyên trong bọc lão có đến hơn hai chục cốc chén uống rượu bị Đào Chi Tiên huých vào làm vỡ hết.

Lão đau khổ vô cùng vì tiếc của. Lão vừa tức giận vừa đau xót giơ tay lên một cái liệng mấy chục mảnh chén vỡ vào Đào Chi Tiên.

Đào Chi Tiên đã đề phòng từ trước nghiêng mình đi né tránh. Đồng thời la lên:

- Lệnh Hồ Xung bảo chúng ta đổi thù ra bạn. Lời nói của y không thể bỏ qua được. Chúng ta có thành cừu địch trước thì sau mới nên bè bạn.

Tổ Thiên Thu tốn bao nhiêu tâm huyết sau mới sưu tầm được những ly cốc này mà bị Đào Chi Tiên đụng mạnh làm vỡ tan ra từng mảnh thì không tức giận sao được?

Lão đã toan đuổi đánh, song nghe Đào Chi Tiên nói vậy liền dừng bước lại bật tiếng cười khô khan nói:

- Phải rồi! Đổi thù ra bạn! Đổi thù ra bạn!

Lão chuyển lời cho Lão Đầu Tử và Kế Vô Khả Thi để cùng thực

hành.

Lệnh Hồ Xung đang lúc mê man vẫn lo cho sự yên nguy của Nhạc Linh San. Hắn nói:

- Đào Chi Tiên! Xin tôn giá bảo bọn họ không nên... không nên sát hại sư muội của tại hạ.

Đào Chi Tiên dạ một tiếng rồi la gọi:

- Này này! Lão Đầu Tử! Kế Vô Khả Thi! Tổ Thiên Thu! Mấy ông bạn hãy nghe đây! Lệnh Hồ Xung bảo các vị đừng sát hại sư muội bảo bối của y.

Bọn Kế Vô Khả Thi chạy khá xa, nghe Đào Chi Tiên nói vậy ba người liền dừng bước thương lượng một hồi rồi mới bỏ đi.

Nhạc Bất Quần quay lại thuật chuyện cho Nhạc phu nhân nghe những điều đã mắt thấy tai nghe tại nhà Lão Đầu Tử.

Bỗng trên bờ có tiếng la gọi om sòm. Bọn Đào Căn Tiên bốn người đã quay trở về. Bốn lão này vừa

thở vừa nói là họ đã bắt được hán tử cầm cờ trắng xé thành bốn mảnh.

Đào Thực Tiên cười ha hả nói:

- Giỏi! Giỏi! Bốn vị ca ca quả là giỏi thiệt!

Đào Chi Tiên hỏi:

- Các vị xé gã ra bốn mảnh thế có biết tên gã là gì không?

Đào Căn Tiên đáp:

- Gã chết là chết rồi còn hỏi tên làm chỉ Chẳng lẽ ngươi biết tên gã chăng?

Đào Chi Tiên đáp:

- Dĩ nhiên tiểu đệ biết. Gã là Kế Vô Khả Thi, ngoại hiệu là Dạ Miêu Tử.

Đào Căn Tiên vỗ tay nói:

- Cái họ nghe đã hay, cái tên lại hay tuyệt! Té ra gã đã biết trước là ngày sau bị Đào cốc lục tiên bắt được thì nhất định có mưu kế cũng không thi hành được. Gã không thể trốn khỏi định mệnh bị xé xác thành bốn mảnh nên mới đặt tên như vậy.

Đào Thực Tiên nói:

- Gã Dạ Miêu Tử Kế Vô Khả Thi bản lãnh thật là siêu quần xuất chúng! Trên đời ít người bì kịp.

Đào Căn Tiên nói:

- Đúng thế! Võ công của gã thật là ghê gớm! Nếu không phải là Đào cốc lục tiên thì nguyên một khinh công của gã cũng đủ là một tay cao thủ võ lâm.

Đào Thực Tiên nói:

- Thuật khinh thân của gã thì khỏi nói. Sau khi bị xé xác thành bốn mảnh gã lại ráp vào hoàn toàn như cũ rồi và hành động được như thường. Gã vừa mới ở đây nói chuyện xong.

Bọn Đào Căn Tiên biết mình nói dối bị lòi đuôi rồi nhưng cứ lờ đi. Họ làm bộ kinh ngạc.

Đào Hoa Tiên nói:

- Té ra Kế Vô Khả Thi còn có công phu này nữa! Nếu thế thì bản lãnh gã như nước biển không còn đấu nào mà đong được hết. Phục quá! Phục quá!

Đào Căn Tiên nói:

- Chuyện người xé làm bốn mảnh rồi ráp lại chỉ trong khoảnh khắc lại hành động được như ngày thường ta nghe ngày trước đã có người nói tới và cái đó kêu bằng "Hóa linh vi chỉnh đại pháp". Có điều thuật này đã thất truyền đã lâu không ngờ Kế Vô Khả Thi lại biết được. Thật là một dị nhân trong võ lâm. Lần sau

chúng mình có gặp gã nên kết làm bằng hữu.

Hắn nói dối một lần đã bị vỡ, liền nói dối lần thứ hai. Anh em Đào cốc lục tiên sáu người chẳng biết hổ thẹn là gì, bịa chuyện nói lấy được, mà vẫn nhơn nhơn tự đắc.

Nhạc Bất Quần và Nhạc phu nhân nhìn nhau lo buồn vì ái nữ bị cướp mà kẻ đối đầu chẳng hiểu là ai. Hai người không ngờ oai danh phái Hoa Sơn mấy trăm năm nay phút chốc bị trôi theo dòng nước sông Hoàng Hà. Nhưng hai ông bà e làm cho bọn đệ tử khiếp sợ nên cố giữ vẻ thản nhiên không để lộ mối buồn rầu ra ngoài mặt. Hai ông bà cũng không bàn tán về những điều nghi vấn chưa giải quyết được mà chỉ ngấm ngầm xao xuyến trong lòng. Trong con thuyền lớn chỉ nghe tiếng bọn Đào cốc lục tiên nói chuyện ba hoa.

Qua chừng nửa giờ, trời sắp sáng rồi.

Bỗng nghe trên bờ có tiếng bước chân rầm rộ. Lát sau thấy khênh tới bên bờ hai cỗ kiệu. Một kiệu phu đi trước dõng dạc nói:

- Lệnh Hồ Xung công tử đã dặn bảo không được làm cho Nhạc cô nương kinh hãi. Tệ chủ nhân có điều mạo muội, xin Lệnh Hồ công tử tha tội cho.

Bốn tên kiệu phu đạt xuống rồi xoay mình nhìn xuống thuyền thi l đoạn trở gót đi luôn.

Bỗng nghe thanh âm Nhạc Linh San trong kiệu cất lên:

- Gia gia! Má má!

Vợ chồng Nhạc Bất Quần vừa kinh hãi vừa vui mừng nhảy tót lên bờ mở rèm kiệu ra coi quả nhiên thấy ái nữ ngồi chm chệ trong đó. Có điều chân tay nàng bị điểm huyệt không hành động được.

Trên cỗ kiệu thứ hai, người ngồi chính là Lâm Bình Chi.

Nhạc Bất Quần thò tay thúc vào những huyệt Hoàn Khiên, Tích Trung, Ủy Trung của cô con gái để giải khai cho nàng.

Bỗng Nhạc Linh San thét lên một tiếng:

- Trời ơi!

Vẻ mặt nàng cực kỳ đau khổ, huyệt đạo ở đùi vẫn chưa giải khai được. Nàng khẽ nói:

- Gia gia! Y bảo đây là thủ pháp điểm huyệt độc môn của nhà y. Gia gia không thể giải được đâu.

Nhạc Bất Quần hỏi:

- Người ấy là ai?

Nhạc Linh San đáp:

- Cái người tâm thân cao lớn ư? Y... y... y

Nàng nói liền ba tiếng y rồi miệng méo xệch đi như muốn khóc.

Nhạc phu nhân nhẹ nhàng vuốt tóc nàng rồi ẵm vào lòng đưa vào khoang thuyền, khẽ hỏi:

- Hài nhi bị họ khinh mạn chăng?

Nhạc Linh San nghe mẫu thân hỏi liền khóc òa lên.

Nhạc phu nhân cả kinh nghĩ thầm:

- Bọn này là hạng người không chính đáng mà San nhi lại lọt vào tay chúng đã mấy giờ, chẳng hiểu có bị chúng làm ô nhục không?

Bà vội hỏi:

- Sao? Có điều gì cứ nói thật cho má nghe.

Nhạc Linh San vẫn khóc nức nở không ngừng lại được.

Nhạc phu nhân lại càng kinh hãi. Trong khoang thuyền có

nhiều người bà không tiện hỏi nữa, đặt con gái xuống giường kéo chăn đắp cho nàng.

Nhạc Linh San đột nhiên khóc to lên nói:

- Má má! Con người to lớn mắng hài nhi...

Rồi nàng nức nở không nói nữa. Nhạc phu nhân nghe nàng nói vậy như cất được gánh nặng, liền mỉm cười nói:

- Bị người ta mắng mấy câu làm gì mà phải tủi thân?

Nhạc Linh San vừa khóc vừa nói:

- Hắn còn giơ tay hăm dọa làm như toan đánh người ta.

Nhạc phu nhân cười nói:

- Thôi được! lần sau mình gặp hắn sẽ mắng trả và hăm dọa lại hắn nữa.

Nhạc Linh San nói:

- Hài nhi chẳng nói gì tới đại sư ca, cả tiểu Lâm tử cũng vậy. Thế mà con người cao lớn bảo bình sinh hắn rất ghét là nghe ai nói xấu Lệnh Hồ Xung. Hài nhi liền bảo chính hài nhi cũng không thích chuyện đó. Hắn liền sừng sộ hỏi: "Mi không ưa ư? Không ưa thì ta đem mổ mi làm thịt ". Má má! Hắn nói tới đây rồi nhe bộ răng trắng nõn hăm dọa hài nhi.

Nàng lại khóc hu hụ Nhạc phu nhân nói:

- Hắn thật là một con người đốn mạt. Xung nhi! Người cao lớn đó là ai?

Lệnh Hồ Xung thần trí vẫn mê man chưa tỉnh táo, nghe hỏi ấp úng đáp:

- Người cao lớn... đệ tử... đệ tử... đệ tư?

Lúc này Cao Căn Minh đã ẵm Lâm Bình Chi vào khoang thuyền. Chàng nói xen vào:

- Sư nương! Nhà sư người cao lớn ăn thịt người thật chứ không phải hăm dọa chơi đâu.

Nhạc phu nhân kinh hãi hỏi:

- Cả hai tên cùng ăn thịt người ư? Sao ngươi lại biết?

Lâm Bình Chi đáp:

- Hòa thượng kia hỏi đệ tử về vụ "Tịch Tà kiếm phổ" rồi móc trong bọc ra một miếng gì đưa lên ăn có vẻ ngon lành rồi đưa đến bên miệng đệ tử hỏi đệ tử có muốn ăn không? Té ra... là một chiếc bàn tay người!

Nhạc Linh San la thất thanh:

- Sao ngươi.. không nói trước?

Lâm Bình Chi đáp:

- Tiểu tử sợ sư thư kinh hãi nên không dám nói.

Nhạc Bất Quần bỗng lên tiếng:

- Đó là Mạc Bắc Song Hùng. Người cao lớn nước da trắng bạch, còn nhà sư thì da đen nhẻm phải không?

Nhạc Linh San đáp:

- Đúng rồi! Gia gia có biết chúng ư?

Nhạc Bất Quần lắc đầu đáp:

- Ta không quen biết mà chỉ nghe tiếng ở Mạc Bắc ngoài quan ải có hai tên cường đạo. Một gã tên là Bạch Hùng và một gã là Hắc Hùng. Nếu sự chủ tự ý đem hàng hóa đi thì Mạc Bắc Song Hùng chỉ cướp đoạt tài vật là xong. Trong trường hợp ai nhờ bảo tiêu đi hộ vệ thì chúng bắt bọn bảo tiêu giết thịt nấu ăn. Chúng bảo da thịt người có luyện võ lẳng lên nên ăn vào càng ngon miệng.

Nhạc Linh San lại thét lên một tiếng.

Nhạc phu nhân nói:

- Sư ca thật thà quá. Câu chuyện ăn thịt người ngon miệng mà cũng nói ra khiến cho người ta phải buồn nôn.

Nhạc Bất Quần tủm tỉm cười, ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Ta chưa từng nghe nói Mạc Bắc Song Hùng vượt qua Vạn lý trường thành, mà sao chuyến này chúng vào tận bờ sông Hoàng Hà? Xung nhi! Sao ngươi lại quen biết bọn Mạc Bắc Song Hùng.

Lệnh Hồ Xung ngơ ngác hỏi lại:

- Mạc Bắc Song Hùng ư?

Hắn tưởng Song Hùng là hai vị anh hùng, ngờ đâu là con gấu. Hắn ngẩn người ra một lúc rồi nói tiếp:

- Đệ tử không quen biết họ.

Nhạc Linh San vội hỏi:

- Tiểu Lâm tử! Nhà sư đó bảo ngươi ăn bàn tay người ngươi có ngoạm miếng nào không?

Lâm Bình Chi đáp:

- Dĩ nhiên là tiểu đệ không ăn.

Nhạc Linh San nói:

- Ngươi không ăn là may, nếu ăn một miếng thì từ đây ta không nhìn mặt ngươi nữa.

Đào Cán Tiên ở ngoài khoang thuyền đột nhiên nói xen vào:

- Thứ ngon nhất thiên hạ chẳng gì bằng thịt người. Nhất định tiểu Lâm tử đã ăn thịt người mà gã

không dám thừa nhận đó thôi.

Đào Diệp Tiên cũng nói:

- Nếu gã không ăn sao không bảo trước mà bây giờ còn cãi lấy được.

Ngũ Tiên Giáo Xuất Hiện Trên Sông

Lâm Bình Chi từ ngày gặp đại biến, chàng ăn nói cùng cử chỉ rất thận trọng chậm chạp. Chàng nghe Đào Cán Tiên và Đào Diệp Tiên nói vậy chỉ ngẩn người ra chứ không trả lời.

Đào Hoa Tiên nói:

- Đúng thế rồi! Gã không nói tức là mặc nhiên thừa nhận. Nhạc cô nương! Những kẻ ăn thịt người lại không chịu nhận là không thành thực. Há có thể đem chuyện chung thân giao phó cho gã được?

Đào Căn Tiên nói:

- Sau khi cô nương cùng gã thành hôn, tất gã còn đi chàng màng với cô gái khác. Gã về nhà cô nương có hỏi gã lại chối phăng.

Đào Diệp Tiên theo hùa:

- Còn một chuyện cực kỳ nguy hiểm là gã dám ăn thịt người mà cô nương nằm ngồi với gã, lúc nửa đêm ngủ đi bỗng thấy ngón tay đau đớn khôn tả lại nghe tiếng nhai rau ráu, cô nương có biết là cái gì không? Chính là tiểu Lâm tử nhai ngón tay cô đó. Nhạc cô nương! Con người ta chân tay bất quá được 20 ngón. Bữa nay gã ăn vài ngón, ngày mai lại một vài ngón thì chẳng bao lâu cả 20 ngón tay, ngón chân cô đều bị gã ăn hết.

Nguyên Đào cốc lục tiên đã chịu lời căn dặn của Bình Nhất Chỉ nhất nhất phải nghe theo Lệnh Hồ Xung. Sáu anh em lão tuy bản tính thích tranh biện, nhưng họ cũng không phải hạng

quá ngu xuẩn câu chuyện giữa Lệnh Hồ Xung và Nhạc Linh San hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình, bọn sáu người này đều đã nhìn thấy. Hiện giờ họ bắt được Lâm Bình Chi có chuyện thầm kín liền nói huỵch toẹt để ly gián hai người.

Nhạc Linh San đưa hai ngón tay lên đút nút lỗ tai, nàng lớn tiếng la:

- Các ngươi đừng nói nhăng. Ta không muốn nghe nữa! Ta không muốn nghe nữa!

Đào Căn Tiên nói:

- Nhạc cô nương! Cô thích làm vợ tiểu Lâm tử thì cũng chẳng sao. Có điều phải học lấy một thứ công phụ Công phu này đối với cô rất quan hệ. Nếu cô bỏ lỡ cơ hội thì ngày sau có hối cũng không kịp.

Nhạc Linh San thấy lão nói bằng một vẻ trịnh trọng liền hỏi:

- Công phu gì mà quan hệ thế?

Đào Căn Tiên đáp:

- Đó là "Hóa linh vi chỉnh đại pháp", công phu độc đáo của Dạ Miêu Tử Kế Vô Khả Thị Sau này tai, mũi, ngón tay, ngón chân cô có bị tiểu Lâm tử ăn rồi nuốt vào bụng rồi mà cô có đại pháp này cũng chẳng lo gì, chỉ mổ bụng gã lấy ra, dùng phép "Hóa linh vi chỉnh" để ráp lại như cũ.

Bọn Đào cốc lục tiên vẫn tiếp tục nói ba hoa thì thuyền đã cởi dây nhổ sào cho xuôi dòng sông Hoàng Hà.

Lúc này trời mới tờ mờ sáng rõ. Mù sớm chưa tan. Trên mặt sông làn mù trắng bao phủ làn nước đục chảy cuồn cuộn phóng tầm mắt trông phong cảnh bát ngát lòng người cảm thấy khoan khoái, nhẹ nhõm.

Thuyền đi không bao lâu thì trong làn mù trắng từ phía xa

xa, đột nhiên một con thuyền nhỏ xông ra tiến về phía thuyền của phái Hoa Sơn. Con thuyền nhỏ này đi rất mau, chỉ trong chốc lát đã gần lại.

Trong thuyền có tiếng văng vẳng một cô gái hát. Nhưng tiếng hát nhỏ nhẹ cơ hồ không nghe rõ.

Nhạc Bất Quần cùng Nhạc phu nhân đưa mắt nhìn nhau. Hai người cùng cảm thấy trong con thuyền nhỏ có điều khác lạ.

Sau một lúc, vừng thái dương chiếu vào mặt sông, ánh vàng lóng lánh như nhẩy múa.

Bỗng thấy con thuyền nhỏ kéo buồm lên cho chạy. Lúc này gió đông thổi mạnh vào cánh buồm màu xanh, con thuyền nhỏ lao ngược dòng nhẹ như tên bắn.

Nhạc Bất Quần chú ý nhìn ra thấy trên cánh buồm bằng vải xanh có vẽ một chiếc chân người sắc trắng. Tiên sinh nhìn kỹ lại thì chiếc chân này nhỏ nhắn và xinh đẹp, hiển nhiên là chân một cô gái.

Bọn đệ tử phái Hoa Sơn xôn xao bàn tán, có người cất tiếng hỏi:

- Tại sao trên buồm lại vẽ một chiếc chân? Thật là một điều quái dị.

Đào Chi Tiên đáp:

- Đây chắc là thuyền của Mạc Bắc Song Hùng. Trời ơi! Nhạc phu nhân! Nhạc cô nương! Phu nhân và cô nương phải ẩn thận đấy! Người trên thuyền kia rõ ràng muốn ăn chân đàn bà.

Nhạc Linh San hít một hơi chân khí, trong lòng nàng có ý khiếp sợ.

Con thuyền nhỏ kia chỉ trong khoảnh khắc đã tới trước mặt. Trong thuyền văng vẳng có tiếng hát vọng ra, nhưng lần này

mọi người nghe rất rõ. Tiếng hát này êm dịu, đậm đà, nó không giống tiếng hát mà tựa như tiếng than thở não nùng, lại giống tiếng rên la ai oán khiến cho mọi người nghe phải xúc động can trường trống ngực đập thình thình.

Bọn thanh niên nam nữ phái Hoa Sơn vừa nghe đã không nhịn được phải đỏ mặt cau mày.

Giọng hát chuyển điệu lại biến thành tiếng nam nữ hoan lạc, phóng túng vô kể.

Nhạc phu nhân cất tiếng thóa mạ:

- Trò yêu ma quỉ quái gì vậy?

Trong thuyền nhỏ có tiếng cô gái cất lên hỏi:

- Trên thuyền nhỏ có Lệnh Hồ công tử ở phái Hoa Sơn không?

Nhạc phu nhân khẽ nói:

- Mặc kệ ả đừng nói chi hết.

Thiếu nữ kia lại hỏi:

- Bọn tại hạ muốn chiêm ngưỡng phong tư của Lệnh Hồ công tử được chăng?

Thanh âm nữ lang này êm ái uyển chuyển khiến cho tâm hồn người ta phải ngây ngất. Dĩ nhiên bọn trai tráng trong thuyền phái Hoa Sơn không khỏi mê mẫn tâm thần mà đến cả Đào cốc lục tiên trước nay chẳng biết gì đến nữ nhân cũng không khỏi chân tay bủn rủn. Thậm chí Nhạc phu nhân cùng bọn nữ đồ đệ cũng cảm thấy xúc động tâm thần.

Nữ lang trong thuyền nhỏ nói dứt lời rồi từ ở trong khoang nhảy vọt ra đứng ở đầu thuyền. Cô mặc bộ xiêm áo bằng vải màu lam in hoa trắng. Từ ngực đến đầu gối cô quấn quanh mình một tấm quần nơm có thêu hoa đủ mầu sặc sỡ coi rất diêm dúa. Tai cô đeo lủng lẳng đôi vòng vàng rất lớn bằng

miệng chung uống rượu. Cô vào trạc 27, 28 tuổi. Nước da hơi vàng. Cặp mắt to thao láo mà đen láy. Cô thắt dây lưng nhiều mầu gió thổi tung bay về phía trước. Thái độ cô ra chiều hớn hở. Cô đai chân không. Kể ra cô là một nhân vật có dáng phong lưu. Nhưng nghe thanh âm và nhìn dáng người thì hiển nhiên thanh âm kiều mỵ hơn dung mạo nhiều.

Con thuyền phái Hoa Sơn đi xuôi dòng nước suýt động vào con thuyền nhỏ đó. Bỗng thấy thuyền nhỏ quay lộn trở lại, buồm thuyền hạ xuống để đi song song với thuyền lớn.

Nữ lang mỉm cười tỏ vẻ hài hước. Coi cách ăn bận của cô nhất định không phải là đàn bà Hán tộc.

Nhạc Bất Quần động tâm chợt nghĩ ra điều gì cất tiếng hỏi:

- Cô nương kia! Phải chăng cô là thuộc hạ Lam giáo chủ thuộc phái Ngũ tiên giáo ở Vân Nam.

Nữ lang bật tiếng cười khanh khách đáp:

- Tiên sinh cũng tinh mắt đấy! Có điều mới đoán trúng được một nửa. Tại hạ đúng người Ngũ Tiên giáo ở Vân Nam nhưng không phải thuộc hạ Lam giáo chủ.

Nhạc Bất Quần đứng ở đầu thuyền mình chắp tay hỏi:

- Tại hạ xin thỉnh giáo quí tính của cô nương. Cô nương chiếu cố bọn tại hạ trên mặt sông này có điều chi dạy bảo?

Nữ lang kia cười đáp:

- Con gái người Miêu không hiểu lời lẽ văn nho của tiên sinh. Xin tiên sinh nhắc lại một lượt.

Nhạc Bất Quần hỏi:

- Cô nương họ gì?

Nữ lang cười đáp:

- Tiên sinh đã biết họ tại hạ rồi sao còn hỏi lại?

Nhạc Bất Quần nói:

- Tại hạ không biết cô nương họ gì nên mới thỉnh giáo.

Nữ lang lại cười nói:

- Tiên sinh đã bấy nhiêu tuổi đầu, chòm râu dài thườn thượt rõ ràng biết họ tại hạ rồi sao cứ cãi hoài?

Cô nói mấy câu này thật vô lý, nhưng miệng vừa nói vừa cười nhí nhoẻn, thái độ rất thân mật, tuyệt không có ý khinh nhờn.

Nhạc Bất Quần vẫn giữ l kính cẩn nói:

- Cô nương khéo giỡn hoài.

Nữ lang cười hỏi:

- Nhạc chưởng môn tiên sinh họ gì?

Nhạc Bất Quần hơi xẵng giọng:

- Cô đã biết tại hạ họ Nhạc sao còn hỏi ỡm ờ?

Nhạc phu nhân thấy nữ lang thân hình lả lướt, ăn nói lả lơi có ý không ưa, liền khẽ bảo chồng:

- Đừng lý gì đến thị nữa.

Nhạc Bất Quần đưa tay trái về phía sau xua mấy cái tỏ ý cho phu nhân không nên nhiều lời.

Đào Căn Tiên hỏi:

- Nhạc tiên sinh xua tay là có ý gì vậy? Chà Nhạc phu nhân bảo tiên sinh đừng lý gì đến nữ lang kia, nhưng tiên sinh thấy cô đã xinh đẹp lại lắm vẻ phong tao, không nghe lời bà vợ cứ hỏi han cô hoài.

Nữ lang cười nói:

- Đa tạ Ông già! Lão bảo ta đã xinh đẹp lại có vẻ phong tao ư? Đàn bà con gái họ Miêu chúng ta đâu có xinh đẹp như các bà các cô người Hán bên quí vị.

Dường như cô không hiểu hai chữ "phong tao" đây có ngụ ý khinh miệt. Cô nghe người ta khen mình xinh đẹp thì nở mặt nở mày ra chiều hoan hỉ. Cô lại nhìn Nhạc Bất Quần hỏi:

- Tại sao tiên sinh đã biết rõ họ tại hạ còn cố ý hỏi mãi?

Đào Cán Tiên nói:

- Nhạc tiên sinh không nghe lời bà vợ thì đưa đến hậu quả thế nào?

Đào Hoa Tiên nói:

- Nhất định kết quả không hay rồi.

Đào Cán Tiên nói:

- Nhạc tiên sinh được người ta kêu là "Quân tử kiếm", té ra không đúng là chân quân tử. Tiên sinh đã biết họ người ta rồi cứ hỏi đi hỏi lại hoài. Tiên sinh chẳng có chuyện gì mà nói thì cứ đối đáp loanh quanh mấy câu như vậy cũng hay.

Nhạc Bất Quần bị Đào cốc lục tiên chế diu rất lấy làm hổ thẹn, bụng bảo dạ:

- Nếu không bịt miệng sáu thằng cha này lại tất chúng còn đưa ra nhiều chuyện khó nghe để lọt vào tai bọn nam nữ đệ tử của mình thi còn ra thế nào?

Tiên sinh nhìn nữ lang chắp tay nói mấy câu từ giã:

- Tại hạ xin gửi lời chào Lam giáo chủ. Cô nương nói cho rằng Nhạc Bất Quần này ở Hoa Sơn có lời vấn an lão nhân gia.

Nữ lang đảo cặp mắt tròn xoe ngó tới ngó lui đầy vẻ kinh ngạc hỏi:

- Sao tiên sinh lại kêu tại hạ bằng lão nhân giả Chẳng lẽ tại hạ đã già rồi ư?

Nhạc Bất Quần giật mình vì nữ lang hiểu lầm, liền hỏi lấp:

- Cô nương! Cô nương... đối với Lam giáo chủ ở Ngũ tiên giáo tại Vân Nam có mối quan hệ thế nào?

Mọi người nghe thanh âm Nhạc Bất Quần đầy vẻ sợ hãi đều kinh dị vô cùng!

Lao Đức Nặc lớn tiếng nhắc lại câu hỏi:

- Cô nương là người thế nào với Lam giáo chủ?

Nguyên phái Hoa Sơn, ngoài Nhạc Bất Quần ra Lao Đức Nặc là người biết nhiều hiểu rộng hơn hết thảy bọn người ngồi trong thuyền. Lão cũng biết Ngũ Tiên giáo là một giáo phái rất nham hiểm tàn độc. Cái tên "Ngũ Tiên" chẳng qua là để gọi cho hay Lúc vắng họ, người giang hồ đều kêu là "Ngũ Độc giáo".

Thực ra hơn trăm năm về trước, giáo phái này chính tên là Ngũ Độc giáo. Giáo tổ sáng lập ra giáo phái và những nhân vật trọng yếu đều dòng giống Miêu tộc ở giải sông Tương Miên Qúi châu Vân Nam.

Về sau có mấy người Hán tộc gia nhập giáo phái nghe hai chữ "Ngũ độc" không thanh nhã mới đổi làm "Ngũ tiên".

Giáo đồ Ngũ tiên giáo sở trường về nghề sử dụng chướng khí, rắn rết chất độc. Giáo phái này ngang hàng với Độc Thánh môn.

Giáo đồ Ngũ tiên giáo phần đông là người Miêu tộc. Tâm cơ dùng độc của họ không bằng đồ đệ Độc thánh môn, nhưng về phần cổ quái kỳ dị thì khó mà tưởng tượng được. Trên chốn giang hồ, người ta đồn rằng Độc thánh môn sử dụng chất độc tuy khiến cho người ta không biết đâu mà đề phòng, nhưng sau khi trúng độc suy xét kỹ càng là có thể hiểu được ngayCòn trúng phải chất độc của Ngũ tiên giáo thì chính người hạ độc có giải thích tỉ mỉ đến đâu, ai nghe cũng lắc đầu không tin. Chỗ kỳ bí quái dị của nó không thể theo lẽ thông thường mà đo lường được.

Mọi người đổ dồn mục quang nhìn nữ lang kia. Con thuyền nhỏ kèm vào mé hữu thuyền lớn của phái Hoa Sơn song song mà chạy. Bọn người trong thuyền phái Hoa Sơn lại xiêu cả về mé hữu dòm ngó khiến cho mất thế quân bình, thuyền nghiêng về một bên.

Bỗng nghe nữ lang cười đáp:

- Tại hạ là Lam Phượng Hoàng. Tiên sinh đã biết rồi kia mà? Tại hạ nói cho tiên sinh hay tuy ở Ngũ tiên giáo nhưng không phải là thuộc hạ của Lam giáo chủ. Trong Ngũ tiên giáo ngoài Lam Phượng Hoàng thì còn ai không phải là thuộc hạ của Lam Phượng Hoàng nữa?

Cô nói mấy câu này rồi lại nổi lên tràng cười khanh khách.

Đào cốc lục tiên vỗ tay cười rộ đồng thanh nói:

- Nhạc tiên sinh dốt thật! Người ta đã nói với tiên sinh như vậy mà tiên sinh vẫn loanh quanh chẳng hiểu gì cả.

Thực ra hạng ngu dốt khó hiểu trên đời ít người bì kịp Đào cốc lục tiên. Nhưng bọn họ lại thích để những cái đó sang người khác.

Nhạc Bất Quần chỉ biết giáo chủ Ngũ Tiên giáo họ Lam, nhưng không biết là ai. Bây giờ tiên sinh nghe cô nói vậy mới biết tên là Lam Phượng Hoàng. Tiên sinh nhìn người cô đủ mầu sặc sỡ thiệt giống con chim phượng hoàng.

Thời bấy giờ đàn bà con gái người Hán hay dấu diếm tên họ chỉ sợ người ngoài biết đến, nhưng đàn bà con gái họ Miêu lại không úy kỵ điều đó. Ngay trên sông giữa đám đông cô cũng chẳng chút rụt rè e lệ.

Có điều tuy cô vẫn giữ vẻ bệ vệ mà thanh âm lại rất quyến rũ.

Nhạc Bất Quần chắp tay hỏi:

- Té ra chính Lam giáo chủ đích thân giá lâm. Nhạc mỗ cam bề... thất kính. Không hiểu Lam giáo chủ có điều chi dạy bảo.

Lam Phượng Hoàng cười đáp:

- Tại hạ không biết chữ thì biết dạy tiên sinh cái gì? Trừ phi tiên sinh muốn dạy tại hạ thì được.

Tại hạ coi cách ăn mặc của tiên sinh thật có vẻ nhà nhọ Tiên sinh muốn dạy tại hạ đọc sách phải không? Tại hạ dốt lắm, tâm thần không quỉ quái như người Hán thì học làm sao được?

Nhạc Bất Quần tự hỏi:

- Thị không hiểu hai chữ dạy bảo thật hay thị giả vờ? Coi vẻ mặt thị tựa hồ không phải con người giả dối.

Tiên sinh liền đặt lại câu hỏi d hiểu hơn:

- Lam giáo chủ! Giáo chủ có việc gì?

Lam Phượng Hoàng mỉm cười hỏi lại:

- Lệnh Hồ Xung là sư đệ hay đồ đệ tiên sinh?

Nhạc Bất Quần đáp:

- Y là đồ đệ của tại hạ.

Lam Phượng Hoàng hỏi:

- Hừ! Tại hạ muốn coi y được không?

Nhạc Bất Quần đáp:

- Tiểu đồ đang cơn bệnh hoạn, thần trí không được tỉnh táo, lại ở trên mặt sông, không tiện bái kiến giáo chủ.

Lam Phượng Hoàng trợn cặp mắt tròn xoe hỏi:

- Bái kiến ư? Tại hạ không muốn y bái kiến mình. Y lại không phải là thuộc hạ Ngũ tiên giáo thì làm sao lại bắt y bái kiến tại hạ? Vả lại y là... hà hà .. bạn hữu với người tạ Y có bái kiến tại hạ, tại hạ cũng không dám nhận. Tại hạ nghe nói y cắt tay lấy máu

cho con gái Lão Đầu Tử uống để cứu mạng cô tạ Con người có tình nghĩa như vậy bọn đàn bà Miêu tộc bên tại hạ rất lấy làm bội phục, nên muốn gặp y coi xem là người thế nào?

Nhạc Bất Quần trầm ngâm rồi ấp úng đáp:

- Cái đó... cái đó...

Lam Phượng Hoàng nói:

- Tại hạ đã biết y bị thương lại còn cắt tay cho ra máu nhiều, tất y mệt lắm. Bất tất phải kêu y ra đây. Để tại hạ qua đó.

Nhạc Bất Quần vội nói:

- Không dám phiền đại giá giáo chủ...

Nhạc Bất Quần toan ngăn cản thì Lam Phượng Hoàng đã nhẹ nhàng nhảy tót sang đầu thuyền phái Hoa Sơn rồi.

Nhạc Bất Quần thấy thân pháp cô cực kỳ linh diệu, nhưng không hiểu võ công cô theo đường lối nào. Tiên sinh lùi lại hai bước đứng lấp cửa vào khoang thuyền, trong lòng rất lấy làm khó nghĩ.

Tiên sinh biết người Ngũ tiên giáo rất là lắm chuyện, nếu gây thù oán với cô ta thì cô ta dám kéo toàn thể giáo phái để liều một mất một còn với mình. Muốn tranh đấu với hạng tà giáo này không thể trông vào võ công mà ăn thua được. Vì vậy tiên sinh đối với Lam Phượng Hoàng rất nhã nhặn.

Lúc này Lam giáo chủ thân hành tới nơi đáng lẽ không nên ngăn cản, nhưng cong người toàn thân chỗ nào cũng có độc vật quái dị mà tiến vào khoang thuyền thì không hiểu dụng ý của cô tử tế hay độc dữ, tiên sinh rất áy náy vẫn không nhường lối , chỉ lớn tiếng gọi:

- Xung nhi! Lam giáo chủ muốn gặp ngươi đó! Ngươi mau ra nghênh tiếp!

Tiên sinh định bụng kêu Lệnh Hồ Xung ra ngoài đầu thuyền làm l tương kiến thì ổn thỏa hơn.

Nhưng Lệnh Hồ Xung mất máu quá nhiều, thần trí chưa được hồi phục. Chàng nghe sư phụ lớn tiếng hô hoán chỉ khẽ đáp:

- Vâng! Vâng!

Chàng cắn răng cử động mà không ngồi dậy được.

Lam Phượng Hoàng nói:

- Y bị thương trầm trọng thì ra ngoài thế nào được? Huống chi trên sông gió to, y ra đây gặp phải phong hàn thì không hay đâu. Để tại hạ tiến vào thăm y.

Cô nói xong cất bước đi về phía cửa khoang thuyền. Lúc cô còn cách Nhạc Bất Quần bốn thước, tiên sinh đã ngửi thấy mùi thơm nồng nặc, tiên sinh đành đứng tránh ra một bên để nhường lối cho y tiến vào trong khoang.

Ngoài khoang thuyền có Đào cốc ngũ tiên xếp bằng ngồi đó. Đào Thực tiên thì nằm trên một chiếc giường cây.

Lam Phượng Hoàng cười hỏi:

- Có phải các vị là Đào cốc lục tiên không? Ta là Ngũ tiên giáo chủ. Vậy chúng ta đều là tiên hết, cũng như người một nhà.

Đào Căn Tiên nói:

- Không được! Chúng ta là chân tiên còn giáo chủ là giả tiên.

Đào Cán Tiên nói:

- Dù giáo chủ cũng là chân tiên, nhưng bọn ta là lục tiên tức là nhiều hơn bên quí vị một tiên.

Lam Phượng Hoàng cười nói:

- Muốn nhiều hơn một tiên cũng không khó gì.

Đào Diệp Tiên hỏi:

- Làm thế nào mà nhiều hơn một tiên được? Phải chăng giáo chủ muốn đổi làm Thất Tiên giáo?

Lam Phượng Hoàng đáp:

- Chúng ta chỉ có Ngũ tiên, làm gì có thất tiên? Nhưng ta làm cho Đào cốc lục tiên còn Đào cốc tứ tiên có phải là bên ta hơn một tiên không?

Đào Hoa Tiên tức giận hỏi:

- Giáo chủ bảo biến Đào cốc lục tiên thành Đào cốc tứ tiên là muốn giết hai người trong bọn ta chăng?

Lam Phượng Hoàng cười đáp:

- Giết cũng được mà không giết cũng được. Nghe nói các vị là bằng hữu với Lệnh Hồ Xung thì không giết hay hơn. Có điều các vị đừng huyênh hoang khoác lác là nhiều hơn bên ta một tiên.

Đào Cán Tiên la lên:

- Ta cứ huyênh hoang thì đã sao?

Chỉ trong nháy mắt Đào Căn Tiên, Đào Cán Tiên, Đào Diệp Tiên, Đào Hoa Tiên bốn người đã nắm chặt chân tay Lam Phượng Hoàng vừa toan nhấc bổng lên, bỗng nhiên cả bốn cùng bật tiếng la hoảng:

- U¨i chao!

Rồi giựt tay ra. Mỗi người vừa mở bàn tay ra nhìn xem có vật gì. Ai nấy cùng lộ vẻ khủng khiếp phi thường.

Nhạc Bất Quần thấy thế cũng toàn thân ớn da gà, trên lưng toán mồ hôi lạnh ngắt.

Nguyên Đào Căn Tiên và Đào Cán Tiên trong tay mỗi người có một con rít lớn xanh biếc.

Đào Diệp Tiên và Đào Hoa Tiên thì trong tay đều có một con nhện đầy vằn sặc sỡ.

Bốn con độc trùng nầy mình đầy những lông dài khiến người trông thấy phải buồn nôn. Cả bốn con chỉ hơi cựa quậy chứ chưa cắn Đào cốc tứ tiên mới làm họ bở vía, nếu chúng cắn rồi thì họ lại yên trí một bề chứ không sợ nữa. Vì chúng làm như sắp cắn mà chưa cắn mới kiềm chế được bọn Đào cốc tứ tiên không dám nhúc nhích.

Lam Phượng Hoàng phất tay một cái thu bốn con trùng độc về. Loáng cái đã không biết cô giấu những trùng độc vào chỗ nào trong người.

Lam Phượng Hoàng không lý gì đến bọn Đào cốc lục tiên nữa, lại tiếp tục tiến về phía trước.

Lệnh Hồ Xung cùng bọn nam đệ tử phái Hoa Sơn ở khoang giữa.

Khoang giữa và khoang sau có vách ván ngăn đôi.

Nhạc phu nhân cùng bọn nữ đệ tử đều ở khoang sau.

Lam Phượng Hoàng đưa mắt nhìn mọi người một lượt rồi đi đến trước giường Lệnh Hồ Xung gọi:

- Lệnh Hồ công tử! Lệnh Hồ công tử!

Thanh âm rất dịu dàng ôn nhu khiến cho người nghe phải ngây ngất khó mà tự chủ được. Tuy cô kêu tên Lệnh Hồ Xung mà trong tai mọi người đều có cảm tưởng như cô gọi mình chỉ muốn cất tiếng thưa.

Lam Phượng Hoàng gọi hai ba lần làm cho quá nửa bọn nam đệ tử mặt đỏ ra đến mang tai, toàn thân run lẩy bẩy.

Phép Chửa Bịnh Ly Kỳ Của Cô Gái Miêu

Lệnh Hồ Xung tử từ mở mắt ra, khẽ nói:

- Các hạ là ai?

Lam Phượng Hoàng đáp:

- Ta là bạn với ông bạn thân của công tử.

Lệnh Hồ Xung chỉ ú ớ một tiếng rồi nhắm mắt lại.

Lam Phượng Hoàng nói:

- Lệnh Hồ công tử! Công tử mất nhiều máu quá, nhưng đừng lo công tử không thể chết được Lệnh Hồ Xung vẫn hôn mê li bì không trả lời.

Lam Phượng Hoàng thò tay vào trong chăn kéo tay phải chàng ra vừa coi mạch vừa chau mày.

Bỗng cô thò đầu ra ngoài khoang thuyền huýt lên một tiếng còi rồi nói những câu gì lý la lý lố. Cô nói tiếng

Miêu người trong thuyền chẳng ai hiểu gì cả.

Chỉ trong khoảnh khắc, mọi người bỗng mắt sáng rực lên. Bốn cô gái Miêu tiến vào. Cô nào cũng khoảng 18, 19 tuổi, mặc áo màu lam in hoa trắng. Các cô thắt lưng bằng dây thêu hoa. Trong tay mỗi cô đều cầm một cái hộp vuông vẳn năm tấc đen bằng trúc.

Nhạc Bất Quần hơi nhíu cặp lông mày nghĩ bụng:

- Bọn Ngũ tiên giáo tay cầm vật gì đó, nhất định là những thứ không hay rồi. Ngay một Lam Phượng Hoàng trong mình đã có

cất giấu nào rết, nào nhện... mà bốn ả này lại công nhiên bưng hộp vào thuyền, e rằng thiên hạ sắp đại loạn mất. Nhưng đối phương chưa có vẻ gì thù nghịch, nên tiên sinh không tiện ngăn trở.

Bốn cô gái Miêu đi tới trước mặt Lam Phượng Hoàng nói nhỏ mấy câu.

Lam Phượng Hoàng gật đầu. Bốn cô liền mở hộp ra.

Những người trong thuyền đều động tính hiếu kỳ muốn coi trong hộp giấu những thứ cổ quái gì. Chỉ có mình Nhạc Bất Quần vừa thấy Đào cốc tứ tiên trong tay dính phải trùng độc mọc lông lá thì chắc những vật trong hộp kia còn tệ hại hơn. Suốt đời tiên sinh không muốn ngó thấy và yên trí sắp xảy đến những chuyện kỳ dị.

Bỗng thấy mấy cô gái Miêu xắn tay áo lên để lộ cánh tay trắng như tuyết. Tiếp theo các cô vén ống quần lên trên đầu gối... Bọn nam đệ tử phái Hoa Sơn thấy vậy đều trợn mắt há miệng trống ngực đánh thình thình.

Nhạc Bất Quần la thầm:

- Trời ơi! Hỏng bét! Bọn gái tà giáo này sắp thi hành tà thuật. Chúng dùng sắc dục để làm động tâm bọn đệ tử của mình. Lam Phượng Hoàng nói toàn giọng dâm tà, bây giờ lại thi triển yêu pháp mà nội lực bọn đệ tử dưới trướng ta hãy còn kém cỏi thì khó lòng chống nổi.

Bất giác tiên sinh tay chống trường kiếm, định bụng: "Nếu Ngũ tiên giáo mà thi triển tà thuật thì mình chỉ còn cách phóng kiếm ra đối phó."

Bốn cô gái Miêu xắn quần áo lên rồi, Lam Phượng Hoàng cũng từ từ vén áo xắn quần.

Nhạc Bất Quần đưa mắt ra hiệu cho bọn đệ tử rút lui ra ngoài khoang để tránh khỏi tà thuật làm cho mê hoặc. Nhưng chỉ có Lao Đức Nặc và Thi Đới Tử là rút lui, còn ngoài ra chúng đều đứng ngẩn người không nhúc nhích, hoặc lùi mấy bước rồi lại tiến lên.

Nhạc Bất Quần ngưng tụ chân khí vào huyệt đan điền vận động Tử hà thần công. Mặt tiên sinh nổi sắc tía, nghĩ bụng:

- Ngũ tiên giáo hùng cứ đất Thiên Nam đã hai trăm năm, tiếng ác không phải tự nhiên mà có, chắc họ đã dùng tà pháp tàn hại nhiều người. Hiện giờ giáo chủ lại thân hành thi nghiệm pháp thuật, tất không phải chuyện tầm thường. Nếu ta không dùng Tử hà thần công hộ vệ tấm thân thì e rằng mình chỉ sơ hở một chút là mắc tay bọn chúng. Bọn này thân thể lõa lồ mà không biết xấu hổ là gì. Ta bị tà pháp hay trúng độc rồi chết mất mạng còn khá, chỉ sợ tâm thần bị hôn mê, bộc lộ chuyện xấu xa thì thanh danh phái Hoa Sơn bị hoen ố, muôn kiếp không rửa sạch.

Bốn cô gái Miêu thò tay vào hộp lấy ra một vật cử động xum xoe quả nhiên là những giống trùng độc. Chúng đặt trùng độc vào đùi. Trùng độc liền bám chặt không rớt xuống.

Nhạc Bất Quần định thần nhìn kỹ thì không phải trùng độc mà là những con đỉa nước thường hút máu. Có điều những con đỉa này to gấp đôi đỉa thường.

Lam Phượng Hoàng cũng cầm lấy một con đặt vào cánh tay và một con đặt vào ống chân. Chẳng mấy chốc tay chân năm người đầy đỉa bám, tổng số đến 200 con.

Mọi người thấy thế ngẩn ra không hiểu họ làm gì.

Nhạc phu nhân ở khoang sau nghe mọi người khoang giữa la lên những tiếng kinh dị bà không nhịn được, khẽ đẩy tấm ván

để ngó xem những cô gái Miêu làm gì. Bất giác bà la lên:

- Trời ơi!

Lam Phượng Hoàng cười nói:

- Đừng sợ! Không sợ gì hết! Nó không cắn bà đâu. Bà là... vợ của Nhạc tiên sinh... Nghe nói kiếm pháp bà giỏi lắm phải không?

Nhạc phu nhân cười gượng không trả lời. Bà thấy cô hỏi mình có phải là vợ Nhạc tiên sinh không, thật bất lịch sự, cô lại còn hỏi kiếm pháp mình có tuyệt giỏi không lại càng lỗ mãng. Giả tỷ là người khác mặc dù họ có ác ý cũng phải tìm lời khiêm tốn đôi chút. Nhưng Lam Phượng Hoàng không hiểu tập quán của người Hán. Bà nghĩ rằng nếu mình trả lời kiếm pháp của mình tuyệt diệu thì không khỏi là người tự phụ mà bảo kiếm pháp kém cỏi thì không chừng cô tin là thật mà coi thường bà nên không trả lời.

Lam Phượng Hoàng cũng không hỏi nữa, cô chỉ đứng yên một chỗ.

Nhạc Bất Quần để hết tinh thần đề phòng định bụng hễ thấy cô gái Miêu có cử động khác lạ là tiên sinh thi hành thủ đoạn "bắt giặc trước hết là bắt chúa", hãy kiềm chế Lam Phượng Hoàng trước rồi sẽ tính.

Mọi người trên thuyền lúc này không ai nói gì, chỉ nghe tiếng hô hấp nặng trịch của bọn đệ tử phái Hoa Sơn.

Sau một lúc lâu, những con đỉa trên tay và trên đùi năm cô gái họ Miêu dần dần phình ra và ẩn hiện sắc đỏ.

Nhạc Bất Quần biết những con đỉa nước này h gặp người hay thú vật là chúng bám chặt để hút máu tươi. Chúng chưa no thì quyết chẳng bao giờ chịu bỏ. Lúc chúng hút máu người hầu như

chẳng thấy gì hay hơi buồn buồn một chút. Nông phu ở đồng ruộng cày cấy thường bị đỉa bám vào bắp chân hút khá nhiều máu tươi mà vẫn không biết.

Tiên sinh tự hỏi:

- Lam giáo chủ cho những con đỉa này hút máu không hiểu để làm gì? Chắc bọn Ngũ tiên giáo sắp thi triển tà pháp bằng máu tươi của họ, và lúc nào những con đỉa hút máu no là họ bắt đầu hành pháp.

Bỗng thấy Lam Phượng Hoàng mở tấm chăn bông đắp trên mình Lệnh Hồ Xung rồi cô giật một con đỉa ở trên cánh tay đã hút no đến chín phần mười để vào huyết quản trên cổ Lệnh Hồ Xung.

Con đỉa này chưa thật no, nó cắn ngay vào huyết quản của Lệnh Hồ Xung để hút nữa.

Lam Phượng Hoàng liền lấy trong bọc một cái bình sứ ,ở nút thò móng ngón tay út vào trong bình khều lấy một chút phấn trắng rắc lên mình con đỉa.

Bốn cô kia cởi áo Lệnh Hồ Xung ra rồi cũng bắt từng con đỉa một đặt vào chân, tay, ngực, bụng chàng.

Chỉ trong khoảnh khắc hơn 200 con đỉa đều bám trên mình Lệnh Hồ Xung. Lam Phượng Hoàng tiếp tục lấy phấn bột rắc lên mình hết thảy mọi con.

Lạ thay! Những con đỉa lúc bám vào năm cô gái Miêu càng hút máu thì mình chúng càng phình ra mà bây giờ lại dần dần mỗi lúc một nhỏ đi.

Nhạc Bất Quần bây giờ mới tỉnh ngộ, tiên sinh thở phào một cái, bụng bảo dạ:

- Té ra Lam giáo chủ thi hành phép chuyển huyết và lấy

những con đỉa làm môi giới. Các cô lấy máu tươi trong mình để chuyển vào huyết quản Xung nhị Không hiểu thứ phấn trắng kia chế bằng gì mà bức bách những con đỉa phải thổ huyết ra được mới thật là thần kỳ!

Tiên sinh vỡ lẽ ra rồi từ từ buông lỏng năm ngón tay đang nắm chặt đốc kiếm.

Trong khoang thuyền yên lặng không một tiếng động, khí thế so với lúc vừa rồi chỉ sảy một ly là sinh cuộc tranh đấu kịch liệt thật khác xa nhau.

Sau một lúc nữa, một con đỉa đã nhả hết máu trong bụng rớt xuống chiếu đánh tạch một cái. Nó quằn quại một lát rồi chết ngay đứ đừ.

Lam Phượng Hoàng lượm xác đỉa liệng qua cửa xuống sông. Những con đỉa khác lục tục lăn ra chết và cô tiếp tục nhặt liệng đi.

Trong khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm, bao nhiêu đỉa liệng đi hết rồi. Sắc mặt vàng ửng của Lệnh Hồ Xung đã dần dần có chút huyết sắc. Hơn 200 con đỉa hút máu tươi trút vào trong nội thể Lệnh Hồ Xung đại khái được chừng một bát đầy. Tuy bấy nhiêu chưa đủ bồi bổ vào chỗ mất đi nhưng cũng có thể chuyển nguy thành yên.

Nhạc Bất Quần và Nhạc phu nhân đưa mắt nhìn nhau, trong bụng đều nghĩ thầm:

- Cô gái này ở địa vị chí tôn trong một giáo phái mà không tiếc máu tươi mình để trút vào trong người Xung nhị Không hiểu vì lẽ gì? Cô với Xung nhi vốn chưa từng quen biết, thì quyết không phải có tình ý với gã. Cô tự giới thiệu với Xung nhi là người bạn của người bạn tốt với Xung nhị Không hiểu Xung nhi đã giao kết với người bạn nào có lai lịch lớn thế tự bao giờ?

Lam Phượng Hoàng thấy Lệnh Hồ Xung sắc mặt hồng hào trở lại, cô liền cầm mạch thấy mạch chạy đã mạnh hơn thì trong lòng rất đỗi vui mừng, cất tiếng dịu dàng hỏi:

- Lệnh Hồ công tử! Công tử thấy thế nào?

Lệnh Hồ Xung tuy không biết rõ hết những biến chuyển vừa qua, nhưng chàng cũng hiểu cô gái này đã chữa cho mình. Chàng cảm thấy tinh thần tỉng táo hơn trước nhiều, liền đáp:

- Đa tạ cô nương! Tại hạ khá nhiều rồi!

Lam Phượng Hoàng lại hỏi:

- Công tử coi ta đã già chưa? Có phải già lắm rồi không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Ai bảo cô nương là già? Dĩ nhiên cô còn trẻ lắm, nếu cô không giận thì tại hạ kêu bằng muội muội được chăng?

Lam Phượng Hoàng thích quá, mặt nàng như đóa hoa xuân mới nở càng tăng thêm vẻ kiều dim.

Nàng mỉm cười nói:

- Công tử thiệt là người tốt! Thảo nào con người đã khinh hết tất cả mọi chàng trai trong thiên hạ mà đối với công tử lại yêu quí đến thế... chà chà!

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Cô nương đã bảo tại hạ là người tốt sao lại không kêu một câu "Lệnh Hồ đại ca" đi coi nào?

Lam Phượng Hoàng hai má ửng hồng, cất tiếng dịu dàng gọi:

- Lệnh Hồ đại ca.

Lệnh Hồ Xung cả cười nói:

- Hảo muội tử! Muội tử ngoan quá.

Lệnh Hồ Xung vốn người bặc thiệp không cân nệ tiểu tiết

thật khác xa với Nhạc Bất Quần tự mệnh là "Quân tử kiếm".

Thần trí chàng vừa tỉnh táo, liền hiểu ngay Lam Phượng Hoàng thích người ta tán tụng nàng nhỏ tuổi mà xinh đẹp. Chàng nghe nàng hỏi thẳng như vậy thì biết ngay nàng lớn tuổi hơn mình.

Nhưng chàng lại mở miệng kêu nàng bằng "muội tử", thực ra chàng không có ý khinh nhờn hay trêu cợt mà chỉ nói cho vui chuyện để lấy lòng một cô gái chưa từng quen biết. Như vậy cũng chẳng hề gì, huống chi Lam Phượng Hoàng lại tận lực cứu chàng thì nói mấy câu cho nàng hả hê cũng là hợp lý.

Quả nhiên Lam Phượng Hoàng nghe chàng nói vậy, lòng mừng hớn hở, nhưng đã làm cho Nhạc Bất Quần và Nhạc phu nhân không khỏi cau mày, bụng bảo dạ:

- Gã này đã "một chân bước vào trong quan tài" chưa biết sống chết thế nào mà còn buông lời giỡn cợt cô gái dâm tà này. Thật là một gã thiếu niên quá lãng mạn khó lòng dùng thuốc chữa khỏi gã được.

Lam Phượng Hoàng cười hỏi:

- Đại ca! Đỉa nước dùng hết nhẵn cả rồi! Tối nay tiểu muội đi bắt thêm ít nữa đặng sáng mai chuyển máu sang cho đại cạ Đại ca!... đại ca muốn ăn gì không? Tiểu muội đi lấy chút thức ăn cho đại ca điểm tâm nhé?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Điểm tâm thì tiểu huynh không cần đâu, mà chỉ thích uống rượu.

Lam Phượng Hoàng nói:

- Cái đó d lắm! Bọn tiểu muội tự cất được thứ rượu kêu bằng "ngũ bảo mật hoa tửu". Đại ca thử nếm coi!

Đoạn nàng nói líu lô mấy câu tiếng Miêu.

Bốn cô gái Miêu vâng lệnh đi ngay.

Chỉ trong khoảng khắc các cô đã về thuyền nhỏ lấy sang tám bình rượu, các cô mở nút bình rót rượu ra bát. Lập tức một mùi hương thơm ngào ngạt tỏa ra khắp cả trong thuyền.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Hảo muội tử! Thứ rượu này của muội tử cất đấy ư? Mùi thơm nặng quá, có lẽ chuyên để đàn bà con gái uống?

Lam Phượng Hoàng đáp:

- Phải thơm thế mới át được mùi tanh.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Trong rượu có rắn độc ư?

Lam Phượng Hoàng đáp:

- Đúng thế! Rượu kêu bằng Ngũ bảo hoa mật tửu. Dĩ nhiên phải dùng ngũ bảo.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Ngũ bảo là gì?

Lam Phượng Hoàng đáp:

- Ngũ bảo là năm thứ bảo bối ở trong giáo phái bọn tiểu muội. Đại ca hãy coi đây!

Nàng nói xong lấy cái bát không, dốc bình lên cho rượu chảy hết ra. Bỗng nghe mấy tiếng lạch cạch nhỏ của vậy gì rớt xuống bát.

Mấy tên đệ tử trong thuyền vừa trông thấy đã kinh hãi bật tiếng la hoảng.

Lam Phượng Hoàng cầm bát rượu bê đến trước mặt Lệnh Hồ Xung, chàng thấy màu rượu trong trắng như nước suối. Trong

rượu có ngâm năm con trùng độc là: một con rắn đen, một con rít, một con nhện, một con bọ cạp và một con rắn nhỏ bằng đầu ngón tay.

Lệnh Hồ Xung sợ giật bắn người hỏi:

- Sao lại lấy những con trùng độc này... cho vào rượu?

Lam Phượng Hoàng bĩu môi đáp:

- Đó là ngũ bảo, sao lại nói những gì "trùng độc"? Đại ca! Đại ca có dám uống không?

Lệnh Hồ Xung gượng cười đáp:

- Cái... ngũ bảo này... tiểu huynh hơi sợ một chút.

Lam Phượng Hoàng bưng bát rượu lên uống một hụm lớn rồi cười nói:

- Theo luật lệ của người Miêu tộc bên tiểu muội, đã là bạn thì phải uống rượu ăn thịt. Bạn mà không ăn không uống thì chẳng còn gì là bạn nữa.

Lệnh Hồ Xung đón lấy bát rượu nốc ừng ực vào bụng. Chàng nuốt luôn năm con trùng độc xuống.

Tuy chàng lớn mật mà cũng không dám nhai tóp tép.

Lam Phượng Hoàng cả mừng thò tay ra ôm chặt lấy đầu lấy cổ chàng rồi áp má kề vào bên. Son phấn ở môi miệng nàng in ra thành hai vết hồng trên mặt chàng. Nàng cười nói:

- Có thế mới là hảo ca ca!

Lệnh Hồ Xung bật cười, nhưng chàng vừa đưa mắt nhìn thấy vẻ mặt sư phụ cực kỳ nghiêm trọng thì trong lòng kinh hãi, nghĩ thầm:

- Hỏng bét, hỏng bét! Mình lớn mật làm nhộn ở ngay trước mặt sư phụ cùng sư nương, nhất định sẽ bị người thống mạ.

Lam Phượng Hoàng lại rót một bát lớn có cả năm con trùng độc bưng đến trước mặt Nhạc Bất Quần. Nàng cười nói:

- Nhạc tiên sinh! Tại hạ mời tiên sinh uống rượu.

Nhạc Bất Quần thấy rượu ngâm toàn trùng độc nào rắn, nào rết, nào nhện.. đã buồn nôn sau lại ngửi thấy mùi hương hoa nồng nặc lẫn vào thành ra một mùi khê nồng nặc khó tả. Tiên sinh không nhịn được oẹ lên cơ hồ phải mửa ra.

Tiên sinh đưa tay trái về phía Lam Phượng Hoàng đang cầm chung rượu. Không ngờ nàng vẫn không rụt tay về. Khi ngón tay sắp chạm vào lưng bàn tay nàng, tiên sinh chợt nhớ tới câu "nam nữ thọ thọ bất tương thân" đột nhiên dừng tay lại.

Lam Phượng Hoàng cười hỏi:

- Tiên sinh không lớn mật bằng đồ đệ thì làm sư phụ thế nào được? Các bạn hữu phái Hoa Sơn!

Có ai uống chung rượu này không?

Trong thuyền im phăng phắc, không ai lên tiếng.

Lam Phượng Hoàng thở dài nói:

- Trong phái Hoa Sơn, trừ Lệnh Hồ Xung ra, không còn một anh hùng hảo hán nào khác.

Bỗng có tiếng dõng dạc cất lên:

- Đưa đây cho tại hạ uống.

Người nói câu này chính là Lâm Bình Chị Chân chàng bị điểm huyệt không nhúc nhích được.

Lam Phượng Hoàng giương cặp lông mày lên cười nói:

- Té ra là...

Nàng mới nói được hai tiếng. Nhạc Linh San đã ngắt lời:

- Tiểu Lâm tử! Ngươi mà uống cái "rượu con khỉ" đó vào, thì

dù không bị chất độc làm cho uổng mạng, từ đây ta cũng không thèm ngó mặt ngươi nữa!

Lam Phượng Hoàng bưng chung rượu lên đến trước mặt Lâm Bình Chi cười nói:

- Đây! Ngươi uống đi!

Lâm Bình Chi rụt rè nói:

- Tại ha... không uống nữa.

Chàng thấy Lam Phượng Hoàng nổi lên tràng cười rộ không ngớt, tức quá, đỏ mặt lên, nói:

- Ta không muốn uống rượu đó chẳng phải là vì ta sợ chết...

Lam Phượng Hoàng cả cười ngắt lời:

- Dĩ nhiên ta biết rồi! Ngươi sợ là sợ vị cô nương xinh đẹp kia không dòm ngó đến nữa. Ta có bảo ngươi là con quỷ nhát gan đâu, ngươi chính là một hán tử đa tình! Ha ha! Ha ha!...

Nàng chạy đến bên Lệnh Hồ Xung nói:

- Đại ca! Sau này sẽ tái hội!

Nàng đặt chung rượu xuống bàn, vẩy tay một cái. Rồi cùng bốn cô gái Miêu ra khỏi khoang thuyền vọt về con thuyền nhỏ.

Bỗng nghe tiếng hát du dương nổi lên. Con thuyền nhỏ xuôi dòng đi về phía đông, vượt lên trước thuyền lớn của phái Hoa Sơn lao đi mỗi lúc một xa.

Nhạc Bất Quần nói:

- Đem bao nhiêu bình rượu của chúng liệng cả xuống sông!

Lao Đức Nặc dạ một tiếng chạy đến bên bàn. Tay hắn vừa sờ vào bình, đột nhiên lảo đảo người đi, té xuống lòng thuyền. Bình rượu vỡ tan tành.

Nhạc Bất Quần giật mình kinh hãi hỏi:

- Sao vậy?

Lao Đức Nặc đáp:

- Đệ tử trúng độc.

Nhạc Bất Quần tỉnh ngộ nói:

- Bình rượu bên ngoài cũng có chất độc.

Tiên sinh phất tay áo một cái. Một luồng kình phong hất cả bình lẫn bát chén trên bàn tung qua cửa sổ rớt xuống sông hết.

Đột nhiên tiên sinh lợm giọng phải cố nín nhịn cho khỏi nôn ra.

Bỗng nghe oẹ một tiếng, Lâm Bình Chi mửa thốc mửa tháo ra.

Tiếp theo chỗ này có người ho, chỗ kia có tiếng hắng dặng rồi ai nấy ôm bụng mửa ra ồng ộc. Cả Đào cốc ngũ tiên ở bên ngoài khoang thuyền cho chí lão lái đò, thủy thủ, chẳng một ai không mửa.

Nhạc Bất Quần nín nhịn được bấy lâu, bây giờ cũng phải nôn ra.

Mọi người đã mửa hết sạch thực vật trong bao tử rồi mà vẫn cứ nôn oẹ hoài cả nước lẫn toan cũng không còn.

Họ thấy ngứa cổ khát nước cực kỳ khó chịu, giả tỷ trong bụng còn có vật gì để mửa ra nữa thì dễ chịu hơn nhiều.

Nhạc Linh San ôm bụng hỏi Lệnh Hồ Xung:

- Đại sư ca!... Con yêu nữ đó cho... đại sư ca thuốc giải hay sao mà chỉ có một mình đại sư ca là không nôn mửa?

Trong thuyền này cả thảy mấy chục người, quả nhiên chỉ có một mình Lệnh Hồ Xung không mửa.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Ta có uống thuốc giải độc gì đâu? Chẳng lẽ chén rượu độc đó lại là thuốc giải?

Đào Căn Tiên nói:

- Ai bảo công tử bảnh trai? Con yêu nữ nó mê tít vì công tử xinh đẹp.

Đào Chi Tiên nói:

- Tiểu đệ cho là Lệnh Hồ công tử khen ả đẹp nên ả thích chứ không phải vì công tử đẹp trai.

Đào Hoa Tiên nói:

- Dù sao mình cũng phải phục công tử là người gan dạ, dám nuốt cả năm con trùng độc.

Đào Diệp Tiên nói:

- Tuy y không nôn mửa, biết đâu năm con trùng độc ở trong bụng chẳng làm cho y càng trúng độc nặng hơn?

Đào Cán Tiên la lên:

- Trời ơi! Hỏng rồi! Chúng ta không ngăn trở để Lệnh Hồ Xung uống rượu độc vào, nếu vì thế mà y phải uổng mạng, rồi đây Bình đại phu hỏi đến, mình biết trả lời thế nào?

Đào Thực Tiên nói:

- Lệnh Hồ Xung mà chết thì chúng ta xa chạy cao bay, Bình Nhất Chỉ để gì mà kiếm được?

Khéo Phỉnh Phờ Thoát Nạn Tan Thây

Đào cốc lục tiên nôn oẹ không ngớt mà vẫn không nhịn nói được.

Nhạc Bất Quần thấy những tay thủy thủ cũng nôn mửa hoài. Con thuyền ở giữa dòng sông hết lệch về mé tả lại xiêu sang mé hữu cực kỳ nguy hiểm. Lập tức tiên sinh nhảy vọt về đằng lái giữ cho thuyền bằng bặn lại rồi lái vào bờ mé Nam.

Nội công tiên sinh thâm hậu, chỉ vận khí mấy lần là hết mửa.

Con thuyền từ từ áp mạn. Tiên sinh nhảy lại đàng mũi cầm neo sắt quăng lên bờ. Chiếc neo này nặng đến 200 cân. Ngày thường hai thủy thủ khiêng mới nhúc nhích.

Nhà đò thấy Nhạc Bất Quần có dáng văn nhược thư sinh mà chẳng những nhấc bổng được neo sắt lên mà còn liệng ra xa mấy trượng thì không khỏi kinh ngạc lè lưỡi. Nhưng hắn vừa thè lưỡi lại ôm bụng nôn ra.

Mọi người tới tấp lên bờ quì xuống vệ sông để múc nước uống. Nước vừa uống vào lại nôn ra.

Mấy lần như thế sau mới bớt dần.

Bờ sông này là một nơi hoang dã, trừ cỏ dại cát trắng không còn thứ gì nữa. Nhìn xa mấy dặm thấy nhà cửa như bát úp. Đúng là một tòa thị trấn.

Nhạc Bất Quần nói:

- Trong thuyền hãy còn chất độc, không thể ngồi lại được. Chúng ta hãy vào thị trấn kia rồi sẽ tính.

Đào Cán Tiên cõng Lệnh Hồ Xung, Đào Chi Tiên cõng Đào Thực Tiên đi trước. Nam nữ đệ tử Hoa Sơn chia nhau ra mà cõng Lao Đức Nặc, Lâm Bình Chi, Nhạc Linh San, rồi cả đoàn người đi vào thị trấm.

Tới thị trấn Đào Cán Tiên và Đào Chi Tiên cùng tiến vào một phạn điếm đặt Lệnh Hồ Xung và Đào Thực Tiên xuống ghế, la ầm lên:

- Lấy rượu! lấy thịt! Lấy cơm đem đây!

Lệnh Hồ Xung liếc mắt nhìn chợt thấy một người. Chàng không khỏi sửng sốt. Nguyên người này là một đạo nhân vừa bé nhỏ vừa thấp lùn. Chính là Dư Thương Hải chưởng môn phái Thanh Thành.

Giả tỷ gặp lúc bình thời mà chàng gặp Dư Thương Hải tất xảy cuộc tranh đấu. Nhưng lúc này chưởng môn phái Thanh Thành hiển nhiên đang bị bao vây trầm trọng. Lão ngồi bên một chiếc bàn nhỏ.

Trên bàn có hồ rượu ba đĩa nhắm. Ngoài ra còn một thanh trường kiếm đã rút ra khỏi vỏ kiếm quang lấp

loáng.

Bao vây chiếc bàn nhỏ này là bảy cái ghế dài. Mỗi cái có một người ngồi. Bọn này có nam có nữ, tướng mạo đều rất hung ác. Trên ghế đều có đặt binh khí. Bảy người bảy thứ khí giới hình thù rất lạ, chẳng có thứ nào là đao kiếm thông thường.

Bảy người lặng lẽ không ai nói gì, ngưng thần nhìn Dư Thương Hải. Nhưng lão vẫn trấn tĩnh tinh thần. Tay trái nâng chung rượu vẫn không thấy run rẩy chút nào.

Đào Căn Tiên nói:

- Đạo nhân thấp lùn kia tuy trong lòng khiếp vía mà ngoài

mặt làm bộ không sợ.

Đào Chi Tiên nói:

- Dĩ nhiên lão sợ là phải. Bảy người đánh một chẳng chột cũng què.

Đào Cán Tiên nói:

- Nếu y không sợ đã nâng chung rượu bằng tay phải chứ không bằng tay trái. Lão để rảnh tay phải

đặng chuẩn bị cầm kiếm.

Dư Thương Hải hắng dặng một tiếng rồi đổi chung rượu cầm sang tay phải.

Đào Hoa Tiên nói:

- Lão nghe nhị ca nói vậy nên đổi tay nhưng không dám nhìn lại vẫn là sợ sệt. Lão không sợ nhị ca mà chỉ sợ sơ hở một chút bị bảy kẻ địch tấn công và sẽ bị chia làm tám mảnh.

Đào Diệp Tiên cười khanh khách nói:

- Đạo nhân đã thấp lùn bé nhỏ mà lại xé làm tám mảnh thì còn bé nhỏ đến đâu?

Lệnh Hồ Xung tuy có thù với Dư Thương Hải nhưng thấy lão bị cường địch bao vây chàng không muốn thừa lúc người ta gặp bước nguy nan mà gia tăng sự hiểm nghèo. Chàng nói:

- Lục vị Đào huynh! Đạo trưởng đó là chưởng môn phái Thanh Thành.

Đào Căn Tiên hỏi:

- Chưởng môn phái Thanh Thành thì sao? Lão có phải là bạn với công tử không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tại hạ không dám với cao, lão không phải là bạn hữu gì với

tại hạ cả.

Đào Căn Tiên nói:

- Nếu lão không phải là bạn của công tử thì càng d lắm. Chúng ta được một phen giỡn cợt.

Đào Diệp Tiên vỗ bàn la:

- Lấy rượu đây! Lấy nhắm đây! Lão gia vừa uống rượu vừa coi đạo nhân lùn bị xé thành tám mảnh.

Đào Thực Tiên nói:

- Ta đánh cuộc với ngươi. Nhất định lão bị xé thành chín mảnh chứ không phải là tám.

Đào Diệp Tiên hỏi:

- Tại sao vậy?

Đào Thực Tiên đáp:

- Ngươi hãy coi vị đầu đà kia có hai thanh hổ đầu đao. Một mình y đã chặt hai mảnh.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Các vị đừng nói nữa. Chúng ta đã không giúp bên nào vậy đừng làm cho Dư quán chủ phái Thanh Thành phải phân tán tâm thần.

Đào cốc lục tiên không nói nữa chỉ cười hi hi giương mắt lên nhìn Dư Thương Hải. Lệnh Hồ Xung để ý nhìn bảy người bao vây lão.

Chàng thấy một vị đầu đà tóc dài thòng xuống bên vai. Đầu đội mũ chóp đồng lấp loáng có ánh sáng để chụp mái tóc lại. Bên mình lão đặt một cặp hổ đầu giới đao lưỡi cong hình bán nguyệt.

Bên cạnh đầu đà là một mụ già, ngoài 50 tuổi, đầu tóc đã hoa

râm, mặt đầy vẻ tức tối. Mụ đặt cây thiết bổng ở bên mình.

Lệnh Hồ Xung ngó tiếp thì thấy một nhà sư mặc áo cà sa đỏ như máu trông lóa mắt. Bên cạnh nhà sư đặt một cái bát và một thanh cương bạt đúc bằng thép nguyên chất. Thanh cương bạt này sắc bén phi thường. Hiển nhiên là một thứ vũ khí rất lợi hại.

Đạo sĩ thân hình cao lớn. Cây bát giác lang nha trùy của y đặt trên ghế dài. Cây trùy này coi có vẻ rất trầm trọng.

Mé hữu đạo sĩ là một hán tử trung niên ngồi chồm hỗm trên ghế dài. áo quần dơ dáy và rách rưới.

Trên cổ hai con rắn xanh quấn lấy. Đầu rắn hình tam giác. Chúng không ngớt thè ngọn lưỡi dài lê thê ra

rồi lại co vào. Hán tử không có thứ vũ khí nào khác xem chừng y dùng hai con rắn này để thắng địch.

Sau cùng còn hai người nữa một nam, một nữ. Người đàn ông đui bên mắt trái, người đàn bà đui bên mắt phải. Cái đó chưa phải điều kỳ dị, mà kỳ ở chỗ người đàn ông không có chân trái, người đàn bà thiếu chân phải.

Hai người này đều có một cây trượng để bên mình. Hai cây trượng của họ rất lớn hình thù giống nhau. Cây nào cũng bóng loáng, phát ra ánh vàng rực rỡ. Nếu đúc bằng vàng thật thì khá trầm trọng.

Người đàn ông và đàn bà này đều vào trạc ngoại bốn chục tuổi. Coi bọn họ yếu ớt tưởng chừng gió thổi bay mà họ dùng cây trượng vừa lớn vừa nặng như vậy mới thật thần là kỳ.

Bỗng thấy vị đầu đà đưa tay ra nắm chặt đôi đốc giới đao.

Gã khiếu hóa lấy con rắn xanh ở cổ xuống quấn vào cánh tay. Đầu rắn nhằm về phía Dư Thương Hải.

Nhà sư tay trái cầm lấy thanh cương bật.

Đạo sĩ giơ cây long nha trùy lên.

Mụ đàn bà luống tuổi cầm cây thiết bổng trong tay.

Xem chừng bọn này đang chuẩn bị đồng thời tấn công.

Dư Thương Hải cười ha hả nói:

- Té ra bọn tà ma ngoại đạo chuyên ỷ vào số đông để thủ thắng, nhưng Dư Thương Hải này cũng không sợ đâu.

Đột nhiên người đàn ông chột mắt lên tiếng:

- Họ Dư kia! Bọn ta không muốn giết ngươi đâu.

Người đàn bà chột mắt cũng nói theo:

- Đúng thế! H ngươi chịu ngoan ngoãn đưa cuốn "Tịch Tà kiếm phổ" ra là chúng ta buông tha cho ngươi rút lui một cách êm đẹp.

Bọn Nhạc Bất Quần, Lệnh Hồ Xung, Lâm Bình Chi nghe mụ đột nhiên nhắc tới "Tịch Tà kiếm phổ" đều giật mình, không ai ngờ bọn bẩy người vây đánh Dư Thương Hải cũng chỉ vì muốn đòi hắn lấy kiếm phổ.

Ba thầy trò đưa mắt nhìn nhau, tự hỏi:

- Chẳng lẽ pho "Tịch Tà kiếm phổ" đó lọt vào tay Dư Thương Hải thiệt ư?

Mụ đàn bà luống tuổi lên tiếng:

- Nhiều lời với lão lùn đó làm chi Cứ giết hắn đi rồi lục tìm trong người hắn là xong.

Người đàn bà chột mắt hỏi:

- Biết đâu hắn chẳng cất giấu kiếm phổ vào một nơi nào bí mật? Giết hắn rồi tìm không thấy há chẳng hỏng bét ư?

Mụ luống tuổi đáp:

- Tìm không thấy thì tìm không thấy chứ việc gì mà hỏng bét?...

Mụ nói ngọng nghịu, hồ đồ, nghe không rành mạch, vì răng mụ rụng hết cả rồi.

Người đàn bà chột mắt lại bảo Dư Thương Hải:

- Lão Dư kia! Ta khuyên lão nên đưa kiếm phổ ra là hơn. Kiếm phổ đó không phải của lão mà lọt vào tay lão đã lâu ngày. Bây giờ lão thuộc lòng hết rồi thì còn giữ khư khư làm chi.

Dư Thương Hải không nói nửa lời. Hắn biết bảy địch nhân này đều là những tay hung dữ, hiếu chiến. Bữa nay hắn lâm vào tình trạng một sống một chết, liền ngưng tụ chân khí vào huyệt đan điền để hết tinh thần vào việc đề phòng. Ba người kia nói gì hắn cũng bỏ ngoài tai.

Nhà sư quát lên một tiếng thật to, nói lý lố mấy câu, chẳng ai hiểu lão nói gì.

Bỗng thấy lão đứng phắt dậy một tay cầm bát, một tay cầm bạt như muốn nhảy xổ vào Dư Thương Hải. Giữa lúc ấy, ngoài cửa vang lên mấy tiếng cười khanh khách. Một người hớn hở đi vào.

Người này mình mặc áo trường bào bằng lụa nhũn, đầu hói một nửa. Chòm râu đen nhánh. Người lão béo chùn béo chụt, sắc mặt hồng hào. Lão có vẻ ôn hòa d thân cận. Tay mặt lão cầm một cái tẩu hút thuốc bằng ngọc biếc, tay trái cầm cây quạt dài chừng một thước. Cách ăn mặc xa hoa của lão ra vẻ một nhà phú thương.

Lão bước chân vào phạn điếm nhìn thấy mọi người, đứng ngẩn ra một chút, lập tức ngừng tiếng cười.

Tiếp theo lão lại cười ha hả chắp tay nói:

- Hân hạnh! Thật là hân hạnh! Không ngờ bữa nay lại được gặp đủ mặt anh hùng hảo hán đương thời tụ hội cả ở đây. Thế là "Tam sinh hữu hạnh"!

Người đó giơ tay cao lên nhìn Dư Thương Hải lớn tiếng nói:

- Cơn gió nào đã thổi Dư quán chủ từ núi Thanh Thành xuống đến Hà Nam? Tại hạ được nghe "Hạc lệ cửu tiên thần công" của quán chủ là một tuyệt kỷ võ lâm. Không chừng bữa nay sẽ được mở rộng tầm mắt.

Dư Thương Hải để hết tâm thần vận thần công, nên y vào lão không biết mà nói gì lão cũng không hay.

Người đó nhìn cặp nam nữ chột mắt chắp tay cười hỏi:

- Đã lâu nay không được gặp Đổng Bách song kỳ. Mấy năm qua lại giang hồ chắc đã nhiều dịp đại phát tài.

Người đàn ông chột mắt tủm tỉm cười đáp:

- Đâu có được phát tài như tôn giá.

Người đó lại cười ha hả ba tiếng rồi nói:

- Tiểu đệ vào tay mặt qua tay trái chứ có gì đâu. Coi bề ngoài thì thấy đẹp đấy nhưng bề trong thực chẳng có gì.

Đào Chi Tiên không nhịn được cất tiếng hỏi:

- Ngoại hiệu của tôn giá là gì?

Người đó nhìn Đào Chi Tiên "ồ" một tiếng ra chiều kinh dị.

Nguyên tướng mạo Đào cốc lục tiên rất kỳ dị, người đó lại không nhận ra lai lịch bọn này.

Tiếp theo y chắp tay lớn tiếng:

- Chết chưa! Cả đại chưởng môn phái Hoa Sơn là Quân tử kiếm Nhạc tiên sinh cùng Nhạc phu nhân cũng tới đây mà tại hạ không biết. Gần đây Nhạc tiên sinh đâm một nhát kiếm làm

đui mắt 15 tên cường địch, tiếng tăm lừng lẫy giang hồ, chẳng ai là không phục sát đất.

Y nói bằng một giọng rất thân thiết tưởng chừng như chính mắt y đã trông thấy.

Nhạc Bất Quần chỉ hắng dặng một tiếng, không biết nói sao. Tiên sinh chưa quen biết người này bao giờ nên không tiện giải thích.

Người kia lại nói:

- Nếu biết sớm Dư quán chủ cùng Nhạc tiên sinh tới thì tiểu đệ đã ra xa nghênh đón...

Đào Chi Tiên hỏi:

- Tên họ ngươi là chỉ Vì sao bề trong lại không có gì?

Người kia cười đáp:

- Tiểu đệ có cái ngoại hiệu rất khó nghe là "Hoạt bất lưu thủ". Người ta bảo tính tiểu đệ thích kết bạn. Vì bạn mà mất hết ngàn lạng vàng cũng không tiếc gì. Tuy kiếm được khá tiền thực, nhưng vàng bạc không dính tay.

Nhạc Bất Quần chợt nhớ ra liền nói:

- Té ra là "Hoạt bất lưu thủ" Du Tấn huynh. Tại hạ hâm mộ từ lâu.

Người đó chắp tay nói:

- Chưởng môn phái Hoa Sơn mà cũng biết đến tiện danh thật hân hạnh cho Du mỗ.

Nhạc phu nhân hỏi:

- Dường như Du bằng hữu còn có một ngoại hiệu khác thì phải?

Du Tấn đáp:

- Thiệt ư? Thế mà tiểu đệ không biết.

Đột nhiên có thanh âm lạnh lẽo cất lên:

- Du tẩm nê thu, Hoạt bất lưu thủ.

Chính là thanh âm mụ luống tuổi rụng hết răng.

Đào Hoa Tiên nói:

- Hỏng rồi! hỏng rồi! Con cá chạch đã là loài trơn tuột lại còn lấy dầu tẩm vào thì nắm lại làm sao được?

Du Tấn cười nói:

- Đó là các bạn giang hồ quá yêu, khen tiểu đệ khinh công tuyệt diệu nhanh như chạch lội nước.

Thiệt ra tiểu đệ rất lấy làm xấu hổ. Công phu có gì đáng kể đâu. Trương phu nhân, lão nhân gia vẫn mạnh giỏi chứ? Du mỗ có lời vấn an.

Mụ kia là Trương phu nhân nguýt Du Tấn một cái rồi nói:

- Du Xoang Hoạt diệu! Thôi bước đi!

Du Tấn bụng dạ rất tốt, mụ đuổi mà y không nổi giận chi hết, y nhìn gã khất cái nói:

- Song long thần khất Nghiêm huynh! Cặp thanh long của Nghiêm huynh chắc là một ngày một lanh lẹ lắm rồi.

Gã khất cái tên gọi Nghiêm Tam Tinh, nguyên ngoại hiệu là Song xà ác khất, nhưng Du Tấn đổi là song long thần khất. Hai con rắn đổi thành hai con rồng, ác khất là thần khất.

Nghiêm Tam Nghinh vốn là tay hung hãn, nghe nói vậy bất giác lộ vẻ tươi cười.

Lão đầu đà râu dài là Cừu Tùng Niên, nhà sư pháp danh là Tây Bửu. Đạo sĩ đạo hiệu là Ngọc Linh cũng nói mấy câu theo đà.

Du Tấn nói cười hỉ hả làm cho tình trạng đang khẩn trương

đã dịu lại nhiều.

Nhạc Bất Quần lẩm bẩm:

- Mình từng nghe ở Sơn động có lão "Du tẩm nê thu" là một quái nhân khó mà tả hình dạng được.

Té ra là người này.

Bỗng nghe Đào Diệp Tiên la lên:

- Du tẩm nê thu! sao ngươi không tán dương sáu anh em võ công cao cường? Bản lãnh ghê gớm?

Du Tấn cười đáp:

- Cái đó... cái đó dĩ nhiên là đáng tán tụng lắm!...

Ngờ đâu Du Tấn chưa dứt lời. Hai chân hai tay y đã bị Đào Căn Tiên, Đào Cán Tiên, Đào Diệp Tiên, Đào Hoa Tiên nắm lấy rồi nhấc bổng người y lên.

Đào cốc tứ tiên nhấc bổng người Du Tấn lên, nhưng chưa phát huy kình lực xé ngay.

Du Tấn vội cất tiếng khen:

- Công phu giỏi tuyệt! bản lãnh ghê người! Võ công như thế này thì thiệt cổ kim hiếm có!

Người đời thường ưa phỉnh nịnh. Đào cốc lục tiên lại càng thích người ta tâng bốc mình. Chúng vừa nghe Du Tấn nịnh vài câu, liền không muốn xé xác y ra nữa.

Đào Cán Tiên và Đào Chi Tiên đồng thanh hỏi:

- Tại sao ngươi biết võ công thế này là cổ kim hiếm có?

Du Tấn đáp:

- Ngoại hiệu của tiểu đệ là "Hoạt bất lưu thủ". Tình thực mà nói thì trước nay chưa ai nắm được tiểu đệ. Thế mà bốn vị vừa thò tay đã bắt ngay được chân tay tiểu đệ không để trơn tuột

mất. Vậy thủ pháp bốn vị ghê gớm đến trình độ tự cổ chí kim chưa từng nghe thấy. Từ nay tiểu đệ qua lại giang hồ tới đâu nhất định phải tuyên dương danh hiệu lục vị cao nhân tới đó, để người võ lâm ai ai cũng biết trên cõi đời này còn có những nhân vật phi thường như vậy.

Bọn Đào Căn Tiên sung sướng không bút nào tả xiết, liền buông y xuống ngay lập tức.

Trương phu nhân lạnh lùng nói:

- Cái tên "Hoạt bất lưu thủ" đã danh bất hư truyền. Nhưng bữa nay há chẳng để người ta gọi là "Trảo trú tái phong" ư?

Du Tấn ngập ngừng nói:

- Cái đó... cái đó là sáu vị cao nhân võ công đến trình độ siêu phàm, khiến người ta không khỏi đem lòng kính phục vô cùng. Có điều đáng tiếc là tiểu đệ kiến văn hẹp hòi, chưa biết danh hiệu của sáu vị tiền bối là gì?

Đào Căn Tiên đáp ngay:

- Anh em chúng ta sáu người gọi chung là Đào cốc lục tiên y là Đào Cán Tiên...

Lão đem tên hiệu cả sáu anh em giới thiệu với Du Tấn.

Du Tấn vỗ tay nói:

- Tuyệt diệu! Thật là tuyệt diệu! Chữ tiên này thích hợp với võ công của sáu vị hết chỗ nói. Nếu kỹ thuật không đến trình độ xuất quỉ nhập thần, siêu phàm nhập thánh thì làm gì có đủ tư cách xứng với chữ "tiên". Đúng lắm! Có thế danh mới hợp sự thực và đáng là Đào cốc lục tiên thì trời xanh đặt ra chữ "Tiên" để ai dùng?

Đào cốc lục tiên mừng quá đồng thanh nói:

- Các hạ quả là người có đầu óc, có mắt tinh đời, mà cũng là

bậc hảo nhân bậc nhất nữa.

Trương phu nhân trừng mắt nhìn Dư Thương Hải hỏi:

- Lão Dư kia! Lão có chịu giao pho "Tịch Tà kiếm phổ" đó ra không?

Dư Thương Hải chỉ tăng gia vận khí, chứ không nói gì. Du Tấn hỏi:

- Trời ơi! Các vị tranh nhau cái gì vậy? Tranh "Tịch Tà kiếm phổ" ư? Theo chỗ tiểu đệ biết thì pho kiếm phổ này không có ở trong tay quán chủ đâu.

Trương phu nhân hỏi:

- Theo chỗ ngươi biết thì kiếm phổ đó ở trong tay ai?

Du Tấn đáp:

- Người này là một nhân vật lừng lẫy tiếng tăm. Tiểu đệ nói ra e làm cho các vị phải bở vía.

Đầu đà Cừu Tùng Niên lớn tiếng quát:

- Nói mau đi! Bằng ngươi không biết thì bước ngay!

Du Tấn cười nói:

- Vị sư phó này sao mà nóng thế? Võ công tiểu đệ thì thường thôi nhưng về phần lượm tin tức lại tinh thông rất mực. Trên chốn giang hồ dù ai có điều gì bí mật đến đâu, cũng khó lòng qua khỏi Thiên lý nhỡn và Thuận phong chỉ của tiểu đệ.

Bọn Đổng Bách song kỳ, Trương phu nhân đã biết y rồi. Y nói vậy là đúng sự thật. Y ưa dính vào việc của người ta chẳng chỗ nào không vào lọt. Trong võ lâm thiệt ra chẳng cò mấy việc là y không biết. Bọn họ liền đồng thanh hỏi:

- Ngươi đừng ba hoa nữa! Pho "Tịch Tà kiếm phổ" hiện ở trong tay ai?

Du Tấn cười hì hì đáp:

- Các vị đã biết ngoại hiệu tiểu đệ là "Hoạt bất lưu thủ". Tiền tài vào tay trái lại ra tay mặt. Mấy bữa nay cùng túng muốn chết được. Các vị là đại tài chủ, một sợi lông còn lớn hơn cả bắp đùi tiểu đệ.

Tiểu đệ lượm được tin tức này đâu phải chuyện dễ? Thật là cơ hội ngàn năm một thuở. Người tathường nói: Gươm báu tặng người liệt sĩ, phấn hồng tặng khách má đào. Tin tức tuyệt hảo dĩ nhiên để tặng tài chủ. Tiểu đệ phải bán tin này mới được.

Trương phu nhân nói:

- Được lắm! Trời không chịu đất thì đất cũng chẳng chịu trời, chúng ta hãy giết Dư Thương Hải trước, rồi bức bách con cá chạnh họ Du kia phải xưng ra. Nào! động thủ đi!

Mụ vừa nói hai chữ "động thủ" ra khỏi cửa miệng đã nghe mấy tiếng choang choảng của mấy môn binh khí chạm nhau chát chúa.

Bọn Trương phu nhân bảy người đồng thời rời khỏi ghế ngồi vung khí giới cùng Dư Thương Hải qua lại mấy chiêu.

Bảy người đánh một đòn rồi lùi ra ngay vẫn vây Dư Thương Hải vào giữa.

Bỗng thấy Tây Bảo hòa thượng và đầu đà Cừu Tùng Niên trên đùi đã chảy máu tươi.

Tịch Tà kiếm phổ lọt vào tay aỉ

Dư Thương Hải đưa trường kiếm sang tay trái. Vai áo đạo bên hữu của hắn đã rách tan, không hiểu đã bị những ai đánh trúng.

Trương phu nhân lại hô:

- Xông vào đi!

Bảy người lại tiến vào tiến công. Khí giới đụng nhau chát chúa, vang lên một hồi. B3y người lại lùi ra và vẫn giữ chặt vòng vây Dư Thương Hải.

Bỗng thấy Trương phu nhân bị rách một đường dài từ đuôi mắt xuống đến cằm về nửa mặt bên trái.

Dư Thương Hải bị trúng đao ở cánh tay bên tả, dường như do thanh Hổ đầu loan đao của đầu đà Cừu Tùng Niên chém phải. Tay trái hắn không cầm kiếm được nữa phải đưa sang tay mặt, nhưng bên vai hữu cũng bị thương rồi. Nếu bọn bảy người kia tấn công lần thứ ba nữa thì nhất định hắn bị loạn đao phân thây.

Ngọc Linh đạo nhân giơ cây lang nha trùy lên lớn tiếng:

- Dư quán chủ! Hai chúng ta cùng thuộc phái Thanh Thành, khuyên quán chủ nên đầu hàng đi là hơn. Dư Thương Hải hắng dặng một tiếng, tay phải giơ trường kiếm lên, nhưng mới được nửa vời, cánh tay đã kiệt lực lại rũ xuống.

Trương phu nhân coi bộ mặt ra chiều suy nhược, mà người mụ lại rất hung hãn, mụ không thèm lau máu tươi trên mặt, giơ cây thiết bổng lên trỏ vào Dư Thương Hải, giục:

- Lại...

Mụ định hô: "Lại xông vào đi !" song chưa dứt lời bỗng nghe có tiếng quát:

- Khoan đã!

Một người rảo bước tiến vào vòng chiến đứng bên Dư Thương Hải nói:

- Các vị lấy bảy chọi một chẳng là bất công lắm ư? Huống chi Dư tiền bối đã bảo "Tịch Tà kiếm phổ" không có ở trong tay y.

Người này chính là Lệnh Hồ Xung. Nhưng bọn Cừu Tùng Niên không quen biết anh chàng thiếu niên mặt mũi ốm o này.

Trương phu nhân trầm giọng hỏi:

- Ngươi là ai? Muốn vào đây chịu chết với hắn chăng?

Nguyên trước mặt mụ đã khó coi rồi. Từ lúc bị thương càng khiến cho người ta phải khủng khiếp.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Không phải tại hạ muốn vào chịu chết với y, mà vì thấy chuyện bất bằng, nên đứng ra nói một lời công đạo. Các vị không nên đánh nhau nữa.

Cừu Tùng Niên nói:

- Giết luôn cả thằng lỏi này đi!

Ngọc Linh đạo nhân hỏi:

- Ngươi là ai? Sao dám lớn mật càn rỡ, cãi thay cho người?

Lệnh Hồ Xung thở dài đáp:

- Tại hạ là Lệnh Hồ Xung. Không phải cãi thay người...

Chàng chưa dứt lời thì bọn Đổng Bách song kỳ, song xà ác khất, Trương phu nhân đồng thanh la lên:

- Các hạ là... Lệnh Hồ công tử đấy ư?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tại hạ chỉ là một gã thiếu niên ở nơi sơn dã, hai chữ công tử khi nào dám nhận! Các vị có biết ông bạn của tại hạ chăng?

Bao nhiêu cao nhân kỳ sĩ trên đường đối với chàng tỏ vẻ tôn kính chìu đãi, đều nói vì chàng có ông bạn nào đó. Lệnh Hồ Xung nghĩ đến vỡ óc mà không đoán ra được mình đã giao kết với nhân vật thần thông quảng đại nào và tự bao giờ. Chàng nghĩ bảy người kia nói vậy liền đoán ngay sở dĩ bọn họ nể mặt ông bạn thần kỳ kia mà đối với mình trân trọng như vậy.

Quả nhiên Ngọc Linh đạo nhân đặt ngay cây bát giác lang nha trùy xuống, cúi đầu kính cẩn đáp:

- Bọn tại hạ bảy người vừa được tin liền lên đường đi suốt ngày đêm để cố tìm được tôn giá. Bọn tại hạ đắc tội đã nhiều, xin công tử min trách.

Trương phu nhân cầm cây thiết bổng tự đập vào người nói:

- Bọn tại hạ không biết Dư quán chủ là bạn với công tử nên có điều ngang ngược. May mà lão chỉ bị thương xoàng.

Dư Thương Hải hắng giọng. Tiếp theo thanh trường kiếm của hắn rớt xuống đất đánh choang một tiếng.

Nguyên vai hắn bị cây bát lang nha trùy của Ngọc Linh đạo nhân đánh trúng một đòn rất nặng, xương bả vai bị nát một nửa. Thương thế khá trầm trọng.

Hắn cố gắng chống chọi được một lúc. Sau không còn đủ sức cầm kiếm.

Hắn thấy người đứng ra giải vây cho mình lại là Lệnh Hồ Xung thì không khỏi ngạc nhiên. Bản tính quật cường, hắn lên tiếng phủ nhận:

- Thằng lỏi Lệnh Hồ Xung này không có bạn hữu gì với ta cả!

Song xà ác khất nói:

- Lệnh Hồ công tử không phải là bạn ngươi cũng hay chứ sao? Chúng ta đang muốn giết ngươi đây.

Tuy y nói vậy, nhưng thấy Lệnh Hồ Xung không muốn bọn chúng giết Dư Thương Hải, nên chưa sấn vào động thủ.

Hoạt Bất Lưu thủ Du Tấn chạy đến trước mặt Lệnh Hồ Xung cười ha hả nói:

- Tiểu đệ từ phương đông tới đây. Dọc đường nghe được rất nhiều bạn hữu giang hồ nhắc tới đại danh Lệnh Hồ công tử, trong lòng xiết bao ngững mộ! Tiểu đệ còn được mấy chục vị bang chúa, giáo chủ, động chúa, đảo chúa muốn tương hội cùng công tử trên Ngũ Bá Cương, nên lật đật đến coi cụ náo nhiệt này. Không ngờ mình hên vận lại được tiếp kiến công tử trước. Công tử cứ yên tâm, không lo ngại gì hết. Chuyến này lên Ngũ Bá cương, chẳng thiếu gì linh đan, diệu dược, không đủ cả trăm thì cũng đến chín mươi thứ. Cái bệnh nhỏ xíu của công tử phỏng có chi đáng kể? Có chi đáng lo?

Ha ha! Hay tuyệt! Thật là hay tuyệt!

Lão đưa tay ra nắm tay Lệnh Hồ Xung mà lắc mà giật, ra chiều thân thiết lắm.

Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi hỏi:

- Sao lại có mấy chục vị giáo chủ, bang chúa, động chúa, đảo chúa cùng hàng trăm thứ linh đan, diệu dược gì gì? Tại hạ thật không sao hiểu được.

Du Tấn cười ha hả đáp:

- Lệnh Hồ công tử công tử bất tất phải quá lo xạ Nguyên nhân vụ này dù tiểu đệ lớn mật đến đâu cũng không dám buột miệng nói càn. Có điều công tử cứ yên tâm. Ha ha! Tiểu đệ có nói

nhăng,

công tử gia cũng đừng quở trách. Mấy lời của tiểu đệ mà lọt vào tai người khác thì dù Du mỗ có mấy đầu cũng không còn. Cái đầu trơn tuột như quả dưa cũng bị người ta nắm lại.

Trương phu nhân hỏi:

- Ngươi đã bảo không dám nói nhăng sao còn nhắc tới vụ đó làm chỉ Ngũ Bá Cương có động tĩnh gì thì Lệnh Hồ công tử tới nơi sẽ được thấy rõ. Ai bảo ngươi nói ba hoa trước? Bây giờ ta hỏi :

pho "Tịch Tà kiếm phổ" kia hiện ở tay ai?

Du Tấn cười hì hì chìa tay ra đáp:

- Cho Du mỗ một trăm lạng bạc, Du mỗ sẽ nói cho phu nhân hay.

Trương phu nhân hứ lên một tiếng rồi nói:

- Kiếp trước ngươi chưa được nhìn thấy tiền bạc bao giờ hay sao mà h động nói là nhắc đến tiền, tiền, tiền?

Người đàn ông chột mắt trong bọn Đổng Bách song kỳ móc trong bọc ra một đỉnh bạc liệng về phía Du Tấn nói:

- Một trăm lạng bạc phỏng có là bao? Đây! ngươi nói đi!

- Đa tạ! Các vị qua đây Du mỗ nói cho mà nghe!

Người chột mắt hỏi:

- Tại sao lại phải ra ngoài ấy? Cứ ở trong này nói cho mọi người đều nghe được không?

Mọi người đồng thanh reo:

- Phải rồi! Phải rồi! Cái đó có chi là bí mật?

Du Tấn lắc đầu đáp:

- Không được! Không đươc! Du mỗ đòi trăm lạng bạc tức là

mỗi người phải một trăm lạng. Khi nào cái tin quan trọng như vậy mà chỉ bán lấy có một trăm lạng? Trên đời làm gì có của rẻ như thế được?

Người đàn ông chột mắt vẫy tay một cái. Bọn Cừu Tùng Niên, Trương phu nhân, Song xà ác khất, Tây Bảo tăng xúm cả lại vây quanh Du Tấn cũng như Dư Thương Hải vừa rồi.

Trương phu nhân lạnh lùng nói:

- Thằng cha này ngoại hiệu là Hoạt bất lưu thủ, tay không chẳng thể đối phó với hắn, phải dùng binh khí mới được.

Ngọc Linh đạo nhân vung cây bát giác lang nha chùy lên đánh véo một tiếng nói:

- Phải đấy! Thử xem cái đầu hắn có "Hoạt bất lưu chùy" không?

Mọi người hết ngó những chiếc răng sói trên quả chùy vừa nhọn vừa sắc, lấp loáng có ánh sáng, lại ngó đến lớp da trắng trên người Du Tấn và cái đầu bóng mượt của hắn, không khỏi lo thay.

Du Tấn hỏi:

- Lệnh Hồ công tử! Vừa rồi công tử nói một câu mà giải vây được cho Dư quán chủ. Thế mà bây giờ Du mỗ gặp đại nạn công tử lại mắt lấp tai ngơ như chẳng thấy gì. Công tử coi bên khinh bên trọng như vậy nghĩa là làm sao?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Nếu các hạ không đem chuyện "Tịch Tà kiếm phổ" ở tay ai nói ra thì chính tại hạ cũng về phe với Trương phu nhân cùng quí vị đây.

Bọn Trương phu nhân cùng bảy người lớn tiếng hoan hô:

- Tuyệt diệu! Thật là tuyệt diệu! Mời Lệnh Hồ công tử ra tay

đi!

Du Tấn thở dài nói:

- Được rồi! Tại hạ đành nói vậy. Các vị hãy đâu vào đấy bao vây tại hạ làm chi?

Trương phu nhân đáp:

- Đối với con chạch trơn không dính tay nên phải cẩn thận.

Du Tấn lại thở dài nói:

- Tự làm ra tội nghiệt không thể sống được là thế này đây! Sao Du Tấn này không chờ đến Ngũ Bá Cương hãy coi một vụ náo nhiệt mà lại vào đây chịu chết?

Trương phu nhân hỏi gạn:

- Ngươi có nói hay không thì bảo?

Du Tấn đáp:

- Tại hạ nói chứ! Sao lại không nói? Chao ôi! Đông Phương giáo chủ hỡi ơi! Lão nhân gia bao giờ mới đến chỏ Bây giờ còn đủng đỉnh ngoài ấy làm chi?

Hai câu sau cùng thanh âm rất lớn. Đồng thời hắn trợn mắt nhìn về phía tây ngoài điếm, vẻ mặt cực kỳ sợ hãi.

Mọi người nghe Du Tấn nói vậy cũng giật mình ngó theo về phía tây thì thấy trên đường phố có một người chậm chạp đi tới. Người này tay cầm một rổ rau, dường như người nhà quê đi chợ bán đồ. Làm gì có Đông Phương giáo chủ tức Đông Phương Bất Bại mà oai danh từng làm chấn động giang hồ.

Mọi người quay đầu lại nhìn chẳng thấy Du Tấn đâu nữa, thì ra hắn chuồn mất rồi. Bây giờ mọi người mới ngã ngửa ra là mình mắc mẹo.

Trương phu nhân, Cừu Tùng Niên, Ngọc Linh đạo nhân đều ngoác miệng ra mà chửi bới. Mọi người biết rõ khinh công Du

Tấn đã tuyệt diệu, người lại tinh khôn vô kể. Hắn đã chạy thoát thì đừng hòng bắt lại được.

Lệnh Hồ Xung lớn tiếng:

- Té ra "Tịch Tà kiếm phổ" đã bị Du Tấn lấy được rồi. Thật không ngờ kiếm phổ lại vào tay y.

Mọi người đồng thanh hỏi:

- Thật không? Kiếm phổ lọt vào tay Du Tấn rồi ư?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Cái đó dĩ nhiên ở trong tay ỵ Nếu không thì sao y lại kiên quyết không chịu nói thực mà phải bỏ trốn thục mạng.

Chàng nói câu này thanh âm rất lớn, nhưng đến câu sau cùng thì kiệt lực.

Bỗng Du Tấn đứng ngoài cửa lớn tiếng hỏi:

- Lệnh Hồ công tử! Sao công tử lại đổ oan cho tiểu đệ?

Đoạn y lại bước vào nhà. Bọn Trương phu nhân, Ngọc Linh đạo nhân cả mừng. Mọi người chuyển động thân hình lập tức vây Du Tấn vào giữa.

Ngọc Linh đạo nhân cười nói:

- Thế là trúng kế Lệnh Hồ công tử rồi!

Du Tấn mặt buồn rười rượi đáp:

- Đúng thế! Đúng thế! Tin này đồn ra ngoài nói Du mỗ lấy được "Tịch Tà kiếm phổ" thì từ nay Du mỗ

không được một ngày nào yên thân. Đồng đạo giang hồ không còn biết bao nhiêu người sẽ tìm kiếm Du

mỗ để làm khó d. Dù Du mỗ có ba đầu sáu tay cũng không chống nổi. Lệnh Hồ công tử! Công tử chi?

nói một câu mà bắt được Hoạt bất lưu thủ trở lại.

Lệnh Hồ Xung tủm tỉm cười nghĩ thầm:

- Ta có tài giỏi gì đâu? Có điều chính mình cũng đã bị người ta ngờ oan rồi.

Chàng không tự chủ được đưa mắt nhìn Nhạc Linh San.

Nhạc Linh San cũng đang ngó chàng. Mục quang hai bên chạm nhau, hai người cùng đỏ mặt vội nhìn ra chỗ khác.

Trương phu nhân đổi giọng hỏi:

- Du lão huynh! Vừa rồi lão huynh đem "Tịch Tà kiếm phổ" đi giấu kỹ một chỗ để chúng ta không tìm thấy được, phải chăng?

Du Tấn la lên:

- Trời ơi! Khổ quá! Trương phu nhân! Phải chăng phu nhân nói vậy là có ý khiến Du Tấn này chết cũng không đất mà chôn? Các vị thử nghĩ coi: Nếu Du mỗ mà lấy được "Tịch Tà kiếm phổ" thì nhất định sử kiếm pháp phải cao thâm, ít ra cũng ngang hàng với Dư quán chủ phái Thanh Thành. Khi nào Du mỗ lại không đeo kiếm, không sử kiếm, mà võ công cũng rất tầm thường.

Đào Căn Tiên nói:

- Tuy ngươi được "Tịch Tà kiếm phổ" nhưng chưa chắc đã có thì giờ học tập. Dù có học chăng nữa vị tất đã hiểu thấu. Học hỏi rồi đến lúc sử kiếm chưa chắc đã tuyệt diệu. Ngươi không đeo kiếm bên mình có khi vì đã bỏ kiếm rồi, có khi bị người cướp mất.

Đào Cán Tiên nói:

- Vả lại cây quạt trong tay ngươi cũng có thể là một thanh đoản kiếm. Vừa rồi ngươi trỏ một cái đó là một kiếm chiêu về "Tịch Tà kiếm phổ".

Đào Chi Tiên nói:

- Phải rồi! Các vị coi hắn cầm cây quạt trỏ chéo đi đúng là chiêu thứ 59 tên gọi là "Chỉ đả gian tà" trong "Tịch Tà kiếm pháp". Mũi kiếm trỏ vào ai tức là giết người đó.

Lúc này thì cây quạt của Du Tấn đang trỏ vào Cừu Tùng Niên

Lão đầu đà lỗ mãng vừa nghe nói không kịp suy nghĩ đã gầm lên một tiếng, vung cặp giới đao chém Du Tấn.

Du Tấn né mình đi la lên:

- Y nói đùa đấy! Trời ơi! Các hạ chớ cho là thật.

Bỗng nghe bốn tiếng choang choảng vang lên! Tả hữu song đao của Cửu Tùng Niên phóng ra hai chiêu đều bị cây quạt của Du Tấn gạt đi, cứ nghe tiếng quạt đụng đao cũng đủ biết cây quạt này đúc bằng thép nguyên chất.

Không ai ngờ con người Du Tấn béo tốt trắng trẻo như người chủ biết ăn vừa điểm xuống mà cặp hổ đầu đao của Cửu Tùng Niên đã bị hất ra ngoài mấy thước, càng thấy võ công hắn cao xa hơn lão đầu đà nhiều. Chỉ vì hắn bị 7 người bao vây nên không dám phản kích mà thôi.

Đào Hoa Tiên nói:

- Đó là chiêu "ô qui phóng thí" chiêu thứ 32 trong "Tịch Tà kiếm pháp". Chiêu kiếm để gạt đao là "Giáp ngư phiên thân" tức chiêu thứ 25.

Mọi người đều cho là Đào cốc lục tiên thích ba hoa xích đế không đúng sự thật.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Du tiên sinh! "Tịch Tà kiếm phổ" có phải đúng ở trong tay tiên sinh hay là ở trong tay ai?

Trương phu nhân và Ngọc Linh đạo nhân đồng thanh nói:

- Phải rồi! Nói mau! Kiếm phổ đó ở trong tay ai?

Du Tấn cười ha hả đáp:

- Sở dĩ tại hạ không nói là muốn bán tin này lấy thêm mấy ngàn lạng bạc nữa, nhưng các vị keo kiệt muốn mất ít tiền. Thôi được! Tại hạ cũng nói cho hay Có điều nghe vào tai lại thêm buồn ruột.

Kiếm phổ đó lọt vào tay một vị lão tiền bối địa vị cao trọng. Tại hạ nói ra tất làm các vị phải bở vía, e rằng có hối cũng không kịp nữa.

Trương phu nhân trầm giọng hỏi:

- Làm chi mà phải hối hận? Trừ cái chết là việc lớn, chẳng lẽ mới nghe câu "Tịch Tà kiếm phổ" ở trong tay ai là người ta đẩy xuống 18 tầng địa ngục chăng?

Du Tấn thở dài nói:

- Đẩy xuống 18 tầng địa ngục thì chưa chắc, chừng nghe thấy kiếm phổ ở tay người mà không làm gì được, há chẳng là một chuyện cực kỳ đau khổ ư? Nhân vật này có mối liên hệ sâu xa với Nhạc tiên

sinh, chưởng môn phái Hoa Sơn.

Mọi người nghe nói đều đưa mắt nhìn Nhạc Bất Quần.

Nhạc Bất Quần tủm tỉm cười nghĩ bụng:

- Thử xem lão này còn nói trăng nói cuội gì nữa?

Du Tấn lại nói tiếp:

- "Tịch Tà kiếm phổ" vào tay người khác thì còn hy vọng mấy phần, nhưng tới tay vị này thì... thì...

Mọi người ngừng thở lắng tai nghe xem lão nói "Tịch Tà kiếm phổ" về tay ai thì đột nhiên có tiếng vó ngựa dồn dập lẫn với tiếng bánh xe lọc cọc từ đầu đường ruổi tới, cắt đứt câu chuyện của Du Tấn.

Ngọc Linh chân nhân giục:

- Nói mau! Ai lấy được kiếm phổ?

Du Tấn đáp:

- Dĩ nhiên là tại hạ muốn nói, sao các hạ nóng thế?

Bỗng nghe tiếng xe ngựa đến ngoài phạn điếm rồi đột nhiên dừng lại.

Một thanh âm khàn khàn cất lên hỏi:

- Lệnh Hồ công tử có trong đó không? Tệ bang đã sắp xe ngựa đến nghinh tiếp đại giá đây.

Lệnh Hồ Xung đang nóng nghe xem "Tịch Tà kiếm phổ" lọt vào tay ai để tẩy lòng ngờ vực của sư phụ, sư nương, sư đệ, sư muội đối với mình, nên không trả lời người bên ngoài, chàng tiếp tục giục Du Tấn:

- Có người đến rồi! Các hạ nói mau đi!

Du Tấn đáp:

- Công tử lượng thứ chọ Có người ngoài không tiện nói.

Bỗng lại nghe tiếng vó ngựa cấp bách hơn đang chạy ngoài đường phố. Bảy tám người cưỡi ngựa chạy như bay đến dừng lại trước cửa điếm. Một người thanh âm rất lớn cất lên:

- Huỳnh lão bang chúa! Phải chăng lão bang chúa đến đón Lệnh Hồ công tử?

Lão kia đáp:

- Đúng rồi! Tư Mã đảo chúa ở đâu tới?

Người thanh âm rất lớn hắng giọng một tiếng. Tiếp theo là tiếng bước chân trầm trọng, một người thân hình to lớn tiến vào điếm. Lão đầu đà tóc dài Cừu Tùng Niên, thân thể đã cao lớn, nhưng so với lão này còn kém xa.

Ngọc Linh chân nhân nói:

- Tư Mã đảo chúa! Đảo chúa cũng đến đây ư?

Tư Mã đảo chúa lại hắng giọng một cái, rồi lớn tiếng đáp:

- Xin mời Lệnh Hồ công tử lên Ngũ Bá Cương cùng quần hùng tương kiến.

Lệnh Hồ Xung chắp tay nói:

- Tại hạ là Lệnh Hồ Xung. Không dám phiền đến đại giá Tư Mã đảo chúa.

Tư Mã đảo chúa nói:

-Tiểu nhân là Tư Mã Đại. Vì tiểu nhân từ lúc còn nhỏ người đã cao lớn nên gia phụ cho cái tên như vậy. Lệnh Hồ công tử cứ gọi thẳng tiểu nhân là Tư Mã Đại hay hơn. Nếu không thế thì kêu bằng A Đại cũng được, đừng gọi Tư Mã đảo chúa gì hết, A Đại này không dám nhận đâu.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tại hạ không dám.

Chàng giơ tay trỏ vào vợ chồng Nhạc Bất Quần giới thiệu:

- Hai vị này là sư phụ cùng sư nương tại hạ.

Tư Mã Đại chắp tay nói:

- Tiểu nhân ngưỡng mộ đại danh từ lâu.

Rồi gã quay sang lại nói với Lệnh Hồ Xung:

- Tiểu nhân đến chậm, xin công tử tha lỗi.

Nguyên tên tuổi Nhạc Bất Quần lừng lẫy võ lâm, bắt buộc ai nghe thấy cũng đem lòng kính ngưỡng. Nếu gặp mặt đều chấn động tâm thần. Thế mà Tư Mã Đại cùng bọn Trương phu nhân, Cừu Tùng Niên, Ngọc Linh chân nhân hết thảy đối với Lệnh Hồ Xung tỏ vẻ cực kỳ cung kính, còn đối với Nhạc Bất Quần lại thờ

ơ lạt lẽo chẳng để ý gì. Họ có hỏi chẳng qua là vì nể mặt Lệnh Hồ Xung.

Nhạc Bất Quần đã làm chưởng môn phái Hoa Sơn ngoài 20 năm được người giang hồ cực kỳ tôn kính, bọn này tuy đối với tiên sinh không có vẻ cừu địch, nhưng họ không ra chiều trọng vọng tức là bỉ mặt tiên sinh rồi. Trong lòng tiên sinh không khỏi bực, may mà Nhạc tiên sinh đã dầy công phu hàm dưỡng, nét mặt vẫn thản nhiên không ra chiều phẫn hận.

Lúc này lão bang chúa họ Huỳnh đã tiến lại. Tuy lão tuổi ngoài tám chục chòm râu bạc chùng xuống trước ngực mà tinh thần hãy còn quắc thước. Lão nhìn Lệnh Hồ Xung vừa khom lưng nói:

- Lệnh Hồ công tử! Bọn anh em tại hạ có nhiều người kiếm ăn quanh quẩn gần đây mà không biết sớm đến đón tiếp công tử, thật tội đáng muôn thác.

Nhạc Bất Quần nghe lão nói mấy câu bất giác chấn động tâm thần tự hỏi:

- Phải chăng là lão?

Gò Ngũ Bảo Quần Hùng Tụ Hội

Nguyên Nhạc Bất Quần đã biết vùng hạ lưu sông Hoàng Hà có một bang hội là Thiên Hà bang.

Bang chúa Thiên Hà bang là Huỳnh Bá Lưu đã nổi danh hơn năm chục năm, và đứng vào hàng tiền bối

trong võ lâm ở Trung Nguyên. Có điều quy luật bang này lỏng lẻo, thành ra bang chúng có kẻ xấu người

tốt rất phức tạp tránh sao khỏi những hành động gian tà, càn rỡ? Vì thế mà thanh danh bang phái không lấy gì làm hiển hách.

Tuy nhiên, Thiên Hà bang người nhiều thế mạnh là một bang hội lớn nhất trong vùng Tề, Lỗ, Dự, Ngạc. Trong bang rất nhiều tay cao thủ.

Nhạc tiên sinh trong lòng ngờ vực, bụng bảo dạ:

- Chẳng lẽ lão này là Ngân nhiêm giao Huỳnh Bá Lưu cầm đầu mấy vạn bang chúng? Nếu đúng lão thì sao lại kính trọng Lệnh Hồ Xung, một gã thiếu niên mới qua lại giang hồ đến thế?

Mối hoài nghi trong lòng tiên sinh chỉ trong khoảnh khắc là được giải đáp.

Bỗng nghe Song xà ác khất Nghiêm Tam Tinh cất tiếng gọi:

- Ngân lão tu gia! Lão là thổ công ở đất này thấy bọn ta là bạn hữu ở phương xa đến mà cứ lờ đi ư?

Lão râu bạc này quả nhiên là Ngân nhiêm giao Huỳnh Bá Lưu.

Nghe lão Nghiêm Tam Tinh nói vậy liền cười ha hả đáp:

- Nếu không nhờ dư phước của Lệnh Hồ công tử, thì khi nào mời được bao nhiêu kỳ nhân dị sĩ giá lâm tệ xứ? Các vị đã tới Dự đông, Lỗ tây thì đều là tân khách của Thiên Hà bang, dĩ nhiên tệ bang phải nghênh tiếp. Tệ bang đã sửa soạn yến tiệc trên Ngũ Bá Cương. Xin mời Lệnh Hồ công tử cùng

liệt vị bằng hữu dời gót tới đó được chăng?

Lệnh Hồ Xung thấy trong phạn điếm đầy nhóc những người rất là huyên náo, chắc Du Tấn không chịu thổ lộ những điều bí mật. May vừa rồi mọi người cãi vã nhau về "Tịch Tà kiếm phổ" khiến cho sư phụ cùng sư muội chàng đã giảm bớt lòng ngờ vực đối với chàng.

Chàng không cần nóng nảy minh oan rồi cũng có ngày sự thật lòi ra. Chàng liền quay vào hỏi Nhạc Bất Quần:

- Sư phụ! Chúng ta đi không? Xin sư phụ chỉ thị cho.

Nhạc Bất Quần thấy Lệnh Hồ Xung đối với tiên sinh vẫn không có gì khác trước, nhưng bọn người đến tụ họp trên Ngũ Bá Cương hiển nhiên không có người chính phái. Tiên sinh cho là mình đi với họ thành ra vàng thau lẫn lộn, có hại cho tiếng thanh bạch của mình. Tuy nhiên cứ tình hình trước mắt mà xét đoán chưa chắc đã bất lợi cho phái Hoa Sơn. Bọn gian tà này tựa hồ ra vẻ kính cẩn Lệnh Hồ Xung để dẫn dụ chàng nhập bọn với họ.

Lưu Chính Phong phái Hành Sơn trước kia chỉ vì thân cận với tà đồ mà thanh danh tan nát. Vết xe đổ đó khiến cho Nhạc Bất Quần càng thêm thắc mắc.

Song trước tình thế này, khi nào tiên sinh dám thốt ra hai tiếng "Đừng đi"?

Nhạc Bất Quần đang do dự thì Du Tấn đã lên tiếng:

- Nhạc tiên sinh! Hiện giờ trên Ngũ Bá Cương rất là náo nhiệt. Biết bao vị động chúa, đảo chúa hàng chục năm không lộ diện trên chốn giang hồ, nay chỉ vì có Lệnh Hồ công tử mà người ta tới bái kiến. Tiên sinh đã giáo huấn được một tay anh hùng thiếu hiệp văn võ toàn tài thì chẳng những là một điều vinh dự lớn cho tiên sinh mà ba chữ "phái Hoa Sơn" từ nay cũng lừng lẫy khắp võ lâm không còn ai dám coi thường nữa. Thế nào tiên sinh cũng phải lên Ngũ Bá Cương. Nếu tiên sinh không đi há chẳng

làm cho bao nhiêu người đều cụt hứng?

Nhạc Bất Quần chưa trả lời thì Tư Mã Đại và Cao Bá Lưu đã vừa đỡ vừa ôm Lệnh Hồ Xung ra ngoài phạn điếm đặt vào trong một cỗ xe lớn.

Bọn Cừu Tùng Niên, Nghiêm Tam Tinh, Đổng Bách song kỳ, Đào cốc lục tiên cũng lục tục theo ra.

Nhạc Bất Quần và Nhạc phu nhân nhìn nhau gượng cười, nghĩ bụng:

- Bọn họ chỉ cần mời Xung nhi, còn mình có đi hay không họ cũng chẳng quan tâm.

Nhạc Linh San nói:

- Gia gia! Chúng ta đi coi xem bọn quái nhân này làm gì đại sư ca?

Nhạc Bất Quần gật đầu đi ra cửa. Vừa rồi mọi người bị mửa một trận đều cồn cào ruột gan, chưa ăn uống gì, bây giờ đứng lên, đi cũng lảo đảo không vững, đều ngấm ngầm kinh hãi, bụng bảo dạ:

- Độc dược của Ngũ độc giáo chủ Lam Phượng Hoàng thật là

ghê gớm!

Bọn Tư Mã Đại và Huỳnh Bá Lưu nhiều người cưỡi ngựa đến liền nhường lại cho Nhạc Bất Quần, Nhạc phu nhân, Trương phu nhân và Đào cốc lục tiên cưỡi.

Bọn nam đệ tử phái Hoa Sơn không còn ngựa cưỡi liền cùng bang chúng bang Thiên Hà và bọn thuộc hạ Tư Mã Đại đảo chúa đi bộ nhằm phía Ngũ Bá Cương mà tiến.

Ngũ Bá Cương là chỗ giáp giới hai tỉnh Lỗ, Dự. Phía đông ra tới những quận Hạ Trạch, Định Đào tỉnh Sơn Đông, phía tây tới huyện Đông Minh tỉnh Hà Nam. Giải đất này bằng phẳng có nhiều chằm vũng. Gò Ngũ Bá Cương không cao mấy.

Đoàn xe, ngựa nhằm phía đông dong ruổi rất mau.

Đi được vài dặm đã thấy những người kỵ mã từ phía đông đi tới. Họ đến trước xe Lệnh Hồ Xung liền xuống ngựa, lớn tiếng chào hỏi chàng, nói năng lễ mạo cực kỳ cung kính. Cứ nghe họ báo danh thì đều là những nhân vật có địa vị lớn trên chốn giang hồ.

Khi gần tới Ngũ Bá Cương càng nhiều người lại đón tiếp. Những người này đều báo tên họ, nhưng Lệnh Hồ Xung không thể nhớ xiết được.

Cỗ xe lớn dừng lại trước một tòa gò cao. Trên gò là rừng tùng cây cối um tùm. Một con đường khúc khuỷu quanh co đi lên.

Huỳnh Bá Lưu đỡ Lệnh Hồ Xung xuống xe. Hai đại hán khiêng kiệu đứng chờ sẵn.

Lệnh Hồ Xung nghĩ thầm:

- Nếu mình đi kiệu mà để sư phụ cùng sư nương đi bộ thì yên tâm thế nào được?

Chàng liền mời pn:

- Sư nương! Mời sư nương lên kiệu. Đệ tử đi bộ cũng được.

Nhạc phu nhân cười đáp:

- Người ta nghênh tiếp Lệnh Hồ công tử, chứ có nghênh tiếp sư nương ngươi đâu?

Rồi bà thi triển khinh công lướt mình lên gò.

Lúc này Nhạc Linh San và Lâm Bình Chi bị điểm huyệt đã qua sáu giờ đều tự giải khai được.

Nhạc Bất Quần đưa tay ra đỡ khuỷu tay con gái rảo bước đi lên.

Lệnh Hồ Xung không làm thế nào được đành ngồi trong kiệu.

Cỗ kiệu khiêng lên tới khu rừng trên đỉnh núi đi vào khu đất trống, chàng thấy chỗ này một đám chỗ kia một tốp, người nào cũng giơ ngực, phưỡn bụng, hình thù rất quái dị.

Những người này kéo lại như đàn ong. Có người hỏi:

- Lệnh Hồ công tử đó phải không?

Có kẻ nói:

- Đây là linh dược trị thương của tổ tiên tiểu nhân truyền lại, nó có công hiệu cải tử hoàn sinh.

Có người nói:

- Đây là một thứ nhân sâm lâu ngày đã đào được trên núi Trường Bạch hai mươi năm trước. Sâm này đã thành hình, xin công tử thu dùng. Lại có người nói:

- Bảy vị này toàn là danh y rất có bản lãnh trong lục phủ miền Lỗ Đông được mời đến xin công tử để họ cầm mạch cho.

Lệnh Hồ Xung thấy bảy vị danh y đều bị cột tay bằng dây thừng lớn liền thành một xâu trông như lũ khỉ. Người nào cũng nét mặt âu sầu, hình dáng tiều tụy, chẳng ra vẻ những danh y

chút nào. Hiển nhiên chúng bị người ta bắt tới. Họ nói là "mời" cho có vẻ lịch sự mà thôi.

Lại có người gánh hai thúng tre nói:

- Đây là những dược liệu quí báu ở phủ Tế Nam, tiểu nhân lấy mỗi thứ một ít, công tử muốn dùng thuốc gì tiểu nhân cũng có đủ khỏi phải khi cần đến không chạy kịp.

Lệnh Hồ Xung thấy bọn người này ăn mặc kỳ dị, vẻ mặt dữ tợn, hiển nhiên không phải hạng người thiện lương. Có điều họ đối với chàng rất cung kính nhiệt thành, không còn nghi ngờ gì nữa...

Suốt đời có bao giờ chàng được đông người như vậy quan tâm đến, chàng xiết bao cảm kích?

Nguyên chàng là con người chí tình, gần đây lại gặp bao nhiêu cảnh ngộ éo le, chết đi sống lại, lòng chàng càng d cảm xúc. Ngực chàng nóng bừng, chàng sa lệ chắp tay nói:

- Thưa các vị bằng hữu! Lệnh Hồ Xung này có đức gì... mà được các vi... chiếu cố đến thế? Tại hạ không biết lấy gì báo đáp...

Chàng nghẹn ngào nói mãi không hết lời, rồi chàng lại phục xuống.

Quần hào lên tiếng nhao nhao:

- Tại hạ không dám!

- Thế này thì tiểu nhân phải tổn thọ.

Toàn thể quì mọp cả xuống đáp l. Chỉ trong nháy mắt trên đỉnh Ngũ Bá Cương cả hàng ngàn người đều quì hết. Chỉ có bọn sư đồ phái Hoa Sơn và Đào cốc lục tiên là đứng thẳng chứ không quì.

Thầy trò Nhạc Bất Quần không dám đứng trước quần hào để

khỏi phải nhận l, liền tránh cả sang một bên.

Bọn Đào cốc lục tiên thì chẳng hiểu l phép là gì, giơ tay chỉ trỏ quần hào cười toe toét nói huyên thuyên.

Lệnh Hồ Xung cùng quần hào đối diện nhau lạy mấy lạy rồi đứng lên. Mặt chàng nước mắt dàn dụa, nghĩ thầm trong bụng:

- Bất luận những ông bạn này có dụng ý gì thì rồi đây Lệnh Hồ Xung có phải vì họ tan xương nát thịt, muôn chết cũng không từ chối.

Thiên Hà bang chúa Huỳnh Bá Lưu nói:

- Lệnh Hồ công tử! Mời công tử qua bên thảo đường nghỉ ngơi.

Đoạn y dẫn Lệnh Hồ Xung cùng vợ chồng Nhạc Bất Quần tiến vào trong nhà rạp lợp cỏ. Nhà rạp này mới dựng lên, bên trong đầy đủ bàn ghế. Trên bàn có đặt bình trà ly cốc.

Huỳnh Bá Lưu vẫy tay một cái, bọn thuộc hạ liền rót rượu ra. Gia nhân đem thịt bò khô, thịt bò quay, đùi gà, thịt vịt là những đồ nhắm rượu đến. Bọn này đã biết rõ Lệnh Hồ Xung thích rượu.

Lệnh Hồ Xung nâng cốc rượu đi ra ngoài dõng dạc tuyên bố:

- Thưa các vị bằng hữu! Nay Lệnh Hồ Xung này được gặp các vị lần đầu nên cùng nhau uống cạn chung này. Có điều trên chốn hoang sơn rượu không đầy đủ. Tại hạ mong rằng chúng ta từ nay trở đi có phúc cùng hưởng, có hoạn nạn cùng chung gánh vác. Đây là chung rượu kết bạn chúng ta cùng nhau uống hết.

Chàng nói xong giơ tay hất chung rượu lên không hóa thành muôn ngàn giọt rượu rớt xuống.

Tiếng quần hào hoan hô nổi dậy vang động một góc trời.

Mọi người đồng thanh:

- Lệnh Hồ công tử nói phải lắm! Từ nay chúng ta có phúc cùng hưởng, có hoạn nạn cùng nhau gánh vác.

Nhạc Bất Quần đứng sau Lệnh Hồ Xung nghe nói vậy rồi thấy bảy tên danh y đi vào trong rạp thì nghĩ bụng:

- Xung nhi nhân khích động nhất thời mà nói với những hạng người không rõ lai lịch này những gì có phúc cùng hưởng, có họa cùng gánh vác. Bọn chúng toàn đồ gian dâm đạo kiếp, phá nhà cướp của, thế mà gã cùng hưởng phúc với chúng hay sao? Mình là người chính phái phải tiêu diệt ác đồ có lý đâu lại đi gánh vác hoạn nạn với bọn họ?

Bỗng nghe Lệnh Hồ Xung lại nói:

- Các vị bằng hữu vì lẽ gì lại quyến cố tới Lệnh Hồ Xung như vậy? Tại hạ không biết một tí gì!

Nhưng biết cũng vậy không biết cũng vậy, các vị có điều chi khó xử, xin nói rõ cho tại hạ nghe. Bậc đại trượng phu phải quang minh lỗi lạc. Bất cứ việc gì cũng có thể nói ra với người khác, không cần giấu diếm. Lệnh Hồ Xung này mà giúp được thì dù ở dưới rừng đao kiếm cũng chẳng dám từ.

Chàng nghĩ rằng những người này chưa từng quen biết mà đã muốn kết giao với mình, tất họ có việc gì lớn lao muốn nhờ mình giúp đỡ. Ngược lại chính mình cũng nên ưng chịu lời họ. Nếu là việc không làm được, bất quá đến chết là cùng.

Giả tỷ là con người cẩn thận mà coi trọng nghĩa khí thì chàng đã hỏi trước họ muốn mình giúp việc gì, sau khi cân lường nặng nhẹ, phân biệt phải trái rồi mới quyết định có ưng thuận hay không. Nhưng Lệnh Hồ Xung là một chàng thiếu niên lãng mạn bất luận đối phương cầu cạnh điều gì, chàng cứ ưng thuận trước rồi sau sẽ liệu.

Huỳnh Bá Lưu nói:

- Lệnh Hồ công tử nói điều chi vậy? Các vị bằng hữu thấy công tử giá lâm đều thực tình ngưỡng mộ, muốn được bái yết tôn dung, nên chẳng hẹn cũng tụ tập nơi đây. Anh em còn nghe nói trong mình công tử không được khỏe mạnh nên mời danh y hoặc tìm dược liệu để trị chứ không có điều chi thỉnh cầu công tử hết. Thực ra bọn tại hạ hiện diện tại đây phần nhiều mới nghe tiếng nhau chứ không phải cùng một phe đảng. Nhưng công tử đã tuyên bố từ nay trở đi có phúc cùng hưởng, có họa cùng chung gánh vác thì dù không phải là bạn hữu cũng coi nhau như bạn hữu vậy.

Quần hào đồng thanh nói:

- Đúng thế! Huỳnh bang chúa nói phải lắm!

Lúc này người dắt bảy tên danh y tiến lại nói:

- Xin công tử vào thảo đường để bảy vị này chẩn mạch xem sao.

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Bình Nhất Chỉ tiên sinh là một vị thần y bản lãnh tuyệt luân còn bảo thương thế ta chẳng có

thuốc nào trị được thì bảy tên danh y này hiểu bệnh mình thế nào nổi.

Nhưng chàng không muốn làm cho người có hảo ý với mình phải một phen cụt hứng.

Chàng liền tủm tỉm cười đáp:

- Huynh đài cứ buông tha họ ra, chắc họ chẳng trốn đâu mà ngại.

Người kia nói:

- Công tử đã bảo tha thì tiểu nhân tha họ ngay.

Y nói rồi giơ tay ra giựt. Lập tức dây thừng đứt thành bảy khúc. Sợi dây thừng này to hơn hai ngón tay của y thế mà y chỉ khẽ giật một cái đã đứt liền thì đủ biết tỷ lực y mạnh biết chừng nào!

Người kia giựt đứt dây trói rồi rồi bảo bọn y sinh:

- Nếu các vị không trị khỏi được Lệnh Hồ công tử thì các vị cũng bị đứt đầu hết.

Bảy tên y sinh nhao nhao cả lên. Người thì nói:

- Tiểu nhân... xin làm hết sức. Nhưng trong thiên ha... không có người nào chữa được hết mọi bệnh.

Có người nói:

- Coi thần sắc công tử rất sung túc chắc uống thuốc vào là bệnh hết ngay.

Mấy tên y sinh tiến lại cầm mạch cho Lệnh Hồ Xung.

Bỗng có người đến trước cửa rạp quát lên:

- Các ngươi lui ra hết! Bọn lang băm này thì làm trò gì được?

Lệnh Hồ Xung nhìn ra thì chính là Sát nhân danh y Bình Nhất Chỉ đã tới. Chàng cả mừng nói:

- Bình tiên sinh! Tiên sinh đã đến đấy ư? Tại hạ cũng chắc bọn này không được việc gì.

Bình Nhất Chỉ vung chân trái đá "binh" một cái, hất một tên y sinh ra ngoài rạp. Chân phải y lại đá "bộp" một tên khác lại văng ra theo. Người bắt bọn y sinh này xem chừng rất kính trọng Bình Nhất Chỉ.

Gã lớn tiếng quát:

- Bậc danh y đệ nhất trong thời là Bình đại phu đã tới. Các ngươi còn dám lớn mật đứng đây làm trò nữa ư?

"Binh! Binh!" Y cũng đá hai tên y sinh khác ra ngoài. Còn lại ba tên hốt hoảng chạy ra ngoài thảo đường.

Hán tử tươi cười nói:

- Lệnh Hồ công tử! Bình đại phu! Tại hạ có điều mạo muội...

Ngờ đâu Bình Nhất Chỉ lại giơ chân đá hán tử đánh binh một cái tung ra ngoài thảo đường.

Biến din này khiến cho Lệnh Hồ Xung rất đỗi ngạc nhiên!

Bình Nhất Chỉ không nói nửa lời, ngồi ngay xuống đặt tay lên uyển mạch tay phải Lệnh Hồ Xung.

Hồi lâu tiên sinh lại đổi sang cầm mạch tay trái. Sau một lúc tiên sinh trở lại tay phải.

Bình Nhất Chỉ đổi qua đổi lại như vậy hoài. Cặp lông mày tiên sinh nhăn tít lại. Tiên sinh nhắm mắt ra chiều suy nghĩ hết sức.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Bình tiên sinh! Sự sống chết của con người là theo số mạng. Thương thế Lệnh Hồ Xung này khó có thể trị được. Vậy mà tiên sinh phí hao tâm lực, khiến tại hạ cảm kích vô cùng! Tại hạ e rằng tiên sinh lao thần khổ trí quá độ cũng không thay đổi được mệnh trời, tưởng tiên sinh không nên nhọc lòng chống đối định mệnh.

Lúc này ngoài thảo đường rất là huyên náo. Tiếng "xai quyền" thi đua uống rượu vang lên khắp nơi.

Hiển nhiên bang Thiên Hà đã hết tình địa chủ. Họ khuân rượu nhắm đến để thết quần hào một bữa say

sưa.

Lệnh Hồ Xung mấy năm trước đã tham dự đại hội Ngũ nhạc kiếm phái. Lần ấy đại hội cử hành trên núi Thái Sơn và do phái Thái Sơn thiết yến các phái minh hữu. Nhưng rượu nhắm dĩ

nhiên thanh đạm hơn nhiều. Thầy trò Ngũ nhạc kiếm phái ai nấy giữ ve nghiêm trang, thậm chí nói năng cũng không lớn tiếng làm gì còn có chuyện "xai quyền" hành lệnh. Vừa uống vừa dứt lác?

Hôm ấy Lệnh Hồ Xung cảm thấy bữa tiệc vô vị. Hôm sau chàng xuống núi liền rủ một bọn nghiện rượu chưa từng quen biết vào một quán nhỏ ở Tế Nam để uống một bữa say túy lúy. Sau sư phụ chàng biết chuyện này đã thống trách chàng một trận nên thân.

Bây giờ Bình Nhất Chỉ đang dụng tâm chẩn mạch trị bệnh cho Lệnh Hồ Xung, nhưng tâm trí chàng để cả ở bên ngoài thảo đường, chỉ muốn được ra cùng quần hào dự bữa tiệc náo nhiệt. Nhưng Bình Nhất Chỉ cứ cầm mạch hoài tưởng chừng không bao giờ chấm dứt.

Chàng nghĩ thầm trong bụng:

- Bình đại phu đây lấy danh hiệu là Bình Nhất Chỉ thường tự khoe trị người chỉ dùng một ngón tay chẩn mạch, giết người cũng chỉ dùng một ngón tay điểm huyệt, mà lúc này y chẩn mạch cho mình đâu có phải một ngón? Lão sử dụng gần hết cả mười ngón.

Bỗng nghe có tiếng hắng dặng, một người thò đầu nhìn vào. Chính là Đào Cán Tiên. Hắn cất tiếng hỏi:

- Lệnh Hồ Xung! Sao các hạ không ra ngoài uống rượu?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Có chứ! Các vị hãy chờ tại hạ một lát nữa sẽ ra. Đừng uống say trước nhé!

Đào Cán Tiên hỏi:

- Hay lắm! Bình đại phu! Đại phu chẩn mạch lẹ lên!

Dứt lời hắn thụt đầu trở ra, nốc rượu ừng ực rồi cất tiếng khen:

- Rượu này uống được đây!

Bình Nhất Chỉ từ từ rụt tay về nhắm mắt lại. Tiên sinh đưa ngón tay trỏ bên phải khẽ gõ lách cách xuống bàn. Hiển nhiên tiên sinh đang ngẫm nghĩ một điều gì khó giải quyết... sau một lúc khá lâu tiên sinh mở bừng mắt ra nói:

- Lệnh Hồ công tử! Trong người công tử có bảy luồng chân khí khác xung đột nhau, không có cách nào tiết ra ngoài mà cũng không sao dẹp xuống được. Đây không phải là vì trúng độc mà bị thương, mà cũng không phải mắc chứng phong hàn thấp nhiệt. Vì thế nên chữa bằng cách châm cứu hay dược liệu đều chẳng ăn thua gì.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Dạ!

Bình Nhất Chỉ nói:

- Sau hôm ở Chu Tiên trấn, tại hạ đã nghĩ ra một biện pháp mạo hiểm để cầu may là mời bảy tay nội công cực cao đồng thời phát huy chân lực để tiêu trừ bảy luồng chân khí trong mình công tử. Trong bảy vị này tại hạ đã mời được sáu vị bên ngoài, chỉ cần mời thêm một vị trong quần hào thì chẳng khó gì. Nhưng vừa rồi tại hạ chẩn mạch cho công tử phát giác ra tình thế đã biến đổi và phức tạp phi thường.

Lệnh Hồ Xung chỉ ậm ừ một tiếng chứ chưa nói gì thì Bình Nhất Chỉ đã tiếp:

- Mấy ngày vừa qua lại có cuộc đại biến. Một là công tử uống mấy chục thứ thuốc nóng nhiệt và đại bổ. Trong đó có nhân sâm, thủ ô, chi thảo, phục linh... là những dược vật kỳ trân.

Những thứ thuốc bổ này chế luyện theo cách để cho con gái thuần âm uống mà thôi.

Lệnh Hồ Xung "ủa" lên một tiếng rồi nói:

- Quả có thế thật! Thần kỹ của tiền bối thất cổ kim hiếm có!

Bình Nhất Chỉ hỏi:

- Sao công tử lại đi uống những thứ thuốc bổ này? Chắc là bị bọn lang băm ngu dốt làm cho lỡ việc, nghĩ thiệt đáng giận!

Lệnh Hồ Xung bụng bảo dạ:

- Tổ Thiên Thu ăn cắp "tục mệnh bát hoàn" của Lão Đầu Tử cho ta uống là vì lão có lòng tốt. Ngờ đâu thuốc bổ cũng có phân biệt trai gái? Nếu mình nói huỵch toẹt ra Bình đại phu thống trách lão chi bằng ta dấu cho lão là hơn.

Chàng nghĩ vậy liền đáp:

- Vụ này là vãn bối lầm lẫn, không nên trách cứ người khác.

Bình Nhất Chỉ nói:

- Thân thể công tử nào phải hư nhược, trái lại chân khí nhiều quá! Thế mà còn uống thêm nhiều thuốc bổ vào tất nhiên bệnh thêm trầm trọng. Trường hợp này khác nào nước sông Hoàng Hà đã bành trướng sắp xảy nạn lụt, người trị thủy không lo tháo bớt lại khai thêm nước hồ Động Đình, hồ Bàn Dương cho chảy vào sông thì trách nào chẳng gây đại họa? Thuốc bổ đó mà đem cứu chữa một thiếu nữ tiên thiên bất túc, chân khí bạc nhược thì rất bổ ích, song công tử uống vào thì tai hại vô cùng!

Lệnh Hồ Xung lẩm bẩm:

- Mình chỉ mong sao cho Tiểu Di cô nương, con gái Lão Đầu Tử uống máu mình rồi, bệnh cô được thuyên giảm.

Bình Nhất Chỉ hỏi:

- Điều đại biến thứ hai là đột nhiên công tử mất máu nhiều

quá. Hiện giờ bịnh trạng công tử đâu có thể cùng người tỉ võ tranh thắng? Thế mà công tử lại còn hiếu dũng tranh hùng thì sao phải đạo kéo dài thọ mạng. Hỡi ôi! Người ta đối với công tử trịnh trọng như vậy mà công tử lại không biết tự giữ lấy mình. Người quân tử báo thù mười năm cũng chưa là muộn. Sao công tử lại sinh cường trong chốc lát.

Tiên sinh vừa nói vừa lắc đầu quầy quậy.

Lúc Bình Nhất Chỉ nói câu này, tiên sinh lộ vẻ không hài lòng, giả tỷ bệnh nhân của tiên sinh là người khác chứ không phải Lệnh Hồ Xung thì không chừng tiên sinh đã tát cho một phát, hay ít ra cũng nặng lời thóa mạ.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Lời chỉ giáo của tiền bối rất đúng!

Bình Nhất Chỉ nói:

- Nguyên một chuyện mất máu còn khá, vì cái đó không khó chữa lắm. Đằng này công tử lại hòa mình với bọn Ngũ độc giáo ở Vân Nam và uống thứ rượu thuốc "Ngũ tiên đại bổ" của chúng.

Lệnh Hồ Xung ngắt lời:

- "Ngũ tiên đại bổ" ư?

Bình Nhất Chỉ đáp:

- Thứ rượu thuốc "Ngũ tiên dạo bổ" này đã được cất theo một phương pháp bí truyền của giáo tổ Ngũ độc giáo có ngâm năm thứ trùng độc và là một thứ rượu kỳ trân của họ. Theo lời đồn thì mỗi con trùng đó phải bồi dưỡng mấy chục năm mới thành. Ngoài ra trong rượu còn có mấy chục thứ kỳ hoa dị thảo để sinh khắc chế hóa lẫn nhau. Người uống rượu thuốc này tránh được bách bệnh mà các chất độc cũng không xâm nhập vào được. Nó còn tăng thêm công lực mười năm. Thật là một thứ rượu bổ rất thần kỳ hiện nay. Lão phu hâm mộ lâu ngày hận mình chưa được thấy quạ Lam Phượng Hoàng là cô gái giữ mình như ngọc

trắng. Trước nay thị không giao thiệp với bất luận một chàng trai nào. Thế mà thị lại đem thứ rượu thuốc trân quí vô giá này cho công tử uống. Hỡi ôi! Một chàng phong lưu thiếu niên đi tới đâu là xây tình lưu luyến tới đó! Ai có ngờ đâu lại là một chuyện rước lấy tai hại.

Lệnh Hồ Xung nhăn nhó gượng cười nói:

- Lam giáo chủ cùng văn bối mới gặp nhau một lần lúc thuyền trên sông Hoàng Hà. Văn bối được giáo chủ lấy ngũ tiên dược tửu tặng chọ Ngoài ra... ngoài ra không có chuyện chàng màng dây dưa nào khác.

Bình Nhất Chỉ lớn tiếng hỏi:

- Nếu không có chuyện dây dưa thì sao Liu Diệp Kiếm Giang Phi Hồng phái Điểm Thương ở Vân Nam đâm kiếm tự sát?

Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi la lên:

- Giang Phi Hồng tiền bối ư? Văn bối nghe nói kiếm pháp của lão nhân gia cực kỳ linh động. Lão gia là một tay hảo thủ kiệt xuất gần đây của phái Điểm Thương. Tại sao lão gia lại tự sát? Cái đó... cái đó...

Bình Nhất Chỉ đáp:

- Chính công tử làm chết y đó!

Lệnh Hồ Xung lại càng kinh hãi ấp úng:

- Văn bối cùng Giang tiền bối vốn không quen biết. Làm sao...

Bình Nhất Chỉ ngắt lời:

- Chính mắt lão phu trông thấy chẳng lẽ còn giả được ư? Giang Phi Hồng chính là một trong bảy tay đại cao thủ đã chịu lời mời của lão phụ Y muốn đến để cứu công tử. Thế mà trong bảy người lại chỉ có sáu người đến? Chẳng lẽ Bình Nhất Chỉ này đã mời người ta đến giúp giùm trong lúc nguy nan mà người ta

không nể mặt chịu đến đây chăng? Có lý nào thế được? Chỉ vì Giang Phi Hồng chết rồi mới thiếu một

người công tử có biết không? Công tử... công tử... mang ân trả oán. Thế mà lão phu phí tâm lực để tìm

cách cứu mạng cho công tử. Mẹ cha nó! Thật là một thằng già hồ đồ.

Lệnh Hồ Xung thấy râu tóc Bình Nhất Chỉ dựng đứng cả lên vẻ mặt cực kỳ khích động chàng lẳng lặng không dám nói gì.

Bình Nhất Chỉ ngừng lại một lát rồi nói tiếp:

- Vụ này kể ra cũng không thể phiền trách công tử được. Mọi sự đều do con yêu nữ Lam Phượng Hoàng đồi bại gây nên. Giang Phi Hồng. Giang lão đệ cả kiếm pháp lẫn nội công đều đứng vào bậc nhất trong võ lâm. Con người y đã tuấn nhã lại là bạn của sát nhân danh y Bình Nhất Chỉ. Y say mê Lam Phượng Hoàng, ôm mối tương tư mười mấy năm. Y muốn lấy thị làm vợ thì có gì không xứng đáng? Chẳng ngờ con yên nữ Lam Phượng Hoàng mở miệng cự tuyệt. Thị bảo đã là giáo chủ Ngũ tiên giáo quyết chẳng chịu lấy ai. Thì không lấy ai thì thôi, sao lại kêu công tử bằng đại cả Thị là một cô gái Miêu ở Vân Nam. Hai chữ đại ca chỉ để gọi tình nhân. Người ngoài không hiểu nhưng Giang Phi Hồng đã ở Vân Nam sao lại không hiểu? Y vừa được nghe người trong Ngũ tiên giáo cho hay là giáo chủ bọn họ kêu công tử bằng đại cạ Y phẫn hận quá, đang đi đường liền đưa kiếm lên cứa cổ. Hỡi ơi!

Lệnh Hồ công tử! Trong lòng công tử đã có ý trung nhân sao còn nhấp nháy Lam Phượng Hoàng? Nếu

ý trung nhân của công tử mà biết vụ này tất còn là lắm chuyện! Người thiếu niên quen thói phong lưu thành tính mất rồi. Thật là không ổn.

Lệnh Hồ Xung không biết làm thế nào chỉ gượng cười ngồi yên. Chàng nghĩ bụng:

- Mình buột miệng kêu Lam giáo chủ một tiếng "muội tử" ngờ đâu xảy ra tai vạ tày đình. Giang tiền bối kia vì chuyện đó mà tự vẫn khiến ta áy náy vô cùng. Lam giáo chủ truyền máu cho ta, tặng ta rượu bổ, tiểu sư muội cũng trông thấy. Đừng nói Lam giáo chủ với ta tuyệt không có tình ý trai gái, dù có đi chăng nữa thì tiểu sư muội trong lòng chỉ nghĩ đến tiểu Lâm tử, nàng có để ý gì đến ta mà bảo là sinh lắm chuyện?

Bình Nhất Chỉ lại nói:

- Lam Phượng Hoàng cho công tử uống rượu "Ngũ tiên đại bổ", dĩ nhiên là phải có tình nghĩa đặc biệt. Nhưng rượu đó uống vào là "Bổ còn thêm bổ" thành ra "hại càng thêm hại". Huống chi thứ rượu đó đã bổ vô cùng mà độc cũng hết chỗ nói. Trời ơi! Mẹ nó! Thế này thì nát bét đến năm bảy tầng!

Lệnh Hồ Xung nghe Bình Nhất Chỉ mắng nhiếc om sòm thì biết lão đang cơn thịnh nộ không chịu nghe lẽ phải, nhưng lại thấy lão sắc mặt lợt lạt, ngực thở phập phồng, tỏ ra rất quan tâm đến thương thế của mình thì lòng chàng rất áy náy, chàng nói:

- Bình tiền bối! Lam giáo chủ vì lòng tốt...

Bình Nhất Chỉ tức giận lớn tiếng:

- Lòng tốt! Lòng tốt! Hừ! Những hạng lang băm giết người trong thiên hạ cũng vì lòng tốt chăng?

Công tử có biết hàng ngày số người bị chết vì tụi lang băm còn nhiều hơn cả số người bị chết về đao kiếm trên chốn giang hồ không?

Lệnh Hồ Xung đáp cho xuôi chuyện:

- Có thể như vậy.

Bình Nhất Chỉ cãi:

- Còn có thể gì nữa? Đúng cả trăm phần trăm rồi. Ả Lam Phượng Hoàng bất quá trong tay có vài bí phương tổ truyền, đã không hiểu y đạo, lại chẳng hay dược lý, thế mà cũng chữa người tầm bậy.

Hiện giờ trong máu công tử đượm chất kịch độc, mà muốn nhất thời hóa giải là phải làm khích động bảy

luồng chân khí, lão phu e rằng chỉ trong vòng 3 giờ là công tử phải uổng mạng.

Lệnh Hồ Xung nghĩ thầm trong bụng:

- Trong máu mình có chất độc, không nhất định chỉ vì uống rượu ngũ tiên mà ra. Lam giáo chủ cùng bốn cô gái Miêu lại truyền máu của họ sang cho mình. Bọn người này ngày đêm hòa mình với chất kịch độc. Trong đồ ăn thức uống của họ có độc vật thì máu của họ dĩ nhiên phải độc. Nhưng họ ăn ở như vậy lâu ngày thành tập quán, nên họ không việc gì. Vụ này ta không nên cho Bình tiền bối hay để tiên sinh càng nổi đóa dữ hơn.

Chàng nghĩ vậy liền nói:

- Y đạo cùng dược lý là những món tinh vi rất ảo diệu, người thường hiểu thế nào được?

Bình Nhất Chỉ buông tiếng thở dài nói:

- Nếu chỉ uống lầm thuốc bổ rượu bổ thì lão phu có biện pháp trị được. Nhưng điều đại biến thứ ba này khiến lão phu đành chịu bó tay. Hỡi ôi! Mọi điều đều do chính công tử không ra gì mới tệ quá!

Lệnh Hồ Xung nói:

- Dạ! Mọi sự đều do tại hạ không ra gì...

Bình Nhất Chỉ nói:

- Mấy bữa nay sao công tử lại sinh lòng chán nản không muốn sống nữa? Công tử đã bị điều gì trọng đại làm cho phiền muộn? Lần trước ở Chu Tiên trấn, lão phu chẩn mạch cho công tử thấy thương thế tuy trầm trọng, bệnh trạng tuy kỳ dị, nhưng tâm mạch vẫn thịnh vượng, sinh cơ vẫn bồng bột, mà bây giờ tuyệt không còn chút sinh cơ nào nữa là nghĩa làm sao?

Bình Nhất Chỉ hỏi câu này khiến cho Lệnh Hồ Xung bất giác động mối thương tâm.

Chàng nghĩ bụng:

- Sư phụ cùng sư nương đối với ta như tình cha mẹ. Tiểu sư muội ở liền với ta từ nhỏ đến lớn.

Tình đằm thắm trước kia kể sao cho xiết! Không ngờ ngày nay cả ba người đó cũng đem lòng hoài nghi

ta lấy cắp "Tịch Tà kiếm phổ", thế thì ta sống ở đời còn có chi là lạc thú?...

Bình Nhất Chỉ không chờ chàng trả lời, lại nói tiếp:

- Lão phu cầm mạch công tử lại nhận thấy có dính líu đến tình nghiệt. Thực ra đàn bà con gái trong thiên hạ ăn nói vô vị, diện mạo cũng đáng ghét. Hay hơn hết là xa lánh họ. Bằng không còn cách nào xa lánh thì phải cực lực nhẫn nại. Sao công tử lại nghĩ không thông, đối với họ ngày đêm thương nhớ? Như vậy thật chẳng ra gì.

Lệnh Hồ Xung bụng bảo dạ:

- Phu nhân của tiên sinh thì đúng là ăn nói vô vị, diện mạo đáng ghét, nhưng đàn bà con gái thiên hạ có phải ai cũng thế đâu? Tiên sinh đem tâm lý của mình phán xét hết thảy đàn bà

con gái thiên hạ đều một loạt thì thật đáng tức cười!

Bình Nhất Chỉ lại nói:

- Vì thế.. Giang Phi Hồng, Giang lão đệ và công tử đều bị hãm vào trong vòng ma quái, không sao rút chân ra được.

Bình Nhất Chỉ nói tới đây Đào Hoa Tiên hai tay cầm hai bát rượu đi vào rạp nói:

- Trời ơi! Bình đại phu trị mãi không được?

Bình Nhất Chỉ sa sầm nét mặt đáp:

- Trị không được mất rồi!

Đào Hoa Tiên sửng sốt:

- Trị không được thì đại phu làm sao bây giờ?

Hắn quay lại bảo Lệnh Hồ Xung:

- Chi bằng hãy ra uống rượu đã!

Lệnh Hồ Xung nói:

- Phải đấy!

Bình Nhất Chỉ tức giận quát lên:

- Không ra được!

Đào Hoa Tiên sợ giật bắn người, xoay mình chạy đi. Hai bát rượu đổ đầy vào người hắn.

Bình Nhất Chỉ nói:

- Lệnh Hồ công tử! Thương thế của công tử muốn chữa cho khỏi hẳn lão phu e rằng Đại La Kim Tiên cũng khó lòng làm nổi. Nhưng kéo dài thọ mạng vài tháng hay vài năm thì may ra có thể được. Có điều công tử phải nghe lời lão phụ Điều thứ nhất là giới tửu. Điều thứ hai là dẹp lòng dục vọng, nhất định phải kiêng nữ sắc, chẳng những phải kiêng mà còn không được nghĩ đến. Điều thứ ba không được động võ với ai. Ba điều giới tửu,

giới sắc, giới đấu mà thực hành được thì hoặc giả còn sống thêm được vài năm.

Lệnh Hồ Xung nghe nói bật lên một tràng cười rộ.

Bình Nhất Chỉ hỏi:

- Có gì đáng cười đâu?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Bậc đại trượng phu ở đời còn được thỏa chí. Đã cữ uống rượu, lại không được nghĩ tới gái. Hơn nữa bị người ta khinh mạn cũng không được trả đòn thì sống làm gì? Chết còn khoái hơn.

Bình Nhất Chỉ lớn tiếng hỏi:

- Lão phu nhất định yêu cầu công tử phải kiêng cử nếu lão phu không chữa khỏi bệnh cho công

tử thì còn chi là thanh danh.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Bình tiền bối! Hảo ý của Bình tiền bối khiến cho vãn bối cảm kích vô cùng! Nhưng con người sống

chết có số mệnh. Y đạo tiền bối dù tinh thâm đến đâu cũng khó lòng cứu sống được kẻ nhất định phải

chết. Tiền bối dù chữa vãn bối không khỏi cũng chẳng tổn hại gì đến thanh danh.

Một tiếng kẹt cửa, một người khác ló đầu vào chính là Đào Căn Tiên. Hắn lớn tiếng hỏi:

- Lệnh Hồ Xung! Bịnh các hạ đã chữa khỏi chưa?

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Bình đại phu y dược linh diệu. Quả nhiên chữa được cho tại hạ.

Đào Căn Tiên nói:

- Tuyệt diệu! Thật là tuyệt diệu!

Hắn tiến lại nắm tay áo Lệnh Hồ Xung nói:

- Đi uống rượu đã! Đi uống rượu đã!

Lệnh Hồ Xung nhìn Bình Nhất Chỉ xá dài một cái nói:

- Đa tạ tiền bối đã phí tâm lực.

Bình Nhất Chỉ tay đáp l, miệng lẩm bẩm những gì không rõ.

Đào Căn Tiên nói:

- Ta đã bảo nhất định là chữa khỏi. Sát nhân danh y chữa được một người là lại giết một người.

Nếu lão chữa không khỏi một người thì không biết lão làm sao? Thế mới thật là hồ đồ.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Đừng nói giỡn nữa!

Hai người dắt tay nhau chạy ra ngoài rạp.

Ngoài rạp, chỗ này một đám, chỗ kia một tốp, quần hào tụ tập uống rượu, dứt lác.

Lệnh Hồ Xung đi qua mọi chỗ đều có người rót rượu đưa cho chàng, chàng đều uống cạn rồi nghĩ thầm trong bụng:

- Những người tụ tập trên Ngũ Bá Cương này dường như thanh danh hảo trên giang hồ, nhưng coi họ chân thật ngay thẳng, chẳng có chút gì trá ngụy. Mình đánh bạn với họ kể ra cũng khoái. Mình chẳng còn sống được mấy ngày thì cần gì phải giữ luật thanh qui của phái Hoa Sơn?

Bản tính chàng trước nay cần thủ lễ giáo, lúc này chàng nghĩ đại hạn tới nơi, nên chẳng coi lễ phép vào đâu nữa.

Quần hào đến Ngũ Bá Cương mục đích để xem phong tư

chàng Lệnh Hồ Xung. Họ thấy chàng vui vẻ tự nhiên, thích hợp với bản tính họ nên họ đều vui mừng đồng thanh nói:

- Lệnh Hồ công tử quả nhiên hào khí ngất trời, khiến ai cũng phải thán phục.

Lệnh Hồ Xung uống liên miên đến mấy chục bát rượu, chàng chợt nhớ tới Bình Nhất Chỉ, liền rót

một bát rượu lớn, miệng cất tiếng hát:

- Người đời phải hưởng hết thú vui...

Chàng tiến vào rạp nói:

- Bình tiền bối! Vãn bối mời tiền bối một bát rượu.

Dưới ánh đèn nến lập lòe, Lệnh Hồ Xung thấy sắc mặt Bình Nhất Chỉ biến đổi rất nhiều, chàng giật mình kinh hãi, mười phần say đã tỉnh được bạ Chàng coi kỹ lại thì mái tóc đen của tiên sinh đột nhiên biến thành bạc phợ Trên mặt đầy vết nhăn nheo. Mới trong mấy giờ mà tiên sinh già đi đến hai chục tuổi.

Bỗng nghe tiên sinh lẩm nhẩm nói:

- Chữa khỏi một người là giết một người. Chữa không khỏi thì làm thế nào?

Lệnh Hồ Xung sủi bầu máu nóng lớn tiếng hỏi:

- Tiền bối hà tất phải băn khoăn về điều đó?

Bình Nhất Chỉ đáp:

- Chữa người không khỏi thì lão phu phải tự giết mình. Nếu không sao gọi là Sát nhân danh y?

Đột nhiên tiên sinh đứng dậy, người loạng choạng, miệng hộc máu tươi ngã lăn xuống đất.

Lệnh Hồ Xung cả kinh vội lại đỡ nhưng tiên sinh đã tắt thở chết rồi, chàng ôm lấy người lão vào lòng, không biết làm thế

nào cho phải. Bên tai vẫn nghe ngoài rạp tiếng người uống rượu đùa giỡn mỗi lúc một vang lên khiến lòng chàng không khỏi thê lương.

Đột nhiên một người len lén tiến vào khẽ gọi:

- Lệnh Hồ công tử!

Lệnh Hồ Xung nhìn ra thì là Tổ Thiên Thụ Chàng nói:

- Tổ tiền bối! Bình đại phu chết rồi!

Tổ Thiên Thu không để ý gì đến chuyện đó, lão hốt hoảng nói:

- Lệnh Hồ công tử! Lão phu đến cầu công tử một việc, nếu có ai hỏi thì công tử bảo chưa gặp qua Tổ Thiên Thu lần nào có được không?

Lệnh Hồ Xung sửng sốt hỏi lại:

- Tại sao vậy?

Tổ Thiên Thu đáp:

- Chẳng tại sao cả... có điều... có điều xin chào công tử!

Nói xong lật đật đi ra.

Tổ Thiên Thu vừa ra khỏi lại có một người tiến vào. Chính là Tư Mã Đại. Y lại nhìn Lệnh Hồ Xung nói:

- Lệnh Hồ công tử! Tại hạ xin công tử một điều là nếu có người hỏi những ai tụ hội ở Ngủ Bá Cương thì công tử đừng nhắc tới tại hạ, tại hạ cảm kích vô cùng!

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Vâng! Nhưng tại sao vậy?

Tư Mã Đại con người cao lớn đột nhiên lộ vẻ ngây ngô sợ sệt không biết làm thế nào như đứa con nít sợ người đến bắt, hắn ấp úng:

- Cái đó... cái đó...

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tại hạ đã không xứng đáng làm bạn với các hạ thì từ nay chẳng dám với cao.

Tư Mã Đại mặt xám ngắt quì xuống vừa lạy vừa nói:

- Công tử nói chi điều ấy làm cho tại hạ phải tổn thọ mất. Tại hạ xin công tử đừng nhắc tới chuyện Ngũ Bá Cương với ai là để người ta khỏi nổi giận. Vì công tử nghi ngờ nên tại hạ phải nói thật điều đó.

Lệnh Hồ Xung vội đỡ hắn dậy hỏi:

- Sao Tư Mã đảo chúa lại thi hành đại l như vậy? Tại sao đảo chúa đến Ngũ Bá Cương để gặp tại hạ mà khiến cho người ta tức giận? Người đó có điều chi thống hận tại hạ, thì để mình tại hạ giao thiệp với ho...

Tư Mã Đại xua tay lia lịa mỉm cười nói:

- Công tử càng nói càng đi vào chỗ trái ngược. Người này luyến ái công tử còn chưa được lý đâu lại "Thống hận". Tại hạ ăn nói lỗ mãng không biết thốt lời xin chào tạm biệt công tử. Tại hạ đã kết bạn với công tử, sau này công tử có điều gì sai khiến xin cứ truyền lệnh tới, dù nhảy vào đống lửa cũng không dám từ chối. Nếu tại hạ chau mày ngần ngừ thì ông tổ 18 đời nhà tại hạ cũng chỉ là con rùa đen.

Hắn nói xong vỗ ngực "bồm bộp" rồi lại ra khỏi rạp.

Lệnh Hồ Xung rất lấy làm kỳ nghĩ bụng:

- Người này rất thành thực với mình, không có chỗ nào kha nghị Nhưng sao y đến Ngũ Bá Cương một mình lại khiến cho người khác tức giận y chứ không giận mình nên người kia đối với mình quả nhiên rất tốt, thì những bạn hữu của mình họ

cũng ưa thích mới phải.

Đột nhiên chàng nhớ ra điều gì, la thầm:

- à phải rồi! Chắc nhân vật này là bậc tiền bối chính phái. Lão gia thương yêu mình, nhưng không thích kết giao với bàng môn tả đạo. Thực ra Tư Mã Đại cũng là người thành thực, sảng khoái, chứ có điều gì không tốt đâu?

Bỗng nghe ngoài rạp có tiếng người len lén tiến vào khẽ gọi:

- Lệnh Hồ công tử!

Lệnh Hồ Xung nghe rõ thanh âm Huỳnh Bá Lưu, liền đáp:

- Huỳnh bang chúa! Xin mời vào đây!

Huỳnh Bá Lưu tiến vào rạp nói:

- Có mấy ông bạn nhờ tại hạ chuyển lời chào đến công tử, họ có việc gấp phải đi ngay, không kịp vào cáo từ xin công tử lượng thứ.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Bang chúa bất tất phải khách sáo.

Quả nhiên bên ngoài rạp tiếng huyên náo bớt dần. Nhiều người đã bỏ đi.

Huỳnh Bá Lưu ấp úng nói:

- Việc này... chà! Thật là bọn tại hạ lỗ mãng! Số đông anh em một là động tính hiếu kỳ, hai là muốn tỏ dạ ân cần với công tử không ngờ người ta định giữ kín, không muốn phô trương câu chuyện, bọn tại hạ là người lỗ mãng chẳng ai hiểu gì. Lam giáo chủ là một vị cô nương họ Miêu. Vụ này...

Lệnh Hồ Xung nghe lão nói câu trước chẳng ăn nhập gì với câu sau, chàng không hiểu ra sao, liền vò đầu hỏi:

- Có phải Huỳnh bang chúa muốn tại hạ đừng nhắc tới việc

Ngũ Bá Cương với ai không?

Huỳnh Bá Lưu cười khô khan mấy tiếng, vẻ mặt ra chiều bẽn lẽn đáp:

- Người ta thì còn chống cãi được, chứ Huỳnh Bá Lưu này biết đổ cho ai? Bang Thiên Hà khoản đãi

công tử trên Ngũ Bá Cương nhất định là phải thừa nhận rồi.

Lệnh Hồ Xung hắng dặng một tiếng rồi hỏi:

- Bang chúa mời tại hạ uống rượu, tại hạ chẳng thấy có điều chi là tội lỗi. Bậc đại trượng phu cứ thẳng thắn nhìn nhận việc mình làm. Sao lại chối cãi với chẳng chối cãi?

Huỳnh Bá Lưu liền cười nói:

- Công tử bất tất phải để tâm. Chà Huỳnh mỗ thật là ngu muội! Trước khi hành động lại không hỏi tẩu tẩu. Đã không hỏi tẩu tẩu phải hỏi khuê nữ thì đâu đến nỗi mắc tội với người ta mà chính mình lại không hay. Chao ôi! Huỳnh mỗ thô lỗ song lấy vợ từ ngày 17 tuổi. Đáng buồn cho vợ Huỳnh mỗ chết sớm, nên mới chẳng hiểu tâm sự đàn bà con gái nhà người ta chút nào.

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Không trách sư phụ mình bảo bọn họ là bàng môn tả đạo. Té ra họ ăn nói lăng nhăng. Ai đời họ thết rượu mình mà cần phải hỏi chị dâu cùng con gái bao giờ?

Huỳnh Bá Lưu lại nói:

- Bây giờ sự việc đã xảy ra rồi, thôi đành thế này vậy. Xin công tử nhận cho có quen biết Huỳnh mỗ, là bạn cố tri đã vài chục năm có được không? ồ không xong rồi! Công tử bảo đã kết bạn với Huỳnh mỗ mới tám chín năm thôi. Hồi công tử 17, 18 tuổi thường rượu chè cờ bạc với Huỳnh mỗ.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Ngày tại hạ lên tám đã đánh bạc và uống rượu với Huỳnh bang chúa. Bang chúa quên rồi ư? Thế chẳng phải chúng mình kết bạn với nhau hai chục năm rồi là gì?

Cứu Ân Nhân Hào Kiệt Ra Oai

Huỳnh Bá Lưu nghe Lệnh Hồ Xung nói vậy bất giác ngẩn người ra nhưng sau lão hiểu ngay là chàng muốn giu mình liền cười đáp:

- Công tử muốn nói thế nào cũng được. Nhưng... 20 năm trước tại hạ chuyên nghề trộm chó cắp gà làm những việc ty tiện không dám nhìn mặt ai thì công tử kết bạn với tại hạ thế nào được? Ha ha!... cái đó...

Lệnh Hồ Xung nói:

- Huỳnh bang chúa đã làm việc gì thẳng thắn nói huỵch toẹt ra, đủ tỏ là người quang minh lỗi lạc.

Vậy tại hạ phải kết bạn với bang chúa từ 20 năm trước mới được.

Huỳnh Bá Lưu cả mừng lớn tiếng:

- Hay lắm! Vậy chúng ta kết bạn đã 20 năm.

Đột nhiên lão nhớ tới điều gì, ngoảnh đầu nhìn lại rồi hạ thấp giọng xuống nói:

- Xin công tử bảo trọng tấm thân. Công tử là người có lòng tốt hiện giờ tuy mang bệnh, nhưng sau sẽ chữa khỏi được. Huống chi, huống chi Trúc Lâm thánh cô thần thông quảng đại... úi chao!

Lão la lên một tiếng rồi cắm đầu chạy mất không dám dừng lại chút nào.

Lệnh Hồ Xung tự hỏi:

- Trúc Lâm thánh cô nào mà thần thông quảng đại? Y nói vậy làm cho mình tựa hồ ở trên cung trăng rớt xuống chẳng biết đường nào mà mò.

Bỗng tiếng ngực hí mỗi lúc một xạ Trên đỉnh Ngũ Bá Cương tiếng huyên náo hoàn toàn ngừng bặt so với nửa giờ trước đây quang cảnh thành hai thái cực.

Lệnh Hồ Xung đứng ngó thi thể Bình Nhất Chỉ một lúc rồi cất bước ra ngoài rạp. Chàng giật mình kinh hãi vì trên gò yên lặng như tờ lại không một bóng người. Chàng vẫn tưởng quần hào không uống rượu làm nhộn nữa, nhưng có kẻ đi, người còn ở lại. Ngờ đâu họ bỏ đi hết không còm một bóng người.

Lệnh Hồ Xung lớn tiếng hỏi:

- Sư phụ! Sư phụ!

Nhưng chỉ thấy tiếng dội vọng lại chứ không ai trả lời.

Chàng lại gọi:

- Nhị sư đệ! Tam sư đệ!

Vẫn không có người đáp lại.

Lúc này trời chưa sáng, mảnh trăng chênh chếch chiếu lại. Gió hiu hiu nổi lên. Cả trái gò Ngũ Bá Cương rộng lớn chỉ có một mình chàng. Chàng đảo mắt nhìn quanh thấy dưới đất ngổn ngang nào hồ rượu, nào đĩa bỏ lỏng chỏng. Ngoài ra còn nón áo rải rác khắp nơi. Tình cảnh này tỏ ra quần hào lật đật chạy đi không kịp thu lượm những thứ này.

Chàng lấy làm kỳ tự nghĩ:

- Bọn họ bỏ chạy một cách hấp tấp làm như nước lũ, thú rừng ấp tới không trốn mau là không kịp. Những người này là những nhân vật dường như không biết sợ trời đất là gì mà đột nhiên họ biến thành hạng nhát gan quá đỗi thì thật khiến cho người

ta không tài nào hiểu được. Sư phụ, sư nương, tiểu sư muội không biết chạy đi đâu. Dù ở đây có xảy ra sự gì nguy hiểm cần phải trốn lánh, sao lại không kêu mình một tiếng mà bỏ chạy ngay?

Đột nhiên chàng cảm thấy thê lương khôn tả! Trời đất tuy rộng lớn mà không có một người quan tâm đến sự an nguy cho chàng. Mới trước đây một giờ, bao nhiêu người tranh nhau giao kết, lấy lòng chàng mà bây giờ những người thân tình như sư phụ, sư nương cũng bỏ rơi chàng không nhìn nhỏi gì đến.

Trước tình cảnh này, Lệnh Hồ Xung lòng chua xót. Mấy luồng chân khí trong người lại rào rạt nổi lên. Chàng lảo đảo người đi rồi té lăn xuống đất. Chàng cố gắng gượng ngồi dậy nhưng kiệt lực mất rồi.

Chàng rên lên mấy tiếng đoạn nhắm mắt dưỡng thần.

Sau một khắc nghỉ ngơi, chàng lại chống tay xuống đất định ngồi lên, không ngờ lần này chàng dùng sức mạnh quá. Tai ù, mắt tối sầm lại rồi chàng ngất đi.

Không hiểu thời gian trôi qua đã bao lâu. Lệnh Hồ Xung trong lúc mơ màng văng vẳng nghe có tiếng đàn rất êm dịu hòa bình. Thần trí chàng dần dần hồi phục.

Tiếng đàn nỉ non uyển chuyển lọt vào tai khiến cho tâm tình chàng đang xao xuyến dần dần bình thản lại. Đúng là khúc "Thanh tâm phổ thiện trú" mà bà già vẫn dạo ở trong thành Lạc Dương. Lệnh Hồ Xung tưởng chừng như người chơi vơi giữa biển cả đột nhiên nhìn thấy trái đào nhỏ. Chàng phấn khởi tinh thần. Một luồng khí lực không biết từ đâu đưa đến khiến chàng nhỏm dậy được ngay.

Lệnh Hồ Xung nghe tiếng đàn rõ ràng ở trong nhà rạp vọng ra, chàng đứng dậy đi từng bước một tiến lại, thấy cửa rạp đóng

kín.

Lệnh Hồ Xung còn cách cửa rạp chừng sáu bảy thước thì dừng chân lại bụng bảo dạ:

- Tiếng đàn này đúng là của bà già ở trong ngõ Lục Trúc, thành Lạc Dương. Khi ta ở thành Lạc Dương, bà không muốn cho ta nhìn rõ mặt. Bây giờ mà chưa được bà ưng thuận khi nào ta dám mạo muội đẩy cửa tiến vào?

Chàng liền khom lưng nói:

- Lệnh Hồ Xung xin tham kiến tiền bối.

Tiếng đàn tình tang bật lên cao hai điệu rồi im bặt.

Lệnh Hồ Xung tuy không hiểu ý vị tiếng đàn nhưng nghe lọt tai và trong lòng khoan khoái không bút nào tả xiết. Chàng thấy trên đời còn có người quan tâm đến mình là được an ủi lắm rồi. Chàng xiết bao cảm kích!

Bỗng nghe xa xa có người lên tiếng:

- Đã có người gảy đàn mà sao bọn bàng môn tả đạo còn chưa chạy hết?

Đột nhiên có thanh âm oang oang như tiếng lệnh vỡ cất lên hỏi:

- Những giống yêu quái dâm tà ở đâu mà lớn mật dám đến tỉnh Hà Nam này nhũng nhiu, thì còn coi bọn ta ra gì nữa?

Y nói tới rồi lớn tiếng quát:

- Những quân đê tiện nào đã tới Ngũ Bá Cương đây quấy rối mau báo tên đi!

Thanh âm người này vang dội ra bốn mặt. Địa thế gò Ngũ Bá Cương tuy chỉ cao hơn đồng bằng ở chung quanh một chút, thế mà hai câu này đã đưa đi rất xa vẫn còn vang dội.

Lệnh Hồ Xung nghe tiếng, bụng bảo dạ:

- Không trách bọn Tư Mã Đại, Huỳnh Bá Lưu phải sợ hãi bỏ chạy ngay. Quả nhiên có tay cao thủ chính phái đến đây gây sự khiêu chiến.

Chàng chê bọn Tư Mã Đại, Huỳnh Bá Lưu đột nhiên trốn hết, không còn khí phách nam tử trượng phu, nhưng bây giờ chàng biết đây là những bậc tiền bối đã trấn áp được quần hào thì dĩ nhiên phải ghê gớm.

Rồi chàng bụng bảo dạ:

- Bọn này mà hỏi đến ta thiệt khó trả lời. Chi bằng ta lánh đi là hơn.

Chàng đến sau phía nhà rạp lại nghĩ thầm:

- Trong nhà rạp chỉ có một bà già chắc họ không làm khó d cho bà.

Lúc này trong nhà rạp đã im bặt.

Tiếp theo là tiếng bước chân ba người đi lên gò.

Trong ba người thì hai người chân bước trầm trọng, còn một người lại rất nhẹ nhàng. Nếu không lắng tai nghe thì không rõ tiếng động.

Ba người lên gò rồi đều "ủa" lên một tiếng. Hiển nhiên họ rất đỗi kinh ngạc trước tình trạng yên lặng không người ở trên gò.

Người nói tiếng oang oang cất lên hỏi:

- Những quân đê tiện đi đâu sạch cả rồi?

Người khác cất tiếng nhỏ nhẹ nói:

- Chắc bọn họ nghe tiếng hai vị đại cao thủ phái Thiếu Lâm đến trừ ma diệt quỉ, nên cúp đuôi chạy hết rồi.

Một người khác cười ha hả đáp:

- Đâu phải thế! Đây phần lớn là nhờ oai danh của Đàm huynh

phái Côn Luân.

Rồi ba người cùng cười rộ. Tiếng cười của người nói oang oang khiến cho Lệnh Hồ Xung ù cả hai tai.

Nội lực y thâm hậu thật hiếm có trên đời.

Lệnh Hồ Xung lẩm bẩm:

- Té ra hai người ở phái Thiếu Lâm còn một người ở phái Côn Luân. Mấy trăm năm nay phái Thiếu

Lâm đóng vai lãnh tụ võ lâm. Nguyên một phái này so với Ngũ nhạc kiếm phái mình oai danh đã lớn hơn thì e rằng thực lực cũng mạch hơn. Sư phụ ta còn bảo kiếm pháp phái Côn Luân đặc biệt ở chỗ vừa trầm trọng vừa nhẹ nhàng. Hai phái này lại sánh vai hiệp lực thì thật là ghê gớm! Không chừng ba người này mới là đội tiên phong, phía sau còn có đại viện nữa. Nhưng sao sư phụ cùng sư nương cũng phải lánh đi?

Bỗng nghe ông họ Đàm phái Côn Luân cất tiếng hỏi:

- Vừa rồi nghe rõ trên gò có tiếng người gẩy đàn, bây giờ cũng lẩn đâu mất rồi? Tân huynh! Dịch huynh! Tiểu đệ e rằng trong vụ này có điều chi quái lạ.

ông họ Tân cất tiếng oang oang đáp:

- Đúng thế! Đàm huynh cũng tế nhị lắm. Chúng ta phải xục tìm kéo y ra đây.

Sau chàng nghĩ một chút liền hiểu ngay: sư phụ mình đã là chưởng môn nhân chính phái mà tụ họp với bọn Huỳnh Bá Lưu thanh danh bất hảo, nên thấy những tay cao thủ phái Thiếu Lâm, phái Côn Luân, lão gia không khỏi bẽ bàng.

Lão họ Dịch nói:

- Tiểu đệ vào trong nhà rạp coi.

Y vừa đi được mấy bước thì trong rạp có tiếng đàn bà trong

trẻo cất lên:

- Tiện thiếp ở đây có một mình. Trong lúc đêm hôm, nam nữ không tiện tương kiến.

Lệnh Hồ Xung nghe thanh âm người này liền chấn động tâm thần lẩm bẩm:

- Quả nhiên chính là bà già ở thành Lạc Dương.

Lão họ Dịch hỏi lại:

- Có phải vừa rồi bà gẩy đàn không?

Bà kia đáp:

- Chính là tiện thiếp.

Lão họ Dịch nói:

- Bây giờ bà dạo thêm mấy khúc cho nghe.

Bà kia đáp:

- Tiện thiếp không quen biết các hạ khi nào lại gẩy đàn?

Lão họ Tân nói:

- Cái đó có chi là lạ? Mụ này đã có ý ngăn trở, tất trong rạp có chuyện ngoắt ngoéo. Chúng ta cứ vào xem.

Lão họ Dịch hỏi:

- Bà bảo là đàn bà cô độc thì nửa đêm còn lên Ngũ Bá Cương này làm chỉ Mười phần có đến chín là cùng phe với bọn yêu tà. Chúng ta cứ vào coi.

Y nói xong rảo bước tiến về phía cửa rạp.

Lệnh Hồ Xung nghe nói vậy tức khí xông lên. Chàng đang ở sau rạp liền nhảy vọt lại đứng chắn trước cửa rạp quát:

- Đứng lại!

Ba người kia không ngờ có người vọt ra đột ngột đều hơi giật mình kinh hãi. Nhưng họ đã từng lăn lộn trong rừng đao kiếm,

thấy một chàng thiếu niên nên chẳng coi vào đâu.

Lão họ Tân lớn tiếng quát hỏi:

- Ngươi là ai? Sao lại lén lút trong bóng tối để làm gì?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tại hạ là Lệnh Hồ Xung ở phái Hoa Sơn. Xin tham kiến các vị tiền bối Thiếu Lâm và Côn Luân.

Chàng nói xong chắp tay xá dài ba vị.

Lão họ Tân hắng giọng một tiếng rồi hỏi:

- Ngươi ở phái Hoa Sơn ư? Ngươi đến đây làm chi?

Lệnh Hồ Xung đứng thẳng người lên thấy thân hình lão không lấy gì làm cao lớn cho lắm, nhưng bụng lão phình ra như cái trống, trách nào thanh âm chẳng vang dội.

Một hán tử trung niên khác, mình cũng mặc áo hoàng bào, dĩ nhiên là người họ Dịch đồng môn với lão.

Lão họ Đàm phái Côn Luân lưng đeo trường kiếm mặc áo bào rộng thụng tay, thái độ có vẻ tiêu dao nhàn nhã.

Hán tử họ Dịch hỏi:

- Ngươi đã là đệ tử chính phái sao còn lên Ngũ Bá Cương tụ hội?

Lệnh Hồ Xung lúc trước nghe bọn họ thóa mạ khinh miệt, trong lòng vẫn tức tối. Chàng liền hỏi lại:

- Ba bị tiền bối đã là người chính phái, sao cũng lên Ngũ Bá Cương?

Lão họ Đàm cười hô hố hỏi lại:

- Giỏi lắm! Ngươi có biết người đàn bà gảy đàn trong nhà rạp kia là ai không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đó là một bà cụ tuổi cao đức trọng, không tranh dành gì với thế tục.

Hán tử họ Dịch cãi ngay:

- Ngươi nói nhăng rồi! Người đàn bà này thanh âm còn non lắm, hiển nhiên rất ít tuổi. Sao ngươi lại còn kêu bằng bà nọ bà kia?

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Bà này nói tiếng d nghe có chi là lạ? Điệt nhi bà ta so với các hạ còn già hơn đến hai ba chục tuổi, đừng nói chính bà cụ nữa.

Hán tử họ Dịch nói:

- Ngươi tránh ra để chúng ta vào coi.

Lệnh Hồ Xung giơ tay ra nói:

- Bà cụ đã bảo giữa đêm hôm nam nữ không tiện gặp nhau. Huống chi bà cùng các vị lại không quen biết, thì chẳng còn lý do nào để tương kiến nữa.

Hán tử họ Dịch phất tay áo một cái. Một luồng kình lực xô mạnh ra. Hiện thời nội lực Lệnh Hồ Xung hoàn toàn mất hết, tuyệt không sao kháng cự được, bị ngã lăn ra.

Hán tử họ Dịch không ngờ chàng chẳng còn chút võ công nào. Y sửng sốt hỏi:

- Ngươi là đệ tử phái Hoa Sơn ư? Chắc là ngươi nhận bậy.

Y nói rồi cất bước tiến về phía nhà rạp.

Lệnh Hồ Xung lóp ngóp đứng lên. Mặt chàng bị mảnh đá dưới đất cứa vào thành một vết máu.

Chàng hỏi:

- Bà đã không muốn gặp, sao các vị vô l. Khi ở thành Lạc Dương tại hạ đã nói năng với bà mấy ngày mà không được gặp

mặt lần nào.

Hán tử họ Dịch nói:

-Thằng lỏi này! Ngươi ăn nói hỗn xược. Ngươi không tránh hay là còn muốn ta quật phát nữa?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Thiếu Lâm là một phái lớn danh vọng tối cao trong võ lâm. Hai vị chắc là những tay cao thủ tục gia phái đó. Còn tiền bối đây hẳn cũng là một nhân vật lừng lẫy tiếng tăm phái Côn Luân. Thế mà giữa lúc canh khuya đến uy hiếp một bà gia tay không tấc sắt, há để hảo hán giang hồ cười cho ư?

Hán tử họ Dịch quát:

- Ngươi đừng rườm lời nữa!

Đột nhiên y vung tay trái ra tát mạnh một cái vào mặt Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung tuy mất hết nội lực, nhưng thấy đối phương thấp vai xuống liền biết ngay y sắp phóng tay trái đánh mình. Chàng vội né tránh nhưng hai chân không linh động được, vẫn bị trúng chưởng.

Người chàng lảo đảo hai cái, mắt tối sầm lại, ngã lăn xuống đất.

Lão họ Tân nói:

- Dịch sư đệ! Gã này không biết võ công bất tất phải đối với gã như vậy. Bọn yêu tà đã trốn hết rồi. Chúng ta cũng đi thôi!

Họ Dịch nói:

- Giữa khoảng Lỗ, Dự bọn tả đạo yêu tà đột nhiên đến tụ hội ở Ngũ Bá Cương, rồi trong khoảnh khắc lại giải tán chẳng còn một ai. Chúng đến hội họp đã ly kỳ mà giải tán cũng cổ quái. Vụ này phải điều tra cho rõ mới được. Trong nhà rạp kia chắc chúng ta

có thể tìm ra manh mối.

Y nói xong liền đưa tay ra đẩy cửa nhà rạp.

Lệnh Hồ Xung đứng dậy trong tay đã cầm thanh trường kiếm, chàng nói:

- Dịch tiền bối! Bà cụ trong nhà rạp có ơn với tại hạ. Tại hạ mà còn một hơi thở quyết chẳng để cho tiền bối mạo phạm đến lão nhân gia.

Hán tử họ Dịch cười hô hố hỏi:

- Ngươi ỷ mình vào cái gì mà dám nói vậy? Phải chăng ngươi cậy trong tay có thanh trường kiếm.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Võ nghệ vãn bối hèn kém địch làm sao nổi một tay cao thủ Thiếu Lâm? có điều khôn không qua lẽ chẳng qua lời. Tiền bối muốn vào rạp này thì hãy giết tại hạ trước đi.

Lão họ Tân nói:

- Dịch sư đệ! Thằng nhỏ này có khí phách một hán tử. Thôi bỏ mặc gã, chúng ta đi quách.

Họ Dịch cười hỏi:

- Ta nghe nói phái Hoa Sơn nhà ngươi kiếm pháp có chỗ bí diệu độc đáo. Phái này còn chia ra kiếm tông, khí tông gì. Ngươi kiếm tông hay khí tông, hay là thí tông? Ha ha! Ha!

Y cười ruồi, hai lão họ Tân, họ Đàm cũng cười rộ.

Lệnh Hồ Xung lớn tiếng:

- Ỷ mạnh làm dữ thế mà cũng lên mặt danh môn chính phái? Lão là đệ tử Thiếu Lâm thật hay chỉ nói khoác?

Hán tử họ Dịch tức giận vô cùng. Hắn giơ tay phải lên toan giáng xuống trước ngực Lệnh Hồ Xung.

Lão họ Tân ngó thấy phát chưởng này mà đánh xuống thì Lệnh Hồ Xung phải chết ngay tức khắc, liền la lên:

- Khoan đã! Lệnh Hồ Xung! Đã là đệ tử danh môn chính phái thì không thể động thủ với ai được nữa hay sao?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đã là người danh môn chính phái thì trước khi động thủ phải ăn nói cho đường hoàng.

Hán tử họ Dịch từ từ dơ tay lên nói:

- Ta đếm một, hai, bạ Đến số ba mà ngươi không né tránh thì ta sẽ đánh gãy ba rẻ xương sườn của ngươi đó.

Lệnh Hồ Xung tủm tỉm cười đáp:

- Nếu đánh gãy ba rẻ xương sườn thì chẳng có chi đáng kể?

Hán tử họ Dịch lớn tiếng đếm:

- Một, hai...

Lão họ Tân xen vào:

- Tiểu bằng hữu! Vị này là sư đệ tạ Y nói sao làm vậy. Ngươi tránh mau đi!

Lệnh Hồ Xung mỉm cười đáp:

- Cái miệng của tại hạ cũng không nói hai lời. Lệnh Hồ Xung này chưa chết thì khi nào để các vị vô lễ với bà cụ kia được?

Chàng nói câu sau cùng rồi, biết họ Dịch sắp phóng chưởng đánh xuống liền ngấm ngầm vận chân khí vào cánh tay mặt, nhưng chàng thấy ngực đau nhói lên, mắt nẩy đom đóm...

Hán tử họ Dịch quát lên:

- Ba!

Chân trái y đạp xuống tiến lên một bước. Hắn thấy Lệnh Hồ Xung tựa lưng vào cánh cửa ván nhà rạp. Chàng khẽ hé môi

cười nửa miệng chứ không né tránh. Hắn liền phóng tay phải đánh xuống.

Lệnh Hồ Xung cảm thấy nghẹt thở. Chưởng lực của đối phương đã đánh tới chàng đưa thanh trường kiếm trong tay ra nhằm trúng bàn tay đối phương. Thanh kiếm đưa ra về thời gian cũng như về phương vị tuyệt diệu không sai tơ tóc.

Hán tử họ Dịch phóng chưởng ra rồi thu về không kịp.

Sột! Một tiếng khẽ vang lên.

Tiếp theo là tiếng la hoảng:

- U¨i chao!

Mũi trường kiếm của Lệnh Hồ Xung đã xuyên thủng bàn tay hắn.

Lệnh Hồ Xung vội kéo tay về. Mũi kiếm rút khỏi bàn tay hán tử họ Dịch đánh "xèo" một cái, vết kiếm xuyên sâu vào thịt đến bảy tám tấc.

Hán tử họ Dịch nhảy lùi ra mấy trượng. Hắn xoay tay trái rút trường kiếm ở sau lưng ra la lên:

- Thằng giặc non kia! Mi khéo giả ngây giả dại. Té ra võ công mi ghê gớm lắm! Ta... quyết liều mạng với mi đây.

Nên biết hán tử họ Dịch này là tay hảo thủ đời thứ hai phái Thiếu Lâm hiện nay.

Về quyền chưởng cũng như về kiếm pháp hắn được chân truyền của phái Thiếu Lâm. Vừa rồi Lệnh Hồ Xung giơ kiếm lên chứ chưa ra chiêu nhưng phương vị cùng thời gian đúng vào chỗ lòng bàn tay hắn giáng xuống mũi kiếm của chàng mà không tránh kịp. Như vậy càng tỏ ra kiếm pháp của chàng cao minh đến cực điểm.

Ba người Tân, Dịch, Đàm đều là những tay kiếm thủ nổi tiếng

dĩ nhiên nhìn thấy ngay.

Hán tử họ Dịch đưa kiếm sang tay trái. Hắc căm giận vô cùng nhưng không dám khinh địch.

Véo véo véo! Họ Dịch phóng liền ba hư chiêu. Chiêu nào đến nửa đường rồi cũng rút về.

Tối hôm trước Lệnh Hồ Xung ở ngoài Dược Vương miếu ra một chiêu kiếm mà làm cho mười lăm tay cao thủ đều bị đui cả hai mắt. Khi ấy nội lực chàng tuy đã thất tán, nhưng chưa bị ba vụ tổn thương

lớn như hiện nay, cơ hồ chàng không còn đủ sức để giơ thanh kiếm lên nữa.

Chàng thấy hán tử họ Dịch phóng ra ba hư chiêu liền, mũi kiếm hắn không ngớt rung lên. Hiển nhiên là kiếm pháp thượng thừa của phái Thiếu Lâm, chàng liền nói:

- Tại hạ không có ý gì đắc tội với ba vị tiền bối. Tại hạ chỉ cầu ba vị rời khỏi nơi đây là xin thành tâm tạ tội.

Hán tử họ Dịch hừ một tiếng rồi đáp:

- Bây giờ ngươi mới van xin thì chậm mất rồi. Hắn vung trường kiếm đâm lẹ tới cổ họng Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung đã bị một chưởng đánh vào má bên trái.

Chàng biết người mình cử động khó khăn, không thể tránh khỏi chiêu kiếm của đối phương liền phóng kiếm đâm ra. Chàng ra chiêu sau mà đến trước.

Một tiếng "chát" nhè nhẹ vang lên! Họ Dịch bị trúng vào yếu huyệt cổ tay bên phải. Năm ngón tay hắn duỗi ra. Thanh trường kiếm rớt xuống đất.

Lúc này phương đông đã hé sáng. Hán tử họ Dịch thấy cổ tay mình máu tươi nhỏ giọt rớt xuống cỏ xanh. Hắn không tin trên

đời lại có vụ này.

Sau một lúc, hắn buống kiếm thở dài rồi cắm đầu đi ngay.

Lão họ Tân lớn tiếng gọi:

- Dịch sư đệ!

Rồi chạy theo sau. Lão họ Đàm liếc mắt nhìn Lệnh Hồ Xung một lúc rồi hỏi:

- Các hạ là đệ tử phái Hoa Sơn thiệt ư?

Lệnh Hồ Xung người lảo đảo muốn té đáp:

- Chính thị!

Lão họ Đàm nhận ra thấy chàng bị trọng thương tuy kiếm pháp tinh diệu nhưng chỉ gượng gạo được một lúc nữa rồi không cần phải đánh chàng cũng không đứng vững được. Lão nhận thấy đây là một lúc rất tiện lợi cho mình.

Nữ Dị Nhân Nhiều Phương Thuốc Lạ

Lão họ Đàm nghĩ bụng:

- Vừa rồi hai tay hảo thủ phái Thiếu Lâm, một bị thương, một bỏ chạy dưới bàn tay một thằng nhỏ phái Hoa Sơn. Nếu ta bắt được gã đến chùa Thiếu Lâm giao cho phương trượng chưởng môn phát lạc thì

chẳng những gây được một cảm tình nồng hậu với phái Thiếu Lâm mà oai danh phái Côn Luân cũng nổi

lên như sóng cồn ở Trung Nguyên.

Lão nghĩ vậy liền tiến một bước, mỉm cười hỏi:

- Chàng thiếu niên kia! Kiếm pháp tuyệt diệu rồi. Bây giờ ta muốn tỷ đấu quyền chưởng một phen, ngươi tính thế nào?

Lệnh Hồ Xung thấy thái độ đã đoán ra chỗ dụng tâm của lão thì nghĩ bụng:

- Con người nham hiểm này so với gã họ Dịch phái Thiếu Lâm còn khả ố hơn.

Chàng liền đưa kiếm lên nhằm đâm vào vai lão. Không ngờ chiêu kiếm mới đưa ra nửa vời, tay chàng đã kiệt lực, đánh rớt thanh kiếm xuống đất đánh "choang" một tiếng.

Lão họ Đàm thấy Lệnh Hồ Xung rớt kiếm thì mừng rỡ vô cùng, lão vung chưởng đánh tới trước ngực chàng. Chưởng lực cực kỳ trầm trọng.

Lệnh Hồ Xung ọe một tiếng miệng hộc máu tươi.

Hai người đứng gần nhau. Máu tươi phun vào người lão họ Đàm.

Lão họ Đàm vội nghiêng mình để né tránh nhưng mặt lão cũng bị máu tươi phun tới và mấy giọt rớt cả vào miệng lão.

Lão họ Đàm thấy mùi máu tanh mà vẫn không để ý chỉ sợ Lệnh Hồ Xung lượm kiếm phản kích.

Lão vung chưởng lên muốn phóng ra thì đột nhiên đầu óc choáng váng lập tức ngã lăn ra.

Lệnh Hồ Xung thấy giữa lúc mình lâm nguy mà lão té lăn xuống đất rất lấy làm kỳ.

Chàng có biết đâu trong máu của chưởng giáo Ngũ độc giáo Lam Phượng Hoàng cùng mấy cô gái Miêu có chất độc đã trút sang người chàng. Đồng thời chàng đã uống "Ngũ tiên hoa lộ độc tửu" nên máu chàng có chất kịch độc. Cũng nhờ ở mấy chất độc khắc chế nhau trở thành hòa hoãn, chàng mới không chết. Nhưng máu độc này bắn vào miệng lão họ Đàm thì lão không chống nổi. Có điều số lượng rất ít, nên lão không đến nỗi chết ngay lập tức.

Lúc này ánh dương quang từ phía đông soi chênh chếch tới trông rõ mặt họ Đàm đen lại da thịt co rúm coi rất kỳ dị, khủng khiếp.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Lão càn rỡ vận dụng chân lực muốn hại người mà hóa ra hại mình.

Chàng đảo mắt nhìn bốn phía thấy trên đỉnh núi Ngũ Bá Cương không một bóng người. Đầu cành chim chóc líu lọ Dưới đất rượu thịt cùng khí giới ngổn ngang. Tình trạng coi rất kỳ dị. Chàng đưa tay áo lên lau vết máu trên miệng, cất tiếng gọi:

- Bà bà! Ngọc thể bà bà vẫn khang kiện chăng?

Bà kia đáp:

- Lúc này công tử không nên lao thần, xin hãy ngồi nghỉ một lúc.

Thực tình Lệnh Hồ Xung toàn thân mệt mỏi, kiệt quệ. Chàng theo lời ngồi xuống.

Bỗng nghe trong nhà rạp có tiếng đàn nổi lên tựa hồ một giòng suối trong mát rượi chảy qua người chàng rồi từ từ thấm vào tứ chi cùng khắp cơ thể.

Lệnh Hồ Xung cảm thấy người chàng nhẹ nhõm, không mỏi mệt chút nào, tưởng chừng muốn bay bổng lên từng mây như một mớ bông lơ lửng.

Sau một lúc lâu, tiếng đàn thấp xuống dần rồi nghe không rõ nữa và không biết nó ngừng lại lúc nào.

Lệnh Hồ Xung phấn khởi tâm thần đứng dậy xá dài nói:

- Đa tạ bà bà đã tấu khúc nhạc thần thông, rất bổ ích cho vãn bối.

Bà kia đáp:

- Ngươi liều mình kháng cự cường địch khiến ta không bị nhục với bọn côn đồ. Đáng lý ta tạ Ơn ngươi mới phải.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Bà bà nói chi điều ấy? Đó là việc vãn bối theo nghĩa vụ phải làm.

Bà kia lẳng lặng hồi lâu không nói gì. Trên cung đàn nhẹ phát ra thanh điệu như tiên ông. Người nghe tưởng chừng tay gẩt đàn mà trong lòng ngấm ngầm suy nghĩ việc gì khó giải quyết.

Sau một lúc lâu, bà mới cất tiếng hỏi:

- Ngươi định đi đâu?

Bà vừa hỏi câu này Lệnh Hồ Xung cảm thấy trong ngực bầu máu nóng sủi lên. Chàng tưởng trời đất bao la mà không còn một chỗ để mình dung thân. Bất giác chàng nổi cơn ho sù sụ.

Hết cơn ho chàng mới ngập ngừng đáp:

- Vãn bối... không còn chỗ nào mà đến nữa.

Bà kia hỏi:

- Ngươi không đi tìm sư phụ, sư nương ư? Ngươi lại không kiếm cả bọn sư đệ, sư muội nữa hay sao?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Không biết bọn họ đi đâu rồi. Thương thế vãn bối rất trầm trọng khó mà tìm được. Dù cho có tìm thấy thì sao...

Chàng buông tiếng thở dài nghĩ bụng:

- Dù tìm thấy họ, mình sẽ ra sao? Người ta không muốn gặp mình nữa rồi.

Bà kia nói:

- Ngươi đã bị trọng thương sao không đi tìm một nơi danh thắng sơn thủy hữu tình cho khuây lòng dạ mà lại gắng gượng chịu sự đau khổ?

Lệnh Hồ Xung cười ha hả đáp:

- Bà bà dạy phải lắm! Lệnh Hồ Xung này đã chẳng quan tâm đến sống chết. Vậy bây giờ xin cáo biệt để xuống núi du ngoạn.

Chàng nói xong trông vào nhà rạp xá dài rồi trở gót đi ngay.

Chàng vừa đi được ba bước lại nghe bà kia cất tiếng hỏi:

- Ngươi... đi đấy ư?

- Vâng!

Bà kia nói:

- Ngươi bị trọng thương mà đi một mình, dọc đường chẳng ai trông nom thì không được đâu.

Lệnh Hồ Xung nghe giọng nói của bà ra chiều tha thiết với mình thì chấn động tâm thần đáp:

- Đa tạ bà bà có dạ quan hoài. Thương thế vãn bối không chữa khỏi được thì chết sớm, chết muộn, chết ở đâu cũng thế mà thôi.

Bà kia ngập ngừng nói:

- Ủa! Té ra là thế! Có điều...

Bà ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Có điều người đi khỏi rồi hai tên côn đồ phái Thiếu Lâm trở lại quấy nhiu thì làm thế nào? Vả lại Đàm địch nhân phái Côn Luân này ngất đi một lúc rồi hồi tỉnh, ta e rằng hắn lại sinh sự với ta.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Bà bà muốn đi đâu? Vãn bối hộ vệ cho một đoạn đường được chăng?

Bà kia đáp:

- Thế thì hay lắm! Nhưng ở trong còn có chỗ khó khăn, sợ làm phiền lụy cho ngươi.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Phiền lụy tới vãn bối ư? Vãn bối đã được bà bà cứu mạng thì tính mạng nầy là của bà bà. Có điều chi phiền lụy với chẳng phiền lụy?

Bà kia buông tiếng thở dài nói:

- Ta có một tên đối đầu rất lợi hại. Hắn đã đến tận ngõ Lục Trúc, thành Lạc Dương làm khó dễ ta.

Ta lánh nạn đến chốn này thì chỉ sớm tối hắn cũng bới lông tìm vết rượt tới nơi. Thương thế ngươi chưa lành không thể động thủ với hắn được. Ta muốn tìm một nơi rất hẻo lánh để tạm thời tránh đi.

Một là ngươi còn bị thương hai là ngươi nhỏ tuổi hoạt bát mà đi với mụ già này há chẳng buồn đến chết ư?

Lệnh Hồ Xung cười ha hả nói:

- Tưởng bà bà có điều chi khó giải quyết. Té ra vì câu chuyện nhỏ mọn đó. Bà bà muốn tới đâu vãn bối xin đưa tới đó, bất luận chân trời góc biển? Tại hạ mà không chết quyết xin hộ tống bà bà đi cho đến nơi.

Bà kia cất giọng hớn hở nói:

- Nếu vậy thì còn gì hay bằng. Có thật ta muốn đến bên trời góc biển ngươi cũng đưa tới không?

Lệnh Hồ Xung không nghĩ ngợi đáp ngay:

- Đúng thế! Lệnh Hồ Xung nhất quyết đi theo bà bà bất luận tới đâu.

Bà kia nói:

- Còn một chỗ khó nữa.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Còn chỗ nào khó?

Bà kia đáp:

- Tướng mạo ta cực ky xấu xa! Bất cứ ai trông thấy cũng phải khiếp sợ chết giấc. Vì vậy mà ta không muốn để lộ chân tướng. Ta yêu cầu ngươi một điều: Bất cứ trường hợp nào ngươi cũng không được ngó thẳng vào mặt ta, mà cả đến chân tay quần áo, giầy dép ta ngươi cũng không được để mắt tới.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Vãn bối nhất tâm tôn kính bà bà về nhân phẩm, lại càng cảm kích bà bà có dạ quan hoài đến vãn bối. Còn dung mạo bà bà thế nào có quan hệ gì?

Bà kia nói:

- Nếu ngươi không ưng chịu điều này thì đi đi.

Lệnh Hồ Xung vội nói:

- Được, được! Vãn bối xin ưng chịu theo lời bà bà. Bất luận trường hợp nào cũng không dám nhìn thẳng.

Bà kia lại nói:

- Cả bóng sau lưng ta ngươi cũng không được ngó tới.

Lệnh Hồ Xung bụng bảo dạ:

- Chẳng lẽ cả đường sau lưng bà này cũng xấu xa kỳ dị? Người đới khó coi nhất là sau lưng. Nếu không phải cái lưng dài thườn của thầy đồ hay là lưng người gù thì còn là gì nữa? Ta đi với bà đường xa diệu vợi mà bảo cử nhìn cả bóng sau lưng thì e rằng không phải chuyện d dàng.

Bà kia thấy chàng ngần ngừ không đáp, liền hỏi lại:

- Ngươi không giữ được điều này chăng?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Vãn bối giữ được! Vãn bối giữ được! Nếu vãn bối mà ngó bà bà một cái thì xin tự mắt tròng mắt ra.

Bà kia nói:

- Ngươi nhớ vậy là hay. Bây giờ ngươi đi trước để ta theo sau.

Lệnh Hồ Xung dạ một tiếng rồi rảo bước xuống gò.

Chàng nghe tiếng bước chân lạo xạo biết là bà đã theo sau.

Đi được mấy trượng bà kia đưa một cành cây ra nói:

- Ngươi cầm lấy cành cây này làm chiếc gậy để chống mà đi từ

từ.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Vâng!

Chàng chống cành cây chậm chạp đi xuống, đi kiểu này không tốn hơi sức gì cả.

Lệnh Hồ Xung đi được một quãng sực nhớ ra điều gì liền hỏi:

- Bà bà! Bà bà có biết lão họ Đàm phái Côn Luân này ư?

Bà kia đáp:

- O€! Đàm địch nhân là tay hảo thủ thứ ba thuộc hàng đệ tử đời thứ hai phái Côn Luân về kiếm pháp lão học được đến sáu bảy thành của sư phụ, nhưng so với đại sư huynh vẫn còn kém xa, còn gã Tân Quốc Lương là đại đệ tử phái Thiếu Lâm kiếm pháp gã này cao hơn gã Đàm nhiều.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Té ra hán tử thanh âm rất lớn đó là Tân Quốc Lương. Coi chừng gã này còn biết phục thiện một chút.

Bà kia nói:

- Sư đệ gã tên gọi Dịch Quốc Tử là quân vô lại. Ngươi đã phóng một kiếm đâm thủng bàn tay và một kiếm đả thương cổ tay gã. Hai nhát kiếm đó giỏi tuyệt.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Đó là một điều bất đắc dĩ. Hỡi ôi! Vụ này gây thù oán với phái Thiếu Lâm, có thể phát sinh hậu họa ghê gớm vô cùng.

Bà kia nói:

- Phái Thiếu Lâm thì đã sao? Chúng ta chưa chắc đã không đấu nổi họ. Ta không ngờ Đàm Địch Nhân lại phóng chưởng đánh ngươi và cũng không ngờ ngươi lại thổ huyết.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Bà bà! Bà đã trông thấy cả ư? Đàm Địch Nhân không hiểu tại sao lại ngất đi và ngã lăn ra?

Bà kia đáp:

- Chính ngươi lại không biết mình ư? Trong máu ngươi có khá nhiều chất kịch độc của Ngũ độc giáo. Cái đó là tại con yêu nữ Lam Phượng Hoàng cho ngươi uống rượu độc mà ra. Miệng Đàm Địch Nhân bị mấy giọt máu độc của ngươi bắn vào hắn không chống nổi.

Lệnh Hồ Xung chợt tỉnh ngộ chàng "ủa" lên một tiếng rồi nói:

- Thế mà vãn bối lại chịu đựng được mới thật là kỳ! Vãn bối cùng Lam giáo chủ vốn không thù oán.

Chẳng hiểu vì lẽ gì mà y lại hạ độc làm hại vãn bối?

Bà kia đáp:

- Ai bảo thị hại ngươi? Thị có hảo tâm với ngươi lắm. Hừ! Thị nghĩ càng muốn trị bệnh cho người, tưởng trong máu ngươi dù có chất độc cũng không hại gì đến tính mạng, mới thành hỏng việc.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Vâng! Vãn bối nghĩ rằng Lam giáo chủ không có ý hại mình.

Bà kia nói:

- Dĩ nhiên thị không có ý hại ngươi mà còn tốt với ngươi hết chỗ nói.

Lệnh Hồ Xung tủm tỉm cười hỏi:

- Liệu Đàm Địch Nhân có chết không?

Bà kia đáp:

- Cái đó còn tùy ở công lực hắn. Chẳng hiểu máu độc rớt vào

miệng hắn nhiều hay ít?

Lệnh Hồ Xung nghĩ tới vẻ mặt Đàm Địch Nhân sau khi trúng độc bất giác run lên.

Chàng lại đi thêm mấy trượng nữa, chợt nhớ tới điều gì, vội la lên:

- Trời ơi! Xin bà bà chờ vãn bối một chút, vãn bối cần trở lại Ngũ Bá Cương.

Bà kia hỏi:

- Để làm gì?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Bình đại phu vì vãn bối mà chết. Di thể đại phu hãy còn nằm đó chưa chôn cất.

Bà kia nói:

- Ngươi bất tất phải trở lại làm chị Ta đã tiêu hóa thi thể y và chôn cất rồi.

- Ủa! té ra bà đã an táng Bình đại phu rồi ư?

Bà kia đáp:

- Không phải là an táng. Ta dùng thuốc làm tiêu hóa thi thể. Chẳng là cứ ngồi trong rạp suốt đêm mà nhìn xác chết của y hay sao?

Lệnh Hồ Xung ồ lên một tiếng. Chàng cảm thấy bà này làm việc gì cũng khác thường. Bình Nhất Chỉ có ơn với chàng, vậy sau khi lão chết chàng phải an táng thi thể lão mới hợp ý.

Chàng càng nghĩ càng áy náy trong lòng. Chàng cảm thấy dùng thuốc tiêu hóa thi thể là có điều không phải, nhưng không biết nói sao.

Đi được mấy dặm đến khu bình nguyên dưới gò Ngũ Bá

Cương bà kia nói:

- Ngươi xòe bàn tay ra!

Lệnh Hồ Xung dạ một tiếng. Lòng chàng rấy lấy làm kỳ. Chàng không biết bà định giở trò gì, nhưng vẫn vâng lời xòe tay ra.

Bỗng nghe một tiếng thở dài, rồi một vật bé nhỏ từ sau lưng liệng tới trúng vào giữa bàn tay chàng.

Lệnh Hồ Xung nhìn lại thì ra một viên thuốc sắc vàng, lớn bằng đầu ngón tay út.

Bà kia nói:

- Ngươi nuốt thuốc này vào rồi lại gốc cây kia ngồi nghỉ một chốc.

Lệnh Hồ Xung lại đáp gọn một tiếng "vâng" rồi bỏ thuốc vào miệng nuốt.

Bà kia nói:

- Ta nhờ kiếm pháp thần diệu của ngươi, lại được ngươi hộ tống ra thoát vòng nguy hiểm, nên cho ngươi viên thuốc này đặng kéo dài mạng sống để tránh khỏi ngươi bị chết một cách đột ngột và ta khỏi mất một người hộ vệ. Nhưng ta đối với ngươi... dù có lòng tốt đến đâu cũng không phải là tìm cách cứu mạng cho ngươi đâu. Ngươi nhớ kỹ điều này.

Lệnh Hồ Xung lại "dạ" một tiếng rồi đi tới gốc cây tựa vào mà ngồi. Chàng cảm thấy từ huyệt đan điền một luồng nhiệt khí ngùn ngụt bốc lên. Luống nhiệt khí này đi vào khắp phủ tạng kinh mạch trong người.

Chàng nghĩ thầm:

- Viên thuốc này hiển nhiên là rất bổ ích cho ta sao bà lại không thừa nhận có lòng tốt với ta, chỉ nói là muốn lợi dụng ta

mà thôi. Trên đời chỉ có kẻ lợi dụng người khác mà không chịu thừa nhận. Nay bà chẳng có ý lợi dụng ta lại nhận là lợi dụng mới thật là kỳ!

Rồi chàng nghĩ bụng bảo dạ:

- Vừa rồi bà liệng viên thuốc vào bàn tay ta mà thuốc không nẩy lên thì hiển nhiên nội công bà đã cao cường lại trầm trọng. Võ công bà so với ta còn cao thâm hơn nhiều, thì cần gì tới ta hộ vệ? Hỡi ôi! Bà bảo sao ta chỉ biết làm vậy là xong.

Lệnh Hồ Xung ngồi một lúc rồi đứng lên nói:

- Chúng ta đi thôi! Bà bà có mệt không?

Bà kia đáp:

- Ta còn mệt lắm. Hãy nghỉ thêm một lúc nữa đã.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Vâng.

Chàng nghĩ bụng:

- Người đã nhiều tuổi thì dù võ công có cao thâm đến đâu, tinh lực cũng kém thiếu niên. Có lý đâu ta lại chỉ nghĩ tới mình mà không thể tất cho bà già này?

Rồi chàng ngồi xuống.

Sau một lúc bà kia lại nói:

- Đi đi!

Lệnh Hồ Xung dạ một tiếng rồi đi trước. Bà già lại theo sau chàng.

Lệnh Hồ Xung sau khi uống viên thuốc của bà già chàng cảm thấy người nhẹ nhõm và đi nhanh hơn trước nhiều. Chàng theo lời chỉ thị tìm những đường hẻo lánh mà đi.

Đi được gần mười dặm liền chuyển vào đường núi gập ghềnh. Khi vừa rẽ vào khu thung lũng bỗng có tiếng người nói:

- Chúng ta ăn xong mau đi rồi rời khỏi nơi thị phi này.

Mấy chục người răm rắp vâng lời.

Lệnh Hồ Xung dừng bước thấy trên một chỗ đất cỏ mọc cạnh khe suối, mấy chục hán tử đang ngồi ăn cơm.

Giữa lúc ấy bọn chúng đã nhìn thấy chàng, có người kêu lên:

- Lệnh Hồ công tử kia kìa!

Lệnh Hồ Xung nhớ mang máng những người này đã đến gò Ngũ Bá Cương, chàng toan cất tiếng gọi thì đột nhiên mấy chục người im lặng như tờ. Ai nấy nhớn nhác nhìn phía sau chàng.

Bọn này tỏ vẻ rất quái dị, có người ra chiều sợ sệt, người thì ra vẻ kinh nghi cuống quít, dường như họ gặp phải việc gì nguy nan, quái gở không bút nào tả xiết.

Lệnh Hồ Xung thấy vậy cũng muốn ngoảnh đầu lại xem phía sau mình có chuyện gì mà khiến cho mấy chục người kia ngây như tượng gỗ, không nói nên lời. Nhưng chàng chợt tỉnh ngộ. Sở dĩ bọn kia như vậy là vì họ nhìn thấy bà già mà chàng đã hứa lời quyết không bao giờ nhìn bà. Chàng vội quay ngoắt đi,

nhưng dùng sức quá mạnh, đau cả cổ cả đầu.

Chàng nổi tính hiếu kỳ tự hỏi:

- Tại sao bọn kia thấy bà bà lại sợ hãi như vậy? Chẳng lẽ bà tướng mạo quái dị khác đời thiệt chăng?

Bỗng một tên hán tử cầm lưỡi đao trủy thủ tự khoét mắt mình, lập tức máu tươi chảy ra như suối.

Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi la lên:

- Ngươi làm sao vậy?

Hán tử lớn tiếng đáp:

- Tiểu nhân đui mắt từ ba bữa trước đây chẳng nhìn thấy gì hết.

Rồi hai gã khác cũng rút đoản đao khoét mắt nói:

- Tiểu nhân đui mắt đã lâu chẳng nhìn thấy gì hết.

Lệnh Hồ Xung kinh nghi vô cùng. Chàng thấy bọn hán tử còn lại cũng tới tấp rút đao trủy thủ toan tự khoét mắt mình vội la lên:

-Trời ơi! Khoan đã! Có điều gì thì nói ra, sao lại tự khoét mắt? Vụ này... duyên cớ thế nào?

Một tên hán tử buồn rầu đáp:

- Tiểu nhân đã lập lời trọng thệ không nói nửa lời nhưng e rằng mình không đủ tín nhiệm.

Lệnh Hồ Xung la lên:

- Bà bà! Bà bà cứu bọn họ đi! bảo họ đừng... đừng khoét mắt cho đui mù nữa.

Bà kia đáp:

- Được rồi! Ta tin lời các ngươi. Ngoài Đông Hải có trái đảo Hải Long các ngươi có biết không?

Một lão già đáp:

- Về phía Đông Nam châu Phúc Kiến 500 dặm có trái đảo Hải Long. Chỉ nghe nói mà chưa có ai đặt chân tới hòn đảo hoang vắng này.

Bà già nói:

- Đúng là hòn đảo nhỏ đó. Các ngươi lập tức khởi hành đảo này du ngoạn rồi đừng trở về Trung Nguyên nữa.

Mấy chục tên hán tử răm rắp vâng lời, mặt lộ vẻ vui mừng đáp:

- Bọn tiểu nhân xin đi ngay tức khắc.

Có người nói:

- Dọc đường bọn tiểu nhân quyết không nói với ai nửa lời.

Bà già hỏi:

- Các ngươi có nói hay không thì liên quan gì đến ta.

Bọn kia vội đáp:

- Dạ dạ! Bọn tiểu nhân ăn nói hồ đồ.

Rồi vung tay lên tát vào mặt mình mấy cái thật mạnh.

Bà kia giục:

- Đi đi!

Mấy chục hán tử co giò chạy thật mau. Ba tên đã đâm mắt thì được mấy người bên cạnh nâng đỡ cho chạy. Chỉ trong khoảnh khắc bọn họ đã đi hết chẳng còn một ai.

Lệnh Hồ Xung kinh hãi nghĩ thầm:

- Bà già vừa nói một câu mà đã phát vãng cả lũ họ đến một hòn hoang đảo ngoài bể đông, vĩnh vin

không được trở về. Thế mà bọn người này lại vui mừng như được lệnh đại xá thì tất trong này có điều chi ngoắt ngoéo khiến người ta khó mà hiểu được.

Tuy nhiên chàng không nói gì, lẳng lặng tiến về phía trước. Trong đầu óc chàng những luồng tư tưởng dào dạt nổi lên. Chàng chỉ biết bà già theo sau mình là một quái nhân bình sinh chưa từng mắt thấy hay tai nghe con người kỳ quặc như vậy.

Chàng lẩm bẩm:

- Mình đi đây chỉ mong đừng gặp những bạn hữu đã đến Ngũ Bá Cương bữa trước. Bọn ho.

nhiệt tâm trị bệnh cho mình chạm trán bà, thì họ chẳng khoét mắt cho đui cũng bị đày ra hoang đảo,

thật oan uổng cho họ.

Lệnh Hồ Xung đi thê bảy tám dặm, đường lối càng gập gềnh

vất vả.

Bổng nghe phía sau có người lớn tiếng gọi:

- Phía trước có phải Lệnh Hồ Xung đó không?

Tiếng người này oang oang như tiếng lệnh vỡ. Vừa nghe chàng biết ngay là Tân Quốc Lương, phái Thiếu lâm.

Bà già nói:

-Ta không muốn chạm mặt hắn. Ngươi trùng trình với hắn một lúc.

Lệnh Hồ Xung dạ một tiếng.

Bổng nghe có tiếng rì rào, bao nhiêu cây cối lay chuyển. Bà già đã chuồn vào lùm cây rậm.

Tân Quốc Lương lên tiếng:

-Sư thúc! Lệnh Hồ Xung trong mình bị thương. Gã không nhanh được...

Lúc này hai bên còn cách khá xa nhưng thanh âm Tân Quốc Lương lớn quá nên Lệnh Hồ Xung nghe rõ mồn một. Chàng lẩm bẩm:

-Té ra hắn đi cùng với sư thúc, chứ không phả chỉ có một người.

Chàng đánh bạo dừng lại ngồi xuống bên đường.

Sau một lúc, bỗng nghe tiếng bước chân nhộn lên. Mấy người đi tới, Tân Quốc Lương và Dịch Quốc Tử đi sau hai nhà sự Hai nhà sư này một người đã già lắm, mặt đầy vết nhăn nheo, còn một người mới ngoài bốn chục. Tay cầm một cây phương tiện sản.

Lệnh Hồ Xung đứng dậy xá dài nói:

- Vãn bối là Lệnh Hồ Xung phái Hoa Sơn xin tham kiến các vị

tiền bối phái Thiếu Lâm. Đồng thời thỉnh giáo pháp hiệu các vị.

Dịch Quốc Tử tức giận quát:

- Tiểu tử!

Nhà sư già nói:

- Lão tăng pháp danh là Phương Sinh.

Nhà sư già vừa lên tiếng Dịch Quốc Tử liền câm miệng, nhưng mặt còn ra vẻ tức giận. Hiển nhiên hắn bị thất bại lần trước hãy còn căm phẫn vô cùng.

Phương Sinh gật đầu vẻ mặt hiền từ vui tươi nói:

- Thiếu hiệp bất tất phải đa l. Lệnh tiên sinh là Nhạc tiên sinh mạnh giỏi chứ?

Lệnh Hồ Xung ban đầu nghe họ hùng hổ tiến lại, chàng hoang mang vô cùng. Bây giờ chàng thấy Phương Sinh hòa thượng nói năng từ hòa rõ ra một vị cao tăng đắc đạo. Chàng còn biết các nhà sư pháp hiệu có chữ "Phương" là những nhân vật cao nhất trong chùa Thiếu Lâm hiện nay.

Chắc lão cùng trụ trì Phương Chứng đại sư là sư huynh sư đệ, chàng yên trí Phương Sinh không đến nỗi hung dữ như Dịch Quốc Tử lại càng yên lòng, kính cẩn đáp:

- Đa tạ đại sư có lòng hỏi đến, tệ nghiệp sư vẫn đặng bình an.

Phương Sinh nói:

- Bốn tên này đều là sư điệt bần tăng, đây là Giác Nguyệt. Đây là Hoàng Quốc Bách sư điệt.

Đây là Tân Quốc Lương sư điệt còn Tân, Dịch hai người này công tử đã gặp rồi.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Vâng! Lệnh Hồ Xung này xin tham kiến mấy vị tiền bối. Văn

bối người bị trọng thương cử động

khó khăn l số không đủ xin các vị lượng thứ cho.

Tân Quốc Lương hắng giọng một tiếng rồi hỏi:

- Công tử bị trọng thương ư ?

Phương Sinh nói:

- Công tử bị trọng thương à? Quốc Tử! Có phải ngươi đả thương y không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Vì một lúc hiểu lầm, cái đó chẳng có chi đáng kể. Dịch tiền bối phất tay áo hất vãn bối đi lại đánh thêm một chưởng, may mà chưa chết ngay Đại sư đừng trách thêm Dịch tiền bối nữa.

Chàng nói câu này đổ tội mình bị trọng thương vào hết Dịch Quốc Tử. Chàng muốn cho Phương Sinh không để bốn tên sư điệt làm khó d mình, liền nói tiếp:

- Vụ này, Tân tiền bối ở trên Ngũ Bá Cương đã thấy rõ, nay được đại sư phật giá tới đây, vãn bối khỏi đem vụ này trình với nghiệp sự Xin đại sư yên tâm. Vãn bối tuy thương thế trầm trọng khó lòng chữa khỏi, nhưng không vì thế mà để xảy chuyện xích mích giữa Ngũ nhạc kiếm phái và phái Thiếu Lâm.

Chàng nói câu này tỏ ra mình bị thương là tội ở Dịch Quốc Tử.

Dịch Quốc Tử cãi:

- Ngươi... nói nhăng rồi. Ngươi bị thương từ trước có liên quan gì đến ta?

Lệnh Hồ Xung thở dài nói:

- Vụ này Dịch tiền bối không nên nói nữa vì tiếng tâm đồn đại ra ngoài sẽ tổn thương đến danh dư.

phái Thiếu Lâm.

Hoàng Quốc Bách, Tân Quốc Lương và Giác Nguyệt đều lẩm nhẩm gật đầu.

Trong thâm tâm ai cũng biết rõ những nhà sư pháp hiệu có chữ "Phương" ở chùa Thiếu Lâm thuộc vào hàng chí tôn. Tuy phái này riêng biệt không dính líu gì đến Ngũ nhạc kiếm phái, nhưng kể về vai vế thì những vị đó còn cao hơn chưởng môn các phái khác một bậc. Vì thế mà bọn Tân Quốc Lương, Dịch

Quốc Tử đều ở vai trên Lệnh Hồ Xung.

Dịch Quốc Tử động thủ đánh nhau với chàng đã có chỗ tị hiềm người trên ức hiếp kẻ dưới. Huống chi bên phái Thiếu Lâm lại có hai vị sư huynh sư đệ hiện diện đương trường, còn Lệnh Hồ Xung chỉ có một mình. Hơn nữa trước khi động thủ, Lệnh Hồ Xung đã bị thương sẵn. Giả tỷ Dịch Quốc Tử mà đánh chết thực sự một gã hậu bối phái Hoa Sơn thì có khỏi bị xử tử thường mạng, ít ra là phải tước mất võ công, trục xuất khỏi môn trường.

Dịch Quốc Tử nghĩ tới điểm này không khỏi táng đởm kinh hồn sắc mặt lợt lạt.

Phương Sinh đại sư nói:

- Lệnh Hồ thiếu hiệp! Tiểu thí chủ này hãy lại đây để bần tăng coi thương thế xem sao?

Lệnh Hồ Xung vâng lời tiến lại.

Phương Sinh đại sư nắm lấy cổ tay Lệnh Hồ Xung, đặt ngón tay lên huyệt Đại Uyên và huyệt Kinh cừ để coi mạch cho chàng.

Nhà sư già liền cảm thấy trong người chàng phát sinh một luồng nội lực rất ly kỳ cổ quái hất văng

ngón tay lão ra.

Phương Sinh đại sư chấn động tâm thần. Lão là một bậc cao tăng đứng vào hàng cao nhất tại chùa Thiếu Lâm, đồng thời cũng là một trong những tay hảo thủ nổi tiếng ở phái này mà bị nội lực một chàng thiếu niên đẩy ngón tay lão ra được thì thiệt là một chuyện lão không bao giờ nghĩ tới.

Lão có biết đâu trong người Lệnh Hồ Xung có bảy luồng chân khí của Đào cốc lục tiên và Bất giới hòa thượng thì võ công lão cao cường đến đâu trong khi lão không để ý đề phòng, dĩ nhiên chẳng tài nào chống nổi bảy luồng chân khí của bảy tay cao thủ hợp lại.

Phương Sinh đại sư cất tiếng la kinh ngạc:

- Ô hay!...

Rồi trợn ngược hai mắt lên nhìn Lệnh Hồ Xung, ngơ ngác hỏi:

- Thiếu hiệp! Dường như thí chủ không phải là đệ tử phái Hoa Sơn.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Vãn bối đích thực là đệ tử phái Hoa Sơn. Chính là tên môn đồ thứ nhất mà tệ nghiệp sư là Nhạc tiên sinh đã thu nạp.

Phương Sinh đại sư hỏi:

- Thế thì vì lẽ gì về sau thí chủ lại đi theo bọn bàng môn tả đạo để luyện võ công của phái tà?

Dịch Quốc Tử xen vào:

- Bẩm sư thúc! Thằng nhỏ này đích đáng đã sử dụng võ công phái tà dù gã có chối cãi đến đâu cũng

không thoát được. Vừa rồi chúng ta đã thấy một người đàn bà đi sau gã lấp lánh, lấp lút, chắc không phải

hạng người ngay thật tử tế.

Lệnh Hồ Xung nghe hắn nhục mạ bà già kia thì khí tức xông

lên tận cổ, chàng lớn tiếng:

- Các vị đã là danh môn đệ tử, sao còn ăn nói vô l? Bà đó không muốn gặp các vị thì thôi, hà tất phải tức giận?

Dịch Quốc Tử nói:

- Ngươi cứ kêu mụ ra đây! Cặp pháp nhơn của sư thúc ta chỉ ngó qua là biết ngay mụ thuộc hạng chính hay tà.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Sở dĩ chúng ta tranh chấn cũng chỉ vì các vị vô l với lão nhân gia mà ra. Bây giờ lại còn nói nhăng nữa ư?

Nhà sư Giác Nguyệt lẳng lặng đứng bên từ nãy, bây giờ cũng xen vào:

- Lệnh Hồ thiếu hiệp! Vừa rồi tiểu tăng ở trên sườn núi cũng nhìn thấy người đàn bà đi sau thiếu hiệp chân bước rất mau lẹ, dường như không phải là bà già.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Lão nhân gia cũng là người võ lâm thì thân pháp mau lẹ có chi là lạ?

Phương Sinh lắc đầu nói:

- Giác Nguyệt! Chúng ta đã là người xuất gia, sao còn ý bái kiến nữ quyến vào hàng trưởng bối nhà người tả Thôi được! Lệnh Hồ thiếu hiệp! Trong vụ này có nhiều nghi vấn. Trong lúc nhất thời lão tăng chưa thể tham tường cho biết rõ được. Cả thương thế trong người thí chủ cũng không phải vì Dịch sư điệt động thủ gây ra. Bữa nay chúng ta tương ngộ cũng là có duyên với nhau rồi. Non xanh trơ đó, nước biếc còn đây. Bần tăng mong rằng bệnh tình thí chủ sớm đặng bình phục. Sau này chúng ta còn tái ngộ.

Lệnh Hồ Xung trong lòng kính phục vô cùng. Chàng lẩm

bẩm:

- Bậc cao tăng chùa Thiếu Lâm quả nhiên khí độ không phải tầm thường.

Chàng liền khom lưng thi l nói:

- Văn bối may mà được tham kiến đại sư...

Chàng chưa dứt lời đột nhiên nghe đánh soạt một tiếng Dịch Quốc Tử đã rút trường kiếm ra khỏi vỏ. Hắn la lên:

- Mụ đây rồi!

Đoạn cả người lẫn kiếm hắn nhẩy xổ vào lùm cây chỗ bà già ẩn nấp.

Phương Sinh la lên:

- Dịch sư điệt không được vô lễ !

Bỗng nghe đánh "binh" một tiếng. Dịch Quốc Tử từ trong lùm cây nhảy vọt ra xa đến mấy trượng.

Tiếp theo một tiếng "huych" vang lên. Hắn rớt xuống đất, nằm dưỡn đừ, mặt ngửa lên trời. Chân tay giãy đành đạch mấy cái rồi nằm yên không nhúc nhích.

Bọn Phương Sinh đều giật mình kinh hãi, chạy lại gần coi thì thấy mặt mũi Dịch Quốc Tử máu thịt bầy nhầy, ngũ quan nát bét chẳng còn ra hình thù gì nữa, tựa hồ như bị trùy đồng, trùy sắt cực kỳ trầm trọng đập vào. Tay hắn vẫn còn cầm thanh trường kiếm mà tắt thở chết rồi.

Bọn Tân Quốc Lương, Hoàng Quốc Bách và Giác Nguyệt ba người căm hận, quát tháo om sòm, tay cầm binh khí tung mình nhảy xổ về phía lùm cây.

Phương Sinh đại sư dang hai tay ra. Tay áo tăng bào của lão phùng lên. Lão phát huy một luồng kình phong nhu hòa ngăn cản cả ba người lại.

Phương Sinh đại sư đẩy bọn Tân Quốc Lương lùi lại rồi hướng về phía lùm cây cất tiếng hỏi:

- Vị huynh đài ở Hắc Mộc Nhai nào đó?

Nhưng lùm cây kia vẫn im lặng không có tiếng người đáp lại.

Phương Sinh lại hỏi:

- Tệ phái cùng các đạo huynh ở Hắc Mộc Nhai chi điều gì xích mích đâu? Sao đạo huynh lại hạ độc thủ sát hại Dịch sư điệt của lão tăng?

Trong lùm cây vẫn không có tiếng trả lời.

Lệnh Hồ Xung nghĩ thầm:

- Phương Sinh đại sư lập đi lập lại ba chữ "Hắc Mộc Nhai" nhưng ta chưa nghe thấy tên này bao giờ không hiểu nó là cái gì?

Bỗng nghe Phương Sinh lại nói:

- Lão tăng cùng Đông Phương giáo chủ có quen biết từ trước. Đạo hữu đã hạ thủ sát nhân thì đôi bên ai phải ai trái sau này sẽ tính. Sao đạo hữu không xuất hiện để cùng nhau tương kiến?

Lệnh Hồ Xung tự hỏi:

- Đông Phương giáo phái phải chăng là Đông Phương Hoàng giáo chủ phe Ma giáo? Lão nổi tiếng là tay cao thủ đệ nhất hiện nay Chẳng lẽ bà bà lại là người Ma giáo?

Bà già ẩn trong lùm cây thủy chung vẫn không lên tiếng.

Phương Sinh nói:

- Đạo hữu nhất định không chịu lộ diện thì lão tăng phải vô l.

Nói đoạn Phương sinh đưa hai tay về phía sau lập tức trong tay áo nổi lên một luồng kình khí rồi đẩy về phía lùm cây.

Những tiếc răng rắc vang lên! Mấy chục cây lớn bị gẫy làm

hai đoạn. Cành lá tung bay tới tấp.

Giữa lúc đó bỗng nghe đánh "vèo" một tiếng. Một bóng người trong lùm cây nhẩy ra.

Lệnh Hồ Xung vội xoay mình đi.

Tiếp theo là tiếng Tân Quốc Lương và Giác Nguyệt quát mắng lẫn tiếng binh khí chạm nhau như trời nổi trận mưa sa gió táp. Hiển nhiên bọn Phương Sinh đã cùng bà già khai din một cuộc chiến đấu.

Lúc đó vào khoảng giờ tỵ bóng mặt trời soi chênh chếch xuống. Lệnh Hồ Xung vì giữ lời ước hẹn nên tuy trong lòng hồi hộp mà không dám quay lại coi cuộc giao đấu. Chàng chợt nhìn thấy những bóng đen chuyển động dưới đất té ra bọn Phương Sinh đã vây bà già kia, trong tay Phương Sinh không cầm binh khí còn Giác Nguyệt sử cây "phương tiện sản", Hoàng Quốc Bách sử đao, Tân Quốc Lương sử kiếm.

Bà già xử dụng một binh khí rất ngắn tựa hồ đao trủy thủ lại giống thanh Nga Mi thích. Binh khí này vừa ngắn vừa mỏng tưởng chừng trông suốt qua được, nhưng nhìn bóng in dưới đất nên không thấy rõ.

Bà già cùng Phương Sinh không nói gì còn bọn Tân, Hoàng, Giác quát tháo om xòm uy thế mãnh liệt ghê người.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Có chuyện gì xin lấy lời lẽ ôn tồn mà nói. Các vị là nam tử mà vây đánh một bà già cao niên thì còn ra thế nào?

Hoàng Quốc Bách cười lạt nói:

- Bà lão già nua tuổi tác ư? Ha ha! Gã tiểu tử này mắt mở trừng trừng mà nói toàn chuyện mơ hồ.

Lão nói chưa dứt bỗng nghe Phương Sinh la:

- Hoàng... cẩn thận!

Hoàng Quốc Bách la lên một tiếng:

- Úi chao!

Dường như hắn bị thương khá nặng.

Lệnh Hồ Xung kinh hãi nhủ thầm:

- Võ công bà bà thật ghê gớm! Vừa rồi Phương Sinh đại sư dùng tụ phong đánh gẫy hàng chục cây cổ thụ, nội lực tưởng đã hiếm có trong võ lâm. Vậy mà bà đấu với ba người còn chiếm được thượng phong mới thật là khủng khiếp.

Tiếp theo Giác Nguyệt rú lên một tiếng rùng rợn, cây phương tiện sản nặng tới hơn ba chục cân tuột tay bay qua đầu Lệnh Hồ Xung rớt ra ngoài xa hàng mấy chục trượng, đập vào một hốc đá đánh choang một tiếng. Tia lửa cùng mạt đá bay tứ tung. Cây phương tiện sạn văng ngược trở lại.

Bóng đen chuyển động dưới đất bay giờ bớt đi hai người vì Hoàng Quốc Bách và Giác Nguyệt đã ngã lăn ra. Chỉ còn Phương Sinh và Tân Quốc Lương vẫn ra sức chiến đấu.

Phương Sinh nói:

- Tội nghiệp! Tội nghiệp! Nữ thí chủ hạ độc thủ giết luôn ba sư điệt của lão tăng. Vậy lão tăng phải thi triển toàn lực để chiến đấu.

Keng keng, mấy tiếng vang lên! Hiển nhiên Phương Sinh đã dùng binh khí.

Lệnh Hồ Xung cảm thấy kình phong mỗi lúc một thêm mãnh liệt bức bách chàng phải lùi ra xa từng bước. Nếu không thì chẳng thể đứng vững. Sau khi dùng binh khí, vị cao tăng chùa Thiếu Lâm quả nhiên bản lãnh phi thường.

Cuộc chiến đấu lập tức thay đổi bộ mặt, Lệnh Hồ Xung thấp

thoáng nghe thấy tiếng thở dồn dập của bà bà, dường như không còn đủ nội lực để chống chọi.

Phương Sinh đại sư nói:

- Nữ thí chủ hãy hạ khí giới xuống! Lão tăng không làm khó d nữ thí chủ đâu! Nữ thí chủ chỉ việc theo lão tăng về chùa Thiếu Lâm bẩm rõ với phương trượng sư huynh để người phát lạc.

Bà già không trả lời tiếp tục hướng về phía Tân Quốc Lương đánh mạnh mấy chiêu. Tân Quốc Lương không sao chống đỡ được phải nhảy ra ngoài vòng chiến. Hắn chờ Phương Sinh giao đấu với bà ta, định thần lại rồi cả tiếng thóa mạ:

- Nữ tặc kia! Bữa nay bọn ta không băm vằm mi nát như tương thì phái Thiếu Lâm còn đứng vững trong võ lâm làm sao được?

Rồi hắn lại vung kiếm xông vào tiến đánh mãnh liệt.

[redacted]

Nữ Dị Nhân Là Trang Tuyệt Sắc

Hai bên tỷ đấu hồi lâu, tiếng khí giới dần dần chậm lại. Nhưng những luồng kình phong rít lên vù vù mỗi lúc một mạnh.

Phương Sinh đại sư nói:

- Nội lực của đạo hữu không địch lại bần tăng đâu. Bần tăng khuyên đạo hữu mau mau hạ khí giới theo bần tăng về chùa Thiếu Lâm. Nếu không thì chỉ chống chọi thêm một lúc nữa là bị nội thương trầm trọng.

Bà kia đằng hắng một tiếng rồi la hoảng:

- U¨i chao ôi!

Lệnh Hồ Xung cảm thấy sau gáy có giọt nước bắn tới. Chàng đưa tay lên sờ thì thấy máu hồng rây vào. Té ra giọt nước bắn vào đó là giọt máu tươi.

Phương Sinh đại sư nói:

- Tội nghiệp! Tội nghiệp! Đạo hữu bị thương không chống được nữa rồi.

Tân Quốc Lương tức giận nói:

- Mụ là yêu tà ma nữ, sư thúc mau hạ thủ chém phứt đi để báo thù cho ba vị sư đệ. Đối với bọn yêu tà, đâu có thể giữ lòng từ bi được?

Bỗng nghe tiếng bà kia thở hổn hển, chân bước loạng choạng sắp té đến nơi. Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Bà bà bảo ta đi theo là để bảo vệ cho bà. Hiện giờ gặp đại

nạn. Có lý đâu ta không nhìn nhỏi gì tới? Tuy Phương Sinh đại sư là một vị cao tăng đắc đạo, lão họ Tân là một hán tử thẳng thắn, ta

cũng không thể để bà bà bị táng mạng về tay bọn họ được.

Soạt một tiếng! Chàng rút kiếm ra dõng dạc nói:

- Phương Sinh đại sư! Tân tiền bối! Xin các vị nới tay rộng lượng trở về chùa Thiếu Lâm đi! Nếu không thì vãn bối đành phải đắc tội.

Tân Quốc Lương lớn tiếng quát:

- Gã này cũng giống yêu tà, giết luôn cả gã đi!

Hắn vung kiếm đâm tới sau lưng Lệnh Hồ Xung nghe đánh véo một cái.

Lệnh Hồ Xung sợ nhìn thấy bà bà, không dám xoay mình chỉ né người sang bên để tránh.

Bà kia bỗng la lên:

- Phải cẩn thận đấy!

Nhưng Tân Quốc Lương là tay hảo thủ đời thứ hai Thiếu Lâm khi nào để Lệnh Hồ Xung tránh thoát?

Lệnh Hồ Xung vừa né mình đi, thanh trường kiếm của Tân Quốc Lương cũng chênh chếch đâm tới.

Phương Sinh bỗng la lên:

- Tội nghiệp!

Nhà sư tưởng nhát kiếm đó tất đâm trúng Lệnh Hồ Xung xuyên từ sau lưng ra tới trước ngực.

Bỗng nghe Tân Quốc Lương "ối" lên một tiếng. Người hắn vọt lên không, lướt qua bên vai trái Lệnh Hồ Xung rớt xuống đất. Hắn dẫy dụa mấy cái rồi nằm yên. Hắn chết rồi!

Không hiểu Tân Quốc Lương đã bị độc thủ của bà bà thế nào mà uổng mạng.

Giữa lúc ấy bỗng nghe đánh "binh" một tiếng! Bà bà bị trúng một nhát chưởng của Phương Sinh ngã ngửa về phía sau.

Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi, chàng nghiêng người phóng kiếm vào Phương Sinh. Chiêu kiếm này thế đi cực kỳ xảo diệu, nó bức bách Phương Sinh phải nhảy lùi lại.

Lệnh Hồ Xung lại phóng theo chiêu nữa. Phương Sinh giơ binh khí lên đỡ.

Lệnh Hồ Xung rụt trường kiếm về thì đã thành thế đối diện với Phương Sinh. Chàng thấy nhà sư già dùng thứ binh khí là một cây bổng bằng gỗ dài ba thước, không khỏi chấn động tâm thần, nghĩ bụng:

- Không ngờ binh khí của lão chỉ là cây bổng gỗ ngắn ngủi. Nội lực vị cao tăng chùa Thiếu Lâm này thiệt lợi hại! Nếu ta không dùng kiếm thuật kiềm chế lão thì bà bà không thoát chết được.

Chàng nghĩ vậy liền đâm trên một kiếm, dưới một kiếm. Rồi chàng lại đâm luôn hai chiêu nữa.

Kiếm pháp chàng thi triển đây là kiếm pháp của Độc cô cầu bại mà Phong Thanh Dương đã truyền thu.

cho ngày trước.

Phương Sinh đại sư thấy Lệnh Hồ Xung thi triển mấy chiêu này liền mặt tái mét, miệng ấp úng:

- Ngươi... ngươi...

Lệnh Hồ Xung không dám ngừng lại. Chàng tự biết bản thân không còn chút nội lực nào, chỉ sơ hở một chút là bị nội lực của đối phương đánh tới ngay. Dĩ nhiên mình phải chết đã đành,

nhưng bà kia cũng bị lão bắt đem về chùa Thiếu Lâm xử tử.

Gặp lúc trong lòng trống rỗng sáng suốt, chàng liền đem mấy ngàn chiêu thức biến ảo kỳ diệu về "Độc cô cửu kiếm" ra mà phát theo ý muốn.

Ngày trước Độc Cô Cầu Bại tung hoành võ lâm, khắp thiên hạ không ai địch nổi, thậm chí lão cầu thua lấy một lần cũng không được, kiếm pháp của lão tuyệt diệu đến độ xuất quỉ nhập thần. Nếu

Lệnh Hồ Xung một là không mất hết nội lực, hai là trong những chỗ tinh vi về kiếm pháp còn những điểm

chưa lĩnh hội hoàn toàn, bằng không thì Phương Sinh đại sư bản lãnh có cao thâm đến đâu cũng khó lòng chống nổi chục chiêu.

Phương Sinh đại sư cứ phải lùi hoài. Còn Lệnh Hồ Xung thì cảm thấy nhiệt huyết trồi lên ngực, cánh tay mềm nhũn rất là khó chịu. Kiếm chiêu chàng sử mỗi lúc một bạc nhược.

Phương Sinh đại sư bỗng quát lên một tiếng thật to:

- Buông kiếm xuống!

Tay trái nhà sư nhằm chụp trước ngực Lệnh Hồ Xung còn cây đoản bổng bên tay mặt nhằm đánh vào cánh tay phải chàng.

Cánh tay Lệnh Hồ Xung nguyên kiệt lực. Chàng phóng chiêu kiếm sau mới được nửa vòng thì cánh tay rũ xuống.

Giả tỷ là người khác thì chiêu kiếm sơ hở này chỉ còn đường đưa tính mạng cho đối phương.

Nhưng kiếm pháp của chàng đã không vào khuôn phép nào thì cũng không biết đâu là hư hay thực không

biết đâu là chính hay phụ, trong bụng muốn thế nào là sử ra như vậy.

Thanh trường kiếm của Lệnh Hồ Xung tuy hạ thấp xuống mà vẫn đâm ra được. Có điều như vậy dĩ nhiên chậm lại một chút.

Phương Sinh đại sư bản lãnh cực kỳ lợi hại. Tay trái lão vung ra nắm được trước ngực chàng, nhưng nhà sư vẫn hoài bão lòng từ bi không nhả kình lực, cất tiếng hỏi:

- Ngươi là môn hạ ai?

Lúc này mũi kiếm của Lệnh Hồ Xung đã đâm tới trước ngực nhà sự Nhưng chàng đối với vị cao tăng chùa chùa Thiếu Lâm này rất đem lòng kính ngưỡng, vừa cảm thấy mũi kiếm chạm vào da đối phương liền rụt về ngay.

Cử động này quá mạnh khiến người chàng hất ngửa về phía sau ngồi phệt xuống đất. Miệng chàng không ngớt chảy máu tươi ra.

Phương Sinh đại sư đè tay vào chỗ bị thương trước ngực mỉm cười nói:

- Hảo kiếm pháp! Thiếu hiệp mà không lưu tình thì tính mạng lão tăng đã chết uổng rồi.

Nhà sư không nhắc gì đến chính lão đã nhẹ tay không bóp Lệnh Hồ Xung.

Lão nói rồi không ngớt lo lắng.

Nguyên Lệnh Hồ Xung tuy thu kiếm kịp thời , song mũi kiếm đã đâm sâu vào trước ngực nhà sư mấy tấc, vết thương không phải là nhẹ.

Lệnh Hồ Xung một tay chống xuống đất, đầu rũ xuống nói:

- Văn bối... mạo phạm tiền bối... thật hối hận vô cùng!...

Phương Sinh đại sư mỉm cười nói:

- Không ngờ kiếm pháp tuyệt diệu của Phong Thanh Dương tiền bối vẫn còn truyền nhân ở thế gian. Ngày trước lão nhân đã

chịu ơn to của Phong tiền bối. Câu chuyện này lão tăng.. lão tăng không thể tự mình chủ trương được.

Nhà sư thò tay vào trong áo cà sa móc một gói giấy ra, mở lấy hai viên thuốc lớn bằng mắt rồng nói:

- Đây là linh dược trị thương của chùa Thiếu Lâm, thiếu hiệp hãy uống một viên đi!

Nhà sư ngần ngừ một lúc rồi tiếp:

- Còn một viên đưa cho nữ thí chủ kia.

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Thương thế của văn bối trị không khỏi được nữa, còn uống thuốc làm chi cho uổng? Đại sư giữ lấy viên thuốc để mà dùng.

Phương Sinh lắc đầu đáp:

- Không cần!

Rồi đặt cả hai viên thuốc xuống trước mặt Lệnh Hồ Xung.

Đoạn nhà sư đưa mắt nhìn bốn cái tử thi của bọn Giác Nguyệt, Tân Quốc Lương, thần sắc lão rất thê lương! Lão giơ tay lên tụng niệm kinh văn một lúc, diện mạo trở lại bình hòa. Sau cùng mặt lão dường như bao phủ một làn thánh quang sáng rực. Phải là bậc xứng đáng với bốn chữ "đại từ đại bi" mới có hình dong này...

Phương Sinh đại sư niệm kinh xong quay lại bảo Lệnh Hồ Xung:

- Thiếu hiệp! Truyền nhân của kiếm thuật Phong tiền bối quyết không phải là phe yêu tà. Thiếu thí chủ đầy lòng nghĩa hiệp, theo lẽ ra không thể chết uổng. Có điều trong người thiếu hiệp bị thương rất quái dị, không thể lấy thuốc thang mà chữa được, cần luyện nội lực cao thâm mới bảo toàn được tính mạng. Theo ý kiến của lão tăng thì thiếu hiệp nên theo lão tăng về

chùa Thiếu Lâm để bẩm rõ với chưởng môn phương trượng đem nội công tâm pháp tối thượng của bản phái truyền thụ cho.

Nhà sư ho mấy tiếng rồi nói tiếp:

- Về việc luyện nội công tâm pháp này cần đến "duyên pháp". Lão tăng vô duyên với vụ này. Chỉ có Phương Chứng sư huynh, chưởng môn phương trượng chùa Thiếu Lâm, từ bi quảng đại hoặc giả có

duyên cùng thiếu hiệp mới truyền thụ tâm pháp này.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Vãn bối xin đa tạ hảo ý của đại sự Xin chờ cho vãn bối hộ tống bà cụ kia đến chỗ bình yên, nếu may mắn vãn bối chưa chết sẽ lên chùa Thiếu Lâm bái kiến đại sư cùng chưởng môn phương trượng.

Phương Sinh nói:

- Thiếu hiệp... kêu nữ thí chủ đó bằng bà cụ ư? Thiếu hiệp ơi! Thiếu hiệp là đệ tử danh môn chính phái, không nên cùng phe đảng với bọn yêu tà. Lão tăng lấy lời thành thực khuyên can. Mong rằng thiếu hiệp nghĩ kỹ.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Bậc đại trượng phu đã trót lời hứa với người ta, có lý đâu lại thất tín được?

Phương Sinh đại sư thở dài nói:

- Đành vậy! Lão tăng về chùa Thiếu Lâm trước chờ thiếu hiệp đến.

Nhà sư ngó lại thi thể bốn người lần nữa rồi nói:

- Bốn cái túi da hôi hám này mai táng cũng được mà không mai táng cũng vậy. Đã lìa cõi trần, thì nhất thiết thành không hết.

Nhà sư nói đoạn xoay mình từ từ bước đi.

Bà kia chờ nhà sư đi mấy bước rồi nói:

- Lệnh Hồ Xung! Ngươi hãy đi theo lão hòa thượng kia! Lão bảo nội thương ngươi có thể trị được vì nội công tâm pháp phái Thiếu Lâm là một tâm pháp có một không hai trên đời. Sao ngươi lại không đi?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Vãn bối đã nói hộ tống bà bà thì dĩ nhiên phải đưa đến nơi đến chốn.

Bà kia nói:

- Chính ngươi đã bị thương thì còn hộ tống ai được?

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Bà bà cũng bị thương. Chúng ta cùng đi thôi!

Bà kia nói:

- Ta là yêu tà ngoại đạo còn ngươi là đệ tử danh môn. Ngươi đừng đi theo ta để làm bại hoại danh môn chính phái.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Vãn bối chẳng còn danh dự gì thì ai nói sao cũng mặc. Bà bà! Bà bà đối xử với vãn bối tử tế quá! Lệnh Hồ Xung này chẳng phải con người không biết điều. Hiện giờ bà bà bị trọng thương mà vãn bối bỏ đi thì còn ra người thế nào được?

Bà già kia hỏi lại:

- Giả tỷ bây giờ ta không bị thương thì ngươi bỏ ta mà đi phải không?

Lệnh Hồ Xung chưng hửng, gượng cười đáp:

- Nếu bà bà không tị hiềm vãn bối là kẻ hậu sinh ngu dại cho đi làm bầu bạn thì Lệnh Hồ Xung này sẽ ở luôn bên mình bà bà

để trò chuyện cho khây khỏa. Có điều vãn bối tính tình lỗ mãng, tự ý làm càn. E rằng chỉ mấy ngày sẽ làm cho bà bà phát ngán, không muốn nói năng với vãn bối nữa.

Bà kia hắng dặng một tiếng.

Lệnh Hồ Xung xoay tay đưa viên thuốc của Phương Sinh đại sư về phía sau nói:

- Vị cao tăng chùa Thiếu Lâm này thật tử tế hết chỗ nói. Bà bà giết bốn tên đệ tử của lão mà lão bớt thuốc lại dành cho bà bà trị thương, chính lão lại không uống.

Bà kia nói:

- Những con người hợm mình là danh môn chính phái thường giả làm bộ tử tế, ta mới chẳng coi họ vào đâu.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Bà bà! bà uống viên thuốc này đi! Vãn bối uống vào quả thấy trong lòng khoan khoái hơn trước.

Bà kia ậm ừ một tiếng nhưng không lại lấy thuốc.

Lệnh Hồ Xung lại gọi:

- Bà bà!...

Bà kia ngắt lời:

- Hiện giờ chỉ có hai người là ta và ngươi, sao cứ kêu "bà bà", "bà bà" không ngớt miệng? Ngươi kêu ít đi mấy câu không được hay sao?

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Dạ! Kêu ít đi mấy câu có chi là không được? Sao bà bà không cầm lấy viên thuốc này mà uống?

Bà kia nói:

- Ngươi đã bảo thuốc linh đan của phái Thiếu Lâm công hiệu,

tức là nói thuốc của ta không chữa được ngươi. Vậy sao ngươi không uống nốt cả viên thuốc của nhà sư già này đi?

Lệnh Hồ Xung la lên:

- Trời ơi! Vãn bối bảo thuốc chữa thương của bà bà không hay bao giờ? Bà bà nói vậy chẳng là oan uổng cho vãn bối lắm ư? Hơn nữa, thuốc trị thương của phái Thiếu Lâm có công hiệu cũng để bà

bà uống đặng có khí lực mà lên đường.

Bà kia hỏi:

-Có phải ngươi đánh bạn với ta buồn lắm không? Thế thì ngươi đi đi! Ta không giữ ngươi nữa.

Lệnh Hồ Xung bụng bảo dạ:

- Sao bây giờ bà lão này lại khó tính đến thế, chỉ kiếm cách xoay mình hoài? à phải rồi! Bà bị thương khá nặng, trong mình không được khoan khoái, dĩ nhiên trở thành khó nết, mình chẳng thể trách bà được.

Chàng nghĩ vậy liền cười nói:

- Hiện giờ vãn bối muốn đi nửa bước cũng không nổi nữa. Dù đi được vãn bối cũng không đi đâu.

Huống chi... huống chi... hà hà...

Bà kia tức giận gắt lên:

- Huống chi làm sao? Hà hà cái gì?

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Hà hà hà hà hà... huống chi vãn bối có đi được cũng không muốn đi, trừ trường hợp bà đi theo vãn bối.

Nguyên chàng đối với bà này nói năng rất cung kính, l độ, nhưng chàng thấy bà loạn trí dở hơi không kể đến lẽ phải,

chàng đâm ra phóng túng. Chàng có biết đâu bà vẫn không tức giận không gắt gỏng. Đột nhiên bà im tiếng, không hiểu nghĩ tâm sự gì mà chẳng nói nửa lời.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Bà bà!...

Bà già gạt đi:

- Lại bà bà rồi! Ngươi chưa kêu ai bằng bà bà bao giờ phải không? Bây giờ gặp dịp cứ kêu hoài không biết chán miệng.

Lệnh Hồ Xung cười hỏi:

- Từ giờ trở đi vãn bối không kêu tiền bối bằng bà bà thì kêu bằng gì cho được?

Bà kia lẳng lặng không nói gì, hồi lâu mới đáp:

- Bây giờ chỉ có hai người ở đây, cần gì phải kêu gọi? Ngươi cứ mở miệng dĩ nhiên là nói với ta, chẳng lẽ còn nói với người thứ hai nào khác?

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Có khi vãn bối thích nói một mình, sợ bà bà hiểu lầm.

Bà kia hứ một tiếng rồi nói:

- Ngươi ăn nói không đứng đắn, chẳng trách tiểu sư muội không thích ngươi.

Câu này đúng là một nhát dao đâm vào trái tim Lệnh Hồ Xung. Lòng chàng se lại bất giác tự nhủ:

- Tiểu sư muội không thích ta mà thích Lâm sư đệ phải chăng vì ta hành động và nói năng không đứng đắn? Thậm chí nàng không muốn đem việc chung thân ủy thác vào ta! Phải rồi! Lâm sư đệ theo đúng mực thước, quả ra tuồng chính nhân quân tử, chẳng khác gì sư phụ. Đừng nói tiểu sư muội, giả tỷ là con gái cũng thích gã chứ không thích tên lãng tử Lệnh Hồ Xung vô

hạnh này. Chao ôi! Lệnh Hồ Xung hỡi Lệnh Hồ Xung! suốt đời ngươi chỉ rượu chè be bét, không giữ môn quị Thiệt không còn thuốc nào chữa được. Ngươi kết giao cả với tên đại đạo hái hoa là Điền Bá Quang, ngủ cả trong kỹ viện tại Hành Dương. Tiểu sư muội chán ghét ngươi lắm là phải.

Bà kia thấy chàng không nói gì liền hỏi:

- Sao? Ta nói câu đó làm ngươi thương tâm chăng? Ngươi giận ta rồi phải không?

Lệnh Hồ Xung vội đáp:

- Văn bối không tức giận chi hết. Bà bà nói đúng lắm! Văn bối ăn nói chẳng đứng đắn chút nào, hành động cũng không chân chính. Trách gì tiểu sư muội không thích văn bối. Cả sư phụ sư nương cũng không thích văn bối là phải.

Bà kia nói:

- Ngươi bất tất phải thương tâm: sư phụ, sư nương, tiểu sư muội không ưa thích ngươi chẳng lẽ...

chẳng lẽ trên đời không còn một người nào ưa thích ngươi nữa hay sao?

Bà nói câu này bằng một giọng rất dịu dàng, chứ đầy nỗi an ủi.

Lệnh Hồ Xung xúc động vô cùng. Ngực chàng nóng bừng, họng như đút nút chặt. Chàng ấp úng:

- Bà bà đối đãi với văn bối tử tê quá... dù trên đời không còn người nào ưa văn bối... cũng chẳng cần gì...

Bà kia nói:

- Miệng lưỡi ngươi thật bẻo lẻo khiến người nghe phải khoan khoái. Chẳng trách nhân vật kiêu kỳ như Lam Phượng Hoàng ở Ngũ độc giáo cũng vì ngươi mà điên đảo thần hồn. Được lắm!

Ngươi không đi nổi, ta cũng không đi nổi. Bữa nay đành nghỉ trên sườn núi này. Chẳng hiểu bữa nay có chết không?

Lệnh Hồ Xung mỉm cười nói:

- Bữa nay không chết, chưa hiểu ngày mai có chết không. Ngày mai không chết lại chưa hiểu ngày mốt có chết không...

Bà kia nói:

- Đừng rườm lời nữa! Ngươi chậm chạp lê bước đi, ta theo sau đi tới.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Bà bà không uống viên thuốc này của lão hòa thượng thì tại hạ e rằng không lê nổi một bước.

Bà kia hỏi:

- Ngươi lại nói nhăng rồi. Ta không uống viên thuốc này sao không cất bước nổi?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Vãn bối không nói nhăng chút nào cả. Bà bà không uống thuốc, thương thế không đỡ, làm gì còn tinh thần để gảy đàn. Gặp lúc vãn bối trong dạ bồn chồn còn đâu khí lực mà lê đỉ Đừng nói lê bước, mà nằm đườn ra cũng không đủ khí lực.

Bà kia bật tiếng cười hinh hích hỏi:

- Đã nằm sao lại không đủ khí lực?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Dĩ nhiên là thế. Sườn núi này dốc thoai thoải, vãn bối mà không vận khí thì lập tức lăn xuống khe suối, chẳng chết nát thân cũng chết ngộp nước.

Bà kia thở dài nói:

- Ngươi bị trọng thương không biết chết lúc nào mà vẫn còn

hứng chí nói đùa. Con người như vậy trên đời thật hiếm có.

Lệnh Hồ Xung cầm viên thuốc khẽ liệng về phía sau nói:

- Bà bà uống lẹ đi!

Bà kia nói:

- Hừ! Phàm kẻ nào đã hợm mình ở danh môn chính phái là chẳng ra cái gì. Ta uống làm chi viên thuốc của phái Thiếu Lâm cho bẩn miệng?

Lệnh Hồ Xung la lên một tiếng "Trời ơi!". Chàng dùng sức nghiêng mình qua mé tả, liền thuận theo bề dốc lăn tròng trọc xuống khe suối.

Bà kia giật mình kinh hãi la lên:

- Coi chừng!

Lệnh Hồ Xung tiếp tục lăn xuống. Tuy sườn núi không dốc lắm nhưng rất dài. Lệnh Hồ Xung lăn xuống đến bờ suối. Chân tay cố sức chống đỡ mới dừng lại được.

Bà kia la lên:

- Được rồi! Ta uống viên thuốc thối tha của nhà sư già đó là xong. Ngươi... ngươi bò lên đây!

Lệnh Hồ Xung nói:

- Một lời vãn bối đã nói dĩ nhiên phải nhớ.

Lúc này hai người cách nhau đã xạ Lệnh Hồ Xung không đủ khí lực phát thanh đi xạ Bà kia văng vẳng nghe tiếng chàng nhưng không hiểu nói gì liền hỏi:

- Ngươi bảo sao?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Vãn bối... vãn bối...

Bà kia giục:

- Lên đây lẹ đi! Ta đã chịu lời uống thuốc rồi.

Lệnh Hồ Xung đứng dậy run bây bẩy toan trèo lên, nhưng sườn núi dốc lăn xuống thì d, trèo lên thật khó khăn vô cùng!

Lệnh Hồ Xung chỉ đi được hai bước, chân đã nhũn ra, xiêu đi một cái ngã lăn vào khe suối.

Bà kia ở trên cao trông thấy tron lòng hồi hộp, cũng lăn xuống theo. Lúc lăn đến bên mình Lệnh Hồ Xung, bà vươn tay trái ra nắm lấy gót chân bên trái chàng. Bà thở hồng hộc mấy hơi lại đưa tay phải nắm lấy sau lưng chàng kéo lên thì người chàng ướt sũng.

Lệnh Hồ Xung đã uống mấy ngụm nước suối, mắt nẩy đom đóm. Chàng định thần nhìn xuống đáy nước trong suốt thấy bóng một vị cô nương nhỏ tuổi đang nắm lấy sau lưng mình. Chàng ngẩn người ra.

Đột nhiên cô gái ở phía sau "ọe" lên một tiếng rồi thổ ra một búng máu tươi nóng hổi vào đầy cổ chàng. Đồng thời cô ta nằm phục lên lưng như người bị tê liệt.

Lệnh Hồ Xung cảm thấy da thịt mềm mại của cô áp vào mình. Lại thấy món tóc dài đắp lên mặt.

Bất giác lòng chàng bâng khuâng.

Lệnh Hồ Xung lại nhìn xuống bóng dưới nước thì thấy một bên mặt trái xoan nàng. Mắt nàng nhắm chặt. Lông mi rất dài. Tuy nhìn bóng lộn dưới nước không được rõ lắm, nhưng hiển nhiên dong mạo nàng xinh đẹp tuyệt vời... Nàng vào trạc 17, 18 tuổi.

Lệnh Hồ Xung rất lấy làm kỳ, tự hỏi:

- Cô nương này là ai? Tại sao đột nhiên cô này lại đến đây cứu mình.

Nuôi Hào Kiệt Giai Nhân Bắt Ếch

Lệnh Hồ Xung nhìn bóng dưới nước cảm thấy có người trên lưng mà nghĩ vậy, nhưng cô đã ngất đi rồi. Chàng muốn xoay mình lại để đỡ cô lên nhưng toàn thân mềm nhũn muốn cất một ngón tay cũng không thể được. Chàng tưởng chừng như mình đang ngủ mơ, nhìn thấy người đẹp trong khe nước suối thì lại tựa người lạc vào tiên cảnh.

Hồi lâu, lâu lắm, mới nghe cô nương ở trên lưng nấc lên một tiếng rồi mở mắt ra hỏi:

- Ngươi hăm dọa ta đấy phải không? Hay là không muốn sống thật?

Lệnh Hồ Xung nghe cô lên tiếng bất giác giật mình kinh hãi. Thanh âm này giống thanh âm bà bà như đúc. Chàng sợ quá run lên miệng lắp bắp:

- Cô... cô...

Cô kia hỏi:

- Cô làm sao? Ta gạt ngươi không uống cái thuốc thối tha của nhà sư già. Ngươi định liều chết để cho ta coi ư?

Lệnh Hồ Xung cất giọng run run:

- Bà bà!... té ra bà bà là... một vị tiểu cô nương tuyệt sắc.

Bà kia giật mình hỏi:

- Làm sao ngươi biết? Ngươi... ngươi... là một thằng nhỏ nói không giữ lời. Ngươi coi trộm ta rồi ư?

Cô cúi đầu nhìn xuống thấy bóng mình rõ ràng in xuống đáy nước và đang đè lên lưng Lệnh Hồ Xung. Cô thẹn quá không dám ngửng đầu lên, chỉ cựa quậy muốn đứng dậy. Cô vừa đứng thẳng người thì đầu gối lại nhũn ra té khuỵu ngay xuống.

Lệnh Hồ Xung vội đưa tay ra đón. Thế là cô kia té vào lòng chàng.

Lúc này cả hai người đều kiệt lực, chỉ gắng gượng cựa quậy mấy cái rồi lại ngất đi nằm dựa vào bờ suối không nhúc nhích.

Lệnh Hồ Xung hồi tỉnh trong lòng lấy làm kỳ, hỏi:

- Sao cô này lại giả làm bà cụ để gạt tả Cô mạo xưng là... tiền bối thì ra cô hại... ta rồi.

Cô kia hỏi:

- Hại ngươi cái gì?

Mục quang Lệnh Hồ Xung cách mặt cô không đầy một thước. Chàng thấy da dẻ cô trắng bóng có ẩn hiện màu hồng, liền nói:

- Bà bà hại ta rồi! Dọc đường ta kêu bà bà hoài. Chà thật mắc cỡ quá! Tuổi chưa đáng làm em gái thế mà đòi làm bà bà người ta! Có muốn làm bà bà thì hãy chờ đến ngoài tám mươi hãy làm...

Cô kia bật lên tiếng cười hích hích hỏi:

- Ta có tự nhận mình là bà bà bao giờ? Cái đó là tự ngươi kêu ta như vậy đấy chứ. Ngươi một điều "bà bà", hai điều "bà bà" làm ta phát cáu. Vừa rồi ta chẳng bảo ngươi là gì? nhưng ngươi cứ kêu "bà bà" hoài. Có đúng thế không?

Lệnh Hồ Xung lẩm bẩm:

- Lời cô nói đúng thật, nhưng mình bị lừa gạt đã lâu thành ra ngốc quá.

Lòng vẫn chưa hết ngạc nhiên, chàng nói:

- Cô không cho ta coi mặt là có ý gạt tạ Nếu giáp mặt thì khi nào ta còn kêu là bà bà? Hồi ở thành Lạc Dương cô đã quán thông với Lục Trúc ông để gạt tạ Cô bảo lão kêu bằng cô cô, lão đã già thế, mà kêu bằng cô cô ta chẳng kêu bằng bà bà thì kêu là gì?

Cô kia cười nói:

- Sư tổ Lục Trúc ông còn là ca ca của gia phụ. Vậy Lục Trúc ông gọi ta bằng gì?

Lệnh Hồ Xung sững sờ. Chàng ngần ngừ một lúc rồi hỏi:

- Thế ra cô nương là cô cô Lục Trúc ông thiệt ư?

Cô kia cười đáp:

- Gã tiểu tử Lục Trúc ông đã là cái thá gì mà ta mạo xưng làm cô cô gã?

Lệnh Hồ Xung thở dài nói:

- Ta ngốc thật. Chính ra ta phải biết trước mới phải.

Cô kia cười hỏi:

- Phải biết trước cái gì?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Thanh âm cô nghe rất lọt tai. Trên đời làm gì có bà lão tám mươi mà tiếng nói lại trong trẻo véo von như vậy?

Cô kia cười nói:

- Thanh âm ta vừa gắt gỏng vừa ồm ồm như tiếng quạ réo. Trách nào ngươi chẳng coi ta là một bà cụ.

Lệnh Hồ Xung la lên:

- Trời ơi! Thanh âm cô mà như quạ réo ư? Hừ! Chẳng lẽ đổi đời rồi hay sao? Tiếng quạ ngày nay lại êm ái d nghe hơn tiếng oanh vàng.

Cô kia nghe chàng tán tụng mình mặt đỏ lên, nhưng trong lòng vui sướng. Cô cười nói:

- Hay quá! Lệnh Hồ công công! Lệnh Hồ gia gia! Ngươi kêu ta bằng bà bà bấy lâu, ta cũng kêu ngươi trả lại mấy câu công công. Ngươi đừng nổi nóng nhé!

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Cô nương là bà bà thì ta là công công. Chúng ta kêu nhau bằng công công, bà bà há chẳng là...

Chàng vốn tính mau lẹ, suýt buột miệng nói ra: "A! há chẳng thành một đôi ử"

Đột nhiên chàng thấy cô kia chau mày ra vẻ tức giận, vội im bặt. Cô kia tức giận hỏi:

- Ngươi nói nhăng gì thế?

Lệnh Hồ Xung liền chữa:

- Tại hạ bảo chúng ta là công công, bà bà há chẳng thành những bậc cao nhân tiền bối trong võ lâm ư?

Cô kia biết Lệnh Hồ Xung cố ý đổi giọng, nhưng nàng cũng không tiện bài bác, vì cô sợ chàng càng nói nhiều càng đưa ra những lời khó nghe.

Cô tựa vào lòng Lệnh Hồ Xung nghe rõ hơi thở mạnh của chàng trai thì trong lòng rất là phiền não, rối loạn, chỉ muốn gắng gượng cựa cậy đứng lên, nhưng không còn chút khí lực nào.

Cô đỏ mặt lên nói:

- Ngươi đẩy mạnh ta ra một cái!

Lệnh Hồ Xung hỏi lại:

- Đẩy cô ư? Làm sao vậy?

Cô kia ngập ngừng:

- Chúng ta ở trong... hiện trạng này.. thì còn ra thế nào?...

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Công công với bà bà thì phải thế này chứ?

Cô kia hắng giọng một cái rồi lớn tiếng quát:

- Ngươi còn ăn nói càn bậy là ta giết ngươi đó!

Lệnh Hồ Xung run lên bần bật. Chàng nhớ tới vụ cô ta đã ra lệnh cho mấy chục đại hán phải tự khoét mắt rồi đầy ải đến đảo Bàn Long ngoài Đông Hải thì không dám nói rỡn với cô nữa.

Chàng nghĩ bụng:

- Cô bé này chỉ một cái cất tay đã hạ sát bốn tên đệ tử phái Thiếu Lâm. Võ công cô cao thâm rất mực, hành động lại tàn ác vô cùng. Nếu chỉ nghe nói thì thật khó mà tin được đó lại là những hành động của một vị cô nương kiều mị trước mặt này.

Cô kia thấy Lệnh Hồ Xung không lên tiếng liền hỏi:

- Ngươi tức mình rồi phải không? Đường đường nam tử hán gì mà khí độ hẹp hòi như vậy?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tại hạ không tức mình mà chỉ sợ hãi thôi. Tại hạ sợ cô nương giết chết.

Cô kia cười nói:

- Từ giờ ngươi ăn nói cho có mực thiết thì ai giết ngươi làm chi?

Lệnh Hồ Xung thở dài nói:

- Suốt đời, tại hạ không bao giờ ép mình theo khuôn phép được. Thế này là số trời đã định tại hạ phải chết về tay cô nương.

Cô kia cười nói:

- Trước ngươi kêu ta bằng "bà bà", đối với ta rất cung kính. Như vậy là ngoan, là tốt. Từ giờ ngươi trở lại như trước đi!

Lệnh Hồ Xung lắc đầu đáp:

- Không được đâu! Tại hạ đã biết cô là một vị tiểu cô nương thì không thể nào coi cô là bà bà được.

Cô kia ngập ngừng:

- Ngươi... ngươi...

Cô chỉ nói được hai tiếng "ngươi" rồi đỏ mặt lên. Chẳng hiểu trong lòng cô nghĩ ngợi gì mà dừng lại không nói nữa.

Lệnh Hồ Xung cúi đầu xuống thấy cô thẹn thùng lại càng xinh đẹp thì không khỏi nhúm ngọn lửa vô hình. Lòng chàng bâng khuâng, bất giác đặt môi lên má cô mà hôn một cái.

Cô kia giật mình kinh hãi. Đột nhiên nổi nóng, cô xoay tay lại tát thật mạnh một cái vào mặt Lệnh Hồ Xung, đoạn cô nhảy vọt lên. Nhưng luồng đạo lực rất kém, người cô còn lơ lửng trên không, lực đạo đã tiêu tan, cô lại rớt vào lòng Lệnh Hồ Xung, rồi toàn thân nhũn ra không nhúc nhích được nữa.

Cô sợ Lệnh Hồ Xung lại nổi cơn phóng đãng, trong lòng cực kỳ nóng nảy, nói ngay:

- Nếu ngươi còn vô lễ, là ta... giết ngươi lập tức.

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Cô giết tại hạ cũng thế mà không giết cũng vậy. Số mạng tại hạ chẳng còn bao lâu. Tại hạ cứ muốn vô lễ với cô...

Cô kia rất bồn chồn, miệng lắp bắp:

- Ta... ta... ta

Nhưng không làm thế nào nói thêm được.

Lệnh Hồ Xung phần khởi khí lực khẽ nâng đầu vai cô lên rồi

tự mình lăn sang một bên, cười hỏi:

- Cô nương làm gì?

Chàng nói câu này rồi nổi cơn ho sù sụ, vừa ho vừa thổ mấy búng máu tươi.

Nên biết Lệnh Hồ Xung tính tình bộc trực, lớn mật làm ẩu. Nhưng chàng cũng không phải hạng người hiếu sắc khinh bạc. Chàng chỉ động tình trong lúc nhất thời hôn cô một cái rồi trong lòng lại hối hận ngay. Chàng bị cô tát cho một chưởng liền tự biết mình lỗi lầm, tuy ngoài miệng vẫn nói cứng, mà không dám dở thói gối tựa vai kề.

Cô kia thấy Lệnh Hồ Xung tự lăn ra xa, đang đỗi ngạc nhiên! Cô lại thấy chàng sau khi dùng sức phải thổ máu tươi, trong lòng càng ngấm ngầm hối hận, nhưng cô khó lòng mở miệng ngỏ lời ăn năn, chỉ cất giọng êm ái hỏi:

- Có phải... trước ngực ngươi đau lắm không?

Lệnh Hồ Xung vẫn giở giọng ỡm ờ:

- Ngực thì không đau, nhưng chỗ khác thì đau lắm!

Cô kia hỏi lại:

- Đau ở chỗ nào?

Vẻ quan hoài lộ ra ngoài mặt.

Lệnh Hồ Xung xoa tay vào bên má bị tát vừa rồi đáp:

- Đau ở chỗ này này!

Cô kia cười nói:

- Ngươi muốn ta xin lỗi chứ gì? ừ!... ta xin lỗi ngươi đó!

Lệnh Hồ Xung lại cất giọng nghiêm nghị:

- Chính tại hạ mới có điều lầm lỗi. Xin bà bà min trách.

Cô kia thấy Lệnh Hồ Xung lại kêu mình bằng "bà bà" thì

không nhịn được, bật lên tiếng cười khanh khách.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Viên thuốc thối tha của nhà sư già đâu rồi? Thủy chung cô vẫn chưa uống phải không?

Cô kia đáp:

- Ta vẫn chưa kịp lượm lên.

Cô đưa ngón tay ra trỏ lên sườn đồi nói:

- Còn ở trên kia.

Cô ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Ta theo lời ngươi, lát nữa sẽ lên nhặt lấy mà uống, bất luận nó có thối tha hay không.

Hai người ngồi tựa vào sườn núi. Giả tỷ là lúc bình thời thì vọt mình tới nơi được ngay. Nhưng lúc này hai người kiệt lực nên coi sườn đồi dốc thoai thoải mà chẳng khác gì muôn ngàn ngọn núi hiểm trở cao ngất trời không sao lên được.

Hai người đưa mắt nhìn lên sườn núi rồi cúi đầu xuống ngó nhau buông tiếng thở dài.

Cô kia nói:

- Ta tĩnh tọa một lúc, ngươi đừng quấy phá nghe.

Lệnh Hồ Xung dạ một tiếng rồi ngồi yên. Chàng thấy cô ta ngồi tựa vào bờ suối, hai mắt nhắm lại.

Ngón tay cái, ngón trỏ và ngón giữa bên tay mặt nắm pháp quyết rồi không nhúc nhích nữa.

Chàng lẩm bẩm:

- Phương pháp tĩnh tọa của cô này khác với mọi người ở chỗ cô không ngồi xếp bằng.

Lệnh Hồ Xung cũng muốn yên tĩnh nghỉ ngơi một lúc, nhưng

chân khí nhộn nhạo, không sao yên tĩnh lại được.

Bỗng nghe mấy tiếng kêu "uôm uôm". Một con ếch xanh rất lớn, béo mập từ dưới khe suối nhảy lên.

Lệnh Hồ Xung cả mừng, nghĩ bụng:

- Mình vật lộn nửa ngày trời bây giờ bụng đã đói meo. Ta bắt con này ăn thì thật ngon lành hết chỗ nói.

Chàng vươn tay ra định vồ ếch. Ngờ đâu cánh tay mềm nhũn bất lực chụp sểnh.

Con ếch xanh kêu lên một tiếng rồi nhảy vọt đi, miệng vẫn kêu "uôm uôm" ra chiều đắc ý, lại tựa hồ mỉa mai Lệnh Hồ Xung thành người vô dụng.

Lệnh Hồ Xung buông tiếng thở dài.

Khe suối này rất nhiều ếch. Hai con khác lại nhảy qua mà chàng vẫn không có cách nào bắt được.

Đột nhiên một bàn tay nhỏ nhắn thò tới sau lưng chàng nhẹ nhàng nắm được một con ếch xanh. Thì ra cô kia sau một lúc tĩnh tọa đã hành động được. Tuy cô hãy còn mỏi mệt nhưng cô bắt ếch một cách dễ dàng.

Lệnh Hồ Xung hớn hở vui mừng nói:

- Tuyệt quá! Tuyệt quá! Chúng ta được một bữa ăn thịt ếch.

Cô kia lại tủm tỉm cười lại thò tay ra vồ ếch. Chỉ trong khoảnh khắc cô đã bắt được hơn hai chục con.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Bấy nhiêu là đủ rồi! Cô nương nhặt ít cành khô đốt lửa lên. Tại hạ lột da và rửa sạch đám ếch này.

Cô kia theo lời đi lượm cành khộ Còn Lệnh Hồ Xung rút trường kiếm ra, chặt đầu, moi gan, móc ruột lũ ếch.

Cô kia cười nói:

- Người xưa thường bảo: "Giết gà mà phải dùng đến dao mổ trâu". Ngày nay Lệnh Hồ đại hiệp dùng "Độc cô cửu kiếm" để làm thịt ếch.

Lệnh Hồ Xung cười ha hả nói:

- Độc cô đại hiệp ở dưới suối vàng như có linh thiêng mà biết truyền nhân đốn hèn dùng kiếm pháp của lão gia để giết ếch chắc lão phải tức...

Chàng nói tới chữ "tức" lập tức im bặt, vì chàng nghĩ bụng Độc cô cầu bại qua đời đã lâu thì sao mình lại bảo là phải tức đến chết được?

Cô kia cười nói:

- Lệnh Hồ đại hiệp!...

Lệnh Hồ Xung cầm con ếch lên lảo đảo không vững. Chàng nói:

- Hai chữ "đại hiệp" tại hạ không dám lãnh thụ. Trong thiên hạ làm gì có đại hiệp giết ếch?

Cô kia cười nói:

- Ngày trước có anh hùng giết chó thì ngày nay sao lại không có đại hiệp giết ếch? Hỡi ôi! Thanh Độc cô cửu kiếm thần diệu phi thường. Chả thế mà lão hòa thượng phái Thiếu Lâm đấu với ngươi không nổi. Lão bảo người truyền thụ kiếm pháp chi ngươi cũng là ân nhân của lão. Câu chuyện đó ra sao?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Vì sư trưởng truyền thụ kiếm pháp cho tại hạ cũng là một bậc tiền bối phái Hoa Sơn.

Cô kia lại hỏi:

- Vị tiền bối đó kiếm thuật thông thần mà sao trên chốn

giang hồ không nghe ai nói đến danh hiệu lão?

Lệnh Hồ Xung ngập ngừng đáp:

- Cái đó... cái đó... tại hạ đã hứa lời với lão nhân gia quyết không tiết lộ hành tung của người.

Cô kia nói:

- Chà! Hiếm có nhỉ! Dù ngươi có nói ta cũng không thèm nghe đâu. Ngươi có biết ta là ai, lai lịch thế nào không?

Lệnh Hồ Xung lắc đầu đáp:

- Tại hạ không biết. Cả đến họ tên cô nương tại hạ cũng chưa hay.

Cô kia nói:

- Ngươi đã dấu ta thì ta cũng không nói cho ngươi hay.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tuy tại hạ không biết rõ nhưng mười phần đã đoán ra được tám chín.

Cô kia hơi biến sắc mặt hỏi:

- Ngươi đoán được rồi ư? Đoán thế nào?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Hiện giờ chưa biết chắc, nhưng đến tối là hiểu rõ ràng.

Cô kia lại càng kinh ngạc hỏi tiếp:

- Sao lại đến tối sẽ biết rõ?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đến tối tại hạ ngửng đầu trông trời h thấy thiếu một vì sao nào, liền biết ngay cô là vì sao đó giáng hạ phàm trần. Cô nương giống một vị thiên tiên như đúc. Dưới trần gian làm gì có nhân vật thế này?

Cô kia đỏ mặt lên "hừ" một tiếng, nhưng trong lòng xiết nỗi

hân hoan. Cô nói:

- Ngươi lại nói nhăng rồi.

Lúc này cô đã đốt lửa vào đống cành khô, liền xâu những con ếch đã chặt đầu mổ ruột vào cành cây để lên đống lửa mà nướng. Mỡ ếch nhỏ giọt xuống lửa phát ra những tiếng "xèo xèo". Mùi thơm ngào ngạt bốc lên.

Cô nhìn làn khói xanh khẽ nói:

- Tên ta là Doanh Doanh. Ta nói ngươi nghe không biết rồi ngươi có nhớ được chăng?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Doanh Doanh! Cái tên nghe hay quá! Nếu tại hạ mà biết sớm tên cô là Doanh Doanh thì đã chẳng kêu bằng bà bà nữa.

Doanh Doanh hỏi:

- Tại sao vậy?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Hai chữ Doanh Doanh rõ ràng là tên của một vị tiểu cô nương, dĩ nhiên không phải là một bà lão.

Doanh Doanh cười nói:

- Sau này ta trở nên một bà già cũng chẳng đổi tên, cứ gọi là Doanh Doanh như trước.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Cô không thể thành bà lão được. Cô đã đẹp thế kia thì đến 80 tuổi cũng vẫn còn đẹp như một vi.

tiểu cô nương.

Doanh Doanh cười nói:

- Nếu vậy thì sẽ biến thành yêu quái hay sao?

Lát sau cô nghiêm nét mặt nói:

- Ta đem danh hiệu bảo cho ngươi biết, nhưng ngươi không được bạ đâu nói đấy.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Tại sao vậy?

Doanh Doanh đáp:

- Không cho là không chọ Ta không thích thế chẳng tại sao cả.

Lệnh Hồ Xung thè lưỡi ra nói:

- Cái đó không được. Cô mà không cho thì sau này người làm...

Chàng nói tới đây thấy cô sa sầm nét mặt, liền im miệng.

Doanh Doanh hắng giọng một tiếng ra chiều khó chịu.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Tại sao cô nương nổi giận? Tại hạ muốn nói ngày sau ai làm đồ đệ cô nương sẽ phải khổ sở.

Bản ý chàng định nói: "Ai làm chồng cô... " song thấy tình thế không ổn liền đổi ra đồ đệ.

Dĩ nhiên Doanh Doanh hiểu rõ ý Lệnh Hồ Xung. Cô nói:

- Ngươi đã là người không đứng đắn lại không thành thực nữa. Chỉ ba câu là có đến hai điên đảo rồi. Ta... ta không ép uổng ai điều gì cả. Ta nói ai muốn nghe thì nghe, không muốn là tùy ý họ.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Tại hạ muốn nghe cô nương nói chuyện lắm.

Câu này chàng nói đượm vẻ hài hước.

Doanh Doanh cau mày tựa hồ sắp nổi nóng, nhưng rồi mặt cô đỏ lên quay đi chỗ khác.

Hai người lẳng lặng hồi lâu. Bỗng ngửi thấy mùi khét lẹt. Doanh Doanh la lên một tiếng:

- Trời ơi!

Nguyên xâu ếch trong tay cô đã bị cháy đen.

Doanh Doanh tức giận nói:

- Mọi sự đều vì ngươi mà hư hết.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Tưởng cô nên bảo vì tức giận tại hạ mà nướng ếch thành cháy đen.

Chàng lấy một con ếch cháy rồi xé một đùi bỏ vào miệng nhai nghiến ngấu, vừa nhai vừa khen luôn

miệng:

- Ngon quá! Ngon quá! Thế này hỏa hậu mới đến nơi đến chốn. Trong vị ngọt có vị đắng. Đúng là khổ tận cam lai, miếng ngon này có thể nói là đệ nhất đời nay.

Doanh Doanh bị chàng nói một hồi không nhịn được, bật tiếng cười khanh khách. Cô cũng cầm lấy thịt ếch mà ăn.

Lệnh Hồ Xung cướp lấy những con cháy thành than để mình ăn, còn những con cháy vừa dành lại cho Doanh Doanh.

Hai người ăn no một bữa rồi vừng thái dương ấm áp chiếu vào mình. Cả hai cùng nhọc mệt ngủ đi lúc nào không biết.

Hai người qua một đêm không ngủ lại bị thương nên ngủ càng say.

Thánh Cô Ra Lệnh Giết Người Yêu

Lệnh Hồ Xung trong lúc nằm mơ thấy mình đang cùng Nhạc Linh San luyện kiếm trong làn thác nước. Đột nhiên thêm người nữa đến. Người này là Lâm Bình Chị Tiếp theo chàng cùng Lâm Bình Chi đấu kiếm trong thác nước, nhưng hai cánh tay chàng đã kiệt lực. Chàng liều mạng muốn sử dụng "Độc cô cửu kiếm" của Phong Thanh Dương truyền thụ cho, nhưng chàng chẳng nhớ ra được chiêu nào.

Bỗng thấy Lâm Bình Chi phóng kiếm ra liên tiếp vào ngực, vào bụng, vào đầu, vào vai chàng. Nhạc Linh

San đứng bên cứ nhìn mà cười ha hả. Chàng vừa kinh hãi vừa tức giận lớn tiếng la:

- Tiểu sư muội! Tiểu sư muội!...

Chàng kêu luôn mấy tiếng rồi giật mình tỉnh dậy. Bỗng nhiên một thanh âm ôn nhu lọt vào tai:

- Ngươi mơ thấy tiểu sư muội rồi ư? Y đối với ngươi thế nào?

Lệnh Hồ Xung chưa hết kinh hãi. Chàng đáp:

- Có kẻ muốn giết tại hạ mà tiểu sư muội không nhìn gì đến.

Doanh Doanh thở dài nói:

- Trán ngươi ướt đẫm mồ hôi rồi.

Lệnh Hồ Xung đưa tay áo lên lau. Bỗng một cơn gió lạnh thổi tới khiến chàng run lên. Chàng nhìn tinh tú đầy trời. Lúc này vào khoảng nửa đêm. Té ra giấc ngủ của chàng đã khá lâu.

Lệnh Hồ Xung tỉnh táo lại, tâm thần thản nhiên, bật tiếng cười ha hả. Chàng toan nói thì đột nhiên bàn tay của Doanh Doanh bưng lấy miệng chàng. Nàng khẽ nói:

- Có người đến đó!

Lệnh Hồ Xung lập tức ngậm miệng, nhưng chẳng nghe thấy tiếng động chi hết. Hồi lâu mới nghe thấy tiếng bước chân từ đằng xa vọng lại. Sau một lúc nữa, có tiếng người nói:

- Chỗ này còn hai xác chết.

Lệnh Hồ Xung nhận ra người nói đó là Tổ Thiên Thụ Chàng liền nghĩ tới người kia chắc là Dạ Miêu Tử Kế Khả Vô Thi.

Một người khác nói:

- O€! Đây là một nhà sư chùa Thiếu Lâm.

Lão Đầu Tử đã phát giác ra đó là thi thể Giác Nguyệt.

Doanh Doanh từ từ rụt tay về, bỗng nghe Kế khả Vô Thi nói:

- Ba người này đều là tục gia đệ tử phái Thiếu Lâm, tại sao lại chết phơi thây ở đây? ồ! Người này là Tân Quốc Lương. Ta đã nhận ra y rồi. Y là một tay hảo thủ về ngoại công của phái Thiếu Lâm mà bị chết thảm.

Tổ Thiên Thu hỏi:

- Không hiểu ai bản lãnh ghê gớm đến thế! Mới một phen cử động mà đã hạ sát được bốn tay hảo thủ phái Thiếu Lâm.

Lão Đầu Tử ấp úng hỏi:

- Phải chăng... phải chăng là nhân vật trên Hắc Mộc Nhai? Không chừng... không chừng chính Đông Phương giáo chủ?

Kế Khả Vô Thi đáp:

- Coi thương thế mấy người này có vẻ giống lắm. Chúng ta mau mau mai táng bốn xác chết này đi để người phái Thiếu

Lâm không thấy tông tích đâu nữa.

Tổ Thiên Thu nói:

- Nếu đúng là nhân vật Hắc Mộc Nhai đã hạ thủ thì họ có sợ gì phái Thiếu Lâm biết rả Có khi họ còn cố ý để xác chết ở đây đặng thị uy với phái võ lâm.

Kế Vô Khả Thi nói:

- Nếu họ muốn thị uy thì đã không để xác chết tại nơi hoang dã này. Giả tỷ không gặp bọn ta qua đây thì những xác này sẽ bị điểu thú ăn thịt hết chưa chắc đã có người phát giác ra. Đặt ta ở địa vị họ mà muốn thị uy, thì đem bêu đầu tại thị trấn hoặc thôn ấp lớn, viết rõ đây là đệ tử phái Thiếu Lâm, mới làm cho phái này mất mặt.

Tổ Thiên Thu nói:

- Dạ miêu tử nói phải lắm! Ta chắc nhân vật Hắc Mộc Nhai giết xong bốn người này rồi, còn vội đuổi đánh nữa, nên chưa kịp vùi lấp những xác chết.

Tiếp theo lại nghe tiếng khoét đất đào lỗ. Ba người dùng binh khí đào huyệt chuẩn bị mai táng xác chết.

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Chắc ba người kia có mối liên quan trọng đại với Đông Phương giáo chủ ở Hắc Mộc Nhai, không thì tội gì họ làm việc này cho hao phí hơi sức?

Bỗng nghe mấy tiếng chát chát vang lên, rồi tiếng Lão Đầu Tử hỏi:

- Dạ miêu tử! Ngươi còn chặt ra từng khúc để làm gì?

Kế Vô Khả Thi cười nói:

- Lão thử đoán coi?

Tổ Thiên Thu cười nói:

- Dạ miêu tử tâm tư tế nhị. Y muốn phòng phái Thiếu Lâm sai người đến tra xét, rồi quật mả lên để coi thương thế xem ai đã hạ độc thủ.

Lão Đầu Tử nói:

- Phải lắm! Vậy càng chém nát từng nào tốt chừng ấy.

Kế Vô Khả Thi than:

- Tân Quốc Lương! Tân huynh! Dạ miêu tử này cùng Tân huynh đã có duyên một lần gặp gỡ, rất đem lòng kính phục Tân huynh là một trang anh hùng hảo hán đầy lòng khảng khái hào hiệp. Bữa nay tiểu đệ phải chém nát thây Tân huynh chỉ là chuyện bất đắc dĩ. Tân huynh đừng oán hận nhé! Hỡi ôi!

Đáng tiếc! Thật là đáng tiếc!

Hắn vừa than vừa cầm đao chém nát xác chết.

Sau khi ba người chém bốn bộ thi thể thành mấy chục khúc rồi, mới đẩy xuống huyệt chôn vùi.

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Bọn người này lòng dạ độc ác, thủ đoạn tàn nhẫn, đúng là tà phái. Thằng cha Dạ Miêu Tử đã kính phục Tân Quốc Lương là một trang hảo hán, kể ra hắn không nên tàn hại thi thể người ta mới phải.

Chàng ngoảnh đầu nhìn lại, trong bóng đêm lờ mờ thấy Doanh Doanh đang mỉm cười, nụ cười tươi thắm làm say đắm lòng người. Vì nghe tiếng người đan chặt thây ma mà cô cười ra chiều thích thú thì thật là tàn nhẫn!

Bỗng nghe Tổ Thiên Thu "ồ" lên một tiếng rồi nói:

- Cái gì đây? Đúng là một viên thuốc.

Kế Vô Khả Thi đánh hơi mấy cái, rồi nói:

- Đây là linh dược để trị thương của phái Thiếu Lâm, nó có

công hiệu cải tử hoàn sinh, chắc ở trong túi áo bọn đệ tử Thiếu Lâm rơi ra.

Tổ Thiên Thu hỏi:

- Sao ngươi biết?

Kế Vô Khả Thi đáp:

- Hai mươi mấy năm trước đây, tại hạ đã trông thấy của một nhà sư già phái Thiếu Lâm.

Tổ Thiên Thu nói:

- Nếu là linh dược trị thương thì hay lắm! Lão huynh! Lão lượm lấy về cho Tiểu Di cô nương uống để chữa bệnh.

Lão Đầu Tử đáp:

- Đa tạ! Đa tạ! Tiện nữ sống hay chết cũng không cần lắm. Chúng ta đi kiếm Lệnh Hồ công tử để đưa cho chàng uống hay hơn.

Lệnh Hồ Xung nghe tới đây, trong lòng rất cảm kích nghĩ thầm:

- Viên thuốc này, Doanh Doanh còn bỏ đó làm thế nào xin lại Lão Đầu Tử để cho cô uống được?

Bỗng thấy Doanh Doanh nhoẻn miệng cười rồi nhăn mặt lại làm bộ ngây thơ lãng mạn. Thật không ai tin chính cô là ma đầu đã hạ thủ đánh chết bốn tay hảo thủ phái Thiếu Lâm.

Tiếp theo là tiếng khuân đá vùi lấp xác chết.

Lão Đầu Tử lại lên tiếng:

- Hiện giờ còn một vấn đề nan giải. Dạ miêu tử! Ngươi hãy nghĩ giúp ta.

Kế Vô Khả Thi hỏi:

- Vấn đề chi nan giải?

Lão Đầu Tử đáp:

- Hiện giờ nhất định Lệnh Hồ công tử đang ở với... Thánh cô một nơi. Ta đem viên thuốc này đến, tất chạm trán Thánh cô nổi nóng giết chúng ta cũng không kể gì. Có điều xảy ra trường hợp này nhất định mạo phạm đến Thánh cô Đó mới là cái nguy lớn!

Lệnh Hồ Xung đưa mắt nhìn Doanh Doanh, bụng bảo dạ:

- Té ra bọn này kêu cô này bằng "Thánh cô". Họ sợ cô đến độ này mà tại sao động một tý cô đã giết người?

Kế Vô Khả Thi nói:

- Bữa nay chúng ta đi đường đã gặp ba người đui mắt, có thể dùng được việc. Lão huynh! Sáng sớm mai chúng ta rượt theo họ họ bảo họ đưa viên thuốc này cho Lệnh Hồ công tử. Bọn họ đã đui mắt thì có gặp thánh cô cùng Lệnh Hồ công tử ở một chỗ thì cũng không đến nỗi phải vạ sát thân.

Tổ Thiên Thu nói:

- Lòng ta vẫn còn hoài nghi là sở dĩ ba người đó bị khoét mắt không khéo cũng vì nguyên nhân đã trông thấy Thánh cô cùng Lệnh Hồ công tử ở một chỗ.

Lão Đầu Tử vỗ đùi đánh đét một cái nói:

- Phải rồi! Nếu không thế thì sao cả ba người tự nhiên phải đui cả hai mắt? Cả bốn đệ tử phái Thiếu Lâm này e rằng cũng gặp vận xui, vô tình chạm trán Thánh cô cùng Lệnh Hồ công tử.

Cả ba người lặng lẽ hồi lâu. Lệnh Hồ Xung trong lòng rất đỗi nghi ngờ.

Bỗng nghe Tổ Thiên Thu thở dài nói:

- Chỉ mong sao thương thế Lệnh Hồ công tử mau mau lành mạnh, Thánh cô cùng chàng sớm trở nên quyến thuộc thần

tiên. Còn ngày nào hai nhân vật đó chưa thành thân thì trên chốn giang hồ khó nổi yên ổn ngày ấy.

Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi đưa mắt nhìn trộm Doanh Doanh. Dưới bóng đêm lờ mờ chàng phảng phất thấy cô mặt đỏ bừng. Mắt chiếu ra những tia sáng hung dữ. Chàng rất lo sợ cô nhảy lại sát hại bọn Lão Đầu Tử ba người, liền thò tay phải ra khẽ nắm lấy tay trái cô thì thấy toàn thân cô run bần bật. Không hiểu vì cô tức giận hay vì bẽ bàng.

Kế Vô Khả Thi nói:

- Lão huynh! Tổ huynh! Thánh cô nghe nói chúng ta tụ tập trên gò Ngũ Bá Cương liền nổ lòng phẫn nộ. Thực ra trai gái yêu nhau là lẽ tự nhiên. Lệnh Hồ công tử là một chàng trai phong lưu anh tuấn, chỉ có Thánh cô, một vị cô nương tài mạo song toàn mới xứng đôi vừa lứa. Không hiểu tại sao Thánh cô đã là nhân vật phi thường mà vẫn giữ thói thẹn thò e lệ như thiếu nữ trần tục? Hiển nhiên trong lòng Thánh cô yêu đương Lệnh Hồ công tử mà lại không cho người ngoài nhắc đến, hơn nữa không được ngó tới. Cái đó... thật có chỗ phi lý.

Lệnh Hồ Xung lẩm bẩm:

- Té ra là thế! Nhưng chẳng hiểu những câu này có thật không?

Đột nhiên chàng thấy bàn tay nhỏ nhắn của Doanh Doanh cục cựa muốn hất tay chàng ra. Chàng vội nắm chặt lại vì e rằng trong cơn thịnh nộ lập tức hạ sát bọn Kế Vô Khả Thi.

Tổ Thiên Thu nói:

- Thánh cô là một trong ba đại đệ tử ở Hắc Mộc Nhai, tuy võ công cao cường, đạo thuật thông thần, song chỉ là một vị cô nương nhỏ tuổi. Trên đời các cô gái lần đầu tiên thương yêu một chàng trai thì dù trong lòng tha thiết đến mấy, ngoài mặt

vẫn ra vẻ hững hờ. Chuyến này chúng ta vì hảo ý hợp tác mà vô tình gây nên nảo nộ cho Thánh cô Đáng trách mình là bọn trai thô lỗ không hiểu tâm sự nữ nhi.

Cuộc tụ hội ở Ngũ Bá Cương mà đồn đại ra ngoài thì bọn mặt dơi tai chuột bên danh môn chính phái sẽ

cười đến trẹo quai hàm.

Lão Đầu Tử dõng dạc nói:

- Thánh cô đã có ơn với mọi người thì anh em chúng ta phải cảm ơn báo đức, mong sao trị khỏi thương thế cho ý trung nhân của Thánh cô Bậc đại trượng phu phải đền ơn trả oán phân minh chứ có chi sai lầm? Tên mặt dơi tai chuột nào dám cười chúng ta thì Lão Đầu Tử này quyết bẻ gãy xương lột da nó.

Lệnh Hồ Xung bây giờ mới biết sở dĩ quần hào trên đường ai ai cũng tâng công với chàng chỉ vì Thánh cô tên gọi Doanh Doanh này. Còn vụ quần hào ở trên Ngũ Bá Cương đột nhiên chạy toán loạn là vì Thánh cô không muốn để ai đoán biết tâm sự mình rồi đem đồn đại trên chốn giang hồ nên cô tức giận.

Chàng xoay chuyển ý nghĩ:

- Thánh cô là một vị cô nương nhỏ tuổi mà khiến cho bao nhiêu anh hùng hào kiệt đến cầu cạnh mình dĩ nhiên phải là một nhân vật kinh thiên động địa. Mình được biết cô bất quá vì tiếng đàn cách rèm trong một ngõ hẻm thành Lạc Dương, đã có chút tình tứ gì đâu. Phải chăng người ta hiểu lầm ý cô đồn đại ra ngoài để Thánh cô nổi lòng căm phẫn?

Bỗng nghe Tổ Thiên Thu nói:

- Lão Đầu Tử nói phải lắm! Thánh cô đã có ơn to với chúng tạ Chúng ta chỉ mong cho đoạn nhân duyên đến chỗ thành tựu. Thánh cô được hưởng cuộc đời khoái lạc thì chúng ta có phải

tan xương nát thịt cũng không hối hận. Vụ Ngũ Bá Cương có chi đáng kể. Nhưng Lệnh Hồ công tử là đại đồ đệ phái Hoa Sơn lại ở vào tình thế chẳng đội trời chung với Hắc Mộc Nhai. Vậy thì đoạn nhân duyên mỹ mãn này e rằng trung gian còn lắm điều trở ngại.

Kế Vô Khả Thi nói:

- Tại hạ có một kế là chúng ta bắt giữ Nhạc Bất Quần, chưởng môn phái Hoa Sơn, uy hiếp lão chủ trương cuộc hôn nhân này, nếu lão không ưng thì đem xử tử.

Tổ Thiên Thu cùng Lão Đầu Tử đồng thanh khen ngợi:

- Kế hoạch của Dạ miêu tử thật là tuyệt diệu! Việc này không nên để chậm. Chúng ta phải thượng lộ ngay tìm bắt cho được Nhạc Bất Quần mới xong.

Kế Vô Khả Thi hỏi:

- Nhưng Nhạc tiên sinh là chưởng môn một phái, nội công cùng kiếm pháp lão đều cao minh hơn người. Chúng ta động thủ với lão một là khó lòng thắng nổi. Hai là tuy bắt được lão, nhưng lão thà chết chứ không chịu khuất phục thì làm thế nào?

Lão Đầu Tử đáp:

- Nếu vậy, chúng ta bắt vợ con lão để uy hiếp, chắc lão phải nhượng bộ.

Tổ Thiên Thu nói:

- Phải đấy! Nhưng vụ này phải hành động thần mật, đừng để người ngoài hay biết làm cho phái Hoa Sơn phải mất mặt. Lệnh Hồ công tử là đại đồ đệ phái Hoa Sơn, chúng ta đắc tội với sư phụ chàng, nhất định làm cho chàng phải đau lòng.

Ba người đang bàn tính kế hoạch đi bắt Nhạc phu nhân và Nhạc Linh San. Đột nhiên Doanh Doanh lớn tiếng:

- U¨i chà! Ba tên bợm lớn mật làm càn! Các ngươi cút đi cho xa! Đừng để bản cô nương nổi nóng!

Lệnh Hồ Xung thấy cô lên tiếng bất thình lình, thì giật bắn người lên, Chàng nắm chặt lấy tay cô.

Bọn Kế Vô Khả Thi ba người càng khiếp sợ hơn.

Lão Đầu Tử lắp bắp:

- Da... da... tiểu nhân... tiểu nhân... tiểu nhân...

Lão nói ba tiếng " tiểu nhân" rồi sợ quá không nói tiếp được nữa.

Kế Vô Khả Thi nói:

- Dạ! Bọn tiểu nhân nói trăng cuội! Xin Thánh cô đừng cho là thật. Sáng mai bọn tiểu nhân xin đi Tây Vực, vĩnh vin không trở về Trung Nguyên nữa.

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Thế là ba người này lại đi xung quân!

Doanh Doanh nói:

- Ai bảo các ngươi đi Tây Vực? Ta có một việc cần ba người làm cho đắc lực.

Bọn Kế Vô Khả Thi cả mừng đồng thanh đáp:

- Xin thánh cô hạ lệnh. Bọn tiểu nhân dĩ nhiên phải tận tâm tận lực.

Doanh Doanh nói:

- Ta muốn giết một người, mà trong nhất thời chưa tìm thấy gã. Vậy nhờ các người đánh tiếng giùm.

Bất luận người nào trên chốn giang hồ mà giết được gã, ta cũng trọng thưởng.

Tổ Thiên Thu nói:

- Không ai dám nghĩ đến chuyện thánh cô tạ Ơn hết. Thánh cô muốn giết gã thì anh em tiểu nhân ba người dù có phải đến tận bên trời góc biển cũng tìm cho bằng được. Nhưng chưa biết tên tặc tử đó là ai mà dám cả gan đắc tội với Thánh cô?

Doanh Doanh đáp:

- Các ngươi chỉ có ba người, thì nghe rộng trông xa thế nào được? Cần phải loan tin này ra lập tức mới xong.

Kế Vô Khả Thi đáp ngay:

- Dạ dạ!

Doanh Doanh giục:

- Vậy các người đi đi!

Tổ Thiên Thu hỏi:

- Dạ! Xin Thánh cô cho hay: muốn giết tên ác tặc to gan nào?

Doanh Doanh hắng dặng một tiếng rồi đáp:

- Gã đó họ là Lệnh Hồ, tên Xung, là đệ tử phái Hoa Sơn.

Câu này vừa nói ra khỏi cửa miệng, cả bốn người đều giật nẩy mình lên, nhưng không ai dám nói gì.

Hồi lâu, Lão Đầu Tử mới ngập ngừng:

- Cái đó... cái đó...

Doanh Doanh xẵng giọng ngắt lời:

- Còn cái đó, cái kia gì nữa? Các ngươi sợ Ngũ nhạc kiếm phái nên không dám động đến một tên đệ tử phái Hoa Sơn hay sao?

Kế Vô Khả Thi đáp:

- Đã làm việc cho Thánh cô, thì đừng nói Ngũ nhạc kiếm phái mà cả đến Ngọc Hoàng đại đế, Diêm La lão tử bọn tiểu nhân cũng dám liều mình. Bọn tiểu nhân xin thiết kế bắt Lệnh Hồ Xung về để Thánh cô phát lạc. Lão Đầu Tử! Tổ Thiên Thu!

Chúng ta đi thôi.

Hắn nghĩ thầm trong bụng:

- Chắc Lệnh Hồ Xung đã nói gì đắc tội với Thánh cô Bọn thanh niên thường vồ lắm vật đau, yêu nhau đấy rồi lại giận nhau ngay đấy. Bây giờ ta đành đi mời Lệnh Hồ công tử đưa về để tùy ý Thánh cô phát lạc là xong.

Ngờ đâu Doanh Doanh tức giận hỏi:

- Ai bảo các ngươi đi bắt gã? Lệnh Hồ Xung còn sống ngày nào ở thế gian là thanh danh trong sạch của ta còn bị thương tổn ngày ấy. Giết gã sớm khắc nào là ta hả dạ sớm được khắc ấy.

Tổ Thiên Thu ấp úng:

- Thánh cô...

Doanh Doanh cắt ngang:

- Được lắm! Các ngươi có mối giao tâm với Lệnh Hồ Xung không muốn làm việc này, Cái đó cũng không sao, ta nhờ người khác vậy.

Bọn Kế Vô Khả Thi tưởng cô nói thực, liền khom lưng đáp ngay:

- Kính cẩn tuân theo mệnh lệnh Thánh cô.

Lão Đầu Tử bụng bảo dạ:

- Lệnh Hồ Xung là người nhân nghĩa, nay Lão Đầu Tử này vâng lệnh Thánh cô phải đi giết chàng là

một việc bất đắc dĩ. Nhưng ta giết chàng rồi, quyết tự vẫn chết theo.

Ba người trờ gót ra đi mỗi lúc một xa.

Lệnh Hồ Xung đưa mắt ngó Doanh Doanh thấy cô cúi đầu ra vẻ trầm tư mặc tưởng, thì bụng bảo dạ:

- Té ra vì cô muốn bảo tồn danh dự mà định giết ta, nhưng việc đó phỏng có khó gì?

Chàng liền nói:

- Cô nương đã muốn giết tại hạ thì tự mình động thủ là xong, hà tất phải làm nhọc sức kẻ khác?

Rồi chàng rút kiếm ra, xoay đốc lại đưa cho Doanh Doanh.

Xót Người Yêu Tỏ Dạ Quan Hoài

Doanh Doanh đón lấy thanh trường kiếm rồi khẽ nghiêng đầu lại nhìn Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung nổi lên tràng cười ha hả, phưỡn ngực ra.

Doanh Doanh cất tiếng hỏi:

- Ngươi chết đến gáy rồi, còn cười gì nữa?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Chính vì tại hạ chết đến nơi nên mới thích cười.

Doanh Doanh giơ trường kiếm lên, co tay lại thủ thế như sắp phóng tới. Đột nhiên cô xoay mình đi dùng hết sức liệng kiếm ra.

Trong bóng tối thanh trường kiếm lóe lên một đạo hào quang rồi rớt xuống đất tận ngoài xa, đánh choang một tiếng.

Doanh Doanh dậm chân nói:

- Mọi điều đều vì ngươi không tốt mà ra, khiến cho bao nhiêu người trên chốn giang hồ chê cười, cho ta là đồ bỏ, không ai chơi với phải tìm trăm phương ngàn kế để cầu cạnh ngươi. Ngươi... có điều chi kém cỏi mà làm lụy cho ta từ đây trở đi không dám nhìn thấy ai nữa?

Lệnh Hồ Xung lại cười khanh khách.

Doanh Doanh tức giận nói:

- Ngươi còn cười ta nữa ư?

Đột nhiên cô khóc oà lên.

Cô khóc khiến cho Lệnh Hồ Xung trong lòng hối hận. Bao nhiêu anh hùng hảo hán đối với cô đều ra vẻ cực kỳ kinh sợ, nên cô sinh lòng kiêu ngạo. Huống chi cô là đàn bà con gái, bản tính hay thẹn thò mà nay bỗng thấy mọi người đều nói cô thích mình, trách nào cô chẳng không vui Có bảo bọn Lão Đầu Tử đem tin này đồn đại ra ngoài vị tất đã vì thực lòng muốn giết ta mà chỉ vì muốn giữ tiếng. Cô đã nói vậy thì chẳng còn ai nghi ngờ hiện cô đang ở với ta một chỗ.

Chàng liền đứng lên ôn tồn nói:

- Đúng là tại hạ hư hỏng, làm thương tổn đến thanh danh của cô nương. Vậy tại hạ xin cáo từ.

Doanh Doanh đưa tay áo lên lau nước mắt hỏi:

- Ngươi đi đâu bây giờ?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Bất luận nơi nào, tới đâu hay đó.

Doanh Doanh lại hỏi:

- Ngươi đã nhận lời đi theo bảo vệ cho ta, sao bây giờ lại bỏ đi một mình?

Lệnh Hồ Xung mỉm cười đáp:

- Tại hạ thật chẳng biết trời cao đất dài là gì. Nói như vậy chẳng bõ cô cười chọ Võ công cô nương đã cao thâm đến trình độ đó thì cần chi người bảo vệ? Dù đến cả trăm gã Lệnh Hồ Xung cũng không bằng một mình cô nương.

Chàng nói rồi trở gót đi ngay.

Doanh Doanh vội la lên:

- Ngươi không đi được!

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Tại sao vậy?

Doanh Doanh đáp:

- Bọn Tổ Thiên Thu đã đem tin đó đồn đại ra ngoài thì chỉ trong mấy ngày trên chốn giang hồ chẳng ai không biết. Khi đó mọi người đều tìm kiếm ngươi để hạ sát. Bước đường chỗ nào cũng đầy nguy hiểm chông gai thì đừng nói hiện ngươi đang bị trọng thương, dù ngươi có lành mạnh đi nữa cũng khó lòng tránh khỏi mối họa sát nhân.

Lệnh Hồ Xung cười rồi nói:

- Lệnh Hồ Xung này có chết vì lời nói của cô nương thì chẳng còn chi là đáng tiếc.

Chàng tiến lại lượm thanh kiếm tra vào vỏ, rồi thấy mình kiệt lực không trèo núi dốc được liền thuận đường đi xuống khe núi.

Doanh Doanh thấy chàng đi mỗi lúc một xa liền chạy theo lớn tiếng gọi:

- Này! Ngươi đừng đi nữa!

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tại hạ Ở với cô nương một chỗ chỉ tổ làm phiền cho cộ Chi bằng bỏ đi là hơn.

Doanh Doanh ngập ngừng:

- Ngươi... Ngươi...

Cô cắn chặt lấy môi, tâm thần cực kỳ xao xuyến vì thấy Lệnh Hồ Xung vẫn không dừng bước. Cô chạy thêm mấy bước nữa hỏi:

- Lệnh Hồ Xung! Ngươi định bắt buộc ta phải nói ra miệng mới vừa dạ chăng?

Lệnh Hồ Xung lấy làm kỳ hỏi lại:

- Cô nương nói gì tại hạ không hiểu?

Doanh Doanh cắn môi đáp:

- Ta bảo bọn Tổ Thiên Thu phao tin ra ngoài là để cho ngươi vĩnh viễn ở bên mình ta, không được rời khỏi nửa bước.

Cô nói mấy câu này rồi người run lẩy bẩy đứng không vững.

Lệnh Hồ Xung rất lấy làm kỳ hỏi:

- Cô nương muốn tại hạ bầu bạn ư?

Doanh Doanh đáp:

- Đúng thế! Bọn Tổ Thiên Thu phao tin ra rồi, thì ngươi chỉ có đường kề cận bên mình ta mới bảo toàn được tính mệnh. Không ngờ ngươi là một thằng nhãi không cần đến chuyện sống chết, không biết sợ sệt là gì. Thế ra ta đã làm hại ngươi.

Lệnh Hồ Xung cảm động nghĩ thầm:

- Té ra cô này thực tình thương yêu ta, nhưng cô nhất định chết thôi chứ không chịu nhìn nhận trước mặt bọn hán tử kia.

Chàng liền quay trở lại đi tới trước mặt Doanh Doanh, nắm lấy tay cộ Trời giá lạnh mà lòng bàn tay cô ướt đẫm mồ hôi. Chàng khẽ nói:

- Sao cô nương lại khổ não như vậy?

Doanh Doanh đáp:

- Ta sợ lắm.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Cô sợ gì?

Doanh Doanh đáp:

- Ta sợ thằng lỏi ngốc dại không chịu nghe lời ta dấn thân vào chốn giang hồ nguy hiểm, chỉ ngày mai là bị chết về tay những kẻ hèn hạ giá trị không đáng một đồng.

Lệnh Hồ Xung thở dài hỏi:

- Bọn họ đều là hán tử sốt sắng, đối với cô nương hết dạ trung thành, mà sao cô lại khinh miệt họ thế? Hơn nữa dù ở sau lưng cũng không chê cười cô bao giờ. Cô nương có nghe bọn Kế Vô Khả Thi, Lão Đầu Tử và Tổ Thiên Thu khi họ nói chuyện với nhau đã tỏ ra cung kính đến thế nào không?

Doanh Doanh đáp:

- Chúng không nói ra miệng nhưng cười thầm trong bụng đó.

Lệnh Hồ Xung thấy cô không chịu phục thiện, nên chàng không lý luận nữa, đành nói cho xuôi:

- Cô nương không cho tại hạ bỏ đi thì tại hạ Ở lại bầu bạn với cô nương là xong. Hỡi ôi! Nếu tại hạ bị người ta chặt thành mười mấy khúc thì cũng chẳng lấy chi làm thú vị.

Doanh Doanh thấy Lệnh Hồ Xung chịu lời ở lại thì nừng rỡ như mở cờ trong bụng, nói theo:

- Sao không nói thẳng ngay là đau khổ không chịu nổi mà còn bảo chẳng lấy chi làm thú vị?

Lúc nói câu này, mặt cô nghiêng gần lại. Dưới ánh sao lờ mờ, nước da trắng nõn của cô phản chiếu lại tựa hồ phát ra một làn ánh sáng êm dịu.

Lệnh Hồ Xung động tâm nghĩ thầm:

- Cô này so với tiểu sư muội còn xinh đẹp hơn nhiều, nhưng sao lòng ta... vẫn chẳng thể nào

quên được nàng?

Doanh Doanh không biết chàng đang nghĩ tới Nhạc Linh San liền hỏi:

- Cây đàn ta tặng cho ngươi đâu? Mất rồi phải không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đúng thế! Dọc đường không có tiền xài, tại hạ đành gửi đàn lại cầm cho nhà hàng.

Chàng vừa nói vừa tháo cái bọc trên lưng xuống, mở lấy cây dao cầm đưa ra.

Doanh Doanh thấy chàng gói cất cẩn thận tỏ ra kính trọng đồ vật mà cô đã tặng cho, thì rất lấy làm hoan hỉ hỏi:

- Mỗi ngày ngươi chưa nói dối được vài câu thì không vừa dạ hay sao?

Cô cầm đàn lên khẽ dạo mấy ngón, rồi đi vào khúc "Thanh tâm phổ thiện trú". Đoạn cô cất tiếng hỏi:

- Ngươi học được khúc này rồi chứ?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tại hạ hãy còn kém cô nương xa lắm!

Chàng lẳng lặng nghe khúc đàn tao nhã dưới ngón tay tiên dìu dặt, trong lòng khoan khoái vô cùng!

Lệnh Hồ Xung nghe một lúc cảm thấy tiếng đàn của cô hiện nay khác ngày cô còn ở trong ngõ Lục Trúc, thành Lạc Dương nhiều lắm. Tiếng đàn vui vẻ như chim hót líu lo đầu cành trong trẻo như dòng suối ngọc tuôn ra. Cũng như những tiếng tơ đồng mà người ta du dương như muốn đi vào või mộng.

Bất giác chàng lẩm bẩm:

- Tuy cùng một khúc nhạc mà âm điệu tiết tấu lại khác nhau xạ Té ra khúc "Thanh tâm phổ thiện trú" này vẫn còn nhiều biến hóa.

Bỗng nghe tiếng đàn vọt lên cao đánh "tang" một tiếng rồi đứt sợi dây ngắn nhất.

Doanh Doanh nối dây, cặp lông mày cô nhăn tít lại ra chiều khó chịu. Cô tiếp tục gảy đàn nhưng chẳng mấy chốc, sợi dây

khác lại đứt.

Lệnh Hồ Xung nghe tiếng đàn của cô đượm ve bồn chồn, phiền não, khác với điệu "Thanh tâm phổ thiện trú". Mỗi khi nảy tiếng kỳ dị là một sợi dây đứt.

Doanh Doanh sửng sốt đẩy đàn ra, miệng càu nhàu:

- Ngươi ngồi bên quấy nhiễu thì người ta còn gẩy đàn thế nào được?

Lệnh Hồ Xung nghĩ thầm:

- Mình ngồi yên như tượng gỗ, quấy phá cô bao giờ?

Rồi chàng hiểu ngay tự nhủ:

- Chính cô nổi lòng hươu dạ vượn, rồi quay ra trách mình.

Chàng không tranh biện với cô, ngồi yên nhắm mắt dưỡng thần. Vì nhọc mệt quá đi, chàng ngủ đi lúc nào không biết.

Hôm sau, lúc chàng tỉnh dậy thấy Doanh Doanh đang rửa mặt bên bờ suối. Cô rửa mặt xong lấy lược chải đầu. Người cô đẹp như ngọc, tóc dài chấm đất, khiến chàng ngây người ra nhìn.

Doanh Doanh quay lại thấy Lệnh Hồ Xung trân trố dòm mình, thì hai má ửng hồng, cô cười hỏi:

- Con quỉ đói ngủ đến bây giờ mới dậy ư?

Lệnh Hồ Xung bẽn lẽn đáp:

- Tại hạ đi bắt ếch thử xem coi còn chút khí lực nào không?

Doanh Doanh nói:

- Hãy nằm nghỉ thêm một lúc, để ta đi bắt cho.

Lệnh Hồ Xung cô gượng đứng lên, nhưng chân tay mềm nhũn, hễ gắng sức một chút là khí huyết trong ngực nhộn nhạo cả lên, cực kỳ khó chịu.

Chàng buồn rầu than thầm:

- Sống không sống được, chết chẳng chết chọ Cứ làm một kẻ phế nhân sống dở chết dở thế này thì đừng nói người ta trông vào khó coi, mà chính mình cũng chán ngấy.

Doanh Doanh thấy chàng ủ rũ liền kiếm lời an ủi:

- Chứng nội thương của ngươi chưa chắc đã phải là khó trị. Nơi đây tĩnh mịch mà chẳng có chuyện gì rắc rối. Hãy ở lại từ từ dưỡng thương, hà tất phải nóng nảy?

Hai người ở bờ khe núi này mười mấy ngày. Thương thế Doanh Doanh đã lành mạnh. Hàng ngày cô bắt ếch làm bữa, nhưng thấy Lệnh Hồ Xung mỗi ngày một thêm gầy còm. Lúc chàng giơ tay coi chẳng khác khúc xương bọc trong cái túi da.

Cô gẩy đàn để ru chàng ngủ, song thương thế chàng chẳng giảm bớt được chút nào.

Lệnh Hồ Xung tự biết mình sắp tới số rồi, nhưng chàng là người khoát đạt, chẳng lấy thế làm lo buồn. Hàng ngày chàng vẫn cười nói với Doanh Doanh. Trong lòng đã không bận rộn, ngoài mặt chàng càng lộ vẻ phóng đãng hơn trước.

Bờ khe núi này thật là hiu quạnh. Từ đêm hôm bọn Kế Vô Khả Thi ba người ra đi rồi, không còn một bóng người nào lai vãng nữa.

Doanh Doanh bản tính ương ngạnh, nhưng cô nghĩ tới Lệnh Hồ Xung chết lúc nào không biết nên đối với chàng cô rất dịu dàng, mềm mỏng, ngoan ngoãn phục thị chàng. Ngẫu nhiên có lúc va chạm, không nhịn được phải nổi nóng, nhưng cô lại hối hận ngay và xin lỗi chàng.

Một hôm Doanh Doanh nghĩ tới Lệnh Hồ Xung hàng ngày ăn thịt ếch mãi cũng chán, cô liền đi bắt một con gà đồng về nướng

và trẩy mười mấy trái đào tươi để hai người ăn no một bữa.

Lệnh Hồ Xung mới ăn hai trái đào đã thấy mệt nhọc rồi mê man ngủ đi. Trong lúc mơ màng, chàng nghe dường như có tiếng người khóc lóc thê thảm, hé mắt ra nhìn thấy Doanh Doanh nằm phục dưới chân, hai vai cô rung động, cô khóc thút thít hoài.

Chàng kinh hãi, toan hỏi vì sao cô lại thương tâm như vậy. Rồi chàng hiểu ngay, tự nhủ:

- Nàng biết ta sắp chết đến nơi, nên mới đau lòng.

Chàng đưa tay trái ra khẽ vuốt mái tóc Doanh Doanh. Cô biết chàng tỉnh rồi, nhưng vẫn không ngửng đầu lên, cất tiếng khóc lớn hơn trước.

Lệnh Hồ Xung gượng cười khuyên giải:

- Đừng khóc nữa! Đừng khóc nữa! Tại hạ còn sống tám chục năm nữa, có đâu về thế giới cực lạc phía trời tây sớm thế được?

Doanh Doanh vừa khóc vừa nói:

- Mỗi ngày ngươi một héo hắt gầy còm. Ta... ta... ta...

Lệnh Hồ Xung nghe tiếng cô vừa ra chiều thành khẩn, vừa đầy vẻ thương tâm, không khỏi vô cùng cúc động. Ngực chàng nóng lên rồi thấy trời đất quay cuồng. Máu không ngớt trào lên cổ họng, chàng ngất xỉu không biết gì nữa.

Chàng mê đi không hiểu bao lâu, lúc hơi hồi tỉnh, tưởng chừng như mình đang chơi vơi lơ lửng trên chín tầng mây. Chẳng được mấy chốc, chàng lại ngất đi.

Chập chờn cơn tỉnh cơn mê, có lúc chàng tưởng chừng người ta đổ nước vào miệng cho mình, khi thì tựa hồ có người đốt lửa xung quanh nóng bỏng.

Một hôm thần trí khá sáng suốt, Lệnh Hồ Xung chợt nghe có

tiếng đàn ông nói:

- Y sống hay chết, hoàn toàn trông vào phúc phận mà thôi.

Rồi một người đàn ông khác thở dài nói:

- Hỡi ơi! Thật khó nói quá!

Lệnh Hồ Xung muốn mở mắt ra xem ai, nhưng mí mắt nặng chịch không sao mở ra được.

Bỗng nghe người nói trước lại lên tiếng:

- Chúng ta phải làm cho hết sức để khỏi thất tín với người.

Tiếp theo chàng cảm thấy có người nắm lấy huyệt mạch môn cả hai cổ tay chàng. Một luồng chân khí nóng bỏng từ huyệt mạch môn nơi cổ tay trút vào trong thân thể chàng. Luồng chân khí ngoài vào lập tức xung đột với những luồng trong mình. Toàn thân chàng khó chịu không biết đến đâu mà kể.

Chàng muốn mở miệng la làng, nhưng không kêu ra tiếng.

Lúc này người chàng chẳng khác gì đang bị trăm ngàn cái đau khổ hành hạ, hay muôn thứ hình cụ khảo đả.

Lệnh Hồ Xung cứ hôn mê li bì như vậy chẳng hiểu đã bao nhiêu ngày giờ. Có điều chàng cảm thấy mỗi lần về sau người ta chút chân khí vào trong mình lại bớt đau khổ hơn lần trước. Tâm trí chàng sáng suốt được một chút, liền hiểu ngay có hai nhân vật nội công cực kỳ cao thâm đang trị thương cho mình.

Chàng tự hỏi:

- Phải chăng sư phụ cùng sư nương đã mời được cao nhân tiền bối đến chữa thương cứu mạng

cho mình? Doanh Doanh đi đâu rồi?

Trong lòng trăm mối nghi ngờ. Một hôm sau khi thâu nạp chân khí, Lệnh Hồ Xung không nhịn được cất tiếng hỏi:

- Đa... đa tạ tiền bối! Vãn bối.. hiện đang ở chỗ nào đây?

Chàng mở mắt ra thấy bộ mặt dăn deo đầy vẻ hiền từ đang nhìn mình mà cười.

Lệnh Hồ Xung nhận ra là bộ mắt rất quen thuộc, nhưng không phải là sư phụ. Chàng lơ mơ nhìn lão một lúc, chợt nhận ra lão đầu trọc có 9 nốt tàn nhang. Đúng là một nhà sư.

Chàng ngẫm nghĩ lát nữa, bất giác cất tiếng hỏi:

- Tiền bối... là... Phương... Phương đại sư?

Nhà sư già mỉm cười đáp:

- Thí chủ nhận ra bần tăng rồi. Bần tăng chính là Phương Sinh.

Lệnh Hồ Xung nói theo:

- Phải rồi! Phải rồi! Tiền bối chính là Phương đại sư.

Lúc này chàng phát giác ra mình đang ở trong một gian phòng. Trên bàn đặt một ngọn đèn nhỏ bằng hạt đậu chiếu ánh sáng vàng lợt. Chàng nằm trên giường đắp chăn bông.

Phương Sinh hỏi:

- Thí chủ nghe trong mình thế nào?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Vãn bối đã đỡ một chút. Đây... là đâu?

Phương Sinh nói:

- Thí chủ hiện ở chùa Thiếu Lâm. Ba tháng trời nay thí chủ mới mở miệng lần đầu.

Lệnh Hồ Xung rất lấy làm kỳ hỏi:

- Vãn bối ở chùa Thiếu Lâm ử... Doanh Doanh đâu rồi?... Tại sao vãn bối lại tới chùa Thiếu Lâm được?

Phương Sinh đại sư mỉm cười nói:

- Thí chủ vừa mới hồi tỉnh, không nên hao phí tâm thần, để thương thế khỏi tái phát. Có chuyện gì thủng thẳng rồi sẽ nói.

Từ hôm ấy trở đi, cứ sáng và chiều Phương Sinh lại vào phòng trút chân khí vào người Lệnh Hồ Xung để chữa thương cho chàng.

Sau mười ngày nữa, Lệnh Hồ Xung đã dậy đi lại được, nhưng mỗi lần chàng hỏi tới Doanh Doanh và tại sao mình lại ở chùa Thiếu Lâm thì Phương Sinh đại sư chỉ cười chứ không trả lời

Một hôm Phương Sinh chút chân khí sang cho Lệnh Hồ Xung xong lão nói:

- Lệnh Hồ thiếu hiệp! Hiện nay tính mạng thí chủ đã có thể bảo toàn được rồi, nhưng công lực lão tăng có hạn, thủy chung vẫn không tài nào hóa giải được những luồng chân khí khác trong người thí chủ, mà bất quá chỉ kéo dài thọ mạng thêm từng ngày một cho thí chủ mà thôi. Lão tăng e rằng không đầy một năm, thương thế lại tái phát. Khi ấy dù Đại La Kim Tiên cũng khó lòng cứu mạng cho thí chủ được.

Lệnh Hồ Xung gật đầu đáp:

- Ngày trước Bình Nhất Chỉ đại phu cũng đã nói vậy, đại sư tận tâm kiệt lực cứu cho văn bối, văn bối cảm kích vô cùng! Thọ mạng của con người dài hay ngắn đã do tiền định. Đại sư dù công lực có cao đến đâu cũng không thể phản nghịch mệnh trời.

Phương Sinh lắc đầu nói:

- Hôm ấy lão tăng đã nói với thí chủ là Phương Chứng sư huynh, phương trượng của bản tự, nội lực uyên thâm, nếu thí chủ có duyên cùng người, người sẽ truyền bí thuật "Dịch cân kinh" thì gân cốt còn có thể di chuyển, chứ đừng nói thay đổi chân khí trong người mà thôi. Bây giờ lão tăng đưa thí chủ lên

bái kiến phương trượng. Vậy thí chủ liệu mà ứng đối cho được việc.

Lệnh Hồ Xung đã nghe oai danh Phương Chứng đại sư, phương trượng chùa Thiếu Lâm, chàng mừng thầm đáp:

- Cảm phiền đại sư dẫn kiến, dù vãn bối vô duyên không được phương trượng đại sư rủ lòng thương, nhưng vãn bối được bái kiến vị cao tăng này cũng là một cơ hội hãn hữu.

Đoạn chàng theo Phương Sinh đại sư ra khỏi gian phòng. Lập tức ánh dương quang làm chàng lóa mắt. Đã lâu ngày chàng chưa được thấy bóng mặt trời, bây giờ trước mặt sáng lòa, tưởng chừng mình lạc vào một bầu vũ trụ khác, tinh thần chàng phấn chấn lên nhiều.

Lệnh Hồ Xung cất bước khó khăn vì hai chân chàng vẫn mềm nhũn. Chàng thấy các tòa diện chùa Thiếu Lâm kiến trúc rất là hùng vĩ, dọc đường vô số tăng nhân gặp Phương Sinh đều tránh sang bên chắp tay cúi đầu rất cung kính.

Đi qua ba dãy hành lang đến trước một gian thạch thất, Phương Sinh gọi một chú tiểu lại nói:

- Phương Sinh này có việc muốn vào yết kiến phương trượng sư huynh.

Chú tiểu chạy vào bẩm rồi trở ra chắp tay nói:

- Phương trượng mời đại sư vào.

Lệnh Hồ Xung theo sau Phương Sinh tiến vào thạch thất thì thấy một vị lão tăng người thấp lùn nhỏ bé ngồi giữa bồ đoàn.

Phương Sinh khom lưng thi l nói:

- Phương Sinh xin bái kiến phương trượng sư huynh. Đồng thời dẫn kiến Lệnh Hồ Xung thiếu hiệp, đại đệ tử phái Hoa Sơn.

Lệnh Hồ Xung liền quì xuống khấu đầu hành lễ.

Lão Cao Gầy Mặc Áo Đạo Bào

Phương Chứng đại sư hơi nghiêng mình, giơ tay phải lên nói:

- Thiếu hiệp min lễ. Mời thiếu hiệp ngồi.

Lệnh Hồ Xung lạy xong ngồi xuống bồ đoàn mé dưới Phương Sinh.

Chàng thấy Phương Chứng phương trượng vẻ mặt sầu khổ, không hiểu người đã bao nhiêu tuổi, chàng hồi hộp trong lòng nghĩ thầm:

- Không ngờ vị cao tăng lừng lẫy tiếng tăm trên đời này mà dong mạo chẳng có vẻ chi ghê người.

Nếu gặp đại sư ở ngoài chùa thì không ai ngờ đây là chưởng môn một phái lớn nhất võ lâm.

Phương Sinh đại sư nói:

- Lệnh Hồ thiếu hiệp sau ba tháng điều trị nay đã khá nhiều rồi.

Lệnh Hồ Xung kinh hãi nghĩ thầm:

- Té ra mình hôn mê đã ba tháng trời mà cứ tưởng mới mười mấy ngày.

Phương Sinh nói:

- Hay lắm!

Rồi quay sang bảo Lệnh Hồ Xung:

- Thiếu hiệp! Tôn sư Nhạc tiên sinh cầm quyền phái Hoa Sơn là người nghiêm nghị thẳng thắn, thanh danh lừng lẫy giang

hồ. Lão tăng vẫn hết lòng kính phục.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Không dám! Vãn bối bị trọng thương, mê man chẳng biết gì, nhờ được Phương Sinh đại sư cứu chữa đã hơn ba tháng. Chắc sư phụ cùng sư nương vãn bối vẫn bình yên?

Kể ra sư phụ cùng sư nương chàng có bình yên hay không, chàng chẳng nên hỏi người ngoài.

Nhưng lòng chàng mong nhớ lâu ngày không nhịn được mà buột miệng hỏi Phương Chứng đại sư.

Phương Sinh đỡ lời đáp:

- Nghe nói Nhạc tiên sinh, Nhạc phu nhân và bọn đệ tử phái Hoa Sơn hiện giờ ở Phúc Kiến.

Lệnh Hồ Xung yên tâm nói:

- Đa tạ đại sư có lòng chỉ bảo.

Phương Chứng nói:

- Lão tăng nghe Phương Sinh sư đệ nói kiếm thuật của thiếu hiệp đã tinh thâm tuyệt diệu và được chân truyền của Phong lão tiên sinh về môn "Độc cô cửu kiếm". Thật là đáng mừng! Phong lão tiên sinh qui ẩn đã lâu, lão tăng tưởng lão nhân gia tạ thế rồi, mà té ra người vẫn còn sống ở nhân gian, khiến người nghe tin vui mừng khôn xiết.

Lệnh Hồ Xung nghe Phương Chứng nói vậy, chàng chỉ "dạ" một tiếng rồi nghĩ thầm trong bụng:

- Kể vai vế thì Phong thái sư thúc đứng vào bực trên hai vị cao tăng chùa Thiếu Lâm này. Hai vị còn phải kêu lão nhân gia bằng tiền bối mới phải.

Phương Chứng hai mắt hé mở nói:

- Sau khi bị thương thiếu hiệp lại gặp những người điều trị

lầm lẫn nên nỗi trong người có nhiều luồng chân khí dị chủng xung kích nhau mà khó bề hòa tán được. Phương Sinh sư đệ đã nói cho lão tăng biết một cách tường tận. Lão tăng đã tham khảo kỹ càng thì chỉ còn cách luyện tập "Dịch cân kinh", một môn nội công kỳ bí của bản phái, mới có thể dùng công lực bản thân để hóa giải dần dần.

Bằng dùng ngoại lực miễn cưỡng điều trị thì tuy có thể kéo dài cuộc sống cho thiếu hiệp được thêm ít

ngày, mà thực ra chẳng khác gì lấy nước muối uống cho đỡ khát, mối họa càng sâu xa hơn. Phương Sinh sư đệ đã đem công lực trút vào để cứu mạng thiếu hiệp trong ba tháng nay, thế là trong người thiếu hiệp lại thêm một luồng chân khí dị chủng nữa. Thiếu hiệp thử vận khí mà coi sẽ rõ.

Lệnh Hồ Xung khẽ vận chân khí quả nhiên thấy khí huyết trong huyệt đan điền bành trướng lên.

Nếu không tự kiềm chế được thì cơn đau công kích trái tim kịch liệt đến toát mồ hôi trán.

Phương Sinh chắp tay nói:

- Bần tăng bất tài khiến cho thiếu hiệp thêm phần đau khổ.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Sao Đại sư lại nói vậy? Đại sư đã vì văn bối mà tận tâm kiệt lực, hao tổn đến nhiều công việc thanh tụ Văn bối còn sống được phải đền ơn tái tạo của đại sư.

Phương Sinh đáp:

- Bần tăng không dám. Ngày trước Phong lão tiên sinh đã thi ân cho lão tăng nhiều lắm. Hành động của lão tăng chẳng qua gọi là báo đáp lão tiên sinh trong muôn một.

Phương Chứng ngẩng đầu lên nói:

- Còn chi nói đến chuyện ơn cao đức cả, thù sâu hận lớn? ân đức là cơn duyên, còn cừu hận không nên để vào lòng. Bao nhiêu việc trần tục đều như khói tỏa mây bay. Sau cuộc trăm năm chẳng còn đâu là ân đức, cừu thù.

Phương Sinh đáp:

- Dạ! Đa tạ những lời chỉ điểm của sư huynh.

Phương Chứng thủng thẳng nói:

- Đệ tử nhà phật lấy từ bi làm gốc. Thiếu hiệp đã bị thương như vậy, bọn lão phải tận tâm giải cứu. Pho "Dịch cân kinh" đó là của Đạt Ma lão tổ sáng chế ra. Thiền nông nhị tổ Tuệ Khả đã lượm được ở dưới chân tường, chỗ lão tổ diện bích. Tuệ Khả đại sư nguyên pháp danh là Thần Quang, người thành Lạc Dương, thông suốt Khổng học và Lão học từ thuở nhỏ. Hồi Đạt Ma lão tổ trụ trì ở bản tự, Thần Quang đại sư lên chùa xin thụ giáo thêm. Đạt Ma lão tổ thấy những điều sở học của đại sư rất phức tạp mà đại sư lại ỷ mình thông minh, khó bề giác ngộ thiền lý, nên đã cự tuyệt không muốn thu nạp, Thần Quang đại sư năn nỉ mãi, thủy chung vẫn không được nhập môn. Thần Quang đại sư thấy mình năn nỉ cách nào Đạt Ma lão tổ cũng không chấp thuận liền vung kiếm lên tự chặt đứt cánh tay trái.

Lệnh Hồ Xung 'ối" lên một tiếng rồi lẩm bẩm:

- Thần Quang đại sư kiên quyết đến thế ư?

Phương Chứng đáp:

- Đạt Ma lão tổ thấy Thần Quang thành khẩn như vậy mới thu làm đệ tử và đổi pháp hiệu là Tuệ Khả. Sau đại sư được lão tổ truyền chức làm Thiền Tôn pháp thống. Đời Tùy có nhà sư được phong làm Thiền Tôn phổ giác đại sư chính là vị này. Tuệ Khả nhị tổ lượm được "Dịch cân kinh" viết bằng chữ Phạm, nghĩa lý rất uyên thâm. Khi lượm được di kinh thì Đạt Ma lão tổ

đã viên tịch rồi nên không hỏi ai được. Nhị tổ nghĩ rằng Đạt Ma lão tổ diện bích chín năm mới lưu lại cuốn kinh này thì dù kinh văn sơ sài, song nhất định không phải chuyện tầm thường. Thế rồi ngài đeo kinh lên lưng đi khắp danh sơn thắng cảnh tìm kiếm cao tăng để nhờ giải thích. Nhưng hồi đó nhị tổ đã là một vị cao tăng đắc đạo đương thời, khổ tâm suy nghĩ còn chưa hiểu được. Vậy thì việc tìm kiếm một bậc diệu pháp cao thâm hơn Nhị tổ lại càng khó khăn. Vì thế mà hơn 20 năm những điều bí ẩn trong kinh văn thủy chung vẫn không sao hiểu được. Một hôm Nhị tổ gặp tuyệt đại pháp duyên được cùng một nhà sư Thiên Trúc pháp hiệu là Ban Thích Mật Đế trụ trì ở núi Nga Mi tỉnh Tứ Xuyên đàm luận phật học rất ý hiệp tâm đầu. Nhị tổ liền lấy "Dịch cân kinh" ra để cùng Ban Thích Mật Đế nghiên cứu. Hai vị cao tăng ở trên đỉnh núi Nga Mi suy luận trong 19 ngày mới hiểu hết.

Phương Sinh chắp tay niệm:

- A Di Đà Phật! Đức Phật từ bi!

Phương Chứng phương trượng kể tiếp:

- Nhưng Ban Thích Mật Đế chỉ là một vị cao tăng về Thiên Tôn Phật học. Mãi đến 12 năm sau, Nhị tổ trên đường đi Trường An gặp một chàng thanh niên tinh thông võ nghệ. Nhị tổ cùng y đàm luận ba ngày ba đêm mới thấu đáo được đến chỗ ảo diệu về "Dịch cân kinh".

Nhà sư ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Chàng thanh niên đó là một vị khai quốc đại công thần của Đường triều tên gọi Lý Tĩnh. Sau Lý Tĩnh phò tá vua Thái Tôn bình định rợ Đột Quyết ra ngoài làm tướng soái, vào triều làm tướng văn, được phong chức Vệ Công. Sở dĩ Lý Vệ Công mà lập được kỳ công tuyệt thế cũng một phần nhờ ở "Dịch cân kinh"

mà thành.

Lệnh Hồ Xung "ồ" lên một tiếng, chàng lẩm bẩm:

- Té ra "Dịch cân kinh" có nhiều lai lịch đến thế!

Phương Chứng nói:

- "Dịch cân kinh" tuyệt diệu ở chỗ bao quát các mạch lạc con người, liên hệ với tinh thần ngũ tạng. Khắp mà không tan, đi mà không dứt. Khí ở trong sinh, huyết ở ngoài thân. Luyện được kinh này rồi thì tâm động là nội lực tự phát huy như nước triều dâng. Thiếu hiệp ơi! Luyện "Dịch cân kinh" khác nào bơi thuyền trên làn sóng dữ. Đợt sóng dâng lên hạ xuống thì con thuyền dĩ nhiên lúc cao lúc thấp, cần chi phải dùng sức?

Lệnh Hồ Xung gật đầu lia lịa. Chàng nhận thấy lý luận của Phương Chứng về Dịch Cân Kinh cũng nhiều chỗ ám hợp với kiếm lý của Phong Thanh Dương. Quả nhiên là một môn võ học tinh thâm bát ngát.

Phương Chứng lại nói:

- Vì "Dịch Cân Kinh" có uy lực ghê gớm như vậy nên mấy trăm năm nay nếu không gặp người xứng đáng là không truyền thụ, không có cơ duyên cũng không truyền thụ. Dù là đệ tử bản phái tư cách siêu quần xuất chúng mà không đủ phúc duyên cũng chẳng được truyền thụ. Tỷ như Phương Sinh sư đệ võ công đã cao thâm, chí tu hành lại nghiêm cẩn. Đúng là một nhân vật xuất sắc nhất trong bản tự mà không được sư phụ đời trước truyền thụ kinh này cho.

Lệnh Hồ Xung nói:

- "Dịch Cân Kinh" đã không thể truyền thụ một cách khinh xuất. Lời đại sư thật quá rõ ràng! Vãn bối không có phúc duyên, chẳng dám tham cầu.

Phương Chứng lắc đầu đáp:

- Không phải đâu! Thiếu hiệp là người có duyên.

Lệnh Hồ Xung nghe nhà sư nói vậy không khỏi hồi hộp trong lòng. Chàng không thể ngờ một thiên bí lục của phái Thiếu Lâm đến vị cao tăng như Phương Sinh đại sư còn không được truyền thụ mà mình lại đủ phúc duyên.

Phương Chứng thủng thẳng nói:

- Cửa phật bao la chỉ độ người có duyên. Thiếu hiệp là truyền nhân của Phong lão tiên sinh về môn "Độc cô cửu kiếm", đó là một điều phúc duyên. Thiếu hiệp đến chùa Thiếu Lâm là hai điều phúc duyên.

Không luyện "Dịch Cân Kinh" tất phải uổng mạng, đó là ba điều phúc duyên.

Phương Sinh chắp tay nói:

- Lệnh Hồ thiếu hiệp phúc duyên thâm hậu, bần tăng cũng được an ủi rất nhiều.

Phương Chứng nói:

- Nhưng trung gian còn có một điều chướng ngại hiện giờ chưa thể bước qua được. Nguyên từ Đạt Ma lão tổ đến nay, "Dịch Cân Kinh" chỉ truyền thụ cho đệ tử bản môn chứ không truyền ra người ngoài. Lão tăng chẳng thể tự mình phá bỏ thể lệ đó. Vì thế mà thiếu hiệp cần phải qui đầu bản tự làm một đệ tử tục gia của phái Thiếu Lâm.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Nếu thiếp hiệp không tị hiềm thì làm môn hạ lão tăng tức làm đệ tử vào hàng chữ Quốc và như vậy sẽ đổi tên là Lệnh Hồ Quốc Xung.

Phương Sinh lộ vẻ mừng vui nói:

- Cung hỉ thiếu hiệp! Phương trượng sư huynh của bần tăng bình sinh mới thu hai tên đệ tử từ 30 năm về trước. Thiếu hiệp là đệ tử chân truyền của phương trượng sư huynh thì chẳng những được truyền thụ "Dịch Cân Kinh" mà còn 12 môn tuyệt nghệ của phái Thiếu Lâm, sư huynh sẽ tùy tài truyền thụ thêm chọ Khi ấy thiếu hiệp nhất định sẽ làm cho bản môn thêm phần rạng rỡ. Trong võ lâm nảy một bông hoa lạ.

Lệnh Hồ Xung đứng dậy nói:

- Mỹ ý của Phương trượng đại sư khiến văn bối cảm kích vô cùng! Nhưng văn bối đã là đệ tử phái Hoa Sơn, không tiện cải đầu phái khác.

Phương Chứng tủm tỉm cười nói:

- Thiếu hiệp! Hiện thời thiếu hiệp không phải là đệ tử phái Hoa Sơn nữa. E rằng thiếu hiệp chưa biết đó thôi.

- Sao văn bối... lại không còn là đệ tử phái Hoa Sơn?

Phương Chứng rút phong thư trong tay áo ra nói:

- Thiếu hiệp coi đây sẽ rõ!

Nhà sư khẽ phóng bàn tay một cái. Phong thư bằng bặn bay đến trước mặt Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung đưa hai tay đón lấy, không khỏi chấn động tâm thần nghĩ bụng:

- Nội công Phương trượng đại sư quả nhiên cao thâm khôn lường! Phong thơ mỏng dính mà cũng truyền nội lực vào được. May mà nội lực trong mình ta đã mất hết. Giả tỷ như ngày trước ta vận lực đón lấy thì hai luồng xung kích có khi hất mình ra đến mấy bước.

Trên phong thơ có kiềm ấn tín chưởng môn phái Hoa Sơn và đề: "Kính cẩn đệ trình chưởng môn đại sư phái Thiếu Lâm".

Chữ viết đoan chính, nét bút nghiêm trang. Đúng là thủ bút của Nhạc Bất Quần.

Lệnh Hồ Xung hai tay run lên bóc thơ ra coi một lượt rồi tưởng chừng trời đất quay cuồng, ngã huỵch xuống đất, không biết gì nữa.

Lệnh Hồ Xung tỉnh lại, chàng thấy mình nằm trong lòng Phương Sinh đại sự Mối bi thương nổi dậy, chàng không nhịn được khóc rống lên.

Phương Sinh hỏi:

- Vì lẽ gì thiếu hiệp thương tâm đến thế? Chẳng lẽ tôn sư có điều chi bất trắc?

Lệnh Hồ Xung đưa thư lại cho Phương Sinh, nghẹn ngào đáp:

- Xin đại sư hãy coi đây!

Phương Sinh đón lấy thơ mở coi. Thơ viết:

"Nhạc Bất Quần, chưởng môn phái Hoa Sơn cúi đầu trình thơ trước ấn chưởng môn đại sư phái Thiếu Lâm. Kẻ hèn này bất đức chấp chưởng môn phái Hoa Sơn, đã lâu không tới vấn an thật là khiếm khuyết. Nay nghịch đồ tệ phái là Lệnh Hồ Xung, tính khí ương ngạnh, nhiều lần vi phạm môn quị Gã kết giao cùng loài yêu nghiệt, vào hàng ngũ với quân giặc cướp, Bất Quần vô tài, tuy đã trừng trị vẫn không hiệu quả. Vì việc duy trì chính khí võ lâm, tệ phái đành trục xuất Lệnh Hồ Xung ra khỏi môn trường. Từ nay trở đi tên nghịch đồ đó không còn là đệ tử phái. Nếu gã vẫn câu kết với bọn dâm tà gây nên tai vạ trên chốn giang hồ thì Bất Quần mong rằng các chính phái bạn chu diệt gã đi. Thơ này đưa lên rất kính sợ, nói không hết lời. Mong đại sư lượng thứ."

Phương Sinh coi thơ xong rất đỗi ngạc nhiên. Đại sư nghĩ mãi

không ra được câu nào an ủi Lệnh Hồ Xung.

Nhà sư trao lại thơ cho Phương Chứng rồi thấy Lệnh Hồ Xung nước mắt đầm đìa thì thở dài nói:

- Thiếu hiệp ơi! Thiếu hiệp giao du với những nhân vật trên Hắc Mộc Nhai là một điều không nên.

Phương Chứng nói:

- Nay chắc chưởng môn các chính phái đều đã tiếp nhận được thơ của tôn sư và truyền thụ xuống cho môn hạ rồi. Dù thiếu hiệp mình không bị thương thì ra khỏi cửa chùa này cũng gặp toàn bước chông gai nguy hiểm trên chốn giang hồ, vì hết thảy đệ tử các chính phái đều coi thiếu hiệp là kẻ địch.

Lệnh Hồ Xung chưng hửng. Chàng nhớ tới khi ở bên khe suối Doanh Doanh đã nói câu này.

Hiện nay chẳng những bọn bàng môn tả đạo đều muốn giết chàng mà cả môn hạ các chính phái cũng coi chàng là thù nghịch. Trời đất bao la bát ngát mà chàng tưởng chừng không còn chỗ dung thân cho mình.

Lệnh Hồ Xung lại nghĩ đến ân thâm nghĩ trọng của sư môn. Sư phụ cùng sư nương đối với chàng chẳng khác gì cha mẹ thương con. Chẳng những người truyền nghệ mà còn dưỡng dục chàng.

Chàng tự hối hận làm điều càn rỡ để bị đuổi ra khỏi môn trường. Lúc sư phụ chàng viết bức thư này chắc còn đau lòng hơn là chàng.

Lệnh Hồ Xung nghĩ tới đây vừa đau lòng vừa hổ thẹn. Chàng hận mình chẳng lẽ đập đầu vào tường mà tự tử đi cho rồi.

Cặp mắt lờ mờ đẫm lệ, chàng thấy hai nhà sư Phương Chứng, Phương Sinh đều lộ vẻ thương xót.

Đột nhiên chàng nhớ tới ngày ở Lưu phủ phái Hành Sơn: Lưu Chính Phong muốn rửa tay gác kiếm dời khỏi võ lâm chỉ vì giao kết với trưởng lão ma giáo là Khúc Dương, rồi lão cũng bị mất mạng về tay môn hạ phái Tung Sơn. Hiển nhiên chính tà không thể đội trời chung. Lưu Chính Phong là một nhân vật tài cao thế lớn còn không tránh khỏi họa sát nhân huống chi chàng trơ chọi một mình, chỉ là một gã thiếu niên không đáng kể. Hơn nữa trên gò Ngũ Bá Cương quân tà tụ hội lại gây ra những chuyện tày đình...

Phương Chứng thủng thẳng nói:

- Bể khổ bao la quay đầu lại là đến bờ. Dù gian nhân phạm tội thập ác mà biết hồi tâm hối lỗi, cửa Phật cũng không hẹp gì vẫn mở rộng đón tiếp. Thiếu hiệp hãy còn nhỏ tuổi, nhất thời lỡ bước sảy chân, vô tình kết giao phỉ đồ, chẳng lẽ lại không còn đường sám hối? Mối liên quan giữa thiếu hiệp và phái Hoa Sơn nay đã bị chặt đứt. Từ đây thiếu hiệp làm môn hạ phái Thiếu Lâm, sửa đổi lỗi lầm, xây dựng lại cuộc đời, thì người võ lâm chắc cũng chẳng ai làm khó dễ gì cho thiếu hiệp.

Phương Chứng chỉ nói mấy câu hời hợt song thực ra nghiêm nghị vô cùng.

Lệnh Hồ Xung nghĩ tới lúc này không còn đường mà đi, nếu chịu giữ thân làm môn hạ phái Thiếu Lâm thì chẳng những học được nội công thần diệu, vãn hồi được sinh mạng mà uy danh phái Thiếu Lâm trên chốn giang hồ khiến cho bất luận ai cũng không dám gây sự với đệ tử Phương Chứng đại sư.

Nhưng ngay lúc ấy chí khí quật cường trong lòng chàng lại nổi lên. Chàng lẩm bẩm:

- Bậc đại trượng phu không thể ngang nhiên tự lập trong trời đất phải mặt dạn mày dầy nương tựa vào phái khác để cầu an

thì còn chi là anh hùng hảo hán? Muôn ngàn người trên chốn giang hồ muốn giết ta thì cứ để họ giết đi. Sư phụ ghét bỏ ta đuổi ra khỏi phái Hoa Sơn, ta cứ đơn thương độc mã mà đi chứ có cần gì?

Chàng nghĩ tới đây bất giác bầu nhiệt huyết trồi lên, khát nước khô cổ, chàng lại muốn uống vài chục bát rượu nóng. Bất luận sống chết chi chi hay sống chết gì gì chàng cũng gác ra một bên không thèm nghĩ tới.

Chỉ trong khoảnh khắc, cả con người mà lòng chàng lúc nào cũng tâm niệm là Nhạc Linh San, cũng biến thành người dưng nước lã.

Lệnh Hồ Xung đứng lên, quì xuống trước mặt Phương Chứng và Phương Sinh kính cẩn dập đầu lạy mấy lạy.

Hai nhà sư cho là chàng đã quyết ý qui đầu phái Thiếu Lâm, nên đều lộ vẻ hớn hở tươi cười.

Lệnh Hồ Xung đứng lên dõng dạc đáp:

- Vãn bối đã không được sư môn dong tình thì cũng chẳng còn mặt mũi nào cải đầu phái khác.

Tấm lòng từ bi của hai vị đại sư vãn bối cảm kích vô cùng. Bây giờ xin bái biệt.

Phương Chứng không khỏi ngạc nhiên. Lão không ngờ Lệnh Hồ Xung là một chàng thiếu niên quật cường bất úy tử đến thế.

Phương Sinh nói:

- Thiếu hiệp ơi! Việc này có liên quan đến sự sống chết của thiếu hiệp là một việc lớn. Thiếu hiệp chớ nên hành động khí khái.

Lệnh Hồ Xung cười khành khạch trở gót đi ra cửa phòng. Lòng chàng đầy nỗi bất bình, chân đi lại càng mau lẹ. Chàng rảo

bước đi ra khỏi chùa Thiếu Lâm. Các đệ tử vừa tăng vừa tục trong chùa thấy vậy đều không khỏi ngạc nhiên, nhưng cũng không ngăn trở.

Lệnh Hồ Xung ra khỏi chùa rồi ngửa mặt lên trời cười rộ một hồi. Tiếng cười chứa đầy vẻ thê lương. Chàng lẩm bẩm:

- Người chính phái coi ta là thù nghịch, kẻ phái tà cũng muốn giết được ta mới vừa lòng. Chắc Lệnh Hồ Xung này không sống qua được bữa nay. Thử xem người hạ sát mình là ai?

Chàng đưa tay sờ soạng thì trong túi không tiền, sau lưng không kiếm. Cả cây dao cầm mà Doanh Doanh tặng cho cũng không biết mất tự lúc nào. Thật là "trơ thân cụ", chàng không bị vướng víu một cái gì, lon ton xuống núi Tung Sơn.

Lệnh Hồ Xung đi đến lúc xế chiều, chàng ngó chùa Thiếu Lâm đã cách xa rồi. Người đã mỏi mệt, bụng lại đói meo, chàng tự hỏi:

- Ta đi về đâu bây giờ?

Bỗng nghe tiếng bước chân vang lên. Chừng bảy tám người tứ mé tây chạy tới. Những người này đều mặc võ phục ve đeo khí giới, họ đi rất lẹ.

Lệnh Hồ Xung bụng bảo dạ:

- Bọn này muốn giết ta chăng? Nếu vậy họ động thủ ngay đi để ta khỏi mất công đi kiếm cơm ăn.

Ăn no rồi hãy chết thì cũng vậy chứ được ích gì mà bận tâm cho thêm việc?

Chàng liền đứng giữa đường hai tay chắp để sau lưng, lớn tiếng gọi:

- Các bạn! Lệnh Hồ Xung ở đây. Muốn giết ta thì báo danh đi.

Ngờ đâu mấy tên hán tử này lúc tới trước mặt chàng, chỉ ngó

qua một cái rồi tránh sang lề đường mà đi.

Một người nói:

- Thằng cha này là người khùng.

Người khác nói:

- Phải rồi! Đừng sinh sự với hắn để lỡ đại sự.

Người thứ ba nói:

- Nếu để lão ta trốn mất thì thật hỏng bét.

Chỉ trong giây lát bọn người đã đi xa rồi, Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Té ra bọn này đang truy nã một người nào khác.

Tiếng bước chân những người này vừa dứt thì mé tây có tiếng vó ngựa vọng lại. Năm người kỵ mã chạy nhanh như gió ruổi tới, lướt qua bên mình Lệnh Hồ Xung. Họ đi qua mới hơn mười trượng thì đột nhiên một thiếu phụ trung niên cưỡi ngựa vòng trở lại, cất tiếng hỏi:

- Khách quan! Xin hỏi một lời: khách quan có gặp một lão già mặc áo bạch bào không? Người lão cao nghệu và gầy nhom, lưng đeo loan đao.

Lệnh Hồ Xung lắc đầu đáp:

- Tại hạ không thấy qua!

Thiếu phụ không nói gì nữa lại bắt đầu ngựa rượt theo đồng bọn.

Lệnh Hồ Xung tự hỏi:

- Chẳng lẽ bọn này cũng đuổi theo lão già mặc áo bạch bào? Bây giờ chả có việc gì, ta đi coi chơi vụ náo nhiệt này.

Chàng liền rẽ qua hướng đông mà đi. Đi được một lúc trong khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm thì phía sau lưng

chàng lại có hơn mười người rượt tới. Những người này đều là đại hán thân thể to lớn mình mặc áo xanh, lưng cài cương xoa lấp loáng có ánh sáng. Hiển nhiên người cùng một môn phái.

Một lão già chừng hơn 50 tuổi quay lại hỏi:

- Huynh đệ! Huynh đệ có thấy một lão già mặc áo bào bạch không? Người lão gầy mà cao, lưng đeo loan đao.

Lệnh Hồ Xung lại trả lời:

- Không thấy!

Chàng đi lúc nữa đến chỗ ngã ba đường. Bỗng nghe góc tây bắc có tiếng nhạc ngựa vang lên. Ba người kỵ mã phi lẹ tới nơi. Ba con ngựa mình cao lông mượt, toàn là tuấn mã. Những người cưỡi ngựa đếu là thanh niên, trạc ngoài hai chục tuổi.

Người đi đầu giơ roi lên hỏi:

- Này! ông bạn có thấy một người...

Lệnh Hồ Xung ngắt lời:

- Có phải các hạ muốn hỏi lão già mặc áo bạch bào, người cao mà gầy, lưng đeo loan đao không?

Cả ba người kia đều lộ vẻ vui mừng, đồng thanh đáp:

- Đúng rồi hiện hắn ở đâu?

Lệnh Hồ Xung thở dài đáp:

- Tại hạ không gặp.

Chàng thanh niên cả giận quát hỏi:

- Thằng cha này muốn trêu cợt ta chăng? Ngươi không gặp hắn mà sao lại biết?

Lệnh Hồ Xung mỉm cười đáp:

- Không gặp thì làm sao mà biết được?

Thanh niên giơ roi lên toan đập xuống đầu chàng, thì người

khác vội can:

- Nhị đệ! Đừng sinh chuyện nữa. Chúng ta đi đuổi cho mau!

Chàng thanh niên giơ roi hừ một tiếng rồi giật cương cho ngựa chạy.

Lệnh Hồ Xung bụng bảo dạ:

- Những bọn này đều có vẻ là những tay hảo thủ võ lâm mà bọn nào cũng truy tầm lão già mặc áo bào trắng, không hiểu vì việc gì? Mình đi coi vụ náo nhiệt này kể ra cũng thú, nhưng nếu bọn họ biết mình là Lệnh Hồ Xung, nhất định họ sẽ giết ngay đương trường.

Nghĩ tới đây, chàng không khỏi hồi hộp, nhưng rồi chàng lại tự nhủ:

- Hiện giờ cả hai phe chính tà đều muốn hạ sát mình, mình có lén lút cũng chỉ kéo dài chút hơi tàn thêm được mấy ngày. Rút cục vẫn không tránh khỏi cái nạn rơi đầu. Như vậy là mong cho cái chết chậm lại một vài bữa phỏng có ích gì? Sao bằng tới đâu hay đó, thử xem mình chết về tay ai là xong.

Chàng liền theo lối ba con ngựa vừa lao đi còn để lại cát bụi tung bay mà tiến.

Phía sau chàng còn mất tốp nữa rượt tới cũng đều hỏi thăm chàng về tông tích lão cao gầy mặc áo bào trắng, lưng cài loan đao.

Lệnh Hồ Xung nghĩ thầm:

- Những người này truy tầm lão mặc áo bào trắng, hiển nhiên đều không biết lão ở đâu. Vậy mà ai cũng đuổi theo một hướng mới thật là kỳ.

Chàng đi được hơn mười dặm rồi xuyên qua một khu rừng tùng. Đột nhiên trước mắt chàng hiện ra một đám đất bằng

phẳng, đầu người lố nhố đen sì, ít ra đến sáu bảy trăm người.

Khu hoang dã này rất rộng. Sáu bảy trăm người mới chiếm mất một mảnh nhỏ xíu.

Một con đường lớn thẳng tắp dẫn đến đám đông Lệnh Hồ Xung theo đường lớn tiến về phía trước.

Chàng đi gần tới nơi thấy giữa đám đông là một tòa lương đình nhỏ bé.

Đoàn người vây quanh lương đình nhưng đều đứng cách xa chừng mấy trượng, chứ không ai lại gần.

Quán lương đình này ở giữa vùng thoáng đã để làm chỗ nghỉ chân cho khách bộ hành, cách kiến trúc sơ sài hủ lậu.

Lệnh Hồ Xung tiến vào gần thêm chừng hơn mười trượng thì thấy trong quán rõ ràng có một lão già mặc áo bào trắng đang ngồi một mình bên cái bàn gỗ uống rượu. Chàng chưa trông rõ lưng lão có đeo cái loan đao hay không. Lão ngồi mà đã cao bằng người thường đứng, đủ biết thân hình lão cao lắm.

Lệnh Hồ Xung thấy lão bị bao nhiêu cừu địch bao vây mà vẫn thản nhiên uống rượu, bất giác đem lòng kính phục vô cùng. Những anh hùng hảo hán mà trước nay chàng được nghe tiếng chưa thấy ai hào khí ngất trời như vậy.

Lệnh Hồ Xung tiếp tục từ từ tiến lại trà trộn vào đám đông.

Bao nhiêu người trong trường đều chăm chú nhìn lão áo trắng không chớp mắt, nên Lệnh Hồ Xung tới nơi chẳng ai để ý đến.

Lệnh Hồ Xung ngưng thần nhìn lão áo trắng thấy dưới cằm lão mấy chòm râu bạc lơ thơ chùng xuống trước ngực. Tay lão cầm ly rượu. Mắt đăm đăm nhìn ra phía xa xa tận chỗ chân trời xanh dính với đất vàng. Lão không ngó tới bọn người vây quanh

một lần nào. Bây giờ chàng mới nhìn rõ sau lưng lão thì quả nhiên có cài một thanh trường đao hình cánh cung.

Lệnh Hồ Xung không biết tên họ cùng lai lịch lão thế nào? Chàng lại không hiểu vì lẽ gì bọn người võ lâm tìm lão để làm khó d? Chàng cũng không hay lão ở phái chính hay phái tà, nhưng khâm phục lão ở chỗ hào khí ngất trời tưởng chừng bên mình chẳng có một ai. Bất giác chàng đi tới chỗ đồng bệnh tương liên, tỏ ý thương mến, rảo bước tiến về phía trước dõng dạc lên tiếng:

- Xin chào tiền bối. Tiền bối uống rượu một mình không ai bầu bạn sao khỏi có điều tịch mịch?

Vậy vãn bối xin vào bồi tiếp mấy chung.

Chàng vừa nói vừa tiến vào lương đình, chắp tay vái chào lão áo trắng, ngồi xuống một bên.

Lão kia ngoảnh đầu nhìn lại. Hai tia mục quang lấp loáng như điện chớp ngó Lệnh Hồ Xung từ đầu đến gót chân. Lão thấy chàng tay không binh khí, mặt lại ốm o, mà là chàng thiếu niên chưa từng quen biết. Trong lòng cũng hơi ngạc nhiên, lão chỉ kịt nũi một tiếng chứ không trả lời.

Lệnh Hồ Xung cầm hồ rượu rót vào chung trước mặt lão rồi lại rót đầy vào một chung khác cho mình. Đoạn chàng nâng chung rượu lên nói:

- Xin mời tiền bối.

Chàng uống ừng ực một hơi cạn sạnh. Thứ rượu này rấn mãnh liệt, uống vào miệng như dao cắt, lại tựa hồ than đỏ trôi vào bụng.

Lệnh Hồ Xung cất tiếng khen:

- Rượu ngon quá!

Bỗng nghe một đại hán đứng ngoài lương đình cất giọng ồm ồm quát:

- Gã tiểu tử kia chạy lẹ lên! Chúng ta sắp liều mạng với lão này, ngươi đừng ngồi trong đó làm vướng chân tay bọn ta.

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Tại hạ uống rượu với lão tiền bối đây, có gì bận cho các vị đâu?

Chàng lại rót một chung nữa, vừa ngửa cổ nốc ừng ực, vừa giơ ngón tay cái lên nói:

- Hảo tửu!

Một thanh âm lạnh lẽo từ mé tả lại cất lên:

- Thằng lỏi kia tránh ra! Đừng ngồi đó nữa mà lại chết oan. Chúng ta vâng lệnh Đông Phương giáo chủ đi bắt tên phản đồ Hướng Vấn Thiên. Kẻ nào quấy rối sẽ bị chết thảm hết chỗ nói.

Lệnh Hồ Xung nhìn về phía phát ra thanh âm thấy người nói câu này là một hán tử sắc mặt lợt lạt, người bé loát choắt mà gầy khẳng gầy kheo.

Đứng bên hán tử này là một bọn hai ba trăm người, có trai có gái, cả tăng lẫn tục. Người nào cũng mặc áo xanh. Còn đai lưng thì đủ mầu sặc sỡ. Hán tử nhỏ bé gầy nhom kia thắt dây lưng mầu hoàng thổ, khác hẳn với mầu sắc trong đám hai ba trăm người này.

Lệnh Hồ Xung chợt nhớ tới ngày ở ngoài thành Hành Dương chàng thấy trưởng lão Ma giáo là Khúc Dương cũng mặc áo xanh, chàng còn nhớ mang máng lão cũng thắt dây lưng vàng, liền tự hỏi:

- Anh chàng bé nhỏ gầy nhom kia nói là vâng lệnh Đông Phương giáo chủ truy nã bạn đồ. Thế thì họ đều là giáo chúng

Ma giáo hay sao? Phải chăng gã hán tử gầy nhom này cũng có một địa vị tương đương với Khúc Dương, tức là một vị trưởng lão?

Chàng lại rót một chung rượu nữa ngửa cổ uống hết, rồi khen:

- Hảo tửu!

Đoạn chàng nhìn lão già áo trắng tên gọi Hướng Vấn Thiên nói:

- Hướng lão tiền bối! Vãn bối uống của tiền bối ba chung rượu, xin có lời đa tạ.

Bỗng nghe mé đông có tiếng người quát:

- Thằng lỏi này là Lệnh Hồ Xung, khí đồ của phái Hoa Sơn.

Lệnh Hồ Xung liếc mắt nhìn, nhận ra người nói đó là đại đệ tử phái Thanh Thành tên gọi Hầu Nhân Hùng.

Bây giờ chàng mới nhìn kỹ lại thì thấy bên cạnh gã còn vô số nhân vật trong Ngũ nhạc kiếm phái.

Một tên đạo sĩ dõng dạc lên tiếng:

- Lệnh Hồ Xung! Sư phụ ngươi bảo ngươi nhập bọn với yêu quái quả đã không sai. Tên Hướng Vấn Thiên này tay đã nhuộm đầy máu anh hùng hiệp sĩ. Ngươi đến gần hắn làm chỉ Nếu ngươi không cút đi thì bọn ta sẽ chém ngươi nát ra như tương.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Người nói đó có phải là sư thúc phái Thái Sơn không? Tại hạ cùng Hướng tiền bối đây vốn không quen biết. Song các vị mất trăm người bao vây một mình lão thì còn ra thế nào? Ngũ nhạc kiếm phái có bao giờ đi đôi với Ma giáo? Sao cả hai phe lại hợp nhất để đối phó với một mình Hướng tiền bối? Làm như vậy há chẳng để anh hùng thiên hạ cười cho ư?

Đạo sĩ kia tức giận hỏi lại:

- Chúng ta liên thủ với Ma giáo bao giờ? Bọn Ma giáo truy nã tên bạn đồ của họ là một việc. Còn chúng ta tìm tên ác tặc này để báo thù cho bạn đồng môn đã chết về tay hắn là việc khác. Ai làm việc người ấy, chả liên quan gì đến nhau.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Hay lắm! Hay lắm! Chỉ mong các vị lấy một chọi một. Tại hạ ngồi đây uống rượu coi chơi cho vui.

Hầu Nhân Hùng quát lên:

- Ngươi là cái thá gì mà dám hỗn xược? Chúng ta hãy đập chết thằng lỏi này trước rồi hãy đòi nợ lão họ Hướng kia.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Muốn giết một mình Lệnh Hồ Xung này, hà tất phải bao nhiêu người động thủ? Một mình Hầu huynh lên đây là đủ.

Hầu Nhân Hùng ngày trước đã bị Lệnh Hồ Xung đá lộn từ trên tửu lầu xuống. Gã tự lượng võ công mình không bằng chàng nên không dám tiến vào động thủ. Gã có biết đâu ngày nay Lệnh Hồ Xung đã mất hết nội lực còn đâu được như ngày trước? Bọn người khác lại dường như úy kỵ Hướng Vấn Thiên bản lãnh cao cường, cũng không dám xông vào lương đình.

Hán tử gầy nhom phái Ma giáo la lên:

- Lão Hướng kia! Việc đã đến thế này nếu ngươi biết điều thì ngoan ngoãn đi yết kiến giáo chủ để xin lão nhân gia phát lạc cho khỏi phải chịu đau đớn khổ sở. Ngươi cũng là một kẻ anh hùng trong bản giáo chẳng lẽ còn muốn chiến đấu để phải tan xương nát thịt, khiến người ta cười cho thúi óc hay sao?

Hướng Vấn Thiên cười khành khạch một tiếng, nâng chung rượu lên uống một hơi.

Bỗng nghe những tiếng leng keng phát ra, Lệnh Hồ Xung thấy giữa hai tay lão cột một sợi giây lòi tói thì không khỏi kinh ngạc, nghĩ thầm:

- Té ra lão này là tù vượt ngục, giây cột tay vẫn chưa tháo ra được.

Chàng nổi dạ đồng tình, tự nhủ:

- Người này đã không thể kháng cự, vậy ra phải chống đỡ cho lão một phen rồi mình chết một cách hồ đồ ở đây cũng tiện.

Chàng liền đứng lên hai tay chắp sau lưng dõng dạc cất tiếng hỏi:

- Hướng tiền bối đây bị cột bằng dây lòi tói thì động thủ với các vị thế nào được? Tại hạ đã uống của lão gia ba chung rượu ngon, có nghĩa vụ phải giúp lão nhân gia chống cường địch. Vị nào muốn động đến Hướng tiền bối thì trước hết hãy giết Lệnh Hồ Xung này đi đã!

Hướng Vấn Thiên thấy Lệnh Hồ Xung dở điên dở khùng tự nhiên đứng ra đương đầu cho mình bất giác rất lấy làm thích thú lão khẽ nói:

- Tiểu tử! Vì lẽ gì ngươi lại giúp ta?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Giữa đường thấy chuyện bất bằng, rút đao tương trợ là lẽ thường.

Hướng Vấn Thiên hỏi:

- Đao của ngươi đâu?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tại hạ dùng kiếm, nhưng đáng tiếc lại không có kiếm.

Hướng Vấn Thiên hỏi:

- Kiếm pháp ngươi thế nào? Ngươi ở phái Hoa Sơn, ta e rằng kiếm pháp chưa được cao minh lắm.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Kiếm pháp đã chẳng cao minh mà trong mình tại hạ lại bị trọng thương, nội lực mất hết, thế mới hỏng bét!

Hướng Vấn Thiên nói:

- Chẳng biết chi hết. Được rồi! Để ta lấy kiếm cho ngươi.

Bỗng thấy bóng trắng lấp loáng, lão đã xông vào giữa đám quần hào...

Hồ Xung Đả Bại Tang Nhất Đạo Nhân

Chỉ trong chớp mắt, ánh đạo quang lóe lên, mười mấy cây binh khí đều nhằm Hướng Vấn Thiên đánh tới. Lão nghiêng người đi chuồn ra sân đến gần đạo sĩ phái Thái Sơn.

Đạo sĩ phóng kiếm đâm ra, Hướng Vấn Thiên lạng người đi một cái xẹt tới phía sau đối phương.

Khuỷu tay bên trái lão thúc ngược lại đánh "binh" một tiếng trúng vào lưng ỵ Lão vung hai tay lên một cái cuốn ngay được thanh trường kiếm của đối phương vào trong sợi dây lòi tói. Đồng thời lão điểm chân phải xuống vọt người đi như tên bắn trở vào lương đình.

Mấy cái nhô lên hụp xuống mau lẹ phi thường. Bọn quần hào các phái chính muốn truy kích thì đã không kịp nữa. Một hán tử lẹ nhất đuổi lão gần tới lương đình giơ đơn đao lên chém xuống thật mạnh.

Hướng Vấn Thiên không quay đầu lại. Sau lưng lão tựa hồ cũng có mắt lão phóng chân đá ngược lại trúng ngực hán tử.

Hán tử kêu lên một tiếng "ối" thật to, nhảy vọt trở ra. Thanh đơn đao trong tay mặt thế chém mạnh quá lại trúng vào chân phải gã đánh "chát" một tiếng.

Đại sĩ phái Thái Sơn như người say rượu lảo đảo mấy cái rồi ngã lăn ra. Miệng không ngớt ói máu.

Bọn người Ma giáo nổi tiếng hoan hô như sấm dậy. Mấy chục tên lớn tiếng reo:

- Thân thủ hay quá!

Hướng Vấn Thiên tủm tỉm cười giơ hai tay lên hướng về phía Ma giáo chắp tay để đáp lại những tiếng hoan hộ Sợi dây lòi tói vang lên những tiếng loảng xoảng. Lão hất tay một cái cho thanh trường kiếm cắm phập xuống mặt bàn rồi nói với Lệnh Hồ Xung:

- Kiếm đây cầm lấy mà sử dụng.

Lệnh Hồ Xung khâm phục sát đất, nghĩ bụng:

- Lão này vào đám đông như chỗ không người. Quả nhiên bản lãnh phi thường!

Chàng không thò tay ra lấy kiếm, cất tiếng đáp:

- Võ công Hướng tiền bối tuyệt luân đến thế thì hà tất vãn bối còn khoa trương cái kém cỏi của mình làm chi?

Đoạn chàng chắp tay nói:

- Vãn bối xin cáo từ.

Hướng Vấn Thiên chưa trả lời đã thấy ánh kiếm lấp loáng. Ba thanh trường kiếm một trỏ vào sau lưng, hai trỏ vào cạnh sườn còn cách không đầy một thước.

Hầu Nhân Hùng thét lớn:

- Lệnh Hồ Xung! Qùy xuống mau!

Rồi hắn dựng trường kiếm lên mũi kiếm đã đâm tới ngoài da Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung bụng bảo dạ:

- Mình đường đường tấm thân nam tử. Dù bữa nay chẳng còn hy vọng gì thoát nạn nhưng cũng chẳng can tâm chịu chết dưới lưỡi kiếm của bọn hèn mạt phái Thanh Thành này.

Chàng biết mình hiện đang bị ba mũi kiếm bao vây chỉ xoay

người một cái là một nhát kiếm đâm vào ngực, còn hai mũi kiếm đâm vào bụng. Chàng liền cười ha hả đáp:

- Qùy thì quỳ chứ sao?

Đoạn khẽ co đầu gối bên phải lại. Tay phải chàng đã rút lấy thanh trường kiếm cắm trên bàn đồng thời xoa tay vung lên một cái. Ba tên đệ tử phái Thanh Thành đều bị cắt đứt bàn tay. Ba thanh trường kiếm rớt ngay xuống đất.

Bọn Hầu Nhân Hùng ba tên mặt cắt không còn hột máu. Chúng không khi nào tin được trên đời lại có người bản lãnh ghê gớm đến thế, đứng thộn ra một giây rồi mới nhảy lùi lại. Một gã trong ba tên mới 18, 19 tuổi, đau quá kêu khóc rầm trời.

Lệnh Hồ Xung trong lòng rất áy náy, chàng nói:

- Tiểu huynh đệ! Đó là tại huynh đệ muốn giết ta trước.

Hướng Vấn Thiên trầm trồ:

- Hảo kiếm pháp! Hảo kiếm pháp!

Rồi lão nói tiếp:

- Nhưng nội lực yếu quá, thế kiếm không mãnh liệt.

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Nào phải nội lực kém cỏi mà thôi. Thực ra chẳng có chút nào.

Đột nhiên Hướng Vấn Thiên lớn tiếng quát tháo. Tiếp theo là tiếng dây lòi tói loảng xoảng. Hai tên hán tử phái Thanh Thành đã nhảy vào lương đình tấn công Hướng Vấn Thiên.

Hai tên này tay cầm thiết trượng, còn một tay cầm thiết bài, đều là những thí binh khí rất trầm trọng.

Hai tên bốn món binh khí lúc đụng vào dây lòi tói tia lửa lại bắn ra tung tóe.

Hướng Vấn Thiên lạng người đi mấy cái muốn xoay về phía sau một người đoạt thiết trượng, nhưng người này võ công rất cao cường. Song trượng phòng thủ rất nghiêm mật. Hắn toàn ra chiêu theo thế thủ, bảo vệ những yếu huyệt khắp người.

Hướng Vấn Thiên hai tay bị dây lòi tói cột vận chuyển không nhanh.

Bỗng nghe trong Ma giáo có tiếng la hét. Lại hai người nữa nhảy vào lương đình.

Hai người này đều sử cặp bát giác đồng chùy vung lên bổ xuống rất mãnh liệt.

Hai bên tỷ đấu được mười mấy chiêu, bỗng hán tử nhỏ bé gầy nhom quát lên:

- Bát thương xung phong!

Tám tên hán tử áo xanh tay cầm trường thương chia bốn mặt lương đình nhảy vào: Đông, Nam, Tây, Bắc mỗi bên đều có hai cây trường thương rung lên nhằm đâm vào Hướng Vấn Thiên.

Hướng Vấn Thiên nhìn Lệnh Hồ Xung la lên:

- Tiểu bằng hữu! Tránh đi chỗ khác mau!

Hướng Vấn Thiên chưa dứt tiếng la, tám ngọn trường thương đã nhằm người lão phóng tới. Bất luận lão tránh về phương nào thì người lão cũng không khỏi bị trường thương đâm trúng.

Giữa lúc ấy hai gã sử trùy vung bốn cây đồng trùy nhằm đầu lão bổ xuống. Hai người sử trượng cũng quét trượng đánh ra. Kình phong rít lên veo véo. Hai lá thiết bài nhằm đánh vào một mặt Hướng Vấn Thiên. Thế là bốn mặt tám phương lão đều đụng phải những tên sát thủ khủng khiếp.

Nên biết Hướng Vấn Thiên có một địa vị rất tôn trọng trong Ma giáo, bản lĩnh cao cường ai ai cũng biết. Bọn người vâng lệnh

giáo chủ rượt bắt lão đều tự biết võ công mình còn kém lão xạ Nếu không đánh cho lão bị trọng thương mà muốn bắt ngay là một chuyện không thể làm được. Còn muốn đả thương lão nhất định phải mấy người xung phong. Vì thế mà 12 tên hảo thủ Ma giáo đồng thời xông vào, hết sức bình sinh hạ thủ quyết chẳng dung tình.

Mọi người đã biết giao đấu với Hướng Vấn Thiên là một việc nguy hiểm nhất thế gian. Kéo dài cuộc đấu khắc nào tức là liền gần vào quỉ môn quan thêm một bước.

Lệnh Hồ Xung thấy bọn người kia giao đấu một cách man rợ không kể gì đến đạo lý, mà Hướng Vấn Thiên khó lòng thoát khỏi vòng vây. Chàng lớn tiếng la:

- Thật là những quân mặt dầy!

Hướng Vấn Thiên đột nhiên chuyển mình, xoay người một cách rất thần tốc. Lão vung dây lòi tói đập vào mọi thứ khí giới bật lên những tiếng loảng choảng. Người lão xoay tít đi như con thò lò khiến người trông hoa cả mắt.

Bỗng nghe hai tiếng loảng choảng vang lên! Hai lá thiết bài bị dây lòi tói hất tung lên thủng cả nóc quán lương đình vọt ra ngoài.

Lúc này lão không trông đến những chiêu của đối phương tập kích, xoay mình càng nhanh hơn.

Khiến cho tám cây trường thương phải ra xa.

Một vị trưởng lão dẫn đầu trong Ma giáo la lên:

- Tấn công từ từ để tiêu hao khí lực hắn.

Tám tên sử trường thương liền dạ một tiếng rồi lùi lại một bước chống thương đứng chờ. Chúng chỉ mong khí lực Hướng Vấn Thiên suy giảm có chỗ sơ hở là lập tức đánh vào. Mọi người

bàng quan đã nhiều lịch duyệt đều nhận ra điều đó. Võ công Hướng Vấn Thiên dù cao thâm đến đâu cũng không thể trường kỳ xoay mình như vậy. Cách đánh này sẽ đi đến chỗ sức cùng lực kiệt rồi bỏ tay chịu trói.

Bỗng Hướng Vấn Thiên bật lên tràng cười ha hả. Đột nhiên thấy lão lún người xuống vung dây lòi tói hất ra đánh trúng vào lưng một tên sử đồng trùy.

Gã này "ối" lên một tiếng! ngọn đồng trùy tay trái hất ngược lại đập trúng vào đầu gã, vỡ óc lập tức.

Dây lòi tói của Hướng Vấn Thiên lại hất được cả hai cây trường thương ra. Nhưng bọn này tám người thương pháp rất là thuần thục. Chỉ trong chớp mắt, sáu tên còn lại đồng thời nhận thấy dưới nácgh đối phương trống trải. Lập tức sáu cây thương như sáu con rắn độc vọt ra khỏi động. Chúng không hẹn mà đồng thời phóng vào dưới nách bên tả Hướng Vấn Thiên.

Hướng Vấn Thiên la thầm:

- Mạng ta nguy mất!

Trước tình trạng này, lão có tránh được cây thương thứ nhất thì tất trúng phải cây thứ hai. Cây thứ hai tránh được thì chẳng thể thoát cây thứ bạ Huống chi cả sáu cây thương đồng thời phóng ra.

Lệnh Hồ Xung thấy sáu cây thương đâm tới mà Hướng Vấn Thiên không đường tránh thoát.

Trong đầu óc chàng lóe lên một tia sáng, chợt nhớ tới lúc ở trên núi sám hối, Phong Thanh Dương đã truyền cho chàng chiêu thứ tư trong "Độc cô cửu kiếm" là "Phá kiếm thức".

Gặp lúc nguy nan khe chừng sợi tóc này, chàng làm gì còn thì giờ để tính toán nữa! Thanh trường kiếm vừa lóe lên đã nghe

mấy tiếng choang choảng rùng rợn!

Cả tám tên sử thương đều ngã lăn ra. Thương cũng rớt mất.

Những tiếng choang choảng chỉ vang lên một cái rồi ngừng lại đủ biết bọn này rớt thương cùng một lúc.

Lệnh Hồ Xung phóng kiếm đâm vào cổ tay tám người thì dĩ nhiên phải có kẻ trước người sau.

Nhưng vì kiếm thế lẹ quá chừng không ai phân biệt được trong tám tên này, tên nào trúng kiếm trước, tên nào trúng kiếm sau.

Lệnh Hồ Xung đã phóng kiếm ra rồi không thể dừng lại được. Chiêu "Phá kiếm thức" vừa xong, chàng phóng tiếp chiêu thứ năm là "Phá tiên thức".

Phá tiên thức là một tên gọi chung. Thực ra bên trong biến hóa vô cùng. Bất luận là thiết giản cương tiên, điểm huyệt quyết, phán quan bút, trượng bổng, nga my thích, trủy thủ, bản phủ, thiết bài, bát giác chùy v.v... "Phá tiên thức" đều có thể giải trừ được hết.

"Phá tiên thức" vừa sử ra, kiếm quang lấp loáng. Hai cây thiết trượng, hai ngọn cương trùy lại bật văng đi. Trong 12 giáo chúng phái Ma giáo đánh vào lương đình, trừ một gã bị Hướng Vấn Thiên giết chết, một tên bị tuột mất thiết bài, còn mười người nữa đều trúng kiếm vào cổ tay, binh khí rớt mất.

Bọn này bật tiếng la hoảng rồi lủi thủi trốn về bản trận.

Bọn quần hào chính phái cũng không nín nhịn được, đều lớn tiếng reo hò:

- Hảo kiếm pháp!

Bọn thì la:

- Thân thủ tuyệt vời!

Người thì hô:

- Bữa nay kiếm pháp phái Hoa Sơn đã khiến cho mọi người mở rộng tầm mắt.

Vị trưởng lão Ma giáo kia cất giọng trầm trầm và cấp bách phát lịnh mấy câu. Lập tức năm tên đánh vào lương đình. Một thiếu phụ trung niên tay cầm song đao múa tít như một đám hoa lê phóng tới Lệnh Hồ Xung. Còn bốn tên đại hán vây đánh Hướng Vấn Thiên.

Đao pháp thiếu phụ cực kỳ mau lẹ. Lệnh Hồ Xung không còn rảnh để mà coi xem bốn đại hán kia là hạng người nào? Chúng sử môn binh khí gì? Chàng thấy thiếu phụ dùng một đao hộ thân còn một đao đánh tới. Tay đao bên trái tấn công thì tay đao mặt phòng thủ. Tay đao bên mặt tấn công thì tay đao bên trái lại phòng thủ. Mụ sử liên tiếp song đao như vậy tức là mỗi chiêu khởi thế cũng đồng thời gồm cả thế thủ.

Thường thường những tay cao thủ tỷ võ ra chiêu không lo đánh người chẳng lợi hại mà chỉ lo lúc tấn công để mình sơ hở cho địch nhân thừa cơ công kích. Những tay sử chiêu lão luyện đều như thế cả.

Đao pháp thiếu phụ này thật hiếm thấy trong võ lâm. Về thủ đã kiên cố nghiêm mật mà về công cũng lâm ly biến ảo. Mụ phóng bốn đao veo véo. Lệnh Hồ Xung không nhìn rõ thế đánh, lùi lại bốn bước liền.

Giữa lúc ấy bỗng nghe tiếng gió vù vù tựa hồ có người dùng binh khí mềm mại đấu với Hướng Vấn Thiên. Trong lúc vội vàng Lệnh Hồ Xung cũng liếc mắt ngó quanh thấy hai người sử Tin tử trùy, còn hai người sử nhuyn tiên để đấu với dây xích trên tay Hướng Vấn Thiên rất kịch liệt. Mũi cây lin tử trùy rất dài hươi ra xa đến hơn trượng. Mấy lần vượt qua đầu Lệnh Hồ

Xung.

Đấu chưa được mấy hiệp, Hướng Vấn Thiên bỗng cất tiếng thóa mạ:

- Mẹ quân chó má!

Một tên hán tử nói:

- Hướng hữu sứ! Tại hạ cam đắc tội.

Nguyên một răng cây lin tử trùy đã mắc vào dây xích sắt trên tay Hướng Vấn Thiên khiến cho lão nương tay.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, ba tên kia chiếm được tiện nghi đồng thời vung ba thứ binh khí phóng ra đánh Hướng Vấn Thiên.

Hướng Vấn Thiên vận kình lực vào tay giựt mạnh rồi bật tiếng cười khành khạch ra chiều hả hê.

Lão đã lôi được gã lin tử chùy về phía mình để đỡ hai cây nhuyễn tiên vụt tới. Một ngọn cương chùy đập vào sau lưng gã.

Lệnh Hồ Xung phóng kiếm chênh chếch đâm ra. Thế kiếm lập lờ trúng vào cổ tay thiếu phụ đánh choang một tiếng. Mũi trường kiếm quăn lại.

Thanh trúc diệp đao trong tay thiếu phụ không bị rớt. Trái lại, mụ vẫn vung lưỡi đao kia quét ngang một cái.

Lệnh Hồ Xung giật mình, rồi chàng tỉnh ngộ nghĩ thầm:

- Cổ tay mụ có đeo một cái vòng thép nên kiếm đâm không vào.

Chàng liền xoay tay hươi trường kiếm đâm đánh chát một tiếng trúng vào huyệt Kiên trinh vai bên tả mụ.

Phu nhân giật mình, nhưng mụ rất kiên dũng. Tuy vai bên trái đau ê ẩm mà tay đao bên mặt vẫn cố sức đâm tới. Thanh trường kiếm của Lệnh Hồ Xung lại lóe lên. Huyệt kiên trinh vai

bên hữu thiếu phụ liền bị trúng kiếm. Cả hai vai đều bị trúng huyệt không sai một ly Tay mụ không cầm vững binh khí được nữa. Mụ phát huy kình lực nhằm liệng song đao tới Lệnh Hồ Xung, nhưng hai cánh tay không phát huy được lực đạo. Song đao chỉ liệng ra xa được một thước đã rớt xuống đất.

Lệnh Hồ Xung vừa chế phục được thiếu phụ thì một đạo nhân phái chính ở mé hữu chống kiếm xông lên. Sắc mặt xám xanh, lão hỏi:

- Kiếm pháp yêu tà này e rằng không phải của phái Hoa Sơn.

Lệnh Hồ Xung vừa trông đã biết ngay là một vị trưởng bối phái Thái Sơn. Chàng nghĩ ngay vừa rồi một người đồng môn lão bị Hướng Vấn Thiên đả thương, nên lão lên để trả thù.

Tuy chàng đã bị sư phụ trục xuất, nhưng từ nhỏ chàng vào làm môn hạ phái Hoa Sơn. Ngũ nhạc kiếm phái đã tỷ như cây liền cành, dĩ nhiên chàng coi vị tiền bối phái Thái Sơn này rất cung kính. Chàng liền xoay trường kiếm lại cho mũi kiếm trỏ xuống đất rồi chắp tay nói:

- Đệ tử không dám đắc tội với sư bá ở phái Thái Sơn.

Đạo nhân kia đạo hiệu là Tang Nhất. Lão cùng hàng với Thiên Môn, Địa Tuyệt đạo nhân, nhưng cùng học một thầy.

Đạo nhân lạnh lùng hỏi:

- Ngươi sử kiếm pháp gì vậy?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Kiếm pháp mà đệ tử sử đây là của một vị tiền bối phái Hoa Sơn truyền thụ cho.

Tang Nhất đạo nhân hắng giọng một tiếng rồi nói:

- Ngươi đừng nói nhăng. Không hiểu ngươi đã đi bái một tên yêu ma nào làm thầy tự bao giờ và ở đâu? Coi kiếm đây!

Lão vung kiếm đâm tới trước ngực Lệnh Hồ Xung. Kiếm quang lấp loáng. Kiếm phong rít lên veo véo. Chỉ trong một chiêu này mà bẩy đại huyệt Hoặc Trung, Thần Tang, Hư Khư, Thần Phong, Bộ Lang, Ư Môn, Thông cốc đều bị uy hiếp. Bất luận chàng né tránh về phía nào cũng có huyệt đạo bị mũi kiếm của đối phương đâm trúng.

Chiêu kiếm này tên gọi "Thất tinh lạc trường không" là một chiêu rất tinh diệu trong kiếm pháp Thái Sơn.

Ngày trước, khi luận kiếm ở Tung Sơn chưởng môn phái Thái Sơn là Thiên Môn đạo nhân sử chiêu kiếm này đã khiến cho bốn phái Tung Sơn, Hoa Sơn, Hằng Sơn đều phải khâm phục.

Chiêu này phóng ra, nếu đối phương có khinh công cực cao thì lập tức nhảy lộn người lên cao mấy trượng mới tránh khỏi. Nhưng cũng cần phải biết trước là chiêu "Thất tinh lạc trường không" thì lúc vừa phóng ra, liền nhảy lộn ngược người lên không ngay đừng ngần ngừ gì nữa mới tránh khỏi mũi kiếm đâm vào trước ngực.

Lúc đứng xuống rồi còn phải ứng phó với ba chiêu tiếp theo cực kỳ lợi hại. Ba chiêu này phóng ra theo thế liên hoàn, chiêu sau càng hiểm độc hơn chiêu trước thật là khó chống đỡ.

Tang Nhất đạo nhân thấy kiếm pháp của Lệnh Hồ Xung rất ghê gớm. Lão nhảy lên quán, sợ chàng thừa cơ đánh liền, nên ngay chiêu đầu đã sử "Thất tinh lạc trường không".

Từ ngày bậc tiền bối phái Thái Sơn sáng chế ra chiêu kiếm này, chưa từng thấy ai cùng người động thủ đã sử dụng nó đầu tiên.

Lệnh Hồ Xung thấy kiếm quang của đối phương lấp loáng chụp xuống những huyệt đạo trước ngực chàng, chàng giật mình kinh hãi chợt nhớ tới ngày ở trên đỉnh núi sám hối đã ngó

thấy trên vách hậu động có khắc chiêu này rồi. Ngày ấy chàng đã học để đối phó với Điền Bá Quang, nhưng luyện chưa đến nơi nên không thủ thắng được gã. Có điều đường lối chiêu kiếm này chàng đã thuộc lòng.

Lệnh Hồ Xung vừa thấy kiếm khí mờ mịt sắp chụp vào người không còn rảnh để suy nghĩ. Lập tức phóng kiếm đâm thẳng vào ngực Tang Nhất đạo nhân.

Chiêu kiếm của chàng phóng ra chính là chiêu đã có đồ hình trên vách đá mà là một chiêu trong kiếm

pháp của trưởng lão Ma giáo dùng để phá giải chiêu "Thất Tinh lạc trường không"

Coi sơ bề ngoài tưởng chừng liều mạng với đối thủ để hai bên cùng chết. Thực ra chiêu "Thất tinh lạc trường không" của phái Thái Sơn chia làm hai đoạn. Đoạn thứ nhất dùng kiếm khí bao phủ bảy yếu huyệt trước ngực địch nhân. Kiếm địch nhân hoang mang thất thố. Đến đoạn thứ hai của kiếm pháp là lựa chọn một huyệt đạo mà đâm vào.

Nên biết kiếm khí tuy bao trùm cả bảy yếu huyệt, nhưng chỉ một nhát kiếm là đâm trí mạng. Vậy kiếm đâm trúng bất luận vào một huyệt đạo nào cũng đủ khắc địch chế thắng. Như vậy không nên đồng thời đâm cả vào bảy huyệt đạo một lúc, mà cũng đồng thời không thể đâm trúng hết được.

Chiêu này chia ra làm hai đoạn. Đó chính là chỗ lợi hại của kiếm pháp. Ngày trước trưởng lão Ma giáo đã trường kỳ nghiên cứu mà tìm ra được nhược điểm về chỗ lợi hại này. Chờ cho đối phương phát huy đoạn thứ nhất về kiếm pháp vừa xong là đâm lẹ vào bụng ngay. Có như thế thì chiêu "Thất tinh lạc trường không" mới bị cắt đứt nửa chừng, không hoàn thành được chiêu thức.

Lệnh Hồ Xung vừa phóng kiếm đâm tới. Tang Nhất đạo nhân cả kinh thất sắc. Lão kêu to lên một tiếng vì chắc rằng thanh trường kiếm của đối phương đã đâm trúng bụng mình.

Lão là một tay cao thủ về kiếm pháp của phái Thái Sơn nhận thấy trường kiếm của Lệnh Hồ Xung quả nhiên ảo diệu tuyệt luân, không còn cách nào chống đỡ được nữa. Lão nghĩ đến bụng mình đã bị đối phương đâm thủng, nhưng giữa lúc kịch đấu đang hăng máu nên không biết đau mà thôi. Đầu óc mê man, lão tưởng mình chết rồi, lập tức ngã lăn ra.

Thực tình mũi kiếm của Lệnh Hồ Xung vừa chạm vào bụng đối phương, chàng liền ngừng chiêu lại không phóng thêm nữa, bụng bảo dạ:

- Đối phương vừa là bậc tiền bối phái Thái Sơn lại không có thù oán gì với mình thì mình giết lão làm chi?

Không ngờ Tang Nhất đạo nhân vì kinh hãi quá mà té xỉu.

Bọn đồ đệ phái Thái Sơn thấy Tang Nhất đạo nhân ngã lăn ra đều cho là lão bị Lệnh Hồ Xung gia hại rồi, liền thi nhau thóa mạ chàng.

Năm đạo nhân còn trẻ tuổi chống kiếm tiến vào giáp công. Năm tên này đều là đệ tử của Tang Nhất đạo nhân. Họ nóng lòng trả thù cho sư phụ, múa tít năm thanh trường kiếm như gió táp mưa sa.

Lệnh Hồ Xung lại sử dụng những chiêu thức trong "Độc cô cửu kiếm". Thanh trường kiếm của chàng phóng ra năm điểm. Cả năm tên đạo sĩ đều bị trúng kiếm ở cổ tay.

Những trường kiếm của bọn đạo sĩ loảng xoảng rớt xuống đất.

Năm đạo sĩ ngẩn người ra một chút rồi lùi lại một bước thì

thấy Tang Nhất đạo nhân người run lập cập đã đứng lên rồi.

Lão lớn tiếng la:

- Đâm ta chết rồi! Đâm ta chết rồi!

Năm tên đệ tử thấy người lão không có thương tích gì mà miệng cứ la rầm trời thì trong lòng cực kỳ kinh hãi, không hiểu lão sống hay là lão chết.

Tang Nhất đạo nhân la mấy tiếng rồi lại ngã lăn ra.

Hai tên đệ tử vội lại đỡ lão dậy lật đật rút lui coi rất thảm hại.

Quần hào thấy Lệnh Hồ Xung mới phóng ra nửa chiêu kiếm pháp đã khiến cho một tay cao thủ phái Thái Sơn lừng danh hơn 20 năm là Tang Nhất đạo nhân thành người sống dở chết dở thì không khỏi bở vía.

Lúc này bọn vây đánh Hướng Vấn Thiên đã thay đổi mấy người. Hai gã sử kiếm là người phái Hành sơn. Song kiếm đưa lên hạ xuống cực kỳ thần tốc nhằm đâm vào kẽ hở sợi dây xích trên tay lão.

Còn một tên nữa tay trái cầm lá mộc, tay phải sử đao. Gã là một nhân vật ở phe Ma giáo.

Gã này dùng lá mộc để hộ thân đồng thời thi triển Địa đường đao pháp lăn xả vào gần chân Hướng Vấn Thiên, dùng đao chém hạ bàn lão.

Hướng Vấn Thiên đã vung xích sắt đánh vào lá mộc hai cái mà không đả thương được đối phương. Phía dưới lá mộc, thanh cương đao chợt đưa ra chợt rụt lại, thi triển những chiêu số rất hiểm độc.

Xót Hào Kiệt Dốc Lòng Giải Cứu

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Gã này dùng lá mộc hộ thân, phòng thủ rất nghiêm mật. Nhưng lúc gã phóng đao đánh ra thì thân mình lại sơ hở có thể bị đối phương chém đứt tay ngay.

Nên biết kiếm pháp "Độc cô cửu kiếm" rất lợi hại ở chỗ vừa ngó qua đã nhận thấy chỗ sơ hở về chiêu số của đối phương rồi có thể chỉ đánh ra một chiêu là khiến cho đối phương hết đường né tránh để thủ thắng.

Lệnh Hồ Xung thấy Hướng Vấn Thiên chỉ cần hạ thấp dây lòi tói xuống một chút để tấn công qua phía dưới lá mộc của đối phương là thắng được ngay mà lão đã mất cơ hội rất tốt, chàng lấy làm hối tiếc cho lão.

Bỗng nghe phía sau có tiếng người quát:

- Ngươi có muốn toàn mạng không?

Thanh âm tuy không vang dội cho lắm, nhưng người đứng gần cách bên tai chàng không đầy ba thước.

Chàng giật mình quay lại liền thấy một người đứng sững trước mặt sát vào mình, cơ hồ hai mũi sắp đụng nhau.

Chàng vội né tránh thì song chưởng người kia đã nắm lấy trước ngực chàng, lạnh lùng nói:

- Ta mà nhả chưởng lực ra thì bao nhiêu rẻ xương sườn ngươi sẽ bị gãy hết! Lệnh Hồ Xung biết hắn nói thật, chàng không dám nhúc nhích nữa, trái tim tưởng chừng ngừng đập.

Người kia giương hai mắt lên ngó Lệnh Hồ Xung. Vì đối phương đứng gần quá, chàng không tài nào nhìn rõ mặt hắn được. Có điều chàng cảm thấy cặp mắt hắn chiếu những tia thần quang lấp loáng ra chiều uy mãnh thì nghĩ bụng:

- Té ra ta chết về tay người này.

Chàng nghĩ rằng sinh tử là chuyện trọng đại chung qui cũng đến chỗ kết thúc, thành ra trong lòng thư thái.

Người kia ban đầu thấy trong khóe mắt Lệnh Hồ Xung ra chiều khiếp sợ, nhưng sau giây lát chàng lại trở lại vẻ thản nhiên, như chẳng có chuyện gì. Đến lúc lâm tử mà không sợ sệt thì dù bậc tiền bối cao nhân trong võ

lâm cũng không có mấy. Bất giác hắn bật tiếng cười ha hả nói:

- Ta vì đánh lén mà đắc thủ, kiếm chế được yếu huyệt ngươi... Nếu ta giết ngươi ngay chắc ngươi có chết cũng không chịu phục.

Hắn liền buông hai tay ra lùi lại ba bước.

Bây giờ Lệnh Hồ Xung mới nhìn rõ hình dáng người này là một lão già béo chùn béo chụt mà thấp lủm thủm. Mặt lão vàng như nghệ, trạc tuổi ngoài 50. Hai bàn tay lão bé nhỏ nhưng rất dầy vì những ngón tay mập thù lù. Một bàn tay cao, một bàn tay thấp đưa ra theo chiêu thức Đại tung dương thủ.

Lệnh Hồ Xung tủm tỉm cười hỏi:

- Tiền bối phái Tung Sơn mà tại hạ chưa biết tôn tính đại danh. Vừa rồi sao tiền bối lại còn khoan dung chưa phóng chưởng hạ sát tại hạ?

Người kia đáp:

- Tại hạ là Hiếu Cảm Lâm Hậu.

Lão ngừng lại một chú rồi tiếp:

- Kiếm pháp công tử rất cao minh. Có điều chưa đủ kinh nghiệm trong lúc lâm địch.

Lệnh Hồ Xung lễ phép đáp:

- Chính thế! Thân thủ Lâm sư bá thật mau lẹ phi thường!

Lâm Hậu nói:

- Tại hạ không dám nhận hai chữ "sư bá". Công tử hãy tiếp chiêu đây.

Lão giơ tay lên, tay mặt phóng chưởng đánh ra.

Người lão hình thù quê kệch xấu xạ Nhưng khi phóng chưởng thì toàn thân oai phong lẫm liệt, khí độ hiên ngang. Tướng kiêu hùng không bút nào tả xiết.

Lệnh Hồ Xung thấy toàn thân lão không một chỗ nào sơ hở. Bất giác nổi tiếng hoan hô:

- Hảo chưởng pháp! Hảo chưởng pháp!

Chàng hươi trường kiếm phóng chênh chếch ra. Vì thấy chưởng pháp Lâm Hậu rất kín đáo, chàng ra chiêu kiếm này vừa thủ vừa công. Chín phần là hư chỉ có một phần thực. Nói cho đúng đây là một chiêu thử thách.

Phép "Độc cô cửu kiếm" há phải tầm thường. Lệnh Hồ Xung từ đêm hôm ra một chiêu đâm mù cặp mắt của 15 người trong Dược vương miếu cho đến nay, khi chàng đã phóng kiếm ra, không bao giờ sử đến chiêu thứ hai, mà cũng chưa từng ra chiêu thế thủ. Hiện giờ Lâm Hậu bức bách chàng phải phóng kiếm tự thủ thì đủ biết chưởng pháp của lão tinh thuần đến thế nào!

Nhưng Lệnh Hồ Xung phóng kiếm chênh chếch ra rồi, song chưởng của Lâm Hậu bất cứ muốn đánh vào phương vị nào, lòng bàn tay cũng đụng phải mũi kiếm của chàng. Song chưởng

mới phóng ra hơn một thước lập tức lão thu chưởng về nhảy sang một bên la lớn:

- Hảo kiếm pháp! Hảo kiếm pháp!

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tại hạ không bõ làm trò cười cho tiền bối.

Lâm Hậu trầm ngâm một lúc rồi hô:

- Coi chừng!

Song chưởng vung lên không đẩy ra. Một luồng chưởng phong mãnh liệt xô tới.

Lệnh Hồ Xung la thầm:

- Nguy rồi!

Nội lực chàng mất hết. Chàng chỉ trông vào kiếm pháp tinh diệu để chống chọi. Nhưng Lâm Hậu đứng ngoài xa phóng chưởng lực, thanh trường kiếm của chàng không đỡ gạt được. Chàng toan né tránh thì cảm thấy một luồng hàn khí ập vào người. Chàng không nhịn được run người lên bần bật.

Nguyên Lâm Hậu ngoại hiệu là "Đại âm dương thủ". Lão rất sở trường về chưởng lực âm dương. Lệnh Hồ Xung vừa ngẩn người ra một chút thì một luồng chưởng phong nóng nhiệt xô tới khiến chàng cơ hồ nghẹt thở.

Người chàng lảo đảo ấy cái.

Kể ra chưởng lực "âm dương song chưởng" đã đụng vào người thì khó mà thoát được. Nhưng Lệnh Hồ Xung tuy mất hết nội lực mà luồng chân khí trong người lại đầy rẫy, chẳng những nó bao gồm chân khí của Đào cốc lục tiên và Bất Giới hòa thượng, mà khi ở chùa Thiếu Lâm dưỡng thương, trong người chàng lại thêm luồng chân khí của Phương Sinh đại sư cũng cực kỳ hùng hậu.

Hai luồng chưởng lực một âm một dương đánh tới, luồng chân khí súc tích trong mình chàng tự nhiên phát uy lực lượng phản ứng để hộ vệ cho tâm tạng nên chàng không bị tổn thương. Có điều luồng chân khí gồm những nội lực bất đồng chỉ có thể hộ thân, chứ không như luồng nội lực tu luyện mà thành để tự mình vận dụng đả thương đối phương. Vì thế toàn thân chàng chấn động, khó chịu khôn tả.

Lệnh Hồ Xung sợ chưởng lực của Lâm Hậu lại đánh tới, chàng cầm kiếm ra khỏi lương đình, phóng lẹ một kiếm.

Lâm Hậu phóng chưởng đắc thủ rồi cho là Lệnh Hồ Xung đã bị chưởng lực của mình đánh trúng thì dù chẳng chết ngay đương trường cũng bị trọng thương mà ngã lăn ra.

Ngờ đâu chàng vẫn bình yên vô sự, lão lại thấy kiếm quang lấp loáng đâm tới lòng bàn tay mình thì kinh dị vô cùng. Song chưởng lão giao nhau, một đánh vào trước ngực Lệnh Hồ Xung, một đánh vào bụng dưới chàng. Chưởng lực vừa nhả ra, đột nhiên lão cảm thấy đau thấu tâm can. Hai bàn tay lão dính vào làm một xuyên vào mũi trường kiếm của đối phương.

Lão không hiểu chàng đã dùng kiếm đâm thủng song chưởng của mình hay là mình đập song chưởng trúng vào mũi kiếm của chàng. Lão nhìn lại thì thấy chưởng bên trái nằm dưới, chưởng bên hữu nằm trên.

Mũi kiếm đâm xuyên qua chưởng bên trái đưa lên trên, sâu vào hai tấc.

Lâm Hậu rú lên một tiếng giựt mạnh tay ra nhảy lùi lại rồi chạy đi như bay.

Lệnh Hồ Xung trong lòng áy náy lớn tiếng la gọi:

- Tại hạ cam bề đắc tội!

Chiêu kiếm này là một trong những tuyệt chiêu về "Phá chưởng thức" của "Độc cô cửu kiếm". Từ khi Độc cô cầu bại qua đời đến nay đã hơn trăm năm, chưa thấy nó xuất hiện trên chốn giang hồ lần nào nữa.

Bỗng nghe những tiếng ầm ầm cùng những tiếng lát chát vang lên. Lệnh Hồ Xung quay đầu nhìn lại thấy bảy tám hán tử đang vây đánh Hướng Vấn Thiên. Trong bọn này có hai người chưởng lực rất ghê gớm, đánh cả xà lẫn cột quán lương đình. Ngói trên nóc rớt xuống lả tả.

Mọi người đang chiến đấu hăng say bị ngói rớt trúng đầu cũng chẳng để ý gì đến.

Giữa lúc ấy ba lão già chống binh khí chia ba mặt vây đánh Lệnh Hồ Xung. Một lão sử cặp "phán quang bút" lấp loáng có ánh sáng. Một lão sử thanh "Tử đại kim đao" sống dầy mà lưỡi mỏng. Còn một lão tay không, nhưng bàn tay có đeo bao.

Lệnh Hồ Xung nghĩ thầm:

- Sư phụ đã bảo phàm người xuất chiến mà đeo bao tay thường là những người sử dụng ám khí kịch độc.

Khi gặp những nhân vật này phải cẩn thận lắm mới được.

Chàng chưa kịp nghĩ nhiều thì đôi "phán quang bút" đã chia ra nhằm điểm vào những huyệt đạo hai vai.

Thanh "Tử kim đại đao" chém tới ngay lưng chàng.

Lệnh Hồ Xung tức giận lẩm bẩm:

- Ta với bọn này không quen biết mà vừa ra chiêu họ đã hạ sát thủ định chém ta làm hai đoạn!

Chàng rung động thanh trường kiếm, thuận thế đao quét xuống phía dưới một cái khiến cho bốn ngón tay của lão sử đao đều bị chặt đứt. Cặp phán quan bút cũng bị hất lên không.

Chàng úy kỵ lão đeo bao tay phóng ám khí độc mà môn "Phá khí thức" chàng chưa luyện được thành thục. Nếu để lão này phóng ám khí thiên kỳ bách quái thì không chống nổi. Chàng lia lưỡi kiếm đâm vào lòng bàn tay lão. & Thanh trường kiếm phóng ra đã mau lẹ lại chuẩn đích phi thường, trúng vào lòng bàn tay đối phương. Nhưng mũi kiếm ngừng lại không đâm vào nữa.

Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi. Người kia xoay tay lại nắm lấy thanh trường kiếm mà không sợ mũi kiếm sắc bén.

Lệnh Hồ Xung đột nhiên tỉnh ngộ. Hắn đeo bao tay bằng "Kim ty".

Chàng hết sức cựa mạnh nhưng không tài nào giựt ra thoát.

Người kia đột nhiên phóng chưởng đánh ra. Binh một tiếng! Lão đánh trúng trước ngực Lệnh Hồ Xung hất người chàng bay đi. Chàng chưa chấm đất đã có bảy tám người đuổi tới giơ binh khí lên muốn băm nát người chàng ra như tương.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Tuyệt diệu! Thế là xong đời ta!

Tiếng cười chưa dứt bỗng thấy sau lưng rít lại. Một dây xích cuốn lấy người chàng. Rồi chàng tưởng mình đằng vân giá vũ hay có người cắp chàng bay trên không.

Người cứu mạng chàng chính là tay cao thủ Ma giáo Hướng Vấn Thiên. Lão bị cả hai phe Ma giáo và Chính giáo vây đánh đến sức cùng lực kiệt thì đột nhiên có chàng thiếu niên chẳng biết sợ trời đất là gì thấy chuyện bất bằng đứng ra can thiệp khiến lão cảm kích vì lòng tri kỷ.

Hướng Vấn Thiên kiến thức sâu rộng thấy thủ đoạn thoái địch của Lệnh Hồ Xung liền biết ngay kiếm pháp chàng tuy cao thâm song nội lực không đủ. Chàng lại thiếu kinh nghiệm lâm

trận. Nếu cùng bao nhiêu tay cao thủ hai phe chính tà chiến đấu tất bị người hạ sát. & Lão liền một mặt lo đối phó với địch nhân, đồng thời lưu tâm đến tình trạng chiến đấu của Lệnh Hồ Xung. Lão vừa thấy thanh trường kiếm của chàng bị đoạt mất, chàng lại bị trúng chưởng vào trước ngực, liền vung thiết luyện ra cuốn lấy chàng chạy đi như bay.

Khinh công lão thi triển đây thần tốc phi thường, chỉ trong nháy mắt lão đã chạy xa ngoài mấy chục trượng.

Phía sau mấy chục người chạy như bay rượt theo. Mấy chục cái miệng la lối:

- Thiên vương lão tử trốn rồi! Thiên vương lão tử trốn rồi!

Hướng Vấn Thiên nổi giận đột nhiên quay phắt lại xông về phía trước mấy bước.

Bọn người rượt theo giật mình kinh hãi đều dừng bước lại. Một người công phu hạ bàn hời hợt. Khinh công gã tuy rất cao thâm nhưng chạy lẹ quá không dừng lại được vẫn lao về phía Hướng Vấn Thiên.

Hướng Vấn Thiên vung chân trái lên đá trúng vào gã hất vào giữa bọn người rượt theo. Đồng thời lão cúi xuống nhìn thấy miệng Lệnh Hồ Xung đang ộc máu tươi. Bất giác lão hắng dặng một tiếng rồi trở gót cắm đầu lại chạy.

Mọi người tiếp tục rượt theo nhưng không dám đuổi hết sức và quãng cách mỗi lúc một xa.

Nguyên Hướng Vấn Thiên ngoại hiệu là Thiên vương lão tử tính khí cực kỳ kiêu ngạo. Trước nay lão đã động thủ chiến đấu với ai là đánh đến phân thắng bại, cũng có khi lão bị thua, nhưng lão chưa từng chịu chạy trốn bao giờ. Đúng tư cách con người thà chết chứ không chịu khuất tất.

Khinh công lão tinh thâm hơn người. Nếu lão muốn tránh khỏi bị hai phe chính giáo và ma giáo đuổi theo thì chẳng khó gì. Nhưng lão không muốn thấy tình thế khó khăn mà lẩn tránh để địch chê cười, nên lão mới bị vây ở quán lương đình. Bữa nay vì quan tâm đến tánh mạng Lệnh Hồ Xung lão mới phá lệ lần đầu tiên xoay mình chạy trốn. Lòng lão đã phẫn hận đến cực điểm.

Hướng Vấn Thiên vừa chạy vừa tính toán: &- Giả tỷ chỉ mình ta thì quyết liều mạng với lũ mặt dơi tai chuột này. Dù sao ta cũng giết được mấy chục đứa cho hả giận còn ta sống hay chết cũng chẳng quan tâm làm cóc gì. Nhưng chàng thiếu niên này chưa từng quen biết mà đã liều mạng vì tạ Ta đành vì bạn mà phá lệ chạy trốn một phen. Cái đó kêu bằng coi trọng nghĩa khí. Dù ta phải nén lòng tức tối cũng đành. Nhưng âm hồn lũ tai dơi mặt chuột quấy rầy không chịu tiêu tan. Ta phải làm cách nào thoát ly bọn chúng mới được.

Lão chạy một lúc nữa chợt nhớ tới một nơi. Trong bụng mừng thầm, lão lẩm bẩm:

- Nơi đó hay lắm!

Rồi lão lại tự hỏi:

- Nhưng cách đây rất xạ Không hiểu mình chạy một mạch có tới nơi được không? Song cũng chẳng hề chi, ta mà mỏi mệt thì bọn mặt dơi tai chuột kia cũng kiệt lực.

Lão ngửng đầu lên trông mặt trời để phân biệt phương hướng rồi chạy xéo tắt qua khu đồng lúa mạch nhằm góc đông bắc lao đi.

Lão chạy được hơn mười dậm lại lên đường lớn.

Bỗng có ba con tuấn mã lướt qua bên mình. Lão tức quá cất tiếng thóa mạ:

- Mẹ cha nó!

Lão đề khí chạy thật lẹ rượt tới phía sau liền nhảy vọt lên cao đá người cưỡi ngựa xuống đất rồi hạ mình vào lưng ngựa.

Lão đặt Lệnh Hồ Xung nằm ngang trên yên rồi vung xích sắt tạt ngang đánh luôn cả hai người kỵ mã kia cho rớt xuống.

Hai người này bị gãy xương cốt, khó lòng sống được. Cả ba người kỵ mã đều là hạng dân thường,

không phải khách võ lâm, nhưng họ vận xui gặp phải sát tinh thành ra uổng mạng.

Hai người cưỡi rớt xuống rồi. Hai con ngựa vẫn tiếp tục chạy theo.

Hướng Vấn Thiên lại vung dây xích ra cuốn lấy dây cương. Sợi dây xích ở trong tay lão có thể huy động theo ý muốn chẳng khác gì một cánh tay rất dài.

Lệnh Hồ Xung thấy Hướng Vấn Thiên giết hại người vô tội thì không khỏi ngấm ngầm thở dài.

Hướng Vấn Thiên cướp được ba con ngựa rồi tinh thần phấn khởi. Lão cao hứng ngửa mặt lên trời cười ha hả nói:

- Tiểu huynh đệ! Bọn mặt dơi tai chuột không đuổi kịp chúng ta được nữa rồi.

Lệnh Hồ Xung cười ruồi nói:

- Bữa nay chúng không đuổi kịp thì ngày mai chúng lại đuổi nữa.

Hướng Vấn Thiên phát cáu lại văng tục:

- Mẹ kiếp! Đuổi con mẹ nó! Ta sẽ giết sạch cả lũ.

Lão ruổi ngựa chạy trên đường lớn chừng mười mấy dặm rồi rẽ vào đường núi để tiếp tục đi về phía Đông Bắc.

Con đường này thông lên đỉnh núi mỗi lúc một lên cao. Sau đường dốc quá ngựa không trèo được.

Hướng Vấn Thiên bỗng cất tiếng hỏi:

- Tiểu huynh đệ có đói không?

Lệnh Hồ Xung gật đầu hỏi lại:

- Tiền bối có mang theo lương khô ư?

Hướng Vấn Thiên đáp:

- Không có lương khộ Uống máu ngựa cũng được.

Lão liền nhảy xuống ngựa đưa năm ngón tay cấu vào cổ con vật cho thủng một lỗ. Máu chảy ra như suối.

Con ngựa đau quá hí lên rất thảm, nó muốn đứng thẳng lên, nhưng tay trái Hướng Vấn Thiên ấn nó xuống chẳng khác sức nặng ngàn cân đè lên lưng thì nó còn nhúc nhích làm sao được?

Hướng Vấn Thiên thò miệng vào uống máu ngựa ừng ực mấy hơi rồi nói:

- Tiểu huynh đệ uống đi!

Lệnh Hồ Xung thấy tình trạng này trong lòng rất kinh hãi.

Hướng Vấn Thiên hỏi:

- Không uống máu ngựa thì lấy sức đâu còn tái chiến?

Lệnh Hồ Xung hỏi lại:

- Còn đánh nữa ư?

Hướng Vấn Thiên hỏi:

- Ngươi sợ rồi chăng?

Lệnh Hồ Xung bỗng nổi hào khí cười ha hả nói:

- Lão bảo tại hạ sợ ư?

Rồi cũng thò miệng vào cổ ngựa cho máu chảy vào cổ họng rồi nuốt xuống.

Lúc huyết ngựa bắt đầu chảy vào miệng thì mùi tanh sặc sụa xông lên mũi, nhưng sau khi uống mấy ngụm rồi chàng cũng không thấy khó ngửi lắm như trước nữa.

Lệnh Hồ Xung uống luôn một hồi mười mấy ngụm cho đến lúc phình bụng mới nhả ra.

Hướng Vấn Thiên lại tiếp tục chõ miệng vào uống nữa, nhưng chẳng được mấy hơi, con ngựa không chống nổi, hí lên một tiếng rồi ngã lăn ra.

Hướng Vấn Thiên vung chân đá nó xuống khe suối.

Lệnh Hồ Xung thấy vậy không khỏi kinh hãi vì con ngựa này nặng ít ra sáu bảy trăm cân mà thân hình lại to lớn, thế mà Hướng Vấn Thiên đá văng đi coi nhẹ như không, chẳng mất một chút hơi sức. Kình lực ở chân lão dĩ nhiên là ghê gớm, mà công phu cất nhắc vật nặng cũng như đồ nhẹ càng ít người bì kịp.

Tiếp theo Hướng Vấn Thiên lại đá con ngựa thứ hai đi. Đoạn lão quay lại vung một chưởng chém đứt một chân sau con ngựa rồi chém luôn giò sau nữa của nó. Có điều hai tay lão bị xích sắt cột, nên lúc tay phải phóng ra, tay trái cũng chuyển động. Chưởng lực của lão tuy lợi hại, song tư thế không được nhẹ nhàng.

Con ngựa này thét lên những tiếng thê thảm rầm trời. Nó bị Hướng Vấn Thiên đá lăn xuống khe núi vẫn còn hí vang không ngớt.

Hướng Vấn Thiên bảo Lệnh Hồ Xung :

- Tiểu huynh đệ giữ lấy một đùi này mà ăn dần, có thể làm bữa đủ trong mười ngày.

Bây giờ Lệnh Hồ Xung mới biết lão chặt đùi ngựa để làm

lương thực chứ không phải chỉ vì tính tàn nhẫn hiếu sát mà thôi. Chàng theo lời đón lấy một đùi ngựa.

Hướng Vấn Thiên cũng cầm một đùi trèo lên đỉnh núi. Chàng đi theo sau lão.

Hướng Vấn Thiên đi rất chậm, song Lệnh Hồ Xung mất hết nội lực. Chàng mới đi chưa đầy nửa dặm đã thụt lại sau một quãng khá xạ Chàng thở lên hồng hộc sắc mặt xanh lè.

Hướng Vấn Thiên đành dừng bước để đợi chàng.

Lệnh Hồ Xung tiếp tục đi chừng hơn một dặm, rồi không sao lê bước được nữa. Chàng đành ngồi xuống bên đường nghỉ chân.

Hướng Vấn Thiên cười nói:

- Tiểu huynh đệ! Ngươi thật là con người kỳ lạ. Nội lực kém cỏi như vậy mà trúng phải chưởng lực "Đại âm dương thủ" của thằng cha Lâm Hậu vẫn không sao thì còn trời nào hiểu được?

Lệnh Hồ Xung nhăn nhó cười đáp:

- Ai bảo không việc gì? Lục phủ ngũ tạng tưởng chừng lộn nháo lộn nhào. Tại hạ không biết bị nội thương đến bao nhiêu thứ? Có điều tại hạ cũng rất lấy làm kỳ ở chỗ sao mình còn chịu đựng được đến nay mà vẫn chưa chết? E rằng bất cừ lúc nào tại hạ cũng có thể đi đến chỗ nằm liệt, muốn bò dậy cũng không được.

Hướng Vấn Thiên nói:

- Đã vậy chúng ta nghỉ thêm lúc nữa.

Lệnh Hồ Xung muốn nói cho lão hay mạng sống chàng chẳng còn được bao lâu, bất tất phải chờ đợi chàng làm chi để địch đuổi tới nơi làm phiền cho lão. Nhưng chàng lại nghĩ rằng lão này là con người hào hiệp, quyết chẳng chịu bỏ rơi mình để trốn

thoát lấy thân. Nếu chàng nói ra như vậy không khỏi

khiến lão coi thường mình.

Hướng Vấn Thiên ngồi xuống bên đường hỏi:

- Tiểu huynh đệ! Tại sao tiểu huynh đệ lại mất hết nội lực?

Lệnh Hồ Xung tủm tỉm cười đáp:

- Vụ này nói ra thực đáng tức cười!

Đoạn chàng đem những vụ mình bị thương ra sao, Đào cốc lục tiên trút chân khí vào điều trị thế nào, sau gặp Bất Giới hòa thượng lại dùng nội lực chữa thương ra sao, lược thuật lại một lượt cho lão nghe.

Hướng Vấn Thiên nổi lên tràng cười ha hả. Tiếng cười vang động cả một vùng sơn cốc. Lão nói:

- Những câu chuyện quái dị này lão Hướng nay mới nghe là lần đầu.

Lão đang cười nói, bỗng nghe thấy những tiếng quát từ đằng xa vọng lại:

- Hướng hữu sứ! Hữu sứ không trốn thoát được đâu. Hay hơn hết là ngoan ngoãn nghe lời bọn ta quay về yết kiến giáo chủ.

Hướng Vấn Thiên vẫn cười khanh khách nói:

- Tức cười! Thật là tức cười! Cả Đào cốc lục tiên lẫn Bất Giới hòa thượng đều là hạng ngu ngốc hồ đồ thứ nhất thiên hạ.

Lão cười ba tiếng nữa rồi đột nhiên sa sầm nét mặt, cất tiếng thóa mạ:

- Mẹ kiếp! Những quân chó đẻ lại rượt tới nơi.

Lão quơ hai tay ra ôm lấy Lệnh Hồ Xung vào lòng. Cái đùi ngựa không còn tay cầm, lão đành bỏ lại bên đường. Lão ôm Lệnh Hồ Xung lên rồi đề khí chạy thật nhanh.

Lúc này lão gia tăng cước lực chạy như tên bắn. Lệnh Hồ Xung lại tưởng chừng mình đằng vân giá võ.

Chỉ trong khoảnh khắc trước mặt chàng hiện ra một vùng mây trắng mịt mờ. Đường đã đi vào trong lớp sương mù dầy đặc. Chàng lẩm bẩm:

- Hay lắm! Hay lắm!

Đường lên núi hiểm trở thế này thì mấy trăm người kia chẳng thể nào ùa tới được, mà phải trèo từng người. Nếu xẩy ra cuộc động thủ sẽ thành thế lấy một chọi một. Như vậy Hướng tiên sinh và ta nhất định

đối phó được.

Những tiếng hô hoán ở phía sau mỗi lúc một gần. Hiển nhiên những người rượt trèo đây toàn là những tay cao thủ về khinh công. Tuy so với Hướng Vấn Thiên họ không bì kịp. Nhưng trong tay lão lại bồng một người thì việc dong ruổi trên đường dốc dĩ nhiên phải chậm lại khá nhiều.

Hướng Vấn Thiên chạy tới khúc quanh, lão đặt Lệnh Hồ Xung xuống, khẽ bảo chàng:

- Đừng có lên tiếng!

Hai người cùng đứng dán mình vào vách đá.

Chỉ trong khoảnh khắc, tiếng bước chân mỗi lúc một vang lên, bọn người đuổi theo đã gần tới nơi.

Tiếng Rú Thê Thảm Chìm Sâu Đáy Vực

Hướng Vấn Thiên dán chặt lưng vào vách đá khiến cho phía sau không có chỗ nào sơ hở.

Hai người rượt theo chạy lẹ quá lại giữa đám sương mù nên không nhìn thấy Hướng Vấn Thiên cùng Lệnh Hồ Xung. Khi chạy gần tới nơi chúng mới phát giác, toan dừng bước trở gót thì Hướng Vấn Thiên đã phóng chưởng.

Song chưởng của lão vừa mãnh liệt vừa chuẩn đích. Hai người kia chưa kịp rú lên đã bị hất nhào xuống khe núi.

Sau giây lát mới vang lên hai tiếng "uỳnh uỳnh". Người họ rớt xuống đất rồi.

Lệnh Hồ Xung lẩm bẩm:

- Hai người này sao lúc rớt xuống lại không kêu một tiếng lả à phải rồi! Lúc vừa bị trúng chưởng của Hướng tiên sinh, chúng chết ngay lập tức trước khi rớt xuống vực thẳm.

Hướng Vấn Thiên cười khành khạch nói:

- Hai tên khốn kiếp này trước nay vẫn diu võ dương oai khoe khoang những gì "Điểm thương song kiếm, kiếm khí ngất trời". Mẹ quân chó chết! bây giờ các ngươi rớt xuống khe suối chỉ còn xú khí ngất trời mới là chuyện thực.

Lệnh Hồ Xung đã từng nghe tiếng "Điểm thương song kiếm", chàng biết kiếm pháp hai người này thành một đường lối riêng biệt. Họ đã giết rất nhiều nhân vật lợi hại trong phe hắc đạo. Không ngờ nay lại bị chết nơi đây một cách không kèn không

trống. Cả tướng mạo họ chàng cũng chưa kịp nhìn rõ.

Hướng Vấn Thiên ôm Lệnh Hồ Xung lên nói:

- Từ đây tới Tiên sầu giáp còn hơn mười dặm đường. Khi mình tới đó rồi thì chẳng sợ gì bọn chó chết kia nữa.

Miệng lão nói, chân chạy bon bon cực kỳ mau lẹ.

Lại nghe những tiếng bước chân lên. Mấy người nữa đuổi tới nơi.

Lúc này đèo núi đi về hướng đông, bên cạnh không còn có khe suối, nên Hướng Vấn Thiên không thể ẩn mình vào vách đá đánh lén như trước nữa. Lão đành đề khí ráng chạy nhanh hơn.

Bỗng nghe đánh "véo" một tiếng. Một trái ám khí bay tới xé bầu không khí rít lên thành những tiếng rùng rợn. Hiển nhiên là một thứ ám khí rất nặng.

Hướng Vấn Thiên đặt Lệnh Hồ Xung xuống, vươn tay ra bắt lấy cất tiếng thóa mạ:

- Gã họ Hà kia! Ngươi cũng để mình lôi cuốn vào dòng nước đục này làm chi?

Trong đám sương mù dầy đặc có tiếng người đáp vọng lại:

- Lão gây tai vạ cho võ lâm thì bất cứ ai cũng có quyền tru lục. Hãy tiếp một chùy nữa của ta đây.

Những tiếng vù vù vang lên không ngớt. Miệng gã nói "một chùy" mà liệng ra ít nhất là bảy tám ngọn phi chùy.

Lệnh Hồ Xung nghe tiếng ám khí rít lên ghê gớm thì trong lòng ngấm ngầm buồn rầu nghĩ bụng:

- Phong thái sư thúc tổ đã truyền thụ kiếm pháp chi ta có thể gạt được bất cứ là thứ ám khí gì.

Nhưng những ngọn phi chùy này kình lực lợi hại như vậy thì trường kiếm của ta dù có gạt trúng song nội lực mất hết, tất

trường kiếm bị ám khí đập gãy mất.

Chàng thấy Hướng Vấn Thiên đứng dè chân chèo, nửa mình trên cúi xuống nét mặt lộ vẻ khẩn trương chứ không ung dung bình thản như lúc còn ở quán lương đình.

Những ngọn phi chùy vun vút bay tới trước mặt lão rồi đột nhiên im bặt. Lệnh Hồ Xung tưởng lão đã thu được cả rồi.

Đột nhiên có tiếng "vi vút" vang dội, không biết đến bao nhiêu ngọn phi chùy đồng thời liệng ra.

Lệnh Hồ Xung biết đây là thủ pháp phóng ám khí tên gọi "Mãn thiên hoa vũ". Nhưng thủ pháp phát xa chỉ để phóng những thứ ám khí nhỏ bé như "Kim tiên tiêu", "Thiết lin tử". Những phi chùy nghe tiếng rít trên không thì mỗi ngọn chẳng nặng tới cân rưỡi cũng phải một cân, khi nào lại phóng ra liền một lúc

đến gần chục ngọn được?

Chàng nghe tiếng rít kinh người bất giác nằm phục xuống đất. Bỗng Hướng Vấn Thiên rú lên một tiếng kinh khủng:

- Úi chao!

Dường như lão bị trọng thương rồi.

Lệnh Hồ Xung bở vía nhảy vọt lại chắn trước mặt lão, vội hỏi:

- Hướng tiên sinh! Tiên sinh bị thương rồi ư?

Hướng Vấn Thiên cất giọng nhát gừng đáp:

- Ta... ta nguy mất rồi.. ngươi... ngươi chạy mau đi!...

Lệnh Hồ Xung lớn tiếng đáp:

- Hai ta sống chết có nhau. Lệnh Hồ Xung này quyết chẳng bỏ tiên sinh để trốn thoát lấy một mình.

Bọn địch rượt theo lớn tiếng hoan hô:

- Hướng Vấn Thiên bị trúng phi chùy rồi! Hướng Vấn Thiên bị trúng phi chùy rồi!

Trong làn mù trắng mịt mờ, bóng đen thấp thoáng. Mười mấy người dần dần rượt tới nơi.

Giữa lúc ấy một luồng kình phong ghê gớm lướt qua bên mình Lệnh Hồ Xung.

Hướng Vấn Thiên bỗng bật lên tràng cười ha hả. Mười mấy người trước mặt tới tấp ngã lăn ra.

Nguyên lão đã bắt được mấy chục mũi phi chùy cầm trong tay rồi giả vờ trúng chùy bị thương khiến cho địch nhân phóng tâm không đề phòng. Lão liền dùng thủ pháp "Mãn thiên hoa vũ" phát xạ trở lại.

Bọn địch rượt theo toàn là những tay cao thủ đánh quen trăm trận vốn không thể mắc lừa một cách dễ dàng. Nhưng một là vì sương mù dầy đặc, thị tuyến không nhìn rõ. Hai là thanh âm Lệnh Hồ Xung hoảng hốt cấp bách hiển nhiên đúng sự thật khiến đối phương lại càng tin tưởng không nghi ngờ gì nữa.

Ba là thủ pháp phát xạ "Mãn thiên hoa vũ" của Hướng Vấn Thiên liệng một lúc bao nhiêu ám khí trầm trọng như vậy đã ra ngoài sự tiên liệu của bên địch.

Thế là mười mấy tên đi đầu hoặc chết hoặc bị thương không một ai tránh thoát.

Hướng Vấn Thiên lại cắp Lệnh Hồ Xung lên xoay mình chạy đi. Lão hả hê nói:

- Hay lắm! Tiểu huynh đệ! Ngươi quả là một người rất trọng nghĩa khí.

Đối với ai lão không bao giờ tán dương một cách dễ dàng. Mấy câu này tỏ ra lão thực tình coi Lệnh Hồ Xung như người

bạn tri kỷ.

Nên biết vừa rồi lão giả vờ trọng thương một cách rất khéo léo mà Lệnh Hồ Xung không chịu bỏ lão để tự trốn lấy lấy mình thì đúng là hành vi một trang hảo hán.

Hướng Vấn Thiên chạy được hai dặm nữa thì địch nhân lại dần dần đuổi tới gần.

Những tiếng veo véo vang lên không ngớt. ám khí liên tục bay đến.

Hướng Vấn Thiên lúc vọt lên cao lúc thụt xuống thấp để né tránh nên bước chân càng chậm lại.

Lão chạy thêm được mấy chục trượng rồi đặt Lệnh Hồ Xung xuống nói:

- Ta lại giả chết lần nữa.

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Chuyến trước đã đau, lần sau phải ngán. E rằng phen này họ không mắc lừa nữa.

Bụng chàng nghĩ vậy mà miệng không nói ra.

Không ngờ Hướng Vấn Thiên đột nhiên quát lên một tiếng thật to nhảy xổ vào giữa đám đông.

Những tiếng "binh binh" vang lên! Lúc lão chạy về trên lưng lại cõng một người.

Hướng Vấn Thiên dùng xích sắt ở hai tay quấn lấy người kia buộc lên lưng rồi mới ôm lưng Lệnh Hồ Xung lên mà chạy. Lão cười nói:

- Chúng ta thêm được một tấm "lá chắn sống".

Người kia lớn tiếng la:

- Đừng phóng ám khí! Đừng phóng ám khí!

Nhưng bọn người rượt theo chẳng để vào tai, tiếp tục liệng ám khí tới không ngớt.

Người kia đột nhiên rú lên một tiếng:

- Trời ơi!

Lưng gã bị trúng một mũi ám khí.

Hướng Vấn Thiên trên lưng cõng "lá mộc sống", tay ôm Lệnh Hồ Xung mà chạy nhảy vẫn mau lẹ dị thường.

Người đeo trên lưng lớn tiếng thóa mạ:

- Mẹ quân chó đẻ! Ngươi nói cái gì nghĩa khí?.. Đã biết ta... úi chao!.. là tụ tiến... con mẹ nó.

Dong Phù Dung gặp phải hồ ly... Ngươi... mượn đao giết người...

Tiếp theo là những tiếng "chát chát".

Thanh âm người kia kêu la chửi mắng mỗi lúc một nhỏ đi rồi im bặt.

Hướng Vấn Thiên cười nói:

- "Lá mộc sống" biến thành "lá mộc chết" rồi.

Lão không còn úy kỵ ám khí cứ việc đề khí mà lao đi thật nhanh.

Lão chuyển hết hai khu thung lũng bỗng dừng lại nói:

- Tới nơi rồi!

Hướng Vấn Thiên thở phào một cái nhe nhõm đoạn nổi lên tràng cười ha hả. Tiếng cười tỏ ra sung sướng vô cùng.

Nên biết vừa rồi lão phải chạy mười mấy dậm đèo núi nguy hiểm muôn phần. Lòng lão chẳng chắc gì có thể thoát được quân địch rượt theo hay không. Giả tỷ chỉ có mình lão thì sống hay chết lão cũng chẳng quan tâm. Nhưng trong tay lão còm

ôm Lệnh Hồ Xung mà chàng lại là một thiếu niên đối

với lão hào khí ngất trời, nên bất luận gặp trường hợp nào lão cũng phải ráng mình cứu tính mạng chàng cho bằng được mới đành dạ. Vì ôm mối lo âu, nên vẻ mặt lão đăm chiêu không thản nhiên như ngày thường được.

Lệnh Hồ Xung đưa mắt nhìn ra, trong lòng không khỏi có lòng kinh hãi.

Trước mắt chàng là một cây cầu đá nhỏ hẹp, phía dưới vực sâu muôn trượng.

Cây cầu đá này chỉ ngó thấy một quãng chừng tám chín thước, bên ngoài vân vũ mịt mờ, trông không rõ đầu kia.

Hướng Vấn Thiên khẽ bảo chàng:

- Tiểu huynh đệ! Trong đám mù trắng này có một sợi xích sắt, đừng có tự ý đặt chân vào.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Dạ! Nhưng lòng chàng không khỏi chột dạ nghĩ thầm:

- Cây cầu đá này rộng không đầy một thước phía dưới là vựa thẳm đã nguy hiểm vô cùng. Nếu còn một sợi xích sắt mà mình mất hết công lực thì làm sao vượt qua được?

Hướng Vấn Thiên rút thanh trường kiếm trên lưng "lá mộc chết" đưa cho Lệnh Hồ Xung rồi dựng "lá mộc" phía trước. Lão cởi xích sắt quấn trên mình gã, lẳng lặng chờ bọn địch duổi tới.

Trong khoảng thời gian uống cạn tuần trà, bọn địch thứ nhất đã gần tới nơi. Trong bọn này có cả nhân vật hai phái chính tà.

Bọn người rượt theo thấy địa hình hiểm trở mà Hướng Vấn Thiên ở vào thế trận quay lưng về phía vực thẳm hễ thoái là chết, nên bọn họ úy kỵ không dám lại gần.

Bên địch lao tới mỗi lúc một đông và đều tụ tập ngoài xa năm

sáu trượng. Họ lớn tiếng quát tháo chửi mắng. Sau có người phát xạ ám khí. Nào phi hoành thạch, nào tụ tiến tới tấp liệng ra.

Hướng Vấn Thiên cùng Lệnh Hồ Xung co người lại nấp sau "lá mộc" thành ra ám khí gì cũng không bắn trúng hai người được.

Bất thình lình một tiếng gầm rùng rợn vang động cả vùng sơn cốc.

Một tên đầu đà tay múa thiền trượng xông về phía cây cầu đá. Cây thiền trượng đúc bằng thép nguyên chất nặng tới tám chín chục cân phóng ra chiêu "Hoành tảo thiên quân" nhằm đập vào lưng Hướng Vấn Thiên.

Hướng Vấn Thiên cúi rạp xuống. Cây thiền trượng lướt qua trên đầu lão chỉ còn cách đến hơn một thước. Lão vung xích sắt ra quấn lấy chân tên đầu đà.

Tên đầu đà phóng trượng dùng sức quá mạnh không tài nào thu về kịp để chống đỡ. Hắn toan tung mình nhảy lên để tránh.

Không ngờ Hướng Vấn Thiên xoay chuyển dây xích sắt rất mau quấn được cả gót chân hắn rồi thuận thế hất về phía trước. Lão sử phép tá lực đả lực.

Tên đầu đà chân đứng không vững bị hất về phía trước lập tức rớt xuống vực thẳm.

Hướng Vấn Thiên hất ra rồi lại thu về cho sợi dây sắt dời khỏi gót chân đầu đà.

Bỗng nghe đầu đà rú lên một tiếng kinh khủng từ vực thẳm vọng lên.

Mọi người nghe thấy chẳng ai không nổi da gà, bất giác đều lùi lại mấy bước tưởng chừng Hướng Vấn Thiên sắp quật mình

xuống.

Hai bên giữ thế dằng co một hồi rồi đột nhiên có hai người vượt đám đông xông ra. Một người tay cầm hai ngọn kích, còn người nữa là nhà sư sử dụng cây nguyệt nha sạn.

Hai người sóng vai tiến lên. Cặp kích một trên một dưới nhằm đâm tới trước mặt và bụng dưới Hướng Vấn Thiên. Còn cây nguyệt nha sạn nhằm đâm vào nách bên trái lão.

Cả ba cây binh khí đều trầm trọng lại vận nội lực vào nên lúc phóng ra mãnh liệt phi thường.

Hai người coi đúng địa thế tấn công khiến cho Hướng Vấn Thiên không đường né tránh, chỉ còn cách vung xích sắt ra đón đỡ.

Quả nhiên Hướng Vấn Thiên tung xích sắt ra. Ba tiếng choang choảng vang lên! Cả song kích lẫn nguyệt nha sạn đều bị hất đi. Trên bốn thứ binh khí đều có tia lửa bắn ra.

Phép đánh này không còn cách nào khéo léo được nữa, chỉ cần lấy sức mạnh để thủ thắng.

Trong đám đông nổi lên những tiếng reo hò vang dội.

Binh khí trong tay hai người kia vừa bị xích sắt hất ra lại lập tức đánh tới.

"Choảng! Choảng! Choảng!" bốn món binh khí đụng nhau lần thứ hai. Hòa thượng và hán tử đều lảo đảo người đi. Còn Hướng Vấn Thiên vẫn đứng vững như núi.

Lão không để địch nhân kịp thở, quát lên một tiếng thật to đồng thời vung xích sắt đánh ra.

Hai người giơ binh khí lên đỡ gạt. Tiếng binh khí đụng nhau chát chúa.

Nhà sư rú lên một tiếng, liệng cây nguyệt nha sạn đi. Miệng

hộc máu tươi.

Hán tử giơ cao song kích nhằm đâm vào Hướng Vấn Thiên.

Hướng Vấn Thiên phưỡn ngực ra mà đứng chứ không đón đỡ. Lão nổi lên tràng cười ha hả.

Bỗng thấy cặp kích phóng tới còn cách ngực trước lão chừng nửa thước thì đột nhiên rủ xuống.

Hán tử cũng theo thế cặp kích phủ phục xuống đất rồi không nhúc nhích nữa. Gã đã bị kình lực của Hướng Vấn Thiên làm chấn động chết ngay lập tức.

Quần hào tụ tập ở kẽm núi thấy vậy cả kinh thất sắc, không ai dám xông lại nữa.

Hướng Vấn Thiên bảo Lệnh Hồ Xung:

- Tiểu huynh đệ! Chúng ta đã hao tổn hơi sức với chúng khá nhiều. Hãy ngồi nghĩ một lúc đã!

Lão dứt lời ngồi xuống trước hai tay ôm gối ngửa mặt lên trời, không thèm ngó tới quần hào nữa.

Bỗng nghe có tiếng người lên tiếng:

- Quân yêu tà lớn mật! Dám coi thường anh hùng thiên hạ đến thế ư?

Rồi bốn đạo nhân chống kiếm tiến lên đi tới trước mặt Hướng Vấn Thiên. Bốn người cầm ngang thanh kiếm quát:

- Đứng dậy động thủ đi!

Hướng Vấn Thiên cười khành khạch hỏi:

- Hướng mỗ có gây chuyện gì với phái Võ Đương các vị đâu?

Đạo sĩ mé tả đáp:

- Bọn tà ma ngoại đạo gây tai họa trên chốn giang hồ. Chúng ta là kẻ sĩ chân tu có bổn phận phải tuyên dương chính nghĩa

diệt trừ tà ma, trách nhiệm còn đổ cho ai được?

Hướng Vấn Thiên cười hỏi:

- Hay cho bọn tuyên dương chính nghĩa diệt trừ tà ma! Sau lưng các ngươi trong bấy nhiêu người có đến phân nửa ở trong Ma giáo sao không diệt trừ đi?

Đạo nhân đáp:

- Hãy chu diệt tên ác ma đầu sỏ trước.

Hướng Vấn Thiên vẫn ngồi bó gối ngửng mặt trông đám mây nổi trên trời, hững hờ nói:

- Té ra thế! Phải lắm! phải lắm!

Đột nhiên lão quát lên một tiếng thật to nhảy vọt người lại. Dây xích sắt vung ra như con giao long từ dưới vực sâu nhảy vọt lên nhằm bốn người quét ngang một cái rất lẹ.

Lão ra đòn tập kích một cách đột ngột. Dù bốn đạo sĩ đều là những tay cao thủ phái Võ Đương cũng không kịp đề phòng.

Trong lúc thảng thốt, ba tên đạo sĩ đều dựng trường kiếm để đỡ sau lưng.

Còn đạo sĩ đứng ở mé hữu phóng trường kiếm nhằm đâm vào cổ họng Hướng Vấn Thiên.

"Choang" một tiếng vang lên. Ba thanh trường kiếm đều bị xích sắt đánh quằn lại.

Hướng Vấn Thiên nghiêng đầu đi tránh khỏi nhát kiếm của đạo sĩ mé hữu. Nhưng thế kiếm của đạo sĩ này mau lẹ như gió phóng ra ba chiêu liên hoàn bức bách Hướng Vấn Thiên không thể nào chậm tay lại được. Còn ba đạo sĩ kia lùi ra đổi kiếm rồi lại xông vào.

Bốn đạo nhân phối hợp kiếm thế tựa hồ một kiếm trận nhỏ bé.

Kiếm pháp phái Võ Đương đã từng nổi tiếng thiên hạ là dùng nhu chế cương. Gặp phải cường địch kiếm chế càng mạnh. Bốn thanh trường kiếm lượn đi lượn lại như rồng bay phượng múa, lúc tan lúc hợp lại. Chiêu nào cũng nhằm vào yếu huyệt của đối phương.

Hướng Vấn Thiên lúc huy động dây xích sắt phải cử động cả hai tay không được linh diệu như dùng một tay.

Phép đánh của bốn đạo sĩ phái Võ Đương là dùng chiêu thuật để thủ thắng. Nếu tình hình còn kéo dài thì nhất định Hướng Vấn Thiên phải thất bại.

Lệnh Hồ Xung thấy tình thế bất lợi liền lướt qua mé hữu Hướng Vấn Thiên tiến ra một bước phóng kiếm đâm vào nách một đạo sĩ.

Chiêu kiếm này rất cổ quái. Đạo sĩ không tài nào tránh khỏi. "Sột" một tiếng, hắn trúng kiếm rồi.

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Phái Võ Đương ngang hàng với phái Thiếu Lâm rất nổi danh trên giang hồ. Ta chỉ giải vây cho Hướng tiên sinh, không nên giết hắn.

Mũi kiếm vừa chạm vào da đối phương, chàng rụt về ngay. Nhưng lúc lâm thời kiếm chiêu không tinh diệu, đạo sĩ nhịn đau kẹp cánh tay giữ lấy thanh trường kiếm của chàng.

Lệnh Hồ Xung giựt kiếm về, lưỡi kiếm cứa vào cánh tay và dưới nách đạo sĩ một vệt dài.

Biến din này khiến cho Lệnh Hồ Xung chậm tay lại một chút một đạo sĩ khác đã đứng tuổi thừa cơ phóng kiếm chém tới để lấy thanh trường kiếm của chàng.

Lệnh Hồ Xung cảm thấy cánh tay tê chồn, muốn lỏng tay

buông kiếm nhưng chàng lại nghĩ rằng nếu mình bỏ mất binh khí là thành phế nhân nên chàng phải ráng sức nắm chặt đốc kiếm. Luồng kình lực

của đối phương chuyển qua thanh kiếm tấn công vào đến tâm mạch làm chàng đau nhói lên từng cơn.

Đạo sĩ thứ nhất đấu với Lệnh Hồ Xung trúng kiếm chỉ bị thương nhẹ, nhưng vì hắn kẹp chặt lấy trường kiếm, lực chàng giựt kiếm về rạch thành một vệt dài sâu vào đến tận xương. Máu tươi chảy đầm đìa, không thể tái chiến được nữa.

Còn hai đạo nhân kia lúc này đang chiến đấu kịch liệt với Hướng Vấn Thiên ở phía sau Lệnh Hồ Xung.

Kiếm pháp hai người này rất tinh kỳ liên thủ với nhau giữ gìn nghiêm mật dị thường.

Hướng Vấn Thiên đón tiếp mấy chiêu rồi lùi về phía sau một bước. Lão vừa đánh vừa lùi hơn chục bước thì bóng người đi dần vào trong làn mù trắng.

Hai đạo sĩ tiếp tục tấn công tiến về phía trước. Nửa thanh trường kiếm đã đưa vào tới làn mù.

Trong đám quần hào bên này đầu cầu đột nhiên có tiếng người la:

- Coi chừng! Đi tới chút nữa là thiết kiều sách.

Tiếng "kiều" vừa ra khỏi cửa miệng, hai đạo sĩ bỗng đồng thanh rú lên một tiếng.

Người nọ đang xông lên biến vào trong đám mù trắng rồi hiển nhiên không tự chủ được, bị Hướng Vấn Thiên kéo tới.

Tiếng rú thê thảm từ trên cầu chìm xuống đáy vựa rồi không nghe thấy nữa.

Hướng Vấn Thiên nổi lên tràng cười ha hả từ trong làn mù

trắng đi trở ra. Lão thấy người Lệnh Hồ Xung đột nhiên lảo đảo muốn té không khỏi giật mình kinh hãi.

Nguyên bọn đạo sĩ phái Võ Đương lúc ở quán lương đình đã mục kích những chiêu thức tinh diệu về "Độc cô cửu kiếm" của Lệnh Hồ Xung liên tục đả thương nhiều người, họ tự biết kiếm pháp của họ không địch nổi chàng. Nhưng họ lại thấy nội lực chàng rất tầm thường, liền bàn nhau tìm cách tỷ thí

nội lực.

Lúc này đạo sĩ phát huy nội lực hùng hào vô tận tấn công để áp đảo Lệnh Hồ Xung. Đừng nói hiện nay nội lực chàng mất hết ngay lúc bình thời, công phu rèn luyện của chàng hãy còn nông cạn, so bì với đạo sĩ phái Võ Đương này đã rèn luyện nội gia tâm pháp hơn ba bốn chục năm thế nào được?

May mà những luồng chân khí đầy rẫy trong người Lệnh Hồ Xung cực lực phản công. Trong lúc nhất thời nội lực của đối phương không chấn động cho chàng chết ngay được. Có điều những luồng chân khí này không để chàng tự do thu phát, chuyển vận theo nhu cầu, nó làm cho khí huyết nhộn nhạo, mắt

nảy đom đóm, đầu óc mê man.

Bỗng chàng cảm thấy trên huyệt Đại truy ở sau lưng có một luồng nhiệt khí trút vào. Lập tức áp lực trên cánh tay nhẹ bỗng.

Lệnh Hồ Xung phấn khởi tinh thần, chàng biết ngay Hướng Vấn Thiên đã đem nội lực hùng hậu của lão viện trợ mình. Nhưng chàng lại nhận xét thấy ngay luồng nội lực không phải để chống chọi với đối phương mà để hướng dẫn nội lực của đối phương tấn công vào đưa xuống dưới. Nó truyền từ cánh tay vào tủy xương sống rồi xuống đến hai chân. Sau cùng chui xuống dưới đất rồi mất tiêu không thấy đâu nữa.

Lệnh Hồ Xung vừa kinh hãi vừa mừng thầm. Chàng không

ngờ trong phép luyện nội công lại có môn xảo diệu ly kỳ đến thế. Môn này tương tự như thuật "Tứ lạng bát thiên cân" về đường ngoại công, tức là chỉ dùng số lượng nội lực rất nhỏ để dẫn nội lực đối phương chui xuống đất.

Chàng nghĩ tới trái đất chứa đựng muôn vật thì bất luận có bao nhiêu luồng lực đạo đưa vào cũng không làm cho nó mảy may lay chuyển được.

Đạo sĩ biết ngay là nguy rồi liền quát lên một tiếng thu kiếm nhảy lui về phía sau hô lên:

- "Hấp tinh yêu pháp"! "Hấp tinh yêu pháp"!

Quần hào nghe đến bốn chữ "Hấp tinh yêu pháp", bỗng nhiều người cả kinh thất sắc. Còn bọn ít

tuổi thì không sợ hãi gì. Bọn này không phải lớn mật mà chưa hiểu "Hấp tinh yêu pháp" có chỗ nào đáng sợ.

Hướng Vấn Thiên cười ha hả nói:

- Phải rồi! Đó chính là "Hấp tinh đại pháp". Vị nào cao hứng hãy lên đây thử chơi.

Một vị trưởng lão trong Ma giáo hô lên:

- Hướng hữu sứ đã cấu kết với... "Hấp tinh lão quái". Vậy chúng ta quay về bẩm bạch giáo chủ để người định đoạt.

Bọn người trong Ma giáo dạ lên một tiếng rồi trở gót đi ngay. Lập tức trong đám hơn trăm người có đến một nửa giải tán.

Còn bọn chính giáo ở lại bàn mảnh với nhau một lúc rồi số đông cũng lục tục bỏ về.

Sau cùng chỉ còn lại lèo tèo hơn mười người. Một người cất tiếng dõng dạc nói:

- Hướng Vấn Thiên! Lệnh Hồ Xung! Các ngươi cấu kết với Hấp tinh lão quái là trụy lạc vào cảnh ngộ muôn kiếp không trở lại

làm người được. Từ nay trở đi hết thảy bạn hữu võ lâm chẳng cần phải suy nghĩ hay lựa chọn thủ đoạn chánh đảng hay không để đối phó với các ngươi. Đó là các ngươi mình làm mình chịu. Tai vạ đáo đầu cũng đừng hối hận.

Hướng Vấn Thiên cười ha hả đáp:

- Hướng mỗ đã làm việc gì có bao giờ hối hận đâu? Bọn ngươi hàng mấy trăm người vây đánh hai chúng ta, chẳng lẽ cũng là một thủ đoạn đánh chánh ư? Ha ha! Thật buồn cười đến nẻ ruột!

Hấp Công Nhập Địa Tiểu Pháp

Hướng Vấn Thiên lắng tai nghe biết là quân địch đi đã xa rồi, khẽ bảo Lệnh Hồ Xung:

- Bọn chúng đi rồi nhưng nhất định sẽ quay trở lại. Hướng mỗ nghĩ rằng đằng nào mình cũng mang tiếng chạy trốn rồi. Bây giờ chúng ta cứ gan dạ đi tìm một chỗ ẩn đã. Tiểu huynh đệ! Ngươi hãy nằm phục trên lưng Hướng mỗ.

Lệnh Hồ Xung thấy lão lộ vẻ nghiêm trọng không hỏi căn do, chỉ theo lời nằm phục trên lưng lão.

Hướng Vấn Thiên cúi lom khom. Chân trái đưa ra từ từ bò xuống vực thẳm.

Lệnh Hồ Xung trong lòng cũng hơi khiếp sợ. Bỗng thấy Hướng Vấn Thiên quăng xích sắt ra quấn vào một cành cây bên vách núi. Lão thử giật mấy cái thấy rất vững chắc có thể chịu đựng được sức nặng của hai người, liền nhẹ nhàng tung mình ra. Hai người đeo tòn ten.

Hướng Vấn Thiên đu qua đu lại hai cái tìm được chỗ đặt chân, liền hất tay trở lại theo phương hướng tương phản để thu dây xích.

Mấy tiếng lộc cộc vang lên. Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, hai tay Hướng Vấn Thiên đặt vào vách núi dựng đứng, dừng lại một chút thì dây xích sắt đã quấn vào một mõm đá lớn lồi ra ở dưới chân lão. Lão lại níu mình hạ xuống thấp được hơn một trượng.

Hướng Vấn Thiên theo cách này tiếp tục đu xuống. Gặp chỗ vách núi nào không có cây hay mỏm đá lồi ra, chẳng bấu víu vào đâu được, thì lão lại mạo hiểm dán sát mình vào vách đá cho người tụt xuống. Mỗi lần như vậy tụt xuống được đến hơn mười trượng. Chỗ vách đá càng trơn tuột xuống càng

mau. Lão chỉ cần thỉnh thoảng gặp một chỗ có thể đỡ lại được là thi triển thần công hoặc phóng chưởng, hoặc đạp chân xuống cho người trượt chậm lại một chút.

Lệnh Hồ Xung thấy lão tuột mình xuống vực thẳm theo biện pháp này cũng nguy hiểm chẳng kém gì những trận kịch đấu vừa quạ Nhưng chàng vốn là người gan dạ, nên tuy trong lòng sợ hãi mà cũng có phần thích thú là được từng trải thêm một vụ ly kỳ hiếm có ở đời. Nếu không gặp Hướng Vấn

Thiên, một kỳ nhân, thì cả trăm năm há d thấy một người như vậy?

Lúc Hướng Vấn Thiên đặt hai chân xuống đáy vực rồi chàng lại cảm thấy có điều tiếc rẻ là sao hang núi không sâu thêm mấy trăm trượng nữa?

Chàng ngửng đầu trông lên miệng vực toàn là mù trắng mịt mờ. Cây cầu đá chỉ còn nhìn thấy nhỏ xíu như một khúc dây đen sì.

Lệnh Hồ Xung cất tiếng gọi:

- Hướng tiên sinh!...

Hướng Vấn Thiên đưa tay ra bịt miệng chàng, rồi giơ ngón tay trỏ lên một cái.

Lệnh Hồ Xung liền hiểu ngay là bọn địch đi rồi quả nhiên đã quay trở lại. Chàng dán mắt trông lên nhưng nhìn không rõ bóng người nào trên cầu đá cả.

Hướng Vấn Thiên buông tay xuống mở miệng Lệnh Hồ Xung. Lão kề tai vào vách đá nghe ngóng một hồi rồi tủm tỉm cười nói:

- Đám thây ma đó đi hết sạch rồi!

Lệnh Hồ Xung lấy làm kỳ ngơ ngác hỏi:

- Thây ma ử...

Hướng Vấn Thiên đáp:

- Phải rồi! Trong vòng ba năm, 678 người này sẽ thành thây ma hết. Hừ! Thiên vương lão tử Hướng Vấn Thiên trước nay chí có rượt người chứ không để người rượt mình. Phen này vì tình thế bắt buộc lão

tử phá tiền lệ. Nếu Hướng mỗ không giết cho kỳ hết bọn chúng thì còn mặt mũi nào trông thấy ai nữa?

Lão ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Cả chính giáo lẫn ma giáo vây chúng ta ngoài quán lương đình tổng cộng 709 người. Chúng ta đã giết chết 31 tên, hiện còn lại 678 tên.

Lệnh Hồ Xung nghi ngờ hỏi:

- 678 người ư? Sao tiên nhớ rõ như vậy được? Trong vòng ba năm sao lại giết nhiều người đến thế?

Hướng Vấn Thiên đáp:

- Cái đó nào phải chuyện khó khăn gì? Ngươi hỏi đến lão đầu tử câu này thì thật non nớt. Trong số 678 người hiện ta còn nhớ được 532 tên. Còn hơn một trăm tên thế nào ta cũng dò hỏi ra được.

Lệnh Hồ Xung trong lòng kinh hãi nghĩ thầm:

- Lúc lão ở quán lương đình như không để ý gì. Té ra lão đã nhìn nhận bọn cừu địch một cách rõ ràng. Lão này chẳng những võ công hơn người, cơ trí tuyệt luân mà ký ức của lão

thật hiếm có trên đời. Chàng liền hỏi:

- Hướng tiên sinh! Trong ba năm mà giết bấy nhiêu người chẳng là tàn nhẫn quá ư? Bọn chúng hơn 700 người đấu với một mình tiên sinh đã chẳng làm gì nổi lại còn bị hại mất mấy chục mạng. Như vậy đại danh của tiên sinh cũng đủ vang dội như sóng cồn trong võ lâm, oai hùng tràn khắp thiên hạ.

Danh hiệu Thiên vương lão tử không bị sứt mẻ chút nào. Vậy tại hạ tưởng chẳng cần đếm xỉa đến bọn họ làm chi nữa.

Hướng Vấn Thiên hắng dặng một tiếng rồi đáp:

- Bọn chúng 709 người không phải đấu với một mình Hướng mỗ mà là chiến đấu với hai chúng ta.

Nếu tiểu huynh đệ không ra tay viện trợ thì bây giờ Hướng mỗ đã bị chúng băm nát ra như tương rồi.

Mối thù này không trả thì còn làm người thế nào được?

Bỗng lão quay đầu lại trợn mắt lên nhìn Lệnh Hồ Xung nói:

- Tiểu huynh đệ là đệ tử danh môn chính phái, còn Hướng mỗ là tả đạo bàng môn, hai ta đường lối trái ngược nhau. Ngươi có ơn cứu mạng cho Hướng mỗ, Hướng mỗ không quên đâu. Nhưng ngươi muốn bảo Hướng mỗ làm cái này hay đừng làm cái nọ thì nhất định không được. Bọn 678 người

kia, Hướng mỗ quyết giết cho kỳ hết.

Lệnh Hồ Xung cười ha hả nói:

- Hướng tiên sinh! Vãn bối may gặp dịp được cùng tiên sinh liên thủ để đối phó với quần hào cả hai phe Chính giáo và Ma giáo, không đến nỗi phải uổng mạng, thế là may mắn vô cùng! Hướng tiên sinh còn nói chi đến chuyện cứu mạng hay không cứu mạng... thật là... thật là.

Hướng Vấn Thiên nói tiếp:

- Hướng mỗ nói vậy thật là rườm lời không đúng phải chăng?

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Vãn bối không dám bảo Hướng tiên sinh nói trăng nói cuội. Nhưng tiên sinh bảo vãn bối có ơn cứu mạng thì thật không đúng chút nào.

Hướng Vấn Thiên nói:

- Hướng mỗ đã bảo trước là nói gì rồi quyết không thay đổi nữa. Hướng mỗ bảo tiểu huynh đệ có ơn cứu mạng thì đúng là phải có.

Lệnh Hồ Xung biết lão có tính cố chấp liền cười xòa rồi không nói gì nữa.

Hướng Vấn Thiên hỏi:

- Tiểu huynh đệ có biết vì lẽ gì mà bọn chó đẻ đó đã đi rồi còn quay trở lại không?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Vãn bối đang muốn thỉnh giáo Hướng tiên sinh về vấn đề này.

Hướng Vấn Thiên nói:

- Cái gì mà vãn bối, trưởng bối, tiên sinh với hậu sinh? Nghe rắc rối lắm. Hướng mỗ làm hữu sứ trong Ma giáo. Người bản giáo kêu Hướng mỗ bằng Hướng hữu sứ. Tiểu đệ không ở trong Ma giáo, không thể kêu thế được, cứ gọi thẳng ngay bằng Hướng huynh, còn Hướng mỗ kêu ngươi bằng tiểu

huynh đệ là được.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Cái đó vãn bối không dám đâu.

Hướng Vấn Thiên cả giận quát lên:

- Giỏi lắm! Ngươi thấy ta ở trong Ma giáo nên coi thường chứ gì? Ngươi đã cứu mạng tạ Cái mạng già này sống hay chết là chuyện tầm thường. Ngươi coi rẻ ta là chuyện lớn. Nếu vậy chúng ta phải đi tới cuộc động thủ.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Bất tất phải động thủ. Hướng huynh đã cố ý như vậy thì tiểu đệ xin tuân mệnh.

Chàng nghĩ thầm trong bụng:

- Cả tên Điền Bá Quang là một gã đại đạo hái hoa mà ta còn kết giao bạn hữu thì bây giờ có đánh bạn với lão này nữa cũng chẳng hề gì. Hơn nữa người này thẳng thắn trung trực, đúng là một hán tử cương cường, thì chính là một nhân vật mà mình vốn ưa thích xưa nay.

Chàng liền thụp xuống vừa lạy vừa nói:

- Hướng huynh ở thương vị. Tiểu đệ xin thi lễ.

Hướng Vấn Thiên cười khanh khách nói:

- Khắp thiên hạ chỉ có mình tiểu huynh đệ là xưng hô anh em với ta thôi. Tiểu huynh đệ nên nhớ kỹ đấy.

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Tiểu huynh đệ được Hướng huynh thương mến thế này rất lấy làm hân hạnh.

Theo qui củ võ lâm thì hai người kết nghĩa anh em ít ra phải thắp hương tuyên thệ từ đây cùng hưởng hạnh phúc, chia xẻ hoạn nạn. Nhưng hai người này đều là nhân vật lãng mạn không cố chấp. Sau cuộc chiến vừa rồi, họ cảm thấy chí khí tương đồng, lòng dạ giống nhau nên chỉ dập đầu cúi lạy là đủ, không cần lễ tiết rườm rà. Họ đã gọi nhau bằng anh em tức là tình đồng cốt nhục.

Hướng Vấn Thiên từ thuở nhỏ đi đâu cũng đơn thương độc mã. Bây giờ lão có một người anh em nên lấy làm sung sướng vô cùng. Lão nói:

- Đáng tiếc đây không có rượu ngon để chúng mình uống mười mấy chung cho khoái chí.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Đúng thế! Tiểu đệ đang ngứa cổ, nghe ca ca nhắc tới càng không chịu được.

Hướng Vấn Thiên trỏ lên trên hỏi:

- Bọn chó đẻ kia chưa chạy xa đâu. Chúng ta đành ở dưới đáy vực này chịu nhịn mấy ngày. Này tiểu huynh đệ! Vừa rồi lão mũi trâu phái Võ Đương dùng nội lực đánh ngươi, ta cũng đem nội lực giúp ngươi rồi đưa nội lực của hắn đi đâu, tiểu huynh đệ có biết không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Ca ca đưa nội lực của đạo nhân đó chui xuống dưới đất.

Hướng Vấn Thiên vỗ đùi ra vẻ vui mừng nói:

- Đúng thế! Đúng thế! Trí thông minh của tiểu huynh đệ thật là tuyệt! Đó là tiểu huynh vô tình nghĩ ra đấy. Trong võ lâm không một ai biết cả. Tiểu huynh liền đặt cho nó cái tên là: "Hấp tinh nhập địa tiểu pháp".

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Cái tên nghe cũng ly kỳ.

Hướng Vấn Thiên nói:

- Công phu này so với "Hấp tinh đại pháp" trong võ lâm cũng tựa hồ thầy cúng với thầy mo nên mới kêu bằng tiểu pháp. Công phu này tựa hồ cách "di hoa tiếp mộc", chỉ là một tiểu xảo trong phép tá lực đả lực để đưa nội lực của đối phương xuống dưới

đất. Làm thế thì không tổn hại đến mình, mà cũng chẳng lợi gì cả. Vả lại công phu này chỉ nên sử dụng lúc đánh nhau với đối phương, chứ không nên phát huy nó để đả thương người. Đối phương đang lúc nội lực còn cuồn cuộn tiết ra không khỏi cả kinh, thất sắc, nhưng sau một lúc họ cũng hồi phục được ngay. Vì thế mà tiểu huynh tiên đoán chúng bỏ đi nhất định còn quay trở lại. Công lực lão mũi trâu mà phục hồi là hắn biết ngay phép "Hấp tinh nhập địa tiểu pháp" của tiểu huynh chỉ là trò ngáo ộp dọa con nít, chẳng có chi đáng sợ. Trước nay tiểu huynh không

ưa gạt người bằng kỹ thuật này nên chưa dùng qua bao giờ.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Thiên vương lão tử Hướng Vấn Thiên, trước nay không chạy trốn ai, không lừa gạt người mà bữa nay vì tiểu đệ, cả hai môn đều phá lệ mất rồi.

Hướng Vấn Thiên cười khành khạch nói:

- Nói là chưa lừa gạt người bao giờ thì vị tất đã đúng. Có điều bọn đạo nhân phái Võ Đương là hạng non nớt nên tiểu huynh không muốn lừa gạt mà thôi.

Lão ngừng lại một chút rồi cười nói:

- Tiểu huynh đệ phải cẩn thận đấy! Có ngày tiểu huynh lừa gạt ngươi cũng chưa biết chừng.

Hai người trông nhau cả cười. Tuy sợ bên trên nghe thấy không dám cười vang nhưng cũng khoan khoái lắm rồi.

Hai người phải chiến đấu hàng nửa ngày trời tuy đã đói meo. Nhưng ở dưới đáy vực này ngoài cỏ xanh rêu biếc chẳng có gì mà ăn, đành phải ngồi dựa vào khối đá nhắm mắt dưỡng thần.

Lệnh Hồ Xung vì mỏi mệt quá đỗi, chàng ngủ đi lúc nào không biết. Trong lúc mơ mộng chàng chợt thấy Doanh Doanh

tay cầm ba con ếch nướng đưa vào tay chàng hỏi:

- Ngươi quên ta rồi ư?

Lệnh Hồ Xung lớn tiếng đáp:

- Không quên đâu! Không quên đâu! Cô nương... đi đâu vậy?

Chàng vừa nói câu này thì lại thấy bóng Doanh Doanh đột nhiên lẫn mất. Chàng vội kêu lên:

- Cô nương đừng đi tại hạ có nhiều điều muốn nói với cô.

Trước mắt chàng hiện ra toàn đao, thương, kiếm, kích ầm ầm kéo tới.

Chàng bỗng giật mình la một tiếng thật to rồi tỉnh dậy.

Bỗng thấy Hướng Vấn Thiên cười hì hì hỏi:

- Mơ thấy tình nhân phải không? Làm gì mà có lắm điều muốn nói thế?

Lệnh Hồ Xung thẹn đỏ mặt lên. Chàng ngơ ngác không biết trả lời thế nào.

Hướng Vấn Thiên lại nói:

- Tiểu huynh đệ! Nếu ngươi muốn gặp tình nhân thì hãy chữa thương cho khỏi đã mới đi tìm y được.

Lệnh Hồ Xung ngập ngừng:

- Tiểu đệ không khỏi được đâu.

Hướng Vấn Thiên nói:

- Ta thiếu ngươi một mạng người. Tuy ngươi là anh em với ta mà trong lòng không khoan khoái, thế nào cũng phải trả nợ ngươi. Ta đưa ngươi đến một nơi nhất định chữa khỏi được.

Lệnh Hồ Xung tuy không để ý gì đến sống chết, nhưng không sao được cũng gật đầu không nói gì.

Tự cổ chí kim trừ trường hợp tự sát, không thì nếu còn một

chút sinh cơ cũng cố cựa cạy để mong sống. Chàng nghe Hướng Vấn Thiên nói đến thương thế của mình có thể chữa khỏi tuy không tin hẳn, nhưng thấy lão tài trí hơn người võ công cao cường, nên cũng có chút hy vọng.

Ngoài Phong thái sư thúc tổ, bình sinh chàng chưa thấy ai nói phớt qua mấy câu khiến chàng phấn khởi. Lòng chàng không khỏi tràn ngập nỗi vui mừng. Chàng ấp úng:

- Tiểu đê... tiểu đệ.

Chàng lặp đi lặp lại hai chữ tiểu đệ rồi không biết nói sao nữa.

Mảnh trăng lưỡi liềm lơ lửng trên không chiếu ánh sáng xuống miệng vực tỏa khắp nơi. Dưới đáy vực tuy mờ mịt ảm đạm, nhưng Lệnh Hồ Xung nhìn lên tựa hồ ánh dương quang lóe mắt.

Hướng Vấn Thiên nói:

- Chúng ta phải đến ra mắt một người. Người này tính rất cổ quái. Mình đừng cho y biết trước công việc. Tiểu huynh đệ! Nếu tiểu huynh đệ tin được ta thì nhất thiết để ta sắp đặt.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Có việc chi mà không tin? Ca ca đã tìm cách chữa bệnh cho tiểu đệ tức là cải tử hoàn sinh thì chỉ mong được sai khiến. Tiểu đệ mà khỏi bệnh thì cả ơn ca ca không biết đến đâu mà kể.

Hướng Vấn Thiên thè lưỡi liếm môi nói:

- Cái đùi ngựa không biết bỏ đâu rồi. Mẹ kiếp! Dưới đáy vực không thấy một tên chó đẻ nào để mình giết chơi.

Lệnh Hồ Xung nghe lão nói vậy biết là lão muốn ăn cả thịt xác chết không khỏi bở vía, chẳng dám nói gì.

Sáng sớm hôm sau thức dậy, Hướng Vấn Thiên nói:

- Tiểu huynh đệ chúng ta ở đây mãi không tìm thấy xác chết

mà ăn không xong. Nhưng mấy người hôm qua hất xuống đây vừa già vừa gầy, thì còn mùi vị gì nữa. Tiểu huynh đoán là huynh đệ ăn không biết ngon.

Lệnh Hồ Xung vội nói:

- Tiểu đệ chẳng muốn ăn gì hết.

Hướng Vấn Thiên cười nói:

- Chúng ta phải tìm đường ra khỏi nơi này. Bây giờ ta thay đổi dung mạo cho ngươi đã Lão bốc nắm bùn dưới đáy vực sát lên mặt chàng rồi lại xoa vào mặt mình. Sức lão mạnh quá, xoa đến đâu râu rụng hết đến đó. Lão lại đưa tay lên vò đầu. Đầu lão bạc phơ biến thành cái đầu trọc nhẵn bóng.

Lệnh Hồ Xung thấy trong khoảnh khắc, tướng mạo lão hoàn toàn khác trước thì vừa buồn cười vừa khâm phục.

Hướng Vấn Thiên lại lấy bùn đắp cho mũi to lên, trát cả vào hai bên má, khiến chàng nhìn kỹ cũng không nhận ra được nữa.

Muốn vào trang trổ tài miệng lưỡi

Hướng Vấn Thiên đi trước tìm đường dẫn lối. Lão kéo tay áo xuống trùm kín xích sắt đi. Nếu lão không động thủ thì chẳng ai nhận ra con người béo y trọc đầu này lại là Thiên vương lão tử Hướng Vấn Thiên, một nhân vật oai phong, quắc thước.

Hai người quanh quẩn đi lại trong hang núi cho đến trưa, bỗng thấy một cây đào ở dưới thung lũng.

Trái hãy còn xanh bỏ vào miệng thấy vừa đắng vừa chát, song hai người bụng đã đói meo có đồ lót dạ là may, liền hái lấy ăn một bữa no.

Hướng Vấn Thiên và Lệnh Hồ Xung ăn xong rồi nghỉ chừng một giờ rồi lại lên đường đi cho tới lúc hoàng hôn.

Hướng Vấn Thiên đã tìm được phương hướng ra khỏi hang núi nhưng còn phải vượt qua một vách núi bích lập cao tới mấy trăm thước. Lão lại cõng Lệnh Hồ Xung lên lưng trèo một mạch.

Vượt qua vách núi rồi đến một lối đi nhỏ vòng vèo phải vạch cỏ mà đi. Nơi đây tuy cảnh vật hoang lương, nhưng không đến nỗi quá tĩnh mịch quạnh quẽ như ở dưới hang núi, thậm chí không thấy dấu vết một loài điểu thú nào, chẳng khác chi một nơi tuyệt địa.

Sáng sớm hôm sau hai người nhằm hướng đông mà đi cho tới một thị trấn. Hướng Vấn Thiên lấy trong bọc ra một tấm vàng lá bảo Lệnh Hồ Xung tìm đến một tiệm đổi thành bạc vụn.

Vào quán trọ, Hướng Vấn Thiên kêu nhà hàng sắp một mâm

rượu và sai tiểu nhị lấy ra một hủ rượu lớn. Lão cùng Lệnh Hồ Xung uống hết nửa hủ đã say mèm không ăn cơm nữa. Một người gục xuống bàn mà ngủ, còn một người mê man lăn kềnh trên giường.

Hôm sau mặt trời chiếu vào khe cửa sổ, hai người mới tỉnh dậy, nhìn nhau mà cười. Hồi tưởng lại cuộc tranh đấu bửa trước ở quán lương đình và trên cầu đá tưởng chừng đã qua một đời.

Hướng Vấn Thiên nói:

- Tiểu huynh đệ! Ngươi hãy ở đây chờ ta một lúc.

Đoạn lão ra đi lấy đến hơn một giờ.

Lệnh Hồ Xung ở quán trông đợi, trong lòng hồi hộp, chỉ lo lão lại gặp địch nhân. Chàng đang nóng lòng thì thấy lão trở về hai tay cầm vô số bao lớn nhỏ. Xích sắt trên tay không biết đi đâu mất rồi, chắc lão đã kêu thợ rèn tháo ra rồi.

Hướng Vấn Thiên mở các gói ra thì gói nào cũng toàn đồ ăn mặc rất sang trọng. Lão nói:

- Hai chúng ta đều hóa trang làm những tay đại phú thương, ăn mặc hoa lệ chừng nào tốt chừng nấy.

Đoạn lão cùng Lệnh Hồ Xung thay đổi hết quần trong áo ngoài, mặc toàn đồ mới. Lúc ra khỏi quán đã thấy tiểu nhị dắt hai con ngựa lớn cao ngất ngưởng, yên cương mới toanh đưa lại. Đây cũng là ngựa và Hướng Vấn Thiên vừa tậu về.

Hai người lên ngựa lỏng buông tay khấu ung dung đi về phía đông. Đi được mấy ngày thì Lệnh Hồ Xung mỏi mệt cơ hồ không chịu đựng được nữa, Hướng Vấn Thiên liền mướn cho chàng một cổ xe lớn để chàng ngồi cho tới bờ sông Vận Hà.

Hai người xuống thuyền đi về phía Nam.

Dọc đường, Hướng Vấn Thiên vung vải tiền tài. Vàng lá trong

mình lão tưởng chừng vĩnh vin không bao giờ hết.

Hai người đi vào địa giới tỉnh Giang Tô, qua sông Trường Giang vào sông Vận Hà. Hai bên bờ sông này chợ búa đông đúc thật là phồn thịnh.

Hướng Vấn Thiên lại mua thêm rất nhiều đồ phục sức quí giá. Lệnh Hồ Xung thấy vậy cũng không hỏi han gì, nhất thiết để mặt lão xếp đặt.

Đi thuyền lâu ngày, Hướng Vấn Thiên ngồi nhàn kể lại những câu chuyện thú vị trên chốn giang hồ. Lão đã biết nhiều hiểu rộng lại trí nhớ cường kiện. Chẳng những lão biết hết những nhân vật thành danh trong võ lâm mà còn hiểu cả đến hàng đệ tử bình thường như Lao Đức Nặc, Thi Đới Tử... lão

cũng kể rành mạch lai lịch và cá tính từng người, võ côngcường nhược ra sao.

Lệnh Hồ Xung nghe lão nói phải kinh ngạc đến trợn mắt há miệng, khâm phục không bút nào tả xiết.

Một hôm thuyền đến Hàng Châu, Hướng Vấn Thiên và Lệnh Hồ Xung lên đường đi bộ. Lão mua hai con tuấn mã để hai người cưỡi tiến vào thành Hàng Châu xưa gọi là Lâm An. Đời Nam Tống dựng

làm đế độ Thành này nổi tiếng là danh thắng. Đường xá trong thành rất đông đúc, người đi chen vai, thích cánh ca nhạc khắp chốn vang lừng.

Lệnh Hồ Xung theo Hướng Vấn Thiên đến bờ tây hồ. Nước hồ trong biếc như gương, liu rủ phất phơ, phong cảnh tuyệt mỹ, chẳng kém gì cõi thần tiên.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Người ta thường bảo "trên trời có thiên đường, hạ giới có Tô-

Hàng". Tô Châu tiểu đệ chưa tới bao giờ nên không biết rõ. Bữa nay nhìn thấy Tây Hồ, thì cảnh thiên đường này tiếng đồn thật đã không ngoa.

Hướng Vấn Thiên mỉm cười cho ngựa chạy đến một nơi cách bờ hồ một con đê dài, phong cảnh rất thanh tình.

Hai người xuống ngựa, buộc ngựa vào gốc cây liu rồi trèo bậc đá lên núi.

Hướng Vấn Thiên dường như đã qua chơi đất này, đường lối rất thông thuộc. Lão đi hết mấy khúc quanh đến một nơi trồng toàn mai. Những cây già vươn dài, cành lá rậm rạp. Nếu vào buổi sơ xuân

hoa mai đua nở, hương thơm ngào ngạt, màu trắng bát ngàn như biển tuyết thì người đến thưởng ngoạn khoan khoái biết chừng nào!

Hai người xuyên qua khu rừng mai tới một con đường lớn lát đá xanh rộng đến năm thước. Đường lát đá này thông vào một tòa đại trang viện tường vây trắng xóa, cổng sơn đỏ chót.

Khi gần tới nơi, đã trông rõ ngoài cổng treo biển đề hai chữ "Mai trang" rất lớn.

Mé bên chứa bốn chữ nhỏ "Ngu Doãn Văn đề".

Lệnh Hồ Xung ít đọc sách nên không hiểu Ngu Doãn Văn là một đại thần công đời Nam Tống có công đánh phá nước Kim, nhưng chàng cũng nhận ra mấy chữ này ngoài vẻ nho nhã còn đượm hùng khí ngất trời.

Hướng Vấn Thiên tiến lại gần thò tay ra nắm lấy chiếc vòng đồng lớn sáng nhoáng.

Lão toan giật vòng, chợt nghĩ ra điều gì liền quay lại khẽ dặn Lệnh Hồ Xung:

- Tiểu huynh đệ phải ghi nhớ nhất thiết để ta sắp đặt.

Lệnh Hồ Xung gật đầu nghĩ bụng:

- Tòa Mai trang này hiển nhiên là một biệt thự của nhà đại phú thành Hàng Châu. Chẳng lẽ chủ nhân còn là một vị danh y đương thời nữa?

Bỗng thấy Hướng Vấn Thiên giật vòng đồng bốn cái rồi dừng lại. Lão giật hai cái xong lại dừng lại một chút. Lần thứ ba lão giật năm cái, rồi cuối cùng giật ba cái nữa. Đoạn lão buông vòng đồng lùi lại đứng sang một bên.

Sau một lúc khá lâu cánh cổng lớn từ từ mở ra. Hai lão già ăn mặc gọn gàng sóng vai đi ra.

Lệnh Hồ Xung vừa thấy không khỏi giật mình kinh hãi vì hai lão này mắt sánh như điện, huyệt thái dương nhô cao, bộ pháp vững vàng. Hiển nhiên nội công rất uyên thâm, dáng điệu bệ vệ như những nhà võ học danh gia, mà sao lại chịu làm công việc ty tiện của hàng nô bộc?

Lão già mé tả khom lưng hỏi:

- Hai vị giá lâm tệ trang có điều chi dạy bảo?

Hướng Vấn Thiên kính cẩn đáp:

- Môn hạ phái Tung Sơn và đệ tử phái Hoa Sơn có việc đến xin ra mắt Giang Nam tứ hữu tiền bối.

Người kia nói:

- Gia chủ trước nay không chịu tiếp khách.

Đoạn lão toan đóng cổng lại.

Hướng Vấn Thiên móc trong bọc lấy một vật mở ra.

Lệnh Hồ Xung lại một phen kinh hãi vì chàng thấy trong tay Hướng Vấn Thiên cầm lá cờ ngũ sắc có đính hạt châu chiếu sáng bốn mặt.

Ngày trước Lệnh Hồ Xung đến nhà Lưu Chính Phong phái Hành sơn đã thấy lá cờ này. Nó chính là Ngũ nhạc lệnh kỳ của Tả minh chủ phái Tung Sơn.

Ngày ấy Lưu Chính Phong toan rửa tay gác kiếm thì tên đệ tử phái Tung Sơn là Thiên trượng tùng Sử Đăng Đạt cầm cờ này đến ngăn trở. Lệnh kỳ đưa tới đâu cũng như Tả minh chủ thân hành tới đó. Môn hạ Ngũ nhạc kiếm phái từ sư trưởng đến đệ tử chẳng ai là không tuân lệnh của người cầm

cờ này.

Lệnh Hồ Xung trong lòng xao xuyến, nghĩ bụng:

- Hướng Vấn Thiên mà lấy được cờ này thì nhất định là chuyện bất chính, không chừng lão đã giết nhân vật trọng yếu phái Tung Sơn để cướp cờ. Lão còn tự xưng là đệ tử phái Tung Sơn không hiểu mưu đồ chuyện gì?

Nhưng chàng đã hứa lời nhất thiết để mặc lão xếp đặt, đành chịu ngậm miệng, lẳng lặng chờ xem diễn biến.

Hai gia nhân vừa nhìn thấy Ngũ Nhạc lệnh kỳ cũng hơi biến sắc, đồng thanh hỏi:

- Phải chăng đây là cờ lệnh của Tả minh chủ phái Tung Sơn?

Hướng Vấn Thiên đáp:

- Chính thị!

Gia nhân mé hữu nói:

- Giang Nam tứ hữu cùng Ngũ nhạc kiếm phái trước nay không có chuyện vãng lai. Dù là Tả minh chủ thân hành tới đây gia chủ vị tất... vị tất... hà hà...

Rồi hắn dừng lại không nói nữa, nhưng ai cũng hiểu là hắn định nói: "Dù Tả minh chủ thân hành đến đây, vị tất gia chủ đã chịu tiếp kiến".

Có điều hắn nghĩ tới Tả minh chủ phái Tung Sơn là một nhân vật vị cao vọng trọng, hắn không tiện buông lời khinh mạn. Song hiển nhiên hắn cho địa vị của Giang Nam tứ hữu còn tôn cao hơn Tả minh chủ nhiều lắm.

Lệnh Hồ Xung tự hỏi:

- Giang Nam tứ hữu là những nhân vật thế nào? Nếu quả nhiên bọn họ là nhân vật sừng sỏ trong võ lâm thì sao mình không nghe thấy sư phụ cùng sư nương đề cập đến tên tuổi bốn người nầy bao giờ?

Mình từng qua lại giang hồ đã nghe bạn hữu nhắc tới bao nhiêu cao nhân tiền bối võ lâm mà sao không thấy ai đề cập đến bốn chữ "Giang Nam tứ hữu"?

Hướng Vấn Thiên tủm tỉm cười cuốn lá Ngũ nhạc lệnh kỳ cất vào bọc rồi nói:

- Tả sư điệt của tại hạ không phải đem lá cờ này ra để hăm dọa người. Bốn vị tiền bối ở Giang Nam là những nhân vật thế nào thì còn coi lá cờ lệnh này vào đâu?...

Lệnh Hồ Xung bụng bảo dạ:

- Lão này kêu Tả minh chủ bằng sư điệt, hiển nhiên lão đã mạo xưng là sư thúc ỵ Thế thì câu chuyện càng đi đến chỗ rắc rối khó hiểu.

Bỗng nghe Hướng Vấn Thiên nói tiếp:

- Vì tại hạ không có duyên cớ gì để bái kiến bốn vị tiền bối Giang Nam, nên bất đắc dĩ phải đưa lá cờ này ra chẳng qua để làm tín vật mà thôi.

Hai gia nhân "ồ" lên một tiếng. Xem chừng họ nghe Hướng Vấn Thiên đề cao địa vị của Giang Nam tứ hữu, đã tỏ ra thái độ hòa hoãn.

Một lão hỏi:

- Các hạ là sư thúc Tả minh chủ ư?

Hướng Vấn Thiên lại nở một nụ cười cầu tài đáp:

- Đúng thế! Tại hạ chẳng qua là một tên vô danh tiểu tốt trong võ lâm thì hai vị biết đến thế nào được? Tại hạ nghĩ tới ngày trước Đinh huynh đơn chưởng đập Tứ Bá ở chân núi Kỳ Liên, lại một kiếm hàng phục được song hùng.. Thi huynh triệt giang ở Tương Bắc cứu kẻ cô đơn, một thanh "tứ kim bát

quái đao" giết chết 13 tên đầu sỏ bang Thanh Long, máu đỏ sông Hán Thủy. Những cảnh tượng oai phong lẫm liệt đó trong ký ức tại hạ vẫn còn nhớ như việc mới xảy ra.

Hai người ăn mặc kiểu gia nhân thì một người họ Đinh, một người họ Thi đều về ở ẩn ở Mai trang.

Trước kia họ là hai nhân vật nửa theo chính đạo, nửa theo tà phái hành động rất hiểm độc. Cả hai tính khí giống nhau, sau khi hành động việc gì không chịu lưu danh. Vì thế mà võ công hai lão tuy rất cao cường, song tên họ ít người biết tới.

Hướng Vấn Thiên đề cập tới hai cuộc hành động nói trên chính là những kiệt tác đắc ý nhất của hai lão. Một là bởi thế lực đối phương rất hùng hậu, hai lão số ít địch lại nhiều người mà thủ thắng một cách mau lẹ Oai hùng. Haững vụ đó đối phương sai quấy, còn hai lão thì hành động nghĩa hiệp. Những

vụ nghĩa cử này của hai lão rất ít người biết.

Đại phàm người làm nên hảo sự tuy không cố ý tuyên dương cho mọi người hay, nhưng có kẻ vô tình biết tới thì trong lòng lại ngấm ngầm khoan khoái như mở cờ trong bụng. Đó là thường tính của con người.

Đinh Kiên và Thi Lệnh Oai nghe Hướng Vấn Thiên đề cập tới

những hành động mà họ rất đắc ý từ 20 năm trước, nỗi hân hoan không khỏi lộ ra ngoài mặt.

Đinh Kiên tủm tỉm cười nói:

- Những chuyện nhỏ nhặt đó phỏng có chi đáng kể? Thế mà các hạ cũng biết, đủ tỏ là tay kiến văn quảng bác.

Hướng Vấn Thiên nói:

- Trong võ lâm bọn tranh danh đoạt lợi rất nhiều. Còn kẻ sĩ thanh cao có chân tài thực học làm nên công chuyện to tát mới là đáng quý nhưng chẳng được mấy người. Nhất tự điện kiếm Đinh đại ca và Bát phương phong vũ Thi tam ca là những tên tuổi tại hạ từng ngưỡng mộ đã lâu. Tại hạ thường nghe Tả sư điệt nói là nếu có việc thì đến Giang Nam tứ hữu ở Hàng Châu mà thỉnh giáo. Tại hạ tuy qui ẩn đã lâu, vì lòng ngưỡng vọng những muốn đến bái yết Giang Nam tứ hữu, song tự biết khó lòng được bốn vị lão gia tiếp kiến. Có điều tại hạ hy vọng được gặp hai vị Nhất tự điện kiếm và Bát phương phong vũ thì dù có phải lặn lội đường xa cũng không đến nỗi vô ích. Vì thế tại hạ nhận lời với tiểu sư điệt tìm đến Hàng Châu. Tả sư điệt bảo: Nếu y thân hành ra đi e rằng bốn vị tiền bối không chịu tiếp kiến vì gần đây

y nổi tiếng giang hồ chỉ tổ làm cho bốn vị lão gia ghét mặt. Còn tại hạ ít khi chạy chọt võ lâm may ra còn được các vị chiếu cố.

Lão nói đến đây rồi cười hề hề.

Hai lão Đinh, Thi nghe Hướng Vấn Thiên đã hết sức phụng thừa Giang Nam tứ hữu lại đề cao giá trị của mình, trong lòng cao hứng không bút nào tả xiết, cũng đáp lại bằng mấy tiếng cười khanh khách.

Hai lão coi cái đầu trọc tếu và cái mặt béo ỵ của Hướng Vấn

Thiên thật là khả ố, nhưng lời nói cùng cử chỉ của lão Hướng tỏ ra một nhân vật phong độ không phải tầm thường, nên trong lòng hai lão liền có mấy phần kính trọng.

Thi Lệnh Oai đã quyết tâm thông báo cho Hướng Vấn Thiên. Hắn quay lại nhìn Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Còn vị này là môn hạ phái Hoa sơn?

Hướng Vấn Thiên cướp lời:

- Ông bạn đây là sư thúc Nhạc bất Quần chưởng môn phái Hoa sơn.

Lệnh Hồ Xung nghe lão Hướng nói ẩu, chàng đoán ngay lão muốn bịa tên họ cùng địa vị mình. Có điều chàng không ngờ lão lại bảo chàng mạo xưng là sư thúc của ân sư.

Tuy Lệnh Hồ Xung vẫn coi thường mọi sự, nhưng đến việc mạo nhận trưởng bối của sư phụ là một điều khiến cho chàng rất áy náy trong lòng. Chàng không nhịn được, bất giác chấn động tâm thần. May mặt chàng đắp một lớp phấn dày nên mối khích động không lộ ra ngoài.

Đinh Kiên và Thi lệnh Oai đưa mắt nhìn nhau, trong lòng có ý hoài nghi, bụng bảo dạ:

- Tuổi tác người này tuy không biết rõ bao nhiêu, nhưng nhiều lắm chưa ngoài bốn chục thì làm sao y lại là sư thúc của Nhạc Bất Quần được?

Nên biết Hướng Vấn Thiên tuy đã thi hành thủ thuật thay đổi sắc mặt cho Lệnh Hồ Xung khiến chàng già đi rất nhiều, nhưng lão không dám min cưỡng hóa trang chàng thành một ông già quá cỡ vì e rằng làm như vậy rất d bị lộ tẩy.

Lão liền đỡ lời Lệnh Hồ Xung đáp:

- Phong huynh đệ đây còn ít hơn Nhạc Bất Quần mấy tuổi,

nhưng y lại là truyền nhân duy nhất về môn "Độc cô cửu kiếm của sư thúc tổ y là Phong Thanh Dương.

Đinh Kiên bất giác ồ lên một tiếng. Lão là tay kiếm thuật danh gia nghe nói Lệnh Hồ Xung tinh thông kiếm pháp không khỏi ngứa nghề. Song lão hơi ngạc nhiên vì thấy mặt chàng vàng ửng, tướng mạo bần tiện chẳng giống một nhân vật tinh thông kiếm pháp chút nào. Lão không biết những nhân vật

tiền bối phái Hoa Sơn có ai là Phong Thanh Dương hay không, thì dĩ nhiên lão còn hiểu kiếm pháp của Phong Thanh Dương thế nào được?

Đinh Kiên đưa mắt nhìn Thi Lệnh Oai thấy lão Thi gật đầu, liền hỏi:

- Không hiểu cách xưng hô đại danh hai vị thế nào?

Hướng Vấn Thiên đáp:

- Tại hạ họ Đồng, tên gọi Đồng Hóa Kim, còn Phong huynh đệ đây đại danh là Phong Nhị Trung.

Hai lão Đinh, Thi chắp tay nói:

- Bọn tại hạ ngưỡng mộ hai vị từ lâu.

Hướng Vấn Thiên không khỏi cười thầm trong bụng, vì lão bịa tên mình là Đồng Hóa Kim, ý nói đồng hóa thành vàng, tức là của giả. Còn tên Nhị Trung là do chữ Xung tách rời ra.

Nguyên trong võ lâm không có hai nhân vật này thế mà hai lão kia cũng đem lòng ngưỡng mộ thì không hiểu ngưỡng mộ cái gì? Nên Hướng Vấn Thiên không khỏi cười thầm.

Đinh Kiên lại nói:

- Mời hai vị hãy vào sảnh đường dùng trà tại hạ đi bẩm chủ nhân. Còn các vị lão gia có chịu tiếp kiến hay không chưa thể biết được.

Hướng Vấn Thiên cười nói:

- Hai vị cùng Giang Nam tứ hữu tuy tiếng là bộc chủ mà tình chẳng khác anh em. Chắc bốn vị tiền bối không nỡ từ chối lời thỉnh cầu của Đinh huynh và Thi huynh đâu.

Đinh Kiên mỉm cười đứng sang bên để nhường lối.

Hướng Vấn Thiên liền rảo bước đi vào. Lệnh Hồ Xung theo sau lão.

Hai người đi qua một cái sân lớn, hai bên tả hữu có trồng hai cây mai đã già, cành cứng như sắt.

Đúng là lão mai.

Thi Lệnh Oai mời hai người vào ngồi. Lão ở lại bồi tiếp còn Đinh Kiên thì vào trong nhà bẩm báo.

Hướng Vấn Thiên thấy Thi Lệnh Oai đứng chầu chực mà mình lại ngồi thì không khỏi có ý bất kính. Nhưng lão Thi lại là bộc dịnh trong Mai trang, không thể mời lão cùng ngồi được, liền nói:

- Phong lão đệ! Lão đệ hãy coi bứa họa này chỉ loáng thoáng mấy nét bút mà cứng cáp phi thường, đủ tỏ nội lực ghê gớm.

Lão vừa nói vừa đứng dậy tiến về phía bức họa treo ở mặt trước giữa nhà.

Lệnh Hồ Xung đi với Hướng Vấn Thiên ít ngày, chàng biết lão tuy là tay thông minh cơ trí hơn đời, nhưng về chữ nghĩa cùng họa phẩm lão không sở trường. Bây giờ chàng thấy lão đột nhiên ngợi khen

bức họa thì biết lão có thâm ý gì, chàng chỉ dạ một tiếng rồi cũng đứng lên đi tới trước bức họa.

Bức họa này vẽ một ông tiên quay lưng ra, nét mực lâm ly, bút lực hùng mạnh. Lệnh Hồ Xung tuy không hiểu về thủ họa

nhưng cũng nhận thấy là một bức tranh dùng dùng luồng kình phác họa. Chàng lại thấy trên bức vẽ có chua dòng chữ: "Nét bút Đan Thanh sau cơn đại túy". Bút pháp kín đáo, nét

nào cũng như thanh trường kiếm đâm ra. Chàng liền nói:

- Đồng huynh! Tiểu đệ coi chữ "túy" trên bức họa này thấy nó to ra rất vui mừng. Trong tám chữ dường như còn bao hàm một kiếm thuật rất cao minh.

Nguyên chàng coi bút pháp viết tám chữ và thủ thế của tiên ông trong bức họa, bất giác liên tưởng đến một thứ kiếm pháp mà chàng đã nhìn thấy trên vách đá ở hậu động phía sau núi sám hối. Chàng nhìn kỹ càng rõ nét bút bao hàm kiếm ý có nhiều chỗ rất giống.

Ngày ấy Lệnh Hồ Xung vì tỷ đấu với Điền Bá Quang mà đã học thuộc kỹ mọi thứ võ công trên vách đá. Bây giờ coi họa đồ, chàng liền có cảm giác rất quen thuộc.

Hướng Vấn Thiên chưa trả lời thì Thi Lệnh Oai đứng đường sau đã lên tiếng:

- Phong huynh đây quả là một kiếm thuật danh gia. Tệ chủ nhân là Đan Thanh tiên sinh có nói hôm ấy lão gia sau lúc say rượu túy lúy vẽ ra bức này. Trong khi vô tình lão gia đã đem kiếm pháp phát huy

vào nét bút. Đây là một kiệt tác rất đắc ý trong đời lão gia. Sau khi tỉnh rượu lão gia muốn vẽ thêm mấy bức khác cũng không được nữa. Phong huynh coi bứa họa mà biết kiếm ý thì nhất định Đan Thanh tiên sinh coi là tri kỷ. Vậy tại hạ vào báo cho tiên sinh hay.

Lão nói xong hối hả đi vào.

Hướng Vấn Thiên đằng hắng một tiếng rồi hỏi:

- Phong huynh đệ! Té ra lão đệ hiểu cả thư họa.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tiểu đệ có hiểu gì đâu, nói bừa mấy câu không ngờ lại trúng. Nếu Đan Thanh tiên sinh đem chuyện thư họa ra mà nghị luận thì tiểu đệ tất phải lòi đuôi.

Chàng vừa nói tới đây, bỗng nghe một người lớn tiếng:

- Y coi bức họa mà thấy kiếm pháp ư? Người ấy đâu rồi? Nhãn quang y... thiên hạ ít người bì kịp.

Người này vừa la vừa tiến ra. Lão râu chùng tới bụng, tay trái cầm một cái chén uống rượu, vẻ mặt ra chiều say sưa ngây ngất.

Thi Lệnh Oai đi sau lão đáp:

- Hai vị đây là Đồng gia ở phái Tung Sơn và Phong gia ở phái Hoa Sơn.

Đoạn lão quay sang nhìn Hướng Vấn Thiên và Lệnh Hồ Xung giới thiệu:

- Vị này là Đan Thanh tiên sinh, tứ trang chúa ở Mai trang.

Lão Thi ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Phong gia vừa thấy bút họa của Đan Thanh trang chúa đã nói ngay nét vẽ có ngụ ý kiếm thuật rất cao minh.

Tứ trang chúa Đan Thanh đưa cặp mắt lờ đờ ngó Lệnh Hồ Xung một hồi rồi hỏi:

- Ngươi cũng hiểu bức họa và biết sử kiếm nữa ư?

Lão nói câu này tỏ ra rất vô lễ.

Lệnh Hồ Xung thấy chiếc chén lão cầm ở tay trái mầu xanh biếc đúng là chén Phí Thúy. Đột nhiên chàng nhớ tới lời Tổ Thiên Thu ở trên sông Hoàng Hà liền nói:

- Nhắp rượu Lê hoa chung Phí Thúy, nghề chơi kể cũng lắm

công phu! Uống rượu Lê hoa bằng chén Phí Thúy, tứ trang chúa quả nhiên là tay sành sỏi.

Nên biết Lệnh Hồ Xung ít đọc sách. Chàng có hiểu thi từ ca phú là gì đâu. Nhưng chàng có khiếu thông minh ai nói gì chỉ một lần là chàng nhớ ngay. Bây giờ chàng nhớ lại câu của Tổ Thiên Thu liền đọc ra mà thôi.

Ngờ đâu Đan Thanh tiên sinh vừa nghe câu thơ, lão trố hai mắt ra nhìn rồi đột nhiên ôm choàng lấy chàng lớn tiếng reo:

- A ha! A ha! Bạn tri kỷ của ta đã tới rồi! Lại đây, lại đây! Chúng ta uống 300 chung. Phong huynh đệ! Lão phu hiếu tửu, hiếu lụa, hiếu kiếm, nên người ta kêu bằng tam tuyệt. Trong tam tuyệt lấy tửu làm đầu, nét đan thanh thứ hai, sau cùng là kiếm đạo.

Lệnh Hồ Xung cả mừng nghĩ bụng:

- Nét đan thanh mình chẳng biết chi hết. Mình đến đây để cầu trị thương tất việc động thủ tỷ kiếm không thành vấn đề. Chỉ còn uống rượu là điều mình mong muốn mà lo không được.

Chàng liền theo Đan Thanh tiên sinh đi vào.

Xuyên qua dãy hành lang tới căn phòng ở phía tây. Rèm cửa vừa mở lên, mùi rượu xông ra ngào ngạt.

Lệnh Hồ Xung thích rượu từ thuở nhỏ nên thưởng thức rất tinh vị Vừa ngửi thấy mùi rượu chàng đã reo lên:

- Hay quá! ở đây có mùi rượu Phần. úi chà! Thứ bách thảo tửu này e rằng cất đã 75 năm nay.

Chà! Lại hầu nhi tửu kia mới thật là khó kiếm.

Chàng vừa ngửi thấy mùi thơm của Hầu nhi tửu lập tức nhớ tới Lục sư đệ là Lục Đại Hữu mà đồng môn thường kêu bằng Lục Hầu nhi, chàng không nhẫn nại được nữa, lòng như se lại.

Đan Thanh vỗ tay cả cười lớn tiếng reo:

- Tuyệt diệu! Tuyệt diệu! Phong huynh đệ vừa vào tửu thất của ta đã hô lê ba thứ rượu quí mà ta vẫn cất kỹ. Phong huynh đệ quả là một tay đại danh gia về rượu. Xin lỗi nhé! Xin lỗi nhé!

Huyền Thiên Chỉ biến nước thành băng

Lệnh Hồ Xung thấy trong nhà la liệt những vò rượu, bình rượu, bầu rượu, chung rượu bầy ra trước mắt, liền nói:

- Những loại rượu tiền bối tàng trữ nào phải chỉ có ba thứ mà thôi. Đây là Thiện hưng nữ nhi hồng, trân quí cực phẩm! Kìa rượu Bồ đào ở Thổ lồ phồn bên Tây Vực phải cất bốn lần mới được. Trên đời hiện nay tìm đâu cho thấy.

Đan Thanh tiên sinh vừa kinh hãi vừa mừng thầm hỏi ngay:

- Rượu Bồ đào ở Thổ lồ phồn ta đóng kín vào trong thùng gỗ mà sao lão đệ vừa ngửi đã biết ngay?

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Thứ hảo tửu này đừng nói là đóng vào thùng, dù chôn sâu xuống đất mấy trượng cũng chẳng thể lấp được mùi hương của nó.

Đan Thanh tiên sinh lại la lên:

- Giỏi lắm, giỏi lắm! Thế thì bây giờ chúng ta hãy uống thứ rượu Bồ đào phải ướp, phải cất bốn lần này mới xong.

Lão liền lấy một thùng gỗ ở trong góc nhà ra. Thùng gỗ để lâu màu gỗ đã đen lại. Trên mặt thùng viết đầy những chữ Tây Vực ngoằn ngoèo. Nắp gỗ gắn bằng keo sơn đóng ấn tỏ ra rất trịnh trọng.

Đan Thanh tiên sinh thò tay vào nắp gỗ khẽ nậy lên. Lập tức hương rượu tỏa ra ngào ngạt khắp cả gian nhà.

Thi Lệnh Oai trước nay không nhắp môi một giọt rượu, hắn

vừa ngửi thấy mùi hương sực nức bất giác ra chiều ngây ngất.

Đan Thanh tiên sinh vẫy tay cười nói:

- Ngươi ra đi! Ngươi ra đi! Nếu còn đứng đó thì say đến ngã lăn ra bây giờ.

Lão bày ba cái chén lên mặt bàn rồi bưng thùng rượu rót ra.

Thứ rượu này đỏ như máu, rót cao hơn miệng chén mà vẫn không tràn ra giọt nào.

Hướng Vấn Thiên reo thầm trong bụng:

- Hay quá! Võ công lão này ghê gớm thật! Lão ôm cái thùng gỗ nặng hơn đến trăm cân để rót rượu vào chén nhỏ xíu đầy thế kia không để tràn ra ngoài thì thật là tuyệt!

Đan Thanh tiên sinh cắp thùng rượu vào nách. Tay trái nâng chén lên nói:

- Nào mời!

Cặp mắt lão đăm đăm nhìn vào mặt Lệnh Hồ Xung để coi vẻ mặt chàng nếm rượu.

Lệnh Hồ Xung nâng chén rượu lên uống một nửa, thưởng thức mùi vị. Mặt chàng đổ lớp phấn rất dày nên vẫn trơ ra tựa hồ chẳng thích thú cho lắm.

Đan Thanh tiên sinh nghĩ thầm trong bụng:

- Chẳng lẽ tay sành rượu này cho là thứ rượu của ta hãy còn tầm thường chẳng có chi kỳ lạ.

Lệnh Hồ Xung nhắm mắt lại hồi lâu mở ra nói:

- Lạ thiệt! Lạ thiệt!

Đan Thanh tiên sinh hỏi ngay:

- Điều chi quái lạ?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Vụ này thật là khó hiểu. Vãn bối không sao đoán ra được...

Đan Thanh tiên sinh cặp mắt chiếu ra những tia sáng vui mừng, ngập ngừng nói:

- Lão đệ muốn hỏi...

Lệnh Hồ Xung ngắt lời:

- Trong đời vãn bối mới được uống thứ rượu này một lần ở thành Trường An, tuy nó cực kỳ thuần mỹ song trong rượu hơi có mùi chuạ Theo lời lão sư ở tửu trang thì đó là vì lúc chuyển vận làm rượu sóng lên. Thứ rượu Bồ đào ở Thổ lồ phồn này bốn lần ướp, bốn lần cất mới thành, h một lần làm rung động là một lần kém đi. Từ Thổ lồ phồn đến Hàng Châu đường xa kể mấy vạn dặm, vậy mà sao rượu của tiền bối đây tuyệt không thấy mùi chua chút nào? Cái đó... cái đó...

Đan Thanh tiên sinh nổi lên tràng cười khanh khách ra vẻ cực kỳ đắc ý nói ngay:

- Đây là một bí quyết không tiết lộ ra ngoài. Ta phải dùng ba chiêu kiếm pháp để đánh đổi với một tay kiếm khách bên Tây Vực là Mạc Hoa Nhĩ. Lão đệ có muốn biết không?

Lệnh Hồ Xung lắc đầu đáp:

- Vãn bối được nếm thứ rượu này trong lòng rất lấy làm mãn nguyện lắm rồi. Nó là bí quyết của tiền bối thì vãn bối không dám hỏi tới nữa.

Đan Thanh tiên sinh giục:

- Uống đi! Uống nữa đi!

Lão lại rót ra thêm ba chén, nhưng thấy Lệnh Hồ Xung không hỏi đến bí quyết thì ngứa ngáy khó chịu nói:

- Thực tình bí quyết này nói ra không đáng một đồng chẳng có chi ly kỳ.

Lệnh Hồ Xung biết mình càng không muốn nghe thì lão lại càng muốn nói. Chàng liền xua tay đáp:

- Xin tiền bối đừng nói ra. Tiền bối đã phải đánh đổi bằng ba kiếm chiêu thì nhất định không phải chuyện tầm thường. Tiền bối đã trả nó bằng một giá rất đắt mà văn bối học được một cách d dàng thì trong lòng cực kỳ áy náy. Người ta thường nói: Không có công trạng thì đừng hưởng lộc...

Đan Thanh tiên sinh ngắt lời:

- Lão đệ bầu bạn với ta uống rượu lại nói rõ được lai lịch của thứ rượu này thế là công lao lớn lắm. Lão đệ phải nghe bí quyết mới được.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Văn bối được tiền bối tiếp kiến đã là may mắn. Huống chi tiền bối còn ban cho mỹ tửu đến cực phẩm thì lòng cảm kích nói sao cho xiết? Thì nào còn...

Đan Thanh tiên sinh ngắt lời:

- Ta nguyện ý nói cho lão đệ nghe, hà tất lão đệ phải bận tâm.

Hướng Vấn Thiên cất tiếng khuyên chàng:

- Đây là mỹ ý của tứ trang chúa. Phong huynh đệ không nên khước từ.

Đan Thanh tiên sinh nói:

- Phải lắm! Phải lắm!

Lão cười híp mắt nói tiếp:

- Ta còn muốn khảo nghiệm lão đệ một phen nữa. Lão đệ có biết rượu này đã cất bao lâu?

Lệnh Hồ Xung nâng chén rượu lên uống cạn, phân biệt mùi vị hồi lâu rồi thủng thẳng đáp:

- Thứ rượu này còn một chp64 lạ nữa tựa hồ đã cất đến 120 năm mà lại giống như mới cất 12, 13 năm mới kỳ. Mùi vị mới mẻ mà có chỗ thấm thía rất lâu, tức là trong cái cũ có cái mới trong cái mới có cái cũ. Đem nó so với thứ rượu ngon thông thường cất đã trên trăm năm, nó còn có một phong

vị khác.

Hướng Vấn Thiên khẽ nhún vai nghĩ bụng:

- Chú này lòi đuôi rồi! Một đằng 120 năm với một đằng 12, 13 năm, quãng cách thời gian có dư trăm năm thì sao lại so sánh với nhau được?

Lão băn khoăn chỉ lo Đan Thanh tiên sinh sẽ bất mãn về câu của chàng. Ngờ đâu tiên sinh cười ha hả rất lớn thổi hất tung chòm râu dài cho chổng ngược lên, cất giọng oang oang:

- Hảo huynh đệ! Hảo huynh đệ! Tay này quả nhiên gớm thiệt! Bí quyết của ta là ở chỗ đó! Ta nói cho lão nghe: tay kiếm hào bên Tây Vực kia là Mạc Hoa Nhĩ tặng cho ta mười vò rượu Đồ đào ở nước Thổ lồ phồn mới ba lần ướp, ba lần cất và đã để lâu 120 năm. Chục vò rượu này được tải đến Hàng

Châu bằng 20 con ngựa Đại Uyển. Về tới Hàng Châu ta mới đem ướp và cất lại một lần nữa. Mười vò rượu ngon cất lấy một thùng. Bấm đốt tay tính lại từ ngày đó đến nay đã được 12 năm rưỡi. Thứ rượu ngon này vận tải quan san muôn dặm mà vẫn không chuạ Mùi rượu trong cái cũ có cái mới, trong cái mới có cái cũ là ở chỗ đó.

Hướng Vấn Thiên cùng Lệnh Hồ Xung vỗ tay reo:

- Té ra thế! Té ra thế!

Lệnh Hồ Xung nói tiếp:

- Cần được thứ rượu này thì có phải đem 10 chiêu kiếm pháp

ra mà đổi cũng còn là rẻ. Vậy mà tiền bối mất có ba chiêu đã đổi được thì thật là món hời hiếm có ở đời.

Đan Thanh tiên sinh rất đỗi hả hê nói:

- Lão đệ đúng là tri kỷ của ta! Ngày đó đại ca cùng nhị ca ta đem lòng oán hận vì đã đổi kiếm chiêu lấy rượu, khiến cho tuyệt chiêu của Trung Nguyên truyền ra đến đất Tây Tạng. Còn tam ca khi đó chỉ cười ruồi chứ không nói gì, song ta e rằng trong lòng y cũng bất phục. Chỉ có mình lão đệ là biết ta

được giả hời. Hay lắm! Chúng ta lại uống chén nữa.

Lệnh Hồ Xung uống cạn chung nữa rồi nói:

- Tứ trang chúa! thứ rượu này còn có một cách uống đáng tiếc hiện giờ không thể làm được.

Đan Thanh tiên sinh vội hỏi:

- Cách uống đó thế nào? Tại sao lại không làm được?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Nước Thổ lồ phồn là đất nóng nhất trong thiên hạ. Nghe nói ngày trước Đường Huyền Trang sang Tây Trúc lấy kinh phải đi qua Hỏa Diệm Sơn tức là nước Thổ lồ phồn...

Đan Thanh tiên sinh nói xen vào:

- Phải rồi! Nơi này nóng quá thiệt. Về mùa hạ suốt ngày người ta phải dầm mình vào trong thùng

nước lạnh mà hãy còn thấy nóng. Đến mùa đông thì lại rét quá, lạnh buốt thấu xương. Vì khí hậu đặc biệt nên trái bồ đào khác hẳn mọi nơi.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Khi văn bối uống thứ rượu này tại thành Trường An đã gặp mùa đông mà vị lão sư trong tửu trang còn sai gia nhân lấy một khối băng lớn để đặt chung rượu lên. Rượu ngon có hơi lạnh

thấm vào thành ra một mùi vị khác. Hiện giờ đang buổi sơ hạ lấy đâu ra được băng để hấp rượu?

Đan Thanh tiên sinh nói:

- Khi ta ở Tây Vực cũng gặp mùa hạ, Mạc Hoa Nhĩ cũng đã nói đến chuyện dùng băng hấp rượu mới là tuyệt diệu. Lão đệ! Cái này cũng d thôi. Lão đệ Ở đây với ta quá nửa năm là đến mùa đông chúng ta sẽ thưởng thức lần nữa.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Có điều phải chờ lại lâu ngày kể cũng nóng ruột.

Hướng Vấn Thiên xen vào:

- Đáng tiếc là một giải Giang Nam không có nhân vật nào luyện "âm hàn chưởng", "âm phong trảo" là những công phu thuần âm. Nếu không thì...

Lão chưa dứt lời Đan Thanh tiên sinh đã la lên:

- Có chứ! Có chứ!

Lão nói xong đặt thùng rượu xuống hối hả chạy ra.

Lệnh Hồ Xung đưa mắt nhìn Hướng Vấn Thiên, đầy lòng ngờ vực, nhưng Hướng Vấn Thiên vẫn mỉm cười chứ không nói gì.

Chỉ trong khoảnh khắc Đan Thanh tiên sinh dắt một lão già cao nghểu cao nghều mà gầy khẳng gầy kheo đưa vào phòng rồi nói:

- Nhị ca! Bất luận thế nào nhị ca cũng giúp cho tiểu đệ một phen.

Lệnh Hồ Xung thấy người này mày thanh mắt sáng, có điều mặt trắng bợt mà hơi xanh lướt, trông chẳng khác cái mặt thây ma, khiến người nhìn vào không khỏi ớn da gà.

Người mà Đan Thanh đưa vào đây là Nhị trang chúa ở Mai trang mang danh hiệu Hắc Bạch tử.

Đầu tóc lão đen nhánh mà da mặt lại trắng bệch, quả nhiên hắc bạch phân minh.

Hắc Bạch Tử lạnh lùng hỏi:

- Ngươi muốn giúp chuyện gì?

Đan Thanh tiên sinh đáp:

- Xin nhị ca phát huy công phu hóa nước thành băng để cho hai vị hảo hữu của tiểu đệ coi.

Hắc Bạch Tử đảo cặp mắt quái nhỡn lạnh lùng đáp:

- Cái tài vặt đó phỏng có chi đáng kể, chẳng bõ làm cho người ta phải cười đến trẹo quai hàm.

Đan Thanh tiên sinh nói:

- Nhị ca ơi! Chẳng giấu gì nhị cạ Phong huynh đệ đây nói là thứ rượu Bồ đào ở Thổ lồ phồn này phải có băng để hãm mà uống mới là tuyệt thú! Trời nóng thế này thì đi đâu kiếm được băng giá bây giờ?

Hắc Bạch Tử hỏi lại:

- Rượu này mùi hương cực kỳ thuần túy hà tất phải dùng băng để hãm?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Thổ lồ phồn là nơi cực nhiệt...

Đan Thanh tiên sinh ngắt lời:

- Phải rồi! Khí hậu tại đó nóng nhiệt vô cùng!

Lệnh Hồ Xung nói tiếp:

- Thứ nho mọc ở đất này không khỏi bị khí nhiệt thấm vào.

Đan Thanh tiên sinh nói xen vào:

- Đúng lắm! Cái đó nhất định không tránh khỏi được.

Lệnh Hồ Xung nói tiếp:

- Khí nóng thấm vào rượu để lâu trăm năm nay đã giảm đi nhiều, nhưng người sành rượu vẫn cảm thấy mùi cay.

Đan Thanh tiên sinh nói:

- Phải lắm! Phải lắm! Lão đệ không nói thì ta cứ tưởng là lúc cất họ để lửa mạnh quá, thành ra mắng oan tên ngự trù kia.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Làm sao lại có ngự trù?

Đan Thanh tiên sinh cười đáp:

- Ta sợ nấu không để lửa đúng độ làm hư 10 vò rượu ngon nên phải lẻn vào hoàng cung ở Bắc Kinh mắt một tên ngự trù đem về cho y cất rượu.

Hắc Bạch Tử lắc đầu nói:

- Thật là chuyện nhỏ nhặt mà làm cho thành quan trọng.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Té ra là thế! Nếu là những anh hùng hiệp sĩ tầm thường mà uống thứ rượu quí này có mùi cay một chút cũng không đáng kể. Nhưng nhị trang chúa và tứ trang chúa ở ẩn nơi phong cảnh tuyệt mỹ trên bờ Tây Hồ là những bậc thanh cao khác đời không thể tự hạ mình như những nhân vật quê mùa trong võ lâm. Rượu này cần có băng hãm cho hết mùi cay gắt mới xứng với thân thế cao cả của nhị vị.

Hướng Vấn Thiên xen vào:

- Tỉ như đánh cờ chỉ chen lấn bắt quân thì là hạng tầm thường. Còn những bậc cao thượng chơi cờ lúc nào cũng có những nước tuyệt diệu mà đi.

Hắc Bạch Tử lại đảo cặp mắt quái nhỡn nắm lấy vai Hướng Vấn Thiên hỏi:

- Lão huynh cũng biết đánh cờ ư?

Hướng Vấn Thiên đáp:

- Tại hạ bình sinh rất thích chơi cờ, đáng tiếc mình không may Tại hạ liền đi khắp miền Trung Nguyên để kiếm kỳ phổ. Hơn ba chục năm trời nghiên cứu những cục thế nổi danh đã nhớ rất nhiều...

Hắc Bạch Tử ngắt lời:

- Lão huynh nhớ được nhiều danh cục ư? Những danh cục nào thử nói nghe!

Hướng Vấn Thiên đáp:

- Tỉ như cuộc cờ mà Vương Chất đã gặp tiên trên núi Lạn Kha, hay cuộc Lưu Trọng Phủ đấu với tiên mỗ ở núi Ly Sơn, hoặc cuộc Vương Tích Tân gặp Hồ tiên...

Lão chưa dứt lời, Hắc Bạch Tử đã lắc đầu quầy quậy nói:

- Những chuyện thần thoại đó khó mà tin được. Làm gì có những kỳ phổ này?

Lão nói rồi buông tay ra.

Hướng Vấn Thiên nói:

- Ban đầu tại hạ cũng cho là bọn hiếu sự bịa ra những thiên cố sự đó. Song 25 năm trước đây, tại hạ được coi kỳ phổ Lưu Trọng Phủ đấu cờ với bà tiên trên núi Ly Sơn, đi nước nào cũng tuyệt diệu, người thường không thể bì kịp. Rồi từ đó, tại hạ mới quyết tâm tin là sự thực không phải nói ngoa. Tiền bối cũng ưa món này lắm phải không?

Đan Thanh tiên sinh cười ha hả, bộ râu cằm lão vuốt cho dài thuỡn ra.

Hướng Vấn Thiên giả vờ không hiểu hỏi:

- Sao tiền bối lại bật cười?

Đan Thanh tiên sinh đáp:

- Lão huynh hỏi nhị ca có thích cờ không? Ha ha! Nhị ca ta đạo hiệu là Hắc Bạch Tử thì lão huynh bảo y có thích hay không thích? Ta thích rượu thế nào thì nhị ca ta thích cờ cũng vậy.

Hướng Vấn Thiên nói:

- Chết chưa! Tại hạ nói nhăng rồi! Thật là múa rìu qua mắt thợ. Xin nhị trang chúa min trách cho.

Hắc Bạch Tử hỏi:

- Lão huynh lấy được bản đồ phổ về cuộc cờ Lưu Trọng Phủ đấu với Linh San tiên mỗ thật ư? Ta xem bút ký của tiền nhân để lại có nói Lưu Trọng Phủ là một tay quốc thủ đương thời bị đại bại về tay một mụ già thôn quê, y tức quá thổ huyết mấy thăng, nên cuộc cờ đó kêu bằng "ấu huyết phổ". Chẳng lẽ trên đời quả có cuộc ẩu huyết phổ thiệt ư?

Lúc lão mới đến ra chiều lạnh nhạt, nhưng bây giờ lại tỏ ra rất nồng hậu.

Hướng Vấn Thiên đáp:

- Hơn hai chục năm trước tại hạ Ở thành đô tỉnh Tứ Xuyên vào một nhà thế gia tìm được kỳ phổ này có những nước kinh tâm động phách. Vì vậy mà sự việc cách đây 25 năm vẫn còn nhớ cả toàn bộ 125 nước.

Hắc Bạch Tử hỏi ngay:

- Cả thảy 125 nước ư? Lão huynh thử bày ra cho ta coi. Nào! vào trong kỳ thất của lão phu để bày cờ.

Đan Thanh tiên sinh liền đưa tay ra cản lại nói:

- Khoan đã! Nhị ca mà không chế băng cho tiểu đệ hâm rượu thì tiểu đệ nhất định không để nhị ca đi.

Lão vừa nói vừa cầm cái chậu sứ trắng đưa lại. Trong chậu đựng đầy nước trong.

Hắc Bạch Tử thở dài nói:

- Tứ đệ cũng có cái say mê, thôi ta đành chịu vậy.

Lão đưa ngón tay trỏ dúng vào trong chậu nước.

Bỗng thấy mặt nước sủi lên những chấm trắng li tị Chẳng bao lâu mặt chậu nổi lên một làn sương trắng, rồi mặt nước kết lại thành từng miếng băng mỏng. Những miếng băng này mỗi lúc một dầy thêm.

Trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, chậu nước trong biến thành băng hết.

Hướng Vấn Thiên và Lệnh Hồ Xung lớn tiếng hoan hô.

Hướng Vấn Thiên nói:

- Nghe nói công phu "Hắc phong chỉ" này thất truyền đã lâu. Té ra nhị trang chúa...

Đan Thanh tiên sinh ngắt lời:

- Đây không phải là "Hắc phong chỉ", mà là "Huyền thiên chỉ". Hai môn này tương tự như nhau, nhưng "Hắc phong chỉ" thuộc về bá đạo và trình độ cũng còn kém Huyền thiên chỉ.

Lão vừa nói vừa đặt bốn chén lên trên mặt chậu băng, rót rượu vào.

Bỗng trên mặt rượu sủi tăm sắc trắng.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Được rồi!

Đan Thanh tiên sinh nâng chén lên uống một hơi cạn sạch, quả thấy hương rượu vừa đậm vừa ngon, mất hết mùi chua chát, mà thêm vị thanh lương thấm vào tâm phế. Bất giác lão lớn tiếng reo:

- Tuyệt diệu! Rượu của ta đã ngon mà nhân phẩm của Phong

lão đệ lại cao hơn. Cách chế băng của nhị ca mới là tuyệt diệu.

Lão nhìn Hướng Vấn Thiên cười nói:

- Lão huynh ngồi bên, lúc tung lúc hứng lại càng tuyệt nữa.

Hắc Bạch Tử cũng cầm chén rượu lên uống nhưng không lý gì đến mùi rượu có ngon hay không.

Lão kéo tay Hướng Vấn Thiên giục:

- Đi! Đi! Đi bày cuộc "ẩu huyết phổ" của Lưu Trọng Phủ cho ta coi.

Hướng Vấn Thiên kéo tay Lệnh áo Hồ Xung. Chàng hiểu ý liền nói:

- Tại hạ cũng đi coi.

Đan Thanh tiên sinh nói:

- Coi cờ có chi là thú? Sao bằng ở đây uống rượu với ta?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Chúng ta vừa uống rượu vừa coi cờ.

Dứt lời chàng đi theo Hắc Bạch Tử cùng Hướng Vấn Thiên.

Đan Thanh tiên sinh không sao được đành cắp thùng rượu đi theo vào kỳ thất.

Đây là một gian phòng, ngoại trừ chiếc kỷ đá và hai chiếc ghế êm, trống rỗng không còn vật gì nữa.

Trên kỷ đá khắc 19 đường bàn cờ. Bên cạnh đặt một hộp cờ đen và một hộp cờ trắng. Trong kỳ thất, ngoài ghế ngồi và bàn cờ không bày đặt vật gì là để người đối cục khỏi phân tâm.

Hướng Vân Thiên khoe tài của bạn

Hướng Vấn Thiên đến trước kỷ đá bày cờ.

Lão đặt vào vị "bình" ở điểm lục tam một con cờ đen rồi lại đặt một con cờ trắng vào điểm cửu tam. Lão tiếp tục đặt vào điểm lục ngũ một con đen, điểm cửu ngũ một con trắng.

Hướng Vấn Thiên tiếp tục đặt cho đến con thứ 64, hai bên thành thế tỷ đấu kịch liệt.

Hắc Bạch Tử ngó thấy toát mồ hôi trán.

Lệnh Hồ Xung ngấm ngầm kinh hãi, chàng thấy vừa rồi lão vận "Huyền thiên chỉ" hóa nước thành băng, thì biết công lực lão cao thâm đến thế nào! Đánh cờ là chuyện nhỏ mà lão nhìn đến toát mồ hôi đủ rõ lão chẳng quan tâm gì đến việc khác cho khỏi loạn thần trí. Lão này say mê cờ đến trình độ điên

khùng mà Hướng Vấn Thiên chắc là tìm được nhược điểm của lão để tấn công.

Hắc Bạch Tử thấy Hướng Vấn Thiên ngồi lâu không đi cờ liền hỏi:

- Bây giờ đi thế nào?

Hướng Vấn Thiên mỉm cười đáp:

- Đây là nước cờ mấu chốt. Theo cao kiến của nhị trang chúa nên đi nước gì?

Hắc Bạch Tử khổ tâm ngẫm nghĩ hồi lâu rồi hỏi:

- Quân này ư? Bỏ đi không được, xông ra không xong. Cái

này... cái này...

Tay cầm một con cờ đen trên kỷ đá khẽ gõ lách cách. Hồi lâu lâu lắm mà thủy chung không biết đi nước nào.

Lúc này Đan Thanh tiên sinh và Lệnh Hồ Xung đều đã uống hết 17,18 chén rượu Bồ đào.

Đan Thanh tiên sinh thấy sắc mặt Hắc Bạch Tử mỗi lúc một xanh rờn liền nói:

- Đồng lão huynh! "Ẩu huyết phổ" này chẳng lẽ làm cho nhị ca ta đến thổ huyết chăng? Bây giờ đi thế nào thì nói ra!

Hướng Vấn Thiên đáp:

- Được rồi con thứ 67 này đặt vào điểm thất tứ.

Hắc Bạch Tử vỗ đùi đánh đét một cái la lên:

- Hay quá! Con này đặt xuống đó thật là tuyệt diệu.

Hướng Vấn Thiên cười nói:

- Lưu Trọng Phủ đi nước này dĩ nhiên là hay, nhưng y chỉ là một tay diệu thủ ở nhân gian nên so với tiên mỗ ở Ly Sơn hãy còn kém xa lắm.

Hắc Bạch Tử vội hỏi:

- Vậy nước cờ tiên của Ly Sơn Tiên mỗ ra sao?

Hướng Vấn Thiên đáp:

- Nhị trang chúa hãy nghĩ đi!

Hắc Bạch Tử nghĩ hàng nửa ngày thấy đại cục hiển nhiên khó lòng vãn hồi liền nói:

- Đã là nước cờ tiên thì bọn phàm phu tục tử chúng ta nghĩ ra thế nào được? Đồng huynh đừng thử thách nữa.

Hướng Vấn Thiên tủm tỉm cười nói:

- Nước cờ thần cô diệu toán này quả nhiên phải thần tiên mới

nghĩ ra được.

Hắc Bạch Tử vốn là tay cơ biến lại biết đường dò xét tâm lý đối phương một cách rất tinh vị Lão thấy Hướng Vấn Thiên không chịu đem nước cờ trên nói ra một cách chóng vánh khiến cho người ta ngứa ngáy khó chịu thì đoán là y có mưu đồ chuyện gì liền hỏi:

- Lão huynh! Lão huynh cứ đem thê cờ này nói cho tại hạ nghe chẳng lẽ tại hạ lại không có điều chi đền đáp?

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Chắc Hướng đại ca biết nhị trang chúa đây có thần công Huyền thiên chỉ chữa được bệnh cho mình nên mới bầy trò này ra để cầu lão.

Hướng Vấn Thiên ngửng đầu lên cười ha hả nói:

- Tại hạ cùng Phong lão đệ tuyệt không có cầu cạnh bốn vị trang chúa điều chị Nhị trang chúa

nói vậy chẳng hóa ra coi thường bọn tại hạ lắm ư?

Hắc Bạch Tử liền xá dài đáp:

- Tại hạ lỡ miệng, xin có lời từ tạ.

Hướng Vấn Thiên cùng Lệnh Hồ Xung vội đáp l.

Hướng Vấn Thiên nói:

- Bọn tại hạ đến Mai trang chỉ có ý muốn đánh cuộc cùng bốn vị trang chúa.

Hắc Bạch Tử cùng Đan Thanh tiên sinh đồng thanh hỏi:

- Đánh cuộc ư? Cuộc thế nào?

Hướng Vấn Thiên đáp:

- Tại hạ dám đánh cuộc là trong Mai trang không có nhân vật nào thắng được kiếm pháp của Phong lão đệ đây.

Hắc Bạch Tử cùng Đan Thanh tiên sinh quay lại nhìn Lệnh Hồ Xung. Hắc Bạch Tử re vẻ thờ ơ không phê bình câu nào. Nhưng Đan Thanh tiên sinh cười ha hả hỏi lại:

- Đặt cuộc thế nào?

Hướng Vấn Thiên đáp:

- Nếu bọn tại hạ thua cuộc thì xin dâng bức lụa đồ này cho Tứ Trang Chúa.

Lão nói rồi cởi chiếc bọc đeo ở trên lưng xuống mở ra. Trong bọc có hai cuốn trục. Một cuốn là bức họa đồ rất cũ kỹ. Góc trên bức họa đồ có đề một dòng chữ: "Bắc Tống Phạm Trung Lập khê sơn

hành lữ đồ".

Bức họa đồ vẽ một tòa núi cao ngất trời, nét mực đen láy, thanh thế rất hùng vĩ hiểm tuấn.

Lệnh Hồ Xung tuy không hiểu về hội họa song cũng biết đây là một bức tranh sơn thủy tuyệt tác.

Ngọn núi chót vót rậm rạp tuy vẽ ở trên giấy cũng khiến cho người ta không tự chủ được mà sinh lòng ngưỡng mộ.

Đan Thanh tiên sinh bỗng la lên:

- Úi chà!

Hai mắt lão nhìn chằm chặp vào bức họa đồ không rời ra nữa. Hồi lâu lão mới hỏi:

- Đây là chân tích của Phạm Khoan đời Bắc Tống. Lão huynh lấy được ở đâu vậy?...

Hướng Vấn Thiên chỉ tủm tỉm cười chứ không trả lời. Lão đưa tay ra từ từ cuộn lại.

Đan Thanh tiên sinh nói:

- Khoan đã!

Lão kéo tay Hướng Vấn Thiên muốn ngăn trở không chông cho cuốn lại. Ngờ đâu tay lão vừa đụng vào cánh tay đối phương bỗng thấy một luồng nội lực nhu hòa mà hùng hậu xô tới đẩy bàn tay lão ra một cách nhẹ nhàng.

Hướng Vấn Thiên vờ như không thấy gì, tiếp tục cuốn họa đồ lại.

Đan Thanh tiên sinh trong lòng nghi hoặc. Vừa rồi lão kéo tay Hướng Vấn Thiên chỉ sợ làm rách họa đồ, nên không vận nội lực. Nhưng lão thấy luồng nội kình hất tay mình ra, cũng đủ biết nội công của đối phương vào bậc thượng thừa thì trong lòng ngấm ngầm bội phục nói:

- Lão huynh! Té ra võ công của Lão huynh cực kỳ lợi hại! Có lẽ chẳng kém gì bọn ta.

Hướng Vấn Thiên đáp:

- Tứ trang chúa nói rỡn rồi. Chà! Bốn vị trang chúa ở Mai trang ngoại trừ kiếm pháp không kể còn thì bất luận môn công phu nào cũng là những tay vô địch hiện nay Tại hạ là một tên vô danh tiểu tốt khi nào dám so bì với bốn vị trang chúa.

Đan Thanh tiên sinh biến sắc hỏi:

- Sao lão huynh lại bảo ngoại trừ kiếm pháp? Chẳng lẽ kiếm pháp của ta chưa bằng y thật hay sao?

Hướng Vấn Thiên tủm tỉm cười đáp:

- Nhị vị trang chúa! Xin hai vị hãy coi bức này xem.

Rồi lão mở cuốn trục thứ hai thì đây là bức chi thảo mà nét bút linh động như rồng bay phượng múa.

Đan Thanh tiên sinh rất lấy làm kỳ, khẽ bật tiếng la:

- Úi chà! úi chà! úi chà!

Lão la luôn ba tiếng "úi chà" rồi đột nhiên lớn tiếng kêu:

- Tam ca! Tam ca! Cái bảo bối mà tam ca coi quí như tính mạng đã có rồi đó.

Tiếng lão gọi rất vang dội. Làm rung động cả tường vách những bụi cát trên mái nhà rớt xuống tới tấp. Hơn nữa lão la lên một cách đột ngột khiến cho Hướng Vấn Thiên và Lệnh Hồ Xung đều giật mình kinh hãi.

Bỗng nghe có tiếng người từ đằng xa cất lên hỏi:

- Chuyện chi mà hốt hoảng như vậy?

Đan Thanh tiên sinh la lên:

- Tam ca không đến mau mà coi thì người ta cuốn lại sẽ phải hối hận suốt đời.

Người bên ngoài hỏi vọng vào:

- Tứ đệ lại thấy một bức vẽ giả mạo nào rồi phải không?

Rèm cửa vén lên, một người tiến vào. Người này thấp lùn và béo mập, đầu lão hói mà bóng loáng, không mọc một sợi tóc nào. Tay mặt lão cầm một cây bút lớn. Vạt áo đầy vết mực. Lão tiến vào gần coi. Đột nhiên cặp mắt trợn ngược lên. Lão nín thở nói:

- Bức này thật rồi! Đúng là... bút thiếp của... Trương Húc đời Đường... không ai làm giả được.

Chữ thảo trên tấm thiếp coi chẳng khác khinh công một tay cao thủ võ lâm lên cao rồi xuống thấp.

Tuy hành động mau lẹ nhưng không mất vẻ phong lưu tao nhã.

Trong 10 chữ thảo Lệnh Hồ Xung chưa chắc đã đọc được một. Nhưng chàng thấy phía dưới tấm thiếp có tên nhiều người để tặng. Trong đám này lại lắm người quan hàm rất cao cũng

đoán được đây không phải là tấm thiếp tầm thường.

Đan Thanh tiên sinh nói:

- Vị này là tam ca của tại hạ tên gọi Ngốc Bút ông. Y dùng ngoại hiệu này vì tính thích bút pháp, viết cùn đến hàng trăm ngàn cây bút, chứ không phải vì y đầu hói. Về điểm này các vị chớ có lầm lẫn.

Lệnh Hồ Xung tủm tỉm cười đáp:

- Xin vâng!

Chàng thấy Ngốc Bút ông đưa ngón tay chỏ bên phải nhìn theo nét bút trong cánh thiếp mà đưa lên đưa xuống hay vòng vèo ở gian. Vẻ mặt say sưa ngây ngất không dòm ngó gì đến Hướng Vấn Thiên và Lệnh Hồ Xung. Cả câu nói của Đan Thanh tiên sinh lão cũng bỏ ngoài tai.

Lệnh Hồ Xung đột nhiên chấn động tâm thần nghĩ bụng:

- Cử động này của Hướng đại ca chắc là có chuyện mưu đồ từ trước. Ta nhớ lại lúc gặp y ở quán lương đình, trên lưng y đã đeo một cái bọc.

Rồi chàng xoay chuyển ý nghĩ:

- Trong bọc lúc ấy vị tất đã có hai cuốn trục này. Không chừng khi y đến Mai trang cầu bốn vị trang chúa trị bệnh cho ta rồi ở dọc đường, y nhân lúc ta nghĩ trong nhà khách sạn liền ra ngoài mua hoặc là lấy cắp đem về. Chà! Chắc y lấy cắp thì phải hơn. Những của bán vô giá này mua ở đâu được?

Tai chàng nghe tiếng Ngốc Bút ông vạch chữ trên không mà chỉ phong cũng rít lên veo véo, đủ biết nội lực lão cường mạnh chẳng kém gì Hắc Bạch Tử.

Chàng lại nghĩ:

- Nội thương của ta phát ra gì những luồng chân khí của Đào

cốc lục tiên và Bất giới hòa thượng.

Nay coi nội lực của ba vị trang chúa dường như đã cao thâm hơn Đào cốc lục tiên và Bất giới hòa thượng. Đại trang chúa chắc còn ghê gớm hơn. Thêm vào nội lực của Hướng đại ca, năm người hợp lực hoặc giả trị thương cho ta được. Nhưng ta chỉ mong họ không đến nỗi hao phí công lực càng hay.

Hướng Vấn Thiên không chờ Ngốc Bút ông viết xong đã cuộn bức thiếp lại gói vào trong bọc.

Ngốc Bút ông nhìn lão bằng vẻ ngạc nhiên, hồi lâu mới hỏi:

- Lão huynh muốn hỏi đổi lấy cái gì?

Hướng Vấn Thiên lắc đầu đáp:

- Cái gì cũng không đổi được.

Ngốc Bút ông nói:

- 28 chiêu "Thạch cổ đả huyệt bút pháp" nhé?

Hắc Bạch Tử và Đan Thanh tiên sinh vội la lên:

- Không được!

Ngốc Bút ông nói:

- Được chứ! Sao lại không được? Nếu lấy được chân tích về bức đại thảo của Trương Húc thì 28 chiêu "Thạch cổ đả huyệt bút pháp" không có gì đáng tiếc nữa.

Hướng Vấn Thiên lắc đầu đáp:

- Không được.

Ngốc Bút ông liền hỏi:

- Thế thì lão huynh lấy cho ta coi làm chi?

Hướng Vấn Thiên đáp:

- Cái đó dù là lỗi của tại hạ, nhưng tam trang chúa đừng coi nữa có được không?

Ngốc Bút ông hỏi:

- Đánh cuộc thế nào?

Đan Thanh tiên sinh xen vào:

- Tam ca! Cha này có vẻ điên khùng. Y bảo đánh cuộc trong Mai trang chúng ta không ai thắng được kiếm pháp của Phong bằng hữu.

Ngốc Bút ông hỏi:

- Nếu trong Mai trang có người thắng được y thì sao?

Hướng Vấn Thiên đáp:

- Trong Mai trang bất luận là ai mà thắng được thanh trường kiếm trong tay Phong huynh đệ thì tại hạ xin để bức chân tích của Trương Húc kính tặng tam trang chúa. Bức "Khê sơn hành lữ đồ" của Phạm Khoan xin đưa tặng tứ trang chúa. Tại hạ còn đem 80 danh cục về cờ vây của thần tiên qui?

quái nhất nhất sao ra tặng nhị trang chúa.

Ngốc Bút ông hỏi:

- Còn đại ca chúng ta thì sao? Lão huynh tặng y vật gì?

Hướng Vấn Thiên đáp:

- Phong lão đệ đây trong mình có một bản cầm phổ tuyệt thế vô song cổ kim hiếm có và kêu bằng "Tiếu ngạo giang hồ khúc" xin để kính tặng đại trang chúa.

Bọn Ngốc Bút ông ba người nghe Hướng Vấn Thiên nói vậy không lộ vẻ gì, nhưng Lệnh Hồ Xung lại giật mình kinh hãi, tự hỏi:

- Làm sao y biết trong mình ta có cuốn cầm phổ "Tiếu ngạo giang hồ"?

Bỗng Hắc Bạch Tử cất tiếng đáp:

- Bọn tại hạ tuy không biết "Tiếu ngạo giang hồ" tuyệt diệu ở chỗ nào, nhưng cứ coi ba món kỳ, thư, họa đã đem đặt cuộc mà suy thì cầm phổ đó hẳn cũng là một vật trân quí phi thường. Song gặp trường hợp mà trong Mai trang quả không ai địch nổi Phong huynh đệ thì tại hạ biết lấy chi để trả lại?

Đan Thanh tiên sinh cười nói:

- Phong huynh đệ đây đã tinh thông tửu lý thì kiếm pháp tất cũng cao minh, nhưng tuổi y còn nhỏ chẳng lẽ trong Mai trang... Ha ha!... lại không...

Rồi lão nổi lên một tràng cười rộ.

Đan Thanh tiên sinh nói mấy câu này một cách tuy hàm hồ nhưng ý nghĩa rất rõ là Lệnh Hồ Xung không thể nào thắng được cao thủ ở Mai trang. Chỉ vì chàng là tay sành rượu trúng tới sở hiếu của lão nên lão có mối hảo cảm mà không buông lời khinh miệt.

Lệnh Hồ Xung tuy đã có lời ước hẹn trước với Hướng Vấn Thiên nhất thiết mọi việc đều do lão sắp đặt, nhưng sự việc din biến đến thế này, chàng cảm thấy lão có điều quá đáng. Huống chi nội lực chàng đã mất hết thì còn địch lại cao nhân ở Mai trang thế nào được?

Chàng nghĩ vậy liền đáp:

- Đồng đại ca đây tính ưa nói giỡn. Tại hạ bất quá như ánh đom đóm khi nào dám tranh thủ với các vị trang chúa ở Mai trang rực rỡ như ánh sáng mặt trời, mặt trăng?

Hướng Vấn Thiên cả cười nói:

- Lão đệ dĩ nhiên cần phải có mấy câu theo phép lịch sự, nếu không người ta sẽ bảo cho là hạng ngông cuồng tự đại, dưới mắt không biết đến bậc tôn trưởng.

Ngốc Bút ông dường như chẳng để vào tai những câu nói của hai người. Lão đủng đỉnh ngâm:

"Trương Húc tam bôi thảo thánh truyền"

"Thoát mạo lộ đính vương công tiên"

"Huy hào lạc chỉ như vân yến"

Rồi nói tiếp:

- Tứ đệ! Trương Húc tuy xưng là thảo thánh , một bậc thánh thần về lối chữ thảo, nhưng bao câu thơ này là của Đỗ Phủ ở trong bài "Ẩm trung bát tiên ca". Y còn là một người trong "Ẩm trung bát tiên", tứ đệ coi thứ bút thiếp này có thể tưởng tượng ra tình cảnh lúc y say rượu hạ bút. Trời ơi! thật là Thiên mã hành không chẳng có cương giảm chi hết không lúc nào dừng lại. Ôi! Chữ tốt đến thế này là tuyệt bút.

Đan Thanh tiên sinh nói:

- Đúng rồi! Y đã thích rượu dĩ nhiên là một đại hảo nhân. Chữ y viết còn chê vào đâu được?

Ngốc Bút ông nói:

- Hàn Dũ đã phẩm bình bút pháp của Trương Húc bằng đoạn văn "Mừng giận bần cùng, lo buồn khoan khoái, oán hận nhờ thương, say sưa túy lúy. Trong lòng động mối bất bình đem phổ cả vào trong hàng chữ thảo". Ông này cùng người trong ngô mối. H động mối bất bình là phát ra hàng chữ thảo

phỏng có khác gì vung gươm múa kiếm. Há chẳng khoái ư?

Lão lại đưa ngón tay lên không viết một hồi rồi bảo Hướng Vấn Thiên:

- Hỡi ơi! Đồng huynh mở cho ta coi một chút!

Hướng Vấn Thiên lắc đầu cười đáp:

- Sau khi tam trang chúa thủ thắng thì trương bút thiếp này

là của Tam trang chúa. Hà tất phải nóng nảy ngay từ bây giờ?

Hắc Bạch Tử tính thích đánh cờ trầm ngâm suy tính mãi, chưa nghĩ đến chuyện được đã lo thua, liền hỏi:

- Giả tỷ trong Mai trang quả không có người thắng được kiếm pháp của Phong huynh thì bọn tại hạ chịu thua cuộc bằng cách nào?

Hướng Vấn Thiên đáp:

- Tại hạ đã nói trước là đến Mai trang không cầu một điều, chẳng xin một vật. Phong huynh đệ bất quá tìm đến chỗ võ học tuyệt đỉnh này là đê lấy bằng chứng về kiếm pháp của những tay cao thủ đương thời. Nếu may mà y thủ thắng thì bọn tại hạ lập tức trở gót lên đường, không xin các vị đặt cuộc

chi hết.

Hắc Bạch Tử nói:

- Ồ! Phong huynh đây muốn được dương danh. Một kiếm đả bại "Giang Nam tứ hữu" thì oai danh chấn động khắp võ lâm.

Hướng Vấn Thiên lắc đầu đáp:

- Nhị trang chúa đoán sai rồi! Bữa nay bọn tại hạ đến Mai trang tìm bằng chứng về kiếm pháp, bất luận ai thắng ai bại mà để tiết lộ ra ngoài thì bọn tại hạ nguyện có thiên tru, địa lục và tư cách đê tiện không bằng giống chó.

Đan Thanh tiên sinh nói:

- Hay lắm! Hay lắm! Các vị thật là những nhân vật hào sảng. Gian phòng này rất rộng Phong huynh đệ tỷ thí mấy chiêu. Kiếm của Phong huynh đệ đâu?

Hướng Vấn Thiên cười đáp:

- Đã đến Mai trang ai còn dám đem binh khí?

Đan Thanh tiên sinh lớn tiếng gọi:

- Lấy hai thanh kiếm ra đây!

Bên ngoài có tiếng đáp lại rồi Đinh Kiên và Thi Lệnh Oai đều cầm kiếm vào đến trước mặt Đan Thanh tiên sinh đưa lên.

Đan Thanh tiên sinh đón lấy một thanh kiếm rồi nói:

- Còn thanh kiếm kia trao cho Phong huynh đệ!

Thi Lệnh Oai dạ một tiếng rồi hay tay nâng kiếm đi tới trước mặt Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung cảm thấy chuyện này rất khó khăn, chàng quay lại nhìn Hướng Vấn Thiên.

Hướng Vấn Thiên nói:

- Tứ trang chúa ở Mai trang là bậc kiếm pháp thông thần. Phong huynh đệ! Lão đệ chỉ cần học lấy một chiêu nửa thức là dùng một đời không hết.

Lệnh Hồ Xung đứng trước tình trạng này biết rằng chẳng thể nào tránh khỏi được cuộc tỷ kiếm.

Chàng đành đưa hai tay ra đón lấy trường kiếm.

Hắc Bạch Tử vội nói:

- Tứ đệ hãy khoan! Theo lời tuyên bố của Đồng huynh thì cuộc đấu kiếm bất luận là ai trong Mai trang chúng ta cũng không thắng nổi Phong huynh. Đinh Kiên cũng biết sử kiếm và cũng là người trong Mai trang. Tưởng tứ đệ bất tất phải động thủ.

Nguyên Hắc Bạch Tử nghe Hướng Vấn Thiên nói chắc chắn là được chứ không sợ thua, thì cảm thấy vụ này khó ổn. Lão muốn Đinh Kiên ra tay trước để tỷ thí với Lệnh Hồ Xung. Lão nghĩ rằng Đinh Kiên biệt hiệu là "Nhất tự điện kiếm" nhất định kiếm pháp y không phải là tầm thường. Vả lại y

đóng vai một tên gia đinh trong trang thì dù có thất bại cũng

không tổn thương đến oai danh của Mai trang. Đồng thời kiếm pháp của Phong Nhị Trung (tức Lệnh Hồ Xung) hư thực thế nào lão sẽ biết ngay.

Lệnh Hồ Xung đả bại Đinh Kiên , Tứ Trang chúa

Hướng Vấn Thiên nghe Hắc Bạch Tử nói vậy liền đáp:

- Dạ dạ! Đúng thế! Bất luận là nhân vật nào trong Mai Trang cứ thắng được kiếm pháp của Phong huynh đệ là bọn tại hạ chịu thua ngay, không dám cãi nửa lời. Vậy không nhất định phải chính bốn vị trang chúa thân hành động thủ. Đinh huynh đây đã được bạn hữu giang hồ tặng cho ngoại hiệu "Nhất tự điện kiếm" vì chiêu kiếm của y nhanh như điện chớp, trên đời ít kẻ bì kịp.

Rồi lão quay lại bảo Lệnh Hồ Xung:

- Phong lão đệ! Lão đệ hãy lĩnh giáo Nhất tự điện kiếm Đinh huynh đi!

Đan Thanh tiên sinh vừa quẳng trường kiếm cho Đinh Kiên vừa cười nói:

- Ngươi mà thua Phong huynh đệ thì ta phạt ngươi phải uống ba bát rượu lớn đó nghe!

Đinh Kiên khom lưng đón lấy trường kiếm rồi quay về phía Lệnh Hồ Xung nói:

- Đinh mỗ xin lãnh giáo kiếm pháp của Phong gia.

Hắn rút kiếm ra khỏi vỏ đánh "soạt" một cái.

Lệnh Hồ Xung cũng rút kiếm ra, để vỏ kiếm xuống kỷ đá.

Hướng Vấn Thiên lại nói:

- Thưa ba vị trang chúa cùng Đinh huynh! Đây chỉ là một vụ

chứng nghiệm kiếm pháp chứ không phải là cuộc tỷ thí nội lực...

Hắc Bạch Tử ngắt lời:

- Dĩ nhiên h ai điểm tới một cái là phải dừng lại ngay.

Hướng Vấn Thiên quay lại bảo Lệnh Hồ Xung:

- Phong lão đệ! Lão đệ không được phát huy một chút nội lực nào hết. Đây là cuộc so đọ kiếm pháp. Bên nào chiêu số tinh vi là thắng, sơ hở là bại. Môn khí công của phái Hoa Sơn đã nổi danh trong võ lâm, nếu lão đệ phải dùng đến nội lực để thủ thắng cũng kể là chúng ta bại trận đó.

Lệnh Hồ Xung cười thầm trong bụmg tự nhủ:

- Hướng đại ca đã biết mình chẳng còn mảy may nội lực, y khéo làm phách để chơi trò ú tim đối phương.

Chàng liền đáp một cách nửa ra khiêm nhượng nửa ra ỡm ờ:

- Tiểu đệ mà sử nội lực thì ba vị trang chúa đây tất phải nổi lên một tràng cười ngất đến trẹo quai hàm. Dĩ nhiên tiểu đệ không dám đâu.

Hướng Vấn Thiên lại rào đón:

- Chúng ta lặn lội đến Mai trang với tấc dạ chí thành mà lão đệ chỉ một niềm nhún nhường thái quá là thiếu l thành kính với bốn vị tiền bối đó. Tử hà thần công của phái Hoa Sơn tinh thâm hơn nội lực phái Tung Sơn ta rất nhiều, đó là một điểm ai ai cũng biết. Này Phong lão đệ! Lão dệ hãy đứng vào hai vết bàn chân ta đây, đừng có di động cặp giò để tỷ thí chiêu thức về kiếm pháp với Đinh huynh được chăng.

Dứt lời, Hướng Vấn Thiên cất bước đứng tránh sang một bên.

Trên bốn viên gạch xanh hiện ra hai vết bàn chân sâu đến hai tấc.

Nguyên lúc Hướng Vấn Thiên nói mấy câu vừa rồi, hắn đã ngấm ngầm vận nội lực ấn mạnh bàn chân xuống cho thành vết.

Bọn Hắc Bạch Tử, Ngốc Bút ông, Đan Thanh tiên sinh ba người lớn tiếng hoan hô:

- Hảo công phu! Hảo công phu!

Nên biết Hướng Vấn Thiên mồm miệng nói năng hoạt bát, vẻ mặt bình thản, chỉ vận nội lực vào hai bàn chân dận xuống gạch thành vết phẳng lỳ, đã không làm sứt mẻ viên gạch, vết chân khắc xuống lại rất đều đặn, chẳng có chỗ nào nông sâu hơn kém, tựa như người dụng tâm điêu khắc tỷ mỷ.

Bọn Đan Thanh tiên sinh chỉ cho là Hướng Vấn Thiên muốn phô din nội công. Cách khoa trương tuy có vẻ nông cạn, không xứng đáng là hành vi của bậc cao nhân, nhưng thần công ghê gớm này cũng khiến cho người ta phải bội phục. Họ không hiểu hắn còn có thâm ý khác nữa.

Nguyên Hướng Vấn Thiên đã tuyên dương nội công của Lệnh Hồ Xung còn cao thâm hơn hắn.

Nội lực hắn đã đến trình độ này, mà thần công của chàng còn ghê gớm hơn, hắn gián tiếp cảnh giác đối phương lúc ra chiêu đừng có sử dụng nội lực để rước lấy cái bại nhục vào thân.

Mặt khác Lệnh Hồ Xung ngoài kiếm pháp, không còn môn sở trường nào khác. Cả về khinh công chạy nhảy, chàng cũng tầm thường. Vậy hắn bảo chàng đứng yên vào vết chân hắn để tỷ kiếm pháp cũng là cách che dấu chỗ sở đoản cho chàng.

Đinh Kiên nghe Hướng Vấn Thiên bảo Lệnh Hồ Xung đứng vào vết chân hắn để tỷ kiếm liền cho là hắn có ý khinh thị mình, nên trong lòng không khỏi phẫn nộ, nhưng y thấy công lực dậm gạch thành vết cũng ngấm ngầm khiếp sợ vì y tự biết công lực

kém cỏi không bì với hắn được. Rồi y tự nhủ:

- Bọn này dám đến khiêu chiến với bốn vị trang chúa thì dĩ nhiên không phải hạng tầm thường. Ta chỉ mong giữ được thế quân bình để khỏi tổn thương oai danh Cô Sơn Mai trang là đủ.

Nguyên trước Đinh Kiên cũng là tay ngông cuồng kiêu ngạo, sau y gặp phải cường địch đẩy vào tình trạng sống không sống được, chết chẳng chết chọ Giữa lúc y bị đau khổ không bút nào tả xiết thì may gặp Giang Nam tứ hữu ra tay giải cứu thoát khỏi lao lung. Y liền quy đầu Mai trang, cam phận tôi đòi. Bao nhiêu tính kiêu ngạo hống hách ngày trước đều bỏ đi hết.

Lệnh Hồ Xung đứng vào hai vết chân rồi tủm tỉm cười nói:

- Xin mời Đinh huynh!

Đinh Kiên đáp:

- Tại hạ xin thất l.

Y vung trường kiếm ra đánh véo một tiếng.

Mọi người bỗng thấy một tia sáng như điện chớp thấp thoáng lướt qua trước mặt.

Đinh Kiên tuy quy ẩn ở Mai trang hơn mười năm, nhưng vẫn không chểnh mảng việc rèn luyện công phu ngày trước.

Còn kiếp pháp mà Lệnh Hồ Xung đã học được là "Độc cô cửu kiếm", một thứ kiếm pháp tối cao vô thượng từ cổ chí kim. Độc cô cầu bại nhờ kiếm pháp này vùng vẫy giang hồ, xưng hùng thiên hạ.

Suốt đời lão chưa từng thua ai một trận bao giờ. Chẳng những lão không thua ai mà đến khi tuổi già, lão

chỉ mong có người chống nổi lão mười chiêu cũng không được.

Độc cô cầu bại lâm vào tình trạng anh hùng tịch mịch, phát

phiền mà chết. Lão chết nhưng kiếm pháp của lão được Phong Thanh Dương truyền lại cho Lệnh Hồ Xung.

"Nhất tự điện kiếm" vừa phóng tới là kiếm quang vọt ra như chớp xẹt ngang trời, khiến người coi thấy phải kinh tâm động phách, trong lòng hồi hộp.

Ngày trước Đinh Kiên bị thất bại vì một tay một tên độc hành đại đạo đui mù. Đối thủ mắt chẳng nhìn thấy gì, chỉ nghe tiếng động để phân biệt phương hướng mà đánh tới. Thanh thế "Nhất tự điện kiếm" khiến cho đối phương bở vía không trổ tài được.

Bây giờ Đinh Kiên thi triển kiếm pháp này, chỉ trong giây lát làn điện quang lóe ra khắp cả sảnh đường làm chói mắt mọi người.

Đinh Kiên mới phóng một chiêu, Lệnh Hồ Xung đã nhìn thấy ba chỗ sơ hở rất lớn.

Hắn không tấn công một cách hấp tấp, chỉ vạch trường kiếm trên không luôn mấy nhát tựa hồ để tỏ lòng kính khách. Thực ra hắn cố ý khiến cho Lệnh Hồ Xung phải lóa mắt đẫn đờ, khó lòng chống chọi được những chiêu sau của hắn sắp phóng ra.

Ngờ đâu Đinh Kiên sử đến chiêu thứ năm Lệnh Hồ Xung đã nhận thấy 18 chỗ sơ hở, liền lên tiếng:

- Tại hạ đành đắc tội.

Rồi chàng đưa thanh trường kiếm phóng xéo ra.

Lúc này tay kiếm của Đinh Kiên đang lướt nhanh từ mé tả qua mé hữu. Mũi kiếm của Lệnh Hồ Xung phóng ra còn cách cổ tay hắn chừng hai thước sáu tấc.

Thế kiếm của Đinh Kiên lướt như vậy là tự đưa cổ tay hắn về phía mũi kiếm đối phương. Đà kiếm đi gấp quá không tài nào đổi hướng được.

Năm người bàng quan đều là những tay cao thủ, nhìn thấy cơ nguy bất giác đồng thanh bật tiếng la:

- Coi chừng!

Hắc Bạch Tử đang cầm hai con cờ trong tay toan liệng ra đỡ thanh trường kiếm của Lệnh Hồ Xung để Đinh Kiên khỏi bị đứt tay. Nhưng lão lại tự nghĩ:

- Nếu mình ra tay viện trợ thì thành thế hai người đánh một tức là Mai trang đã bại trận, không tiện tỷ đấu lần nữa.

Lão đang còn ngần ngừ thì cổ tay Đinh Kiên đã lướt hết quãng cách hai thước sáu tấc để tự đưa vào lưỡi kiếm của Lệnh Hồ Xung.

Thi Lệnh Oai đứng ngoài thất thanh la:

- Trời ơi!

Dè đâu trong khoảng thời gian chớp nhoáng này Lệnh Hồ Xung đã nhẹ nhàng xoay cổ tay cho lưỡi kiếm nghiêng đi. Bình diện thanh kiếm đập vào cổ tay Đinh Kiên đánh bộp một tiếng, hắn không bị tổn thương chi hết.

Đinh Kiên đứng ngẩn người ra một chút rồi mới biết là đối phương đã lưu tình trong khi hạ thủ.

Trong khoảnh khắc này, hắn nghĩ tới nếu bị chặt đứt một tay thì thành phế nhân rồi, bất giác mồ hôi toát ra như tắm.

Hắn liền khom lưng nói:

- Đa tạ Phong đại hiệp đã nương tay.

Lệnh Hồ Xung cũng khom lưng hoàn l đáp:

- Không dám! không dám! Đây chẳng qua là Đinh huynh có ý nhân nhượng.

Bọn Hắc Bạch Tử, Ngốc Bút ông, Đan Thanh tiên sinh thấy Lệnh Hồ Xung nghiêng thanh trường kiếm để Đinh Kiên khỏi bị

máu chảy đương trường thì trong lòng xiết bao cảm phục.

Đan Thanh tiên sinh tự tay rót đầy chung rượu nói:

- Phong huynh đệ! Tại hạ xin kính mừng lão đệ một chung về kiếm pháp tinh kỳ.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tại hạ không dám.

Chàng đón lấy chung rượu uống.

Đan Thanh tiên sinh lại rót chung rượu thứ hai nói:

- Phong huynh đệ tâm địa nhân từ đã bảo toàn bàn tay cho Đinh Kiên, vậy tại hạ xin kính tặng lão đệ chung rượu này.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đây chẳng qua là một sự may mắn, có chi đáng kể?

Hai tay chàng bưng chung rượu lên uống.

Đan Thanh tiên sinh lại rót chung nữa rồi nói:

- Còn chung thứ ba này cả hai ta không ai được uống trước. Lão đệ cùng ta đấu chơi một cuộc, h ai thua là người ấy uống.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Nếu vậy, chung rượu này dĩ nhiên về phần tại hạ. Thôi để tại hạ uống trước đi cho rồi!

Đan Thanh tiên sinh xua tay nói:

- Không được! Lão đệ hãy khoan!

Lão đặt chung rượu xuống kỷ đá, đón lấy thanh trường kiếm của Đinh Kiên nói:

- Phong huynh đệ ra chiêu trước đi!

Lúc Lệnh Hồ Xung vừa uống rượu, chàng đã trù tính trong bụng:

- Lão này đã tự xưng: thị hiếu thứ nhất của lão là rượu, thứ

nhì là tranh vẽ, thứ ba là kiếm thì nhất định kiếm pháp lão không phải tầm thường. Ta coi bức họa "Tiên nhân đồ" của lão treo trong nhà đại sảnh thấy bút pháp cũng tương tự như một đường kiếm pháp khắc trên vách đá trong hậu động ở trên núi sám hối. Kể ra kiếm pháp này rất tinh diệu, nhưng ta đã nhận biết đường lối thì cách đối phó tưởng cũng không khó lắm.

Chàng liền khom lưng thi l nói:

- Tứ trang chúa. Xin trang chúa nhẹ đòn cho, tại hạ mới dám...

Đan Thanh tiên sinh ngắt lời:

- Lão đệ bất tất phải khách sáo. Tiến chiêu đi!

Lệnh Hồ Xung khoan thai đáp:

- Tại hạ xin tuân mệnh!

Chàng vung kiếm lên nhằm đâm vào vai Đan Thanh tiên sinh.

Chiêu kiếm này phóng ra, thế đi xiêu vẹo, dường như không có lấy một chút nội lực, nó lại chẳng có chương pháp nào hết vì trong kiếm pháp khắp thiên hạ, chưa ai sử dụng chiêu kiểu này bao giờ.

Đan Thanh tiên sinh ngạc nhiên hỏi:

- Thế này nghĩa là làm sao?

Nên biết Đan Thanh tiên sinh là nhân vật biết nhiều hiểu rộng. Những chỗ tinh diệu về kiếm chiêu của các nhà, các phái, mười phần lão đã thông tỏ đến bảy tám. Hơn nữa Lệnh Hồ Xung là đệ tử phái Hoa Sơn, thì trong đầu óc lão đã hiện lên những đường kiếm của phái này. Ngờ đâu chàng vừa mới phóng một chiêu đã ra ngoài sự tưởng tượng của lão, trách nào lão chẳng ngạc nhiên.

Lệnh Hồ Xung được Phong Thanh Dương truyền thụ kiếm pháp ngoài môn "Độc cô cửu kiếm" độc đáo, chàng còn lĩnh hội thêm tinh nghĩa về cách dùng "vô chiêu thắng hữu chiêu". Yếu quyết này đi đôi với "Độc cô cửu kiếm" bổ xung cho nhau. Về môn "Độc cô cửu kiếm" dù đạt đến chỗ vi diệu cực điểm nhưng vẫn còn có chiêu thức để tìm ra dấu vết. Khi Lệnh Hồ Xung học đến kiếm lý dùng "Vô chiêu thắng hữu chiêu" đem ra vận dụng liền khiến cho đối phương không biết đường nào mà mò.

Nên biết bất luận kiếm pháp nhà nào hay môn phái nào trong thiên hạ đều có chiêu số. Đã có chiêu số là có chỗ sơ hở. Còn căn bản đã không chiêu thức thì đối phương phá vào đâu được? Vì thế mà Lệnh Hồ Xung vừa phóng chiêu kiếm ra, Đan Thanh tiên sinh không khỏi ngơ ngác. Lão biết rằng nếu mình cũng phóng kiếm đỡ gạt thì đỡ gạt không trúng, nên đành lùi lại hai bước.

Lệnh Hồ Xung ra một chiêu đã bắt buộc Đinh Kiên buông kiếm chịu thuạ Hắc Bạch Tử và Ngốc Bút ông tuy miệng tán tụng kiếm pháp của chàng tinh diệu, nhưng trong lòng hai lão đều nghĩ rằng chàng đã dám đến Mai trang khiêu chiến mà không địch nổi một tên bộc dịch, tất khiến người ta cười cho thúi óc. Bây giờ hai lão thấy Đan Thanh tiên sinh bị chàng đâm một kiếm đã phải lùi lại hai bước thì trong lòng không khỏi thực tình kinh hãi.

Đan Thanh tiên sinh lùi lại hai bước rồi lại lập tức tiến lên hai bước. Lệnh Hồ Xung lại phóng kiếm ra. Lần này chàng nhằm đâm vào cạnh sườn bên tả đối phương và vẫn tiện tay phóng kiếm chẳng vào chương pháp nào hết.

Đan Thanh tiên sinh quét ngang trường kiếm để toan đỡ gạt. Nhưng lúc hai thanh trường kiếm chưa đụng nhau lão liền cảm

thấy môn hộ phía dưới nách bên phải mình có chỗ sơ hở rất lớn. Nếu đối phương thừa cơ tấn công vào thì không thể cứu vãn được, nên không dám đỡ gạt.

Trong lúc nguy cấp lão lập tức biến chiêu, đẩy mạnh hai chân cho người tung lên lùi lại hơn một trượng. Miệng lớn tiếng reo:

- Hảo kiếm pháp!

Rồi lão không dừng lại chút nào, nhảy bổ tới. Cả người lẫn kiếm nhằm xô vào Lệnh Hồ Xung.

Thanh thế cực kỳ uy mãnh.

Lệnh Hồ Xung thấy khuỷu tay phải của lão lộ ra một chỗ sơ hở rất lớn liền hươi trường kiếm hớt vào khuỷu tay đối phương.

Đan Thanh tiên sinh nếu không biến chiêu cứ phóng kiếm thẳng ra tất bị lưỡi kiếm của Lệnh Hồ Xung chặt đứt khuỷu tay mặt. Khuỷu tay mặt mà bị chặt đứt thì dĩ nhiên trường kiếm của mình phải rớt xuống đất.

May ở chổ võ công lão cực kỳ tinh thục. Gặp lúc hoang mang, lão hạ thấp cổ tay Thanh trường kiếm đâm xuống đất. Lão liền mượn đà lăn mình đi ra xa ngoài hai trượng một cách yên ổn. Lưng lão chỉ còn cách tường vách chừng vài tấc. Nếu lão vận nội lực mạnh hơn một chút thì đà lăn này sẽ khiến cho lưng lão đập mạnh vào tường và như vậy không khỏi tổn hại đến oai phong một bậc cao nhân. Dù sao lão cũng không khỏi hoang mang và nét mặt thoáng hiện lên một màu hồng tía.

Đan Thanh tiên sinh vốn là nhân vật khoáng đạt hào sảng chứ không đến nỗi thẹn quá hóa giận như người thường. Trái lại lão bật tràng cười khanh khách, giơ ngón tay cái lên hoan hô:

- Hảo kiếm pháp!

Đoạn lão múa tít trường kiếm ra chiêu "Bạch hồng quán

nhật", tiếp theo là chiêu "Xuân phong dương liu", rồi biến sang "Đằng giao khởi phụng". Ba chiêu này đính liền vào như một, tưởng chừng lão chưa di động bàn chân.

Lão vừa sử xong ba chiêu thì mũi kiếm đã tới trước mặt Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung liền nghiêng kiếm đè lên sống kiếm của lão. Chàng ra chiêu này vừa đúng như in không trệch chút nào.

Lúc Đan Thanh tiên sinh phóng kiếm tới, bao nhiêu tinh thần cùng khí lực tập trung vào cả mũi kiếm, còn trên sống kiếm hững hờ chẳng có lấy một chút nội lực.

Bỗng nghe một tiếng keng nhè nhẹ. Thanh trường kiếm trong tay Đan Thanh tiên sinh phải hạ thấp xuống.

Lệnh Hồ Xung liền hất kiếm lên đâm vào trước ngực đối phương.

Đan Thanh tiên sinh bật tiếng la:

- U¨i chà!

Rồi nhảy tung sang mé tả né tránh.

Tay trái lão nắm kiếm quyết, tay phải phóng trường kiếm tấn công.

Lần này lão trực tiếp chống đối. Thanh trường kiếm vừa chém tới, miệng lão vừa la:

- Hãy coi chừng!

Lão không muốn đả thương Lệnh Hồ Xung, nhưng chiêu "Ngọc long đáo huyền" kiếm thế rất lợi hại. Nếu đối phương không tránh được thì tay kiếm lão thu về không kịp sẽ chém chàng đến bị thương thật sự.

Lệnh Hồ Xung dạ một tiếng.

Thanh trường kiếm của chàng từ dưới hất lên trên đánh chát

một cái. Lưỡi kiếm của chàng đã chênh chếch dính vào lưỡi kiếm của đối phương.

Giả tỷ Đan Thanh tiên sinh vẫn thừa thế chém xuống thì lưỡi kiếm của lão chưa tới đỉnh đầu Lệnh Hồ Xung, mà thanh trường kiếm của chàng đã hớt đứt năm ngón tay cầm kiếm của lão.

Võ công của Đan Thanh tiên sinh so với Đinh Kiên còn cao thâm hơn nhiều. Lão thấy trường kiếm của đối phương trượt vào lưỡi kiếm của mình rồi hất ngược lên thì biết là chiêu này không phá giải được, lão liền phóng tay trái đánh xuống một cái thất mạnh. Luồng chưởng lực đập vào mặt đất đến ầm một tiếng. Người lão bật lùi ngược về phía sau và xa ra ngoài một trượng.

Đan Thanh tiên sinh chân chưa đứng vững đã khoanh thanh trường kiếm về phía trước vạch thành ba vòng tròn tựa hồ như ba vòng ánh sáng trắng xóa.

Ba vòng trắng này tựa hồ vật hữu hình ngưng lại trên không gian một giây rồi từ từ chuyển về phía trước Lệnh Hồ Xung.

Mấy luồng kiếm khí xoay thành vòng tròn coi tựa hồ không mãnh liệt bằng "Nhất tự điện kiếm" song kiếm khí dàn dụa đầy nhà, hàn phong ào ạt. Ai cũng cảm thấy đường kiếm pháp này thật không phải tầm thường.

Lệnh Hồ Xung hươi trường kiếm ra cho xuyên vào trong hai luồng bạch quang.

Đây là lúc lực đạo chiêu thứ nhất của Đan Thanh tiên sinh đã ra rồi mà kình lực chiêu thứ hai chưa phát ra nên mới có chỗ hở này.

Đan Thanh tiên sinh bật lên tiếng "úi chà!" lùi ra xa ba bước. Luồng kiếm khí cũng theo lão mà lùi lại. Nhưng vòng bạch quang đột nhiên co vào rồi lại rộng ra. Lúc luồng bạch quang lại

rộng liền xô về phía Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung rung tay một cái phóng kiếm đâm tới.

Đan Thanh tiên sinh lại "ái" lên một tiếng rồi lùi lại.

Đan Thanh tiên sinh chợt tiến chợt lùi như vậy mỗi lúc một mau. Chỉ trong khoảnh khắc lão đã tấn công 11 chiêu và lùi lại 11 lần.

Bỗng thấy râu tóc lão dựng đứng cả lên. Luồng kiếm quang rất mạnh chiếu vào mặt lão thấy rõ bao phủ một làn thanh khí.

Lão quát lên một tiếng. Mấy chục làn bạch quang vừa lớn vừa nhỏ đồng thời xô lại đánh Lệnh Hồ Xung.

Đây là tuyệt tác về kiếm pháp của Đan Thanh tiên sinh. Mấy chục chiêu kiếm pháp lợi hại làm một. Trong mấy chục chiêu này chiêu nào cũng có chỗ tuyệt diệu và biến hóa của nó. Thế mà bao nhiêu chiêu hợp nhất thì dĩ nhiên trở nên phức tạp vô cùng! Trong đời lão khi đối địch mới dùng tới ba lần và đã thắng cả ba.

Lệnh Hồ Xung dùng cách đơn giản để chống lại chiêu số phiền phức. Thanh kiếm để trước ngực chàng phóng ra nhằm đâm thẳng vào Đan Thanh tiên sinh.

Đan Thanh tiên sinh lại một phen reo hò rồi hết sức nhảy lùi về phía sau.

"Binh" một cái! Lão đã ngồi phệt xuống kỷ đá.

Tiếp theo mấy tiếng loảng choảng vang lên. Những chung rượu đặt trên kỷ bị hất xuống đất vỡ tan tành.

Đan Thanh tiên sinh nổi lên tràng cười khanh khách nói:

- Tuyệt diệu! Tuyệt diệu! Phong huynh đệ! Kiếm pháp của lão đệ còn cao minh hơn ta nhiều lắm! Lại đây! Ta kính mừng cho lão đệ ba chung rượu.

Hắc Bạch Tử và Ngốc Bút ông đã biết kiếm pháp của tứ đệ tuyệt cao thâm mà thấy y công kích 16 chiêu vẫn không thắng được đối phương. Mặt khác, Lệnh Hồ Xung vẫn đứng yên không dời khỏi vết chân Hướng Vấn Thiên và đã bức bách một vị trong Giang nam tứ hữu, kiếm thuật danh gia, phải lùi lại đến 17 lần. Vậy kiếm pháp chàng thật khiến cho người ta phải khiếp sợ.

Đan Thanh tiên sinh rót rượu cùng Lệnh Hồ Xung đối ẩm ba chung rồi nói:

- Trong Giang nam tứ hữu thì ta là người võ công kém nhất. Ta chịu thua lão đệ. Nhưng nhị ca, tam ca thì không chịu khuất phục. Chắc các vị đó đều muốn tỉ thí với lão đệ.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Hai ta chiết chiêu mười mấy lần mà tứ trang chúa chưa thua một chiêu nào thì sao đã gọi là thắng bại được?

Đan Thanh tiên sinh lắc đầu nói:

- Ta thua lão đệ ngay chiêu đầu. Còn 16 chiêu sau đều kể là thừa. Đại ca bảo ta chưa đủ phong độ thật không sai chút nào.

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Mặc cho đại trang chúa nói những gì phong độ với không phong độ. Tại hạ nghĩ rằng cứ tửu lượng ai cao là hay.

Đan Thanh tiên sinh phá lên cười nói:

- Phải lắm! Phải lắm! Chúng ta lại uống nữa đi!

Trước nay lão vẫn tự phụ về kiếm thuật. Thế mà bữa nay bị thua về một tay hậu bối chưa nổi tiếng cũng không tức giận chút nào. Con người khí độ khoát đạt như vậy khiến cho Hướng Vấn Thiên và Lệnh Hồ Xung lại càng tâm phục.

Ngốc Bút ông quay lại bảo Thi Lệnh Oai:

- Thi quản gia! Phiền quản gia lấy cây bút cùn ra đây cho ta.

Thi Lệnh Oai vâng lời đi lấy một món binh khí đem đến, hai tay dâng lên.

Lệnh Hồ Xung nhìn lại thì đây là một cây phán quan bút dài một thước sáu tấc đúc bằng thép nguyên chất. Lạ Ở chỗ đầu cây phán quan bút này lại buộc một túm lông cừu dính mực tựa hồ một cây bút dùng để viết chữ đại tự.

Những cây phán quan bút thông thường thì đầu nó dùng để điểm huyệt. Nhưng đầu cây phán quan bút của Ngốc Bút ông lại buộc túm lông cừu mềm mại mà điểm vào huyệt đạo đối phương thì làm sao khắc địch chế thắng được?

Lệnh Hồ Xung nghĩ ngay đến võ công của lão là một gia số có chỗ đặc biệt. Nội lực lão tất nhiên cực kỳ hùng hậu dù phát huy vào túm lông cừu cũng có thể đả thương người được.

Ngốc Bút ông cầm phán quan bút trong tay rồi mỉm cười hỏi:

- Phong huynh đệ! Lão đệ vẫn để hai chân vào trong vết chân kia tỷ đấu với ta chứ?

Lệnh Hồ Xung vội lùi lại hai bước khom lưng đáp:

- Vãn bối không dám. Bây giờ cùng tiền bối thỉnh giáo có đâu dám khoe khoang hợm hĩnh?

Đan Thanh tiên sinh gật đầu nói:

- Phải lắm! Lão đệ tỷ kiếm với ta thì còn đứng nguyên một chỗ được. Bây giờ tỷ thí với tam ca thì không được đâu.

Ngốc Bút ông giơ phán quan bút lên mỉm cười nói:

- Mấy đường bút pháp của ta là theo trong tấm bi thiếp của danh gia biến hóa luyện thành. Phong huynh đệ văn võ toàn tài chắc là trông thấy ngay đường bút pháp của tạ Phong huynh đệ đã là bạn tốt vậy ta không tẩm mực vào đầu bút nữa.

Lệnh Hồ Xung ngơ ngẩn một chút. Chàng nghĩ thầm trong

bụng:

- Nếu ta không phải là bạn hữu thì lão thấm mực vào bút để làm gì?

Chàng không hiểu Ngốc Bút ông lúc lâm địch tẩm vào đầu bút thứ mực chế bằng mười mấy chất dược liệu đặc biệt, đã quệt vào người là vĩnh vin rửa không sạch mài không đi vì vết mực ăn sâu vào da.

Ngày trước những tay cao thủ võ lâm đối địch với Giang Nam tứ hữu đã ngán nhất là đấu với Ngốc Bút ông. Nếu không cẩn thận liền bị lão lấy mực khoanh vạch tròn hoặc vạch chéo vào mặt có khi còn viết một bài thơ vào nữa. Thế là suốt đời không dám ngó ai nữa. Chẳng thà bị chém một đao hay chặt đứt một cánh tay còn đỡ khổ hơn là bị Ngốc Bút ông bôi mực vào mặt.

Ngốc Bút ông thấy lúc Lệnh Hồ Xung động thủ cùng Đinh Kiên và Đan Thanh tiên sinh, chàng đã ra kiếm chiêu rất trung hậu nên không nỡ tẩm mực vào bút.

Lệnh Hồ Xung tuy không hiểu rõ ý kiến của lão nhưng cũng biết lão đối với mình như thế là lịch sự, liền khom lưng nói:

- Đa tạ tấm thịnh tình của tam trang chúa. vãn bối chuũ nghĩa kém cỏi, nên bút pháp của tam trang chúa vãn bối nhất định không thể hiểu được.

Ngốc Bút Ông và Hắc Bạch Tử cũng thua luôn

Ngốc Bút ông ra chiều thất vọng hỏi:

- Phong huynh đệ không hiểu thư pháp ư? Được rồi! Vậy để ta giải thích cho mà nghe. Thứ bút pháp này kêu bằng "Bùi tướng quân thi". Nguyên nó là thi thiếp của Nhan Chân Khánh biến hóa ra, cả thảy có 23 chữ. Mỗi chữ từ ba đến mười chiêu không chừng. Lão đệ lắng tai mà nghe cho rõ:

Bùi tướng quân!

Đại quân chế lục hợp

Mảnh tướng thanh cửu cai

Chiến mã như long hô?

Đằng lăng hà tráng tai!

Lệnh Hồ Xung nói:

- Dạ! Vãn bối xin vâng lời chỉ giáo.

Song miệng chàng lẩm bẩm:

- Bất luận thi từ, thư pháp gì của lão mình cũng chẳng hiểu.

Ngốc Bút ông giơ phán quan bút lên nhằm má bên trái Lệnh Hồ Xung điểm ba chấm. Đó là ba nét chấm đầu của chữ "Bùi".

Ba chấm này mới là hư chiêu. Ngốc Bút ông lại giơ bút lên muốn vạch từ trên xuống dưới.

Lệnh Hồ Xung liền phóng kiếm ra kiềm hãm tiên cơ đâm lẹ vào vai bên phải lão.

Ngốc Bút ông bất đắc dĩ phải xoay ngang cây bút để đỡ thì

thanh trường kiếm của Lệnh Hồ Xung đã rụt về rồi.

Binh khí của hai bên chưa đụng nhau vì đó toàn là hư chiêu. Nhưng đây cũng là thức thứ nhất về bút pháp "Bùi tướng quân thi" của Ngốc Bút ông.

Ngốc Bút ông lại phóng ra thức thứ hai, Lệnh Hồ Xung thấy cây phán quan bút của lão vừa cử động, chàng không chờ cho ngọn bút phóng tới đã vung trường kiếm tấn công.

Ngốc Bút ông lại xoay bút qua thế thủ thì đồng thời Lệnh Hồ Xung cũng giật kiếm về. Thế là đệ nhị thức của Ngốc Bút ông cũng mới xử được nửa chiêu.

Ngốc Bút ông bị chàng phong tỏa mất hai thức khiến cho bút pháp đắc ý nhất của lão không tài nào sử được hoàn toàn. Lão rất lấy làm khó chịu chẳng khác gì một người viết chữ rất tốt, song vừa cất bút lên viết, thì bị một đứa con nít đứng bên giữ bút kéo tay thủy chung không sao viết được một chữ toàn vẹn.

Lão nghĩ thầm:

- Mình đem đoạn đầu bài thơ Bùi tướng quân đọc cho gã nghe để gã biết đường lối bút pháp của mình mà kiềm chế mất tiên cơ Từ giờ ta không theo thứ tự bài thơ mà ra chiêu nữa.

Lão nghĩ vậy liền đưa bút lên không chấm một cái từ góc trên bên tay mặt kéo xuống đến chỗ quanh ở góc dưới mé tả. Kình lực của lão đẩy rẫy mà ngọn bút lão vạch đây là lối thảo thư về chữ "như".

(Trong câu: "Chiến mã như long hổ").

Lệnh Hồ Xung lại phóng trường kiếm đâm vào nách bên phải lão. Lão giật mình kinh hãi phải xoay phán quan bút đi để ngăn chặn thanh trường kiếm của đối phương.

Lệnh Hồ Xung phóng chiêu kiếm này không phải đâm lão

thật sự mà chỉ là một thủ thế về tư thức.

Ngốc Bút ông mới sử được nửa chiêu. Bao nhiêu tinh thần khí lực lão tập trung vào cả trong lối thảo thư nhát bút này mà đột nhiên bút mới đưa đến giữa đường lại phải chuyển hướng. Din biến này chẳng những làm cho nét bút phải ngừng lại mà đồng thời vì luồng nội lực đổi đường khiến cho khí huyết nhộn nhạo trong huyệt Đan điền, khó chịu vô kể.

Lão thở mạnh một cái rồi múa tít cây phán quán bút muốn viết chữ "đằng".

Nhưng cũng chỉ nửa chiêu lão đã bị Lệnh Hồ Xung tấn công phải lái bút đi để chiết giải.

Lão tức quá quát lên:

- Thằng lỏi này chỉ quấy rối!

Rồi lão sử cây phán quan bút mau lẹ hơn. Song bất luận lão biến hóa cách nào thì mỗi chữ nhiều lắm là mới viết được hai nét liền bị Lệnh Hồ Xung kiềm chế không viết tiếp được.

Ngốc Bút ông lại quát lên một tiếng thật to rồi biến hóa bút pháp. Lão không đưa nhanh như trước mà ngưng trọng cây bút thành thế tuốt kiếm giương cung.

Lệnh Hồ Xung tuy không biết đường bút pháp này của đối phương là theo thế của Trương Phi, đại tướng nhà Thục Hán, viết chữ "Bát mông sơn minh". Nhưng chàng cũng nhận thấy đường bút này khác trước rất nhiều, chàng chẳng cần hiểu đối phương sử chiêu thức gì, cứ thấy phán quan bút của lão cử động là lại đánh vào chỗ sơ hở.

Ngốc Bút ông tức quá thét lên be bẹ Bất luận lão biến chiêu cách nào cũng chỉ sử được nửa chiêu là bị cản trở không tài nào sử hết một chiêu trọn vẹn.

Ngốc Bút ông lại biến đổi bút pháp. Lão sử lối chữ trong bài Tự Sự Thiếp của Hoài Tố. Đường bút cực kỳ phức tạp.

Lão nghĩ bụng:

- Lối thảo của Hoài Tố đã khó nhận ra. Ta còn thâu thêm vào lối chữ thảo này thì chắc thằng lỏi không tài nào nhận ra lối đại thảo trên thanh kiếm mà biết đường đón đỡ.

Lão không hiểu Lệnh Hồ Xung chẳng những mù tịt chữ thảo mà ngay lối chân phương chàng cũng chẳng biết mấy. Lão cho là lúc trước sở dĩ kiếm chế được mình vì chàng tài đoán mò đường bút của lão. Thực ra Lệnh Hồ Xung chỉ trông thấy chỗ nào sơ hở về đường kiếm là công kích để phá lão mà thôi.

Cả lối đại thảo này của Ngốc Bút ông mỗi chiêu lão cũng chỉ sử được nửa chừng. Mối uất hận trong lòng lão chứa chất mỗi lúc một nhiều.

Đột nhiên lão la lớn:

- Thèm vào không đánh nữa!

Rồi lão nhảy vọt ra lùi lại phía sau. Đoạn lão hăm hở xách thùng rượu của Đan Thanh tiên sinh lên đổ xuống đất thành một vũng lớn.

Ngốc Bút ông dầm ngọn bút vào trong vũng rượu viết lên tường bài "Bùi tướng quân thi". Cả 23 chữ bút pháp đều rất tinh thâm. Nhất là chữ "như" tưởng chừng muốn phá bức vách bay đi.

Ngốc Bút ông viết xong thở phào một cái nhẹ nhõm rồi nổi lên tràng cười khoái trá.

Lão nghẹo đầu nghẹo cổ thưởng ngoạn những chữ đại tự đỏ như máu vừa viết lên vách. Miệng trầm trồ khen ngợi:

- Tuyệt diệu! Thật là tuyệt diệu! Thư pháp của ta bình sinh

chưa có bức nào tuyệt như bức này.

Ngốc Bút ông càng ngắm nghía càng lấy làm đắc ý. Lão nói:

- Nhị ca! Căn kỳ thất này nhị ca để lại cho tiểu đệ Ở vì tiểu đệ không thể nào rời được bức chữ này. Tiểu đệ còn e rằng từ đây trở đi không bao giờ lại có dịp viết tốt được như bữa nay.

Hắc Bạch Tử nói:

- Được lắm! Gian phòng này của tiểu huynh ngoài cái bàn thờ chẳng có thứ gì mới được. Dù tam đệ không ở thì ta cũng bỏ đi vì hiện giờ ngươi đã viết bức đại tự rồng bay phượng múa vào vách thì ta còn tĩnh tâm để nghĩ cờ thế nào được?

Ngốc Bút ông tiếp tục nghẹo đầu nghẹo cổ tự ca ngợi:

- Dù là Nhan Lỗ Công phục sinh vị tất đã viết được hay như bức này.

Lão quay lại nhìn Lệnh Hồ Xung nói:

- Phong huynh đệ! Nhờ lão đệ nung nấu lòng ta đầy bút ý không nơi phát tiết mà đột nhiên đầu ngón tay bật nội lực xô ra viết nên một kiệt tác chưa từng có từ hồi khai thiên lập địa. Kiếm pháp của lão đệ tinh diệu thì thư pháp của ta cũng tuyệt hảo. Như thế kêu bằng mỗi người có một sở trường riêng chẳng ai thua ai. Cuộc tỷ đấu này bất phân thắng bại.

Hướng Vấn Thiên lặp lại:

- Dạ chính thế! Mỗi người có một sở trường riêng, bất phân thắng bại.

Đan Thanh tiên sinh xen vào:

- Còn điểm nữa mà tam ca chưa nói đến là nhờ thứ rượu tuyệt hảo của tiểu đệ.

Hắc Bạch Tử nói:

- Tam đệ ta tính tình chất phác mà say mê thư pháp như kẻ

điên khùng. Say mê đến độ tỷ thí thua rồi cũng không chịu nhận.

Hướng Vấn Thiên giải thích:

- Tại hạ đã hiểu lầm! Bọn tại hạ đánh cuộc chỉ nói là trong Mai trang không có người nào thắng được kiếm pháp của Phong huynh đệ. Dù hai bên bất phân thắng bại thì vụ đánh cuộc này bọn tại hạ cũng không thua.

Hắc Bạch Tử gật đầu nói:

- Đúng thế!

Lão thò tay vào gầm kỷ đá kéo ra một tấm thiết bản hình vuông. tấm thiết bản này nhỏ hơn bàn cờ một chút. Trên mặt thiết bản có vạch 19 đường bàn cờ. Nguyên nó là một tấm bàn cờ đúc bằng sắt.

Hắc Bạch Tử cầm góc bàn cờ sắt giơ lên nói:

- Phong huynh đệ! Ta dùng cái bàn cờ này làm khí giới để lãnh giáo mấy cao chiêu của lão đệ.

Hướng Vấn Thiên nói:

- Tại hạ nghe nói tấm bàn cờ này là một báu vật của nhị trang chúa, nó thu hút được mọi loại khí giới và ám khí.

Hắc Bạch Tử giương mắt lên nhìn Hướng Vấn Thiên một hồi rồi nói:

- Đồng huynh quả là một tay hiểu rộng nhớ dai. Ta mến phục vô cùng! Thực ra thứ binh khí này có phải là báu vật gì đâu? Nó có pha chất đá nam châm dùng để hút những thứ chế bằng sắt. Ngày trước ở trên thuyền cũng như ở trên lưng ngựa ta cùng người đánh cờ, dù bị lúc lắc, đường bàn cờ vẫn không rối loạn.

Hướng Vấn Thiên nói:

- Té ra là thế!

Lệnh Hồ Xung nghe nói nghĩ bụng:

- May mà Hướng đại ca biết đường chỉ giáo không thì thanh trường kiếm của ta rất d bị bàn cờ của lão thu hút. Như vậy lão chẳng cần đánh mình cũng phải thuạ Lúc ta đối địch với lão phải rất thận trọng không để bàn cờ đụng vào trường kiếm.

Chàng liền vung kiếm lên nói:

- Xin nhị trang chúa chỉ điểm cho.

Hắc Bạch Tử đáp:

- Không dám! Kiếm pháp Phong huynh đệ rất cao thâm. Bình sinh ta chưa thấy ai bằng. Mời lão đệ tiến chiêu đi.

Lệnh Hồ Xung tiện tay quét một hư chiêu. Thanh trường kiếm của chàng vòng vèo ở trên không lao về phía trước.

Hắc Bạch Tử ngơ ngác tự hỏi:

- Đây là chiêu số gì?

Lão thấy mũi kiếm đâm về phía cổ họng mình liền vung bàn cờ lên đón.

Lệnh Hồ Xung liền xoay mũi kiếm đâm qua vai bên tả lão.

Hắc Bạch Tử lại đưa bàn cờ lên gạt. Lệnh Hồ Xung không chờ cho mũi kiếm đâm tới đã rụt về rồi đâm vào bụng dưới lão.

Hắc Bạch Tử lại đưa bàn cờ xuống gạt, lão nghĩ bụng:

- Nếu mình không phản kích thì tranh tiên thế nào được?

Đánh cờ cần nhất nước tranh tiên. Tỷ võ cũng cần ra tay trước. Hắc Bạch Tử đã tinh thâm kỳ lý dĩ nhiên thâm hiểu đạo tranh tiên. Lão giơ bàn cờ lên đập vào vai bên tả Lệnh Hồ Xung.

Chiếc bàn cờ này vuông hai thước dầy một tấc, là một thứ khí giới rất trầm trọng.

Bàn cờ đúc bằng thứ sắt đen, nặng hơn sắt thường nhiều.

Nếu để nó đụng vào trường kiếm thì dù chẳng có chất nam châm hút sắt, trường kiếm cũng bị nó đập gãy.

Lệnh Hồ Xung hơi nghiêng mình đi, phóng kiếm đâm vào nách đối phương.

Nguyên Hắc Bạch Tử tấn công theo bình diện, lão thấy đối phương phóng kiếm đâm xéo tới, dù là chiêu kiếm chẳng vào lề lối nào, song chỗ bị tấn công cần phải đối phó. Lão liền đưa bàn cờ chênh chếch đi để gạt trường kiếm. Đồng thời lão phóng về phía trước ra chiêu "Đại phi".

Chiêu này vừa thủ vừa công. Dù Lệnh Hồ Xung có đối phó được thì những chiêu sau lại ồ ạt xô tới.

Ngờ đâu chàng bỏ mặc chẳng lý gì tới. Thanh trường kiếm vẫn phóng chênh chếch tiếp tục tấn công. Chiêu "Đại phi" của Hắc Bạch Tử có tác dụng vừa thủ vừa công nên hiệu lực của nó chỉ có một nửa. Bàn cờ mà quét ngang thì chỉ còn lại thế thủ.

Lệnh Hồ Xung liên tiếp phóng ra dư 40 chiêu khiến cho Hắc Bạch Tử phải ngăn tả đón hữu, chống đỡ trước sau. Lão thủ thế rất kín đáo tưởng chừng nước cũng không chảy vào được. Hai người đã chiết giải ngoài 40 chiêu mà Hắc Bạch Tử toàn giữ thế thủ, không phản kích được lần nào.

Bọn Ngốc Bút ông, Đan Thanh tiên sinh, Đinh Kiên, Thi Lệnh Oai thấy vậy không khỏi trợn mắt há miệng. Kiếm pháp của Lệnh Hồ Xung đã không mau lẹ lại chẳng có chi là mãnh liệt lợi hại. Lúc biến chiêu cũng chẳng có chỗ nào biến ảo ly kỳ, nhưng mỗi nhát đâm ra đều khiến cho Hắc Bạch Tử phải đỡ tả chống hữu, không thể bỏ được chỗ sơ hở.

Nên biết bất luận tay cao thủ nào đã động thủ tỷ võ với người, lúc ra chiêu số tất có chỗ sơ hở, nhưng đã tranh tiên được một bước để đánh vào chỗ yếu hại đối phương thì chỗ sơ hở của

mình không còn là sơ hở nữa. Dù cho đến hàng trăm hàng ngàn chỗ sơ hở cũng chẳng đáng ngại.

Hắc Bạch Tử động thủ cùng Lệnh Hồ Xung, mỗi lần lão cử động bàn cờ là mũi kiếm của đối phương lại trỏ ngay vào chỗ sơ hở của lão. Lão cũng là một bậc đại sư về võ học, vừa thấy mũi kiếm của đối phương trỏ vào đâu liền tiên liệu được hậu quả do mũi kiếm đâm tới.

Trong bốn mươi mấy chiêu này, Lệnh Hồ Xung tấn công rất rát khiến cho lão không rảnh tay để phản kích được lấy nửa chiêu, chẳng khác cuộc đấu cờ với một tay cao thủ. Đấu cờ mà sút một chút là như người bị trói chân cột tay, bốn mươi mấy chiêu tỷ như bốn mươi mấy nước cờ mà nước nào cũng bị đối phương chiếm mất ưu thế, tức là thế bí.

Hắc Bạch Tử thấy đại cục đã rõ liền tự nhủ:

- Nếu còn kéo dài tình trạng này thì dù có đấu đến 200 chiêu nữa mình cũng lâm vào cục diện bị đánh mà không phản kích được.

Miệng lão lẩm bẩm:

- Nếu không mạo hiểm để thắng một đòn thì oai danh Hắc Bạch Tử này sẽ trôi theo dòng nước.

Lão liền quét ngang bàn cờ rồi vung lẹ đánh ra nhằm đập xuống vai bên tả Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung vẫn không tránh né. Thanh trường kiếm của chàng trước định đâm vào bụng dưới đối phương, nhưng Hắc Bạch Tử lại không thu bàn cờ về để che đỡ, vẫn tiếp tục phóng tới tựa hồ quyết ý liều mạng gây cuộc lưỡng bại câu thương.

Lúc thanh trường kiếm của Lệnh Hồ Xung đâm tới, lão đưa ngón tay trỏ và ngón tay giữa bên trái ra định cắp lấy sóng

kiếm.

Nguyên Hắc Bạch Tử đã luyện thần công "Huyền thiên chỉ". Hai ngón tay lão vận nội lực vào lợi hại chẳng kém chi một thứ khí giới.

Năm người bàng quang thấy Hắc Bạch Tử mạo hiểm như vậy đều bật tiếng la:

- U¨i chà!

Ai nấy đều hiểu cách đánh này không còn là tỷ thí để biết tài cao thấp mà là cuộc đấu sinh tử.

Nếu lão không cặp trúng sóng kiếm tất bị mũi kiếm đâm vào bụng.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này cả năm người cùng hồi hộp trong lòng, tay ướt đầm mồ hôi.

Mọi người thấy hai ngón tay của Hắc Bạch Tử sắp chạm vào sóng kiếm. Trúng hay không chưa kể, thế nào cũng có một người bị trọng thương hay bị mất mạng. Nếu cặp trúng thanh trường kiếm của Lệnh Hồ Xung không phóng tới được nữa mà chàng sẽ bị bàn cờ đập trúng lưng không còn cách nào tránh được. Bằng cặp không trúng hay cặp trúng mà lực lượng hai ngón tay không đủ giữ yên được thế kiếm, thanh trường kiếm tiếp tục đâm về phía trước thì khi đó Hắc Bạch Tử có muốn lùi lại cũng không kịp nữa.

Nhưng hai ngón tay của Hắc Bạch Tử chưa đụng đến sóng kiếm thì thanh trường kiếm lại đưa lên nhằm đâm vào cổ họng Hắc Bạch Tử.

Cách biến chiêu này ra ngoài sự tiên liệu của mọi người, vì từ cổ chí kim trong võ học, chưa bao giờ có chiêu thức như vậy.

Trong trường hợp này din ra thì chiêu kiếm đâm vào bụng

dưới lúc trước chỉ là hư chiêu. Những tay cao thủ tỷ đấu mà dùng hư chiêu này thì chẳng khác chi trò trẻ nít.

Chiêu thức tuy không có ở trong kiếm lý mà Lệnh Hồ Xung sử ra mới kỳ.

Thanh kiếm đưa lẹ lên trên nhằm đâm cổ họng đối phương.

Nếu bàn cờ của Hắc Bạch Tử tiếp tục đập xuống thì nhất định mũi kiếm sẽ đâm thủng cổ họng lão.

Hắc Bạch Tử giật mình khinh hãi. Lão vận động hết sức bình sinh vào tay phải giữ bàn cờ đứng yên lại. Lão là người hiểu lẽ đấu cờ, chấn động tâm linh, hiểu được tâm ý đối phương, tự nhủ:

- Nếu ta dừng bàn cờ lại không đập xuống thì tất nhiên gã cũng không phóng trường kiếm tới nữa.

Quả nhiên Lệnh Hồ Xung không thấy bàn cờ của đối phương tiếp tục tấn công, chàng cũng dừng kiếm lại. Mũi kiếm chỉ còn cách cổ họng đối phương chừng một tấc mà bàn cờ còn cách lưng chàng không đầy hai tấc.

Hai người nhìn nhau giữ thế cương trì, da thịt toàn thân không mảy may rung động.

Lúc này hai người không nhúc nhích mà bọn bàng quang nhìn rõ tình trạng còn nguy hiểm hơn là lúc kịch đấu. Cục diện tuy vào thế giằng co mà thực ra Lệnh Hồ Xung đã chiếm được thượng phong toàn diện.

Nên biết bàn cờ là một vật rất nặng. Nó ở trên cao cách hai thước mà hết sức đập xuống thì mới đả thương được đối phương. Bây giờ chỉ còn cách lưng Lệnh Hồ Xung có hai tấc thì sức mạnh đến đâu đập xuống cũng không đả thương chàng được. Còn Lệnh Hồ Xung chỉ khẽ đưa thanh trường kiếm là giết

chết được đối phương ngay Tình thế ưu liệt của hai bên thật là rõ rệt.

Hướng Vấn Thiên cười nói:

- Bên này không dám tranh tiên bên kia cũng không dám tranh tiên. Theo kỳ lý là thế "Song hoạt".

Nhị trang chúa là bậc đại trí đại dũng đấu với Phong huynh đệ bất phân thắng bại.

Lệnh Hồ Xung thu kiếm về, lùi lại hai bước khom lưng nói:

- Tại hạ cam bề đắc tội.

Hắc Bạch Tử tủm tỉm cười bảo Hướng Vấn Thiên:

- Đồng huynh khéo nói giỡn. Sao lại không phân thắng bại? Kiếm thuật của Phong huynh đệ tuyệt đối tinh thâm. Tại hạ thua liểng xiểng rồi.

Đan Thanh tiên sinh nói:

- Nhị ca! Tài dùng con cờ làm ám khí của nhị ca là một tuyệt kỹ trong võ lâm, 361 con cờ vừa đen vừa trắng h liệng ra là không ai tránh được. Sao nhị ca không thử xem công phu phá ám khí của Phong huynh đệ thế nào?

Hắc Bạch Tử động tâm, nhưng lão thấy Hướng Vấn Thiên lẩm nhẩm gật đầu quay sang ngó Lệnh Hồ Xung mà chàng cứ thản nhiên không tỏ vẻ xúc động thì nghĩ thầm:

- Kiếm pháp gã này cao thâm đến trình độ suốt đời mình cũng chưa thấy ai bì kịp. Trên đời hiện nay e rằng chỉ có người đó là thắng được gã. Mình coi vẻ mặt bọn chúng vẫn bình tĩnh chẳng có ý lo ngại chút nào. Nếu còn phóng ám khí ra chỉ tổ lòi thêm cái dở của mình.

Lão liền lắc đầu đáp:

- Tại hạ đã nhận thua rồi thì còn tỷ ám khí làm chi nữa?

Ngốc Bút ông lại nhớ đến bức bút thiếp của Trương Húc liền hỏi:

- Đồng huynh! Đồng huynh lại mở bức bút thiếp cho tại hạ coi nữa đi.

Hướng Vấn Thiên mỉm cười đáp:

- Hãy chờ đại trang chúa thắng được Phong lão đệ rồi, bức thiếp đó sẽ thuộc quyền sở hữu của tam trang chúa. Khi đó dù tam trang chúa có coi suốt ba ngày ba đêm cũng là quyền của mình.

Ngốc Bút ông nói:

- Tại hạ phải coi đến bảy ngày nảy đêm liền mới vừa.

Hướng Vấn Thiên nói:

- Được rồi! Tam trang chúa sẽ coi bảy ngày bảy đêm chứ sao.

Ngốc Bút ông nóng ruột nói:

- Nhị ca! Tiểu đệ đi mời đại ca động thủ, nên chăng?

Hắc Bạch Tử đáp:

- Hai ngươi ở lại đây tiếp khách để ta đi mời đại ca cho.

Đan Thanh tiên sinh nói:

- Phải đấy! Phải đấy! Phong huynh đệ! Chúng ta lại uống rượu nữa. Hỡi ôi! Thùng rượu ngon này bị tam ca đổ ra mất nhiều rồi.

Lão nói xong rót rượu ra chung.

Hắc Bạch Tử trở gót ra ngoài rồi. Ngốc Bút ông tức mình hỏi:

- Cái gì mà rượu ngon của ngươi bị ta đổ đi mất nhiều? Rượu uống vào bụng rồi thành nước tiểu đái ra. Còn rượu thấm bút viết lên vách ngàn đời không hủ. Nhờ có thư pháp của ta mà rượu đê tiếng thơm muôn thuở. Vì có người coi thư pháp của ta mới biết trên đời có thứ rượu đỏ Thổ lồ phồn của ngươi.

Đan Thanh tiên sinh nâng chung rượu lên nhìn vào bức vách nói:

- Bức vách ơi là bức vách! Đời ngươi thật là may mắn được nếm thứ rượu ngon của tứ thái gia này. Dù không có tam ca ta viết chữ vào mặt ngươi. Ngươi, ngươi... ngươi cũng muôn đời không hủ nát.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- So với bức vách vô tri vô giác, vãn bối còn may hơn nhiều.

Chàng nói xong cất chung rượu lên uống một hơi cạn hết.

Hướng Vấn Thiên ngồi bên chỉ bồi tiếp hai chén rồi dừng lại không uống nữa.

Đan Thanh tiên sinh và Lệnh Hồ Xung tiếp tục uống hoài, càng uống càng cao hứng.

Hai người uống đến 17, 18 chung rồi mới thấy Hắc Bạch Tử trở ra nói:

- Phong huynh đệ! Đại ca ta mời lão đệ hãy lưu bộ. Đồng huynh ngồi đây uống thêm mấy chén nữa được chăng?

Câu này hiển nhiên đại trang chúa chỉ tiếp một mình Lệnh Hồ Xung.

Hướng Vấn Thiên kinh ngạc nghĩ thầm:

- Lệnh Hồ huynh đệ nhỏ tuổi chưa đủ kiến thức. Để một mình y vào tỷ võ e rằng sẽ lỡ việc.

Nhưng nhị trang chúa đã nói vậy, chẳng lẽ mình cũng đòi đi.

Lão liền buông một tiếng thở dài đáp:

- Tại hạ vô duyên không được bái kiến đại trang chúa. Thật là một điều hối tiếc suốt đời.

Hắc Bạch Tử nói:

- Xin Đồng huynh min trách. Đại ca ta ẩn cư đã lâu không tiếp kiến ai cả. Vì nghe nói kiếm thuật của Phong huynh đệ tuyệt thế vô song, người đem lòng ngưỡng mộ nên mới mời vào ra mắt. Tuyệt nhiên

không phải có ý bất kính Đồng huynh.

Hướng Vấn Thiên nói:

- Tại hạ không dám.

Lệnh Hồ Xung đặt kiếm xuống kỷ đá đi theo Hắc Bạch Tử ra khỏi kỳ thất, xuyên qua dãy hành lang đến trước một cái cổng tò vò.

Đại Trang chúa cũng chịu thất bại

Trên tường cổng có hai chữ đại tự "Cầm tâm" bằng đá thủy tinh mầu lam. Nét bút rất già dặn cứng cáp. Đúng là thủ bút của Ngốc Bút ông.

Vào qua cổng là một con đường hoa thanh u tịch mịch, hai bên trúc rậm xanh om. Đường hoa trải đá trứng ngỗng đã phủ đầy rêu xanh. Hiển nhiên ngày thường rất ít người qua lại.

Đi hết con đường này thì đến trước ba gian thạch thất. Trước sau thạch thất đều trồng một rặng tùng bảy tám cây cao ngất. Bóng cây tỏa ra bốn mặt âm u.

Hắc Bạch Tử đẩy cửa nhẹ nhàng, khẽ bảo Lệnh Hồ Xung:

- Mời Phong huynh đệ vào đi!

Lệnh Hồ Xung vừa bước chân qua cửa đã ngửi mùi đàn hương ngào ngạt.

Hắc Bạch Tử lên tiếng:

- Thưa đại ca! Phong huynh đệ Ở phái Hoa Sơn đã tới.

Một lão già từ trong nội thất đi ra chắp tay nói:

- Phong huynh đệ giá lâm tệ trang, lão phu không ra xa đón tiếp được. Xin Phong huynh đệ tha thứ cho.

Lệnh Hồ Xung thấy lão này vào trạc sáu, bảy chục tuổi, gầy như que củi. Da mặt đều lõm cả vào, trông chẳng khác chiếc đầu lâu. Song cặp mắt loang loáng tỏ ra tinh thần quắc thước. Chàng khom lưng thi lễ đáp:

- Vãn bối đường đột đến đây thật là mạo muội. Mong tiền bối tha tội cho.

Lão già nói:

- Phong huynh dậy quá lời!

Hắc Bạch Tử nói:

- Đại ca tại hạ đạo hiệu là Hoàng Chung Công, chắc Phong huynh cũng nghe tiếng rồi.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Vãn bối ngưỡng mộ đại danh bốn vị trang chúa từ lâu. Bữa nay được bái kiến tôn nhan thật là vạn hạnh.

Lòng chàng rất đỗi băn khoăn, tự nghĩ:

- Hướng đại ca thật là lắm chuyện ỡm ờ. Y không dặn ta trước và chỉ bảo nhất thiết nghe y xếp đặt. Bây giờ y không có ở bên mình ta, nếu đại trang chúa đây đưa ra vấn đề nan giải thì biết ứng đối cách nào cho đặng?

Hoàng Chung Công hỏi:

- Lão phu nghe nói Phong huynh là truyền nhân của Phong lão tiên sinh, một vị tiền bối phái Hoa Sơn kiếm thuật thông thần. Lão phu rất đem lòng ngưỡng mộ Phong lão tiên sinh về nhân phẩm cũng như về võ công, đáng tiếc chưa được hội diện lần nào. Trước đây ít lâu trên chốn giang hồ có tiếng đồn Phong lão tiên sinh đã xa chơi tiên cảnh, lão phu rất đỗi đau thương. Bữa nay được gặp truyền nhân chính thống của Phong lão tiên sinh cũng được an ủi phần lớn chí nguyện bình sinh. Không hiểu Phong huynh có phải là con cháu Phong lão tiên sinh không?

Lệnh Hồ Xung lấy làm khó nghĩ bụng bảo dạ:

- Phong thái sư thúc tổ đã ân cần dặn ta không được tiết lộ

hành tung của lão nhân gia. Lão nhân gia truyền thụ kiếm pháp cho ta, không hiểu tại sao Hướng đại ca biết được? Y vào đây để diệu võ dương oai bảo ta họ Phong, khó lòng tránh khỏi ý định lừa bịp. Nếu bây giờ ta nói thực ra thiệt cũng khó ổn.

Chàng đành hàm hồ đáp cho xong chuyện.

- Văn bối là đệ tử thuộc hàng hậu bối của lão nhân gia. Vì tư chất ngu muội, văn bối thụ giáo được có ít ngày thành ra kiếm pháp của lão nhân gia mười phần chưa hiểu được một hai.

Hoàng Chung Công thở dài nói:

- Nếu Phong huynh đệ thực tình mới học được hai phần mười kiếm pháp của lão nhân gia mà đã đánh bại được cả ba vị huynh đệ của lão phu thì kiếm thuật của Phong lão tiên sinh thật cao thâm không biết đến đâu mà lường!

Lệnh Hồ Xung nói:

- Ba vị trang chúa cùng văn bối mới chỉ qua lại hời hợt mấy chiêu chưa phân thắng bại đã dừng tay rồi.

Hoàng Chung Công gật đầu. Bộ mặt túm da bọc xương lộ ra một tia cười, cất tiếng khen ngợi:

- Con người tuổi trẻ đã không kiêu ngạo lại không nóng nảy thật là khó kiếm.

Lão thấy Lệnh Hồ Xung cứ đứng hoài liền mời:

- Phong huynh hãy ngồi xuống ghế nói chuyện.

Lệnh Hồ Xung cùng Hắc Bạch Tử vừa an vị thì một tên đồng tử để tóc trái đào bưng lên ba chén trà xanh.

Hoàng Chung Công nói:

- Lão phu nghe nói Phong huynh có bộ cầm phổ kêu bằng "Tiếu ngạo giang hồ khúc" tinh vi ảo diệu hiếm có trên đời. Chuyện đó có thật chăng? Lão phu tính thích âm nhạc. Trong

những cổ phổ chưa thấy có khúc đàn này bao giờ.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Bộ cầm phổ này do người mới đây đặt ra.

Chàng nghĩ thầm:

- Hướng đại ca bịa chuyện huyên thuyên lừa bịp được bọn họ. Ta xem bốn vị trang chúa ở Cô Sơn Mai Trang này đều không phải người tầm thường. Nếu y đưa mình đến cầu họ trị bệnh thì việc gì phải bày ra lắm chuyện rắc rối như vậy? Ngày trước hai vị tiền bối Lưu Chính Phong và Khúc Dương giao cầm phổ này vào tay ta là vì hai vị đó sợ công trình hao phí bao nhiêu tâm huyết sẽ bị mai một ở nhân gian. Nay đại trang chúa đây đã ham mê âm nhạc, vậy mình cứ lấy cho lão coi.

Chàng liền thò tay vào bọc móc lấy cầm phổ, rời khỏi chỗ ngồi hai tay đưa lên nói:

- Mời đại trang chúa coi đi!

Hoàng Chung Công nghiêng mình đón lấy rồi hỏi:

- Đây là tác phẩm của một nhân vật cận đại ư? Lão phu ẩn cư đã lâu hủ lậu hẹp hòi, nên không biết trên đời vừa trổ ra một vị âm nhạc đại sư.

Lão nói câu này tỏ ra có ý không tin.

Hoàng Chung Công lật trang thứ nhất ra vừa coi vừa nói:

- Ô! Đây là khúc nhạc cầm tiêu hợp tấu. Chà! Khúc này tài quá nhỉ!

Lão coi một lúc rồi sắc mặt biến đổi.

Hoàng Chung Công vừa lật cầm phổ coi, vừa bật năm ngón tay trái xuống bàn như kiểu gảy đàn.

Lão coi được hai trang rồi ngẩng đầu lên ngơ ngẩn xuất thần, miệng lẩm bẩm tự nói một mình:

- Khúc đàn này biến sang điệu "giốc", điệu "chủy", một cách gấp rút thế này mà tấu được ư?

Lệnh Hồ Xung nghe lão nói vậy liền đáp:

- Quả thiệt có người tấu được đó.

Hoàng Chung Công cặp mắt trợn ngược lên hỏi lại:

- Sao Phong huynh biết có người tấu được? Phong huynh cũng biết dạo đàn chăng?

Lệnh Hồ Xung lắc đầu đáp:

- Dĩ nhiên vãn bối không biết gảy đàn, mà đã được nghe hai người tấu rồi. Người thứ nhất hợp tấu với một vị thổi tiêu. Hai vị đó đã soạn ra khúc "Tiếu ngạo giang hồ" này.

Hoàng Chung Công hỏi:

- Còn một vị nữa gảy được là ai?

Lệnh Hồ Xung thấy lão hỏi đến Doanh Doanh ngực chàng lại nóng bừng, chàng đáp:

- Vị thứ hai này là một người đàn bà.

Hoàng Chung Công ngơ ngác hỏi:

- Đàn bà ư? Người đó... đã bao nhiêu tuổi?

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Doanh Doanh rất căm phẫn kẻ nào nói vắng mặt là nàng có quen biết với mình. Vậy mình không thể để cho Hoàng Chung Công biết rõ.

Nghĩ vậy chàng liền đáp:

- Vị đó thực tình đã bao nhiêu tuổi, vãn bối không được hiểu rõ. Ban đầu vãn bối gặp y kêu bằng "bà bà".

Hoàng Chung Công "ủa" lên một tiếng rồi hỏi:

- Phong huynh đệ kêu y bằng bà bà ư? Vậy y là một bà già hay

sao?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Khi ấy vãn bối nghe y gảy đàn phía sau bức rèm, không được nhìn rõ mặt. Chắc y là một bà lão già.

Lệnh Hồ Xung nhớ tới Doanh Doanh đã giả làm một bà già và dọc đường chàng cứ kêu y bằng bà bà hoài, bây giờ không biết y ở đâu.

Chàng vừa cười thầm trong bụng và tâm thần nảy ra mối bâng khuâng khôn tả.

Hoàng Chung Công nhìn ra ngoài cửa sổ ngơ ngẩn xuất thần hồi lâu rồi vẻ mặt đăm chiêu hỏi:

- Vị bà bà gảy đàn có hay lắm không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Y tấu rất hay. Sau y còn dạy vãn bối gảy đàn, đáng tiếc là vãn bối chẳng học được khúc nào hết.

Hoàng Chung Công vội hỏi:

- Bà dạy Phong huynh đệ đờn khúc gì?

Lệnh Hồ Xung bụng bảo dạ:

- Nếu mình nói là khúc "Thanh tâm phổ thiện trú" thì không khéo lão đoán được là Doanh Doanh mất.

Chàng liền đáp:

- Vãn bối bản tính lơ đnh về âm nhạc, chẳng những quên khúc điệu mà cũng chẳng nhớ tên là khúc gì nữa.

Hoàng Chung Công lẩm bẩm một mình:

- Chắc không phải y rồi. Có lý đâu còn sống ở nhân gian được.

Lão lại hỏi:

- Hiện vị bà bà ấy ở đâu?

Lệnh Hồ Xung thở dài đáp:

- Nến văn bối mà biết thì còn nói gì nữa? Một hôm trời tối rồi, văn bối mê man bất tỉnh rồi y bỏ đi.

Từ đó không hiểu y đi về phương nào?

Hoàng Chung Công đứng phắt dậy hỏi:

- Phong huynh đệ bảo một buổi tối y đột nhiên ly khai Phong huynh đệ rồi sau đi đâu không biết nữa ư?

Lệnh Hồ Xung vẻ mặt buồn thảm gật đầu.

Hắc Bạch Tử từ nãy đến giờ không lên tiếng. Lão thấy Hoàng Chung Công ra vẻ bâng khuâng, sợ lão mắc phải bệnh cũ liền nói ngay:

- Phong huynh đệ đây cùng một vị Đồng huynh phái Tung Sơn tới đây nói là trong Mai trang có người thắng được kiếm pháp của Phong huynh đệ...

Hoàng Chung Công ngắt lời:

- Hừ! Chắc phải có người thắng được kiếm pháp của y, y mới chịu đưa bộ cầm phổ "Tiếu ngạo giang hồ" khúc cho ta sao lục, có đúng thế không?

Hắc Bạch Tử đáp:

- Đúng thế. Nếu đại ca không xuất mã thì Cô Sơn Mai trang chúng ta...

Hoàng Chung Công nở một nụ cười thê lương nói tiếp:

- Ba vị lão đệ đã không thắng được thì ta cũng chẳng ăn thua.

Hắc Bạch Tử nói:

- Bọn tiểu đệ so với đại ca thế nào được?

Hoàng Chung Công nói:

- Ta đã già rồi thì còn làm gì được nữa?

Lệnh Hồ Xung đứng dậy hai tay nâng bộ cầm phổ kính cẩn đưa lên nói:

- Bảo kiếm để tặng người hiệp sĩ. Người soạn ra cầm phổ này lúc trao cho văn bối có ân cần dặn lại là tìm đến một bậc cao sĩ chuyên về âm nhạc để kính tặng, khiến giai phẩm của hai vị đó đã lao tâm soạn ra khỏi bị thất truyền. Đại trang chúa đạo hiệu là Hoàng Chung Công dĩ nhiên là một bậc cao thủ về môn âm nhạc. Vậy từ nay trở đi, thiên cầm phổ này thuộc quyền sở hữu của đại trang chúa.

Hoàng Chung Công và Hắc Bạch Tử đều rất đỗi ngạc nhiên.

Hắc Bạch Tử lúc trước ở trong kỳ thất Hướng Vấn Thiên ra chiều khó khăn khiến người ta phải nóng lòng. Bây giờ lão không ngờ anh chàng Phong Nhị Trung này lại khẳng khái tặng ngay. Nhưng lão là tay chuyên đấu kỳ liền nghĩ ngay tới Lệnh Hồ Xung có cử động này hẳn là bố trí thế hiểm gì đây để dẫn dụ Hoàng Chung Công mắc bẫy. Nhưng trong lúc nhất thời lão chưa khám phá ra được chàng có chỗ nào trá ngụy.

Hoàng Chung Công không tiện đón lấy, lão nói:

- Không có công trạng đâu lại hưởng lộc? Giữa Phong huynh đệ và ta vốn không quen biết khi nào dám nhận hậu l của Phong huynh đệ? Hai vị tới tệ trang có điều chi tư giáo, xin thành thực nói cho nghe.

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Hướng đại ca tới Mai trang có dụng ý gì mà trước khi đến đây y chẳng hở môi nửa lời. Theo chỗ ta phỏng đoán thì có lẽ mục đích đến Mai trang là để cầu bốn vị trang chúa trị thương cho tạ Nhưng cách sắp đặt của y chỗ nào cũng cực kỳ thần mật. Phải chăng bốn vị trang chúa này đều là những nhân vật hành động khác lạ, đứng riêng một đường lối, nên y không thể nói rõ

được? Mặt khác Hướng đại ca có mưu cầu sự gì ở đây ta cũng không hay. Vậy ta nói thẳng cũng không phải là có ý khinh mạn người.

Nghĩ vậy chàng liền đáp:

- Văn bối theo Đồng đại ca đến bảo trang, thực tình mà nói thì trước khi vào đây văn bối chưa được nghe đại danh bốn vị trang chúa và cũng không biết ở đời lại có các vị Ở Cô Sơn Mai trang...

Chàng ngừng lại môt chút rồi tiếp:

- Đó chẳng qua vì văn bối là kẻ hủ lậu hẹp hòi nên không được biết tới các vị cao nhân tiền bối trong võ lâm. Xin hai vị min trách cho.

Chàng nói gỡ câu này tỏ ra danh hiệu Mai trang chẳng phải không lừng lẫy khắp nơi mà chỉ vì chàng thực tình hiểu biết nông cạn.

Hoàng Chung Công liếc mắt ngó Hắc Bạch Tử, trên môi lộ ra một nụ cười, lão nói:

- Lời Phong huynh đệ đây rất chân thành, lão phu xin đa tạ. Chính lão phu cũng lấy làm kỳ là bốn anh em mình ẩn cư tại Lâm An, trên chốn giang hồ ít người biết tới. Giữa Ngũ nhạc kiếm phái và anh em lão phu lại chẳng có liên quan gì mà sao các vị lại tìm tới đây? Như vậy là Phong huynh đệ quả tình không biết gì đến lai lịch của bốn anh em lão phu!

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Văn bối vô cùng hổ thẹn, mong rằng hai vị trang chúa thông cảm và chỉ giáo chọ Vừa rồi văn bối thốt lời ngưỡng mộ đại danh bốn vị trang chúa từ lâu... Thực ra... Thực ra...

Chàng ngập ngừng không biết nói gì nữa, thì Hoàng Chung

Công đã gật đầu hỏi ngay:

- Bộ cầm phổ này Phong huynh đệ thành tâm cho lão phu ư?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đúng thế!

Hoàng Chung Công lại hỏi:

- Lão phu muốn hỏi Phong huynh đệ một câu nữa là lão đệ thực tình chịu lời ủy thác của ai đem tặng cầm phổ này cho lão phu?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Cầm phổ này chính người soạn ra nó đã trao cho văn bối và chỉ căn dặn tìm người xứng đáng mà kính tặng, chứ không chỉ định rõ nhân vật nào. Đại trang chúa đã là người tri âm, văn bối mừng bộ cầm phổ này đã tìm được chủ nhân xứng đáng.

Hoàng Chung Công ồ lên một tiếng, nét mặt khô đét thoáng lộ vẻ mừng vui.

Hắc Bạch Tử nói:

- Phong lão đệ trao tặng cầm phổ này cho đại ca liệu Đồng huynh có chịu không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Hai bức thư họa kia là của Đồng đại ca, văn bối không biết đến. Còn bộ cầm phổ này là của riêng văn bối, chắc y chẳng phản đối làm chi.

Hắc Bạch Tử nói:

- Té ra là thế.

Hoàng Chung Công nói:

- Phong huynh đệ đã có lòng tốt, lão phu rất đỗi cảm ơn nhưng Phong lão đệ đã có lời nói trước là muốn cho trong bản

trang có người thắng được kiếm pháp của lão đệ. Vậy lão phu không thể chiếm lấy phần tiện nghi này mà chẳng thỏa mãn tâm nguyện của lão đệ. Bây giờ chúng ta hãy tỷ đấu mấy chiêu nên chăng?

Lệnh Hồ Xung bụng bảo dạ:

- Mình vừa nghe nhị trang chúa đã nói "Bọn tiểu đệ so bì với đại ca thế nào được?". Thế thì võ công đại trang chúa tất nhiên còn cao thâm hơn ba vị kia nhiều. Võ công ba vị trang chúa kia đã vào hạng trác tuyệt, ta hoàn toàn trông vào kiếm pháp của Phong thái sư thúc tổ truyền cho mới chiếm được chút thượng phong. Nếu mình lại giao thủ với đại trang chúa chưa chắc nắm được phần thắng thì tội gì mà tự rước lấy cái nhục vào mình? Dù có thắng được lão nữa cũng chẳng lợi gì.

Chàng nghĩ vậy liền đáp:

- Đó chẳng qua là Đồng đại ca trong lúc nhất thời hiếu sự mà thôi. Y nói vậy thật khiến cho vãn bối hổ thẹn vô cùng! Bốn vị trang chúa không phiền trách về tội ngông cuồng của vãn bối đã cảm kích muôn phần! Khi nào còn dám giao thủ với đại trang chúa nữa?

Hoàng Chung Công nói:

- Lão đệ quả là người rất tốt. Nhưng chúng ta cứ tỷ thí mấy chiêu, h điểm tới là thôi, cũng chẳng can hệ gì?

Lão quay lại lấy ống ngọc tiêu trên vách đá đồng thời cầm lấy cây dao cầm đặt ở trên ghế. Lão đưa ngọc tiêu cho Lệnh Hồ Xung nói:

- Lão đệ dùng ngọc tiêu làm kiếm, còn lão phu lấy cây dao cầm để làm binh khí.

Lão tủm tỉm cười nói tiếp:

- Hai thứ nhạc khí này của lão phu chẳng dám nói là có giá trị liên thành, song thực ra nó là những vật khó kiếm trên đời, không nên để nó bị phá vỡ. Chúng ta chỉ dùng nó để ra chiêu thức tương tự mà thôi.

Lệnh Hồ Xung đành đón lấy ngọc tiêu. Ống tiêu này toàn thân màu xanh biếc mà là một thứ ngọc thượng hảo. Gần chỗ đặt miệng thổi có mấy chấm vân đỏ tươi như máu, khiến màu biếc ngọc tiêu càng rực rỡ.

Hoàng Chung Công cầm cây dao cầm rất cũ kỹ. Nó là một cổ vật đến mấy trăm năm hoặc ngàn năm không chừng. Hai thứ nhạc khí này chỉ khẽ đụng nhau cũng đủ vỡ tan, dĩ nhiên không thể dùng để chiến đấu thực sự.

Lệnh Hồ Xung thấy không còn cách nào từ khước được, đành đưa hai tay cầm ngang cây ngọc tiêu nói:

- Xin đại trang chúa chỉ điểm cho.

Hoàng Chung Công nói:

- Phong lão tiên sinh là bậc kiếm hào nổi tiếng một đời. Kiếm pháp của lão tiên sinh truyền thụ không phải tầm thường. Mời Phong lão đệ ra chiêu đi.

Lệnh Hồ Xung vung ống tiêu lên một cách nhẹ nhàng. Gió thổi qua lỗ tiêu phát ra thành một điệu âm nhạc nhu hòa.

Hoàng Chung Công tay phải bật vào dây đàn mấy cái. Tiếng đàn vang lên. Lão vung cán cây đàn lên nhằm đẩy về phía vai bên hữu Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung vừa nghe tiếng đàn đã thấy tâm thần hơi bị chấn động. Chàng cầm ngọc tiêu từ từ điểm tới nhằm vào huyệt tiểu hải ở sau khuỷu tay Hoàng Chung Công.

Nếu cây dao cầm không đánh tới nữa thì chẳng nói làm chi,

bằng lão tiếp tục đập tới vai Lệnh Hồ Xung thì huyệt đạo ở cổ tay tất nhiên cũng bị điểm trúng.

Hoàng Chung Công vội xoay cây dao cầm rồi lại nhằm Lệnh Hồ Xung đánh tới. Lúc cây đàn phóng ra, dây đàn cũng phát thanh âm.

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Nếu mình dùng ngọc tiêu để gạt thì cả hai cây nhạc khí đều hư hại. Lão vì tiếc nhạc khí nhất định phải rụt cây đàn về. Nhưng cách đánh như vậy tỏ ra mình là kẻ vô lại.

Chàng liền chuyển cây ngọc tiêu theo đường cánh cung điểm vào huyệt Thiên toàn dưới nách đối phương.

Hoàng Chung Công giơ đàn lên gạt, Lệnh Hồ Xung liền rút ngay tiêu về.

Hoàng Chung Công lại nẩy mấy tiếng đàn nhịp điệu cấp bách.

Hắc Bạch Tử đã hơi thay đổi sắc mặt, lão phải xoay mình lùi khỏi nhà, xoay tay khép cửa lại.

Nguyên cây dao cầm phát thanh không phải là khúc nhạc nhàn hạ, trong tiếng đàn đã vận nội lực thượng thừa vào để làm rối loạn tâm thần đối phương. Nội lực đối phương vì tiếng đàn phát động mà bị kiềm chế một cách bất ngờ. Tiếng đàn khoan thai thì đối phương ra chiêu thong thả. Tiếng đàn dồn dập thì đối phương lại ra chiêu cấp bách. Còn chính Hoàng Chung Công lại ra chiêu số trái ngược hẳn với tiếng đàn. Tay lão ra tay mau lẹ bao nhiêu thì tiếng đàn khoan thai bấy nhiêu. Như vậy đối phương lâm vào tình thế không thể chống đỡ được.

Phương pháp dùng cầm âm hòa lẫn được với võ công là đã đi đến một trình độ võ học tối cao.

Nếu nó cao đến độ chót thì không cần phải ra chiêu, chỉ một

tiếng đàn cũng đủ làm cho địch nhân tán loạn tâm thần, lộn ngược kinh mạch biến thành kẻ điên khùng rồi hôn mê đi mà chết.

Tuyệt kỷ của Hoàng Chung Công tuy chưa đến được tới trình độ này, nhưng lão vừa dùng tiếng đàn vừa phóng cầm chiêu thì võ thuật đối phương có thắng lão gấp mười cũng chỉ trong vòng mấy chiêu là chẳng khỏi bị lão kiềm chế. Đến lúc tối hậu cũng bị thất bại mà thôi.

Hắc Bạch Tử hiểu rõ môn công phu ghê gớm này của Hoàng Chung Công. Lão sợ nội lực mình bị tổn thương nên phải lùi ra ngoài cửa.

Hắc Bạch Tử đứng bên ngoài cách lần ván cửa vẫn còn nghe văng vẳng tiếng đàn. Tiếng đàn lúc thong thả lúc dồn dập, lúc im bặt.

Bỗng nghe đánh "keng" một tiếng vang lên, lão nghĩ bụng:

- Phong lão đệ là người nhân hậu. Y ra chiêu với ba anh em ta, thủy chung chưa làm cho ai phải khó chịu chút nào. Bây giờ đại ca dùng phép "Thất huyền vô hình kiếm" để tỷ đấu với y thì nhất định làm cho y bị trọng thương. Đó là một điều đáng tiếc nhưng nếu không đưa môn công phu này ra thì trong Mai trang chắc chẳng còn ai thắng được y nữa. Khi đó Giang Nam tứ hữu bị hạ về một tên thiếu niên hậu bối thủ hạ phái Hoa Sơn, cũng chẳng thể chịu được. Ta chỉ hy vọng đại ca đừng đánh chết y là xong.

Bỗng nghe tiếng đàn mỗi lúc một cấp bách. Tiếng đàn lọt qua ván cửa ra ngoài. Hắc Bạch Tử cảm thấy khí huyết nhộn nhạo khó chịu khôn tả. Lão đứng ngoài mà không chống chọi được nữa phải lùi ra tới cửa lớn rồi đóng sập lại. Đã cách hai tầng cửa, tiếng đàn hầu như không nghe thấy nữa, nhưng thỉnh thoảng

mấy tiếng lên bổng lọt ra ngoài vẫn làm cho trái tim lão đập thình thình.

Hắc Bạch Tử đứng ở ngoài cửa hồi lâu thủy chung vẫn vẳng nghe tiếng đàn chưa dứt thì trong lòng không khỏi kinh dị, nghĩ thầm:

- Phong huynh đệ kiếm pháp cực cao, nội lực mới ghê gớm đến thế! "Thất huyền vô hình kiếm" của đại ca tấn công đã bấy lâu mà y vẫn còn chống chọi được ư? Ta e rằng y càng gắng gượng thì thân thể bị tổn thương càng tệ hại. Nếu nhân đó mà y phải chết thì chúng ta không khỏi ân hận suốt đời.

Giữa lúc Hắc Bạch Tử đang lo lắng bỗng nghe sau lưng có tiếng chân người bước đi tới. Lão ngoảnh đầu lại coi thì chính là Ngốc Bút ông và Đan Thanh tiên sinh hai người sóng vai đi tới.

Đan Thanh tiên sinh khẽ cất tiếng hỏi:

- Hiện tình thế nào?

Hắc Bạch Tử đáp:

- Hai bên tỷ đấu đã khá lâu mà chàng thiếu niên vẫn còn gượng chống đỡ. Tiểu huynh đang lo đại ca làm tổn thương đến mạng y.

Đan Thanh tiên sinh nói:

- Tiểu đệ vào thỉnh cầu đại ca không nên sát hại người tốt đó.

Hắc Bạch Tử lắc đầu nói:

- Không vào được đâu...

Giữa lúc ấy tiếng đàn bật lên hai tiếng choang choang.

Những tiếng đàn mãnh liệt khiến cho ba người phải lùi ra một bước.

Tiếng đàn vang lên năm lần. Ba người không tự chủ được lùi thêm năm bước.

Ngốc Bút ông sắc mặt lợt lạt một lúc rồi định thần lại nói:

- Đại ca đã luyện thành kiếm pháp vô hình "Lục đỉnh khai sơn" rồi. Sáu tiếng đàn mãnh liệt liên tục nổi lên thì tấm thân huyết nhục của gã họ Phong chống lại làm sao được?

Lão chưa dứt lời lại nghe một tiếng choang rất lớn vang lên.

Sau tiếng choang là một tiếng "bực" tỏ ra dây đàn đứt rồi. Tiếng "bực" lại rất mạnh dường như mấy dây đều đứt hết.

Bọn Hắc Bạch Tử giật mình kinh hãi đẩy cửa lớn chạy tới rồi lại đẩy cửa nội thất ngó vào thì thấy Hoàng Chung Công đứng thộn mặt ra chẳng nói năng gì. Cây dao cầm trong tay lão, cả bảy đều bị đứt hết rủ xuống bên bàn.

Lệnh Hồ Xung tay cầm ngọc tiêu đứng bên khom lưng nói:

- Văn bối cam bề đắc tội.

Hiển nhiên phần thất bại cuộc tỷ đấu này đã về phần Hoàng Chung Công.

[redacted]

Giang Nam Tứ Hữu cử người tái đấu

Bọn Hắc Bạch Tử ba người kinh hãi vô cùng vì họ biết nội lực Hoàng Chung Công đứng vào số nhất số nhị trong võ lâm. Trước khi lão qui ẩn đã ít gặp tay địch thủ. Trải qua mười mấy năm lão khổ công tu luyện nội lực càng tiến bộ phi thường. Thế thì ai còn ngờ được lão lại thất bại về tay một chàng thiếu niên hậu bối phái Hoa Sơn? Nếu không phải chuyện mục kích mà chỉ nghe nói thì thật khó có thể tin được.

Hoàng Chung Công nhăn nhó cười nói:

- Kiếm pháp của Phong huynh đệ đây tinh diệu đến trình độ suốt đời lão phu hiếm thấy. Nhất là nội lực thâm hậu phi thường càng khiến cho lão phu kính phục vô cùng! Lão phu cứ tưởng chiêu "Lục đỉnh khai sơn" trong "Thất huyền vô hình kiếm" của mình hiện nay đã thành vô địch, ngờ đâu nó chỉ là một trò con nít dưới bàn tay Phong huynh đệ.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Vãn bối phải gắng gượng chống đỡ, may được tiền bối nương tay cho rất nhiều.

Hoàng Chung Công buông tiếng thở dài ngồi thừ người ra, vẻ mặt lão xiết đỗi thê lương, vì lão cảm giác bao năm khổ luyện mà thành vô dụng. Lòng lão chán nản đến cực điểm.

Lệnh Hồ Xung thấy Hoàng Chung Công thiểu não như vậy, lòng chàng xiết nỗi băn khoăn, nghĩ thầm:

- Tuy Hướng đại ca dường như có ý không muốn đem việc ta

đã mất hết nội lực nói cho bọn này hiểu để họ khỏi trông thấy chỗ ta bị thương trầm trọng phải đến cầu họ cứu trị và có thể sinh điều trở ngại. Nhưng bậc đại trượng phu phải hành động quang minh lỗi lạc, ta không nên chiếm phần tiện nghi của người.

Chàng nghĩ vậy liền nói:

- Đại trang chúa! Có điều văn bối cần nói rõ là sở dĩ văn bối không sợ tiếng đàn của đại trang chúa phát ra kiếm khí chẳng phải vì nội lực văn bối cao cường mà trái lại vì lẽ trong người văn bối không còn một chút nội lực nào.

Hoàng Chung Công sửng sốt đứng dậy hỏi ngay:

- Sao?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Văn bối bị thương nhiều lần, nội lực mất hết nên tiếng đàn của đại trang chúa không đưa cảm ứng vào được.

Hoàng Chung Công ngơ ngác hỏi:

- Thật thế ư?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Nếu đại trang chúa không tin lời văn bối thì cứ cầm mạch coi sẽ rõ.

Chàng vừa nói vừa đưa tay phải ra. Hoàng Chung Công cùng Hắc Bạch Tử rất lấy làm kỳ, nghĩ bụng:

- Gã này tới Mai trang tuy không rõ ràng là thù nghịch nhưng chung qui vẫn không phải vì lòng tử tế mà sao gã dám thản nhiên đưa tay rả Như vậy phỏng có khác gì đem tính mạng trao vào tay người?

Giả tỷ mình mượn cơ hội cầm mạch mà nắm lấy huyệt đạo trên cổ tay gã thì dù gã có bản lãnh nghiêng trời cũng đành thúc

thủ mặc mình muốn giết muốn mổ thế nào cũng được.

Vừa rồi Hoàng Chung Công đã phát huy thần kỷ "Lục đỉnh khai sơn" chẳng những không làm gì được Lệnh Hồ Xung mà lúc tối hậu, cả bảy dây đàn cùng bật tiếng vang, lão đã vận động nội lực đến đọ chót khiến bảy dây đàn đều đứt hết. Lão bị cuộc thất bại sâu cay này dù sao vẫn chẳng cam lòng, bụng bảo dạ:

- Dù người có dẫn dụ cho ta thò tay ra để rồi phản phúc nắm lấy huyệt đạo thì cũng đưa đến cuộc tỷ đấu nội lực là cùng.

Lão liền thò tay mặt ra từ từ nắm lấy uyển mạch tay phải Lệnh Hồ Xung.

Lúc lão đưa tay đã ngấm ngầm bố trí "hổ trảo cầm nã thủ", "long trảo công", "tiểu thập bát nã" là ba thứ cầm nã thủ pháp thượng thặng. Bất luận đối phương biến chiêu thế nào cũng không nắm trúng được cổ tay lão để hòng kiềm chế.

Không ngờ Hoàng Chung Công đặt năm ngón tay lên cổ tay Lệnh Hồ Xung, chàng vẫn để yên không cử động, tuyệt không có ý gì thừa cơ phản kích.

Hoàng Chung Công rất đỗi kinh dị vì thấy mạch lạc Lệnh Hồ Xung suy nhược vô cùng. Mạch đi chậm chạp thưa thớt, đúng là người mất hết nội lực.

Lão ngẩn người ra một chút rồi bất giác nổi lên tràng cười khanh khách nói:

- Té ra là thế! Té ra là thế! Lão phu mắc bẫy lão đệ rồi! Lão phu mắc bẫy lão đệ rồi!

Miệng lão nói là mình mắc bẫy mà tinh thần lão tỏ ra rất sung sướng.

Nên biết "Thất huyền vô hình kiếm" là một loại võ công cực kỳ cao thâm. Đã đem nó ra sử dụng được dĩ nhiên đối thủ phải

là kẻ sĩ rất cao minh về võ học. Còn phần nội cường mạnh không cần phải nói cũng biết là ghê gớm đến thế nào! Nội lực đối phương càng cường mạnh thì sự phản ứng của tiếng đàn càng ghê gớm!

Ai ngờ đâu Lệnh Hồ Xung không còn mảy may nội lực, thậm chí "Thất huyền vô hình kiếm" đối với chàng thành ra vô dụng.

Hoàng Chung Công sau cuộc đại bại đã chán nản hết chỗ nói. Bây giờ lão hiểu lý do thất bại của mình chẳng phải vì tuyệt kỹ không hiệu nghiệm, dĩ nhiên lão mừng như phát điên không sao nhẫn nại được. Lão nắm lấy cổ tay Lệnh Hồ Xung mà giật, mà lắc vừa cười vừa nói:

- Hảo bằng hữu! Sao lão đệ lại đem điều bí mật này nói cho lão phu hay?

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Nội lực vãn bối đã mất hết mà vừa rồi tỷ kiếm phải dấu diếm là trong lòng còn có ý bất lương, nhưng chẳng lẽ lại dối trá đến cùng?

Hoàng Chung Công vuốt râu cả cười nói:

- Lão đệ nói vậy thì môn "Thất huyền vô hình kiếm" của lão phu không phải là phế vật. Lão phu chỉ sợ "Thất huyền vô hình kiếm" biến thành "Đoạn huyền vô dụng" mà thôi.

Hắc Bạch Tử bỗng xen vào:

- Phong huynh đệ! Lão đệ thành thực nói ra, anh em ta đều cảm kích, nhưng lão đệ không nghĩ đến tiết lộ nhược điểm mà anh em ta muốn hạ sát lão đệ thật d như trở bàn tay ư? Kiếm pháp của lão đệ tuy cao cường nhưng không nội lực thì chẳng thể nào chống chọi được với chúng ta.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Lời nhị trang chúa rất đúng! Có điều văn bối đã biết bốn vị trang chúa đây đều là bậc anh hùng hào kiệt nên mới nói rõ chân tình.

Y¨ chàng nói đã là anh hùng hào kiệt thì khi nào lại nhân lúc người ta gặp nguy hiểm mà hạ thủ?

Hoàng Chung Công gật đầu nói:

- Phải lắm! Phải lắm! Phong lão đệ! Lão đệ đến tệ trang có mục đích gì cứ nói thẳng còn ngần ngại chi nữa? Bốn anh em ta với lão đệ tuy mới gặp nhau một lần mà tình đồng cố cựu. Chúng ta làm được tới đâu nhất định giúp lão đệ tới đó.

Hắc Bạch Tử nói:

- Lão đệ đã bị mất hết nội lực tất là mình bị trọng thương. Tại hạ có người bạn thâm giao, y thuật thông thần. Nhưng tính y rất quái dị không chịu chữa bệnh cho người một cách d dàng. Có điều y nể mặt tại hạ, nhất định sẽ vui lòng chữa cho lão đệ.

Ngốc Bút ông nói theo:

- Lão sát nhân danh y Bình Nhất Chỉ đó đối với nhị ca ta...

Lão chưa dứt lời Lệnh Hồ Xung đã la lên:

- Bình Nhất Chỉ đại phu ư?

Hắc Bạch Tử đáp:

- Chính thị! lão đệ cũng nghe danh y rồi phải không?

Lệnh Hồ Xung buồn rầu đáp:

- Bình đại phu đã qua đời trên đỉnh Ngũ Bá Cương tỉnh Sơn Đông mấy tháng trước rồi.

Hắc Bạch Tử la lên:

- Trời ơi! Y... y chết rồi ư?

Đan Thanh tiên sinh hỏi:

- Bệnh gì y cũng chữa khỏi, sao y lại không chữa khỏi cho mình được? Hay y bị kẻ thù sát hại chăng?

Lệnh Hồ Xung lắc đầu. Cái chết của Bình Nhất Chỉ khiến chàng áy náy vô cùng. Chàng đáp:

- Bình đại phu lúc lâm tử đã cầm mạch cho văn bối và nói là nội thương của văn bối rất đỗi kỳ dị.

Thực tình y không chữa được.

Hắc Bạch Tử nghe tin Bình Nhất Chỉ chết thì thương cảm vô cùng. Lão ngồi thừ người lẳng lặng không nói gì. Bất giác đôi dòng lệ nhỏ.

Hoàng Chung Công trầm tư một lúc rồi nói:

- Phong huynh đệ! Lão phu trỏ cho lão đệ con đường này nhưng người ta có chịu lời hay không thì chưa thể biết được. Lão phu viết một phong thư cho lão đệ cầm đến ra mắt chưởng môn phái Thiếu Lâm là Phương Chứng đại sự Nếu lão chịu đem nội công tuyệt kỹ "Dịch Cân Kinh" của phái Thiếu Lâm truyền thụ cho thì lão đệ có cơ hội phục hồi nội lực. Dịch Cân Kinh là một môn huyền bí của phái Thiếu Lâm, nhưng ngày trước Phương Chứng đại sư có thiếu lão phu một món nhân tình, may ra đại sư nể mặt lão phu mà truyền Dịch Cân Kinh lại cho lão đệ cũng chưa biết chừng.

Lệnh Hồ Xung nghe hai lão một giới thiệu Bình Nhất Chỉ và một chỉ điểm đi cầu Phương Chứng đại sư, đều là những nơi rất đích đáng, đủ tỏ hai vị trang chúa chẳng những kiến thức cao siêu mà đối với chàng bằng cả một tấm lòng nhiệt thành.

Chàng cảm kích vô cùng đáp:

- Dịch Cân Kinh là môn thần kỹ Phương Chứng đại sư chỉ truyền cho đệ tử bản môn. Vả văn bối cũng không tiện vào làm

môn hạ phái Thiếu Lâm thì thật là một vấn đề khó giải quyết. Hảo ý của bốn vị trang chúa khiến văn bối cảm kích vô cùng. Văn bối còn sống ngày nào xin ghi nhớ ngày đó. Con người sống hay chết có số mạng. Nội thương trong mình văn bối chẳng có chi khẩn yếu để bốn vị phải quan tâm. Văn bối xin cáo từ.

Hoàng Chung Công nói:

- Khoan đã!

Lão trở gót đi vào nội thất lấy ra một cái bình sứ nói:

- Đây là hai viên thuốc mà ngày trước tiên sư đã ban chọ Thuốc này vừa bồi bổ gân cốt vừa trị thương rất hiệu nghiệm. Ta tặng cho lão đệ để dải lòng tri ngộ, lão đệ đừng từ chối.

Lệnh Hồ Xung thấy cái bình đậy nắp gỗ cũ kỹ thì biết là di vật của sư phụ lão trân quí vô cùng, chàng vội đáp:

- Đây là tứ vật của tôn sư tiền bối , văn bối không dám bái lãnh.

Hoàng Chung Công thở dài nói:

- Bốn anh em ta tuyệt tích giang hồ không cùng người ngoài tranh đấu thì dù là thánh dược trị thương cũng chẳng để làm gì. Chúng ta lại không có con. Lão đệ mà từ chối thì hai viên thuốc này chỉ còn đường bỏ vào quan tài.

Lệnh Hồ Xung thấy lão nói bằng một giọng thê lương đành trịnh trọng cảm ơn đón lấy thuốc rồi cáo từ ra cửa.

Hắc Bạch Tử, Ngốc Bút ông, Đan Thanh tiên sinh dẫn chàng về kỳ thất.

Hướng Vấn Thiên thấy bốn người đều lộ vẻ nghiêm trọng thì biết ngay Lệnh Hồ Xung đã tỷ kiếm với đại trang chúa và phần thắng lại đến với chàng.

Giả tỷ mà đại trang chúa đắc thắng thì Hắc Bạch Tử còn có

thể giữ vẻ thản nhiên, nhưng Ngốc Bút ông và Đan Thanh tiên sinh nhất định hớn hở tươi cười ra mặt và gặp Hướng Vấn Thiên lập tức đòi lấy tấm bút thiếp của Trương Húc cùng bức tranh sơn thủy của Phạm Khoan.

Hướng Vấn Thiên là tay xét đoán lòng người rất giỏi, tuy hắn biết rõ Lệnh Hồ Xung đắc thắng, vẫn giả vờ hỏi:

- Phong huynh đệ! Lão đệ đã được đại trang chúa chỉ điểm kiếm pháp chưa?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Công lực đại trang chúa cao thâm khôn lường, nhưng gặp phải tiểu đệ nội lực mất hết thành ra công lực của tiền bối phát huy vào cây dao cầm không cảm ứng đến tiểu đệ. Chuyện bất ngờ trong thiên hạ đến thế là cùng!

Đan Thanh tiên sinh trợn mắt lên nhìn Hướng Vấn Thiên nói:

- Phong huynh đệ đây là con người thành thực, chẳng dấu diếm điều chi hết. Đồng huynh lại bảo nội lực y cao thâm hơn Đồng huynh nhiều, nên đại ca ta mắc hỡm.

Hướng Vấn Thiên cười nói:

- Khi Phong huynh đệ chưa mất hết nội lực thì thực tình y cao thâm hơn tại hạ nhiều. Tại hạ nói đó là ngày trước chứ không phải hiện nay.

Ngốc Bút ông hừ một tiếng rồi nói:

- Đồng huynh là con người khó chơi lắm!

Hướng Vấn Thiên chắp tay nhìn Hắc Bạch Tử nói:

- Trong Mai trang đã không ai thắng được kiếm pháp của Phong huynh đệ, vậy bọn tại hạ xin cáo từ.

Đoạn hắn quay lại bảo Lệnh Hồ Xung:

- Chúng ta đi thôi!

Lệnh Hồ Xung chắp tay khom lưng nói:

- Tình cao nghĩa cả của bốn vị trang chúa khiến cho văn bối cảm kích vô cùng. Sau này nếu có cơ hội sẽ xin đến bái kiến.

Đan Thanh tiên sinh nói:

- Phong lão đệ! Bất luận lúc nào lão đệ muốn uống rượu thì cứ việc đến đây. Còn Đồng huynh kia ha ha!...

Hướng Vấn Thiên mỉm cười nói:

- Tửu lượng tại hạ kém lắm, dĩ nhiên không dám đến làm phiền tứ trang chúa.

Hắn dứt lời chắp tay bái biệt lần nữa rồi dắt Lệnh Hồ Xung ra đi.

Bọn Hắc Bạch Tử đưa chân hai người.

Hướng Vấn Thiên nói:

- Xin ba vị trang chúa lưu bộ, bất tất phải tin chân.

Ngốc Bút ông nói:

- Ha ha! Đồng huynh tưởng bọn ta đưa chân mình đấy ư? Bọn ta có tin là tin Phong huynh đệ, chứ Đồng huynh mà tới đây một mình thì bọn ta không đưa chân nửa bước đâu.

Hướng Vấn Thiên cười nói:

- Té ra là thế!

Bọn Hắc Bạch Tử tin chân ra tận cổng ngoài mời cùng Lệnh Hồ Xung trân trọng từ biệt. Ngốc Bút ông và Đan Thanh tiên sinh mắt lừ lừ nhìn Hướng Vấn Thiên, dường như bực mình chưa lôi được cái bọc trên lưng hắn lại.

Hướng Vấn Thiên dắt tay Lệnh Hồ Xung đi vào rặng liu âm u, rời xa Mai trang rồi cười hỏi:

- Đại trang chúa pháp huy "Vô hình kiếm khí" vào cây đờn rất là lợi hại. Lão đệ làm thế nào mà thủ thắng được y vậy?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Té ra đại ca đã biết cả rồi. May ở chỗ nội lực của tiểu đệ đã mất hết. Nếu không thì lúc nãy e rằng tính mạng tiểu đệ cũng không còn nữa. Đại ca! Đại ca có thù hằn gì với bốn vị trang chúa vậy?

Hướng Vấn Thiên đáp:

- Có thù gì đâu? Tiểu huynh cũng chưa từng gặp họ bao giờ, làm gì mà nên thù?

Bỗng có tiếng người la:

- Đồng huynh! Phong huynh! Hai vị hãy quay trở lại đã!

Lệnh Hồ Xung quay lại thấy bóng người lướt rất nhanh đi tới trước mặt. Chính là Đan Thanh tiên sinh. Trong tay y cầm một bát rượu gần đầy. Y chạy nhanh như vậy mà rượu không rớt ra ngoài đủ tỏ khinh công y trên đời hiếm có. Hướng Vấn Thiên hỏi:

- Tứ trang chúa lật đật rượt theo có điều chi dạy bảo?

Đan Thanh tiên sinh nói:

- Phong lão đệ! Ta có nửa bình Trúc Diệp Thanh cất đã hơn trăm năm. Lão đệ mà không nếm thử thì thật là đáng tiếc.

Y nói xong cầm bát rượu đưa tới. Lệnh Hồ Xung đón lấy bát rượu thấy màu xanh biếc như ngọc Phí thúy nhìn không thấy đáy. Rượu bốc mùi thơm cực kỳ thuần hậu thì khen rằng:

- Quả là thứ rượu rất quí!

Chàng uống một hớp lại ca tụng một tiếng.

- Ngon quá!

Chàng uống liền bốn hớp hết trơn bát rượu rồi nói:

- Rượu này mới uống nhẹ nhàng và sau lại rất đậm đà. Chắc là do một nhà nổi tiếng ở Trấn Giang đất Dương Châu đã cất thành.

Đan Thanh tiên sinh nói:

- Đúng đó! Đây là của một vị đại hòa thượng chùa Kim Sơn ở Trấn Giang đã tặng cho tạ Trong chùa có cả thảy sáu bảy bình kêu bằng vật báu trấn tự của chùa Kim Sơn. Phong lão đệ! Ta còn mấy thứ rượu ngon, mời lão đệ phẩm bình được không?

Lệnh Hồ Xung một là có rất nhiều hảo cảm với Giang Nam tứ hữu, chỉ muốn thân cận, hai là được uống rượu ngon, dĩ nhiên chàng thích lắm, liền đưa mắt hỏi ý Hướng Vấn Thiên.

Hướng Vấn Thiên nói:

- Lão đệ! Tứ trang chúa mời lão đệ uống rượu, vậy lão đệ hãy trở lại đi! Còn tiểu huynh đây Tam trang chúa và Tứ trang chúa nhìn mặt chỉ thêm bực mình. Vậy tiểu huynh... ha ha... ha ha...

Đan Thanh tiên sinh cười nói:

- Ta bực mình với Đồng huynh bao giờ? Vào cả đi! Vào cả đi! Đồng huynh đã là hảo hữu với Phong lão đệ thì cũng là hảo hữu của chúng ta chứ sao?

Hướng Vấn Thiên toan từ chối, nhưng Đan Thanh tiên sinh một tay dắt Lệnh Hồ Xung còn một tay kéo lão cười, nói:

- Đi đi! Hãy vào uống mấy chung đã!

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Lúc bọn mình cáo từ. Tứ trang chúa ra chiều lạnh nhạt với Hướng đại ca mà sao bây giờ đột nhiên lão tỏ vẻ đằm thắm? Hay lão không quên được cái bọc trên lưng y, lại bày ra kế gì để lấy cho bằng được tấm bút thiếp.

Ba người về đến Mai trang. Ngốc Bút ông đứng chờ ở cửa reo lên:

- Phong lão đệ quay lại rồi! Hay quá! Hay quá!

Bốn người lại vào kỳ thất. Đan Thanh tiên sinh rót mấy thứ rượu ngon chén chú chén anh với Lệnh Hồ Xung ra chiều rất tương đắc, còn Hắc Bạch Tử thủy chung vẫn không lộ diện.

Trời đã xế chiều, Ngốc Bút ông và Đan Thanh tiên sinh không ngớt lấm lét ngó ra cửa dường như có ý chờ đợi ai. Hướng Vấn Thiên mấy lần cáo biệt mà hai lão cố lưu hắn lại.

Lệnh Hồ Xung không nói gì, cứ ngồi uống rượu tà tà.

Hướng Vấn Thiên ngửng trông trời chiều nói:

- Hai vị trang chúa mà không cho ăn cơm thì đói đến lả người mất.

Ngốc Bút ông nói:

- Được, được!

Rồi lão lớn tiếng gọi:

- Đinh quản gia! Mau bày tiệc đi!

Đinh Kiên đứng ngoài cửa dạ một tiếng rồi đi luôn.

Giữa lúc ấy cánh cửa kẹt mở, Hắc Bạch Tử bước vào nhìn Lệnh Hồ Xung nói:

- Phong huynh đệ! Tệ trang còn có một vị muốn lãnh giáo kiếm pháp của lão đệ.

Ngốc Bút ông, Đan Thanh tiên sinh nghe Hắc Bạch Tử nói vậy thì mừng quýnh, nhảy lên hỏi:

- Đại ca ưng thuận rồi ư?

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Người nào đó tỷ kiếm với ta mà lại cần phải được đại trang

chúa ưng thuận? Bọn này giữ ta lại đây, dường như nhị trang chúa đến thương lượng với đại trang chúa mà phải bấy lâu mới được đại trang chúa chấp thuận. Thế thì người đó nếu không phải con cháu vào hàng hậu bối đại trang chúa, tất cũng là kẻ thuộc hạ. Chẳng lẽ kiếm pháp y còn cao thâm hơn đại trang chúa hay sao?

Chàng xoay chuyển ý nghĩ rồi la thầm:

- Thôi hỏng hết rồi! Bây giờ họ biết mình không còn chút nội lực, họ muốn giữ thể diện không tiện động thủ với mình nữa. Nếu họ cho một tên hậu bối hoặc kẻ thuộc hạ đứng ra động thủ với mình, chuyên môn tỷ thí nội lực thì còn chi là tính mạng?

Nhưng rồi chàng thay đổi ý nghĩ tự nhủ:

- Bốn vị trang chúa đều là anh hùng hiệp sĩ quang minh lỗi lạc khi nào lại có những hành vi đê hèn, nhưng Tam trang chúa và Tứ trang chúa lại mê tấm bút thiếp và bức họa như điên. Còn Nhị trang chúa tuy mặt lạnh như tiền song chưa lấy được bản thế cờ cũng chưa yên tâm. Vậy họ vì những món sở thích kia mà phải thi hành hạ sách cũng không phải là chuyện phi lý. Nếu có người muốn dùng nội lực hại ta thì ta phải dùng kiếm pháp đả thương vào chỗ yếu hại của họ trước.

Trong giờ khắc này, đầu óc chàng nảy ra không biết bao nhiêu ý nghĩ.

Hắc Bạch Tử lại nói:

- Phong huynh! Phiền lão đệ lại đi mấy đường kiếm nữa.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Nếu dùng thực lực thì ngay Tam Tứ trang chúa vãn bối cũng không địch nổi, chứ đừng nói đến Nhị trang chúa và đại trang chúa nữa. Võ công bốn vị tiền bối ở Cô Sơn Mai trang thật

là trác tuyệt.

Có điều văn bối đồng tính thích rượu mà nhân nhượng mọi điều. Kiếm thuật của văn bối còn kém cỏi lắm,

thiệt không dám phô trương cái dở của mình nữa.

Đan Thanh tiên sinh nói:

- Phong lão đệ! Dĩ nhiên võ công vị kia còn thâm hậu hơn lão đệ bất tất phải lo ngại y...

Đan Thanh tiên sinh chưa dứt lời, Hắc Bạch Tử đã chẹn họng:

- Trong tệ trang còn có một bậc tiền bối danh gia nghiên cứu kiếm thuật. Người nghe nói kiếm pháp của lão đệ cực kỳ tinh thâm, nhất định đòi tỷ thí mấy chiêu. Vậy lão đệ cứ tỷ đấu với y một keo.

Lệnh Hồ Xung rất đỗi phân vân, nghĩ bụng:

- Nếu mình lại tỷ đấu keo nữa không khéo sẽ lâm vào tình thế bắt buộc phải hại người và gây thành cừu hận với Giang Nam tứ hữu.

Nghĩ vậy chàng liền đáp:

- Bốn vị trang chúa đối với văn bối tử tế hết chỗ nói. Bây giờ lại đấu một cuộc nữa, không hiểu vị tiền bối kia tính nết ra sao? Nếu xảy chuyện bất ngờ tất không khỏi ân hận khi chia tay. Hoặc giả văn bối bị thương dưới tay kiếm của tiền bối đó, há chẳng tổn thương mối hòa khí ư?

Đan Thanh tiên sinh cười đáp:

- Không sao đâu. Chẳng... chẳng...

Hắc Bạch Tử lại cướp lời:

- Bất luận thế nào, bốn anh em ta cũng không phiền trách lão đệ đâu.

Hướng Vấn Thiên xen vào:

- Được rồi. Bây giờ lại tỷ đấu một cuộc nữa thì đã sao? Tiểu huynh có chút việc cần phải đi ngay.

Lão đệ đến Quảng Châu sẽ gặp ta.

Ngốc Bút ông và Đan Thanh tiên sinh đồng thanh:

- Đồng huynh đi trước thế nào được?

Ngốc Bút ông lại tiếp:

- Trừ phi Đồng huynh chịu để tấm bút thiếp của Trương Húc lại.

Đan Thanh tiên sinh cũng hỏi:

- Phong lão đệ mà thua thì bọn ta biết đi đâu kiếm Đồng huynh để lấy bút họa cùng kỳ phổ? Không được! Đồng huynh phải nén lại một lúc nữa. Đinh quản gia! Mau chuẩn bị yến tiệc đi!

Xuống đường hầm hào kiệt nghi ngờ

Hắc Bạch Tử nói:

- Phong huynh đệ! Ta đi với lão đệ. Đồng huynh! Đồng huynh dùng cơm trước đi! Chúng ta qua bên một lát rồi trở về ngay.

Hướng Vấn Thiên lắc đầu quầy quậy đáp:

- Cuộc tỷ đấu này các vị quyết chí thủ thắng. Phong huynh đệ của tại hạ tuy kiếm pháp tinh thâm nhưng thiếu kinh nghiệm lâm địch. Nếu tại hạ không đứng ngoài lược trận thì Phong huynh đệ có bị thua, tại hạ cũng chẳng can tâm bội phục.

Hắc Bạch Tử nói:

- Đồng huynh nói vậy là có dụng ý gì? Chẳng lẽ chúng ta còn có chuyện man trá được chăng?

Hướng Vấn Thiên đáp:

- Bốn vị trang chúa ở Cô Sơn Mai trang đều là bậc hào kiệt, tại hạ ngưỡng mộ danh vọng từ lâu, mười phần đã tin tưởng rồi, nhưng Phong huynh đệ lại đi tỷ kiếm với một người nào khác thì thực tình mà nói, tại hạ không biết một ai ngoài bốn vị trang chúa lại còn cao nhân nào nữa? Xin hỏi nhị trang chúa, người ấy là ai? Nếu họ cũng là anh hùng hiệp sĩ quang minh lỗi lạc như bốn vị trang chúa thì tại hạ mới yên lòng được.

Đan Thanh tiên sinh nói:

- Võ công cùng danh vọng người này cũng tương tự như bốn anh em ta không kém.

Hướng Vấn Thiên nói:

- Các đồng đạo võ lâm có danh vọng tương đương với bốn vị trang chúa chỉ đếm ở đầu ngón tay là hết, chắc tại hạ phải biết y.

Ngốc Bút ông nói:

- Tên họ người này không tiện nói với Đồng huynh.

Hướng Vấn Thiên nói:

- Nếu vậy tại hạ nhất định phải đứng ngoài theo dõi cuộc chiến, bằng không thì bãi bỏ cuộc tỷ thí này đi.

Đan Thanh tiên sinh nói:

- Sao Đồng huynh lại cố chấp thế? Ta thấy việc Đồng huynh lâm trường chỉ có hại chứ không có lợi cho Đồng huynh. Người này ẩn cư đã lâu không thích để người ngoài thấy mặt.

Hướng Vấn Thiên hỏi vặn:

- Thế thì Phong huynh đệ sao lại tỷ kiếm với y được?

Hắc Bạch Tử nói:

- Cả hai bên đều bịt mặt chỉ để hở đôi mắt, không ai nhìn rõ mặt ai.

Hướng Vấn Thiên hỏi:

- Ba vị trang chúa cũng bịt mặt hay sao?

Hắc Bạch Tử đáp:

- Phải rồi! Người này tính khí rất cổ quái! Nếu không thì y không chịu động thủ.

Hướng Vấn Thiên nói:

- Nếu vậy tại hạ cũng che mặt là xong.

Hắc Bạch Tử ngần ngừ một chút rồi nói:

- Đồng huynh đã quyết ý đòi tới trường quan chiến thì đành thế này vậy. Xin Đồng huynh ưng chịu một điều là thủy chung không được lên tiếng.

Hướng Vấn Thiên nói:

- Giả câm giả điếc thì có khó gì?

Hắc Bạch Tử đi trước dẫn đường. Hướng Vấn Thiên và Lệnh Hồ Xung theo sau. Ngốc Bút ông và Đan Thanh tiên sinh đi sau rốt.

Lệnh Hồ Xung nhận thấy họ đưa mình theo lối cũ đi về phía nhà đại trang chúa.

Khi tới trước cửa, Hắc Bạch Tử khẽ gõ ba tiếng rồi đẩy cửa bước vào. Một người đầu trùm khăn đen ngồi đó. Cứ trông quần áo cũng đủ biết là Hoàng Chung Công.

Hắc Bạch Tử tiến lại trước lão ghé tai vào nói nhỏ mấy câu.

Hoàng Chung Công lắc đầu tỏ ra không muốn để Hướng Vấn Thiên tham dự cuộc đấu.

Hắc Bạch Tử lại nói nhỏ mấy câu nữa, Hoàng Chung Công vẫn lắc đầu quầy quậy.

Hắc Bạch Tử liền quay ra nói:

- Theo ý đại ca ta thì tỷ kiếm là chuyện nhỏ mà gây hận với vị bằng hữu kia là chuyện lớn. Vậy đành bãi bỏ cuộc đấu kiếm này.

Năm người khom lưng hướng về phía Hoàng Chung Công, thi l cáo từ ra khỏi phòng.

Đan Thanh tiên sinh hậm hực nói:

- Đồng huynh! Đồng huynh thiệt kỳ quá! Chẳng lẽ cả bọn ta kéo ùa vào để uy hiếp một mình Phong lão đệ hay sao? Vì Đồng huynh đòi đến quan chiến mà cuộc tỷ đấu tuyệt thú phải bãi bỏ khiến cho mọi người đều cụt hứng.

Ngốc Bút ông nói:

- Nhị ca phải tốn bao nhiêu hơi sức mới được đại ca chấp thuận thế mà Đồng huynh lại phá tan mất.

Hướng Vấn Thiên cười nói:

- Được rồi! được rồi! Vậy tại hạ xin nhượng bộ không theo dõi cuộc tỷ đấu. Có điều các hạ phải giữ cho thật công bằng, không nên lừa gạt Phong huynh đệ của tại hạ.

Bọn Hắc Bạch Tử ba người cả mừng đồng thanh hỏi:

- Đồng huynh coi anh em ta là hạng người nào? Có lý đâu chúng ra lại lừa gạt Phong huynh đệ?

Hướng Vấn Thiên cười nói:

- Phong lão đệ! Tiểu huynh ra ngoài kỳ thất chờ lão đệ. Bọn họ úp úp mở mở không hiểu định giở trò gì. Lão đệ cần phải đề cao cảnh giác gia tâm đề phòng mới được.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Trong Mai trang toàn là những bậc cao sĩ đâu có phải hạng người trá ngụy mà lo?

Đan Thanh tiên sinh cười nói:

- Đúng thế! Phong lão đệ nào phải như Đồng huynh lấy tâm địa kẻ tiểu nhân đo bụng dạ người quân tử.

Hướng Vấn Thiên đi ra ngoài cửa mấy bước rồi quay lại vẫy tay nói:

- Phong lão đệ! Lão đệ ra đây cho tiểu huynh dặn mấy câu để khỏi mắc lừa người ta.

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Hướng đại ca thật quá cẩn thận. Mình đây nào phải đứa con nít lên ba mà để kẻ khác lừa gạt một cách d dàng?

Chàng ngó bọn Đan Thanh tiên sinh vừa cười vừa đi về phía Hướng Vấn Thiên thì khi khi chàng gần tới nơi Hướng Vấn Thiên nắm lấy tay chàng.

Lệnh Hồ Xung thấy trong tay mình có một gói giấy vo tròn. Chàng nắn xem thì bên trong là một vật rất cứng.

Hướng Vấn Thiên cười hề hề kéo chàng lại gần ghé tai nói nhỏ:

- Lão đệ gặp người kia rồi thì làm ra vẻ thân mật, ngấm ngầm nhét vào tay y gói giấy này. Cái đó rất quan hệ, lão đệ chớ có sơ suất nghe!

Hắn nói mấy câu này bằng một giọng rất trịnh trọng, song ngoài mặt vẫn tươi cười. Sau cùng hắn nổi lên một tràng cười khanh khách.

Sự thực câu nói của Hướng Vấn Thiên không có liên quan gì đến bọn Hắc Bạch Tử, song bọn này lại cho là hắn có ý nói gì mình.

Đan Thanh tiên sinh hỏi:

- Có gì đáng cười đâu? Kiếm pháp Phong lão đệ dĩ nhiên là rất cao minh. Còn kiếm pháp Đồng huynh thế nào bọn ta chưa được thỉnh giáo.

Hướng Vấn Thiên cười đáp:

- Kiếm pháp của tại hạ tầm thường lắm, chẳng có chi đáng thỉnh giáo cả.

Hắn nói xong khệnh khạng đi luôn.

Đan Thanh tiên sinh cười nói:

- Hay lắm! Bây giờ chúng ta lại vào ra mắt đại ca.

Bốn người tiến vào cầm đường của Hoàng Chung Công.

Hoàng Chung Công không ngờ bọn này ra đi còn quay trở lại nên đã bỏ khăn trùm đầu ra rồi.

Hắc Bạch Tử nói:

- Thưa đại ca! Bọn tiểu đệ đã thuyết phục Đồng huynh kia rồi, y ưng chịu không vào quan chiến nữa.

Hoàng Chung Công nói:

- Vậy là hay lắm.

Lão lại lấy khăn đem trùm lên đầu.

Đan Thanh tiên sinh mở rương gỗ lấy ra ba tấm khăn đen đưa cho Lệnh Hồ Xung một tấm và bảo chàng:

- Cái này của các hạ, Phong lão đệ trùm đầu đi.

Lão quay vào nói với Hoàng Chung Công:

- Đại ca! Đại ca cho tiểu đệ mượn cái áo gối.

Lão nói rồi tiến vào nội thất. Một lát lão trở ra, trên đầu đã bịt bằng tấm áo gối vải xanh. áo gối có khoét hai lỗ thủng tròn để lộ cặp mắt đen láy.

Hoàng Chung Công gật đầu nhìn Hắc Bạch Tử nói:

- Nhị đệ! Nhị đệ cầm hai thanh kiếm gỗ xuống đi!

Hắc Bạch Tử liền mở rương lấy ra hai thanh kiếm gỗ.

Lệnh Hồ Xung tự hỏi:

- Sao lão lại bảo cầm kiếm gỗ xuống đỉ Chẳng lẽ người kia ở dưới hầm nào chăng?

Hoàng Chung Công quay ra bảo Lệnh Hồ Xung:

- Phong lão đệ! Chúng ta đi gặp một ông bạn để lão đệ tỷ thí kiếm pháp với ỵ Cuộc tỷ đấu này bất luận ai thắng ai bại cũng xin lão đệ đừng tiết lộ với người ngoài một câu nào.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Dĩ nhiên là thế. Văn bối đã nói trước đến Mai trang không phải để cầu danh, có lý đâu còn khoe trương ra ngoài? Huống chi văn bối phần thua nhiều hơn là phần thắng thì còn chi mà

nói nữa?

Hoàng Chung Công nói:

- Cái đó vị tất. Có điều ta tin lão đệ là người thủ tín, chắc không tiết lộ ra ngoài. Lão đệ có thấy chuyện gì xin đừng hở ra một lời. Cả đối với Đồng huynh, lão đệ cũng đừng cho biết, được không?

Lệnh Hồ Xung ngần ngừ đáp:

- Cả Đồng huynh cũng không cho biết ư? Vãn bối e rằng sau cuộc tỷ kiếm y sẽ hỏi căn hỏi vặn, mà mình lại dấu diếm thì không khỏi lỗi đạo bạn bè.

Hoàng Chung Công nói:

- Đồng huynh cũng là tay lão luyện giang hồ. Y biết lão đệ đã giao ước với lão phu thì một lời hứa của bậc đại trượng phu trọng hơn ngàn vàng. Chắc y không đến nỗi ép uổng lão đệ, trong tình trạng khó ăn khó nói.

Lệnh Hồ Xung gật đầu đáp:

- Tiền bối nói cũng có lý. Vãn bối xin ưng chịu.

Hoàng Chung Công chắp tay nói:

- Đa tạ hậu tình của Phong lão đệ. Nào mời lão đệ đi!

Lệnh Hồ Xung trở gót toan đi ra. Nhưng Đan Thanh tiên sinh trở vào nội thất bảo chàng đi vào trong kia.

Lệnh Hồ Xung ngơ ngác tự hỏi:

- Sao lại ở trong nội thất?

Nhưng rồi chàng tỉnh ngộ ngay tự trả lời:

- à phải rồi! Người tỷ thí kiếm với ta đây là một phụ nữ. Có khi là phu nhân hoặc cơ thiếp của đại trang chúa không chừng. Vì vậy mà bọn họ kiên quyết không để Hướng đại ca tới nơi quan

chiến. Họ không để người đàn bà thấy mặt ta cũng không cho ta nhìn mặt đối phương là vì lẽ nam nữ hữu biệt.

Chàng nghĩ tới đây bao nhiêu mối nghi ngờ tự nhiên được giải thích. Nhưng chàng sờ đến vật cứng rắn trong lòng bày tay liền nghĩ thầm:

- Xem chừng Hướng đại ca đã biết trước là ta tỷ kiếm với người đàn bà này. Y nóng lòng muốn gặp mặt người đó không được mới bảo ta đưa thơ cùng tín vật vào. Vậy trong vụ này tất có chuyện tư tình mờ ám. Hướng đại ca tuy đã cùng ta thành nghĩa kim lan, nhưng bốn vị trang chúa cũng đãi ta rất hậu. Nếu ta trao vật này cho bà nào đó há chẳng lỗi đạo với bốn vị trang chúa ư? Bây giờ biết làm thế nào?

Rồi chàng lại nghĩ:

- Hướng đại ca cùng bốn vị trang chúa đều là những bậc già cả năm sáu chục tuổi rồi. Dĩ nhiên người đàn bà kia cũng chẳng còn trẻ trung gì nữa. Dù có tình duyên vướng víu thì cũng là chuyện trước xưa. Vậy có đưa tín vật vào cũng chẳng thương tổn gì đến danh tiết người đàn bà.

Lệnh Hồ Xung vừa đi vừa ngẫm nghĩ bất giác đã theo chân bốn người tiến vào nội thất.

Trong nội thất kê một cái giường và một cái ghế. Cách trần thiết rất đơn giản. Trên giường có buông tấm rèm sa rất cũ kỹ đã biến thành màu vàng. Trên ghế đặt một cây đàn ngắn, đen láy dường như chế bằng sắt.

Lệnh Hồ Xung bụng bảo dạ:

- Nhất thiết mọi việc biến din này dường như Hướng đại ca đã sắp đặt từ trước. Hỡi ôi! Mối thâm tình của y là thế! Lẽ nào ta không giúp y để thỏa mãn chút tâm nguyện?

Nên biết Lệnh Hồ Xung tính tình phóng đãng, trước này chàng chẳng quan tâm đến những chuyện phòng ngừa danh tiết l giáo. Trong lòng chàng vẫn ẩn hiện hình ảnh cô tiểu sư muội Nhạc Linh San. Cô đi lấy Lâm Bình Chi rồi thì sau đây mấy chục năm nữa chàng cũng như Hướng Vấn Thiên sẽ tìm trăm phương nghìn kế để được thấy mặt tiểu sư muội một phen. Nếu không được hội diện thì cũng tìm cách đưa tín vật năm xưa để tỏ mối tình nồng nhiệt và an ủi nỗi đau khổ tương tư mấy chục năm trời.

Rồi chàng lại tự nhủ:

- Sở dĩ Hướng đại ca thoát ly ma giáo chẳng cần đếm xỉa đến giáo chủ cùng anh em, trở mặt chắc cũng vì mối tình cũ kỹ này.

Lệnh Hồ Xung còn đang ngẫm nghĩ thì thấy Hoàng Chung Công mở những tấm ván ghép làm giường lên. Phía dưới là một tấm sắt bản có vòng đồng.

Hoàng Chung Công nắm lấy vòng đồng kéo mạnh một cái. Tấm thiết bản rộng tới ba thước dài năm thước mà lão nhấc bổng lên được ngay. Phía dưới lộ ra một cửa động vuông vắn dài rộng.

Hoàng Chung Công đặt tấm thiết bản dầy đến nửa thước, cực kỳ trầm trọng xuống mặt đất rồi nói:

- Chỗ ở người này rất cổ quái! Mời Phong lão đệ theo lão phu vào đây!

Dứt lời lão nhảy xuống, Lệnh Hồ Xung liền nhảy theo thì thấy dưới hầm có một ngọn đèn dầu đặt trên mặt tường chiếu ra ánh sáng vàng lợt. Chỗ chàng đứng là một đường hầm. Chàng theo Hoàng Chung Công tiến về phía trước.

Bọn Hắc Bạch Tử ba người lần lượt nhảy xuống. Đi chừng được hai trượng thì hết đường. Hoàng Chung Công lấy trong

bọc ra một chùm chìa khóa cắm vào lỗ khóa xoay đi mấy vòng. Một tràng lách cách nổi lên. Cánh cửa đá từ từ mở ra.

Lệnh Hồ Xung thấy cánh cửa này tương tự như một phiến đá núi lớn, ít ra dầy tới hơn hai thước thì trong lòng rất lấy làm kinh dị. Chàng liền có ý đồng tình với Hướng Vấn Thiên, bụng bảo dạ:

- Bọn họ giam người đàn bà xuống dưới hầm thì dĩ nhiên là họ cưỡng bách cầm tù trái với tâm nguyện của người tạ Bốn vị trang chúa tựa hồ đều là hào kiệt nghĩa sĩ mà sao lại có hành động đê hèn này?

Chàng theo Hoàng Chung Công đi vào phía trong cửa đá. Từ chỗ này đường đi dốc xuống chừng mấy chục trượng lại tới trước một khuôn cửa nữa.

Hoàng Chung Công lại lấy chìa khóa ra mở. Lần này là một tấm cửa sắt rất dày. Địa thế phía trong cửa sắt vẫn đi xuống thấp, e rằng đã vào sâu lòng đất đến dư trăm trượng.

Đường địa đạo vòng qua mấy khúc quanh rồi trước mặt lại hiện ra một tầng cửa thứ ba.

Lệnh Hồ Xung cười thầm nghĩ bụng:

- Mình cứ tưởng bốn vị trang chúa là những cao nhân dị sĩ về cầm, kỳ, thi, họa ngờ đâu họ lại bố trí địa lao để giam người ta vào chỗ âm u không có bóng mặt trời.

Ban đầu chàng không để ý đề phòng nhưng từ lúc này lòng chàng không khỏi hồi hộp, tự hỏi:

- Bọn họ tỷ kiếm với ta không thắng được, hay là họ dẫn ta vào đây để cầm tù? Trong địa lao đã bố trí cơ quan môn hộ trùng điệp thì có mọc cánh cũng không đường bay thoát.

Tuy chàng ngấm ngầm kinh hãi đề phòng, nhưng Hoàng

Chung Công đi trước, phía sau bọn Hắc Bạch Tử, Ngốc Bút ông, Đan Thanh tiên sinh mà trong tay chàng lại không có binh khí thì dù biết rõ đối phương có lòng bất thiện cũng chẳng làm thế nào được?

Tầng cửa thứ ba có bốn lần ghép lại. Sau lần cửa sắt là lần cửa gỗ dồi bông có đóng đinh rất dày. Sau lần cửa gỗ lại đến lần cửa sắt và cuối cùng lại là ván ghép nhồi bông đóng đinh rất kỹ.

Lệnh Hồ Xung tự hỏi:

- Tại sao trong hai lần cửa gỗ lại còn đóng thêm ván gỗ nhồi bông làm chi?

Rồi chàng tự trả lời:

- Phải rồi! Chắc người bị cầm tù nội công ghê gớm lắm, nên họ đệm những lớp ván ghép mềm mại để cho chưởng lực bị hút vào đó phòng khi bà ta phá cửa sắt.

Sau lần cửa này lại đi mấy chục trượng nữa, nhưng không thấy cửa ngõ chi hết. Quãng đường này xa xa mới đặt một ngọn đèn dầu. Chỗ nào đèn tắt đường hầm lại tối đen như mực, phải lần mò mà đi chừng hơn mười trượng mới lại thấy ánh đèn.

Lệnh Hồ Xung đi trong đường hầm cảm thấy hô hấp nặng nề khó khăn. Trên vách cũng như dưới chân, chỗ nào cũng ẩm ướt.

Đột nhiên chàng nhớ ra điều gì, bỗng la thầm:

- Trời ơi! Mai trang ở cạnh tây hồ mà ta đi đã xa như vậy e rằng vào tới trung tâm đáy hồ rồi. Một người bị cầm tù ở đáy hồ thì dĩ nhiên chẳng còn cách nào thoát ra được. Người ngoài có muốn vào giải cứu cũng chẳng thể thành công, vì hễ đục tường vách là nước hồ ùa vào.

Lệnh Hồ Xung đề nghị thả tù nhân

Lại đi mấy trượng nữa, đường hầm thu hẹp lại , phải cúi lom khom mới tiến về phía trước được.

Càng đi sâu vào càng phải cúi thấp xuống.

Lệnh Hồ Xung nghe Đan Thanh tiên sinh đi sau cầu nhàu chửi bới, chàng chắc người lão vừa cao vừa lớn mà phải cúi rạp xuống nên lão rất khó chịu.

Đi trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà Hoàng Chung Công bỗng dừng lại. Tiếp theo là tiếng loảng xoảng nổi lên dường như lão dùng vật gì đập vào cửa sắt.

Sau một lúc lại nghe tiếng chìa khóa chuyển động rồi tiếng kẹt vang lên, cánh cửa sắt mở ra.

Hoàng Chung Công bật lửa thắp vào ngọn đèn trên vách ánh sáng lờ mờ chiếu ra trông rõ trên cửa có lỗ vuông.

Nguyên tiếng kẹt cửa vừa rồi là cái cửa sắt vuông nhỏ xíu này mở ra. Lệnh Hồ Xung chắc cái lỗ vuông đó, dùng làm chỗ để đưa đồ ăn uống cho người bị giam.

Hoàng Chung Công nhìn vào lỗ vuông lớn tiếng gọi:

- Nhậm huynh! Bốn anh em Hoàng Chung Công này đến thăm Nhậm huynh đây!

Lệnh Hồ Xung sửng sốt, tự hỏi:

- Sao đại trang chúa lại kêu y bằng Nhậm huynh? Chẳng lẽ người bị cầm tù trong kia không phải là đàn bà?

Bên trong không có tiếng người đáp lại.

Hoàng Chung Công nói:

- Nhậm huynh! Bọn tiểu đệ lâu nay không đến bái yết trong lòng rất áy náy. Bữa nay tới đây để báo cáo với Nhậm huynh một việc lớn.

Trong nhà có người cất tiếng thóa mạ:

- Việc lớn việc nhỏ con mẹ nó cái gì? Có chuyện thối tha thì nói đi, không thì cút cho xa.

Lệnh Hồ Xung rất đỗi kinh ngạc. Bao nhiêu ý nghĩ trước bây giờ bị lật ngược lại hết. Khẩu âm này chẳng những là tiếng người đàn ông tuổi già, mà còn thốt ra những lời thô tục. Đúng là một người quê mùa.

Bỗng nghe Hoàng Chung Công nói:

- Trước kia bọn tiểu đệ tưởng bọn mình kiếm pháp cao thâm Nhậm huynh là đệ nhất, ngờ đâu mình đã lầm tọ Bữa nay có một người tới Mai trang, dĩ nhiên bốn anh em tiểu đệ không địch nổi.

Ngay kiếm pháp của Nhậm huynh so với y cũng còn kém xa.

Lệnh Hồ Xung bụng bảo dạ:

- Té ra lão này dùng lời kích để cầu người kia tỷ kiếm với ta.

Người kia cười ha hả nói:

- Hoàng Chung Công! Bọn các ngươi là phường trẻ nít không địch nổi người ta mới khích họ đến tỷ đấu với ta để mong ta thu xếp cường địch chọ Có đúng thế không? Ha ha! Các người tưởng là đắc sách nhưng hỏng rồi! Mấy chục năm ta không đụng đến binh khí bây giờ quên hết kiếm pháp rồi.

Lệnh Hồ Xung trong lòng kinh hãi nghĩ thầm:

- Người này có trí hơn đời, liệu việc như thần. Y vừa nghe lời

Hoàng Chung Công đã đoán trúng ngay. Thật là một nhân tài hiếm có trên giang hồ.

Hắc Bạch Tử nói:

- Đại ca! Nhậm tiên sinh không phải là địch thủ của người này đâu. Y đã nói trong Mai trang không một ai thắng được y quả đúng sự thật. Chúng ta nhiều lời với Nhậm tiên sinh làm chi cho mất thì giờ?

Lão họ Nhậm quát lên:

- Ngươi khích ta làm chi vô ích? Chẳng lẽ Nhậm mỗ này lại đi làm việc cho bọn trẻ nít các ngươi chăng?

Hắc Bạch Tử nói:

- Kiếm pháp của người này đã được Phong Thanh Dương lão tiên sinh truyền thụ chọ Đại ca!

Nghe nói ngày trước Nhậm tiên sinh vùng vẫy giang hồ không biết sợ trời, sợ đất là gì mà chỉ sợ một mình Phong lão tiên sinh. Ngoại hiệu Nhậm tiên sinh là "Vọng phong nhi đào". Chữ "phong" này trỏ vào Phong lão tiên sinh, phải vậy chăng?

Lão họ Nhậm thét lên be be rồi cả tiếng mắng nhiếc:

- Thúi lắm! Thúi lắm! Thúi không ngửi được.

Đan Thanh tiên sinh nói:

- Nhị ca lầm rồi!

Hắc Bạch Tử hỏi:

- Lầm thế nào?

Đan Thanh tiên sinh đáp:

- Nhị ca nhầm một chữ. Ngoại hiệu Nhậm tiên sinh không phải là "Vọng Phong nhi đào" mà là "Văn phong nhi đào". Nhị ca thử nghĩ coi, Nhậm tiên sinh mà trông thấy Phong lão tiên sinh

thì hai người không còn cách xa nhau mấy, khi nào Phong lão tiên sinh còn để y chạy thoát. Y mới nghe tiếng Phong lão tiên sinh đã co giò cúp đuôi mà chạy lêu đêu như chó mất chủ.

Ngốc Bút ông nói theo:

- Hoang mang như cá lọt lưới.

Đan Thanh tiên sinh xen vào:

- Có thế mới giữ được ngôi thủ lĩnh cho tới ngày nay.

Lão họ Nhậm không tức giận, lại cười nói:

- Bốn thằng trẻ nít bị người ta đẩy vào tình thế không còn chỗ dong thân mới nghĩ tới lão phụ Lão phu mà trúng quỉ kế của các ngươi thì còn là Nhậm tiên sinh thế nào được?

Hắc Bạch Tử thở dài nói:

- Phong huynh đệ! Nhậm tiên sinh đây vừa nghe nói tới họ Phong đã hồn vía lên mây, tâm thần hoảng hốt. Không cần phải tỷ đấu nữa, bọn tại hạ thừa nhận Phong huynh đệ là đệ nhất kiếm đời nay.

Lệnh Hồ Xung tuy phát giác ra người này không phải đàn bà, bao nhiêu sự dự đoán sai trật, nhưng chàng thấy lão bị giam hãm vào chỗ lao lung đã lâu ngày, thì không khỏi nẩy mối đồng tình. Chàng lại nghe giọng nói của Hoàng Chung Công cũng đoán được võ công lão này rất cao thâm.

Chàng nghe Hắc Bạch Tử nói vậy, vội lên tiếng:

- Nhị trang chúa nói vậy là sai, lúc Phong lão tiên sinh đàm luận về kiếm pháp với văn bối tỏ ra rất tôn sùng Nhậm lão tiền bối. Người cho là chỉ có một mình Nhậm lão tiên sinh là đáng kính phục. Người còn dặn sau này nếu văn bối có cơ duyên bái kiến Nhậm lão tiền bối thì phải thành tâm thành ý kính cẩn nghe lời chỉ giáo.

Chàng nói câu này khiến bọn Hoàng Chung Công rất đỗi ngạc nhiên.

Lão họ Nhậm lại vô cùng đắc ý cười ha hả nói:

- Tiểu bằng hữu! Tiểu hữu nói đúng lắm! Phong Thanh Dương không phải là hạng tầm thường.

Chỉ có y mới hiểu được chỗ tinh diệu về kiếm pháp của ta.

Hoàng Chung Công nói xen vào:

- Phong lão tiên sinh có biết Nhậm lão tiên sinh ở đâu không?

Lệnh Hồ Xung hàm hồ đáp:

- Phong lão gia chỉ nói Nhậm tiền bối qui ẩn ở một nơi danh sơn thắng cảnh. Hồi lão nhân gia dạy văn bối luyện kiếm thường nhắc tới Nhậm tiền bối. Lão gia còn nói những kiếm chiêu mà văn bối luyện tập chỉ dùng để đối địch với truyền nhân của Nhậm lão tiền bối. Trên đời nếu không còn Nhậm lão tiền

bối thì kiếp pháp phức tạp đó bất tất phải học nữa.

Lúc này chàng rất lấy làm bất mãn với bốn vị trang chúa ở Mai trang nên nói mấy câu ra chiều mạt sát họ. Chàng nghĩ lão họ Nhậm là tay hào kiệt một đời mà bị cầm tù vào chỗ tối đen này tất nhiên vì bị họ ám toán. Như vậy thủ đoạn đê hèn của bốn vị trang chúa không cần nói cũng biết!

Lão họ Nhậm lại nói:

- Phải đó! Tiểu bằng hữu! Phong Thanh Dương quả nhiên là người kiến thức. Tiểu hữu đã đánh bại bốn tên trang chúa ở Mai trang phải không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Kiếm pháp của văn bối đã do chính tay lão gia truyền thụ thì ngoài Nhậm tiền bối hay truyền nhân của ngài, người

thường dĩ nhiên không địch nổi.

Chàng nói mấy câu đã công nhiên mạt sát bọn Hoàng Chung Công.

Chàng cảm thấy khí ẩm thấp chốn lao tù trong lòng đất làm cho khó chịu, nên tức giận bốn vị trang chúa. Chàng nghĩ rằng mình mới tới đây trong khoảnh khắc mà đã khó chịu thế này thì bọn trang chúa đem giam một vị đại anh hùng vào đây hàng mấy chục năm thật quá tàn nhẫn.

Chàng lẩm bẩm:

- Dù các ngươi có giết ta, ta cũng mỉa mai cho hả dạ.

Bọn Hoàng Chung Công nghe Lệnh Hồ Xung nói dĩ nhiên là rất bực mình, nhưng thực tình bốn lão tỷ kiếm bị bại thì còn nói sao được nữa.

Hắc Bạch Tử là người thâm mưu thấy lão Nhậm không chịu tỷ đấu với Lệnh Hồ Xung dù có nói khích cũng bằng vô dụng. Lão xem chừng Lệnh Hồ Xung lại có thâm ý khác dường như cố ý lấy lòng lão Nhậm, liền kéo tay áo Đan Thanh tiên sinh bảo y đừng xen vào.

Người kia lại nói:

- Hay lắm! Hay lắm! Tiểu hữu hãy nói cho ta hả giận. Tiểu hữu đả bại bọn chúng thế nào?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Người đầu tiên trong Mai trang tỷ kiếm với vãn bối là ông bạn họ Đinh danh hiệu là Nhất tự điện kiếm Đinh Kiên.

Người kia nói:

- Kiếm pháp của thằng cha này chỉ có vẻ bay bướm chứ không thực lực. Hắn dùng kiếm quang để hăm người mà không có bản lãnh chân thực. Tiểu hữu chẳng cần ra chiêu hại hắn, cứ

hươi lưỡi kiếm vào là tay hắn tự đưa ngón tay, cổ tay cho lưỡi kiếm của tiểu hữu chặt đứt.

Năm người nghe nói bất giác "ủa" lên một tiếng.

Người kia hỏi:

- Sao? Ta nói có đúng không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Lão tiên sinh nói đúng lắm, tựa hồ chính mắt trông thấy.

Người kia cười hỏi:

- Hay lắm! Hắn bị đứt năm ngón tay hay cả bàn tay?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Văn bối vội nghiêng lưỡi kiếm đi.

Người kia nói:

- Không được! Không được! Đối phó với kẻ địch cần gì phải lịch sự? Tiểu hữu lòng dạ nhân từ sau này tất có phen thất bại. Người thứ hai tỷ đấu với tiểu hữu là ai?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Là tứ trang chúa.

Người kia nói:

- Hừ kiếm pháp của lão tứ dĩ nhiên cao minh hơn gã Nhất tự thí kiếm gì đó, nhưng cũng không hơn mấy. Y thấy tiểu hữu thắng Đinh Kiên nhất định là vừa ra chiêu đã giở môn tuyệt kỹ đắc ý nhất. Chà chà! Cái đó kêu bằng gì nhỉ? à phải rồi! Cái kêu bằng "Bát mặc phi ma kiếm pháp" với những chiêu

"Bạch hồng quán nhật", "Đằng giao khởi phụng" và "Xuân phong dương liu" gì gì đó.

Đan Thanh tiên sinh nghe lão Nhậm nói huỵch toẹt kiếm chiêu đắc ý nhất của mình không sai chút nào thì kinh hãi vô

cùng!

Lệnh Hồ Xung nói:

- Kiếm pháp tứ trang chúa thực ra rất cao minh, có điều lúc y tấn công để nhiều chỗ sơ hở.

Lão Nhậm cười khanh khách nói:

- Truyền nhân của lão Phong quả nhiên có cặp mắt tinh đời. Tiểu hữu nói trắng được nhược điểm trí mạng về môn Bát mạc phi ma kiếm pháp ra thì giỏi thiệt! Kiếm pháp này có một chiêu mà hắn cho là lợi hại nhất kêu bằng "Ngọc long đảo huyền" vung kiếm từ bên trên bổ xuống. Nếu hắn không sử đến thì thôi, bằng hắn đưa ra chém truyền nhân của lão Phong thì chỉ cần lướt trường kiếm lên trên lưỡi kiếm của hắn là năm ngón tay hắn bị đứt liền. Máu tươi trên tay ứa ra như tóe mực. Chiêu đó kêu bằng "Bắc huyết

phi chi kiếm pháp" thì phải. Ha ha!

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tiền bối liệu việc như thần. Vãn bối quả đã thắng y ở chiêu này nhưng vãn bối với y không thù oán, y còn cho uống rượu ngon, có lý đâu lại để y rụng năm đầu ngón tay Hà hà!

Đan Thanh tiên sinh tức giận sắc mặt đỏ bừng lại xám xanh, nhưng đầu y đã trùm áo gối nên không ai ngó thấy.

Lão Nhậm nói:

- Ngốc Bút lão tam chuyên sử phán quan bút. Tay hắn viết chẳng khác gì đứa trẻ nít lên ba mà lại học đòi lối phong nhã, tự xưng thư pháp của mình bao hàm nét bút danh gia. Ha ha! Tiểu hữu ơi! Nên biết lúc lâm địch ra chiêu thì chuyện sinh tử như treo đầu sợi tóc là việc lớn. Người lâm trận đem toàn

lực ra mà chiến đấu còn lo chưa thắng được làm gì có thì giờ

nhàn rỗi để giảng cứu những văn bia bút thiếp cổ nhân. Trừ phi võ công đối phương kém quá xa thì mới có thể giỡn cợt người ta ở lòng bàn tay.

Bằng võ công hai bên tương đương nhau mà lại dùng phán quan bút theo lối viết chữ phỏng có khác gì hai tay bưng tính mạng để dâng cho địch nhân.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tiền bối nói chẳng sai chút nào. Tam trang chúa lúc động thủ cùng người quả có vẻ làm phách thiệt.

Ngốc Bút ông nghe lão Nhậm phê bình mình như vậy, lúc đầu hắn tức giận tới cực điểm nhưng càng nghĩ càng cảm thấy lão nói đúng lý. Hắn tự nhận đem thư pháp vào phán quan bút quả nhiên uy lực giảm đi rất nhiều. Lệnh Hồ Xung không nương tay thì đến mười mạng Ngốc Bút ông cũng đi đời.

Hắn nghĩ vậy bất giác khắp mình toát mồ hôi lạnh ngắt.

Lão Nhậm cười nói:

- Muốn thắng Ngốc đầu lão Tam thực d như chơi. Hắn phóng cây bút trông đẹp mắt thật nhưng ngông cuồng thái quá! Có ai đem võ công vào thư pháp bao giờ? Lúc động thủ ra chiêu tranh nhau từng tấc từng phân còn chưa được. Thế mà hắn lại đem tính mạng ra mà đùa cợt. Hắn còn sống được đến

ngày nay quả là một chuyện lạ trong võ lâm. Ngốc đầu lão Tam! Gần 20 năm nay ngươi chui rúc trong xó nhà không dám ló mặt ra ngoài giang hồ phải không?

Ngốc Bút ông chỉ hắng dặng một tiếng chứ không trả lời. Trong lòng hổi hộp, tự nhủ:

- Lão nói quả không sai. Hai chục năm nay mà mình qua lại giang hồ thì còn sống thế nào được đến ngày nay?

Lão Nhậm lại nói:

- Còn lão nhị luyện công phu vào bàn cờ sắt quả có thực lực. Hễ động thủ tiến công là hắn ra chiêu dồn dập như gió táp mưa sạ Hạng tầm thường khó mà chống đỡ được. Tiểu hữu ơi! Tiểu hữu phá hắn cách nào nói cho lão phu nghe thử!

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Vãn bối không dám nhận chứ "phá". Có điều lúc cùng Nhị trang chúa đối trận, chiêu đầu vãn bối đưa y vào thế thủ.

Lão Nhậm hỏi:

- Hay lắm! Chiêu thứ hai thì sao?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Chiêu thứ hai vãn bối vẫn tranh tiên, Nhị trang chúa vẫn giữ thế thủ.

Lão Nhậm nói:

- Phải lắm! Đến chiêu thứ ba thì sao?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Chiêu thứ ba cũng vậy. Vãn bối tấn công. Nhị trang chúa giữ thế thủ.

Lão Nhậm nói:

- Thế là tuyệt rồi! Ngày trước Hắc Bạch Tử oai danh chấn động hai miền Nam Bắc sông Đại Giang cũng vì cách sử dụng bàn cờ sắt. H người nào đỡ được ba chiêu liên hoàn kinh thiên động địa của hắn là hắn tha chết chọ Hắn thành danh trong võ lâm chỉ ở điểm này. Tiểu hữu bức bách hắn phải giữ thế

thủ ba chiêu liền là giỏi lắm. Đến chiêu thứ tư thì sao?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Chiêu thứ tư cũng vậy. Vãn bối tấn công. Nhị trang chúa

phòng ngự.

Lão Nhậm lại hỏi:

- Kiếm pháp lão Phong cao minh đến thế thật ư? Lão phu cứ tưởng dù chính lão Phong động thủ ra tay có thắng được Hắc Bạch Tử, song chẳng thể bức bách hắn giữ thế thủ đến bốn chiêu. Vậy chiêu thứ năm chắc là hắn tấn công chứ?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Thế công thủ trong chiêu thứ năm vẫn không cải biến.

Lão họ Nhậm "ủa" lên một tiếng, lẳng lặng hồi lâu rồi hỏi:

- Vậy tiểu hữu tấn công bao nhiêu chiêu Hắc Bạch Tử mới phản kích?

Lệnh Hồ Xung ngập ngừng đáp:

- Cái đó... cái đó... vãn bối cũng không nhớ nữa.

Hắc Bạch Tử xen vào:

- Phong lão đệ đây kiếm pháp xuất quỷ nhập thần. Thủy chung tiểu đệ không phản kích được chiêu nào. Y tấn công đã ngoài bốn chục chiêu, tiểu đệ tự lượng sức mình không địch nổi, đành hạ bàn cờ chịu thua.

Lão Nhậm la lên một tiếng "ái chà" rồi nói:

- Có lý nào thế được. Chính Phong Thanh Dương tuy là một nhân tài xuất chúng phe Kiếm tông phái Hoa Sơn, nhưng kiếm pháp phái này cũng chỉ có giới hạn. Lão phu nhất quyết không tin trong phái Hoa Sơn từ cổ chí kim lại có người liên tiếp tấn công Hắc Bạch Tử ngoài bốn chục chiêu mà vẫn dồn hắn vào thế bí không còn cách nào phản kích.

Hắc Bạch Tử nói:

- Nhậm huynh vẫn coi tiểu đệ một cách quá cao, song kiếm pháp Phong lão đệ đây cao thâm đến trình độ không thể tưởng

tượng được, nó vượt hẳn ra ngoài phạm vi kiếm pháp phái Hoa Sơn rất xa.

Lão Nhậm nói:

- Hay lắm! Vậy lão phu muốn thử cho biết kiếm pháp của tiểu hữu.

Lệnh Hồ Xung vội nói:

- Lão tiền bối đừng mắc bẫy họ. Giang Nam tứ hữu chỉ muốn đưa tiền bối đến chỗ tỷ thí kiếm với văn bối, vì họ có chuyện mưu đồ ám muội.

Lão Nhậm hỏi:

- Chúng mưu đồ chuyện gì?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Bọn họ đánh cuộc với một người bạn của văn bối. Nếu trong Mai trang có nhân vật nào thắng được kiếm pháp của văn bối là phải mất mấy thứ với bọn họ đó.

Lão Nhậm hỏi:

- Mất những vật gì? Chà! Chắc lại cầm phổ kỳ phổ hoặc bút thiếp, danh họa hiếm có của cố nhân chứ gì?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tiền bối đoán việc như thần, quả không sai chút nào.

Lão Nhậm nói:

- Lão phu chỉ muốn coi kiếm pháp của tiểu hữu chứ không động thủ ra chiêu thực sự. Hơn nữa lão phu chưa chắc đã thắng được tiểu hữu.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tiểu bối mà muốn thắng văn bối là một chuyện mười phần ăn chắc đến chín. Nhưng phải xin bốn vị trang chúa ưng cho

một điều.

Lão Nhậm hỏi:

- Điều gì?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tiền bối thắng được vãn bối thì mấy vật báu hiếm có kia dĩ nhiên sẽ về tay bốn vị trang chúa, song các vị này phải mở rộng cửa nhà lao trả lại sự tự do cho tiền bối.

Ngốc Bút ông và Đan Thanh tiên sinh đồng thanh nói:

- Cái đó thì nhất định không được rồi.

Hoàng Chung Công chỉ hắng dặng một tiếng chứ không nói gì.

Lão Nhậm cười nói:

- Tiểu hữu có tư tưởng khác đời như vậy, phải chăng là Phong Thanh Dương dặn tiểu hữu nói thế?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Phong lão tiên sinh tuyệt không biết tý gì về vụ tiền bối bọ cầm tù tại đây, mà vãn bối cũng không ngờ tới.

Hắc Bạch Tử vội hỏi xen vào:

- Phong lão đệ! Lão đệ có biết rõ tên họ Nhậm tiên sinh không? Ngoại hiệu y là gì? Y đã làm chưởng môn phái nào? Vì sao lại bị cầm tù tại đây? Lão đệ đã nghe Phong lão tiên sinh nói tới bao giờ chưa?

Hắc Bạch Tử đưa ra bốn câu hỏi một cách đột ngột, Lệnh Hồ Xung không thể trả lời được một câu. Lúc trước chàng liên công Hắc Bạch Tử ngoài bốn chục chiêu, bây giờ đối phương đưa ra bốn câu hỏi khác nào tấn công tới tấp bốn chiêu mà chàng không đỡ được chiêu nào. Chàng ấp úng hồi lâu mới đáp:

- Cái đó... Phong lão tiên sinh... thực tình chưa nói với văn bối bao giờ.

Hắc Bạch Tử nói:

- Đúng thế! Ta cũng chắc lão đệ không hiểu, vì lão đệ không biết rõ căn do, tất đã không yêu cầu bọn ta tha Nhậm tiên sinh. Y mà rời khỏi nơi đây thì võ lâm lại trải qua những trận trời long đất lở, không biết bao nhiêu anh hùng hiệp sĩ sẽ mất mạng về tay y và từ đây trên chốn giang hồ không còn có ngày nào bình yên nữa.

Lão Nhậm cười ha hả nói:

- Đúng thế! Giang Nam tứ hữu dù lớn mật đến đâu cũng chẳng dám để lão phu thoát khỏi chốn lao lung. Hơn nữa bọn họ bất quá vâng mệnh người khác ở đây coi giữ, nói trắng ra chúng chỉ là bốn tên ngục tốt bé nhỏ mà thôi, làm gì có quyền buông tha lão phủ Tiểu hữu nói vậy là đề cao chúng quá

cỡ.

Lệnh Hồ Xung nghĩ thầm trong bụng:

- Trong vụ này có bao nhiêu điều can hệ mà mình chẳng biết tí gì, nếu nói năng thất thố tất bại lộ hành tung.

Hoàng Chung Công nói:

- Phong lão đệ! Lão đệ thấy nhà lao này tối tăm ẩm ướt mà nẩy mối đồng tình với Nhậm huynh và có ý bất mãn với anh em lão phụ Đó là lòng dạ nghĩa hiệp của lão đệ, chẳng có điều gì đáng trách.

Nhưng lão đệ nên biết nếu Nhậm huynh đây tái xuất giang hồ thì ngay phái Hoa Sơn nhà lão đệ ít ra cũng mất mạng quá nửa. Nhậm huynh! Tiểu đệ nói vậy có đúng không?

Lão Nhậm cười đáp:

- Đúng thế! Đúng thế! Phải chăng chưởng môn phái Hoa Sơn là Nhạc Bất Quần? Thằng cha đó có bộ mặt giả đạo đức. Đáng tiếc là hắn vừa lên làm chưởng môn ta liền lỡ tay bị ám toán. Nếu không ta đã lột da bộ mặt trá ngụy của hắn rồi.

Cuộc đấu kiếm giữa Hồ Xung và lão Nhậm

Lệnh Hồ Xung chấn động tâm thần. Tuy Nhạc Bất Quần đã đuổi chàng ra khỏi sư môn và gửi thư đi khắp thiên hạ công bố chàng là công địch của nhân sĩ võ lâm chính phái, nhưng chàng vẫn nhớ ơn đức sư phụ cùng sư nương nuôi dạy mình từ thuở nhỏ đến ngày khôn lớn và đã coi chàng như con ruột sinh ra, khiến chàng không lúc nào quên được. Bây giờ chàng nghe lão Nhậm buông lời sỉ nhục sư phụ thì không ngăn nổi cơn tức giận, lớn tiếng quát:

- Im miệng! Sư...

Chữ "phụ" tới cửa miệng chàng vội dừng lại, vì chàng chợt nhớ tới Hướng Vấn Thiên dẫn chàng tới Mai trang đã bảo chàng mạo nhận làm sư thúc Nhạc Bất Quần. Nhất là chưa rõ đối phương là thiện hay ác, không nên thổ lộ chân tình với họ.

Lão Nhậm chưa rõ ý nghĩa tiếng quát của Lệnh Hồ Xung, lão liền cười nói tiếp:

- Trong phái Hoa Sơn dĩ nhiên cũng có người tử tế tỷ như Phong lão, như tiểu hữu. Lại còn một người hậu bối của tiểu hữu kêu bằng Hoa Sơn Ngọc Nữ Ninh.. Ninh gì Tắc. à phải rồi! Tên nàng là

Ninh Trung Tắc. Vị tiểu cô nương này khẳng khái hào hiệp đáng là một nhân vật khả kính. Tiếc thay nàng lại đi lấy Nhạc Bất Quần phỏng có khác gì đem đóa hoa tươi cắm vào đống phân trâu, để mình ngọc cho ngây vầy, hồng ngâm cho chuột

vọc?

Lệnh Hồ Xung nghe lão Nhậm kêu sư nương mình bằng tiểu cô nương thì không khỏi cười dở khóc dở, nên không trả lời.

Lão Nhậm lại hỏi tiếp:

- Tiểu bằng hữu! Tên họ tiểu hữu là gì?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Văn bối họ Phong tên gọi Nhị Trung.

Lão Nhậm nói:

- Những người họ Phong ở phái Hoa Sơn đều không phải là tầm thường. Tiểu hữu lại đây để ta lãnh giáo mấy chiêu kiếm pháp của Phong lão.

Trước lão kêu Phong Thanh Dương bằng "lão Phong", sau lão đổi làm Phong lão. Chắc Lệnh Hồ Xung khéo nói làm cho lão vui lòng. Vì thân nên nể cây đa, bây giờ đối với Phong Thanh Dương lão đã tỏ ra lịch sự hơn trước.

Lệnh Hồ Xung nổi tính hiếu kỳ. Chàng vừa nóng coi chân tướng lão vừa muốn biết bản lãnh lão cao minh đến đâu, liền đáp:

- Kiếm pháp thô thiển của văn bối phô trương với ai thì còn tạm được,nhưng ở trước mặt tiền bối thì thật là múa rìu qua mắt thợ, không bõ làm trò cười. Nhưng Nhậm lão tiên sinh là rồng, phượng trong loài người, văn bối đã vào đây, có lý nào lại không bái kiến?

Đan Thanh tiên sinh lại sát bên chàng ghé tai nói nhỏ:

- Lão đệ! Võ công người này rất quái dị mà thủ đoạn thâm độc vô cùng! Lão đệ tỷ kiếm với y thì được nhưng chớ có tỷ thí nội lực mà nguy đấy.

Y nói tới đây bỗng "ồ" lên một tiếng, mừng rỡ tiếp:

- à, nhưng không có chi đáng ngại. Lão đệ chẳng có chút nội lực nào. Cũng vì thế mà đại ca mới ưng thuận cho lão đệ đi tỷ kiếm với hắn.

Y nói khẽ, nhưng bằng một giọng rất thân thiết, tỏ ra con người chí thành.

Lệnh Hồ Xung động tâm tự nghĩ:

- Vị tứ trang chúa này đối với ta thật nhiều nghĩa khí. Vừa rồi ta mỉa mai y mà y chẳng giận dữ chút nào lại vẫn thật tình quan tâm tới sự yên nguy của ta.

Chàng không khỏi ngấm ngầm hổ thẹn trong lòng.

Lão Nhậm ở trong nhà lại gọi:

- Vào đây! Vào đây! Bọn chúng ở ngoài úp mở gì đó? Tiểu hữu ơi! "Giang Nam tứ xú" chẳng tử tế gì đâu. Họ nói câu gì đều là muốn cho tiểu hữu mắc bẫy đó.

Lão cố ý đổi Giang Nam tứ hữu thành Giang Nam tứ xú.

Lệnh Hồ Xung khó mà quyết đoán được. Chàng không hiểu rõ bên nào mới đúng là người tử tế và chàng phải giúp bên nào cho phải.

Hoàng Chung Công lại thò tay vào bọc móc ra chiếc chìa khóa khác, tra vào lỗ khóa xoay mấy vòng.

Lệnh Hồ Xung đã tưởng lão mở khóa rồi là đẩy cửa ra. Ngờ đâu lão lùi lại đứng một bên.

Hắc Bạch Tử tiến lên cũng lấy ra một chiếc chìa khóa tra vào lỗ một chiếc khóa khác xoay mấy vòng.

Sau Ngốc Bút ông và Đan Thanh tiên sinh cũng lần lượt tiến lại lắp chìa vào ổ khóa xoay đi.

Bây giờ Lệnh Hồ Xung mới tỉnh ngộ, nghĩ thầm:

- Té ra thân phận vị tiền bối này rất quan trọng. Cả bốn vị

trang chúa đều có chìa khóa riêng nhưng phải cùng vào mở mới mở được cửa sắt. Có điều Giang Nam tứ hữu tình đồng huynh đệ, bốn người như một mà sao còn chưa tin nhau?

Chàng lại nghĩ:

- Vừa rồi vị tiền bối kia bảo Giang Nam tứ hữu bất quá vâng lệnh người khác để canh giữ lão như bọn ngục tốt chứ không có quyền buông tha lão. Thế thì bốn người chia nhau mỗi người giữ một chìa khóa không chừng cũng là qui định của người kia sai phái họ phải như vậy. Ta nghe tiếng chìa khóa xoay chuyển rất trầm trệ, hiển nhiên ổ khóa đã han rỉ. Không hiểu cái cửa sắt này đã bao lâu chưa mở tới.

Đan Thanh tiên sinh xoay chìa khóa xong lấy cánh cửa lay mấy cái rồi đẩy mạnh vào trong.

Bỗng nghe những tiếng kẽo kẹt vang lên một hồi mà cánh cửa mới đẩy vào trong hé mở được mấy tấc.

Cánh cửa sắt vừa hé mở. Đan Thanh tiên sinh vội nhảy lùi lại. Bọn Hoàng Chung Công ba người đồng thời cũng nhảy lùi ra xa hơn trượng.

Lệnh Hồ Xung thấy vậy không tự chủ được cũng lùi ra mấy bước.

Lão Nhậm cười ha hả nói:

- Tiểu bằng hữu! Bọn chúng sợ lão phu đã đành, còn tiểu hữu hà tất phải hoang mang?

Lệnh Hồ Xung "dạ" một tiếng rồi tiến lên. Chàng đưa tay ra đẩy cánh cửa sắt thấy bao cửa đã han rỉ rất dày, phải tốn nhiều khí lực mới đẩy cánh cửa sắt mở rộng ra được hai thước. Mùi hôi hám xông lên ngạt mũi.

Đan Thanh tiên sinh tiến lại cầm hai thanh kiếm gỗ đưa vào

tay chàng.

Lệnh Hồ Xung đón lấy cầm trong tay trái.

Ngốc Bút ông nói:

- Phong lão đệ! Lão đệ cầm ngọn đèn dầu này vào.

Lão nói rồi với tay lên vách lấy ngọn đèn đưa cho chàng.

Lệnh Hồ Xung cầm đĩa đèn bằng tay mặt tiến vào trong nhà.

Nhà tù này vuông vắn chừng hơn một trượng. áp tường kê một chiếc giường. Trên giường có một người ngồi. Tóc dài xõa xuống trước ngực. Mặt mũi râu ria xồm xoàm nhìn không rõ tướng mạo. Đầu tóc râu mày toàn một màu đen, không có chỗ nào loang lổ màu trắng.

Lệnh Hồ Xung khom lưng nói:

- Bữa nay vãn bối có duyên may được bái kiến Nhậm lão tiền bối. Mong tiền bối rộng đường chỉ giáo.

Lão Nhậm cười nói:

- Tiểu hữu bất tất phải khách sáo. Tiểu hữu vào đây giải khai nỗi tĩnh mịch cho lão phu, lão phu cảm ơn lắm.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Không dám! Đĩa đèn này đặt xuống giường được không.

Lão Nhậm đáp:

- Được.

Nhưng lão không thò tay ra đón lấy.

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Nhà tù chật hẹp thế này, chỉ hai người ở cũng đã khó bề xoay sở, muốn chuyển động không phải dễ dàng, thì tỷ thí kiếm pháp thế nào được?

Chàng liền tiến lại trước giường đặt đĩa đèn xuống. Tiện tay

chàng cầm gói giấy vo tròn trong có vật cứng của Hướng Vấn Thiên giao cho, khẽ nhét vào trong tay lão.

Lão Nhậm ngơ ngác một chút, đón lấy nắm giấy, rồi dõng dạc cất tiếng hỏi:

- Ô kìa! Bốn ông bạn kia có vào quan chiến không?

Hoàng Chung Công đứng ngoài đáp vọng vào:

- Trong nhà địa thế chật hẹp không đủ chỗ đứng.

Lão Nhậm nói:

- Được rồi! Tiểu hữu đóng cửa lại.

Lệnh Hồ Xung dạ một tiếng xoay mình đóng cánh cửa sắt lại.

Lão Nhậm đứng dậy. Người lão phát ra những tiếng leng keng nhỏ nhẹ tựa hồ những sợi xích sắt nhỏ va chạm vào nhau bật lên tiếng.

Lão Nhậm đưa tay phải ra đón lấy một thanh kiếm gỗ ở trong tay Lệnh Hồ Xung thở dài nói:

- Đã 20 năm nay, lão phu không động đến binh khí, chẳng hiểu kiếm pháp học ngày trước còn nhớ nữa không?

Lệnh Hồ Xung thấy trên cổ tay lão là một chiếc vòng sắt. Vòng sắt này buộc vào dây lòi tói thông ra bức tường phía sau lão. Chàng lại coi đến tay kia và hai chân lão đều có xích sắt cột liền vào với dây lòi tói gắn trên tường vách ở phía sau người lão.

Chàng đảo mắt nhìn quanh thấy 4 bức tường đều một màu xanh bóng phát ra ánh sáng. Nguyên bốn bức tường này đều là sắt thép đúc thành. Chàng nghĩ bụng:

- Những xích sắt khóa trên chân tay lão chắc đều bằng thép nguyên chất. Không thì những sợi dây nhỏ bé kia khó mà ràng buộc được cao nhân về võ học như lão.

Lão Nhậm cầm thanh kiếm gỗ vung lên không chém xuống.

Quãng không mà mà lão di động thanh kiếm chỉ chừng 2 thước thế mà kiếm phong đã rít lên veo véo.

Lệnh Hồ Xung lên tiếng ca tụng:

- Lão tiền bối! Công lực lão tiền bối thâm hậu vô song.

Lão Nhậm xoay mình đi tựa hồ để cởi bỏ những dây xích cột mình, nhưng Lệnh Hồ Xung đã thấp thoáng nhìn thấy lão mở gói giấy lòi vật cứng trắng ra và lão đang đọc những chữ viết trên tờ giấy.

Lệnh Hồ Xung lùi ra một bước để đầu lấp lỗ vuông trên cửa sắt khiến cho bốn người bên ngoài khỏi nhìn rõ cảnh tượng bên trong.

Lão Nhậm cử động khiến cho dây xích bật lên những tiếng loảng xoảng. Người lão hơi run tựa hồ những dòng chữ trên tờ giấy khiến cho lão cảm xúc. Nhưng chỉ thoáng qua một lát, lão xoay mình lại cặp mắt sáng rực, lão nói:

- Tiểu bằng hữu! Tuy hai tay lão phu cử động không tiện nhưng chưa chắc là không đả bại được tiểu hữu.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Văn bối là hậu tiến, dĩ nhiên không phải đối thủ của tiền bối.

Lão Nhậm nói:

- Trước tiểu hữu đã liên công Hắc Bạch Tử 40 chiêu khiến hắn không trả đòn được chiêu nào.

Bây giờ tiểu hữu thử tấn công lão phu đi.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Văn bối thật là lớn mật.

Rồi cầm trường kiếm đâm tới. Chàng cũng dùng chiêu thứ nhất mà lúc trước chàng đã tấn công Hắc Bạch Tử.

Lão Nhậm cất tiếng khen:

- Hay lắm!

Lão phóng kiếm chênh chếch đâm ra nhắm vào trước ngực bên tả Lệnh Hồ Xung.

Chiêu này vừa thủ vừa công. Thực là một chiêu thức rất lợi hại trong kiếm pháp. Hắc Bạch Tử dòm qua lỗ vuông thấy không nhịn được lớn tiếng reo:

- Hảo kiếm pháp!

Lão Nhậm cười nói:

- Bữa nay thế là bốn ông bạn vận hên được coi cho mở rộng tầm mắt.

Giữa lúc ấy Lệnh Hồ Xung đã phóng chiêu thứ hai đâm tới.

Lão Nhậm vung kiếm gỗ nhằm đâm vào vai bên hữu Lệnh Hồ Xung vẫn bằng chiêu thức vừa công vừa thủ cực kỳ tinh diệu như trước.

Lệnh Hồ Xung trong lòng hồi hộp vì thấy chiêu kiếm của đối phương không sơ hở chỗ nào để mình phóng kiếm vào kiềm chế những huyệt đạo trọng yếu của lão. Chàng đành đưa ngang lưỡi kiếm ra phong tỏa, có điều mũi kiếm chênh chếch tựa hồ nhằm vào bụng dưới đối phương.

Lão Nhậm cười khành khạch nói:

- Chiêu này tuyệt diệu!

Lão xoay kiếm lướt qua một bên để giải khai lưỡi kiếm Lệnh Hồ Xung.

Hai người ăn miếng trả miếng, mới trong khoảnh khắc đã qua lại ngoài 20 chiêu mà thủy chung hai thanh kiếm gỗ vẫn chưa đụng nhau lần nào.

Lệnh Hồ Xung nhận thấy kiếm pháp đối phương biến hóa

phức tạp vô cùng! Từ ngày chàng học được kiếm pháp "Độc cô cửu kiếm" chưa từng gặp phải tay kình địch nào ghê gớm như lão. Kiếm pháp của đối phương thủy chung vẫn kín đáo không tìm đâu ra được chút sơ hở.

Lệnh Hồ Xung đinh ninh ghi nhớ yếu quyết của Phong Thanh Dương dùng "Vô chiêu thắng hữu chiêu", biến ảo theo ý muốn.

Chiêu "Phá kiếm thức" trong "Độc cô cửu kiếm" tuy là một thế kiếm song nó bao hàm hết thảy những mấu chốt kiếm pháp các môn phái. Tiếng gọi là vô chiêu mà thực ra nó gồm hết căn bản những chiêu số các kiếm pháp khắp thiên hạ.

Lão Nhậm thấy kiếm chiêu của Lệnh Hồ Xung phát huy vô cùng vô tận mà những chiêu biến hóa lại rất kỳ lạ lão chưa từng thấy. May nhờ có kinh nghiệm phong phú, kiến văn quảng bác, lại có trí hơn người, lão hóa giải được hết.

Sau khi trao đổi ngoài 40 chiêu, lão phóng kiếm hơi chậm lại. Lão từ từ vận nội lực vào kiếm gỗ.

Mỗi lần kiếm phóng ra lại vẳng nghe có tiếng rít lên như sấm rền gió cuốn.

Cái kỳ diệu về "Độc cô cửu kiếm" là không phải tỷ đấu nội lực với đối phương. Bất luận nội lực địch thủ thâm hậu đến đâu mà gặp phải kiếm pháp "Độc cô cửu kiếm" tới độ tinh vi cũng thành vô dụng.

Từ ngày Lệnh Hồ Xung học được kiếm pháp này, đây là lần đầu tiên lòng chàng có ý sợ sệt. Mấy phen nguy hiểm tuy chàng nhờ được kiếm pháp tinh diệu hóa giải mà sau lưng đã toát mồ hôi lạnh ngắt.

Thực ra trong lòng lão Nhậm còn xao xuyến hơn. Mấy lần lão chắc mẩm thủ thắng được rồi vì thấy mình dồn đối phương vào

tuyệt cảnh ngoài cách buông kiếm chịu thua không còn đường lối nào khác.

Thế rồi đột nhiên Lệnh Hồ Xung thi triển quái chiêu chẳng những giải thoát được tình trạng khốn đốn mà còn thừa cơ phản kích nữa. Chiêu số lợi hại như vậy thực ra ngoài sự tiên liệu của lão.

Bọn Hoàng Chung Công bốn người đứng xúm xít bên cửa sắt nhìn qua lỗ vuông để quan sát cuộc tỷ đấu. Nhưng lỗ vuông này nhỏ quá chỉ đủ hai người xem cùng một lúc, một người ngó bằng mắt bên tả và một người ngó bằng mắt bên hữu. Hai người này coi một lúc rồi lui ra nhường chỗ cho hai người khác.

Ban đầu bốn người thấy lão Nhậm tỷ đấu cùng Lệnh Hồ Xung kiếm pháp tinh kỳ khiến họ thán phục vô cùng. Về sau kiếm pháp của hai người đi tới chỗ vi diệu khiến họ không thể lĩnh hội được.

Có lúc Hoàng Chung Công coi một chiêu rồi cố nghĩ cho ra chỗ tinh diệu của nó mà phải mất một thời gian khá lâu mới hiểu được thì bên trong hai người đã qua lại thêm mười mấy chiêu nữa rồi. Mười mấy chiêu này chiết giải thế nào tuy lão ngó đấy mà thật ra như chẳng nhìn thấy gì. Lão kinh hãi vô cùng

bụng bảo dạ:

- Té ra kiếm pháp của Phong lão đệ tinh thâm đến trình độ mình không thể lường được. Hồi nãy y tỷ đấu với mình, thực ra mình mới dùng tới một thành nội lực, nhưng đừng nói y toàn thân không có chút nội lực nào, dù y có nội lực cao thâm đi nữa thì phép "Thất huyền vô hình kiếm" trên cây dao cầm

của mình cũng chẳng làm gì được ỵ Y chỉ cần thi triển ba chiêu kiếm liên hoàn, để ta buông đàn chịu thuạ Giả tỷ y quyết đấu sinh tử thì ngay chiêu đầu đã đâm mù cặp mắt của ta rồi.

Phép "Độc cô cửu kiếm" đối với địch nhân càng cường mạnh bao nhiêu nó càng lợi hại bấy nhiêu.

Bản lãnh địch nhân mà tầm thường thì chỗ tinh diệu trong "Độc cô cửu kiếm" lại không phát huy được.

Bây giờ Lệnh Hồ Xung gặp phải 1 nhân vật bản lãnh kinh thiên động địa trong võ lâm hiện nay.

Võ công lão đã đến trình độ mà kẻ thông thường không biết đâu mà lường nên những chỗ tinh vi ảo diệu trong "Độc cô cửu kiếm" càng phát huy đến chỗ lâm ly độc đáo.

Nếu Độc cô cầu bại tái sinh mà gặp được tay đối thủ thế này, chắc lão phải hoan hỉ hết chỗ nói.

Nên biết người sử dụng "Độc cô cửu kiếm" này ngoài phần kiếm quyết, kiếm thuật, còn một phần

lớn phải trông vào trí tuệ linh mẫn của người sử nó. Người nào sử được một cách tự nhiên không còn

bó buộc trong giới hạn qui củ lề luật mới là chỗ tối cao vô thượng của kiếm pháp. Vậy người sử kiếm trí

tuệ càng cao minh bao nhiêu thì kiếm pháp càng cao minh chừng ấy. Mỗi cuộc tỷ kiếm cũng như nguồn

cảm hứng đến với đại thi gia. Nguồn cảm hứng càng dồi dào thì ý thơ càng lai láng. Bài thơ nghĩ ra có giá trị tương đương với nguồn cảm hứng.

Chốn hắc lao đào dạt sóng lòng

Hai bên qua lại ngoài 40 hiệp, Lệnh Hồ Xung ra chiêu càng về sau càng tinh diệu. Nhiều chiêu thức chàng chưa được Phong Thanh Dương chỉ điểm mà bây giờ gặp tay địch thủ kiếm pháp cao thâm, phép "Độc cô cửu kiếm" tự nhiên phát sinh những chiêu số chống chọi rất tân kỳ.

Những mối lo âu trong chàng tiêu tan hết, bao nhiêu tâm trí để cả vào kiếm pháp, chàng không hoảng hốt mà cũng không mừng vui.

Lão Nhậm biến đổi đến tám loại kiếm pháp thượng thặng, có môn đánh rất rát, có môn chiêu số liên miên không dứt. Có lúc đánh mau tới tấp, có chiêu uy mãnh trầm trọng. Bất luận lão biến chiêu cách nào, Lệnh Hồ Xung cũng đưa ra ngay những chiêu thức tựa hồ tám loại kiếm pháp của đối phương chàng đã thuộc lòng sẵn những chiêu thức để chiết giải từng thứ một.

Lão Nhậm cầm ngang thanh kiếm quát lên:

- Tiểu bằng hữu! Kiếm pháp này tiểu bằng hữu đã được ai truyền thụ chỏ Tưởng bản lãnh Phong lão không ghê gớm đến trình độ này được.

Lệnh Hồ Xung ngẩn người ra một chút rồi đáp:

- Kiếm pháp này mà chẳng phải Phong lão tiên sinh chỉ điểm thì trên đời còn có cao nhân nào truyền thụ cho nữa?

Lão Nhậm nói:

- Tiểu hữu nói cũng có lý. Bây giờ tiểu hữu hãy đón tiếp

đường kiếm này của lão phu.

Lão hú lên một tiếng dài, đột nhiên đánh tới.

Lệnh Hồ Xung hươi kiếm đâm chênh chếch lại, bức bách đối phương phải thu kiếm về chống đỡ.

Lão Nhậm quát tháo luôn miệng tựa hồ kẻ phát điên. Tiếng quát tháo càng cấp bách thì kiếm chiêu càng mau lẹ.

Lệnh Hồ Xung nhận thấy kiếm pháp của đối phương chẳng lấy chi làm kỳ dị cho lắm, nhưng vì lão quát tháo om sòm làm chàng rối loạn tâm thần. Chàng cố gắng trấn tĩnh để giải khai kiếm pháp thì đột nhiên lão Nhậm gầm lên một tiếng kinh khủng, khiến chàng ù tai tựa hồ bị đứt lá nhĩ. Đầu óc chàng choáng váng rồi mê đi không biết gì nữa, ngã lăn xuống đất.

Không hiểu Lệnh Hồ Xung hôn mê đã bao lâu, lúc chàng tỉnh lại thấy đầu nhức như búa bổ bên tai văng vẳng tựa hồ nghe sấm sét vẫn nổ ầm ầm không ngớt.

Chàng hé mắt ra nhìn thì chỉ thấy một màu tối om không biết mình hiện ở chỗ nào? Chàng gắng gượng chống tay xuống toan ngồi dậy nhưng toàn thân không còn lấy một chút khí lực, miệng lẩm bẩm.

- Nhất định ta chết rồi đây và đã được người ta chôn ở trong phần mộ.

Vừa thương tâm vừa bồn chồn quá độ, chàng lại ngất đi.

Lần thứ hai Lệnh Hồ Xung tỉnh lại vẫn thấy nhức đầu kịch liệt có điều tiếng vang bên tai đã nhẹ đi nhiều. Chàng cảm thấy nửa dưới mình vừa lạnh vừa cứng dường như nằm trên sắt thép. Chàng liền đưa tay ra sờ soạng thì quả nhiên là một tấm thiết bản. Tay mặt chàng vừa cử động bỗng nghe tiếng loảng xoảng. Đồng thời chàng nhận ra trên tay mình có vật gì lạnh

ngắt cột lại.

Lệnh Hồ Xung đưa tay trái lên sờ cũng phát ra tiếng loảng xoảng. Té ra tay trái chàng cũng bị cột nốt.

Lệnh Hồ Xung vừa kinh hãi vừa mừng thầm. Mừng vì cảm thấy mình vẫn còn sống chứ không phải chết rồi. Kinh hãi vì thấy mình bị cột bằng xích sắt, hiển nhiên đã bị hãm vào tình cảnh bất hạnh như lão Nhậm.

Lệnh Hồ Xung cố sức giơ tay trái lên sờ soạng thì quả nhiên thấy trên tay bị cột bằng một sợi xích sắt nhỏ bé. Chàng khẽ cử động hai chân liền cảm thấy cổ chân cũng bị cột rồi.

Lệnh Hồ Xung ráng mở to mắt ra nhìn nhưng chỉ thấy một màu tối đen như mực chẳng rõ một thứ gì, liền bụng bảo dạ:

- Lúc ta đang cùng Nhậm lão tiên sinh tỷ kiếm đột nhiên ngất xỉu, chẳng hiểu Giang Nam tứ hữu ám toán bằng cách nào? Coi chừng ta cũng bị cầm tù trong địa lao dưới đáy Tây Hồ rồi. Có điều ta chẳng hiểu mình có bị cầm tù với Nhậm lão tiền bối một chỗ không?

Chàng liền cất tiếng gọi:

- Nhậm lão tiền bối! Nhậm lão tiền bối!

Chàng gọi hai tiếng không thấy động tĩnh gì lại càng sợ hãi, lớn tiếng kêu:

- Nhậm lão tiền bối! Nhậm lão tiền bối!

Trong bóng tối chỉ nghe thấy tiếng kêu hốt hoảng của mình vọng lại. Tiếng vọng trong nhà lao cũng làm cho màng tai rung động đau đớn.

Lệnh Hồ Xung hoang mang ngơ ngác lớn tiếng la:

- Đại trang chúa! Tứ trang chúa! Tại sao các vị lại giam tại hạ vào đây? Mau tha tại hạ ra!

Mau mau thả tại hạ ra!

Nhưng dù chàng có kêu gào bể họng thì ngoài tiếng vọng la lối của mình cũng chẳng có chút thanh âm nào khác đáp lại.

Lệnh Hồ Xung giận quá ngoác miệng ra mà thóa mạ:

- Các ngươi là bọn đê hèn, là quân tiểu nhân vô liêm sỉ! Các ngươi giam cầm ta thiệt ử...

Rồi chàng nghĩ tới số phận mình cũng như Nhậm lão tiên sinh mà trong lòng chứa chan tuyệt vọng. Nguyên chàng chẳng biết sợ trời sợ đất gì cả gặp lúc nguy nan sống chết cũng không kể nữa, nhưng chàng nghĩ tới suốt đời bị cầm tù trong hắc lao dưới đáy hồ thì không khỏi hãi hùng, lông tóc dựng

đứng cả lên.

Lệnh Hồ Xung càng nghĩ càng lo âu, xót dạ. Chàng kêu la rầm trời. Tiếng kêu la biến thành tiếng gào khóc. Nước mắt tuôn ra đầy mặt lúc nào chàng cũng không hay Chàng nghẹn ngào gầm réo:

-Bốn tên trong Mai trang các ngươi... là bốn quân cẩu tặc hèn hạ. Lệnh Hồ Xung này ngày kia thoát ra khỏi chốn lao lung sẽ đâm lòi tròng mắt các ngươi, chặt cụt tay bọn ngươi... sau khi ta ra khỏi hắc lao...

Đột nhiên chàng dừng lại tưởng chừng trong lòng có tiếng kêu:

- Liệu có ra khỏi hắc lao được không? Nhậm lão tiền bối thần thông quảng đại còn không ra được thì ta ra thế nào nổi?

Lệnh Hồ Xung uất ức quá độ, ọe lên một tiếng, phun ra mấy búng máu tươi, rồi lại ngất đi.

Mỗi lần chàng ngất đi là mỗi lần người chàng thêm hư nhược. Giữa lúc li bì nửa tỉnh nửa mê, dường như nghe có tiếng lách

cách vang lên rồi sáng lóe mắt. Chàng giật mình tỉnh lại nhảy lên một cái. Nhưng chàng quên mất rằng tay chân mình đã bị cột bằng xích sắt, hơn nữa toàn thân bất lực nên chỉ nhảy lên được chừng một thước lại rớt xuống đánh huỵch một cái. Chàng té khá nặng, chân tay mình mẩy tựa hồ bị gãy rời.

Lệnh Hồ Xung ở trong tối đã lâu đột nhiên có ánh sáng lòa nên mắt chói khó mở ra được. Chàng lại sợ ánh sáng này chỉ hiện lên một lát rồi vụt tắt là bỏ mất cơ hội tốt, nên dù mắt chàng nhức nhối vẫn cố giương lên để nhìn xem ánh sáng từ đâu rọi tới.

A¨nh sáng này do cái lỗ vuông vắn chừng một thước chiếu vào. Lệnh Hồ Xung liền nhớ lại trên cửa sắt nhà lao giam Nhậm lão tiền bối có một lỗ vuông rất giống chỗ lỗ vuông này, chàng nhìn kỹ lại quả nhiên mình cũng ở trong hắc lao như vậy.

Chàng vội lớn tiếng gọi:

- Thả ta ra mau! Hoàng Chung Công! Hắc Bạch Tử! Bọn cẩu tặc đê hèn các ngươi có giỏi thì tha ta ra!

Lúc trước một mình chàng ở trong chỗ tối tăm vì quá thương thân không nhịn được mà sa đôi hàng lệ, nhưng bây giờ vừa mới thấy địch nhân tới, khí khái anh hùng lại chỗi dậy. Bất luận địch nhân hành hạ ngược đãi đến thế nào, chàng quyết chẳng chịu tỏ ra khiếp nhược.

Bỗng thấy một cái khay khá lớn ở ngoài lỗ hổng từ từ đưa vào. Trên khay đặt một bát cơm lớn.

Trên mặt bát cơm có rau có thịt. Ngoài ra còn một bình sành đựng nước nóng.

Lệnh Hồ Xung vừa ngó thấy lại càng điên tiết, chàng lẩm bẩm:

- Bọn ngươi đưa cơm rau cho ta là muốn giam cầm ta trường kỳ ở đây chăng?

Đoạn chàng lớn tiếng thóa mạ:

- Bốn tên cẩu tặc kia! Bọn ngươi muốn giết thì giết, muốn mổ thì mổ đi! Chứ đừng đem lão gia ra làm trò tiêu khiển.

Chiếc khay gỗ thò qua lỗ hổng rồi dừng lại không nhúc nhích. Hiển nhiên người đưa cố ý để Lệnh Hồ Xung thò tay ra đón lấy.

Căn nhà lao này rất chật hẹp, chàng chỉ nghiêng mình đi một chút vươn tay ra là lấy được. Nhưng chàng phẫn nộ đến cực điểm, vươn tay ra đập mạnh một cái.

Mấy tiếng choang choảng vang lên! bát cơm cùng bình nước rớt xuống đất vỡ tan tành. Cơm rau và nước nóng tung tóe đầy mặt đất, nhưng cái khay gỗ không rớt xuống từ từ rút ra ngoài.

Lệnh Hồ Xung tức giận như người điên xổ đến bên lỗ vuông ngó thấy một lão già tóc bạc, tay trái cầm đèn tay phải cầm khay gỗ đang từ từ trở gót.

Lão già này mặt đầy vết dăn deo coi bộ suy nhược lắm rồi. Lão lại là một người chàng chưa gặp quạ Chàng la gọi:

- Lão về bảo Hoàng Chung Công, Hắc Bạch Tử tới đây! Bốn tên cẩu tặc... có phải giống người thì vào đây cùng đại gia quyết một trận tử chiến.

Lệnh Hồ Xung lại kêu lớn:

- Này này! Lão kia!... Lão đã nghe rõ chưa?

Bất luận chàng kêu gọi thế nào lão cũng cứ lầm lũi bước đi không ngoảnh cổ lại.

Lệnh Hồ Xung nhìn bóng sau lưng lão quanh vào lối rẽ đường hầm. ánh đèn ảm đạm dần dần tối lại. Sau một lúc ngoài cửa lại văng vẳng có tiếng chuyển động. Lỗ hổng đóng chặt lại. Trong

nhà lao lại tối đen như mực không còn một chút tia sáng hay một tiếng động nào khác.

Lệnh Hồ Xung cảm thấy đầu óc choáng váng. Chàng ngưng thần một lát rồi từ từ nằm duỗi dài xuống giường tự nhủ:

- Lão già đưa cơm kia chắc đã nhận nghiêm lệnh không được nói chuyện với tạ Dù ta có la gọi lão cũng bằng vô dụng.

Rồi chàng lại nghĩ:

- Nhà lao này giống hệt nơi cầm tù Nhậm lão tiền bối. Xem chừng dưới lòng đất khu vực Mai trang đã kiến trúc rất nhiều hắc lao để giam hãm không biết bao nhiêu anh hùng hảo hán. Giả tỷ mà ta thông tin được với Nhậm lão tiền bối hoặc có thể liên lạc với một bạn nào cũng bị cầm tù để cùng nhau đồng tâm hiệp lực hoặc giả có cơ hội thoát khỏi chốn lao lung.

Nghĩ tới đây chàng liền giơ tay ra gõ vào tường vách.

Chàng nghe tiếng kêu kình kịch đúng là thanh âm của gang thép phát ra. Tiếng vọng rất trầm trọng hiển nhiên tường vách này không trống rỗng bên trong mà nó dày vô cùng.

Lệnh Hồ Xung dò lại bên bức tường khác đưa tay lên đập cũng thấy phát ra những tiếng chắc nịch.

Chàng vẫn chưa thoái chí, ngồi xuống giường gõ vào bức tường phía sau. Thanh âm vẫn chẳng có gì khác lạ.

Lệnh Hồ Xung sờ mò và đập gõ kỹ càng cả ba mặt tường. Ngoài bức tường có đặt cửa sắt, tựa hồ gian hắc lao nầy biệt lập lẻ loi và sâu xuống lòng đất đến mấy chục trượng. Đã đành dưới lòng đất còn có nhà tù khác, ít ra căn hắc lao cầm tù lão Nhậm, nhưng chàng không biết gian hắc lao kia ở phương hướng nào chàng cũng chẳng hiểu chỗ giam mình đây cách phòng giam khác bao xa.

Lệnh Hồ Xung ngồi tựa lưng vào vách để nghĩ lại tình trạng trước khi mình bị ngất đi. Chàng chỉ nhớ được chiêu kiếm của lão Nhậm phóng ra mỗi lúc một mau lẹ tiếng quát mỗi lúc vang dội rồi đột nhiên chàng ngất đi. Còn vụ Giang Nam tứ hữu bắt chàng ra sao, đưa chàng vào phòng giam thế nào, chàng

không hay biết gì hết. Chàng nghĩ thầm:

- Bốn vị trang chúa kia ngoài mặt đạo đức thanh cao phi thường, hàng ngày tiêu khiển bằng cầm, kỳ, thi, họa hiển nhiên là những cao nhân nhã sĩ không phải tầm thường, nhưng bề trong lại lục súc đê hèn chẳng từ điều ác nào không làm. Trong võ lâm thiếu chi hạng tiểu nhân như rứa, vậy chẳng có chi

là lạ, chỉ lạ Ở chỗ bốn lão này ham mê cầm, kỳ, thi, họa một cách chân thành. Nếu họ giả vờ đến thế được. Ngốc Bút ông viết lên vách bài thơ "Bùi tướng quân thi". Nét bút lâm ly, kẻ vô sĩ tầm thường quyết không làm nổi.

Chàng lại nghĩ:

- Sư phụ thường nói: "Những quân đại ác nhất định là những kẻ sĩ thông minh tài trí".Câu đó quả đã không lầm. Bọn Giang Nam tứ hữu bố trí gian kế thiệt cho người ta khó mà phát giác ra được. Tình thực lúc ta tiến vào địa đạo dưới gầm giường Hoàng Chung Công là tự đưa mình vào bẫy, nhưng dù lúc ấy ta có phát giác muốn lùi lại cũng không kịp nữa.

Thình lình chàng la hoảng:

- Trời ơi!

Bất giác chàng ngồi bật dậy như cái lò xọ Trống ngực đánh thình thình chàng tự hỏi:

- Hướng đại ca bây giờ ra sao? Chẳng hiểu y có mắc vào độc thủ của bọn chúng không?

Nhưng chàng tự nhủ:

- Hướng đại ca là người thông minh cơ biến, xem chừng y đã biết trước bọn Giang Nam tứ hữu là người thế nào rồi. Y vùng vẫy giang hồ đến Quang Minh hữu sứ trong Ma giáo thì dĩ nhiên không thể mắc bẫy bọn này một cách khinh xuất. Chỉ cần y đừng bị bọn Giang Nam tứ hữu cầm tù là nhất định có thể tìm cách cứu tạ Dù ta có bị cầm tù dưới lòng đất sâu muôn trượng thì bản lãnh của Hướng đại ca cũng tìm được biện pháp khiến cho ta thoát khỏi chốn lao lung.

Nghĩ tới đây chàng rất yên tâm, cười hì hì, tự nói một mình:

- Lệnh Hồ Xung hỡi Lệnh Hồ Xung! Ngươi thật là đồ nhát gan vô dụng! vừa rồi sợ quá đến phải kêu khóc. Nếu có người biết ra thì cái mặt ngươi biết dấu vào đâu? Sau này dù Hướng đại ca cứu được ngươi ra, ngươi cũng không còn đất để đứng trên chốn giang hồ nữa.

Một khi Lệnh Hồ Xung yên dạ. Chàng từ từ đứng dậy liền cảm thấy bụng đói miệng khát, lại than thầm:

- Đáng tiếc là vừa rồi ta nổi hung đập vỡ cả bát cơm, bình nước. Ta mà không ăn no thì Hướng đại ca có vào đây cứu thoát rồi, sẽ lấy đâu ra khí lực để đối địch với bọn Giang Nam tứ cẩu? Ha ha!

Đúng lắm! Bọn tiểu nhân gian ác này chỉ đáng gọi là Giang Nam tứ cẩu, sao lại kêu bằng Giang Nam tứ hữu được? Trong bọn Giang Nam tứ cẩu, Hắc Bạch Tử lúc nào nét mặt cũng thản nhiên lầm lỳ là một tên nham hiểm hơn hết. Bao nhiêu ngụy kế phần lớn do hắn bầy ra. Sau khi ta thoát khỏi chốn lao tù, hắn là đứa đầu tiên đáng giết. Trong bọn Giang Nam tứ cẩu thì Đan Thanh tiên sinh tương đối thực thà hơn, ta sẽ tha mạng cho hắn cũng chẳng hề chi, nhưng hầm rượu ngon của hắn mà không để

ta uống hết không xong.

Vừa nghĩ tới rượu ngon của Đan Thanh tiên sinh, chàng cảm thấy khát như cháy họng, tự hỏi:

- Không hiểu ta mê đi đã bao lâu mà sao chưa thấy Hướng đại ca đến cứu?

Đột nhiên chàng la thầm:

- Trời ơi! Không được rồi! Võ công của Hướng đại ca mà lấy một chọi một thì thắng bọn Giang Nam tứ cẩu có thừa. Nhưng nếu bốn tên liên thủ hợp lực thì Hướng đại ca khó bề thủ thắng. Dù đại ca hiển lộng thần oai giết sạch được cả bốn tên thì việc tìm đường vào trong hắc lao này cũng khó khăn vô

cùng! Ai mà nghĩ ra được cửa ngầm đi vào hắc lao lại ở dưới gầm giường Hoàng Chung Công bao giờ?

Lệnh Hồ Xung bồn chồn trong dạ hồi lâu rồi tự hỏi:

- Hướng đại ca là hạng người nào? Y thần thông quảng đại ngày ở trong quán lương đình dùng sức một người mà đối địch với mấy trăm anh hùng hảo hán cả hai phe chính tà. Lúc đó hai tay y bị cột bằng xích sắt mà vẫn oai phong lẫm liệt chẳng sợ hãi gì, thì việc đối phó với Giang Nam tứ cẩu, y có

coi vào đâu?

Chàng cảm thấy tinh thần mỏi mệt, liền nằm duỗi dài xoay chuyển ý nghĩ:

- Nhậm lão tiền bối ở đây võ công cao cường còn có phần hơn cả Hướng đại ca, về phần cơ trí so với Hướng đại ca lão cũng tương đương chứ không chịu kém. Một nhân vật như lão còn chịu giam cầm thì chắc gì Hướng đại ca thắng được bọn chó má kiả Trước nay những người quang minh lỗi lạc

thường bị kẻ tiểu nhân ám toán, cho nên người ta đã có câu:

"Minh thương d tranh, ám tiến không phòng". Đã bấy nhiêu lâu mà Hướng đại ca vẫn chưa thấy đến cứu mình, e rằng y cũng gặp chuyện bất trắc rồi.

Lệnh Hồ Xung nghĩ quanh nghĩ quẩn bất giác ngủ đi lúc nào không biết. Khi chàng tỉnh dậy giương mắt lên nhìn chỉ thấy tối om, cũng không biết ngày giờ nào nữa, chàng tự hỏi:

- Nếu chỉ trông vào sức mình thì bất luận thế nào cũng không thể thoát ra được. Trường hợp mà Hướng đại ca quả nhiên đã bị bọn chúng ám toán thật thì còn ai cứu mình được nữa không? Sư phụ đã gửi văn thư đi khắp thiên hạ tuyên bố việc trục mình ra khỏi phái Hoa Sơn thì dĩ nhiên người chính

phái không ai đến giải cứu...

Chàng chợt nhớ tới Doanh Doanh, bật tiếng la:

- Doanh Doanh! Doanh Doanh...

Chàng phấn khỏi tinh thần ngồi nhỏm dậy tự nhủ:

- Doanh Doanh đã bảo bọn Lão Đầu Tử phao ngôn trên chốn giang hồ phải cố gắng tìm ta mà hạ sát. Như vậy bọn võ sĩ bàng tả đạo cũng nhất định không đến cứu ta rồi. Nhưng còn Doanh Doanh thì sao? Nếu nàng biết ta bị cầm tù ở đây quyết nhiên tìm đến cứu viện. Kể về bản lãnh tuy nàng không

bằng Hướng đại ca song người đồng đạo chịu nghe mệnh lệnh của nàng có một số rất đông. Nàng chỉ cần hở môi ra một câu là... Ha ha...

Đột nhiên chàng ngừng tiếng cười nghĩ bụng:

- Chà! Cô này coi quí thể diện hơn tính mạng. Nàng rất sợ người ta đồn đại nàng thương yêu mình. Như vậy thì dù nàng có quyết tâm đến cứu nhất định chỉ đến một mình chứ không chịu kêu người giúp sức. Hơn nữa có ai biết nàng đến cứu mình

thì tính mạng người đó cũng khó an toàn. Trời ơi!

Lòng dạ của các cô thật khiến cho người ta khó nỗi đo lường. Còn tiểu sư muội...

Lúc này chàng đã gặp điều bất hạnh đến cực điểm mà sực nhớ tới Nhạc Linh San, lòng chàng không khỏi quặn đau. Mối thương tâm tuyệt vọng càng sâu rộng thêm một tầng. Chỉ trong chớp mắt bao nhiêu ý niệm đều đi vào chỗ chán chường, hy vọng đều tan ra mây khói.

Chàng lẩm bẩm:

- Sao ta còn... hy vọng người đến cứu? Lúc này không chừng tiểu muội cùng Lâm sư đệ bái đường làm lễ thành hôn rồi. Dù ta có thoát khỏi chốn lao lung trở về đời trần tục thì cũng chẳng còn chi là thú vị?

Chẳng thà vĩnh viễn bị nhốt trong hắc lao này, không hiểu gì đến thế sự còn hơn.

Rồi chàng cho là mình bị cầm tù cũng có nhiều chỗ rất hay. Lập tức bao nhiêu mối bồn chồn tiêu tan hết. Trái lại chàng còn nhơn nhơn đắc ý là đã được ngồi tù.

Nhưng chàng yên dạ chẳng được bao lâu lại cảm thấy đói như cào ruột, khát như cháy họng.

Chàng thèm thuồng cảnh ngộ ngồi trên tửu lâu nốc từng bát rượu lớn, nhai những miếng thịt tọ Bất giác chàng cảm thấy ra thoát tù ngục là sung sướng hơn nhiều. Chàng xoay chuyển ý nghĩ theo chiều hướng khác, tự nhủ:

- Tiểu sư muội cùng Lâm sư đệ thành thân thì đã sao? Huống chi mình đã bị người ta khinh mạn từ lâu. Toàn thân nội lực mất hết thành một phế nhân. Bình đại phu cũng bảo là ta chẳng còn sống được bao lâu. Như vậy dù tiểu muội có định lấy ta, ta

cũng không thể lấy nàng được. Chẳng lẽ ta lại để nàng suốt đời góa bụa thủ tiết với ta?

Thực ra trong thâm tâm chàng không dám lấy Nhạc Linh San dù nàng có bụng yêu chàng. Nhưng nàng đem lòng yêu Lâm Bình Chi thì cũng lại là một mối đau khổ đến cùng cực cho chàng. Vậy hay hơn hết... là thế nào?

Chàng lẩm bẩm:

- Hay hơn hết là tiểu sư muội vẫn giữ nguyên tình trạng trước kia. Hay hơn hết là đừng xảy ra chuyện gì. Ta vẫn cùng nàng luyện kiếm dưới thác nước trên núi Hoa Sơn. Lâm sư đệ đừng đến phái Hoa Sơn. Ta cùng tiểu sư muội vĩnh vin sống một đời khoái hoạt. Hỡi ôi! Điền Bá Quang! Đào cốc

lục tiên, Nghi Lâm sư muội...

Lệnh Hồ Xung thoáng nghĩ tới Nghi Lâm tiểu ni phái Hằng Sơn, trên môi chàng thoáng một nụ cười ôn nhụ Chàng tự hỏi:

- Không hiểu Nghi Lâm sư muội bây giờ ra sao? Nếu nàng biết ta bị giam cầm ở đây tất nàng nóng nảy vô cùng! Sau khi sư phụ nàng nhận được văn thư của sư phụ ta dĩ nhiên bà không cho nàng đi kiếm tạ Nhưng nàng sẽ năn nỉ phụ thân là Bất Giới hòa thượng lo mưu thiết kế. Không chừng lão sẽ hội đồng cùng bọn Đào cốc lục tiên tới đây. Hỡi ơi! Bảy lão này chỉ làm trò rối là hay, chứ chẳng nên được việc gì. Dù sao có người đến cứu vẫn hơn chẳng có ai dòm ngó gì tới mình.

Nghĩ tới Đào cốc lục tiên mồm năm miệng mười lý sự với nhau, Lệnh Hồ Xung không nhịn được bất giác bật tiếng cười khà khà.

Khi cùng ở với sáu anh em bọn họ, chàng không khỏi ý khinh nhờn, nhưng bây giờ chàng lại tiếc rẻ không có bọn họ bầu bạn ở chốn lao tù này. Ngày trước chàng cho những lời nói của họ là

kỳ quái chẳng ăn nhằm gì thì lúc này chàng hồi tưởng lại dường như đó là những khúc tiên nhạc du dương.

Lệnh Hồ Xung xoay chuyển ý nghĩ hồi lâu rồi ngủ thiếp đi.

Chàng ở trong hắc lao không biết ngày giờ, bỗng thấy lờ mờ có ánh sáng từ chỗ lỗ vuông rọi vào.

Chàng mừng rỡ vô cùng ngồi bật dậy, trống ngực đánh thình thình, tự hỏi:

- Không biết ai vào cứu mình đây?

Nhưng nỗi vui mừng chẳng được mấy chốc. Chàng nghe tiếng bước chân chậm chạp, trầm trọng.

Hiển nhiên là lão già đưa cơm.

Lệnh Hồ Xung ngồi thừ ra lớn tiếng la:

- Kêu bốn tên chó chết đó vào đây, thử xem bọn chúng còn dám ngó mặt ta nữa không?

Tiếng bước chân mỗi lúc một gần. ánh sáng đèn tỏ hơn. Tiếp theo là cái khay gỗ từ ngoài lỗ vuông đưa vào. Trên khay vẫn đặt một bát cơm và một cái bình sành.

Lão già kia chẳng nói năng gì cứ chìa khay vào để chờ Lệnh Hồ Xung đón lấy.

Lệnh Hồ Xung đói đã lả người, khát đã khô cổ, cơ hồ không nhẫn nại được nữa. Chàng ngần ngừ một chút rồi đón lấy khay gỗ đem vào.

Lão già buông tay xong trở gót đi ngay.

Lệnh Hồ Xung gọi giật giọng:

- Này này! Lão hãy dừng bước để ta hỏi đã!

Lão già vẫn không để ý gì đến chàng, vẫn lặng lẽ lủi thủi cất bước. Tiếng bước chân ỳ ạch mỗi lúc một xạ ánh đèn cũng mất

hút.

Lệnh Hồ Xung càu nhàu mấy câu rồi giơ bình sành lên ghé miệng vào vòi bình mà uống một hơi.

Nước bình vừa trong vừa mát chàng khỏi khát rồi mới ăn cơm. Trên mặt bát cơm có mấy thức ăn.

Tuy trong bóng tối chàng cũng phân biệt được đó là rau dưa cùng đậu hũ.

Lệnh Hồ Xung ở trong hắc lao đã bảy tám ngày. Mỗi ngày lão già kia đưa cơm vào một lần, đồng thời để đón lấy đũa bát cùng bình sành bữa trước. Bất luận Lệnh Hồ Xung nói gì lão vẫn trơ trơ, tuyệt không lộ vẻ gì mới la...

Không hiểu đến ngày thứ mấy, Lệnh Hồ Xung vừa thấy ánh đèn lấp lóe liền nhảy xổ lại lỗ vuông.

Chàng nắm lấy khay gỗ la hỏi:

- Tại sao lão không nói với ta một câu nào? Lão có nghe thấy ta hỏi gì không?

Lúc này hai người đứng gần nhau. Lão già thấy vậy không khỏi giật mình kinh hãi. Lệnh Hồ Xung ngó thấy cặp mắt lão trắng dã, nhãn quang trì trệ, hiển nhiên là một người đui mù.

Lão già vừa trỏ tay vào lỗ tai vừa lắc đầu tỏ ra điếc. Lão lại há hốc miệng cho chàng coi.

Lệnh Hồ Xung nhòm vào, kinh ngạc đến thộn mặt ra vì ngọn lưỡi trong miệng lão chỉ còn một nửa coi rất khủng khiếp.

Chàng "ối" lên một tiếng rồi hỏi:

- Đầu lưỡi lão bị người cắt đi ư? Phải chăng bọn Mai trang tứ cẩu đã hạ độc thủ.

Lão già kia vẫn không trả lời, từ từ đưa khay gỗ vào. Hiển nhiên lão không nghe rõ Lệnh Hồ Xung nói gì. Dù lão có nghe

thấy chăng nữa cũng không thể trả lời được.

Lệnh Hồ Xung trong lòng khiếp sợ. Chàng chờ cho lão đi ra rồi mới tĩnh tâm ngồi xuống ăn cơm.

Lão già bị cắt nửa lưỡi lại hiển hiện re trong đầu óc chàng. Chàng nằm duỗi dài trên giường ngấm ngầm phát trọng thệ:

- Bọn Giang nam tứ cẩu thật là khả ố! Lệnh Hồ Xung này chung thân bị cầm tù chẳng nói làm chi, nếu còn có ngày thoát khỏi chốn lao lung thì việc đầu tiên là phải cắt đứt đầu lưỡi, dùi thủng lỗ tai, đâm mù hai mắt những tên chó chết đó...

Đột nhiên trong đầu óc lóe ra một tia sáng, chàng la thầm:

- A phải rồi! Tại sao bọn chúng lại ám toán mình thế này? Phải chăng bọn ho... bọn ho...

Chàng sực nhớ tới đêm khuya hôm đó chàng đã dùng trường kiếm đâm đui mắt 15 tên hán tử tại miếu Dược Vương. Lai lịch bọn này thế nào chàng vẫn chưa hay. Chàng tự hỏi:

- Chẳng lẽ bọn chúng cầm tù ta ở đây để trả mối thù bữa trước.

Lệnh Hồ Xung nghĩ tới đây không nhịn được nữa, buông tiếng thở dài sườn sượt. Những oán khí chứa chất trong lòng chàng bấy nhiêu ngày lập tức vơi quá nửa.

Chàng tự nhủ:

- Ta đã đâm mù mắt 15 người thì họ bày kế trả thù cũng là xứng đáng.

Khí phẫn uất lắng xuống. Lệnh Hồ Xung trải qua những ngày tù ngục một cách d dàng hơn.

- trong ngục tối bất phân nhật dạ. Lệnh Hồ Xung không hiểu mình bị cầm tù đã bao lâu. Chàng cảm thấy mỗi ngày nhiệt độ một nóng hơn thì chắc là mùa hạ đã tới.

Gian nhà tù nhỏ bé không có một luồng gió thổi qua, tình trạng ẩm ướt nóng nảy rất là khó chịu.

Một hôm trời nóng quá chịu không nổi, Lệnh Hồ Xung cởi bỏ hết quần áo để mình trần truồng nằm ngủ trên giường.

Nghĩ thâm mưu gạt kẽ thâm mưu

Vì chân tay bị trói bằng xích sắt, nên quần áo cởi ra mà không sao trút đi được, Lệnh Hồ Xung đành cuộn áo đưa lên cổ, còn quần tụt xuống bắp chân. Chàng lại lột cả tấm chiếu rách trải trên tấm thép rám lên nữa. Con người trần truồng nằm xuống thiết bản liền cảm thấy mát lạnh. Mồ hôi dần dần mất hết rồi chàng ngủ đi lúc nào không biết.

Lệnh Hồ Xung ngũ được một lúc, chỗ nằm lại nóng lên. Nửa tỉnh nửa mê, chàng xích người ra chỗ khác cho mát mình. Tay trái chàng dán xuống tấm thiết bản in thành vết ngang dọc, nhưng lúc này chàng ngái ngủ, nên chẳng buồn để ý tới.

Sau khi đánh một giấc ngủ ngon lành, Lệnh Hồ Xung tỉnh dậy cảm thấy trong lòng khoan khoái tinh thần phấn chấn.

Chẳng mấy chốc, lão già mỗi ngày lại đưa cơm tới. Lệnh Hồ Xung rất cảm tình với lão. Mỗi lần lão đưa khay gỗ qua lỗ hổng, chàng lại nắm lấy bàn tay lão, hoặc khẽ vỗ vào vai mấy cái để tỏ lòng cảm ơn lão.

Lần này cũng vậy, chàng đón lấy chiếc khay gỗ rồi rụt tay về, đột nhiên chàng nhìn vào lưng bàn tay mình dưới ánh đèn le lói mà cũng rõ bốn chữ nổi lên. Chàng coi kỹ lại là 4 chữ: "Nhậm Ngã Hành bị tù".

Lệnh Hồ Xung rất lấy làm kỳ. Chàng không sao hiểu được bốn chữ này ở đâu mà rả Chàng trầm ngâm một lúc rồi hấp tấp đặt cái khay xuống, lấy tay sờ mó trên mặt tấm thiết bản.

Nguyên trên mặt tấm thiết bản này đầy từ tích dầy chi chít không biết bao nhiêu là chữ.

Chàng liền vỡ lẽ ngay tấm thiết bản đã khắc chữ từ trước vì bấy lâu nay vẫn trải chiếu lên nên chàng không phát giác ra được. Đêm qua trời nóng quá, chàng nằm lõa thể trên thiết bản, nên những chữ này mới in vào lưng bàn tay.

Lệnh Hồ Xung lại xoay sờ từ trên lưng xuống đến mông đít, bất giác chàng phải phì cười vì khắp mình chỗ nào cũng lồi lên những chữ lớn bằng đồng tiền một in vào rất sâu. Xem chừng tự tích này dường như đã khắc một cách vội vàng.

Lão đưa cơm đi đã xa rồi, Lệnh Hồ Xung trong lòng nóng nảy muốn khám phá cho ra vụ này, chàng không kịp ngồi ăn cơm nữa chỉ uống mấy ngụm nước rồi đưa tay sờ lần những tự tích từ đầu tấm thiết bản. H chàng mò được chữ nào lại đọc chữ ấy lên rồi chắp lại thành những câu:

- "Bình sinh lão phu thích chuyện đền ân trả oán, giết người như ngóe. Nay có bị giam cầm cũng là một chuyện quả báo xứng đáng... Có điều lão phu Nhậm Ngã Hành bị tù... "

Chàng đọc tới đây liền lẩm bẩm:

- Té ra bốn chữ "Ngã Hàng bị tù" ở lưng bàn tay ta mà nổi lên là vì ta đã đặt bàn tay vào chỗ này.

Lệnh Hồ Xung tiếp tục đọc những tự tích như sau:

- "... Ở đây thì cả một bản lãnh nghiêng trời lệch đất cũng theo nắm xương khô của lão phu mà mai một... Bọn tiểu tử hậu thế không biết đến tài ba của lão phu thì thật là một điều đáng tiếc".

Lệnh Hồ Xung dừng tay lại ngẩng đầu lên lẩm bẩm:

- Lão phu Nhậm Ngã Hành, Lão phu Nhậm Ngã Hành! Người

khắc chữ đây tên là Nhậm Ngã Hành rồi. Vậy lão Nhậm ở đây có liên can gì với Nhậm lão tiền bối không?

Rồi chàng lại tự hỏi:

- Chẳng hiểu địa lao này kiến thiết đã bao lâu? Có khi người khắc chữ đây qua đời đã mấy chục hay mấy trăm năm cũng chưa biết chừng.

Lệnh Hồ Xung tiếp tục sờ xuống dưới thấy khắc những chữ:

- "Nay lão phu đem những yếu quyết về thần công viết vào đây để bọn tiểu tử hậu thế có kẻ nào luyện tập được là có thể tung hoành thiên hạ thì lão phu chết đi thanh danh cũng không hủ nát".

"Chương thứ nhất: Nói về tọa công... "

Phía dưới khắc toàn phương pháp điều khí hành công.

Lệnh Hồ Xung sau khi luyện "Độc cô cửu kiếm" rồi, trong các môn võ chàng chỉ thích kiếm pháp.

Hơn nữa trong người chàng đã mất hết nội lực nên vừa sờ đến hai chữ "tọa công" liền sinh lòng chán nản.

Chàng chỉ còn mong dưới nữa sẽ có khắc một môn kiếm pháp kỳ diệu nào thì dù ở trong ngục tối chàng cũng nghiên cứu rèn luyện được. Hy vọng thoát khỏi chốn lao lung ngày càng mờ mịt, nhất là ngồi trong lao tù không tìm chuyện gì làm cho có việc thì lấy chi để giết thì giờ?

Nhưng chàng sờ thấy những tự tích toàn là yếu quyết về nội công như cách thở hút, thúc đẩy chân khí từ huyệt Đan điền chuyển vào những Nhâm mạch, Kim tỉnh...

Lệnh Hồ Xung tiếp tục sờ cho đến hết tấm thiết bản mà chàng chẳng thấy một chữ "kiếm" nào khiến chàng thất vọng vô cùng miệng lẩm bẩm:

- Lão nói những gì bản lãnh ngiêng trời lệch đất há chẳng làm trò cười với ta ư? Bất cứ võ công gì cũng tốt, nhưng về nội công ta không thể luyện được vì mỗi lần đề khí là khí huyết trong người lại nhộn nhạo cả lên. Nếu ta luyện nội công tức là tự rước lấy cái khổ vào mình.

Bất giác chàng buông tiếng thở dài vừa bưng chén cơm lên ăn vừa nghĩ bụng:

- Không hiểu Nhậm Ngã Hành là nhân vật thế nào? Khẩu khí lão lớn quá. Nói những gì "nghiêng trời lệch đất", 'tung hoành thiên hạ", dường như trên đời không còn ai địch nổi. Té ra căn địa lao này chuyên cầm tù những tay cao thủ về võ học.

Lúc ban đầu khám phá ra tụ tích trên tấm thiết bản, Lệnh Hồ Xung trong lòng phấn khởi vô cùng.

Sau chàng sờ những văn tự dầy chi chít chỉ nói về phép tụ nội công, chà lại buồn thiu than thầm:

-Trời xanh khéo trêu người! chẳng thà ta chẳng tìm ra sự tích này còn hơn.

Rồi chàng tự hỏi:

- Nếu Nhậm Ngã Hành quả có bản lãnh đúng như lời khắc trên thiết bản thì võ công lão phải xuất quỉ nhập thần mà sao vẫn bị cầm tù ở đây không tài nào thoát ra được? Như vậy đủ tỏ địa lao này kiên cố vô cùng, dù ai có bản lãnh thông thần mà đã bị nhốt vào đây thì chỉ còn đường chờ chết.

Chàng liền phế bỏ những văn tự trên thiết bản không nghĩ gì tới nữa.

Về mùa viêm nhiệt, toàn thành Hàng châu nóng như lò lửa. Địa lao này ở dưới đáy hồ, không chịu ánh nắng mặt trời đáng lý mát mẻ mới phải...

Nhưng một là không thông hơi, hai là ẩm thấp vô cùng, nên người ở trong này bực bội khó chịu.

Lệnh Hồ Xung ngày nào cũng trần truồng nằm trên thiết bản. H buồn tay lại mân mê sờ chữ. Bất giác chàng đã thuộc lòng được khá nhiều.

Một hôm chàng nằm trên giường chợt nhớ tới môn phái tự hỏi:

- Không hiểu sư phụ, sư nương, tiểu sư muội bây giờ ở đâu? Đã trở về núi Hoa Sơn chưa?

Bỗng nghe đằng xa có tiếng bước chân vọng lại. Tiếng động này vừa nhẹ vừa mau, khác hẳn với cước bộ của lão già đưa cơm mọi khi.

Lệnh Hồ Xung ở trong hắc lao lâu ngày chàng không mong mỏi gì có người đến cứu nữa. Tiếng bước chân người lạ đột ngột này không khỏi khiến chàng vừa kinh ngạc vừa mừng thầm. Chàng muốn nhảy xổ ra, song toàn thân bất lực. Chàng đành nằm yên trên giường không nhúc nhích.

Tiếng bước chân rất mau đã đến ngoài cửa sắt. Tiếp theo là tiếng kẹt mở lỗ vuông. Lệnh Hồ Xung ngưng thần nín hơi không phát ra nửa tiếng động.

Bỗng nghe người ngoài cửa lên tiếng:

- Nhậm huynh! Mấy bữa nay trời nóng quá. Trong mình Nhậm huynh có dễ chịu không?

Tiếng nói vừa lọt vào tai Lệnh Hồ Xung đã nhận ra ngay là thanh âm Hắc Bạch Tử. Giả tỷ lão nầy tới đây trước một tháng thì Lệnh Hồ Xung tất nhiên đã ngoác miệng ra mà thóa mạ. Bao nhiêu từ ngữ độc ác thô tục chàng tuôn ra hết cho hả giận. Nhưng trải qua một thời gian bị cầm tù khá lâu, lửa phẫn hận

đã giảm đi nhiều. Chàng bình tĩnh tự hỏi:

- Sao hắn lại kêu ta bằng Nhậm huynh? Phải chăng hắn đã kiếm lầm nhà lao?

Chàng vẫn lẳng lặng không lên tiếng.

Hắc Bạch Tử lại nói:

- Chỉ vì một câu nói mà cứ hai tháng tiểu đệ lại tới đây hỏi Nhậm huynh một lần. Bữa nay là mồng một tháng bảy. Tiểu đệ hỏi Nhậm huynh về câu đó Nhậm huynh có chịu hay là không chịu?

Lệnh Hồ Xung cười thầm trong bụng tự nhủ:

- Quả nhiên cha này đến lầm phòng rồi. Hắn tưởng chỗ giam mình đây là phòng giam Nhậm lão tiền bối. Sao lại có con người hồ đồ đến thế được?

Nhưng rồi chàng giựt mình tự nghĩ:

- Trong bốn tên trang chúa ở Mai trang, hiển nhiên Hắc Bạch Tử là người tinh tế hơn hết. Bảo Ngốc Bút ông hoặc Đan Thanh tiên sinh đến lầm phòng thì còn có thể, chứ Hắc Bạch Tử cẩn thận như vậy khi nào còn lầm được? Trong vụ này tất có duyên cớ.

Nghĩ vậy chàng liền kín tiếng.

Bỗng nghe Hắc Bạch Tử lại hỏi:

- Nhậm huynh ơi! Một đời được mấy anh hùng như Nhậm huynh? Tội gì mà để mình hủ nát với đất bùn trong chốn lao tù? Tiểu đệ nói lời coi nặng bằng non. Chỉ cầu Nhậm huynh ưng chịu việc đó là tiểu đệ sẽ giúp Nhậm huynh thoát vòng tù tội.

Lệnh Hồ Xung trống ngực đánh thình thình. Bao nhiêu ý nghĩ xoay chuyển trong đầu óc mà không tìm ra được manh mối. Chàng không hiểu Hắc Bạch Tử nói những câu đó với

chàng có dụng ý gì?

Tiếng Hắc Bạch Tử bên ngoài lại vọng lên:

- Nhậm huynh có chịu không?

Lệnh Hồ Xung cảm thấy có cơ hội trốn thoát. Chàng bất chấp đối phương có thâm ý gì thì thoát khỏi vòng tù ngục vẫn còn hơn cảnh bị giam cầm sống dở chết dở. Nhưng chàng không tài nào mò ra được dụng ý của đối phương và chỉ sợ nói lỡ một lời là hư mất cơ hội hiếm có, chàng đành im tiếng không trả lời.

Hắc Bạch Tử lại thở dài hỏi:

- Nhậm huynh ơi! Vì lẽ gì mà Nhậm huynh không lên tiếng? Lần trước tiểu đệ đưa thằng lỏi họ Phong đến tỷ kiếm với Nhậm huynh. Trước mặt ba người anh em của tiểu đệ mà Nhậm huynh không nhắc tới vấn đề tiểu đệ đã nói với Nhậm huynh đủ khiến cho tiểu đệ rất đem lòng cảm tạ. Tiểu đê.

nghĩ rằng cuộc tỷ kiếm vừa qua đã làm cho hào khí trong lòng Nhậm huynh trỗi dậy. Nhậm huynh ra khỏi chốn hắc lao, ngoài kia là vòm trời bát ngát. Bất kể nam nữ lão ấu khắp thiên hạ, Nhậm huynh muốn giết ai thì giết, chẳng một người nào dám kháng cự lại. Như vậy há chẳng khoan khoái ư? Nhậm

huynh ưng chịu việc đó chẳng thiệt hại mảy may gì cho mình mà tại sao đã hơn 12 năm nay, Nhậm huynh vẫn không chịu ưng thuận.

Lệnh Hồ Xung nghe giọng Hắc Bạch Tử ra chiều rất thành khẩn dường như hắn tưởng chàng là lão Nhậm thật sự trong lòng không khỏi động mối hoài nghi.

Bỗng nghe Hắc Bạch Tử ở bên ngoài lại lên tiếng. Hắn vẫn quanh đi quẩn lại thỉnh cầu lão Nhậm chấp thuận đề nghị của hắn.

Lệnh Hồ Xung không hiểu Hắc Bạch Tử năn nỉ điều gì, chàng nóng biết rõ nội vụ, song lại sợ mình mở miệng lên tiếng là hỏng việc ngay tức khắc, chàng đành lẳng lặng không dám mở môi.

Hắc Bạch Tử thở dài nói:

- Nhậm huynh đã cố chấp như vậy, tiểu đệ đành lui về chờ hai tháng sau lại tới.

Đoạn hắn nổi lên mấy tiếng cười nhè nhẹ nói:

- Lần này Nhậm huynh không buông lời thóa mạ, xem chừng trong lòng đã có cơ chuyển động.

Xin để Nhậm huynh nghĩ kỷ trong hai tháng nữa.

Hắc Bạch Tử dứt lời trở gót bước đi.

Lệnh Hồ Xung nổi dạ bồn chồn chàng tính thầm:

- Để hắn ra đi hai tháng mới trở lại mà mình ở trong hắn ngục một ngày đằng đẵng xem không bằng ba thu thì quãng thời gian hai tháng biết bao giờ cho hết?

Chàng thấy Hắc Bạch Tử đi mấy bước rồi lập tức cất giọng ồm ồm và hạ thấp xuống hỏi:

- Ngươi... cầu ta đến chấp thuận điều chi?

Hắc Bạch Tử vừa nghe tiếng đã quay phắt trở lại nhảy vọt tới trước lỗ vuông mau lẹ như chim bay. Hắn hỏi lại bằng giọng cấp bách:

- Nhậm huynh! Nhậm huynh chấp nhận rồi chăng?

Lệnh Hồ Xung quay mặt vào tường đưa tay lên che miệng cho lạc giọng đi, hàm hồ hỏi lại:

- Chấp thuận điều chi?

Hắc Bạch Tử nói:

- Trời ơi! Mười hai năm nay mỗi năm tại hạ sáu lần mạo hiểm tới đây để năn nỉ Nhậm huynh điều đó. Nhậm huynh đã thừa hiểu sao còn hỏi lại.

Lệnh Hồ Xung đằng hắng giọng một tiếng, uể oải đáp:

- Ta quên sạch cả rồi.

Hắc Bạch Tử nói:

- Tại hạ thỉnh cầu Nhậm huynh đem bí quyết về đại pháp kia truyền thụ chọ Sau khi tại hạ luyện thành, lập tức sẽ thả Nhậm huynh ra.

Lệnh Hồ Xung tự hỏi:

- Có thật là hắn nhận nhầm ta là Nhậm tiền bối không? Hay hắn còn có âm mưu ngụy kế gì khác?

Trong lúc nhất thời chàng chưa thể hiểu được chân ý của Hắc Bạch Tử đành nói mấy câu ấm ớ.

Chính chàng cũng chẳng hiểu là mình nói gì dĩ nhiên Hắc Bạch Tử còn nghe rõ thế nào được? Hắn hỏi dồn:

- Nhậm huynh có ưng thuận chăng? Nhậm huynh có ưng thuận chăng?

Lệnh Hồ Xung vẫn giữ giọng ồm ồm nhưng ra vẻ hững hờ đáp:

- Ngươi là kẻ nói không giữ lời, đừng hòng ta mắc bẫy.

Hắc Bạch Tử nói:

- Nhậm huynh muốn tại hạ bảo chứng bằng cách nào mới chịu tin lòng?

Lệnh Hồ Xung hàm hồ đáp:

- Cái đó ta để tự ngươi nói ra hay hơn.

Hắc Bạch Tử nói:

- Chắc Nhậm huynh chỉ băn khoăn về vấn đề sau khi truyền thụ đại pháp cho tại hạ rồi, tại hạ nuốt lời không chịu buông thạ Có phải vậy không? Về điều này tại hạ nhất định có cách xếp đặt để Nhậm huynh tin cậy là xong.

Lệnh Hồ Xung lạnh lùng hỏi:

- Xếp đặt thế nào?

Hắc Bạch Tử hỏi lại:

- Nhậm huynh cho hay có chấp thuận không đã.

Lệnh Hồ Xung xoay chuyển ý nghĩ trong đầu óc thật mau:

- Hắn năn nỉ ta truyền thụ bí quyết về đại pháp nào đó, nhưng ta có bí quyết gì đâu thì biết lấy chi mà truyền thụ? Nhưng ta hãy thử nghe xem hắn an bài cách nào. Nếu hắn thiệt tình có thể buông tha ta thì âu là ta đọc bí quyết khắc trên tấm thiết bản này cho hắn nghe. Bất luận cái đó hữu dụng hay là vô dụng, ta hãy lừa cho hắn xuôi rồi sẽ tính.

Hắc Bạch Tử chờ khá lâu không thấy tiếng đáp lại liền nói tiếp:

- Nhậm huynh mà đem phương pháp đó truyền thụ cho tại hạ rồi thì dĩ nhiên tại hạ đã thành một đệ tử dưới trướng. Trong quí giáo những kẻ đệ tử lừa thấy diệt tổ trước nay phải chịu trọng hình lột da lăng trì cả mấy trăm năm không một ai trốn thoát. Một khi tại hạ đã thành đệ tử của Nhậm huynh

khi nào còn dám giam giữ sư phụ mà không buông tha?

Lệnh Hồ Xung hắng hắng giọng một tiếng hững hờ đáp:

- Té ra cách an bài của ngươi là thế.

Hắc Bạch Tử nói:

- Như vậy Nhậm huynh chấp thuận rồi chăng?

Giọng nói của hắn lộ vẻ vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

Lệnh Hồ Xung thủng thẳng nói:

- Sau đây ba ngày ta sẽ trả lời.

Hắc Bạch Tử hỏi:

- Nhậm huynh đã chấp thuận là xong, tội gì còn ở trong hắc lao thêm ba ngày nữa?

Lệnh Hồ Xung bụng bảo dạ:

- Thằng cha này còn nóng nảy hơn tạ Ta cứ trùng trình lại ba ngày để xem hắn còn ngụy kế gì chăng?

Rồi chàng "hứ" một tiếng ra chiều phẫn nộ.

Hắc Bạch Tử vội nói:

- Dạ dạ! Vậy ba ngày nữa vãn bối sẽ trở lại thỉnh giáo "lão nhân gia".

Hắn không kêu bằng Nhậm huynh mà lại gọi "lão nhân gia" tỏ ý nhận định đối phương đã chấp thuận thu hắn làm đệ tử.

Lệnh Hồ Xung nghe tiếng chân Hắc Bạch Tử đi rồi và ba tầng cổng đã đóng chặt, trong lòng chàng những làn sóng tư tưởng nổi lên dồn dập. Chàng tự hỏi:

- Chẳng lẽ hắn nhận nhầm ta là Nhậm tiền bối thật ư? Thằng cha này tâm tư rất cẩn mật làm sao có cái lầm to tát đến thế?

Đột nhiên chàng nghĩ ra điều gì, liền bụng bảo dạ:

- Hay là Hoàng Chung Công đã dò biết chuyện bí mật của hắn, ngấm ngầm đem Nhậm tiền bối đi giam chỗ khác rồi nhốt mình vào đây Đúng rồi! Mười hai năm trời Hắc Bạch Tử cứ cách hai tháng lại đến đây một lần thì hành tung của hắn rất có thể bị phát giác. Vụ này nhất định Hoàng Chung Công ngấm ngầm bố trí cạm bẫy.

Lệnh Hồ Xung chợt nhớ tới Hắc Bạch Tử đã nói một câu: "Những đệ tử trong quí giáo lừa thầy diệt tổ trước nay đều bị

trọng hình lột da lăng trì, đã mấy trăn năm chẳng một ai chốn thoát".

Chàng tự hỏi:

- Hắn nói "quí giáo" là giáo phái nào? Chẳng lẽ lại là Ma giáo? Phải chăng Nhậm tiền bối cũng người trong Ma giáo? Hỡi ôi! Dù lão có ở Ma giáo thì đã sao? Trong Ma giáo thiếu gì hảo nhân. Khúc Dương trưởng lão là người Ma giáo, cả Hướng đại ca ra cũng là người Ma giáo đấy thôi?

Vấn đề Ma giáo hay không chỉ thoáng qua trong đầu óc, rồi chàng gác qua một bên chẳng cần nghĩ tới nữa. Chàng chỉ xoay sở trong hai vấn đề: Hắc Bạch Tử hành động chân thật hay giả trá?

Sau ba ngày hắn trở lại đây mình sẽ trả lời hắn ra sao?

Suốt một ngày đầu Lệnh Hồ Xung suy lui nghĩ tới bao nhiêu vấn đề cổ quái tưởng đến vỡ đầu cũng không quyết đoán được hành động của Hắc Bạch Tử là chân hay giả. Sau chàng mệt quá ngủ thiếp đi.

Lúc tỉnh dậy, Lệnh Hồ Xung nghĩ ngay tới:

- Giả tỷ có Hướng đại ca ở đây, y là người biết nhiều hiểu rộng thì chỉ trong khoảnh khắc là đoán được ngay dụng ý của Hắc Bạch Tử. Đến Nhậm tiền bối trí tuệ lại càng cao, hiển nhiên hơn cả Hướng đại ca... Trời ơi!...

Chàng buột miệng kêu lên một tiếng rồi đứng phắt dậy. Sau một giấc ngủ ngon đầu óc Lệnh Hồ Xung rất tỉnh táo, chàng nghĩ thầm :

- Mười hai năm trời Nhậm lão tiền bối thủy chung không chịu chấp thuận lời thỉnh cầu của Hắc Bạch Tử thì dĩ nhiên vụ này có chỗ Nhậm tiền bối không chấp thuận được. Nhậm lão

tiền bối là một nhân vật như vậy có lý nào lại không tính bề lợi hại?

Nhưng sau chàng lại nghĩ:

- Nhậm lão tiền bối không chấp thuận là việc riêng của tiền bối. Ta không phải là Nhậm tiền bối thì sao lại không được?

Trong thâm tâm Lệnh Hồ Xung vẫn nhận thấy vụ này khó ổn vì trung gian còn có những mối nguy hiểm rất lớn. Nhưng lòng chàng lại tha thiết muốn thoát khỏi chốn lao lung, chỉ mong có cơ hội là hành động, bất chấp hiểm họa gì chàng cũng chẳng để tâm.

Rồi chàng quyết định chủ ý:

- Sau ba ngày Hắc Bạch Tử trở lại, ta ưng chịu lời thỉnh cầu của hắn. Ta đem những bí quyết về luyện khí trên mặt tấm thiết bản truyền thụ cho hắn, xem thế nào rồi sẽ tùy cơ ứng biến là xong.

Chàng liền sờ mó lại tự tích học cho thuộc rồi tự nhủ:

- Mình phải thuộc lòng để lúc đọc cho hắn trơn như nước hắn mới khỏi nghi ngờ. Có điều khẩu âm của mình khắc hẳn Nhậm lão tiền bối, vậy mình phải hạ thấp giọng xuống và nói tiếng ồm ồm. Phải rồi!

Ta cả tiếng kêu là trong hai ngày cho thành giọng khàn rồi lúc đó biến thêm cho thành hàm hồ thì hắn không thể phát giác ra được.

Lệnh Hồ Xung đọc khẩu quyết một hồi rồi lớn tiếng la hét một lúc.

Hắc lao này ở sâu dưới lòng đất cách bao nhiêu tầng cửa ngõ trùng điệp thì dù nổ pháo lớn ở đây, bên ngoài cũng không nghe thấy chút gì. Lệnh Hồ Xung biết rõ mình có la rầm trời cũng

nhất định chẳng ai nghe thấy.

Chàng liền gân cổ lên, lớn tiếng thóa mạ bọn Giang Nam tứ hữu. Thóa mạ một hồi lại hát xướng om sòm. Chàng hát cho đến lúc tự mình nghe cũng chói tai. Bất giác chàng nổi lên tràng cười rộ rồi quay vào học khẩu quyết trên thiết bản...

Bỗng chàng đọc tới câu: "Huyệt Đan điền như cái rương trống rỗng nó lại giống hang sâu. Rương rỗng có thể đựng đồ, hang sâu có thể chứa nước. Nếu có nội tức thì phải tán ra những huyệt ở Nhâm mạch". Mấy câu này chàng đã sờ qua mấy lần nhưng trước kia trong lòng vốn chán ghét phương pháp luyện khí, nên để chữ qua tay, chẳng buồn ngẫm nghĩ tới hàm ý bên trong.

Bây giờ chàng rất lấy làm kỳ tự hỏi:

- Trước kia sư phụ dạy ta tu luyện nội công: Nguyên tắc căn bản là phải ngưng tụ chân khí đầy rẫy trong huyệt Đan điền. Nội tức ở huyệt Đan điền đầy rẫy chừng nào thì nội lực thâm hậu chừng ấy mà sao khẩu quyết ở đây lại bảo để huyệt Đan điền trống rỗng không nên giữ lại mảy may nội tức? Trong huyệt Đan điền đã không nội tức thì nội lực ở đâu mà rả Bất luận phép luyện nội công nào cũng đều thế cả, chẳng lẽ phương pháp này chỉ để làm trò cười? Hà hà! Hắc Bạch Tử là quân đê tiện bất nhân ta đem môn pháp này truyền cho hắn để hắn mắc bẫy một phen càng tốt.

Chàng vừa mò chữ trên thiết bản vừa suy luận ý nghĩa thì chỉ thấy mấy trăm chữ này toàn dậy người ta cách tấn công thế nào, hóa giải nội lực ra sao?

Lệnh Hồ Xung càng nghĩ càng kinh hãi tự hỏi:

- Trong thiên hạ làm gì có hạng người ngu ngốc đem nội lực suốt đời khổ công luyện thành hóa giải đi bao giờ? Trừ phi họ

quyết ý tự tử. Nếu muốn tự tử thì chỉ cần cầm kiếm đâm cổ một cái là xong, hà tất phải hóa tán nội lực cho mất công? Huống chi công việc này so với tích tụ nội công còn khó khăn

hơn thì luyện nó để làm gì?

Nghĩ tới đây, chàng không khỏi chán phèo, lẩm bẩm:

- Hắc Bạch Tử mà nghe ta đọc khẩu quyết này liền biết ngay ta đùa giỡn hắn. Khi nào hắn chịu mắc bẫy! Xem chừng kế hoạch đó không thông mất rồi.

Lệnh Hồ Xung tính kế lừa địch

Lệnh Hồ Xung càng nghĩ càng phiền não trong lòng. Miệng chàng không ngớt nhẩm đi nhẩm lại những khẩu quyết:

- Bao nhiêu chân khí trong huyệt Đan điền phải hóa tán vào Nhâm mạch, như cây trúc rỗng ruột, như hang thẳm trống không...

Chàng ngẫm nghĩ một hồi rồi tức quá đập giường chửi bới:

- Con mẹ nó! Cha này giam trong hắc lao lửa giận không tiêu tan ra được rồi bày ra ngụy kế để cạm bẫy kẻ khác.

Chàng thóa mạ một hồi rồi ngủ thiếp đi.

Trong lúc ngủ say Lệnh Hồ Xung vẫn mơ thấy mình ngồi trên giường luyện công theo những khẩu quyết trong thiết bản. Thế rồi chân khí trong huyệt Đan điền tan vào Nhâm mạch. Chàng phát giác ra một luồng nội tức từ từ di chuyển vào Nhâm mạch. Khắp chân tay mình mảy liền cảm thấy khoan khoái không bút nào tả xiết.

Sau một lúc, Lệnh Hồ Xung mơ màng nửa tỉnh nửa mê, tựa hồ thức giấc mà không phải đã tỉnh hẳn, chàng cảm thấy luồng nội tức ở huyệt Đan điền vẫn còn chuyển động trút vào Nhâm mạch. Đột nhiên chàng chấn động tâm thần bật tiếng la:

- Trời ơi! Nguy to rồi! Nội lực của ta không ngớt tan đi như thế này há chẳng biến thành phế nhân trong chớp mắt?

Chàng ngồi bật dậy như cái lò xọ Luồng nội tức từ trong Nhâm mạch chuyển về huyệt Đan điền.

Chàng liền cảm thấy khí huyết nhộn nhạo, đầu nhức mắt hoa.

Hồi lâu lâu lắm, Lệnh Hồ Xung mới trấn tĩnh lại được. Chàng chợt nghĩ ra điều gì bất giác vừa kinh hãi vừa mừng thầm tự nhủ:

- Sở dĩ thương thế ta trầm trọng khó bề chữa khỏi là hoàn toàn vì lý do những luồng chân khí khác biệt của Đào cốc lục tiên cùng Bất Giới hòa thượng chứa chất trong người tạ Thậm chí bậc danh y lừng lẫy tiếng tăm như Bình Nhất Chỉ đại phu cũng đành chịu bó tay vô phương cứu trị. Phương

Chứng đại sư chùa Thiếu Lâm lại bảo ta chỉ còn biện pháp duy nhất là nghiêm luyện Dịch Cân Kinh mới có thể dần dần hóa tán được những luồng chân khí khác biệt kia. Thế mà trên tấm thiết bản này lại khắc những yếu quyết tán công, há chẳng là dạy ta cách hóa tán nội lực trong mình ư? A ha! Ha ha! Lệnh Hồ Xung ơi! Mi thật là ngu ngốc hết chỗ nói! Kẻ khác sợ nội lực tiên tan đã đành, còn mi trái lại chỉ sợ nội lực không tiêu tan đi được mà thôi. Đã có diệu pháp này để mi tu luyện còn chưa phải là một điều đáng mừng cho mi ư?

Vừa rồi chàng luyện công trong lúc mơ màng đó là hiện trạng ngày nghĩ chuyện gì đêm ngủ mơ màng chuyện đó. Lúc tỉnh táo chàng không ngớt lẩm nhẩm khẩu quyết nên trong đầu óc chàng cũng tâm niệm đến phép luyện công khắc trên tấm thiết bản.

Chàng ngủ đi rồi không biết gì nữa mà vẫn theo phép luyện công. Có điều trong lúc mơ mộng, tâm thần rối loạn chứ không thể chiếu pháp môn mà luyện cho hoàn toàn đúng được.

Bây giờ Lệnh Hồ Xung phấn khởi tinh thần, chàng bắt đầu sờ mò lại khẩu quyết suy xét cho tinh vi, rồi mới ngồi xếp bằng

theo thứ tự luyện tập.

Chàng luyện chừng một giờ liền cảm thấy những luồng chân khí dị chủng mất hết trong huyệt Đan điền đã tan vào Nhâm mạch được một phần. Tuy chàng chưa khu trục hẳn được những luồng chân khí kia ra ngoài thân thể, nhưng cái đau khổ vì khí huyết nhộn nhạo đã giảm đi phần lớn.

Lệnh Hồ Xung mừng quá đứng dậy hát nghêu ngao, nhưng tiếng hát ấm ớ chói tai, vì hôm trước chàng la hét cả một ngày cho âm thanh khàn khàn.

Thấy mình đã thu lượm được công hiệu, Lệnh Hồ Xung bất giác nổi lên tràng cười rồi miệng lẩm bẩm:

- Nhậm Ngã Hành ơi Nhậm Ngã Hành! Ngươi lưu lại ngươi lưu lại những khẩu quyết này toan để hại người, ngờ đâu nó lọt vào tay ta thành ra chẳng có hại gì mà lại có lợi. Nếu ngươi chết rồi mà còn hay biết chuyện đời, e rằng tức đến râu tóc dựng đứng cả lên. Hà hà hà!

Lệnh Hồ Xung luyện công rồi cảm thấy đói bụng rất dữ, nóng lòng mong mỏi chờ lão già đưa cơm đến. Hôm nay chàng ăn nghiến ăn ngấu chỉ trong khoảnh khắc đã hết sạch sành sanh. No bụng rồi chàng lại ngồi xếp bằng luyện công.

Lệnh Hồ Xung tiếp tục luyện môn tán công chẳng kể thời gian. Chàng cảm thấy luyện thêm trong một khắc, trong mình lại dễ chịu hơn một chút. Chàng định bụng:

- Sau khi ta hóa tán được những luồng chân khí của Đào cốc lục tiên và Bất giới hòa thượng, sẽ chiếu theo phương pháp của sư phụ truyền thụ luyện tập nội công bản môn trở lại. Tuy phải bắt đầu bằng số không mất nhiều công phu song có thế thì cái mạng này mới có cơ vãn hồi được. Nếu Hướng

đại ca có ngày trở lại đây cứu ta ra khỏi ngục tù, khi đó ta lại

có thể hưởng thụ một cuộc đời mới trên chốn giang hồ.

Đột nhiên chàng lại nghĩ:

- Sư phụ đã đuổi ta khỏi môn trường thì hà tất ta phải rèn luyện nội công phái Hoa Sơn nữa?

Trong các nhà các phái võ lâm biết bao nhiêu là nội công, thì ta muốn học Hướng đại ca hay học Doanh Doanh cũng chẳng hề gì.

Lệnh Hồ Xung nghĩ tới những chỗ hào hứng, bất giác khoa chân múa tay, sung sướng như mở cờ trong bụng.

Hôm sau chàng ăn cơm rồi, tâm thần vẫn khoan khoái vô cùng, chàng khẽ bóp tay trái một cái, bất giác mấy tiếng "răng rắc" vang lên. Cái bát sành lớn trong tay chàng bị vỡ làm mấy chục mảnh.

Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi, tiện tay bóp thêm lần nữa, những mảnh bát liền nát vụn ra.

Chàng xòe bàn tay cho những mảnh bát vụn rớt xuống mặt thiết bản kêu đồm độp như trận mưa đá.

Chàng đứng ngẩn người ra không hiểu vì lẽ gì.

Bỗng thanh âm Hắc Bạch Tử đứng ngoài cửa cất lên:

- Công lực tiền bối tuyệt thế vô song quả là tay đệ nhất thiên hạ. Tại hạ khâm phục vô cùng!

Nguyên kỳ hạn ba ngày đã hết. Lệnh Hồ Xung còn đang kinh hãi vì kình lực tay mình ghê gớm bóp nát cả chiếc bát cơm, nên Hắc Bạch Tử đã đến ngoài cửa chàng cũng không hay. Chàng nghe Hắc Bạch Tử lên tiếng rồi mà vẫn chẳng để ý gì vì còn mải nghĩ về cử động mình bóp vỡ bát là một điều

quá sức tưởng tượng.

Hắc Bạch Tử lại nói:

- Tiền bối chỉ khẽ bóp mà bát đã vỡ thành mảnh vụn như hạt gạo. Thế thì cái bàn tay đó mà nắm vào mình địch nhân liệu họ còn sống được chăng? Thật là tuyệt quá! Ha ha!

Lệnh Hồ Xung bụng bảo dạ:

- Hắn nói câu này đúng thiệt!

Bất giác chàng cũng bật lên mấy tiếng cười khô khan.

Hắc Bạch Tử hỏi:

- Bữa nay tiền bối có vẻ cao hứng, thu nạp đệ tử nhập môn được chăng?

Lệnh Hồ Xung tự hỏi:

- Ta thu hắn làm đệ tử để dạy hắn những khẩu quyết này ử... Chà! Ta mới luyện một hai ngày mà công lực đã ghê gớm đến thế. Xem chừng những khẩu quyết trên thiết bản không phải là trò đùa. Điều mà Hắc Bạch Tử năn nỉ ta là dạy hắn pháp môn này, nhưng hắn luyện thành rồi liệu có tha ta thật

không? Một khi hắn mở cửa phát giác ta đây là Phong Nhị Trung chứ chẳng phải tiền bối họ Nhậm nào khác tất nhiên hắn trở mặt. Dù người truyền công là Nhậm tiền bối kia thật thì sau khi luyện thành rồi chắc hắn cũng tìm cách gia hại lão, tỷ như pha thuốc độc vào cơm rau. Phải rồi, Hắc Bạch Tử mà muốn hại mạng ta thật dễ như trở bàn tay Hắn luyện thành võ công tuyệt thế khi nào lại chịu buông tha tả Chắc cũng vì vậy mà Nhậm tiền bối trong 12 năm trời không chịu truyền thụ cho hắn.

Hắc Bạch Tử không thấy Lệnh Hồ Xung trả lời, e rằng có chuyện biến đổi liền hỏi ngay:

- Sau khi được tiền bối truyền công, đệ tử lập tức dâng rượu nồng dê béo để tỏ lòng hiếu kính.

Lệnh Hồ Xung bị cầm tù lâu ngày, bữa nào cũng ăn cơm toàn

với đậu hũ, rau dưa, nên vừa nghe nói đến rượu nồng dê béo, không khỏi thèm nhỏ nước miếng, liền đáp:

- Được rồi! Ngươi hãy lấy rượu nồng dê béo đến đây cho ta ăn uống một bữa trước. Ta có khoan khoái trong lòng hoặc giả sẽ chịu truyền cho ngươi một chút công phu.

Hắc Bạch Tử tưởng câu nói này để làm mồi nhử chàng truyền công, mà chàng lại đòi rượu nồng dê béo trước, khiến hắn không khỏi chưng hửng. Nhưng hắn lại nghĩ rằng:

- Nếu mình nhất định đòi lão truyền võ công trước, biết đâu lão chẳng nổi giận mà cự tuyệt?

Hắn vội đáp:

- Dạ dạ! Tiền bối muốn dùng rượu nồng dê béo chẳng có chi là khó, nhưng bữa nay thì không được. Ngày mai nếu có cơ duyên, đệ tử sẽ tự mình đem đến kính dâng.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Sao bữa nay lại không được?

Hắc Bạch Tử đáp:

- Vì muốn tới đây tất phải đi qua phòng ngủ của đại ca vãn bối. Vậy phải nhân lúc y ra ngoài mới

có thể... mới có thể...

Lệnh Hồ Xung "hứ" một tiếng rồi không nói gì nữa.

Hắc Bạch Tử vẫn băn khoăn sợ hãi Hoàng Chung Công trở về phòng ngủ, hắn không dám chần chờ, liền lập tức cáo từ ra về.

Lệnh Hồ Xung đưa tay sờ vào đống mảnh bát vỡ vụn, nghĩ thầm:

- Công phu này sao lại ghê gớm đến thế được? Mới luyện một hai ngày đã hiệu nghiệm khôn lường. Nếu mình luyện một tháng trở lên há chẳng có thể... có thể...

Đột nhiên chàng la một tiếng rất lớn rồi nhảy người lên.

Nguyên chàng tính rằng:

- Nếu luyện một tháng trở lên là có thể bẻ đứt xích sắt, đả phá thiết môn để xông ra ngoài.

Nhưng nỗi vui mừng chỉ thoáng qua một cái lại tiêu tan ngay và chàng tự hỏi:

- Nếu công phu này quả ghê gớm như vậy thì sao Nhậm Ngã Hành lại không tự mình xông ra mà cứ chịu làm thân tù tội ở trong ngục tối?

Lòng chàng xoay chuyển ý nghĩ, tay chàng đặt mấy ngón lên cái vòng sắt ở cổ tay Chàng liền bóp

thêm mấy cái, cổ tay trái liền thoát ra khỏi vòng.

Lệnh Hồ Xung vừa kinh hãi vừa mừng thầm. Chàng sờ lại cái vòng sắt té ra khoảng giữa có khuyết một chỗ. Tuy nhiên nếu nội lực chưa phục hồi thì có bóp mạnh chỗ khuyết đó cũng không há ra được. Lệnh Hồ Xung lại đưa tay trái bóp cái vòng sắt xiềng cổ tay phải cho há ra.

Rút được hai cổ tay ra khỏi vòng sắt, chàng tiếp tục nắm những vòng sắt xiềng cổ chân thì vòng nào cũng khuyết chỗ giữa. Chân tay rút được ra ngoài vòng sắt, người chàng tự do không còn bị ràng buộc gì nữa. Chàng rất lấy làm kỳ lạ tự hỏi:

- Tại sao những vòng sắt này lại có chỗ khuyết? Đánh vòng kiểu này thì xiềng xích người thế nào được?

Hôm sau lúc lão già đưa cơm đến, Lệnh Hồ Xung liền giơ vòng sắt soi vào ánh đèn thì thấy những chỗ khuyết màu trắng xanh. Hiển nhiên là vết mới cắt. Chàng lấy làm kỳ dị hơn nữa.

Lệnh Hồ Xung nhìn kỹ lại thấy những chỗ khuyết có vết cưa rất nhỏ rõ ràng người ta đã dùng một thứ lưỡi cưa đặc biệt hay

dây thép để cưa đứt bốn chiếc khóa chân khóa tay ra. Chỗ khuyết còn lấp lánh óng ánh chứ chưa han rỉ, tỏ ra cái khóa mới bị cắt trước đây chưa lâu.

Chàng càng lấy làm kỳ ở chỗ những khóa này vẫn đóng nguyên và vẫn móc vào chân tay mình. Bất giác chàng lẩm bẩm:

- Hay là... hay là...

Chàng chợt nghĩ ra điều gì, bụng bảo dạ:

- Xét cho kỹ vụ này thì có người đã ngấm ngầm nghĩ cách cứu tạ Hắc lao đây vô cùng bí ẩn, nghiêm mật, người ngoài quyết không thể vào được. Vậy kẻ cứu ta dĩ nhiên là một nhân vật ở Mai trang.

Y không muốn để ta bị ám toán một cách ty bỉ, mới nhân lúc ta hôn mê bất tỉnh dùng răng cưa bằng giây thép cắt hết các khóa chân tay. Y không muốn công khai gây thù oán với bọn Mai trang, chắc còn chờ cơ hội thuận tiện sẽ trở lại đây thả ta ra.

Lệnh Hồ Xung nghĩ tới đây bất giác tâm thần phấn khởi tính thầm:

- Cửa đừng hầm ở ngay dưới gậm giường Hoàng Chung Công. Giả tỷ chính y định cứu mình thì dễ quá, chẳng cần chờ cơ hội cho mất thì giờ. Hắc Bạch Tử nhất định không phải rồi. Còn hai vị Ngốc Bút ông và Đan Thanh tiên sinh, thì Đan Thanh tiên sinh rất thắm thiết với mình, mối giao tình khác hẳn

người thường. Vậy mười phần có đến tám chín là ông bạn này rồi.

Chàng lại nghĩ tới ngày mai Hắc Bạch Tử tới đây phải đối phó cách nào rồi quyết định:

- Ta sẽ giả vờ ưng chịu để lấy rượu thịt ăn uống đã. Rồi có cần

thì đem công phu giả trá mà truyền thụ cho hắn cũng chẳng chết ai. A ha ! A ha!

Đoạn chàng tự nhủ:

- Chưa biết Đan Thanh tiên sinh đến thả ta lúc nào, ta phải nhân cơ hội này học cho thuộc làu những khẩu quyết khắc trên tấm thiết bản.

Lệnh Hồ Xung liền đưa tay sờ tự tích, miệng lẩm nhẩm đọc để tâm ghi nhớ. Trước kia chàng chỉ lấy tay sờ chữ, bụng không để ý thành ra chẳng thấy khó khăn gì. Bây giờ chàng định tâm học thuộc thật kỷ không bỏ sót hay sai trật chữ nào mới biết chẳng phải là chuyện dễ.

Chàng nghĩ tới pháp môn về công phu thượng thừa này mà để lãng quên hay sai lầm một chữ là lúc luyện công có thể đưa đến kết quả trái ngược. Hoặc luyện công không đúng mức để sai một ly cũng rất d xảy tai nạn tẩu hỏa nhập ma biến thành phế nhân.

Chàng tính cả đến chuyện sau khi thoát khỏi hắc lao này chẳng còn có bao giờ còn có cơ hội trở lại để đối chiếu nếu mình có chỗ sai trật. Vì thế chàng học rất kỹ, nhẩm hết lượt này đến lượt khác, đọc lui, đọc tới không biết bao nhiêu lần, kỳ cho tới lúc thuộc trơn như cháo chảy mới yên tâm nằm ngủ.

Lúc nằm mơ, chàng thấy Đan Thanh tiên sinh đến mở cửa nhà lao tha mình ra. Chàng giật mình tỉnh dậy mới biết đây chỉ là giấc mộng nam khạ Tuy nhiên chàng cũng không lấy thế làm buồn, tự nhủ:

- Bữa nay y không đến cứu là chưa gặp cơ hội thuận tiện, nhưng chẳng bao lâu tất rồi y cũng tới.

Lệnh Hồ Xung lại nghĩ đến sau khi mình ra khỏi nhà lao mà để những câu khẩu quyết trên tấm thiết bản này cho Hắc Bạch

Tử phát giác há chẳng dành phần tiện nghi cho hắn? Thằng cha đó đã là người thâm hiểm mà luyện được thần công tất càng thêm phần độc ác.

Rồi chàng lại sờ mò những tự tích đọc lại từ đầu đến cuối mười mấy lượt nữa. Thấy không còn chỗ nào quên lãng sai trật, chàng lấy chiếc khóa sắt bạt đi mấy chục chữ trên tấm thiết bản.

Suốt ngày hôm ấy Hắc Bạch Tử không tới. Lệnh Hồ Xung cũng chẳng để ý, chàng chỉ chiếu theo khẩu quyết mà tiếp tục luyện công.

Mấy ngày liền, Hắc Bạch Tử thủy chung không trở lại. Lệnh Hồ Xung cảm thấy mình luyện công tiến triển rất nhiều. Những luồng chân khí dĩ chủng của Đào cốc lục tiên và Bất giới hòa thượng đã khu trục ra khỏi huyệt Đan điền đến sáu bảy phần.

Lệnh Hồ Xung mỗi ngày đọc khẩu quyết mười mấy lần, rồi lại khoét đi vài chục chữ trên tấm thiết bản. Chàng tự biết khí lực mình càng ngày càng mạnh, cầm khóa sắt giấy tấm thiết bản xóa cho mặt chữ chẳng khó khăn gì.

Sau hơn một tháng Lệnh Hồ Xung tuy ở dưới lòng đất cũng cảm thấy khí nóng đã giảm. Chàng nghĩ thầm:

- Trong cõi u minh quả có lòng trời. Nếu ta bị cầm tù về mùa đông mình vẫn mặc quần áo, thiết bản vẫn trải chiếu thì chẳng khi nào phát giác ra được những tự tích khắc vào đó. Không chừng chưa tới mùa nóng sang năm mà Đan Thanh tiên sinh đã cứu mình ra rồi thì chẳng bao giờ biết đến những khẩu quyết ở đây mà tu luyện.

Lệnh Hồ Xung ngẫm nghĩ tới đây bỗng nghe trong đường hầm có tiếng chân Hắc Bạch Tử đi tới, chàng đang nằm trên giường liền khẽ trở mình quay mặt vào phía trong. Chàng nghe

Hắc Bạch Tử đứng ngoài lên tiếng:

- Nhậm... Nhậm lão tiền bối! Vãn bối thật là có lỗi. Hơn một tháng nay, đại ca vãn bối không ra khỏi cửa. Hàng ngày vãn bối lòng nóng như lửa đốt mong được đến vấn an lão nhân gia mà không sao gặp được cơ hội thuận tiện. Lão Nhậm gia... miễn trách cho.

Mùi rượu thơm cùng mùi thịt béo do lỗ vuông đưa vào trong nhà lao thơm nức.

Thoát lao tù muốn cứu ân nhân

Lệnh Hồ Xung đã lâu nay không được một giọt rượu dính môi. Bây giờ chàng ngửi thấy mùi rượu

thì còn nhịn làm sao được, liền quay ra bảo:

- Ngươi hãy đưa rượu thịt vào đây cho ta ăn uống rồi sẽ tính.

Hắc Bạch Tử đáp:

- Dạ! Dạ! Thế là tiền bối đã ưng thuận truyền thụ bí quyết nội công cho vãn bối rồi.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Mỗi lần ngươi đem đến ba cân rượu là ta truyền thụ cho ngươi bốn câu khẩu quyết. Như vậy ta

uống hết ba ngàn cân rượu ăn hết ngàn con gà thì nội công ngươi chẳng còn kém ta mấy rồi.

Hắc Bạch Tử nói:

- Thế thì chậm quá! Vãn bối sợ lâu ngày sẽ xảy ra biến cố. Mỗi lần vãn bối đem đến sáu cân rượu và

hai con gà để xin tiền bối truyền thụ cho tám câu khẩu quyết được chăng?

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Ngươi tham lam quá! Nhưng thôi cũng được! Đưa rượu thịt vào đây!

Hắc Bạch Tử nâng khay gỗ lên cao chuồn qua lỗ vuông đưa vào. Trên khay quả có một hồ rượu

lớn và một con gà béo.

Lệnh Hồ Xung bụng bảo dạ:

- Ta chưa truyền khẩu quyết cho hắn, tất hắn chưa dám đánh thuốc giết ta!

Chàng bưng hồ rượu lên nốc ừng ực một hồi. Thứ rượu này không ngon lắm nhưng lúc Lệnh Hồ

Xung uống vào miệng, cảm thấy nó thơm ngon vô cùng. Chàng uống một hơi hết nửa hồ. Đoạn chàng

xé một cái đùi gà mà ăn ngấu nghiến.

Chỉ trong khoảnh khắc, chàng uống hết hồ rượu và ăn hết cả con gà rồi vỗ bụng khen.

- Rượu ngon, nhắm tốt!

Hắc Bạch Tử cười nói:

- Tiền bối đã xơi rượu ngon gà béo rồi vậy xin truyền thụ khẩu quyết cho vãn sinh đi!

Hắn không đề cập đến chuyện bái sư nữa, vì cho rằng đối phương sau khi ăn uống say không nhớ

gì nữa.

Lệnh Hồ Xung cũng lờ đi không nhắc tới. Chàng nói:

- Được rồi! Mấy câu khẩu quyết này ngươi nhớ cho thật kỹ: "Kỳ kinh bát mạch, trong có nội tức,

tụ Ở Đan điền, hợp ở Đản trung". Ngươi có hiểu mấy câu khẩu quyết đó không?'

Nguyên những câu khắc trên thiết bản là: "Nội tức ở huyệt Đan điền, tản ra tứ chị Chân khí ơ?

huyệt Đản trung rót vào bát mạch". Chàng cố ý đảo lộn cho khác đi.

Hắc Bạch Tử nghe bốn câu khẩu quyết này rất tầm thường chẳng có chi kỳ lạ. Đó là phép luyện

khí phổ thông. Hắn liền đáp:

- Bốn câu này vãn bối đã lĩnh hội rồi. Xin tiền bối truyền cho thêm bốn câu nữa.

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Bốn câu đó ta đã đổi lại thành tầm thường nên hắn chưa thỏa mãn. Vậy ta phải đọc bốn câu cực

kỳ cổ quái để chơi trò ú tim hắn mới được.

Rồi chàng bảo:

- Bữa nay là buổi đầu, ta cũng liều truyền thụ cho ngươi thêm 4 câu nữa. Ngươi ráng mà nhớ:

"Rung động cho đứt mạch Dương Duy, bế tắc mạch âm kiều. Bát mạch cùng đoạn tuyệt mới luyện

được thần công".

Hắc Bạch Tử giật mình kinh hãi lắp bắp hỏi:

- Cái này... kỳ kinh bát mạch trong người mà đoạn tuyệt thì còn sống sao được?... Vãn bối thực

tình không thể hiểu được mấy câu khẩu quyết đó.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Nếu là thứ thần công đại pháp ai cũng hiểu được thì chẳng có chi kỳ lạ? Dĩ nhiên bên trong còn

nhiều chỗ tinh vi ảo diệu người thường không hiểu được.

Hắc Bạch Tử nghe tới đâu cảm thấy giọng lưỡi và từ ngữ khác với lão họ Nhậm, thì không khỏi

sinh lòng ngờ vực.

Nguyên hai lần trước, Hắc Bạch Tử đến Lệnh Hồ Xung nói rất

ít lại biến đổi thanh âm cho thành

hàm hồ. Bây giờ rượu uống vào rồi, tinh thần phóng đãng chàng nói hơi nhiều mà Hắc Bạch Tử là người

cơ biến, bản tính đa nghi, không ngờ vực thế nào được? Có điều chẳng khi nào hắn tưởng đến người bi.

cầm tù trong nhà lao lại không phải lão họ Nhậm. Hắn chỉ cho là lão cố ý bịa đặt khẩu quyết để trêu cợt

hắn mà thôi. Hắn liền hỏi:

- Tiền bối bảo bát mạch có đứt hết mới luyện được thần công. Chẳng lẽ kỳ kinh bát mạch trong

mình tiền bối đều đứt hết ư?

Lệnh Hồ Xung hững hờ đáp:

- Dĩ nhiên là thế.

Chàng nghe giọng Hắc Bạch Tử biết là hắn đã có lòng ngờ vực, không dám nói nhiều, chỉ tiếp gọn

một câu:

- Ngươi học hết toàn bộ rồi tự nhiên sẽ hiểu rõ.

Dứt lời Lệnh Hồ Xung đặt hồ vào khay đưa qua lỗ vuông.

Hắc Bạch Tử vừa vươn tay đón lấy, Lệnh Hồ Xung bỗng "ối" lên một tiếng. Người chàng xê về

phía trước đập vào cửa sắt đánh sầm một cái.

Hắc Bạch Tử hỏi ngay:

- Chi vậy?

Hắn là một tay võ công cao cường phản ứng rất mau lẹ, vội thò tay qua lỗ vuông giữ lấy khay gỗ sơ.

để hồ rớt xuống sẽ vỡ tan.

Giữa lúc chớp nhoáng này. Lệnh Hồ Xung xoay tay trái lại

nắm lấy tay hắn. Chàng cười hỏi:

- Hắc Bạch Tử! Ngươi thử coi lại xem ta là ai?

Hắc Bạch Tử giật mình kinh hãi, ấp úng:

- Tiền bối... tiền bối...

Mới đáp được một tiếng, cây đèn bị lật xuống.

Lúc Lệnh Hồ Xung đưa khay gỗ ra, chàng chưa có ý định nắm lấy cổ tay hắn. Nhưng khi có ánh

đèn chàng thấy bàn tay hắn ở ngoài lỗ vuông đưa lên đón lấy khay thì đột nhiên trong lòng xúc động không kiềm chế được. Chàng nghĩ tới sở dĩ mình bị cầm tù lâu ngày ở đây là hoàn toàn do ở mưu kế giảo quyệt của Hắc Bạch Tử. Nếu vặn đứt tay hắn thì trong lòng cũng hả giận được đôi phần. Chàng lại nghĩ tới nếu nhân khi bất ý mà nắm lấy hắn tất nhiên làm cho hắn phải một phen hoảng hồn bở vía, cũng là đáng kiếp.

Nguyên chàng chưa tính đến chuyện báo thù, đã nổi lòng tinh nghịch của trẻ nít liền giả vờ té xuống để Hắc Bạch Tử thò tay vào rồi nắm lấy.

Hắc Bạch Tử vốn là người rất cơ cảnh nhưng diễn biến xảy ra quá đột ngột, không có triệu chứng gì báo trước nên không kịp đề phòng. Trong lòng hắn cũng hơi cảm thấy có điều không ổn khi cổ tay bị đối phương nắm lấy

Vừa thấy năm ngón tay đối phương riết lại như một chiếc đai sắt lại nhắm vào hai huyệt đạo Ngoại quan, Nội quan. Hắc Bạch Tử xoay tay lại ra chiêu cầm nã. Bỗng nghe đánh chát một tiếng. Ba ngón chân hắn lập tức bị gãy đau không chịu được, thét lên ầm ỹ.

Tại sao Hắc Bạch Tử bị nắm chặt cổ tay mà ngón chân trái lại bị gãy? Há chẳng là chuyện ly kỳ lắm ư?

Nguyên Hắc Bạch Tử vốn có lòng kính sợ đối phương. Nhưng cổ tay bị giữ hắn lo ngay đến tính mạng. Trong lúc hoang mang hắn liền sử chiêu tuyệt kỹ "Giao long xuất uyên" trong phép Đại cầm nã thủ.

Người bị nắm giữ tay mặt mà phát huy chiêu này thì tay trái xoay vào trong đập mạnh, đồng thời chân trái phát chiêu cực kỳ mãnh liệt. Nếu đá vào trước ngực địch nhân là khiến cho họ phải thổ huyết ngay đương trường. Bằng địch nhân là tay cao thủ biết đường né tránh cũng phải buông tay, không thì chẳng còn cách nào tránh khỏi đòn cước.

Lệnh Hồ Xung chỉ sở trường về kiếm pháp, còn công phu quyền cước cả phái Hoa Sơn chưa có ai đáng gọi là cao thủ. Ngay sư đệ chàng là Lao Đức Nặc quyền cước đã cao hơn chàng nhiều mà đấu với Hắc Bạch Tử cũng còn thua xa.

Hắc Bạch Tử ra chiêu Giao Long xuất uyên, tay đánh vào chỉ là hư chiêu khiến địch nhân phải chú ý đến bàn tay hắn. Lúc hắn phóng chân trái đá tuyệt không hạ thấp vai hay chuyển lưng để lộ hình tích phóng cước.

Lệnh Hồ Xung dĩ nhiên không nhận ra dụng tâm của hắn, dù chàng có tiên liệu được thì cũng không tránh khỏi phát cước này, trừ phi trong tay cầm trường kiếm mới có thể kiềm chế được đối phương.

Diễn biến này xảy ra đột ngột, Hắc Bạch Tử hoang mang chỉ mong thoát hiểm, không kịp nghĩ tới giữa mình và đối phương còn cách một cửa sắt rất dày. Chiêu Giao Long xuất uyên hắn sử đến nơi đến chốn đòn cước nhằm đúng bộ vị, lực đạo lại mãnh liệt vô cùng. Vừa nghe đánh chát một tiếng, chân hắn đánh trúng cửa sắt.

Lệnh Hồ Xung nghe tiếng đụng cửa vang lên rùng rợn mới

hiểu mình vừa thoát nạn là nhờ ở cửa sắt che chở chọ Chàng cười ha hả nói:

- Ngươi đá một đòn nữa đi và phải đá nặng như vậy thì ta sẽ buông tha.

Đột nhiên Hắc Bạch Tử cảm thấy hai huyệt đạo Ngoại quan và Nội quan ở tay phải mình có luồng nội lực ào ạt tiết ra. Bất giác hắn nhớ tới đó là một điều đáng sợ nhất trong đời, liền hồn vía lên mây. Một mặt hắn vận lực ngưng khí, một mặt năn nỉ kêu van:

- Lão... Lão tiền bối... lão tiền bối...

Không nói còn khá. Hắn vừa mở miệng thốt lên được mấy tiếng nội lực tiết ra càng nhiều, đành phải ngậm miệng lại. Song nội lực vẫn không ngớt phát tiết ra ngoài.

Lệnh Hồ Xung sau khi luyện công phu khắc trên tấm thiết bản, huyệt đan điền như cây trúc rỗng ruột, như hang thẳm trống không. Bây giờ chàng cảm thấy có luồng chân khí trút vào huyệt Đan điền nhưng cũng không chú ý. Chàng cảm thấy một cánh tay Hắc Bạch Tử run bần bật dường như sợ hãi quá. Lòng chàng vẫn chưa nguôi giận, liền cất tiếng hăm dọa:

- Ta truyền công phu cho ngươi vậy ngươi đã thành đệ tử bản môn rồi. Thế mà ngươi còn lừa thầy diệt tổ thì đáng tội gì?

Hắc Bạch Tử cảm thấy nội lực tiết ra mỗi lúc một nhanh. Hắn gắng gượng ngưng tụ chân khí thì còn đỡ một chút. Khốn nỗi mũi miệng vẫn phải hô hấp. Mỗi lần thở ra hít vào, nội lực lại trút ra ngoài rất nhiều. Lúc này hắn quên hẳn cái đau bị gãy ngón chân mà chỉ mong sao rút được cánh tay ra ngoài lỗ vuông, dù có bị cụt một tay cũng thọt một cẳng cũng đành cam chịu.

Nghĩ tới đây, hắn xoay tay về sau lưng rút kiếm.

Hắc Bạch Tử vừa cử động thì hai huyệt Nội quan và Ngoại quan trên bàn tay tựa hồ mở ra hai chỗ khuyết lớn. Lập tức nội lực toàn thân ào ào chảy ra như nước sông vỡ đê, khó bề ngăn chặn lại được. Hắn biết là nếu còn chần chờ một khắc thì nội lực toàn thân sẽ bị đối phương hút hết. Hắn liền gắng gượng rút thanh trường kiếm ở sau lưng ra rồi rít chặt hai hàm răng toan vung kiếm tự chặt đứt cánh tay mình. Nhưng hắn vừa cố gắng thì nội lực chảy ùa ra. Tai hắn ù đi rồi ngất xỉu.

Lệnh Hồ Xung nắm lấy bàn tay Hắc Bạch Tử bất quá là muốn hăm dọa hắn một phen, hay nhiều lắm là vặn mạnh một cái để trút mối căm phẫn chứa chất trong lòng.

Chàng không ngờ sự hăm dọa lại làm cho hắn khiếp quá đến nỗi phải ngất đi, liền nổi lên tràng cười ha hả rồi buông tay ra.

Lệnh Hồ Xung vừa buông tay thì người Hắc Bạch Tử té xuống, cánh tay thò qua lỗ vuông cũng rụt về theo.

Trong đầu óc Lệnh Hồ Xung bỗng lóe lên một ý nghĩ. Chàng vội thò tay ra nắm chặt bàn tay Hắc Bạch Tử. May ở chỗ cử động của chàng rất mau lẹ, kịp thời giữ lại được. Chàng tự nhủ:

- âu là ta lấy khóa sắt khóa hắn lại để bức bách bọn Hoàng Chung Công phải tha ta ra.

Chàng liền dùng sức mạnh kéo cánh tay Hắc Bạch Tử lại gần.

Dè đâu nội lực trong người chàng ghê gớm vô cùng. Chàng vừa kéo một cái, cả đầu Hắc Bạch Tư?

cũng lọt qua lỗ vuông.

"Vù" một tiếng, toàn thân hắn chuồn vào trong nhà lao.

Biến diễn này xảy ra ngoài sức tưởng tượng của Lệnh Hồ Xung.

Chàng kinh ngạc quá đỗi đến thộn mặt ra.

Rồi chàng tự mắng:

- Mình thật quá ngu ngốc! Lỗ hổng này vuông vắn hai thước. Chỉ cần cái đầu chui lọt tức là toàn thân có thể chuồn qua.

Đoạn chàng tự hỏi:

- Người Hắc Bạch Tử đã lọt vào được, dễ thường ta không chui ra được hay sao? Trước kia chân tay bị khóa, ta chẳng có cách nào vượt ngục đã đành. Bây giờ xiềng khóa đã có người ngấm ngầm cưa giùm ra rồi, sao mình lại không trốn đi?

Nghĩ tới đây chàng tính thầm:

- Đan Thanh tiên sinh đã ngấm ngầm cưa khóa cho mình, chắc hàng ngày y mong mình chốn chạy đến gan ruột bồn chồn.

Nguyên trước kia, lúc chàng phát giác ra xiềng khóa đã bị người cưa đứt vào thời kỳ chàng đang luyện công. Bao nhiêu tinh thần để hết vào công cuộc rèn luyện. Va khi đó chàng chưa thuộc làu những khẩu quyết khắc trên thiết bản nên không muốn rời khỏi nhà lao. Trong thâm tâm đã không có ý định bỏ đi dĩ nhiên chàng chưa tính đến chuyện vượt ngục.

Lúc này Hắc Bạch Tử bị chàng kéo tuột vào phòng, chàng trầm ngâm một lúc rồi quyết định chủ ý.

Lập tức chàng lật đật cởi quần áo Hắc Bạch Tử để mặc vào mình. Chàng lột cả tấm khăn trùm đầu hắn đội lên đầu mình, rồi tự nhủ:

- Lúc ta trốn ra dù có gặp ai họ cũng tưởng ta là Hắc Bạch Tử.

Lệnh Hồ Xung còn lấy xiềng khóa mắc vào chân tay Hắc Bạch Tử bóp mạnh cho chặt lại.

Hắc Bạch Tử đau quá hồi tỉnh, bật tiếng rên la.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Chúng ta đổi địa vị cho nhau. Hàng ngày ngươi đã có lão già kia đem cơm nước đến cho, chẳng lo gì đói khát.

Hắc Bạch Tử vừa rên ư ư? vừa lắp bắp:

- Nhậm.. Nhậm lão tiền bối!... Hấp tinh đại pháp của lão tiền bối...

Ngày Lệnh Hồ Xung liên thủ cùng Hướng Vấn Thiên kháng cự địch nhân ở ngoài bãi hoang, chàng đã thấy trong bọn đối phương có người la lên bốn tiếng "Hấp tinh đại pháp". Bây giờ chàng nghe Hắc Bạch Tử lại nói tới, liền hỏi:

- Hấp tinh đại pháp gì đâu?

Hắc Bạch Tử thều thào:

- Văn bối... văn bối... đáng chết...

Hắn mới nói được mấy tiếng đã mất hết tinh thần. Cổ họng hắn òng ọc rồi không thốt ra lời nữa.

Lệnh Hồ Xung chỉ mong thoát thân không lý gì đến Hắc Bạch Tử nữa, chàng thò đầu qua lỗ vuông chuồn ra. Hai cánh tay thò qua cửa lỗ rồi. Chàng khẽ đẩy bàn tay vào cửa sắt, cả người chàng liền bắn ra, đứng ngay xuống đất.

Lệnh Hồ Xung lại cảm thấy trong huyệt Đan điền lại chứa khá nhiều nội tức khiến chàng khó chịu. Nhưng chàng chỉ cho là lâu không luyện công nên những luồng nội lực của Đào cốc lục tiên và Bất giới hòa thượng di chuyển trở lại vào huyệt Đan điền. Song lúc này chàng không rảnh để luyện công, chỉ mong thoát ly khỏi chốn hang hầm sớm khắc nào hay khắc ấy. Chàng liền cầm lấy cây đèn dầu mà Hắc Bạch Tử bỏ đó, theo đường hầm đi ra.

Các cửa ngõ trong đường hầm chỉ khép hờ. Nguyên Hắc Bạch Tử định lúc trở ra sẽ khóa kỹ lại.

Lệnh Hồ Xung chẳng mất chút hơi sức nào đã thoát ly khỏi chốn lao tù.

Mỗi khi bước qua tầng cửa ngõ kiên cố, chàng nhớ lại những ngày ở trong hắc lao và tưởng chừng mình đã trải qua một đời người. Chàng không nghĩ gì đến mối cừu hận đối với bọn Hoàng Chung Công, miễn sao được tự do là bất luận việc gì cũng bỏ qua.

Lệnh Hồ Xung đi hết đường địa đạo trèo bậc đá mà lên.

Khi đỉnh đầu sắp đụng tấm thiết bản, chàng dừng bước nghiêng mình nghe ngóng thấy bên trên chẳng có động tĩnh gì.

Từ khi chàng trải qua một thời kỳ bị cầm tù, nhất thiết việc gì chàng cũng cẩn thận hơn trước.

Chàng vẫn chưa đẩy tấm thiết bản chui lên ngay mà còn đứng lại hồi lâu để nghe ngóng.

Khi chàng biết đích Hoàng Chung Công không ở trong phòng ngủ mới khẽ nâng tấm thiết bản, để sang một bên rồi nhẹ nhàng tung mình nhảy lên. Chàng ở gậm giường chui ra ngoài, rồi đặt tấm thiết bản lại như cũ, kéo chiếu phủ lên.

Lệnh Hồ Xung đang rón rén toan đi ra, bỗng nghe phía sau có tiếng người the thé hỏi:

- Nhị đệ! Nhị đệ xuống đó một mình làm chi vậy?

Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi quay đầu nhìn lại thì thấy ba người là Hoàng Chung Công, Ngốc Bút ông và Đan Thanh tiên sinh đều cầm binh khí vây chàng vào giữa.

Lệnh Hồ Xung có biết đâu Hắc Bạch Tử mười mấy năm nay đi vào địa lao đã theo cửa hầm và đường địa đạo bí mật khác, thực tình hắn không đi qua lối giường nằm Hoàng Chung Công. Bây giờ chàng theo lối cũ trở ra động đến cơ quan báo hiệu khiến

cho bọn Hoàng Chung Công biết mà kéo tới đây. May chàng mặc áo trường bào của Hắc Bạch Tử nên họ không nhận ra.

Lệnh Hồ Xung hoang mang ngập ngừng đáp:

- Tiểu đê... tiểu đê...

Hoàng Chung Công xẵng giọng hỏi:

- Tiểu đệ cái gì? Ta thấy ngươi có thái độ bất chính, chắc ngươi đi cầu Nhậm Ngã Hành truyền thụ "Hấp tinh yêu pháp" cho chứ gì? Hừ! Ngày trước ngươi đã có lời thề thốt thế nào?

Lệnh Hồ Xung trong lòng bối rối không hiểu mình nên bộc lộ chân tướng hơn hay là cứ giả mạo làm Hắc Bạch Tử hơn. Trong lúc thảng thốt, chàng không có chủ ý liền rút thanh trường kiếm lấy của Hắc Bạch Tử nhằm Ngốc Bút ông đâm lẹ tới.

Ngốc Bút ông nổi giận hỏi:

- Nhị ca giỏi thiệt! Muốn động thủ thật chăng?

Hắn vung bút lên gạt.

Không ngờ Lệnh Hồ Xung phóng kiếm đó chỉ là hư chiêu chàng thừa cơ lúc hắn vung bút lên gạt, co giò chạy vọt đi.

Bọn Hoàng Chung Công lập tức rượt theo.

Lệnh Hồ Xung đề khí chạy thật nhanh, chớp mắt đã đến nhà đại sảnh.

Hoàng Chung Công lớn tiếng la:

- Nhị đệ! Nhị đệ! Nhị đệ đi đâu thế?

Lệnh Hồ Xung không đáp cứ cắm đầu dông tuốt. Đột nhiên một người đứng giữa cửa lớn lên tiếng:

- Nhị trang chúa! Xin trang chúa hãy lưu bộ!

Lệnh Hồ Xung đang chạy vội quá không dừng chân kịp, đầu chàng húc vào người kia đánh binh một tiếng. Thế húc mạnh

quá, người kia thân hình to lớn cũng bị bắn tung đi xa mấy trượng té xuống.

Lệnh Hồ Xung nhìn lại thì ra Nhất tự điện kiếm Đinh Kiên nằm đuỗn đừ dưới đất đúng như hình chữ "nhất". Còn hai chữ "điện kiếm" thì không dính dấp gì đến.

Lệnh Hồ Xung chân không dừng bước theo đường nhỏ mà chạy.

Bọn Hoàng Chung Công đuổi ra đến cổng trang thì dừng lại không rượt theo nữa.

Lệnh Hồ Xung tiếp tục lựa những đường nhỏ hẻo lánh mà chạy như bay Chẳng bao lâu chàng phát giác mình đã đến một khu hoang dã không người, hiển nhiên khá xa thành thị rồi. Chàng chạy được khá nhiều đường đất mà cũng không hay.

Một điều rất kỳ quái là sau một hồi chạy nhanh như vậy mà lúc dừng bước chàng đã không nhọc mệt lại không thở mạnh. So với thời kỳ trước khi bị nội thương, dường như công lực hiện nay còn cao thâm hơn.

Lệnh Hồ Xung bỏ chiếc khăn trùm đầu ra, bỗng nghe tiếng nước chảy róc rách. Gặp lúc miệng khát, chàng liền tìm tới bờ khe suối. Chàng cúi xuống toan vốc nước uống chợt nhìn thấy bóng mình in đáy nước. Đầu tóc bù xù, mặt mũi râu ria xồm xoàm. Tướng mạo rất xấu xa cổ quái!

Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi, rồi chàng bật cười tự nhủ:

- Vì ta bị cầm tù mấy tháng nay không được tắm gội lại không cạo mặt nên hình dong cổ quái như vậy.

Nghĩ thế chàng cảm thấy toàn thân ngứa ngáy, liền cởi bỏ áo bà, nhảy xuống vừa tắm rửa cho thỏa thích vừa lẩm bẩm:

- Trong mình ta đầy bùn đất cáu ghét chẳng đến nửa gánh thì

cũng phải mấy chục cân.

Chàng tắm rửa sạch, uống nước trong no rồi, lấy tay gỡ tóc lật lên đỉnh đầu. Chàng ngó lại bóng mình dưới nước thấy bộ râu tua tủa càng lộ vẻ hào hùng. So với chàng thiếu niên mặt mày nhẵn nhụi ngày trước Lệnh Hồ Xung nay đã thành con người khác. Bây giờ coi chàng với lúc hóa trang theo Hướng Vấn Thiên cũng chẳng còn giống chút nào.

Lệnh Hồ Xung chợt nghĩ ra điều gì, tự hỏi:

- Mai trang là chỗ thế nào? Tại sao bọn chúng đem vị tiền bối họ Nhậm kia giam vào địa lao? Mình phải đi thám thính kỹ càng cho biết rõ. Nếu Nhậm tiền bối quả bị họ ám toán thì phải tìm cách cứu lão ra mới được.

Nhưng rồi chàng lại nghĩ:

- Có điều Nhậm tiền bối đã nói là sau khi thoát khỏi chốn lao lung, lão lại đại khai sát giới tàn hại đồng đạo võ lâm. Vậy lão là người hay hay dở. Ta cần đổi bộ áo khác rồi cứ việc trở lại Mai trang nói là đến bái phỏng. Bọn Hoàng Chung Công chắc không nhận ra ta được.

Lệnh Hồ Xung do thám Mai Trang

Lúc Lệnh Hồ Xung mặc áo vào, cảm thấy khí huyết trong lòng làm cho bứt rứt khó chịu, liền ngồi xếp bằng ngay xuống bờ suối vận công.

Sau một lúc, bao nhiêu nội lực lại tán hết vào kỳ kinh bát mạch. Huyệt Đan điền trở lại như cây trúc rỗng ruột, như hang thẳm trống không. Chàng không hiểu là mình thực ra đã luyện được võ công lợi hại vào bậc nhất trên đời. Vừa rồi chàng nắm lấy cổ tay Hắc Bạch Tử đã trút hết nội công của hắn rèn luyện suốt đời chứa vào huyệt Đan điền và bây giờ chàng lại hóa tán hết vào kỳ kinh bát mạch. Thế là chàng chiếm lấy nội lực của Hắc Bạch Tử làm của chàng. Đột nhiên chàng tăng thêm cả phần công lực của một tay cao thủ, nên tinh thần phấn khởi rất nhiều.

Lệnh Hồ Xung thấy trời sắp tối mà bụng đói rồi, chàng sờ túi áo trường bào của Hắc Bạch Tử chẳng thấy tiền bạc chi hết, chỉ có một cái tẩu hút thuốc bằng ngọc phí thúy xanh biếc rất xinh xắn, biết ngay đây là một thứ đồ cổ quí giá.

Chàng mặc áo chỉnh tề rồi ngó về phía thành Hàng Châu thấy tứ bề khói bốc lên nghi ngút, liền xuống núi nhằm về hướng đó mà đi.

Tới nơi, Lệnh Hồ Xung tìm vào quán trọ. Chàng kêu tiểu nhị lấy rượu thịt ăn uống no say một bữa rồi rồi ngủ một giấc ngon lành cho đến sáng.

Sáng hôm sau, chàng đưa cái tẩu hút thuốc cầm cho nhà hàng lấy mấy chục lạng bạc. Chàng sắm quần áo giầy vớ, mặc đồ mới vào mình.

Lệnh Hồ Xung đứng trước gương soi, chính chàng cũng không nhận được ra mình nữa. Bất giác chàng lẩm bẩm:

- Giả tỷ tiểu sư muội nhìn thấy ta diện mạo thế này, không hiểu nàng sẽ nghĩ sao? Hỡi ơi! mình đã gặp đại nạn thoát chết, chẳng khác gì thay một kiếp người, sao còn nhớ tưởng tiểu sư muội canh cánh bên lòng?

Lệnh Hồ Xung ra khỏi quán trọ đi thơ thẩn thả bước đến bờ Tây Hồ. Chàng chợt thấy ngay ở đầu đường một tòa tửu lâu rất lớn quay mặt xuống hồ. Lá cờ hiệu phất phơ bay trước gió đề ba chữ lớn "Tống Thị Lâu".

Tiêu hứng trỗi dậy, chàng rảo bước tới nơi tìm cái bàn ngó ra mặt hồ ngồi xuống. Điếm tiểu nhị vội chạy lại rót rượu.

Lệnh Hồ Xung nhắp một tợp thì đây là thứ Trạng Nguyên Hồng đời Trần Thiệu Hưng năm thứ 12. Nó là rượu ngon hạng nhất.

Lúc này vừa qua mùa hạ, quanh hồ toàn thị lá sen bát ngát, gió mát rười rượi. Lệnh Hồ Xung ngồi trông ra xa nước hồ xanh biếc một màu, cảm thấy trong lòng khoan khoái, chàng tự nhủ:

- Giờ này hôm qua ta vẫn còn bị nhốt trong hắc lao dưới đáy hồ mà bữa nay đã được thảnh thơi ngồi uống rượu ngắm cảnh. Tưởng Hoàng Thiên đối đãi với ta như thế cũng là hậu lắm!

Trong lòng cao hứng, chàng uống hết cân nọ đến cân kia. Điếm tiểu nhị tay không ngớt đem hồ này vào lấy hồ khác ra, gã luôn miệng khen ngợi:

- Vị khách quan này tửu lượng khá lắm!

Lệnh Hồ Xung đang uống rượu, bỗng nghe tiếng bước chân nhộn nhịp. Bốn người từ cầu thang lầu đi lên. Lòng chàng cũng hơi hồi hộp. Bốn người này mắt đều chiếu ra những tia hàn quang lấp loáng dòm ngó bốn mặt. Hiển nhiên là những nhân vật võ công rất cao thâm.

Trong bốn người thì ba là lão hán vào trạc năm, sáu chục tuổi còn một người là thiếu phụ trung niên.

Cả bọn người đều ăn mặc quê mùa. Trên lưng người nào cũng chỉ đeo một bọc vải chứ không dắt binh

khí.

Một lão già cao hơn hết đứng đầu cầu thang có vẻ cực kỳ uy võ. Lão ngó Lệnh Hồ Xung một cái rồi quay lại bảo đồng bọn:

- Chỗ này khá sạch sẽ, mình ngồi đây ăn được rồi.

Ba người kia gật đầu đáp:

- Hay lắm!

Bốn người ngồi xuống bên chiếc bàn hướng ra mặt hồ.

Điếm tiểu nhị đon đả chạy lại chào mời. Ngờ đâu bốn nhân vật tướng mạo hùng tráng này đã không uống rượu lại không ăn mặn, chỉ kêu toàn đồ chay và sáu cân bánh bao.

Lúc bốn người ngồi ăn không ai nói nửa lời dường như họ chỉ ăn no cho xong việc, chẳng để ý gì tới món ăn có ngon hay không.

Điếm tiểu nhị đến bên ân cần mời mọc nói:

- Món xào này là đồ chay thập cẩm do những tay đầu bếp rất giỏi xào nấu. Tuy nói dùng toàn đồ chay mà ăn vào thấy mùi vị ba thứ khác nhau, như gan gà, như thịt thăn heo lại như mề vịt. Bốn vị thấy thế nào?

Một lão hán to béo trừng mắt hỏi lại:

- Đồ chay là đồ chay, sao lại có mùi vị gan heo với gan bò gì gì?

Lệnh Hồ Xung lắng tai nghe thì khẩu âm lão này người ở Sơn Đông. Chàng tự hỏi:

- Không hiểu bốn người này ở bang phái nào? Họ đến Hàng châu có việc gì?

Tuy nhiên, lòng chàng còn mải nghĩ kế cứu lão Nhậm, không muốn đa sự làm gì, định ăn uống xong là lập tức xuống lầu.

Ngờ đâu bốn người kia ăn rất mau. Mấy đĩa bánh lớn vèo một cái đã hết sạch.

Bọn này ăn xong tính trả tiền hàng rồi đi thẳng xuống lầu, không cho tiểu nhị lấy đồng nào.

Gã tiểu nhị cân phân có vẻ bất mãn. Gã nói:

- Mấy bố người Bắc này keo kiệt quá! Một đồng một chữ cũng không chịu mất.

Gã vừa dứt lời, chợt nhớ tới Lệnh Hồ Xung cũng là người phương Bắc, liền nở nụ cười cẩu lại nói gở:

- Xin lão nhân gia đừng để tâm, tiểu nhân không dám nói tới lão nhân gia đâu. Lão nhân gia ăn xài

lớn, nào phải như bọn họ.

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Ăn nhiều uống lắm thì thành bì rượu túi cơm chứ hay ho gì ?

Đoạn chàng trả tiền hàng xuống lầu.

Lệnh Hồ Xung đi ngao du khắp phố phường thành Hàng Châu một lượt. Đến chiều chàng lại tìm vào một tửu lâu khác uống một bữa rồi mới về quán trọ.

Chàng ngủ cho tới canh ba, đẩy cửa sổ chuồn ra ngoài, vượt

qua bức tường cây đi về phía núi Cô Sơn ở Tây hồ. Khinh công chàng trước kia vào hạng bình thường, nhưng từ khi chàng luyện thiết bản thần công rồi, chẳng những chân bước nhẹ nhàng mà còn tùy ý muốn nhảy vọt lên cao hay lao người đi xa cũng được. Thế là chàng đã đạt tới một trình độ bình sinh chưa từng thấy bao giờ.

Đêm tối mà lại đi nhanh, Lệnh Hồ Xung thoăn thoắt lướt mau chính chàng cũng không nghe thấy tiếng động.

Bỗng chàng dừng bước quay nhìn bóng mình ở dưới gốc liễu, tự hỏi:

- Ta là người hay là mả Phải chăng ta bị người dưới địa lao giết chết rồi biến thành oan hồn? Tại sao

ta chạy nhanh mà chỉ thấy nhẹ lâng lâng, chẳng phí chút hơi sức nào?

Tay phải chàng bóp mạnh tay trái hiển nhiên hãy còn thấy đau.

Chàng bật cười nghĩ bụng:

- Thiết bản thần công thật là cổ quái! Mình mới luyện được hơn một tháng đã tiến đến trình độ này, nếu còn luyện nữa sẽ biến thành yêu quái chăng?

Chàng không hiểu phép luyện công ghi trên tấm thiết bản khó nhất là ở chỗ hóa tán công lực toàn thân khiến cho trong huyệt Đan điền không còn một tý gì. Mấu chốt sự thành bại về luyện công là chỗ có tán công được hay không. Nếu hóa tán không hết hoặc di chuyển lầm huyệt đạo là lập tức bị tẩu hỏa nhập ma, nhẹ thì toàn thân tê liệt biến thành phế nhân, nặng thì kinh mạch chạy ngược đường khiến cho thất khiếu đổ máu ra mà chết.

Công phu này sáng lập đã mấy trăm năm, nhưng chẳng mấy người luyện thành được chỉ vì phép tán công khó khăn quá. Lệnh Hồ Xung chiếm được phần tiện nghi rất lớn là nội lực trong người chàng đã mất hết, muốn hóa tán là hóa tán được ngay chẳng mất chút sức lực nào. Song đối với người khác thì đây là bước đường nguy hiểm vô cùng.

Lệnh Hồ Xung vô tình đã bước qua được giai đoạn khó khăn nhất. Người khác muốn luyện môn công phu này thì nguyên một việc hóa tán nội lực mỗi ngày một chút đã phải mất công khó nhọc từ mười đến hai mươi năm mà lúc nào cũng nơm nớp lo sợ, hễ sai trật một chút là phải họa thương vong. Chàng ngẫu nhiên gặp được cơ duyên này rồi đột nhiên nhận thấy hiệu lực quá lớn mà cách rèn luyện lại quá dễ dàng. Công phu rèn luyện so với kết quả thu lượm chênh lệch nhau xa, nên chàng không tự tin được.

Sau khi tán công, lại cần phải hút lấy chân khí của người khác chứa vào huyệt Đan điền rồi mới theo đúng khuôn phép đưa vào kỳ kinh bát mạch để làm của mình mà sử dụng. Giai đoạn này cũng khó khăn vô cùng vì lẽ nội lực mình đã hóa tán hết mà muốn thu hút lấy chân khí của người ngoài, thì có khác gì đem trứng trọi với đá để rước lấy cái chết vào mình, trừ phi gặp trường hợp người thân tình hết lòng luyến ái đã nguyện đem chân khí bản thân tặng cho để giúp mình thành công chẳng nói làm chi.

Môn công phu này lại rất hiểm độc. Người luyện thành rồi chỉ mưu đồ chuyện ích kỷ hại nhân, gây tai vạ lớn. Vì thế nên rất ít khi có bậc chính nhân quân tử chịu rèn luyện. Còn kẻ gian ác mà mong có người hy sinh cho mình thì đâu phải chuyện dễ.

Thường thường những người luyện công phu này, sau khi

tán công phải ngấm ngầm dùng kế giảo quyệt cho người khác uống rượu say ngã lăn ra, nếu không thì phải trói lại đánh cho ngất xỉu rồi tìm cách hút trộm lấy chân khí của họ.

Trong giai đoạn này, Lệnh Hồ Xung cũng may mắn là trong mình chàng đã có những luồng chân khí dị chủng của bọn Đào cốc lục tiên và Bất Giới hòa thượng vừa nhiều vừa mạnh mà chàng đã di chuyển đúng phép vào kỳ kinh bát mạch nên phát sinh hiệu lực ghê gớm. Chàng mới khẽ bóp một cái mà chiếc bát đựng cơm đã lập tức nát nhừ chẳng khác gì Đào cốc lục tiên và Bất Giới hòa thượng cả bảy người đồng thời phát huy nội lực. Kế đó chàng lại vô tình nắm lấy cổ tay Hắc Bạch Tử và bất giác thu hút lấy nội lực của hắn. Thế là chàng đã thu nội lực của tám tay cao thủ vào làm của mình để sử dụng nên kình lực của chàng ghê gớm đến trình độ không ai tưởng tượng được.

Kể ra bọn Đào cốc lục tiên và Bất Giới hòa thượng mới trút sang cho chàng một phần chân khí của họ, nhưng bảy người này võ công rất cao thâm thì chỉ góp vào một phần cũng đã lợi hại vô cùng.

Thêm vào đó khi chàng ở chùa Thiếu Lâm Phương Chứng đại sư nhân khi trị bệnh đã truyền sang người chàng một bộ phận Thiếu Lâm thần công.

Lúc này Lệnh Hồ Xung có một bản lãnh mà trong võ lâm đương thời hiếm người sánh kịp, nhưng chàng không hiểu lý do nên đành hưởng mà thôi.

Lệnh Hồ Xung từ từ xoay mình lại đồng thời hít một hơi chân khí, người chàng bồng bồng như muốn bay lên. Chàng lại giật mình kinh sợ và la lên một tiếng "úi chà".

Vừa mở miệng thở ra người chàng liền hạ xuống. Chàng giơ tay lên gãi đầu tự nói một mình:

- Sao lạ thế này! Sao lạ thế này!

Khi Lệnh Hồ Xung người còn lơ lửng trên không chàng thừa thế rút lấy trường kiếm ở sau lưng tiện tay phóng ra. Cổ tay chàng vừa rung động đã nghe đánh "cách" một tiếng. Thanh trường kiếm tra vào vỏ rồi, chân trái chàng cũng vừa chấm đất. Chàng ngửng đầu nhìn lên thấy năm chiếc lá liễu ở trên không đang từ từ bay xuống.

Nguyên vừa rồi chàng phóng nhát kiếm đó dĩ nhiên đã phân biệt đâm trúng vào năm cuống lá liễu.

Lệnh Hồ Xung lại rút kiếm ra khỏi vỏ lần thứ hai khoa thành một đường hình cánh cung. Kiếm quang vừa lấp loáng lóe mắt, năm chiếc lá liễu đều đã thu vào trên mặt lưỡi kiếm. Chàng rụt kiếm về thò tay trái cầm lấy một chiếc lá coi, trong lòng vừa xiết nỗi hoan hỉ vừa rất lấy làm kỳ.

Lệnh Hồ Xung đứng lặng giờ lâu trên bờ hồ, bỗng lòng chàng se lại nghĩ thầm:

- Bản lãnh ta đã tới trình độ khôn lường, dĩ nhiên sư phụ cùng sư nương chẳng thể nào dạy ta đến thế này được. Nhưng chẳng thà vẫn giữ nguyên tình trạng ngày trước, nội lực cùng kiếm pháp tầm thường mà được tiêu dao khoái lạc trong phái Hoa Sơn còn hay hơn là thành một kẻ cô thân trên chốn giang hồ, lập lờ như bóng du hồn dã quỉ.

Chàng tự biết từ ngày ra đời võ công chưa hồi nào cao thâm bằng lúc này mà cũng chưa lúc nào quạnh hiu tịch mịch như bây giờ.

Mấy tháng qua chàng bị cầm tù dưới địa lao phải chịu cảnh cô đơn đã đành. Ngày nay chàng đã tự do mà vẫn một mình một bóng vẩn vơ trên bờ hồ giữa lúc canh khuya, khiến chàng xiết nỗi bâng khuâng.

Lệnh Hồ Xung bản tính ưa cảnh náo nhiệt, thích trà rượu bạn bè. Tuy chàng phát giác võ công mình tiến bộ một cách không ngờ mà nỗi mừng vui lại tiêu tan ngay. Dưới cảnh thanh phong lãnh nguyệt lòng chàng cảm thấy thê lương vô hạn.

Chàng đứng ngẩn người ra một lúc rồi tự nhủ:

- Hỡi ôi! Người đời chẳng ai nhìn nhỏi gì đến ta nữa. âu là ta trở lại địa lao ở Mai trang để thăm Nhậm tiền bối. Giả tỷ lão gia chịu lập lời trọng thệ: Sau khi thoát khỏi chốn lao lung không sát hại người lành thì ta cứu lão gia ra cũng chẳng hề gì.

Chàng liền nhìn nhận đường lối nhằm phía Mai trang mà đi.

Chỉ trong khoảnh khắc chàng đã lên tới núi Cô Sơn ở cạnh Mai trang. Chàng liền theo sườn núi xuyên qua khu rừng cây tiến đến gần trang viện. Chàng lắng tai nghe ngóng trong trang viện yên lặng như tờ, liền nhẹ nhàng nhảy vọt lên mặt tường vây. Chàng thấy mấy chục phòng ốc đều một màu tối đen như mực. Chỉ một căn phòng ở mé hữu là có ánh đèn lọt qua khe cửa chiếu ra ngoài.

Lệnh Hồ Xung liền đề khí hạ mình xuống, len lén đi tới dưới cửa sổ.

Bỗng chàng nghe một thanh âm khàn khàn quát hỏi:

- Hoàng Chung Công! Ngươi đã biết tội chưa?

Giọng nói cực kỳ nghiêm khắc.

Lệnh Hồ Xung rất lấy làm kỳ, nghĩ bụng:

- Hoàng Chung Công là tay bản lãnh phi thường mà sao lại có người giở giọng hách dịch với lão như vậy?

Chàng liền lún thấp người xuống dòm qua khe cửa sổ vào trong. Chàng giật mình, trong lòng hồi hộp, miệng lẩm bẩm:

- Té ra bọn này.

Nguyên chàng đã ngó thấy bốn người ngồi ghế chính là những người mà lúc ban ngày chàng đã gặp trong Tống thị tửu lâu.

Bọn Hoàng Chung Công, Ngốc Bút ông, Đan Thanh tiên sinh đứng trước bốn người kia xây lưng về phía cửa sổ. Tuy chàng không trông rõ vẻ mặt ba người này nhưng thấy bên ngồi bên đứng liền hiểu ngay địa vị tôn ti giữa hai bên.

Bỗng nghe Hoàng Chung Công đáp:

- Dạ! Thuộc hạ biết tội rồi. Bốn vị trưởng lão giá lâm mà thuộc hạ không ra xa nghinh tiếp là một tội lớn...

Lão già thân thể cao lớn cười lạt ngắt lời:

- Chà! Ra xa đón hay không ra xa đón thì có gì đáng tội? Ngươi thật khéo giả vờ! Hắc Bạch Tử đâu? Sao không thấy vào ra mắt ta?

Lệnh Hồ Xung cười thầm trong bụng:

- Hắc Bạch Tử bị mình giam vào địa lao, song bọn Hoàng Chung Công lại tưởng là hắn bỏ trốn rồi.

Hoàng Chung Công chột dạ đáp:

- Thưa bốn vị trưởng lão! Thuộc hạ quản giáo bất nghiêm mà tính tình Hắc Bạch Tử gần đây tệ hại khác trước nhiều. Mấy bữa nay y không ở trong trang.

Lão kia hỏi gằn:

- Hừ! Không ở trong trang ư? Không ở trong trang ư?

Hoàng Chung Công khẽ dạ một tiếng.

Lão già trợn mắt lên nhìn hắn. Mắt chiếu ra những tia hàn quang rùng rợn, lão hỏi:

- Hoàng Chung Công! Giáo chủ phái các ngươi coi giữ Mai trang có phải để các ngươi đánh đàn uống rượu và hội họa tiêu

khiển không?

Hoàng Chung Công khom lưng đáp:

- Bọn thuộc hạ bốn người vâng chỉ ý của giáo chủ ở đây quản cố trọng phạm.

Lão kia lại hỏi:

- Đúng thế đó! Vậy tên yếu phạm đó hiện giờ ra sao?

Hoàng Chung Công đáp:

- Khai bẩm trưởng lão! Tên yếu phạm vẫn bị cầm tù dưới địa lao. Mười hai năm nay thuộc hạ không rời khỏi Mai trang nửa bước, chẳng dám khiếm khuyết chức vụ.

Lão già dằn giọng:

- Hay lắm! Hay lắm! Các ngươi không rời khỏi Mai trang nửa bước! chẳng dám khiếm khuyết chức vụ! Ngươi nói thế thì ra yếu phạm vẫn bị giam cầm ở dưới địa lao chăng?

Hoàng Chung Công đáp:

- Chính thế!

Lão già ngửng đầu nhìn tấm Thiên hoa bản. Đột nhiên lão bật tiếng cười khanh khách. Lập tức tro bụi trên thiên hoa bản rớt xuống lả tả. Lão ngừng lại một lúc rồi bảo:

- Ngươi dẫn bọn ta đi coi tên yếu phạm đó!

Hoàng Chung Công đáp:

- Xin bốn vị nguyên lượng cho! Ngày đó giáo chủ đã nghiêm lệnh bất luận là ai cũng không được vào thăm yếu phạm. Người nào trái lệnh... trái lệnh...

Lão già kia thò tay vào bọc móc ra một vật giơ cao, đồng thời lão đứng thẳng người lên. Ba người kia đang ngồi cũng lập tức đứng dậy vẻ mặt rất cung kính.

Lệnh Hồ Xung chú ý nhìn kỹ thấy cái đó dài chừng nửa thước. Nó là một mẩu gỗ đen sì, trên mặt có điêu khắc hoa văn cùng văn tự, coi rất kỳ bí.

Bọn Hoàng Chung Công ba người khom lưng nói:

- Hắc mộc lệnh bài của giáo chủ giá lâm. Bọn thuộc hạ kính cẩn tuân chỉ.

Lão già nói:

- Hay lắm! Ngươi đi dẫn yếu phạm lên đây!

Hoàng Chung Công ngần ngừ đáp:

- Chân tay yếu phạm đều bị xiềng khóa, không thể... không thể đưa lên đây được.

Lão già cười lạt hỏi:

- Đến bây giờ mà ngươi hãy còn cãi chầy cãi cối mưu chuyện lừa gạt. Ta hỏi ngươi: Tên yếu phạm đó đã trốn thoát trong trường hợp nào?

Hoàng Chung Công giật mình ấp úng hỏi lại:

- Tên yếu phạm đó... tên yếu phạm đó trốn rồi ư? Quyết... quyết không có chuyện đó. Rõ ràng hắn bị giam trong địa lao. Sao lại... sao lại trốn ra được?

Lão già kia dằn giọng:

- Hừ! Vậy ngươi nhất định không chịu nói thật rồi?

Lão chậm chạp bước lại gần, đột nhiên vươn tay ra đập vào vai Hoàng Chung Công.

Ngốc Bút ông và Đan Thanh tiên sinh đồng thời lùi lại hai bước. Hai người cử động cực kỳ mau lẹ, nhưng lão già kia ra tay còn thần tốc hơn.

Hai tiếng "binh, binh" khẽ vang lên! Ngốc Bút ông và Đan

Thanh tiên sinh liên tiếp bị đập trúng vai bên hữu.

Đan Thanh tiên sinh lớn tiếng la:

- Bảo trưởng lão! Bọn thuộc hạ phạm tội gì mà trưởng lão... hạ độc thủ này để đối phó?

Tiếng la vừa ra chiều đau đớn vừa tỏ vẻ oán hờn.

Lão già bĩu môi nói:

- Giáo chủ sai các ngươi ở đây quản cố yếu phạm mà để yếu phạm trốn mất thì tội ấy đáng chết hay không đáng chết?

Hoàng Chung Công đáp:

- Nếu yếu phạm đã trốn thoát thực sự thì bọn thuộc hạ tội đáng muôn thác. Nhưng... nhưng rõ ràng hắn còn ở trong địa lao mà. Bảo trưởng lão đã lạm dụng độc hình khiến bọn tại hạ trong lòng không phục.

Khi lão nói câu này khẽ nghiêng mình đi, Lệnh Hồ Xung đứng ngoài cửa sổ nhìn rõ trán lão có những giọt mồ hôi lớn bằng hạt đậu không ngớt nhỏ xuống. Chàng nghĩ bụng:

- Vừa rồi Bảo trưởng lão vỗ vai Hoàng Chung Công một cái chắc là thủ pháp ghê gớm lắm nên con người bản lãnh cao thâm như hắn mà còn không chịu nổi.

Lão kia nói:

- Các ngươi cứ xuống địa lao mà coi, nếu quả yếu phạm vẫn còn ở đó thì... Bảo Đại Sở này sẽ dập đầu trước "ba vị" để tạ tội và lập tức giải khai trọng hình "Lam sa thủ" cho.

Hoàng Chung Công nói:

- Hay lắm! Xin bốn vị hãy chờ đây một chút.

Hắn liền cùng Ngốc Bút ông, Đan Thanh tiên sinh lùi ra.

Lệnh Hồ Xung thấy ba người ra khỏi cửa phòng, người vẫn

run lẩy bẩy, chàng không hiểu vì họ khích động hay vì trúng phải Lam sa thủ.

Chàng sợ bốn người trong nhà phát giác, nên không dám ngó qua cửa sổ nữa, từ từ ngồi xuống đất, tự hỏi:

- Không hiểu giáo chủ nào đó sai bọn Giang Nam tứ hữu ở đây canh giữ yếu phạm đã 12 năm. Dĩ nhiên yếu phạm đó không phải ta mà là Nhậm tiền bối. Chẳng lẽ Nhậm tiền bối đã trốn ra rồi ư? Lão gia trốn khỏi địa lao mà bọn Hoàng Chung Công không một ai hay biết thì thật là bản lãnh nghiêng trời thần thông quảng đại! Đúng rồi! Nhất định bọn họ không hay biết. Nếu không thì chẳng khi nào Hắc Bạch Tử lại nhận lầm ta là Nhậm tiền bối.

Chàng nghĩ tới bọn Hoàng Chung Công khi nhận ra Hắc Bạch Tử thì những chuyện ngoắt nghéo bên trong thật ly kỳ, thật buồn cười. Chàng tính thầm:

- Tại sao bọn họ lại giam ta vào địa lao? Chắc là sau khi ta tỷ kiếm với Nhậm tiền bối, họ sợ để ta ra làm tiết lộ cơ mật nên mới giam lại. Chà! Như vậy tuy không phải là giết người bịt miệng nhưng cũng chẳng khác giết người là mấy.

Chàng thấy bốn người ngồi trong nhà, không hề nói nửa lời, tự hỏi:

- Bốn người này thâm trầm ghê gớm. Họ không uống rượu, không ăn mặn thì đời người còn chi lạc thú? Vị giáo chủ kia ở giáo phái nào? Chẳng lẽ lại là Ma giáo? Ma giáo chủ là Đông Phương Bất Bại hiện là tay cao thủ đệ nhất võ lâm, võ công đứng đầu thiên hạ. Phải chăng bốn người này là trưởng lão Ma giáo nên Hoàng Chung Công mới sợ hãi đến thế? Nếu vậy thì cả bọn Hoàng Chung Công trước nay vẫn tỏ ra là nhân vật chính phái mà thực tình cũng là người Ma giáo hay sao?

Trong đầu óc Lệnh Hồ Xung, những làn sóng tư tưởng nổi lên dồn dập không ngớt. Nhưng chàng không dám thở mạnh vì lẽ bốn người kia chỉ cách chàng một bức tường và chỗ họ ngồi cách chỗ chàng ẩn không đầy một trượng, nếu chỉ hơi thở mạnh một chút là lập tức bị đối phương phát giác.

Đầu hàng phải uống Nảo Thần Đan

Bốn bề phẳng lặng như tờ. Đột nhiên có tiếng rên.

- Trời ơi!

Thanh âm đầy vẻ đau đớn sợ sệt. Canh khuya thanh vắng, khiến người nghe càng ớn lạnh xương sống.

Lệnh Hồ Xung biết đó là tiếng la của Hắc Bạch Tử thì lòng chàng không khỏi ngấm ngầm áy náy, mặc dù vì hắn mưu đồ ám toán mà bị quả báo.

Chàng cho là hắn lọt vào bàn tay bọn Bảo Đại Sở thì nhất định dữ nhiều lành ít.

Tiếp theo chàng lại nghe tiếng bước chân nhộn nhịp. Bọn Hoàng Chung Công tiến vào trong nhà.

Lệnh Hồ Xung lại ghé mắt nhòm qua cửa sổ thì thấy Ngốc Bút ông và Đan Thanh tiên sinh chia nhau đỡ hai bên Hắc Bạch Tử.

Hắc Bạch Tử mặt xám như tro tàn. Cặp mắt lờ đờ thất thần khác hẳn với ngày trước hắn tỏ ra rất tinh minh cường kiện.

Hoàng Chung Công khom lưng nói:

- Khai bẩm... bốn vị trưởng lão!... Tên yêu phạm đó quả nhiên... đã đi mất rồi... Thuộc hạ xin nạp mình trước bốn vị trưởng lão để chịu chết.

Dường như hắn biết rằng không còn có lý nào thoát được nên giọng nói tỏ ra trấn tĩnh, không khích động như lúc trước.

Bảo Đại Sở sa sầm nét mặt hỏi:

- Ngươi bảo Hắc Bạch Tử không ở trong trang mà sao bây giờ hắn lại xuất hiện? Vụ này là thế nào đây?

Hoàng Chung Công đáp:

- Thuộc hạ không hiểu chi hết. Hỡi ơi! Vụ này đều do bọn thuộc hạ bốn người ham mê cầm, kỳ, thi, họa để đến nỗi bị người nhòm thấy chỗ sơ hở rất lớn của mình. Kẻ thi hành gian kế này chắc là mưu sâu thâm hiểm đem người ấy... đem người ấy ra thoát rồi.

Lệnh Hồ Xung không khỏi bâng khuâng tự hỏi:

- Té ra Nhậm tiền bối cũng trốn thoát rồi. Bọn này không biết thật ư?

Bỗng nhiên Bảo Đại Sở nói:

- Bọn ta bốn người vâng lệnh giáo chủ đến điều tra cho biết rõ yếu phạm tẩu thoát trong trường hợp nào. Nếu các ngươi bẩm báo sự thất đừng dấu diếm một chút gì, thì hoặc giả chúng ta có thể năn nỉ giáo chủ giảm cho, may ra giáo chủ phát lạc các ngươi một cách nhân đức.

Hoàng Chung Công thở dài nói:

- Dù cho giáo chủ có dạ từ bi, bốn vị trưởng lão đem lòng kiến cố thì bọn thuộc hạ cũng chẳng còn mặt mũi nào sống ở thế gian nữa. Có điều những chuyện ngoắt ngoéo trong vụ này mà thuộc hạ lại chẳng biết gì thì dù có chết cũng không nhắm mắt được. Bảo trưởng lão! Giáo chủ lão nhân gia có ở Hàng Châu không?

Bảo Đại Sở giương cặp mày rậm lên hỏi lại:

- Ai bảo ngươi là lão nhân gia ở Hàng Châu?

Hoàng Chung Công đáp:

- Thế thì hôm qua tên yếu phạm trốn thoát sao giáo chủ lão nhân gia đã biết ngay? Lão nhân gia vừa

hay biết liền phái bốn vị trưởng lão tới Mai trang ngay chứ gì?

Bảo Đại Sở hừ một tiếng rồi hỏi:

- Ngươi nói mỗi lúc một thêm hồ đồ. Ai bảo ngươi tên yếu phạm đó trốn đi hôm qua?

Hoàng Chung Công đáp:

- Người đó đúng là mới vượt ngục giữa trưa hôm quạ Khi đó bọn thuộc hạ ba người tưởng hắn là Hắc Bạch Tử dè đâu hắn đã dùng cách "Di hoa tiếp mộc", đem Hắc Bạch Tử giam vào nhà lao, mặc quần áo Hắc Bạch Tử vào mình đi xông ra ngoài. Vụ này tam đệ cùng tứ đệ cố nhiên đã thấy rõ ràng. Ngoài ra Đinh Kiên còn bị hắn đá hất đi gãy mất mấy rẻ xương sườn.

Bảo Đại Sở quay lại nhìn ba vị trưởng lão kia lắc đầu nói:

- Cha này nói quanh nói quẩn, không hiểu hắn nói gì.

Người béo mập lên tiếng:

- Chúng ta mới được tin mồng tám tháng trước.

Lão vừa nói vừa bấm ngón tay tính toán rồi tiếp:

- Đến bữa nay là 24 ngày.

Hoàng Chung Công lùi lại hai bước. Bỗng nghe đánh "binh" một tiếng. Lưng hắn đập mạnh vào tường, hắn ấp úng:

- Quyết... quyết không thể thế được. Bọn thuộc hạ mắt thấy rõ ràng hắn mới trốn ra hôm qua.

Hắn đi ra đến cửa lớn tiếng gọi:

- Thi Lệnh Oai! Khiêng Đinh Kiên vào đây!

Thi Lệnh Oai ở đằng xa đáp lại:

- Dạ!

Bảo Đại Sở tiến lại trước mặt Hắc Bạch Tử nắm lấy ngực hắn nhấc người hắn lên thì thấy chân tay rũ liệt tựa hồ bao nhiêu khớp xương trong người đều gãy hết chỉ còn một túm da.

Lão gày nhom đen đủi nói:

- Đúng thế rồi! Y bị "Hấp tinh đại pháp" của thằng cha đó hút hết khí lực toàn thân rồi.

Bảo Đại Sở hỏi:

- Ngươi bị hại vào lúc nào?

Hắc Bạch Tử ấp úng đáp:

- Thuộc hạ đúng hôm qua bị hắn nắm giữ rồi không nhúc nhích được chút nào đành để mặc cho hắn muốn làm gì thì làm.

Bảo Đại Sở trong lòng rất đỗi nghi ngờ hỏi tiếp:

- Thế là nghĩa làm sao?

Hắc Bạch Tử đáp:

- Hắn kéo thuộc hạ qua lỗ vuông nhà lao, cởi hết quần áo ra rồi... lấy xiềng khóa sắt khóa vào chân tay thuộc hạ. Đoạn hắn chuồn qua lỗ vuông ra ngoài.

Bảo Đại Sở chau mày hỏi:

- Hôm qua ư? Sao lại hôm qua được?

Lão gầy nhom cũng hỏi:

- Xiềng khóa chân tay kia làm sao mà bẻ gãy được?

Hắc Bạch Tử đáp:

- Thuộc hạ thật không hiểu...

Ngốc Bút ông nói:

- Thuộc hạ xem kỹ chỗ khóa đứt thì ra hắn đã dùng một thứ cương ty cực kỳ lợi hại để cứa đứt.

Xiềng khóa đúc bằng thép nguyên chất thì thứ cương ty này

phải ghê gớm lắm mới cưa đứt được.

Không hiểu hắn lấy đâu ra được thứ cương ty đó?

Ngốc Bút ông đang nói thì Thi Lệnh Oai đã dẫn hai tên gia đinh khiêng Đinh Kiên vào. Đinh Kiên được đặt xuống giường và phủ một chiếc khăn đen.

Bảo Đại Sở bóc chăn ra thò tay vào trước ngực khẽ ấn một cái. Đinh Kiên la lên một tiếng thật to, hiển nhiên hắn đau đớn vô cùng.

Bảo Đại Sở gật đầu rồi vẫy tay một cái Thi Lệnh Oai cùng hai tên gia nhân lại khiêng Đinh Kiên ra.

Bảo Đại Sở nói:

- Y bị hất quả nhiên nặng lắm. Đúng là hành động của thằng cha đó gây ra.

Người đàn bà đứng tuổi ngồi ở mé tả bây giờ mới lên tiếng:

- Bảo trưởng lão! Nếu thằng cha đó mới vượt ngục hôm qua thế thì mùng tám tháng trước chúng ta được tin e rằng tin ấy là tin giả mạo. Té ra bè đảng hắn ở bên ngoài cố ý bày ra nghi trận khiến cho chúng ta phải nao núng trong lòng.

Tuổi mụ hiển nhiên đã lớn mà thanh âm rất nên trường đẹp chăng?

Bảo Đại Sở lắc đầu đáp:

- Không có lý nào giả được.

Phu nhân hỏi lại:

- Sao lại giả được?

Bảo Đại Sở đáp:

- Tiết Hương chủ toàn thân mặc thiết giáp bằng một thứ vải sắt chế luyện rất công phu đao kiếm tầm thường chém không

vào. Thế mà bị năm ngón tay y đâm thủng, móc lấy trái tim. Trừ thằng cha đó thì hiện trên đời này không còn thằng cha nào khác nữa...

Lệnh Hồ Xung nghe tới đây thì đột nhiên có người khẽ vỗ vai một cái mà trước cử động này không có triệu chứng gì khiến chàng giật mình đánh thót một cái quay phắt lại thì thấy hai người đứng ở sau lưng. Hai người này xây lưng về phía bóng trăng nên không nhìn rõ mặt. Một người vẫy tay nói:

- Huynh đệ! Chúng ta tiến vào đi!

Chính là thanh âm Hướng Vấn Thiên. Lệnh Hồ Xung cả mừng khẽ gọi:

- Hướng đại ca!

Tuy hai người nói rất khẽ mà mấy nhân vật trong nhà cũng nghe rõ.

Bảo Đại Sở quát hỏi:

- Ai?

Bỗng nghe một người nổi lên tràng cười the thé. Tiếng cười vang động cả mái ngói, chính do người đứng bên Hướng Vấn Thiên đã phát ra. Tiếng cười này khiến cho Lệnh Hồ Xung ù cả tai, chàng lại cảm thấy khí huyết trong người nhộn nhạo khó chịu khôn tả. Người kia rảo bước tiến về phía trước.

Gặp bức tường chắn ngang, y đưa hai tay ra đẩy đánh sầm một tiếng. Bức tường thủng ra một lỗ hổng lớn. Người kia liền chạy vào.

Hướng Vấn Thiên thò tay ra dắt Lệnh Hồ Xung sóng vai tiến vào trong nhà. Bọn Bảo Đại Sở bốn người đều đã đứng lên tay cầm binh khí. Vẻ mặt rất đỗi hoang mang.

Lệnh Hồ Xung nóng lòng muốn coi người đó là ai thì thấy y

xây lưng về phía chàng nên không trông rõ mặt chỉ thấy mớ tóc dài đen xỏa xuống vai. Người đó mặc áo màu xanh.

Bảo Đại Sở hỏi:

- Té ra... là Nhậm... Nhậm tiền bối đã đến...

Người kia hừ một tiếng sừng sững tiến lại.

Bọn Bảo Đại Sở, Hoàng Chung Công bất giác lùi lại hai bước.

Người kia quay lại ngồi xuống chiếc ghế ở giữa nhà. Chính là chiếc ghế mà Bảo Đại Sở vừa ngồi.

Bây giờ Lệnh Hồ Xung mới nhìn rõ tướng mạo, chàng thấy mặt y dài thườn thượt, mặt cắt không còn giọt máu, nước da trắng bạch, mày thanh mắt sáng, sắc mặt y khiến cho người ta phải sợ hãi, trông chẳng khác thây ma dưới mộ móc lên.

Y đưa tay ra vẫy Hướng Vấn Thiên và Lệnh Hồ Xung nói:

- Hướng huynh đệ! Lệnh Hồ huynh đệ! Lại đây ngồi chơi.

Lệnh Hồ Xung nghe thanh âm này không khỏi vừa kinh ngạc vừa mừng thầm, chàng hỏi:

- Lão gia! Lão gia là Nhậm tiền bối ư?

Người kia tủm tỉm cười đáp:

- Chính thị! Kiếm pháp huynh đệ rất cao minh!

Lệnh Hồ Xung nói:

- Quả nhiên tiền bối đã thoát được hiểm. Bữa nay...

Người kia cười hỏi:

- Bữa nay huynh đệ định cứu ta ra thoát khỏi lao lung, có đúng thế không? Ha ha! Ha ha! Hướng huynh đệ. Chú này có thể chơi được đây.

Hướng Vấn Thiên kéo tay Lệnh Hồ Xung đặt chàng ngồi xuống mé hữu người kia còn hắn ngồi xuống mé tả, rồi nói:

- Lệnh Hồ huynh đệ gan dạ hơn người, quả là một đấng nam nhi đường đường có dũng khí trên đời.

Người kia cười nói:

- Lệnh Hồ huynh đệ! khuất tất huynh đệ phải giam ở dưới đáy hồ ba tháng. Ta rấy lấy làm áy náy.

Ha ha!

Lúc này trong lòng Lệnh Hồ Xung đã ngấm ngầm hơi rõ manh mối, nhưng chàng chưa hiểu rõ hoàn toàn.

Lão Nhậm cười hề hề ngó Lệnh Hồ Xung nói:

- Tuy huynh đệ vì ta mà phải ở tù ba tháng rưỡi, nhưng đó cũng là cơ duyên khéo xếp đặt cho lão đệ luyện thành môn "Hấp tinh đại pháp" mà ta đã khắc vào tấm thiết bản. Ha ha! Cái đó ta tưởng cũng đủ để đền bù cho lão đệ rồi.

- Thần công khắc trên tấm thiết bản là của... lão tiền bối đấy ư?

Lão họ Nhậm mỉm cười đáp:

- Nếu không phải ta thì ở trên đời này còn ai hiểu được "Hấp tinh đại pháp" nữa?

Hướng Vấn Thiên cũng xen vào:

- Lệnh Hồ huynh đệ! Hấp tinh thần công của Nhậm giáo chủ ở trên đời này chỉ truyền cho một mình lão đệ mà thôi. Tiểu huynh mừng cho lão đệ.

Lệnh Hồ Xung hỏi lại:

- Lão tiền bối đây là Nhậm giáo chủ ư?

Hướng Vấn Thiên đáp:

- Té ra đến bây giờ mà lão đệ vẫn chưa rõ địa vị của Nhậm giáo chủ? Vị này chính là Nhậm giáo chủ của Triêu Dương thần

giáo, húy là Nhậm Ngã Hành đó. Lão đệ đã từng nghe danh bao giờ chưa?

Lệnh Hồ Xung đã biết Triêu Dương thần giáo tức là Ma giáo. Có điều chỉ người trong giáo phái họ mới kêu là Triêu Dương thần giáo, còn người ngoài đều gọi là Ma giáo. Nhưng chàng ngạc nhiên ở chỗ giáo chủ Ma giáo là Đông Phương Bất Bại, thì sao lại mọc ra lão Nhậm Ngã Hành này?

Chàng liền ấp úng đáp:

- Tên húy Nhậm... giáo chủ, tiểu đệ có sờ thấy khắc vào tấm thiết bản, nhưng tiểu đệ chưa biết lão gia lại chính là giáo chủ.

Lão già gầy khẳng gầy kheo đột nhiên la lên:

- Y có phải là giáo chủ gì đâu! Giáo chủ của Triêu Dương thần giáo ta là Đông Phương giáo chủ, khắp thiên hạ còn ai không biết? Thằng cha họ Nhậm đây làm loạn phản thầy đã bị khai trừ và trục xuất ra khỏi môn trường. Hướng Vấn Thiên kia! Ngươi giúp kẻ phản nghịch làm điều tội lỗi mà không sợ bị tội lăng trì thảm khốc ư?

Nhậm Ngã Hành từ từ quay lại ngó chằm chặp lão cao gầy hỏi:

- Có phải ngươi là Tần Bang Vĩ không?

Lão gầy nhom dõng dạc đáp:

- Chính thị!

Nhậm Ngã Hành lại hỏi:

- Khi ta lên chấp chưởng giáo phái, có phải ngươi đang làm kỳ chủ đội Thanh Kỳ không?

Tần Bang Vĩ đáp:

- Đúng thế!

Nhậm Ngã Hành thở dài nói:

- Thế mà bây giờ ngươi đã được liệt vào hàng mười vị trưởng lão, thì ra ngươi thăng chức mau quá!

Không hiểu vì lẽ gì Đông Phương Bất Bại lại coi trọng ngươi như vậy?

Tần Bang Vĩ đáp:

- Ta hết dạ trung thành với bản giáo, hễ gặp việc là đi trước. Hơn hai chục năm hết mình phục vụ, lập nhiều công trạng, nên được thăng lên đến chức trưởng lão.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Thế là đáng lắm nhỉ?

Đột nhiên y lạng người đi một cái vọt đến trước mặt Bảo Đại Sở. Tay trái y thò ra nhằm chụp vào cổ họng đối phương.

Bảo Đại Sở sợ tái mặt. Tay phải hắn cầm đơn đao mà không kịp vung lên chém vào cánh tay Nhậm Ngã Hành. Hắn đành đưa khuỷu tay trái lên che đỡ cổ họng. Đồng thời hắn lùi chân trái lại một bước, tiện đà tay phải khoa đao chém tới.

Bảo Đại Sở ra một chiêu thủ và một chiêu phản công chỉ trong nháy mắt. Thế thủ rất nghiêm mật mà thế công cũng lợi hại vô cùng. Đúng là thủ pháp của bậc cao nhân.

Nhưng Nhậm Ngã Hành phóng tay phải còn lẹ hơn hắn một bước. Đơn đao của Bảo Đại Sở chưa chém tới y đã nắm được trước ngực đối phương.

Bỗng nghe đánh soạt một tiếng! Nhậm Ngã Hành đã móc được một vật trong bọc Bảo Đại Sở kéo ra. Chính là tấm Hắc mộc lệnh bài.

Y xoay tay mặt lại liền nắm ngay được cổ tay phải Bảo Đại Sở vặn đi một cái.

Đột nhiên ba tiếng "choảng, choảng, choảng" vang lên.

Hướng Vấn Thiên đã hươi kiếm đâm Tần Bang Vĩ và hai tên trưởng lão kia, mỗi người một chiêu.

Ba tên trưởng lão đều vung binh khí lên gạt.

Hướng Vấn Thiên phóng ba chiêu này chỉ cốt để ngăn trở bọn họ không kịp cứu viện Bảo Đại Sở mà thôi.

Ba chiêu qua rồi, Bảo Đại Sở đã hoàn toàn bị Nhậm Ngã Hành kiềm chế.

Nhậm Ngã Hành mỉm cười hỏi:

- Ta chưa thi triển "Hấp tinh đại pháp" ngươi có muốn nếm một chút cho biết mùi vị không?

Bảo Đại Sở là một tay từng trải việc đời trong Ma giáo, lại biết nhiều hiểu rộng. Trong khoảng thời gian chớp nhoáng, hắn đã nghĩ ngay tới trước tình trạng này mà không đầu hàng thì ắt phải uổng mạng, chứ chẳng còn đường lối nào khác.

Hắn quyết định chủ ý rất mau lẹ, đáp ngay:

- Nhậm giáo chủ! Bảo Đại Sở này từ giờ trở đi xin tận trung với giáo chủ.

Nhậm Ngã Hành hỏi:

- Bây giờ ngươi tuyên thệ tận trung với tạ Sau này ngươi lại hối hận thì sao?

Bảo Đại Sở đáp:

- Xin Nhậm giáo chủ cho thuộc hạ đới tội lập công, lấy công chuộc tội.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Được lắm! Vậy ngươi hãy uống viên thuốc này đi.

Y nói rồi buông tay, móc trong bọc lấy cái bình sứ dốc ra một viên thuốc màu đỏ, liệng cho Bảo Đại Sở.

Bảo Đại Sở đón lấy, chẳng cần ngó lại, bỏ ngay vào miệng nuốt xuống bụng.

Tần Bang Vĩ bỗng la thất thanh:

- Đó là... Đó là "Tam thi não thần đan"?

Nhậm Ngã Hành gật đầu đáp:

- Ngươi nói đúng đó! Chính là Tam thi não thần đan.

Nhậm Ngã Hành lại lấy trong bình ra sáu viên não thần đan màu hồng nữa, tiện tay liệng xuống bàn.

Sáu viên thuốc ở trên mặt bàn vẫn lăn long lóc không ngừng. Chẳng những không viên nào rớt xuống đất, mà vẫn giữ tình trạng một viên ở giữa, năm viên xung quanh. Những viên thuốc vẫn tiếp tục xoay chuyển, cách quãng thủy chung vẫn đều đặn không thay đổi chút nào.

Nhậm Ngã Hành lại hỏi:

- Các ngươi có biết Tam thi não thần đan lợi hại thế nào không?

Bảo Đại Sở đáp ngay:

- Ai đã uống Não thần đan của giáo chủ rồi là vĩnh viễn nghe lời giáo chủ sai bảo, dẫu chết cũng chẳng dám từ nan. Nếu không thế con thi trùng trong viên thuốc đang nằm chết cứng tự nhiên hoạt động trở lại chui vào trong óc mà cắn não tủy. Dĩ nhiên là nạn nhân đau đớn không thể chịu nổi, hành động lại càng càn rỡ điên rồ, so với bị chó dại cắn còn ghê gớm hơn.

Nhậm Ngã Hành hỏi:

- Ngươi nói đúng lắm! Nhưng ngươi đã biết Não thần đan linh nghiệm là thế mà sao còn dám cả gan nuốt vào?

Bảo Đại Sở đáp:

- Từ nay trở đi thuộc hạ đã nhất tâm trung thành với giáo

chủ thì Não thần đan có lợi hại gấp trăm lần nữa cũng chẳng can gì cho thuộc hạ.

Nhậm Ngã Hành cười ha hả nói:

- Hay lắm! Hay lắm! - đây còn ai muốn uống nữa không?

Hoàng Chung Công, Ngốc Bút ông, Đan Thanh tiên sinh ngơ nhác nhìn nhau. Họ đều biết rằng Bảo Đại Sở nói thế là đúng sự thật.

Bọn trưởng lão ở trong Ma giáo lâu ngày đã biết trong những viên "Tam thi não thần đan" có giống thi trùng bình thường chúng không phát tác thì chẳng có chi khác lạ. Nhưng cứ đến giờ ngọ ngày tết Đoan Ngọ mà không uống thêm thuốc của Nhậm Ngã Hành không được.

Nguyên chất thuốc đó kiềm chế thi trùng đã hết hiệu nghiệm thì con trùng lại hoạt động xuyên vào trong óc khiến cho người hành động như yêu quái lý tính khác thường. Khi lý tính đã thất thường, thì cắn cả cha mẹ vợ con để ăn thịt. Hiện nay chất độc đến thứ này là tệ nhất.

Mọi người còn đang ngần ngừ, Hắc Bạch Tử bỗng lớn tiếng:

- Giáo chủ từ bi! thuộc hạ xin được uống một viên trước.

Hắn nói xong gắng gượng đi tới bên bàn, với tay lên định lấy thuốc.

Nhậm Ngã Hành khẽ phất tay áo một cái. Hắc Bạch Tử chân đứng không vững ngã nằm ngửa xuống đánh huỵch một tiếng. Đầu đụng vào tường khá mạnh.

Nhậm Ngã Hành cười lạt bảo:

- Ngươi đã mất hết công lực biến thành phế nhân thì còn uống linh đan diệu dược của ta thế nào được?

Rồi y quay lại hỏi:

- Tần Bang Vĩ! Vương Thành! Tang Tam Nương! các ngươi không muốn uống linh dược của ta chăng?

Thiếu phụ trung niên là Tang Tam Nương khom lưng đáp:

- Thuộc hạ xin thề từ nay trở đi tận trung giáo chủ, quyết chẳng hai lòng.

Một lão nữa người béo chùn béo chụt là Vương Thành nói:

- Thuộc hạ cũng xin kính cẩn tuân theo mệnh của giáo chủ.

Hai người liền đến bên bàn, mỗi người thò tay lấy một viên nuốt.

Nguyên hai người này từ trước nay vốn úy kỵ Nhậm Ngã Hành. Nay thấy y vượt ngục ra được thì chẳng còn hồn vía nào nữa. Vì sợ quá nên hai người không dám ho he phản kháng.

Còn Tần Bang Vĩ ở lấy đầu mục hạng giữa mới được thăng lên. Lúc Nhậm Ngã Hành nắm giữ quyền bính, hắn đi trông coi mấy huyện trong tỉnh Giang Tây chưa biết thủ đoạn lợi hại của Nhậm Ngã Hành. Vừa thấy Vương Thành và Tang Tam Nương tiến lại lấy thuốc uống, hắn liền la lên:

- Ta xin kiếu đây!

Hắn chí đầu ngón chân xuống nhảy vọt ra cửa sổ ngoài.

Nhậm Ngã Hành bật lên tiếng cười khanh khách. Y không đứng lên ngăn cản, chờ cho Tần Bang Vĩ chuồn qua cửa sổ rồi mới phất tay một cái. Một cây trường tiên màu đỏ từ trong tay áo vọt ra.

Mọi người vừa hoa mắt lên bỗng nghe Tần Bang Vĩ "ối" lên một tiếng. Cây trường tiên từ trong cửa sổ vọt ra đã quấn lấy chân hắn kéo ngược trở lại.

Cây trường tiên này chỉ lớn bằng đầu ngón tay út, thế mà Tần Bang Vĩ bị nó quấn lấy mắt cá chân trái, đành nằm lăn lộn dưới

đất không lối nào đứng lên được.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Tang Tam Nương! Ngươi hãy lấy một viên thi não thần đan bóc cẩn thận lần vỏ ngoài đi!...

Tang Tam Nương dạ một tiếng rồi cầm một viên thuốc trên bàn, mụ đưa mấy ngón tay nhỏ nhắn ra bóc lần vỏ màu hồng bên ngoài. Bên trong lộ ra một viên tròn nhỏ mầu xám.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Nhét cho nó uống đi!

Tang Tam Nương đáp:

- Dạ!

Rồi chạy đến Tần Bang Vĩ quát:

- Há miệng ra!

Tần Bang Vĩ xoay mình lại phóng chưởng véo một cái nhằm đánh Tang Tam Nương.

Võ công Tần Bang Vĩ so với Tang Tam Nương chỉ kém một chút nhưng hai người cách nhau khá xa, chân hắn lại bị cây trường tiên quấn lấy, huyệt đạo bị kiềm chế nên kình lực ở cánh tay bị giảm sút rất nhiều.

Tang Tam Nương phóng chân trái đá vào cổ tay hắn. Mụ giơ chân phải lên nện trúng ngực hắn đánh "binh" một tiếng. Tiếp theo chân trái mụ thi triển thế Uyên ương liên hoàn đá vào bả vai hắn.

Tay trái Tang Tam Nương giữ bóp má Tần Bang Vĩ còn tay phải nhét viên thuốc đã bóc vào miệng hắn.

Trả bản đàn Chung Công tự vận

Tần Bang Vĩ đã bị cây trường tiên mầu hồng quấn giữ chân trái toàn thân hắn liền bị kiềm chế. Tang Tam Nương lại đá luôn ba phát trúng vào ba nơi huyệt đạo, khiến hắn không nhúc chích được nữa.

Miệng hắn bị Tang Tam Nương bóp cho há ra rồi nhét viên "Tam thi não thần đan" vào. Hắn cố ý nhổ ra mà không được.

Tang Tam Nương lại đưa tay mặt ra bóp cổ họng Tần Bang Vĩ đánh "ặc" một tiếng. Thế là viên thuốc nuốt xuống bụng rồi.

Lệnh Hồ Xung thấy chân tay Tang Tam Nương cử động chân ngoăn ngoắt, ra vẻ rất thành thạo, bất giác chàng lẩm bẩm:

- Thủ cước mụ này lanh lợi ghê thật.

Chàng có biết đâu mụ chuyên về công phu cầm nã và đánh xáp lá cà. Người nào đấu với mụ đứng gần quá thì dù bản lãnh có cao hơn mụ một bậc mà sơ ý một chút là bị mụ thừa cơ hạ ngay. Bữa nay là buổi đầu mụ qui đầu Nhậm Ngã Hành, dĩ nhiên mụ phấn khởi tinh thần một là để phô trương thủ đoạn, hai là để tỏ dạ trung thành và đắc lực với chủ mới.

Nhậm Ngã Hành lẩm nhẩm gật đầu ra chiều vừa ý.

Tang Tam Nương nét mặt vẫn thản nhiên, đứng sang một bên, thái độ khép nép kính cẩn.

Mọi người lúc nãy mới nghe Bảo Đại Sở nói trong viên "Tam thi não thần đan" có đặt giống thi trùng cứng đơ vì bị chất thuốc kiềm chế, thì chắc rằng Tang Tam Nương vừa bóc lần vỏ

bọc màu hồng tức là bỏ chất thuốc đó đi để con thi trùng hành hạ Tần Bang Vĩ.

Nhậm Ngã Hành lại đưa mắt nhìn bọn Hoàng Chung Công, Ngốc Bút ông, Đan Thanh tiên sinh ba người hiển nhiên để hỏi ý bọn họ có chịu uống "Tam thi não thần đan" hay không?

Ngốc Bút ông không nói gì, lẳng lặng đến bên bàn cầm lấy một viên bỏ vào miệng nuốt.

Đan Thanh miệng lẩm bẩm không hiểu y nói gì, rồi sau cũng lại lấy một viên uống.

Hoàng Chung Công nét mặt cực kỳ thê thảm, thò tay vào bọc móc ra một cuốn giấy, chính là bản nhạc "Tiếu Ngạo Giang Hồ". Y tiến lại trước mặt Lệnh Hồ Xung nói:

- Tôn giá võ lâm đã cao thâm lại lắm mưu nhiều trí, bày ra xảo kế cứu được Nhậm Ngã Hành thoát vòng tù ngục. Chà chà! Tại hạ bái phục sát đất. Bản cầm phổ này làm hại bốn anh em tại hạ đến thân tàn danh bại. Vậy xin đem nguyên vật trả về chủ cũ.

Dứt lời y liệng bản cầm phổ vào lòng Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung đang ngẩn người ra thì thấy Hoàng Chung Công xoay mình trở lại bên bàn. Lòng chàng rất áy náy bụng bảo dạ:

- Việc cứu thoát Nhậm giáo chủ thoát khỏi chốn lao lung hoàn toàn nhờ ở mưu kế của Hướng đại ca, chính mình trước kia cũng chẳng hiểu gì ráo. Nhưng bọn Hoàng Chung Công đem lòng oán hận mình cũng là lẽ thường, mình chẳng còn cách nào giải thích được nữa.

Bỗng nghe Hoàng Chung Công khẽ "hự" một tiếng rồi người y từ từ rũ xuống.

Ngốc Bút ông và Đan Thanh tiên sinh hốt hoảng đồng thanh la:

- Đại ca! Đại ca!

Rồi chạy lại nâng đỡ thì thấy trước ngực Hoàng Chung Công đã cắm lưỡi đao trủy thủ. Cặp mắt trợn tròn xoe, y tắt thở chết rồi.

Ngốc Bút ông và Đan Thanh líu lưỡi gọi:

- Đại ca! Đại ca!

Đoạn khóc òa lên.

Vương Thành quát bảo:

- Hoàng Chung Công đã không tuân chỉ ý của giáo chủ lại còn sợ tội tự tử, thế là đáng gia tội lên một tầng nữa, các ngươi còn làm nhộn chi vậy?

Đan Thanh mặt giận hầm hầm, quay phắt lại, toan nhảy xổ vào liều mạng với Vương Thành.

Vương Thành quát hỏi:

- Sao! Ngươi muốn làm phản chăng?

Đan Thanh nhớ tới mình đã uống "Tam thi não thần đan", từ đây không được trái lệnh Nhậm Ngã Hành nữa. Bao nhiêu lửa giận tiêu tan liền, y đành cúi đầu gạt lệ.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Hãy khiêng xác chết và tên phế nhân này ra ngoài kia rồi lấy rượu thịt ra đây. Bữa nay ta cùng Hướng huynh đệ và Lệnh Hồ huynh đệ uống say một bữa.

Ngốc Bút ông dạ một tiếng rồi ôm thi thể Hoàng Chung Công đi. Đoạn y sai gia nhân đem bát vào sáu chỗ ngồi.

Bảo Đại Sở nói:

- Bày bàn ba chỗ thôi. Chúng ta ngồi cùng giáo chủ thế nào được?

Y vừa nói tay vừa dọn bàn giúp gia nhân.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Bữa nay các vị cũng phải một phen tân khổ, vậy ra ngoài kia cùng nhau uống chén tẩy trần.

Bảo Đại Sở, Vương Thành cùng Tang Tam Nương khom lưng đáp:

- Tạ Ơn giáo chủ đã ban ân cho.

Rồi từ từ lui ra.

Lệnh Hồ Xung thấy Hoàng Chung Công tự tử, liền nghĩ đến y là một hảo hán nghĩa liệt, lại nhớ tới bữa trước y đã viết thư cho Phương Chứng đại sư chùa Thiếu Lâm yêu cầu nhà sư này chữa bịnh cho mình, đúng là có hảo tâm với mình, lòng chàng bất giác nổi lên mối thương cảm.

Bỗng nghe Hướng Vấn Thiên cười nói:

- Lệnh Hồ huynh đệ! Hiền đệ nhờ có duyên mà học được "Hấp tinh đại pháp" của giáo chủ trong trường hợp nào? Hãy kể lại cho tiểu huynh nghe!

Lệnh Hồ Xung liền đem chuyện phát giác tự tích khắc trên tấm thiết bản trong trường hợp nào, Hắc Bạch Tử đến khẩn cầu mình truyền công ra sao, chàng tự mình luyện tập thế nào nhất nhất thuật lại.

Hướng Vấn Thiên cười nói:

- Cung hỉ! Cung hỉ hiền đệ. Bấy nhiêu cơ duyên phải đủ hết nếu khiếm khuyết một điều cũng không được. Thế mới biết: cố ý trồng hoa hoa chẳng nảy, vô tâm tiếp liễu liễu xanh om.

Nhậm Ngã Hành và Lệnh Hồ Xung cũng cạn chén theo.

Nhậm Ngã Hành cười nói:

- Vụ này thiệt nguy hiểm vô cùng! Khi ta khắc bí quyết thần công vào tấm thiết bản vị tất đã có hảo tâm gì đâu. Bí quyết thần công tuy là sự thật, song nếu không được chính ta chỉ điểm phương pháp tán công, mà cứ theo yếu quyết khắc trên thiết bản tự mình rèn luyện thì nhất quyết phải đi vào đường tẩu hỏa nhập ma, cả ngàn người không một ai chạy thoát. Thế mà Lệnh Hồ huynh đệ luyện được thành công thì quả đó lòng trời.

Lòng bàn tay Lệnh Hồ Xung toát mồ hôi lạnh ngắt, chàng đáp:

- May mà...

Chàng muốn nói: "May mà vãn bối đã bạt những bí quyết đó đi rồi".

Nhưng chàng lại nghĩ Nhậm Ngã Hành phải phí bao nhiêu tâm lực khắc bí quyết lưu lại cốt để hại người, nếu lão biết chàng đã bạt đi rồi tất sinh lòng tức giận. Chàng liền đổi giọng:

- May mà... nội lực của vãn bối đã mất hết, khỏi phải tán công, nếu không thì hậu quả chưa biết đến đâu mà lường. Hướng đại ca! Nhậm giáo chủ làm thế nào mà thoát ra khỏi hắc lao được? Đến nay tiểu đệ vẫn chưa hiểu rõ.

Hướng Vấn Thiên cười khà khà móc trong bọc ra một vật nhét vào tay Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Cái này là cái gì?

Lệnh Hồ Xung thấy vật trong tay mình hình tròn mà rắn chắc. Đúng là cái mà bữa trước Hướng Vấn Thiên đã đưa cho chàng để trao lại cho Nhậm Ngã Hành.

Lệnh Hồ Xung mở bàn tay ra nhìn lại thấy đó là một trái cầu

bằng gang thép. Trên trái cầu có khảm một hạt cương châu. Chàng bấm hạt cương châu thì thấy nó chuyển động mấy vòng, rồi một sợi cương ty rất nhỏ thò ra. Sợi cương ty này một đầu dính liền vào hạt cương châu. Trên sợ cương ty lại có răng cưa. Đó chính là một lưỡi cưa bằng thép chế tạo cực kỳ tinh xảo.

Lệnh Hồ Xung tỉnh ngộ nói:

- Té ra giáo chủ đã dùng sợi cương ty này để cắt đứt những xiềng khóa ở chân tay.

Nhậm Ngã Hành cười nói:

- Hôm ấy trong mấy tiếng cười lớn, ta đã dùng công lực thượng thặng làm chấn động bọn các ngươi năm người phải ngã lăn ra, rồi ta dùng cương ty cắt đứt xiềng khóa chân tay. Còn về sau ngươi đối với Hắc Bạch Tử thế nào thì ta đối xử với người cũng vậy.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Té ra giáo chủ cũng đổi quần thay áo, rồi đem xiềng khóa sắt mắc vào chân tay vãn bối. Chẳng trách bọn Hoàng Chung Công không phác giác ra được.

Hướng Vấn Thiên nói:

- Kể ra việc lừa gạt bọn Hoàng Chung Công, Hắc Bạch Tử không phải chuyện dễ dàng, nhưng sau khi bọn họ tỉnh lại, giáo chủ cùng ta đã ra khỏi Mai trang rồi. Bọn Hắc Bạch Tử thấy ta để lại kỳ phổ cùng thư họa thì mừng quá đỗi, khi nào còn nghĩ tới trong hắc lao đã xảy ra chuyện đánh tráo tù nhân?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Thần cơ diệu toán của đại ca thật ít người bì kịp.

Rồi chàng nghĩ bụng:

- Té ra y đã sắp đặt đâu vào đấy, cố ý để lại những đồ thị hiếu

khiến cho họ dễ bị mắc lừa. Nhưng không hiểu sao giáo chủ thoát nạn đã lâu mà không thấy đến cứu mình?

Hướng Vấn Thiên nhìn vẻ mặt đã đoán ra tâm ý chàng liền cười nói:

- Hiền đệ! Sau khi giáo chủ thoát nạn, còn nhiều việc khẩn cấp phải làm ngay và phải giữ kín không cho bọn đối đầu hay biết, nên đành để hiền đệ chịu khuất tất ở trong hắc lao dưới đáy hồ thêm ít bữa. Hôm nay chúng ta định đến cứu hiền đệ đây. May ở chỗ nhân họa thành phước, như vậy cũng đủ đền bù rồi. Ha ha! Ca ca chỉ còn việc xin lỗi chú nữa là xong.

Hắn nói xong rót đầy rượu vào chung cho cả ba người rồi tự mình uống trước một chung.

Nhậm Ngã Hành cười khanh khách nói:

- Ta cũng xin lỗi Lệnh Hồ huynh đệ.

Lệnh Hồ Xung bụng dạ khoát đạt, huống chi việc đã qua rồi, chàng không để tâm nữa, liền cười hỏi:

- Làm sao các vị lại xin lỗi, chính ra vãn bối phải thâm tạ hai vị mới đúng. Vãn bối trong mình bị nội thương chẳng có cách nào trị được, may nhờ thần công của giáo chủ mà tự nhiên hết bệnh, vãn hồi được sinh mạng. Đó là cái ơn tái tạo.

Ba người cùng nổi lên tràng cười rộ ra chiều khoan khoái vô cùng.

Sau khi đã cạn mười mấy chung rượu rồi, Lệnh Hồ Xung cảm thấy Nhậm giáo chủ là người hào sảng, kiến thức cũng không phải hạng tầm thường. Đáng là một vị đại anh hùng đại hào kiệt trên đời hiếm có, không thể lấy lẽ thường mà đo bụng dạ lão được.

Lúc trước chàng thấy Nhậm Ngã Hành đối xử với bọn Tần

Bang Vĩ, Hoàng Chung Công, Hắc Bạch Tử bằng một thủ đoạn tàn độc thì cũng có ý bất mãn, nhưng sau chàng nghe lão đàm luận một hồi, bao nhiêu mối bất bình dần dần tiêu tan hết.

Nhậm Ngã Hành uống cạn chung rượu rồi nói:

- Lệnh Hồ huynh đệ! Ta đối với bọn địch nhân thường ra tay cực kỳ thảm khốc, luật lệ của ta vô cùng nghiêm khắc. Có khi huynh đệ chưa quen chứng kiến phải lấy làm buồn. Nhưng huynh đệ thử nghĩ coi: Ta bị bọn chúng giam cầm trong hắc lao dưới đáy hồ đã lâu ngày, huynh đệ cũng đã nếm qua cảnh tù ngục cực nhục là thế nào rồi. Người ta đối với mình như vậy, thì mình đối với những tên bạn đồ kia khó mà nhân từ được.

Lệnh Hồ Xung gật đầu khen phải. Chàng chợt nhớ ra điều gì liền đứng dậy nói:

- Vãn bối có điều muốn thỉnh cầu, mong được giáo chủ ưng thuận.

Nhậm Ngã Hành hỏi:

- Điều chi?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Vãn bối tưởng lại buổi đầu tiên được gặp giáo chủ, Hoàng Chung Công đã nói giáo chủ mà thoát ra khỏi chốn lao lung trở lại giang hồ thì ngay một phái Hoa Sơn ít ra là bị chết hết quá nửa. Vãn bối còn được nghe chính miệng giáo chủ nói ra nếu còn gặp sư phụ vãn bối sẽ làm cho người phải cay cực không chịu nổi. Giáo chủ bản lãnh thông thần như vậy mà muốn gây sự với phái Hoa Sơn thì còn ai chống chọi được?...

Nhậm Ngã Hành ngắt lời:

- Ta được Hướng huynh đệ đây cho hay là sư phụ của lão đệ đã thông tư đi khắp thiên hạ trục xuất lão đệ ra khỏi môn

trường phái Hoa Sơn. Nếu ta có làm khổ nhục hắn hay đi xa hơn nữa là tiêu diệt phái Hoa Sơn xóa hẳn tên phái này trong võ lâm há chẳng làm cho lão đệ hả giận ư?

Lệnh Hồ Xung lắc đầu đáp:

- Văn bối mồ côi cha mẹ từ thuở nhỏ, nhờ ơn sư phụ cùng sư nương thu vào làm môn hạ và nuôi dưỡng cho đến khi khôn lớn tuy danh thầy trò mà tình chẳng khác cha con. Gia sư có đuổi văn bối ra khỏi môn phái thì một là vì văn bối quả tình làm nên tội lỗi, hai là vì có chỗ hiểu lầm. Bất luận trường hợp nào, văn bối cũng không dám oán hận ân sư.

Nhậm Ngã Hành mỉm cười hỏi:

- Lệnh Hồ huynh đệ đã nói vậy thi dù Nhạc Bất Quần có vô tình với lão đệ, lão đệ cũng quyết không chịu bất nghĩa với hắn hay sao?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Điều mà văn bối thỉnh cầu giáo chủ là tấc dạ khoan hồng đại độ, xin giáo chủ đừng làm khó dễ với sư phụ, sư nương cùng sư đệ, sư muội của văn bối.

Nhậm Ngã Hành trầm ngâm một lát rồi nói:

- Ta thoát được chốn hắc lao, cũng nhơ công lão đệ xuất lực rất nhiều, nhưng ta đã truyền Hấp tinh đại pháp để cứu mạng cho lão đệ. Thế là hai bên có vay có trả cả rồi, không ai nợ ai nữa. Nay ta trở lại giang hồ có rất nhiều chuyện đền ân trả oán, không thể hứa với lão đệ điều gì đệ tự ràng buộc chân tay.

Lệnh Hồ Xung nghe Nhậm Ngã Hành nói thì ra lão nhất định kiếm chuyện với Nhạc Bất Quần, bất giác trong lòng nóng mảy vô cùng, vẻ bồn chồn lộ ra ngoài mặt.

Nhậm Ngã Hành thấy vậy cười ha hả nói:

- Lão đệ! Lão đệ hãy ngồi xuống đã. Hiện nay ta ở trên đời chỉ có Hướng đệ và lão đệ là hai người thân tín. Lão đệ đã có việc cầu ta thì thế nào cũng có thể nhân nhượng. Thôi bây giờ thế này vậy:

Lão đệ ưng chịu một điều kiện với ta, thì ta cũng nhân nhượng một điều. Từ nay ta có gặp thầy trò phái Hoa Sơn bọn họ đừng tỏ ra bất kính đối với ta, thì ta cũng không gây chuyện đối với họ. Giả tỷ có cần giáo huấn bọn họ ta cũng nể mặt lão đệ mà nương tay mấy phần. Như vậy lão đệ đã vừa lòng chưa?

Lệnh Hồ Xung cả mừng đáp:

- Giáo chủ có điều chi dạy bảo, văn bối nhất nhất tuân theo.

Nhậm Ngã Hành hỏi:

- Ta muốn cùng hai vị kết nghĩa kim lan, tình đồng huynh đệ cùng hưởng hạnh phúc cùng chia hoạn nạn. Hướng huynh đệ thăng lên chức Quang Minh tả sứ, còn lão đệ nhận chức Quang Minh hữu sứ trong Triều Dương thần giáo của tạ Y¨ lão đệ thế nào?

Lệnh Hồ Xung vừa nghe Nhậm Ngã Hành nói vậy, chàng rất đỗi ngạc nhiên, vì chàng không bao giờ ngờ tới lão lại rủ chàng gia nhập Ma giáo. Từ thuở nhỏ chàng đã được nghe sư phụ cùng sư nương nhắc tới sự tích gian tà độc ác của Ma giáo. Bây giờ tuy chàng đã bị trục xuất ra khỏi phái Hoa Sơn, trong lòng chỉ ước ao làm thân hạc nội mây ngàn, hay một tán nhân trên chốn giang hồ, không thuộc môn phái nào hết. Còn qui đầu Ma giáo thì nhất định không thể được. Trong lúc thảng thốt, ruột rối như mối bòng bong, chàng không biết trả lời thế nào cho tiện.

Nhậm Ngã Hành cùng Hướng Vấn Thiên ngó chàng chằm chặp. Trong nhà bỗng thành yên lặng như tờ, không một tiếng động.

Sau một lúc khá lâu Lệnh Hồ Xung mới đáp:

- Mỹ ý của giáo chủ khiến cho Lệnh Hồ Xung này rất lấy làm khó nghĩ. Mình là kẻ hậu tiến mạt học, khi nào dám kề vai hô huynh gọi đệ với giáo chủ? Hơn nữa, vãn bối tuy hiện giờ không còn là người phái Hoa Sơn nhưng vẫn mong sư phụ có ngày hồi tâm chuyển ý thu hồi lệnh trục xuất...

Nhậm Ngã Hành cười ruồi nói:

- Lão đệ kêu ta bằng giáo chủ, nhưng tính mạnh ta sống nay chết mai cũng chưa biết chừng. Hai chữ giáo chủ chỉ nói cho nghe êm tai mà thôi. Hiện nay khắp thiên hạ ai cũng biết giáo chủ Triều Dương thần giáo là Đông Phương Bất Bại. Lão này võ công cao cường nhất định chẳng kém gì ta, mà mưu trí lại hơn ta nhiều. Dưới trướng hắn nhân tài đầy rẫy, thế thì ta cùng Hướng huynh đệ hai người muốn cướp lại ngôi giáo chủ trong tay hắn không có khác gì lấy trứng chọi với đá và đó chỉ là những cử động ngu dại, hão huyền. Lão đệ không muốn kết làm anh em với ta cũng là một mỹ sự để giữ mình một cách sáng suốt. Này này! Chúng ta bây giờ chỉ uống rượu nói chuyện vui cười hay hơn, không đề cập đến những chuyện đó nữa.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Quyền vị của giáo chủ tại sao lại bị Đông Phương Bất Bại tranh đoạt? Vì lẽ gì giáo chủ bị cầm tù tại chốn hắc lao? Những chuyện đó vãn bối chẳng hiểu chi hết. Liệu hai vị có nói cho vãn bối nghe được chăng?

Nhậm Ngã Hành lắc đầu, nở một nụ cười thê lương đáp:

- Ta ở dưới đáy hồ đã 12 năm, danh lợi quyền vị gì coi cũng nhạt phèo rồi. Hà hà! Có điều tuổi càng già thì lòng càng nóng nảy mà thôi.

Nhậm Ngã Hành nói xong rót đầy rượu vào chung uống một

hơi cạn sạch rồi bật lên tràng cười ha hả rất lâu, song tiếng cười đầy vẻ thê lương.

Hướng Vấn Thiên nói:

- Lệnh Hồ huynh đệ! Bữa trước Đông Phương Bất Bại phái bao nhiêu người đi rượt ta, thủ đoạn họ tàn độc thế nào, chính mắt hiền đệ đã chứng kiến rồi đó. Nếu hiền đệ không giàu lòng trượng nghĩa ra tay viện trợ thì ta đã bị chúng băm vằm nát ra như tương ở quán lương đình. Trong con mắt hiền đệ còn phân chia hai phe chính tà, nhưng hôm ấy bọn chúng mấy trăm người liên thủ hạ sát cả đôi ta thì liệu có phân biệt được chính tà nữa không? Sự thực là ở người: trong phái chính dĩ nhiên là lắm người tử tế nhưng há phải không có kẻ đê hèn gian ác? Người trong Ma giáo quả chẳng thiếu chi phường tồi bại, song cũng có những người như ba chúng ta đây ra mà nắm giữ quyền binh, chỉnh đốn mọi việc cho đâu vào đấy, thanh trừ hết bọn gian ác đê hèn, há chẳng khiến cho những bậc hào kiệt trên chốn giang hồ phải mở mắt ra mà nhìn?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Lời đại ca thật là chí lý.

Hướng Vấn Thiên lại nói:

- Ngày trước, giáo chủ đây đối với Đông Phương Bất Bại chẳng khác chân tay ruột thịt, đề bạt hắn lên làm chức Quang Minh tả sứ. Bao nhiêu quyền hành bản giáo đều giao cho hắn. Hồi ấy giáo chủ tĩnh tâm tu luyện "Hấp tinh đại pháp" để sửa chữa lại những điểm nhỏ nhặt hãy còn thiếu sót sai trật, nên không rảnh để tâm đến công việc thường nhật trong bản giáo. Dè đâu Đông Phương Bất Bại mặt người dạ thú. Bên ngoài hắn giả bộ cực kỳ cung kính, bất cứ việc gì hắn cũng tỏ ra rất trung thành không dám mảy may vị phản, mà bề trong hắn ngấm ngầm gây

dựng thế lực. Hắn bịa ra lắm chuyện để trừ khử những thuộc hạ trung thành của giáo chủ, hoặc là cách chức, hoặc đem xử tử. Chỉ trong vài năm mà bao nhiêu những kẻ thân tín của giáo chủ phải điêu tàn tan tác gần hết. Giáo chủ lại là người trung hậu chí thành. Ngài thấy Đông Phương Bất Bại ra vẻ thành kính mà công việc bản giáo hắn lại xếp đặt đâu vào đấy, nên chẳng chút hoài nghi.

Nhậm Ngã Hành thở dài nói:

- Hướng huynh đệ! Mỗi lần ta nghĩ tới vụ này trong lòng lại hổ thẹn vô cùng. Huynh đệ đã mấy phen đưa lời trung thực can gián và nhắc ta cần phải gia tâm đề phòng. Nhưng ta đã tín nhiệm Đông Phương Bất Bại một cách thái quá, những lời trung ngôn thường hay trái tai. Ta đã không nghe còn trách huynh đệ nặng lòng ghen ghét đưa lời ly dán, gây chuyện thị phi khiến cho huynh đệ tức giận bỏ đi, từ đó không thấy mặt nữa.

Hướng Vấn Thiên nói:

- Thuộc hạ quyết chẳng bao giờ dám có lòng oán hận giáo chủ, chỉ vì mình nhận ra tình thế có điền ngoắt ngoéo nguy nan mà thằng cha Đông Phương Bất Bại lại bố trí rất nghiêm mật, có thể xảy tai nạn đến nơi. Nếu thuộc hạ còn thị phụng kề cận bên mình giáo chủ tất bị mắc tay độc thủ. Tuy thuộc hạ đã nghĩ đến việc hy sinh cho bản giáo là phận sự của người đệ tử, nhưng sau khi suy đi tính lại thì thấy mình tạm lánh đi là hơn. Nếu giáo chủ soi thấy lòng gian của hắn khiến hắn không thi mưu phản nghịch được là hay hơn hết. Bằng không còn thuộc hạ Ở bên ngoài giám thị nghiêm mật, ít ra cũng khiến hắn phải đem lòng úy kỵ mà không dám càn rỡ thái quá.

Nhậm Ngã Hành gật đầu nói:

- Đúng thế! Nhưng khi ấy ta đâu có biết nỗi khổ tâm của

huynh đệ? Ta thấy huynh đệ không cáo từ bỏ đi thì trong lòng rất căm hận. Lại gặp lúc luyện công tới kỳ tối quan trọng, rất dễ sảy ra nguy hiểm bối rối. Một mặt Đông Phương Bất Bại càng làm ra vẻ ân cần. Hắn khuyên can ta không nên nóng giận để mất bình tĩnh mà hư việc lớn. Vì thế ta càng trúng phải gian kế của hắn, lại đem cả bí lục Qùy Hoa Bảo Điển của bản giáo truyền cho hắn.

Lệnh Hồ Xung nghe Nhậm Ngã Hành nói đến bốn chữ "Qùy Hoa Bảo Điển", chàng không tự chủ được nữa, bật lên tiếng ủa ra chiều kinh ngạc.

Hướng Vấn Thiên hỏi:

- Hiền đệ! Hiền đệ cũng biết "Qùy Hoa Bảo Điển" ư?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tiểu đệ từng nghe sư phụ nói tới cái tên "Qùy Hoa Bảo Điển" và chỉ biết đó là một pho bí lục về võ học cực kỳ tinh thâm bát ngát, nhưng tiểu đệ không ngờ Bảo Điển này lại ở trong tay giáo chủ.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Mấy trăm năm nay "Qùy Hoa Bảo Điển" là vật chí bảo trấn sơn của Triêu Dương thần giáo. Trải bao nhiêu năm giáo chủ đời trước truyền lại cho giáo chủ đời sau. Hồi ta tu luyện "Hấp tinh đại pháp" bỏ ngủ quên ăn, bao nhiêu tâm trí mài miệt vào việc luyện công. Bất cứ việc gì cũng chẳng để tâm đến nữa. Cả ngồi giáo chủ cũng muốn truyền sang cho Đông Phương Bất Bại, nên mới đem "Qùy Hoa Bảo Điển" truyền cho hắn, cốt tỏ cho hắn hiểu rõ rằng là chẳng bao lâu nữa ta sẽ trao chức. Hỡi ơi! Đông Phương Bất Bại là người thông minh ghê gớm, thế mà ngôi giáo chủ rõ ràng ta đã giao vào tay hắn sao hắn còn nóng nảy khó chịu chờ đợi ít lâu để ta chính thức triệu khai đại hội

công bố với mọi người mà lại tính bề phản nghịch gây nên nguy hiểm?

Nhậm Ngã Hành nhíu cặp lông mày, dường như cho đến bây giờ lão vẫn chưa hiểu vụ này ra sao?

Hướng Vấn Thiên nói:

- Một là hắn không muốn chờ đợi vì chẳng hiểu bao giờ giáo chủ mới chính thức truyền ngôi. Hai là hắn vẫn hồi hộp trong lòng chỉ sợ xảy ra biến cố.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Thực ra hắn đã bố trí rất thỏa đáng thì việc gì mà sợ biến cố xảy ra đột ngột? Đó là điều khiến cho người ta khó bề giải thích. Ta ở trong hắc lao đã tĩnh tâm suy nghĩ muốn tìm cho ra chỗ gian mưu của hắn,

vì lý do gì hắn không chờ đợi? Đến nay ta vẫn nghĩ không ra. Ta chỉ biết rằng hắn vẫn úy kỵ lão đệ và nghi ngờ không chừng ta sẽ đem ngôi giáo chủ truyền lại cho đệ thì hắn mất phần. Nhưng lão đệ không cáo từ bỏ đi tức là hắn đã nhổ được cái đinh trước mắt thì còn lo gì mà không chờ đợi?

Hướng Vấn Thiên hỏi:

- Năm ấy Đông Phương Bất Bại mở một đại tiệc vào buổi tối ngày tết Đoan Ngọ, trên tiệc tiểu thư đã nói một câu giáo chủ còn nhớ không?

Nhậm Ngã Hành gãi đầu gãi tai ra chiều suy nghĩ một lúc rồi hỏi lại:

- Ngày tết Đoan Ngọ ư? Tiểu Linh Linh còn là đứa con nít đã nói gì nhỉ? Câu nói đó có can hệ gì?

Ta quên hết rồi.

Hướng Vấn Thiên đáp:

- Giáo chủ đừng tưởng tiểu thư là đứa con nít. Cô thông minh lanh lợi mà suy nghĩ rất hay chẳng thua kém người lớn. Năm ấy tiểu thư mới lên tám. Cô đứng trên tiệc đếm người rồi hỏi giáo chủ: "Gia gia! Tại sao ngày tết Đoan Ngọ mỗi năm mở tiệc uống rượu lại bớt đi một người?". Giáo chủ ngẩn ngơ hỏi lại: "Sao mỗi năm lại bớt một người?". Tiểu thư đáp: "Hài nhi nhớ năm ngoái có mười người, năm kia có mười một người, năm kìa có mười hai người. Còn về trước nữa hài nhi không biết. Năm nay... một, hai, ba, bốn ,năm... chỉ còn lại có chín người".

Nhậm Ngã Hành thở dài nói:

- Phải rồi! Khi ấy ta nghe tiểu Linh Linh nói vậy trong lòng rất lấy làm buồn. Năm trước Đông Phương Bất Bại xử tử Hắc hiền đệ, rồi năm trước nữa Khâu trưởng lão chết một cách ám muội ở tỉnh Cam Túc. Bây giờ ta nghĩ lại thì đó là Đông Phương Bất Bại đã ngấm ngầm bày kế độc. Lại một năm trước nữa Văn trưởng lão bị cách đuổi khỏi bản giáo, rồi bị những tay cao thủ các phái Hoa Sơn, Hành Sơn vây đánh mà bị uổng mạng. Vụ này người gây nên tai vạ đúng là Đông Phương Bất Bại rồi. Hỡi ôi! Tiểu Linh Linh là đứa con nít vô tình thổ lộ chân ngôn. Khi ấy ta chẳng khác người trong mộng nên không hiểu được.

Lão ngừng lại một chút, uống tợp rượu rồi nói tiếp:

- Hướng huynh đệ! Chẳng dấu gì lão đệ! Khi ấy ta tu luyện võ công đại pháp đã hơn 10 năm, tuy thần công nổi danh lừng lẫy trên giang hồ khiến người chính giáo nghe tiếng đều táng đởm kinh hồn, nhưng ta biết trong thần công đại pháp còn mấy điều khiếm khuyết trọng đại. Ban đầu ta cũng không hay, rồi sau nội thương phát lộ khiến trong mấy năm lòng ta thật lo lắng vì biết rằng nếu không sớm bổ cứu kịp thời thì có ngày bị độc hỏa thiêu thân. Những công lực mà ta hút được ở người ngoài đột

nhiên phản lại cấu xé tạ Cường lực càng hút vào nhiều thì sức phản động càng lớn. Khi ấy trong mình ta đã chứa chất công lực của hơn 20 tay cao thủ trong chính giáo. Có điều hơn 20 tên này thuộc bảy tám phái nên công lực của họ luyện được không giống nhau. Ta cần tìm cách dung hợp vào làm một để mà sử dụng nếu không thế thì thành mối họa tâm phúc. Trong mấy năm trời ta lo lắng ngày đem chỉ vì một chuyện này. Hôm đó gặp ngày tết Đoan Ngọ, mở yến tiệc lớn, tuy ta vừa uống rượu vừa truyện trò cười cợt mà trong lòng vẫn ngấm ngầm suy tính 22 huyệt Dương Kiều và 32 huyệt Dương Duỵ Trong 54 huyệt đạo này phải làm thế nào cho nội tức lưu thông để d dàng từ Dương Kiều vào Dương Duy lại từ Dương Duy qua Dương Kiều. Vì thế mà tiểu Linh Linh nói vậy tuy ta nghe trong lòng cảm thấy buồn bã, song chỉ thoáng qua chốc lát rồi lại quên ngay.

Hướng Vấn Thiên nói:

- Thuộc hạ rất lấy làm kỳ là giáo chủ trước nay vẫn đề cao cảnh giác, linh mẫn vô cùng. Người ta chỉ nói nửa lời là mười phần đã hiểu đến chín, không sai trật bao giờ. Thế mà trong mấy năm đó bao nhiêu gian mưu của Đông Phương Bất Bại, giáo chủ hoàn toàn không phát giác và thường nhật...

Nhậm Ngã Hành mỉm cười nói:

- Thường nhật ta chỉ ngơ ngơ ngác ngác tâm thần bất định, có đúng thế không?

Hướng Vấn Thiên đáp:

- Đúng thế! Tiểu thư nói câu đó rồi, Đông Phương Bất Bại cười khanh khách hỏi: "Tiểu thư! Có phải tiểu thư ưa náo nhiệt không? Nếu vậy thì sang năm chúng ta sẽ mời thêm mấy người nữa đến uống rượu". Hắn nói vậy rồi mặt mày hớn hở tươi cười, nhưng thuộc hạ coi trong luồng nhãn quang của hắn thấy đầy

vẻ kinh dị, lo lắng. Hắn yên trí giáo chủ vẫn tinh minh, chỉ giả vờ ngớ ngẩn mà thực ra đã đem lòng ngờ vực hắn rồi.

Nhậm Ngã Hành nhíu cặp lông mày ra chiều ngẫm nghĩ rồi nói:

- Té ra hôm ấy giữa tiệc đại yến tết Đoan Ngọ tiểu Linh Linh đã nói như vậy. Bây giờ Hướng huynh đệ nhắc tới, ta nhớ mang máng quả có thế thật, nhưng đã mười mấy năm ta chưa từng đề cập đến bao giờ, tưởng Đông Phương Bất Bại làm gì mà phải ôm mối hoài nghi?

Hướng Vấn Thiên nói:

- Hơn nữa, tiểu thư mỗi tuổi một khôn lớn, trí thông minh càng ngày càng phát triển. Đến khi cô thành niên, hắn chắc giáo chủ sẽ truyền ngôi cho cô chứ không đến lượt hắn. Hắn còn sợ trong một vài năm Tiểu thư khám phá ra được âm mưu của hắn cũng là một mối nguy hiểm khôn lường, nên hắn mạo hiểm một phen để trút hết mối lo về sau. Có lẽ vì vậy cũng chưa biết chừng.

Nhậm Ngã Hành gật đầu luôn mấy cái rồi thở dài nói:

- Hỡi ôi! Giả tỷ bây giờ ta có tiểu Linh Linh kề cận bên mình há chẳng thêm được một người và không đến nỗi thế cô lực bạc như hiện tại.

Hướng Vấn Thiên quay lại ngó Lệnh Hồ Xung nói:

- Lệnh Hồ huynh đệ! Vừa rồi giáo chủ đã nói trong Hấp tinh đại pháp còn có chỗ khiếm khuyết trọng đại. Theo chỗ tiểu huynh biết thì giáo chủ bị cầm tù ở hắc lao 12 năm trời là một nỗi uất ức khôn tả, nhưng cũng nhờ có thời gian này để thoát hết những mối ràng buộc ngoài đời mà tịnh tâm nghiên cứu và đã khám phá ra được những chỗ bí ẩn huyền diệu về thần công đại pháp.

Hắn quay sang hỏi Nhậm Ngã Hành:

- Thưa giáo chủ! Thuộc hạ nói vậy có đúng không?

Nhậm Ngã Hành đưa tay vuốt chòm râu vừa rậm vừa đen, nổi lên tràng cười ha hả ra chiều rất đắc ý đáp:

- Đúng thế! Từ nay trở đi ta mà hấp được công lực người nào là có thể đồng hóa hết để mà sử dụng,

không còn e ngại những luồng chân khí dị chủng nổi lên xung đột nữa. Ha ha Lệnh Hồ huynh đệ. Lão

đệ thử hít một hơi chân khí thử xem luồng nội tức trong huyệt Ngọc chẩm trên đầu và Đản trung trước ngực có nhộn nhạo không?

Lệnh Hồ Xung theo lời hít một hơi chân khí thì quả nhiên thấy nội tức trong huyệt Ngọc Chẩm và huyệt Đản Trung hai nơi ngấm ngầm chuyển động, chàng không khỏi cả kinh thất sắc.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Lão đệ bất quá mới luyện tập được một cách ngẫu nhiên thì làm gì đã phát giác ra những điều bí ẩn. Còn ta đây khi chưa khám phá ra được chỗ bí ẩn đó, luồng nội tức trong hai huyệt đạo không xung kích, tưởng chừng trời đất quay cuồng sụp đổ cơ hồ chịu không thấu. Bề ngoài tuy yên lặng không một tiếng động mà trong tai tưởng chừng nghe rõ tiếng vó ngựa dồn dập của muôn ngàn con đang phóng nước đại. Có lúc tựa hồ sấm nổ liên hồi, ầm ầm không ngớt. Hỡi ôi! Giả tỷ trong người ta mà không có những biến cố trọng đại này thì vụ mưu đồ phản nghịch của Đông Phương Bất Bại sinh cường thế nào được? Lệnh Hồ Xung biết Nhậm Ngã Hành nói thế là đúng sự thực. Chàng còn hiểu sở dĩ Hướng Vấn Thiên đưa vấn đề này ra là trong thâm tâm muốn chàng cầu lão chỉ giáo cách chữa trọng

bệnh cho.

Nhưng chàng bản tâm không muốn gia nhập Triêu Dương thần giáo, mà lại mở miệng xin truyền thụ diệu pháp thì còn ra thế nào?

Chàng liền tính thầm trong bụng:

- Té ra việc luyện Hấp tinh đại pháp là cốt để hút lấy công lực của người ngoài vào làm của mình mà sử dụng. Đó là một công phu hiểm độc toan bài ích kỷ hại nhân. Nếu ta sớm biết vậy thì chẳng luyện làm chị Bây giờ sự đã lỡ rồi, ta nhất định không dùng đến nó. Còn những luồng chân khí dị chủng ở trong mình ta không có cách nào giải trừ kể ra cũng nguy hiểm đến tính mạng. Nhưng Lệnh Hồ Xung này đường đường là một hán tử trượng phu đội trời đạp đất, có lý đâu lại vì việc tham sống sợ chết mà phản bội chí nguyện bình sinh?

Chàng liền đáng trổng lảng, hỏi sang chuyện khác:

- Thưa giáo chủ! Tại hạ còn một vấn đề chưa hiểu mong được giáo chủ chỉ giáo. Số là gia sư thường bảo Qùy Hoa Bảo Điển là một thiên bí lục về võ học tối cao vô thượng, người luyện được chẳng những sẽ trở thành thiên hạ vô địch mà còn tăng thêm tuổi thọ sống đến trăm năm. Vậy mà sao giáo chủ lại không rèn luyện võ học trong Qùy Hoa Bảo Điển mà còn đi vào... môn Hấp Tinh Đại Pháp cực kỳ nguy hiểm này làm chi?

Nhậm Ngã Hành cười mát đáp:

- Nguyên do vụ này không tiện nói với người ngoài.

Lệnh Hồ Xung thẹn đỏ mặt lên nói:

- Dạ! Tại hạ xin lỗi đã quá đường đột.

Hướng Vấn Thiên đứng dậy, dõng dạc nói:

- Lệnh Hồ huynh đệ! Giáo chủ đã cao niên, tiểu huynh cũng

chỉ kém lão nhân gia mấy tuổi. Nếu hiền đệ gia nhập bản giáo thì rồi đây sẽ trở thành người thừa kế của lão nhân gia chứ chẳng còn ai nữa.

Dù cho hiền đệ có ý tị hiềm Triêu Dương thần giáo thanh danh không tốt chẳng lẽ bàn tay của hiền đê.

không chỉnh đốn giáo phái lại được để tạo phúc cho thiên hạ ư?

Tay trái hắn cầm cái chung đặt mạnh xuống bàn, tay phải cầm hồ rượu rót đầy vào chung rồi tiếp:

- Mấy trăm năm nay, Triêu Dương thần giáo ta đã thành cừu địch với những môn phái chính thành thế chẳng đội trời chung. Nếu lão đệ không gia nhập bản giáo, nội thương chẳng lành mà phải uổng mạng cũng chưa đáng kể. Ta e rằng sư phụ cùng sư nương lão đệ Ở phái Hoa Sơn... Ha ha... Hiện giờ giáo chủ thành công cái thế, bản lãnh nghiên trời mà muốn tiêu diệt toàn thể thầy trò phái Hoa Sơn xóa hẳn tên trong võ lâm không phải là chuyện không làm được. Ta cùng lão đệ một ngày nên nghĩa chi lan cần phải nói thực. Nếu lão đệ mà chịu nghe lời khuyên của ta thì uống cạn chung rượu này!

Tiên Hà Lĩnh chạm trán tà ma

Hướng Vân Thiên thuyết một hồi bằng những lời vừa hợp lý vừa ra chiều uy hiếp, vừa lấy danh lợi

nhử Lệnh Hồ Xung, tựa hồ bức bách chàng nhất định phải gia nhập Triều Dương thần giáo.

Lệnh Hồ Xung nghe y nói lập tức bầu nhiệt huyết trong ngực trào lên, chàng cất tiếng dõng dạc đáp:

- Thưa giáo chủ cùng đại ca! Tại hạ vô tình học được "Thần công đạp pháp" của giáo chủ, nếu môn công phu này từ đây sắp tới không có cách nào quên đi được thì tại hạ còn sống ngày nào cũng nhất quyết không đem ra sử dụng với người ngoài. Phái Hoa Sơn đã sáng lập ra mấy trăm năm nay đương nhiên nó có quyền tồn tại, vị tất người khác chỉ một cái cất tay là hủy diệt được. Còn tính mạng của tại hạ thì tự mình đã coi nhẹ từ lâu. Người ta thường nói: "Tử sinh hữu mạng". Tại hạ cũng liều nhắm mắt đưa chân rồi đến đâu thì đến. Bữa nay tại hạ nói đến đây là dứt lời. Mong rằng sau nầy chúng ta sẽ có ngày tái ngộ.

Dứt lời, Lệnh Hồ Xung đứng dậy nhìn hai người chắp tay thi lễ rồi trở gót đi luôn.

Hướng Vân Thiên muốn nói thêm nhưng Lệnh Hồ Xung đi đã xa rồi.

Ra khỏi Mai Trang, Lệnh Hồ Xung thở phào một cái. Ngọn gió trong buổi sơ thu thổi mát rười rượi khiến chàng thoải mái tâm hồn. Chàng ngửng đầu trông mảnh trăng lưỡi liềm tựa hồ treo

chênh chếch trên đầu cành liễu.

Xa xa làn nước hồ gợn bóng trăng soi có ánh phù vân lăn ngược. Phong cảnh Giang Nam sơn thủy thanh u, so với cảnh núi non hiểm trở trên Hoa Sơn thật khác nhau xa.

Lệnh Hồ Xung đi tới bờ hồ đứng ngẩn người một lúc, nghĩ thầm trong bụng:

- Đại sự của Nhậm giáo chủ hiện thời là phải thanh toán ngay món nợ Đông Phương Bất Bại để đoạt lại ngôi giáo chủ, chắc lão chưa rảnh đi tìm phái Hoa Sơn để trả oán. Nhưng nếu sư phụ, sư nương cùng bọn sư đệ, sư muội mà chạm trán lão thì khó lòng tránh khỏi độc thủ. Ta cần phải chạy về báo cáo để các vị biết mà đề phòng.

Đoạn chàng lại nghĩ tới sư phụ đã gửi thư đi khắp võ lâm tuyên bố việc trục xuất mình ra khỏi sư môn thì lòng chàng không khỏi se lại. Nhưng sư phụ sư nương đối với chàng như là cha mẹ ruột đối với con, chàng chỉ thấy trong lòng bứt rứt chứ tuyệt không oán hận. Chàng lại tự nhủ:

- Ta mà đem việc Nhậm giáo chủ bức bách ta gia nhập Ma giáo bẩm lại cho sư phụ sư nương hay, chắc các người sẽ hiểu rõ đầu đuôi không phải là ta cố ý kết giao với bọn Ma giáo, rồi thu hồi lệnh trục xuất cũng chưa biết chừng. Dù ta có phải bị phạt quay mặt vào vách ba năm để sám hối cũng là may.

Nghĩ tới hy vọng lại được trở về sư môn, chàng phấn khởi tâm thần, bụng bảo dạ:

- Tiêu cục của Lâm sư đệ tên gọi Phước Oai Tiêu Cục. Phủ Hàng Châu là một thị trấn lớn, tất có phân cục. Sáng mai ta thử đi nghe ngóng xem có được tin tức gì không.

Lệnh Hồ Xung trở về khách điếm, vượt tường nhảy vào mà trong điếm chẳng một ai hay. Chàng lên giường nằm ngủ giữa

lúc bốn mặt gà gáy dồn dập,phương Đông đã tang tảng sáng.

Lệnh Hồ Xung ngủ cho tới giờ ngọ mới đẫy giấc.

Chàng nghĩ bụng:

- Trước khi gặp sư phụ, sư nương không nên để lộ bản tướng. Huống chi Doanh Doanh đã sai bọn Tổ Thiên Thu phao ngôn trên giang hồ là muốn giết mình. Thế thì mình càng cần cải trang để tránh mọi sự rắc rối. Nhưng không biết mình nên giả trang làm hạng người nào bây giờ?

Lệnh Hồ Xung vừa ngẫm nghĩ vừa bước ra khỏi phòng. Ra tới giữa sân con chàng, đột nhiên nghe đánh bộp một tiếng. Rồi một chậu nước đổ vào người chàng. Lúc này thân thủ chàng mau lẹ phi thường, lập tức chàng lộn người đi tránh khỏi. Chậu nước đổ xuống quảng không.

Chàng thấy một viên quan võ trong tay đang cầm chiếc chậu rửa mặt, nhìn chàng ra chiều tức giận, lớn tiếng hỏi:

- Ngươi không có mắt hay sao mà không nhìn thấy lão gia đang bưng chậu nước.

Lệnh Hồ Xung cũng nổ cơn tức giận, tự nghĩ:

- Trong thiên hạ sao lại có hạng người ngang ngược thế này?

Nhưng chàng không nói gì, nhìn kỹ lại thấy võ quan này trạc ngoài tứ tuần, tướng mạo rất oai nghiêm. Sắc phục tựa hồ vào hàng hiệu úy. Lưng cài yêu đao. Hắn đứng phưỡn ngực ra. Hiển nhiên là con người thường làm oai làm phước với thiên hạ đã quen.

Quan võ kia lại quát hỏi:

- Ngươi còn ngó gì vậy? Không nhận ra lão gia chăng?

Lệnh Hồ Xung chợt động tâm linh nghĩ thầm:

- Giả trang làm một quân nhân thế mà thú! Ta cải trang rồi

oai vệ qua lại giang hồ. Bạn hữu võ lâm chẳng ai muốn nhìn tới.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì quan võ lại quát hỏi:

- Cười cái gì! Con mẹ nó! Có gì đáng cười đâu?

Nguyên Lệnh Hồ Xung trong lòng nghĩ tới chỗ đắc ý, bất giác trên môi lộ nụ cười.

Chàng để mặt tên quan võ càu nhàu đi thẳng vào trước quầy trả tiền ăn tiền phòng, đồng thời khẽ hỏi chủ quán:

- Vị quan võ kia là ai?

Chủ quán mặt buồn rười rượi đáp:

- Nào ai biết hắn làm chức gì? Hắn tự xưng ở thành Bắc Kinh tới đây. Mới trọ một đêm mà tên điếm tiểu nhị đã bị hắn tát cho ba cái nảy đom đóm mắt. hắn ăn nhiều uống lắm , đòi hỏi không biết bao nhiêu thứ mà chưa hiểu trả tiền cơm phòng ra sao.

Lệnh Hồ Xung gật đầu đi sang một quán trà gần đó gọi pha cho mình một bình trà, ngồi thủng thẳng uống.

Sau chừng nữa giờ, bỗng nghe tiếng vó ngựa dồn dập. Quan võ kia cưỡi con ngựa màu hồng thẫm từ trong khách điếm đi ra. Hắn vung roi ngựa cho bật lên tiếng lách cách. Miệng quát tháo om sòm.

- Tránh ra! Tránh ra! Mẹ kiếp! Còn không tránh cho mau!

Mấy người đi đường tránh chậm một chút liền bị viên quan võ vung roi quất lấy quất để. Những người bị vụt trúng đau quá kêu oai oái không ngớt.

Lệnh Hồ Xung trả tiền trà nước rồi liền đúng dậy theo sau ngựa võ quan.

Võ quan ra cửa Tây, nhắm đường lớn về nẻo tây Nam mà tiến, đi chừng được vài dặm, người đi đường dần dần thưa thớt.

Lệnh Hồ Xung tăng gia cước bộ đi thật lẹ vượt lên trước ngựa. Chàng giơ tay phải ra. Con ngựa giật mình kinh hải. Nó hí một tiếng dài rồi đua hai vó trước lên không đứng thẳng như người khiến cho võ quan suýt té nhào. May ở chỗ hắn cưỡi ngựa rất thạo kìm được dây cương. Người hắn nhảy chồm lên một cái rồi ngồi vững lại ngay.

Lệnh Hồ Xung lớn tiếng quát:

- Con bà nó! Đi đường không có mắt hay sao? Suýt nữa để con súc sinh này đá chết lão gia thì sao?

Chàng im tiếng cũng đủ khiến cho võ quan tức giận lắm rồi, huống chi chàng lại lớn tiếng thóa mạ thì hắn còn chịu sao được?

Hắn chờ cho ngựa hạ hai chân trước xuống rồi quất roi vào đầu Lệnh Hồ Xung đánh véo một cái.

Lệnh Hồ Xung thấy ở giữa đường cái không tiện hành động liền la làng:

- Trời ơi! lại còn đánh người ta nữa ư?

Chàng giả vờ loạng choạng rẽ vào đường nhỏ chạy trốn.

Võ quan khi nào chịu bỏ qua , hắn nhảy vèo xuống ngựa, lật đật buộc ngựa vào gốc cây rồi rượt theo Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung vừa chạy vừa la:

- Trời ơi! ối làng nước ơi!...

Rồi chuồn vào rừng cây.

Võ quan vừa thóa mạ vừa rượt theo.

Đột nhiên dưới nách bị tê chồn, hắn ngã huỵch xuống đất.

Lệnh Hồ Xung đạp chân trái lên người hắn, cười nói:

- Con bà nó! Bản lãnh hèn kém thế này thì hành quân xuất

trận thế nào được?

Chàng thò tay vào trong bọc võ quan móc ra một phong thơ có kiêm dấu "Binh Bộ Thượng Thư Đại Đường Chính ân". Ngoài dấu son đỏ chói còn viết thêm hai chữ lớn "Cáo Thân". (Dấu hiệu ghi vào văn thư bổ nhiệm quan chức).

Chàng mở thơ ra coi thì bên trong có một tấm giấy dày. Chính là một bản ủy nhiệm lệnh của quan binh bộ thượng thư thăng quan cho Ngô Thiên Đức ở phủ Thương Châu, tỉnh Hà Bắc lên chức Tham Tướng tại phủ Thần Châu tỉnh Phúc Kiến, và phải lên đường đến nhiệm sở mới ngay.

Lệnh Hồ Xung cười hỏi:

- Té ra ngài là Tham Tướng đại nhân. Có phải đại danh ngài là Ngô Thiên Đức không?

Võ quan bị chàng đạp lên ngực không nhúc nhích được phẫn nộ vô cùng! Mặt hắn tím bầm, hắn quát hỏi:

- Mau mau buông ta dậy. Mi... mi... lớn mật làm càn xúc phạm đến mệnh quan triều đình... không biết sợ vương pháp ư?

Tuy miệng hắn quát tháo om sòm song cũng tự biết mình chịu nước lép rồi.

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Lão gia túng tiền, muốn mượn quần áo của ngươi đem đi cầm xài đỡ.

Chàng xoay tay vỗ vào đỉnh đầu võ quan hắn liền ngất đi.

Lệnh Hồ Xung lột quần áo hắn ra thật lẹ. Chàng nghĩ bụng:

- Thằng cha này thật là khả ố. Cho hắn một bài học để hắn biết thân cũng đáng.

Đoạn chàng trút bỏ hết quần áo lót để toàn thân hắn trần truồng như nhộng.

Chàng lại nhấc cái bọc của võ quan thấy nặng trịch liền mở ra coi thì thấy bên trong có mấy trăm lạng bạc và ba thoi vàng mười. Chàng lẩm bẩm:

- Đây là tiền hắn hút máu hút mủ của nhân dân. Chẳng biết nguyên chủ của nó ở u mà trả. Thôi thì để cho tham tướng đại nhân là ta đây thu lấy mua rượu uống.

Chàng đắc ý bật lên tràng cười khanh khách. Rồi cởi quần áo ra lấy quân phục, dầy ủng, yêu đao của tham tướng mặc vào mình, bỏ tiền bạc vào bọc đem đi. Còn quần áo của mình thì chàng xé ra từng mảnh để trói dặt cánh khuỷu tham tướng lại và lấy bùn nhét vào miệng hắn.

Lệnh Hồ Xung an bài Ngô Thiên Đức rồi trở ra đường lớn mở ngựa nhảy lên cưỡi. Chàng vung roi miệng quát tháo:

- Tránh ra! Tránh ra! Mở đường cho quan lớn đi! Chúng bây đi đường không có mắt hay sao?

Chàng nổi lên tràng cười khoái trá ruổi ngựa cho chạy về phía Nam.

Tối hôm ấy chàng vào ngủ trọ trong thành Dư Hàng. Chủ quán cùng tiểu nhị luôn miệng một điều quan gia, hai điều quan gia, hầu hạ rất chu đáo.

Sáng sớm hôm sau, Lệnh Hồ Xung gọi chủ quán hỏi thăm đường đi Phúc Kiến rồi thưởng cho chúng một lạng bạc ngoài tiền trọ. Chủ quán cùng điếm tiểu nhị cung kính đưa chân chàng ra khỏi điếm.

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Phúc cho các ngươi gặp ta đây là tham tướng giả hiệu được tử tế thế này. Bằng gặp tham tướng Ngô Thiên Đức thật đến ngủ trọ thì còn khổ với hắn.

Lệnh Hồ Xung nhắm hướng Nam mà tiến cho tới phủ Kim Hoa. - đây nhân dân nói khẩu âm phương Nam, khác hẳn tiếng Trung Châu nên rất khó nghe. May ở chỗ họ thấy chàng là quan quân nên uốn lưỡi cong lên để nói tiếng Quan Thoại, nên chàng nghe cũng hiểu.

Trong đời chàng chưa bao giờ có nhiều tiền như bữa nay, chàng tha hồ mà ăn uống rượu ngon cùng cao lương mỹ vị cho thích khẩu.

Những luồng chân khí dị chủng trong các kinh mạch không khu trục hẳn ra ngoài được, thỉnh thoảng lại trào vào huyệt dan điền khiến chàng đầu nhức mắt hoa, lợm giọng buồn nôn. Chàng lại phải theo phương pháp của Nhậm Ngã Hành khắc trên tấm thiết bảng, dồn chân khí ra khỏi huyệt Đan điền thì tinh thần trở lại thoải mái vô cùng dễ chịu!

Ngày Lệnh Hồ Xung rời khỏi Mai Trang, chàng đã từng nói với Hướng Vân Thiên là vô tình học được "Thần Công Đại Pháp" của Giáo Chủ. Nếu "Thần Công Đại Pháp"đó sau này không có cách nào quên đi được thì chàng còn sống ngày nào cũng quyết không đem ra sử dụng với người ngoài.

Câu đó nói ra thì dễ, nhưng thực hành thì khó. Lúc này trong người chàng bị bảy tám luồng chân khí dị chủng xung kích nhau làm cho khí huyết nhộn nhạo, khó chịu vô cùng. Chàng đành phải theo phương pháp tán công của Nhậm Ngã Hành, dồn chân khí từ huyệt Đan điền ra kỳ kinh bát mạch. May ở chỗ chàng chỉ sử dụng đại pháp trong người mình chứ không phải đối phó với người ngoài. Như thế không phải là chàng đã nuốt lời.

Lệnh Hồ Xung đi tới giờ Ngọ thì thấy phía trước có ba hán tử cũng đi về hướng Nam. Cước trình bọn này mau lẹ hiển nhiên là

người trong võ lâm.

Lệnh Hồ Xung không muốn sinh sự rắc rối, liền cất tiếng gọi:

- Này ba vị! Xin nhường lối cho tại hạ!

Rồi chàng giục ngựa từ từ tiến lên.

Ba người quay đầu nhìn lại thấy là một võ quan, chức vị không phải thấp kém.

Hiện thời bọn quan quân thường hoành hành càn rỡ ở dân gian, ba hán tử thấy chàng ăn nói khiêm nhường thật là hiếm có, liền lập tức đúng tránh sang bên đường.

Lệnh Hồ Xung ngồi trên mình ngựa chắp tay nói:

- Tại hạ xin lỗi ba vị.

Ba người kia cũng chắp tay đáp lễ nói:

- Quan gia dạy quá lời!

Lệnh Hồ Xung cưỡi ngựa lúc lướt qua bên mình ba người liền liếc mắt nhìn thì thấy trong bọn này có một lão già tuổi ngoài năm mươi, cặp lông mày xếch ngược, cặp môi cũng cong lên. Còn hai người nữa đều là thanh niên cỡ ngoài hai chục tuổi. Trong hai thanh niên có một người tướng mạo rất xinh đẹp.

Cả hai thanh niên đều lưng cài đơn đao, còn lão già thì không mang binh khí chi hết.

Trên bước giang hồ thiếu gì người võ lâm, nên chàng cũng không để ý.

Chàng tiếp tục đi chừng hơn hai chục dặm nữa thì tới một phạn điếm. Chàng liền vào nghĩ chân ăn uống. Chàng kêu chủ quán mổ một con gà lớn và lấy hai cân rượu. Trong khi chờ đợi nấu thịt gà và thổi cơm, chàng ngồi đủng đỉnh rót rượu uống.

Chủ quán vừa vặt lông gà sạch sẽ xong, chưa kịp nấu nướng thì ba người kia cũng tới nơi. Họ nhìn Lệnh Hồ Xung gật đầu

chào rồi ngồi xuống ghế.

Lão già ngó thấy con gà nhẫn nhụi liền nói:

- Chủ quán! Làm cho bọn ta hai con gà và nếu có thịt bò thì lấy cho hai mâm.

Lão nói khẩu âm người Trung Châu.

Chủ quán đáp:

- Trời ơi! Thế này thì khó quá! Hiện giờ trong tệ quán chỉ có một con gà mà quan gia đây đã lấy rồi. Thịt bò cũng không có. Tiểu nhân nấu hai cạn thịt heo khô có được không?

Lão kia chau mày đáp:

- Bọn ta cử ăn thịt heo. Thôi được! Có hột gà lấy ra một mâm cũng xong.

Chủ quán đáp:

- Hột gà cũng vừa sạch rồi mới thật là phiền.

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Bọn này cử ăn thịt heo là người trong giáo phái Thanh Chân.

Chàng liền nói:

- Huynh đài đã nói vậy thì tại hạ nhường con gà lại cho các vị. Tại hạ ăn thịt heo khô cũng được.

Lão già cười nói:

- Quan gia thật là người đại lượng, nhưng bọn tại hạ đâu dám thế?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Cái đó có làm quái gì? Chúng ta đều quê quán ở phương Bắc cả nên nhường nhịn nhau một chút là sự thường.

Ba người kia liền chắp tay ngỏ lời cảm ơn rồi rót rượu uống.

Con gà lớn bỏ vào chảo quay, chẳng mấy chốc mùi thơm đưa lên sực nức.

Bên ngoài cửa có tiếng lọc cọc vang lên. Mấy cỗ xe đang đẩy tới. Năm tên cước phu trần trùng trục đi tới trước quán. Trên xe toàn bao muối có vẻ rất nặng. Năm hán tử mồ hôi nhễ nhại ngồi xuống trước cái bàn hóng mát, tay cầm nón lá quạt lấy quạt để.

Một tên hán tử nói:

- Thơm quá! Chủ quán! Có gà phải không? Lấy cho hai con thật béo.

Chủ quán cười đáp:

- Nếu biết bữa nay đông khách thế này thì hôm trước mua thêm mấy con gà nữa. Xin lỗi các bạn.

Trong quán chỉ có một con gà, quan gia đây lấy rồi, nhưng người có lòng tốt nhường lại cho ba vị khách

quan này.

Hán tử kia dưa mục quan ngó Lệnh Hồ Xung rồi trừng mắt nhìn lão già và hai thanh niên nói:

- Chết đến gáy rồi còn đòi ăn thịt gà nữa ư? Sao không chạy cho thoát thân?

Hai thanh niên nghe hán tử nói vậy nổi giận đùng đùng, cầm đao đứng phắt dậy. Gã to béo quát hỏi:

- Ngươi nói gì thối thế?

Một tên cước phu thấp lủn thủn mà thù lù cười gằn hỏi lại:

- Bọn ngươi là quân chó má trong Ma Giáo, lén lút tới đây làm gì?

Lão già đưa mắt cho hai thanh niên rồi hắng giọng một tiếng, trầm giọng nói:

- Chúng ta cùng là bạn đi dường, sao lại cùng bọn lão phu...

Lão chưa dứt lời đột nhiên bóng người thấp thoáng rồi chát chát hai tiếng. Hai gã cước phu đều bị trúng chưởng vào lưng. Lập tức hai gã mềm nhũn người ra.

Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi. Nguyên về môn quyền cước chàng rất tầm thường nên lão già kia dùng thủ pháp gì mà mau lẹ hiểm độc đến thế chàng cũng không nhìn ra.

Bỗng nghe một tiếng quát lớn:

- Úi chà!

Chủ quán tung mình vọt ra, hai tay cầm hai lưỡi trủy thủ nhảy xổ vào lão già. Còn ba tên cước phu rút binh khí trong xe muối ra để động thủ với hai thanh niên Ma Giáo.

Đột nhiên bốn mặt nổi lên tiếng quát tháo om sòm. Từ bên góc tường trong rừng cây, sau núi đá có đến hơn hai chục người ồ ạt chạy ra lao tới trước cửa phạn điếm.

Lệnh Hồ Xung kinh hãi lẩm bẩm:

- Té ra quanh đây đã mai phục rất nhiều người.

Thân thủ lão già rất linh hoạt. Lão lẫn tránh chủ quán, nhào tới sau bọn cước phụ Lão vung song chưởng lại đánh ngã hai tên. Chưởng lực lão lợi hại chẳng kém gì cương đao bảo kiếm, đụng vào aingười ấy chết.

Bỗng thấy hàn quang lấp loáng, một đạo nhân ở ngoài cửa chống trường kiếm lại đâm lão già.

Lệnh Hồ Xung lẩm bẩm:

- Đây là Hòa Phong sư thúc ở phái Thái Sơn.

Nguyên Hòa Phong đạo nhơn liệt vào hàng thứ tư trong phái Thái Sơn. Bản lãnh lão cao cường gần bằng chưởng môn Thiên Môn đạo nhân.

Hòa Phong động thủ đánh ra hai bốn kiếm liên hoàn bức bách lão già phải lùi lại hai bước.

Lão già kia vung tít hai bàn tay không, xuyên qua xuyên lại giữa luồng kiếm quang, vẫn không chịu kém thế.

Lệnh Hồ Xung nghĩ thầm:

- Trong Ma Giáo thật lắm nhân tài, chẳng trách các môn phái chính giáo đã mấy trăm năm nay không sao tiêu diệt được bọn họ. Lão già này cũng là một tay cao thủ hạng nhất.

Hòa Phong đạo nhân tiếp tục uy hiếp. Lão già lùi lại thêm hai bước rồi đột nhiên xoay chưởng phản kích đánh vào trước ngực chủ quán đang tập kích phía sau. Lão phóng chưởng ra không quay đầu lại mà sau lưng tựa hồ cũng có mắt, phát chưởng nhắm bộ vị rất trúng. Lão đánh đòn này trúng đích rồi lún thấp người vòng quanh ra phía sau chủ quán, lại bồi thêm một chưởng vào sau lưng hắn. Người chủ quán bắn lên xô về phía Hòa Phong đạo nhân.

Hòa Phong đạo nhân né tránh sang một bên. Lão liền thừa cơ chạy vào hậu đường.

Hòa Phong đạo nhân cùng hai người nữa chống kiếm rượt theo lão già.

Trong quán mười mấy người đều vung kiếm lên đâm chết gã thanh niên đẹp.

Thanh niên béo vung kiếm chiến đấu rất ác liệt. Người gã bị thương đến sáu bảy chỗ mà gã vẫn không tỏ ra khiếp sợ, hung dữ chẳng khác nào con dã thú lâm vào bước đường cùng. Đột nhiên trên đùi gã lại trúng thêm một đòn rất nặng, té nhào xuống đất.

Ba người liền nhảy xổ tới đè chặt lấy chân tay gã.

Bỗng nghe tiếng quát tháo ầm ầm ở sau núi. Đó là Hòa Phong đạo nhân và hai cao thủ khác đang rượt theo lão già kia.

Lệnh Hồ Xung vừa thấy bóng sau lưng thấp thoáng lão đã chuồn mất hút vào trong rừng. Chàng cho là khinh công lão cao tuyệt, bọn Hòa Phong đạo nhân không thể đuổi kịp.

Quả nhiên sau một lúc, bọn Hòa Phong đạo nhân ba người hậm hực chạy về, một người lùn ngoài bốn mươi tuổi nhổ bãi đờm xuống đất đánh toẹt một cái rồi thóa mạ:

- Con mẹ nó! Bọn yêu nhân trong Ma giáo bản lãnh chẳng ra gì, nhưng chạy trốn thì lẹ lắm!

Lúc mọi người ác đấu trong quán, Lệnh Hồ Xung ngồi co rúm vào một góc nhà làm ra chiều khiếp sợ.

Nguyên chàng thấy bọn này toàn là đệ tử phái Thái Sơn do Hòa Phong đạo nhân cầm đầu.

Trong hơn hai chục người chỉ có bảy là đạo nhân còn là tục gia đệ tử. Chàng quen mặt tám chín tên vì đã được gặp nhiều lần.

Mười mấy bữa nay, từ hôm rời khỏi Hàng Châu Lệnh Hồ Xung chưa từng cạo mặt, râu đâm tua tủa. Chàng chắc bọn kia cũng không nhận ra mình được. Có điều chàng chưa bôi thuốc dịch dung thì cũng có cơ nguy bại lộ hình tích, nên chàng cúi gằm mặt xuống, không dám ngửng đầu lên trông bọn họ.

Bọn đồ đệ phái Thái Sơn thấy chàng sợ quá, chân tay run bần bật liền có người bảo chàng:

- Quan gia! Đây là bọn yêu nhân trong Ma Giáo giữa ban ngày chúng cũng hành hung giết người, chính quan gia cũng nhìn thấy rõ. Vụ này không liên quan tới quan gia. Vậy quan gia nên lên đường ngay đi!

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Dạ dạ! Tại hạ xin đi ngay đây!

Rồi chàng lật đật ra khỏi quán nhảy lên ngựa đi liền. Chàng vừa đi vừa tự hỏi:

- Bọn này đến Phúc Kiến làm gì? Không hiểu có liên quan gì đến phái Hoa Sơn mình không?

Lệnh Hồ Xung gặp trường đánh giết này chàng chưa kịp ăn cơm.

Trên Tiêu Hà Lĩnh rất ít người ở.

Chàng lại đi thêm hơn hai chục dặm đường nữa mà thủy chung không gặp một nhà nào.

Lệnh Hồ Xung thấy trời đã xế chiều liền hái mấy trái cây rừng để ăn qua loa cho đỡ đói.

Bỗng thấy bên gốc cây lớn có một cái động nhỏ khô khan, xem chừng không có sâu bọ Ong kiến quấy nhiu, chàng liền buộc ngựa vào gốc cây để nó gậm cỏ rồi lấy cỏ khô trải xuống đất trong động chuẩn bị làm chỗ nghĩ qua đêm.

Lúc này nếu đi đường nữa thì sợ chậm quá mà ngủ ngay lại sớm quá. Chàng cảm thấy khí huyết trong huyệt Đan điền lại nhộn nhạo làm cho khó chịu, liền ngồi xuống hành công.

Tiên Hà Lĩnh Chạm Trán Tà Ma

Hướng Vân Thiên thuyết một hồi bằng những lời vừa hợp lý vừa ra chiều uy hiếp, vừa lấy danh lợi nhử Lệnh Hồ Xung, tựa hồ bức bách chàng nhất định phải gia nhập Triều Dương thần giáo.

Lệnh Hồ Xung nghe y nói lập tức bầu nhiệt huyết trong ngực trào lên, chàng cất tiếng dõng dạc đáp:

- Thưa giáo chủ cùng đại ca! Tại hạ vô tình học được "Thần công đạp pháp" của giáo chủ, nếu môn công phu này từ đây sắp tới không có cách nào quyên đi được thì tại hạ còn sống ngày nào cũng nhất quyết không đem ra sử dụng với người ngoài. Phái Hoa Sơn đã sáng lập ra mấy trăm năm nay đương nhiên nó có quyền tồn tại, vị tất người khác chỉ một cái cất tay là hủy diệt được. Còn tính mạng của tại hạ thì tự mình đã coi nhẹ từ lâu. Người ta thường nói: "Tử sinh hữu mạng". Tại hạ cũng liều nhắm mắt đưa chân rồi đến đâu thì đến. Bữa nay tại hạ nói đến đây là dứt lời. Mong rằng sau nầy chúng ta sẽ có ngày tái ngộ.

Dứt lời, Lệnh Hồ Xung đứng dậy nhìn hai người chắp tay thi lễ rồi trở gót đi luôn.

Hướng Vân Thiên muốn nói thêm nhưng Lệnh Hồ Xung đi đã xa rồi.

Ra khỏi Mai Trang, Lệnh Hồ Xung thở phào một cái.

Ngọn gió trong buổi sơ thu thổi mát rời rợi khiến chàng thoải mái tâm hồn. Chàng ngửng đầu trông mảnh trăng lưỡi liềm tựa

hồ treo chênh chếch trên đầu cành liễu.

Xa xa làn nước hồ gợn bóng trăng soi có ánh phù vân lăn ngược. Phong cảnh Giang Nam sơn thủy thanh u, so với cảnh núi non hiểm trở trên Hoa Sơn thật khác nhau xa.

Lệnh Hồ Xung đi tới bờ hồ đứng ngẩn người một lúc, nghĩ thầm trong bụng:

- Đại sự của Nhậm giáo chủ hiện thời là phải thanh toán ngay món nợ Đông Phương Bất Bại để đoạt lại ngôi giáo chủ, chắc lão chưa rảnh đi tìm phái Hoa Sơn để trả oán. Nhưng nếu sư phụ, sư nương cùng bọn sư đệ, sư muội mà chạm trán lão thì khó lòng tránh khỏi độc thủ. Ta cần phải chạy về báo cáo để các vị biết mà đề phòng.

Đoạn chàng lại nghĩ tới sư phụ đã gửi thư đi khắp võ lâm tuyên bố việc trục xuất mình ra khỏi sư môn thì lòng chàng không khỏi se lại. Nhưng sư phụ sư nương đối với chàng như là cha mẹ ruột đối với con, chàng chỉ thấy trong lòng bứt rứt chứ tuyệt không oán hận.

Chàng lại tự nhủ:

- Ta mà đem việc Nhậm giáo chủ bức bách ta gia nhập Ma giáo bẩm lại cho sư phụ sư nương hay, chắc các người sẽ hiểu rõ đầu đuôi không phải là ta cố ý kết giao với bọn Ma giáo, rồi thu hồi lệnh trục xuất cũng chưa biết chừng. Dù ta có phải bị phạt quay mặt vào vách ba năm để sám hối cũng là may.

Nghĩ tới hy vọng lại được trở về sư môn, chàng phấn khởi tâm thần, bụng bảo dạ:

- Tiêu cục của Lâm sư đệ tên gọi Phước Oai Tiêu Cục. Phủ Hàng Châu là một thị trấn lớn, tất có phân cục. Sáng mai ta thử đi nghe ngóng xem có được tin tức gì không.

Lệnh Hồ Xung trở về khách điếm, vượt tường nhảy vào mà trong điếm chẳng một ai hay. Chàng lên giường nằm ngủ giữa lúc bốn mặt gà gáy dồn dập , phương Đông đã tang tảng sáng.

Lệnh Hồ Xung ngủ cho tới giờ ngọ mới đẫy giấc.

Chàng nghĩ bụng:

- Trước khi gặp sư phụ, sư nương không nên để lộ bản tướng. Huống chi Doanh Doanh đã sai bọn Tổ Thiên Thu phao ngôn trên giang hồ là muốn giết mình. Thế thì mình càng cần cải trang để tránh mọi sự rắc rối. Nhưng không biết mình nên giả trang làm hạng người nào bây giờ?

Lệnh Hồ Xung vừa ngẫm nghĩ vừa bước ra khỏi phòng.

Ra tới giữa sân con chàng, đột nhiên nghe đánh bộp một tiếng. Rồi một chậu nước đổ vào người chàng. Lúc này thân thủ chàng mau lẹ phi thường, lập tức chàng lộn người đi tránh khỏi. Chậu nước đổ xuống quảng không.

Chàng thấy một viên quan võ trong tay đang cầm chiếc chậu rửa mặt, nhìn chàng ra chiều tức giận, lớn tiếng hỏi:

- Ngươi không có mắt hay sao mà không nhìn thấy lão gia đang bưng chậu nước.

Lệnh Hồ Xung cũng nổ cơn tức giận, tự nghĩ:

- Trong thiên hạ sao lại có hạng người ngang ngược thế này?

Nhưng chàng không nói gì, nhìn kỹ lại thấy võ quan này trạc ngoài tứ tuần, tướng mạo rất oai nghiêm. Sắc phục tựa hồ vào hàng hiệu úy. Lưng cài yêu đao. Hắn đứng phưỡn ngực ra. Hiển nhiên là con người thường làm oai làm phước với thiên hạ đã quen.

Quan võ kia lại quát hỏi:

- Ngươi còn ngó gì vậy? Không nhận ra lão gia chăng?

Lệnh Hồ Xung chợt động tâm linh nghĩ thầm:

- Giả trang làm một quân nhân thế mà thú! Ta cải trang rồi oai vệ qua lại giang hồ. Bạn hữu võ lâm chẳng ai muốn nhìn tới.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì quan võ lại quát hỏi:

- Cười cái gì! Con mẹ nó! Có gì đáng cười đâu?

Nguyên Lệnh Hồ Xung trong lòng nghĩ tới chỗ đắc ý, bất giác trên môi lộ nụ cười.

Chàng để mặt tên quan võ càu nhàu đi thẳng vào trước quầy trả tiền ăn tiền phòng, đồng thời khẽ hỏi chủ quán:

- Vị quan võ kia là ai?

Chủ quán mặt buồn rười rượi đáp:

- Nào ai biết hắn làm chức gì? Hắn tự xưng ở thành Bắc Kinh tới đây. Mới trọ một đêm mà tên điếm tiểu nhị đã bị hắn tát cho ba cái nảy đom đóm mắt. hắn ăn nhiều uống lắm , đòi hỏi không biết bao nhiêu thứ mà chưa hiểu trả tiền cơm phòng ra sao.

Lệnh Hồ Xung gật đầu đi sang một quán trà gần đó gọi pha cho mình một bình trà, ngồi thủng thẳng uống.

Sau chừng nữa giờ, bỗng nghe tiếng vó ngựa dồn dập.

Quan võ kia cưỡi con ngựa màu hồng thẫm từ trong khách điếm đi ra. Hắn vung roi ngựa cho bật lên tiếng lách cách. Miệng quát tháo om sòm.

- Tránh ra! Tránh ra! Mẹ kiếp! Còn không tránh cho mau!

Mấy người đi đường tránh chậm một chút liền bị viên quan võ vung roi quất lấy quất để. Những người bị vụt trúng đau quá kêu oai oái không ngớt.

Lệnh Hồ Xung trả tiền trà nước rồi liền đúng dậy theo sau ngựa võ quan.

Võ quan ra cửa Tây, nhắm đường lớn về nẻo tây Nam mà tiến, đi chừng được vài dặm, người đi đường dần dần thưa thớt.

Lệnh Hồ Xung tăng gia cước bộ đi thật lẹ vượt lên trước ngựa. Chàng giơ tay phải ra. Con ngựa giật mình kinh hải. No hí một tiếng dài rồi đua hai vó trước lên không đuúng thẳng như người khiến cho võ quan suýt té nhào. May ở chỗ hắn cưỡi ngựa rất thạo kìm được dây cương. Người hắn nhảy chồm lên một cái rồi ngồi vững lại ngay.

Lệnh Hồ Xung lớn tiếng quát:

- Con bà nó! Đi đường không có mắt hay sao? Suýt nữa để con súc sinh này đá chết lão gia thì sao?

Chàng im tiếng cũng đủ khiến cho võ quan tức giận lắm rồi, huống chi chàng lại lớn tiếng thóa mạ thì hắn còn chịu sao được?

Hắn chờ cho ngựa hạ hai chân trước xuống rồi quất roi vào đầu Lệnh Hồ Xung đánh véo một cái.

Lệnh Hồ Xung thấy ở giữa đường cái không tiện hành động liền la làng:

- Trời ơi! lại còn đánh người ta nữa ư?

Chàng giả vờ loạng choạng rẽ vào đường nhỏ chạy trốn.

Võ quan khi nào chịu bỏ quạ hắn nhảy vèo xuống ngựa, lật đật buộc ngựa vào gốc cây rồi rượt theo Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung vừa chạy vừa la:

- Trời ơi! ối làng nước ơi!...

Rồi chuồn vào rừng cây.

Võ quan vừa thóa mạ vừa rượt theo.

Đột nhiên dưới nách bị tê chồn, hắn ngã huỵch xuống đất.

Lệnh Hồ Xung đạp chân trái lên người hắn, cười nói:

- Con bà nó! Bản lãnh hèn kém thế này thì hành quân xuất trận thế nào được?

Chàng thò tay vào trong bọc võ quan móc ra một phong thơ có kiêm dấu "Binh Bộ Thượng Thư Đại Đường Chính ân". Ngoài dấu son đỏ chói còn viết thêm hai chữ lớn "Cáo Thân". (Dấu hiệu ghi vào văn thư bổ nhiệm quan chức).

Chàng mở thơ ra coi thì bên trong có một tấm giấy dày. Chính là một bản ủy nhiệm lệnh của quan binh bộ thượng thư thăng quan cho Ngô Thiên Đức ở phủ Thương Châu, tỉnh Hà Bắc lên chức tham tướng tại phủ Thàn Châu tỉnh Phúc Kiến, và phải lên đường đến nhiệm sở mới ngay.

Lệnh Hồ Xung cười hỏi:

- Té ra ngài là tham tướng đại nhân. Có phải đại danh ngài là Ngô Thiên Đức không?

Võ quan bị chàng đạp lên ngực không nhúc nhích được phẫn nộ vô cùng!

Mặt hắn tím bầm, hắn quát hỏi:

- Mau mau buông ta dậy. Mi... mi... lớn mật làm càn xúc phạm đến mệnh quan triều đình... không biết sợ vương pháp ư?

Tuy miệng hắn quát tháo om sòm song cũng tự biết mình chịu nước lép rồi.

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Lão gia túng tiền, muốn mượn quần áo của ngươi đem đi cầm xài đỡ.

Chàng xoay tay vỗ vào đỉnh đầu võ quan hắn liền ngất đi.

Lệnh Hồ Xung lột quần áo hắn ra thật lẹ. Chàng nghĩ bụng:

- Thằng cha này thật là khả ố. Cho hắn một bài học để hắn

biết thân cũng đáng.

Đoạn chàng trút bỏ hết quần áo lót để toàn thân hắn trần truồng như nhộng.

Chàng lại nhấc cái bọc của võ quan thấy nặng trịch liền mở ra coi thì thấy bên trong có mấy trăm lạng bạc và ba thoi vàng mười. Chàng lẩm bẩm:

- Đây là tiền hắn hút máu hút mủ của nhân dân. Chẳng biết nguyên chủ của nó ở u mà trả. Thôi thì để cho tham tướng đại nhân là ta đây thu lấy mua rượu uống.

Chàng đắc ý bật lên tràng cười khanh khách. Rồi cởi quần áo ra lấy quân phục, dầy ủng, yêu đao của tham tướng mặc vào mình, bỏ tiền bạc vào bọc đem đi. Còn quần áo của mình thì chàng xé ra từng mảnh để trói dặt cánh khuỷu tham tướng lại và lấy bùn nhét vào miệng hắn.

Lệnh Hồ Xung an bài Ngô Thiên Đức rồi trở ra đường lớn mở ngựa nhảy lên cưỡi. Chàng vung roi miệng quát tháo:

- Tránh ra! Tránh ra! Mở đường cho quan lớn đi! Chúng bây đi đường không có mắt hay sao?

Chàng nổi lên tràng cười khoái trá ruổi ngựa cho chạy về phía Nam.

Tối hôm ấy chàng vào ngủ trọ trong thành Dư Hàng.

Chủ quán cùng tiểu nhị luôn miệng một điều quan gia, hai điều quan gia, hầu hạ rất chu đáo.

Sáng sớm hôm sau, Lệnh Hồ Xung gọi chủ quán hỏi thăm đường đi Phúc Kiến rồi thưởng cho chúng một lạng bạc ngoài tiền trọ.

Chủ quán cùng điếm tiểu nhị cung kính đưa chân chàng ra khỏi điếm.

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Phúc cho các ngươi gặp ta đây là tham tướng giả hiệu được tử tế thế này. Bằng gặp tham tướng Ngô Thiên Đức thật đến ngủ trọ thì còn khổ với hắn.

Lệnh Hồ Xung nhắm hướng Nam mà tiến cho tới phủ Kim Hoa.

Ở đây nhân dân nói khẩu âm phương Nam, khác hẳn tiếng Trung Châu nên rất khó nghe. May ở chỗ họ thấy chàng là quan quân nên uốn lưỡi cong lên để nói tiếng Quan Thoại, nên chàng nghe cũng hiểu.

Trong đời chàng chưa bao giờ có nhiều tiền như bữa nay, chàng tha hồ mà ăn uống rượu ngon cùng cao lương mỹ vị cho thích khẩu.

Những luồng chân khí dị chủng trong các kinh mạch không khu trục hẳn ra ngoài được, thỉnh thoảng lại trào vào huyệt dan điền khiến chàng đầu nhức mắt hoa, lợm giọng buồn nôn. Chàng lại phải theo phương pháp của Nhậm Ngã Hành khắc trên tấm thiết bảng, dồn chân khí ra khỏi huyệt Đan điền thì tinh thần trở lại thoải mái vô cùng dễ chịu!

Ngày Lệnh Hồ Xung rời khỏi Mai Trang, chàng đã từng nói với Hướng Vân Thiên là vô tình học được "Thần Công Đại Pháp" của Giáo Chủ. Nếu "Thần Công Đại Pháp"đó sau này không có cách nào quên đi được thì chàng còn sống ngày nào cũng quyết không đem ra sử dụng với người ngoài.

Câu đó nói ra thì dễ, nhưng thực hành thì khó. Lúc này trong người chàng bị bảy tám luồng chân khí dị chủng xung kích nhau làm cho khí huyết nhộn nhạo, khó chịu vô cùng. Chàng đành phải theo phương pháp tán công của Nhậm Ngã Hành, dồn chân khí từ huyệt Đan điền ra kỳ kinh bát mạch. May ở chỗ

chàng chỉ sử dụng đại pháp trong người mình chứ không phải đối phó với người ngoài. Như thế không phải là chàng đã nuốt lời.

Lệnh Hồ Xung đi tới giờ Ngọ thì thấy phía trước có ba hán tử cũng đi về hướng Nam. Cước trình bọn này mau lẹ hiển nhiên là người trong võ lâm.

Lệnh Hồ Xung không muốn sinh sự rắc rối, liền cất tiếng gọi:

- Này ba vị! Xin nhường lối cho tại hạ!

Rồi chàng giục ngựa từ từ tiến lên.

Ba người quay đầu nhìn lại thấy là một võ quan, chức vị không phải thấp kém.

Hiện thời bọn quan quân thường hoành hành càn rỡ ở dân gian, ba hán tử thấy chàng ăn nói khiêm nhường thật là hiếm có, liền lập tức đúng tránh sang bên đường.

Lệnh Hồ Xung ngồi trên mình ngựa chắp tay nói:

- Tại hạ xin lỗi ba vị.

Ba người kia cũng chắp tay đáp lễ nói:

- Quan gia dạy quá lời!

Lệnh Hồ Xung cưỡi ngựa lúc lướt qua bên mình ba người liền liếc mắt nhìn thì thấy trong bọn này có một lão già tuổi ngoài năm mươi, cặp lông mày xếch ngược, cặp môi cũng cong lên. Còn hai người nữa đều là thanh niên cỡ ngoài hai chục tuổi. Trong hai thanh niên có một người tướng mạo rất xinh đẹp.

Cả hai thanh niên đều lưng cài đơn đao, còn lão già thì không mang binh khí chi hết.

Trên bước giang hồ thiếu gì người võ lâm, nên chàng cũng không để ý.

Chàng tiếp tục đi chừng hơn hai chục dặm nữa thì tới một

phạn điếm. Chàng liền vào nghĩ chân ăn uống. Chàng kêu chủ quán mổ một con gà lớn và lấy hai cân rượu. Trong khi chờ đợi nấu thịt gà và thổi cơm, chàng ngồi đủng đỉnh rót rượu uống.

Chủ quán vừa vặt lông gà sạch sẽ xong, chưa kịp nấu nướng thì ba người kia cũng tới nơi. Họ nhìn Lệnh Hồ Xung gật đầu chào rồi ngồi xuống ghế.

Lão già ngó thấy con gà nhẵn nhụi liền nói:

- Chủ quán! Làm cho bọn ta hai con gà và nếu có thịt bò thì lấy cho hai mâm.

Lão nói khẩu âm người Trung Châu.

Chủ quán đáp:

- Trời ơi! Thế này thì khó quá! Hiện giờ trong tệ quán chỉ có một con gà mà quan gia đây đã lấy rồi. Thịt bò cũng không có. Tiểu nhân nấu hai cạn thịt heo khô có được không?

Lão kia chau mày đáp:

- Bọn ta cử ăn thịt heo. Thôi được! Có hột gà lấy ra một mâm cũng xong.

Chủ quán đáp:

- Hột gà cũng vừa sạch rồi mới thật là phiền.

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Bọn này cử ăn thịt heo là người trong giáo phái Thanh chân.

Chàng liền nói:

- Huynh đài đã nói vậy thì tại hạ nhường con gà lại cho các vị. Tại hạ ăn thịt heo khô cũng được.

Lão già cười nói:

- Quan gia thật là người đại lượng, nhưng bọn tại hạ đâu dám thế?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Cái đó có làm quái gì? Chúng ta đều quê quán ở phương Bắc cả nên nhường nhịn nhau một chút là sự thường.

Ba người kia liền chắp tay ngỏ lời cảm ơn rồi rót rượu uống.

Con gà lớn bỏ vào chảo quay, chẳng mấy chốc mùi thơm đưa lên sực nức.

Bên ngoài cửa có tiếng lọc cọc vang lên. Mấy cỗ xe đang đẩy tới. Năm tên cước phu trần trùng trục đi tới trước quán. Trên xe toàn bao muối có vẻ rất nặng. Năm hán tử mồ hôi nhễ nhại ngồi xuống trước cái bàn hóng mát, tay cầm nón lá quạt lấy quạt để.

Một tên hán tử nói:

- Thơm quá! Chủ quán! Có gà phải không? Lấy cho hai con thật béo.

Chủ quán cười đáp:

- Nếu biết bữa nay đông khách thế này thì hôm trước mua thêm mấy con gà nữa. Xin lỗi các bạn. Trong quán chỉ có một con gà, quan gia đây lấy rồi, nhưng người có lòng tốt nhường lại cho ba vị khách quan này.

Hán tử kia dưa mục quan ngó Lệnh Hồ Xung rồi trừng mắt nhìn lão già và hai thanh niên nói:

- Chết đến gáy rồi còn đòi ăn thịt gà nữa ư? Sao không chạy cho thoát thân?

Hai thanh niên nghe hán tử nói vậy nổi giận đùng đùng, cầm đao đứng phắt dậy.

Gã to béo quát hỏi:

- Ngươi nói gì thối thế?

Một tên cước phu thấp lủn thủn mà thù lù cười gằn hỏi lại:

- Bọn ngươi là quân chó má trong Ma Giáo, lén lút tới đây làm gì?

Lão già đưa mắt cho hai thanh niên rồi hắng giọng một tiếng, trầm giọng nói:

- Chúng ta cùng là bạn đi dường, sao lại cùng bọn lão phu...

Lão chưa dứt lời đột nhiên bóng người thấp thoáng rồi chát chát hai tiếng.

Hai gã cước phu đều bị trúng chưởng vào lưng. Lập tức hai gã mềm nhũn người ra.

Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi. Nguyên về môn quyền cước chàng rất tầm thường nên lão già kia dùng thủ pháp gì mà mau lẹ hiểm độc đến thế chàng cũng không nhìn ra.

Bỗng nghe một tiếng quát lớn:

- Úi chà!

Chủ quán tung mình vọt ra, hai tay cầm hai lưỡi trủy thủ nhảy xô vào lão già.

Còn ba tên cước phu rút binh khí trong xe muối ra để động thủ với hai thanh niên Ma Giáo.

Đột nhiên bốn mặt nổi lên tiếng quát tháo om sòm. Từ bên góc tường trong rừng cây, sau núi đá có đến hơn hai chục người ồ ạt chạy ra lao tới trước cửa phạn điếm.

Lệnh Hồ Xung kinh hãi lẩm bẩm:

- Té ra quanh đây đã mai phục rất nhiều người.

Thân thủ lão già rất linh hoạt. Lão lẫn tránh chủ quán, nhào tới sau bọn cước phụ Lão vung song chưởng lại đánh ngã hai tên. Chưởng lực lão lợi hại chẳng kém gì cương đao bảo kiếm, đụng vào ai người ấy chết.

Bỗng thấy hàn quang lấp loáng, một đạo nhân ở ngoài cửa

chống trường kiếm lại đâm lão già.

Lệnh Hồ Xung lẩm bẩm:

- Đây là Hòa Phong sư thúc ở phái Thái Sơn.

Nguyên Hòa Phong đạo nhơn liệt vào hàng thứ tư trong phái Thái Sơn. Bản lãnh lão cao cường gần bằng chưởng môn Thiên Môn đạo nhân.

Hòa Phong động thủ đánh ra hai bốn kiếm liên hoàn bức bách lão già phải lùi lại hai bước.

Lão già kia vung tít hai bàn tay không, xuyên qua xuyên lại giữa luồng kiếm quang, vẫn không chịu kém thế.

Lệnh Hồ Xung nghĩ thầm:

- Trong Ma Giáo thật lắm nhân tài, chẳng trách các môn phái chính giáo đã mấy trăm năm nay không sao tiêu diệt được bọn họ. Lão già này cũng là một tay cao thủ hạng nhất.

Hòa Phong đạo nhân tiếp tục uy hiếp. Lão già lùi lại thêm hai bước rồi đột nhiên xoay chưởng phản kích đánh vào trước ngực chủ quán đang tập kích phía sau. Lão phóng chưởng ra không quay đầu lại mà sau lưng tựa hồ cũng có mắt, phát chưởng nhắm bộ vị rất trúng. Lão đánh đòn này trúng đích rồi lún thấp người vòng quanh ra phía sau chủ quán, lại bồi thêm một chưởng vào sau lưng hắn.

Người chủ quán bắn lên xô về phía Hòa Phong đạo nhân.

Hòa Phong đạo nhân né tránh sang một bên. Lão liền thừa cơ chạy vào hậu đường.

Hòa Phong đạo nhân cùng hai người nữa chống kiếm rượt theo lão già.

Trong quán mười mấy người đều vung kiếm lên đâm chết gã thanh niên đẹp.

Thanh niên béo vung kiếm chiến đấu rất ác liệt. Người gã bị thương đến sáu bảy chỗ mà gã vẫn không tỏ ra khiếp sợ, hung dữ chẳng khác nào con dã thú lâm vào bước đường cùng. Đột nhiên trên đùi gã lại trúng thêm một đòn rất nặng, té nhào xuống đất.

Ba người liền nhảy xổ tới đè chặt lấy chân tay gã.

Bỗng nghe tiếng quát tháo ầm ầm ở sau núi. Đó là Hòa Phong đạo nhân và hai cao thủ khác đang rượt theo lão già kia.

Lệnh Hồ Xung vừa thấy bóng sau lưng thấp thoáng lão đã chuồn mất hút vào trong rừng. Chàng cho là khinh công lão cao tuyệt, bọn Hòa Phong đạo nhân không thể đuổi kịp.

Quả nhiên sau một lúc, bọn Hòa Phong đạo nhân ba người hậm hực chạy về, một người lùn ngoài bốn mươi tuổi nhổ bãi đờm xuống đất đánh toẹt một cái rồi thóa mạ:

- Con mẹ nó! Bọn yêu nhân trong Ma giáo bản lãnh chẳng ra gì, nhưng chạy trốn thì lẹ lắm!

Lúc mọi người ác đấu trong quán, Lệnh Hồ Xung ngồi co rúm vào một góc nhà làm ra chiều khiếp sợ.

Nguyên chàng thấy bọn này toàn là đệ tử phái Thái Sơn do Hòa Phong đạo nhân cầm đầu. Trong hơn hai chục người chỉ có bảy là đạo nhân còn là tục gia đệ tử. Chàng quen mặt tám chín tên vì đã được gặp nhiều lần.

Mười mấy bữa nay, từ hôm rời khỏi Hàng Châu Lệnh Hồ Xung chưa từng cạo mặt, râu đâm tua tủa. Chàng chắc bọn kia cũng không nhận ra mình được. Có điều chàng chưa bôi thuốc dịch dung thì cũng có cơ nguy bại lộ hình tích, nên chàng cúi gằm mặt xuống, không dám ngửng đầu lên trông bọn họ.

Bọn đồ đệ phái Thái Sơn thấy chàng sợ quá, chân tay run bần

bật liền có người bảo chàng:

- Quan gia! Đây là bọn yêu nhân trong Ma Giáo giữa ban ngày chúng cũng hành hung giết người, chính quan gia cũng nhìn thấy rõ. Vụ này không liên quan tới quan gia. Vậy quan gia nên lên đường ngay đi!

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Dạ dạ! Tại hạ xin đi ngay đây!

Rồi chàng lật đật ra khỏi quán nhảy lên ngựa đi liền. Chàng vừa đi vừa tự hỏi:

- Bọn này đến Phúc Kiến làm gì? Không hiểu có liên quan gì đến phái Hoa Sơn mình không?

Lệnh Hồ Xung gặp trường đánh giết này chàng chưa kịp ăn cơm. Trên Tiêu Hà Lĩnh rất ít người ở. Chàng lại đi thêm hơn hai chục dặm đường nữa mà thủy chung không gặp một nhà nào.

Lệnh Hồ Xung thấy trời đã xế chiều liền hái mấy trái cây rừng để ăn qua loa cho đỡ đói.

Bỗng thấy bên gốc cây lớn có một cái động nhỏ khô khan, xem chừng không có sâu bọ Ong kiến quấy nhiễu, chàng liền buộc ngựa vào gốc cây để nó gậm cỏ rồi lấy cỏ khô trải xuống đất trong động chuẩn bị làm chỗ nghĩ qua đêm.

Lúc này nếu đi đường nữa thì sợ chậm quá mà ngủ ngay lại sớm quá. Chàng cảm thấy khí huyết trong huyệt Đan điền lại nhộn nhạo làm cho khó chịu, liền ngồi xuống hành công.

Giả say sưa cản lối bọn Hằng Sơn

Thần công Nhậm Ngã Hành truyền thụ cho, lúc ban đầu chàng luyện tập không thấy gì khác lạ, nhưng những lần càng về sau càng thấy dễ chịu vô cùng. Toàn thân thoải mái, nhẹ lâng lâng như muốn bay bổng lên không.

Lệnh Hồ Xung thở phào một cái đứng dậy, bất giác nở nụ cười nhăn nhó nghĩ thầm:

- Hôm ấy mình hỏi Nhậm giáo chủ đã có một tuyệt học Qùy Hoa Bảo Điển trong tay, sao còn đi luyện "Hấp tinh đại pháp" thì không thấy lão trả lời. Bây giờ mình mới hiểu rõ nội tình. Té ra luyện môn "Hấp tinh đại pháp" này tựa hồ trong xương có một thứ trùng không thể bỏ được.

Nghĩ tới đây bất giác chàng không khỏi ngấm ngầm kinh hãi, bụng bảo dạ:

- Mình thường nghe sư nương đã nói người rợ Miêu nuôi một thứ trùng chắc cũng thế này. Đã nuôi nó tuy biết là có hại mà không thể bỏ được. Nếu không để trùng hút chân khí hại người thì nó quay lại cắn chủ. Vậy rồi đây ta phải tránh lối nuôi trùng của người rợ Miêu mới được.

Lệnh Hồ Xung ra khỏi sơn động thấy tinh tú đầy trời. Bốn mặt côn trùng rên rỉ. Bỗng nghe trên đường sơn đạo có tiếng bước chân người đi tới. Lúc này họ hãy còn xa, nhưng nội lực chàng cao cường nên thính giác rất linh mẫn. Chàng chấn động tâm thần, liền cởi dây cương buộc ngựa ra khẻ vỗ vào mông nó.

Con ngựa liền từ từ đi xuống thung lũng.

Lệnh Hồ Xung ẩn mình vào gốc cây. Sau một khắc chàng thấy tiếng bước chân mỗi lúc một gần, số người đi rất đông. Dưới ánh sao chàng thấy một đoàn người đều mặc áo xanh.

Trong đoàn này có một người cước bộ rất mau, chính là lão già mà chàng đã gặp ban ngày trong phạn điếm đánh nhau với đệ tử phái Thái Sơn. Ngoài lão già còn có hơn ba chục người vừa cao vừa thấp lốc nhốc theo sau.

Lệnh Hồ Xung tự hỏi:

- Bọn này đi xuống phía Nam đi vào đất Mân (Phúc Kiến), hay là bọn họ có liên quan với phái Hoa Sơn tả Chẳng lẽ họ vâng lệnh Nhậm giáo chủ đến làm khó dễ cùng sư phụ sư nương mình?

Chàng chò cho đoàn người đi xa rồi mới len lén theo sau.

Đi chừng được vài dặm đường trên núi bỗng dốc ngược. Hai bên ngọn núi đứng dựng. - giữa một lối đi rất chật hẹp chỉ lọt một người đi. Hơn ba chục người kia phải bày thành hàng chữ nhất mà bò lên núi.

Lệnh Hồ Xung bụng bảo dạ:

- Nếu ta cũng trèo lên ngay thì bọn kia ở trên cao nhìn xuống chỉ một người quay đầu lại ngó xuống là thấy mình liền. Ta hãy chờ cho bọn họ trèo hết sườn núi bắt đầu đi xuống hãy rượt theo.

Chàng liền ẩn vào bụi cỏ rậm.

Ngờ đâu bọn kia lên đến đỉnh sườn núi đột nhiên tản mát chia ra ẩn vào sau những tảng đá núi. Chỉ trong khoảng khắc là họ nấp hết không còn thấy bóng một người nào.

Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi , ý nghĩ thứ nhất của

chàng là:

- Không chừng bọn kia đã nhìn thấy mình?

Nhưng rồi chàng lại nghĩ:

- Bọn họ mai phục thế này là để tập kích người lên núi. Phải rồi! Chỗ này địa thế rất hay. Người trèo sườn núi mà không biết trước bọn Ma giáo này đột nhiên đổ ra thì khó lòng tránh khỏi độc thủ. Chắc bọn này định phục kích Hòa Phong sư thúc cùng bọn đệ tử phái Thái Sơn. Năm phái đã kiên thủ cũng như cây liền cành. Vậy ta phải cảnh cáo họ mới được.

Chàng liền từ trong bụi cỏ len lén bò ra bỏ đường sơn đạo rời khỏi chỗ đó rồi cứ theo những đống loạn thạch chạy xuống núi. Chàng đi quanh mấy khúc, ngoảnh đầu lại nhìn không thấy sườn núi cao đâu nữa mới chuyển qua đường sơn đạo trở về phía Bắc.

Lệnh Hồ Xung vừa chạy thật mau vừa để ý lắng tai nghe xem có tiếng bước chân người không. Chàng chạy được hơn mười dặm bỗng nghe trên sườn núi cao mé tả có tiếng đàn bà thét lên lanh lảnh:

- Gã Lệnh Hồ Xung là một đứa chẳng ra gì mà ngươi còn cưỡng biện cho gã ư?

Giữa lúc đêm tối lại ở chốn núi thâm sơn mà đột nhiên nghe tiếng đàn bà kêu tên mình rất rõ ràng thì Lệnh Hồ Xung dù lớn mật đến đâu cũng không khỏi kinh hồn táng đởm, toàn thân ớn da gà.

Chàng tự hỏi:

- Đây là yêu tinh hay quỉ quái? Sao lại kêu tên gọi họ ta ở chỗ này?

Tiếp theo Lệnh Hồ Xung lại nghe thanh âm một thiếu nữ cất

lên, nhưng vì quãng cách khá xa mà tiếng nói lại nhỏ nên chàng không nghe rõ cô này nói gì.

Lệnh Hồ Xung động tính hiếu kỳ liền đúng nghển cổ trông về phía đó thì thấy bóng đen lố nhố có đến hai, ba chục người.

Chàng lẩm bẩm một mình:

- Té ra bọn họ đang nói chuyện mình, nhưng sao họ lại thóa mạ mình là một đứa không ra gì?

Chàng liền lún thấp người xuống chuồn vào đám cây rậm bên dường lén lút đi quanh ra phía sau chỗ sườn núi kia. Chàng cúi lom khom đi rất lẹ đứng ẩn vào sau một gốc cây.

Bỗng nghe thanh âm thiếu nữ nói:

- Thưa sư bá! Lệnh Hồ sư huynh làm điều nghĩa hiệp...

Mới nghe thấy câu này, trong đầu óc Lệnh Hồ Xung đã hiện lên bộ mặt trái xoan rất xinh đẹp, ngực chàng nóng bừng, vì chàng biết người nói đó chính là tiểu ni cô Nghi Lâm ở phái Hằng Sơn.

Giữa lúc Lệnh Hồ Xung đang hồi hộp trong lòng, Nghi Lâm nói thêm câu gì, chàng cũng không nghe rõ nữa.

Thanh âm the thé của bà già nói trước lại cất lên:

- Ngươi còn nhỏ tuổi, đầu óc còn non nớt mà sao lại cố chấp đến thế? Chẳng lẻ Nhạc tiên sinh, chưởng môn phái Hoa Sơn gởi thơ đi còn là chuyện bịa hay sao? Trong thơ sư phụ gã đã nói rõ vì gã cấu kết với Ma giáo nên tiên sinh trục xuất gã ra khỏi môn trường thì còn oan uổng gì nữa? Chuyến này chúng ta đi Phúc kiến tất xảy cuộc động thủ với bọn Ma giáo. Người ta thường nói: "Đòn thật dễ bề tránh né, tên ngầm khó nỗi phòng ngừa". Trong Ma giáo thật lắm kẻ gian tà. Vậy chúng ta phải gia tâm phòng bị, kẻo bị chúng ra tay ám toán... Ta biết trước kia Lệnh

Hồ Xung đã có lần cứu ngươi, chắc gã sẽ dựa vào chút ân tình nhỏ xíu để ngấm ngầm hại chúng ta...

Nghi Lâm ngắt lời:

- Sư bá! Đó không phải là chút ân tình nhỏ xíu đâu. Lệnh Hồ sư huynh đã chẳng kể gì đến tính mạng y...

Tiếng mụ già lại quát lên:

- Ngươi còn kêu gã bằng Lệnh Hồ sư huynh ư? Gã là một tên ác tặc lắm mưu thần chước quỷ lại khéo giả vờ để lừa gạt bọn con nít các ngươi. Trên chốn giang hồ lòng người quỉ quái muôn mặt chẳng thiếu thứ gì. Các ngươi là hạng trẻ nít rất dễ bị lừa. Nghi Lâm! Ngươi có nghe lời ta không thì bảo?

Nghi Lâm đáp:

- Sư bá đã truyền dạy, đệ tử khi nào dám cãi lời? Có điều... có điều..Lệnh Hồ sư...

Đến chữ "huynh" cô phải đột nhiên dừng lại không dám nói ra.

Mụ già hỏi:

- Có điều làm sao?

Nghi Lâm dường như sợ hãi quá, cô không dám nói nữa.

Mụ già lại nói:

- Chuyến này cả Ngũ Nhạc Kiếm Phái cùng xuống Phúc Kiến, ai cũng biết là đi lấy Tịch tà kiếm phổ của nhà họ Lâm ở Phúc Châu. Gã tiểu tử họ Lâm đã quy đầu vào làm môn hạ Nhạc tiên sinh. Nếu bộ kiếm phổ này mà lọt vào tay phái Hoa Sơn là hay hơn hết. Phái Hằng Sơn chúng ta trước nay vẫn giữ thái độ chí công không thiên vị, quyết chẳng tham lam vật gì của người tạ Dù có lấy được kiếm phổ, chúng ta cũng giao trả lại cho gã họ Lâm, cần nhất là đừng để lọt vào tay Ma giáo mà thành vạ lớn

cho thiên hạ. Ngoài bọn Ma giáo còn lắm kẻ bàng môn tà đạo tỷ như Tái Bắc Minh Đà Mộc Cao Phong, nếu kiếm phổ mà lọt vào tay họ cũng rất nguy hiểm. Chưởng môn đã giao phó trọng trách này cho ta gánh vác, sai ta thống lĩnh quần đệ tử vào đất Mân. Vụ này có liên quan đến vận mạng hai phe chính tà, không thể nào khinh xuất được, mà phải đem toàn lực để đối phó. Vô phước để Tịch Tà kiếm phổ cho bọn Ma giáo lấy được, võ công chúng mà còn tăng tiến thì hết thảy chúng chết không có đất chôn. Còn ba chục dặm đường là tới chỗ giáp giới hai đất Triết Mân. Từ đây trở đi mỗi bước đều có thể xảy ra nguy hiểm. Bữa nay chúng ta phải một phen tân khổ, đi đường suốt đêm cho tới Trấp Bát Đô hãy nghỉ. May ở chỗ Hòa Phong sư thúc phái Thái Sơn đã giết bọn Ma giáo trước đi rồi. Bây giờ chúng ta tới đó đón đầu. Thế là dùng kế mình khỏe để đánh kẻ mệt nhọc, vì bọn Ma giáo khi kéo đến tất xảy ra một trường chiến đấu ác liệt.

Bỗng nghe thanh âm mấy chục cô gái vâng lời răm rắp.

Lệnh Hồ Xung bụng bảo dạ:

- Bà này không phải chưởng môn phái Hằng Sơn mà cũng không phải sư phụ Nghi Lâm sư muội.

Không hiểu bà là một vị sư thái tiền bối nào trong phái Hằng Sơn? Bà đã tiếp được truyền thư của sư phụ ta, dĩ nhiên coi ta là kẻ tàn ác bất nhân, vậy không thể trách bà được. Có điều bà bảo đi đón đầu bọn Ma giáo là trật lất. Bà có biết đâu bọn giáo chúng Ma giáo đã mai phục ở phía trước rồi. May mà ta phát giác ra được. Bây giờ ta phải làm cách nào báo cho đoàn người phái Hằng Sơn biết mới được.

Bỗng nghe mụ già lại lên tiếng:

- Đức Phật từ bi không cho ta phạm pháp giới một cách khinh xuất là để cứu người lành. Nhưng chúng ta nên thể theo lòng dạ

đại từ đại bi của Đức Bồ Tát là cứu khổ nạn cho chúng sinh.Vậy chúng ta phải gắng sức hàng ma diệt yêu.

Bọn nữ đệ tử đồng thanh:

- A di đà phật! Đức Phật từ bi cứu khổ cứu nạn!

Bỗng nghe bà già nói:

- Nơi đây là chốn hoang sơn. Ta cần nhắc cho ai nấy đều biết khi vào tới địa phận đất Mân (Phúc kiến), bốn mặt đều là địch nhân. Không chừng cả điếm tiểu nhị trong phạn điếm hay tên hầu trà trong trà quán cũng là quân gian tế của bọn Ma giáo. Chẳng những trong vách có tay mà trong đám cỏ rậm thường cũng có địch nhân ẩn núp. Từ giờ phút này không ai được nhắc một câu Tịch Tà kiếm phổ, cả những tên Nhạc tiên sinh, Lệnh Hồ Xung, Đông Phương Tất Bại cũng đừng nói đến.

Bọn nữ đệ tử nghe lão nói đều dạ một tiếng.

Nguyên Giáo chủ Ma giáo là Đông Phương Bất Bại, thần công vô địch nên tự xưng là Bất Bại.

Nhưng người trong phái chính khi nhắc tới lão thường gọi trệch đi là Đông Phương Tất Bại để nổi tráng khí của mình, giảm oai phong của địch.

Lệnh Hồ Xung nghe mụ già đưa tên tuổi của mình đồng hàng với sư phụ và Đông Phương Bất Bại thì không khỏi nở nụ cười chua chát tự hỏi:

- Mình bất quá là tên vô danh tiểu tốt, mà sao một vị tiền bối phái Hằng Sơn lại đề cao đến như vậy?

Mụ già lại nói tiếp:

- Bây giờ chúng ta lại lên đường!

Quần đệ tử dạ ran.

Bỗng thấy bảy tên đệ tử từ trên sườn núi cao chạy lẹ xuống.

Sau một lúc lại bảy người khác chạy xuống.

Nguyên môn khinh công phái Hằng Sơn có một đường lối đặc biệt rất nổi tiếng trong võ lâm. Bảy người tốp trước cách bảy người tốp sau một quảng đều đặn. Những tay áo rộng thùng thình bay phất phới coi rất ngoạn mục, lại tựa hồ kết thành trận pháp, xa trông càng đẹp.

Sau một lúc lại bảy người khác nữa chạy xuống. Những cô này chẳng phải nữ ni mà là tục gia đệ tử.

Lúc này đêm tối khó phân biệt được Nghi Lâm ở trong đội nào.

Lệnh Hồ Xung thấy mọi người đều theo hướng Nam thẳng tiến thì bụng bảo dạ:

- Bọn sư tỷ sư muội phái Hằng Sơn kia đều có tuyệt kỹ, nhưng lên tới đỉnh đèo, hai bên núi non chót vót giữa chỉ có một đường hẻm. Bọn Ma giáo mà đổ ra tập kích thì phần thương vong rất đổi nặng nề.

Chẳng bao lâu phái Hằng Sơn đã điều động năm tốp đệ tử. Tốp sau cùng có tám người, chắc bà già thống lĩnh quần đệ tử cũng ở trong tốp này.

Lệnh Hồ Xung hái nắm cỏ xanh vắt lấy nước bôi vào mặt rồi lại bốc bùn xoa lên một lượt. Chàng chắc ngay giữa ban ngày Nghi Lâm cũng không thể nhận ra được mình rồi quanh đường sơn qua mé tả đề khí rượt theo.

Nguyên khinh công chàng rất tầm thường. Song môn này cao hay thấp là hoàn toàn lệ thuộc vào nội lực mạnh hay yếu. Nay nội lực chàng đã hùng hậu thì tùy ý cất bước hay muốn nhảy xa cũng được.

Chàng đề khí chạy rất gấp chỉ trong khoảnh khắc đã đuổi kịp

bọn người phái Hằng Sơn.

Lệnh Hồ Xung sợ bản lãnh bà già ghê gớm nghe tiếng bước chân mình nên chàng chạy theo đường vành cung để đón đầu bọn họ. Rẽ vào sơn đạo, chàng chạy nhanh hơn.

Lúc vầng trăng tỏ lên đến giữa trời. Lệnh Hồ Xung đã chạy đến chân sườn núi cao lúc nãy. Chàng dừng bước lại lắng tai nghe thì tuyệt không thấy động tĩnh chi hết, liền bụng bảo dạ:

- Giả tỷ mình không chính mắt nhìn thấy bọn Ma giáo mai phục ở hai bên sườn núi nầy thì nguy hiểm biết chừng nào! Địa thế chỗ này hiểm trở thì mối nguy cơ càng ghê gớm.

Chàng từ từ đi lên sườn núi, khi đến chỗ đường hẻm giữa hai dãy núi, cách khu vực bọn Ma giáo mai phục chừng một dặm thì ngồi xuống nghĩ thầm:

- Chắc trong bọn Ma giáo có người nhìn thấy ta rồi, xong họ sợ rút dây động rừng nên không muốn động thủ với ta mà thôi.

Chàng chờ một lúc rồi đánh bạo nằm kềnh xuống đất.

Trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, bỗng nghe dưới núi xa xa có tiếng bước chân người.

Lệnh Hồ Xung tự nhủ:

- Nếu dẫn dụ được bọn Ma giáo xuống động thủ với mình càng hay. Ta chỉ cần tỷ với họ một lúc là phái Hằng Sơn biết ngay.

Nghĩ vậy chàng liền lên tiếng thách thức:

- Bình sinh lão gia rất ghét kẻ dùng tên ngầm để hại người. Nếu có giỏi sao không vung đao múa giáo ra đấu nhau một trận mà lại ẩn nấp giữ thói đê hèn vô liêm sĩ để ngấm ngầm đánh lén.

Chàng quay mặt về phía núi cao đề khí nói lớn! Tuy thanh âm

chàng không vang dội lắm nhưng nội lực đầy dẫy, đủ khiến cho thanh âm vọng đi rất xa, chắc là bọn Ma giáo đã nghe rõ.

Ngờ đâu bọn Ma giáo vẫn im hơi lặng tiếng không nghĩ gì đến chàng.

Chỉ trong khoảnh khắc, bảy tên đệ tử phái Hằng Sơn đi đầu đã tới trước mặt chàng.

Dưới ánh trăng tỏ, bọn nữ đệ tử thấy rõ một vị quân quan nằm duỗi dài dưới đất.

Đường sơn đạo nầy chỉ lọt một người đi, hai bên đều vách núi dựng đứng. Nếu muốn trèo lên tất phải bước qua người Lệnh Hồ Xung.

Bọn nữ đệ tử kể ra chỉ khẽ nhún mình là nhảy qua được, nhưng hiềm vì nam nữ hữu biệt, bảy cô mà nhảy qua một người đàn ông thì thật vô lễ.

Một nữ ni đúng tuổi trong đám liền cất tiếng dõng dạc.

- Phiền quan gia cho mượn đường đi!

Lệnh Hồ Xung ú ớ mấy tiếng rồi đột nhiên nổi lên tiếng gáy o o.

Vị nữ ni này pháp danh là Nghi Hòa, nhưng tính tình mụ lại chẳng hòa chút nào. Mụ thấy võ quan này đang đêm ngủ giữa đường đi đã là một chuyện bê bối, lại còn giả tảng ngáy ầm ầm cố ý ngăn cản lối đi thì tức giận vô cùng, nhưng mụ cố nén, nhắc lại:

- Nếu quan gia không tránh đường thì bắt buộc bọn ta phải nhảy qua đó.

Lệnh Hồ Xung vẫn ngáy o o rồi cất giọng ngái ngủ đáp:

- Trên đường này rất nhiều yêu ma quỉ quái không đi được đâu... -! -!... Bể khổ mênh mông... quay lại là thấy bờ.

Nghi Hòa sửng sốt nghe chàng nói câu này dường như có ý nghĩa bí ẩn.

Một tên nữ ni khác kéo áo Nghi Hòa. Rồi cả bảy người đều lùi lại mấy bước.

Một người khẽ nói:

- Sư tỷ! Dường như người này tính tình cổ quái.

Lại một người khác nói:

- Không khéo hắn là gian nhân bên Ma giáo. Họ chực sẵn ở đây để khiêu chiến với chúng ta.

Người thứ ba nói:

- Bọn Ma giáo quyết không ai làm quan quân của triều đình. Dù họ có giả dạng thì cũng cải trang cách khác.

Nghi Hòa nói:

- Bất chấp hắn là hạng người nào. Nếu còn bướng không chịu nhường lối thì chúng ta cứ việc nhảy qua.

Đoạn mụ rảo bước tiến về phía trước, lớn tiếng quát:

- Nếu quan gia không chịu nhường lối thì bọn ta đành đắc tội.

Lệnh Hồ Xung liền vươn vai ngáp dài rồi uể oải ngồi dậy. Chàng chỉ sợ Nghi Lâm nhận ra mình, phải quay mặt vào sườn núi lưng hướng về chúng đệ tử phái Hằng Sơn. Chàng chống tay vào vách núi người lắc lư như kẻ say rượu cất giọng ấm ớ:

- Rượu ngon rượu ngon quá!

Giữa lúc này tốp đệ tử thứ hai của phái Hằng Sơn cũng tới nơi. Một tên tục gia nữ đệ tử cất tiếng hỏi:

- Nghi Hòa sư tỷ! Người nầy đến đây làm chi vậy?

Nghi Hòa chau mày gắt lên:

- Ai biết được hắn làm gì?

Lệnh Hồ Xung lớn tiếng:

- Vừa rồi mổ chó ăn vào thành ra chướng bụng, lại uống nhiều rượu quá chỉ chực buồn nôn. Trời ơi! Nguy rồi! Đến phải mửa ra mất!

Rồi chàng nôn oẹ liên hồi, tưởng chừng mửa ra nhiều lắm.

Bọn nữ đệ tử này đều là những người thanh khiết. Họ đã gia nhập phái Hằng Sơn là phái cữ ăn mặn cùng uống rượu. Họ vừa nghe Lệnh Hồ Xung nói vậy đều bịt mũi lùi lại.

Lệnh Hồ Xung nôn oẹ mấy tiếng nhưng có nôn mửa gì đâu. Bọn đệ tử còn đang thì thào bàn tán thì tốp thứ ba lại tới nơi.

Bỗng nghe thanh âm êm đềm cất lên:

- Người này say quá rồi! Thật là tội nghiệp! Hãy để họ nghỉ một lúc rồi chúng ta sẽ đi cũng không muộn.

Lệnh Hồ Xung nghe thanh âm này, trong lòng cảm thấy rung động nghĩ thầm:

- Tâm địa Nghi Lâm tiểu sư muội quả là tâm địa lương thiện.

Bỗng nghe Nghi Hòa nói:

- Hắn cố ý gây sự mình chẳng cần phải tử tế làm chi.

Đoạn mụ tiến lại quát:

- Tránh ra!

Đồng thời mụ vung chưởng đánh vào vai bên trái Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung lảo đảo người đi, la lên:

- Trời ơi! Đừng mà! Không được đâu!

Chàng chệnh choạng tiến lên mấy bước. Chàng đi lên như vậy thì cục diện lại càng tắc nghẽn.

Người chàng bít hết con đường sơn đạo nhỏ hẹp. Người đi sau

trừ cách nhảy qua đầu chàng, không còn biện pháp nào khác.

Nghi Hòa cũng trèo lên theo, hét lớn:

- Tránh ra mau!

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Dạ dạ.

Rồi chàng lại đi lên mấy bước. Đường núi càng lên cao càng chật hẹp hơn.

Đột nhiên chàng lớn tiếng hô:

- Này này! Những ông bạn mai phục trên đó hãy để ý! Bọn người mà các bạn chờ đã tới nơi rồi.

Các vị xổ ra đánh thì chẳng một ai trốn thoát.

Bọn Nghi Hòa vừa nghe tiến hô lập tức lùi lại.

Một người nói:

- Chỗ này địa thế cực kỳ hiểm trở, nếu địch nhân mai phục ở đây đột nhiên tập kích thì khó mà chống chọi được.

Nghi Hòa nói:

- Nếu có mai phục thì sao hắn còn hô hoán làm chỉ Binh pháp đã nói: "Hư mới là thực, thực lại là hư". Nhất định trên kia không có người. Nếu chúng ta sợ hãi lùi lại là để địch cười cho đó.

Hai vị nữ ni đúng chỗ khác đồng thanh:

- Phải đó! Ba chúng ta đi trước mở đường. Các sư muội hãy theo sau.

Ba người rút trường kiếm ra khỏi võ, thi triển khinh công chạy đến sau lưng Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung vừa thở hồng hộc vừa nói:

- Sườn núi này dốc quá! Hỡi ôi! Lão gia lớn tuổi rồi, cất bước

không nỗi nữa.

Một tên nữ ni khác quát:

- Này này! Quan gia nép vào một bên nhường lối cho chúng ta đi trước được không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Người xuất gia không nên nóng nảy như vậy. Đi nhanh cũng đến mà đi chậm cũng đến nơi. Trời ơi! Các vị định đến quỉ môn quan thì đi chậm lại càng hay.

Nữ ni kia hỏi lại:

- Có phải quan gia thóa mạ bọn ta không?

Mụ vung kiếm phóng qua bên mình Nghi Hòa, nhằm đâm vào sau lưng Lệnh Hồ Xung.

Mụ chỉ muốn hăm chàng, chứ không có ý đả thương, nên mũi kiếm gần đụng người chàng mụ liền dừng lại không phóng tới nữa.

Trong hẻm núi, phái Hằng Sơn bị khốn

Lệnh Hồ Xung giữa lúc ấy xoay người lại, chàng thấy mũi kiếm trỏ vào trước ngực mình liền lớn tiếng quát:

- Ngươi... Ngươi làm gì thế này? Ta đây là mệnh quan của triều đình mà ngươi dám vô lễ thế sao?

Chúng bây đâu! Bắt lấy mụ nữ ni này cho ta!

Dù chàng quát tháo om sòm thì ở chốn hoang sơn dã lĩnh này cũng có ai nhìn tới.

Mấy tên nữ đệ tử nhỏ tuổi bưng miệng mà cười, vì chúng thấy chàng ra oai ở nơi đây thì thật là một trò hoạt kê hết chỗ nói.

Một tên ni cô cười nói:

- Quan gia! Bọn tiểu ni có việc gấp phải đi ngay, phiền quan gia tránh sang bên đường một chút.

Lệnh Hồ Xung lớn tiếng quát:

- Cái gì mà quan gia với chẳng quan giả Ta đây đường đường là một viên Tham tướng. Các ngươi phải kêu ta bằng tướng quân mới hợp lý.

Bảy tám cô đệ tử vừa cười vừa la:

- Bẩm tướng quân đại nhân! Xin tướng quân tránh đường cho.

Lệnh Hồ Xung cười ha hả đứng phưỡn ngực ra chiều đắc chí.

Đột nhiên chàng trượt chân té nhào.

Bọn đệ tử la hoảng:

- Coi chừng

Rồi hai người nắm lấy tay chàng.

Lệnh Hồ Xung lại trượt xuống một chút nữa rồi mới đứng lên được. Chàng văng tục thóa mạ một cách rất hách dịch:

- Mẹ kiếp! .. Đường đất gì mà trơn thế này? Bọn địa phương quan toàn là hạng cơm toi, không biết điều động dân phu để tu sửa con đường nhỏ này.

Người chàng tuột xuống nằm co ro dựa vào vách núi. Chỗ sườn núi này hơi lõm vào một chút. Bọn nữ đệ tử liền thi triển khinh công lướt qua bên mình chàng.

Có người cười nói:

- Đáng lý địa phương quan phải phái tám tên phu đưa một cỗ kiệu lớn để khiêng tướng quân đại nhân qua ngọn núi này mới hợp lý.

Có người nói:

- Tướng quân thì cưỡi ngựa chứ ai lại ngồi kiệu bao giờ?

Người trước nói:

- Nhưng tướng quân này khác với quan thường, cưỡi ngựa sẽ bị té nhào.

Lệnh Hồ Xung tức mình quát lớn:

- Những quân này quen miệng nói càn. Có bao giờ tướng quân lại cưỡi ngựa mà ngã được?

Tháng trước một con lão hổ đáng chết nhảy ra. Ta từ trên lưng ngựa tuột xuống bị thương ở cạnh sườn, nhưng chẳng có chi đáng kể.

Bọn nữ đệ tử nổi lên tràng cười rộ.

Lệnh Hồ Xung thấy một tấm thân mảnh dẻ lướt qua chính là Nghi Lâm. Chàng liền đúng dậy đi theo nàng. Thế là những người phía sau bị ngăn chặn.

May mà Lệnh Hồ Xung tuy cất bước trầm trọng, thở lên hồng hộc, ba bước lại trượt, năm bước lại nhào, nhưng chàng đi khá mau lẹ.

Bọn đi sau có kẻ cười ngặt nghẽo, có người lại oán thán, miệng lảm nhảm:

- Ông tướng này thật là đáng... Hỡi ơi! Mỗi ngày không biết ổng té bao nhiêu lần?

Nghi Lâm quay lại hỏi:

- Nghi Thanh sư tỷ! Sư tỷ đừng thúc giục ổng, để ổng hoang mang trong dạ rồi lại té nhào.

Đường núi dốc thế này, té xuống không phải chuyện đùa.

Lệnh Hồ Xung coi cặp mắt sâu thẳm của nàng chẳng khác hi hai dòng suối biếc. Bộ mặt trái xoan dưới ánh mặt trời càng đẹp lộng lẫy.

Chàng nhớ lại ngày trốn tránh phái Thanh Thành truy kích, nàng đã ôm mình từ trong thành Hằng Sơn chạy ra. Lúc đó chàng cứ giương mắt bần thần nhìn nàng, lòng chàng lại nỗi lên một mối tình êm dịu, bất giác miệng lẩm bẩm:

- Trên sườn núi cao kia có bọn cường địch mai phục gia hại nàng. Mạng ta sống chết chẳng kể làm chi, nhưng quyết bảo vệ cho nàng được an toàn.

Nghi Lâm ngó thấy cặp mắt của chàng đã không có tinh thần mà vẻ mặt lại quê mùa cục mịch, nhưng nàng cũng nhìn chàng khẽ gật đầu và lộ ra một nụ cười hiền hòa.

Nàng nói tiếp:

- Nghi Thanh sư tỷ! Nếu tướng quân đây có trượt chân té nhào thì sư tỷ đỡ y cho lẹ.

Nghi Thanh cười hỏi:

- Y nặng thế này ta đỡ sao thế nào được?

Nguyên giới luật phái Hằng Sơn rất nghiêm ngặt. Bọn nữ đệ tử không được cười cười nói nói với người ngoài một cách bừa bãi,. Nhưng một là Lệnh Hồ Xung khéo giỡ trò hề, không ngớt làm vui cho họ. Hai là quanh đây không có bậc trưởng bối lại giữa lúc đêm khuya thì có bỡn cợt mấy câu cũng chẳng hề gì, lại khiến tinh thần thêm phấn khởi.

Lệnh Hồ Xung làm mặt giận nói:

- Những cô nhỏ này ăn nói không biết đường khinh trọng. ta đây đường đường là một vị tướng quân, nhớ lại ngày trước giết giặc ở chốn sa trường, oai phong lẫm liệt sát khí đằng đằng. Các cô mà ngó thấy thì, ha hạ. tất phải phục lăn ra. Con đường núi nhỏ mọn này đã ăn thua gì té thế nào được. Các cô nói thế là bạ đâu nói đấy. úi chao! Chết rồi!..

Tưởng chừng chân chàng xéo phải hòn đá, người chàng chúi hẳn xuống sát đất. Chàng mà rớt xuống thì ở chỗ dốc núi nguy hiểm này còn khiến cho nhiều người phái Hằng Sơn phải bị thương lây.

Chàng liền giơ hai tay ra vẫy loạn lên.

Mấy cô nữ đệ tử ở phía sau Lệnh Hồ Xung thét lên lanh lảnh.

Nghi Lâm vội xoay mình lại, vươn tay ra.

Lệnh Hồ Xung liền nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của nàng.

Nghi Lâm đề khí vân kình kéo mạnh một cái. Đồng thời Lệnh Hồ Xung chống tay trái xuống đất đẩy mạnh lên mới đúng

thẳng dậy được. Thái độ chàng coi rất bối rối.

Mấy cô nữ đệ tử đứng ở phía sau không nhịn dược bật lên tiếng cười khúc khích.

Lệnh Hồ Xung nói chữa thẹn:

- Bản tướng đi đôi giày ủng này leo núi rất là bất tiện. Giả tỷ bản tướng cũng đi giày vải gai như các cô thì làm gì mà té được. Vả lại bản tướng bất quá trượt chân nằm xoài ra, chứ có phải là ngã thực sự đâu? Thế thì có gì đáng cười?

Nghi Lâm từ từ buông tay ra nói:

- Phải đấy! Tướng quân đi giày ủng trèo núi quả là bất tiện thực.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Dù là bất tiện, song mình làm Tham tướng vẫn phải đi ủng cho có vẻ oai phong. Nếu cũng đi giày cỏ dép gai như các cô là người bách tính thì còn chi là thể diện?

Bọn nữ đệ tử nghe chàng nói vậy lại cười ồ cả lên.

Lúc này mấy toán sau cũng lục tục kéo đến chân núi, còn toán đi đầu thì gần tới chỗ cao nhất trên sườn núi.

Lệnh Hồ Xung lớn tiếng la:

- Trên dãy núi này rất nhiều tên giặc cỏ cắp gà trộm chó. Nếu sơ ý không đề phòng là bị chúng vác gậy đánh lén để sang đoạt tiền tài, các cô là người xuất gia, trong mình tuy chẳng có gì quý giá, nhưng phải vất vả đi xin cúng đường mới được chút bạc vụn. Vậy phải coi chừng mới đừng để chúng cướp đoạt mất.

Nghi Thanh cười nói:

- Đã có đại tướng quân của chúng ta ở đây, chắc những quân tiểu tặc không dám đến vuốt râu hùm đâu mà ngại.

Lệnh Hồ Xung bỗng la hoảng:

- Úi chà! Phải coi chừng đó! Bản tướng thấy dường như có kẻ đang ngấp ngó đấy.

Một tên nữ đệ tử nói:

- Ông tướng này thật khéo ba hoa. Chẳng lẽ bọn ta còn sợ những tên giặc cỏ đó sao?

Cô vừa dứt lời, đột nhiên nghe tiếng hai tên nữ đệ tử la hoảng:

- Úi chao!

Rồi từ trên sườn núi lăn long lóc xuống.

Hai tên nữ đệ tử khác vội chạy lên ôm lấy.

Mấy cô đệ tử phía trước bỗng la lên:

- Bọn tặc tử phóng ám khí đó! Hãy coi chừng!

Tiếng la chưa dứt, lại một cô nữa lăn xuống.

Nghi Lâm vội hô:

- Nằm rạp cả xuống. Coi chừng ám khí!

Mọi người đều hấp tấp cúi rạp xuống.

Lệnh Hồ Xung cất tiếng thóa mạ:

- Bớ quân giặc cỏ lớn mật kia! Chúng bây không biết có Lưu tướng quân ở đây hay sao?

Nghi Lâm kéo tay chàng vội nói:

- Tướng quân! Mau mau nằm rạp xuống đi!

Bọn nữ đệ tử phía trước móc ám khí ra. Nào Tụ tiễn, nào Thiết bồ đề liệng lên tới tấp. Nhưng địch nhân ở tên sườn núi ẩn vào sau những tảng đá lớn, không nhìn thấy một tên nào lộ diện. Dĩ nhiên bao nhiêu ám khí đều bắn vào khoảng không, chẳng trúng một ai.

Người dẫn đầu quần đệ tử phái Hằng Sơn là Định Tĩnh sư

thái được tin phía trước có quân địch động thủ. Bà vội tung mình nhảy lên, vọt qua đầu bọn nữ đệ tử. Khi tới phía sau lưng Lệnh Hồ Xung, bà lại nhảy vèo một cái qua đầu chàng.

Lệnh Hồ Xung la lên:

- Xả xui! Xả xui! Tài lợi đại cát!

Rồi chàng nhổ nước miếng mấy cái.

Bỗng thấy tay áo Định Tĩnh sư thái rộng thùng thình bay phất phới đang tiến lên để tấn công.

Bên địch liệng ám khí ra vù vù. Mũi thì cắm vào tay áo bà. Mũi thì bị thanh tụ đao của bà gạt bắn đi.

Định Tĩnh sư thái nhô lên hụp xuống mấy cái đã lên tới đỉnh sườn núi. Chân trái vừa đặt xuống, bỗng nghe tiếng gió rất gấp! Một cây thục đồng côn nhè đỉnh đầu bà đánh xuống.

Định Tĩnh sư thái nghe tiếng gió do binh khí phát ra cũng đủ biết cây côn này rất trầm trọng, bà không dám thẳng thắng đón tiếp, nghiêng mình qua một bên tránh khỏi.

Lại thấy cây Liễu tử thương một trên một dưới đâm tới uy thế rất mãnh liệt. Bà biết ngay người sử thương là một tay hảo thủ.

Định Tĩnh sư thái lớn tiếng quát:

- Những quân khốn kiếp kia! Chuyên nghề đánh lén. Thật là hạng đê hèn.

Bà xoay tay lại rút trường kiếm. Bà vung kiếm gạt song thương. Nhưng giữa lúc ấy, cây thục đồng côn lại quét tới ngang lưng.

Nguyên bên địch đã đặt ba tay hảo thủ ở đây để giữ cửa ải này, không cho Định Tĩnh sư thái lên sườn núi.

Định Tĩnh sư thái một mình chọi với ba tay hảo thủ mà

không hoang mang chút nào. Bà vung kiếm gạt côn rồi thuận đà lia xuống dưới gạt cây Liu tử thương nhằm đâm vào bả vai bên hữu.

Đột nhiên mấy cô đệ tử ở lưng chừng sườn núi bật lên những tiếng la hoảng rầm trời. Bọn địch đã trèo lên đỉnh núi bích lập rồi ở trên đẩy những tảng đá lớn xuống.

Quần đệ tử phái Hằng Sơn lúc nhảy lên lúc phục xuống để tránh những tảng đá kia. May mà chuyến này phái Hằng Sơn lựa toàn những tay hảo thủ để kéo vào đất Mân. Khinh công cuả họ đều vào hàng trác tuyệt. Tuy nhiên cũng có người trúng đá bị thương.

Định Tĩnh sư thái nghe bọn đệ tử la hoảng vội lùi lại hai bước lớn tiếng hô:

- Toàn thể hãy rút lui! Xuống chân núi rồi sẽ tính.

Tự bà ngăn chặn phía sau để phòng địch nhân truy kích.

Tiếp theo lại nghe tiếng binh khí giao đấu.

Nguyên ở dưới chân núi đã có địch nhân kéo đến mai phục . Chúng chờ cho trên đỉnh phát động, cũng kéo ra ngăn chặn đường rút lui.

Ngay lúc ấy có tin từ phía dưới đưa lên:

- Thưa sư bá! Quân giặc đúng đầy đường chật cứng mà thế mạnh vô cùng, không xông ra được.

Lát sau lại có tin báo:

- Hai vị sư tỷ bị trọng thương rồi!

Định Tĩnh sư thái nổi giận đùng đùng thét lớn:

- Những tên cướp đường này to gan thật.

Rồi bà lao mình xuống như bay.

Bỗng thấy hai tên hán tử mình mặc áo xanh, tay cầm kim đao ánh vàng lấp loáng đang bức bách hai tên nữ đệ tử Hằng Sơn phải lùi ngược lại.

Định Tĩnh sư thái lại quát lên một tiếng thật to, đồng thời vung trường kiếm phóng về phía trước.

Bỗng nghe hai tiếng veo véo rít lên. Một hán tử cầm hai cây Bát giác chùy có quai sắt dài từ phía dưới vung lên nhắm đánh vào trước mặt Định Tĩnh sư thái.

Định Tĩnh sư thái hươi kiếm lên khều, một ngọn bát giác chùy phải hạ xuống theo thanh trường kiếm của bà. Còn một ngọn trùy nữa bị bắn tung lên rồi lại từ trên đè xuống.

Định Tĩnh sư thái trong lòng đã hơi sợ hãi miệng lẩm bẩm:

- Tý lực tên này khiếp thực!

Nên biết hai ngọn bát giác trùy, mỗi ngọn nặng ít ra ngoài hai chục cân. Thế mà hán tử sử dụng coi nhẹ như không, có thể cầm quai để huy động, công thủ tùy ý. Vậy kình lực hai cánh tay gã quả là lợi hại.

Giả tỷ ở dưới đất bằng thì Định Tĩnh sư thái chẳng coi cuộc đấu sáp lá cà vào mùi gì. Bà chỉ thi triển một chút tiểu xảo là có thể tấn công vào mé bên, nhưng đường núi này quá chật hẹp chỉ có một mặt xông về phía dưới, ngoài ra không còn đường đất nào khác. Hai ngọn bát giác trùy của đối phương múa tít, bỗng thấy trước mặt có hai làn mù đen xông thẳng vào mặt.

Định Tĩnh sư thái kiếm thuật tinh diệu nhưng không sao thi triển được, bà đành trở ngược lên sườn núi.

Bỗng phía bên trên nổi lên những tiếng la hoảng không ngớt. Mấy tên nữ đệ tử bị trúng ám khí rớt xuống.

Định Tĩnh sư thái định thần nhận xét thấy võ công bọn địch

trên núi có vẻ yếu hơn, tương đối dễ bề đối phó. Bà liền xông lên, tung mình vọt qua đỉnh đầu bọn nữ đệ tử.

Khi bà nhảy qua đầu Lệnh Hồ Xung, chàng la lên:

- Trời ơi! Làm gì thế này? Nhảy vòng đấy ư? Bà đã lớn tuổi rồi mà còn thích chơi trò nhảy nhót.

Bà cứ nhảy qua nhảy lại trên đầu người ta mãi, bị xúi quẩy thế này thì còn đánh bạc sao được?

Định Tĩnh sư thái đang vội phá địch giải vây, nên chàng muốn nói gì thì nói, bà cũng chẳng để vào tai.

Nghi Lâm vội đỡ lời:

- Xin lỗi tướng quân! Sư bá tiểu ni đang mãi mốt nhảy cho lẹ, người không cố ý muốn vậy đâu.

Lệnh Hồ Xung miệng vẫn lải nhải trách oán:

- Bản tướng đã bảo trước là chỗ này có giặc cướp, các cô cứ không tin.

Nhưng trong bụng chàng lo thầm:

- Mình chỉ thấy bọn Ma giáo mai phục ở trên đỉnh núi. Té ra dưới chân núi họ cũng bố trí những tay hảo thủ đầy đường. Số người phái Hằng Sơn tuy đông, nhưng không có đường đất dụng võ thì cũng đành chịu bó tay.

Định Tĩnh sư thái lên gần tới đỉnh, đột nhiên thấy bóng trượng thấp thoáng, một cây thiền trượng nhắm đầu bà đánh xuống.

Nguyên bọn địch còn điều động những tay hảo thủ canh giữ nơi đây.

Định Tĩnh sư thái bụng bảo dạ:

- Bữa nay mà ta không phá được quan ải này để ra ngoài thì e rằng bao nhiêu đệ tử phải chết hết mất.

Bà né mình đi đồng thời phóng kiếm đâm chênh chếch lên. Người bà né tránh khỏi cây thiền trượng chỉ khẽ chừng vài tấc. Cả người lẫn kiếm bà nhảy xổ tới một tên đầu đà to béo cầm thiền trượng. Thật là một chiêu thục mạng cực kỳ hiểm độc không kể gì đến tính mạng, cho hai bên cùng chết cũng đành.

Tên đầu đà không kịp đề phòng, muốn biến chuyển thiền trượng cũng không được nữa.

"Sột" một tiếng. Thanh trường kiếm đâm vào dưới nách hắn.

Đầu đà cực kỳ hung hãn. Hắn la lên một tiếng, vung quyền đánh xuống.Thanh trường kiếm lập tức gãy làm hai đoạn. Tay hắn cũng máu chảy đầm đìa.

Định Tĩnh sư thái lớn tiếng hô:

- Lên đây mau! Lấy kiếm đây!

Nghi Hòa tung mình vọt lên, cầm ngang thanh kiếm nói:

- Thưa sư bá! Kiếm đây!

Định Tĩnh sư thái xoay lại đoán lấy.

Bỗng một Liêu tử thương nhằm đâm tới Nghi Hòa và một thanh đâm tới Định Tĩnh sư thái.

Nghi Hòa đành vung kiếm lên gạt.

Gã sử thương bức bách Nghi Hòa phải lùi xuống, thành ra thanh trường kiếm không tài nào đua đến tay Định Tĩnh sư thái được.

Bên trên còn có ba người chạy tới. Hai người sử đơn đao, một người sử Phán quan bút, Định Tĩnh sư thái bị vây vào giữa. Bà vẫn thản nhiên không sợ gì, múa tít song chưởng vung lên đánh xuống. Bà thi triển tuyệt kỹ trấn sơn là Thiên trường chưởng pháp xuyên qua xuyên lại giữa bốn cây binh khí.

Tuổi ngoại sáu mươi mà thân thủ còn mau lẹ phi thường

chẳng kém gì hồi tuổi trẻ.

Bốn tay hảo thủ Ma giáo đánh một mình bà mà không làm gì được nhất là bà lại tay không.

Nghi Lâm lẩm bẩm trong miệng:

- Trời ơi! Làm thế nào bây giờ! Làm thế nào bây giờ?

Lệnh Hồ Xung lớn tiếng nói:

- Mấy tên giặc cỏ này phỏng có gì đáng kể ? Tránh ra! Tránh ra! Để bản tướng lên bắt giặc.

Nghi Lâm cản lại nói:

- Không được đâu! Bọn này không phải là giặc cỏ mà là những tay hảo thủ, võ nghệ rất cao cường. Tướng quân mà lên, tất bị chúng giết chết.

Lệnh Hồ Xung phưỡn ngực ra ngang nhiên đáp:

- Giữa lúc thanh thiên bạch nhật...

Chàng nói dỡ câu ngửng đầu lên trông thì trời mới tờ mờ sáng chứ chưa phải thanh thiên bạch nhật nhưng chàng cũng chẳng để ý, tiếp tục lớn tiếng hỏi:

- Tụi giặc cỏ chúng bay đón đường cướp của, khinh thường bọn nữ lưu, chẳng lẽ không sợ vương pháp ư?

Nghi Lâm bụng bảo dạ:

- Bọn mình đâu có phải bọn nữ lưu tầm thường mà là đệ tử phái Hằng Sơn đều có võ công cao cường. Bên địch cũng không phải quân giặc cỏ cướp đường. Hai bên đánh nhau bấy nhiêu lâu mà ông tướng này vẫn chưa nhận ra. Hỡi ơi! Bọn họ làm quan thật chẳng hiểu chuyện võ lâm chút nào.

Lệnh Hồ Xung sấn sổ tiến lên, cứ chen bừa bên cạnh những cô nữ đệ tử mà đi.

Bọn nữ đệ tử đành dán sát người vào vách đá để cho chàng lướt qua.

Lệnh Hồ Xung lên gần tới đỉnh xoay tay lại rút yêu đao. Chàng giả vờ gắng sức mà rút mãi không được liền cất tiếng thóa mạ:

- Con bà nó! Thanh đao này thật rắc rối! Đã đến lúc người ta lâm vào tình trạng tối khẩn cấp lại còn han rỉ không rút ra được. Hừ! yêu đao của tướng quân han rỉ thì còn bắt giặc thế nào được.

Nghi Hòa đang múa kiếm chống chọi với hai tên Ma giáo, bỗng nghe bên mình có tiếng bi bô những gì yêu đao han rỉ không rút ra được, thì vừa tức mình lại vừa buồn cười la lên:

- Tướng quân lùi ra mau! Nơi đây nguy hiểm lắm.

Vì mụ la lên một câu, thành ra phân tâm nột chút. Bỗng cây Liễu tử thương véo một cái nhằm đâm vào bả vai mụ, xuýt nữa mụ bị trúng thương.

Nghi Hòa vừa lùi lại một bước thì đối phương lại phóng thương đâm tới.

Lệnh Hồ Xung hét lớn:

- Hỏng bét! Hỏng bét! Quân giặc này thật là lớn mật! Tụi bay không nhìn thấy bản tướng hay sao?

Chàng né mình chênh chếch lướt ra đứng chắn trước mặt Nghi Hòa.

Hán tử sử cây Liễu tử thương thấy rõ ràng một người sắc phục đúng là mệnh quan triều đình, liền dừng lại. Gã trỏ mũi thương vào trước ngực Lệnh Hồ Xung, quát hỏi:

- Ngươi là ai? Lúc nãy tên cẩu quan dưới kia hô hoán om sòm là tên cẩu quan này ư?

Lệnh Hồ Xung quát mắng:

- Mẹ kiếp! Tên này dám kêu bản tướng bằng cẩu quan thì hỗn thật! Chỉ có mi là cẩu tặc. Bọn mi ở đây đón đường cướp giật đã thấy bản tướng đến mà không cúp đuôi chạy trốn cho xa thì thật coi trời bằng vung. Bản tướng phải bắt bọn mi giao về huyện nha để đánh mỗi tên năm chục trượng cho vọt cứt té đái, bắn máu đít ra, một tiếng kêu cha ba tiếng gọi mẹ mới đáng kiếp.

Chàng nói lăng nhăng một hồi, bọn đệ tử phái Hằng Sơn đứng đằng sau nghe thấy chỉ lắc đầu quầy quậy.

Lệnh Hồ Xung thấy Định Tĩnh sư thái chưa đến nỗi thất bại ngay trong lúc nhất thời mà bọn Ma giáo cũng không phóng ám khí xuống nữa.

Chàng lại cất tiếng quát:

- Bớ những quân giặc cỏ lớn mật! Tụi bây mau mau quỳ xuống khấu đầu. Bản tướng thấy trong tụi bay có cả bà già tám chục tuổi, hoặc giả bản tướng mở lòng nhân đức phát lạc nhẹ cho một phần. Bằng không thì... hà hà... sẽ chém đầu cả lũ chó...

Bọn đệ tử phái Hằng Sơn nghe chàng nói đều chau mày lẩm bẩm:

- Ông tướng này mắc bệnh khùng rồi.

Nghi Hòa tiến lên một bước chống kiếm hộ vệ. Mụ định hễ địch nhân phóng thương tới đâm chàng là mụ vung kiếm ra gạt.

Lệnh Hồ Xung lại vận kình rút đao, vừa rút vừa mắng:

- Con mẹ nó! Đã đến lúc lâm trận khẩn cấp mà thanh bảo đao tổ truyền lại han rỉ nằm chết dí ở trong bao. Hừ! Thanh đao bản tướng mà không han rỉ thì bọn giặc cỏ chúng bay mỗi tên có

đến mười cái đầu bản tướng cũng chặt đứt như sung rụng.

Hán tử sử thương nghe chàng nói nổi lên tràng cười rộ rồi nạt lớn:

- Ngươi không có thù hằn gì với bọn tạ Cút đi cho lẹ!

Gã giơ lưng lên nhằm chém xuống lưng Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung tức mình giựt mạnh một cái kéo cả đao lẩn túi đao ra. Chàng la:

- Úi chà!

Người chàng bỗng ngã chúi về phía trước.

Nghi Hòa vội kêu lên:

- Coi chừng!

Người chàng bỗng ngã chúi về phía trước.

Lúc Lệnh Hồ Xung té xuống, thanh yêu đao phóng ra đã sử một chiêu trong phép Độc cô cửu kiếm.

Đầu túi đao điểm trúng vào yếu huyệt trên lưng hán tử. Hán tử chưa kịp rú lên đã ngã quay ra...

Lệnh Hồ Xung vừa té huỵch xuống đất lại lồm cồm bò dậy. Chàng la lên một tiếng rồi reo lên:

- A ha! Mi cũng té xuống thế là hòa. Chúng ta lại đánh nữa.

Nghi Hòa là người rất linh mẫn. Mụ túm lấy hán tử bị té hất về phía sau, vì mụ tính thầm:

- Mình có một tên tù binh trong tay thì cục diện bữa nay sẽ thu xếp được dễ dàng hơn.

Giữa lúc ấy ba người trong Ma giáo xông tới để cứu đồng bọn.

Lệnh Hồ Xung quát lên:

- Ô kìa! không được đâu! Ta còn phải bắt hết bọn giặc cỏ chúng bay.

Chàng vung yêu đao lên đánh tả chém hữu chẳng vào chương pháp nào hết.

Nguyên phép Độc cô cửu kiếm không có chiêu thức nhất định, coi sử rất ung dung, vụng về mà cứng rắn. uy lực kỳ diệu có thể khắc địch chế thắng. yếu điểm của nó là ở kiếm ý chứ không ở chiêu thức.

Lệnh Hồ Xung chân bước loạng choạng xiêu tả lệch hữu, cầm thanh đao cả túi múa may quay cuồng. Đột nhiên chàng không dừng lại kịp, xô vào một tên Ma giáo.

Mượn bồ câu, Định Tĩnh đưa thơ

"Kịch" một tiếng. Đầu túi đao đụng vào huyệt khí hải ở bụng dưới gã này.

Gã chỉ kịp thở rốc lên một tiếng rồi té nhào xuống.

Lệnh Hồ Xung la lên:

- Úi chà! Chàng nhảy lùi lại một bước. Đốc đao lại đụng vào huyệt Thần đường trên bả vai một người khác.

Người này té xuống không ngớt lăn long lóc dưới đất.

Lệnh Hồ Xung hai chân vấp lên người hắn. Chàng lại cất tiếng thóa mạ:

- Mẹ quân khốn kiếp này!

Người chàng bắn ra. Túi đao lại đâm trúng vào mình một tên giáo chúng cầm đao.

Gã này là một trong ba tên hảo thủ vây đánh Định Tĩnh sư thái. Lưng gã bị đụng mạnh, thanh đao cầm tay bị tuột ra văng đi.

Định Tĩnh sư thái cơ linh cực kỳ mau lẹ, bà phóng chưởng đánh vèo một cái vào trước ngực gã khiến gã miệng thổ máu tươi, coi chừng khó sống được.

Lệnh Hồ Xung lại la lên:

- Coi chừng! Coi chừng!

Chàng lùi lại mấy bước, lưng chàng hướng về phía một người sử Phán quan bút.

Người này liền phóng bút nhằm điểm vào huyệt Thần đạo ở xương sống chàng.

Lệnh Hồ Xung lảo đảo người đi xông về phía trước. Túi đao của chàng lại điểm trúng huyệt đạo hai tên giáo chúng.

Người sử Phán quan bút chân tay mau lẹ dị thường, nhảy xổ tới phía chàng.

Lệnh Hồ Xung la hoảng:

- Ối mẹ Ôi!

Rồi chạy về phía trước. Người kia băng mình rượt theo.

Lệnh Hồ Xung đột nhiên dừng bước lại. Đốc đao cắp dưới nách thò ra một nữa.

Người kia không ngờ chàng đang chạy trốn rất gấp đột nhiên đứng sững lại. Tuy võ công hắn cao cường nhưng biến chiêu không kịp. Trong lúc hấp tấp, huyệt Thông cốc ở giữa chỗ ngực và bụng giáp nhau bị đụng vào đốc đao của Lệnh Hồ Xung thò ra.

Người kia lộ vẻ cực kỳ cổ quái. Đối với việc xảy ra hắn không tin là sự thực, nhưng người hắn dần dần mềm nhũn rồi té xuống.

Lệnh Hồ Xung xoay mình nhìn lại thấy cuộc đánh nhau trên sườn núi đã dừng tay Gần một nữa trong bọn đệ tử phái Hằng Sơn đã lên đến đỉnh núi đang đứng đối lập với giáo chúng Ma giáo. Còn một nữa nửa đang thoăn thoắt leo lên.

Lệnh Hồ Xung lại hô lớn:

- Những quân giặc cỏ kia! Đã thấy bản tướng đến đây, sao không quỳ cả xuống mà xin đầu hàng? Thế thì kỳ thiệt! Lạ thiệt!

Chàng múa túi đao quát lên một tiếng rồi xông về phía giáo chúng.

Người cầm đầu bọn giáo chúng cũng không khám phá ra được lai lịch của Lệnh Hồ Xung. Lập tức bọn chúng vung gươm đao lên đoán đỡ.

Quần đệ tử phái Hằng Sơn đều muốn tiến lên trợ lực, nhưng Lệnh Hồ Xung vội la:

- Bọn giặc cỏ này rất lợi hại và hung hăng lắm.

Người chàng đã từ trong đám đông chạy ra. Chân bước trầm trọng, lúc chạy thì lôi thôi lốc thốc thỉnh thoảng lại trượt chân té huỵch xuống đất. Lúc vung túi đao lên thường khi đụng cả vào trán mình đến ngất đi. Nhưng mỗi lần chàng xông vào đám đông hoặc ở trong đó chạy ra là lại đánh ngã năm sáu tên hảo thủ.

Cả hai phe thấy tình trạng như vậy đều không khỏi kinh ngạc đến thộn mặt ra.

Nghi Hòa và Nghi Thanh song song tiến lại la hỏi:

- Tướng quân! Tướng quân làm sao vậy?

Lệnh Hồ Xung hai mắt nhắm nghiền tựa hồ mê man bất tỉnh.

Lão già cầm đầu Ma giáo thấy mới trong khoảnh khắc mà bên mình một người bị chết, mười một người bị điểm huyệt té nhào về tay một viên võ quan điên khùng. Vừa rồi lúc võ quan xông vào trận chính lão đã ra hai chiêu cầm nã mà xuýt nữa bị đối phương điểm trúng huyệt đạo, trong lòng lão ngấm ngầm kinh hãi, miệng lẩm bẩm:

- Bản lãnh người này cao thâm không biết đến đâu mà lường, bên mình trong mười một người bị điểm ngã thì năm người bị phái Hằng Sơn bắt giữ. Cuộc diện hôm nay biết thu xếp cách nào cho được?

Lão liền lớn tiếng hỏi:

- Định Tĩnh sư thái! Những đệ tử quý phái trúng ám khí có cần lấy thuốc giải không?

Định Tĩnh sư thái thấy mấy tên đệ tử bên mình bị trúng ám khí đều mê man bất tỉnh. Vết thương tím bầm máu đen chảy ra thì biết rằng ám khí có chất kịch độc. Bà vừa nghe đối phương hỏi câu này đã hiểu ý lão ngay liền đáp:

- Lấy thuốc giải ra, bên này sẽ trả lại người!

Lão kia gật đầu. Lão nói khẽ mấy câu thì thấy một tên giáo chúng cầm chiếc bình sứ đi tới trước mặt Định Tĩnh sư thái. Hắn khom lưng đưa bình thuốc lên.

Định Tĩnh sư thái đón lấy bình thuốc rồi lớn tiếng tuyên bố:

- Hễ thuốc giải phát sinh hiệu nghiệm thì bên này thả người ngay.

Lão già bên Ma giáo đáp:

- Được lắm! Định Tĩnh sư thái phái Hằng Sơn chắc không phải là kẻ nuốt lời hứa.

Rồi lão vẫy tay một cái. Hai người chạy ra khiêng thi thể người bị chết về. Hai người khác lại nâng gã sử Phán quan bút dậy. Cả bọn Ma giáo theo mé Tây xuống núi.

Chỉ trong khoảnh khắc bọn Ma giáo rút lui hết chẳng còn một ai.

Lệnh Hồ Xung dần dần hồi tỉnh. Chàng la lên:

- Đau quá!

Chàng đưa tay lên sờ chỗ trán bưu rồi đảo mắt nhìn quanh ra chiều kinh ngạc cất tiếng hỏi:

- Ô hay! Những quân đầu trộm đuôi cướp chạy đâu hết cả rồi?

Nghi Hòa cười khanh khách nói:

- Ông tướng này thật ly kỳ cổ quái! Vừa rồi nhờ có tướng quân xông vào trận địch đánh loạn một hồi, khiến cho bọn giặc đó phải một phen bở vía, bỏ chạy siểng liểng.

Lệnh Hồ Xung cười ha hả nói:

- Hay tuyệt! Hay tuyệt! Đại tướng quân ra trận oai phong lẫm liệt, sát khí đằng đằng quả nhiên khác bọn tầm thường. Bọn giặc cỏ kinh hồn táng đởm cúp đuôi mà chạy. úi chao!

Chàng đưa tay lên sờ chỗ trán bướu rồi nhăn mặt lại, ra chiều đau đớn vô cùng.

Nghi Thanh hỏi:

- Tướng quân! Tướng quân bị thương chăng? Bọn bần ni có đem theo thuốc dấu, lấy rịt cho tướng quân nhé?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Không sao! Không sao đâu! Bậc đại trượng phu da ngựa bọc thây cũng là chuyện thường...

Nghi Hòa bĩu môi cười nói:

- Không khéo thì bọc thây da ngựa. Còn câu "da ngựa bọc thây" nghĩa là gì?

Nghi Thanh đưa mắt nguýt Nghi Hòa nói:

- Ngươi còn muốn bày trò, nói chuyện đó làm chi?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Bọn ta người phương Bắc đọc là "da ngựa bọc thây". Các vị phương Nam đọc có khác đôi chút.

Nghi Hòa quay lại cười nói:

- Bọn bần ni cũng là người phương Bắc.

Định Tĩnh sư thái đưa thuốc cho những tên đệ tử đứng bên để đem chữa thương cho mấy người bị trúng ám khí.

Rồi bà đến trước Lệnh Hồ Xung khom lưng thi lễ nói:

- Lão ni là Định Tĩnh ở phái Hằng Sơn không dám hỏi đến oai tính đại danh thiếu hiệp.

Lệnh Hồ Xung nghe bà nói vậy run lên, nghĩ thầm trong bụng:

- Bà này là tiền bối trong phái Hằng Sơn quả nhiên có cặp mắt khác thường. Bà biết rõ mình còn nhỏ tuổi và giả làm một vị tướng quân.

Chàng liền khoanh tay đáp lễ nói:

- Kính chào sư thái! Bản tướng họ Ngô, tên gọi Thiên Đức, được bổ làm Tham tướng ở Phủ Toàn Châu! Hiện giờ bản tướng đang trên đường phó nhiệm.

Định Tĩnh sư thái bụng bảo dạ:

- Người này có võ công tuyệt thế quyết chẳng cam tâm làm tôi mọi cho triều đình. Nhưng y đã nói vậy là không muốn lộ chân tướng. Bữa nay phái Hằng Sơn ta mà không nhờ được y cứu viện thì toàn quân tất bị tan rã. Ơn đức cao cả này không biết phải tìm cách nào báo đáp mới được.

Nghĩ vậy bà liền nói:

- Cổ nhân đã có câu "Bậc đại ẩn lánh mình ở chốn triều trung, bậc trung ẩn náu mình ở giữa chợ, còn hạng tiểu mới ẩn lánh mình ở chốn thâm sơn". Té ra tướng quân là một cao nhân ẩn ở triều đình. Bản lãnh tướng quân tinh thâm đến mức độ khôn lường. Lão ni từng trải giang hồ đã lâu ngày mà không nhận ra được tướng quân ở môn phái nào. Sư thừa là ai, nên lại càng kính phục.

Lệnh Hồ Xung cười ha hả đáp:

- Thực ra võ công bản tướng lợi hại vô cùng! Trên có thể đánh

tuyết hoa phủ núi, dưới đánh cây già rể cái, giữa đánh hắc hổ lấy tim... úi chà! úi chà!

Chàng vừa nói vừa khoa chân múa tay vung quyền đánh ra. Đoạn chàng lại làm như dùng quá sức để đôi xương đau đớn như dần.

Lệnh Hồ Xung liếc mắt nhìn trộm Nghi Lâm thấy nàng kinh hãi ra chiều rất quan tâm, thì nghĩ bụng:

- Cô tiểu sư muội này thật là người có lương tâm. Giả tỷ cô nhận ra mình thì chẳng hiểu cô nghĩ sao?

Định Tĩnh sư thái dĩ nhiên biết chàng giả vờ như vậy.

Bà mỉm cười nói:

- Tướng quân là chân nhân không muốn lộ bản tướng. Vậy bần ni chỉ còn biết ngày đêm thắp nến tâm hương cầu chúc cho tướng quân phúc thể khang cường mọi sự tốt lành.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Đa tạ! Đa tạ! Sư thái cầu đức Bồ tát phù hộ cho bản tướng mau đặng thăng quan phát tài, cờ bạc đánh đâu được đấy, lấy cả chục bà vợ trai gái đầy đàn đầy đống. Ha ha!

Đoạn chàng nỗi lên tràng cười rồi chắp tay từ biệt dông tuốt.

Quần đệ tử phái Hằng Sơn ngó theo chàng chân bước loạng choạng đi về phía Nam rồi vây lấy Định Tĩnh sư thái nhao nhao lên.

Một cô hỏi:

- Thưa sư bá, ông tướng ấy lai lịch như thế nào?

Cô khác hỏi:

- Ông ta điên thật hay giả vờ?

Người khác hỏi:

- Bản lãnh y cao cường thật hay là gặp vận hên, đánh bừa đánh bãi mà trúng địch nhân?

Lại còn cô nữa hỏi:

- Đồ nhi coi chừng ông tướng này dường như chưa lớn tuổi. Phải vậy không?

Định Tĩnh sư thái thở dài quay lại ngó mấy cô đệ tử trúng ám khí thì thấy vết thương sau khi rịt thuốc màu đen đã hồng trở lại, mạch chạy nhanh hơn, không còn nguy hiểm nữa. Chính phái Hằng Sơn cũng có thuốc trị rất linh nghiệm, rồi sau sẽ chữa thêm. Bà liền giải khai huyệt đạo cho năm tên giáo chúng Ma giáo rồi thả họ về.

Đoạn bà bảo quần đệ tử:

- Bây giờ các ngươi hãy lại chỗ gốc cây kia nghỉ một lúc.

Rồi bà ngồi xuống phiến đá lớn, nhắm mắt nghĩ thầm:

- Lúc người này xông vào trận địa Ma giáo thì tên trưởng lão cầm đầu bọn chúng đã động thủ với y.

Thế mà chỉ trong khoảnh khắc y điểm huyệt được năm người. Chiêu thức của y không rõ là bộ môn của phái nào trong võ lâm hiện nay. Thật ta chưa từng thấy nhân vật nào lợi hại như vậy. Chắc y phải là đệ tử của một cao nhân dị sĩ. Nếu những nhân vật như vậy mà là bạn chứ không phải thù thì là cái may lớn cho phái Hằng Sơn vậy.

Định Tĩnh trầm ngâm hồi lâu rồi sai đệ tử lấy nghiên bút và một tấm lụa mỏng bà viết thơ.

Bà viết xong cất tiếng gọi:

- Nghi Chất đâu? Lấy con bồ câu đem đây.

Nghi Chất là đệ tử chân truyền của Định Tĩnh sư thái dạ một tiếng rồi bắt con chim ở trong lồng trúc cô đeo trên lưng ra.

Định Tĩnh sư thái cuộn mảnh lụa nhỏ lại nhét vào trong ống trúc nhỏ đậy nắp lại. Bà lại sai đốt nhựa lên và dùng sắt nhỏ cột vào chân chim gắn lại cho cẩn thận.

Bà lâm râm nói nhỏ mấy câu rồi liệng chim lên không.

Con bồ câu vỗ cánh bay đi. Mới trong khoảnh khắc nó chỉ còn là một chấm nhỏ xa tít.

Định Tĩnh sư thái từ lúc viết thơ đến lúc thả bồ câu, cử động chậm chạp, khác hẳn với lúc bà xông xáo vào trận địch, thân thủ mau lẹ phi thường.

Định Tĩnh ngửa mặt lên trời trông cho đến khi cái chấm đen biến vào đám mây trắng mà bà vẫn còn ngửa cổ nhìn hoài.

Mọi người không một ai dám lên tiếng, vì biết rằng cuộc chiến vừa rồi tuy nhờ được ông tướng trò hề xen vào đánh giúp được địch, song thực ra cục diện hãy còn nghiêm trọng vô cùng.

Mọi người đã thoát chết mà Định Tĩnh sư thái vẫn chua yên tâm họ biết phong thư bà viết đó, để đem tình trạng cuộc chiến trình bày với chưởng môn bản phái là Định Nhàn sư thái.

Sau một lúc lâu, Định Tĩnh sư thái nhìn một cô bé chừng 15,16 tuổi, vẫy tay một cái.

Cô bé này lập tức đúng dậy chạy đến trước bà khẽ gọi:

- Sư phụ!

Định Tĩnh sư thái nhẹ nhàng xoa đầu vuốt tóc cô hỏi:

- Quyên nhi! Vừa rồi con có sợ không?

Cô bé gật đầu đáp:

- Hài nhi sợ lắm! May nhờ vị tướng quân kia phi thường dũng cảm mới đánh đuổi được bọn ác nhân đi.

Định Tĩnh sư thái tủm tỉm cười nói:

- Không phải ông tướng đó dũng cảm phi thường mà là bản lãnh y cao thâm khôn lường.

Cô bé hỏi:

- Thưa sư phụ! Bản lãnh ông cao lắm ư? Thế mà sao hài nhi thấy ông ra chiêu loạn xạ, không cẩn thận đến nổi đụng cả túi đao vào trán sưng vù lên. Rồi thanh yêu đao của ông han rỉ đến thế nào mà dính chặt vào túi không rút ra được?

Quần đệ tử thấy Định Tĩnh sư thái chuyện trò với tiểu sư muội Tần Quyên, liền bu quanh lại.

Nguyên Tần Quyên đã được Định Tĩnh sư thái thu làm đệ tử quan sơn. Cô thông minh linh lợi nên rất được sư phụ thương yêu.

Quần đệ tử phái Hằng Sơn mười phần thì hết sáu phần là người xuất gia làm ni cô, còn bốn phần là tục gia đệ tử.

Trong đám sau này có người đã lấy chồng vào hạng trung niên, có người đã thành bà già năm, sáu chục tuổi. Tần quyên là một cô gái nhỏ tuổi nhất trong phái Hằng Sơn.

Nghi Hòa hỏi xen vào:

- Có phải y ra chiêu bừa bãi đâu. Đó là y giả vờ để giấu diếm võ công thượng thặng cho khỏi lộ hình tích. Như thế mới lại càng cao minh. Thưa sư bá! Sư bá coi vị tướng quân đó lai lịch ra sao? Thuộc môn phái nào?

Định Tĩnh sư thái từ từ lắc đầu đáp:

- Nếu ta mà đoán được đôi chút thì đã chẳng quan tâm lắm. Võ công người này chỉ có thể miêu tả bằng bốn chữ "cao thâm khôn lường" còn ngoài ra ta cũng chẳng hiểu chi hết.

Tần Quyên kéo áo bà nói:

- Sư phụ Ơi! Sư phụ quan tâm điều chỉ Làm sao mà phải quan

tâm? ông tướng đó chẳng đã giúp mình để đuổi hộ địch nhân rồi ư?

Định Tĩnh sư thái thở dài đáp:

- Nếu địch nhân cầm gươm giáo ra giao chiến thật mặt với chúng ta thì chẳng có chi đáng sợ.

Đánh được thì địch nhân phải trốn chạy, mà đánh chẳng được thì bị địch nhân giết chết. Việc gì phải quan tâm? Nhưng nếu chúng ta bị bưng mắt thì chẳng khác chi kẻ đui mù, mỗi bước đường là nột bước kinh tâm, chẳng hiểu chân mình sẽ đặt vào đâu, có đặt vào đất liền hay lại đặt vào phiến băng trôi nổi, không chừng còn bước cả xuống vực sâu thẳm muôn trượng. Như vậy thì chẳng quan tâm sao được?

Tần Quyên gật đầu hỏi lại:

- Thưa sư phụ! Có phải phong thơ vừa rồi sư phụ gửi về cho chưởng môn sư thúc không? Liệu đến ngay được chăng?

Định Tĩnh sư thái đáp:

- Con chim bay đi đến am Bạch Vân ở Tô Môn là một trạm rồi đổi chim khác. Từ am Bạch Vân đến am Diệu Tướng ở Tế Nam lại đổi chim đến am Thanh Tĩnh ở Hà Khẩu lại đổi lần nữa. Tức là bốn con chim bồ câu tiếp sức mới đưa được thơ về đến núi Hằng Sơn.

Nghi Hòa nói:

- May mà chúng ta chưa bị tổn hại người nào. Mấy vị sư tỷ sư muội rịt thuốc giải rồi sau hai ngày thì không có gì đáng ngại nữa.

Định Tĩnh sư thái mãi ngoẹo đầu ngẫm nghĩ nên Nghi Hòa nói gì cũng không để tâm nghe.

Đột nhiên bà quay vào nhìn Nghi Lâm giữa đám đông hỏi:

- Nghi Lâm! Ngươi bảo võ công của Lệnh Hồ Xung không bằng Điền Bá quang, mấy lần gã không đánh lại hắn. Phải vậy chăng?

Nghi Lâm chưng hửng, hai má ửng hồng.

Một khi nàng nghe ai đề cập đến tên Lệnh Hồ Xung là trống ngực đập loạn lên, tựa hồ có tật giật mình. Nàng tưởng chừng người ta đã nhìn thấu tâm can mình. Nhưng nàng lại có một cảm giác rất êm ái và muốn cho người ta lúc nào cũng nhắc đến chàng bất phân nhật dạ mới vừa lòng.

Định Tĩnh sư thái thấy nàng đỏ mặt lên ra chiều bẻn lẻn thì nghĩ bụng:

- Con nhãi này nghe đến tên Lệnh Hồ Xung là thần thái khác lạ. Phải chăng y động lòng trần tục?

Bà nhắc lại:

- Ta hỏi ngươi có đúng không?

Nghi Lâm kinh hãi ngửng đầu lên đáp:

- Đúng thế! Võ công của Lệnh Hồ huynh quả không bằng Điền Bá Quang. Lúc y ra tay cứu đệ tử liền bị hắn đâm trúng mấy đao suýt nguy đến tính mạng.

Định Tĩnh sư thái gật đầu lẩm bẩm như nói để mình nghe:

- Lệnh Hồ Xung biết rõ gốc ngọn Ngũ nhạc kiếm phái tạ Gã lại cấu kết với Ma giáo thì mối họa không nhỏ. Nếu không phải tiết lộ tin tức thì làm sao bọn Ma giáo lại biết bọn mình qua Tiêu Hà Lĩnh vào lúc này?

Nghi Lâm nghe thế vội nói:

- Thưa sư bá! Y Lệnh Hồ sư huynh không thể biết được chúng ta qua Tiêu Hà Lĩnh vào lúc này.

Định Tĩnh trợn mắt nhìn nàng hỏi:

- Sao ngươi lại biết là gã không hay?

Nghi Lâm đáp:

- Lệnh Hồ sư huynh không hiểu lúc này hiện giờ ở nơi đâu. Không chừng y ở Tái Bắc, có khi y đến Quan Đông rồi cũng nên. Sao y lại cấu kết với Ma giáo để hại bọn mình.

Định Tĩnh sư thái hắng giọng một tiếng vẻ mặt không vui bà nói:

- Nghi Lâm! Ngươi là người xuất gia lục căn phải thanh tịnh. Hơn nữa, ngươi đã quy y đầu Phật mà còn lầm đường thì hối không kịp đó.

Nghi Lâm chấp tay dập đầu khẽ đáp:

- Đệ tử không dám!

Định Tĩnh sư thái thấy cặp lông mi dài của nàng lấp lánh hạt châu thì biết là mình đã quá nghiêm khắc. Lòng bà rất thương xót liền vỗ vai nói:

- Địch nhân chạy trốn xa rồi. Chắc trong nhất thời chúng chưa dám trở lại xúc phạm. Chúng ta gặp đại địch một cách đột ngột, e rằng mỏi mệt lắm rồi. Bây giờ hãy lấy lương khô ra ăn rồi qua rừng bên kia nằm nhủ dưới bóng cây một lúc.

Mọi người vâng lời. Có người chất bếp nấu nước uống.

Nguyên phái Hằng Sơn chuyến này xuống phía Nam giữ hành tung rất bí mật. Ngày nghỉ đêm đi.

Mấy chục người xuống tới đây mà nhân vật giang hồ chưa ai hay biết. Thế mà bọn Ma giáo đã được tin ở dây phục kích nên Định Tĩnh sư thái càng thêm phần kinh hãi.

Đoàn người ngủ mấy giờ rồi dậy ăn cơm trưa.

Trại 28, Quần Ni mất tích

Định Tĩnh sư thái thấy những đệ tử bị thương vẻ mặt thẫn thờ liền nói:

- Hành tung chúng ta đã bị lộ rồi vậy từ giờ không cần đi đêm nữa. Những người bị thương phải nghỉ lại. Tối nay chúng ta đến trạm 28 trọ đêm.

Từ trên sườn núi cao đi xuống phải mất ba giờ mới đến trạm 28. Chỗ này là giáp giới hai tỉnh Triết, Mân mà cũng là mấu chốt giao thông rất xung yếu.

Bóng chiều bảng lảng, trong thị trấn không có một bóng người.

Nghi Hòa nói:

- Phong tục tỉnh Phúc Kiến thực là kỳ quái! Còn sớm thế này mà họ đã ngủ hết cả rồi.

Định Tĩnh sư thái nói:

- Chúng ta hãy tìm đến quán trọ mà nghỉ.

Nguyên phái Hằng Sơn vẫn cùng thanh khí với các ni am trong võ lâm, song trạm 28 không có ni am, nên đành phải tìm khách sạn ngủ trọ.

Có điều bất tiện là người ngoài cõi tục đối với ni cô vẫn úy ky, họ cho là điềm bất lợi. Nhưng bọn ni cô vốn đã quen với những trường hợp này rồi nên dù có gặp kẻ bàn ra tán vào các cô chỉ nín thinh.

Bỗng thấy có một khách điếm đóng cửa rồi.

Trạm 28 không to mà cũng không bé, có chừng mấy trăm nóc nhà, trông một cái là thông suốt hết, chẳng khác nột thị trấn chết. Bóng hoàng hôn chưa tắt mà ở trạm 28 này tưởng chừng như đã đêm khuya.

Mọi người liền quanh sang trước khách điếm thì thấy tấm chiếu dài bằng vãi trắng bay phất phới trên đề bốn chữ lớn "Tiền An Khách Điếm". Nhưng cửa lớn lại đóng chặt. Đâu đấy im lặng như tờ không một tiếng động.

Một cô nữ đệ tử liền gõ cửa. Nữ đệ tử này tên gọi Trịnh Ngạc là người ngoài tục. Miệng cô lúc nào cũng tươi cười, cô lại khéo nói nên được nhiều ưa thích. Trên đường khi cần có dịp giao thiệp với người ngoài là đều phái cô ra đối đáp, dẻ cho người ta khỏi phải nhìn thấy ni cô mà sinh lòng cự tuyệt.

Trịnh Ngạc gõ cửa mấy cái. Cô dừng lại một chút rồi gõ thêm mấy tiếng nữa. Nhưng hồi lâu vẫn không thấy có người mở cửa.

Cô liền lớn tiếng gọi:

- Đại thúc ơi! Mở cửa cho cháu với.

Tiếng cô trong trẻo rõ ràng cô lại tập võ nên thanh âm vang đi rất xa, dù ở cách mấy tòa viện cũng nghe thấy. Thế mà trong khách điếm lại không có người nào ra mở cửa. Hiển nhiên tình hình này có điều khác lạ.

Nghi Hòa tiến lại dán tai vào cánh cửa nghe ngóng, song bên trong vẫn không thấy động tĩnh gì.

Mụ quay ra nói:

- Thưa sư bá! Trong điếm không có người.

Định Tĩnh sư thái cũng ngấm ngầm cảm thấy có điều kỳ dị. Tòa điếm này khá mới, cánh cửa rửa rất sạch sẽ. Nhất định không phải đã đình nghiệp. Bà nói:

- Hãy đi coi nữa đi! Chắc trong thị trấn này còn có khách điếm khác.

Đoàn người lại tiến về phía trước hơn trăm nhà thì đến tòa An Nam Khách Điếm. Nhưng Trịnh Ngạc chạy lại gõ cửa cũng chẳng thấy ai thưa.

Trịnh Ngạc nói:

- Nghi Hòa sư tỷ! Chúng ta thử tiến vào coi.

Nghi Hòa đáp:

- Phải đấy!

Hai người vượt tường vào trong.

Trịnh Ngạc gọi to:

- Trong điếm có ai không?

Vẫn không có tiếng đáp lại.

Hai người liền rút kiếm ra khỏi vỏ tiến vào nhà khách, rồi vào nhà bếp, chuồng ngựa, phòng ngủ, xem xét hết mọi nơi quả nhiên chẳng thấy một ai. Nhưng bàn ghế vẫn sạch trơn không bụi bậm. Bình nước trà để trên bàn hãy còn hơi ấm.

Trịnh Ngạc mở cửa lớn ra để Định Tĩnh sư thái và mọi người tiến vào. Cô đem tình hình nói lại thì ai cũng chép miệng lấy làm kỳ dị.

Định Tĩnh sư thái nói:

- Các ngươi hợp thành từng đội bảy người chia nhau đi coi các ngã để nghe ngóng xem vì duyên cớ gì mà có hiện tượng này. Bảy người phải luôn luôn liền nhau, hễ thấy dấu vết địch nhân là thổi còi báo hiệu.

Quần đệ tử vâng lời chia nhau đi rất mau. Trên nhà khách chỉ còn lại một mình Định Tĩnh sư thái.

Ban đầu còn nghe tiếng bước chân bọn đệ tử, về sau không thấy một tiếng động nào nữa.

Thị trấn 28 này quạnh hiu đến nỗi người ta phải ớn da gà. Cả một trấn diện mấy trăm nhà mà tuyệt không có tiếng người, cả tiếng gà gáy chó sủa cũng không nốt, mới thật là lạ!

Sau một lúc Định Tĩnh sư thái đột nhiên thấy băn khoăn trong dạ nghĩ thầm:

- Không khéo bọn Ma giáo đã bố trí cạm bẫy thì bọn nữ đệ tử của ta ít từng trải giang hồ bị bọn chúng một mẻ quét hết rồi cũng chưa biết chừng.

Bà liền đi ra cửa thì thấy góc Đông Bắc có bóng người thấp thoáng. Mé Tây cũng có thấy người nhảy qua tường vào nhà người ta, đều là đệ tử bản phái, bà mới hơi yên dạ.

Sau một lúc bọn đệ tử lục tục chạy về báo đều nói là trong thị trấn không có một người.

Nghi Hòa nói:

- Chẳng những không người, súc vật cũng không có lấy một con.

Nghi Thanh nói:

- Xem chừng những người trong thị trấn rời khỏi đây chưa lâu. Nhiều nhà rương hộp mở cả ra để thu nhặt những của cái đáng tiền đem đi.

Định Tĩnh sư thái gật đầu hỏi:

- Các ngươi nghĩ thế nào?

Nghi Hòa đáp:

- Đệ tử đoán rằng bọn yêu nhân Ma giáo đã đuổi cư dân trong thị trấn ra ngoài chắc chẳng bao lâu sẽ kéo đến rất đông để đánh mình.

Định Tĩnh sư thái nói:

- Đúng rồi! Chuyến này bọn Ma giáo sẽ thực sự giao đấu với chúng tạ Thế thì càng hay! Các người có sợ không?

Quần đệ tử đồng thanh đáp:

- Hàng yêu diệt ma là thiên chức của Phật môn đệ tử chúng ta.

Định Tĩnh sư thái nói:

- Chúng ta cứ ở lại khách điếm này nghỉ ngơi và ăn no một bữa rồi sẽ liệu. Nhưng phải coi xem trong cơm rau có chất độc không.

Lúc phái Hằng Sơn ăn cơm kể ra không được lên tiếng. Nhưng lần này trong lúc khẩn trương ai cũng lắng tai để nghe bên ngoài có tiếng động gì không.

Toán thứ nhất ăn xong rồi liền ra ngoài đổi phiên cho tốp khác vào ăn cơm.

Nghi Thanh bỗng nghĩ ra một kế nói:

- Thưa sư bá! Chúng ta đi vào các nhà thắp đèn lên để bọn địch không biết mình ở chỗ nào.

Định Tĩnh sư thái đáp:

- Đó là kế nghi binh rất hay. Các ngươi lại từng tốp bảy người chia nhau đi thắp đèn.

Bọn đệ tử chia nhau đi một lúc rồi, Định Tĩnh sư thái đứng ở cửa lớn trông ra ngoài thấy đường sá mé Tây, trong khách điếm chỗ nào cũng có ánh đèn lọt ra ngoài cửa sổ. Sau một lúc nhiều nhà ở phía Đông cũng có ánh đèn lửa.

Đèn lửa khắp nơi thắp sáng rồi vẫn không thấy một tiếng động.

Định Tĩnh sư thái ngửng đầu trông vầng trăng lưỡi liềm trên

trời miệng lâm râm khấn:

- Xin đức Bồ Tát bảo vệ cho quần đệ tử phái Hằng Sơn chuyến này được bình yên rút lui. Đệ tử là Định Tĩnh mà trở về được núi Hằng Sơn thì từ đây đèn hương lễ Phật không đụng đến đao kiếm nữa.

Định Tĩnh sư thái trước kia lừng tiếng giang hồ, gây nên sự tích oanh liệt rất nhiều. Nhưng từ hôm qua cuộc ác chiến nguy hiểm trên Tiên Hà Lĩnh, bây giờ bà hãy còn kinh hãi. Bà lo cho bao nhiêu đệ tử do mình cầm đầu. Giả tỷ có một mình bà thì gặp tình trạng nguy hiểm gấp mười, bà cũng chẳng thèm để tâm.

Định Tĩnh sư thái lại khấn thầm:

- Đức Quan Thế âm Bồ Tát cứu khổ cứu nạn! Nếu phen này phái Hằng Sơn có bị tổn thất thì xin để một mình Định Tĩnh này gánh lấy tai họa. Bao nhiêu, sự báo ứng oan nghiệt một mình đệ tử xin chịu hết.

Giữa lúc ấy, ở góc Đông Bắc có tiếng phụ nữ kêu thét lên:

- Ối làng nước ơi! Cứu tôi với! Cứu tôi với!

Trong đêm tối bồn bề tịch mịch quạnh hiu, tiếng la hét lại càng thê thảm chói tai.

Định Tĩnh sư thái không khỏi giật mình, nhưng bà phân biệt được đó không phải là thanh âm của nữ đệ tử phái Hằng Sơn. Bà chú ý nhìn về góc Đông Bắc thì thấy tốp bảy người do Nghi Thanh cầm đầu lao nhanh về phía đó để xem xét quan sát xem sự gì đã xảy ra.

Định Tĩnh chờ một lúc khá lâu vẫn không thấy Nghi Thanh trở về báo cáo.

Nghi Hòa nói:

- Thưa sư bá! Sư bá cho đệ tử cùng sáu vị sư muội qua đó coi tình hình ra sao?

Định Tĩnh gật đầu.

Nghi Hòa liền dẫn sáu cô sư muội chạy thẳng lên góc Đông Bắc.

Trong đêm tối, ánh kiếm lấp loáng, thoáng cái đã mất hút.

Sau lúc nữa, tiếng phụ nữ lúc trước lại la làng:

- Trời ơi! Chúng giết người! Ai cứu tôi... cứu tôi với!

Quần đệ tử phái Hằng Sơn khiếp đảm , ngơ ngác nhìn nhau tự hỏi:

- Chẳng hiểu bên kia đã xảy chuyện gì? Vì sao hai tốp do Nghi Thanh và Nghi Hòa cầm đầu đi đã bấu lâu không thấy trở lại? Nếu họ gặp địch nhân thì sao lại không nghe tiếng đánh nhau?

Nhưng những tiếng kêu cứu của người đàn bà nào đó đã thúc đẩy lòng nghĩa hiệp của các cô trỗi dậy. Các cô ngửng lên ngó Định Tĩnh sư thái để chờ bà phát lệnh đi cứu ứng người bị nạn.

Định Tĩnh sư thái cất tiếng gọi:

- Vu Tẩu ngươi là người già dặn, chắc chắn, vậy ngươi dẫn sáu tên sư muội đi coi. Bất luận thấy chuyện gì ngươi cũng lập tức phái người về báo.

Vu tẩu là mụ nạ dòng đúng tuổi, trạc ngoại tứ tuần. Nguyên trước mụ chỉ là bộc phụ hầu cận Định Nhàn sư thái tại am Bạch Vân. Sau Định Nhàn sư thái thấy mụ là người mẫn cán rất đắc lực, lại hết dạ trung thành với bà, bà liền thu làm đồ đệ. Chuyến này mụ theo Định Tĩnh sư thái xuống Nam là lần đầu tiên mụ len lõi vào chốn giang hồ.

Vu tẩu nghe Định Tĩnh sư thái hạ lệnh vội khom lưng vâng lời, dắt sáu tên sư muội đi về góc Đông Bắc.

Bảy người này đi một lúc lâu vẫn đám tin như đá chìm đáy biển mới càng lạ kỳ!

Định Tĩnh sư thái mỗi lúc một thêm chột dạ nghĩ thầm:

- Hay là địch nhân đã bố trí cạm bẫy để dụ địch khiến cho hai chục đệ tử của ta tới nơi đều bị chúng bắt hết rồi.

Bà lại chờ hồi lâu vẫn chẳng thấy động tĩnh gì. Cả tiếng người đàn bà kêu cứu lúc nãy giờ cũng im bặt.

Định Tĩnh sư thái lại lên tiếng:

- Nghi Chất! Nghi Chân! Hai tốp các ngươi 14 tên ở lại đây để trông coi cho bọn sư tỷ sư muội bị thương. Bất luận xảy ra chuyện quái dị gì cũng không được rời khỏi khách điếm để khỏi trúng kế điệu hổ ly sơn của địch.

Nghi Chất, Nghi Chân hai người cúi đầu vâng lệnh.

Định Tĩnh sư thái lại nói:

- Còn ai nữa thì đi theo ta!

Lúc này bên bà chỉ còn ba cô đệ tử nhỏ tuổi là Trịnh Ngạc, Nghi Lâm và Tần Quyên. Bà nắm chặt trường kiếm đi trước chạy về góc Đông Bắc.

Ở góc Đông Bắc có một dãy phòng tối mò, đã không đèn lửa, lại không tiếng người.

Định Tĩnh sư thái lớn tiếng la:

- Bớ quân yêu nhân Ma giáo! Tụi bay có giỏi thì ra đây quyết một trận tử chiến. Nếu cứ ở trong bóng tối giở trò ma quái thì đâu phải anh hùng hảo hán.

Bà dừng lại một chút trong nhà vẫn không có tiếng người đáp lại.

Định Tĩnh sư thái liền phóng chân đá vào cửa phòng gần chỗ bà đứng.

Mấy tiếng "rắc rắc" vang lên! Then cửa gẫy lìa. Cánh cửa mở tung ra.

Trong phòng tối đen như mực, chẳng biết có người hay không.

Định Tĩnh sư thái không dám mạo muội xông vào, bà cất tiếng gọi:

- Nghi Hòa! Nghi Thanh! Vu Tẩu! Các người có nghe thấy tiếng ta gọi không?

Thanh âm bà truyền đi rất xạ Sau giây lát từ đàng xa có tiếng dội lại.

Trại 28 bốn mặt núi non vây bọc thanh âm của Định Tĩnh sư thái đụng vào vách núi dội ngược lại phát ra tiếng vọng.

Tiếng vọng yên rồi bốn bề lại im phăng phắc.

Định Tĩnh sư thái quay lại nói:

- Ba người theo sát bên mình ta, chớ có xa rời!

Bà cầm kiếm đi quanh dãy phòng hết một lượt mà chẳng phát giác ra một chút gì khác lạ. Bà liền chí đầu ngón chân xuống tung mình vọt lên nóc nhà, đua mắt nhìn ra bốn phía.

Lúc này đâu đấy yên lặng như tờ, cơn gió hiu hiu cũng không có. Đầu cành ngọn cỏ đúng im. Mảnh trăng lạnh lùng tỏa ánh sáng xuống mái ngói. Phong cảnh chẳng khác gì ngày trước ở am Bạch Vân núi Hằng Sơn lúc nữa đêm bà đi đoạn nguyệt. Chỉ khác ở chỗ trên núi Hằng Sơn bà được yên tịnh, còn bây giò bà ở vào giữa đám sát khí kỳ bí khôn lường.

Định Tĩnh sư thái là một tay có võ công quán thế nhưng địch nhân thủy chung không chịu lộ diện , bà cũng đành chịu bó tay chẳng biết làm thế nào?

Định Tĩnh sư thái trong lòng vừa nóng nảy lại vừa hối hận,

bà lẩm bẩm:

- Mình mà sớm biết bọn yêu nhân Ma giáo lắm mưu thần chước quỷ thì chẳng cho bọn đệ tử chia thành toán tới đây.

Đột nhiên lòng bà phát run. Bà vỗ tay trái một cái từ trên nóc nhà nhảy xuống rồi thi triển khinh công chạy vội về Nam Yên khách điếm, lớn tiếng gọi:

- Nghi Chất! Nghi Chân! Có chuyện gì không?

Nhưng trong khách điếm không có tiếng người đáp lại.

Định Tĩnh sư thái vội vàng xông vào nhà thì trong điếm chẳng thấy một ai. Cả những tên đệ tử bị thương nằm trên giường cũng không biết đi đâu mất rồi.

Định Tĩnh sư thái dù công phu hàm dưỡng cao thâm đến đâu thì trước tình trạng này cũng không thể bình tĩnh được nữa.

Dưới ánh đèn, mũi kiếm không ngớt rung động lấp loáng thanh quang. Thế đủ biết thanh trường kiếm bà câm trong tay đang run lên bần bật.

Hoang mang trong lúc lâm địch là một điều tối kỵ của con nhà võ.

Định Tĩnh sư thái về nội công cũng như võ thuật đều vào hàng thượng thặng đáng lý không có tình trạng này. Dù là có mười tay cao tủ vây đánh, bà tự biết không thể thoát chết, bà cũng không rung động đến một đầu ngó tay. Nhưng vì mấy chục tên đệ tử mới trong khoảnh khắc đã thất tung một cách đột ngột không tiến động là một trường hợp rất đặc biệt. Chẳng khác gì người trúng phải yêu thuật, bà cảm thấy lưỡi ráo môi khô.

Chỉ trong khoảnh khắc gân cốt toàn thân bà đều mềm nhũn ra không sao chuyển động được nữa. Song tình trạng tê chồn

này chỉ diễn ra trong chốc lát.

Định Tĩnh sư thái hít mạnh một hơi chân khí vào huyệt đan điền, gia tâm vận động nội lực. Lập tức bà phấn khởi tinh thần trở lại, đi vòng quanh đình viện phòng ốc một lượt rất mau.

Lúc bà trở về trước sân bỗng ngó thấy một chiếc hài dưới gốc cây quế. Bà lượm lên coi thì đấy là một chiếc hài đàn bà bằng vải xanh đúng là của người bản phái thường đi. Trong hài hãy còn hơi ấm hiển nhiên đệ tử bản phái bị bắt đi đánh rớt. Lạ Ở chỗ trước đây bà không nghe thấy tiếng hô hoán hoặc tiếng quát tháo chi hết.

Định Tĩnh sư thái định thần lên tiếng gọi:

- Ngạc nhi! Quyên nhi! Các ngươi lại đây coi xem chiếc hài này của vị sư tỷ nào?

Nhưng trong đêm tối, bà chỉ nghe thấy tiếng mình gọi, chứ không có thanh âm của bọn Trịnh Ngạc, Tần quyên và Nghi Lâm đáp lại.

Bà la thầm:

- Hỏng mất rồi!

Bà nhảy vội ra cửa lớn tiếng hỏi:

- Ngạc nhi! Quyên nhi! Nghi Lâm! Các ngươi ở chỗ nào?

Bà kêu luôn mấy câu mà bốn bề vẫn yên lặng không một tiếng động.

Định Tĩnh sư thái không nhịn được nữa lớn tiếng thóa mạ. Nhưng trại 28 là một tòa trấn điện khá lớn tựa hồ chỉ còn lại một mình bà.

Định Tĩnh sư thái đã xuất gia làm ni cô, tuy trong lòng căm hận cất tiếng thóa mạ, song chỉ bằng những câu văn nhã còn lời thô tục bà không tiện thốt ra ngoài miệng.

Giữa lúc tình trạng không còn gì để thi thố nữa Định Tĩnh sư thái động tâm cơ, dõng dạc hô:

- Bớ quân yêu nhân Ma giáo! Nếu tụi bây không dám chường mặt ra là đủ chứng tỏ tên Đông Phương Bất Bại là quân hèn hạ khiếp nhược, không dám phái người chống đối ra mặt với bọn tạ Vậy hắn tự xưng là Đông Phương Bất Bại thế nào được? Bất quá chỉ đáng tên Đông Phương Bất Bại mà thôi. Bớ Đông Phương Bất Bại! Ngươi có giỏi thì chường mặt ra đây để gặp mặt lão ni! Đông Phương Bất Bại! Đông Phương Bất Bại! Ta chắc rằng chẳng đời nào ngươi dám ló mặt ra.

Bà biết trong Ma giáo từ trên xuống dưới coi Giáo chủ chúng như đấng thần minh. Nếu gặp người nào xỉ nhục đến tên tuổi giáo chủ, giáo đồ nghe thấy không xông ra liều mạng để bảo vệ vinh dự cho Giáo chủ là phạm vào một tội đại ác theo luật lệ của giáo hội.

Quả nhiên Định Tĩnh sư thái mới hô mấy tiếng Đông Phương Bất Bại, bỗng thấy bảy người từ trong mấy gian phòng nhảy ra rồi vọt lên nóc nhà không một tiếng động.

Định Tĩnh sư thái thấy địch nhân lộ hình thì trong bụng mừng thầm tự nhủ:

- Bọn yêu ma quỉ quái nhà mi bị ta thóa mạ phải chường mặt ra rồi! Dù bọn mi có đem đao mà băm vằm ta, ta cũng nhận thấy còn dễ chịu hơn bọn mi chỉ chui rúc chỗ kín không một tên nào ló ra.

Lạ Ở chỗ bảy người kia tay không cầm binh khí, miệng không hở một lời. Chúng chỉ đúng bao vây chung quanh bà.

Định Tĩnh sư thái tức giận hỏi:

- Bọn nữ đệ tử của ta đâu? Tụi bay giam chúng vào nơi nào?

Bọn bảy người kia vẫn lặng lẽ không lên tiếng.

Định Tĩnh sư thái thấy hai tên đứng ở mé tây đều ngoài năm chục tuổi. Mặt chúng trơ như xác chết, tuyệt không lộ vẻ hỉ nộ chút nào.

Định Tĩnh lại hô:

- Được lắm! Bọn mi coi kiếm đây!

Bà vung kiếm nhằm đâm vào trước ngực một tên đứng ở góc tây bắc.

Bà cũng tự biết mình ở giữa đám trùng vi thì đâm một kiếm chẳng tái nào trúng được. Đó chẳng qua là một hư chiêu. Kiếm mới phóng ra nữa vời liền dừng lại.

Người kia cũng đáo để. Hắn biết chiêu của Định Tĩnh sư thái là hư chiêu nên vờ như chẳng thấy gì. Hắn không né tránh chi hết.

Nhưng những tay võ công cao cường thì chiêu kiếm nào cũng hư hư thực thực chứ không nhất định. Thường khi hư lại biến thành thực mà thực lại chuyển thành hư.

Định Tĩnh sư thái thấy đối phương tỏ vẻ thản nhiên không lý gì đến chiêu kiếm bà đâm tới, bà liền xoay chuyển ý nghĩ rất mau. Chỉ trong nháy mắt bà bỏ ý định thu kiếm về, vận toàn lực vào cánh tay rồi tiếp tục phóng tới.

Bỗng thấy bóng hai người đứng bên lay động thấp thoáng. Hai người này vươn tay ra nhằm chụp vào hai vai Định Tĩnh sư thái.

Định Tĩnh sư thái chuyển động thân hình nhanh như làn gió thoảng bà xoay mình lại tấn công một người thân hình cao nghễu cao nghều.

Người này lướt đi nửa bước, rút binh khí đánh soạt một

tiếng. Binh khí của hắn là tấm thiết bài rất trầm trọng. hắn vung thiết bài lên gạt kiếm của đối phương.

Nhưng Định Tĩnh sư thái đã đưa thanh kiếm thành đường vòng tròn.

Véo một cái! Bà nhằm đâm tới lão già mé tả. Lão này liền đưa tay trái định chụp lấy thân kiếm.

Dưới ánh trăng, Định Tĩnh sư thái nhìn rõ tay lão có đeo bao sắt đen. Bà chắc thứ bao này rất cứng rắn, đao kiếm chém không vào, lão mới dám đưa tay ra bắt kiếm.

Định Tĩnh sư thái liền xoay kiếm đánh người khác.

Mới trong khoảnh khắc mà trong bảy tên bà đã giao thủ với năm tên. Năm tên này đều là những tay cao thủ, võ công rất tinh thâm. Giả tỷ lấy một chọi một hoặc mình bà phải đấu với hai tên, bà quyết chẳng sợ gì. Nhưng hiện giờ bà phải đấu với bảy người thì hể sơ hở một chút là có kẻ lập tức đánh vào ngay. Thế là bà lâm vào tình thế chỉ có phần chống đỡ, không còn cơ hội nào phản kích được.

Cuộc chiến càng kéo dài Định Tĩnh sư thái càng thêm phần nao núng.

Bọn địch bảy người hiển nhiên đã luyện thành một thứ trận pháp. Chúng tiến thoái ăn nhịp như thể một người. Lúc họ đõ gạt đã không đụng chạm vào nhau mà thế công hay thế thủ của chúng là cả 14 cánh tay cùng đưa ra. Còn Định Tĩnh sư thái khác nào như người phải đấu với một quái vật có 14 tay.

Bà nghĩ thầm trong bụng:

- Những nhân vật nổi tiếng trong Ma giáo thì trong mười người mình đã từng biết mặt hay nghe danh đến tám chín. Gia số về võ công của họ ai dùng thứ binh khí gì Ngũ Nhạc kiếm

phái ta đều biết cả. Song bảy tên này là những nhân vật ta chưa từng mắt thấy hay tai nghe ai nói đến bao giờ, nên lai lịch của chúng ta chẳng hiểu tý gì. Mấy năm gần đây, Ma giáo đã tìm cách bành trướng thế lực tại Trung Nguyên, chúng cũng thu dụng được một số cao nhân thân thế thần bí.

Cuộc chiến đấu đã kéo dài đến sáu bảy chục chiêu, Định Tĩnh sư thái phải đở tả gạt hữu rất là chật vật, bà thở lên hồng hộc. Bà cầm chắc sẽ phải bỏ mạng ở trại 28 này rồi.

Sau bà lại phát giác thêm số người ẩn trên mái nhà cộng đến trên chục tên đã mai phục từ lâu. Lúc trước bà còn mãi đối địch nên không khám phá ra được. Sau mặt trăng thiên về phía Tây, bóng người dài lê thê bà mới khám phá ra được.

Bà than thầm:

- Hỏng rồi! Thật hỏng rồi! Bọn chúng chỉ bảy người mình còn không chống nổ, huống chi bây giờ còn một số rình mò bên cạnh. Bữa nay Định Tĩnh này tới số rồi! Đàng nào cũng chết mà lọt vào tay địch để cho chúng xỉ nhục, hành hạ, thì sao bằng mình tự tử đi là hơn. Nhà Phật ngăn cấm kẻ tự hủy mình. Nhưng đây là ta ở trên chiến trường vì kiệt lực mà đành chịu chết, chứ đâu phải tự hủy sinh mạng. Thân ta chết chẳng có gì đáng tiếc nhưng mấy chục tên đệ tử do ta thống lĩnh cũng bị uổng mạng thì thật là một điều tủi hổ với liệt vị tiền nhân phái Hằng Sơn ở dưới suối vàng.

Quyết định rồi, Định Tĩnh sư thái phóng kiếm luôn ba mhát. Kiếm phong rít lên veo véo!

Địch nhân bắt buộc phải lùi lại hai bước.

Đột nhiên Định Tĩnh sư thái xoay trường kiếm nhằm đâm vào ngực mình.

Mũi kiếm vừa tới trước ngực.

Bất thình lình nghe đánh choang một tiếng! Cổ tay bà bị chấn động kịch liệt, thanh trường kiếm bị hất sang một bên.

Một người đàn ông tay cũng cầm kiếm đúng bên cạnh bà la lên:

- Định Tĩnh sư thái chớ liều mình! Đã có đồng bạn ở Tung Sơn đến viện trợ đây!

Lại nghe tiếng khí giới chạm nhau chát chúa. mười mấy người mai phục trong bóng tối ào ạt nhảy xổ tới chiến đấu với bảy tên Ma giáo. Té ra bọn họ là đồ đệ phái Tung Sơn chứ không phải địch.

Định Tĩnh sư thái chết hụt lại phấn khởi tinh thần, kiền chống kiếm lại nhảy vào vòng chiến.

Đoàn người phái Tung Sơn thi triển kiếm pháp bổn môn mà lại hai người đánh một. Bọn Ma giáo lập tức lâm vào thế kém.

Bảy tên Ma giáo thấy mình số ít không địch lại đám đông liền thổi còi ra hiệu rút lui rồi đột nhiên chạy về phía Nam.

Định Tĩnh sư thái đang cầm kiếm rượt theo, bỗng nghe tiếng gió rít lên!

Mười mấy mũi ám khí đồng thời bắn ra tới tay.

Định Tĩnh sư thái nhớ tới bữa qua ở Tiêu Hà Lĩnh đã bị địch nhân phóng ám khí cực kỳ lợi hại, bà không dám coi thường vội vung trường kiếm lên chú ý ngưng thần gạt cho rớt hết.

Trong đêm tối, dưới ánh trăng lờ mờ, bà thi triển kiếm pháp của phái Hằng Sơn rất tinh diệu. Tay áo rộng thùng thình bay phất phới. Thanh trường kiếm múa tít như giao long vùng vẫy biển khơi. Những tiếng leng keng vang lên không ngớt.

Mấy chục mũi ám khí lại rớt xuống lả tả.

Đây là chỗ tinh tuyệt về mặt kiếm pháp của phái Hằng Sơn.

Chỉ có một mình Định Tĩnh sư thái sau khi rèn luyện mấy chục năm mới tới chỗ tinh thần ngưng nhất! bà không để cho một mũi ám khí nào chạm vào da thịt.

Có điều bọn Ma giáo bảy tên đã nhân cơ hội Định Tĩnh sư thái dừng lại chạy trốn xa rồi.

Bỗng nghe phía sau có người lớn tiếng quát:

- Vạn Hoa kiếm pháp của phái Hằng Sơn quả nhiên tinh diệu tuyệt luân! Bữa nay đã khiến cho người ta mở rộng tầm mắt!

Bọn Tung Sơn tính bài giậu đổ bìm leo

Định Tĩnh sư thái tra gươm vào vỏ từ từ quay lại. Trong thời gian chớp nhoáng từ chỗ động vào chỗ tĩnh, bà tỏ ra là một tay cường kiện chiến đấu kịch liệt trong lâm bỗng biến thành một vị lão ni khiêm hòa từ thiện.

Bà chắp hai tay thi lễ nói:

- Đa tạ Chung sư huynh đã giải vây cho!

Nguyên bà đã nhận ra hán tử trung niên đúng trước mặt là sư đệ của Tả chưởng môn phái Tung Sơn tên gọi Chung Trấn ngoại hiệu Cửu khúc kiếm.

Ngoại hiệu này không phải nói về binh khí của y là thanh trường kiếm uốn khúc mà là để tán thưởng kiếm pháp của y kỳ ảo khôn lường.

Ngày trước Chung Trấn đến dự cuộc đại hội Ngũ Nhạc kiếm phái trên ngọn Nhật Quang núi Thái Sơn, Định Tĩnh sư thái có gặp y một lần, nên bà mới nhận ra. Còn mười mấy nhân vật Tung Sơn kia bà cũng nhận biết năm người.

Chung Trấn khoanh tay đáp lễ, mỉm cười nói:

- Định Tĩnh sư thái một mình chọi với bảy tên Thất tinh sứ giả của Ma giáo quả nhiên kiếm pháp rất cao siêu. tại hạ kính phục vô cùng.

Định Tĩnh sư thái nghĩ thầm:

- Té ra là bảy tên Ma giáo đó là Thất tinh sứ giả.

Bà không muốn tỏ ra là mình cổ lậu ít hiểu biết, liền lẳng

lặng không hỏi gì nữa. Bà định bụng để mai đây thủng thẳng dò hỏi cũng chưa muộn. Đã biết được danh hiệu bọn chúng thì công việc điều tra cũng dễ dàng được phần nào rồi.

Lúc này những người kia trong phái Tung Sơn cũng tới nơi thi lễ.

Trong bọn này có hai tên là sư đệ của Chung Trấn, còn ngoài ra đều hàng đệ tử bậc dưới.

Định Tĩnh sư thái đáp lễ xong rồi hỏi:

- Nói ra lại hổ thẹn! Phái Hằng Sơn lão ni chuyến này xuống Phúc Kiến đưa đi mấy chục tên đệ tử. Đột nhiên chúng thất tung tại thị trấn này. Chung sư huynh các vị đến trại 28 có manh mối gì để giúp cho cuộc điều tra của lão ni chăng?

Nên biết Định Tĩnh sư thái là sư tỷ của Định Nhàn sư thái, chưởng môn phái Hằng Sơn, nên địa vị của bà rất cao mà bản tính cũng cực kỳ kiêu ngạo, bà nghĩ tới bọn người phái Tung Sơn đã ẩn nấp một bên từ trước nhưng họ chờ đến lúc bà thế cùng lực kiệt toan vung kiếm tự tử mới ra tay viện trợ thì hiển nhiên là họ để mình lộ chỗ kém cỏi trước, cho oai phong của họ càng nổi bật, nên trong lòng bà có ý không vui. Nhưng đột nhiên mấy chục tên đệ tử mất tích là một vụ trọng đại, bất đắc dĩ bà phải hạ mình hỏi họ một câu. Giả tỉ là việc cá nhân của bà thì chẳng thà bà chịu chết chứ quyết chẳng mở miệng cầu ai. Lúc này bà phải hỏi đến Chung Trấn âu đó là một chuyện khuất phục lắm rồi.

Chung Trấn cười mát đáp:

- Bọn yêu nhân Ma giáo chuyến này đã chuẩn bị kỹ càng rồi mới tới đây. Chúng thật lắm mưu thần chước quỉ, lại biết sư thái võ công trác tuyệt, nếu chỉ lấy lực địch thì khó lòng thủ thắng. Chúng liền ngấm ngầm bố trí âm mưu để bắt hết đệ tử của quý

phái. Sư thái bất tất phải nóng nảy. Bọn Ma giáo tuy lớn mật đến đâu, chắc cũng chưa dám lập tức gia hại các vị sư muội bên quý phái. Chúng ta sẽ thương nghị kế hoạch giải cứu bọn họ là xong.

Chung Trấn dứt lời liền xòe tay mời Định Tĩnh sư thái nhảy xuống.

Định Tĩnh sư thái nghĩ thầm:

- Toàn thể bọn đệ tử của ta bị bọn Ma giáo bắt đem đi đâu không biết. Mình ta lại chưa tìm được manh mối gì. Nếu chỉ trông vào sức một người thì bất luận cách nào cũng không thể cứu bọn chúng ra được. Cổ nhân đã nói:

" Không nín nhịn được việc nhỏ nhặt thì hỏng việc lớn" . Hiện giờ ta đành nhẩn nại im tiếng để cho gã họ Chung này khoái chí. Miễn sao gã cứu được bọn đệ tử của ta thoát nơi hang cọp là việc khẩn yếu.

Bà nghĩ vậy liền gật đầu nhảy xuống.

Chung Trấn cũng nhảy xuống theo. Hắn vừa đi về hướng Tây vừa nói:

- Tại hạ xin dẫn đường cho sư thái.

Hắn đi chừng mười trượng thì rẽ qua hướng Bắc đến trước Tiên An khách điếm.

Hắn đẩy cửa bước vào nói:

- Sư thái! Chúng ta vào đây thương nghị để tìm kế hoạch.

Hai tên sư đệ của hắn thì một tên là Thần tiên Đặng Bát Công và một tên nữa là Cẩm Mao Sư Cao Khắc Tân.

Ba người dẫn Định Tĩnh sư thái tiến vào một căn phòng rộng lớn, thắp nến lên rồi chia chủ khách mà ngồi.

Bọn đệ tử dâng trà rồi lui ra. Cao Khắc Tân liền đóng cửa phòng lại.

Chung Trấn nói:

- Đồng sư đệ cùng Cao sư đệ ngưỡng mộ kiếm pháp của sư thái là đệ nhất phái Hằng Sơn...

Định Tĩnh sư thái lắc đầu ngắt lời:

- Không phải đâu kiếm pháp của lão ni còn kém Định Nhàn chưởng môn lại kém cả Định Dật sư muội nữa.

Chung Trấn mỉm cười nói:

- Sư thái bất tất phải quá khiêm! Hai vị sư đệ của tại hạ vì ngưỡng mộ Oai danh muốn coi cho biết kiếm pháp thần diệu của sư thái, nên chúng mới cứu viện chậm trễ thực ra không phải có ác ý. Bây giờ tại hạ xin có lời từ tạ, mong sư thái miễn trách cho.

Định Tĩnh sư thái trong lòng cũng đã hơi nguội. Bà thấy mọi người đều đứng khoanh tay thi lễ, cũng chắp tay đáp lễ nói:

- Chung sư huynh dạy quá lời.

Chung Trấn chờ Định Tĩnh ngồi xuống rồi nói:

- Ngũ Nhạc kiếm phái chúng ta sau khi liên kết như cây liền cành, chẳng có chuyện riêng tây. Chỉ vì mấy năm gần đây ít khi hội diện, lại không liên thủ hợp lực mà làm việc để đến nỗi Ma giáo bành trướng mỗi ngày một lớn mạnh.

Định Tĩnh sư thái nghĩ bụng:

- Phải chăng bọn này có ý mỉa mai phái Hằng Sơn mình?

Nguyên chuyến này phái Hằng Sơn vào tỉnh Phúc Kiến không nói cho phái Tung Sơn biết trước. Nhưng chẳng phải chỉ có một mình phái Hằng Sơn làm như vậy mà cả những phái Hoa Sơn, Thái Sơn cũng không nói cho chưởng môn phái Tung Sơn hay biết.

Nên biết Ngũ nhạc kiếm phái liên minh là chỉ khi nào gặp

việc lớn mới liên thủ cộng sự còn những việc gì riêng của bản phái thì không nhất thiết phải bẩm minh với Tả minh chủ quy định.

Chung Trấn lại nói:

- Tả chưởng môn ngày thường đã nói:

Hợp lại thì sức mạnh, phân tán thì sức yếu. Ngũ Nhạc kiếm phái ta nếu hợp làm một thì bọn Ma giáo quyết không địch nổi. Ngay đến cả phái Võ Đang, Thiếu Lâm là những phái nổi tiếng từ lâu cũng phải kém chúng ta rất xạ Lão nhân gia vốn có tâm nguyện hợp cả năm phái lại một, chẳng hiểu ý sư thái thế nào?

Định Tĩnh sư thái giương cặp lông mày lên đáp:

- Bần ni ở phái Hằng Sơn vốn là người nhàn hạ. Trước nay vốn không để ý đến việc trong việc ngoài am Bạch Vân. Chung sư huynh nói đến việc lớn, tưởng nên nói với sư muội bọn ta mới phải. Việc khẩn yếu trước mắt là phải tìm cách cứu bọn nữ đệ tử tệ phái thoát khỏi chốn giam cầm. Ngoài ra còn việc gì sẽ thủng thẳng tính sau.

Chung Trấn mỉm cười đáp:

- Sư thái cứ yên tâm. Việc này đã giao cho phái Tung Sơn rồi thì phái Hằng Sơn chẳng lo gì nữa. Việc của phái Hằng Sơn cũng là việc của phái Tung Sơn chúng tạ Dù thế nào cũng không thể để cho bọn sư muội bên quý phái chịu khuất nhục.

Định Tĩnh sư thái nói:

- Nếu vậy xin đa tạ. Chẳng hiểu Chung huynh có cao kiến gì và nắm vững được phần thắng lợi?

Chung Trấn mỉm cười đáp:

- Sư thái đã thân hành đến đây chả lẽ lại sợ mấy tên yêu nhân Ma giáo? Vả lại anh em tại hạ sẽ gắng sức hết lòng để sư thái sai

khiến. Hai phái chúng ta đồng tâm hiệp lực, thì còn sợ gì bọn Ma giáo! Ha ha...

Định Tĩnh sư thái nghe gã nói vậy thủy chung bà không nói câu gì, trong lòng vừa nóng nảy vừa tức giận.

Bà đứng dậy nói:

- Chung huynh nói vậy là hay lắm rồi! Vậy bây giờ chúng ta đi thôi!

Chung Trấn hỏi:

- Sư thái định đi đâu?

Định Tĩnh sư thái đáp:

- Đi kiếm người.

Chung Trấn hỏi:

- Đi đâu để kiếm người?

Câu hỏi này khiến cho Định Tĩnh sư thái cứng họng không trả lời được.

Bà ngừng lại một chút rồi nói:

- Bọn đệ tử của ta chuyến này mất tích chưa lâu, nhất định chúng còn ở đâu đây. Nếu mình còn chần chờ mãi thì việc tìm kiếm càng khó khăn hơn.

Chung Trấn nói:

- Theo chỗ tại hạ biết thì bọn Ma giáo ở cách không xa trại 28. Chúng có một chỗ sào huyệt. Các vị sư muội quý phái chắc là bị cầm tù ở đó...

Định Tĩnh sư thái ngắt lời:

- Cái sào huyệt đó ở chỗ nào? Chúng ta đến thẳng đó cứu người.

Chung Trấn thủng thẳng nói:

- Bọn chúng đã chuẩn bị sẵn sàng và mình đến nơi một cách đột ngột. Nếu để sơ hở thì chẳng những người không cứu được mà bọn mình còn mắc bẫy họ nữa. Theo ý kiến của tại hạ thì ta hãy bàn định kế hoạch rồi sẽ cứu người một cách hoàn thiện hơn.

Định Tĩnh sư thái không sao được đành ngồi xuống nói:

- Lão ni xin nghe lời cao kiến của Chung huynh.

Chung Trấn nói:

- Lần này tại hạ vâng lệnh sư huynh đến Phúc kiến, nguyên có một việc lớn muốn thương lượng với sư thái. Vụ này có mối liên quan đến võ lâm Trung Nguyên và cũng liên quan đến cuộc thịnh suy của Ngũ Nhạc kiếm phái ta nữa. Thật là một công cuộc trọng đại, chú không phải tầm thường. Ngoài ra những việc cứu người chỉ cất tay một cái là xong.

Định Tĩnh sư thái hỏi:

- Không hiểu việc lớn đó là việc gì?

Chung Trấn đáp:

- Đó là việc mà tại hạ vừa mới đề nghị. Đem Ngũ Nhạc kiếm phái hợp lại làm một.

Định Tĩnh sư thái đứng dậy nét mặt xám xanh nói:

- Chung huynh.... Chung huynh.... nói thế...

Chung Trấn mỉm cười ngắt lời:

- Xin sư thái chớ hiểu lầm mà cho là tại hạ nhân lúc người ta gặp bước nguy nan mà bức bách sư thái ưng thuận việc này.

Định Tĩnh sư thái tức giận nói:

- Ngươi đừng chối cãi là không thừa cơ người ta gặp bước nguy nan. Nếu không sao ngươi lại bắt buộc như vậy?

Chung Trấn đáp:

- Qúy phái là phái Hằng Sơn, tệ phái là phái Tung Sơn. Công việc của quý phái tệ phái tuy quan tâm đến những lúc dùng đao kiếm động thủ, tại hạ đã nguyện ý vì sư thái tận lực nhưng không hiểu các vị sư dệ sư điệt họ có hết lòng không. Nếu hai phái hợp nhất thì thành việc của mình, chẳng ai chểnh mảng được nữa.

Định Tĩnh sư thái nói:

- Theo lời Chung huynh nếu phái Hằng Sơn ta không hợp nhất với quý phái thì bọn đệ tử phái ta bị cầm tù bên phái Chung huynh chỉ tụ thủ bàng quang phải không?

Chung Trấn đáp:

- Tại hạ không nói thế. Tại hạ vâng lệnh chưởng môn sư huynh đến thương nghị với sư thái về việc đại sự này. Ngoài ra còn việc gì khác thì chưởng môn sư huynh không có dặn bảo chi hết, nên tại hạ không dám làm bừa, mong rằng sư thái đừng trách.

Định Tĩnh sư thái tức quá sắc mặt lợt lạt lạnh lùng nói:

- Về việc hai phái hợp nhất lão ni không tác chủ được. Nếu lão ni mà đồng tình nhưng chưởng môn sư muội không ưng cũng là vô dụng.

Chung Trấn liền tiến lại gần một bước khẽ nói:

- Chỉ cần sư thái ưng thuận là xong Định Nhàn sư thái chắc cũng ưng thuận liền không có điều gì trở ngại đâu. Trước nay môn phái nào thì vị chưởng môn mười phần có hết tám chín là do người đệ tử lớn tuổi nhất nắm giữ. Sư thái về đúc hạnh, về võ công đều hơn các vị khác mà lại nhập môn trước, vậy đáng giữ quyền chưởng môn phái Hằng Sơn mới đúng.

Định Tĩnh sư thái giơ tay trái lên đập xuống góc bàn một cái, lớn tiếng nói:

- Ngươi muốn ly gián chị em ta chăng? Sư muội ta làm chưởng môn là ta năn nỉ với tiên sư mãi mới được. Định Tĩnh này nếu muốn làm chưởng môn thì đã làm ngay từ ngày ấy rồi, há còn để cho người ngoài xúi bẩy chăng?

Chung Trấn thở dài nói:

- Lời nói của chưởng môn sư huynh quả đã không lầm.

Định Tĩnh sư thái hỏi:

- Y nói thế nào?

Chung Trấn đáp :

- Chuyến này Nam tiến chưởng môn sư huynh đã nói trước:

"Định Tĩnh sư thái phái Hằng Sơn nhân phẩm rất cao, võ công rất tinh thâm, song có điều đáng tiếc là không hiểu đại thể". Tại hạ hỏi lại:

"Sao sư thái lại không hiểu đại thể" thì sư huynh đáp:

"Ta vốn biết tính tình sư thái rất thanh cao, không thích hư danh lại không ưa nghe chuyện trần tục. Vậy ngươi có nói hai phái hợp nhất với sư thái thì ngươi sẽ đụng phải một cái đinh đấy". Nhưng việc này liên quan trọng đại. Chúng ta đã biết việc không làm được mà cứ làm, giả tỉ Định Tĩnh sư thái một mình tự nguyện ưng thuận thì đó là cái phước lớn. Không những nó giữ cho chính giáo được yên ổn mấy ngàn năm mà nó còn tránh được cho võ lâm một trường kiếp nạn lớn lớn lao. Vậy việc đó không thể bỏ qua được.

Định Tĩnh sư thái đứng dậy nói:

- Ngươi có hoa ngôn xảo ngữ thế nào trước mặt ta cũng bằng vô dụng. Phái Tung Sơn các ngươi hành động như vậy chẳng

những là nhân lúc người ta gặp nguy hiểm mà thừa cơ, thực ra lại còn muốn đẩy người xuống giếng khơi.

Chung Trấn nói:

- Sư thái nói vậy là sai. Nếu sư thái không cương quyết vì trọng trách của võ lâm mà gấp rút hợp hai phái Tung Sơn, Hằng Sơn làm một rồi tiến tới ba phái Thái Sơn, Hoa Sơn, Hành Sơn cùng gia nhập. Nếu ba phái kia cũng gia nhập nữa thì phái Tung Sơn chúng ta nhất định cử sư thái lên giữ chức chưởng môn Ngũ Nhạc Kiếm phái. Đó là sư huynh chúng ta nhất dạ công tâm, tuyệt không có riêng tây chi hết...

Định Tĩnh sư thái lắc đầu quầy quậy đáp:

- Ngươi nói vậy chỉ tổ làm bẩn lỗ tai ta.

Và giơ song chưởng lên , người chưa xô đến nơi chưởng lực đã đánh tới đến binh một tiếng. Hai cánh cửa gỗ bật tung bay đi. Thân hình bà tung ra ngoài cửa. Bà không dừng bước chạy thẳng ra Tiên Yên khách điếm.

Ra khỏi cửa rồi gió thổi vào mặt Định Tĩnh sư thái đang nóng nảy cảm thấy mát rượi. Bà nghĩ thầm:

- Thằng cha họ Chung này bảo bọn Ma giáo có sào huyệt ở gần trại 28 và bọn nữ đệ tử của bản phái đều bị giữ tại đó. Chẳng hiểu hắn nói thật hay là giả dối?

Bà cầm kiếm trong tay mọt mình đi hùng hục ngoài đường.

Lúc này mặt trăng sắp lặn, bóng người dài lê thê trên đường lát đá xanh coi rất thê lương quạnh quẻ.

Bà đi được mấy trượng bỗng đứng lại nghĩ :

- Ta chỉ có một mình thì sao mà cứu được quần đệ tử. Xưa nay những bậc anh hùng hào kiệt phải biết đường lui tới sao ta không tạm thời ưng thuận lời Chung Trấn. Chờ cho chúng cứu

thoát bọn đệ tử rồi ta sẽ tự vẫn để tạ tội. Thế là tử vô đối chứng. Như vậy ta có nuốt lời thì cũng một mình chịu lấy cái nhục về sự bất tín.

Nên biết nhân vật võ lâm ít khi chịu khuất phục vì điều bội tín.

Định Tĩnh sư thái buông tiếng thở dài từ từ quay về Tiên Yên khách điếm.

Bỗng nghe có tiếng người đàn ông quát lớn:

- Này! Điếm tiểu nhị! Mau mở cửa để bản tướng quân vào trọ. Bản tướng đi đường mệt rồi phải nghỉ lại uống rượu.

Tướng quân này chính là Tham tướng Ngô Thiên Đúc (tức Lệnh Hồ Xung), mà Định Tĩnh sư thái đã gặp lúc ban ngày ở Tiêu Hà Lĩnh trên đường đi Toàn Châu.

Định Tĩnh sư thái vừa nghe tiếng Tham tướng la gọi thì khác nào người sắp chết đuối nắm ngay được một khúc cây lớn.

Đây nhắc lại Lệnh Hồ Xung sau khi đã ra tay giúp đỡ cho Nghi Lâm tiểu ni cô ở Tiên Hà Lĩnh, chàng rất lấy làm khoái chí. Chàng càng đắc chí hơn nữa ở chỗ Nghi Lâm không nhận ra chàng.

Suốt một đêm chật vật mà chàng không cảm thấy mỏi mệt chút nào. Chàng vẫn hăng hái rảo bước tiến về phía trước cho tới thị trấn ở trại 28 vào lúc các phạn điếm vừa mở cửa.

Lệnh Hồ Xung vừa bước chân vào điếm đã thét lớn:

- Lấy rượu đây! Mau!

Điếm tiểu nhị ngẩng ra trông thấy một vị tướng quân khi nào dám chần chờ, gã vội vàng rót rượu, làm cơm chặt gà, thái thịt bày ra để khoản đãi quan tướng một bữa no say.

Lệnh Hồ Xung rượu đã ngà ngà, chàng sực nhớ tới những

việc đã xảy ra bữa trước, bụng bảo dạ:

- Bọn Ma giáo chuyến này bị một phen thất bại nặng nề, nhất định chúng chẳng chịu cam tâm. Mười phần chắc đến chín còn lo mưu thiết kế để sinh chuyện với phái Hằng Sơn. Định Tĩnh sư thái là người hữu dũng vô mưu thì không thể đối phó với bọn Ma giáo quỉ quái được. Ta phải ngấm ngầm theo dõi bảo vệ bọn họ mới dược.

Chàng tính trả tiền cơm rượu rồi đến Tiên Yên khách điếm mướn phòng nằm ngủ.

Lệnh Hồ Xung chật vật suốt đêm qua ở Tiên Hà Lĩnh, bây giờ lại no say vừa đạt lưng xuống là ngủ liền.

Chàng ngủ cho đến chiều, chàng vừa tỉnh dậy còn đang rửa mặt, bỗng nghe ngoài đường phố có tiếng người xôn xao, hô hoán:

- Bọn cường nhân ở trại Hoàng Phong núi Loạn Thạch đêm nay sẽ đến càn quét trại 28. Chúng thấy người là giết, thấy của là cướp. Ta phải mau mau tìm đường chạy trốn mới mong thoát chết.

Chỉ trong khoảnh khắc tiếng kêu la inh ỏi vang dội cả một vùng.

Điếm tiểu nhị đến cửa phòng Lệnh Hồ Xung vừa đập cửa vừa la:

- Quân gia ơi! Quân gia ơi! Nguy đến nơi rồi!

Lệnh Hồ Xung quát mắng:

- Tổ mẹ nó! Chuyện gì mà nguy đến nơi? Chúng bây chỉ rắc rối.

Điếm tiểu nhị đáp:

- Thưa quân gia! Các đại vương ở trại Hoàng Phong đỉnh Loạn

thạch đêm nay đến càn quét cho sạch thị trấn này. Nhà nào nhà nấy trốn hết rồi.

Lệnh Hồ Xung mở cửa phòng, miệng vẫn không ngớt càu nhàu thóa mạ:

- Con bà chúng nó! Giữa lúc thanh thiên bạch nhật, càn khôn trong sáng, làm gì có trộm cướp? Huống chi đã có bản tướng ở đây, khi nào bọn cường đạo dám càn rỡ?

Điếm tiểu nhị nhăn mặt ấp úng:

- Mấy ông đại vương đó dữ lắm.... dữ hơn cả hùm tinh.... Mấy ông không biết có tướng quân ở đây.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Vậy ngươi ra bảo cho chúng biết.

Điếm tiểu nhị la lên:

- Trời ơi! .. Tiểu nhân.... đời nào.... dám ra bảo mấy ông.... tiểu nhân chưa ra đến nơi thì cái đầu đã rụng rồi!

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Trại Hoàng Phong núi Loạn Thạch ở chỗ nào?

Điếm tiểu nhị đáp:

- Trại này ở cách ấp 28 chừng hơn 200 dặm. Hai năm trước họ đã đến cướp phá một lần, giết chết sáu bảy chục người và đốt phá dư trăm nóc nhà. Như thế có khiếp không?.... Tướng quân ơi!.... Tướng quân tuy võ nghệ cao cường nhưng một mảnh hổ làm sao địch nổ cả đàn cáo? trên sơn trại của họ, trừ các đại vương ra không kể, nguyên bọn tiểu lâu la cũng đến quá 300 người.

Lệnh Hồ Xung lại thóa mạ:

- Tổ sư chúng nó! Ba trăm đứa thì làm cái gì? Bản tướng đây xông vào giữa chiến trận có hằng thiên binh vạn mã còn chẳng

coi vào đâu, xông vào rồi lại xông ra như chỗ không người.

Điếm tiểu nhị lấm lét đáp:

- Dạ dạ! Tướng quân quả là thần dũng.

Rồi gã trở gót đi cho lẹ.

Bỗng nghe ngoài thị trấn nhốn nháo loạn xà ngầu, tiếng kêu la rầm rĩ, tiếng hô con gọi mẹ ầm ầm khắp nơi.

Lệnh Hồ Xung ra ngoài cửa điếm thì thấy từng đoàn người tay xách nách mang, lưng đeo bao lớn bọc nhỏ, hớt hơ hớt hãi chạy về phía Nam.

Chàng nghĩ bụng:

- Đây là chỗ giáp giới hai tỉnh Triết Mân. Các quan chức địa phương cùng các tướng lãnh ở Hàng châu và Phúc kiến không thể chiếu cố đến khu vực này được, nên nổi bọn cường đạo hoành hành làm càn, tàn ngược trăm họ. Vậy thì đại tướng quân Ngô Thiên Đức này qua đây đến trọng nhậm ở phủ Toàn Châu gặp chuyện bất bình, có lý đâu mắt lấp tai ngơ! Ta phải giết cho kỳ hết những tên đầu sỏ bọn cường đạo để lập một chút công đức. Cái đó kêu bằng kẻ vi thần đã ăn lộc chúa phải báo đáp ơn vuạ Mẹ kiếp! Như thế là phải lắm. Ha ha!

Chàng nghĩ tới đây ra chiều đắc ý, không nhịn được, nỗi lên tràng cười rộ.

Rồi chàng la gọi:

- Điếm tiểu nhị! Lấy rượu đem đây. Bản tướng phải uống rượu rồi mới giết giặc.

Nhưng từ chủ quán, chưởng quỹ, cho đến khách trọ đều đã chuồn hết. Cả lão ẩu tiểu di, sa sẩm, tiểu nhị cũng tới tấp tranh nhau mà chạy. Dường như chúng sợ chỉ chậm một chút là chạm trán cường nhân.

Lệnh Hồ Xung la gọi khản cả cổ chúng cũng cứ cắm đầu mà chạy hết chẳng ai lý gì đến chàng.

Lệnh Hồ Xung không sao được đành tự mình xuống bếp lấy rượu thịt lên nhà đại đường, một mình rót rượu uống.

Tiếng huyên náo ngoài dường dần dần bình tĩnh lại. Lệnh Hồ Xung uống được ba bát rượu rồi thì những tiếng gọi nhau cùng những tiếng la hoảng đều mất hết. Toàn thể thị trấn yên lặng như tờ.

Lệnh Hồ Xung bụng bảo dạ:

- Lần này bọn địch ở trại Hoàng Phong gặp vận xui để lộ tiếng tăm, khi đến thị trấn thì chẳng còn gì nữa mà cướp đoạt.

Đang lúc yên lặng như tờ, bỗng nghe tiếng vó ngựa từ đàng xa từ góc tây nam vọng tới. Bốn con ngựa đang lao như tên bắn đến trại 28.

Lệnh Hồ Xung giải cứu Nghi Lâm

Lệnh Hồ Xung tự hỏi:

- Đại vương gia đã đến chăng, nhưng sao bọn tùy tùng chỉ lèo tèo có mấy người thôi ư?

Chàng nghe mấy con ngựa dong ruổi trên đường lớn. Vó ngựa nện xuống những phiến đá xanh lát đường bật lên những tiếng côm cốp.

Bỗng một người lên tiếng:

- Bọn mồng béo ở trại 28 hãy nghe đây:

Đại vương gia ở Hoàng Phong trên Loạn Thạch cương có nhật lệnh:

Bất luận già trẻ gái trai ra khỏi cửa lớn rồi thì không bị giết. Còn kẻ nào ở trong nhà nhất nhất phải rụng đầu.

Hắn vừa quát tháo vừa rổi ngựa trên đường lớn trong thị trấn.

Lệnh Hồ Xung dòm qua khe cửa ra ngoài thì thấy bốn người này đều võ phục sắc vàng. Bốn con ngựa phi nhanh như gió cuốn, chàng chỉ kịp nhìn thấy bóng sau lưng mà thôi.

Lệnh Hồ Xung nghĩ thầm trong bụng:

- Bọn kỵ mã này xem chừng võ công hiển nhiên rất cao cường. Nếu chúng chỉ là tiểu lâu la trong các trại giặc cướp thì làm gì có hạng người như vậy?

Chàng len lén mở cửa ra đúng ở trước thềm quay mặt ra

ngoài. Nhìn một lúc rồi cất bước đi xa chừng hơn mười trượng thì thấy bên một tòa miếu thổ địa có một cây hòe rất cao, cành lá rậm rạp. Nếu trèo lên ngọn cây này thì cả tòa thị trấn mười có thể nhìn rõ đến tám chín.

Chàng liền tung mình nhảy lên. Tay mặt lấy một cành cây rồi đánh lộn người đi mấy vòng mà lên. Chàng lên cành cao nhất nằm ngang ra liền ngồi xuống. Nhưng cả bốn bề đều yên lặng như tờ không một tiếng động.

Lệnh Hồ Xung càng chờ lâu không thấy động tĩnh càng biết trong vụ này có nhiều điều ngắt ngéo. Chàng tự hỏi:

- Bọn lâu la trại Hoàng Phong đã đến trước bấy nhiêu lâu mà sao tụi đại đầu mục chưa thấy tới? Hay là chúng chỉ phái mấy tên lâu la đến đây để báo tin rần rộ cho nhân dân trong thị trấn này trốn đi hết để lại một tòa thị trấn trống rỗng?

Chàng chờ chừng nữa giờ mới nghe văng vẳng có tiếng người mà lại là thanh âm nhỏ nhẻ của phái nữ. Chàng ngưng thần lắng tai nghe mấy câu rồi nhận ra là bọn đệ tử phái Hằng Sơn đã tới nơi.

Lệnh Hồ Xung không khỏi ngạc nhiên miệng lẩm bẩm:

- Tại sao bây giờ bọn này mới tới đây? à phải rồi! Ban ngày chắc họ còn nghỉ ngơi ở ngoài hoang dã.

Rồi chàng nghe thấy bọn họ đến gõ cửa Tiên Yên khách điếm. Nhà này không mở cửa bọn Hằng Sơn lại tìm đến khách điếm khác để gõ cửa. Khách điếm này là Nam Yên khách điếm cách miếu thổ địa khác xa.

Bọn ni cô vào Nam Yên khách điếm rồi làm gì hay nói chuyện thế nào chàng không nghe rõ được. Nhưng trong lòng chàng cũng cảm giác được đây chắc là bọn Ma giáo bố trí cạm bẫy để lừa cho phái Hằng Sơn phải mắc vào.

Lệnh Hồ Xung vẫn ẩn mình trên ngọn cây hòe để lắng nghe diễn biến.

Lệnh Hồ Xung ngồi chờ khá lâu bỗng thấy bọn Nghi Thanh bảy người ra ngoài đi thắp đèn. Trên đường phố lớn trong nhiều khách điếm đều có ánh đèn lửa lọt ra ngoài cửa sổ.

Chàng chờ một lát nữa bỗng ghe góc Đông Bắc có tiếng đàn bà thất thanh:

- Cứu tôi với! Có ai cứu tôi với!

Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi la thầm:

- Trời ơi! Hỏng bét rồi! Đệ tử phái Hằng Sơn chắc đã mắc tay độc thủ của Ma giáo.

Chàng còn tiên liệu bọn Ma giáo đã khua chuông gõ mỏ bố trí cuộc này quyết không phải chỉ sát hại một vài tên nữ đệ tử là lấy làm mãn nguyện. Nhất định chúng còn có chuyện mưu đồ trọng đại.

Chàng liền từ trên ngọn cây nhảy xuống hạ mình trên nóc tòa miếu thổ địa rồi thi triển khinh công chuyền nóc nhà nhằm chạy thẳng đến phía Đông Bắc.

Những phòng ốc trong trại 28 này căn nọ liền với căn kia. Hiện nay nội lực chàng đã cao thâm khôn lường, còn về khinh công tuy chưa đến mức tuyệt vời, song chàng chỉ hít một hơi chân khí là có thể nhảy từ nóc nhà nọ sang nóc nhà kia mau lẹ phi thường không gây ra một tiếng động.

Chỉ trong nháy mắt, chàng đã chạy tới phía ngoài căn nhà có tiếng đàn bà kêu cứu. Chàng men theo bờ tường rồi nhẹ nhàng nhảy xuống đất, dòm qua khe cửa sổ vào trong.

Trong phòng tối đen như mực, chẳng có đèn lửa chi hết. Nhưng chàng nhìn một lúc lâu cũng rõ mọi cảnh vật bên trong.

Chàng thấy 7,8 tên hán tử đứng tựa vào tường. Một người đàn bà đứng giữa phòng lớn tiếng la:

- Trời ơi! Chúng giết người! Ai cứu tôi với!

Lệnh Hồ Xung chỉ trông thấy một bên mặt người đàn bà này, nhưng cũng rõ vẻ thê lương. Coi tình trạng này thì hiển nhiên mụ đang chờ ai.

Quả nhiên mụ vừa dứt tiếng la thì có tiếng một người đàn bà quát hỏi:

- Kẻ nào dám tới đây hành hung?

Cửa phòng chỉ khép hờ, chỉ đẩy một cái là mở ra. bày người đàn bà tiến vào, người đi đầu chính là Nghi Thanh.

Cả bảy người đều tay cầm trường kiếm. Vì nóng lòng cứu người nên họ tiến vào rất gấp.

Đột nhiên người đàn bà kêu cứu vừa rồi giơ tay phải lên. Một tấm vải xanh vuông vắn dài chừng 4 thước tung lên một cái.

Bọn Nghi Thanh bảy người lập tức run lên bần bật dường như đầu váng mắt hoa. Người xoay đi mấy vòng rồi ngã lăn ra.

Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi, động tâm nghĩ thầm:

- Tấm khăn trải trong tay mụ đàn bà kia nhất định có tẩm chất thuốc độc mê hồn cực kỳ lợi hại. Nếu ta xông vào cứu người tất cũng mắc phải độc thủ của mụ. âu là ta tạm thời nhẫn nại một chút.

Bỗng thấy bọn hán tử đứng tựa lưng vào tường nhảy xổ ra lấy dây thừng cột hết chân tay bọn Nghi Thanh bảy người lại.

Lát sau, Lệnh Hồ Xung lại nghe phía ngoài có thanh âm đàn bà "ối" lên một tiếng rồi quát hỏi:

- Ai ở trong đó?

Lệnh Hồ Xung khi ở Tiên Hà Lỉnh đã từng được nghe vị ni cô

này bản tính nóng nảy hay nói luôn miệng, chàng liền biết ngay đây là Nghi Hòa thì bụng bảo dạ:

- Bộ cô này nóng nảy và lổ mãng như vậy, nhất định bị bó giò chứ không thoát được.

Bỗng nghe Nghi Hòa lại la gọi:

- Nghi Thanh sư muội! Các người ở chỗ nào vậy?

Tiếp theo đánh binh một tiếng! Cánh cửa mở toang.

Bọn Nghi Hòa cứ hai người một hàng sóng vai tiến vào.

Sáu người khoa chân bước vào phòng rồi, mỗi cô vung trường kiếm lên thành hai bông hoa kiếm để hộ vệ hai bên, phòng địch nhân ở trong bóng tối xông ra tập kích. ánh kiếm dầy đạc, tưởng chừng địch nhân muốn đánh úp cũng không thể được.

Lệnh Hồ Xung biết ngay đây là phái Hằng Sơn đã luyện cho quần đệ tử tuyệt kỹ này để phòng thân.

Sau cùng người thứ bảy tiến vào rồi xoay mình lại để hộ vệ mặt sau.

Mọi người trong nhà đều nín thở không nhúc nhích.

Chúng cho người thứ bảy vào rồi thì mụ đàn bà kia lại vung tấm vải xanh lên khiến cho cả bọn mới vào đều mê đi và ngã lăn ra.

Tiếp theo bọn Vu Tẩu lại dẫn sáu người tiến vào phòng và cũng bị thuốc mê làm cho té nhào. Thế là cả trước sau 21 cô đệ tử phái Hằng Sơn đều bị hôn mê bất tỉnh và trói chặt lại trong góc phòng.

Sau một lúc, mụ đàn bà kia lại lớn tiếng kêu:

- Cứu mạng! Cứu mạng!

Nhưng không thấy người phái Hằng Sơn tới nữa.

Bỗng nghe một lão già đứng trong góc phòng vỗ tay mấy cái, bảy tên đồng bọn của lão liền theo cửa sau len lén rút lui.

Lệnh Hồ Xung nhảy lên nóc nhà khom lưng mà đi để nghe động tỉnh. Bỗng thấy trên nóc nhà phía trước có tiếng vạt áo bay phành phạch. Chàng vội nép mình xuống sát ngói thì thấy hơn chục tên hán tử vỗ tay ra hiệu cho nhau để chia đi mai phục mọi chỗ trên nóc tòa nhà lớn. tòa nhà này cách chổ Lệnh Hồ Xung ẩn thân bất quá không đầy mấy trượng.

Lệnh Hồ Xung liền bò sát bờ tường nhẹ nhàng tuột xuống thì thấy Định Tĩnh sư thái dẫn ba tên đệ tử đang đi tới. Chàng lẩn bẩm:

- Hỏng rồi! Đây là chúng dùng kế điệu hổ ly sơn. Hiện giờ bọn tiểu ni cô ở lại trong Nam Yên khách sạn tất bị nguy mất.

Giữa lúc ấy chàng lại thấy ở phía xa có mấy bóng người đi về phía khách sạn Nam Yên. Chàng muốn theo dõi hành tung bọn này.

Chợt nghe trên nóc nhà có tiếng người nói khẽ:

- Hãy chờ cho mụ ni cô lại đây rồi các người vây bọc lấy mụ.

Tiếng người nói ở ngay trên đầu Lệnh Hồ Xung. Chàng chỉ hơi cử động một chút là bị họ phát giác ra liền. Chàng đành đứng dán chặt mình vào bức tường phía sau.

Bỗng lại nghe Định Tĩnh sư thái đạp cửa ra lớn tiếng gọi:

- Nghi Hòa! Nghi Thanh! Vu Tẩu! Các người có nghe thấy ta nói không?

Thanh âm bà vọng đi rất xa, rồi bà lại chạy quanh căn nhà tìm kiếm một lượt. Sau bà nhảy lên nóc nhà dòm ngó bốn phía chứ không vào phòng tra xét.

Lệnh Hồ Xung tự hỏi:

- Sao bà lại không vào nhà xục tìm? Nếu bà vào là thấy ngay 21 tên nữ đệ tử bị trói nằm trong góc nhà.

Nhưng rồi chàng tỉnh ngộ ngay, bụng bảo dạ:

- Bà không vào là phải. Bọn Ma giáo đã bắt 21 tên đệ tử phái Hằng Sơn, dĩ nhiên họ còn bố trí nhiều thuốc mê hồn. Định Tĩnh sư thái mà vào cởi trói cho đồ đệ tất cũng bị thuốc mê làm cho té nhào chứ không thoát được.

Chàng thấy Định Tĩnh sư thái chạy ngược chạy xuôi hiển nhiên không có định kiến gì. Đột nhiên bà lại chạy về Nam Yên khách điếm. Bà chạy lẹ quá, ba tên nữ đệ tử không theo kịp.

Bỗng thấy trong góc đường mấy người nhảy xổ ra vung tấm vải vàng lên.

Ba cô đệ tử liền ngã lăn ra rồi bị bọn họ khiêng vào trong nhà.

Trong bóng tối lh lờ mờ nhìn thấy có cả Nghi Lâm trong bọn ba cô nữ đệ tử bị bắt.

Chàng động tâm tự hỏi:

- Ta có nên xông ra cứu cho tiểu sư muội Nghi Lâm không?

Rồi chàng lại tự nhủ:

- Bây giờ nếu ta xuất hiện tất xảy ra cuộc ác đấu kịch liệt, mà số đông bọn đệ tử phái Hằng Sơn lại bị quân Ma giáo bắt giữ rồi. Người ta thường nói:

"ném chuột sợ vỡ đồ". Vậy ta không nên ra mặt chiến đấu với họ mà chỉ ngấm ngầm động thủ là hơn.

Tiếp theo chàng lại thấy Định Tĩnh sư thái từ Nam Yên khách điếm chạy ra. Bà vừa lớn tiếng thóa mạ. Sau bà lại nhảy lên nóc nhà réo tên Đông Phương Bất Bại ra mà chưởi.

Quả nhiên bọn Ma giáo không nhịn được nữa.

Bảy tên kia liền nhảy ra vây lấy bà tấn công.

Lệnh Hồ Xung coi hai bên qua lại mấy chiêu rồi chàng nghĩ thầm trong bụng:

- Kiếm thuật của Định Tĩnh sư thái quả nhiên cao thâm khôn lường. Tuy một mình bà chọi với bảy tên nhưng cũng không đến nỗi thất bại ngay trong nhất thời được. âu là ta nhân cơ hội này đi tìm cách giải cứu cho Nghi Lâm sư muội.

Tính vậy rồi chàng liền tung mình nhảy vào trong nhà. Chàng thấy một hán tử cầm đao đứng ở giữa phòng. Ba cô gái bị trói chặt nằm lăn dưới chân gã.

Lệnh Hồ Xung nhảy xổ lại tay cầm kiếm giơ lên đâm thẳng vào cổ họng gã.

Gã này chưa kịp phát giác thì đã chết toi rồi!

Chính Lệnh Hồ Xung cũng không khỏi sửng sốt. Chàng tự hỏi:

- Sao chiêu kiếm của ta lại phóng ra thần tốc đến thế được? Tại sao mình vừa hươi kiếm mà mũi kiếm đã cắm phập ngay vào cổ họng đối phương mới thật là kỳ!

Chàng có biết đâu sau khi luyện được "Hấp Tinh Đại Pháp" của Nhậm Ngã Hành, trong người chàng lại có những luồng chân khí của Đào Cốc lục tiên, Bất Giới hòa thượng, Hắc Bạch Tử, thành ra nội lực chàng cường mạnh đến trình độ không ai có thể tưởng tượng được. Nội chàng mà phát huy bằng phép "Độc Cô cửu kiếm" thì uy lực khủng khiếp biết đến đâu mà nói.

Hấp Tinh Đại pháp rất lợi hại ở chỗ nó hút nội lực của địch nhân chính chàng cũng không biết và tự nhiên nó tăng công lực cho chàng.

Nguyên Lệnh Hồ Xung định phóng chiêu kiếm này khiến cho địch nhân vung đao lên gạt thì thanh trường kiếm của chàng sẽ

đâm xuống huyệt Hoàn khiêu ở đùi của gã khiến gã ngã lăn ra để chàng cứu người. Không ngờ đối phương lại không kịp ra tay đỡ gạt để nhát kiếm đâm gã chết uổng.

Lệnh Hồ Xung trong lòng không khỏi có chút hối hận. Chàng kéo tử thi lên cuối xuống nhìn thì quả nhiên trong ba cô gái nằm đó có cả Nghi Lâm.

Chàng đưa tay sờ mũi nàng thì thấy hơi thở đều đặn. Nàng chỉ mê chứ không có gì đáng ngại.

Lệnh Hồ Xung liền chạy xuống bếp lấy một gáo nước lạnh vỗ vào mặt Nghi Lâm.

Chỉ trong khoảnh khắc Nghi Lâm miệng ú ớ rồi hồi tỉnh lại. Ban đầu nàng không biết mình hiện đang ở đâu. Nhưng nàng hé mắt ra ngó liền tỉnh ngộ ngay, ngồi bật dậy. Nàng muốn sờ thanh kiếm bên mình mới phát giác ra là chân tay bị trói, suýt nữa lại té xuống.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tiểu sư thái! Tiểu sư thái đùng sợ chi hết tên bất lương đó đã bị bản tướng giết chết rồi.

Chàng nói xong liền lấy kiếm cắt đút dây trói cho Nghi Lâm.

Nghi Lâm ở trong bóng tối nghe thanh âm thì phảng phất như tiếng Lệnh Hồ đại ca là con người mà nàng vẫn ngày thương đêm nhớ.

Nàng vừa kinh hãi vừa mừng thầm, lắp bắp gọi:

- Tướng quân.... Tướng quân.... là Lệnh Hồ đại...

Còn chữ "ca" nàng không nói ra miệng vì nàng cảm thấy không đúng rồi nàng hổ thẹn mặt đỏ bừng lên.

Nàng ngập ngừng hỏi:

- Tướng quân.... Tướng quân là ai?

Lệnh Hồ Xung nghe nàng nói đã nhận ra mình rồi, liền đổi lại giọng khẽ đáp:

- Đã có bản tướng ở đây. Bọn giặc cỏ đó không dám khinh mạn các vị đâu.

Nghi Lâm vọi nói:

- Ủa! Té ra là Ngô tướng quân. Sư bá của tiểu ni đâu rồi?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Bà ở bên ngoài giao chiến với địch nhân. Chúng ta ra ngoài coi đi!

Nghi Lâm gọi:

- Trịnh tỷ tỷ! Tần sư muội!...

Nàng móc trong bọc ra viên đá lửa quẹt lửa lên thì thấy hai người vẫn nằm dưới đất. Nàng nói:

- Chà! Họ đều nằm cả ở đây.

Nàng muốn lại cắt đút dây trói chân tay cho bạn thì Lệnh Hồ Xung bảo:

- Khoan đã! Chúng ta phải đi giúp sư thái là việc cần kíp.

Nghi Lâm đáp:

- Đúng thế!

Lệnh Hồ Xung trở gót đi ra. Nghi Lâm đi theo chàng.

Hai người đi được mấy bước thì thấy bóng bảy người chạy ra như bay. Tiếp theo là những tiếng leng keng gạt ám khí rớt xuống không ngớt.

Lại nghe có tiếng người nói lớn:

- Kiếm pháp Định Tĩnh sư thái thật là cao cường!

Định Tĩnh sư thái nhận ra đối phương đều là nhân vật phái Tung Sơn.

Sau đó một lát lại thấy Định Tĩnh sư thái cùng mười mấy tên hán tử đi theo vào Tiên Yên khách điếm.

Lệnh Hồ Xung dắt tay Nghi Lâm ngấm ngầm đi theo đến khách điếm, đứng núp bên ngoài của sổ nghe trộm.

Nghi Lâm thấy tay mặt của mình bị Lệnh Hồ Xung nắm giữ, nàng muốn giựt ra nhưng lại nghĩ rằng người ta đã cứu mình ra khỏi ổ ma quỉ thì có nắm tay mình quyết không phải vì ác ý. Nếu mình miễn cưỡng giựt ra há chẳng thành người bất lịch sự.

Nàng nghĩ vậy liền cứ để vậy cho Lệnh Hồ Xung nắm chặt tay mình.

Bỗng nghe Định Tĩnh sư thái cùng Chung Trấn nói chuyện ở trong nhà.

Lão họ Chung mồm năm miệng mười yêu cầu Định Tĩnh sư thái trước hết hãy ưng thuận việc đem phái Hằng Sơn hợp vào phái Tung Sơn làm một rồi hắn sẽ giúp bà cứu thoát bọn đệ tử.

Nghi Lâm tuy ít lịch duyệt và kiến thức thô sơ nhưng nàng nghe giọng lưỡi của Chung Trấn cũng biết rõ hắn thừa cơ người ta gặp lúc nguy nan mà tính chuyện mưu đồ bất chính thì trong lòng nàng ngấm ngầm căm tức.

Sau nàng nghe Định Tĩnh sư thái ra chiều tức giận đối phương, một mình bà bỏ ra ngoài.

Lệnh Hồ Xung chờ cho Định Tĩnh sư thái đi xa rồi mới lại gõ cửa Tên Yên khách điếm. Chàng lớn tiếng thóa mạ:

- Tổ mẹ chúng bay! Bản tướng vào đây ăn uống rồi còn đi ngủ. Những quân điếm tiểu nhị khốn kiếp đâu sao không mở cửa cho mau?

Định Tĩnh sư thái ở trong tình trạng vô kế khả thi, nỗng nghe tiếng vị tướng quân này quát tháo thì trong bụng mừng thầm.

Lập tức quay trở lại.

Nghi Lâm tiến ra đón, cất tiếng gọi:

- Sư bá!...

Định Tĩnh sư thái càng mừng hơn vội hỏi:

- Vừa rồi ngươi ở đâu?

Nghi Lâm đáp:

- Đệ tử bị bọn yêu nhân Ma giáo bắt rồi được vị tướng quân đây cứu thoát...

Lúc này Lệnh Hồ Xung đã đẩy cửa quán tiến vào.

Trong đại đường, hai ngọn đèn nên sáng trưng.

Chung Trấn nét mặt lầm lì cất giọng trầm trầm hỏi:

- Tên nào mà quát tháo ầm ĩ thế? Đuổi cổ nó đi cho ta!

Lệnh Hồ Xung nghe lão kia nói vậy liền ngoác miệng ra mà thóa mạ:

- Mẹ quân khốn kiếp! Bản tướng đường đường là mệnh quan triều đình mà mi lớn mật dám buông lời hỗn xược. Chủ quán đâu! Mụ già, mụ trẻ cùng điếm tiểu nhị đâu cả rồi? Các ngươi mau mau đuổi chúng cút ngay.

Bọn người phái Tung Sơn nghe chàng thóa mạ mấy câu lại gọi cả lũ nhà quán trách mắng thì trong lòng có ý khiếp sợ.

Chung Trấn nghĩ mình mang tội lớn nhất đang nữa đêm đang cướp lại gặp phải tên cẩu quan này, liền khẽ bảo sư đệ:

- Điểm huyệt cho hắn ngã ra chứ đùng giết hắn.

Cẩm Mao Sư Cao Khắc Tân gật đầu cười hì hì đi tới trước mặt Lệnh Hồ Xung nói:

- Bọn tại hạ tưởng ai. Té ra là quan lão gia. Vậy cam bề thất kính.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Ngươi biết phép là hay Các ngươi bất quá là hạng bách tính man rợ không hiểu vương pháp, kể ra cũng không đáng trách.

Cao Khắc Tân cười nói:

- Dạ dạ! Đa tạ quan lão gia!

Rồi gã lạng người tới trước thò ngó tay trỏ ra nhằm đâm vào sau lưng Lệnh Hồ Xung.

Gã nhằm huyệt rất trúng. Về công phu diểm huyệt , phái Tung Sơn nổi tiếng là một tuyệt nghệ trong võ lâm. Gã điểm trúng "Tiếu yêu huyệt". Đáng lý đối phương phải nổi lên tràng cười không ngớt rồi mê đi không biết gì nữa và sau 12 giờ mới tỉnh lại được.

Ngờ đâu, Cao Khắc Tân sau khi điểm huyệt Lệnh Hồ Xung, chàng chỉ cười khì một tiếng rồi hỏi:

- Ngươi thật là hổn xược, dám động thủ động cước định làm trò cười cho bản tướng chăng?

Định Tĩnh sư thái và Nghi Lâm lúc này đang đúng ngoài cửa thấy Cao Khắc Tân dùng thủ pháp điểm huyệt của phái Tung Sơn điểm vào người Lệnh Hồ Xung mà chàng vẫn thản nhiên như không, bất giác hai người vừa kinh hãi vừa mừng thầm, bụng bảo dạ:

- Bản lãnh người này cao cường đến thế, vậy phen này phái Tung Sơn muốn thừa cơ lúc người ta lâm vào tình trạng nguy ngập để hòng uy hiếp, tất phải thất bại.

Cao Khắc Tân thấy mình đã điểm trúng huyệt đối phương mà không đem lại kết quả nào thì trong lòng rất lấy làm kỳ. Gã lại phóng ngón tay ra điểm lần thứ hai. Lần này gã vận cả 10 thành công lực vào ngón tay trỏ.

Lệnh Hồ Xung bật cười ha hả rồi nhảy tung lên vừa cười vừa thóa mạ:

- Con bà nó! Cứ sờ lần vào lưng lão gia, muốn ăn cắp tiền bạc phải không? Ta coi tướng mạo ngươi đường đường là một hán tử ra dáng nhân tài, mà sao không chịu học làm người cao thượng, lại học nghề ăn cắp đê tiện làm chi?

Cao Khắc Tân trong lòng cảm thấy người này có điều khác lạ. Gã không nghĩ ngợi gì nữa, xoay tay trái lại nắm lấy tay phải Lệnh Hồ Xung hất mạnh một cái tưởng làm cho chàng phải ngã lăn ra.

Ngờ đâu, bàn tay gã vừa chạm vào cổ tay chàng liền cảm thấy luồng nội lực trong người mình từ lòng bàn tay ào ạt tiết ra. Gã muốn giựt tay về cũng không được nữa.

Cao Khắc Tân sợ quá muốn la lên nhưng gã há miệng rồi mà không thốt ra được nửa tiếng.

Nguyên Lệnh Hồ Xung luyện được Hấp Tinh Đại Pháp rồi tuy lòng chàng không muốn sử dụng mà tự nhiên hấp lực cứ hút lấy công lực của người khác.

Giả tỷ đối phương không vận nội lực mà chỉ cầm tay một cách thân thiết hoặc như khi Lệnh Hồ Xung nắm tay dắt Nghi Lâm cùng đi thì hấp lực không phát huy để hút lấy nội lực bên ngoài. Nhưng đối phương vận động nội lực nhiều hay ít thì lại bị hấp lực trong người chàng hút lấy chân lực theo mức độ tương đương. Chỉ còn biện pháp duy nhất là lập tức đình chỉ không vận nội động nội lực nữa hay Lệnh Hồ Xung không có ý nắm giữ thì nội lực mới đình lại không tiết ra. Bằng hai bên cùng phát huy nội lực để dằng co thì nội lực dối phương càng bị hút rất mau.

Lệnh Hồ Xung phát giác nội lực của đối phương đang trút

vào trong người chàng, cũng như ngày trước chàng nắm lấy tay Hắc Bạch Tử khiến hắn biến thành phế nhân thì trong lòng kinh hãi nghĩ thầm:

- Đây là một thứ tà pháp không nên sử dụng.

Chàng liền lấy hết sức giật mạnh cho rời khỏi tay ra.

Cao Khắc Tân đúng ngay người như tượng gỗ va có cảm tưởng nhu được Hoàng ân xuống lệnh đại xá liền lại hai bước.

Có điều hắn cảm thấy toàn thân nhủn ra như người bị trọng bệnh mới khỏi.

Hắn liền lớn tiếng la:

- Hấp Tinh Đại Pháp! Hấp.... Hấp Tinh Đại Pháp!

Giọng nói ú ớ đầy vẻ khủng khiếp.

Chung Trấn, Đặng bát công và quần đệ tử phái Tung Sơn đều nhảy lên nhao nhao đồng thanh hỏi:

- Sao?

Cao Khắc Tân ấp úng đáp:

- Người.. người này sử dụng .. Hấp tinh yêu pháp.

Bỗng thấy ánh thanh quang loé lên và những tiếng choang choảng khua vang.

Mọi người rút trường kiếm ra khỏi vỏ.

Thần tiên Đặng Bát Công tay cầm nhuyễn tiên.

Tay kiếm của Chung Trấn cực kỳ thần tốc. ánh hào quang vừa loé lên mũi kiếm nhằm đâm vào cổ họng Lệnh Hồ Xung.

Lúc Cao Khắc Tân lớn tiếng kêu la, Lệnh Hồ Xung đã nghĩ ngay tới bọn người phái Tung Sơn nhất định sẽ xông vào để đâm chém mình. Chàng vừa thấy mọi người rút trường liếm ra cầm tay cũng rút yêu đao ở sau lưng ra. Thanh đao còn dính cả

túi dùng làm trường kiếm. Tay chàng run động nhằm điểm vào cánh tay mọi người.

Bỗng nghe những tiếng choang choảng không ngớt.

Bao nhiêu trường kiếm tới tấp rớt xuống đất.

Chung Trấn là tay võ công cao nhất. Tay hắn tuy bị túi đao điểm trúng mà hắn vẫn giữ được trường kiếm không tuột khỏi tay. Nhưng hắn cũng phải một phen bở vía nhảy lùi lại phía sau.

Trong đám đệ tử phái Tung Sơn thì thảm hại nhất là Đặng Bát Công, đốc roi đã tuột khỏi tay mà ngọn roi lại quấn ngược vào đầu vào cổ khiến hắn cơ hồ nghẹt thở.

Thấy giày mũ biết đường theo lối

Chung Trấn đứng tựa lưng vào tường, hắn sợ quá sắc mặt lợt lạt, không còn một chút huyết sắc, cất giọng run run hỏi:

- Trên chốn giang hồ, có lắm tin đồn đại là Giáo chủ trước kia của Ma giáo là Nhậm Ngã Hành, lại mới xuất hiện. Các ha.... các hạ có phải là.... Nhậm giáo chủ.... Nhậm Ngã Hành không?

Lệnh Hồ Xung vừa bật lên tràng cười hô hố vừa văng tục thóa mạ:

- Tổ mẹ chúng nó! Cái gì mà Nhậm Ngã Hành với Nhậm Nhĩ Hành? Bản tướng đây là mệnh quan của triều đình, là hào kiệt đương thời, đi không đổi họ, ngồi chẳng đổi tên. Bản tướng họ Ngô, quan danh húy hiệu Thiên Đức. Còn tụi bay là quân ở xó núi nào? Trại nào?

Chung Trấn chắp tay đáp:

- Các hạ phục hưng cơ nghiệp ở Đông sơn. Chung mỗ tự biết mình không địch nổi, vậy xin hãy tạm biệt, sau này có ngày tái ngộ.

Đột nhiên hắn nhảy vọt lại phía cửa sổ chuồn đi.

Cao Khắc Tân cũng nhào ra theo.

Bọn đồ đệ lục tục vọt mình qua cửa sổ tiếp tục dông tuốt.

Trường kiếm ngổn ngang đầy mặt đất mà tên nào cũng hốt hoảng bỏ chạy không ai dám lượm một thanh nào.

Lệnh Hồ Xung vẫn đứng yên, tay trái cầm túi đao, tay mặt nắm chuôi làm bộ gắng sức rút mấy lần mà thủy chung lưỡi đao

vẫn không tách rời khỏi túi.

Chàng lại càu nhàu:

- Mẹ kiếp! Đao kiếm gì mà han rỉ tệ hại đến thế? Mai mình phải đi kiếm một tên thợ mài dao để nó tháo cho mới dược.

Định Tĩnh sư thái hai tay chắp trước ngực nói:

- Ngô tướng quân! Tướng quân có rảnh thì cùng đi với lão ni để cứu bọn nữ đồ đệ được chăng?

Lệnh Hồ Xung thấy bọn Chung Trấn đã bỏ đi, chàng chắc không còn tên nào chống nỗi Định Tĩnh sư thái vì kiếm pháp của bà tinh diệu phi thường.

Chàng liền đáp:

- Bản tướng cần phải ở lại đây uống mấy bát rượu đã! Lão sư thái ơi! Sư thái ngồi lại uống với bản tướng vài chung được chăng?

Nghi Lâm nghe chàng nhắc đến chuyện uống rượu thì nghĩ bụng:

- Ông tướng này mà gặp Lệnh Hồ đại ca thì thật là đôi bạn rất tương đắc.

Nàng liếc cặp mắt trong sáng ngó trộm Lệnh Hồ Xung thì ngay phải mục quang chàng đang nhìn mình chằm chặp. Bất giác má nàng ửng hồng ra chiều bẻn lẻn. Nàng liền cúi đầu xuống không dám nhìn thẳng nữa.

Định Tĩnh sư thái đáp:

- Xin Ngô tướng quân miễn thứ cho bần nị Bần ni không biết uống rượu và xin cáo biệt.

Bà chắp tay thi lễ rồi trở gót đi ngay.

Nghi Lâm theo Định Tĩnh sư thái ra cửa quán, nàng không nhịn được lại quay đầu nhìn Lệnh Hồ Xung lần nữa thì thấy

chàng đã đứng lên vừa đi tìm rượu vừa càu nhàu:

- Con bà nó! Người trong khách điếm này chết sạch sành sanh không còn một mống nào hay sao mà chẳng thấy chúng ló mặt ra?

Nghi Lâm nghĩ thầm trong bụng:

- Lúc ở trong bóng tối, ta nghe khẩu âm ông tướng này phảng phất như thanh âm của Lệnh Hồ đại cạ Có điều hễ ông mở miệng là tuôn ra những lời thô tục, mỗi câu lại đèo thêm mấy tiếng tục tằn, đâu có được văn nhã lễ mạo như Lệnh Hồ đại cả Ta.... Ta thật khéo nghĩ quanh nghĩ quẩn! Hỡi ơi! Thật là...

Lệnh Hồ Xung tìm thấy vò rượu liền ghé miệng vào nốc ừng ực hết đến nữa vò.

Chàng nghĩ bụng:

- Mấy bà vãi già, ni trẻ rồi mấy cô gái đó có quay trở lại, lại loe toe cái miệng. Cô này chưa dứt lời bà kia lại hỏi tới. Mình mà đối đáp lỡ một câu tất bị lòi đuôi. Các mụ đi khỏi lại càng rảnh mình. Những cô kia có cứu tỉnh lại được ít ra cũng mất nữa giờ. Mình thì bụng đã đói meo, hãy tìm đồ ăn một bữa cho no đã.

Chàng lại nâng vò rượu lên uống cho cạn sạch không còn lấy một giọt rồi mới lần mò xuống bếp để tìm đồ ăn.

Chàng vào bếp thấy một chảo cơm trắng đang bốc hơi ngùn ngụt nhưng mũi ngửi đã thấy mùi khét lẹt vì bị cháy khê.

Chàng biết chảo cơm này là do bọn Chung Trấn nấu rồi chưa kịp ăn. Chàng xới cơm vào bát rồi cúi đầu xuống ăn luôn mấy miếng.

Đoạn chàng lại chạy đi kiếm đồ ăn. Chàng vừa ăn được mấy miếng, bỗng nghe tiếng Nghi Lâm thét lên lanh lảnh từ đàng xa vọng lại.

Nàng lớn tiếng gọi:

- Sư bá! Bớ sư bá! Sư bá ở chỗ nào?

Thanh âm la gọi rất cấp bách!

Lệnh Hồ Xung tay bưng bát cơm hấp tấp chạy về phía phát ra âm thanh.

Chàng thấy Nghi Lâm và hai cô nhỏ tuổi đứng trên đường phố, lớn tiếng réo gọi:

- Sư bá! Sư phụ Ới!...

Lệnh Hồ Xung hỏi ngay:

- Có chuyện chi mà hốt hoảng như vậy?

Nghi Lâm đáp:

- Tiểu ni đi cứu tỉnh Trịnh sư thư và Tần sư muội. Còn sư bá nóng ruột đi kiếm các vị sư thư khác. Lúc bọn tiểu ni ba người ra khỏi phòng thì chẳng biết lão nhân gia đi về hướng nào nữa.

Lệnh Hồ Xung thấy Trịnh Ngạc mới trạc 22 tuổi, mà Tần Quyên lại càng nhỏ nữa, bất quá mới 15,16 thì bụng bảo dạ:

- Cô bé này hãy còn là con nít đã biết gì đâu mà sao phái Hằng Sơn cũng cho cô đi làm chi?

Chàng liền mỉm cười đáp:

- Bản tướng biết các vị đó ở chỗ nào rồi. Vậy các cô hãy đi theo bản tướng.

Đoạn chàng chạy lẹ về phía Đông Bắc, đến gian phòng lớn mà bọn Nghi Thanh, Nghi Hòa bị bắt lúc trước.

Vừa tới nơi, Lệnh Hồ Xung đẩy cửa mở ra. Nhưng chàng sợ người đàn bà lúc nãy chuyên đánh thuốc mê hãy còn ở bên trong nên quay lại bảo mấy cô đi theo:

- Các cô hãy lấy khăn tay bịt mũi lại vì trong nhà có con mụ

tàn ác chuyên phóng thuốc độc.

Chàng cũng đưa tay lên bịt mũi và ngậm miệng lại rồi mới khoa chân bước vào phòng.

Mọi người vào trong đại dường bất giác đều thộn mặt ra!

Nguyên trong phòng này lúc trước bao nhiêu đệ tử phái Hằng Sơn bị điểm huyệt và la trời đều nằm ngổn ngang ở dưới đất thì bây giờ không thấy tông tích đâu nữa.

Lệnh Hồ Xung buột miệng la:

- Ô hay!

Chàng ra chiều rất đỗi ngạc nhiên.

Trên bàn có cây đèn nến, chàng bật lửa thắp lên thì trong phòng rộng lớn trống không chẳng có một người nào.

Chàng liền chạy đi xục tìm khắp một lượt mà chẳng thấy tăm hơi chi hết, miệng chàng lẩm bẩm:

- Thế này thì lạ thật! Thế này thì lạ thật!

Nghi Lâm, Trịnh Ngạc, tần Quyên giương cặp mắt thao láo nhìn Lệnh Hồ Xung.

Cả ba cô nét mặt đều lộ vẻ nghi ngờ.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Mẹ kiếp! Bao nhiêu sư tỷ sư muội các cô bị một mụ nạ dòng phóng độc cho mê đi ngã lăn ra rồi bị trói lại bỏ chỗ này. Mới trong khoảnh khắc mà sao lại không thấy đâu nữa?

Trịnh Ngạc hỏi:

- Ngô tướng quân! Tướng quân trông rõ bọn sư tỷ của tiểu ni ngã lăn cả ra đây ư?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đêm qua bản tướng nằm mơ thấy rõ vô số ni cô nạ dòng

nằm ngổn ngang dưới đại đường này. Khi nào còn sai được.

Trịnh Ngạc lắp bắp hỏi:

- Tướng quân.... Tướng quân...

Cô muốn hỏi tướng quân nằm mơ thấy đã chắc đâu là chuyện thật? Nhưng cô biết ông tướng này thích nói quanh nói quẩn. Y nói nằm mộng thấy mà thực ra chính mắt y thấy rồi cũng chưa biết chừng.

Cô nghĩ vậy liền đổi giọng:

- Tướng quân! Tướng quân thử đoán coi bọn họ đi về phương nào?

Lệnh Hồ Xung trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Không chừng các bà các cô thấy nơi nào có lắm cá nhiều thịt tìm đến ăn một bữa cho thỏa thích. Hoặc họ gặp trường ca kịch, hát xướng liền la cà vào coi cho thích mắt, khoái tai.

Rồi chàng vẫy tay nói tiếp:

- Ba cô nhỏ ơi! Hay hơn hết là mấy cô đi theo sát bản tướng đừng có xa rời. Muốn ăn thịt hay xem hát thì để lúc nào rãnh hãy đi, hà tất phải vội vàng trong nhất thời.

Tần Quyên tuy là cô gái nhỏ tuổi nhất nhưng cô rất thông minh. Cô biết ông tướng này thấy bọn mình là ni cô mà chỉ nói đến chuyện ăn thịt và xem hát chẳng qua là ông muốn đùa chắc ông biết rõ tình thế nguy ngập lắm rồi.

Rồi cô tự nghĩ:

- Ông bảo các vị sư tỷ lọt vào tay địch chẳng hiểu có đúng không sự thực không. Nhưng mấy chục người phái Hằng Sơn ở nhà ra đi bây giờ chỉ còn lại ba người nhỏ tuổi. Ngoài cách nghe ông sai phái cũng chẳng có kế hoạch nào khác nữa.

Cô liền cùng Nghi Lâm, Trịnh Ngạc theo Lệnh Hồ Xung ra

cửa.

Lệnh Hồ Xung lẩm bẩm một mình:

- Chẳng lẽ đêm qua mình nằm mộng không đúng, mắt hoa nhìn không rõ hay sao? Nếu vậy đêm nay phải ăn chay nằm mộng lại một lần nữa mới được.

Chàng nghĩ thầm trong bụng:

- Bọn đệ tử phái Hằng Sơn kia bị chúng bắt đem đi đã đành nhưng sao cả Định Tĩnh sư thái cũng đột nhiên mất tích? Không khéo mà lọt vào cạm bẫy và bị địch nhân ám toán rồi. Bây giờ ta phải lập tức đi tìm kiếm mới được. Nhưng bọn Nghi Lâm ba cô hãy còn nhỏ tuổi mà lưu lại trại 28 này thì thật không ổn chút nào. Mình phải đưa cả các cô đi để tìm sư bá họ mới xong.

Nghĩ vậy chàng liền nói:

- Bây giờ chúng ta chẳng có mấy người vậy chúng ta cùng đi cả với nhau để tìm xem sư bá các cô la cà vào đám nào? Các cô tính có nên không?

Trịnh Ngạc vội đáp:

- Vậy là hay lắm! Tướng quân võ nghệ cao cường, kiến thức hơn đời. Nếu không được tướng quân hướng dẫn thì e rằng bọn tiểu ni khó lòng tìm thấy sư bá được.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Cô bảo bản tướng võ nghệ cao cường kiến thức hơn đời là đúng lắm. Sau này bản tướng được đeo ấn Nguyên soái đi binh Phiên rồi thăng quan phát tài thì thế nào cũng đi tặng hai trăm lạng bạc để ba cô nhỏ may quần áo mới mặc chơi.

Chàng vừa nói huyênh hoang vừa đi bất giác đã hết trại 28. Chàng nhảy lên nóc nhà nhìn ra bốn phía.

Lúc này mặt trời mới mọc, làn mù trắng hãy còn bao la bát ngát.

Trên ngọn cây khói ráng rực rỡ.

Chàng đưa mắt nhìn ra hai con đường lớn ở hai bên tòa nhà chưa thấy một bóng người.

Đột nhiên chàng thấy trên đường lớn mé nam có một vật mầu xanh xanh cách đó khá xa nên không rõ là vật gì nhưng trên đường vắng tanh mà vật đó nằm chình ình ở giữa đường khác nào đập vào mắt.

Lệnh Hồ Xung liền từ trên nóc nhà nhảy xuống, chàng chạy tới lượm lên coi thì ra một chiếc giày đàn bà giống như giày của Nghi Lâm vẫn đi.

Chàng đứng chờ lại một chút thì ba cô kia cũng rượt tới nơi.

Chàng liền đưa chiếc giày cho Nghi Lâm hỏi:

- Cô hãy coi chiếc giày này có phải của cô không? Tại sao lại bỏ tại đây?

Nghi Lâm cầm chiếc giày, cô biết rõ hiện chân mình đang đi giày mà cũng phải nhìn xuống xem thì quả hai chân đều có đủ giày.

Trịnh Ngạc hỏi xen vào:

- Chiếc giày này không biết của vị sư tỷ hay sư muội nào? Tại sao lại rớt ở đây?

Tần Quyên đáp:

- Chắc là vị sư tỷ nào khi bị địch nhân bắt đem đi rồi y dãy dụa nên rớt chiếc giày này xuống.

Trịnh Ngạc nói:

- Có khi vị sư tỷ đó cố ý lưu chiếc giày này lại để chúng ta biết đường tìm kiếm cũng nên.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Đúng thế! Cô này quả nhiên kiến thức hơn người mà võ nghệ lại cao cường vậy bây giờ chúng ta nên rượt theo về phía nam hay ngược lên phía Bắc?

Trịnh Ngạc đáp:

- Dĩ nhiên chúng ta phải nhằm phía Nam mà đuổi.

Lệnh Hồ Xung liền co cẳng chạy thật mau về phía Nam.

Chỉ trong chớp mắt chàng đã chạy đến mấy chục trượng.

Ban đầu bọn Trịnh Ngạc cách chưa xa mấy nhưng chẳng bao lâu trông bóng sau lưng chàng chỉ còn thấy một chấm đen nhỏ.

Lệnh Hồ Xung vừa chạy vừa quan sát hai bên đường. Thỉnh thoảng chàng quay đầu lại nhìn ba người vì sợ mấy cô đi cách xa cứu ứng không kịp. Nếu ba cô bị địch nhân bắt đem đi mà chàng ở xa một dặm thì khó lòng đuổi kịp. Chàng liền dừng chân để chờ đợi.

Lệnh Hồ Xung dừng bước chờ cho bọn Nghi Lâm rượt tới nơi rồi chàng lại cất bước tiến về phía trước.

Chàng cứ chạy nhanh một lúc hễ thấy cách ba cô khá xa lại dừng bước chờ đợi họ.

Sau mấy lần như vậy, chàng đã chạy xa được đến mấy chục dặm đường.

Lệnh Hồ Xung đưa mắt nhìn ra phía trước thấy đường xá gập ghềnh mà hai bên toàn là những cây cổ thụ rất lớn thì nghĩ thầm:

- Giả tỷ địch nhân ẩn mình vào gốc cây ở khúc đường vòng vèo này xổ ra bắt bọn Nghi Lâm cướp đem đi thì mình khó lòng đuổi kịp.

Chàng lại thấy Tần Quyên mặt đỏ bừng vì chạy lâu mỏi mệt.

Chàng biết cô nhỏ tuổi non sức không thể chịu đựng được những cuộc chạy nhanh trên quãng đường dài liền thả bước chậm lại và lớn tiếng càu nhàu:

- Tổ mẹ nó! Bản tướng đi ủng mà lại chạy nhanh thành ra thủng cả đế da không chạy được nữa rồi, chẳng lẽ mình làm tướng lại quẳng ủng đi chân không bao giờ? Vậy bây giờ đành đi thong thả lại một chút.

Bốn người lại đi thêm một quãng đường chừng bảy, tám dặm nữa, Tần Quyên bỗng la lên:

- Ô kìa!

Rồi cô chạy vào một bụi cây rậm, lượm được một cái mũ chóp xanh lên coi thì đúng là mũ cũa một vị nữ ni phái Hằng Sơn.

Trịnh Ngạc nói:

- Thưa tướng quân! Bọn sư tỷ của tiểu ni quả nhiên bị giặc bắt đem đi theo ngả đường này rồi.

Ba cô thấy bọn mình rượt đúng đường đều phấn khởi tinh thần.

Các cô liền hăng hái tăng gia cước lực mà chạy thành ra Lệnh Hồ Xung lọt lại phía sau.

Vào khoảng giờ ngọ, bốn người đi tới một quán cơm nhỏ liền vào nghỉ chân ăn uống.

Chủ quán thấy một vị tướng quân lại có một tiểu ni cô và hai thiếu nữ đi theo thì trong lòng rất lấy làm kinh dị bất giác hắn giương cặp mắt thao láo lên mà ngắm nghía mọi người.

Lệnh Hồ Xung liền đập bàn quát mắng:

- Con bà ngươi! Có chi kỳ lạ mà ngươi ngó dữ thế? Cả đời ngươi chưa từng trông thấy ông sư bà vãi hay sao?

Chủ quán run sợ đáp:

- Dạ dạ! Tiểu nhân không dám!...

Trịnh Ngạc chợt động tâm trỏ vào Nghi Lâm cất tiếng hỏi chủ quán:

- Này đại thúc! Đại thúc có thấy mấy vị tiểu sư thái cũng là người xuất gia ăn mặc như thế này đi qua đây không?

Chủ quán ngơ ngác đáp:

- Mấy vị thì không có nhưng một vị thì có. Song là một vị lão sư thái nhiều tuổi hơn tiểu sư thái không biết bao nhiêu?...

Lệnh Hồ Xung lại quát mắng:

- Thằng cha này nói lăng nhăng quá! hay là ngươi muốn giở giọng khôi hài? Đã là một vị lão sư thái chẳng lẽ lại nhỏ tuổi hơn tiểu sư thái hay sao mà ngươi còn nói cái gì nhiều tuổi hơn tiểu sư thái?

Chủ quán sợ hãi đáp:

- Dạ dạ! Quan gia dạy chí phải!

Trịnh Ngạc lại cười hỏi:

- Hình dạng vị lão sư thái đó thế nào?

Chủ quán đáp:

- Vị lão sư thái đó hớt ha hớt hải hỏi tiểu quán có thấy mấy người xuất gia đi qua nẻo đường này không? Tiểu quán trả lời bà là không có rồi bà lại chạy ngay. Trời ơi! Bà tuổi già như vậy mà bà chạy lẹ Ôi là lẹ. Tay bà còn cầm một thanh kiếm sáng loáng khác nào một cô đào trên võ hí đài.

Tần Quyên vỗ tay reo:

- Đúng là sư phụ rồi! Chúng ta rượt mau đi!

Lệnh Hồ Xung cản lại nói:

- Khoan đã! Ăn no rồi hãy tính!

Bốn người hối hả ngồi vào ăn cơm.

Lúc ra đi Tần Quyên mua bốn chiếc bánh bao rồi lại bảo đem đi cho sư phụ ăn.

Lệnh Hồ Xung nghe cô nói vậy bất giác lòng se lại nghĩ thầm:

- Con nhỏ này đối với sư phụ có hiếu tâm như vậy thật là đáng khen. Tuy mình hết lòng hiếu thảo với sư phụ cùng sư nương cũng không được bằng y.

Lúc này bốn người đạ vào tới địa giới tỉnh Phúc Kiến.

Lệnh Hồ Xung thấy còn cách chỗ sư phụ không xa mấy nữa chàng tự nhủ:

- Ta ăn mặc kiểu này thì sư phụ cùng sư nương nhất định không nhận ra được. Nhưng như vậy cũng hay người không nhận ra ta càng khỏi bực mình.

Bốn người lại đi cho đến lúc trời tối mà cũng chẳng thấy tông tích Định Tĩnh sư thái đâu cả! Buông tầm mắt nhìn ra xa thì toàn một màu rừng hoang cỏ rậm. Đường lối mỗi lúc một chật hẹp hơn.

Mấy người đi thêm lúc nữa cỏ mọc càng cao ngập đến ngang vai mà trời lại tối đen như mực không nhìn rõ đường.

Lệnh Hồ Xung bụng bảo dạ:

- Ta tìm vào một nhà nông nào gần đây để nghỉ qua đêm. Ở quãng rừng hoang này tìm đâu ra khách điếm?

Bỗng chàng thấy trước mắt có một cây cổ thụ rất lớn. Chàng liền nhảy vọt lên ngọn cây đảo mắt nhìn ra bốn phía thì tuyệt không thấy chỗ nào có khói bốc lên tức là không có nhà ở.

Đột nhiên chàng nghe về góc tây bắc văng vẳng có tiếng binh khí chạm nhau chát chúa.

Chàng vội nhảy xuống nói:

- Các cô mau đi theo bản tướng. Bên kia họ đang đánh nhau chúng ta qua đó coi cho vui mắt.

Tần Quyên la lên:

- Trời ơi! Hay là sư phụ tiểu nữ cũng ở trong đám chiến trường?

Lệnh Hồ Xung pha bừa vào đám cỏ cây rậm rạp chạy về phía phát ra thanh âm. Chàng mới chạy được mấy chục trượng thì trước mắt bỗng sáng lòa. Mười mấy ngọn đuốc đang cháy. Tiếng khí giới đụng chạm nhau vang lên.

Lệnh Hồ Xung tăng gia cước lực chạy tới nơi thì thấy đến mấy chục bó đuốc đứng thành một vòng tròn. Giữa vòng vây một người tay áo rộng thùng thình bay phất phới múa tít thanh trường kiếm đánh với bảy tên, chính là Định Tĩnh sư thái.

Ngoài vòng chiến nằm dài mấy chục người vừa ngó tới y phục đã biết ngay là bọn nữ đệ tử phái Hằng Sơn.

Lệnh Hồ Xung thấy bọn người đứng ngoài đều che mặt chàng liền lần bước tiến vào gần.

Mọi người đang chăm chú theo dõi cuộc chiến đấu nên chàng đến bên mà họ chưa phát giác.

Lệnh Hồ Xung cười ha hả nói:

- Bẩy người đánh một có chi là thú?

Bọn người che mặt thấy Lệnh Hồ Xung xuất hiện một cách đột ngột đều giật mình kinh hãi quay đầu nhìn lại. Chỉ có bảy người ở trong vòng chiến là thản nhiên như không nghe thấy gì vì họ để hết tinh thần vào cuộc chiến đấu đang ở giai đoạn cực kỳ khốc liệt. Chúng bao vây Định Tĩnh sư thái rất gắt gao.

Bao nhiêu binh khí đều phóng ra những chiêu ác liệt nhằm đâm chém vào người bà. Tiếng binh khí rít lên veo véo cơ hồ

thủng cả màng tai nghe thật rùng rợn.

Lệnh Hồ Xung thấy vạt áo bào rộng thùng thình của Định Tĩnh sư thái đã loang lổ nhiều vết máu, mặt bà cũng lốm đốm có huyết tích đồng thời chàng thấy bà sử kiếm bằng tay trái hiển nhiên tay mặt đã bị thương.

Bất giác chàng lẩm bẩm:

- Mình mà đến chậm một bước thì e rằng Định Tĩnh sư thái sẽ bị loạn đao bên địch chém nát ra như tương.

Bỗng trong đám đông có tiếng người quát hỏi:

- Tên nào mà dám ngông cuồng nói láo?

Rồi hai hán tử múa đơn đao nhảy xổ đến trước mặt Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung cũng lớn tiếng quát:

- Bản tướng đánh Đông dẹp Bắc, ngựa không dừng vó mình không cởi giáp mà sao hàng ngày lại cứ phải chạm trán với bọn giặc cỏ chúng bay? Ngươi hãy thông danh báo họ cho mau, lưỡi đao của bản tướng không bao giờ chém tướng vô danh.

Một tên hán tử cười nói:

- Té ra hắn là một quân nhân!

Gã không trả lời vung đao lên nhằm chém vào đùi Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung bật tiếng la:

- Ô hay! Ngươi định đánh nhau với bản tướng thật ư?

Chàng lạng người đi một cái đã xông vào vòng chiến.

Lệnh Hồ Xung cầm thanh yêu đao còn dính cả túi đập loạn xạ.

Mấy tiếng chát chát vang lên chàng đã đập trúng vào cổ tay

bảy đại hán.

Bảy thứ binh khí rớt xuống lả tả.

Tiếp theo là một tiếng sột rùng rợn.

Định Tĩnh sư thái đã phóng đao đâm trúng vào ngực một địch nhân.

Nguyên tên này đột nhiên bị Lệnh Hồ Xung đánh trúng uyển mạch làm cho rớt mất binh khí. Gã sợ quá, chưa kịp né tránh thì Định Tĩnh sư thái phóng kiếm tới nhanh như chớp.

Định Tĩnh đang lúc cấp bách vận toàn lực phóng chiêu kiếm này mạnh quá. Lưỡi kiếm xuyên qua từ trước ngực ra tới sau lưng rồi còn cắm chặt xuống đất như đóng đanh.

Người bả cũng lảo đảo mấy cái rồi không đứng vững lại được té ngồi phệt xuống đất.

Tần Quyên la gọi rối rít:

- Sư phụ! Sư phụ!

Rồi cô nhảy xổ vào ôm lấy Định Tĩnh sư thái.

Một người che mặt vung đao lên kề vào cổ một tên nữ đệ tử quát lớn:

- Mốt tốt thì lui lại ba bước bằng không ta chém con lỏi này một nhát chết tươi.

Lệnh Hồ Xung miệng cười toe toét đáp:

- Hay lắm! Hay lắm! Ngươi muốn bản tướng lùi lại thì bản tướng lui ra cho mà coi chứ có chi kỳ lạ? Đừng nói lui ba bước dù phải lui đến ba chục bước cũng dễ lắm mà!

Đột nhiên chàng phóng túi đao vào trước ngực gã.

Gã kia chỉ kịp "ối" lên một tiếng rồi người bắn vọt về phía sau.

Lệnh Hồ Xung đứng cách xa gã đến hai trượng mà không biết

vì sao chàng vừa phóng tay liền đâm trúng ngực gã, nội lực chàng đưa tới còn hất gã ra xa hơn trượng.

Lệnh Hồ Xung cũng chỉ tưởng điểm cho gã té xuống đặng gã khỏi đem tính mạng của cô đệ tử phái Hằng Sơn để uy hiếp mình. Chàng không ngờ nội lực mình lại ghê gớm đến thế. Đầu túi dao vừa đụng vào người đối phương đã làm chấn động cho gã bắn đi xa như vậy. Bây giờ chàng đứng thộn mặt ra.

Nhưng chỉ thoáng cái chàng định thần lại tiện tay vung túi đao, mấy tiếng chát chát vang lên trúng vào ba tên hán tử che mặt khiến chúng té nhào rồi chàng quát trả lại:

- Các ngươi còn chưa lùi lại ư? Nếu vậy ta phải bắt hết cả lũ đưa về quan phủ để mỗi đứa bị phạt 30 trượng cho các ngươi biết đời.

Tên đứng đầu bọn che mặt bản lãnh rất cao thâm không biết đâu mà lường nhưng gã cũng biết bữa nay khó mà vãn hồi được cục diện, hắn liền chắp tay đáp:

- Vì nể mặt Nhậm giáo chủ, bọn tại hạ tạm nhường nhịn một phen.

Hắn vẫy tay một cái ra lệnh:

- Đã có Nhậm giáo chủ Ma giáo tới đây chúng ta phải biết điều một chút và rút lui đi thôi.

Bọn chúng khiêng một xác chết và ba tên bị điểm huyệt té nhào nằm đó, liệng cả đóm đuốc đi kéo nhau chạy về phía tây.

Chỉ trong khoảnh khắc bọn chúng đã biến vào đám cỏ rậm.

Nghi Lâm cùng Trịnh Ngạc chia nhau đi cởi trói cho các vị sư tỷ.

Lúc này Tần Quyên đã đem thứ thuốc rất linh nghiệm của bản môn ra cứu trị vết thương cho sư phụ.

Bốn cô nữ đệ tử lượm những bó đuốc còn cháy dở lên đứng xung quanh Định Tĩnh sư thái.

Mọi người thấy bà bị thương nặng nên ai cũng lẳng lặng không nói gì vẻ mặt người nào cũng băn khoăn ra chiều lo lắng.

Định Tĩnh sư thái thở hổn hển, trước ngực không ngớt nhô lên thụp xuống.

Bà từ từ mở mắt ra nhìn Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Tướng quân!.... Tướng quân quả là vị giáo chủ Ma giáo ngày trước.... tên gọi.... Nhậm.... Ngã Hành đấy ư?

Lệnh Hồ Xung lắc đầu đáp:

- Không phải đâu!

Định Tĩnh sư thái lại nhắm mắt. Bà thở vào thì ít thở hắt ra thì nhiều hiển nhiên thương thế trầm trọng khó bề chống đỡ được nữa.

Bà thở dốc lên mấy cái rồi đột nhiên lớn tiếng quát:

- Nếu ngươi quả là Nhậm Ngã Hành thì ta.... phái Hằng Sơn ta có bị thất bại đến tan tành.... hay bị tiêu diệt đi nữa, cũng quyết không chịu...

Lâm Bình Chi và Nhạc Linh San lại xuất hiện

Bà nói tới đây rồi hết hơi không nói thêm được nữa.

Lệnh Hồ Xung biết Định Tĩnh sư thái nguy đến nơi rồi, chàng không dám nói lăng nhăng nữa cất tiếng hỏi lại:

- Tại hạ mới bấy nhiêu tuổi đầu mà là Nhậm Ngã Hành ư?

Định Tĩnh sư thái gắng gượng giương cặp mắt lên nhìn chàng một lần nữa thì thấy chàng tuy râu ria xồm xoàn, nhưng nét mặt còn non choẹt nhiều lắm là chưa quá ba chục tuổi. Bà miệng lắp bắp hỏi:

- Nếu vậy thì tại sao.... tại sao ngươi biết xử dụng môn Hấp tinh yêu pháp? Phải chăng ngươi là đồ đệ của Nhậm Ngã Hành?

Lệnh Hồ Xung nhớ lại những lời của sư phụ cùng sư nương ở phái Hoa Sơn thường nhắc tới những hành động của bọn Ma giáo cực kỳ dã man tàn ác. Hai bữa nay chàng lại thấy bọn Ma giáo tập kích phái Hằng Sơn bằng những hành động gian trá quỷ quái liền đáp:

- Bọn Ma giáo làm điều càn rỡ, có lý đâu tại hạ lại hòa mình với bọn nhơ nhuốc đó? Lão Nhậm Ngã Hành quyết không phải là sư phụ tại hạ. Xin sư thái cứ yên tâm. ân sư của tại hạ là nhân vật đoan chính, chuyên làm điều nghĩa hiệp. Nói cho đúng lão gia là một bậc anh hùng tiền bối mà bạn hữu võ lâm đều kính ngưỡng.

Định Tĩnh sư thái trên môi thoáng hiện một nụ cười dường như bà rất yên tâm.

Bà lên giọng nhát gừng nói:

- Lão ni.... lão ni không sống được nữa rồi.... Cảm phiền túc hạ đem bọn đệ tử.... phái Hằng Sơn...

Bà nói tới đây rồi hơi thở cấp bách phải nghỉ lại một lúc mới miễn cưỡng nói tiếp:

-.... đưa đến am Vô tướng ở Phúc Châu.... để an trí bọn chúng .. Chỉ trong vòng bữa nay.... là chưởng môn sư muội của lão ni sẽ tới nơi...

Lệnh Hồ Xung kiếm lời an ủi:

- Xin sư thái cứ yên tâm điều dưỡng mấy ngày chắc là thương thế sẽ thuyên giảm.

Định Tĩnh sư thái gắng gượng hỏi lại:

- Túc ha.... túc hạ nhận lời lão ni rồi chăng?

Lệnh Hồ Xung thấy Định Tĩnh sư thái giương mắt lên nhìn mình chằm chặp, vẻ mặt tỏ ra lo lắng chỉ sợ mình không nhận lời.

Chàng liền đáp:

- Sư thái đã căn dặn như vậy, dĩ nhiên tại hạ phải theo đó mà làm.

Định Tĩnh sư thái mỉm cười nói tiếp:

- A di đà phật!.... Trọng trách này.... lẽ ra lão ni không đáng gánh vác.... Thiếu hiệp!.... Thiếu hiệp là ai?

Lệnh Hồ Xung thấy bà nhân thần đã tán loạn, hơi thở chỉ còn thoi thóp, sắp chết đến nơi. Chàng không nỡ giấu diếm nữa, liền ghé miệng vào bên tai bà nói nhỏ:

- Định Tĩnh sư bá! Vãn bối nào phải ai xa lạ, mà chính là Lệnh Hồ Xung, một tên khí đồ của phái Hoa Sơn.

Định Tĩnh sư thái "ủa" lên một tiếng rồi nói:

- Té ra là ngươi.... ngươi là...

Rồi bà tắt thở chết ngay không nói thêm được tiếng nào nữa.

Lệnh Hồ Xung la gọi:

- Sư thái! Sư thái!...

Chàng để tay lên mũi thì thấy Định Tĩnh sư thái đã ngừng hô hấp.

Quần đệ tử phái Hằng Sơn liền khóc rống lên.

Giữa nơi hoang dã tiếng khóc bi ai càng thêm vẻ ảo não.

Mấy cây đuốc vất xuống đất rồi tắt dần. Bốn bề tối đen như mực. Thật là một cảnh tượng thê lương quạnh quẻ.

Lệnh Hồ Xung bụng bảo dạ:

- Định Tĩnh sư thái cũng là một tay cao tủ đương thời mà bị bọn tiểu bối ám toán, mất mạng tại chốn hoang lương. Bà là một vị lão ni đã xuất gia chẳng cùng người tranh danh đoạt lợi. Thế mà bọn Ma giáo cũng không buông tha.

Đột nhiên chàng động tâm nghĩ thầm:

- Vừa rồi tên thủ lĩnh bọn che mặt lúc ra đi có hô lên "Nhậm giáo chủ của Ma giáo đã tới đây, chúng ta phải biết điều một chút, mà rút đi thôi!". Người Ma giáo vẫn tự xưng giáo phái của họ là Triều Dương thần giáo. Hai chữ "Ma giáo" là một danh hiệu ô nhục. Tại sao người đó lại thốt ra hai chữ Ma giáo? Y đã kêu Ma giáo thì nhất định không phải là người trong Ma giáo rồi. Vậy lai lịch bọn đó ra sao?

Bên tai phải nghe những tiếng khóc bi ai của bọn đệ tử phái Hằng Sơn, chàng để mặc bọn họ không quấy nhiễu nữa, ngồi tựa lưng vào gốc cây một lúc rồi ngủ thiếp đi.

Sáng sớm hôm sau lúc chàng tỉnh dậy thấy mấy cô đệ tử khá

lớn tuổi vẫn còn ngồi coi sóc thi thể của Định Tĩnh sư thái.

Mấy cô nhỏ tuổi quá và bọn nữ ni thì nằm quay ra ngủ bên cạnh.

Lệnh Hồ Xung bụng bảo dạ:

- Một ông tướng mà dẫn dắt bọn đàn bà tới Phúc Châu là một chuyện rất cổ quái chẳng an nhập gì với nhau. Chính bản thân ta cũng muốn đến Phúc Châu thì việc dẫn dắt bọn họ không thành vấn đề mà cũng chẳng trở ngại chi cho công việc của tạ Vậy dọc đường ta cứ bảo vệ cho họ là xong.

Chàng nghĩ vậy, liền hắng giọng một tiếng rồi cất bước ra đi.

Bọn Vu Tẩu, Nghi Hòa, Nghi Thanh, Nghi Chất, Nghi Chân tức là mấy đệ tử đứng đầu, tiến lại gần chàng chấp tay thi lễ chàng nói:

- Bọn bần ni nhờ được đại hiệp giải cứu. Ơn đức ấy không biết lấy chi báo đáp? Sư bá lại bất hạnh gặp đại nạn, khi viên tịch người có ủy thác trọng nhiệm cho đại hiệp. Vậy từ lúc này nhất thiết việc gì bọn tiểu ni cũng tuân theo mệnh lệnh của đại hiệp.

Bọn họ không kêu chàng là tướng quân dĩ nhiên họ biết hai chữ tướng quân chỉ là chiêu bài giả hiệu.

Lệnh Hồ Xung gạt đi:

- Cái gì mà đại hiệp với chẳng đại hiệp? Gọi thế khó nghe lắm! Nếu các cô quả có lòng kính trọng ta thì cứ gọi ta bằng tướng quân hay hơn.

Bọn Vu Tẩu đưa mắt nhìn nhau rồi đáp lại bằng cái gật đầu.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Đêm qua bản tướng nằm mộng, mơ thấy các cô bị một mụ nạ giòng dùng thuốc độc làm cho té nhào rồi nằm ngổn ngang trong một gian nhà đại đường, về sau sao lại đến chốn này?

Nghi Hòa đáp:

- Bọn tiểu ni bị đánh thuốc mê không biết gì nữa. Rồi sau bọn giặc đó lấy nước lạnh phun vào mặt cho tỉnh lại. Chúng còn cởi trói chân cho bọn bần ni rồi dẫn vào trong một đường hầm. Lúc chui lên thì đã ra ngoài thị trấn. Chúng bắt bọn bần ni chạy thật nhanh chân không dừng bước. Hễ ai đi chậm một chút liền bị chúng vung roi lên mà quất veo véo.

Cô ngừng lại một chút rồi kể tiếp:

- Trời đã tối đen, vẫn không dừng bước. Sau sư bá bọn bần ni đuổi tới. Chúng liền vây sư bá lại kêu người đầu hàng.

Cô nói tới đây rồi nghẹn ngào không thốt ra lời được nữa, buông tiếng khóc ròng.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Bọn giặc cỏ đó phải chăng là người Ma giáo? Dọc đường các cô có nghe thấy chút manh mối gì không?

Nghi Hòa ngập ngừng đáp:

- Bọn chúng.... bọn chúng dĩ nhiên là phường yêu nhân Ma giáo rồi. Nếu chúng không phải là yêu nhân Ma giáo thì khi nào tâm địa lại hiểm độc như thế? Chẳng kể gì đến đạo nghĩa giang hồ.

Cô này lòng ngay mà miệng lẹ. Cô cho là trên chốn giang hồ trừ bọn người Ma giáo hung tàn độc ác, không còn hạng người nào hư đốn nữa.

Nghi Thanh nói:

- Thưa tướng quân. Tiểu ni nghe chúng nói mấy câu mà sinh lòng ngờ vực.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Họ nói sao?

Nghi Thanh chậm chãi đáp:

- Tiểu ni nghe một tên che mặt bảo đồng bạn:

"Ngũ sư đệ hãy dặn mọi người đi cho lẹ. Dọc đường đừng có uống rượu la cà để khỏi lỡ việc. Hãy đi tới Phúc Châu để cùng nhau đánh chén một bữa no say cho thỏa thích"...

Lệnh Hồ Xung ngắt lời:

- Cái đó không đúng. Dọc đường có rượu thì uống sao lại phải chờ tới Phúc Châu?

Nghi Thanh không đáp.Cô nói tiếp:

- Bần ni nghĩ rằng:

Người Ma giáo không kêu huynh gọi đệ. Hơn nữa người Ma giáo cữ ăn mặn, uống rượu. Vậy câu họ nói ăn uống no say cho thỏa thích là không đúng rồi.

Lệnh Hồ Xung bụng bảo dạ:

- Vị tiểu ni cô này thật là ý tứ, nhận xét kỹ càng mà lại có kiến thức.

Nhưng miệng chàng vẫn cãi:

- Cữ ăn mặn, uống rượu là không phải đâu. Nếu ai cũng không uống rượu thì mất công cất rượu vất vả để làm gì? Thế rồi trên đời còn sinh ra những giống gà vịt dê lợn làm chi?

Nghi Thanh không lý luận với chàng về chuyện uống rượu ăn mặn, cô chỉ hỏi:

- Thưa tướng quân! Bây giờ làm thế nào? Xin tướng quân chỉ thị cho!

Lệnh Hồ Xung lắc đầu đáp:

- Những việc của ông sư bà vãi, bản tướng chẳng hiểu chút gì ráo trọi. Nếu bảo bản tướng ra chỉ thị thì chẳng khác gì người

mù dắt kẻ lòa. Bản tướng chỉ cần mau được thăng quan phát tài. Bây giờ bản tướng đi đây!

Đoạn chàng rảo bước đi nhanh về phía Bắc.

Quần đệ tử lớn tiếng gọi:

- Tướng quân! Tướng quân!...

Lệnh Hồ Xung lờ đi như không nghe tiếng. Chàng tiếp tục chạy lẹ khỏi một khúc quanh liền nhảy vọt lên ẩn trên một ngọn cây lớn. Chàng chờ chừng nửa giờ thì thấy bọn nữ đệ tử phái Hằng Sơn khiêng thi hài Định Tĩnh sư thái đi qua, vừa đi vừa khóc lóc rất thảm thiết.

Lệnh Hồ Xung lại nhảy xuống ngấm ngầm theo dõi bảo vệ cho họ.

Dọc đường may không xảy ra chuyện gì. Sau quần đệ tử thu lượm thi hài Định Tĩnh rồi mướn phu đưa quan tài về đến Phúc Châu. Tới đây họ đi chậm lại.

Lệnh Hồ Xung theo đoàn người phái Hằng Sơn và cỗ quan tài tiến vào một ni am có viết ba chữ lớn:

"Vô Tướng Am".

Chàng thở phào một cái nhẹ nhõm tự cười thầm nghĩ bụng:

- Đại tướng quân thống lãnh bọn tiểu ni cô là chuyện kỳ dị chưa từng thấy ở đời. May mà gánh nặng này mình làm được xong xuôi. Mình đã hứa với Định Tĩnh sư thái đưa đám đệ tử đến am Vô Tướng ở Phúc Châu, thì bây giờ đến nơi rồi.

Lệnh Hồ Xung trở gót nhằm đường lớn mà đi. Chàng muốn hỏi thăm người qua đường xem Phước Oai tiêu cục đi về ngả nào.

Đột nhiên trong đám đông có một hán tử áo xanh tướng mạo rất cổ quái. Gã vừa thấy chàng vội xuay mình chạy đi rất lẹ.

Lệnh Hồ Xung động tâm nghĩ thầm:

- Có chuyện gì đây? Tại sao thằng cha này vừa nhìn thấy mình đã lập tức chạy trốn?

Chàng là người tâm cơ linh mẫn, liền tỉnh ngộ ngay, tự nói một mình:

- Phải rồi! Ta ở ngoài trại 28 ngoài thành Phúc Châu đã hai lần đánh nhau toàn gặp bọn ăn mặc thế này. Không khéo trên chốn giang hồ đã đồn đại ầm lên là tiền nhiệm giáo chủ Ma giáo Nhậm Ngã Hành lại xuất hiện. Rồi họ thổi phồng câu chuyện cho to ra. Họ rỉ tai nhau hễ gặp con người ăn mặc thế này, tướng mạo thế nọ là chính lão đó. Gã hán tử này là một người võ lâm mà không chừng là một tên trong bọn che mặt trong bọn hôm qua đã nhận ra mình rồi. Vậy ta phải thay đổi y phục, nếu không tất gặp nhiều điều bất tiện.

Chàng liền tìm vào quán trọ, rồi ra đường mua quần áo để thay đổi.

Lệnh Hồ Xung đi qua mấy đường phố mà không gặp một tiệm bán đồ cũ. Đột nhiên có một thanh âm cất lên:

- Tiểu Lâm tử! Ngươi có đi uống rượu với ta không?

Lệnh Hồ Xung nghe thanh âm này đã quen lắm. Ngực chàng nóng lên. Đầu óc chàng choáng váng. Chàng đi đường ngàn dặm đến Phúc Kiến cũng chỉ để nghe thanh âm này, mà còn muốn nhìn mặt người đã phát ra thanh âm đó nữa thì bây giờ chàng đã nghe thấy rồi.

Nhưng chàng không quay đầu lại. Chàng đã đổi mặt hóa trang, dĩ nhiên tiểu sư muội không nhận ra chàng nữa.

Nhưng không hiểu tại sao chàng đứng trơ ra như tượng gỗ. Cặp mắt chàng không tự chủ được đã long lanh ngấn lệ. Mắt

chàng trông ra chỉ thấy lờ mờ.

Câu xưng hô vừa rồi là một câu của tiểu sư muội đã phát ra bằng một giọng rất thân thiết với Lâm sư đệ.

Lệnh Hồ Xung tưởng tượng hai người đi trên đường, đang hưởng thụ không biết bao nhiêu phong cảnh vui thú mà lòng chàng se lại.

Lệnh Hồ Xung còn đang đau đớn trong lòng, bỗng nghe Lâm Bình Chi đáp:

- Tiểu đệ không được rảnh vì sư phụ đã giao cho bài học mà tiểu đệ chưa luyện thuộc.

Nhạc Linh San nói:

- Ba chiêu kiếm quèn dễ như trò đùa chứ có gì đâu mà phải lo lắng? Tiểu Lâm tử có ngồi uống với ta mấy chén rồi ta dạy yếu quyết những chiêu đó cho có được không?

Lâm Bình Chi ngập ngừng đáp:

- Sư phụ và sư nương đã dặn đi dặn lại mấy bữa nay đừng có la cà vào thành để khỏi chuốc lấy những chuyện thị phị Tiểu đệ tính chúng ta về đi là hơn.

Nhạc Linh San tỏ vẻ không bằng lòng hỏi:

- Chẳng lẽ đi chơi phố một chút cũng không được ư? Ta chưa gặp một nhân vật võ lâm nào hết. Hơn nữa dù có gặp hào khách giang hồ thì họ mặc họ, mình mặc mình, nước sông không xâm phạm nước giếng, có điều chi mà ngại?

Hai người vừa nói chuyện vừa dần dần đi vào thành.

Lệnh Hồ Xung ngửng đầu nhìn lại thì thấy Nhạc Linh San, con người óng ả đang sóng vai cùng với Lâm Bình Chị Nàng mặc tấm áo xanh biếc màu nước hồ, phía dưới nàng mặc quần màu cánh trả. Còn Lâm Bình Chi thì mặc áo trường bào màu vàng

lợt.

Cả hai người y phục cùng diêm dúa. Chỉ trông sau lưng cũng biết là một đôi người ngọc tài mạo song toàn.

Lệnh Hồ Xung tưởng chừng trước ngực mình có vật gì đút chặt, cơ hồ hơi thở không thông.

Chàng từ biệt Nhạc Linh San mấy tháng trời, tuy lúc nào chàng cũng tưởng nhớ mà bây giờ thấy mặt mới biết là mình đã yêu nàng một cách tha thiết. Tay chàng xoay lại nắm chặt lấy chuôi thanh yêu đao, chàng tự hận không lẽ rút đao ra đâm cổ tự vẫn cho rồi.

Đột nhiên mắt chàng tối sầm lại, đầu chàng choáng váng tưởng chừng trời đất xoay chuyển rồi chàng đứng không vững, ngồi phệt xuống đất.

Trên đường người qua lại đông như mắc cửi. Mọi người đột nhiên thấy một vị quan quân ngồi phệt dưới đất đều bu quanh lại hỏi han mọi điều.

Lệnh Hồ Xung định thần lại rồi từ từ đứng lên.

Đầu óc chàng cực kỳ hoang mang, bụng bảo dạ:

- Ta vĩnh viễn không nên chạm mặt hai người này nữa. Vì như vậy là tự chuốc lấy đau khổ vào mình chứ chẳng được ích gì. Đêm nay ta để lại một phong thư trình bày mọi việc cùng sư phụ, sư nương. Đồng thời ta ngấm ngầm đến gặp hai vị lão nhân gia lần cuối cùng. Rồi từ đây tìm nơi xa lánh ẩn thân không bước chân vào chốn Trung Nguyên nữa.

Chàng lấy tay đẩy những người qua đường xích ra và cũng không đi mua quần áo cải trang nữa.

Lệnh Hồ Xung về điếm kêu tiểu bảo lấy rượu ra uống. Tửu lượng chàng ghê gớm, uống bao nhiêu cũng không say. Nhưng

lúc này chàng vừa uống mấy chung, mối sầu đã khiến chàng choáng váng rất mau lẹ. Chàng mới uống hết ba cân đã say khướt, rồi để vậy quần áo nằm lăn xuống giường mà ngủ.

Lệnh Hồ Xung ngủ tới nửa đêm thì thức giấc. Chàng gọi điếm tiểu nhị vào hỏi xem Phước Oai tiêu cục ở chỗ nào. Chàng lại bảo gã lấy nghiên bút để chàng viết thơ cho vợ chồng Nhạc Bất Quần. Trên đầu chàng chỉ đề:

"Thơ này kính dâng chưởng môn phái Hoa Sơn là Nhạc đại hiệp và Nhạc phu nhân".

Trong thơ chàng nói rõ việc Nhậm Ngã Hành đã trở lại giang hồ để đối đầu với phái Hoa Sơn. Chàng còn nói rõ võ công Nhậm Ngã Hành thật là ghê gớm, cần phải để ý đề phòng.

Cuối thơ chàng viết bốn chữ:

"Tri danh bất dị".

Chàng cố ý cho nét chữ xiêu vẹo đi để Nhạc Bất Quần không nhận ra bút tích của chàng. Có điều lời văn tỏ ra rất cung kính hiển nhiên là bức thư của bọn hậu bối võ lâm viết.

Chàng viết xong lại gọi điếm tiểu nhị vào. Chàng giơ ngón tay điểm huyệt cho gã ngã lăn ra đoạn cởi hết quần áo của gã.

Điếm tiểu nhị giương cặp mắt thao láo lên mà nhìn, gã lộ vẻ kinh hãi không bút nào tả xiết.

Lệnh Hồ Xung cởi quần áo điếm tiểu nhị rồi mặc vào mình. Còn bộ quần áo quân nhân chàng gói lại cắp nách.

Lệnh Hồ Xung lại vất xuống bên mình điếm tiểu nhị hai lạng bạc và quát bảo gã:

- Bản tướng phải đi tra án bắt giặc, nên cần mượn quần áo của ngươi một lúc. Nếu ngươi tiết lộ vụ này ra ngoài để quân đại đạo sông biển trốn thoát, thì ta quay lại bắt ngươi khép vào tội

đồng đảng với giặc và sẽ trừng trị. Thật rằng hai lạng bạc này để trả tiền phòng tiền ăn, còn bao nhiêu ta thưởng cho ngươi.

Điếm tiểu nhị bị điểm huyệt không tiến lên được chỉ gật đầu lia lịa để tỏ ý tuân theo mệnh lệnh.

Lệnh Hồ Xung vượt tường ra ngoài chạy thẳng đến Phước Oai tiêu cục.

Tiêu cục này kiến trúc rất rộng lớn nên nhận ra ngay. Chàng rời khỏi khách điếm chưa bao xa đã nhận thấy hai cây cột cờ của Phước Oai tiêu cục. Trên cột chưa có treo cờ. Chàng cho là Lâm Bình Chi từ khi song thân chết rồi, chuyên tâm luyện võ không trùng tu nghề nghiệp bảo tiêu nữa.

Lệnh Hồ Xung đi quanh viện ra sau tiêu cục tự hỏi:

- Không hiểu sư phụ cùng sư nương ở chỗ nào? Bây giờ chắc các người ngủ rồi. Đêm nay ta hãy đưa thơ vào trước. Để ngày mai sẽ tới ra mắt hai vị.

Chàng thấy trong tiêu cục đèn lửa tắt hết, bốn bề phẳng lặng không có động tĩnh gì.

Giữa lúc ấy bỗng thấy đầu tường mé tả có bóng người thấp thoáng. Một bóng đen vượt tường ra ngoài, trông bóng sau là một cô gái.

Lệnh Hồ Xung chỉ nhô lên hụp xuống mấy cái đã đến trước tiêu cục. Chàng thấy cô gái đi về hướng Tây Nam mà chạy thật nhanh. Trông bóng sau lưng phảng phất như là Nhạc Linh San. Chàng tự hỏi:

- Đang lúc canh ba nửa đêm, không hiểu tiểu sư muội còn chạy đi đâu?

Lệnh Hồ Xung thấy Nhạc Linh San cứ men theo bờ tường mà chạy về phía trước, chàng rất lấy làm kỳ nên cứ lẽo đẽo theo hút

xem nàng đi tới đâu.

Hiện nay khinh công chàng so với tiểu sư muội đã cao thâm hơn nhiều lắm, song thủy chung chàng vẫn đi cách quãng hai trượng. Chân chàng bước rất nhẹ nhàng không để phát ra một chút tiếng động nào cả.

Nhạc Linh San đi một lúc khá lâu rồi ngoảnh cổ lại thử coi xem có ai theo dõi mình chăng.

Nhưng lúc nàng ngoảnh cổ lại thế nào cũng hạ thấp vai bên trái xuống một chút, thì Lệnh Hồ Xung đã biết trước lại nép vào bờ tường, nên nàng không phát giác ra được.

Đường phố trong thành Phúc Châu xuyên ngang đóng dọc như bàn cờ mà có hàng ngàn cửa ngõ liên tiếp.

Nhạc Linh San chợt rẽ qua hẻm bên Đông, chợt đi sang hẻm mé Tây, tựa hồ nàng đã quen thuộc những ngả đường cùng ngõ hẻm này lắm rồi. Cả những chỗ ngã ba, nàng cũng không do dự chút nào.

Nhạc Linh San chạy quanh co trong những nẻo ngang ngõ dọc chừng hai dặm đường thì đến một cái cầu đá. Nàng liền rẽ vào trong một ngõ hẻm nhỏ hẹp.

Lệnh Hồ Xung vội tung mình nhảy lên nóc nhà để nhìn cho rõ. Chàng thấy Nhạc Linh San đi đến tận đầu hẻm rồi nhảy vọt qua một bức tường cao vào trong một tòa nhà đồ sộ.

Tòa nhà lớn này cửa sơn đen, tường quét trắng. Một khóm dây leo rất dầy phủ cả mặt tường. Hiển nhiên là một khóm dây cổ thụ đến trăm năm rồi. Mấy khuôn cửa sổ đều có ánh đèn lọt ra ngoài.

Nhạc Linh San chạy đến bên cửa sổ gian phòng phía Đông. Nàng ghé mắt qua khe cửa nhìn vào trong nhà rồi hú lên mấy

tiếng như quỷ khóc ma gào.

Lệnh Hồ Xung lúc trước thấy nàng đi tới có vẻ thần bí đã tưởng đây là nhà ở của kẻ cừu địch với nàng, nên nàng đến để do thám. Nhưng đột nhiên nghe nàng hú lên mấy tiếng lanh lảnh khiến chàng rất đỗi ngạc nhiên.

Nhưng sau chàng nghe người phía trong cửa sổ lên tiếng, liền tỉnh ngộ ngay.

Người phía trong cửa nói vọng ra:

- Sư tỷ ơi! Sư tỷ muốn hăm dọa cho tiểu đệ sợ đến chết chăng? Tiểu đệ chết đi biến thành quỷ thì cũng dữ đến như sư tỷ là cùng.

Nhạc Linh San cười nói:

- Gã Lâm tử thối tha kia! Gã Lâm tử chết đâm chết chém kia! Ngươi mắng ta là quỷ ư? Liệu hồn đấy, không thì ta moi gan móc ruột ra cho mà coi.

Lâm Bình Chi nói:

- Bất tất sư tỷ phải móc, chính tiểu đệ sẽ đưa cho sư tỷ coi.

Nhạc Linh San cười nói:

- Ngươi nói giỡn với ta chăng? Ta sẽ tố cáo chuyện này cho sư nương biết.

Lâm Bình Chi cười hỏi:

- Nếu sư nương hỏi sư tỷ, tiểu đệ nói câu này lúc nào và ở nơi đâu thì sư tỷ trả lời thế nào?

Nhạc Linh San đáp:

- Ta sẽ đáp ngươi nói những câu đó sau giờ ngọ vào khoảng giờ mùi hôm nay tại trường luyện kiếm.

Lâm Bình Chi nói:

- Sư tỷ nói vậy mà sư nương nổi giận bắt giam tiểu đệ vào một nơi, để cho sư tỷ ba tháng cũng không được gặp mặt.

Nhạc Linh San bĩu môi nói:

- Chà ngươi tưởng ta cần gặp ngươi lắm sao? Chẳng gặp thì thôi ta cũng không cần. Xú lâm tử! Ngươi còn ru rú ở trong đó làm gì mà chưa mở cửa ra?

Lâm Bình Chi cười xòa, rồi nghe đánh "kẹt" một tiếng. Cánh cửa gỗ mở ra.

Nhạc Linh San ngồi thụp xuống ẩn mình.

Lâm Bình Chi tự nói một mình:

- Ta tưởng sư tỷ tới đây, té ra chẳng có ai.

Rồi gã từ từ khép cửa lại.

Nhạc Linh San liền nhảy vọt lên chuồn qua khe cửa vào trong.

Lệnh Hồ Xung ngồi co ro ở góc tường thấy hai người cười đùa nói giỡn với nhau, chàng ngây người ra. Sau chàng lại nghe trong phòng hai người tiếp tục cười nói ầm ĩ.

Lúc này cửa sổ nửa khép nửa mở. Bóng Nhạc Linh San và Lâm Bình Chi in vào trên giấy dán cửa sổ. Chàng thấy rõ hai cái đầu cách xa nhau không đầy vài tấc, còn người thì kề cận sát vào nhau. Bất giác chàng buông một tiếng thở dài, toan cắm đầu chạy đi.

Bỗng nghe Nhạc Linh San cất tiếng hỏi:

- Đã khuya thế này mà ngươi còn thức làm gì chưa đi ngủ?

Lâm Bình Chi cười đáp:

- Tiểu đệ còn chờ sư tỷ.

Nhạc Linh San cũng cười nói:

- Chà! Ngươi nói dối thế mà không sợ méo miệng ư? Sao ngươi lại biết ta tới đây?

Lâm Bình Chi đáp:

- Kẻ sơn nhân có phép thần cơ diệu toán. Tự nhiên thấy tâm thần chấn động liền bấm ngón tay tính toán một lúc là biết ngay đại giá sư tỷ sắp đến nơi.

Nhạc Linh San nói:

- Ngươi đừng bẻm mép nữa! Ta cứ trông trong phòng loạn xạ cả lên là biết ngươi đang làm gì rồi. Nhất định ngươi sục tìm pho "kiếm phổ" kia. Có đúng thế không?

Lệnh Hồ Xung đã đi được mấy bước, đột nhiên nghe thấy hai tiếng "kiếm phổ", bất giác chấn động tâm thần xoay mình trở lại.

Bỗng nghe Lâm Bình Chi nói:

- Trong vòng mấy tháng nay từ trên xuống dưới trong căn nhà này tiểu đệ sục tìm không biết đã bao nhiêu lần nữa. Cả trên mái tiểu đệ cũng lật lên từng viên ngói mà tìm cũng chẳng thấy chi hết. Chỉ có những gạch xây tường là chưa đập ra.... à này sư tỷ! Tòa nhà này cũ kỹ lắm rồi chả dùng làm gì nữa. Chúng ta có nên phá tường ra mà tìm không?

Nhạc Linh San đáp:

- Đây là nhà của họ Lâm phá cũng được mà không phá cũng được. Cái đó tùy ngươi hỏi ta làm chi?

Lâm Bình Chi nói:

- Vì là nhà họ Lâm nên mới hỏi sư tỷ.

Nhạc Linh San hỏi lại:

- Tại sao vậy?

Lâm Bình Chi đáp:

- Không hỏi sư tỷ thì hỏi ai được? Chẳng lẽ sư tỷ.... sau này không phải ho.... Vụ này tiểu đệ.... hà hà...

[redacted]

Phải chăng Kiếm Phổ chép vào Cà Sa ?

Bỗng nghe Nhạc Linh San vừa cười vừa mắng:

- Gã Lâm tử thối tha đáng chết kiả Có phải ngươi định chiếm lấy phần tiện nghi của ta không?

Rồi lại nghe tiếng "bốp bốp" vang lên. Hiển nhiên Nhạc Linh San đã dùng bàn tay đập Lâm Bình Chi.

Hai người ở trong nhà đùa cợt khiến cho Lệnh Hồ Xung lòng như cắt, muốn bỏ đi ngay. Nhưng vì vụ "Tịch Tà kiếm phổ " lúc song thân Lâm Bình Chi hấp hối chỉ có mình chàng ở bên cạnh. Ông bà ta có mấy lời di ngôn nhắn lại Lâm Bình Chị Do đó mà chàng phải chịu bao nỗi oan uổng.

Sau chàng lại được Phong thái sư thúc tổ truyền thụ cho chàng phép "Độc cô cửu kiếm" cực kỳ thần diệu. Người phái Hoa Sơn đều cho là chàng đã nuốt trôi pho "Tịch Tà kiếm phổ". Cả đến cô tiểu sư muội, con người hiểu chàng hơn ai hết, lại càng sinh lòng ngờ vực.

Bình tĩnh mà xét thì việc này Lệnh Hồ Xung không thể trách ai được. Những ngày chàng lên núi sám hối lại có hôm cùng sư nương đối kiếm, vì chàng không chống nổi phép "Vô song vô đối Ninh thị nhất kiếm" vô tình chàng đã đưa "Độc cô cửu kiếm" ra để chống đỡ, chàng ở trên núi sám hối mới có mấy tháng mà đột nhiên kiếm thuật chàng đã tiến một bước dài. Hơn nữa kiếm pháp đó lại khác hẳn kiếm pháp của phái Hoa Sơn. Trên đỉnh núi sám hối đã không có người ngoài vào tới nơi, nếu chàng

không học được một thứ kiếm pháp bí mật của môn phái khác thì sao lại tiến bộ mau lẹ đến thế? Môn kiếm pháp bí mật của phái ngoài kia không phải là "Tịch Tà kiếm phổ" của nhà họ Lâm thì còn của ai nữa.

Lệnh Hồ Xung đã lâm vào tình trạng bị nghi ngờ mà chàng lại hứa lời với Phong thái sư thúc nhất định không tiết lộ hành tích của lão. Thật là có miệng mà không biết giải thích cách nào.

Ban đêm Lệnh Hồ Xung thường nằm vắt tay lên trán suy nghĩ, chàng tự nhủ:

- Sở dĩ sư phụ quyết tuyệt với ta trục xuất ra khỏi môn trường, tuy danh vì lý do giao thiệp với bọn yêu nhân Ma giáo, nhưng thực ra còn có nguyên nhân khác trọng yếu hơn, mà chắc là lão nhân gia cho mình đã nuốt mất pho "Tịch Tà kiếm phổ". Đó là một hành động ty bỉ tham ô, không thể liệt vào hàng môn hạ phái Hoa Sơn được nữa.

Lúc này chàng nghe Nhạc Linh San cùng Lâm Bình Chi hai người bàn đến kiếm phổ, tuy họ nô đùa giỡn cợt với nhau khiến cho lòng chàng cực kỳ chua xót mà chàng phải dằn lòng đứng nấp một chỗ để nghe cho rõ đầu đuôi câu chuyện.

Bỗng nghe Nhạc Linh San nói:

- Ngươi đã tìm kiếm mấy tháng trời nay mà không thấy. Vậy kiếm phổ dĩ nhiên không còn ở đây nữa, thì có đào tường gỡ từng viên gạch cũng chẳng ích gì. Đại sư ca.... Đại sư ca nói câu vô bằng cứ mà ngươi cũng tin là thật ư?

Lệnh Hồ Xung lại chua xót trong lòng, tự nhủ:

- Tiểu sư muội vẫn gọi ta bằng đại sư ca ư?

Lâm Bình Chi đáp:

- Đại sư ca nhắc lại lời của gia gia tiểu đệ nói là trong một tòa

nhà cũ ngõ Hướng Dương, có di vật của tổ tiên để lại nhưng không được mở ra coi. Tiểu đệ tưởng pho kiếm phổ đó dù đại sư ca có mượn tạm ít lâu thì rồi sau này cũng có ngày hoàn lại...

Lệnh Hồ Xung cười lạt nghĩ bụng:

- Kể ra gã này ăn nói vẫn còn lịch sự. Sao gã không nói thẳng ngay là mình đã nuốt mất kiếm phổ rồi mà còn bảo tạm thời mượn ít lâu ngày sau sẽ trả lại? Hà hà! Ta tưởng cái đó gã bất tất phải nói quanh co như vậy?

Bỗng nghe Lâm Bình Chi nói tiếp:

- Tiểu đệ lại nghĩ rằng ngôi nhà cổ trong ngõ Hướng Dương thì chắc đại sư ca không thể biết được. Lời di ngôn của gia gia cùng má má tưởng đại sư ca cũng không thể bịa đặt ra được, vì hai bên vốn không quen biết nhau. Đại sư ca lại chưa đến Phúc Châu bao giờ thì làm sao mà biết thành Phúc Châu có ngõ Hướng Dương? Đồng thời y cũng không thể biết ngôi nhà cũ của tiên tổ nhà họ Lâm ở trong ngõ này. Ngay người ở Phúc Châu cũng rất ít kẻ biết đến ngõ Hướng Dương.

Nhạc Linh San hỏi:

- Nếu đúng gia gia và má má ngươi di ngôn như vậy thì làm sao?

Lâm Bình Chi đáp:

- Lúc đại sư ca thuật lại lời di ngôn của gia gia cùng má má có thêm một câu là "đừng mở ra coi". Thế thì không hiểu mở ra coi tứ thư ngũ kinh hay là sách vở gì? Suy đi nghĩ lại câu đó tất có liên quan đến "Tịch Tà kiếm phổ". Tiểu sư tỷ ơi! Tiểu đệ nghĩ rằng gia gia đã có di ngôn nhắc đến trong tòa nhà cũ ngõ Hướng Dương thì dù trong đó không có kiếm phổ, ít ra mình cũng phát hiện được chút manh mối gì trong nhà này chăng?

Nhạc Linh San đáp:

- Ngươi nói vậy cũng phải. Mấy bữa nay ta cảm thấy tinh thần ngươi sút kém rất nhiều. Tối đến ngươi không chịu ngủ lại ở tiêu cục mà nhất định quay về chỗ này, ta không yên lòng mới thân hành tới nơi xem sao. Té ra ngươi luyện kiếm suốt ngày phải gắng gượng đem hết tinh thần bồi tiếp với ta rồi tối đến lại chui về cái tổ này để tìm kiếm phổ.

Lâm Bình Chi tủm tỉm cười, bỗng gã buông một tiếng thở dài đáp:

- Tiểu đệ nghĩ đến gia gia cùng má má bị chết một cách cực kỳ thảm khốc. Giả tỷ tiểu đệ mà tìm thấy kiếm phổ để có thể dùng kiếm pháp tổ truyền của nhà họ Lâm mà đâm chết kẻ thù thì chắc gia má dưới suối vàng cũng được an ủi rất nhiều.

Nhạc Linh San nói:

- Không hiểu đại sư ca lúc này ở đâu? Giả tỷ ta được gặp y thì hay biết chừng nào! Nhất định ta sẽ thay ngươi để đòi lại pho kiếm phổ đó. Bây giờ y đã luyện kiếm phổ tới một trình độ cao minh tuyệt đỉnh thì kiếm phổ đó nên trả về cho chủ cũ. Này này tiểu Lâm tử! Ta bảo cho ngươi nên bỏ điều đó đừng nghĩ ngợi tới nữa. Ngươi bất tất lục lọi tìm tòi trong tòa nhà cũ này làm chi cho mệt. Bây giờ ngươi có kiếm phổ nào khác, thì hãy luyện môn "Tử Hà thần công" cho được thành tựu, rồi mối thù kia muốn trả tưởng cũng không phải là việc khó. Vậy ngươi hãy nghe lời ta.

Lâm Bình Chi nói:

- Cái đó đã hẳn, nhưng gia gia cùng má má tiểu đệ bị chết một cách thảm khốc mà hồi sinh tiền lại bị chúng hạ nhục. Nếu dùng được kiếm pháp của nhà họ Lâm để báo thù thì gia gia cùng má má tiểu đệ mới hả lòng. Hơn nữa theo thể lệ bản môn

thì "Tử Hà thần công" chỉ truyền cho một tên đệ tử. Tiểu đệ lại gia nhập sau cùng, dù có được sư phụ cùng sư nương đem lòng quyến cố, nhưng như vậy nhất định các vị sư tỷ, sư huynh không phục chắc họ sẽ bảo...

Nhạc Linh San hỏi:

- Họ bảo sao?

Lâm Bình Chi đáp:

- Họ bảo tiểu đệ cùng sư tỷ chưa chắc đã có lòng tốt thật tình với nhau mà chỉ muốn được truyền thụ môn "Tử Hà thần công" nên ngoài mặt vành cạnh lấy lòng sư phụ cùng sư nương mà thôi.

Nhạc Linh San nói:

- Hừ! Ai muốn nói thế nào thì mặc họ. Ta chỉ cần biết ngươi chân tâm là được.

Lâm Bình Chi cười hỏi:

- Sao sư tỷ lại biết tiểu đệ chân tâm?

Nhạc Linh San lại đập đánh "chát" một tiếng, không hiểu đập vào lưng hay vào vai Lâm Bình Chị Nàng bĩu môi nói:

- Ta biết ngươi giả tình, giả ý, lòng lang dạ thú.

Lâm Bình Chi cười nói:

- Được rồi! Chúng ta đi đã khá lâu bây giờ nên về thôi. Tiểu đệ đưa sư tỷ về tiêu cục, nhưng nếu sư tỷ nói cho sư phụ cùng sư nương hay là hỏng bét đấy.

Nhạc Linh San hỏi:

- Có phải ngươi đuổi ta về không? Ngươi đã đuổi là ta đi ngay, không cần ngươi đưa chân đâu.

Giọng nói của nàng ra chiều bực tức.

Lệnh Hồ Xung đã ở với Nhạc Linh San từ thuở nhỏ nên chàng biết tính nết cô hay nổi nóng. Hễ động giận một tí là làm cho người ta phải khó chịu.

Chàng nghĩ bụng:

- Gã Lâm sư đệ này thật là kỳ quái. Giả tỷ nàng đến với ta thì dù bị trời sập ta cũng không để nàng đi. Xem chừng nàng hết dạ với gã mà gã lại có vẻ thờ ơ với nàng.

Bỗng nghe Lâm Bình Chi nói:

- Sư phụ đã bảo tiền nhiệm giáo chủ phe Ma giáo là Nhậm Ngã Hành lại xuất hiện trên chốn giang hồ và hiện đã đến vùng Phúc Châu rồi. Võ công lão cao thâm không biết đến đâu mà lường! Hành vi của lão lại cực kỳ tàn độc. Vậy mà sư tỷ đi đêm một mình, nếu vô phúc gặp lão thì biết làm thế nào?

Nhạc Linh San nói:

- Chà ngươi mà đi với ta nếu cũng vô phước gặp lão thì dễ thường ngươi biết được hay bắt được lão chăng?

Lâm Bình Chi hỏi:

- Sư tỷ đã biết rõ võ công tiểu đệ kém cỏi sao còn nói giỡn? Dĩ nhiên tiểu đệ không thể đối phó lại lão. Nhưng tiểu đệ mà đi với sư tỷ nếu bị hắn giết thì chúng ta cùng chết với nhau một chỗ.

Nhạc Linh San nghe gã nói vậy lại mềm lòng, dịu dàng nói:

- Tiểu Lâm tử! Không phải ta bảo võ công ngươi kém cỏi đâu. Ngươi đã dụng công khổ luyện thì sau này nhất định bản lãnh sẽ cao cường hơn tạ Thực ra ngoài môn kiếm pháp ngươi chưa tập luyện được tinh thục, nếu đánh nhau thực sự thì ta không thể nào đối thủ với ngươi được.

Lâm Bình Chi cười mát nói:

- Trừ phi sư tỷ không thèm dùng tay mặt, mà sử kiếm bằng

tay trái thì hoặc giả tiểu đệ còn chống đỡ được.

Bây giờ Nhạc Linh San lại không muốn bỏ đi ngay, nàng định làm vui lòng Lâm Bình Chi liền nói:

- Tiểu Lâm tử! Ta giúp ngươi tiếp tục, tìm kiếm nữa đi! Trong nhà này vật gì cũng quen mắt rồi thấy lạ mà không biết lạ, hoặc giả ta có thể tìm thấy cái đó giấu ở chỗ nào chăng?

Lâm Bình Chi mừng rỡ đáp:

- Hay lắm! Sư tỷ thử coi trong này xem có gì khác lạ không?

Tiếp theo Lệnh Hồ Xung lại nghe tiếng "lịch kịch" kéo bàn đẩy ghế.

Hồi lâu Nhạc Linh San cất tiếng hỏi:

- Ở đây cái gì cũng bình thường cả. Trong nhà ngươi còn có chỗ nào khác thường không?

Lâm Bình Chi ngẫm nghĩ một chút rồi đáp:

- Những chỗ khác với sự thông thường ư? Không có đâu.

Nhạc Linh San hỏi:

- Luyện võ trường trong nhà họ Lâm ở chỗ nào?

Lâm Bình Chi đáp:

- Trong này không có luyện võ trường chi hết. Vì tằng tổ của tiểu đệ sáng lập ra tiêu cục rồi đem qua bên đó. Tổ phụ, thúc tổ phụ, phụ thân của tiểu đệ đều luyện công ở tiêu cục. Gia gia tiểu đệ trong lời di ngôn có hai tiếng "mở coi" thì trong luyện võ trường chẳng có cái gì để mà mở coi hết.

Nhạc Linh San nói:

- Đúng rồi! Chúng ta vào thư phòng của ngươi xem sao.

Lâm Bình Chi đáp:

- Gia gia tiểu đệ chuyên nghề bảo tiêu, chỉ có phòng kế toán

chứ không có văn phòng. Mà phòng kế toán cũng ở bên tiêu cục, chứ đặt ở trong ngôi nhà cũ này làm chi?

Nhạc Linh San nói:

- Vậy thì khó tìm quá! Trong tòa nhà cổ này có cái gì mở xem được không?

Lâm Bình Chi đáp:

- Tiểu đệ đã nghiên cứu lời nói của đại sư cạ Y bảo gia gia tiểu đệ dặn tiểu đệ không được mở coi di vật của tổ tôn thì chắc là người bảo tiểu đệ đừng mở coi những di vật trong tòa nhà cũ này. Nhưng ở đây có cái gì hay để mở mà coi đâu? Tiểu đệ suy đi nghĩ lại thì chỉ có mớ kinh Phật của tổ tôn.

Nhạc Linh San nhảy lên vỗ tay nói:

- Kinh Phật! Cái đó xem hay lắm! Đạt Ma Lão tổ là một vị tổ sư về võ học. Trong kinh phật có ẩn dấu cả kiếm phổ cũng là sự thường.

Lệnh Hồ Xung nghe Nhạc Linh San nói vậy cũng phấn khởi tinh thần, chàng nghĩ bụng:

- Nếu Lâm sư đệ mà mở thấy "Tịch Tà kiếm phổ" trong cuốn kinh Phật thì hay biết mấy! Mọi người sẽ hết ngờ ta có manh tâm nuốt mất kiếm phổ.

Bỗng nghe Lâm Bình Chi đáp:

- Tiểu đệ đã mở xem rồi, chẳng phải là một hai lượt đâu, có khi đến cả trăm lần rồi. Tiểu đệ còn đi vào các tiệm sách tìm mua nào Kim cương kinh, nào Pháp Hoa kinh, nào Tâm kinh đem về đối chiếu với cuốn kinh phật của tằng tổ thì chẳng sai chút nào. Vậy cuốn kinh Phật đó chỉ là loại kinh Phật thông thường.

Nhạc Linh San nói:

- Nếu thế thì chẳng có gì mở ra coi nữa.

Nàng ngẫm nghĩ một lúc rồi đột nhiên cất tiếng:

- Ngươi có coi những chỗ giáp trang không?

Lâm Bình Chi hỏi lại:

- Những chỗ giáp trang ư? Tiểu đệ không để ý. Chúng ta mở coi lại xem.

Hai người đều cầm một cây đèn nến dắt tay nhau ra khỏi sương phòng đi thẳng tới hậu viện.

Lệnh Hồ Xung ở trên nóc nhà cũng đi theo thì thấy hai ngọn nến vào một phòng có ánh sáng lọt ra ngoài cửa sổ.

Sau cùng đến một phòng góc tây bắc, Lệnh Hồ Xung liền đi theo tới đó nhẹ nhàng nhảy xuống sân. Chàng ghé mắt nhìn qua khe cửa vào trong, thấy căn phòng nhỏ này là một tòa Phật đường. Chính giữa treo một bứa ảnh Đạt Ma lão tổ vẽ bằng mực đen.

Bức vẽ lại hướng lưng ra ngoài. Đây chắc là bức vẽ đức Đạt Ma quay mặt vào tường trong chín năm.

Trong Phật đường có một cái bồ đoàn rất cũ dựa vào tường mé Tây. Trên bàn có đặt một chiếc mõ, một chiếc khánh cùng một tập kinh Phật.

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Vị Lâm tiền bối này sáng tạo ra Phước Oai tiêu cục. Ngày trước lão đã khét tiếng, không biết bao nhiêu tay đại đạo đã bị giết về tay lão. Chắc là đến lúc tuổi già lão quay mặt vào tường sám hối về những vụ giết người ngày trước.

Chàng tưởng đến bậc anh hùng hào kiệt khét tiếng giang hồ mà ngồi ở gian phòng tịch mịch gõ mõ tụng kinh trước Phật đường thì lòng chàng cũng không khỏi thê lươngt tịch mịch.

Nhạc Linh San cầm lấy một bộ kinh Phật nói:

- Chúng ta thử mở cuốn kinh điều tra xem bên trong có giấu những vật gì vào giữa những trang giáp nhau không. Nếu điều tra không thấy gì thì đóng lại như trước, ngươi tính có được không?

Lâm Bình Chi đáp:

- Hay lắm!

Gã cầm cuốn kinh Phật tháo chỉ ra, mở từng tờ một để điều tra những chỗ giáp giấy xem có tự tích gì không.

Nhạc Linh San cũng mở một cuốn khác tháo giở từng tờ giơ lên ánh đèn mà coi.

Lệnh Hồ Xung đứng ở phía sau lưng nàng ngó thấy bàn tay nàng trắng như ngọc. Tay trái nàng vẫn đeo chiếc vòng ngọc "phí thúy". Có lúc nàng nghiêng mặt đi thì mặt nàng và mặt Lâm Bình Chi lại chạm vào nhau. Hai người trông nhau mà cười rồi lại tiếp tục mở từng trang sách. Có lúc mặt nàng đỏ lên, chỉ trông thấy có một nửa cũng đã tươi đẹp như hoa đào vào buổi đang xuân.

Lệnh Hồ Xung đứng ngoài cửa sổ ngó thấy không khỏi mê mẩn tâm thần.

Hai người bên trong dở từng tý một cho đến hết tám cuốn kinh Phật thì đột nhiên Lệnh Hồ Xung nghe sau lưng có tiếng động nhẹ, chàng vội thụp đầu xuống và quay lại nhìn thì thấy bóng hai người từ mé nam tòa nhà tiến lại. Họ đưa tay ra hiệu cho nhau rồi nhảy vào trong sân, hạ mình xuống đất không một tiếng động.

Khinh công hai người này thật cao thâm đến chỗ tuyệt đỉnh.

Lúc này Lệnh Hồ Xung đã chuyển đến một góc tường khác.

Chàng thấy hai người kia cũng dán mắt vào khe cửa sổ để nhìn vào trong.

Sau một lúc bỗng nghe Nhạc Linh San lên tiếng:

- Tháo hết rồi mà chẳng thấy gì.

Giọng nói ra chiều thất vọng. Đột nhiên nàng nói tiếp:

- Tiểu Lâm tử! Ta chợt nghe ra điều này chúng ta thử lấy chậu nước lên coi.

Thanh âm nàng bây giờ lại ra chiều phấn khởi.

Lâm Bình Chi hỏi:

- Để làm gì?

Nhạc Linh San đáp:

- Hồi còn nhỏ ta từng nghe gia gia nói chuyện cổ tích. Lão gia bảo có người dùng một thứ cỏ vắt lấy nước để viết chữ. Lúc khô rồi bao nhiêu chữ đều biến mất. Nhưng nhúng xuống nước thì tự tích lại hiện lên.

Lệnh Hồ Xung nghe nói lòng chàng se lại. Chàng nhớ đã nghe thiên cố sự này vào hồi Nhạc Linh San mới tám chín tuổi và chàng độ mười bảy mười tám.

Câu chuyện ngày trước lại hiện lên trong đầu óc Lệnh Hồ Xung. Chàng nhớ cả đến hôm đó chàng đang bắt dế với Nhạc Linh San cho chọi nhau. Chàng đã cho nàng một con dế lớn nhất, thế mà lúc chọi nàng vẫn cứ thua, nên nàng tức quá rồi lấy bàn chân dẫm lên con dế của chàng cho chết đi. Sau chàng phải bày trò khôi hài mãi nàng mới bật cười không giận nữa. Rồi hai người đưa nhau về xin sư phụ kể chuyện cổ tích.

Lệnh Hồ Xung nghĩ tới những câu chuyện cũ này, hai hàng nước mắt tuôn rơi tầm tã.

Bỗng nghe Lâm Bình Chi đáp:

- Phải đó! Chúng ta hãy thử làm coi. Rồi chàng trở gót đi ra.

Nhạc Linh San nói:

- Để ta cùng đi với ngươi.

Lâm Bình Chi cùng Nhạc Linh San dắt tay nhau đi xa.

Hai người nấp ở phía sau cửa sổ vẫn nín hơi, đứng yên không nhúc nhích.

Sau một lúc cả Nhạc Linh San lẫn Lâm Bình Chi mỗi người đều bưng một thau nước tiến vào Phật đường. Hai người lấy bảy tám trang kinh Phật mở ra dúng vào thau nước.

Lâm Bình Chi càng nóng nảy hơn, gã giơ những trang giấy vừa dúng xuống nước soi vào ánh đèn thì chẳng thấy tự tích chi hết.

Hai người coi thử hơn hai mươi trang đều chẳng thấy chi khác lạ.

Lâm Bình Chi thở dài nói:

- Thôi đừng thử làm chi nữa, trong kinh Phật chẳng thấy một chữ nào khác.

Chàng vừa nói dứt lời thì hai người nấp ở ngoài cửa sổ quanh ra phía trước không một tiếng động, đẩy cửa bước vào.

Lâm Bình Chi giật mình kinh hãi quát hỏi:

- Ai?

Hai người nhảy xổ vào nhanh như gió.

Lâm Bình Chi giơ tay lên toan chống đỡ thì dưới nách chàng đã bị đối phương phóng chỉ điểm trúng.

Nhạc Linh San mới rút trường kiếm ra được một nửa thì hai ngón tay địch nhân đã đâm tới trước mắt nàng.

Nhạc Linh San đành rời tay khỏi đốc kiếm, vung chưởng lên

gạt.

Tay mặt người kia giơ lên chụp luôn ba cái nhằm vào cổ họng nàng.

Nhạc Linh San kinh hãi vô cùng lùi lại hai bước thì lưng đã tựa vào góc bàn thờ không còn đất để lui thêm nữa.

Người kia liền giơ tay trái lên nhằm đập xuống đầu nàng.

Nhạc Linh San vội giơ hai tay lên để hất ra. Không ngờ phát chưởng của người kia định đập xuống đầu nàng chỉ là một hư chiêu. Hắn giơ một ngón tay phải điểm ra. Mé lưng bên trái Nhạc Linh San bị trúng phát chỉ, nàng phải nằm ghẹ xuống bên bàn thờ, không nhúc nhích được nữa.

Những cử động trong nhà đều lọt vào mắt Lệnh Hồ Xung. Chàng cảm thấy tính mạng Nhạc Linh San và Lâm Bình Chi chưa đến nỗi nguy ngập trong lúc nhất thời, nên không vội ra tay cứu viện và muốn chờ xem lai lịch hai người bí mật này.

Một người lạ mặt nhìn ngang nhìn ngửa trong Phật đường. Còn một người lôi chiếc bồ đoàn lên xé làm hai mảnh. Người kia phóng chưởng đánh vỡ tan cái mõ thành bảy tám mảnh.

Lâm Bình Chi và Nhạc Linh San bị kiềm chế không nói được mà cũng không cử động được thấy chưởng lực hai người này sắc như đao xé đứt bồ đoàn lại đập tan mõ gỗ. Hiển nhiên chúng cũng đến tìm "Tịch Tà kiếm phổ".

Lâm Bình Chi nghĩ thầm trong bụng:

- Chúng ta đã tìm kiếm biết bao nhiêu ngày không ngờ đến kiếm phổ dấu trong bồ đoàn hoặc trong chiếc mõ.

Bỗng thấy bồ đoàn bị xé rách, mõ bị đập tan mà bên trong chẳng có vật, gì gã mới yên lòng.

Hai người kia đều vào trạc ngoài năm mươi tuổi.

Một lão đầu trọc tếu, còn một lão tóc bạc phơ, cả hai lão cử động cực kỳ thần tốc.

Chỉ trong khoảnh khắc bao nhiêu đồ vật và bàn thờ đều bị chúng đập vỡ tan tành.

Sau hai người thấy không còn vật gì để đập nữa liền ngó lên bức ảnh Đạt Ma lão tổ treo trên xà nhà.

Lão trọc đầu vung tay trái lên toan kéo bức ảnh xuống thì lão tóc bạc giơ tay ra cản lại quát lên:

- Khoan đã! ông bạn hãy nhìn ngón tay lão.

Lệnh Hồ Xung, Lâm Bình Chi và Nhạc Linh San cũng đưa mắt nhìn theo lên bức ảnh thì thấy tay trái hình Đạt Ma đặt ở sau lưng tựa hồ đang nắm kiếm quyết, còn ngón tay phải trỏ lên nóc nhà.

Lão trọc đầu hỏi:

- Ngón tay trỏ đó có chi là lạ?

Lão tóc bạc đáp:

- Ta cũng không biết. Nhưng cứ thử coi xem.

Rồi lão tung mình nhảy vọt lên đúng vào chỗ ngón tay trỏ bức ảnh Đạt Ma chỉ lên nóc nhà.

Cát bụi cùng ngói vỡ trút xuống ầm ầm.

Lão đầu trọc hỏi:

- Có gì đâu nào?

Lão vừa nói được bốn tiếng thì một vật tròn tròn từ trên nóc nhà chuồn qua lỗ hổng rớt xuống.

Mọi người nhìn kỹ lại thì ra một tấm áo cà sa của nhà sư.

Lão tóc bạc liền giơ tay ra đón lấy đem soi gần vào ánh đèn, bỗng lão mừng quá rú lên:

- Đây.... đây rồi!

Lão mừng như người phát điên nên thanh âm run lên.

Lão trọc đầu hấp tấp hỏi ngay:

- Cái.... cái gì thế?

Lão tóc bạc đáp:

- Xuống đây mà coi!

Lệnh Hồ Xung đứng ngoài cửa sổ chú ý nhìn vào thì thấy trong áo cà sa có lốm đốm những chữ nhỏ.

Lão trọc đầu hỏi:

- Chẳng lẽ đây là "Tịch Tà kiếm phổ" ư?

Lão tóc bạc đáp:

- Mười phần có đến chín đúng là kiếm phổ. Hay quá! Hà hà! bữa nay hai anh em mình lập được kỳ công này thật là hiếm có. Lão đệ! Lão đệ thu lấy cất đi!

Lão trọc đầu mừng quá miệng há hốc ra không ngậm lại được nữa. Lão gấp áo cà sa lại rất cẩn thận rồi đút vào bọc. Đoạn hắn trỏ tay vào Nhạc Linh San và Lâm Bình Chi hỏi:

- Đập chết hai đứa nhỏ kia chứ?

Lệnh Hồ Xung tay cầm đốc kiếm chờ xem hãy thấy lão tóc bạc lộ ra cử động sát nhân thì lập tức nhảy vào chém chết hai lão già để cứu Lâm Bình Chi và Nhạc Linh San.

Ngờ đâu lão tóc bạc đáp:

- Kiếm phổ đã lọt vào tay mình rồi thì còn giết chúng làm chi để gây thù hận với phái Hoa Sơn. Thôi bỏ mặc chúng nó đi.

Hai lão sóng vai ra khỏi Phật đường nhảy vọt qua bức tường vây mà chạy.

Lệnh Hồ Xung cũng lập tức rượt theo.

Hai lão già cước bộ cực kỳ mau lẹ.

Lệnh Hồ Xung sợ hai lão đi vào chỗ tối mất tích thì hết đường theo dõi. Chàng liền tăng gia cước lực gắng sức rượt theo.

Hối lỗi mình hào kiệt than thân

Chỉ còn cách hai lão không đầy ba trượng.

Hai lão già lại chạy nhanh hơn, Lệnh Hồ Xung phải thi triển khinh công đến tột độ mà rượt theo.

Bất thình lình hai lão dừng bước một cách đột ngột rồi xoay mình lại.

Lệnh Hồ Xung vừa hoa mắt lên vì ánh hàn quang lấp loáng thì đã cảm thấy vai và cánh tay mặt đau nhói lên. Chàng bị đối phương chém trúng rồi.

Hai lão dừng lại bất ngờ, xoay mình vung tay phóng đao một cách rất đột ngột nhanh hơn điện chớp.

Lệnh Hồ Xung chỉ có nội lực là thâm hậu và kiếm pháp cao minh còn về phương diện ứng biến lúc lâm địch hoặc kỹ thuật phát chiêu thần tốc để đối phó với sự bất ngờ thì chàng còn kém những tay cao thủ bậc nhất xa lắm.

Hai lão ra chiêu bất thình lình. Đừng nói chuyện rút đao đỡ gạt mà ngón tay chàng chưa kịp để vào đốc đao nữa, thì chàng đã bị trọng thương rồi.

Kiếm pháp hai lão kia mau lẹ phi thường, vừa ra một chiêu đã thủ thắng ngay. Chúng liền phóng ngay chiêu thứ hai chém tới.

Lệnh Hồ Xung trong lúc hoang mang vội nhảy lùi lại phía sau.

May ở chỗ nội lực chàng cực kỳ thâm hậu, chỉ nhảy một phát

đã ra xa ngoài hai trượng. Chàng tung mình nhảy luôn lần thứ hai lại xa ra hai trượng nữa.

Hai lão già thấy đối phương đã bị trọng thương vì trúng đao vào cánh tay và bả vai mà vẫn chẳng thấy đau đớn chút nào, còn nhảy lùi lại mau lẹ đến thế, nên đều giật mình kinh hãi nhảy xổ tới.

Lệnh Hồ Xung liền xoay mình chạy trốn. Lúc mới trúng đao chàng chưa thấy đau đớn, nhưng bây giờ chàng đau quá cơ hồ té xỉu, bụng bảo dạ:

- Hai lão này ăn cắp chiếc áo cà sa chắc là Tịch Tà kiếm phổ có viết vào đó thì nỗi oan mình suốt đời không bọc bạch ra được. Dù sao mình cũng phải đoạt lại cho bằng được rồi hãy trở về giải cứu Lâm sư đệ cùng Nhạc sư muội.

Nghĩ tới đây chàng cố nhịn đau thò tay về phía rút yêu đao ra.

Nhưng chàng rút một cái thanh đao mới ra khỏi túi một nửa, rồi khí lực kiệt quệ không tài nào rút hẳn ra được.

Bỗng chàng nghe phía sau có tiếng gió rít lên.

Địch nhân đã vung đao lên để chém xuống đầu mình.

Lệnh Hồ Xung lại đề khí nhảy vọt về phía trước. Tay trái chàng hết sức giựt mạnh một cái. Thanh đao rút ra được nhưng đứt mất cả giây đeo.

Chàng cầm đao vào trong tay rồi vận kình lực quăng túi đao xuống đất. Vừa mới cất bước chàng lại nghe tiếng gió quạt đến trước mặt.

Hai thanh đao đồng thời chém tới.

Lệnh Hồ Xung vội nhảy lùi lại một chút.

Lúc này trời mới gần sáng. Nhưng trước khi sáng rõ bao giờ trời cũng tối sầm lại. Trừ ánh đao lấp loáng, Lệnh Hồ Xung

giương mắt lên mà chẳng nhìn thấy gì.

Lệnh Hồ Xung học được phép "Độc cô cửu kiếm chỉ" cần dòm thấy chỗ sơ hở của đối phương là đâm vào. Nhưng lúc này thân pháp cùng chiêu thức của địch nhân chàng không nhìn rõ nên không biết đường mà phóng kiếm chiêu ra. Chàng lại thấy cánh tay trái đau nhói lên, vì bị mũi đao của địch nhân đâm trúng.

Lệnh Hồ Xung biết bữa nay khó lòng thủ thắng. Nếu không trốn chạy cho mau sẽ mất mạng dưới đao của địch nhân. Chàng liền đâm xéo đi một nhát rồi chạy thật nhanh về phía thị trấn. Tay trái chàng cầm đao, đồng thời nắm tay lại giữ cho vết thương ở bả vai khỏi chảy máu nhiều mới không té xuống.

Hai lão già đuổi một lúc thấy cước lực Lệnh Hồ Xung chạy rất mau không thể đuổi kịp. Chúng đã cướp được bí phổ rồi không muốn để xảy ra nhiều chuyện, liền dừng bước không rượt theo nữa, rồi trở gót bỏ đi.

Lệnh Hồ Xung la lên:

- Bớ quân giặc lớn mật kia! Ăn cắp đồ rồi muốn trốn chạy chăng?

Đoạn chàng quay lại rượt theo.

Hai lão già tức quá lại trở gót xoay mình vung đao lên nhằm chàng chém tới.

Lệnh Hồ Xung không dám giao phong với họ lại xoay mình bỏ chạy.

Chàng khấn thầm trong bụng:

- Cầu sao có người cầm chiếc đèn lồng đi tới thì hay biết mấy!

Chàng chạy được mấy bước, chợt động tâm linh tung mình nhảy lên nóc nhà đứng nhìn bốn mặt thì thấy phía trước về mé tả trong một gian phòng có ánh đèn sáng lọt ra. Chàng liền

hướng phía có ánh đèn mà chạy.

Hai lão già cũng nhảy lên nóc nhà rượt theo.

Lệnh Hồ Xung cúi xuống rút hai viên ngói liệng vào hai lão, miệng quát lớn:

- Chúng bay ăn cắp "Tịch Tà kiếm phổ" của nhà họ Lâm. Một tên đầu trọc, một tên tóc bạc! Dù chúng bay có chạy đến chân trời góc biển thì những hào kiệt võ lâm cũng bắt cho kỳ được phân thây chúng bay ra làm trăm mảnh.

Hai tiếng "chát chát" vang lên. Hai viên ngói rớt xuống đường lát đá xanh bị vỡ tan tành.

Hai lão già nghe chàng hô lên "Tịch Tà kiếm phổ", thì nghĩ thầm trong bụng:

- Nếu không giết thằng cha này đi thì mối hậu họa không biết đến đâu mà lường. Ta phải giết hắn trước rồi sẽ quay lại Phật đường hạ sát cả đôi nam nữ thanh niên kia để bịt miệng mới yên được.

Đoạn chúng ra sức rượt theo.

Lệnh Hồ Xung thấy chân mình nhủn ra. Khí lực mỗi lúc một yếu dần. Chàng liền hít mạnh một hơi chân khí nhằm về phía có ánh sáng mà chạy như người điên.

Đột nhiên chàng loạng choạng rồi té từ trên nóc xuống. Chàng vội thi triển thân pháp "Lý ngư đả đình" lộn người đi hạ xuống đứng tựa vào tường. Hai lão già cũng nhẹ nhàng nhảy xuống chia ra đứng hai bên.

Lão trọc đầu toét miệng cười hung dữ nói:

- Lão gia đã mở cho mi một đường sống mà mi lại không chịu chạy đi. Bây giờ ta đưa mi xuống âm phủ cũng đừng oán ta nhé!

Lệnh Hồ Xung nhìn lão toét miệng ra thấy trong miệng lão

chỉ còn ba chiếc răng vàng khè, coi rất xấu xa ghê gớm.

Lệnh Hồ Xung bất giác run lên, miệng lẩm bẩm:

- Té ra mặt trời đã mọc chứ không phải ánh đèn.

Chàng nhìn thấy lão đầu trọc phát ra ánh sáng lấp loáng liền cười hỏi:

- Hai vị Ở bang hội, môn phái nào? Tại sao cứ nhất định đòi giết cho bằng được tại hạ mới cam lòng?

Lão tóc bạc khẽ nói:

- Còn cãi nhau với hắn làm chi?

Lão giơ đơn đao lên nhằm đỉnh đầu Lệnh Hồ Xung bổ xuống.

Lão trọc đầu không thèm tiến lại giáp công, chỉ chống đao đứng bàng quang bên ngoài.

Lệnh Hồ Xung liền phóng đao chém tới. Chàng dùng đao làm kiếm đâm về phía trước. Mũi đao đâm trúng cổ họng lão tóc bạc.

Lão trọc đầu giật mình kinh hãi múa đao nhảy xổ lại.

Lệnh Hồ Xung lại vung đao quét ngang một cái trúng ngay vào cổ tay lão. Thế là cả đao lẫn cổ tay lão trọc bị chặt đứt rớt xuống.

Chàng liền chí mũi đao vào cổ họng lão hỏi:

- Hai lão ở môn phái nào? Nếu chịu cung xưng thì ta tha mạng cho.

Lão trọc đầu bật lên tiếng cười sằng sặc rồi cất giọng thê lương đáp:

- Anh em ta vùng vẫy giang hồ ít khi gặp được địch thủ. Bữa nay có phải chết dưới lưỡi đao của tôn giá lại càng đem lòng kính phục. Không hiểu cao tính đại danh tôn giá là gì? Nếu bọn lão phu chết đi mà không biết danh tánh người hạ thủ há chẳng

biến thành con quỉ hồ đồ.

Lệnh Hồ Xung thấy lão tuy đã bị chặt đứt một cánh tay mà vẫn hiên ngang khí khái trong lòng có ý kính trọng là một bậc đại trượng phu.

Chàng liền đáp:

- Tại hạ Ở vào tình trạng bắt buộc phải tự vệ. Thực ra giữa chúng ta chẳng có chi thù oán mà lại chưa từng quen biết nữa. Bất ngờ tại hạ lỡ tay hại người, trong lòng rất hối hận. Chiếc áo cà sa kia các hạ hãy giao lại cho tại hạ rồi chúng ta từ biệt.

Lão trọc đầu nói:

- Dù lão phu có bị thua nhưng cũng không chịu đầu hàng kẻ địch.

Đoạn lão xoay tay trái cầm lưỡi đao trủy thủ đâm vào ngực.

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Lão này thà chết chứ không chịu nhục, đáng là một tay hảo hán.

Chàng cúi xuống thò tay móc vào trong bọc lão để lấy chiếc áo cà sạ Bỗng chàng cảm thấy váng đầu vì biết mình ra máu quá nhiều, và đã bị thương trầm trọng. Chàng liền xé vạt áo đắp bừa vào mấy vết thương trên bả vai cùng cánh tay, rồi mới rút được chiếc áo cà sa ở trong bọc lão trọc đầu ra.

Bỗng nghe đánh "cạch" một tiếng. Một khúc gỗ rớt xuống đất. Chàng lượm lên coi thì khúc gỗ dài chừng nửa thước đã cháy một nửa. Trên mặt tấm gỗ có những văn tự rất cổ quái.

Lệnh Hồ Xung nhận ra được đây là lệnh bài của giáo chủ Ma giáo và kêu bằng "Hắc mộc lệnh bài".

Ngày trước lúc chàng ở Cô Sơn mai trang, Bảo Đại Sở đã lấy lệnh bài này ra thì bọn Hoàng Chung Công lập tức phải nghe

lệnh một cách kính cẩn không dám kháng cự chút nào, đủ biết lệnh bài này có uy quyền thay mặt cho Ma giáo giáo chủ.

Chàng nghĩ thầm:

- Té ra hai lão này là người Ma giáo. Bọn chúng làm càn làm bậy tàn ác vô cùng. Ta có giết họ cũng không oan uổng.

Lệnh Hồ Xung đút áo cà sa cùng tấm lệnh bài vào trong bọc, rồi bụng bảo dạ:

- Bọn Ma giáo đang hoành hành bất hợp pháp trong vùng giáp giới hai tỉnh Triết Mân. Vậy ta hãy giữ tấm lệnh bài phòng khi dùng tới.

Lúc này chàng thấy đau nhức vô cùng. Chàng liền hít mạnh một hơi chân khí nhìn rõ phương hướng để tìm vào ngôi nhà cũ của họ Lâm trong ngõ Hướng Dương.

Lệnh Hồ Xung vừa đi được mấy chục trượng thì cảm thấy khó chịu vô cùng khó bề chống đỡ, chàng tự nhủ:

- Nếu ta mà té xuống thì chẳng những không toàn tính mạng. Mà sau khi chết đi người ta còn bảo mình là tên ăn cắp "Tịch Tà kiếm phổ", trong mình hãy còn tang vật, để tiếng ô danh cho hậu thế.

Chàng liền tự cường chống đỡ đi từng bước một vào trong ngõ Hướng Dương.

Nhưng cổng lớn nhà họ Lâm lại đóng chặt. Lâm Bình Chi cùng Nhạc Linh San bị điểm huyệt nằm lăn dưới đất, không có ai ra mở cổng.

Lúc này chàng muốn nhảy qua tường vào trong thì bất luận thế nào cũng không đủ sức.

Chàng đành đập cổng mấy cái, rồi vung chân đá vào cánh cổng.

Cái đá này chẳng những không mở được cổng mà người chàng lại bị hất ra té nhào ngất xỉu.

Khi Lệnh Hồ Xung tỉnh lại thấy mình nằm trên giường. Chàng giương cặp mắt lên nhìn thấy vợ chồng Nhạc Bất Quần đứng ở trước giường.

Chàng mừng quá la lên:

- Sư phụ! Sư nương! đệ tử...

Lòng chàng xúc động quá mạnh, nước mắt tuôn rơi tầm tã, chàng gắng gượng ngồi dậy.

Nhạc Bất Quần không trả lời cất tiếng hỏi:

- Vụ này là thế nào đây?

Lệnh Hồ Xung hỏi lại:

- Tiểu sư muội đâu rồi? Y.... có được bình yên bìng yên vô sự không?

Nhạc phu nhân dường như cũng xúc động, cất giọng run run đáp:

- Y không sao cả. Ngươi.... Tại sao ngươi lại tới Phúc Châu?

Lòng dạ đàn bà bao giờ cũng dễ hiền hòa. Bà đem Lệnh Hồ Xung về nhà nuôi dưỡng tử thuở nhỏ cho đến khi khôn lớn. Bà đã coi chàng như con ruột chính mình đẻ ra. Bây giờ lại được trùng phùng trách nào bà chẳng vừa thương tâm vừa hoan hỉ.

Lệnh Hồ Xung lại nói:

- "Tịch Tà kiếm phổ" của Lâm sư đệ bị người Ma giáo cướp đem đi. Đệ tử giết hai lão đó rồi cướp lại đem về.

Chàng thò tay vào bọc thì không thấy tấm áo cà sa đâu nữa, trong lòng rất đỗi hoang mang ấp úng hỏi:

- Tấm áo cà sa.... đâu mất rồi?

Nhạc phu nhân đáp:

- Cái đó là của Lâm Bình Chi nên để cho gã thu giữ.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Thế là phải.

Chàng quay lại nhìn Nhạc phu nhân hỏi:

- Sư nương cùng sư phụ vẫn mạnh giỏi đấy ả Các vị sư đệ, sư muội bình yên cả chăng?

Nhạc phu nhân vành mắt đỏ hoe, đáp:

- Cả nhà đều bình yên.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Tại sao đệ tử lại đến đây? Phải chăng sư phụ cùng sư nương đã cứu đệ tử đem về?

Nhạc phu nhân đáp:

- Sáng sớm hôm nay ta đến ngôi nhà cũ của tiểu Lâm tử trong ngõ Hướng Dương. Vừa đến cổng thì thấy ngươi nằm chết giấc dưới đất.

Lệnh Hồ Xung khẽ rên lên một tiếng rồi khẽ nói:

- May nhờ ở sư nương đi sớm không thì bọn yêu nhân Ma giáo đến nơi trông thấy trước đã giết chết hài nhi rồi.

Lệnh Hồ Xung trong lòng đã biết rõ Nhạc phu nhân dậy sớm không thấy Nhạc Linh San liền chạy tới ngõ Hướng Dương để tìm nàng. Nhưng sự kiện này chàng không tiện nói ra.

Nhạc Bất Quần hỏi:

- Ngươi đã bảo hạ sát hai tên yêu nhân Ma giáo. Nhưng sao ngươi biết bọn chúng là Ma giáo?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Hài nhi lục trong người chúng thấy tấm "Hắc mộc lệnh bài"

của Ma giáo giáo chủ.

Chàng mừng thầm trong bụng, tự nghĩ:

- Ta đoạt được "Tịch Tà kiếm phổ" của Lâm sư đệ đem về. Như vậy thì sư phụ, sư nương cùng tiểu sư muội không còn ngờ vực cho ta lấy kiếm phổ. Đồng thời ta lại giết hai tên yêu nhân Ma giáo, chắc sư phụ không còn trách ta đã cấu kết với bọn Ma giáo nữa.

Ngờ đâu Nhạc Bất Quần sắc mặt xám ngắt "hừ" một tiếng rồi hỏi:

- Đến bây giờ mà ngươi vẫn còn nói trăng nói cuội. Chẳng lẽ ta là hạng người dễ bị kẻ khác lừa bịp đến thế ư?

Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi vội nói:

- Có khi nào đệ tử dám lừa gạt sư phụ?

Nhạc Bất Quần cất giọng nghiêm khắc hỏi:

- Ai là sư phụ ngươi? Giữa Nhạc mỗ với ngươi đã thoát hết danh phận sư đồ rồi.

Lệnh Hồ Xung đang năm trên giường lăn ngay xuống đất quỳ gối vừa dập đầu lạy vừa nói:

- Đệ tử tự biết mình đã làm nhiều việc tội lỗi nguyện xin lãnh trọng phạt của sư phụ. Có điều.... có điều sư phụ đuổi ra khỏi môn trường thì đệ tử xin sư phụ thu hồi mệnh lệnh đó cho.

Nhạc Bất Quần quay sang một bên không nhận đại lễ, lạnh lùng nói:

- Vị tiểu thư của Nhậm giáo chủ Ma giáo coi ngươi bằng cặp mắt xanh. Ngươi đã cùng bọn chúng cấu kết với nhau thì còn cần đến sư phụ này làm chi?

Lệnh Hồ Xung lấy làm kỳ hỏi:

- Nhậm giáo chủ Ma giáo có vị tiểu thư nào đâu? Sư phụ nghe

ai nói vậy? Đệ tử tuy cũng nghe nói Nhậm Ngã Hành có một cô con gái mà chưa từng gặp y bao giờ.

Nhạc phu nhân nói:

- Xung nhi! Đã đến lúc này, ngươi bất tất phải nói dối làm chi nữa?

Bà buông tiếng thở dài nói tiếp:

- Vị Nhậm tiểu thư kia đã triệu tập hết thẩy những tay kỳ sĩ bàng môn tả đạo đến đỉnh Ngũ Bá Cương tỉnh Sơn Đông để chữa bệnh cho ngươi. Vụ này bạn hữu võ lâm chẳng ai là không biết...

Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi ngắt lời:

- Vị tiểu cô nương trên Ngũ Bá Cương.... Y tên là Doanh Doanh.... Y là con gái Nhậm giáo chủ đấy ư?

Nhạc phu nhân nói:

- Ngươi hãy đứng lên nói chuyện!

Lệnh Hồ Xung từ từ đứng lên.

Lòng chàng rất đỗi hoang mang, miệng lẩm bẩm:

- Doanh Doanh.... là con gái Nhậm giáo chủ ử.... Chuyện này ở đâu mà ra?

Nhạc phu nhân tỏ vẻ không bằng lòng hỏi:

- Tại sao ở trước mặt sư phụ cùng sư nương mà ngươi còn dám nói dối?

Nhạc Bất Quần tức giận hỏi:

- Ai là sư phu, sư nương gã?

Tiên sinh đập mạnh tay xuống bàn đánh "chát" một tiếng. Lập tức góc bàn bị vỡ một miếng rớt xuống.

Lệnh Hồ Xung sợ hãi vô cùng nói:

- Đệ tử quyết không dám lừa gạt sư phụ, sư nương...

Nhạc Bất Quần lớn tiếng đáp:

- Ngươi còn nói một câu "sư phụ, sư nương" là ta đập chết ngươi tức khắc.

Tiên sinh nổi giận hầm hầm, sắc mặt tím lại, tử khí hiện lên. Đó là dấu hiệu lão căm giận đến cực điểm.

Lệnh Hồ Xung sợ quá chỉ đáp một tiếng:

- Vâng!

Chàng chìa tay ra vịn lấy thành giường mặt không còn một chút huyết sắc người chàng lảo đảo muốn té.

Chàng nói tiếp:

- Bọn chúng trị thương chữa bệnh cho tại hạ là việc có thực. Nhưng không một ai nói với đệ tử y là con gái Nhậm giáo chủ.

Nhạc phu nhân nói:

- Ngươi là người thông minh lanh lợi cơ mưu như vậy có lý nào không đoán ra được? Thị là một vị cô nương nhỏ tuổi mà chỉ nói một câu là huy động được bao nhiêu kỳ sĩ tả đạo khắp Tam sơn Ngũ Nhạc ai ai cũng đến trị bệnh cho ngươi. Vậy trừ Nhậm tiểu thư ở Ma giáo thì còn ai có quyền uy to lớn như vậy?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đệ tử.... Tại hạ lúc đó tưởng cô ta là một bà già.

Nhạc phu nhân hỏi:

- Thị bôi mặt cải trang hay sao?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Không có đâu! Nhưng.... Nhưng lúc ấy tại hạ không được nhìn thấy mặt y.

Nhạc Bất Quần bật lên tiếng cười khẩy, không nói nửa lời nét mặt vẫn xám xanh.

Lệnh Hồ Xung ruột rối như tơ vò, nghĩ bụng:

- Chẳng lẽ Doanh Doanh là con gái Nhậm giáo chủ thật ư? Nhưng lúc đó Nhậm Ngã Hành bị cầm tù dưới đáy Tây Hồ thì con gái lão làm gì có quyền thế?

Nhạc phu nhân thở dài nói:

- Xung nhi! Nay Xung nhi lớn tuổi rồi, thành ra tư cách cũng thay đổi, ta nói gì ngươi cũng chẳng thèm để tâm đến nữa.

Lệnh Hồ Xung sợ hãi đáp:

- Sư.... sư.... Đối với lời truyền dạy của lão nhân gia, lúc nào.... hài nhi cũng thực là.... thực là...

Chàng định nói:

"Đối với lời dạy bảo của sư nương lúc nào hài nhi cũng thực hết dạ tuân theo, không dám phản bội". Nhưng thực ra sư phụ cùng sư nương chàng có bảo chàng không được liên kết với Ma giáo thì chàng vẫn không tuân theo lời dặn bảo đó.

Nhạc phu nhân lại nói:

- Tỷ như Nhậm tiểu thư đối với ngươi thật dạ hết lòng, ngươi đã vì sinh mạng mà phải để thị triệu người đến trị bệnh cho thì việc đó hoặc giả còn có nguyên nhân...

Nhạc Bất Quần tức giận hỏi ngay:

- Thế nào là việc có nguyên nhân? Hễ vì mạng sống thì bất cứ điều gì cũng phải làm hay sao?

Trước nay Nhạc Bất Quần đối với thị vừa là sư huynh vừa là phu nhân bao giờ cũng nhã nhặn, lịch sự thế mà bữa nay bà nói câu gì lão cũng bắt bẻ hoặc chặn họng, đủ biết trong lòng lão đang tức giận đến cực điểm.

Nhạc phu nhân đã hiểu rõ tâm tính Nhạc Bất Quần, nên bà không tiện nói với tiên sinh. Bà nói tiếp:

- Nhưng sao ngươi lại đi câu kết với tên đại ma đầu trong Ma giáo là Hướng Vấn Thiên, sát hại bao nhiêu nhân sĩ chính giáo tả Hai bàn tay ngươi đã nhuốm máu đào của nhân sĩ chính giáo rồi! Thôi ngươi.... ngươi đi mau đi!

Lệnh Hồ Xung nghe Nhạc phu nhân nói khác nào người bị dội một gáo nước lạnh lên lưng. Chàng nhớ lại khi ở quán Lương đình cùng lão Hướng Vấn Thiên liên thủ nghinh địch, chàng chưa động thủ giết một người nào. Nhưng khi ở trước hang sâu, thực ra khá nhiều nhân sĩ vì chàng mà phải uổng mạng. Trong những cuộc ác đấu này, nếu chàng không giết người tất chàng đã bị người hạ sát. Đó cũng là chuyện bất đắc dĩ, mà thành những món nợ máu.

Nhạc phu nhân lại nói tiếp:

- Xung nhi! Ngoài bao nhiêu món nợ máu, trên Ngũ Bá Cương ngươi còn đắc tội với nhiều người. Xung nhi! Trước nay ta vẫn coi ngươi như con ruột, nhưng việc đã đến thế này, sư nương.... ngươi cũng đành bất lực, chẳng còn cách nào che chở cho ngươi được nữa.

Bà nói tới đây, bất giác hai hàng châu lệ đầm đìa chảy xuống má.

Lệnh Hồ Xung buồn rầu đáp:

- Hài nhi làm nên tội trạng, nhưng bậc đại trượng phu đã làm nên tội thì chính mình phải gánh lấy. Hài nhi quyết không để nhơ danh đến phái Hoa Sơn. Xin hai vị lão nhân gia mở pháp đường, mời hết anh hùng hảo hán các môn phái đến tham dự rồi đem hài nhi ra pháp trường trảm quyết để sáng tỏ môn quy phái Hoa Sơn là xong.

Nhạc Bất Quần buông tiếng thở dài lên giọng mỉa mai:

- Lệnh Hồ sư phó, nếu hiện nay sư phó còn là đệ tử phái Hoa

Sơn thì cử động này mới hợp pháp. Tuy sư phó có bị uổng mạng, nhưng thanh danh phái Hoa Sơn vẫn giữ được toàn vẹn, mà chút tình sư đồ vẫn còn tồn tại. Nhưng ta đã thông tri khắp thiên hạ đuổi sư phó ra khỏi môn trường, thì những hành động về sau này còn can dự gì đến phái Hoa Sơn tả Ta lấy danh nghĩa gì để xử trị sư phó? Trừ phi.... Ha ha.... Hai phe chính tà không đội trời chung với nhau được nữa mà sư phó sau này còn làm càn làm bậy, gặp phải tay ta, ta cũng coi sư phó như loại yêu tà, gian tặc, người nào cũng có thể ra tay hạ sát, thì khi đó ta không dung thứ sư phó nữa...

Tiên sinh nói tới đây thì ngoài phòng chợt có tiếng la:

- Sư phụ! Sư nương!...

Đúng là thanh âm tên đệ tử thứ hai phái Hoa Sơn tên gọi Lao Đức Nặc.

Nhạc Bất Quần hỏi ngay:

- Có việc chi vậy?

Lao Đức Nặc đáp:

- Bên ngoài có người đến bái phỏng sư phụ cùng sư nương, y tự giới thiệu là Chung Trấn ở phái Tung Sơn. Ngoài ra còn hai vị sư đệ của y nữa.

Nhạc Bất Quần nói:

- Cửu Khúc Kiếm Chung Trấn cũng đến Phúc Châu ư? Hay lắm! Để ta ra nghênh tiếp.

Tiên sinh dứt lời liền ra khỏi phòng.

Nhạc phu nhân đưa mắt cho Lệnh Hồ Xung. Khóe mắt bà đầy vẻ hiền từ, tựa hồ bà còn có điều gì muốn nói với chàng. Vậy chàng hãy chờ lại. Rồi bà cũng ra theo Nhạc Bất Quần.

Lệnh Hồ Xung coi vị sư nương này chẳng khác gì mẹ đẻ.

Chàng thấy bà đối với mình mỗi ngày một thêm tình thương yêu thì trong lòng vô cùng hối hận, than thầm:

- Việc gì cũng chỉ tại ta tự ý mà làm. Đường thiện ác thị phi ta không nắm vững. Hướng đại ca rõ ràng không phải là người chính nhân quân tử, mà ta chẳng hiểu đầu đuôi cứ xông bừa vào giúp ỵ Ta chết chẳng có chi đáng tiếc, nhưng ta để cho sư phụ cùng sư nương mất mặt với đời. Trong phái Hoa Sơn mà xảy ra một tên đệ tử bất lương thì chẳng những môn phái bị mang tiếng xấu, mà bọn sư đệ, sư muội cũng hổ thẹn với người.

Rồi chàng lại tự nghĩ:

- Té ra Doanh Doanh là con gái Nhậm Ngã Hành. Thảo nào bọn Lão Đầu Tử, Tổ Thiên Thu sùng kính nàng như vậy.... Nàng nói thế nào nên thế, và đã bắt bao nhiêu anh hùng hảo hán phải đi sung quân ở Tây Vực. Hỡi ôi! Đáng lẽ ta cần biết trước những điều này mới phải.... Trong Ma giáo thì ngoài bọn đại ma đầu còn ai có quyền thế đến như vậy? Nhưng khi nàng cùng ở với ta một chỗ, trừ tính tình cổ quái và nết hay e thẹn, nàng chẳng khác gì người thông thường.

Giữa lúc đầu óc Lệnh Hồ Xung đang nổi lên bao nhiêu luồng tư tưởng như sóng cồn, bỗng nghe có tiếng bước chân. Một bóng người thấp thoáng lẻn vào phòng. Chính là con người mà chàng vẫn ngày thương đêm nhớ:

tiểu sư muội Nhạc Linh San.

Lập kiếm trận bao bây phường giảo quyệt

Lệnh Hồ Xung la lên:

- Tiểu sư muội! Tiểu sư muội...

Rồi chàng không nói thêm được nữa.

Nhạc Linh San nói:

- Đại sư ca! Đại sư ca.... mau mau rời khỏi nơi đây. Bọn người phái phái Tung Sơn đến đây tìm đại sư ca để trả thù đó.

Nàng nói ra vẻ rất cấp bách.

Lệnh Hồ Xung được nghe tiếng tiểu sư muội nói thì việc tầy trời chàng cũng chẳng cần. Phái Tung Sơn hay chẳng Tung Sơn chàng cũng chẳng buồn để tâm. Cặp mắt đắm đuối nhìn nàng. Chàng không hiểu mình đang mùi vị gì, hay là đủ mọi mùi mặn ngọt chu cay đều nổi lên trong đầu óc chàng.

Nhạc Linh San thấy Lệnh Hồ Xung nhìn mình chằm chặp thì hai má ửng hồng, nói:

- Có một người họ Chung và hai tên sư đệ hắn đến nói là đại sư ca đã giết người của chúng. Máu chảy rong từ ngoài đường, chúng theo vết truy tầm đến đây?

Lệnh Hồ Xung ngẩn người ra hỏi:

- Ta giết người phái Tung Sơn ư? Đâu có chuyện đó?

Đột nhiên nghe đánh "binh" một tiếng, cửa phòng bị đẩy mở ra, Nhạc Bất Quần mặt giận hầm hầm, xăm xăm bước vào lớn tiếng hỏi:

- Lệnh Hồ Xung! Ngươi làm nhiều việc tốt quá! Ngươi đã giết cả bậc tiền bối võ lâm ở phái Tung Sơn mà lại còn bảo là yêu nhân Ma giáo để lừa dối ta.

Lệnh Hồ Xung lấy làm kỳ hỏi lại:

- Đệ tử.... giết bậc tiền bối phái Tung Sơn ư? Chuyện này ở đâu mọc rả...

Chàng ngó thấy Nhạc phu nhân đi sau Nhạc Bất Quần liền nói tiếp:

- Sư.... sư.... Hài nhi thật không bao giờ lại đi giết đệ tử phái Tung Sơn.

Nhạc Bất Quần tức giận quát:

- Bạch Đầu tiên ông Hạ Bốc và Ngốc Ưng Sa Thiên Giang hai vị này bị chết về tay ngươi mà ngươi còn cãi không phải ngươi hạ sát ư?

Lệnh Hồ Xung vừa nghe tới ngoại hiệu hai người liền nhớ đến lão trọc đầu lúc tự sát đã thốt ra câu nói:

"Ngốc Ưng này có là kẻ hèn kém cũng nhất định không chịu đầu hàng địch nhân". Còn lão đầu bạc chắc tên hiệu là Bạch Đầu tiên ông Bốc Trầm gì đó.

Chàng liền nói:

- Một lão già tóc bạc và một lão trọc đầu thì đúng là hài nhi đã giết thật. Hài nhi không biết hai vị đó là môn hạ phái Tung Sơn. Hai vị sử đơn đao, đâu có phải là võ công của phái này.

Nhạc Bất Quần vẻ mặt càng nghiêm khắc hỏi:

- Thế ra hai vị này đúng đã bị ngươi giết chết ư?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đúng thế!

Nhạc Linh San nói:

- Gia gia! Lão tóc bạc và lão trọc đầu...

Nhạc Bất Quần la lên:

- Bước đi! Ai bảo ngươi vào đây? Chỗ chúng ta đang nói chuyện ngươi nói leo vào làm chi?

Nhạc Linh San cúi đầu xuống từ từ đi ra ngoài phòng.

Lệnh Hồ Xung trong lòng vừa thê thảm vừa hoan hỉ. Chàng nghĩ thầm:

- Sư muội và Lâm sư đệ mà có hòa hợp với nhau thì chắc đối với ta vẫn giữ mối tình đằm thắm. Nàng phải liều lĩnh chạy vào đây để đưa tin cho ta giữa lúc phụ thân nàng đang nặng lời trách mắng. Nàng bảo ta mau mau lánh nạn...

Lệnh Hồ Xung còn đang ngẫm nghĩ thì Nhạc Bất Quần cười lạt nói:

- Võ công của Ngũ nhạc kiếm phái mà ngươi chưa biết ư? Hai vị Bốc, Sa ở về bàng chi phái Tung Sơn mà ngươi cũng tàn ác với họ. Không biết đã dùng thủ đoạn đê hèn nào để giết người. Vết máu chảy từ ngoài đường vào tới Phước Oai tiêu cục. Bây giờ, Chung sư huynh ở phái Tung Sơn, đến đòi ngươi thì ngươi bảo sao?

Nhạc phu nhân chạy vào phòng nói:

- Bọn họ có chính mắt trông thấy Xung nhi đã hạ sát không? Nếu chỉ căn cứ vào vết máu thì không thể đến tiêu cục chúng ta để đòi người được. Vậy chúng ta cứ đuổi họ ra là xong.

Nhạc Bất Quần nói:

- Sư muội! Đến bây giờ mà sư muội còn o bế một tên vô lại làm hết mọi điều tàn ác ư? Ta đường đường là chưởng môn phái Hoa Sơn, đâu có thể nói dối như gã tiểu súc sinh này được. Sư

muội.... Sư muội! Nếu chúng ta cũng làm thế thì còn chi là thanh danh?

Lệnh Hồ Xung mấy năm nay thường nghĩ đến sư muội, sư nương đã là sư huynh, sư muội với nhau lại kết thành quyến thuộc, nếu có một ngày kia chàng được cùng tiểu sư muội huề duyên thì thật là mọi việc mỹ mãn, chàng không còn mong gì hơn nữa. Lúc này chàng nghe sư phụ, sư nương nói chuyện với nhau đều có vẻ nghiêm khắc thì lòng chàng tự nhủ:

- Giả tỷ tiểu sư muội mà là vợ ta thì nàng muốn làm gì thì làm. Nếu nàng làm được việc tốt là may mà có làm điều chi tệ hại cũng thôi, ta quyết không mảy may trái ý nàng. Nàng có bảo ta làm việc đại ác không thể tha thứ thì ta cũng chỉ chau mày là cùng.

Nhạc Bất Quần nhìn Lệnh Hồ Xung chằm chặp. Bỗng tiên sinh thấy chàng lộ vẻ ôn hòa mỉm cười, khóe mắt chứa đựng tình ý trông về phía con gái đang đứng ở cửa phòng, thì tiên sinh càng tức giận, không ngăn cản được, liền lớn tiếng quát:

- Tên tiểu súc sinh kia! Đã đến thế này mà trong lòng ngươi còn có ý nghĩ đồi bại ư?

Nhạc Bất Quần vừa quát lên, lập tức khiến cho Lệnh Hồ Xung đang lúc ngẫm nghĩ miên man chợt tỉnh táo lại. Chàng ngửng đầu lên thì thấy sắc mặt sư phụ biến thành màu tía. Tiên sinh lại giơ tay toan đập xuống đầu chàng. Lòng chàng bỗng cảm thấy vui mừng khôn tả. Chàng nghĩ rằng con người ta ở đời thật khó mà chịu nổi chua cay Nay ta được chết về bàn tay của sư phụ thì thật là cách giải thoát nỗi đau khổ rất khoan khoái. Nhất là tiểu sư muội đứng bên được nhìn thấy ta bị chết vì phát chưởng của phụ thân nàng, nàng sẽ hiểu rõ điều mưu cầu ở đáy lòng ta.

Chàng nghị vậy liền tủm tỉm cười, lại đưa mắt nhìn Nhạc Linh San để chờ phát chưởng của sư phụ.

Lệnh Hồ Xung bỗng nghe trên đầu có tiếng gió, biết là phát chưởng của Nhạc Bất Quần sắp đánh xuống tới nơi.

Nhạc phu nhân bỗng la lên:

- Không được đâu!

Bà vội tiến vào phòng phóng chỉ điểm huyệt "Ngọc chẩm" của đức trượng phu.

Hai ông bà học nghề đồng môn từ thuở nhỏ, vẫn đối chiếu với nhau nên quen thuộc kỹ rồi. Chỗ Nhạc phu nhân điểm huyệt đây là một yếu huyệt trí mạng.

Nhạc Bất Quần dù có xoay tay lại công kích thì Nhạc phu nhân đã đứng chắn ở trước mặt Lệnh Hồ Xung.

Nguyên bà thấy tình thế gấp rút không thể cứu viện kịp. Trong lúc nguy cấp, bà liền sử chiêu ác liệt công kích trượng phu khiến cho Nhạc tiên sinh phải thu chưởng về tự cứu.

Nhạc Bất Quần sắc mặt xám xanh, tức giận hỏi:

- Sư muội.... Sư muội làm gì vậy?

Nhạc phu nhân không trả lời tiên sinh. chỉ giục Lệnh Hồ Xung:

- Xung nhi! Chạy.... Chạy mau đi...

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Hài nhi không chạy nữa. Sư phụ đã muốn giết hài nhi thì hài nhi cam đành chịu chết, vì tội hài nhi có chết cũng không oan.

Nhạc phu nhân dậm chân nói:

- Đã có ta ở đây y không giết ngươi được. Ngươi chạy đi! Chạy

càng xa càng tốt.... Vĩnh viễn đừng trở về nữa.

Nhạc Bất Quần hỏi:

- Hừ! Để gã chạy rồi thì còn ba người phái Tung Sơn ngoài kia chúng ta đối phó với họ bằng cách nào?

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Té ra sư phụ vẫn có lòng úy kỵ bọn Chung Trấn. Chi bằng ta ra trước để phát lạc ba người đó đã.

Chàng liền lớn tiếng đáp:

- Hay lắm! Để hài nhi ra gặp bọn họ.

Chàng nói xong rảo bước ra ngoài.

Nhạc phu nhân gọi giật lại:

- Ngươi không ra được đâu, sẽ bị chúng giết chết.

Nhưng Lệnh Hồ Xung chạy rất mau, xông ra ngoài đại sảnh.

Quả nhiên Cửu khúc kiếm Chung Trấn, Thần tiên Đặng Bát Công và Cẩm mao sư Cao Khắc Tân ở phái Tung Sơn đang ngồi bệ vệ vào địa vị tân khách ở mé Tây.

Lúc này Lệnh Hồ Xung một là đã đổi y phục của điếm tiểu nhị, hai là Nhạc phu nhân lúc cứu chàng đã lau vết máu trong người chàng cùng rửa sạch bùn đất trét trên mặt. Lúc này chàng khác hẳn với bộ mặt ban đêm mà bọn Chung Trấn đã gặp ngoài khách điếm trong ấp 28, nên chúng không nhận ra chàng.

Lệnh Hồ Xung ngồi xuống chiếc ghế thái sư đối diện, lạnh lùng hỏi:

- Ba vị tới đây làm chi?

Bọn Chung Trấn đột nhiên thấy gã thiếu niên sắc mặt lợt lạt lại không còn chút huyết sắc, mình mặc quần áo quê kịch tầm

thường mà dám ngồi với mình thì thật là vô lễ.

Chúng đùng đùng nổi giận, Cẩm mao sư Cao Khắc Tân tính nết lại càng nóng nẩy quát hỏi:

- Mi là đứa nào?

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Các ngươi là cái cóc gì?

Cao Khắc Tân chưng hửng nghĩ thầm:

- Gã gọi mình như vậy dĩ nhiên là hỗn xược.

Liền sa sầm nét mặt lớn tiếng:

- Kêu Nhạc tiên sinh ra đây! Hạng mi mà nói chuyện với chúng ta được ư?

Lúc này Nhạc Bất Quần, Nhạc phu nhân, Nhạc Linh San cùng quần đệ tử phái Hoa Sơn đều đã đến phía sau nhà khách.

Mọi người nghe Lệnh Hồ Xung đối đáp như vậy, rất lấy làm kỳ.

Nhạc Linh San cũng hỏi:

- Các vị là ông gì?

Rồi nàng không nhịn được bật lên tiếng cười.

Nhưng nàng chợt nhớ tới tình thế trước mắt phe Tung Sơn có ba tay cao thủ võ lâm mà đại sư huynh đã giết người của bọn họ lại ra điều vô lễ với chúng thì nếu xảy ra cuộc động thủ chắc đại sư ca gặp chuyện dữ nhiều lành ít. Chẳng lẽ gia nương ta lại dúng tay vào giúp ỵ Kết quả thật khó mà lường được.

Nàng nghĩ tới đây cảm thấy lo buồn. Nhưng chỉ thoáng cái nàng lại nổi lên trận cười ha hả.

Lệnh Hồ Xung hỏi lại:

- Nhạc tiên sinh là ai? à phải rồi! các hạ muốn hỏi chưởng

môn phái Hoa Sơn, thì ta đây cũng đang tìm Nhạc tiên sinh để tra hỏi vì sao lão lại chứa những quân vô lại ăn cắp phái Tung Sơn có hai tên đệ tử rất tệ hại. Một tên là Bạch Đầu yêu ông Bốc Trầm và một tên là Ngốc Kiêu Sa Thiên Giang đã bị ta giết rồi. Nghe nói phái này còn ba tên đang ẩn lánh ở trong Phước Oai tiêu cục. Ta cũng đến đòi Nhạc tiên sinh nào đó phải giao bọn chúng ra mà Nhạc tiên sing không chịu. Thực tức đến chết người! Tức đến chết người.

Chàng thủng thẳng lớn tiếng gọi:

- Nhạc tiên sinh! Phái Tung Sơn có ba đứa vô lại một tên là Lan thiết kiếm Chung Trấn, một tên là Tiểu Quỷ Tiên Đặng Bát Công và một tên nữa là Lãi bì miêu Cao Khắc Tân. Xin tiên sinh mau mau giao người để ta đòi nợ chúng.

Bọn Nhạc Bất Quần nghe chàng la vậy ngơ ngác nhìn nhau. Ai cũng kinh hãi.

Nhạc Bất Quần cùng Nhạc phu nhân đều hiểu Lệnh Hồ Xung la lối như vậy để nói rõ việc giết người không liên quan gì đến phái Hoa Sơn. Nhưng ba người phái Tung Sơn đều là nhân vật thành nhân đã lâu, nhất là Cửu khúc kiếm Chung Trấn bản lãnh càng cao thâm hơn. Lệnh Hồ Xung lại bị thương trầm trọng, chỉ sợ chàng đứng một lúc không vững là bị té nhào, mà sao chàng dám lớn mật nói càn đến thế, lại dám ra mặt khiêu chiến. Nghe lời chàng ta thì hiển nhiên chàng biết rõ lai lịch bọn Chung Trấn.

Đêm hôm ấy xảy cuộc đả đấu, chàng vung kiếm đâm một nhát mà trúng cả cặp mắt 15 tên cao thủ thì kiếm pháp đó không phải là tầm thường. Có điều bản lãnh của Cửu Khúc Kiếm Chung Trấn so với 15 người kia có chỗ bất đồng. Huống chi hiện giờ Lệnh Hồ Xung đang bị trọng thương thì động thủ

với người làm sao được?

Bỗng thấy Cao Khắc Tân nhảy vọt ra, trường kiếm rút khỏi vỏ nhằm Lệnh Hồ Xung đâm tới.

Chung Trấn là người sẵn mưu lược liền giơ tay cản Cao Khắc Tân lại, nhìn Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Tôn giá là ai?

Lệnh Hồ Xung cười ha hả đáp:

- Ta nhận được các ngươi mà các ngươi không nhận được tạ Phái Tung Sơn các ngươi muốn đem Ngũ nhạc kiếm phái hợp làm một để cho phái Tung Sơn nuốt trửng bốn phái kia, bọn ngươi đến Phúc Kiến một là để đoạt "Tịch Tà kiếm phổ" của nhà họ Lâm, hai là để trừ diệt các phái Hoa Sơn, Hằng Sơn đã có nhiều các nhân vật trọng yếu tới đây. Bao nhiêu âm mưu của các ngươi ta đã hoàn toàn phanh phui ra hết. Ha ha! Thật đáng tức cười! Thật đáng tức cười!

Nhạc Bất Quần và Nhạc phu nhân đưa mắt nhìn nhau.

Hai người cùng nghĩ thầm trong bụng:

- Những lời gã nói đây chưa chắc hoàn toàn vô căn cứ.

Bỗng nghe Chung Trấn hỏi:

- Tôn giá là nhân vật phái nào?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Ta là một thứ cô hồn vô chủ miếu lớn không chịu nhận, chùa nhỏ chẳng thụ Ta là hoang sơn dã quỷ, quyết không cướp đoạt đường sống của phái Tung Sơn các ngươi đâu. Các ngươi cứ yên lòng. Ha ha! Ha ha!

Tiếng cười của chàng đượm vẻ thê lương.

Chung Trấn nói:

- Tôn giá đã không phải là nhân vật phái Hoa Sơn thì bọn tại hạ không quấy nhiễu Nhạc tiên sinh nữa. Vậy mời tôn giá quá bộ ra ngoài nói chuyện.

Mấy câu hắn nói tuy lạnh lùng nhưng mắt lộ hung quang đằng đằng sát khí. Hiển nhiên hắn muốn điều tra cho biết rõ lai lịch Lệnh Hồ Xung rồi quyết tâm trừ diệt.

Nguyên Chung Trấn tuy là con người tự phụ nhưng vẫn úy kỵ Nhạc Bất Quần nên không dám rút kiếm giết người ở trong Phước Oai tiêu cục. Hắn muốn dẫn dụ Lệnh Hồ Xung ra ngoài rồi mới động thủ.

Hắn nói câu này rất hợp ý Lệnh Hồ Xung chàng liền lớn tiếng la:

- Nhạc tiên sinh! Từ nay trở đi tiên sinh phải gia tâm đề phòng! Giáo chủ Ma giáo là Nhậm Ngã Hành mà xuất hiện thì trong người hắn có "Hấp tinh đại pháp" chuyên để hút hết nội lực người ngoài đó. Hắn đã nói ra miệng sẽ đến phái Hoa Sơn đòi nợ. Sau nữa phái Tung Sơn cũng muốn nuốt trửng phái Hoa Sơn của tiên sinh. Tiên sinh là người quân tử song người ta lòng lang dạ thú mình cũng phải đề phòng. Chuyến này bọn họ đến Phúc Châu là có ý muốn nói chuyện với tiên sinh mấy vấn đề.

Chàng nói rồi rảo bước đi ra cửa.

Bọn Chung Trấn liền theo sau.

Lệnh Hồ Xung đi mau ra khỏi Phước Oai tiêu cục bỗng thấy bọn ni cô cùng phụ nữ đứng ngoài cổng lớn. Đó chính là đoàn nữ đệ tử phái Hằng Sơn.

Trịnh Ngạc và Nghi Lâm hai người đều tay bưng một hộp đồ lễ đứng ở cổng Phước Oai tiêu cục để bái phỏng Nhạc Bất Quần cùng Nhạc phu nhân.

Lệnh Hồ Xung sửng sốt vội quay đầu đi để bọn họ khỏi trông thấy. Chàng đã chạm mắt với Trịnh Ngạc. May Nghi Lâm đứng ở đường sau chưa trông rõ mặt.

Lệnh Hồ Xung nghĩ thầm:

- Bọn ni cô và thiếu nữ này biết sư phụ ta ở đây mà đến bái kiến thì đã có sư phụ cùng sư nương trông nom cho, chắc bọn họ cũng không đến nỗi thất bại.

Lệnh Hồ Xung không muốn cho Nghi Lâm thấy mặt liền né sang bên lướt qua.

Bọn Chung Trấn, Cao Khắc Tân, Đặng Bát Công ngăn lại quát hỏi:

- Ngươi định trốn chăng?

Lúc này Nhạc Bất Quần, Nhạc phu nhân và quần đệ tử phái Hoa Sơn đều ra cổng trước để xem Lệnh Hồ Xung đối phó với Chung Trấn ra sao.

Lệnh Hồ Xung liền cười nói:

- Ta không có khí giới thì đánh thế nào được?

Nhạc Linh San rút thanh kiếm ra khỏi vỏ đánh soạt một tiếng rồi la lên:

- Đại...

Nàng toan liệng kiếm tới cho Lệnh Hồ Xung nhưng Nhạc Bất Quần vừa đưa hai ngón tay ra cặp lấy sống kiếm giữ lại, vừa lắc đầu.

Những cử động của Nhạc Linh San đều lọt vào mắt Lệnh Hồ Xung khiến chàng rất được an ủi trong lòng.

Chàng tự nhủ:

- Tiểu sư muội đối với ta vẫn có mối tình tha thiết như xưa.

Bất thình lình có tiếng người la hoảng.

Lệnh Hồ Xung biết ngay có người tập kích. Chàng không kịp quay đầu lại, lập tức nhảy vọt về phía trước thoát ra ngoài. Nội lực cực kỳ thâm hậu, chàng nhảy vừa cao vừa lẹ. Tuy nhiên chàng cảm thấy luồng gió thổi vào sau gáy mát rượi. Một nhát kiếm nhằm sau lưng chém tới. Nếu cái nhảy vừa rồi chỉ chậm lại nháy mắt, hay lực đạo không đủ, nhảy gần hơn chừng nửa thước nữa thì người chàng đã đứt làm hai đoạn. Thật là nguy hiểm muôn phần.

Giữa lúc ấy bỗng nghe những tiếng quát tháo vang lên , ánh bạch quang chuyển động. Bọn nữ đệ tử phái Hằng Sơn đồng thời động thủ. Cứ bảy người là một đội. Tất cả bọn chia làm ba đội.

Bảy thanh trường kiếm kèm giữ một người. Thế là bọn Chung Trấn ba tên bị bao vây riêng ra ba chỗ.

Từ lúc bọn nữ đệ tử phái Hằng Sơn rút kiếm, rời bước cho đến lúc xuất chiêu chỉ trong chớp mắt là hoàn thành. Động tác đã cực kỳ mau lẹ, thân pháp lại nhẹ nhàng bay bướm trông rất mỹ quan. Hiển nhiên các cô đã luyện tập một cách rất thành thuộc.

Mỗi mũi kiếm các cô đều chia ra toàn trỏ vào yếu huyệt đối phương như đầu, cổ, ngực, bụng, lưng, nách. Cả bẩy chỗ trọng yếu trong người đều bị mũi kiếm kiềm chế. Trận thế thành rồi các cô lại đứng yên không nhúc nhích nữa.

Kiếm pháp Chung Trấn thâm hiểm vô cùng mà chiêu thức lại ly kỳ cổ quái, khiến cho người ta khó mà lường được. Vì vậy mà người võ lâm tặng cho hắn cái ngoại hiệu là "Cửu khúc kiếm".

Tuy Chung Chấn là tay cao thủ vào hạng nhất trong phái Tung Sơn, nhưng kiếm pháp của hắn pha bàng môn tả đạo. Hắn đã biến hóa khá nhiều kiếm pháp của phái này, chuyên ngả theo

đường lối nham hiểm, tàn độc. Nhưng vì khi đối địch, phần nhiều hắn chiếm được phần thắng. Hơn nữa hắn lại là người cơ mưu giảo quyệt, làm việc tinh minh mẫn cán, nên được chưởng môn là Tả Lãnh Thiền rất trọng dụng.

Lần này hắn nghe Lệnh Hồ Xung phanh phui việc phái Tung Sơn có ý mưu đồ thôn tính bốn phái kia, hắn liền thừa lúc chàng bất cẩn mà hạ độc thủ. Hắn còn có ý nhường cho đối phương tránh ra ngoài để khỏi đụng chạm với đệ tử phái Hằng Sơn.

Bọn nữ đệ tử phái Hằng Sơn lập thành kiếm trận rồi, Chung Trấn võ công thâm hậu là thế mà không nhúch nhích được chút nào. Tứ chi bách thế chỉ cất nhắc một chút là bị kiếm đâm vào ngay. Chưa chắc cả bảy mũi đều đâm trúng nhưng hắn chỉ đụng vào một mũi là đã uổng mạng rồi.

Nhạc Bất Quần và Nhạc phu nhân không hiểu việc xích mích giữa phái Hằng Sơn và bọn Chung Trấn ở ngoài ấp 28, đột nhiên thấy hai bên động thủ rất lấy làm kỳ.

Bọn nữ đệ tử phái Hằng Sơn kết thành kiếm trận một cách thần diệu khiến hai ông bà đều rất lấy làm kỳ.

Hai mươi mốt người chia làm ba đội. Ngoài những vạt áo bay phất phơ trước gió, cả 21 cô đều không nhúch nhích chút nào. Thế mà trong cái "tĩnh" có cái "động". Hai mươi mốt thanh trường kiếm lấp loáng ánh hàn quang có dấu những luồng sát khí vô cùng ác liệt.

Lệnh Hồ Xung reo lên:

- Tuyệt diệu! Thật là tuyệt diệu! Kiếm trận này thật là tinh thâm.

Chàng học phép "Độc cô cửu kiếm" chỉ chuyên tìm chỗ sơ hở của đối phương trong lúc ra chiêu thức, mà chiêu thức nào là

chẳng có chỗ sơ hở. Còn kiến thức của chàng thời chẳng có chiêu thức nào hết mà đánh đâu được đấy. Thế gọi là "dĩ vô chiêu thắng hữu chiêu".

Bây giờ chàng thấy phái Hằng Sơn ngưng thần bất động. Bảy thanh kiếm đã tấn công lại tự thủ. Bảy thanh kiếm thanh thế liên hoàn tuyệt không có chỗ nào sơ hở, khiến Lệnh Hồ Xung thích quá reo hò tán thưởng.

Nguyên kiếm trận của phái Hằng Sơn dùng "tĩnh" để chế "động". Đã không động thì kiếm đâu ra chỗ sơ hở. Vậy cái diệu dụng kiếm pháp này cũng là một lối "dĩ vô chiêu thắng hữu chiêu".

Những tay cao thủ phái Hằng Sơn như Định Tĩnh, Định Nhàn, Định Dật ba vị sư thái bản lãnh đều có một chỗ độc đáo là "Tĩnh", "Nhàn", "Dật". Có điều kiếm trận này cần phải bảy người liên thủ đồng thời để kiềm chế địch nên cần phải bày trận cho thật mau lẹ. Nếu gặp phải tay cao thủ hạng nhất, làm cho trận bị rối loạn thì khó lòng giữ cho khỏi tan vỡ.

Nhạc Bất Quần dõng dạc hỏi:

- Các vị đây có phải là các sư điệt ở phái Hằng Sơn không? Ba vị này là sư huynh ở phái Tung Sơn đó. Chúng ta đều là người nhà, không nên để tổn thương đến hòa khí.

Nhưng bọn nữ đệ tử phái Hằng Sơn không lý gì đến những lời khuyên can của Nhạc Bất Quần. Hai mươi mốt thanh trường kiếm vẫn giữ nguyên tình trạng không rung động chút nào.

Nguyên bọn này đau xót Định Tĩnh sư thái bị đánh chết ở dọc đường. Họ biết rằng tuy bà bị hại về tay bọn yêu nhân Ma giáo nhưng bọn Chung Trấn lại nhân lúc người ta gặp tai nạn, chẳng ra tay viện trợ thì chớ lại còn khiến cho mọi người công phẫn vì chúng có dã tâm toan thôn tính phái Hằng Sơn. Bây giờ chạm

trán nơi đây, không biết ai đã ra lệnh bày ra kiếm trận này.

Chung Trấn thấy cục diện lâm vào tình trạng dằng dai mà bên hắn hoàn toàn đã bị uy hiếp. Hắn liền cười ha hả nói:

- Chúng ta cùng người một nhà, còn bày trò làm chi nữa? Lão phu chịu thua là xong chứ gì?

Hắn nói rồi liệng thanh kiếm xuống đất đánh choang một tiếng.

Người đứng đầu bọn đệ tử bao vây Chung Trấn là Nghi Hòa.

Nghi Hòa thấy đối phương liệng kiếm nhận thua, cô liền cầm thanh kiếm của Chung Trấn lên thu lấy.

Không ngờ Chung Trấn gót chân trái đã dẫm lên mũi kiếm ở dưới đất. Thanh kiếm nhảy vọt lên, hắn liền lấy đầu ngón tay đẩy mạnh vào đốc kiếm. Thanh kiếm phóng đi nhanh như điện.

Nghi Hòa bật tiếng la hoảng:

- Úi chao!

Tay trái cô bị trúng kiếm. Thanh trường kiếm của cô cũng bị rớt xuống đất.

Chung Trấn nổi lên tràng cười ha hả. ánh hào quang lấp lánh.

Bọn đệ tử phái Hằng Sơn tới tấp bị thương. Trận thế rối loạn.

Đặng Bát Công và Cao Khắc Tân đồng thời phát động.

Thế là xảy ra cuộc hỗn chiến.

Bênh hào kiệt xỉ mạ Bất Quần

Lệnh Hồ Xung lượm lấy thanh kiếm của Nghi Hòa bị rớt xuống đất vừa rồi. Chàng vung kiếm lên một cái. Bỗng nghe những tiếng choang choảng cùng tiếng kêu oai oái.

Cổ tay Cao Khắc Tân bị đánh trúng, thanh trường kiếm rớt xuống đất.

Đặng Bát Công xoay sở cây nhuyễn tiên thế nào, nó lại quấn vào cổ mình.

Cổ tay Chung Trấn bị sống kiếm đánh trúng, phải lùi lại mấy bước. Thanh trường kiếm tuy còn nằm trong tay nhưng cả cánh tay bị tê chồn không còn khí lực gì nữa.

Bỗng nghe hai thiếu nữ đồng thời thét lên lanh lảnh.

Một cô la:

- Ngô tướng quân!

Một cô gọi:

- Lệnh Hồ đại ca!

Thiếu nữ la "Ngô tướng quân" chính là Trịnh Ngạc.

Vừa rồi Lệnh Hồ Xung đánh lui ba người phái Tung Sơn chàng đã sử dụng thủ pháp giống hệt thủ pháp mà chàng đã sử ở trong khách điếm ngoài ấp 28 để đối phó với ba người.

Cả Cao Khắc Tân cũng hoang mang luống cuống.

Đặng Bá Công xuýt ngạt thở.

Chung Trấn vừa kinh hãi vừa bồi hồi không có chủ định nữa.

Hôm nay Trịnh Ngạc thấy Lệnh Hồ Xung ra chiêu như bữa trước, tuy dong mạo và y phục chàng đã biến đổi mà vẫn nhận ra được.

Còn cô gọi chàng là Lệnh Hồ đại ca chính là Nghi Lâm. Cô cùng sáu vị sư tỷ có cả Nghi Chân lập thành kiếm trận vây Đặng Bát Công.

Lúc sử kiếm cô đã để hết tinh thần vào cuộc chiến đấu. Hai mắt cô nhìn chằm chằm vào đối phương tuyệt không trông ngang trông ngửa. Tuy cô chăm chú nhìn địch nhân nhưng mắt chỉ dán vào một chỗ yếu điểm nào trong người hắn, tỷ như nhìn vào đầu thì chỉ nhìn thấy đầu, còn nhìn vào ngực, thì chỉ thấy ngực bộ phận khác của đối phương không tài nào thấy được.

Vì thế mà kiếm trận tán ra rồi cô mới nhìn thấy Lệnh Hồ Xung.

Từ lúc chia tay đến nay kể đã lâu ngày, bây giờ lại được tái ngộ cô bị xúc động, toàn thân run bần bật, cơ hồ ngất đi.

Lệnh Hồ Xung đã bị lộ chân tướng, dĩ nhiên không còn cách nào dấu diếm.

Chàng liền cười nói giỡn:

- Tổ mẹ chúng nó! Cả ba đứa cũng chẳng biết chó gì. Các vị sư thái phái Hằng Sơn đã tha mạng cho nhà ngươi mà các ngươi lấy ơn trả oán. Bản tướng coi chướng mắt lắm. Ta.... ta Chàng nói tới đây đột nhiên đầu óc choáng váng mắt tối sầm lại té huỵch xuống đất.

Nghi Lâm nhảy xổ lại nâng chàng ngồi dậy hốt hoảng la gọi:

- Lệnh Hồ đại ca!.... Lệnh Hồ đại ca!...

Cô nhìn thấy bả vai cùng cánh tay Lệnh Hồ Xung máu chảy như suối liền vén tay áo chàng lên và dùng linh dược của bản

môn cứu trị.

Linh dược đó là Bạch Vân Hùng đởm hoàn thì bỏ vào miệng cho chàng nuốt.

Bọn Trịnh Ngạc, Nghi Lâm lấy Thiên Hương đoạt tục giao để rịt vào miệng vết thương.

Bọn đệ tử phái Hằng Sơn cố nhiên đã nhận ra chàng. Cô nào cũng cảm ơn đức cứu viện của chàng. Bữa trước nếu không được chàng ra tay cứu viện thì mọi người đều mất mạng cả rồi, các cô còn lo chẳng những bị thảm tử mà còn bị quân giặc làm ô nhục nữa. Vì thế cô thì lấy thuốc, cô thì lau vết máu hết lòng cứu trị cho chàng. Các cô lại lấy vải buộc vết thương.

Các cô gái biên hạ thấy bọn này ra vẻ hấp tấp chữa chạy cho một chàng trai không khỏi lên tiếng mỉa mai hay thì thầm bàn tán.

Bọn nữ đệ tử phái Hằng Sơn tuy là những nhân sĩ học võ, thấy tình trạng Lệnh Hồ Xung không khỏi buông tiếng thở dài hoặc tỏ ra rất quan tâm.

Cô thì hỏi:

- Kẻ nào đả thương tướng quân của chúng ta.

Cô thì bàn tán địch nhân dùng thủ đoạn tàn độc. Cô lại niệm "A Di Đà Phật".

Bọn người phái Hoa Sơn nhìn thấy cảnh tượng này thì lấy làm kỳ.

Nhạc Bất Quần bụng bảo dạ:

- Phái Hằng Sơn trước nay giới luật rất nghiêm minh mà không hiểu sao bọn nữ đệ tự này lại mê gã Lệnh Hồ Xung đến thất điên bát đảo. Giữa chỗ bao nhiêu con mắt trông vào họ cũng không tị hiềm nam nữ thọ thọ bất tương thân người kêu

gã bằng đại ca, kẻ gọi gã là "Tướng Quân". Quân tiểu tặc này đã làm tướng quân bao giờ đâu? thật là trời sầu đất thảm vũ trụ hồ đồ. Không hiểu các bậc tiền bối phái Hằng Sơn có quản cố bọn họ không?

Chung Trấn nhìn hai tên sư đệ đập tay ra hiệu.

Cả ba người liền chống kiếm xông về phía Lệnh Hồ Xung. Chúng tự nghĩ:

- Nếu không trừ khử gã này thì hậu quả không biết đến đâu mà nói. Huống chi bên mình đã hai phen thất bại dưới lưỡi kiếm của gã. Vậy bây giờ ta nhân lúc gã hôn mê mà giết chết đi thì thật là cơ hội tốt nhất.

Nghi Hòa la lên một tiếng lập tức 14 cô đệ tử bày thành hàng một cầm kiếm múa tít để ngăn cản bọn Chung Trấn.

Những cô nữ đệ tử này võ công không cao thâm lắm, nhưng đã bày thành trận thế thì công cũng được mà thủ cũng được.

Mười bốn cô có thể ngăn cản bốn năm tay cao thủ hạng nhất.

Ban đầu Nhạc Bất Quần có ý muốn điều giải hai bên, nhưng bao nhiêu việc bất ngờ xảy ra. Tiên sinh đã không biết hai bên vì đâu gây oán, lại cảm thấy đối với cả hai phái Tung Sơn và Hằng Sơn đều phát sinh phản cảm.

Lão nghĩ bụng:

- Ta hãy tạm thời tự thủ bàng quan để coi diễn biến.

Tiên sinh thấy mười bốn cô nữ đệ tử ngăn giữ một cách cực kỳ nghiêm ngặt, khiến cho bọn Chung Trấn biến đổi chiêu thức luôn luôn mà thủy chung vẫn không có cách nào đánh vào gần được.

Cao Khắc Tân phóng tâm nóng nảy tiến lên trước hơn một chút liền bị thanh kiếm của Nghi Thanh đâm trúng đùi. Tuy

thương thế không lấy gì làm nặng nhưng máu chảy đầm đìa coi rất nhếch nhác.

Lệnh Hồ Xung đang lúc mê man bỗng nghe tiếng khí giới đụng nhau chan chát không ngớt. Chàng giương mắt lên nhìn thì thấy vẻ mặt xinh đẹp của Nghi Lâm đầy vẻ lo âu. Miệng nàng lẩm bẩm niệm Phật:

- Chúng sinh bị ách nạn, khắp mình đau khổ vô cùng. Xin đức quan âm bố thí phép màu đem diệu lực cứu người trần tục.

Lập tức chàng nhớ tới ngày trước ngoài thành Hành Sơn, sau khi chàng bị thương nàng cũng quan tâm lo lắng như vậy. Nàng đem hết tâm trí cầu khẩn cho mình thoát nạn. Nhưng khi ấy chỉ có hai người ở ngoài nơi hoang vắng, mà ngày nay thì ba bên, bốn bên không biết bao nhiêu là người.

Lệnh Hồ Xung lại nghĩ tới Nghi Lâm tiểu sư muội trước nay vốn là người suy trước nghĩ sau không hiểu sao bây giờ nàng lại liều gan đến thế?

Lệnh Hồ Xung nghị vậy rồi ngửng mặt lên nhìn Nghi Lâm.

Đột nhiên chàng tỉnh ngộ bụng bảo dạ:

- Chỉ vì nàng lo lắng đến sự an nguy sinh tử của ta nhiều quá, mà nàng tự quên mình, đồng thời quên cả những người xung quanh nữa. Những tỵ hiềm "nam nữ bất thân" cùng là người xuất gia khác kẻ trần tục nàng cũng chẳng để ý tới nữa.

Lệnh Hồ Xung cảm kích trong lòng chợt ngửng đầu lên trông thấy Nhạc Linh San và Lâm Bình Chi sóng vai đứng đó. Không hiểu tại sao chàng thấy rõ hai người dắt tay nhau mà chàng lại nổi lên một tràng cười rộ, rồi đứng phắt dậy khẽ nói:

- Tiểu sư muội! Đa tạ tiểu sư muội! Tiểu sư muội hãy đưa kiếm cho ta!

Nghi Lâm ngập ngừng đáp:

- Lệnh Hồ sư ca!.... Lệnh Hồ sư ca!.... đừng.... đừng Lệnh Hồ Xung tủm tỉm cười rất ôn hòa đón lấy thanh trường kiếm ở trong tay Nghi Lâm. Tay trái chàng vịn vào vai nàng lảo đảo người đi, chàng muốn chạy ra đối địch.

Nghi Lâm vẫn quan tâm đến thương thế của Lệnh Hồ Xung. Nhưng nàng thấy đầu vai mình đang đỡ cho chàng phải chịu gánh lấy sức nặng thì lập tức dũng khí tăng lên rất nhiều, nàng huy động nội lực đưa lên trên vai phía hữu.

Lệnh Hồ Xung từ giữa đám 14 cô nữ đệ tử đi ra. Nhát kiếm thứ nhất vừa vung lên, thanh trường kiếm của Cao Khắc Tân liền bị rớt ngay xuống đất.

Chiêu kiếm thứ hai vung ra khiến cho cây "nhuyễn tiên" của Đặng Bất Công bật ngược trở lại tự quấn vào cổ hắn.

Chiêu kiếm thứ ba phát ra một tiếng choang, đập vào khí giới của Chung Trấn.

Chung Trấn đã biết kiếm pháp của Lệnh Hồ Xung rất là kỳ ảo, hắn không thể địch lại được. Nhưng hắn thấy chàng đứng không vững, muốn đem nội lực hất tung thanh kiếm của chàng đi. Vì vậy mà lúc chàng phóng kiếm chém tới, hắn vận nội lực đến độ chót vung kiếm lên đón đỡ.

Nhưng hai thanh kiếm vừa đụng vào nhau, Chung Trấn liền cảm thấy nội lực trong người hắn đột nhiên theo thanh trường kiếm phát tiết ra ngoài. Hắn muốn thu nội lực về cũng không được nữa.

Lệnh Hồ Xung lại thấy tinh thần phấn chấn.

Nguyên phép "Hấp tinh đại pháp" của chàng bất giác mỗi ngày làm cho công lực thâm hậu hơn lên. Chẳng cần đụng vào

da thịt, mà chỉ cần đối phương vận nội lực tấn công, là nội lực của chàng tự nhiên hút được của đối phương qua thanh trường kiếm rút vào nội thể cho chàng.

Chung Trấn giật mình kinh hãi, vội thu trường kiếm về rồi lại phóng chiêu kiếm thứ hai ra ngay.

Lệnh Hồ Xung thấy dưới nách hắn sơ hở rất lớn, đáng lẽ chàng phản kích một chiêu là đủ làm cho hắn chết uổng mạng ngay. Nhưng cánh tay chàng mềm nhũn không đủ lực lượng để làm theo ý muốn. Chàng đành đưa kiếm lên gạt.

Chung Trấn lại thấy nội lực tiết ra thì trống ngực đánh thình thình.

Nghi Hòa la lên:

- Quân mặt dầy! Không biết thẹn.

Chung Trấn nổi đóa, vung kiếm hết sức bình sinh đâm ra một nhát. Nhưng kiếm mới phóng ra nửa vời, đột nhiên hắn xoay tay nhằm trước ngực Nghi Lâm đứng bên cạnh Lệnh Hồ Xung đâm tới.

Chiêu này hư hư thật thật, càng về sau càng biến ảo. Thật là một chiêu cực kỳ thâm độc.

Nếu Lệnh Hồ Xung quét ngang thanh kiếm để cứu nàng thì hắn lại xoay kiếm đâm vào bụng dưới chàng. Bằng không cứu viện thì chiêu kiếm của hắn sẽ đâm trúng Nghi Lâm. Hắn còn muốn cho chàng rối loạn tâm thần để thừa cơ hạ sát chàng.

Mọi người kinh hãi la hoảng vì thấy mũi kiếm đã đâm gần tới vạt áo trước ngực Nghi Lâm.

Thanh trường kiếm của Lệnh Hồ Xung đột nhiên xoay lại áp vào thanh kiếm của Chung Trấn.

Thanh trường kiếm của Chung Trấn đang lơ lửng trên không,

đột nhiên dính vào không rời ra nữa, tựa hồ có mấy cây kìm sắt cập lấy lưỡi kiếm.

Chung Trấn hết sức đâm về phía trước. Nhưng mũi kiếm không tài nào đẩy thêm ra được một ly Mũi kiếm lại từ từ chếch lên rồi cong lại, thành hình cánh cung. Đồng thời nội lực toàn thân hắn ào ạt xô ra.

Dù hắn cấp trí vội bỏ kiếm nhảy ra, nhưng tiềm lực đã mất, hậu lực không tiếp.

Đột nhiên người hắn nhủn ra ngã huỵch xuống đất.

Chung Trấn từ trên không rớt thẳng dáng mạnh lưng xuống đất, coi chẳng khắc người thường không hiểu võ công. Hắn chống hai tay xuống đất, lồm cồm ngồi dậy, nhưng người hắn chỉ lên được nửa chừng rồi lại té xuống nằm ghé về một bên.

Coi tình trạng này thì nếu hắn không bị trọng thương tức là đã mất hết công lực.

Đặng Bát Công và Cao Khắc Tân vội chạy lại nâng hắn dậy đồng thanh hỏi:

- Sư ca! Sư ca làm sao thế?

Chung Trấn la lên:

- Té ra y.... Y là Nhậm Ngã.... Ngã Hành.

Giọng nói ú ớ đầy vẻ khủng khiếp.

Hai mắt Chung Trấn nhìn chằm chặp vào mặt Lệnh Hồ Xung, hắn nhận ra ngay niên canh và tướng mạo không hợp. Một nhân vật oai danh trấn động giang hồ mấy chục năm, làm đến giáo chủ Ma giáo như Nhậm Ngã Hành, quyết không thể là một chàng thanh niên ngoài hai chục tuổi.

Hắn lại nói tiếp:

- Ngươi có phải là.... đồ đệ của Nhậm Ngã Hành mà cũng

biết.... sử môn "Hấp tinh yêu pháp" không?

Cao Khắc Tân giật mình kinh hãi hỏi lại:

- Sư ca! Sư ca bị hút hết nội lực rồi ư?

Chung Trấn đáp:

- Đúng thế!

Nhưng hắn lại ngồi thẳng lên được và cảm thấy nội lực đã tăng lên dần.

Nguyên Lệnh Hồ Xung đã luyện môn "Hấp tinh đại pháp" nhưng chưa được thâm hậu cho lắm. Luồng nội lực của Chung Trấn vận vào lưỡi kiếm, chàng chỉ hóa tán chứ chưa hút vào trong người mình được. Có điều Trung Chấn đột nhiên cảm thấy kình lực tiết ra, trong lúc hoảng hốt, hắn bị té xuống coi rất thảm hại.

Đặng Bát Công hạ thấp giọng xuống nói:

- Chúng ta hãy đi về thôi! Món nợ này để ngày sau sẽ thanh toán.

Chung Trấn vẫy tay, lớn tiếng:

- Quân yêu nhân Ma quái kia! Ngươi sử một thứ yêu pháp âm độc tuyệt nhân như vậy, tức là đã thành kẻ cừu địch của hết thảy anh hùng thiên hạ rồi đó. Bữa nay Chung mỗ không thể địch lại ngươi, nhưng trong chính giáo ta những bọn anh hùng hảo hán có cả hàng ngàn hàng vạn, quyết không chịu khuất phục dâm oai yêu pháp của ngươi đâu.

Hắn cất cao giọng nói tiếp:

- Đặng sư đệ! Cao sư đệ! Cựu yêu Ma giáo lại xuất hiện, chúng ta về báo cáo với chưởng môn.

Nói xong quay lại nhìn Nhạc Bất Quần chắp tay nói:

- Nhạc tiên sinh! Tên yêu nhân Ma giáo này có mối liên quan

gì với các hạ không?

Nhạc Bất Quần chỉ hắng dặng một tiếng chứ không trả lời.

Chung Trấn đứng trước mặt tiên sinh không dám càn rỡ liền nói tiếp:

- Chân tướng thế nào rồi cũng có ngày biết rõ. Bọn tại hạ xin cáo biệt!

Dứt lời Chung Trấn cùng Cao Khắc Tân và Đặng Bát Công bỏ đi luôn.

Nhạc Bất Quần qua bậc đá trước cửa lớn đi xuống cất giọng nghiêm khắc quở mắng:

- Lệnh Hồ Xung! Ngươi giỏi thật! Té ra ngươi đã học cả "Hấp tinh đại pháp" của Nhậm Ngã Hành rồi ư?

Lệnh Hồ Xung quả nhiên đã học được một ít công phu của Nhậm Ngã Hành. Tuy cái đó chẳng qua là chàng vô tình, nhưng là sự thực không còn chối cãi vào đâu được, nên chàng chỉ lẳng lặng cúi đầu chứ không trả lời.

Nhạc Bất Quần lớn tiếng hỏi:

- Ta hỏi ngươi thế có đúng không?

Lệnh Hồ Xung sợ hãi đáp:

- Dạ!

Nhạc Bất Quần nói:

- Từ nay trở đi ngươi đã thành kẻ tử thù của chính giáo. Bây giờ ngươi bị trọng thương. Chẳng lẽ ta lại thừa cơ lúc ngươi đang gặp cơn nguy cấp mà hạ thủ. Nhưng lần sau còn chạm trán ngươi, thì nếu ta không giết ngươi, ngươi cũng giết ta.

Tiên sinh quay lại nhìn bọn đệ tử nói:

- Gã này đã thành kẻ thù của các ngươi, nếu tên nào còn đối

đãi với gã, giữ tình đồng môn như ngày trước tức là tự tuyệt đường làm môn hạ chính giáo. Các ngươi đã nghe rõ chưa?

Nhạc Linh San khẽ nói:

- Nghe rõ rồi!

Lệnh Hồ Xung bị trọng thương người đã mềm nhũn. Chàng nghe Nhạc Bất Quần nói mấy câu này cảm thấy hai chân bất lực, không cử động được.

"Keng" một tiếng! Thanh trường kiếm của chàng rớt xuống đất.

Người chàng cũng từ từ ngã ra.

Nghi Hòa đứng bên đưa tay vào dưới nách bên hữu chàng đỡ lấy rồi hỏi:

- Nhạc tiên sinh! Trong vụ này tất có chỗ hiểu lầm. Tiên sinh không điều tra cho rõ đã tuyệt tình ngay như vậy chẳng hóa ra vì nóng giận mà thành lỗ mãng ư?

Nhạc Bất Quần hỏi lại:

- Còn hiểu lầm gì nữa?

Nghi Hòa đáp:

- Bọn đệ tử ở phái Hằng Sơn xuýt bị bọn Ma giáo làm nhục, đều là nhờ cậy vào bàn tay cứu viện của vị Lệnh Hồ Ngô tướng quân đây. Nếu tướng quân là đệ tử Ma giáo thì khi nào còn đi viện trợ đệ tử chính phái để phản đối Ma giáo?

Bỗng Nghi Lâm cất tiếng gọi:

- Lệnh Hồ đại ca!...

Nhạc Bất Quần lại thét:

- Lệnh Hồ Xung!

Tiên sinh chỉ biết chàng là Lệnh Hồ Xung không rõ tích "Ngô

tướng quân" nên cứ tên chàng mà gọi.

Nhạc Bất Quần hỏi tiếp:

- Bọn yên nhân Ma giáo rất nhiều quỷ kế. Các ngươi đừng mắc bẫy gã. Chuyến này trong bọn quý phái xuống phía nam, vị nào đứng đầu?

Tiên sinh tưởng những vị ni cô và thiếu nữ trẻ tuổi này đã bị Lệnh Hồ Xung hoa ngôn xảo ngữ làm cho mê hoặc. Chỉ có các bậc tiền bối sư thái mới khám phá ra được gian kế của Lệnh Hồ Xung.

Nghi Hòa đáp:

- Sư bá Định Tĩnh sư thái bất hạnh bị Ma giáo yêu nhân sát hại rồi.

Nhạc Bất Quần cùng Nhạc phu nhân đều "ối" lên một tiếng, rất lấy làm thương tiếc và kinh hãi vô cùng.

Giữa lúc ấy một vị ni cô đứng tuổi từ đầu phố chạy vào la lên:

- Có chim bồ câu từ Bạch Vân am đưa thơ đến.

Vị ni cô kia chạy đến trước mặt Vu Tẩu, móc trong bọc ra một ống trúc nhỏ hai tay cầm đưa lại.

Vu Tẩu đón lấy mở nắp bằng nút gỗ ở một đầu ống, rồi rút thơ coi.

Bỗng mụ thất kinh la lên:

- Trời ơi! Hỏng rồi!

Quần đệ tử phái Hằng Sơn vừa nghe tin ở Bạch Vân am có thơ đến đã tới tấp bu quanh lại. Mọi người thấy Vu Tẩu vẻ mặt hoảng hốt liền hỏi ngay:

- Chuyện chi vậy?

- Trong thơ sư phụ nói gì?

Vu Tẩu đáp:

- Sư muội hãy coi đây!

Mụ cầm lá thư đưa cho Nghi Thanh.

Nghi Thanh đón lấy lá thơ đọc:

"Ta cùng Định Dật sư muội bị khốn ở Long Tuyền chú kiếm cốc" Nghi Thanh lại nói tiếp:

- Đây là huyết thơ.... của chưởng môn sư tôn. Sao lão nhân gia lại đến Long Tuyền làm chi?

Nghi Chân nói:

- Chúng ta phải đi mau!

Nghi Thanh hỏi:

- Không hiểu kẻ thù là ai?

Nghi Hòa đáp:

- Bất luận chúng là hạng hung thần ác sát nào thì bọn ta cũng phải đi ngay. Dù có chết cũng được chết cùng sư phụ một chỗ.

Nghi Thanh là người trầm trọng, nghĩ thầm:

- Sư phụ cùng sư thúc võ công lợi hại thế mà còn bị vây hãm thì, bọn ta e rằng không xong việc được.

Cô cầm lấy huyết thơ đi tới trước mặt Nhạc Bất Quần khom lưng nói:

- Nhạc sư bá! Sư phụ bọn đệ tử có thư đến nói là bị vây hãm ở núi Long Tuyền chú kiếm cốc. Xin sư bá nghĩ tình ngũ nhạc kiếm phái đồng khí liên chi mà thiết pháp cứu cho!

Nhạc Bất Quần đón lấy thơ coi. Tiên sinh trầm ngâm một chút rồi hỏi:

- Lệnh sư cùng Định Dật sư thái xuống vùng Triết Nam có việc gì? Hai vị đó võ công trác tuyệt mà sao lại bị địch nhân vây

hãm thì thật là ly kỳ! Bức thư này có phải là thủ bút của tôn sư không?

Nghi Thanh đáp:

- Đây chính là thủ bút của tôn sự Đệ tử e rằng lão nhân gia đã bị thương, rồi trong lúc thảng thốt quệt lấy máu để viết thơ.

Nhạc Bất Quần lại hỏi:

- Không hiểu địch nhân là ai?

Nghi Thanh đáp:

- Chắc là bọn người trong Ma giáo, chứ tệ phái có cừu địch với ai đâu?

Nhạc Bất Quần đưa mắt nhìn Lệnh Hồ Xung thủng thẳng nói:

- Không chừng gian nhân Ma giáo giả tạo ra bức thư này để lừa gạt bọn ta cạm vào bẫy. Bọn yên nhân quỷ kế đa đoan không biết đâu mà đề phòng cho xiết được.

Nghi Hòa rất đỗi bồn chồn, lớn tiếng la:

- Sư phụ có linh thiêng xin phù hộ chọ Trong môn phái bị tai nạn nguy cấp như lửa đốt dầu. Bọn đệ tủ quyết đi cứu viện. Nghi Thanh sư muội ơi! Chúng ta phải đi mau. Nhạc sư bá không rảnh việc, có năn nỉ cũng bằng vô dụng.

Nghi Chân cũng nói:

- Phải đấy! Nếu đến chậm một khắc sẽ thành mối hận ngàn thu.

Mọi người thấy Nhạc Bất Quần có ý khước từ, không kể đến nghĩa khí giang hồ đều có vẻ bực mình.

Nghi Lâm nói:

- Lệnh Hồ đại ca! Đại ca hãy vào dưỡng thương trong một

khách điếm nào ở Phúc Châu này. Bọn tiểu muội đi cứu sư phụ, sư bá xong sẽ trở lại thăm đại ca.

Lệnh Hồ Xung lớn tiếng:

- Quân giặc cỏ lớn mật lại hung yêu tác quái tàn hại người lành. Bản tướng có lý đâu đứng ngoài tự thủ bàng quang? Ta cùng đi với các vị cứu người mới được.

Nghi Lâm ngập ngừng hỏi:

- Đại ca.... Đại ca mình bị trọng thương, đi làm sao được?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Bản tướng vì nước quên mình, da ngựa bọc thây, có chi đáng kể? Đi đi! Không đi mau thì lỡ việc.

Bọn nữ đệ tử không nắm chắc phần nào cứu được sư tôn.

Mọi người thấy Lệnh Hồ Xung cũng đi theo thì hăng hái lên rất nhiều.

Nghi Chân nói:

- Nếu vậy xin đa tạ tướng quân! Bọn tiểu ni sẽ tìm ngựa cho tướng quân cưỡi.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Mọi người đều phải cưỡi ngựa mới được. Đã ra trận đánh giặc mà không cưỡi ngựa thì ra thể thống gì nữa? Nào chúng ta lên đường.

Nghi Thanh nhìn Nhạc Bất Quần và Nhạc phu nhân nói:

- Bọn đệ tử xin cáo biệt sư bá.

Nghi Hòa hậm hực hỏi:

- Đối với hạng người này mình có thì giờ đâu mà giữ lịch sự. Chà toàn đồ vô nghĩa khí, chỉ có hư danh mà thôi.

Vu Tẩu quát lên:

- Sư muội! Đừng nói nhiều nữa.

Nhạc Bất Quần chỉ cười ruồi lơ đi như không nghe thấy gì.

Lao Đức Nặc thấy Nghi Hòa vũ nhục sư phụ mình, liền quát hỏi:

- Ngươi nói nhăng gì thế? Ngũ nhạc kiếm phái ta như cây liền cành. Một phái có việc là cả bốn phái đến cứu. Nhưng các ngươi cấu kết với Lệnh Hồ Xung làm trò lén lút ma quái nên sư phụ ta phải nghĩ cho chu đáo mới hành động được. Bọn ngươi bắt tên yêu nhân Lệnh Hồ Xung giết đi để tỏ rõ sự thanh bạch, không thì phái Hoa Sơn ta sẽ chẳng khi nào hòa mình với phái Hằng Sơn cho thành dơ dáy.

Nghi Hòa tức giận tiến lên một bước tay nắm chuôi kiếm lớn tiếng:

- Ngươi nói gì hòa mình với bọn dơ dáy?

Lao Đức Nặc nói:

- Các ngươi câu kết với Ma giáo là hòa mình với bọn dơ dáy đó.

Tịch Tà kiếm phổ lại mất tích

Nghi Hòa tức giận nói:

- Lệnh Hồ đại hiệp đây hễ thấy việc nghĩa là dũng cảm nhúng tay vào, y cứu nạn cho người trong cơn nguy cấp. Đó mới là bậc đại anh hùng, đại trượng phu chân chính. Còn các ngươi tự xưng là hào kiệt, nhưng thực ra chỉ là những tên ngụy quân tử cầu an mà thôi.

Ngoại hiệu Nhạc Bất Quần là "Quân tử kiếm", nên bọn đệ tử phái Hoa Sơn tối kỵ ba chữ "ngụy quân tử".

Lao Đức Nặc thấy trong lời nói của Nghi Hòa hiển nhiên mỉa mai sư phụ hắn. Hắn liền rút thanh trường kiếm ra khỏi vỏ đánh "soạt" một tiếng đâm vào cổ họng Nghi Hòa.

Đó là chiêu tuyệt diệu trong kiếm pháp phái Hoa Sơn tên gọi là "Hữu phụng lai nghi".

Nghi Hòa không ngờ hắn động thủ một cách đột ngột. Cô chưa kịp rút kiếm ra đón đỡ thì mũi kiếm của đối phương đã phóng gần tới cổ họng. Cô bật tiếng la hoảng.

ánh hàn quang lấp lánh, bảy thanh trường kiếm đã kéo đến bao vây Lao Đức Nặc.

Lao Đức Nặc vội xoay kiếm về đón đỡ, nhưng hắn chỉ ngăn được một mũi kiếm đâm vào trước ngực.

"Roạt roạt" mấy tiếng! Sáu thanh trường kiếm của sáu nữ đệ tử phái Hằng Sơn đã đâm trúng áo hắn thành sáu vết rách mà vết nào cũng dài đến hai ba thước.

Đây là bọn đệ tử phái Hằng Sơn không có ý định giết Lao Đức Nặc, mỗi mũi kiếm mới đâm đến gần người hắn đã dừng lại.

Trong bọn này có Trịnh Ngạc công phu tương đối còn non hơn, cô phóng kiếm chưa nắm vững được phần khinh trọng. Cô cầm kiếm không vững, chiêu kiếm không chuẩn đích, nên đánh rách tay áo mé hữu của Lao Đức Nặc, mũi kiếm cô còn đâm sâu vào da hắn sâu chừng nửa tấc.

Lao Đức Nặc kinh hãi vô cùng, vội nhảy lùi lại.

Bỗng nghe đánh "bạch" một tiếng. Một cuốn sách từ trong bọc hắn rớt xuống.

Dưới ánh mặt trời, ai cũng trông rõ, trên bìa sách viết bốn chữ:

"Tử hà bí lục".

Lao Đức Nặc cả kinh thất sắc, muốn tiến lại vồ lấy.

Lệnh Hồ Xung vội la lên:

- Phải ngăn hắn lại!

Lúc này Nghi Hòa đang tuốt kiếm cầm tay. Cô phóng ra ba chiêu veo véo.

Lao Đức Nặc vung kiếm lên gạt, nhưng không tiến thêm được bước nào.

Nhạc Linh San lớn tiếng hỏi:

- Gia gia! Pho bí lục này sao lại ở trong mình nhị sư ca?

Lệnh Hồ Xung cũng lớn tiếng hỏi:

- Lao Đức Nặc! Có phải lục sư đệ cũng bị hại về tay ngươi không?

Hôm ấy ở trên ngọn núi cao nhất dãy Hoa Sơn, đột nhiên "Tử hà bí lục" mất biến. Đó là một mối nghi ngờ tuyệt đại. Dè đâu

lúc này một cô nữ đệ tử phái Hằng Sơn cắt đứt dây lưng thắt vạt áo của Lao Đức Nặc, lại làm rách cả miệng túi nên pho bí lục nội công, vật báu trấn sơn của phái Hoa Sơn lại rớt ra.

Lao Đức Nặc xẳng giọng:

- Ngươi nói nhăng gì thế?

Đột nhiên gã ngồi thụt xuống rồi xông về mé tả, chạy vào một ngõ hẻm lướt người đi như bay.

Lệnh Hồ Xung tức quá phóng bước đuổi theo. Nhưng chàng chỉ chạy được mấy bước, bỗng người chàng lảo đảo té xuống.

Nghi Lâm cùng Trịnh Ngạc chạy lại đỡ chàng dậy.

Nhạc Linh San lượm cuốn sách lên đưa cho phụ thân nói:

- Té ra nhị sư ca đã đánh cắp.

Nhạc Bất Quần giận xám mặt lại, đón lấy coi thì quả nhiên là cuốn bí lục nội công truyền đời của bản phái. May mà những trang sách còn nguyên vẹn, chưa bị rách nát.

Tiên sinh hằn học nói:

- Trăm điều ngang ngửa vì ngươi. Tại ngươi lấy đưa cho gã để làm món nhân tình?

Nghi Hòa là tay miệng lưỡi không vừa, cô liền lớn tiếng nói:

- Thế mới là hòa mình với quân dơ dáy.

Vu Tẩu chạy đến trước mặt Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Lệnh Hồ đại hiệp! Đại hiệp thấy trong mình thế nào?

Lệnh Hồ Xung nghiến răng đáp:

- Ta.... ta.... Sư đệ ta bị hắn giết chết. Đáng giận thay mình không đuổi kịp.

Bỗng thấy Nhạc Bất Quần , Nhạc phu nhân và bọn đệ tử phái Hoa Sơn trở gót đi vào đóng cổng tiêu cục lại, chàng nghĩ thầm:

- Đại đệ tử của sư phụ học võ công âm độc phe Ma giáo, rồi nhị đệ tử lại sát hại đồng môn, ăn cắp bí lục của bản môn, trách nào lão gia không buồn bực được?

Chàng liền nói:

- Tôn sư bị khốn, chúng ta phải hỏa tốc đi cứu người mới được. Việc này không nên chậm trễ. Còn tên ác tặc Lao Đức Nặc sớm muộn gì cũng sẽ gặp phải tay ta.

Vu Tẩu nói:

- Đại hiệp mình bị trọng thương như vậy.... Hỡi ơi! Tiểu phụ không biết nói thế nào...

Nguyên mụ là một người tôi tớ xuất thân. Hiện giờ tuy địa vị mụ không hèn kém nữa, nhưng kiến thức hẹp hòi, không hiểu nói thế nào để tỏ lòng cảm kích Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Chúng ta mau chạy ra ngoài chợ lừa ngựa. Không cần giá cả, đây có tiền rồi. Bao nhiêu con cũng mua hết.

Tham tướng Ngô Thiên Đức có bao nhiêu vàng bạc lấy cả ra. Mọi người chạy ra chợ bán lừa ngựa thấy con nào cũng muạ Nhưng còn thiếu mất 5 con. Mười bốn cô người nhẹ hơn, hai người cưỡi chung một ngựa.

Đoàn người đi ra cửa Bắc thành Phúc Châu rồi cứ nhằm phía Bắc mà chạy.

Đoàn người đi chừng được hơn 10 dặm thì thấy trên khu đất cỏ mọc có một đàn ngựa đến dư trăm con, mà chỉ có 6,7 tên quân coi giữ, liền biết ngay là ngựa của quan quân. Lệnh Hồ Xung nói:

- Hãy ra cướp lấy đám ngựa kia!

Vu Tẩu nói:

- Đây là ngựa của quan quân, làm thế không ổn.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Cứu người là việc gấp, dù là ngựa của Hoàng đế cũng phải cướp, còn có chi là ổn với không ổn?

Nghi Thanh nói:

- Đắc tội với quan nha thì e rằng...

Lệnh Hồ Xung ngắt tiếng:

- Việc cứu sư phụ của các cô là cần hay việc tuân giữ vương pháp là khẩn cấp hơn?

Nghi Hòa nói xen vào:

- Tướng quân nói phải lắm!

Lệnh Hồ Xung hô lên:

- Điểm huyệt những tên quân cho chúng ngã ra rồi dắt lấy ngựa. Tiếng hô của chàng đúng là một hiệu lệnh oai nghiêm vô cùng. Từ sau khi Định Tĩnh sư thái qua đời, quần đệ tử phái Hằng Sơn lâm vào tình trạng "thồng rồng mất mẹ", trong lòng lúc nào cũng hãi hùng, vô chủ định. Bây giờ các cô nghe Lệnh Hồ Xung quát lên một tiếng liền đuổi ngựa xông vào, ra tay điểm huyệt cho mấy tên quân trông coi ngã lăn rồi dắt ngựa đem lại.

Bọn quân lính chưa từng thấy ni cô vô thiện, vô pháp như thế bao giờ, chúng chỉ kịp kêu lên một hai câu:

- Làm gì thế này?

- Các cô đừng đùa giỡn!

Rồi chúng té xuống liền, không nhúch nhích được nữa.

Quần đệ tử cướp được ngựa rồi bật lên những tràng cười khúch khích, ra chiều rất khoan khoái.

Các cô thích của mới lạ, liền nhảy phốc lên ngựa của quan quân, gia roi cho chạy.

Đến giữa trưa đoàn người đi tới một thị trấn liền vào quán ăn uống.

Nhân dân trong thị trấn này thấy một đoàn người vừa đàn bà vừa ni cô lại đem theo ngựa nghẽo rất nhiều, nhất là trong đám này còn có một chàng trai lẫn vào, ai nấy đều lấy làm kinh dị.

Đoàn người ăn cơm xong. Nghi Thanh lấy tiền ra trả.

Cô ghé tai bảo Lệnh Hồ Xung:

- Lệnh Hồ sư huynh! Bọn tiểu muội không đem đủ tiền.

Lệnh Hồ Xung gọi Trịnh Ngạc bảo:

- Trịnh sư muội! Sư muội cùng Vu Tẩu hãy dắt một con ngựa đi bán lấy tiền về đây rồi sẽ tính.

Trịnh Ngạc dạ một tiếng rồi cùng Vu Tẩu dắt ngựa ra chợ.

Các đệ tử bưng miệng cười thầm.

Họ nghĩ bụng:

- Vu Tẩu đi mua bán thì còn được, chứ một vị tiểu cô nương đẹp như thiên tiên mà ra chợ bán ngựa thì thật là một việc hi hữu trên thế gian.

Nhưng Trịnh Ngạc là người thông minh lanh lợi, nói năng lại khéo léo. Cô mới đến Phúc Kiến mấy ngày mà đã học được mấy trăm câu nói ở tỉnh này, mặc dầu tiếng Phúc Kiến là một thứ tiếng khó nói nhất trong thiên hạ.

Chẳng mấy chốc hai người đã bán ngựa được tiền đem về thanh toán tiền cơm.

Trời đã xế chiều, đoàn người đi tới một sườn núi thì xa xa trông thấy một tòa thị trấn lớn, nhà cửa dầy như bát úp. Thị trấn này ít ra cũng có tới bảy tám trăm nóc nhà.

Đoàn người đi vào thị trấn ăn cơm xong, số tiền bán ngựa trả tiền cơm rồi cũng không còn dư được mấy.

Trịnh Ngạc cao hứng cười nói:

- Sáng mai chúng ta lại đi bán ngựa nữa.

Lệnh Hồ Xung khẽ bảo:

- Các vị hãy ra đường phố nghe ngóng xem trong thị trấn này là tài chủ sẳn tiền nhất? Ai là người đốn mạt nhất?

Trịnh Ngạc gật đầu dắt Tần Quyên cùng đi.

Sau chừng nửa giờ hai cô trở về nói:

- Bản trấn chỉ có một nhà đại tài chủ người họ Bạch, ngoại hiệu là Bát Bì (Lột Da) đã mở tiệm vàng lại buôn bán thóc gạo. Người này tên là Bạch Bát Bì thì chắc là con người không tốt rồi.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Tối hôm nay chúng ta đến "quyên giáo" nhà hắn.

Trịnh Ngạc nói:

- Hạng người này khí độ hẹp hòi, quyên giáo e rằng chẳng được bao nhiêu tiền gạo.

Lệnh Hồ Xung chỉ tủm tỉm cười chứ không nói gì.

Sau một lúc chàng lên tiếng:

- Chúng ta lên đường thôi!

Mọi người thấy trời đã tối đen, nhưng sư phụ gặp nạn nên không quản ngại lao khổ, đi ngay là hơn.

Mọi người vội lên ngựa ra khỏi thị trấn tiến về phía Bắc.

Đi mới được vài dặm, Lệnh Hồ Xung ra lệnh:

- Được rồi chúng ta hãy nghỉ lại đây một lúc.

Mọi người liền đi tới bờ dòng suối nhỏ ở chân núi ngồi xuống đất mà nghỉ.

Nghi Lâm lúc nào cũng đi cạnh Lệnh Hồ Xung. Thỉnh thoảng nàng lại tủm tỉm cười mà không biết nàng nghĩ gì. Thủy chung nàng vẫn không nói nửa lời, bây giờ mới mở miệng:

- Lệnh Hồ sư huynh.... sư huynh thương thế đã lành chưa?

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Không có gì đáng ngại.

Rồi chàng nhắm mắt dưỡng thần.

Sau chừng nửa giờ, chàng mở bừng mắt ra ngó Vu Tẩu cùng Nghi Hòa nói:

- Hai vị cùng sáu vị sư muội đến nhà Bạch Bát Bì quyên giáo. Trịnh sư muội dẫn đường.

Vu Tẩu và Nghi Hòa trong lòng rất lấy làm kỳ, nhưng cũng vâng lời.

Lệnh Hồ Xung nói:

- ít ra phải quyên được 500 lạng bạc, nếu được có một ngàn lạng càng hay.

Nghi Hòa la lên:

- Trời ơi.... Cái đó.... Cái đó.... Bạch Bát Bì khi nào chịu bỏ ra nhiều thế?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Nếu hắn không chịu thì quyên hai ngàn lạng chứ sao. Chúng ta sử dụng một ngàn thôi, còn dư một ngàn để cứu giúp kẻ nghèo ở dọc đường.

Bây giờ mọi người mới tỉnh ngộ ngơ ngác nhìn nhau.

Nghi Hòa nói:

- Lệnh Hồ Xung sư huynh!.... sư huynh bảo bọn tiểu muội đi cướp nhà giàu để tế bần chăng?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Phải rồi! Mấy chục con người chúng ta đây dốc túi gom lại không nổi mấy lạng bạc thì cũng là kẻ bần của chứ gì? Này các vị sư muội! Nếu không cướp những nhà giàu để giúp bọn dân nghèo chúng ta thì làm sao mà đến được Long Toàn chú kiếm cốc?

Mọi người nghe đến năm chữ "Long Toàn chú kiếm cốc" đều trong lòng lo lắng liền đồng thanh đáp:

- Nếu vậy bọn tiểu muội xin đi quyên giáo.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Đi quyên giáo kiểu này e rằng các cô chưa làm qua bao giờ. Cách hành động có khác với sự quyên giáo thông thường đôi chút. Các cô đến nhà Bạch Bát Bì cần lấy tấm khăn che mặt đi. Lúc quyên giáo các cô đừng mở miệng, hễ thấy vàng vạc thì thò tay ra mà lấy là được.

Trịnh Ngạc cười hỏi:

- Nếu họ không chịu đưa ra thì sao?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Cô này thật không biết điều. Cô nên nhớ những bậc anh hùng dưới trướng phái Hằng Sơn đều là những liệt sĩ không phải tầm thường trong võ lâm. Người ra phải dùng đến liệu bát cống, tám người khiêng còn chưa mời được các vị đến cửa quyên giáo chọ Có đúng thế không? Bạch Bát Bì bất quá là tên thổ hào hèn kém ở một thị trấn nhỏ nhoi, chứ có địa vị gì trong võ lâm? Thế mà hắn được mười lăm tay cao thủ phái Hằng Sơn tìm đến nhà. Đại giá các vị tới nơi tất làm cho hắn mở mặt mở mày. Nếu hắn coi tầm thường các cô thì các cô cứ việc động thủ ra chiêu, để xem võ công Bạch Bát Bì lợi hại hay là bản lĩnh của

Trịnh sư muội ở phái Hằng Sơn chúng ta đả bại hắn?

Lệnh Hồ Xung nói câu này khiến cho một số đông không nhịn được phải cười ồ.

Trong bọn đệ tử phái Hằng Sơn cũng có mấy nhân vật trì trọng, lão thành như bọn Nghi Thanh đã ngấm ngầm nghĩ tới chuyện này không ổn.

Họ tự nhủ:

- Giới luật phái Hằng Sơn rất nghiêm mật cấm việc trộm đạo. Đi quyên giáo kiểu này không khỏi phạm giới.

Nhưng bọn Nghi Hòa, Trịnh Ngạc đã nhanh chân lon ton bước đi. Mấy người thấy chuyện không ổn, nhưng cũng không làm gì được nên không nói gì nữa.

Lệnh Hồ Xung quay đầu nhìn lại thì thấy Nghi Lâm giương cặp mắt trong trẻo lên nhìn chàng.

Chàng tủm tỉm cười hỏi:

- Tiểu sư muội! Sư muội không tán thành chăng?

Nghi Lâm né tránh ánh mắt của Lệnh Hồ Xung khẽ đáp:

- Tiểu muội không biết, Lệnh Hồ sư ca bảo nên làm thế nào thì cứ thế mà làm. Tiểu muội.. cũng cho đó là một việc không làm.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Hôm ấy tiểu huynh muốn ăn một trái dưa, sư muội đã đi quyên giáo về cho tiểu huynh phải không?

Nghi Lâm đỏ mặt lên, nàng nhớ lại ngày trước cùng Lệnh Hồ Xung ở một nơi hoang dã trong một đoạn thời gian. Hôm ấy một vì sao đổi ngôi xẹt ngang trời thoáng cái rồi mất hút.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Sư muội còn nhớ câu chuyện ngày đó không?

Nghi Lâm khẽ đáp:

- Khi nào tiểu muội lại quên được?

Rồi nàng quay đầu lại nói:

- Lệnh Hồ đại ca! Chuyện đó thế mà linh nghiệm thật.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Thật không? Sư muội cầu nguyện điều gì đã thấy ứng nghiệm chưa?

Nghi Lâm cúi đầu xuống không nói gì.

Nàng nghĩ thầm:

- Mình đã ước nguyện đến trăm nghìn điều và trông mong mãi không thấy y Sau cùng quả gặp y trở lại thật.

Đột nhiên từ phía xa xa có tiếng vó ngựa dồn dập vọng lại.

Một người cưỡi ngựa từ phía Nam chạy tới. Đúng là phía bọn Vu Tẩu, Nghi Hòa vừa ra đi. Nhưng bọn này lại chưa cưỡi ngựa.

Lệnh Hồ Xung tự hỏi:

- Chẳng lẽ lại xẩy ra chuyện gì rồi chăng?

Mọi người đều đứng lên, nhìn vê phía có tiếng vó ngựa.

Bỗng nghe thanh âm một cô gái cất lên gọi:

- Lệnh Hồ Xung! Lệnh Hồ Xung!

Lệnh Hồ Xung vừa nghe đã chấn động tâm thần. Vì chính là thanh âm Nhạc Linh San.

Chàng liền la lên:

- Tiểu sư muội! Tiểu huynh ở đây.

Nghi Lâm run bắn người lên, sắc mặt lợt lạt tránh lùi ra một bước.

Trong bóng đêm một thiếu nữ cưỡi ngựa trắng lao tới rất

mau, chỉ còn cách mọi người chừng vài trượng.

Con ngựa bỗng hí vang một tiếng dài, rồi đứng thẳng người lên như người.

Hiển nhiên Nhạc Linh San giựt cương cho nó dừng bước.

Lệnh Hồ Xung thấy nàng đến một cách thảng thốt thì ngấm ngầm cảm thấy có điều chi bất tiện, liền hỏi ngay:

- Tiểu sư muội! Sư phụ cùng sư mẫu có việc gì không?

Nhạc Linh San vẫn ngồi trên lưng ngựa. Bóng trăng chênh chếch soi vào. Tuy chàng chỉ trông thấy một bên mặt nhưng cũng rõ vẻ xám xanh.

Bỗng nàng lớn tiếng hỏi:

- Ai là sư phụ, sư mẫu ngươi? Gia gia cùng má má ta có liên can gì đến ngươi?

Lệnh Hồ Xung khác nào bị thoi quyền đánh vào ngực rất nặng, người chàng lảo đảo.

Nguyên Nhạc Bất Quần đối với chàng rất nghiêm khắc nhưng Nhạc phu nhân cùng Nhạc Linh San thủy chung nhớ tới mối tình xưa, không có điều chi khiến chàng khó chịu. Bây giờ chàng nghe Nhạc Linh San nói mấy câu móc máy này thì trong lòng thê thảm vô cùng. Chàng đáp:

- Tiểu huynh đã bị trục xuất ra khỏi môn trường phái Hoa Sơn không còn hạnh phúc được kêu hai vị bằng sư phụ, sư mẫu.

Nhạc Linh San hỏi:

- Ngươi đã không được gọi thế mà sao những câu "sư phụ, sư mẫu" cứ treo ở miệng ngươi hoài?

Lệnh Hồ Xung cúi đầu không nói gì, lòng đau như cắt.

Nhạc Linh San "hừ" một tiếng rồi xẳng giọng:

- Đưa đây!

Nàng giơ tay phải ra.

Lệnh Hồ Xung nói như người hết hơi:

- Chuyện chi vậy?

Nhạc Linh San nói:

- Đến lúc này mà ngươi hãy còn giả vờ để dối ta ư?

Đột nhiên nàng lớn tiếng:

- Đưa ra đây!

Lệnh Hồ Xung lắc đầu đáp:

- Ta chẳng hiểu gì? Sư muội muốn sao?

Nhạc Linh San hỏi:

- Còn gì nữa? "Tịch Tà kiếm phổ" của nhà họ Lâm đâu?

Lệnh Hồ Xung lấy làm kỳ hỏi:

- "Tịch Tà kiếm phổ" nào? Sao lại đến đòi ta?

Nhạc Linh San cười lạt hỏi:

- Không đòi ngươi thì đòi ai? Ta hãy hỏi ngươi. Tấm áo cà sa ấy ai đã cướp được ở trong tòa nhà cũ của họ Lâm đem đi?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Chính là hai ông bạn phái Tung Sơn. Một người tên là Bạch đầu tiên ông Bốc Trầm và một người là Ngốc Ưng Sa Thiên Giang gì gì đó.

Nhạc Linh San hỏi:

- Hai lão họ Bốc họ Sa bị ai giết chết?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Chính ta đây.

Nhạc Linh San hỏi:

- Vậy tấm áo cà sa đó ai lấy mất?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Cũng là ta.

Nhạc Linh San nói:

- Vậy ngươi đưa ra đây!

Lệnh Hồ Xung ngập ngừng:

- Ta bị thương té xỉu nhờ ơn sư.... sư.... mẫu thân ngươi cứu tỉnh. Lúc ta hồi tỉnh thì tấm áo cà sa đó đã không ở trong mình ta rồi.

Nhạc Linh San ngửng đầu lên cười ha hả. Nhưng nghe thanh âm chẳng có ý gì là cười hết. Nàng hỏi:

- Theo lời ngươi thì mẫu thân ta đã nuốt mất áo cà sa rồi chăng? Ta không ngờ ngươi lại thốt ra được những lời hèn hạ vô liêm sỉ như vậy.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Ta không nói là mẫu thân ngươi nuốt mất. Có trời đất chứng minh Lệnh Hồ Xung này trong lòng chẳng bao giờ có ý bất kính đối với mẫu thân ngươi. Ta chỉ nói.... Ta chỉ nói là...

Nhạc Linh San hỏi:

- Làm sao?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Mẫu thân ngươi thấy tấm áo cà sa ấy rồi và bà được biết là vật của nhà họ Lâm, tự nhiên trao trả cho Lâm sư đệ.

Nhạc Linh San cười lạt nói:

- Khi nào mẫu thân ta lại lục soát đồ vật trong mình ngươi? Dù ngươi có muốn trả lại cho Lâm sư đệ thì cũng là công ngươi liều mạng mới đoạt lại được. Chà chà! Sau khi ngươi hồi tỉnh lại

có phải chính tay ngươi đã giao trả cho gã không? Có như thế thì ngươi mới được món ân tình với gã.

Lệnh Hồ Xung nghĩ thầm:

- Nàng nói vậy rất có lý. Chẳng lẽ tấm áo cà sa đó lại có người lấy cắp đem đi rồi ư?

Lệnh Hồ Xung trong dạ bồn chồn, lưng chàng toát mồ hôi lạnh ngắt chàng nói:

- Nếu vậy thì trong vụ này tất có điều chi ngoắt nghéo.

Chàng đứng dậy rũ áo nói:

- Bao nhiêu quần áo ta đem đây hết. Nếu ngươi không tin thì cứ việc xục tìm.

Nhạc Linh San bật lên tràng cười khẩy nói:

- Con người như ngươi rất là giảo quyệt, đã lấy đồ vật của người ta chẳng lẽ lại dấu trong mình hay sao? Hơn nữa thủ hạ ngươi thiếu gì sư vãi cùng hạng gái tứ chiếng giang hồ. Chẳng lẽ không có một tên nào cất giấu thay ngươi được ư?

Nhạc Linh San tra hỏi Lệnh Hồ Xung chẳng khác gì thẩm vấn phạm nhân khiến cho quần đệ tử phái Hằng Sơn nghe đã nổi dạ bất bình. Khi nàng nói mấy câu này, liền có mấy cô đồng thời la lên:

- Quân này ăn càn nói rỡ!

- Thế nào là gái tứ chiếng giang hồ?

- Ở đây làm gì có sư?

- Ngươi mới chính là gái tứ chiếng giang hồ.

Nhạc Linh San tay cầm đốc kiếm, lớn tiếng nói:

- Các ngươi là đệ tử nhà Phật mà đi quấn quít với một gã trai tơ suốt ngày suốt đêm kề cận với nhau không rời nửa bước. Như

vậy chẳng phải gái tứ chiếng giang hồ là gì? Chà thực là quân mặt dầy.

Quần đệ tử phái Hằng Sơn đều nổi lòng công phẫn.

Bảy tám cô không nhịn được rút kiếm ra khỏi vỏ bật lên những tiếng lách cách không ngớt.

Nhạc Linh San cũng rút kiếm ra khỏi vỏ la lên:

- Phải chăng các ngươi ỷ đông người để thủ thắng, muốn giết ta đi để bịt miệng. Các ngươi lại cả đây! Nhạc cô nương mà còn sợ tụi bây thì không phải là đệ tử phái Hoa Sơn nữa.

Lệnh Hồ Xung vội xua tay ra ngăn cản bọn đệ tử phái Hằng Sơn rồi buông tiếng thở dài nói:

- Thủy chung ngươi chỉ nghi ngờ ta, ta không biết làm thế nào? Lao Đức Nặc đâu? Sao ngươi không hỏi hắn coi? Hắn đã lấy cắp "Tử hà bí lục" thì tấm áo cà sa này chắc cũng bị gã đánh cắp.

Nhạc Linh San lớn tiếng hỏi lại:

- Ngươi muốn ta đi hỏi Lao Đức Nặc phải không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Chính thế!

Nhạc Linh San hét lên:

- Được lắm! Vậy ngươi lại đây mà giết ta đi! Ngươi đã tinh thông môn Tịch Tà kiếm phổ của nhà họ Lâm. Dĩ nhiên ta không thể địch lại nhà ngươi.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Khi nào ta.... Ta lại đả thương ngươi?

Nhạc Linh San hỏi:

- Ngươi muốn ta đi hỏi Lao Đức Nặc mà lại không giết ta thì sao ta xuống âm phủ để gặp y được?

Lệnh Hồ Xung vừa kinh hãi vừa mừng thầm nói:

- Lao Đức Nặc.... bị sư.... gia gia ngươi giết rồi ư?

Lệnh Hồ Xung đã biết Lao Đức Nặc học nghệ rồi mới vào làm môn hạ phái Hoa Sơn. Trừ chàng ra không ai bản lãnh cao cường hơn hắn. Nếu Nhạc Bất Quần không thân hành hạ thủ thì người khác chẳng thể trừ khử được hắn. Lao Đức Nặc đã làm cho Lục Đại Hữu phải mất mạng khiến chàng hận thấu xương. Bây giờ chàng nghe nói hắn chết rồi thì cho là một việc đáng mừng.

Nhạc Linh San cười lạt nói:

- Bậc đại trượng phu mình làm mình chịu. Ngươi đã giết Lao Đức Nặc sao không dám nhận?

Lệnh Hồ Xung lấy làm kỳ hỏi:

- Ngươi bảo ta giết hắn ư? Nếu ta mà giết hắn thì việc gì ta phải từ chối? Hắn chết là đáng tội. Ta hận mình không được ra tay giết hắn.

Nhạc Linh San lớn tiếng hỏi:

- Vậy tại sao ngươi lại sát hại bát sư cả Y có đắc tội gì với ngươi đâu? Ngươi thật là một kẻ lòng lang dạ thú.

Vì chua ngoa, thiếu nữ bị thương

Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi, run lên hỏi:

- Bát sư đệ là người hoạt bát lanh lợi, y lại rất thân với ta, khi nào ta nỡ giết gã?

Nhạc Linh San đáp:

- Từ ngày ngươi đi cấu kết với bọn yêu nhân Ma giáo, hành động trái với thường tình.... Ai mà biết được tại sao.... ngươi hạ sát bát sư đệ?.... Ngươi.... ngươi...

Nàng nói tới đây rồi nghẹn ngào, hai hàng châu lệ lã chã tuôn rơi.

Lệnh Hồ Xung tiến lên một bước nói:

- Tiểu sư muội! Ngươi đừng có đoán quanh đoán quẩn. Bát sư đệ hãy còn nhỏ tuổi, gã lại không gây thù oán với ai. Đừng nói ta đây mà bất cứ là ai cũng không nhẫn tâm sát hại gã.

Nhạc Linh San mày liễu dựng ngược, lớn tiếng:

- Thế thì tại sao ngươi lại nhẫn tâm giết cả Lâm sư đệ?

Lệnh Hồ Xung cả kinh thất sắc, líu lưỡi hỏi:

- Lâm sư đệ chết.... chết rồi ư?

Nhạc Linh San đáp:

- Hiện giờ thì gã chưa chết, ngươi phóng một nhát kiếm đâm gã chưa chết, nhưng.... ai mà biết gã.... có thể khỏi được không?

Nàng nói tới đây lại nức nở lên không nói được nữa.

Lệnh Hồ Xung nghe nói Lâm Bình Chi chưa chết, chàng thở

phào một cái hỏi:

- Gã bị thương nặng lắm phải không? Dĩ nhiên là gã phải biết ai đã chém gã chứ? Gã bảo sao?

Nhạc Linh San đáp:

- Trên cõi đời này còn ai giảo quyệt bằng ngươi? Ngươi lẻn tới sau lưng chém gã.... sau lưng gã có mắt đâu mà...

Lệnh Hồ Xung trong lòng đau khổ không bút nào tả xiết, chàng không nhịn được nữa rút trường kiếm ra rồi vận động nội lực vào cánh tay liệng thanh kiếm ra đánh vèo một tiếng.

Thanh kiếm bằng bặn bay ra chém vào một cây bách lớn đường kính dài đến hơn thước. Lưỡi kiếm đưa thân cây đứt gẫy ngay quãng giữa. Nửa trên thân cây bị cắt đứt lảo đảo rồi đổ xuống đánh "uỳnh" một tiếng rùng rợn. Dưới đất đá chạy cát bay mù mịt vung ra tứ phía.

Nhạc Linh San hỏi:

- Ngươi học được võ công quỷ quái của Ma giáo định diễu võ dương oai trước mặt ta chăng?

Lệnh Hồ Xung lắc đầu đáp:

- Ta muốn giết Lâm sư đệ thì hà tất phải đâm lén sau lưng, ta cứ việc thẳng thắn chém gã một nhát là xong.

Nhạc Linh San nói:

- Ai biết đâu được trong lòng ngươi còn có mưu thần chước quỷ. Hừ! nhất định vì bát sư đệ thấy ngươi làm điều tàn ác, nên ngươi giết gã đi để bịt miệng. Ngươi còn băm nát mặt gã như đã đối với nhi.... Lao Đức Nặc.

Lệnh Hồ Xung tưởng chừng trái tim chìm hẳn xuống. Chàng biết nhất định trong vụ này có điều âm mưu bí hiểm, mà chàng không sao đoán ra được, liền hỏi:

- Cả mặt mũi Lao Đức Nặc cũng bị chém nát ra ư?

Nhạc Linh San đáp:

- Chính tay ngươi đã làm ra "hảo sự" này chẳng lẽ không biết hay sao mà còn hỏi ỡm ờ?

Lệnh Hồ Xung hỏi lại:

- Môn hạ phái Hoa Sơn còn ai bị tổn thương nữa không?

Nhạc Linh San hỏi lại:

- Ngươi đã giết hai người đâm thương một người còn chưa đủ ư?

Lệnh Hồ Xung nghe nàng nói vậy biết là không còn ai khác nữa.

Chàng tự hỏi:

- Không hiểu ai đã hạ độc thủ?

Đột nhiên lòng chàng xao xuyến, vì nhớ tới Nhậm Ngã Hành khi ở Cô Sơn mai trang trong thành Hàng Châu đã nói ra miệng nếu chàng không chịu gia nhập Ma giáo, lão sẽ tận diệt phái Hoa Sơn. Chàng nghĩ là lão đã tới Phúc Châu và bắt đầu hạ thủ phái Hoa Sơn.

Lệnh Hồ Xung nghĩ vậy liền giục:

- Ngươi.... ngươi mau trở về đi bẩm với gia gia má má ngươi.... Ta e rằng tên đại ma đầu đã lẻn vào hạ thủ phái Hoa Sơn rồi đó.

Nhạc Linh San bĩu môi đáp:

- Phải rồi! Đích xác là có tên đại ma đầu ở Ma giáo vào phái Hoa Sơn ta hạ thủ. Có điều tên đại ma đầu trước kia cũng ở phái Hoa Sơn. Thật là dưỡng hổ di hoạn, lấy ân làm thù.

Lệnh Hồ Xung nhăn nhó cười nghĩ bụng:

- Ta đã ưng lời đi Long Toàn để ứng cứu Định Nhàn và Định

Dật sư thái, nhưng bây giờ sư phụ và sư nương ta lại gặp đại nạn biết làm thế nào cho được? Giả tỷ đúng Nhậm Ngã Hành đến đây làm dữ, dĩ nhiên ta cũng không phải là địch thủ của lão, nhưng sư phụ cùng sư nương có nạn thì dù ta có phải chết một cách vô ích cũng nên đồng sinh cộng tử với hai vị mới phải đạo. Việc có khinh trọng tình có thân sợ Công việc của phái Hằng Sơn đành để cho quần đệ tử phái đó hãy đi trước lo liệu. Còn ta mà ngăn trở được Nhậm Ngã Hành thì rồi sẽ đến Long Toàn cứu viện.

Quyết định chàng nói:

- Chiều hôm qua dời khỏi Phúc Châu rồi, ta đi cùng các vị sư tỷ, sư muội phái Hằng Sơn đây ở cả với nhau. Có lý nào lại phân thân trở lại giết bát sư đệ cùng Lao Đức Nặc được? Ngươi không tin thì thử hỏi bọn họ coi.

Nhạc Linh San nói:

- Chà! Ngươi bảo ta hỏi bọn chúng ư? Bọn chúng cũng như ngươi cùng một giòng nhơ nhớp. Chẳng lẽ bọn chúng lại không tìm lời thêm đặt vào cho sự dối trá của ngươi được thêm tròn vẹn?

Bọn đệ tử phái Hằng Sơn vừa nghe Linh San nói vậy thì bảy tám cô nóng nảy đã la ó om sòm. Mấy cô là người xuất gia thì chỉ phân biệt phải trái, nói năng vẫn lịch sự. Nhưng bọn tục gia đệ tử thì thóa mạ bằng những câu rất chua ngoa.

Nhạc Linh San lùi ra xa hơn trượng nói:

- Lệnh Hồ Xung! Tiểu Lâm tử bị thương rất nặng. Trong lúc hôm mê gã vẫn nhớ đến kiếm phổ. Nếu ngươi còn một chút nhân tính thì nên đem kiếm phổ trả lại cho gã.... Không thì...

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Ngươi coi ta là hạng đê hèn vô liêm sỉ đến thế ư?

Nhạc Linh San tức giận đáp:

- Ngươi mà còn không phải là hạng đê hèn vô liêm sỉ thì trong thiên hạ chẳng có ai là kẻ đê hèn vô liêm sỉ nữa.

Nghi Lâm đứng bên nghe hai người đối đáp, lòng cô rất phẫn khích. Bây giờ cô không nhẫn nại được nữa liền nói:

- Nhạc cô nương! Lệnh Hồ đại ca đối với cô rất tử tế. Y.... y xử với cô bằng một dạ rất chân thành. Sao cô lại thóa mạ y dữ tợn thế?

Nhạc Linh San cười lạt hỏi lại:

- Hắn đối với ta tử tế hay không tử tế mà ngươi là người đã xuất gia sao lại biết cả chuyện đó?

Nghi Lâm đột nhiên cảm thấy lòng kiêu ngạo nổi lên. Cô chỉ biết Lệnh Hồ Xung bị người ta khinh miệt vu oan, còn cô dù có phải chết đến trăm lần, cũng quyết biện bạch cho chàng, còn thanh quy giới luật bản môn, cô đành để mai đây sư phụ trách phạt thế nào cũng chịu, bây giờ cô không nghĩ gì tới.

Cô liền cất giọng dõng dạc nói:

- Đó chính là miệng Lệnh Hồ đại ca đã nói với ta như vậy.

Nhạc Linh San lên giọng mạt sát:

- Chà! Cả những chuyện đó mà hắn cũng nói với ngươi! Vì hắn.... muốn tử tế với ta nên mới ra tay gia hại Lâm sư đệ.

Lệnh Hồ Xung thở dài nói:

- Nghi Lâm sư muội! Sư muội bất tất phải nói nhiều. "Thiên hương đoạn tục giao" và "Bạch vân hùng đởm đoàn" của quý phái trị thương rất hiệu nghiệm. Xin sư muội lấy một ít đưa cho Nhạc sư.... Nhạc cô nương để y đem về cứu người bị thương.

Nhạc Linh San bắt đầu ngựa quay lại. Trước khi giật cương

cho ngựa chạy nàng nói:

- Ngươi đã chém gã một chém chưa chết, còn muốn dùng độc dược cho y chết hẳn phải không? Khi nào ta lại mắc bẫy ngươi. Này Lệnh Hồ Xung! Tiểu Lâm tử nếu không khỏi thì ta.... ta...

Nàng nói tới đây gia roi cho ngựa chạy về phía Nam.

Lệnh Hồ Xung bên tai còn văng vẳng tiếng vó ngựa mà lòng chàng bâng khuâng như người đánh mất vật gì.

Tần Quyên nói:

- Cô ả này chua ngoa như vậy để gã tiểu Lâm tử của ả chết đi càng hay.

Nghi Chân nói:

- Tần sư muội! Chúng ta đem mình nương nơi cửa Phật phải lấy đạo từ bi làm gốc. Vị cô nương đó tuy có lời thất thố, nhưng mình không nên nguyền rủa người ta chết.

Lệnh Hồ Xung động tâm nói:

- Nghi Chân sư muội! Ta có việc nhờ sư muội một phen vất vả.

Nghi Chân nói:

- Lệnh Hồ sư huynh đã có điều sai khiến, dĩ nhiên tiểu muội phải tuân theo.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Không dám! Gã họ Lâm đó là một tên sư đệ đồng môn với tạ Theo lời Nhạc cô nương thì y bị thương nặng, ta nhớ đến thuốc trị thương của quý phái linh nghiệm vô cùng...

Nghi Chân nói:

- Sư ca muốn tiểu muội đem thuốc trị thương cho y phải không? Được lắm! Tiểu muội xin trở lại thành Phúc Châu. Nghi

Linh sư muội! Sư muội cùng đi với ta nhé!

Lệnh Hồ Xung chắp tay nói:

- Thật phiền đại giá hai vị sư muội.

Nghi Chân nói:

- Lệnh Hồ sư huynh cùng đi với bọn tiểu muội, đâu có phải là đi giết người? Vụ Oan uổng này, bọn tiểu muội phải đến giải thích cùng Nhạc tiên sinh.

Lệnh Hồ Xung nở nụ cười nhăn nhó vì chàng nghĩ tới sư phụ đã yên trí là chàng quy thuận dưới cờ bọn Ma giáo, nên vất cứ việc tàn ác đến đâu cũng không từ. Thế thì người còn tin các cô sao được?

Lệnh Hồ Xung thấy Nghi Chân và Nghi Linh hai người lên ngựa ra đi, chàng tự hỏi:

- Bọn họ sốt sắng với công việc của mình như vậy, mà mình bỏ mặc họ để trở về Phúc Châu thì đành tâm sao được? Huống chi Định Nhàn sư thái lại bị địch nhân vây hãm, còn Nhậm Ngã Hành có đến Phúc Châu hay không mình cũng chưa rõ.

Chàng từ từ đứng dậy chạy đi lượm thanh kiếm lúc trước chém đứt cây rớt xuống. Bỗng chàng lẩm bẩm:

- Ta mà muốn giết Lâm Bình Chi thì việc gì phải chém sau lưng gã và có lý đâu chém gã không chết? Nếu người đó là Nhậm Ngã Hành thì làm gì lão chẳng chém một nhát cho gã chết được? Đây nhất định là người khác rồi. Chỉ cần không phải Nhậm Ngã Hành là sư phụ ta chẳng sợ ai hết.

Nghĩ tới đây chàng thấy khoan tâm được một chút. Bỗng nghe văng vẳng có tiếng vó ngựa. Cứ theo số mục thì đoàn ngựa này chắc là bọn Vu Tẩu đi quyên giáo về.

Sau một lát quả thấy mười lăm người đã cưỡi ngựa đến trước

mặt.

Vu Tẩu nói:

- Lệnh Hồ thiếu hiệp! Bọn tiểu muội đi quyên giáo được rất nhiều vàng bạc, tưởng dùng không hết được.

Nghi Hòa cười nói:

- Mình không dùng hết thì cứu tế cho kẻ nghèo.

Cô quay sang hỏi Nghi Thanh:

- Vừa rồi có cô gái nhỏ tuổi các vị có gặp không? Không biết lai lịch thế nào mà lại động thủ với chúng ta?

Lệnh Hồ Xung thất kinh hỏi:

- Y động thủ với các vị ư?

Nghi Hòa đáp:

- Trong bóng tối, cô gái đó cưỡi ngựa xông tới liền cất tiếng thóa mạ bọn tiểu muội là lũ ni cô tứ chiếng giang hồ không biết thẹn mặt.

Lệnh Hồ Xung ngấm ngầm đau khổ. Chàng vội hỏi:

- Y bị thương nặng lắm phải không?

Nghi Hòa lấy làm kỳ hỏi lại:

- Ô hay! Sao Lệnh Hồ sư ca biết y bị thương?

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Y đã thóa mạ các cô như vậy mà các cô lại tính nóng như lửa thì một mình y địch làm sao nổi với 15 người. Có lý nào chẳng bị thương được?

Rồi chàng hỏi tiếp:

- Y bị thương chỗ nào?

Nghi Hòa đáp:

- Tiểu muội hỏi y:

"Vì lẽ gì chưa từng quen biết nhau đã mở miệng mắng người?" Thì y đáp:

"Các ngươi là một lũ đồ đệ phái Hằng Sơn không chịu tuân giữ thanh qui của người tu hành". Tiểu muội liền hỏi lại:

"Sao bọn ta lại không giữ thanh quỉ Ngươi ăn nói lịch sự một chút". Y liền vung roi ngựa lên quát:

"Tránh ra!" Tiểu muội liền nắm lấy yên ngựa quát trả lại:

"Tránh ra!" Thế là xảy cuộc động thủ.

Vu Tẩu nói:

- Thị rút kiếm ra. Bọn tiểu muội thấy thị là người phái Hoa Sơn, nhưng trong bóng tối không nhìn rõ mặt mũi, sau mới nhận ra dường như thị là tiểu thư của Nhạc tiên sinh. Tiểu muội vội quát lên ngăn trở nhưng tay thị đã trúng hai nhát kiếm bị thương, có điều thương thế chẳng làm y chi làm trầm trọng.

Nghi Hòa nói:

- Tiểu muội cũng nhận ra thị. Bọn người phái Hoa Sơn ở trong thành Phúc Châu đối với Lệnh Hồ đại ca rất vô lễ. Bọn tiểu muội phái Hằng Sơn gặp nạn họ đã chẳng viện trợ, tự thủ bàng quang thì chớ còn rõ thói chua ngoa nên tiểu muội muốn cho thị nếm mùi một chút.

Trịnh Ngạc nói:

- Nghi Hòa sư thư đối với cô nương đó hãy còn nhẹ đòn. Chiêu "Kim châm độ kiếp" chỉ đâm trúng vào sườn bên tả thành một vết nhẹ nhàng rồi thu về ngay. Nếu y đánh thật sự thì đã chặt đứt một cánh tay của thị rồi.

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Việc này chưa yên việc khác đã tới. Nhạc Linh San tiểu sư

muội là người kiêu ngạo chẳng chịu thua ai. Bữa nay nàng bị chiến bại tất cho là một cái nhục lớn, rồi nàng lại đổ lên đầu mình. Mới hay mọi việc đều do số phận gây nên biết làm thế nào. May ở chỗ nàng bị thương không lấy chi làm trầm trọng.

Trịnh Ngạc là một người thông minh lanh lợi đã nhìn rõ Lệnh Hồ Xung đặc biệt quan tâm đến vị Nhạc cô nương kia liền nói:

- Nếu bọn tiểu muội mà sớm biết cô là sư muội của Lệnh Hồ sư huynh thì để mặc kệ cho cô thóa mạ mấy câu cũng chẳng làm gì. Chỉ vì trời tối không nhìn rõ mặt mà thành chuyện xích mích. Sau này nếu gặp cô sẽ xin lỗi cô là xong.

Nghi Hòa hậm hực nói:

- Xin lỗi cái gì? Chúng ta có đắc tội với cô đâu. Vì cô vừa mở miệng đã thóa mạ người ta liền. Tưởng khắp thiên hạ cũng không có một ai vô lý như cô.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Mấy vị đi quyên giáo được việc rồi. Vậy chúng ta đi thôi. Lão Bạch Bát Bì đó đối xử thế nào?

Lòng chàng rất áy náy, không muốn nhắc tới chuyện Nhạc Linh San nên mới hỏi sang chuyện khác.

Bọn Nghi Hòa nghe nói tới chuyện quyên giáo đều lấy làm hứng thú, cô kể thao thao bất tuyệt rồi nói:

- Ngày thường đến nhà tài chủ quyên giáo được một vài lạng bạc thì khó ơi là khó! Đêm nay đi quyên giáo một lần được ngay mấy ngàn lạng.

Trịnh Ngạc cười nói:

- Lão Bạch Bát Bì nằm thẳng cẳng dưới đất vừa khóc vừa lạ Lão nói mười mấy năm tâm huyết mà chỉ một đêm đã trôi theo

dòng nước.

Tần Quyên cười hỏi:

- Ai bảo lão lấy chữ Bạch làm họ, lại tên là Bát Bì, tức là lột da người để lấy tài vật. Rút cục trắng tay lại hoàn trắng tay.

Mọi người đều cười ồ. Nhưng lúc sau họ nhớ tới sư thúc, sư phụ bị khốn thì trong lòng lại cực kỳ trầm trọng. Chẳng ai bảo ai, đồng thời giục ngựa chạy thật mau.

Nghi Lâm lại nói:

- Lệnh Hồ đại ca! Đại ca đừng chạy mau lắm. Phải coi chừng vết thương.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Một chút ngoại thương có chi đáng kể, sư muội đã cho linh đan diệu dược chẳng bao lâu là khỏi ngay.

Nghi Lâm nghĩ thầm:

- Ta biết vết thương trầm trọng của y hiện giờ chỉ là vết thương lòng.

Dọc đường không có chuyện gì xảy ra. Mấy hôm sau đã tới Long Toàn ở Triết Nam.

Lệnh Hồ Xung tuy bị Bốc Trầm và Sa Thiên Giang hai người đâm kiếm bị thương tuy máu chảy nhiều nhưng chỉ là vết thương ngoài da mà nội lực chàng rất thâm hậu, thêm vào đó đã có thuốc linh dược của phái Hằng Sơn trong uống ngoài rịt nên khi đến khu vực Long Toàn, chàng đã khỏi được phân nửa.

Quần đệ tử phái Hằng Sơn trong lòng cực kỳ nóng nảy, họ vừa tới địa phận Triết Nam đã thám thính xem Chú Kiếm Cốc ở đâu. Nhưng dọc đường những người thôn quê không ai biết cả.

Khi vào thành Long Toàn thì thấy nhiều tiệm bán sắt để đúc đao kiếm, nhưng khi vào các tiệm đao kiếm này để dò hỏi thì

chẳng một tiệm sắt nào biết chú kiếm cốc ở đâu.

Mọi người lại càng nóng nảy hỏi đến có gặp hai lão ni cô nào tới đây hay ở gần đâu đây xảy ra cuộc chiến đấu không?

Bọn thợ sắt đều nói là không nghe thấy chuyện đánh nhau nào. Còn ni cô thì thường gặp vì trong Thủy Nguyệt am, ở phía Tây thành cũng có mấy vị ni cô nhưng không hiểu già hay trẻ.

Mọi người hỏi rõ Thủy Nguyệt am ở chỗ nào rồi bắt ngựa đi tới trước am. Nhưng cửa am đóng chặt. Trịnh Ngạc đập cửa hồi lâu chẳng thấy ai ra.

Phái Tung Sơn bại lộ âm mưu

Nghi Hòa thấy Trịnh Ngạc đã đập cửa mấy lần mà trong am chẳng có thanh âm hưởng ứng, thì trong lòng nóng nảy không thể nhẫn nại được nữa, cô liền tuốt kiếm ra khỏi vỏ cầm tay rồi vượt qua tường mà vào.

Nghi Thanh sợ Nghi Hòa gặp chuyện bất trắc cũng nhảy vào theo.

Nghi Hòa hỏi:

- Sư tỷ thử coi xem những gì thế kia?

Cô vừa nói vừa trỏ tay xuống đất.

Nghi Thanh ngó theo tay Nghi Hòa trỏ thì thấy dưới đất trong sân am rải rác bảy tám mảnh kiếm sáng loáng. Hiển nhiên là những binh khí bị chém gãy rớt xuống.

Nghi Hòa lại cất tiếng hô lớn:

- Trong am có ai không?

Rồi cô chạy vào tìm kiếm trong hậu viện.

Nghi Thanh vội rút then mở cổng cho Lệnh Hồ Xung cùng mọi người tiến vào. Cô lại lượm một mảnh kiếm đưa cho Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Lệnh Hồ sư huynh! Phải chăng nơi đây đã xảy cuộc chiến đấu?

Lệnh Hồ Xung đón lấy mảnh kiếm gẫy coi thấy chỗ gãy hãy nhẵn thín, sáng loáng liền hỏi lại:

- Hai vị sư thái Định Nhàn và Định Dật có sử dụng bảo kiếm không?

Nghi Thanh đáp:

- Hai vị lão nhân gia đều không sử dụng bảo kiếm. Gia sư thường bảo:

"Chỉ cần luyện kiếm pháp cho tinh thục là bất cứ kiếm tre, kiếm gỗ cũng có thể thắng địch". Lão nhân gia còn nói:

"Bảo đao, bảo kiếm lại càng bá đạo. Chỉ lỡ tay một chút là đưa người ta đến chỗ mất mạng hay què cụt chân tay." Lệnh Hồ Xung gật đầu nói:

- Đó có phải là đạo từ bi của nhà Phật không?

Nghi Thanh gật đầu.

Bỗng Nghi Hòa ở hậu viện lớn tiếng la:

- Trong này cũng có mảnh kiếm.

Mọi người liền nhảy vào hậu viện, đồng thời ngó qua trong điện đường thì thấy trên bàn, dưới đất đều phủ đầy tro bụi.

Các ni am Phật đường khắp trong thiên hạ đều lau rửa quét tước sạch như chùi. Thế mà ở nơi đây chỗ nào cũng bụi bám thì đủ biết là ít ra trong mấy ngày nay không có người ở.

Bọn Lệnh Hồ Xung vào hậu viện còn thấy ít cây cối bị chém đứt bằng khí giới sắc bén. Chàng để ý nhìn những chỗ gươm đao chém vào biết ngay là đã trải qua ít ngày rồi.

Cổng sau bỏ ngỏ. Mấy miếng ván cánh cổng bay ra xa đến hơn trượng dường như bị người đá cho bật tung đi.

Ngoài cổng hậu có một lối nhỏ đi được chừng hơn mười trượng thì tới chỗ ngã ba.

Nghi Thanh liền hô:

- Chúng ta phải chia nhau đi tìm cả hai nẻo để xem có điều chi khác lạ không?

Lát sau Tần Quyên ở nẻo đường mé hữu la lên:

- Chỗ này có một mũi tên.

Lại một cô nữa lớn tiếng:

- Đây có một thiết trùy!

Nẻo đường này đi vào khu đồi núi nhấp nhô.

Đoàn người liền theo rong ruổi tiến về phía trước.

Dọc đường thỉnh thoảng lại thấy có ám khí hoặc những mảnh đao kiếm gãy bỏ đó.

Đột nhiên Nghi Thanh la lên một tiếng rồi chạy vào trong đám cỏ rậm lượm một thanh trường kiếm, cô nhìn Lệnh Hồ Xung nói:

- Cái này là khí giới của bản môn.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Vậy hai vị sư thái Định Nhàn và Định Dật đã cùng địch nhân chiến đấu và đi qua nẻo đường này.

Mọi người đều biết rõ là chưởng môn nhân và Định Dật sư thái đánh không lại bên địch phải trốn theo ngả này. Lệnh Hồ Xung nói vậy chẳng qua là chàng muốn cho lời lẽ lịch sự mà thôi.

Mọi người thấy dọc đường rải rác ám khí cùng binh khí đã đoán ngay là cuộc tranh đấu cực kỳ khốc liệt và sự việc đã cách mấy ngày, chẳng hiểu còn cứu kịp không nên ai nấy trong lòng xao xuyến, chân chạy mỗi lúc một mau hơn.

Đường núi mỗi lúc một hiểm trở vòng vèo đi lên rồi quanh xuống đến phía sau núi.

Đoàn người đi được mấy dặm thì khắp chỗ toàn là đá núi ngổn ngang không còn đường để theo dõi.

Những đệ tử võ công kém cỏi của phái Hằng Sơn như bọn Nghi Lâm, Tần Quyên lọt lại phía sau.

Đi một lúc nữa thì hết đường lối mà cũng không thấy ám khí hay vật gì để chỉ thị phương hướng.

Mọi người đang ngần ngừ thì đột nhiên nhìn thấy mé tả phía sau núi có làn khói dày đặc bốc lên.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Chúng ta thử đi về phía đó coi!

Rồi chàng nhanh chân chạy trước.

Làn khói đặc bốc lên mỗi lúc một cao.

Mọi người đi tới một chỗ sườn núi phía sau thì thấy trong hang núi khói lửa bốc lên. Những tiếng cành cây khô cháy nổ lách tách vang lên.

Lệnh Hồ Xung ẩn vào phía sau một phiến đá rồi quay lại vẫy tay ra hiệu cho bọn Nghi Hòa đừng lên tiếng.

Giữa lúc ấy bỗng nghe có tiếng khàn khàn của lão già cất lên:

- Định Nhàn! Định Dật! Bữa nay chúng ta đưa các vị về tây thiên cho thành chính quả. Chúng ta cũng không cần các vị tạ Ơn.

Lệnh Hồ Xung mừng thầm nghĩ bụng:

- Té ra Định Nhàn, Định Dật vẫn còn sống ở nhân gian. May mình tới vừa kịp không đến nỗi quá chậm.

Lại một thanh âm hán tử la lên:

- Các vị liệu khuyên bảo nhau gia nhập liên phái cùng mưu việc lớn. Các vị mà cố chấp không chịu nghe lời thì từ đây trong

võ lâm còn có phái Hằng Sơn nữa.

Người nói trước lên tiếng:

- Các vị đừng trách bọn ta tàn nhẫn mà nên tự trách mình ngoan cố làm lụy đến bọn đệ tử thanh niên phải uổng mạng theo. Đáng tiếc ôi là đáng tiếc. Ha ha!...

Tiếng cười tỏ vẻ ra dương dương tự đắc.

Thanh âm này do hai hán tử, một từ góc tây bắc phát ra, một từ phía Đông Bắc truyền lại.

Ngọn lửa trong hang núi càng cháy càng dữ.

Hiển nhiên hai vị sư thái Định Nhàn và Định Dật hãm trong vòng lửa đó.

Lệnh Hồ Xung tay cầm trường kiếm, chàng hít mạnh một hơi chân khí lớn tiếng hô:

- Bớ quân giặc cướp! Bọn ngươi lớn mật làm càn khó dễ cả với các vị sư thái phái Hằng Sơn. Nay ta bảo:

những tay cao thủ Ngũ nhạc kiếm phái đang từ bốn phía kéo đến tiếp viện. Sao chúng bay còn chưa chịu đầu hàng?

Chàng vừa la vừa chạy xông vào phía khe núi.

Vừa xuống tới hang núi, chàng liền bị cành nỏ cỏ khô chất thành từng đống cao hai ba trượng chắn đường. Chàng không kịp nghĩ ngợi gì nữa, cứ xông bừa qua vòng lửa xông vào, may ở chỗ những đống cỏ khô củi nỏ ở giữa lửa chưa lém tới.

Lệnh Hồ Xung xông lên mấy bước tiến về phía trước bỗng phát giác ra hai cái thạch động mà không có người.

Chàng liền cất tiếng hô:

- Định Dật, Định Nhàn hai vị sư thái! Cứu binh của phái Hằng Sơn đã tới đây!

Lúc này bọn Nghi Hòa, Nghi Thanh, Vu Tẩu cùng quần đệ tử cũng đứng ngoài vòng lửa lớn tiếng gọi:

- Bớ sư phụ, sư thúc! Bọn đệ tử đã tới đây!

Tiếp theo là tiếng quát tháo của bên địch om sòm cùng tiếng khí giới chạm nhau chát chúa.

Bỗng thấy bóng một người cao lớn từ trong cửa động chuồn ra mình đầy vết máu. Người này là Định Dật sư thái. Sư thái tay cầm trường kiếm đứng ở giữa cửa động tuy quần áo tả tơi, mặt mũi lem luốc mà vẫn giữ vẻ hiên ngang, thần oai lẫm liệt, không mất khí phách của một tay cao thủ chút nào.

Sư thái vừa thấy Lệnh Hồ Xung, liền sửng sốt hỏi:

- Ngươi.... ngươi là...

Lệnh Hồ Xung nói ngay:

- Đệ tử là Lệnh Hồ Xung.

Định Dật sư thái nói:

- Ta đã biết ngươi là Lệnh Hồ Xung...

Lệnh Hồ Xung ngắt lời:

- Đệ tử xin mở đường để đưa các vị xông ra.

Chàng cúi xuống lượm một cành cây dài để đẩy những đống củi đang cháy.

Định Dật sư thái ngập ngừng:

- Ngươi đã quy đầu Ma giáo...

Bỗng nghe tiếng người quát:

- Tên nào lớn mật vào đây rắc rối?

ánh đao lấp loáng, một nhát đao chém tới qua đống lửa.

Lệnh Hồ Xung thấy thế lửa rất dữ, mà Định Dật sư thái lại có ý hồ nghi, không chịu theo chàng xông ra. Trước tình thế này

chàng đành dùng phép khoái đao chém loạn lên mở cuộc sát giới, chém bừa chém bãi vào địch nhân mới có thể cứu người thoát hiểm. Chàng liền lùi lại một bước.

Người kia vừa chém một đao không trúng, lại chém luôn nhát nữa.

Lệnh Hồ Xung vung trường kiếm lấp loáng đánh véo một tiếng.

Thế là gã kia cả cánh tay mặt cùng thanh đơn đao đều bị đứt rời rớt xuống.

Bỗng nghe bên ngoài có tiếng con gái kêu thét lên. Dĩ nhiên đó là một cô nữ đệ tử phái Hằng Sơn đã bị độc thủ.

Lệnh Hồ Xung cả kinh vội nhảy qua vòng lửa mà ra. Chàng ngó thấy trên sườn núi, chỗ này một tốp, chỗ kia một đám, có đến mấy trăm người đang chiến đấu một cách rất cấp bách.

Quần đệ tử phái Hằng Sơn bảy người một đội, tổ chức thành những kiếm trận để chống địch. Nhưng cũng có nhiều người bị lạc lõng không kịp hợp thành kiếm trận đã phải động thủ với địch nhân. Những tổ chức kiếm trận tuy không chiếm được thượng phong nhưng còn giữ vững được trong nhất thời, chưa có gì đáng ngại, còn những người chiến đấu riêng rẽ thì thật nguy hiểm vô cùng. Có hai cô mới trong khoảnh khắc đã chết thây lăn mặt đất.

Lệnh Hồ Xung đảo mắt nhìn khắp chiến trường một vòng thì thấy hai cô Nghi Lâm và Tần Quyên tựa lưng vào nhau để chiến đấu với ba tên đệ tử và bị chúng uy hiếp rất dữ. Chàng liền đề khí nhảy xổ về phía hai người.

ánh thanh quang vừa lóe lên.

Một thanh trường kiếm phóng ra rất mau đâm trúng vào

ngực một tên đón đường.

Chân Lệnh Hồ Xung vẫn không dừng bước, đồng thời vung kiếm đâm vào cổ họng tên nữa, thế là xong đời gã.

Chàng nhô lên thụp xuống mấy cái đã chạy tới trước mặt Nghi Lâm. Chàng đâm một kiếm vào sau lưng một tên hán tử, lại một kiếm đâm suốt qua nách hán tử thứ hai.

Tên hán tử thứ ba giơ cây cương tiên lên toan đánh xuống đầu Tần Quyên, Lệnh Hồ Xung vội xoay kiếm lại đón. Gã này liền bị chém suốt từ vai xuống cánh tay.

Nghi Lâm sắc mặt lợt lạt nở nụ cười nói:

- A Di Đà Phật! Lệnh Hồ đại ca!...

Lệnh Hồ Xung nói:

- Các cô cứ đứng đây đừng đi đâu cả.

Chàng thấy Vu Tẩu bị hai tên hảo thủ đánh rất gấp, liền tung mình vọt lại.

"Sột sột" hai tiếng! Một tên trúng bụng, một tên đứt mất cổ tay. Thế là hai tay cao thủ đối phương lại chết nghẻo.

Lệnh Hồ Xung xoay mình lại thấy ba tên hán tử đang đánh với bọn Nghi Hòa, Nghi Thanh. Chàng đưa trường kiếm tới. Cả hai tên rú lên một tiếng ngã lăn ra.

Bỗng có tiếng một lão già hô lên:

- Phải hợp lực mà trừ thằng cha này đi!

Ba bóng xăm nhảy vọt tới, đồng thời ba chiêu kiếm đánh ra nhằm vào cổ họng, trước ngực và bụng dưới Lệnh Hồ Xung.

Ba chiêu kiếm này rất tinh kỳ, đúng là kiếm pháp của tay cao thủ bậc nhất.

Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi bụng bảo dạ:

- Đây là kiếm pháp phái Tung Sơn. Chẳng lẽ bên địch lại là phái này?

Những tay cao thủ đấu chiêu không được sơ hở chút nào. Chàng chỉ phân tâm chớp mắt liền bị ba mũi kiếm của địch nhân uy hiếp ba chỗ trọng yếu.

Lệnh Hồ Xung liền phát huy "Phá kiếm thức" trong phép Độc cô cửu kiếm, xoay đi một vòng giải khai được cả ba thế kiếm của địch nhân. Dư lực chưa hết, chàng còn bức bách địch nhân phải lùi lại hai bước. Bây giờ chàng mới nhìn rõ gã mé tả là một đại hán tử ngoài bốn chục tuổi, dưới cằm có để bộ râu ngắn. Người đứng giữa là một lão già, nước da đen nhẻm, hai mắt lấp loáng ánh hàn quang.

Lệnh Hồ Xung chưa kịp ngó người thứ ba, chàng nghiêng mình chuồn qua rồi xoay tay lại vung kiếm veo véo.

Hai hán tử trúng kiếm ngã lăn ra.

Hai gã này đang giáp công Trịnh Ngạc.

Ba người kia gầm lên một tiếng đuổi tới.

Lệnh Hồ Xung đã sắp đặt chú ý:

- Kiếm pháp ba người này rất cao thâm, không thể phát lạc chúng trong khoảnh khắc được. Nếu ta đánh giữ cầm chừng thì đồ đệ phái Hằng Sơn lại bị tổn thương rất nhiều.

Chàng liền vận nội lực, chân không dừng bước, đâm bên này một nhát, chém bên kia một chiêu. Thanh trường kiếm của chàng lướt tới đâu tất một tên địch bị thương ngã lăn tới đó, nhiều tên trúng kiếm mà chết.

Ba tên cao thủ vừa la vừa rượt mà thủy chung vẫn cách chàng đến hơn trượng không sao đuổi kịp. Chỉ trong khoảng thời gian uống cạn tuần trà đã có đến ngoài bốn chục tên địch

đã bị tử thương dưới lưỡi kiếm của chàng. Phép Độc cô cửu kiếm quả là lợi hại không ai chống nổi một chiêu thức nào.

Trong khoảnh khắc, bên địch bị tổn thương hơn bốn mươi người. Cục diện liền thay đổi. Cứ mấy tên địch bị chết thì đệ tử phái Hằng Sơn lại đỡ mệt được một ít. Người rảnh tay chạy tới viện trợ đồng môn bị uy hiếp. Lúc trước số ít chống với số đông, sau dần dần chuyển thành mình mạnh địch yếu, vượt hẳn lên chiếm lấy thượng phong.

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Cuộc chiến bữa nay là cuộc đấu sinh tử, quyết không thể dung tình chút nào được. Nếu trong vòng một thời gian ngắn mà không đánh lui được bên địch thì hai vị sư thái cùng mọi người bị hãm trong thạch động không tài nào thoát hiểm.

Chàng liền chạy nhanh như bay có lúc cứ thẳng mà tiến, có lúc chênh chếch lao đi. Chỗ nào vết chân chàng đã tới thì trong vòng một trượng khó có tên địch khỏi bị tử thương.

Chẳng bao lâu lại hơn hai mươi tên địch ngã lăn ra.

Bên địch chỉ còn lại sáu bảy chục tên. Chúng thấy Lệnh Hồ Xung khác nào ma quỷ, không thể lấy nhân lực chống đối được.

Đột nhiên chàng quát lên một tiếng!

Lại hơn hai chục tên địch vội chạy trốn vào những lùm cây rậm.

Lệnh Hồ Xung chém giết mấy tên nữa. Thế là những tên còn lại hết nhuệ khí chiến đấu. Chúng chạy trốn hết sạch. Chỉ còn ba tên vẫn lẽo đẽo đuổi theo, nhưng lúc này chàng cách xa hơn, hiển nhiên chúng đã khiếp sợ.

Lệnh Hồ Xung dừng bước quay lại quát hỏi:

- Các ngươi có phải là người phái Tung Sơn không?

Ba người kia vội nhảy lùi lại.

Tên hán tử cao lớn cũng quát hỏi:

- Các hạ là ai?

Lệnh Hồ Xung không trả lời nhìn bọn Vu Tẩu la lên:

- Các vị mau mau dẹp đường lửa để đi cứu người chứ.

Bọn đệ tử liền dùng cành cây dập lửa.

Lúc cỏ khô cành nỏ bốc lửa lên đập lửa không tắt thì mười mấy cô hợp lực mà đập. Vòng lửa đã hở ra một chỗ khuyết.

Bọn Nghi Hòa liền nâng đỡ mấy vị ni cô bị thương nặng chỉ còn thoi thóp thở chạy ra.

Lệnh Hồ Xung cất tiếng hỏi:

- Định Nhàn sư thái ở đâu?

Bỗng nghe thanh âm khàn khàn đáp lại:

- Thật làm nhọc lòng các hạ quan hoài!

Một vị lão ni người vừa tầm thước từ trong vòng lửa thủng thẳng bước ra. Bà này áo vẫn trắng bóng đã không huyết tích, lại không bụi bám. Bà không mang binh khí gì hết, tay trái cầm chuỗi hạt châu, tướng mạo từ hòa, tinh thần trấn tĩnh.

Lệnh Hồ Xung lấy làm kỳ nghĩ bụng:

- Định Nhàn sư thái giữa lúc gặp đại nạn mà vẫn trấn tĩnh như thường, tuyệt không mất vẻ phong lưu. Quả nhiên danh bất hư truyền.

Chàng liền khom lưng thi lễ nói:

- Đệ tử là Lệnh Hồ Xung xin bái kiến sư thái.

Định Nhàn cũng cúi mình chắp tay đáp lễ nói:

- Có người đánh lén đấy phải coi chừng.

Lệnh Hồ Xung vâng một tiếng rồi quay lại vung kiếm lên gạt.

"Choang" một tiếng!

Chàng đã gạt được kiếm của tên đại hán tử. Rồi lại nói:

- Đệ tử đến cứu viện chậm trễ, xin sư thái tha lỗi cho!

Lại mấy tiếng choang choảng liên thanh, chàng đã gạt được hai thanh kiếm đâm tới sau lưng.

Lúc này mười mấy vị ni cô ở trong vòng lửa chạy lại tới, có người cõng xác chết mà ra.

Định Dật sư thái rảo bước chạy lại lớn tiếng quát mắng:

- Quân gian đồ vô liêm sỉ kia! Thật là tuồng dã man lòng lang dạ thú...

Góc áo bào của bà đã bị lửa lém đang cháy, mà bà chẳng để ý gì tới.

Vu Tẩu vội chạy lại dập lửa cho bà.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Hai vị sư thái không việc gì thật là đáng mừng!

Phía sau có tiếng gió vù vù. Ba thanh trường kiếm đồng thời đâm tới.

Lúc này kiếm pháp Lệnh Hồ Xung chẳng những tinh diệu vô song mà nội công lại thâm hậu không ai sánh kịp. Chàng vừa nghe tiếng khí giới phóng tới, nội lực liền cảm ứng tự nhiên biết ngay địch phóng chiêu phía nào. Thanh trường kiếm của chàng vung lên phải kích đâm vào cổ tay địch nhân.

Ba người kia võ công cực cao, lại biến chiêu mau lẹ, chúng tránh được cả. Tuy nhiên hán tử cao lớn sau lưng cũng bị vạch một đường máu tươi rươm rướm chảy ra.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Thưa hai vị sư thái! Tưởng phái Tung Sơn là phái đứng đầu

trong Ngũ nhạc kiếm phái. Họ cùng phái Hằng Sơn như cây liền cành mà sao lại đánh lén? Điều đó thực khiến cho người ta không ai hiểu được.

Định Dật sư thái hỏi:

- Còn sư thư đâu? Sao không thấy đến?

Tần Quyên vừa khóc vừa nói:

- Sư phụ của đệ tử bị gian nhân gia hại rồi. Một mình gia sư không chống lại đông người.... Nên đã uổng mạng rồi...

Định Dật sư thái vừa bi thương vừa phẫn hận, lớn tiếng thóa mạ:

- Thật là quân giặc cướp.

Bà cất bước tiến lại nhưng mới đi được hai bước, người bà lảo đảo rồi té nhào, miệng bà máu tươi phun ra như suối.

Ba tên cao thủ phái Tung Sơn biến chiêu liên tiếp, thủy chung vẫn chẳng làm gì được Lệnh Hồ Xung.

Chúng thấy chàng quay lưng về phía mình, mà xoay tay lại ra chiêu, mà kiếm pháp cũng thần diệu khôn lường, liền tự nghĩ:

- Nếu gã xoay mình lại thì ba người bên ta làm sao chống nổi? Gã quả là một tay cao thủ khôn lường?

Ba người này đã là những tay bản lãnh cao cường lại tri cơ mau chóng. Chẳng ai bảo ai, cả ba tên liền lùi lại phía sau định chuồn.

Lệnh Hồ Xung la lên:

- Hãy khoan rồi sẽ chạy.

Chàng băng mình rượt theo. Phóng ba nhát kiếm đâu vào sau lưng ba người.

Ba người này nghe thế kiếm lợi hại đành quay lại đón đỡ.

Lệnh Hồ Xung rung động thanh trường kiếm, mỗi chiêu đều phân làm ba thức để đâm tới ba người.

Ba người hết sức chống đỡ, song Lệnh Hồ Xung không chờ cho kiếm chiêu của chúng phóng ra đã thi triển "Nhất kiếm tam thức" đâm tới, chẳng khác gì trong tay chàng có ba thanh trường kiếm.

Cả ba tên ngấm ngầm lo lắng nghĩ thầm:

- Sau lúc bọn mình rút lui không chia ra ba ngả mà cứ chạy một đường?

Lệnh Hồ Xung phóng kiếm đánh vào mé tả người đứng bên trái. Đồng thời chàng đánh vào mé hữu người bên tay mặt. Như vậy cả ba người cùng phải sát vào nhau. Thanh trường kiếm của chàng đã quây ba người lại. Chàng tấn công liền mười tám chiêu. Ba người chống được cả mười tám. Nhưng không rảnh tay mà để phản kích một đòn nào.

Ba người này sử kiếm pháp phái Tung Sơn bằng những chiêu thức tinh diệu. Nhưng họ bị phép Độc cô cửu kiếm công kích lâm vào tình trạng chỉ còn đón đỡ chứ không có cơ trả đòn.

Lệnh Hồ Xung có ý bức bách bọn chúng phải thi triển kiếm pháp của bản môn để chúng hết đường chối cãi. Chàng thấy mặt chúng mồ hôi ra đầm đìa, vẻ mặt lại càng hung dữ đáng sợ. Nhưng kiếm pháp của chúng vẫn không rối loạn. Hiển nhiên mỗi tên đã tu luyện đến đã mấy chục năm chứ không phải tầm thường.

Định Nhàn sư thái nói:

- A Di Đà Phật! Đức Phật từ bị Triệu sư huynh! Trương sư huynh! Mã sư huynh! Phái Hằng Sơn cùng quý phái vốn không thù không oán. Vậy mà ba vị sao lại cố ý uy hiếp, phóng hỏa toan đốt cháy bọn bần ni thành than? Bần ni không hiểu, vậy

xin lãnh giáo.

Ba tên cao thủ phái Tung Sơn này họ Triệu, họ Trương, họ Mã ít khi bôn tẩu giang hồ để giữ lai lịch bí mật. Nay chúng bị Lệnh Hồ Xung bức bách chân tay luống cuống. Đột nhiên chúng lại nghe thấy Định Nhàn sư thái kêu rõ tên họ mình ra đều giật mình.

Mấy tiếng loang xoảng vang lên. Hai tên trúng kiếm ở cổ tay, đánh rớt kiếm trường xuống đất.

Lệnh Hồ Xung chí mũi kiếm vào cổ họng lão già thấp lùn bé nhỏ họ Triệu quát lên.

- Buông kiếm ra!

Lão buông tiếng thở dài đáp:

- Thiên hạ có người võ công cao cường, kiếm pháp tuyệt luân đến thế ư? Triệu mỗ bị hạ dưới lưỡi kiếm của các hạ, kể ra cũng không oán.

Lão rung cổ tay mạnh một cái. Nội lực lão đã làm cho thanh trường kiếm gãy làm hai đoạn rớt xuống đất tới tấp.

Lệnh Hồ Xung lùi lại phía sau.

Bọn Nghi Hòa bảy người đều đưa trường kiếm ra để bao vây ba tên địch.

Định Nhàn sư thái lại nói:

- Qúy phái có ý định đem Ngũ nhạc kiếm phái hợp vào làm một thành Ngũ Nhạc Phái. Bần ni nhận thấy phái Hằng Sơn đã truyền đời đến mấy trăm năm, không dám để nó phải tiêu diệt về tay bần ni, nên cự tuyệt lời đề nghị của quý phái. Việc này đáng lý để lại thương nghị hẳn hoi. Sao bần ni vừa ngỏ ý không theo các vị đã lập tức hạ độc thủ? Các vị thử nghĩ coi hành động này có phải là bá đạo lắm không? Các vị định giết cho kỳ hết để

trừ hậu hoạn. Hỡi ơi!

Bà ho mấy tiếng rồi thổ máu tươi ra.

Đại hán người cao lớn họ Mã nói:

- Bọn tại hạ chỉ biết vâng lệnh trên sai khiến, còn tường tình nội vụ thế nào, thật không biết một tý gì.

Lão họ Triệu tức giận nói:

- Để mặc các mụ đó muốn giết, muốn mổ làm gì thì làm, ngươi hà tất phải nói nhiều thế?

Toan đục thuyền, Song Phi Ngư bị bắt

Gã họ Mã bị gã họ Triệu quát mắng liền không nói nữa. Vẻ mặt ra chiều bẽn lẽn.

Định Nhàn sư thái nói:

- Ba vị đi hoành hành ở Kỳ Bắc ba chục năm trước, rồi sau ẩn náu không đi lại tiếng tăm gì nữa. Bần ni cho là ba vị đã tỉnh ngộ sửa đổi lỗi lầm. Không ngờ ba vị đến qui đầu phái Tung Sơn để ngấm ngầm mưu đồ chuyện gì.... Hỡi ơi! Tả chưởng môn phái Tung Sơn là cao nhân một thời sao còn đi thu nạp bao nhiêu tả đạo bàng môn, những dị sĩ trên giang hồ đã làm khó dễ cho người đồng đạo. Thật là trong lòng y.... Hỡi ơi! Khiến người ta không sao hiểu được.

Bà là một nhà tu hành đắc đạo lòng dạ từ bi, nên tuy gặp cơn đại biến này, vẫn chẳng muốn thốt ra những lời làm mất danh dự của người. Khi bà cảm thấy lời nói có chút quá đáng, liền chuyển sang tiếng thở dài rồi hỏi:

- Sư thư của bọn bần ni là Định Tĩnh sư thái cũng bị hạ về tay quí phái phải không?

Gã họ Mã lúc trước trong lời nói đã lộ ra vẻ khiếp nhược, bây giờ muốn gỡ lại mặt mũi liền lớn tiếng đáp:

- Phải rồi! Đó là Chung Trấn sư đệ...

Lão họ Triệu hừ một tiếng rồi giương cặp mắt tức giận lên nhìn gã họ Mã.

Gã họ Mã thấy thế biết mình lỡ lời, liền tự hỏi:

- Việc đã đến thế này thì còn giấu diếm cái gì? Tả chưởng môn phái bọn ta chia quân hai đường đều đến Triết Mân để hành động.

Định Nhàn sư thái cất tiếng:

- A Di Đà Phật! A Di Đà Phật! Tả chưởng môn đã làm minh chủ Ngũ nhạc kiếm phái, địa vị được tôn sùng đến thế, sao còn muốn thôn tính cả năm phái kia để một mình làm chưởng môn. Việc dấy động can qua tàn hại đồng đạo này há chẳng để anh hùng thiên hạ cười cho ư?

Định Dật sư thái lớn tiếng:

- Sư thư! Bọn tặc tử đã có dã tâm thì lòng tham không đáy. Sư thư.... sư thư...

Bà chưa dứt lời thì máu trong miệng lại phun ra như tên bắn.

Định Nhàn sư thái vẫy tay nhìn ba người kia nói:

- Lưới trời lồng lộng, thưa mà không lọt. Kẻ làm điều bất nghĩa tất bị ác báo. Các vị đi đi! Phiền ba vị về bẩm với chưởng môn là phái Hằng Sơn từ nay không tuân hành hiệu lệnh của Tả chưởng môn nữa. Tệ phái tuy toàn những nữ đệ tử yếu ớt, nhưng quyết không chịu khuất phục dưới bàn tay cường bạo. Đề nghị của Tả chưởng môn về việc hợp phái, xin tha thứ cho phái Hằng Sơn không thể tuân mệnh được.

Nghi Hòa la lên:

- Thưa sư bá! Bọn ho.... bọn ho...

Định Nhàn sư thái gạt đi:

- Giải tán kiếm trận đi!

Nghi Hòa vâng lời.

Cô giơ trường kiếm lên một cái, bảy người liền thu kiếm về lùi ra.

Ba tay cao thủ phái Tung Sơn không ngờ bọn Hằng Sơn lại buông tha chúng một cách dễ dàng như vậy nên đối với Định Nhàn sư thái không khỏi sinh lòng cảm kích, liền quay lại nhìn bà khom lưng thi lễ, rồi trở gót chạy như bay.

Lúc này ngọn lửa đang cháy rất dữ.

Đồ đệ phái Tung Sơn bị tử thương rất nhiều nằm lăn ra khắp mọi chỗ. Mười mấy tên thương thế tương đối nhẹ hơn lồm cồm bò dậy bỏ đi. Còn những tên bị thương nặng vẫn nằm trong vũng máu. Chúng thấy ngọn lửa sắp cháy đến nơi, nhưng không còn đủ sức để trốn tránh, đành lớn tiếng la người cứu cấp.

Định Nhàn sư thái nói:

- Vụ này không liên quan gì đến bọn chúng, chỉ vì Tả chưởng môn có ý nghĩ sai lầm mà gây ra. Vu Tẩu! Nghi Thanh! Các ngươi hãy lại cứu bọn chúng đi!

Mọi người biết chưởng môn nhân vốn lòng từ thiện nên không dám trái lệnh, liền chia nhau ra đi chiếu cố cho bọn đệ tử phái Tung Sơn bị tử thương. Hễ tên nào chưa tắt thở liền được dìu dắt qua một bên rồi lấy thuốc điều trị.

Định Nhàn sư thái ngửng đầu trông về phương Nam, hai hàng châu lệ tuôn rơi, la gọi:

- Sư thư ơi!...

Người bà lảo đảo mấy cái rồi té xuống.

Mọi người thấy thế cả kinh vội đến đỡ dậy thì thấy miệng bà hộc máu tươi.

Nguyên phái Hằng Sơn bị quân địch vây đánh, hai vị sư thái Định Nhàn, Định Dật thống lĩnh bọn đệ tử vừa đánh vừa chạy trốn vào trong hang đá tên gọi Chú Kiếm Cốc này.

Đã lâu ngày hết sức chống cự, không được ăn uống lại chẳng được nghỉ ngơi nên tâm lực đều mệt mỏi khác nào cảnh đèn khô dầu.

Lúc này cường địch đã rút lui, Định Nhàn lại xót thương Định Tĩnh sư thái bị bỏ mạng, nên không chống đỡ được nữa.

Quân đệ tử kẻ hô "sư bá" người gọi "sư phụ" ai nấy cực kỳ hoảng hốt. Cả Định Dật sư thái cũng bị trọng thương, không ai biết làm thế nào cho được.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Chỗ này lửa nóng quá. Chúng ta qua bên kia nghỉ ngơi.

Chàng lại gọi:

- Trịnh sư muội! Tần sư muội! Hai cô mau kiếm chút nước về cho hai vị sư phụ uống. Nghi Thanh sư muội! Bọn cô bảy người đi kiếm trái cây hoặc thứ gì ăn được đem về cho lẹ. Tại hạ nhận ra rằng ai nấy đều đói quá rồi.

Bọn Nghi Thanh, Trịnh Ngạc vâng lệnh chia nhau đi mỗi bọn một ngả.

Chẳng mấy chốc Trịnh Ngạc và Tần Quyên đã mang hồ nước về để phục thị Định Nhàn, Định Dật sư thái cùng các vị đồng môn bị thương.

Cuộc chiến đấu ở Long Toàn này, phái Hằng Sơn bị chết 37 người. Quần đệ tử nghĩ tới Định Tĩnh sư thái cùng các vị sư thư, sư muội bị chết trận ai nấy đều thương cảm.

Đột nhiên có người khóc rống lên. Thế là bao nhiêu người đều khóc theo. Chỉ trong khoảnh khắc, tiếng khóc bi ai vang dội cả một vùng sơn cốc.

Định Dật sư thái đột nhiên lớn tiếng quát :

- Người chết thì đã chết rồi. Sao các người lại không giải thoát

được nỗi bi ai?

Quần đệ tử vốn biết vị sư thái này tính nóng như lửa, chẳng ai dám trái ý bà, đều ngừng tiếng khóc, nhưng còn số đông vẫn nghẹn ngào nức nở hoài.

Định Dật sư thái lại hỏi:

- Sư thư đã bị nạn trong trường hợp nào? Ngạc nhi! Mồm miệng ngươi mau lẹ, ngươi hãy bẩm bạch rõ ràng với chưởng môn đi!

Trịnh Ngạc dạ một tiếng rồi đứng lên đem việc bị địch nhân phục kích trên Thiên Hà Lĩnh và được Lệnh Hồ Xung ra tay viện trợ thế nào, tại ấp 28 bị địch nhân đánh thuốc mê rồi bị bắt ra sao, Định Tĩnh sư thái bị Chung Trấn phái Tung Sơn uy hiếp và bị bọn người che mặt vây đánh, may được Lệnh Hồ Xung rượt tới nơi đánh đuổi bọn chúng, cùng việc Định Tĩnh sư thái vì bị trọng thương mà viên tịch tình hình thế nào nhất nhất thuật lại.

Định Dật sư thái nói:

- Nếu vậy thì đúng rồi! Bọn tặc tử phái Tung Sơn mạo xưng là Ma giáo để bắt buộc sư thư phải tán đồng đề nghị hợp phái của chúng nêu ra. Hừ! Cuộc mưu đồ của bọn chúng thật là tàn độc! Thật là tàn độc! Nếu bọn người đều bị địch nhân bắt hết thì sư thư ta có không muốn ưng thuận cũng chẳng được nào.

Bà nói tới đây dường như hết hơi, thanh âm nhỏ dần đi.

Định Dật sư thái nổi cơn ho một hồi, rồi thở hổn hển nói tiếp:

- Sư thư lúc ở Tiên Hà Lĩnh bị vây đánh đã biết địch nhân không phải là hạng tầm thường, gửi thư cho chim đưa về yêu cầu chúng ta thống lĩnh quần đệ tử đến cứu viện. Không ngờ.... Không ngờ chính bọn ta cũng lọt vào cạm bẫy địch nhân.

Nhị đệ tử dưới trướng Định Nhàn sư thái là Nghi Văn lên tiếng:

- Thưa sư thúc. Xin sư thúc hãy nghĩ ngơi một chút cho đệ tử tường thuật bọn đệ tử gặp địch nhân trong trường hợp nào.

Định Dật sư thái nói:

- Còn chuyện gì đã qua nữa? Đến am Thủy Nguyệt rồi đương đêm bị tập kích liên miên cho cho đến ngày nay.

Nghi Văn dạ một tiếng, rồi cô cũng lược thuật tình trạng gặp địch trong mấy ngày qua.

Nguyên tối hôm ấy phái Tung Sơn kéo rất đông người đến bao vây tập kích. Bọn chúng đều che mặt mạo xưng là giáo chúng phe Ma giáo. Phái Hằng Sơn bị giáp công một cách đột ngột. Ngay lúc ấy ai cũng lo là toàn phái bị tan tành. May nhờ am Thủy Nguyệt cũng là một phái võ lâm, truyền đã lâu đời. Trong am có cất dấu năm thanh Long Toàn bảo kiếm. Vị trụ trì ở am này là Thanh Hiểu sư thái thấy thế nguy liền chia kiếm cho Định Nhàn, Định Dật để chống địch.

Những thanh Long Toàn bảo kiếm này sắc bén vô cùng, chặt sắt như chặt đất bùn, đã chém gãy được vô số binh khí bên địch, lại đả thương nhân mạng của chúng không phải ít. Nhờ đó mà phái Hằng Sơn vừa đánh vừa chạy trốn được đến hang núi này.

Ngày xưa tại đây sản xuất thép nguyên chất. mấy trăm năm trước hang này còn dùng làm nơi đúc kiếm, nên gọi là Chú Kiếm Cốc.

Về sau thép nguyên chất được khai thác hết rồi, thợ đúc kiếm kéo đi nơi khác, chỉ còn lại mấy tòa lò đá khói bám đen sì là dấu vết đúc kiếm ngày trước để lại.

May được mấy lò đá này mà phái Hằng Sơn cố thủ được để

chống chọi được ít nhiều ngày, chưa đến nỗi gặp đại nạn.

Phái Tung Sơn đánh lâu không hạ được liền lấy cỏ khô cành bỏ chất đống làm kế hỏa công. Giả tỷ bọn Lệnh Hồ Xung chỉ đến chậm nửa ngày là phái Hằng Sơn khó lòng tránh khỏi nạn diệt vong.

Trên đây lời thuật chuyện của Nghi Văn.

Định Dật sư thái không nhẫn nại để nghe chuyện Nghi Văn được nữa. Đột nhiên bà trừng mắt ngó Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Ngươi.... ngươi giỏi thiệt! Vì lẽ gì sư phụ ngươi lại trục xuất ngươi ra khỏi môn trường? Y còn bảo ngươi cấu kết với Ma giáo phải không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đệ tử giao du không cẩn thận. Thực tình trước đây có quen biết mấy nhân vật trong Ma giáo.

Định Dật sư thái hừ một tiếng rồi hỏi:

- Những quân dã tâm tàn độc ở phái Tung Sơn đã ghê gớm mà so với Ma giáo cũng còn hay hơn. Chà người chính giáo thế nào cũng còn khá hơn Ma giáo phải không?

Nghi Hòa xen vào:

- Lệnh Hồ sư huynh! Tiểu muội không dám nói đến chỗ phải trái của lệnh sự Nhưng y.... không chừng y cũng tán thành đề nghị của phái Tung Sơn.

Lệnh Hồ Xung động tâm, chàng cho là lời Nghi Hòa chưa chắc đã vô lý, nhưng từ thuở nhỏ chàng được ân sư nuôi dưỡng nên chẳng dám tơ hào có ý nghĩ bất kính. Chàng liền đáp:

- Gia sư không phải là tự thủ bàng quan đâu mà vì lão nhân gia còn có việc gấp.... vụ này...

Định Nhàn sư thái đang ngồi nhắm mắt dưỡng thần, bỗng từ

từ mở mắt ra nói:

- Tệ phái mấy lần gặp đại nạn đều được nhờ Lệnh Hồ thiếu hiệp ra tay cứu viện. Ơn đức này..

Lệnh Hồ Xung vội ngắt lời:

- Đệ tử gọi là góp chút sức mọn. Sư bá nói vậy, khiến cho đệ tử càng thêm hổ thẹn, khi nào dám thọ lãnh.

Định Nhàn sư thái lắc đầu nói:

- Thiếu hiệp hà tất phải quá khiêm. Nhạc sư huynh ta chẳng thể chia mình làm hai nên y phái đệ tử đến đây ra sức thì cũng vậy chứ có khác gì? Nghi Hòa! Ngươi không được vô lễ nói nhăng nói càn đến bậc tôn trưởng.

Nghi Hòa khom lưng đáp:

- Dạ đệ tử không dám đến nữa. Có điều.... Lệnh Hồ sư huynh đã bị Nhạc sư bá đuổi ra khỏi phái Hoa Sơn thì việc y tới đây không phải do Nhạc sư bá phái đến.

Định Nhàn sư thái tủm tỉm cười nói:

- Ta coi chừng ngươi hãy còn vẻ bực tức, nên cố nói cho minh bạch.

Bà vốn là người từ hòa, không bao giờ gay gắt đệ tử.

Nghi Hòa bỗng buông tiếng thở dài nói:

- Giả tỷ Lệnh Hồ sư huynh là con gái thì hay biết mấy?

Định Nhàn sư thái hỏi:

- Tại sao vậy?

Nghi Hòa đáp:

- Y đã bị đuổi ra khỏi phái Hoa Sơn không biết qui đầu phái nào. Nếu y là con gái thì vào phái mình. Y cùng bọn đệ tử trải bao hoạn nạn cũng chẳng khác gì người nhà.

Định Dật sư thái lớn tiếng quát:

- Ngươi càng lớn tuổi lại càng ăn nói hồ đồ, chẳng khác gì con nít.

Định Nhàn sư thái tủm tỉm cười nói:

- Nhạc sư huynh chỉ hiểu lầm trong nhất thời. Sau này y biết rõ chân tướng tự nhiên sẽ lại thu Lệnh Hồ thiếu hiệp về làm môn hạ. Bước đường tương lai của phái Hoa Sơn có thể ỷ vào lực lượng của Hồ thiếu hiệp mà bành trướng rộng lớn. Dù cho y chẳng về phái Hoa Sơn thì với bụng dạ ấy, võ công ấy y cũng tự lập ra môn phái được chẳng khó khăn gì.

Trịnh Ngạc nói:

- Sư bá nói phải lắm. Lệnh Hồ sư huynh! phái Hoa Sơn đã đối đãi bất nhân với sư huynh như vậy thì cứ tự mình biệt lập.... Lệnh Hồ phái để họ mở mắt ra. Hừ! Chẳng lẽ không về phái Hoa Sơn là không được hay sao?

Lệnh Hồ Xung nhăn nhó cười đáp:

- Lời sư bá khen ngợi đệ tử khi nào dám đương. Đệ tử chỉ mong ân sư ngày sau sẽ tha tội lỡ lầm cho đệ tử để trở lại môn trường. Đệ tử không dám cần gì hơn nữa.

Nghi Hòa lòng ngay miệng lẹ hỏi:

- Lệnh Hồ sư huynh! Không còn mong gì khác ư? Thế thì lệnh tiểu sư muội sẽ ra sao?

Lệnh Hồ Xung lắc đầu, lãng sang chuyện khác nói:

- Bao nhiêu sư thư, sư muội đã uổng mạng còn để lại di thể, vậy chúng ta phải an táng cho họ đã hay là hỏa táng rồi đem tán cốt về núi Hằng Sơn.

Định Nhàn sư thái nói:

- Đúng thế! Hỏa táng quách là xong.

Tuy bà rất thông hiểu việc thế sự, nhưng đối với bao nhiêu thi thể ngổn ngang dưới đất đều là những đệ tử trung thành theo mình đã lâu năm. Lúc bà nói câu này, thanh âm không khỏi nghẹo ngào. Quần đệ tử có mấy người bật lên tiếng khóc.

Lại có một số đệ tử chết đã mấy ngày, xác chết còn ở ngoài xa mấy chục trượng. Chúng đệ tử lúc khiêng về một chỗ không khỏi buông lời thóa mạ chưởng môn phái Tung Sơn nham hiểm độc ác, thủ đoạn tàn nhẫn.

Việc hỏa tán xong xuôi thì trời đã tối mịt.

Đêm hôm ấy mọi người nằm ở trong lộ thiên.

Sáng sớm hôm sau, quần đệ tử cõng Định Nhàn, Định Dật sư thái cùng bạn đồng môn bị thương đi vào thành Long Toàn rồi đổi xuống đường thủy.

Mọi người đi mướn bốn con thuyền có mui nhằm vế phía Bắc thẳng tiến.

Lệnh Hồ Xung lại sợ phái Tung Sơn tập kích trên mặt nước, nên theo hướng Bắc mà đi.

Nghi Lâm vì cố ý tị hiềm không ngồi cùng thuyền với chàng.

Lệnh Hồ Xung hàng ngày cùng bọn Nghi Hòa, Trịnh Ngạc, Tần Quyên, Vu Tẩu nói chuyện với nhau, nên cảnh đi thuyền không đến nỗi tịch mịch.

Bọn Định Nhàn, Định Dật sư thái bị thương khá nặng. May mà phái Hằng Sơn có đủ thuốc hoàn, thuốc tán cực kỳ thần diệu. Khi qua sông Tiền Đường rồi đã thoát khỏi cảnh nguy hiểm.

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Chuyến này nguyên khí phái Hằng Sơn phải thương tổn khá nhiều. Dọc đường sao khỏi chuyện Bất trắc mới yên vậy phải

tìm hết cách để né tránh những nhân vật giang hồ mới là thượng sách.

Lúc thuyền đến bến sông Trường Giang, mọi người lại mướn thuyền khác ngược dòng về phía Tây và từ đây thuyền đi rất thong thả. Ai cũng dự đoán thuyền đến được Hán Khẩu rồi thì thương thế của mọi người mười phần sẽ bớt được sáu bảy. Khi đó sẽ bỏ thuyền lên bộ mà đi, rẽ sang mặt Bắc để trở về núi Hằng Sơn.

Một hôm đi đến hồ Ban Dương, thuyền đậu lại ở cửa sông Cửu Giang. Nơi đây có những thuyền rất lớn, mấy chục người đi cũng đủ chỗ.

Lệnh Hồ Xung đêm hôm ấy nằm ở đằng lái phía sau, cùng sào công và thủy thủ ngủ với nhau.

Chàng ngủ đến nửa đêm, bỗng nghe trên bờ có tiếng người vỗ tay khe khẽ ba tiếng. Họ dừng lại rồi vỗ ba tiếng nữa.

Tiếp theo ở mé Tây, trên thuyền cũng có người vỗ tay ba tiếng. Gã ngừng lại một chút lại vỗ ba tiếng nữa.

Những tiếng vỗ tay này rất khẽ nhưng Lệnh Hồ Xung nội lực thâm hậu, thính giác cực kỳ linh mẫn. Chàng nghe có tiếng khác lạ, dường như người trong mộng choàng tỉnh giấc, biết ngay là có nhân vật giang hồ ra hiệu báo tin cho nhau.

Mấy bữa nay, chàng vẫn chú ý nhìn xuống mặt nước xem có động tĩnh gì không vì chàng sợ có người tập kích.

Rồi chàng lại nghĩ:

- Ta thử tiến về phía trước xem sao. Nếu vụ này không liên quan gì đến phái Hằng Sơn là hay hơn hết. Bằng không thì ta phải ngấm ngầm lo liệu để khỏi kinh động đến hai vị Định Nhàn, Định Dật sư thái.

Lệnh Hồ Xung liền đi về mé Tây trên thuyền nhìn ra. Quả thấy một bóng đen ở ngoài mấy trượng nhảy lên bờ.

Chàng cũng nhẹ nhàng nhảy lên theo không một tiếng động rồi quay sang mé Đông nấp vào sau một thùng dầu để ẩn mình.

Bỗng nghe một người nói:

- Bọn ni cô trên con thuyền kia quả nhiên là người phái Hằng Sơn.

Lệnh Hồ Xung nằm phục hẳn xuống không nhúc nhích.

Bỗng nghe người khác hỏi:

- Ngươi bảo nên làm thế nào? Đêm nay có động thủ không hay là để chờ sáng rồi hãy bày trận đánh nhau ra mặt? Ngươi có biết phái Hằng Sơn có bao nhiêu cao thủ không?

Một người nữa nói:

- Ta lẳng lặng nghe bọn ni cô này có người kêu bằng sư phụ, có người kêu bằng sư bá. Ba vị sư thái phái Hằng Sơn pháp hiệu có chữ Định thì Định Tĩnh lão ni đã chết ở Phúc Kiến thế thì hai vị lão ni Định Nhàn, Định Dật đều ở chỗ này.

Người kia lại nói:

- Hai vị Định Nhàn, Định Dật đã ở nơi đây thì không thể hành động càn rỡ được. Mười năm trước ta ở Sơn Đông đã cùng Định Dật lão ni động thủ. Bà ta múa tít song chưởng đãnh gãy xương sống ba vị hảo hán lục lâm. Chưởng lực của bà ta không phải tầm thường. Ta còn nghe nói Định Nhàn lão ni, chưởng môn phái Hằng Sơn bản lãnh còm hơn cả Định Dật.

Thanh âm này hạ trầm xuống nói tiếp:

- Phải rồi! Chúng ta phải thương nghị với mọi người đã rồi sẽ tính.

Người này lại nói:

- Theo ý bản nhân thì chúng ta chỉ cầm tìm các chặng đường mấy vị ni cô này đừng để họ đi về phía Tây là xong. Nếu đem thương nghị với mọi người thì tỏ ra anh em mình chẳng có kiến thức chi hết.

Lệnh Hồ Xung từ từ tiến gần lại còn cách chỗ hai người đang nói chuyện chừng hơn trượng.

Dưới ánh sao lờ mờ bỗng thấy một người thân hình to lớn, mặt mũi râu đâm tua tủa, cứng như lông nhím. Còn một người nữa chàng chỉ trông thấy một bên mặt. Người này mặt dài và nhọn chẳng những nó không phải là mặt trái dưa mà là cái mặt giống hoa quỳ.

Bỗng nghe hán tử mặt thớt lên tiếng:

- Bạch Giao bang chúng ta nhân số tuy nhiều song võ công lại không bằng người nếu ra mặt động thủ tất chẳng thành công.

Hán tử râu lởm chởm nói:

- Ai bảo ra mặt động thủ? Bọn ni cô này võ công tuy cao thâm nhưng đánh trên mặt nước chưa chắc đã giỏi. Sáng mai chúng ta chờ thuyền buông xuôi ra đến sông Đại Giang rồi nhảy xuống nước đâm cho thủng thuyền bọn họ như thế có phải là diệu kế, hễ tên nào rớt xuống mình bắt được ngay.

Hán tử mặt thớt nói:

- Kế ấy rất diệu anh em mà lấy được công lớn này thì bang Bạch Giao sẽ vang danh trên chốn giang hồ. Có điều ta vẫn còn lo một chuyện.

Gã râu lởm chởm hỏi:

- Còn lo điều gì nữa?

Gã mặt thớt đáp:

- Bọn chúng ở trong Ngũ nhạc kiếm phái đã liên minh với

nhau như cây liền cành. Có thể Mạc Đại tiên sinh biết ra sẽ tới tìm chúng ta để trả hận. Như vậy Bạch Giao bang chúng ta sẽ nguy ngập đấy.

Gã râu lởm chởm đáp:

- Chà! Mấy năm nay chúng ta bị phái Hành Sơn làm cho khó dễ thật không chịu nổi. Chuyến này nếu chúng ta không vì tình bằng hữu mà hết sức thì lần sau mình có việc họ cũng bỏ mặc. Phen này mà thành đại sự thì phái Hành Sơn có lẽ toàn quân tan vỡ cũng chưa biết chừng, còn sợ gì Mạc Đại tiên sinh đến nữa.

Tên mặt thớt nói:

- Hay lắm! Vậy ta cứ theo chủ ý đó triệu tập cao thủ có thể lội nước là hành động được.

Lệnh Hồ Xung chui ra, xoay tay kiếm lại đâm vào sau gáy tên mặt thớt.

Hắn lập tức ngất đi.

Tên râu lởm chởm vung quyền đánh lại.

Lệnh Hồ Xung lại phóng kiếm đánh "kịch" một tiếng đúng vào huyệt Thái Dương mé hữu đối phương.

Tên râu lởm chởm xoay tròn người đi mấy vòng rồi ngồi phệt xuống.

Lệnh Hồ Xung liền đưa ngang trường kiếm cắt đứt nắp đậy hai thùng rồi xách hai tên kia liệng vào trong thùng dầu. Những thùng này đầy dầu. Mỗi thùng có đến hai ba trăm cân. Để hôm sau cho xuống thuyền đưa xuống vùng hạ lưu.

Hai người kia bị dúi vào trong thùng dầu lập tức dầu xông vào mũi. Vì dầu lạnh làm cho chúng tỉnh lại, nuốt ừng ực luôn mấy ngụm lớn.

Đột nhiên phía sau có tiếng người nói:

- Lệnh Hồ thiếu hiệp! Đừng hại mạng chúng!

Chính là thanh âm Định Nhàn sư thái.

Lệnh Hồ Xung ngấm ngầm kinh hãi nghĩ thầm:

- Định Nhàn sư thái đến sau lưng mình lúc nào mà không hay.

Chàng liền buông hai tay không giữ đầu hai tay tên kia nữa rồi đáp:

- Dạ!

Hai người kia được buông tay rồi liền muốn nhảy ra.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Đừng có nhúc nhích!

Chàng cầm kiếm đập vào đầu chúng bắt buộc hai người phải ngồi trong thùng dầu.

Hai người đều co gối đứng lom khom, dầu ngập đến mũi, mắt không mở ra được. Chúng không hiểu tại sao chỗ này lại rắc rối như vậy.

Bỗng thấy một bóng người mầu xám ở dưới thuyền nhảy lên. Chính là Định Dật sư thái.

Bà nói:

- Sư thư! Có bắt những tên giặc này không?

Định Nhàn sư thái đáp:

- Đây là hai vị đường chúa ở Bạch Giao bang tại sông Cửu Giang. Lệnh Hồ thiếu hiệp muốn giỡn chơi họ một chút mà thôi.

Bà quay lại nhìn lão râu lởm chởm hỏi:

- Các hạ họ Dịch hay họ Tề? Sử bang chúa vẫn mạnh giỏi đấy

chứ?

Tên râu lởm chởm chính là họ Dịch lấy làm kỳ hỏi đáp:

- Tại ha.... họ Dịch. Sao các hạ lại biết Sử bang chúa của bọn tại hạ vẫn mạnh giỏi?

Định Nhàn sư thái cười nói:

- Dịch đường chúa cùng Tề đường chúa ở bang Bạch Giao đã được người trên giang hồ tặng cho ngoại hiệu là "Song Phi Ngư" tiếng tăm lừng lẫy như sấm vang, làm gì mà lão ni chả biết?

Nỗi Lòng Đau Khổ Của Nghi Lâm

Nguyên Định Nhàn sư thái là người rất minh mẫn, nhớ dai, tuy bà bình thời rất ít khi ra khỏi am chiêu, nhưng những nhân vật các môn phái trên chốn giang hồ, chẳng một ai là bà không biết rõ. Tỷ như gã râu lởm chởm họ Dịch và gã mặt choắt họ Tề chỉ là những nhân vật hạng ba hạng tư trong võ lâm mà bà mới gặp hai người một lần là đã đoán ngay ra lai lịch cùng thân thế chúng.

Hắn tử mặt choắt rất lấy làm đắc ý đáp:

- Sư thái nói:

Tiếng tăm bọn tại hạ lừng lẫy như sấm vang tai cái đó thật không dám.

Lệnh Hồ Xung lại đè mạnh tay cho thanh kiếm ấn đầu hắn xuống thùng dầu rồi lại nới tay ra cười nói:

- Tại hạ ngưỡng mộ đại danh như dầu vào đầy cả hai tai.

Hán tử kia tức giận nói:

- Ngươi!.... ngươi!...

Hắn toan ngoác miệng ra mà thóa mạ nhưng lại không dám.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tại hạ muốn hỏi các vị một câu vậy các vị trả lời thành thực cho nếu có chút dấu diếm thì cái tên "Trường Giang song phi ngư" sẽ biến thành "Du tẩm tử lê thu".

Chàng nói xong lại ấn cho lão họ Dịch râu lởm chởm dìm

xuống dầu.

Lần này hắn đã chuẩn bị không đến nỗi phải nuốt dầu vào bụng, nhưng dầu cũng theo lỗ mũi mà vào khiến hắn khó chịu không bút nào tả xiết.

Định Nhàn và Định Dật sư thái không nhịn được phải tủm tỉm cười.

Hai bà cùng nghĩ thầm:

- Chàng thanh niên này tính ưa náo nhiệt đùa giỡn. Nhưng cái đó cũng là một phương pháp rất tốt để bức bách đối phương phải cung xưng.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Bạch Giao bang bên các vị cấu kết với phái Tung Sơn từ hồi nào? Ai đã phái các vị đến kiếm chuyện với phái Hằng Sơn?

Gã râu lởm chởm hỏi lại:

- Cấu kết với phái Tung Sơn ư? Sao lại có chuyện kỳ vậy? Bao nhiêu anh hùng phái Tung Sơn bọn tại hạ không biết qua một vị nào.

Lệnh Hồ Xung nói:

- A ha! Mới câu đầu đã nói dối rồi. Vậy phải mời các vị uống dầu cho no một bữa mới được.

Chàng lại đưa thanh trường kiếm ra đặt bằng bặn lên đỉnh đầu đối phương ngập quá miệng, mũi, chỉ để cặp mắt, long lanh chuyển động coi rất thảm hại.

Gã họ Dịch này không phải là tay hảo thủ bậc nhất, song võ công cũng không đến nỗi kém cỏi, nhưng nội lực của Lệnh Hồ Xung cực kỳ hùng hậu đã vận ra thanh trường kiếm nặng hơn ngàn cân, chẳng khác nào phiến đá lớn đè lên đầu hắn, khiến hắn không tài nào nhúc nhích được.

Lệnh Hồ Xung lại nhìn hán tử mặt choắt hỏi:

- Các hạ nói đi. Các hạ muốn là "Trường Giang Phi Ngư" hay muốn làm "Du tẩm nê thu"?

Gã họ Tề đáp:

- Đã gặp phải vị anh hùng như các hạ, dĩ nhiên không muốn làm "Du tẩm nê thu" cũng không được. Có điều Dịch đại ca không nói dối đâu. Bọn tại hạ thực tình không biết đến những nhân vật phái Tung Sơn. Hơn nữa phái Tung Sơn và phái Hằng Sơn đã liên minh là một việc võ lâm chẳng một ai không biết. Như vậy khi nào phái Tung Sơn lại kêu đến Bạch Giao bang của bọn tại hạ đến làm khó dễ quý phái?

Lệnh Hồ Xung buông trường kiếm ra để gã họ Dịch ngửng đầu lên rồi hỏi:

- Các hạ hãy nói rõ quý phái ở trong sông Trường Giang sao lại đục thuyền của phái Hằng Sơn? Cách dụng tâm độc ác như vậy là có mục đích gì? Phái Hằng Sơn đắc tội với quý vị Ở chỗ nào?

Định Dật sư thái đến sau chưa hiểu Lệnh Hồ Xung sao lại đối đãi với hai tên hán tử kia như vậy, bà vừa nghe chàng nói thế liền nổi giận đùng đùng quát hỏi:

- Quân giặc cướp kia định dìm chết bọn ta ở trong sông Trường Giang là nghĩa làm sao?

Bọn môn hạ phái Hằng Sơn mười phần có đến tám chín là đàn bà con gái phương Bắc, hoàn toàn không hiểu bơi lội. Nếu thuyền đắm trong sông Đại Giang thì nhất định đều lâm nạn chôn bụng cá, ai nghĩ tới cũng phải khiếp sợ.

Gã họ Dịch lại sợ Lệnh Hồ Xung dìm cả đầu xuống trong thùng dầu vội lớn tiếng đáp:

- Giữa phái Hằng Sơn và Bạch Giao bang bên tại hạ vốn không thù oán. Bọn tại hạ lại chỉ là một bang hội nhỏ bé ở bến Cửu Giang thì khi nào dám gây oán với phái Hằng Sơn là một trong Ngũ nhạc kiếm phái. Chẳng qua.... Chẳng qua bọn tại hạ tưởng các vị là một phái nào trong Phật môn quý phái đi về phía Tây, chắc là đi cứu viện.... Vì thế.... Cái đó.... Bọn tại hạ không biết tự lượng sức mình nổi dạ tà tâm. Lần này đã trót, lần sau không dám thế nữa...

Lệnh Hồ Xung càng nghe họ nói càng thấy hồ đồ, liền hỏi vặn:

- Các hạ nói cái gì một phái trong Phật môn? Đi về phía Tây viện trợ? ăn nói một cách mập mờ như thế thì còn ai hiểu được.

Gã họ Dịch đáp:

- Dạ dạ! Phái Thiếu Lâm tuy không phải là một trong Ngũ nhạc kiếm phái. Nhưng tại hạ tưởng hòa thượng với ni cô cũng là người một nhà...

Định Dật sư thái quát lên:

- Đừng nói càn!

Gã họ Dịch giật mình kinh hãi, tự nhiên co người lại, thành ra phải uống một ngụm dầu hồi lâu không nói ra lời.

Định Dật sư thái thấy thế không nhịn được cười phải phì cười.

Bà nhìn hán tử mặt choắt bảo:

- Ngươi nói rõ ràng minh bạch cho bần ni nghe đi.

Gã họ Tề đáp:

- Dạ dạ! Có một gã tên gọi là Vạn Lý Độc Hành Điền Bá Quang không hiểu sư thái có biết gã không?

Định Dật sư thái đã giận, bụng bảo dạ:

- Điền Bá Quang là một tên dâm tặc hái hoa tiếng xấu đã đồn đại khắp giang hồ khi nào ta lại quen với gã?

Định Dật sư thái nghĩ bụng:

- Mình là người xuất gia tu hành nơi cửa Phật mà gã này lại hỏi có quen biết Điền Bá Quang không thì thật là một điều đáng sỉ nhục.

Bà giơ tay phải lên muốn đập xuống đầu gã họ Tề.

Định Nhàn sư thái đưa tay trái ra cản lại nói:

- Sư muội đừng nóng giận. Hai vị này bị dầm mình trong thùng dầu đã lâu nên đầu óc không được minh mẫn, chẳng nên chấp trách với họ làm gì.

Rồi bà hỏi gã họ Tề:

- Điền Bá Quang làm sao?

Gã họ Tề đáp:

- Vạn Lý Độc Hành Điền Bá Quang đại gia là bạn thân với Sử bang chúa bên tại hạ. Mấy bữa trước Điền đại gia...

Định Nhàn tức giận ngắt lời:

- Cái gì mà Điền đại giả Gã là một tên tặc tử tội ác ngập đầu ai ai cũng biết, nên giết đi là phải. Vậy mà các vị kết bạn với gã thì ra Bạch Giao bang cũng chẳng tử tế gì.

Gã họ Tề sợ hãi nói:

- Dạ dạ!

Định Nhàn sư thái hỏi lại:

- Lão ni chỉ hỏi vì lẽ gì mà Bạch Giao bang bên các vị lại kiếm chuyện với phái Hằng Sơn, đồng thời dắt dúm luôn cả tên Điền Bá Quang vào đó làm chi?

Nguyên Điền Bá Quang ngày trước có điều vô lễ với Nghi

Lâm, đệ tử phái Hằng Sơn, Định Nhàn chưa giết gã được để tiết hận, trong lòng đã rất lấy làm tủi hổ, bà không muốn cho ai nhắc đến tên gã nữa.

Gã họ Tề nói:

- Dạ dạ! Vì hết thảy mọi người muốn cứu Nhậm tiểu thư ra sợ mọi người trong chính giáo sẽ giúp hòa thượng trong cơn nguy ngập, bọn tại hạ trong lúc mù quáng đã nẩy ra một chủ ý rất hồ đồ...

Định Nhàn càng nghe càng chẳng hiểu đầu đuôi ra sao, bà buông tiếng thở dài nói:

- Sư thư ơi! Hai người ăn nói ngây ngô, tiểu muội chẳng hiểu ra làm sao. Sư thư thử hỏi họ coi.

Định Dật sư thái mỉm cười hỏi:

- Nhậm tiểu thư ư? Có phải thị là đại tiểu thư của giáo chủ Triêu Dương thần giáo không?

Lệnh Hồ Xung chấn động tâm thần tự nghĩ:

- Bọn này nói chắc là Doanh Doanh rồi!

Sắc mặt chàng biến đổi, bàn tay chàng cũng toát mồ hôi lạnh ngắt.

Gã họ Tề đáp:

- Cái đó! Cái đó tại hạ cũng không biết. Điền đại gia.... không phải Điền Bá.... Điền Bá Quang mới đây đến Cửu Giang cùng Sử bang chúa uống rượu ở tổng đàn Bạch Giao bang nói là đã ước định đến ngày rằm tháng mười hai thì hết thảy kéo đến đại náo Thiếu Lâm tự để cứu Nhậm tiểu thư ra.

Định Nhàn sư thái không nhịn được hỏi xen vào:

- Đại náo Thiếu Lâm tự ư? Các vị có bản lãnh gì mà dám đến vuốt râu hùm? Điền Bá Quang làm sao?

Gã họ Tề đáp:

- Dạ dạ! Bọn tại hạ dĩ nhiên là chẳng làm gì được.

Định Nhàn sư thái nói:

- Điền Bá Quang cước trình rất lẹ. Bất quá đến truyền tin phải không? Vụ này ai là người đứng chủ trương?

Gã họ Dịch từ nãy giờ đứng yên, bây giờ mới lên tiếng:

- Mọi người nghe tin Nhậm tiểu thư bị tên giặc. Không phải một hòa thượng Thiếu Lâm bắt giữ. Rồi chẳng ai bảo ai đứng lên nói là đi cứu người, nên không ai có chủ trương cả.

Định Nhàn sư thái hỏi:

- Các vị có sợ Triều Dương thần giáo không?

Gã họ Dịch đáp:

- Mọi người nhớ tới ơn nghĩa Nhậm tiểu thư nên Đông Phương giáo chủ muốn ngăn trở cũng chẳng ai nghe. Mọi người đều nói:

Vì Nhậm tiểu thư thì dù có tan xương nát thịt cũng cam lòng.

Lúc này trong lòng Lệnh Hồ Xung nảy ra rất nhiều mối nghi ngờ chàng tự hỏi:

- Bọn chúng nói Nhậm tiểu thơ chẳng hiểu có đúng là Doanh Doanh không? Tại sao nàng lại bị nhà sư chùa Thiếu Lâm bắt giữ. Nàng đã là người trong Ma giáo, được người ngoài cứu viện sao Đông Phương giáo chủ ở Ma giáo lại phản đối cùng ngăn trở? Nàng còn nhỏ tuổi như vậy đã làm được việc gì ân nghĩa cho ai mà sao bao nhiêu người nghe tin nàng gặp nạn liền muốn xả thân để cứu giúp? Coi tình hình này thì hiển nhiên Định Nhàn sư thái biết nhiều hơn tạ Không hiểu bà tự thủ bàng quan hay là sẽ đi giúp chùa Thiếu Lâm?

Bỗng nghe Định Nhàn sư thái hỏi:

- Các vị sợ phái Hằng Sơn ta đến viện trợ phái Thiếu Lâm, nên lặn xuống nước để đục thuyền bọn ta cho đắm phải không?

Gã họ Tề nói:

- Chính thế! Bọn tại hạ nghĩ rằng hòa thượng với ni cô.... Cái đó là...

Định Dật sư thái cả giận hỏi:

- Ngươi nói cái gì mà cái này, cái kia lắm thế?

Gã họ Tề đáp:

- Dạ dạ! Cái đó.... Tiểu nhân không dám nói nhiều. Tiểu nhân không dám nói cái này cái kia gì gì cả...

Định Dật sư thái hỏi:

- Có phải Bạch Giao bang các ngươi định đến chùa Thiếu Lâm trước ngày rằm tháng mười hai không?

Hai gã họ Dịch họ Tề đồng thanh đáp:

- Đó là hiệu lệnh của Sử bang chúa.

Gã họ Tề nói thêm:

- Đã kéo cả mấy đoàn đi thì Bạch Giao bang của tiểu nhân chẳng thể thụt lại đằng sau người người ta được.

Định Nhàn sư thái hỏi:

- Ngươi nói cả mấy đoàn là những đoàn thế nào?

Gã họ Tề đáp:

- Theo lời Điền.... Điền Bá Quang thì có Thiếu Hải bang ở Triết Tây, Hắc Phong hội ở Sơn Đông, Bài Giáo ở Tương Tây...

Gã nói liền một hơi đến ngoài ba chục bang hội vừa lớn vừa nhỏ. Gã này võ công bình thường nhưng bao nhiêu tên bao nhiêu bang hội môn phái gã đều thuộc hết.

Định Dật sư thái chau mày nói:

- Toàn là nhân vật trong bàng môn tả đạo, không chịu trông nom chính nghiệp. Chúng tuy nhiều người nhưng chưa chắc làm gì nổi phái Thiếu Lâm.

Lệnh Hồ Xung nghe gã họ Tề kể tên các bang hội thấy có cả bang chúa bang Thiên Hà là Ngân Tu giáo Huỳnh Bá Lưu, đảo chúa Trường Kình đảo là Tư Mã Đại, lại còn mấy người mà ngày trước chàng đã gặp ở Ngũ Bá Cương nên trong lòng lại càng nghi hoặc. Chàng cho là người mà họ định đi cứu nhất định là Doanh Doanh rồi không còn nghi ngờ nữa. Chàng không nhịn được cất tiếng hỏi:

- Phái Thiếu Lâm vì lẽ gì mà bắt giữ.... Vị Nhậm tiểu thư nào đó.

Gã họ Tề đáp:

- Cái đó tại hạ cũng không biết rõ chắc là nhà sư chùa Thiếu Lâm ăn no rồi dửng mỡ không có việc gì làm, cố ý tìm ra một chuyện để gây sự.

Định Nhàn sư thái nói:

- Xin hai vị trở về bẩm với Sử bang chúa bên quý bang là Định Nhàn, Định Dật phái Hằng Sơn cùng ông bạn này đi qua Cửu Giang mà không đến bái phỏng Sử bang chúa là có điều thất lễ. Xin Sử bang chúa thông cảm chọ Sáng mai bọn ta cưỡi thuyền đi về hướng Tây mong hai vị lượng cả bao dung đừng phái người đục thuyền của bọn ta nữa.

Hai gã đáp liền:

- Bọn tiểu nhân không dám! Bọn tiểu nhân không dám!...

Định Nhàn sư thái nói xong quay lại bảo Lệnh Hồ Xung:

- Trước cảnh trăng trong gió mát, thiếu hiệp ra ngoài ngắm cảnh một chút. Xin miễn cho bần ni khỏi bồi tiếp.

Rồi bà dắt tay Định Dật từ từ đi vào trong thuyền.

Lệnh Hồ Xung biết bà có ý tị hiềm để cho chàng hỏi chuyện cặn kẽ hai người kia. Nhưng lúc này chàng ruột rối như mớ bòng bong, không biết hỏi câu gì?

Lệnh Hồ Xung đi lui đi tới trên bờ sông rồi lại đứng hồi lâu. Chàng nhìn mảnh trăng lưỡi liềm chiếu ánh sáng xuống dòng sông. Nước sông Đại Giang cuồn cuộn chảy về phía đông , ánh nước rung rinh khiến chàng chợt nhớ tới:

- Hôm nay đã hạ tuần tháng mười một. Ngày rằm tháng sau bọn họ đến chùa Thiếu Lâm thời gian chẳng còn mấy nỗi. Hai vị đại sư Phương Chứng và Phương Sinh đối đãi với mình rất tử tế. Bọn này đến cứu Doanh Doanh, tất cùng phái Thiếu Lâm nổi cuộc can quạ Bất luận ai thắng ai bại, bên nào cũng phải tổn thất nhiều. Sao mình không đi đón đầu thỉnh cầu hai vị đại sư tha Doanh Doanh ra để tránh khỏi một cuộc đổ máu khủng khiếp có phải hay không?

Chàng lại nghĩ:

- Hai vị sư thái Định Nhàn, Định Dật thương thế đã bớt được quá nửa. Định Nhàn sư thái bề ngoài coi chẳng khác một vị lão ni thông thường mà thực ra bà ta biết nhiều hiểu rộng. Thật là một cao nhân kiến thức hiếm có trong võ lâm. Bà thống lĩnh quần chúng trở về bắc. Chỉ mong sao đừng mắc phải bọn cường địch phái Tung Sơn, hoặc gặp phải mối nguy nan khó bề đối phó là yên rồi. Có điều bây giờ mình cáo từ các vị bằng cách nào?

Mấy hôm nay chàng ở với bọn ni cô, cô nương cùng chia hoạn nạn đã được mọi người kính cẩn ra chiều thân thiết. Ai cũng kêu chàng chẳng khác một vị sư thúc trong bản môn. Bây giờ đột nhiên chia tay, chàng cảm thấy trong lòng bịn rịn khôn bề mở miệng.

Bỗng nghe có tiếng chân bước lạo xạo. Hai người từ từ đi tới. Chính là Nghi Lâm và Trịnh Ngạc.

Hai cô còn cách Lệnh Hồ Xung chừng hai trượng đã cất tiếng gọi:

- Lệnh Hồ đại ca!

Rồi dừng bước.

Lệnh Hồ Xung chạy lại đón hai cô, hỏi:

- Các vị sư muội giật mình tỉnh giấc phải không?

Nghi Lâm đáp:

- Lệnh Hồ đại ca! Chưởng môn sư bá bảo bọn tiểu muội ra nói với đại ca...

Nàng nói tới đây rồi lúng túng, đùn cho Trịnh Ngạc:

- Sư tỷ nói, nói với đại ca đi!

Trịnh Ngạc nói:

- Chưởng môn sư thúc bảo sư muội nói chứ có bảo ta nói đâu?

Nghi Lâm nói:

- Sư tỷ nói cũng được chứ sao?

Trịnh Ngạc liền nói:

- Lệnh Hồ đại ca! Chưởng môn sư thúc bảo là ơn to không nên nói đến chuyện cảm tạ mà xong. Từ nay trở đi phái Hằng Sơn sẽ phục vụ đại ca bất cứ là việc gì. Nếu đại ca bảo đến chùa Thiếu Lâm để cứu Nhậm tiểu thư thì phái Hằng Sơn cũng xin ra sức.

Lệnh Hồ Xung rất lấy làm kỳ tự hỏi:

- Mình không nói gì đến chuyện đi cứu Doanh Doanh mà sao Định Nhàn sư thái cũng biết mới lạ? à phải rồi! Quần hùng tụ hội ở Ngũ Bá Cương tìm cách trị bịnh cho mình cũng vì họ nể mặt Doanh Doanh. Vụ này đã làm chấn động võ lâm. Bạn hữu

giang hồ đều biết hết Định Nhàn sư thái biết đến cả hai tên kém cỏi "Trường Giang song phi ngư" thì có lý đâu bà không biết vụ này?

Chàng nghĩ tới đây bất giác thẹn đỏ mặt lên.

Trịnh Ngạc lại nói:

- Chưởng môn sư thúc còn bảo:

Vụ này cả hai bên tốt hơn hết là đừng xảy ra chuyện tranh chấp. Lão nhân gia cùng Định Dật sư thúc cả hai vị lúc này đã qua sông rồi, định đi ngay đến chùa Thiếu Lâm để thỉnh cầu Phương trượng đại sư chùa này tha người. Xin Lệnh Hồ đại ca cùng bọn tiểu muội từ từ đi trước.

Lệnh Hồ Xung nghe nói vậy thì ngẩn người ra hồi lâu không nói nên lời. Chàng giương mắt nhìn ra sông Trường Giang, xa xa quả thấy một con thuyền nhỏ đã giương buồm trắng cho chạy về phía Bắc thì lòng cảm thấy một mùi vị khó tả. Chàng vừa cảm kích vừa bẽn lẽn nghĩ thầm:

- Hai vị sư thái đã là những nhân vật đạo cao đức trọng nơi cửa Phật mà còn là những cao nhân võ lâm, nay chịu thân hành đến phái Thiếu Lâm để cầu cạnh thì thật tử tế quá! Mình là một tên vô danh tiểu tốt lãng mạn trên chốn giang hồ, làm toàn việc không đoan chính mà thành ra con người có giá trị tăng lên gấp trăm phần. Chắc Phương Chứng phương trượng nể mặt hai vị sư thái sẽ buông tha Doanh Doanh.

Lệnh Hồ Xung nghĩ tới đây đã yên tâm được một chút. Chàng quay đầu nhìn lại thấy gã họ Dịch và gã họ Tề vẫn đứng ở trong thùng dầu thập thò ngó trộm, thủy chung không dám bước ra ngoài chàng cho là hai gã này thấy mấy người đi cứu Doanh Doanh một cách nhiệt thành thì chắc mình sẽ vấn tội chúng, lòng chàng không nỡ, liền tiến lại gần chắp tay nói:

- Tại hạ trong lúc lỗ mãng đắc tội với hai vị anh hùng "Trường Giang Phi Song Ngư" ở Bạch Giao bang. Sự thực chỉ vì không biết rõ nguyên nhân nội vụ, mong rằng hai vị thứ lỗi cho.

Chàng nói xong xá dài một cái.

Trường Giang Song Phi Ngư thấy Lệnh Hồ Xung lúc trước rất nghiêm khắc mà bây giờ ra chiều kính cẩn thì rất lấy làm lạ, chúng vội chắp tay đáp lễ.

Trong lúc hoang mang, chân tay luống cuống bắn tung tóe cả dầu vào ba người Lệnh Hồ Xung, Nghi Lâm cùng Trịnh Ngạc thành từng giọt lấm tấm.

Lệnh Hồ Xung mỉm cười gật đầu rồi quay lại nhìn Nghi Lâm cùng Trịnh Ngạc nói:

- Chúng ta đi thôi.

Ba người về đến trong thuyền, quần đệ tử phái Hằng Sơn tuyệt không ai nhắc đến vụ này. Cả Nghi Hòa, Tần Quyên đều là những cô đầy tính hiếu kỳ, cũng chẳng hỏi Lệnh Hồ Xung một câu nào. Chàng biết đây là Định Nhàn sư thái lúc ra đi đã dặn bọn họ đừng nhắc đến, để chàng khỏi mắc cỡ và khó trả lời.

Lệnh Hồ Xung tuy trong lòng ngấm ngầm cảm kích. Nhưng chàng thấy mấy cô lộ vẻ tựa như cười mà không phải cười, chàng cũng đâm ra hoang mang luống cuống, tự nhủ:

- Coi kiểu này thì bọn họ đã nhất định cho Doanh Doanh là ý trung nhân của mình rồi. Thực ra giữa Doanh Doanh và mình vẫn còn thanh bạch, chưa đả động đến một câu tư tình nam nữ nào. Nhưng bọn họ không hỏi tới, chẳng lẽ mình lại tự biện bạch?

Chàng thấy cô nữ đệ tử nhỏ tuổi nhất ở phái Hằng Sơn là Tần

Quyên cặp mắt lấm lét nhìn chàng thì chàng không nhịn được nữa, liền nói:

- Hoàn toàn trả có chuyện gì đâu, các vi.... đừng có nghĩ quanh nghĩ quẩn.

Tần Quyên cười hỏi:

- Tiểu muội có nghĩ quanh nghĩ quẩn gì đâu?

Lệnh Hồ Xung đỏ mặt lên đáp:

- Tiểu huynh đã đoán ra hết rồi!

Tần Quyên cười hỏi:

- Lệnh Hồ đại ca đoán thế nào?

Lệnh Hồ Xung chưa kịp trả lời thì Nghi Hòa lại nói:

- Tần sư muội! Đừng nhiều lời nữa. Chưởng môn sư bá đã dặn mà ngươi quên rồi ư?

Tần Quyên miễn cưỡng nói:

- Dạ dạ! Tiểu muội không quên đâu.

Lệnh Hồ Xung ngoảnh đầu ra chỗ khác để tránh luồng nhãn quang của cộ Chàng thấy Nghi Lâm ngồi trong góc khoang thuyền, sắc mặt nhợt nhạt ra chiều lãnh đạm, chàng không khỏi động tâm tự hỏi:

- Trong lòng nàng nghĩ gì? Tại sao nàng không trò chuyện với ta.

Lệnh Hồ Xung đang bần thần nhìn Nghi Lâm, chàng chợt nhớ tới bữa trước ở trên núi Hành Sơn ngoài thành, chàng bị thương rồi, nàng ôm chàng mà chạy trong vùng hoang dã. Khi đó vẻ mặt nàng rất tha thiết, rất khích động, chứ không thờ ơ lạnh nhạt, chẳng hỏi đến chuyện gì như lúc này. Duyên cớ vì đâu? Tại sao nàng lại thẫn thờ như vậy?

Lệnh Hồ Xung say mê nhìn Nghi Lâm thấy nàng nhủ thấp cặp lông mày như kiểu ngồi nhập định.

Nghi Hòa bỗng lên tiếng gọi:

- Lệnh Hồ sư huynh!

Lệnh Hồ Xung không nghe tiếng, nên không trả lời.

Nghi Hòa lớn tiếng hơn:

- Lệnh Hồ sư huynh!

Lệnh Hồ Xung giật mình hấp tấp quay đầu hỏi lại:

- Ồ! Có chuyện gì vậy?

Nghi Hòa đáp:

- Chưởng môn sư bá bảo sáng mai không chừng bọn ta sẽ đổi lên đường bộ hoặc vẫn đi thuyền, đều là tùy ý Lệnh Hồ sư huynh.

Lệnh Hồ Xung trong lòng chỉ mong lên bộ mà đi để mà biết tin tức Doanh Doanh. Nhưng chàng liếc mắt ngó thấy Nghi Lâm lông mi nhủ thấp long lanh ngấn lệ, tình trạng rất đáng thương, chàng tự nhủ:

- Bọn họ đều cho là lòng ta nóng nảy muốn gặp Doanh Doanh. Thực ra có chuyện gì với nhau đâu.

Chàng liền đáp:

- Chưởng môn sư thái bảo chúng ta đi từ từ thì cứ ngồi thuyền đi như cũ. Tiểu huynh chắc bọn Bạch Giao bang chẳng dám làm gì chúng ta đâu?

Tần Quyên cười hỏi:

- Lệnh Hồ sư huynh có yên tâm được không?

Lệnh Hồ Xung mặt hơi ửng đỏ, chàng chưa kịp trả lời thì Nghi Lâm đã quát lên:

- Tần sư muội! Sư muội hãy còn trẻ nít ít nói đi được không?

Tần Quyên cười đáp:

- Được! Có chi mà không được? A Di Đà Phật. Tiểu muội không được yên tâm lắm.

Mạc Đại tiên sinh cảm người nghĩa hiệp

Sáng hôm sau thuyền đi về hướng Tây.

Lệnh Hồ Xung bảo nhà đò cho thuyền đi sát vào bờ để đề phòng Bạch Giao bang tập kích.

Nhưng thuyền đi tới địa giới tỉnh Hồ Bắc vẫn không thấy động tĩnh gì.

Mấy bữa sau này, Lệnh Hồ Xung rất ít trò chuyện với quần đệ tử phái Hằng Sơn.

Một tối thuyền dừng lại, chàng liền lên bờ một mình ngồi uống rượu cho say khướt mới về.

Một hôm thuyền qua Hạ Khẩu liền rẽ sang hướng Bắc đi ngược giòng sông Hán Thủy. Đến tối thì dừng lại ở bờ sông này cắm thuyền ở bến Kê Minh gần một thị trấn nhỏ. Lệnh Hồ Xung lại lên bờ.

Bến Kê Minh chỉ lèo tèo độ hai chục nhà bán quán.

Lệnh Hồ Xung vào một quán rượu uống mấy cân, chàng chợt nhớ tới điều chi liền hỏi:

- Không hiểu thương thế tiểu sư muội đã khỏi chưa? Hai vị sư thư Nghi Chân và Nghi Linh đem linh dược của phái Hằng Sơn đưa đến thì chắc là trị khỏi vết kiếm thương của nàng rồi. Còn Lâm sư đệ không hiểu thương thế ra sao? Nếu Lâm sư đệ bị thương nặng quá không chữa khỏi được thì nàng sẽ ra sao?

Nghĩ tới đây Lệnh Hồ Xung không khỏi kinh hãi tự mắng thầm:

- Lệnh Hồ Xung hỡi Lệnh Hồ Xung! Ngươi thật là một kẻ tiểu nhân đê hèn! Tuy người muốn cho tiểu sư muội mau lành mà trong thâm tâm ngươi lại mong Lâm sư đệ thương thế trầm trọng mà chết đi ư? Chẳng lẽ Lâm sư đệ chết rồi, tiểu sư muội sẽ cùng người gá nghĩa trăm năm?

Chàng cảm thấy một nỗi thê lương khôn tả, uống hết mấy bát rượu lớn nữa rồi tự hỏi:

- Không hiểu kẻ nào đã hạ sát Lao Đức Nặc và bát sư đệ? Người ám toán Lâm sư đệ là ai? Hỡi ôi! Phái Hoa Sơn liên tiếp thiệt hại nhiều người làm cho nguyên khí bị tổn thương khá nặng. Tình trạng sư phụ cùng sư nương gần đây ra sao?

Lệnh Hồ Xung lại bưng bát rượu lên uống một hơi cạn sạch.

Trong tiểu điếm này không có đồ nhắm.

Chàng liền móc lấy mấy quả chanh muối bỏ vào miệng nhai.

Đột nhiên phía sau có người thở dài nói:

- Hỡi ôi! Bọn trai thiên hạ mười kẻ có đến chín là phường bạc hạnh.

Lệnh Hồ Xung ngoảnh lại xem ai vừa nói thì dưới ánh đèn leo lét trong tiểu điếm ngoài chàng ra chỉ còn một người ngồi trong góc nhà bên cạnh chiếc bàn gỗ đang gục đầu xuống bàn. Trên bàn này cũng đặt một hồ rượu. Người kia áo quần lam lũ có vẻ quê mùa cục mịch, không phải hạng người văn nhã.

Lệnh Hồ Xung bỏ mặc họ, lại rót rượu ra uống. Lúc chàng cầm bát rượu lên thì trong hồ đã hết sạch rồi.

Bỗng nghe thanh âm kia lại cất lên:

- Người ta vì người mà bị giam cầm vào nơi tối tăm ẩm đạm không thấy ánh mặt trời. Thế mà người suốt ngày là cà vào nơi son phấn, tiểu cô nương cũng được, bà ni cô trọc đầu cũng hay,

bà già cũng tốt, cóc, nhái, ễnh ương chấp chi nhặt nhạnh. Than ôi! Đáng buồn thật là đáng buồn!

Lệnh Hồ Xung biết người kia có ý châm chọc mình, nhưng chàng cũng chẳng buồn ngoảnh đầu lại, chàng tự hỏi:

- Người kia là ai? Hắn bảo người ta vì người phải giam cầm vào chỗ tối tăm ẩm đạm không thấy mặt trời có phải là hắn nói Doanh Doanh không? Tại sao Doanh Doanh lại bị người ta giam cầm?

Chàng để ý muốn nghe thêm mấy câu nữa thì người kia lại nói:

- Những kẻ chẳng có liên quan gì thì lại thích gây vào những chuyện không đâu. Họ nói những gì liều mạng để cứu người. Anh này đòi làm trưởng toán, chú kia cũng đòi dẫn đạo. Người vẫn chưa cứu ra được còn bọn mình tranh dành nhau, đánh đấm nhau đến trời sầu đất thảm. Thật là một bọn hồ đồ. Trên chốn giang hồ này lắm việc khiến cho lão gia không muốn nhìn đến nữa.

Lệnh Hồ Xung vẫn không ngoảnh đầu lại. Chàng lộn ngược người đi đến ngồi đối diện với người kia. Tay vẫn còn cầm chén rượu chàng nói:

- Tại hạ có nhiều điều chưa rõ, mong lão huynh chỉ giáo.

Người kia vẫn gục xuống bàn không ngửng đầu lên đáp:

- Hỡi ơi! Phong lưu bao nhiêu là tội nghiệp bấy nhiêu! Bọn cô nương, ni cô phái Hằng Sơn đến nay chắc là phải gặp kiếp nạn trọng đại.

Lệnh Hồ Xung bở vía đứng dậy xá dài nói:

- Lệnh Hồ Xung này xin bái kiến tiền bối. Mong rằng tiền bối đừng hà tiện lời chỉ giáo.

Đột nhiên chàng thấy người kia để dựa dưới chân bàn một cây hồ cầm dây đàn này đã thành màu vàng thẫm dường như đã lâu năm lắm. Chàng động tâm tự nhủ:

- Ta biết lão này là ai rồi!

Đoạn chàng lạy phục xuống nói:

- Vãn bối là Lệnh Hồ Xung may mắn được bái kiến Mạc sư bá ở phái Hành Sơn. Vừa rồi đệ tử thật là thất lễ.

Người kia ngửng đầu lên. Cặp mắt sáng như điện nhìn vào mặt Lệnh Hồ Xung. Lão chính là Tiêu Tương Dạ Vũ Mạc Đại tiên sinh, chưởng môn phái Hành Sơn.

Lão đằng hắng một tiếng rồi đáp:

- Lệnh Hồ đại hiệp! Cách xưng hô sư bá, lão phu không dám đâu. Mấy bữa nay đại hiệp vui thú lắm nhỉ?

Lệnh Hồ Xung khom lưng đáp:

- Xin Mạc sư bá soi xét cho! Đệ tử vâng lệnh Định Nhàn sư bá đi theo các vị sư thư, sư muội phái Hằng Sơn đến chùa Thiếu Lâm. Đệ tử tuy là kẻ không biết gì, nhưng quyết chẳng bao giờ dám mảy may thất lễ với các vị sư thư, sư muội phái Hằng Sơn.

Mạc Đại tiên sinh thở dài nói:

- Mời đại hiệp ngồi xuống đây. Sao đại hiệp lại không biết trên chốn giang hồ người ta bàn tán xôn xao? Thật là lắm chuyện.

Lệnh Hồ Xung nhăn nhó cười đáp:

- Vãn bối hành động càn rỡ, không biết tự kiểm điểm, ngay bản môn còn chẳng thể dung nạp thì những lời bàn ra tán vào trên chốn giang hồ vãn bối còn lòng dạ nào mà để ý tới nữa.

Mạc Đại tiên sinh cười lạt hỏi:

- Ngươi đã can tâm mang tiếng là con người lãng mạn thì người ngoài chẳng hơi đâu mà nhắc tới làm chị Nhưng thanh

danh phái Hằng Sơn gìn giữ được đã đến mấy trăm năm nay cũng vì một tay ngươi mà tan thành mây khói, chẳng lẽ ngươi cũng không động tâm chút nào ư? Trên chốn giang hồ người ta đồn đại ầm ỹ lên rằng ngươi là một gã trai tơ ăn chung ở lộn với một lũ cô nương cùng ni cô phái Hằng Sơn. Đừng nói mấy chục cô gái đang độ xuân xanh hơ hớ bị ngươi phá hoại danh tiết, mà cả đến.... mấy vị lão sư thái khổ tâm tu luyện, một niềm gìn giữ giới luận thâm nghiêm, họ cũng đem ra làm trò cười. Vậy thì ngươi.... thật là tệ quá.

Lệnh Hồ Xung nghe Mạc Đại tiên sinh nói tới đây, chàng không nhịn được nữa nẩy bật người lên như cái lò xo.

Tay nắm chặt đốc kiếm, chàng hỏi:

- Không hiểu kẻ nào đã phao ngôn, thốt ra những lời vô sỉ hoang đường này? Xin Mạc sư bá nói cho đệ tử hay.

Mạc Đại tiên sinh hỏi lại:

- Ngươi muốn đi tìm giết bọn họ chăng? Trên khắp giang hồ số người nghị luận vụ này chẳng có một vạn thì cũng đến tám nghìn. Liệu ngươi có giết hết được không? Chà! Người ta khen ngươi hồng phúc tày trời, chứ có bảo ngươi là hạng kém cỏi tồi tàn đâu?

Lệnh Hồ Xung ngồi thừ ra tự trách:

- Mình hành động bừa bãi, chẳng nhìn trước ngó sau, chỉ cốt sao không thẹn với lương tâm, thành ra để tổn hại đến thanh danh phái Hằng Sơn, từ trên xuống dưới đều mang tiếng nhơ nhuốc. Bây giờ biết làm thế nào?

Mạc Đại tiên sinh lại buông tiếng thở dài rồi đổi giọng ôn hòa.

- Đã năm hôm nay, đêm nào ta cũng lên thuyền do thám...

Lệnh Hồ Xung "ủa" lên một tiếng rồi than thầm:

- Mạc sư bá lên thuyền do thám năm đêm liền mà mình chẳng biết tí gì. Thế thì thực là kém cỏi.

Mạc Đại tiên sinh nói tiếp:

- Ta thấy đêm nào ngươi cũng để nguyên áo dài lại đằng sau lái thuyền nằm ngủ. Đừng nói đến chuyện chẳng dám tơ hào vô lễ với quần đệ tử phái Hằng Sơn, ngay một câu chớt nhả cũng không có. Lệnh Hồ huynh ơi! Chẳng những ngươi không phải là tên lãng tử vô hạnh mà đúng là một bậc quân tử một niềm thủ lễ. Những vị cô nương nguyệt thẹn hoa nhường, cũng không làm cho ngươi rạo rực tâm hồn. Chẳng những không rạo rực trong một đêm mà thôi, cả mấy chục đêm, ngươi vẫn giữ được thủy chung như nhất. Ngươi quả là một chàng nam tử hán, một bậc đại trượng phu cổ kim hiếm có. Mạc Đại ta đây thật phục chịu ngươi sát đất.

Lão giơ ngón tay cái bên phải lên, nắm bàn tay trái lại đấm xuống bàn đánh "binh" một cái rồi tiếp:

- Này này! Mạc mỗ kính mừng ngươi một chung.

Lão vừa nói vừa cầm hồ rót rượu.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Lời Mạc sư bá truyền dạy khiến cho tiểu điệt rất lấy làm sợ hãi. Chẳng qua là tiểu điệt không động tâm trước nữ sắc, mà là tiểu điệt nhận thấy không thể động tâm được. Chẳng dấu gì Mạc sư bá, lắm có lúc phiền muộn tiểu điệt lại lên bờ tìm vào kỹ viện kêu mấy ả chuốc chén hoặc múa hát cho khuây khỏa nỗi lòng. Còn đối với việc các vị sư muội đồng đạo ở phái Hằng Sơn thì khi nào dám vô lễ?

Mạc Đại tiên sinh cười ha hả nói:

- Có quang minh lỗi lạc như thế mới đáng là nam tử trượng

phụ Ngày Mạc mỗ vào trạc hai mươi nếu gặp cơ hội kề cận bao nhiêu cô trẻ măng nõn nà như vậy, mà bảo giữ mình ngọc sáng gương trong thì không được đâu. Hiếm có! Thật là hiếm có! Cạn chung đi nào!

Hai người cùng nâng chung rượu lên uống một hơi cạn hết, rồi nhìn nhau mà cười.

Lệnh Hồ Xung thấy hình dạng Mạc Đại tiên sinh chẳng khác người phiêu bạt giang hồ, quần áo phong phanh, không ra phường chưởng môn một phái oai danh lừng lẫy giang hồ, nhưng khi lão đảo luồng nhãn quang liền lộ vẻ anh hùng. Có điều nét mặt tinh anh chỉ thoáng lộ ra nháy mắt rồi lại tắt ngay, trở lại thái độ một trang hán tử lâu ngày dầy dạn phong trần.

Chàng tự nhủ:

- Định Nhàn sư thái, chưởng môn phái Hằng Sơn lòng dạ từ bi, tướng mạo hiền hòa. Thiên môn đạo trưởng, chưởng môn phái Thái sơn đầy vẻ uy nghiêm trịnh trọng. Chưởng môn phái Tung Sơn là Tả Lãnh Thiền niềm nở vui tươi. ân sư ta là bậc quân tử trang nhã. Còn Mạc sư bá đây bề ngoài cục mịch chẳng khác một kẻ dân thường ở thôn quê, mà thật ra cũng là một nhân vật tài ba lỗi lạc. Tóm lại cả năm vị chưởng môn trong Ngũ nhạc kiếm phái mỗi người một vẻ song đều là những nhân vật thâm trầm. Lệnh Hồ Xung này so với các vị chẳng khác gì cái bị cỏ, thật không bén gót.

Mạc Đại tiên sinh nói:

- Khi ta ở Hồ Nam đã nghe đồn ngươi ăn ở lẫn lộn với bọn ni cô phái Hằng Sơn rất lấy làm quái dị. Ta thầm trách Định Nhàn sư thái là một nhân vật đạo đức đến thế mà sao lại để cho bọn môn hạ làm như vậy? Sau ta nghe người ở Bạch Giao bang nói cho hay hành tung của các người, nên mới rượt theo tới đây.

Ngày ngươi làm náo động trong viện Quần Ngọc ở Hành Sơn, khi ấy ta tưởng ngươi là một tên ham mê tửu sắc. Sau ta thấy ngươi hết lòng trợ giúp cho Lưu Chính Phong sư đệ, từ đó ta sinh lòng hảo cảm với ngươi, và có ý rượt theo ngươi tìm lời phải trái khuyên nhủ, không ngờ ngươi lại là một tay giang hồ nghĩa hiệp. Ta được lão đệ là một tay anh hùng như vậy thì may biết chừng nào! Tuyệt quá! Tuyệt quá! Nào! Chúng ta lại uống cạn ba chung nữa!

Lão dứt lời rót rượu ngồi đối ẩm với Lệnh Hồ Xung.

Mạc Đại tiên sinh, con người phiêu bạt giang hồ, uống mấy chung rượu vào bụng rồi, trong lòng cao hứng hào khí lên mây. Lão kêu lấy rượu liên tiếp. Có điều tửu lượng của lão so với Lệnh Hồ Xung hãy còn thua xạ Lão mới uống có bảy tám chung mặt đã đỏ gay.

Lão nói:

- Lệnh Hồ lão đệ! Ta biết ngươi bình sinh rất thích uống rượu chả có gì để kính mừng ngươi, chỉ bồi tiếp ngươi uống thêm mấy chung rượu nữa. Ha ha!

Trong võ lâm chả có mấy người được Mạc Đại tiên sinh bồi rượu. Ngày trước trên cuộc đại hội ở Tung Sơn, chiếu trên nhất có Đại Tung Dương Thủ Phí Bân. Nhưng lão là con người khoác lác có một không hai, nên Mạc Đại tiên sinh càng trông càng ngứa mắt. Khi ấy tiên sinh không uống một giọt rượu.

Lão hỏi Lệnh Hồ Xung:

- Con người như Phí Bân ngày trước, miệng nói không lời khiêm tốn. Tính người xấu xa hết sức. Ngươi nghĩ có tức không?

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Dạ! Thưa sư bá, chính thế! Hạng người ấy không biết tự lượng lại còn ngang tàn bá đạo, chung qui gặp kết quả chẳng ra gì.

Mạc Đại tiên sinh nói:

- Sao ta nghe đồn đột nhiên hắn mất tích, không hiểu lạc lõng nơi đâu mới thật là kỳ.

Hôm ấy ở ngoài thành Hành Sơn, Lệnh Hồ Xung chính mắt đã trông thấy Mạc Đại tiên sinh thi triển kiếm pháp thần diệu, hạ sát Đại Tung Dương Thủ Phí Bân. Lão cũng trông thấy chàng ở bên, mà sao bây giờ lão lại nói mấy câu này? Nhưng chàng không muốn nhắc lại.

Lệnh Hồ Xung liền nói:

- Những môn hạ phái Tung Sơn hành động cao thâm khôn lường. Không chừng lão Phí Bân hiện giờ đang ẩn cư ở trong một sơn động nào đó tại núi Tung Sơn để tu luyện kiếm pháp cũng nên.

Mạc Đại tiên sinh mắt chiếu ra những tia hào quang xảo quyệt.

Lão tủm tỉm cười, vỗ bàn la lên:

- Té ra là như thế! nếu không có lão đệ nhắc nhở thì ta nghĩ vỡ đầu óc cũng không ra nguyên nhân. Lệnh Hồ lão đệ! Vì lẽ gì mà lão đệ trà trộn vào ở chung với phái Hằng Sơn? Nhậm tiểu thư ở Ma giáo đối với ngươi bằng một mối tình tha thiết. Ngươi chớ có nên phụ lòng nàng.

Lệnh Hồ Xung đỏ mặt lên đáp:

- Mạc sư bá coi xét chọ Tiểu đệ thất vọng vì trường tình nên chuyện nam nữ đã nhạt phèo chẳng còn thiết tha gì nữa.

Chàng nói đến đây lòng như se lại, vì chàng chợt nhớ tới tiểu

sư muội Nhạc Linh San qua những chuyện trước kia mà nước mắt đầm đìa.

Đột nhiên chàng nổi lên chàng cười rộ, dõng dạc nói:

- Tiểu điệt muốn lánh bụi trần, xuất gia đầu Phật, nhưng lại sợ người xuất gia phải chịu giới luật nghiêm khắc không được uống rượu nên không dám làm hòa thượng. Ha ha...

Tuy chàng cười rộ mà tiếng cười chứa bao nỗi thê lương khôn tả.

Sau một lúc, chàng liền tường thuật gặp ba vị sư thái Định Tĩnh, Định Nhàn, Định Dật trong những trường hợp nào, chàng kể cả việc mình đã ra tay viện trợ nhưng bằng một giọng tự nhiên thưa thớt.

Mạc Đại tiên sinh trợn mắt trông hồ rượu ngơ ngẩn xuất thần, hồi lâu lão mới nói:

- Tả Lãnh Thiền có ý muốn thôn tính bốn phái, hợp thành một phái lớn để tiện cùng phái Thiếu Lâm và phái Võ Đương chia ba chân vạc đứng ngang hàng với họ. Mưu kế bí mật của lão đã nẩy ra từ lâu, tuy lão giấu kín trong góc lòng, nhưng ta cũng nhìn ra một chút manh mối. Mẹ kiếp! Lão đã chẳng để cho Lưu sư đệ của ta rửa tay gác kiếm lại còn ngấm ngầm giúp đỡ phe kiếm tông phái Hoa Sơn để tranh đoạt chức chưởng môn của Nhạc tiên sinh. Hành động của lão đại khái như vậy không ngờ lão còn lớn mật làm càn, dám ra mặt hạ thủ phái Hằng Sơn.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Không phải lão ra mặt đâu, mà lão đã cho người giả mạo là bọn Ma giáo muốn bức bách phái Hằng Sơn vào bước đường cùng để phái này đành chịu bó tay mà ưng thuận lời đề nghị của họ.

Mạc Đại tiên sinh gật đầu nói:

- Đúng thế! Hắn đi một nước cờ này còn để đối phó với Thiên Môn đạo trưởng chưởng môn phái Thái sơn. Ma giáo tuy tàn độc nhưng cũng chưa tàn độc bằng Tả Lãnh Thiền. Lệnh Hồ huynh đệ! Bây giờ lão đệ không ở phái Hoa Sơn nữa, đi du sơn ngoạn thủy, không ai ngờ rằng cuộc khác gì tấm thân bạc nổi mây ngàn, bất tất phải nghĩ đến chuyện chính giáo, ma giáo gì nữa. Ta khuyên lão đệ đừng làm hòa thượng mà cũng chẳng cần thương tâm, cứ đi cứu Nhậm tiểu thư ra lấy thị làm vợ là xong. Kẻ khác không đến uống rượu mừng thì mặc họ. Mạc Đại ta một mình cũng đi mừng ngươi ba chung. Con mẹ nó. Sợ cóc gì?

Mạc Đại tiên sinh có lúc ăn nói rất văn nhã, có lúc lại chêm vào mấy câu thô tục. Lão làm chưởng môn như vậy kể ra có chỗ không đường bệ.

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Lão này tưởng mình thất tình vì Doanh Doanh thì mặc lão. Còn việc tiểu sư muội cũng không tiện nhắc tới nữa.

Chàng liền hỏi:

- Mạc sư bá! Sư bá có biết vì lẽ gì mà phái Thiếu Lâm lại bắt giữ Nhậm tiểu thư không?

Mạc Đại tiên sinh miệng há hốc ra, hai mắt trợn ngược, vẻ mặt ra chiều kinh dị hỏi lại:

- Phái Thiếu Lâm vì lẽ gì bắt giữ Nhậm tiểu thử Ngươi hỏi ta vì lẽ gì ư? Ngươi không biết thực hay là biết rồi mà có ý giả vờ. Vụ này trên giang hồ ai ai cũng biết. Ngươi.... ngươi còn hỏi nữa ư?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Mấy tháng trước đây tiểu điệt bị giam cầm nên mọi việc

giang hồ không hiểu chi hết. Nhậm tiểu thư có hạ sát bốn tên đệ tử phái Thiếu Lâm là vì tiểu điệt mà ra. Về sau không hiểu nàng sơ hở thế nào mà bị tăng nhân phái Thiếu Lâm bắt giữ.

Mạc Đại tiên sinh đáp:

- Ngươi nói thế thì ra thực tình không biết rõ căn nguyên. Trong mình ngươi bị nội thương kỳ dị, không thuốc nào chữa được. Ta nghe nói hàng ngàn hảo hán thuộc phe bàng môn tả đạo tụ tập ở Ngũ Bá Cương, vì họ muốn lấy lòng Nhậm tiểu thư mà đến chữa thương cho ngươi. Kết quả là mọi người đều chịu bó tay có đúng thế không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Chính thế!

Mạc Đại tiên sinh nói:

- Vụ này làm chấn động giang hồ. Họ bảo thằng lỏi Lệnh Hồ Xung không biết phúc khí nhà gã đến thế nào mà được Thánh cô là Nhậm đại tiểu thư ở Hắc Mộc Nhai coi gã bằng cặp mắt xanh. Dù thương thế gã không chữa khỏi được nhưng cũng chẳng uổng một đời...

Lệnh Hồ Xung nói:

- Đây chắc là sư bá nói giỡn rồi.

Chàng nghĩ bụng:

- Bọn Lão Đầu Tử, Tổ Thiên Thu tuy có lòng tốt nhưng vì lo hành động lỗ mãng để cho công việc tiết lộ đồn đại khắp giang hồ. Trách nào mà Doanh Doanh chẳng tức giận.

Mạc Đại tiên sinh hỏi:

- Về sau tại sao ngươi lại khỏi bệnh được? Có phải ngươi tu luyện thần công Dịch Cân Kinh của phái Thiếu Lâm không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Không phải đâu. Sự thực phương trượng chùa Thiếu Lâm là Phương Chứng đại sư có lòng tốt, dốc dạ từ bi, không nghĩ gì đến tật xấu ngày trước, đã ưng thuận đem môn nội công tối thượng của phái Thiếu Lâm truyền cho tiểu điệt mà chỉ vì tiểu điệt không muốn cải tâm trí quy đầu phái Thiếu Lâm. Vì lẽ đó mà thần công của phái này không thể truyền cho người ngoài, tiểu điệt đành cố phụ tâm lòng tử tế của Phương Chứng đại sư.

Mạc Đại tiên sinh nói:

- Phái Thiếu Lâm là núi Thái sơn là sao bắc đẩu trong võ lâm. Khi đó người bị trục xuất ra khỏi phái Hoa Sơn, chính là lúc đáng cải đầu phái Thiếu Lâm đó là cơ duyên ngàn năm một thuở mà sao ngươi không chịu, ngươi lại không nghĩ cả đến mạng sống của mình nữa là nghĩa làm sao?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tiểu điệt từ thuở nhỏ nhờ ân sư cùng sư nương thu dưỡng thì dù có tan xương nát thịt cũng không đủ báo đền. Tiểu điệt chỉ mong có ngày ân sư nghĩ lại cho tiểu điệt hối mình đổi lỗi, trùng hồi bản phái, quyết chẳng khi nào tham sống sợ chết cải đầu phái khác.

Mạc Đại tiên sinh gật đầu nói:

- Có lý! Nội thương ngươi chữa được là nhờ ở cơ duyên khác rồi.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Chính thế!

Mạc Đại tiên sinh chú ý nhìn Lệnh Hồ Xung nói:

- Giữa phái Thiếu Lâm và ngươi vốn không có mối liên quan. Người cửa Phật tuy lấy từ bi làm gốc, nhưng cũng không thể đem thần công tối thượng của bản môn truyền thụ cho người

ngoài một cách khinh xuất. Ngươi có biết vì lẽ gì mà Phương Chứng đại sư lại đem Dịch Cân Kinh định truyền thụ cho ngươi không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Cái đó tiểu điệt không biết thực, mong rằng sư bá chỉ giáo cho.

Mạc Đại tiên sinh nói:

- Được rồi! Mọi người trên chốn giang hồ đều nói là:

hôm ấy Nhậm tiểu thư ở Hắc Mộc Nhai cõng người trên lưng đến chùa Thiếu Lâm, cầu kiến phương trượng để xin người cứu mạng cho ngươi rồi nàng để tùy ý phái Thiếu Lâm xử trí, muốn giết muốn mổ, nàng quyết chẳng chau mày.

Lệnh Hồ Xung ồ lên một tiếng giật mình lên làm đổ cả năm chung rượu lớn. Toàn thân chàng toát mồ hôi lạnh ngắt. Chân tay run bần bật chàng nói:

- Vụ này.... vụ này...

Rồi chàng đầu óc hỗn loạn, nghĩ lại ngày trước người chàng mỗi ngày một yếu dần. Chàng còn nhớ lại một đêm nằm mơ thấy Doanh Doanh nhìn chàng khóc lóc rất thảm thiết. Nàng nói:

"Mỗi ngày ngươi một suy nhược. Ta.... ta.... ". Giọng nàng nói đầy vẻ thiết tha khiến lòng chàng cảm kích đến hộc máu tươi rồi ngất đi không biết gì nữa. Khi tỉnh lại thì đã thấy mình nằm trong một gian phòng ở chùa Thiếu Lâm và Phương Sinh đại sư đã phí bao nhiêu tâm lực để cứu chàng.

Chàng không biết tại sao mình lại đến chùa Thiếu Lâm, cũng chẳng hiểu Doanh Doanh lạc lõng nơi đâu.

Nay chàng nghe Mạc Đại tiên sinh thuật chuyện mới biết là

Doanh Doanh đã xả thân để cứu mình. Bất giác nước mắt chạy quanh rồi nhỏ xuống tong tỏng.

Mạc Đại tiên sinh thở dài nói:

- Vị Nhậm tiểu thư kia tuy xuất thân ở nơi Ma giáo nhưng đối đãi với ngươi một dạ chí thành, thật khiến cho người ta phải kính phục. Bọn Tân Quốc Lương, Dịch Quốc Tử, Hoàng Quốc Bách và Giác Nguyệt thiền sư là bốn vị đại đệ tử phái Thiếu Lâm đều bị chết về tay nàng. Nàng đã dẫn thân đến chùa Thiếu Lâm thì dĩ nhiên khó có hy vọng sống mà trở về. Nhưng vì việc cứu ngươi, nàng đã chẳng nghĩ gì tới bản thân nữa. Phương Chứng đại sư không muốn giết nàng vì thế, nhưng cũng không thể buông tha nàng được mà còn cầm tù ở trong sơn động phía sau chùa Thiếu Lâm. Bọn thuộc hạ của Thánh cô có biết bao nhiêu là người. Có thể nói nhân mã cả tam sơn ngũ nhạc đều muốn cứu nàng thoát ra. Ta còn nghe nói mấy tháng nay chùa Thiếu Lâm chẳng có một ngày nào được yên ổn. Số người bị bắt ít ra có đến hơn trăm.

Hoàng Khảo Bình quần hào tụ hội

Lệnh Hồ Xung nhớ lại ngày ở Ngũ Bá Cương, quần hào đã tranh nhau tâng công với Doanh Doanh, tình cảnh rấn náo nhiệt. Chàng lại nhớ tới nàng lộ vẻ giận dữ rồi ba tên hán tử bị móc mắt. Nay quần hào biết nàng bị giam hãm ở chùa Thiếu Lâm thì dĩ nhiên họ sẽ hết sức không kể gì đến tính mạng để cứu nàng ra.

Lệnh Hồ Xung nghĩ vậy liền hỏi:

- Mạc sư bá! Sư bá vừa nói mọi người tranh nhau dẫn đầu rồi giữa bọn họ đã nỗi cuộc tranh chấp trời sầu đất thảm. Vụ đó thế nào?

Mạc Đại tiên sinh thở dài đáp:

- Nguyên bọn bàng môn tả đạo này, ngày thường chỉ biết vâng lệnh Nhậm tiểu thư mà thôi, ngoài ra tên nào cũng tự tôn tự đại, tính khí ngông cuồng mà lại hiếu chiến, chẳng ai chịu nhường ai. Chuyến này bọn chúng lên chùa Thiếu Lâm cứu người. Họ đều biết phái Thiếu Lâm là sư tổ nghề võ trong thiên hạ. Tình thế vụ này rất là khốc liệt. Huống chi tên nào cũng một mình đi vào chùa rồi không trở ra nữa. Vì thế cần phải có người đứng ra triệu tập số đông hản hán liên minh cùng đi. Họ đã kết minh tất nhiên phải có một vị minh chủ. Ta còn nghe nói mấy bữa nay họ tranh ngôi minh chủ, đã gây cuộc động thủ. Người bị chết kẻ bị thương, xem chừng cũng tổn thất mất nhiều. Lệnh Hồ lão đệ! Theo ta nhận xét thì ngươi phải đi ngay, chỉ có ngươi là kiềm chế được bọn họ. Ngươi nói câu gì họ cũng phải theo

răm rắp không tên nào dám cưỡng lại.

Lão nói rồi nổi lên một tràng cười ha hả.

Mạc Đại tiên sinh cười rộ khiến Lệnh Hồ Xung mặt đỏ bừng lên vì e thẹn. Nhưng chàng cũng biết lão nói vậy là đúng sự thực. Có điều quần hùng sở dĩ chịu phục chàng quá là vì họ nể mặt Doanh Doanh. Nếu Doanh Doanh ngày sau biết rõ vụ này, nhất định nàng lại nổi cơn nóng giận.

Đột nhiên chàng động tâm nghĩ thầm:

- Doanh Doanh đối với ta tình thâm nghĩa trọng. Nhưng nàng lại cả thẹn, chỉ sợ người ta chê cười nàng. Nàng như cánh hoa rơi cố ý mà ta lại là dòng nước vô tình sao được? Phen này ta phải báo đáp hậu ý của nàng. Có điều những hảo hán trên chốn giang hồ lại bảo là Lệnh Hồ Xung này đối với Nhậm tiểu thư trước nay có một mối thâm tình. Ta vì mạng của nàng mà nên đi một mình đến chùa Thiếu Lâm cứu được nàng ra là hay hơn hết. Bằng không cứu được cũng phải làm náo động cho mọi người đều biết.

Chàng nghĩ vậy liền nói:

- Hai vị sư thái Định Nhàn, Định Dật phái Hằng Sơn đã lên chùa Thiếu Lâm là để năn nỉ với Phương trượng chùa này xin tha cho Nhậm tiểu thư kia để tránh khỏi gây nên một trường chiến đấu lưu huyết.

Mạc Đại tiên sinh nói:

- Thảo nào, thảo nào.... Ta rất lấy làm kỳ Định Nhàn sư thái là một nhân vật thận trọng sao lại phóng tâm để ngươi đi thuyền với bọn ni cô, còn chính bà ta lại đi thuyền khác, thì ra bà ta đi làm thuyết khách.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Mạc sư bá! Tiểu điệt biết việc này cần cấp lắm, hận mình chẳng thể chắp cánh bay ngay đến Thiếu Lâm tự để coi hai vị sư thái đến thỉnh cầu có thành kết quả gì không? Nhưng các vị sư tỷ, sư muội phái Hằng Sơn là hạng nữ lưu, nếu dọc đường chuyện gặp chuyện bất trắc thì thật là khó xử.

Mạc Đại tiên sinh nói:

- Ngươi cứ việc đi đi!

Lệnh Hồ Xung rất mừng hỏi lại:

- Tiểu điệt đi trước có được không?

Mạc Đại tiên sinh không trả lời. Lão cầm lấy cây hồ cầm tựa ở bên ghế lên tay và dạo mấy tiếng.

Lệnh Hồ Xung biết lão bảo mình đi trước tức là lão chịu chiếu cố cho quần đệ tử phái Hằng Sơn rồi. Chàng còn biết lão là nhân vật không phải tầm thường, còn cao xa hơn chàng nhiều. Bất luận lão thẳng thắn bảo vệ hay ngấm ngầm theo dõi thì phái Hằng Sơn cũng không có gì đáng lo nữa.

Chàng liền khom lưng thi lễ nói:

- Đệ tử xin cảm tạ đại đức của sư bá.

Mạc Đại tiên sinh cười nói:

- Ngũ nhạc kiếm phái đã như cây liền cành thì ta cứu viện cho phái Hằng Sơn trong lúc hoang mang là bổn phận của ai sao ngươi còn tạ Ơn? Vụ Nhậm tiểu thư kia mà biết thì ta e rằng nàng ăn phải giấm chua.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tiểu điệt xin đi đây! Các vị sư tỷ sư muội phái Hằng Sơn phiền Mạc sư bá trông nom giùm.

Chàng nói xong vọt ra khỏi điếm, thấy ánh đèn lửa từ trong khoang thuyền ló ra chiếu ánh xuống mặt nước sông Hán Từ ,

ánh vàng rung động lăn tăn trên mặt nước.

Tiếng đàn tình tang của Mạc Đại tiên sinh hạ trầm xuống dần dần khiến người nghe lúc đêm khuya càng thêm nỗi thê lương.

Lệnh Hồ Xung nhắm mắt chạy về phía Bắc, chân không dừng bước. Chàng chạy một mạch liền bốn mươi dặm. Chàng cảm thấy nội tức rất bền bỉ chẳng mệt nhọc chút nào.

Lúc trời sáng, Lệnh Hồ Xung đi đến một tòa thị trấn liền tìm vào một quán ăn cơm.

Ở Hồ Bắc có món điểm tâm nổi tiếng nhất là canh đậu, chàng ăn rất ngon miệng.

Lệnh Hồ Xung ăn hết ba bát lớn canh đậu nấu thịt bò. Tính tiền trả nhà hàng rồi ra khỏi cửa thì gặp một bọn hán tử đang chạy tới.

Trong bọn này có một người đã thấp lủn thủn lại béo chùn béo chụt. Lão chính là Lão Đầu Tử, một trong hai vị Hoàng Hà Lão Tổ.

Lệnh Hồ Xung vừa thấy lão thì trong lòng mừng rỡ vô cùng.

Chàng lớn tiếng gọi:

- Lão Đầu Tử! Lão mạnh giỏi đấy chứ?

Lão Đầu Tử vừa thấy Lệnh Hồ Xung thì sắc mặt biến đổi lúc xanh lè lúc trắng bệt. Thần sắc rất cổ quái. Lão ngần ngừ một chút rồi rút đại đao đánh soạt một tiếng ra cầm tay.

Lệnh Hồ Xung lại tiến lên một bước hỏi:

- Tổ Thiên Thu...

Chàng mới nói được ba tiếng.

Lão Đầu Tử đã vung đao lên chém chàng một nhát. Chiêu đao này tuy sức mạnh thế mau, nhưng lại sai đích rất nhiều, cách xa vai Lệnh Hồ Xung đến bẩy tám tấc mới bổ xuống.

Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi la lên một tiếng vừa nhảy lùi lại phía sau vừa nói:

- Lão tiên sinh! Tại ha.... tại hạ là Lệnh Hồ Xung đây mà!

Lão Đầu Tử đáp:

- Dĩ nhiên ta biết ngươi là Lệnh Hồ Xung. Bữa trước Thánh cô cô đã ban lệnh trước mặt mọi người ai cũng nghe rõ:

Bất luận là ai hễ gặp Lệnh Hồ Xung là phải giết cho bằng được, Thánh cô sẽ trọng thưởng chọ Lệnh dụ này các vị đã biết chưa?

Mọi người đều la lên như sấm dậy:

- Bọn tại hạ đều nghe rõ hết rồi.

Tuy mọi người nói vậy, nhưng chỉ ngơ ngác nhìn nhau chứ chẳng một ai động thủ, nét mặt coi rất cổ quái, có kẻ không nhịn được, bật lên tiếng cười "hì hì" chẳng một ai lộ vẻ hoang mang.

Lệnh Hồ Xung đỏ mặt lên ra vẻ thẹn thò.

Chàng nhớ lại bữa trước Doanh Doanh hạ lệnh cho bọn Lão Đầu Tử phải truyền tin ra khắp giang hồ phải giết chàng cho bằng được. Mục đích của nàng một là muốn cho chàng luôn luôn phải kề cận bên mình, không được rời ra nửa bước. Hai là để quần hào nhận thấy rằng Nhậm đại tiểu thư không phải là người yêu trai đến mê mẩn tâm thần. Chẳng những nàng không say mê Lệnh Hồ Xung mà còn ghét chàng thù chàng thấu xương nữa.

Nguyên ngày ấy Lão Đầu Tử phao tin đó ra ngoài, mọi người đã chẳng ai tin. Sau họ lại nghe đồn Doanh Doanh vì muốn cứu mạng Lệnh Hồ Xung mà can tâm đến chùa Thiếu Lâm chịu chết để xin chùa này cứu mạng cho chàng. Những tục gia đệ tử phái

Thiếu Lâm đã vô tình tiết lộ vụ này ra ngoài rồi lập tức tin đó làm chấn động giang hồ. Ai ai cũng khen nàng tình thâm nghĩa trọng, nhưng trong bụng không khỏi cười thầm vì họ biết vị Nhậm đại tiểu thư này tính tình cực kỳ hiếu thắng, trong lòng đã say mê người đến điên đảo thần hồn mà bề ngoài vẫn không chịu nhìn nhận, quyết tình che lấp, thật không khác gì kẻ lấy bàn tay che mặt trời. Vụ này chẳng những bọn hảo hán về phe bàng môn tả đạo, thuộc hạ của Doanh Doanh đều biết rất rõ mà cả đến những người trong chính phái cũng đã hay tin. Hàng ngày họ thường đem câu chuyện đó ra để đàm tiếu.

Bây giờ quần hào đột nhiên thấy Lệnh Hồ Xung xuất hiện đều rất lấy làm ngạc nhiên.

Lão Đầu Tử hỏi:

- Lệnh Hồ công tử! Thánh cô tuy đã hạ lệnh cho bọn tại hạ phải giết công tử. Nhưng công tử võ công cao cường. Các vị bằng hữu ơi! Các vị đều nhìn rõ đấy nhé! Chẳng phải bọn tại hạ không cố gắng hạ sát Lệnh Hồ công tử, mà thực ra giết y không nổi. Lão Đầu Tử còn làm không nên việc thì dĩ nhiên các vị cũng làm không nổi. Có đúng thế không?

Mọi người cười khanh khách đáp:

- Lão Đầu Tử nói phải lắm! Bọn tại hạ xin đa tạ Lệnh Hồ công tử đã tha mạng cho không ra tay hạ sát.

Lệnh Hồ Xung cười ha hả nói:

- Vụ này kêu bằng đánh nhau rồi mới nhận họ. Vừa rồi các vị gây cuộc ác đấu kinh tâm động phách, đất nở trời long, đến nỗi cả hai bên đều binh cùng lực tận. Rút cuộc chẳng ai giết được ai. Chi bằng đình chiến là xong. Tỷ đấu bằng võ công không thành thì chúng ta đấu rượu. Nếu các vị đổ rượu cho Lệnh Hồ Xung này say khướt rồi chết ngay đứ đừ, thì ngày sau gặp Thánh cô

mới có cái để mà phúc trình.

Quần hào nghe chàng nói không sao nín được phải ôm bụng mà cười.

Đoạn chúng đồng thanh đáp:

- Phương pháp đó thật là tuyệt diệu.

Có người vừa cười vừa nói:

- Thánh cô chỉ hạ lệnh cho chúng ta hạ sát Lệnh Hồ công tử mà trên lệnh dụ lại không qui định chỉ dùng đao kiếm, võ công. Luật lệ đã lỏng lẻo như vậy thì chúng ta có dùng rượu ngon để khiến cho công tử uống say đến chết cũng không phải là trái lệnh dụ. Cái đó kêu bằng dùng sức không đủ thì phải dùng trí.

Quần hào lớn tiếng hoan hô vang dậy cả góc trời.

Họ ùa lại kéo Lệnh Hồ Xung đến một tửu lâu lớn nhất gần đó. Dư bốn chục người ngồi đầy cả sáu thôi.

Mấy người chưa kịp ngồi xuống đã vỗ bàn đập ghế lớn tiếng la:

- Rượu đâu! Lấy rượu mau!

Lệnh Hồ Xung từ ngày ở Hàng Châu cùng Đan Thanh tiên sinh ở Mai trang uống một bữa rượu bồ đào mỹ tửu bốn lần cất bốn lần nấu của nước Thổ phồn rất thỏa thích. Từ bấy đến nay chàng chưa có cơ hội nào được uống một bữa nào thật hào hứng. Tuy thỉnh thoảng mình chàng độc ẩm đến say mèm nhưng vẫn không thấy thú vị. Bây giờ chàng gặp bao nhiêu hán tử tính tình sảng khoái, chàng rất lấy làm cao hứng.

Ngồi xuống rồi chàng hỏi:

- Nào Thánh cô làm sao? Vụ này làm tại hạ bồn chồn trong dạ đến chết mất.

Quần hào nghe Lệnh Hồ Xung rất quan tâm đến Doanh

Doanh thì mừng rỡ vô cùng.

Lão Đầu Tử nói:

- Bọn tại hạ định đến ngày rằm tháng mười hai cùng nhau kéo đến chùa Thiếu Lâm để đón tiếp Thánh cộ Ngày hôm ấy chưa biết tôn ai làm minh chủ. Vụ này đang khiến mọi người tranh chấp rất là náo nhiệt, lại làm thương tổn đến hòa khí đồng đạo. Hiện giờ có Lệnh Hồ công tử đại giá tới đây thì thật may biết chừng nào. Ngôi minh chủ này nếu không đưa đến tay Lệnh Hồ công tử thì còn ai xứng đáng nữa? Nếu là người khác đương trọng nhiệm này thì dù có đón được Thánh cô ra, tất người cũng không được vui lòng.

Một lão già râu bạc cười nói:

- Phải lắm! Phải lắm! Xin Lệnh Hồ công tử chủ trương đại cuộc, thì dù có gặp điều chi trở ngại, trong lúc nhất thời không đón được Thánh cô thì ngài được tin tức này trong lòng cũng vui mừng. Như vậy là ngôi minh chủ thật do trời xếp đặt chờ cho Lệnh Hồ công tử tới lãnh lấy làm trọng trách.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tại hạ thiết tưởng việc lựa chọn vị nào lên làm minh chủ là việc nhỏ không đáng kể, chỉ cần sao cứu được Thánh cô ra mới là việc hệ trọng. Tại hạ dù có phải tan xương nát thịt về việc này cũng can tâm.

Mấy câu này không phải là những câu đầu lưỡi mà chàng tùy tiện nói ra. Lòng chàng cảm kích Doanh Doanh đã đến trình độ dù phải xả thân cũng không chút lòng hối hận. Con người đã đến chết là hết chuyện không còn tưởng đến lần thứ hai nữa.... Giả tỷ câu nói này vào lúc bình thường, thì nó chỉ là một ý niệm ở trong thâm tâm mà thôi, không cần tuyên bố ra ngoài miệng với ai mà dù có nói cũng không quan hệ mấy. Nhưng lúc này

sắp xẩy cuộc tỷ đấu một mất một còn mà chàng nói ra thì thật là câu chí tình, chí nghĩa, nó còn có hiệu lực khiến cho mọi người không dám cười Doanh Doanh là cô gái nhẹ dạ nữa.

Quần hào nghe Lệnh Hồ Xung nói vậy trong lòng cũng được an ủi rất nhiều. Bây giờ họ mới biết Thánh cô của họ vừa ý Lệnh Hồ Xung là nàng có con mắt tinh đời.

Lão già tóc bạc họ Thích tên Cao liền cười nói:

- Té ra Lệnh Hồ công tử quả nhiên là một đấng anh hùng tình nghĩa rất sâu xạ Nếu chỉ nghe bọn người giang hồ đồn đại ngoa truyền thì thật là đáng buồn.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Mấy tháng nay vì tại hạ bị gian nhân ám toán, hãm mình vào chốn lao lung, nên chẳng biết một chút gì về những việc đã xảy ra trên chốn giang hồ. Suốt ngày đêm chẳng một giây lát nào tại hạ không tưởng nhớ Thánh cô, tưởng chừng lo nghĩ đến phải bạc đầu! Nào! Mời các vị lại đây, tại hạ xin kính mời các vị một chung để tỏ lòng cảm tạ các vị đã vì Thánh cô mà ra sức.

Dứt lời, chàng đứng dậy nâng chung rượu lên uống một hơi cạn sạch.

Quần hào cũng cùng chàng cạn chung.

Lệnh Hồ Xung nói với Lão Đầu Tử:

- Lão tiên sinh! Tiên sinh bảo nhiều bạn vì tranh dành ngôi minh chủ, chắc đã xảy ra tổn thương khá nhiều. Vậy chúng ta nên đi mau khuyên các vị đình chỉ ngay vụ tranh chấp vô vị đó.

Lão Đầu Tử nói:

- Đúng thế! Tổ Thiên Thu và Dạ Miêu Tử đã đi rồi. Hai lão này cùng cha con họ Mẫn ở Xuyên Tây vốn có chuyện xích mích, e rằng bây giờ họ đang đánh nhau rồi.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Không hiểu hiện giờ quần hào tụ hội ở đâu?

Lão Đầu Tử đáp:

- Bọn họ hết thảy đều hội ở Hoàng Bảo Bình.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Hoàng Bảo Bình ở đâu?

Thích Cao đáp:

- Hoàng Bảo Bình ở trong núi Kình Sơn phía Tây thành Tương Dương.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Chúng ta đành chịu một phen vất vả, phải ăn uống cho lẹ rồi còn thượng lộ đi Hoàng Hảo Bình ngay tức khắc.

Dọc đường, quần hào gặp hai bọn hảo hán cũng đi Hoàng Hảo Bình.

Cả ba bọn cộng lại có đến dư trăm người.

Lệnh Hồ Xung cùng Lão Đầu Tử sóng vai mà đi.

Chàng hỏi lão:

- Bệnh thế của lệnh ái Tiểu Di cô nương đã bớt nhiều chưa?

Lão Đầu Tử đáp:

- Đa tạ công tử có dạ quan hoài. Tuy bệnh y không chuyển nhưng vẫn giữ nguyên tình trạng cũ, không nhẹ đi mà cũng không nặng lên.

Trong lòng Lệnh Hồ Xung bấy nay vẫn ôm mối nghi ngờ, chàng thấy mọi người tụt lại phía sau khá xa, liền khẽ hỏi Lão Đầu Tử:

- Các bạn hữu giang hồ đều nói là Thánh cô thi ơn đức cho rất nhiều người. Tại hạ thấy Thánh cô hãy còn nhỏ tuổi như vậy,

thì làm gì đã thi ơn đức được cho ai lắm thế? Trong vụ này tất có nguyên nhân mà tại hạ chưa hiểu rõ. Liệu tiền bối có thể cho tại hạ hay được không?

Lão Đầu Tử quay sang Lệnh Hồ Xung hỏi lại:

- Công tử không biết nguyên do vụ này thật ư?

Lệnh Hồ Xung lắc đầu đáp:

- Tại hạ không biết thực.

Lão Đầu Tử nói:

- Công tử cũng như người trong nhà, đáng lý không cần phải giấu diếm, nhưng ai nấy đều tuyên thệ trước Thánh cô không được tiết lộ bí mật ra ngoài. Vậy xin công tử thứ tội cho, lão phu không tiện nói.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Đã có điều bất tiện thì tiền bối bất tất phải nói ra.

Lão Đầu Tử nói:

- Để sau này chính miệng Thánh cô nói cho công tử rõ chẳng hay hơn ư?

Quần hào đi tới Hoàng Hảo Bình vừa lúc vào đêm khuya.

Chỗ quần hào tụ hội ở về mé Tây Hoàng Hảo Bình là một đám cỏ rậm hoang vu.

Đoàn người này còn cách xa chừng hơn dặm đã nghe tiếng người rất là huyên náo.

Tiếng quát tháo cùng tiếng la hét vang dội cả một vùng.

Lệnh Hồ Xung tăng gia cước bộ chạy mau tới nơi.

Dưới ánh trăng tỏ, chàng trông rõ núi non bao bọc chung quanh một vùng cỏ rậm.

Đầu người đen sì lố nhố, mới trông qua cũng biết có đến hàng

ngàn.

Bỗng nghe có người lớn tiếng quát:

- Minh chủ, minh chủ! Đã có chữ chủ thì dĩ nhiên phải một người làm. Bọn các vị sáu người cũng đòi làm thì còn gọi là minh chủ thế nào được?

Một người khác nói:

- Chúng ta sáu người cũng như một, một người mà thành sáu người. Các ngươi cứ việc nghe hiệu lệnh của sáu anh em ta là được. Vậy sáu chúng ta đều là minh chủ, các vị còn rắc rối gì nữa? Nếu các vị không nghe thì bọn ta hãy xé mỗi người ra làm bốn mảnh rồi sẽ nói chuyện.

Lệnh Hồ Xung không cần trông rõ mặt cũng biết ngay đây là một người trong bọn Đào cốc lục tiên. Có điều thanh âm của sáu người này tương tự như nhau, nên chàng không phân biệt được rõ ràng là tiếng ai nói đó.

Người kia bị lão này hăm dọa xé làm bốn mảnh, không dám nói nữa.

Nhưng quần hào xem chừng đối với bọn Đào cốc lục tiên có điều bất phục. Có người đứng tận đường xa lên tiếng thóa mạ, còn những kẻ ở gần thì chúi vào trong bóng tối mà bật lên tiếng cười hô hố. Lại có người bốc đất bùn mà liệng tới. Thật là một cuộc náo loạn.

Đào Diệp Tiên lớn tiếng la:

- Kẻ nào dám liệng khối đá vào lão gia?

Trong bóng tối có tiếng người đáp lại:

- Cha ngươi đây chứ ai?

Đào Hoa Tiên tức giận hỏi:

- Sao? Lão đã là cha của ca ca ta, vậy cũng là cha của ta nữa

hay sao?

Lại có tiếng người đáp:

- Cái đó chưa chắc.

Lập tức mấy trăm người nổi lên tiếng cười vang như sấm.

Đào Hoa Tiên hỏi:

- Sao lại còn chưa chắc?

Người kia đáp:

- Cái đó ta cũng không biết. Ta chỉ sinh được một đứa con.

Đào Căn Tiên hỏi:

- Ngươi sinh một đứa con thì mặc kệ ngươi chứ có liên quan gì đến ta?

Lại một đại hán khác cất tiếng ồm ồm cười nói:

- Nó không liên quan đến ngươi thì nó cũng liên quan đến anh em ngươi.

Đào Căn Tiên hỏi:

- Chẳng lẽ nó liên can đến ta chăng?

Người nói trước cười đáp:

- Cái đó phải coi diện mạo xem có giống không đã.

Đào Thực Tiên nói:

- Các ngươi chỉ nói trăng nói cuội chẳng ra làm sao cả.

Người kia nói:

- Xem chừng ngươi cũng tương tự như ta.

Mọi người lại cười ồ.

Trong đám quần hùng có nhiều người động thủ với Đào cốc lục tiên và bị bọn này xé xác ba người rồi. Còn ngoài ra ai cũng vừa kinh hãi vừa tức giận không dám tiến ra khiêu chiến. Bọn họ vừa thấy Đào cốc lục tiên đầu óc ngu độn liền dùng miệng

lưỡi tranh hơi với bọn chúng.

Đào Thực Tiên nói:

- Ngươi bảo tướng mạo ta tương tự như ngươi, vậy thử ra coi nào!

Người kia cười nói:

- Có đẹp tốt gì mà coi. Ngươi cứ soi gương là biết.

Đột nhiên bốn bóng người nhảy vọt lên mau lẹ dị thường. Họ xổ về phía trước kéo người đó ra khỏi bóng tối. Người này vừa cao vừa lớn nặng đến dư ba trăm cân. Hắn bị Đào cốc tứ tiên nắm lấy bốn chân tay không sao nhúc nhích được.

Bốn người đem hán tử ra dưới bóng trăng.

Đào Thực Tiên hỏi:

- Hắn không giống tạ Ta có chi là khó coi. Lão tam ta e rằng hắn giống lão.

Đào Chi Tiên nói:

- Chà! Ta khó coi hơn ngươi chăng? ở đây biết bao nhiêu anh hùng trong thiên hạ. Chi bằng mời các vị bình phẩm xem sao?

Quần hùng thấy cả hai người đều ngũ quan lệch lạc, tướng mạo cực kỳ xấu xạ Việc bình phẩm thật khó mà quyết định được ai hơn ai.

Đại hán đã bị tứ tiên nắm chặt trên tay Chỉ trong khoảnh khắc không chừng lại bị xé thành bốn mảnh. Ai nấy đều sợ run, muốn cười cũng không cười ra tiếng được.

Lệnh Hồ Xung chẳng còn lại gì tính khí Đào cốc lục tiên, chỉ chút không hài lòng là họ xé người lập tức.

Chàng liền lớn tiếng:

- Đào cốc lục tiên! Để Lệnh Hồ Xung này phẩm bình được

chăng?

Chàng nói rồi từ từ cất bước tiến ra.

Quần hùng cừa nghe đến ba chữ "Lệnh Hồ Xung" liền chấn động tâm thần.

Hàng ngàn con mắt đều chú ý nhìn chàng chằm chặp.

Lệnh Hồ Xung không nhìn ngang nhìn ngửa, cặp mắt chăm chú ngưng thần ngó bọn Đào cốc lục tiên. Chàng chỉ sợ chúng cao hứng lên là xé xác đại hán kia.

Chàng ung dung nói tiếp:

- Các vị hãy buông tha đại hán kia xuống thì tại hạ mới nhìn ngắm rõ ràng được.

Đào cốc tứ tiên vốn có hảo cảm với Lệnh Hồ Xung, nghe chàng nói vậy liền buông đại hán xuống.

Đại hán này thân thể cực kỳ hùng vĩ, đứng trơ ra trông chẳng khác một pho tượng sắt. Có điều hắn vừa thoát khỏi tay tử thần dĩ nhiên hồn vía lên mây, mặt xám như tro tàn, người run bần bật.

Hắn cũng tự biết đứng trước mặt quần hùng mà người run như thằn lằn đứt đuôi thì không phải bản sắc của người hào kiệt, nhưng chẳng thể cố gượng mà đứng vững lại được. Hắn cũng muốn nói mấy câu gỡ thể diện, nhưng miệng lắp bắp mãi mới thốt ra được vài tiếng:

- Tại ha.... tại ha...

Lệnh Hồ Xung thấy hắn tuy sợ hết hồn, nhưng tướng mạo rất đoan chính, liền nhìn Đào cốc lục tiên nói:

- Lục vị Đào huynh! Tướng mạo của lục vị hoàn toàn không giống ông bạn kia chút nào. Lục vị so với y còn tuấn mỹ hơn nhiều. Đào Căn huynh cốt cách thanh kỳ, Đào Cán huynh thân

thể khôi vĩ, Đào Chi huynh tứ chi dài rộng, Đào Diệp huynh mi thanh mục tú, Đào Hoa huynh.... chà chà.... mắt sáng như sao, trên đời hiếm có. Còn Đào Thực huynh tinh thần quắc thước. Bất luận là ai mới ngó thấy sáu vị một lần cũng biết ngay các vị là những đấng anh hùng mặt ngọc, chuyên làm điều nghĩa hiệp. Toàn là những bậc thiếu.... trung niên anh tuấn.

Chàng định nói "thiếu niên anh tuấn", nhưng nghĩ lại Đào cốc lục tiên đều tuổi ngoài năm mươi mà bảo là thiếu niên thì không hợp lý nên không dám nói, mà đổi lại là "trung niên anh tuấn".

Mọi người nghe Lệnh Hồ Xung nói không ai nhịn được đều cười rồ.

Lệnh Hồ Xung lại hỏi:

- Lục vị Đào huynh! Các vị nghe tại hạ nói có sai chút nào không? Tại hạ chắc là đúng lắm, nếu không thì quần hùng đã liệng đá vào rồi.

Lão Đầu Tử cũng đã nếm mùi đau khổ vì Đào cốc lục tiên không dám gây chuyện với bọn họ, nên cũng nói theo hùa:

- Theo ý kiến của tại hạ thì trong thiên hạ còn có bao nhiêu là anh hùng hào kiệt, bản lãnh cao cường không biết đến đâu mà lường, nhưng bàn về tướng mạo thì không còn một người nào sánh kịp Đào cốc lục tiên nữa.

Đón Thánh Cô cờ mở trống rong

Đào cốc lục tiên nghe Lệnh Hồ Xung và Lão Đầu Tử trầm trồ khen ngợi bọn họ dong nhan tuấn mỹ thì trong lòng khoan khoái không bút nào tả xiết.

Quần hào cũng reo lên như sấm dậy.

Người thì bảo:

- Há phải chỉ tuấn mỹ mà thôi, lại còn có vẻ phong lưu đường bệ nữa.

Kẻ thì nói:

- Thật là những mưu vật cổ kim không bao giờ có.

Người thì tán tụng:

- Phan An thấy Đào cốc lục tiên cũng phải chạy xa, còn Tống Ngọc đành phục sát đất.

Kẻ thì tâng bốc:

- Trong võ lâm có sáu chàng trai đẹp từ thứ nhất đến thứ sáu là sáu vị này đây. Lệnh Hồ công tử chỉ có thể tạm vào hàng thứ bảy.

Bọn Đào cốc lục tiên không biết mọi người chế diễu họ, chúng tưởng người ta chân tâm tán dương mình cứ há hốc miệng ra mà cười không sao ngậm lại được nữa.

Đào Chi Tiên nói:

- Ngày trước bọn tại hạ thường nghe tiên mẫu bảo sáu anh em tại hạ là hạng "Xú bát quái". Té ra người nói không đúng.

Có người cười nói:

- Dĩ nhiên là không đúng. Các vị chỉ có sáu người thì làm sai lại là "Xú bát quái" được?

Một người khẽ nói:

- Còn thêm gia gia y...

Gã chưa dứt lời thì bị người khác bịt miệng lại.

Lão Đầu Tử lớn tiếng nói:

- Chúng ta còn gặp vận hên. Lệnh Hồ Xung công tử định đơn thương độc mã sấn vào chùa Thiếu Lâm để cứu Thánh cô ra. Công tử đang đi đường thì gặp bọn lão phu và nghe nói quần hùng ở cả đây nên đến cùng các vị thương nghị. Lão phu xin nói rõ:

về tướng mạo tuấn mỹ dĩ nhiên Đào cốc lục tiên là đệ nhất...

Quần hùng nghe lão nói tới đây lại phá lên cười.

Lão Đầu Tử vội xua tay lia lịa ra hiệu cho mọi người đừng cười nữa, nhưng tiếng cười vẫn ồn ào.

Lão lớn tiếng nói tiếp:

- Nhưng việc đến chùa Thiếu Lâm đón tiếp Thánh cô mới là việc trọng đại. Còn tướng mạo xấu hay đẹp không liên quan gì mấy đến công cuộc lớn lao này. Theo ý lão phu thì chúng ta nên tôn Lệnh Hồ công tử lên làm minh chủ để chàng chủ trương đại cuộc, ban hành hiệu lệnh. Chúng ta chỉ việc tuân theo mà thi hành. Không hiểu các vị nghĩ sao?

Quần hùng ai cũng biết Thánh cô chỉ vì muốn cứu Lệnh Hồ Xung mà thân mình bị giam hãm trong chùa Thiếu Lâm. Đừng nói Lệnh Hồ Xung võ công trác tuyệt, nguyên một việc ngày ở tỉnh Hà Nam chàng đã liên thủ cùng Hướng Vân Thiên đại chiến với các lộ anh hùng cũng đủ làm chấn động giang hồ, mà

dù sức chàng có yếu ớt, không trói nổi con gà, nhưng đã lọt vào mắt xanh Thánh cô thì việc tôn chàng lên làm minh chủ cũng là đáng lắm. Vì thế nên họ vừa nghe lời đề nghị của Lão Đầu Tử, tiếng hoan hô đã nổi lên vang động cả góc trời. Nhiều người vừa vỗ tay vừa reo hò.

Đào Hoa Tiên đột nhiên cất giọng quái gở hỏi:

- Chúng ta đi tiếp đón Nhậm đại tiểu thư ra rồi để cho Lệnh Hồ Xung lấy làm vợ phải không?

Quần hùng vốn một niềm rất tôn kính Nhậm tiểu thư, nghe Đào Hoa Tiên nói vậy tuy biết đó là sự thực, nhưng chẳng ai dám công nhiên khen phải.

Lệnh Hồ Xung bẽn lẽn vô cùng!

Chàng nghĩ thầm trong bụng:

- Doanh Doanh đối đãi với ta xiết bao tình thâm nghĩa trọng ai cũng biết rồi. Nếu mình phủ nhận tất làm cho nàng mất mặt. Song nếu thẳng thắn công nhận lấy nàng làm vợ thì chẳng những trong vụ này còn gặp lắm điều trở ngại, mà cũng không tiện thẳng thắn nói ra.

Chàng đành im lặng không lên tiếng.

Đào Diệp Tiên nói:

- Y vừa được vợ lại vừa được làm minh chủ thì ra giữ hết phần. Chúng ta đi giúp đỡ y để cứu lấy vợ y ra, còn ngôi minh chủ phải dành cho sáu người anh em ta mới được.

Đào Căn Tiên nói:

- Phải đấy! Trừ phi bản lãnh y cao cường hơn chúng ta thì không kể.

Đột nhiên Đào Cán, Đào Chi, Đào Căn, Đào Thực bốn người đồng thời động thủ nắm lấy chân tay Lệnh Hồ Xung giơ lên

không.

Bọn chúng ra tay rất thần tốc mà không có chút triệu chứng gì báo trước.

Chúng nói rồi là làm ngay.

Lệnh Hồ Xung muốn tránh né thì đã bị bốn người nắm lấy được chân tay rồi.

Quần hùng đồng thanh la ó:

- Không làm thế được! Buông y ra mau!

Đào Diệp Tiên cười nói:

- Các vị cứ yên tâm, bọn ta không làm tổn thương đến tính mạng của y đâu. Chỉ cần y ưng thuận nhường ngôi minh chủ lại cho anh em ta.

Đào Diệp Tiên chưa dứt lời thì Đào Căn Tiên, Đào Cán Tiên, Đào Chi Tiên, Đào Thực Tiên đồng thời la lên những tiếng quái gở. Vội liệng Lệnh Hồ Xung xuống.

Chúng lớn tiếng kêu lên:

- Trời ơi! Ngươi.... Ngươi sử dụng yêu pháp gì vậy?

Nguyên Lệnh Hồ Xung bị bốn người chia nhau ra nắm lấy chân tay chàng rồi, chàng chỉ sợ đầu óc bọn chúng ngu muội, bất cứ công việc quái ác nào chúng cũng dám làm. Có khi chúng xé mình làm bốn mảnh thực cũng chưa biết chừng. Chàng lập tức thi triển "Hấp tinh đại pháp" mà chàng đã học được ở tấm thiết bản ngày bị giam dưới đáy Tây Hồ.

Đào cốc tứ tiên đột nhiên cảm thấy nội lực của chúng ào ạt tiết ra lòng bàn tay rồi thoát ra ngoài. Chúng càng vận công để chống lại thì nội lực càng toát ra mau lẹ.

Trong lúc kinh hãi, chúng lập tức buông tay bỏ Lệnh Hồ Xung xuống.

Lệnh Hồ Xung thu Hấp tinh đại pháp về. Người chàng vừa đứng vững thì Đào Diệp Tiên hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Bọn Đào Căn Tiên, Đào Chi Tiên đồng thanh đáp:

- Công phu thằng cha này lạ quá. Bọn ta không nắm giữ được.

Quần hào lại lớn tiếng reo hò, nhao nhao lên tiếng:

- Đào cốc lục tiên! Phen này các ngươi đã chịu phục Lệnh Hồ công tử chưa?

Bọn Đào Căn Tiên bốn người đồng thanh đáp:

- Bọn ta không nắm được y dĩ nhiên là phải phục y và nhường chức minh chủ cho y.

Quần hùng thấy Đào cốc lục tiên đều tâm phục Lệnh Hồ Xung một cách thành thực, tuy họ không hiểu duyên cớ vì đâu nhưng đều lấy làm sung sướng, lớn tiếng hoan hô và nổi lên những tràng cười rộ.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Thưa các vị bằng hữu! Chuyến này chúng ta ra đi là đi nghênh tiếp Thánh cô, hai là giải cứu cho số đông bạn hữu hãy còn bị giữ ở chùa Thiếu Lâm. Tại hạ thiết tưởng Thiếu Lâm là một phái đứng đầu thiên hạ, khác nào chòm sao Bắc Đẩu hay tòa núi Thái Sơn trong võ lâm. Ngoài ra môn phái này còn có 72 môn tuyệt kỹ lừng danh trên chốn giang hồ đã mấy trăm năm nay. Bất luận môn phái nào cũng không nên ác cảm với phái này. Nay chúng ta nhiều thế lớn, trừ hơn ngàn anh hùng có mặt tại đây, lại còn biết bao hảo hán đã đến đó từ trước cùng mưu đồ nghĩa cử này. Kể về võ công, chúng ta tuy không thể bì kịp quần đệ tử cả tăng lẫn tục phái Thiếu Lâm, nhưng ta nhiều mà họ ít, mười chọi một, chắc chắn có thể nắm vững phần thắng.

Quần hùng đều hô lớn:

- Đúng lắm! Minh chủ nói rất đúng! Dù bọn hòa thượng chùa Thiếu Lâm đều có ba đầu sáu tay cũng không chống cự nổi bọn ta.

Lệnh Hồ Xung lại nói:

- Nhưng các vị đại sư chùa Thiếu Lâm tuy lưu Thánh cô lại đó, mà không dám làm khó dễ gì với người cả. Các vị đại sư đều là những bậc cao tăng đắc đạo, lấy từ bi làm gốc, khiến người đời ai cũng tín ngưỡng. Nếu nay chúng ta kéo đến phá hủy chùa Thiếu Lâm thì e rằng anh hùng hảo hán trên giang hồ cười mình ỷ đông người để thủ thắng, hành động tàn bạo chứ không phải nghĩa cử của những bậc đại trượng phụ Vì vậy theo thiển kiến của tại hạ, chúng ta nên giữ điều "tiên lễ hậu binh". Giả tỷ ta thuyết phục được phái Thiếu Lâm cho họ nhượng bộ, không làm điều khó dễ đối với Thánh cô, các vị bằng hữu thì tránh khỏi một cuộc tranh đấu lưu huyết là hay hơn hết.

Tổ Thiên Thu nói:

- Lệnh Hồ công tử nói chính hợp ý lão phụ Nếu xảy cuộc động thủ, tất hai bên bị tử thương rất nhiều.

Đào Chi Tiên cất tiếng phản đối:

- Lời nói của Lệnh Hồ công tử không hợp ý ta chút nào. Hai bên mà không động thủ thì còn ai chết chóc nữa, như thế thì còn chi là thú vị?

Tổ Thiên Thu cãi:

- Chúng ta đã tôn Lệnh Hồ công tử lên ngôi minh chủ thì công tử có toàn quyền ban hành hiệu lệnh cho toàn thể phải nghe theo.

Đào Căn Tiên không chịu nói:

- Chúng ta chỉ tôn y lên làm minh chủ chứ không giao ước phải tuân theo mệnh lệnh của y.

Đào Cán Tiên cũng nói:

- Đúng thế! Việc ban pháp hiệu lệnh phải do nơi Đào cốc lục tiên chúng ta tuyên bố mới được.

Quần hùng nghe bọn Đào cốc lục tiên náo động một cách vô lý để làm trở ngại việc lớn thì trong lòng ai nấy đều tức giận vô cùng. Nhiều người đã tay nắm đốc đao chỉ chờ Lệnh Hồ Xung ra chỉ thị là lập tức động thủ phân thây bọn chúng. Bọn Đào cốc lục tiên dù võ công có cao cường đến đâu cũng không thể chống nổi mấy chục tay đao kiếm đồng thời phóng ra.

Tổ Thiên Thu hỏi:

- Các vị nói vậy thì minh chủ làm việc gì? Dĩ nhiên công việc của minh chủ là ban phát hiệu lệnh. Nếu y không ban phát hiệu lệnh thì còn gọi là minh chủ sao được? Chữ chủ tức là ý nghĩa có quyền pháp lệnh rồi đó.

Đào Hoa Tiên nói:

- Đã thế thì chỉ kêu y là "minh" thôi, tước bỏ chữ chủ đi là xong.

Đào Diệp Tiên lắc đầu nói:

- Nếu chỉ một chữ "minh" thì còn ra nghĩa lý gì?

Đào Cán Tiên nói:

- Theo cao kiến của ta thì chữ "minh" trong danh từ "minh chủ" mà phân tích ra làm hai thì nó gồm có chữ "minh" là sáng và chữ "huyết" là máu. Vậy kêu y bằng "minh huyết" là ổn.

Đào Thực Tiên la lên:

- Sai bét! Thực là sai bét! Chữ "minh" bửa làm đôi thì trên có chữ "minh" là sáng thật nhưng chữ dưới có phải chữ "huyết" là

máu đâu, vì chữ "huyết" còn phải thêm một nét phẩy. Như vậy kêu bằng "minh huyết" sao được?

Đào cốc lục tiên đều không biết chữ "minh chủ" nửa dưới là chữ "minh".

Quần hùng muốn để bọn Đào cốc lục tiên lòi cái dốt ra nên không ai lên tiếng chỉ điểm cho họ.

Đào Cán Tiên lại nói:

- Thiếu một chút nét phẩy cũng cứ gọi là "huyết" đi. Tỷ như ta lướt một nét đao vào sâu thì chảy máu nhiều vậy dĩ nhiên là chữ "huyết". Nhưng chúng ra nghĩ tình anh em, lướt đao rất nhẹ không ra máu nhiều. Vậy tuy thiếu một chút vẫn là chữ "huyết".

Đào Thực Tiên tức giận hầm hầm nói:

- Ngươi thứa ta một đao dù là nhẹ đi nữa thì cũng chẳng còn gì là tình nghĩa anh em. Sao ngươi dám nói là hớt ta một đao?

Đào Căn Tiên nói:

- Ta có hớt ngươi đâu, trong tay ta làm gì có đao?

Đào Hoa Tiên nói:

- Nếu trong tay nhị ca có đao thì sao?

Quần hùng nghe bọn họ đưa câu chuyện không đâu ra mỗi lúc một xa không dằn lòng nổi, đều tức giận lớn tiếng quát:

- Phải yên lặng để mọi người còn nghe hiệu lệnh của minh chủ.

Đào Chi Tiên gân cổ lên cãi:

- Ra hiệu lệnh thì cứ việc mà ra cần gì phải yên lặng?

Lệnh Hồ Xung để mặc chúng cãi lý. Chàng đề cao thanh âm lên tiếng:

- Hỡi các vị bằng hữu! Bấm đốt ngón tay mà tính từ nay đến

ngày rằm tháng 12 bất quá còn 17 ngày nữa. Chúng ta phải lên đường từ từ mà đi cho đến núi Tung Sơn là vừa rồi đấy. Chuyến này chúng ta không phải hành động bí mật, cứ việc trống rong cờ mở mà đi. Sáng mai chúng ta mua vải làm cờ. Trên cờ đề đàng hoàng dòng chữ:

"Anh hùng thiên hạ đến chùa Thiếu Lâm cung nghinh Thánh cô". Lại mua thêm mấy cái trống. Cho cờ trống đi trước để bọn đệ tử phái Thiếu Lâm nghe thấy mà hoảng hồn.

Những hào khách bên tả đạo mười phần có đến tám chín đều là những người hiếu sự, chúng nghe đến chuyện rầm rộ đều vui mừng khôn xiết, nổi lên những tiếng hoan hô vang dội cả một vùng sơn cốc. Trong bọn hào sĩ cũng có một số người trầm ổn ít lời, nhưng họ thấy đại đa số ưa chuyện náo nhiệt nên chỉ mỉm cười chứ không nói gì.

Sáng sớm hôm sau lại thêm mấy chục tay hào sĩ kéo đến tụ hội.

Lệnh Hồ Xung phái ba người là Tổ Thiên Thu, Kế Vô Thi và Lão Đầu Tử phụ trách việc làm cờ xí và mua trống.

Vào khoảng giờ ngọ đã làm xong mười lá cờ lớn viết chữ đàng hoàng, còn trống thì chỉ mua được hai cái.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Bây giờ chúng ta lập tức thượng lộ khi nào gặp thị trấn ở dọc đường sẽ mua thêm cờ trống.

Thế rồi mấy người đánh trống, còn quần hào lên tiếng reo hò, xếp thành đội ngũ tiến về phía Bắc.

Lệnh Hồ Xung nhớ lại vụ quần đệ tử phái Hằng Sơn bị tập kích trên Tiên Hà Lĩnh, liền phái bảy bang hội:

hai bang đi trước làm tiên phong, bốn bang làm tả hữu hậu

vệ, còn một bang đi sau làm đội tiếp ứng. Kỳ dư đi vào đại đội trung quân. Chàng lại phái bang Thần Điểu ở sông Hán Thủy chạy về trước báo tin.

Nguyên bang Thần Điểu địa thế kéo dài từ Ngạc Bắc đến Dự Nam. Cả khu vực này đều thuộc phạm vi thế lực của họ. Dù là gió động cây rung họ cũng biết ngay.

Quần hào thấy Lệnh Hồ Xung điều động lực lượng rất có phép tắc đều đem lòng kính phục và vui vẻ tuân theo.

Đi đường mấy ngày thường thường có người gia nhập hoặc người đi về báo tin.

Một hôm đoàn người gần đến chân núi Võ Đương, Tổ Thiên Thu hỏi:

- Lệnh Hồ công tử! Chúng ta đi qua núi Võ Đương nên cuốn cờ im trống hay là vẫn mở cờ rong trống tiếp tục thượng lộ?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Võ Đương là phái lớn thứ hai trong võ lâm, thanh thế gần ngang hàng với phái Thiếu Lâm. Lần này chúng ta đi nghinh tiếp Thánh cô, ngay phái Thiếu Lâm mình còn chưa muốn gây xích mích thì dĩ nhiên càng chẳng nên đắc tội với phái Võ Đương. Vậy chúng ta tránh ra đường quanh mà đi để tỏ cho họ biết là ta có ý tôn trọng Xung Hư đạo trưởng chưởng môn phái Võ Đương. Không hiểu các vị nghĩ sao?

Lão Đầu Tử đáp:

- Lệnh Hồ công tử nói sao thì cứ thế mà tuân hành. Mục đích của chúng ta chỉ đón được Thánh cô ra là mãn nguyện rồi, bất tất sinh chuyện rắc rối cho thêm cường địch. Nếu cứ nấn ná ngày giờ thì có đạp được núi Võ Đương thành bình địa cũng chẳng ích gì.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Thế thì hay lắm.

Chàng liền hạ lệnh cuốn cờ im trống, rẽ sang phía Đông mà đi.

Quần hào đổi chiều đi về phía Đông chừng được hơn bốn mươi dặm thì hai tên khoái mã, đệ tử bang Thần Điểu cưỡi ngựa chạy về báo cáo:

- Cách đây ngoài mười dặm trong một chỗ đường hẹp kẽm núi, có mấy chục tên đạo sĩ chắn đường. Chúng bảo là:

"Phái Võ Đương muốn nói chuyện với minh chủ".

Những hào sĩ đi bên Lệnh Hồ Xung lập tức nổi giận, lớn tiếng:

- Bọn mũi trâu phái Võ Đương thật không biết điều. Chúng ta đã nể mặt họ thì ra lũ mũi trâu lại tưởng chúng mình sợ chúng. Tổ mẹ nó! Chúng ta cứ việc tiến lên, nếu chúng kháng cự sẽ liệu.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Chúng ta hãy thử lên coi, thử xem họ nói gì?

Chàng liền vọt ngựa lên trước đến cửa quan ải. Bang chúng bang Phượng Vĩ và bang Thanh Long ở đội tiền phong thấy minh chủ đến vội đứng tránh ra hai bên, lớn tiếng hô:

- Minh chủ đã tới đó!

Lệnh Hồ Xung nghiêng người xuống ngựa, rảo bước tiến lên thì thấy trước sơn ải có chừng ba chục đạo nhân đều mặc áo bào màu xanh, tay cầm trường kiếm đứng cản đường.

Lệnh Hồ Xung quay lại nhìn quần hào dõng dạc hô:

- Các vị bằng hữu hãy nghe lời tại hạ nói đây:

Võ Đương là một danh môn đại phái trong võ lâm. Xung Hư

đạo trưởng lại là bậc cao nhân đương thời. Các bạn hữu tuyệt đối không nên lên tiếng xung đột có điều gì để một mình tại hạ ứng đối là đủ.

Chàng biết rằng bọn quần hào mà chàng thống lãnh mà một mớ ô hợp, hành vi phóng túng, nói năng thô lỗ. Nếu chàng không ra lệnh trước thúc họ trước thì nhất định họ sẽ thốt ra những lời chói tai làm mất lòng đối phương và có thể đưa đến cuộc xung đột.

Quần hào nghe Lệnh Hồ Xung nói vậy đều cất tiếng dạ ran.

Quần hào đi trên đường núi xếp thành đội ngũ từ đầu đến đuôi dài hàng mấy dặm.

Lệnh Hồ Xung nói mấy câu vừa rồi, chàng phải đề tụ chân khí cho thanh âm vang ra ngoài mấy dặm để mọi người cùng nghe tiếng.

Tiếng vâng dạ của hơn hai ngàn người đồng thanh phát ra làm chấn động bốn phương.

Bọn đại sĩ phái Võ Đương nghe tiếng đều sợ tái mặt.

Lệnh Hồ Xung quay lại, nhìn về phía các đạo sĩ, chắp tay nói:

- Tại hạ hội đồng cùng các vị bằng hữu đến chùa Thiếu Lâm bái kiến Phương Chứng đại sư có việc rất gấp. Bọn tại hạ đi qua đường quý phái chỉ sợ làm nhộn việc thanh tu của liệt vị đạo trưởng, nên đã né tránh ra đường quanh mà đi, chưa lên bảo sơn để bái phỏng, mong liệt vị miễn thứ cho bọn tại hạ về chỗ khiếm khuyết này.

Một đạo nhân râu dài tra kiếm vào vỏ rồi hỏi lại:

- Ngươi có phải là một tên khí đồ phái Hoa Sơn cải đầu Ma giáo tên gọi Lệnh Hồ Xung không?

Lão nói câu này vẻ mặt ra chiều ngạo mạn, mà lời nói lại cực

kỳ vô lễ.

Lệnh Hồ Xung vốn là con người cao ngạo không chịu khuất phục ai bao giờ. Giả tỷ là lúc bình thường mà chàng nghe lão đạo sĩ râu dài ăn nói vô lễ như vậy là lập tức chàng thốt lời chống cự. Nhưng hiện chàng đã được quần hào tôn làm minh chủ từ lúc tụ hội ở chốn hoang sơn, dưới vầng nguyệt tỏ, lòng chàng lúc nào cũng tự cảnh giác.

Chàng nghĩ thầm:

- Việc lớn trước mắt là bọn mình lên núi Thiếu Lâm để cứu Doanh Doanh. Vậy những sự vinh nhục yêu ghét của bản thân mình nên gác bỏ ngoài hết, chẳng thể nhân lúc xúc động nhất thời mà hành động càn rỡ để có thể đưa đến chỗ tai hại cho Doanh Doanh.

Trong lòng nghĩ vậy, chàng nghe lời sỉ mạ của đạo nhân tuy căm tức vô cùng, nhưng chỉ cười ruồi đáp:

- Tại hạ là Lệnh Hồ Xung và đúng là tên khí đồ của phái Hoa Sơn...

Nói đến mấy chữ "khí đồ của phái Hoa Sơn" chàng không khỏi quặn đau khúc ruột, tự nhủ:

- Té ra trên chốn giang hồ, lúc bạn hữu võ lâm đề cập đến ta họ đã kêu ta bằng "Hoa Sơn khí đồ".

Rồi chàng nói tiếp:

- Nhưng đạo trưởng bảo tại hạ đã cải đầu Ma giáo thì không đúng sự thật.

Đạo sĩ râu dài hỏi:

- Nếu ngươi không qui đầu Ma giáo thì tại sao lại cam tâm làm chó săn cho bọn Hắc Mộc Nhai mà thống lãnh bọn dâm tà dưới cờ Ma giáo để đi quấy rối chùa Thiếu Lâm là nghĩa gì?

Lệnh Hồ Xung chưa kịp trả lời thì Đào Căn Tiên đã lên tiếng:

- Ngươi bảo ta là lũ dâm tà dưới cờ Ma giáo, chẳng lẽ các ngươi là hảo nhân dưới cờ Ma giáo chăng? Ta coi bộ râu ngươi chùng thế kia thì dù ngươi có giỏi cũng chẳng đi đến đâu.

Hắn vừa dứt lời thì Đào Cán Tiên, Đào Chi Tiên, Đào Diệp Tiên, Đào Hoa Tiên tứ tiên đã vọt tới nắm chân tay đạo nhân râu dài nhấc bổng lên.

Giữa lúc chớp nhoáng này, quần đạo liền xô tới. Sáu mũi kiếm chia nhau chí vào lưng Đào cốc lục tiên. Còn hai mũi trỏ vào cổ họng và bụng dưới Lệnh Hồ Xung.

Tám tên đạo nhân huy động tám thanh trường kiếm cực kỳ mau lẹ, đồng thời yểm trợ những chỗ sơ hở cho nhau. Tám người ra chiêu giống như một người.

Lệnh Hồ Xung thấy bọn đạo nhân phóng ra thế kiếm, chàng biết ngay họ không có ý giết người nên chàng không chống cự để mặc cho hai mũi kiếm trỏ vào những chỗ yếu điểm trong người chàng.

Chàng tự nghĩ:

- Giả tỷ hai gã này có ý giết mình thì khi chúng đâm mạnh mũi kiếm về phía trước một chút mình sẽ rút kiếm phá giải.

Bỗng nghe tám đạo sĩ đồng thanh quát:

- Buông xuống!

Bọn Đào Căn Tiên bị mũi kiếm chí vào lưng, biết khó mà hành động được.

Đào Hoa Tiên cười nói:

- Buông xuống thì buông xuống chứ có chi là lạ? Hãy coi chừng! Đứng cho vững nhé!

Bốn người đồng thời vận kình lực rồi tung đạo nhân râu dài

lên không.

Đạo nhân râu dài thấy một luồng đại lực hất mình lên. Tuy hắn chưa biết bọn Đào cốc tứ tiên hất mình đi đâu, nhưng nếu họ hất lên không thì không chừng người hắn sẽ bị tung lên đến ngọn cây cao hơn mười trượng. Lão liền phát huy thân pháp "Thiên cân trụy", cố gắng dìm mình xuống đè phản lại lực lượng hất tung lên.

Không ngờ Đào cốc lục tiên lại vận hình một cách điêu ngoan cổ quái. Lúc đầu hất tung lên một chút rồi lại biến thế cho đập xuống.

Nguyên bốn người hợp lực liệng đạo nhân xuống sức mạnh đã đến nghìn cân lại thêm vào phép "Thiên cân trụy" của chính đạo nhân, thành ra năm người hợp lực, sức nặng có đến một ngàn năm sáu trăm cân giáng hắn xuống.

Đạo nhân biết là nguy rồi, hắn vừa kịp "ối" lên một tiếng đã đập người mạnh vào tảng đá. Xương cốt gảy lên kêu rau ráu, miệng hộc máu tươi.

Lệnh Hồ Xung vừa rút kiếm ra khỏi vỏ. bổng nghe mấy tiếng choang choảng vang lên. Chàng khoa thanh kiếm lên một cái hất cả tám thanh kiếm kia ra.

Nguyên chàng thấy lão đạo nhân râu dài bị quật thảm hại như vậy không khéo đến mất mạng, chàng sợ tám đạo nhân kia sẽ hạ độc thủ nên phản ứng mau lẹ.

Đào cốc lục tiên ứng biến rất nhanh. Gặp lúc bọn địch hoang mang vừa bị gạt thanh kiếm ra khỏi người chúng liền lập tức tung mình vọt đi, chuồn mất.

Đào Thực Tiên la lên:

- Hú vía! Thật là một phen hú vía!

Đào Chi Tiên nói:

- May nhờ Lệnh Hồ công tử trước đã học được kiếm pháp của ta.

Đào Căn Tiên hỏi:

- Ngươi đừng nói càn nói bậy. Lệnh Hồ công tử học kiếm pháp của ngươi hồi nào?

Đào Chi Tiên đáp:

- Dù y không học kiếm của tiểu đệ dễ thường y học kiếm pháp của đại ca chăng? Đại ca nói thế mà không biết ngượng miệng.

Đào Diệp Tiên nói:

- Tứ ca có nhìn thấy ý xử kiếm pháp không?

Lệnh Hồ Xung hươi một chiêu kiếm mà gạt hết được cả tám thanh trường kiếm của đối phương. Chàng ra chiêu chớp nhoáng, thật ra chẳng một ai trông rõ.

Tám tên đạo nhân quanh đông chạy tây thần tốc phi thường. Chúng đã bao vây được Lệnh Hồ Xung vào giữa.

Tên nào chạy đến sau lưng chàng là phóng kiếm ra đâm bất luận có đâm trúng hay không, chân chúng cũng không ngớt chạy vòng tròn. Tên này vừa chạy khỏi tên khác chạy tới. Quần hùng trông thấy chúng chạy như đèn kéo quân trông hoa cả mắt.

Thích Cao vội la lên:

- Minh chủ hãy coi chừng! Đây là Bát quái kiếm trận của Võ Đương cực kỳ lợi hại.

Anh Hùng mới biết tài Hào Kiệt

Hồi còn ở phái Hoa Sơn, Lệnh Hồ Xung thường được nghe sư phụ đề cập đến những kiếm pháp của các nhà cùng các phái hiện thời, thì có "Bát quái kiếm trận" của phái Võ Đương do tám người đồng thời sử dụng, cùng "Thất tinh kiếm pháp" của phái Hằng Sơn là cách bày trận khác nhau mà chỗ huyền diệu giống nhau.

Chàng vung kiếm lên thuận tay gạt những chiêu kiếm pháp của từng người trong đám đạo nhân. Chàng nhận ra rằng kiếm chiêu của tám người này phụ giúp cho nhau để thành hiệu quả. Vì thế mà trong kiếm pháp này không lộ ra một chút sơ hở nào hết.

Lệnh Hồ Xung đã học đến chỗ tinh yếu về "Độc cô cửu kiếm" nên vừa nhác trông chàng đã nhận ra ngay được chỗ khiếm khuyết về chiêu số của bên địch. Chàng định bụng dùng phép "Dĩ vô chiêu phá hữu chiêu" và tùy thời cơ phóng ra một chiêu kiếm mới có thể thủ thắng được.

Nên biết người võ lâm bất luận võ công cao minh đến đâu, chiêu pháp kỳ diệu tới mức nào thì lúc phóng chiêu ra, thu chiêu về thế nào cũng có chỗ sơ hở. Vì lẽ đó, khắp thiên hạ quyết không có một loại chiêu số nào là không thể phá được. Nhưng trong bát quái kiếm trận, tám đạo nhân thi triển kiếm pháp liền thành một bức, vì lẽ mỗi người này ra chiêu có chỗ sơ hở thì người kia lại hộ vệ liên tiếp ngay Bao nhiêu chỗ khiếm khuyết đều được bổ túc một cách thần tốc, nên trong lúc nhất thời khó

mà phá giải ngay được.

May ở chỗ võ công tám đạo sĩ này không cao thâm cho lắm, họ lại thi triển Bát quái kiếm trận một cách y thức như sư phụ đã truyền dạy, tuyệt không có chút sáng kiến nào. Tám người vừa công kích vừa bổ khuyết cho đồng bọn thì dĩ nhiên chiêu thức giảm một phần lớn uy lực. Kiếm chiêu này hỗ trợ cho kiếm chiêu kia thành ra thiếu mất sự linh động huyền diệu.

Lệnh Hồ Xung tuy không thể phá kiếm pháp của tám người trong lúc nhất thời, nhưng mặt khác tám đạo nhân kia phóng chiêu ra cũng chẳng đả thương được chàng.

Tám đạo nhân chạy mỗi lúc một lẹ.

Quần hào đứng ngoài bàng quang trông thấy mà đầu choáng mắt hoa.

Có người đã ngấm ngầm lo thay cho Lệnh Hồ Xung.

Thích Cao lớn tiếng la:

- Bọn chúng tám người đánh một. Vậy bẩy người chúng ta đây cũng xông vào đi.

Kế Vô Thi ngăn lại nói:

- Tám ngã đó bất quá chỉ sở trường về bộ pháp, còn về kiếm pháp chúng thì địch lại Lệnh Hồ công tử làm sao được?

Câu này dường như thức tỉnh Lệnh Hồ Xung.

Chàng nghĩ thầm:

- Tám tên này đã dùng kiếm hỗ trợ cho nhau thì bộ pháp dưới chân họ tất không thể nào bổ khuyết cho nhau được.

Chàng liền lớn tiếng khen ngợi:

- Bữa nay tại hạ mới được nhìn Bát quái kiếm trận của phái Võ Đương thật là tuyệt diệu. Quả nhiên tiếng đồn không ngoa. Tại hạ khâm phục vô cùng. Tám vị đã biểu diễn xong rồi, vậy

xin mời các vị lui ra.

Miệng chàng nói câu này, tay chàng phóng ra hai chiêu kiếm veo véo.

Mấy tiếng choang choảng vang lên không ngớt.

Tám đạo nhân đang chiến đấu đến lúc cao hứng, khi nào họ chịu dừng tay? Chúng tiếp tục phóng ra những chiêu thức mỗi lúc một mau lẹ.

Lệnh Hồ Xung tủm tỉm cười. Chàng cởi vỏ kiếm ở sau lưng ra cầm giơ ra đâm chênh chếch xuống gần mặt đất.

Một đạo nhân đang chạy nhanh thu chân về không kịp vướng ngay phải vỏ kiếm. Ngã loạng choạng người đi xô thẳng về phía trước. Công phu hạ bàn của gã đã luyện đến trình độ vững chắc, chỉ xông lên mấy bước rồi dừng lại, không đến nỗi té nhào. Nhưng một người đã thoát ly ra ngoài tổ chức, là bát quái kiếm trận liền bị phá vỡ.

Lệnh Hồ Xung huy động vỏ kiếm đưa ra đón trước chỗ bước chân bẩy người kia phải đi tới.

Bỗng thấy mấy tiếng "úi chà", "ô hay", "trời ơi" liên tiếp không ngớt.

Trong bảy đạo nhân thì năm người vướng phải vỏ kiếm chạy tứ tung.

Chỉ trong nháy mắt bọn đạo nhân toán loạn, còn có hai tên đứng đối diện với Lệnh Hồ Xung. Trong tay chúng cầm trường kiếm lăm le muốn đâm tới. Nhưng chúng không đâm còn khá, họ vừa phóng kiếm ra khiến cho quần hào bàng quang lại nổi lên tràng cười rộ.

Đạo nhân trưởng toán la lên:

- Các vị sư đệ hãy rút lui!

Hắn lại vẩy tay trái một cái, trong bọn đạo sĩ có ba tên từ từ bước ra.

Ba tên này cùng đạo nhân trưởng toán chia ra đứng bốn mặt Đông Bắc, Đông Nam, Tây Bắc, Tây Nam vây Lệnh Hồ Xung đứng giữa.

Đạo nhân trưởng toán nói móc:

- Gần đây các hạ Oai danh lừng lẫy giang hồ, quả nhiên đã học được mấy loại công phu cổ quái của bọn tà ma ngoại đạo. Giữa lúc đang tỷ kiếm các hạ dùng đền thủ đoạn hạ cấp giây chăn ngựa. Bần đạo tưởng như vậy không phải là người quang minh lỗi lạc.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Đây không phải là giây buộc ngựa mà giây buộc người.

Đào Hoa Tiên cười rộ nói xen vào:

- Lão đạo sĩ này tự nhận mình làm ngựa thế mới buồn cười.

Đào Chi Tiên cũng lên tiếng:

- Lão mũi trâu! Lão mũi trâu. Chiêu thức mà Lệnh Hồ công tử vừa sử đó là giây cột trâu.

Đạo nhân trưởng toán giơ trường kiếm lên nói:

- Các hạ chỉ trổ tài miệng lưỡi sao đáng kể là bậc anh hùng! Bây giờ chỉ cần các hạ thắng được lưỡi kiếm trong tay bốn chúng ta đây thì phái Võ Đương không dám cản đường nữa.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Xin đạo trưởng cho biết đạo hiệu cùng là vai vế giữa đạo trưởng cùng Xung Hư đạo trưởng thế nào?

Đạo nhân trưởng toán đáp:

- Các hạ cứ thắng bốn người chúng ta đây là đi được rồi hà tất

phải hỏi lắm chuyện?

Một tiếng quát vang lên. Bốn kiếm đồng thời từ bốn mặt đâm tới. Kiếm phong rít lên veo véo. Hiển nhiên kình lực bốn người này lợi hại hơn tám người vừa rồi.

Lệnh Hồ Xung gạt được mấy chiêu rồi trong lòng khó chịu nghĩ thầm:

- Ta thường nghe sư phụ nói:

Võ công của phái Võ Đương sở trường về môn âm nhu, họ dùng nhu để chế cương, dùng tròn để chế vuông. Nhưng bốn đạo nhân này lại ghép theo đường dương cương thuần túy đủ chứng tỏ họ được người ngoài truyền thụ chứ không hợp với sự thực, mặc dù kiếm pháp của Võ Đương cũng có đường dương cương.

Bốn tên đạo nhân này so với tám người vừa rồi phần kiếm pháp có phần lợi hại hơn, nhưng lúc phối hợp thì lại không bằng tám đạo sĩ di chuyển thành vòng tròn rất là thuần thục.

Chẳng mấy chốc Lệnh Hồ Xung đã nhìn thấy chỗ sơ hở về kiếm pháp của bốn người. Chàng vung thanh kiếm đánh véo vào tay một đạo sĩ làm cho rách toạc một đường dài.

Đạo nhân kia còn đang sửng sốt, Lệnh Hồ Xung lại đưa nhát kiếm thứ hai cắt đứt nửa vạt áo bào của một đạo nhân khác.

Tiếp theo chàng xoay nhanh thanh trường kiếm đâm vào búi tóc của tên đạo nhân thứ ba làm cho đầu tóc của hắn rối tung xõa sượi.

Chàng căm hận nhất là đạo nhân râu dài đã buông lời vô lễ nên cố ý làm cho lão phải dơ mặt. Chàng đâm kiếm veo véo hai nhát, một nhằm vào bụng dưới hắn, một nhằm đâm vào trước mặt.

Đạo nhân râu dài vội vung kiếm lên gạt.

Ngờ đâu Lệnh Hồ Xung phát ra hai nhát kiếm này đều là hư chiêu. Chàng chờ cho đối phương hạ thanh kiếm xuống thấp rồi mới đưa kiếm hớt chòm râu dài của hắn đứt mất hơn thước.

Đạo nhân chân tay luống cuống giơ kiếm lên gạt bỗng nghe đánh cạch một tiếng. Cả vạt sau đạo bào lẫn giây lưng đồng thời bị cắt đứt.

Lệnh Hồ Xung lại phóng ra luôn bốn kiếm đâm tới. Đạo nhân gạt tả đỡ hữu, lão biết là quần đã tụt xuống dưới chân, nhưng hắn không rảnh tay để kéo lên. Tay trái hắn tuy để không nhưng Lệnh Hồ Xung lại phóng kiếm đâm vào mé tả. Mũi kiếm của chàng cách tay trái hắn chỉ chừng mấy tấc, khiến cho cánh tay này không ngớt co lùi lại phía sau.

Quần hùng đứng bàng quang nổi lên một tràng cười hô hố.

Ba đạo nhân kia biết là Lệnh Hồ Xung còn có ý nể nang nên không dám tái chiến, lùi cả ra ngoài.

Đạo nhân râu dài bị quần tụt xuống quấn vào chân suýt nữa ngã lăn ra, trông thật thảm hại. May ở chỗ áo đạo bào của hắn rất chùng che kín hạ thể nên không đến nỗi lõa lồ cho thêm xấu mặt.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Tại hạ xin lỗi đạo trưởng.

Rồi chàng tra kiếm vào vỏ, từ từ lui ra.

Đạo nhân râu dài tức giận đến cực điểm vung kiếm nhằm đâm vào trước ngực Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung chỉ mỉm cười chứ không nhúc nhích. Lúc mũi kiếm của đạo nhân còn cách trước ngực chàng chừng một thước, hắn bỗng dừng tay lại nghĩ bụng:

- Võ công của đối phương so với mình còn cao thâm hơn nhiều. Nếu mình phóng nhát kiếm này tới nơi thì e rằng gã chẳng dung tình. Gã mà tức giận rút kiếm phản kích thì mình đến uổng mạng mất.

Hắn đứng thộn mặt, liệng lưỡi trường kiếm đi, cúi xuống kéo quần lên.

Quần hào lại cười vang lên một hồi.

Bọn đạo nhân đứng trước ải sơn đầu người thì phẫn nộ, kẻ thì bẽn lẽn.

Đạo nhân râu dài xoay mình lại. Tay trái hắn giữ quần, tay phải vẫy một cái.

Quần đạo lập tức rút lui không nói nửa lời.

Quần hào được một phen cười đến trẹo quai hàm.

Họ tán dương kiếm pháp của Lệnh Hồ Xung đã luyện đến chỗ huyền diệu phi thường.

Lúc này Lệnh Hồ Xung đã sinh lòng hối hận, bụng bảo dạ:

- Mình hành động thật là lỗ mãng, không nghĩ đến hậu quả sau này. Bữa nay tuy mình hạ được cường địch, nhưng tội gì mà làm nhục họ đến như vậy?

Tuy nhiên bản tính chàng vốn khoát đạt, chàng có hối hận cũng chỉ trong chốc lát rồi lại bỏ qua không nghĩ tới nữa.

Tổ Thiên Thu cười nói:

- Kiếm thuật của Lệnh Hồ công tử thật là xuất quỉ nhập thần. Bữa nay lão phu được mở rộng tầm mắt. Đáng tiếc là ở đây không có rượu để uống mừng công tử ba bát lớn.

Lệnh Hồ Xung nghe lão nhắc tới rượu cơn nghiện lại nổi lên.

Chàng liền đáp:

- Được rồi! Chúng ta đến thị trấn phía trước kia để uống một bữa cho thỏa thích.

Số quần hào đông quá. Bất cứ trong thị trấn lớn nhỏ cũng không có nhà khách điếm nào đủ chỗ chứa. Đêm hôm ấy, mọi người đành ngủ ngoài hoang dã.

Hôm sau mọi người lại khởi hành đi về phía Bắc.

Chừng được hơn hai chục dặm thì đội do thám trở về báo:

- Bẩm minh chủ! Phía trước có độ hơn ba chục xác chết toàn là đạo sĩ mà có mấy người giống như những đạo nhân đã cản đường chúng ta hôm qua.

Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi vội giục ngựa tiến lên trước.

Quả nhiên chàng thấy đến mấy chục xác chết nằm lăn ra ở chỗ ngã ba đường, trong đó có cả xác đạo nhân đã bị chàng hớt đứt nửa chòm râu.

Kế Vô Thi nói:

- Úi chà! Xin minh chủ lại mà coi!

Gã trỏ vào một cây to chàng nhìn thấy trên cành có chỗ bị bóc đi một miếng da lớn. Chỗ này họ dùng mũi kiếm viết hàng chữ rất rõ:

"Bọn gian đồ mạo danh tội thật đáng chết" Nét bút rất cứng mạnh.

Tổ Thiên Thu nói:

- Té ra bọn đạo nhân kia không phải là người phái Võ Đương. Chắc chúng bị phái này giết chết.

Lão Đầu Tử nói:

- Vì lẽ gì chúng lại mạo xưng là người phái Võ Đương? Không hiểu lai lịch bọn chúng ra sao? Vụ này thật kỳ quái.

Lệnh Hồ Xung chợt động tâm, chàng nói:

- Các vị thử coi xem tám đạo nhân cùng tại hạ đấu trận kiếm hôm qua xem có ở trong đám này không?

Bọn Kế Vô Thi, Tổ Thiên Thu kiểm lại các ti thể thì quả nhiên chẳng thấy tám đạo nhân sư "Bát quái kiếm trận" đâu cả.

Tổ Thiên Thu nói:

- Thế này nghĩa là làm sao. Chắc Lệnh Hồ công tử biết rồi.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tại hạ đoán rằng:

Tám đạo nhân kia tuy kiếm pháp không cao lắm, nhưng họ sử rất thuần thục, không sơ hở chỗ nào để cho mình đánh vào. Còn kẻ giả mạo mới luyện tập thì chẳng tài nào có thể tinh thâm đến trình độ đó được.

Tổ Thiên Thu hỏi:

- Vậy ra tám đạo nhân kia đúng là người phái Võ Đương hay sao?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tại hạ kiến thức nông cạn, không hiểu kiếm pháp phái Võ Đương ra sao. Nhưng bốn đạo sĩ nằm chết ở đây thì hiển nhiên không giống nhau mà công phu người nào cũng cao thâm, xem chừng bọn họ không phải cùng một môn phái. Hôm qua tại hạ sinh lòng ngờ vực, dè đâu bọn họ mạo xưng thật.

Tổ Thiên Thu nói:

- Trong bọn đạo nhân chân chính ở phái võ lâm lại lẫn lộn với bọn người giả mạo là một điều khiến cho người ta nghi ngờ khó hiểu.

Kế Vô Thi nói:

- Theo ý kiến của tại hạ thì tám đạo nhân ở phái Võ Đương đã bị bọn giả mạo bức bách họ đến đây.

Lão Đầu Tử vỗ đùi nói:

- Phải rồi Dạ miêu tử quả nhiên có kiến thức. Bọn giả mạo sợ lộ tẩy nên đi kiếm bọn đạo nhân thật phái Võ Đương ra bày trận đầu để chúng ta khỏi nghi ngờ.

Kế Vô Thi hỏi:

- Hay là bọn giả mạo này cũng do giáo chủ ở Hắc Mộc Nhai phái tới đây?

Mọi người đến năm chữ "Giáo chủ Hắc Mộc Nhai" đều cả kinh thất sắc.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Bất luận do ai phái tới, song không phải chúng ta hạ sát là không sao. Giả tỷ đây đúng là phái Võ Đương đã hạ thủ, thì lại được lực lượng rất mạnh của phái Võ Đương viện trợ cho, há chẳng hay ư?

Đoàn người đi mấy ngày nữa rời xa núi Võ Đương rồi.

Dọc đường đều bình yên vô sự.

Một hôm vào khoảng xế chiều, đoàn người đang đi, bỗng nghe có tiếng lộp cộp.

Một người cưỡi lừa đi tới. Theo sau con lừa còn có hai người, coi cách ăn mặc đều ra vẻ nông dân. Một người quẩy gánh rau, còn một người nữa gánh củi. Con lừa đã già lại gầy nhỏm gầy nhom. Mình nó đầy những vết lở loét, thỉnh thoảng lại có đám lông trụi, coi rất xấu.

Người cưỡi trên lưng lừa là một lão già, gò lưng xuống mà ho sù sụ. áo quần rách rưới vá đến trăm chỗ.

Quần hào lớn tiếng hô hoán, thanh thế rất hùng mạnh.

Người đi đường ai trông thấy cũng lảng tránh sang một bên để khỏi bị vạ lây. Nhưng ba người này vờ như không trông thấy gì, cứ đi xông thẳng về phía quần hào.

Đào Căn Tiên cất tiếng mắng:

- Các ngươi làm gì thế này?

Lão giơ tay đẩy mạnh một cái. Con lừa thét lên một tiếng rồi bắn văng đi ngã xuống ruộng đánh huỵch một tiếng. Xương cốt gãy răng rắc.

Lão già trên lưng lừa cũng té lăn xuống đất. Lão cựa quậy mãi mà không lồm cồm bò dậy được, miệng rên ư ử.

Lệnh Hồ Xung lúc còn là môn hạ phái Hoa Sơn thường nghe sư phụ huấn hồi phải cứu giúp những người hèn yếu, trừng trị kẻ cường bạo, thương người già cả, giúp kẻ bần hàn. Bây giờ chàng thấy lão hán bị Đào Căn Tiên đẩy ngã thì trong lòng áy náy vô cùng. Chàng liền nhảy lại, nâng lão già lên hỏi:

- Lão trượng! Lão trượng có đau lắm không?

Lão già ấp úng:

- Cái này.... cái này.... Có gì đáng kể? Có điều.... kẻ bần cùng.

Hai tên nông dân đặt gánh trên vai xuống đứng ngay giữa đường.

Hán tử gánh rau hỏi:

- Đây còn là chân núi Võ Đương. Các người là ai mà dám đến đây giở thói ngang tàn ra tay đánh người?

Đào Căn Tiên hỏi lại:

- Chân núi Võ Đương thì làm sao?

Hán tử đáp:

- Ở chân núi Võ Đương người nào cũng hiểu võ công. Các

người ngoài tới đây mà dám giở thói ngông cuồng là tự rước lấy cái đau khổ, không biết sống chết thế nào hiểu chưa?

Quần hào thấy hai người này chân đi dép cỏ, mặt bủng da vàng, đều tuổi ngoài năm mươi. Lão gánh rau vừa nói vừa thở hồng hộc như người hết hơi, thế mà dám tự xưng là hiểu biết võ nghệ, khiến mấy chục người nghe lão nói đều phải cười ồ.

Đào Hoa Tiên hỏi:

- Ngươi có biết võ công không?

Hán tử đáp:

- Ở chân núi Võ Đương thì đứa con nít lên ba đã biết quyền pháp thằng nhỏ lên năm hiểu đường sử kiếm, cái đó có chi là lạ?

Đào Hoa Tiên lại trỏ vào người gánh củi, cười hỏi:

- Còn hắn nữa, hắn có biết đánh quyền không?

Hán tử gánh củi đáp:

- Ta ử.... Thuở nhỏ ta có học mấy tháng rồi mấy chục năm không luyện nữa.... mọi việc võ công đều bỏ bễ.

Hán tử vừa nói vừa ho sù sụ.

Người gánh củi lại nói:

- Võ công phái Võ Đương đứng vào bậc nhất thiên ha.... chỉ cần mấy tháng là ngươi không địch nổi đâu.

Đào Diệp Tiên nói:

- Hay lắm! Ngươi thử luyện mấy đường cho chúng ta coi.

Hán tử gánh củi hỏi:

- Luyện cái gì mới được chứ? Ta có luyện các ngươi không hiểu được kia mà.

Quần hào lại nổi cơn cười đến trẹo quai hàm, đồng thanh nói:

- Không hiểu cũng muốn coi chơi.

Lão gánh củi nói:

- Trời ơi! Đã thế, ta luyện mấy ngón cũng chưa chắc các người đã nhớ được hết. Vị nào cho ta mượn thanh kiếm đây?

Một người vừa cười vừa cầm kiếm đưa cho hán tử.

Hán tử đón lấy kiếm đi vào chỗ ruộng khô đâm Đông chém Tây. Hắn đang luyện kiếm được ba bốn chiêu, đột nhiên tựa hồ quên mất bài, gãi đầu gãi tai, ngẫm nghĩ một lát rồi sử mấy chiêu nữa.

Quần hào thấy hắn sử kiếm chẳng vào phương pháp nào hết, thân thủ lại rất vụng về, ai nấy ôm bụng mà cười.

Hán tử gánh rau hỏi:

- Cười cái gì vậy? Đưa kiếm cho ta mượn để ta luyện cho mà coi.

Hắn cầm kiếm trong tay múa loạn xạ, động tác cực kỳ mau lẹ nhưng chẳng khác kẻ điên khùng khiến mọi người không nhịn được phải cười bò.

Lệnh Hồ Xung ban đầu chắp tay sau lưng mỉm cười. Nhưng chàng coi mấy chiêu rồi bất giác cả kinh. Chàng nhận thấy kiếm pháp của hai hán tử này một người sử chậm chạp, còn một người đường kiếm rất mau lẹ mà kiếm pháp của họ chẳng có chỗ nào sơ hở. Hai người này tuy sử kiếm có vẻ rất khó coi, nhưng một công một thủ, khiến cho chàng không biết đường nào mà đối phó. Nhất là kiếm pháp lão gánh củi lại cực kỳ hùng hậu. Uy lực trên ngọn kiếm tựa hồ mới phát huy một thành, còn chín thành giữ kín để chờ đợi. Có thế lực lượng mới thành vô cùng.

Chàng nghe quần hùng vẫn lớn tiếng cười rộ, nhưng không nói gì lẳng lặng đi tới mấy bước, chắp tay nói:

- Bữa nay được bái kiến hai vị tiền bối lại được nhìn thấy mấy cao chiêu thực may mắn vô cùng.

Quần hào cả cười nói:

- Phải lắm! Được coi mấy cao chiêu này quả là vinh dự vô cùng.

- Đúng là những chiêu thức đi khắp nơi thiên hạ chưa dễ đã kiếm thấy một người.

Nhưng Lệnh Hồ Xung nói bằng một giọng thành khẩn mà quần hào trái lại hiển nhiên tỏ vẻ chế diễu.

Hán tử thu kiếm về.

Lão gánh củi trợn mắt lên hỏi:

- Gã tiểu tử kia! Ngươi hiểu được kiếm pháp của bọn ta ư?

Lệnh Hồ Xung lễ phép đáp:

- Kiếm pháp của hai vị bao la bát ngát mà tinh thâm vô cùng, vãn bối không dám nói đến chữ hiểu. Kiếm pháp phái Võ Đương lẫy lừng thiên hạ nay vãn bối mới biết tiếng đồn quả không ngoa.

Hán tử gánh rau hỏi:

- Tiểu tử kia tên họ ngươi là chi?

Lệnh Hồ Xung chưa kịp trả lời thì trong bọn quần hào đã có người lớn tiếng la:

- Cái gì mà tiểu tử với chẳng tiểu tử. Vị này là minh chủ của bọn ta, tức Lệnh Hồ công tử đó!

Lão gánh củi ngoẹo đầu hỏi trệch đi:

- Lệnh Hồ qua tử ư? Sao không gọi A Cẩu, A Miêu mà lại kêu bằng qua tử hoa sinh để cái tên rất khó nghe.

Lệnh Hồ Xung chắp tay nói:

- Bữa nay Lệnh Hồ Xung này được coi thần kiếm Võ Đương rất lấy làm khâm phục. Sau này tất có dịp lên núi khấu đầu bái kiến Xung Hư đạo trưởng để tỏ lòng ngưỡng mộ thành cẩn. Tôn tính đại danh hai vị có thể cho vãn bối hay được chăng?

Hán tử gánh củi nhổ bãi đờm xuống đất đánh toẹt một cái đáp:

- Bọn ngươi đông người rung chuông đánh trống phải chăng để đi đưa ma?

Lệnh Hồ Xung biết đây là hai tay cao thủ phái Võ Đương, liền khom lưng đáp:

- Bọn vãn bối có một người bạn bị giữ ở chùa Thiếu Lâm, nay đến cầu khẩn Phương Chứng phương trượng xin lão nhân gia mở lượng từ bi buông tha cho bạn.

Hán tử gánh rau nói:

- Té ra đây không phải là đám ma, nhưng các ngươi đánh chết con lừa của bá bá ta, vậy các ngươi có đền tiền không?

Lệnh Hồ Xung dắt ba con tuấn mã lại nói:

- Dĩ nhiên mấy con ngựa này không bằng con lừa của tiền bối xin các vị tiền bối cưỡi tạm vậy, vãn bối không hiểu các vị tiền bối giá lâm nên gây chuyện xích mích. Mong các vị lượng thứ cho.

Quần hào thấy Lệnh Hồ Xung mỗi lúc một vẻ nghiêm cung thật sự chứ không phải bày trò, ai cũng kinh hãi.

Hán tử gánh rau hỏi:

- Ngươi đã biết kiếm pháp của bọn ta cao thâm, vậy có muốn tỷ thí không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Vãn bối không thể địch nổi hai vị.

Hán tử gánh củi nói:

- Ngươi không muốn tỷ thí nhưng ta cứ đòi tỷ thí.

Rồi lão phóng kiếm lệch lạc chéo cho đâm tới Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung thấy chiêu kiếm này nhằm chụp vào chín chỗ yết huyệt trong người chàng thật là tinh diệu hết chỗ nói bất giác chàng reo lên:

- Hảo kiếm pháp! Hảo kiếm pháp!

Chàng rút trường kiếm đâm lại.

Hán tử kia lại nhằm vào những chỗ trống không đâm loạn lên một hồi.

Thanh trường kiếm của Lệnh Hồ Xung liền xoay lại cũng hớt vào chỗ không.

Hai người phát ra bảy tám chiêu mà chiêu nào cũng phóng ra ngoài không đụng vào nhau lần nào.

Hán tử gánh củi cứ lùi dần từng bước.

Hán tử gánh rau nói:

- Qua tử hoa sinh! Quả nhiên ngươi là tay có đường lối một chút.

Lão cũng cầm kiếm chém loạn xạ.

Chỉ trong chớp mắt đã liên tiếp phóng ra hai mươi mấy chiêu.

Vì mạo hiểm, Hồ Xung thủ thắng

Hơn hai chục chiêu kiếm này đều chém về phía Lệnh Hồ Xung, nhưng mũi kiếm đưa tới chiêu nào cũng cách chàng đến bảy tám thước.

Lệnh Hồ Xung cũng vung kiếm lên nghinh địch, có lúc đánh vào hán tử gánh củi một thức, có lúc nhằm đâm vào hán tử gánh rau một chiêu và đều cách người họ đến bảy tám thước.

Nhưng lạ thay! Hai hán tử hễ thấy chàng ra chiêu là lộ vẻ hoang mang hoặc nhảy nhót né tránh, hoặc hấp tấp vung kiếm lên đón đỡ.

Quần hào thấy thế đều đứng thộn mặt ra.

Hiển nhiên mũi kiếm của Lệnh Hồ Xung còn cách người đối phương rất xa mà lúc chàng ra chiêu chẳng có chút kình phong nào. Đây lại không phải là chàng phát huy kiếm khí vô hình để tấn công mà sao hai hán tử hoang mang chỉ sợ đón đỡ không kịp?

Quần hào theo dõi cho đến lúc này mới biết hai hán tử kia quyết không phải là hạng tiều phu hay gánh rau thông thường mà là những nhân vật công lực tinh thâm, bản lãnh cao cường. Lúc bọn họ ra chiêu công kích thì một người trầm trọng, một người như kẻ điên khùng, nhưng lúc họ né tránh đỡ gạt thân hình lại nhẽ nhõm và ổn định vững vàng. Nếu họ không dầy công tu luyện hàng mấy chục năm thì quyết không thể đến trình độ đó được.

Bỗng nghe hai hán tử đồng thanh la hét, biến đổi thế kiếm.

Hán tử gánh củi hươi những chiêu kiếm ra một phạm vi rất rộng và đường kiếm rất hùng hồn.

Người gánh rau khi tiến khi lui rất là mau lẹ. Đầu mũi kiếm vọt những điểm hàn tinh.

Lệnh Hồ Xung cầm thanh trường kiếm đưa mũi chênh chếch lên không cử động nữa. Cặp mắt chàng có lúc trợn lên nhìn hán tử gánh củi, có lúc ngó chằm chặp vào hán tử gánh rau. Mục quang chàng tới đâu là hai hán tử lại nhượng bộ chiêu thức, hoặc hô hoán lùi lại, hoặc chuyển thế công thành thế thủ.

Bọn Kế Vô Thi, Lão Đầu Tử là những tay võ công cao cường theo dõi một hồi lâu, dần dần đã nhìn ra manh mối. Họ thấy hai hán tử phải né tránh hoặc rút lui để tự bảo vệ nhằm vào lúc mục quang của Lệnh Hồ Xung phóng ra bắn vào những yếu huyệt trên hai người kia.

Bỗng thấy hán tử gánh củi vung kiếm lên chém giữa lúc Lệnh Hồ Xung chiếu mục quang vào huyệt Thương khúc ở bụng dưới hắn. Bỗng chiêu kiếm của hắn chỉ phóng ra nửa vời rồi lập tức thu về để chống đỡ huyệt Thương Khúc trong người hắn.

Lúc này hán tử gánh rau đâm liền mấy chiêu vào Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung lại đưa mục quang chiếu vào huyệt Thiên Đỉnh ở cổ hắn.

Hán tử gánh rau vội cúi đầu xuống. Thanh kiếm của hắn cắm sâu xuống đất rắn trong thửa ruộng khô.

Cứ tình trạng này thì dường như cặp mắt của Lệnh Hồ Xung phóng ra ám khí khiến cho đối phương nhất định không để chàng chiếu mục quang vào huyệt Thiên đỉnh.

Hai hán tử sử kiếm một hồi như vậy rồi mồ hôi toát ra đầm đìa.

Chỉ trong khoảng khắc, áo quần họ ướt đẫm chẳng khác người ngã xuống nước bò lên.

Lão già đứng ngoài bàng quang theo dõi cuộc đấu không nói nửa lời.

Đột nhiên lão ho lên một tiếng rồi nói:

- Thật đáng bội phục! Thật đáng bội phục!

Đoạn lão bảo hai hán tử gánh củi và gánh rau:

- Các ngươi hãy lui ra!

Hai hán tử dạ một tiếng.

Nhưng Lệnh Hồ Xung vẫn đưa mắt láo liên nhanh như điện chớp và không rời những yếu huyệt của hai người.

Hai người vừa múa kiếm chống đỡ vừa lùi lại mà thủy chung vẫn không sao thoát khỏi mục quang của Lệnh Hồ Xung.

Lão già reo lên:

- Hảo kiếm pháp! Lệnh Hồ công tử! Để lão hán lãnh giáo mấy cao chiêu.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Vãn bối không dám đương.

Rồi chàng quay lại nhìn lão già chắp tay thi lễ.

Bây giờ hai hán tử mới thoát khỏi luồng mục quang của Lệnh Hồ Xung không theo dõi họ nữa.

Hai người liền như đôi chim khổng lồ tung mình bay vọt ra ngoài mấy trượng.

Quần hào thấy thế không nhịn được nổi tiếng hoan hô.

Kiếm pháp hai hán tử đó thế nào hai người khó mà hiểu

được, nhưng thấy họ nhảy lộn ngược người ra thật xa, thân pháp đã linh diệu lại ngoạn mục vô cùng. Bây giờ ai cũng biết võ công hai người này vào hạng thượng thặng.

Lão già lại ho mấy tiếng rồi nói:

- Lệnh Hồ công tử đã nhẹ đòn cho các người đó. Nếu chàng đánh thực sự thì hai ngươi đã bị thương đến hàng trăm chỗ rồi, chứ khi nào các ngươi được bình yên mà sử hết một đường kiếm pháp? Các ngươi mau lại tạ Ơn đi.

Hai hán tử nhảy vọt lại cúi rạp xuống tận đất.

Hán tử gánh rau nói:

- Bữa nay tại hạ mới biết ngoài vòm trời này còn có vòm trời khác, ngoài cõi người này còn có cõi người khác. Kiếm pháp của công tử trên đời hiếm có. Lúc nãy bọn tại hạ đã có điều vô lễ, xin công tử tha tội cho.

Lệnh Hồ Xung chắp tay đáp lễ hỏi:

- Kiếm pháp phái Võ Đương rất là thần diệu. Hai vị dùng kiếm một âm một dương, một cương, một nhụ Phải chăng đây là Thái cực kiếm pháp?

Hán tử gánh rau đáp:

- Thật không bõ làm trò cười cho công tử. Vừa rồi bọn tại hạ sử đó là "Lưỡng nghi kiếm pháp". Chiêu kiếm hãy còn phân ra âm dương chưa hợp vào làm một được.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tại hạ đứng khách quan mà nói, miễn cưỡng phân biệt được một chút tinh diệu trong kiếm pháp. Nếu là cuộc đấu thật sự thì vị tất đã trông thấy chỗ sơ hở để thừa cơ.

Lão già nói:

- Công tử bất tất phải quá khiêm. Mục quang của công tử

chiếu đâu thì chỗ đó đúng là nhược điểm của Lưỡng nghi kiếm pháp. Đường kiếm pháp này.... Đường kiếm pháp này...

Lão già nói luôn mấy câu "Đường kiếm pháp này" rồi không ngớt lắc đầu nói tiếp:

- Hơn năm chục năm trước phái Võ Đương có hai vị đạo trưởng đã hao tổn mấy chục năm tâm huyết mới phát giác ra trong Lưỡng Nghi kiếm pháp có âm có dương, cũng có cương nhụ Hỡi ơi!...

Lão buông tiếng thở dài này hiển nhiên có ý nói:

"Ngờ đâu gặp phải một tay cao thủ về kiếm thuật, không đủ chống lại một đòn".

Nguyên vừa rồi Lệnh Hồ Xung tỷ kiếm với hai người. Ban đầu chàng còn phải dùng mũi kiếm để đón hờ những chiêu thức của họ. Nhưng về sau thanh trường kiếm của chàng không cần huy động, chàng chỉ dùng mục quang để phóng vào những chỗ sơ hở về kiếm pháp của hai hán tử.

Hán tử gánh rau và hán tử gánh củi mỗi khi phóng ra một chiêu nên phát giác mục quang của đối phương cực kỳ sắc bén và đều phóng vào những chỗ yếu điểm của họ. Họ càng ra chiêu lại càng khiếp đảng kinh hồn.

Lệnh Hồ Xung đứng một chỗ không nhúc nhích mà đã khiến cho hai người mồ hôi toát ra như tắm, sức lực kiệt quệ, tinh thần mỏi mệt.

Lệnh Hồ Xung kính cẩn nói:

- Hai vị đại thúc này chắc là địa vị Ở trong phái Võ Đương cũng chưa cao mấy, thế mà kiếm thuật tinh diệu như vậy. Chắc Xung Hư đạo trưởng và những bậc cao thủ hạng nhất khiến cho người ta phải khiếp sợ. Vãn bối và các vị bằng hữu lần này đi

qua chân núi Võ Đương vì trong mình có việc gấp, chưa thể lên núi bái kiến Xung Hư đạo trưởng. Việc này xong rồi, tại hạ sẽ lên viếng cảnh chùa Chân Võ để bái yết Chân Võ đại đế và khấu đầu trước Xung Hư đạo trưởng.

Lệnh Hồ Xung nguyên là con người cao ngạo, nhưng hai hán tử vừa rồi có đường kiếm pháp cương nhu tương tế, thật lắm chỗ thần kỳ. Tuy còn tìm ra chỗ sơ hở về chiêu thức, song các kiếm pháp trong thiên hạ chiêu thức nào chẳng có chỗ sơ hở? Vì thế chàng vẫn đem lòng kính phục họ.

Lệnh Hồ Xung nóng lòng đi cứu Doanh Doanh, chàng không muốn gây chuyện với phái Võ Đương. Trong lòng chàng ngầm ngầm cảm thấy lão này nhất định là tay cao thủ hạng nhất phái Võ Đương, nên chàng nói năng rất lễ độ.

Lão già gật đầu đáp:

- Lệnh Hồ công tử hãy còn nhỏ tuổi lại mênh mang tuyệt kỹ mà chẳng kiêu ngạo chút nào thật là hiếm có. Lệnh Hồ công tử! Có phải công tử được Phong Thanh Dương tiền bối phái Hoa Sơn đích thân truyền thụ kiếm pháp cho không?

Lệnh Hồ Xung kinh hãi nghĩ thầm:

- Mục quang lão này thật ghê gớm! Lão biết cả lai lịch cùng những điều sở học của mình.

Chàng liền khom lưng đáp:

- Vãn bối may mà học được chút võ ngoài về kiếm thuật của Phong thái sư thúc tổ, nhưng không có gì đáng kể.

Lão già tủm tỉm cười nói:

- Chà chà! Một chút võ công bề ngoài không có gì đáng kể mà đã ghê gớm đến thế ư?

Lão quay lại giật lấy thanh kiếm trong tay hán tử gánh củi

cầm nơi tay trái hỏi:

- Bây giờ lão phu muốn lãnh giáo một chút vỏ bề ngoài về kiếm thuật của Phong lão tiền bối thì sao?

Lệnh Hồ Xung hỏi lại:

- Khi nào vãn bối lại dám động thủ với lão tiền bối?

Lão già tủm tỉm cười, vẫn tiếp tục tiến về phía Lệnh Hồ Xung, cái lưng còng còng bước đi vòng vèo. Tay trái lão cầm kiếm để trước ngực giơ chênh chếch lên. Bàn tay phải lão hướng vào lòng bàn tay trái trông như đang ôm một trái cầu.

Lệnh Hồ Xung thất thanh trường kiếm của lão chưa ra chiêu mà thủ thế đã uy lực vô cùng. Chàng liền ngưng thần chú ý vào kiếm pháp của lão.

Tay kiếm lão già kia bỗng từ từ đưa về phía trước một đường cong thành hình cánh cung.

Lệnh Hồ Xung bỗng thấy một luồng hàn khí xô tới uy hiếp. Nếu không trả đòn cũng không thể được.

Chàng liền nói:

- Vãn bối cam bề đắc tội.

Chàng không nhìn ra được chỗ sơ hở về kiếm pháp của lão già liền điểm hờ một kiếm.

Đột nhiên lão già đổi kiếm cầm sang tay mặt. ánh hàn quang lấp lánh lướt qua cổ Lệnh Hồ Xung. Chiêu kiếm này thần tốc tuyệt luân.

Quần hùng đứng bàng quang không khỏi la lên một tiếng kinh hãi.

Nhưng lão già vừa đánh ra một chiêu thì Lệnh Hồ Xung đã nhìn thấy chỗ sơ hở ở dưới nách lão, chàng liền phóng kiếm nhằm đâm vào huyệt Uyên Ba dưới nách đối phương.

Lão già dựng đứng trường kiếm lên đỡ.

Choang một tiếng vang lên! Hai thanh trường kiếm đụng nhau cả hai người cùng lùi lại một bước.

Lệnh Hồ Xung cảm thấy trên lưỡi kiếm của đối phương có một luồng kình lực liên miên, làm cho chấn động thanh trường kiếm trong tay chàng bật lên những tiếng leng keng không ngớt.

Lão già cũng "úi" lên một tiếng, sắc mặt hơi lộ vẻ kinh dị.

Sau một chiêu giao tiếp lão già lại cầm thanh kiếm sang tay trái vạch hai đường tròn. Lệnh Hồ Xung thấy luồng lực đạo liên miên ở thanh kiếm lão, chàng liền múa kiếm hộ vệ toàn thân không để sơ hở chút nào.

Trong lòng ngấm ngầm kinh dị, chàng nghĩ thầm:

- Từ ngày ta lâm địch đến nay, chưa bao giờ gặp một tên đối thủ mà chiêu thức lại kín đáo như lão này. Nếu muốn lão tiếp tục sử chiêu như vậy thì ta phá bằng cách nào được.

Bất giác chàng sinh lòng chán nản, khiếp sợ. Mồ hôi toát ra nhỏ giọt.

Lão già tay phải nắm kiếm khuyết, kiếm cầm trong tay trái không ngớt rung động.

Đột nhiên lão đâm bằng lưỡi kiếm về phía trước, mũi kiếm rung lên, nhưng coi không hiểu lão định đánh vào chỗ nào.

Lão già ra chiêu này bao trùm cả bảy chỗ yếu huyệt trên thượng bàn Lệnh Hồ Xung. Nhưng vì lão tấn công chiêu này mà chàng nhìn ra ba chỗ sơ hở trong người lão.

Chàng không cần đánh vào cả ba chỗ sở hở mà chỉ phóng chiêu vào một chỗ cũng đủ làm cho lão mất mạng.

Thanh trường kiếm trong tay chàng hời hợt phóng ra, nhằm

đâm vào mi mắt bên trái lão già.

Giả tỷ lão già tiếp tục phóng kiếm về phía trước thì trán bên trái bị trúng kiếm rồi. Còn mũi kiếm của lão có đâm trúng được Lệnh Hồ Xung thì cũng chậm mất một bước rồi.

Những tay cao thủ tỷ thí ra chiêu chỉ sai một ly cũng đủ chết người hay phân thắng bại.

Lệnh Hồ Xung tuy chưa chắc đã tránh được đòn của đối phương, nhưng chàng chỉ tránh được một nửa cũng đủ đâm chết đối phương rồi.

Chiêu kiếm của lão già chưa phóng tới nơi, lão vội xoay mình thành hình vòng tròn.

Lệnh Hồ Xung thấy trước mắt đột nhiên xuất hiện mấy vòng sắc trắng. Những vòng này to có nhỏ có, có vòng bằng bặn có vòng chênh chếch lấp loáng không ngớt.

Mắt hoa lên, chàng vội rút kiếm về rồi lại phóng ra tấn công vào trong vòng kiếm quang của đối phương.

Bỗng nghe đánh choang một tiếng!

Hai thanh kiếm chạm nhau, Lệnh Hồ Xung cảm thấy cánh tay tê chồn.

Chàng thấy những vòng kiếm của lão già mỗi lúc một nhiều, chỉ trong khoảnh khắc dường như toàn thân chàng đã bị chụp vào trong mấy vòng kiếm quang. Mấy vòng kiếm quang này chưa tiêu tan thì vòng khác lại phát sinh.

Thanh trường kiếm trong tay lão già tuy sử dụng rất mau lẹ, song không nghe tiếng kiếm phong rít lên, đủ biết lão sử kình lực âm nhu tột độ.

Lệnh Hồ Xung không nhìn thấy trong kiếm pháp của lão một chút sơ hở nào, tựa hồ hàng trăm ngàn thanh trường kiếm hộ

vệ rất kín đáo cho toàn thân lão già. Đừng nói một mình chàng khó mà đánh vào được dù đến mấy chục người đồng thời bao vây cũng khó mà tấn công để chạm đến ngoài da lão một chút.

Lệnh Hồ Xung bắt đầu cảm thấy trong lòng hồi hộp. Từ ngày chàng học được phép "Độc cô cửu kiếm" đến nay, đây là lần đầu tiên chàng gặp tay đối thủ lợi hại nhất. Chiêu thức của đối phương lại không để lộ chỗ sơ hở. Đó là một chuyện trước nay chưa từng có.

Giữa lúc trăm ngàn vòng kiếm quang như sóng cồn ào ạt xô tới Lệnh Hồ Xung không cầm cự được, đành phải lùi lại phía sau. Chàng lùi một bước thì những vòng kiếm quang cũng tiến một bước.

Mới trong khoảnh khắc Lệnh Hồ Xung đã phải lùi đến bảy bước.

Quần hào thấy tình trạng chiến đấu của minh chủ đã có phần kém thế đều hồi hộp trong lòng, nín hơi theo dõi. Lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi.

Đào Căn Tiên bỗng lên tiếng:

- Kiếm pháp gì mà kỳ vậy? Coi chẳng khác trẻ nít quay vòng giỡn chơi, cái đó ta cũng làm được.

Đào Hoa Tiên nói:

- Tiểu đệ mà vạch vòng tròn thì nhất định còn tròn trĩnh hơn lão.

Đào Chi Tiên nói:

- Lệnh Hồ huynh đệ! Huynh đệ không sợ gì hết. Nếu lão đả bại được huynh đệ thì rồi chúng ta sẽ xé lão thành bốn mảnh trả thù cho huynh đệ.

Đào Diệp Tiên cãi:

- Câu này nói sai bét. Điều thứ nhất, y là Lệnh Hồ minh chủ, sao lại kêu bằng Lệnh Hồ huynh đệ được? Hai là tại sao tam ca lại biết y sợ?

Đào Chi Tiên đáp:

- Lệnh Hồ Xung tuy là minh chủ nhưng y còn ít tuổi hơn tạ Chẳng lẽ một khi y bước lên ngôi minh chủ là ta phải kêu y bằng Lệnh Hồ ca ca, Lệnh Hồ bá bá, Lệnh Hồ gia gia, hay Lệnh Hồ lão gia chăng?

Lúc này Lệnh Hồ Xung đang lùi thêm nữa.

Quần hào trong lòng cực kỳ xao xuyến mà tai còn phải nghe bọn Đào cốc lục tiên nói những câu ngang phè ai nấy cũng bực mình hơn nữa.

Lệnh Hồ Xung lại lùi thêm một bước. Chân trái chàng dẫm vào vũng nước đánh "bép" một tiếng, bỗng chàng động tâm nghĩ thầm:

- Ngày trước Phong thái sư thúc tổ giáo huấn cho ta, người đã nói võ thuật trong thiên hạ thiên biến vạn hóa, mình phải giữ tâm thần cho sáng suốt và bình tĩnh. Bất luận đối phương phóng ra những chiêu thức gì kỳ diệu đến đâu hễ mà có chiêu thức, tất phải có chỗ sơ hở.

Chàng lại nghĩ:

- Độc Cô đại hiệp cũng truyền lại một đường kiếm pháp có thể đánh bại hết người thiên hạ không còn tìm đâu ra địch thủ cũng chỉ ở chỗ nhìn ra những sơ hở về chiêu số của đối phương. Vị tiền bối này chỉ phóng ra những đường vòng tròn di chuyển theo ý muốn, không một chỗ sơ hở nào. Hay là cũng có chỗ sơ hở mà ta chưa tìm ra được?

Chàng lại lùi thêm mấy bước, cặp mắt chú ý nhìn vào những

vòng kiếm quang biến ảo của đối phương.

Đột nhiên chàng chợt nhớ ra điều gì bụng bảo dạ:

- Không chừng trong giữa những vòng tròn này là chỗ sơ hở. Nhưng nếu đó lại không phải là chỗ sơ hở mà mình cứ phóng kiếm đâm vào thì lập tức một cánh tay bị thanh trường kiếm của lão xoắn lấy và chặt đứt ngay.

Rồi chàng tự nhủ:

- Cuộc đấu bữa nay với vị tiền bối này nếu mình chịu thua thì lão là một đạo sĩ đắc đạo, dĩ nhiên cũng chẳng đến nỗi hành hạ mình làm gì. Nhưng ta chịu thua trận này thì toàn thể quần hào sả mất nhục khí, còn tính chuyện lên chùa Thiếu Lâm cứu Doanh Doanh thế nào được?

Lệnh Hồ Xung nghĩ tới Doanh Doanh đối với chàng biết bao tình thâm nghĩa trọng, miệng chàng lẩm bẩm:

- Ta có phải vì nàng mà chịu đứt một cánh tay cũng chẳng hề gì.

Trong thâm tâm chàng cảm thấy được vì Doanh Doanh mà bị chặt đứt cánh tay cũng là một sự an ủi rất nhiều. Ơn đức của Doanh Doanh đối với chàng thật là cao cả, chàng tưởng chừng cần phải vì nàng mà bị thương tàn mới có thể báo đáp được phần nào.

Lệnh Hồ Xung nghĩ tới đây, chàng đâm ra khát vọng được đối phương chém cụt một tay của mình.

Chàng liền vươn tay cứ việc ung dung đâm vào giữa vòng kiếm quang của lão già.

Một tiếng "choang" rùng rợn vang lên!

Lệnh Hồ Xung cảm thấy trước ngực bị chấn động mạnh. Khí huyết nhộn nhạo. Nhưng cánh tay chàng vẫn còn nguyên vẹn.

Lão già kia lùi lại một bước thu kiếm về đứng yên. Vẻ mặt lão rất cổ quái:

Đã ra chiều kinh dị lại có ý bẽ bàng, ngoài ra còn có phần hối tiếc.

Hồi lâu lão mới lên tiếng:

- Lệnh Hồ công tử kiếm pháp cao minh, đởm lược hơn người. Lão phu rất lấy làm bội phục!

Lệnh Hồ Xung lúc này mới biết chàng đánh đòn mạo hiểm vừa rồi thực ra đã trúng vào nhược điểm về kiếm pháp của đối phương. Có điều kiếm pháp của lão đã đến trình độ tối cao. Trung tâm vòng kiếm quang nguyên là chỗ rất nguy hiểm, lão luyện được đến mức độ dẫn chỗ sơ hở vào đó. Trong hàng vạn kiếm khách trên thiên hạ, e rằng khó tìm được một người gan liều dấn thân vào chỗ mạo hiểm này.

Lệnh Hồ Xung đánh liều một đòn mà được chàng la thầm:

- Thật là may phước! Thật là may phước!

Chàng vẫn chưa hết sợ, mồ hôi từ đường sống lưng chảy xuống nhỏ giọt.

Chàng liền khom lưng nói:

- Kiếm pháp của tiền bối đã đến trình độ xuất quỷ nhập thần. Mong rằng tiền bối chỉ giáo cho để vãn bối được lãnh thọ phần hữu ích không phải là nhỏ.

Câu này của chàng không phải là câu khách sáo tầm thường. Cuộc chiến vừa rồi đã đem lại cho chàng một tiến bộ rất lớn về cõ công. Nó khiến cho chàng biết chiêu số của địch nhân trong chỗ rất cao minh, vẫn còn chỗ rất hiểm yếu. Chỗ rất cao minh mà phá giải được thì ngoài ra những chỗ thông thường rất có thể tùy tiện giải khai.

Những tay cao thủ tỷ kiếm thắng bại chỉ quyết định trong một chiêu.

Lão già thấy Lệnh Hồ Xung dám phóng kiếm đâm vào giữa vòng kiếm quang của lão thì không còn gì mà tỷ đấu nữa.

Lão nhìn Lệnh Hồ Xung hồi lâu rồi thở dài nói:

- Lệnh Hồ công tử! Lão phu có mấy lời muốn nói với công tử.

Lệnh Hồ Xung lễ phép đáp:

- Dạ! Văn bối xin kính cẩn nghe lời giáo huấn.

Lão già kia liền đưa thanh trường kiếm giao trả cho hán tử gánh rau.

Lão dắt tay Lệnh Hồ Xung đi về phía cây lớn ở mé Đông.

Lệnh Hồ Xung cũng liệng cây trường kiếm xuống đất rồi sóng vai cùng lão mà đi.

Hai người đã tới bên cây lớn thì đã cách bọn quần hào chừng mấy chục trượng. Tuy còn nhòm thấy nhau, nhưng câu chuyện giữa hai người họ không nghe thấy nữa.

Lão già ngồi xuống gốc cây, lão trỏ một phiến đá tròn ngay bên rồi bảo chàng:

- Công tử hãy ngồi xuống đây nói chuyện!

Lệnh Hồ Xung ngối xuống rồi, lão mới thủng thẳng nói:

- Lệnh Hồ công tử! Trong những nhân vật thanh niên mà về nhân tài cũng như về võ công thì hiếm có người được như công tử.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Không dám! Hành vi của văn bối không được đoan chính khiến cho thanh danh tàn tạ, sư môn cũng không dung nạp. Có đâu dám lãnh thụ phần trọng vọng của tiền bối như vậy?

Lão già nói:

- Bọn võ sĩ chúng ta chỉ cốt hành động cho quang minh lỗi lạc, không thẹm với lương tâm là đủ. Hành vi của công tử tuy có chỗ ngông cuồng, phóng đãng, không câu nệ tập tục, nhưng cũng không mất tư cách hành động của bậc đại trượng phụ Lão phu đã ngấm ngầm phái người đi nghe ngóng, thì cuộc điều tra không thấy công tử hành động có chỗ nào thật sự bại hoại. Còn bọn người giang hồ đồn đại phao ngôn thì không đủ bằng cớ.

Lệnh Hồ Xung nghe lão già phân tích hành vi của mình như vậy, thật là những câu trùng vào tâm khảm chàng. Bất giác chàng sinh lòng cảm kích, bụng bảo dạ:

- Vị tiền bối này chắc là một nhân vật trọng yếu trong Võ Đương, nếu không thế thì sao lão lại ngấm ngầm cho người đi điều tra về hành động của mình.

Bỗng nghe lão già nói tiếp:

- Người thiếu niên xốc nổi là sự thường, ít người tránh được. Nhạc Bất Quần bề ngoài ra vẻ khiêm hòa mà độ lượng lại rất hẹp hòi...

Lệnh Hồ Xung nghe lão bình luận sư phụ chàng như vậy liền đứng dậy đáp:

- ân sư đối đãi với vãn bối tình thâm như cha mẹ. Vãn bối không dám nghe lời tiền bối kể tội gia sư.

Lão già tủm tỉm cười nói:

- Công tử không phải là kẻ vong bản. Như vậy càng hay.

Đột nhiên lão cất giọng trịnh trọng hỏi:

- Công tử học được "Hấp tinh đại pháp" đã bao lâu rồi?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Nửa năm trước đây, vãn bối đã vô tình luyện tập môn này.

Lúc ban đầu mới rèn luyện, thực tình tại hạ không biết nó là Hấp tinh đại pháp.

Lão già gật đầu nói:

- Thế thì phải rồi! Vừa rồi công tử cùng lão phu ba lần giao tiếp binh khí. Nội lực của lão phu bị công tử hút đi, nhưng lão phu phát giác ra công tử không chuyên vận dụng công phu này để làm hại người. Lão phu có điều muốn khuyên can chẳng hiểu công tử có chịu nghe chăng?

Lệnh Hồ Xung sợ hãi đáp:

- Những lời của tiền bối toàn là lời vàng đá, dĩ nhiên vãn bối phải kính cẩn vâng theo.

Lão già nói:

- Hấp tinh yêu pháp này lúc lâm địch giao phong tuy uy lực vô cùng mãnh liệt, nhưng lúc rèn luyện nó cũng có hại lớn cho bản thân. Công lực càng thâm hậu thì tai hại càng nhiều. Vậy hay hơn hết là từ nay công tử nên đình chỉ việc rèn luyện. Yêu công đó sau này còn khiến người biến đổi tâm tính rồi sinh ra làm càn làm bậy. Khi đó khó lòng cứu vãn.

Xót Sư Thái, hào kiệt khóc ròng

Ngày trước khi Lệnh Hồ Xung ở Cô Sơn Mai trang đã từng nghe chính miệng Nhậm Ngã Hành bảo chàng sau khi luyện Hấp tinh đại pháp rồi tất có mối hậu họa rất lớn. Lão còn bảo chàng có chịu quy đầu Ma giáo mới đem pháp hóa giải truyền cho chàng. Bây giờ chàng nghe lão già nói vậy càng tin là sự thực chứ không phải chuyện sai ngoa.

Lòng bàn tay lại một phen toát mồ hôi lạnh ngắt, chàng đáp:

- Tiền bối đã có lòng chỉ giáo, vãn bối quyết chẳng khi nào dám quên. Vãn bối cũng hiểu đó là một phép thuật bất chính, nên quyết tâm không dùng nó để hại người. Khốn nỗi trong mình đã có tà thuật này muốn không dùng tới cũng chẳng được nào.

Lão già lại nói:

- Còn một điều mà lão phu mong muốn thiếu hiệp thực hành song lại là một việc rất khó. Có điều đã là anh hùng hào kiệt cần phải làm những việc người thường không thể làm nổi. Số là tại chùa Thiếu Lâm có một tuyệt nghệ tối cao, đó là "Dịch Cân Kinh", chắc thiếu hiệp đã từng nghe qua.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đúng thế! Vãn bối nghe nói đó là một môn nội công vô thượng đời nay Những vị thần tăng phái Thiếu Lâm hiện thời cũng chưa một ai được truyền thụ.

Lão già kia nói:

- Chuyến này thiếu hiệp dẫn quần hào đến chùa Thiếu Lâm lão phu e rằng vụ này khó mà đi tới chỗ ổn thỏa được. Bất luận bên nào thắng, bên nào bại thì cả hai bên cũng đều tổn thất rất nhiều cao thủ. Thực không phải là điều hạnh phúc cho võ lâm. Tuy lão phu bất tài cũng tự nguyện đứng làm trung gian điều giải, thỉnh cầu phương trượng chùa Thiếu Lâm mở lượng từ bi, đem Dịch Cân Kinh truyền cho thiếu hiệp. Còn thiếu hiệp liệu tìm cách khôn ngoan dẫn đường cho đoàn người này giải tán đi, ngõ hầu đánh tan, một trường đại họa biến thành mây khói. ý thiếu hiệp nghĩ sao?

Lệnh Hồ Xung hỏi lại:

- Thế thì tình trạng Nhậm tiểu thư bọ giam giữ ở chùa Thiếu Lâm sẽ ra sao?

Lão kia đáp:

- Nhậm tiểu thư đã sát hại bốn người đệ tử phái Thiếu Lâm. Ngoài ra thị còn gây sóng gió trên giang hồ, làm hại người đời. Phương Chứng giam giữ thị vào chốn thâm u không phải để trả mối thù riêng, mà mục đích cốt yếu là vì lòng dạ từ bi mong tạo phúc cho các đồng đạo giang hồ. Thiếu hiệp là một nhân vật tư cách hơn đời lại võ công quán thế thì lo gì chẳng tìm được khuê nữ danh gia để sánh duyên cầm sắc cho xứng đôi vừa lứa? Hà tất thiếu hiệp phải quyến luyến một ả yêu nữ trong Ma giáo cho bại hoại thanh danh, hư hỏng tiền trình?

Lệnh Hồ Xung đứng phắt dậy dõng dạc đáp:

- Lệnh Hồ Xung này đã mang ơn người, đương nhiên phải tìm đường báo đáp. Mỹ ý này của tiền bối, Lệnh Hồ Xung này rất tiếc là không thể tuân lệnh được.

Lão kia buông tiếng thở dài nói:

- Người thiếu niên đã bị chìm đắm xuống vực sâu nữ sắc, mắc

vào cạm bẫy phấn son thì khó bề rút chân ra được.

Lệnh Hồ Xung khom lưng nói:

- Vãn bối xin cáo từ!

Lão già nói:

- Hãy khoan! Lão phu tuy ít đi lại trên núi Hoa Sơn nhưng dù sao Nhạc tiên sinh chẳng nhiều thì ít cũng nể mặt lão phu một chút. Giả tỷ thiếu hiệp chịu nghe lời khuyên can của lão phu, thì lão phu cùng phương trượng chùa Thiếu Lâm dám đứng ra vỗ ngực đảm bảo cho thiếu hiệp được trở về phái Hoa Sơn. Liệu thiếu hiệp có tin lời lão phu được chăng?

Lệnh Hồ Xung nghe lão nói vậy không khỏi động tâm. Được về phái Hoa Sơn là một điều tâm nguyện lớn nhất của chàng.

Chàng tự nghĩ:

- Lão này võ công tinh thâm như vậy mà nghe giọng lưỡi thì đúng là một bậc tiền bối lừng lẫy tiếng tăm trong phái Võ Đương. Nếu lão cùng Phương Chứng phương trượng chịu đứng ra bảo đảm thì việc này tất sẽ thành tựu. Sư phụ ta trước nay bao giờ cũng ráng giữ cho tròn vẹn mối giao hảo với các bạn đồng đạo. Thiếu Lâm và Võ Đương lại là hai phái lớn nhất trong võ lâm hiện nay. Những nhân vật đầu não hai phái này đã đứng ra điều giải việc gì thì sư phụ ta nhất định phải nể mặt. Nhưng ta trở về Hoa Sơn rồi, sớm tối được cùng tiểu sư muội họp mặt, chẳng lẽ lại bỏ mặc Doanh Doanh suốt đời chịu đau khổ ở trong sơn động tối tăm lạnh lẽo ở phía sau chùa Thiếu Lâm hay sao?

Chàng nghĩ tới đây thì bầu nhiệt huyết trong lồng ngực lại sủi lên, liền đáp bằng một giọng cương quyết:

- Vãn bối mà không cứu được Nhậm tiểu thư ra khỏi chùa Thiếu Lâm là uổng cả một đời người. Bất luận việc này thành

hay bại, vãn bối mà còn sống trở về được, nhất định sẽ lên chùa Chân Võ, núi Võ Đương đặng khấn đầu bái tạ Xung Hư đạo trưởng cùng tiền bối.

Lão già kia lại buông tiếng thở dài nói:

- Thiếu hiệp đã không lấy tính mạng làm trọng, không lấy sư môn làm trọng, không lấy cả thanh danh, tiền trình làm trọng, tự ý kiên quyết hành động chỉ vì một con yêu nữ bên Ma giáo. Sau này biết đâu lại không đem lòng phụ bạc, trở mặt gia hại thiếu hiệp. Khi đó thiếu hiệp mới hối hận, liệu còn kịp nữa chăng?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Vãn bối được Nhậm tiểu thư cứu sống, vậy sinh mạng này có phải đem ra đền đáp nàng cũng chẳng có chi đáng tiếc.

Lệnh Hồ Xung dứt lời, liền khom lưng thi lễ rồi trở gót quay về chỗ quần hào.

Chàng ra lệnh:

- Chúng ta đi thôi!

Đào Thực Tiên hỏi:

- Lệnh Hồ công tử! Lão có tỷ kiếm với công tử, sao chưa phân thắng bại đã thôi ngay?

Nên biết cuộc tỷ kiếm vừa rồi đúng là bất phân thắng bại. Lão kia tự mình khó lòng thắng nổi Lệnh Hồ Xung liền bãi cuộc tỷ đấu. Những khách bàng quang đều không hiểu duyên cớ vì đâu?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Lão tiền bối đó võ công cực cao, nếu còn tiếp tục cuộc đấu, tại hạ khó lòng chiếm được phần thắng, chẳng đấu nữa là hơn.

Đào Thực Tiên nói:

- Sao công tử lại vụng dại thế? Cuộc đấu đã bất phân thắng bại mà tiếp tục đấu nữa, nhất định phần thắng phải về tay công tử.

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Cái đó lấy chi làm chắc?

Đào Thực Tiên hỏi:

- Sao lại không chắc? Lão đã già nua, hơn tuổi công tử rất nhiều. Sức lực lão tất nhiên phải thua kém. Nếu đánh luôn, dĩ nhiên công tử phải chiếm được thượng phong.

Lệnh Hồ Xung bụng bảo dạ:

- Hắn nói mấy câu này không phải là chuyện ngang càn, thật ra cũng hơi có lý.

Chàng chưa kịp trả lời thì Đào Căn Tiên hỏi vặn:

- Sao ngươi dám bảo tuổi càng lớn thì sức lực càng kém cỏi?

Lệnh Hồ Xung chợt tỉnh ngộ, chàng biết trong bọn Đào cốc lục tiên thì Đào Căn Tiên là anh cả còn Đào Thực Tiên vào hàng em út nên Đào Thực Tiên nói câu tuổi càng lớn, sức lực càng kém cỏi là hắn không chịu.

Đào Căn Tiên hỏi:

- Nếu quả tuổi càng nhỏ khí lực càng mạnh thì đứa con nít lên ba khí lực mạnh nhất hay sao?

Đào Hoa Tiên bác ngay:

- Câu này nói sai bét rồi. Nhị ca bảo đứa con nít lên ba khí lực mạnh lắm thì chữ "nhất" đó phải sổ toẹt. Đáng lý phải hỏi:

"Khí lực đứa con nít lên hai thì mạnh hơn đứa con nít lên ba hay sao?" Đào Cán Tiên vặn lại:

- Ngươi nói vậy cũng lầm, chẳng lẽ đứa con nít lên một lại

mạnh hơn đứa nhỏ lên hai?

Đào Diệp Tiên xen vào:

- Vậy đứa nhỏ nằm trong bào thai chưa lọt lòng mẹ khí lực mới mạnh hơn hết.

Quần hào đi về phía Bắc, vào đến địa phận tỉnh Hà Nam thì đột nhiên lại gặp hai cánh hào sĩ từ phía Đông và phía Tây kéo đến tụ hội.

Hai cánh này cũng có đến dư hai ngàn người. Vậy tổng số lên tới dư bốn ngàn.

Dư bốn ngàn con người đến đêm đi ngủ thì còn khá vì bất luận là ở hoang sơn dã lĩnh đâu đâu họ cũng vùi đầu ngủ được. Nhưng những bữa ăn uống đối với bọn người đông đảo này mới thật là phiền.

Mấy ngày liên tiếp, họ vào những quán cơm, tiệm rượu trong các thị trấn ở dọc đường ăn cho thủng nồi trôi rế, bàn ghế tan tành. Vì lẽ quần hào rượu không đủ say, cơm không đủ no là họ nổi hung, đập phá tan tành.

Lệnh Hồ Xung thấy mấy ngàn hào khách giang hồ này hung dữ ngang ngược, nhưng lại là những trang hán tử tính nết thẳng thắn, rất trọng nghĩa khí. Nếu chùa Thiếu Lâm không chịu buông tha Doanh Doanh hai bên khai diễn cuộc huyết chiến thì tình trạng thảm khốc sẽ không biết tới đâu mà lường.

Mấy ngày liền, chàng vừa đi vừa đợi hồi âm của hai vị sư thái Định Nhàn và Định Dật, những mong sao Phương Chứng phương trượng nể mặt hai vị mà buông tha Doanh Doanh, hầu tránh khỏi một trường kiếp nạn thảm khốc. Nhưng bấm ngón tay tính ra chỉ còn ba ngày là tới rằm tháng 12 và chỉ cách chùa Thiếu Lâm dư trăm dặm đường thủy chung vẫn không thấy tin tức của hai vị sư thái đưa về.

Chuyến này quần hào trên chốn giang hồ mở cuộc Bắc công Thiếu Lâm, mở cờ gióng trống mà đi, nhất định đối phương đã nghe tiếng rồi mà vẫn không thấy động tĩnh gì, lại tựa hồ họ rất vững tâm chứ không ra chiều hoảng sợ.

Lệnh Hồ Xung bàn bạc cùng bọn Tổ Thiên Thu, Kế Vô Thi trong lòng không khỏi xao xuyến.

Đêm hôm ấy quần hào lại cắm trại tại một nơi hoang dã lộ thiên, bốn mặt đền đặt trạm canh đề phòng địch nhân thừa dịp đêm khuya đánh lén.

Gió lạnh căm căm, trời thấp lè tè, mây đen phủ kín tựa hồ sắp có một trận mưa tuyết lớn.

Quần hào tuy đều có võ công mà cũng cảm thấy lạnh buốt thấu xương. Trong vòng mấy dặm vuông, tại nơi hoang dã đã đều chất củi thành đống đốt lửa để sưởi ấm.

Quần hào là một đám ô hợp, không có quân lệnh nghiêm minh. Họ tụ họp thành từng đám mà hát xướng, mà quát tháo, chấn động cả một vùng hoang dã.

Lại có người mài đao tỷ kiếm, thi quyền đấu chưởng, dứt lác om sòm.

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Hay hơn hết là đừng để bọn này đến chùa Thiếu Lâm vội. Ta hãy đi trước đến năn nỉ hai vị đại sư Phương Chứng và Phương Sinh nếu đón được Doanh Doanh ra là một sự may mắn vô cùng.

Nghĩ tới đây, chàng cảm thấy toàn thân nhiệt huyết nổi lên rạo rực, nhưng rồi chàng lại nghĩ:

- Nếu tăng chúng chùa Thiếu Lâm động thủ đánh một mình ta bắt sống ta hoặc giết ta thì sao? Ta chết đi chẳng có chi đáng

tiếc, nhưng không còn người chủ trương đại cuộc, để náo loạn cả lên. Doanh Doanh dĩ nhiên không cứu ra được và mấy ngàn đạo hữu nóng tính không chừng sẽ mất mạng hết trên núi Thiếu Thất. Ta mà nhân lúc huyết khí nhất thời làm hư việc lớn thì còn mặt mũi nào trông thấy mọi người nữa?

Chàng liền đứng dậy nhìn ra bốn phía, thấy những đống lửa to tướng, khói bốc ngất trời. Bên những đống lửa đầu người lố nhố.

Chàng liền tự nhủ:

- Bọn họ không phụ Doanh Doanh thì ta cũng không thể phụ họ được.

Hai hôm sau, quần hào lên tới núi Thiếu Thất, phía ngoài chùa Thiếu Lâm.

Quần hào tụ hội ở Ngũ Bá Cương ngày trước như bọn Huỳnh Bá Lưu, Lam Phượng Hoàng cũng đều đến cả. Ngoài ra còn không biết bao nhiêu là người mà Lệnh Hồ Xung chưa từng gặp mặt. Số người bữa nay lên tới ít ra là sáu bảy ngàn. Hơn ngàn cái trống đồng thời khua lên. Những tiếng "tùng tùng" nghe đến kinh thiên động địa.

Quần hào khua trống hồi lâu mà chẳng thấy một nhà sư nào đi ra.

Lệnh Hồ Xung ra lệnh:

- Im trống!

Hiệu lệnh truyền xuống, tiếng trống giảm đi dần dần rồi im bặt.

Lệnh Hồ Xung đề tụ chân khí, dõng dạc lên tiếng:

- Vãn bối là Lệnh Hồ Xung hội đồng cùng các bạn hữu giang hồ xin đến bái phỏng phương trượng chùa Thiếu Lâm. Kính xin

cho vào ra mắt.

Mấy câu này chàng đã dùng nội lực đầy rẫy phát ra có thể truyền đi hàng mấy dặm. Dù Phương Chứng phương trượng có ở hậu viện chùa Thiếu Lâm cũng nghe rõ.

Nhưng trong phòng vẫn lặng yên như tờ, chẳng một chút hồi âm.

Lệnh Hồ Xung lại nói một lần nữa, vẫn không có người đáp lại.

Chàng liền nói:

- Xin Tổ huynh đưa bái thiếp lên.

Tổ Thiên Thu vâng lời bưng một hộp đã dự bị từ trước, bên trong có để danh thiếp của Lệnh Hồ Xung cùng quần hào đến trước cổng lớn. Lão khẽ gõ cổng mấy cái, lắng tai nghe vẫn yên lặng không một tiếng động. Cánh cổng chưa cài then, khẽ đẩy một cái đã mở ra được ngay.

Lão ngó vào trong thì thấy trống không chẳng có một người nào.

Lão không dám tự tiện tiến vào, quay lại nhìn Lệnh Hồ Xung để báo cáo.

Lệnh Hồ Xung tuy võ công cao cường nhưng cách xử sự kém bề lịch duyệt lại không chuyên về công việc thống lãnh quần hào. Bây giờ chàng gặp cảnh ngộ ra ngoài ý nghĩ, chàng không biết làm thế nào liền đứng thộn mặt ra.

Đào Căn Tiên nói:

- Những sư sãi trong chùa trốn hết cả rồi. Chúng ta cứ xông vào hễ gặp anh đầu trọc nào là giết.

Đào Cán Tiên hỏi vặn:

- Đại ca đã bảo sư sãi trong chùa trốn hết cả rồi thì làm gì còn

có người trọc đầu nữa mà giết?

Đào Căn Tiên đáp:

- Ni cô không trọc đầu ư?

Đào Hoa Tiên xen vào:

- Đây là chùa sư nam làm gì có ni cô?

Đào Căn Tiên trỏ vào Du Tấn hỏi:

- Vị này đã không là hòa thượng lại chẳng phải ni cô mà cũng trọc đầu đây thì sao?

Đào Cán Tiên lại hỏi:

- Tại sao đại ca lại giết họ?

Kế Vô Thi nói:

- Chúng ta cứ tiến vào xem sao?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Hay lắm! Xin Kế huynh, Lão huynh, Tổ huynh, Huỳnh bang chúa cùng tại hạ tiến vào xem, xin các vị truyền lệnh xuống là cho anh em thuộc hạ biết là không có hiệu lệnh của tại hạ thì đừng ai vọng động và không được buông lời vô lễ với các nhà sư chùa Thiếu Lâm, đồng thời không được làm tổn hại đến một gốc cây ngọn cỏ trên núi Thiếu Thất.

Đào Chi Tiên hỏi:

- Chẳng lẽ nhổ một gốc cỏ cũng không được hay sao?

Lệnh Hồ Xung không lý gì đến hắn, chàng đang nóng ruột nghĩ tới Doanh Doanh không hiểu tình trạng nàng ra sao. Chàng rảo bước đi thẳng vào chùa. Bọn Kế Vô Thi theo sau.

Vào khỏi cổng sơn môn, đi tới một đường bậc đá, xuyên qua sân trước vào đến tiền điện, đoàn người lại đi thẳng vào Đại Hùng bảo điện.

Trong điện chỉ có tượng phật Như Lai rất trang nghiêm. Dưới đất bao phủ một làn bụi mỏng.

Tổ Thiên Thu nói:

- Chẳng lẽ tăng nhân trong chùa đều trốn sạch cả rồi?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tổ huynh không nên nói chữ "trốn".

Năm người bình tĩnh lại, chú ý lắng tai nghe chỉ thấy tiếng quần hào mấy ngàn người dứt lác bên ngoài chùa. Còn trong chùa vẫn yên lặng như tờ, không một tiếng động.

Kế Vô Thi nói:

- Chúng ta nên đề phòng quần tăng chùa Thiếu Lâm đã bố trí cơ quan mai phục để ám toán bọn mình.

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Phương Chứng phương trượng cùng Phương Sinh đại sư đều là những bậc cao tăng đắc đạo, khi nào còn ngấm ngầm bày ngụy kế ám hại. Nhưng bọn chúng ta đều là bàng môn tả đạo kéo đến đông quá thì quần tăng chùa Thiếu Lâm phải đấu trí chứ không đấu lực cũng chẳng lấy chi làm lạ.

Chàng thấy một tòa chùa Thiếu Lâm rộng lớn mà không một bóng người thì trong lòng không khỏi nổi lên một mối kinh hãi phi thường. Chàng lại không hiểu bọn họ đối với Doanh Doanh thế nào, nên càng xao xuyến tâm thần.

Năm người mắt để ý bốn mặt, lắng tai nghe tám phương cẩn thận từng bước tiến mãi vào trong.

Đoàn người xuyên qua hai từng tòa viện vào tới hậu điện.

Đột nhiên Lệnh Hồ Xung và Kế Vô Thi đồng thời dừng bước, vỗ tay ra hiệu.

Bọn Lão Đầu Tử đứng cả lại.

Lệnh Hồ Xung bỗng trỏ gian phòng góc Tây Bắc rồi nhẹ bước đi về phía đó.

Bọn Lão Đầu Tử liền đi theo sau.

Bỗng nghe trong căn phòng này có tiếng người rên rỉ rất khẽ.

Lệnh Hồ Xung rút kiếm cầm tay lại tới trước căn phòng này. Chàng giơ tay đẩy cửa rồi khẽ né mình sang một bên để đề phòng bên trong có người phóng ám khí ra chăng.

Cánh cửa kẹt mở. Trong phòng lại có tiếng rên rất khẽ.

Lệnh Hồ Xung thò đầu vào coi, bất giác giật mình kinh hãi. Chàng thấy hai vị lão ni nằm thẳng cẳng dưới đất. Một vị mặt hướng ra ngoài, chính là Định Dật sư thái. Chàng thấy sắc diện bà lợt lạt, hai mắt nhắm nghiền, dường như đã tắt hơi chết rồi.

Lệnh Hồ Xung vội khoa chân bước vào.

Tổ Thiên Thu la lên:

- Minh chủ hãy coi chừng!

Rồi lão cũng tiến vào.

Lệnh Hồ Xung đi vòng quanh coi hai người nằm dưới đất. Lúc chàng coi đến người kia thì quả nhiên là Định Nhàn sư thái, chưởng môn phái Hằng Sơn.

Lệnh Hồ Xung cúi xuống cất tiếng gọi:

- Định Nhàn sư thái! Định Nhàn sư thái!...

Định Nhàn sư thái từ từ mở mắt ra.

Ban đầu thần sắc bà ra chiều ngơ ngác, nhưng sau giây lát, mục quang đưa đi đưa lại lộ vẻ vui mừng. Bà máy môi mấy cái mà chưa phát thanh âm được.

Lệnh Hồ Xung cúi thấp xuống thêm, khẽ nói:

- Vãn bối là Lệnh Hồ Xung đây mà.

Định Nhàn sư thái lại chuyển động cặp môi mấy lần, cố gắng mới nói ra được mấy tiếng cơ hồ nghe không rõ.

Lệnh Hồ Xung chỉ nghe mấy tiếng:

"Ngươi.... ngươi.... " Chàng thấy thương thế bà cực kỳ trầm trọng. Trong lúc thảng thốt chàng không biết làm thế nào.

Bỗng Định Nhàn sư thái ráng đề tụ chân khí, lắp bắp:

- Ngươi.... Ngươi nghe lời ta...

Lệnh Hồ Xung vội đáp ngay:

- Dạ dạ, sư thái có điều chi sai bảo? Lệnh Hồ Xung này dù tan xương nát thịt cũng ráng làm cho bằng được.

Chàng nghĩ tới hai vị sư thái Định Nhàn cùng Định Dật đã vì chàng mà không khéo bị táng mạng ở chùa Thiếu Lâm này. Bất giác hai hàng nước mắt tuôn rơi lã chã.

Định Nhàn sư thái thều thào nói:

- Ngươi.... ngươi nhất định.... nghe lời ta phải không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đệ tử nhất định tuân lời sư bá.

Định Nhàn sư thái mặt thoáng lộ vẻ vui mừng cố gắng nói:

- Ngươi chịu lời.... tiếp tục.... chấp chưởng công việc.... phái Hằng Sơn cho ta.

Bà nói được mấy tiếng này rồi dứt hơi không nói tiếp được nữa.

Lệnh Hồ Xung hốt hoảng đáp:

- Vãn bối là thân nam tử thì làm chưởng môn quý phái thế nào được? Có điều xin sư thái cứ yên lòng. Bất luận quý phái có gặp hoạn nạn, nguy biến gì, vãn bối cũng hết sức...

Định Nhàn sư thái lắc đầu một cách nặng nhọc nói:

- Không.... không được.... Ta truyền ngôi chưởng môn phái Hằng Sơn cho ngươi.... Ngươi mà.. không chịu lời.... thì ta chết không dám nhắm mắt.

Lệnh Hồ Xung tâm thần bối rối, vì đây là một việc khó khăn vô cùng! Nhưng chàng thấy Định Nhàn sư thái sẽ tuyệt mệnh trong khoảnh khắc, bầu nhiệt huyết trong lòng chàng như trồi ngược lên. Chàng đáp:

- Dạ! Vãn bối đành vâng mệnh sư thái.

Khóe miệng Định Nhàn sư thái lộ ra một nụ cười thỏa mãn, khẽ nói:

- Đa.... Đa tạ!.... Mấy trăm đệ tử.... phái Hằng Sơn.... từ nay là do ngươi chiếu cố.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Chùa Thiếu Lâm không có xét tình lý. Sao họ lại hạ độc thủ đối với hai vị sư thái đến thế này? Vãn bối...

Bỗng thấy Định Nhàn sư thái ngoẹo đầu sang một bên, nhắm mắt lại.

Lệnh Hồ Xung thất kinh, chàng đưa tay lên mũi Định Nhàn sư thái thì bà tắt hơi rồi.

Lòng chàng đau thương đến cực điểm, chàng quay lại sờ tay Định Dật sư thái thấy lặnh ngắt như đồng, thì ra bà đã chết lâu rồi.

Lệnh Hồ Xung vốn là con người chí tình. Chàng không nhịn được buông tiếng khóc ròng.

Lão Đầu Tử nói:

- Lệnh Hồ công tử! Dĩ nhiên chúng ta phải báo thù cho hai vị sư thái. Bọn đầu trọc chùa Thiếu Lâm nhất định phải chết hết, không để trốn thoát một tên nào. Bây giờ chúng ta hãy lấy mớ

lửa đốt chùa đi đã.

Lệnh Hồ Xung đang cơn bi phẫn, chàng vỗ đùi nói:

- Phải đấy! Chúng ta phóng hỏa đốt chùa đi!

Kế Vô Thi vội cản lại:

- Không được đâu! Làm thế không được. Hiện giờ Thánh cô hãy còn bị cầm tù ở trong chùa này mà ta đốt chùa đi há chẳng đốt chết luôn cả Thánh cô ư?

Lệnh Hồ Xung giật mình, toát mồ hôi lạnh ngắt, chàng đáp:

- Tại hạ thật hồ đồ lỗ mãng. Nếu không được Kế huynh thức tỉnh thì thật lầm lỡ việc lớn. Phải làm thế nào bây giờ?

Kế Vô Thi đáp:

- Phòng ốc chùa Thiếu Lâm có đến hàng ngàn mà bọn chúng ta chỉ có năm người thì khó lòng điều tra cho xiết được. Xin minh chủ hạ lệnh triệu thỉnh hai trăm vị huynh đệ cùng tiến vào chùa để xục tìm.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Phải đó! Xin Kế huynh ra yêu cầu các bạn vào cho.

Kế Vô Thi dạ một tiếng rồi trở gót chạy ra ngoài.

Tổ Thiên Thu vội dặn:

- Xin nhớ đừng để Đào cốc lục tiên tiến vào!

Lệnh Hồ Xung bồng thi thể hai vị sư thái đặt lên thềm sàng rồi quỳ xuống dập đầu lạy mấy lạy, miệng lâm râm khấn khứa:

- Đệ tử xin ráng sức hết lòng báo thù tuyệt tận cho hai vị sư thái và làm cho phái Hằng Sơn ngày thêm chấn hưng, quảng đại để an ủi hương hồn hai vị sư thái trên cõi nát bàn.

Đoạn chàng đứng dậy để diều tra thương tích trên thi thể hai người nhưng không thấy vết thương mà cũng chẳng có vết

máu. Chàng không tiện cởi áo hai vị để điều tra thêm nhưng cũng liệu biết hai vị bị chưởng lực của địch nhân đánh thành nội thương mà phải thác oan.

Bỗng nghe ngoài cửa chùa có tiếng bước chân nhộn nhịp.

Hai trăm vị hào sĩ kéo vào chia đi các ngả lục soát.

Bỗng nghe ngoài cửa có tiếng người nói vọng vào:

- Lệnh Hồ Xung không cho bọn ta tiến vào nhưng chúng ta cứ vào thử xem hắn làm gì?

Lệnh Hồ Xung nghe rõ là thanh âm của Đào Chi Tiên, cặp lông mày nhăn tít lại, nhưng chàng giả vờ như không nghe tiếng.

Tiếp theo Đào Căn Tiên cũng lên tiếng:

- Chùa Thiếu Lâm nổi tiếng khắp thiên hạ. Đã tới đây mà không vào há chẳng uổng lắm ru?

Đào Hoa Tiên cũng nói theo:

- Đã đến chùa Thiếu Lâm mà không được thấy mặt những nhà sư lừng danh thiên hạ lại càng uổng nữa.

Đào Chi Tiên nói:

- Được gặp sư sãi chùa Thiếu Lâm mà lại không được tỷ thí võ công của phái Thiếu Lâm lừng danh thiên hạ mới là oan uổng hơn nửa, tưởng không còn cái uổng nào bằng.

Núi Thiếu Thất quần hùng bị hãm

Sáu anh em Đào cốc lục tiên mạnh ai nấy nói rồi cũng chạy vào hậu viện.

Lệnh Hồ Xung cùng Tổ Thiên Thu, Lão Đầu Tử, Huỳnh Bá Lưu ra khỏi sương phòng rồi xoay tay đóng cửa lại.

Quần hào kẻ qua người lại vào sục tìm mọi chỗ trong chùa Thiếu Lâm.

Sau một lúc, người đến báo cáo không ngớt ai cũng nói là trong chùa không có một vị hòa thượng nào, cả bọn thủ tự thắp đèn nhang cũng không biết đi đâu hết sạch.

Lại có người báo:

- Những kinh sách cùng dụng cụ đều chuyển đi nơi khác, cả mâm bàn bát đĩa cũng không còn lấy một chiếc.

Lại có người báo:

- Củi đuốc, gạo, nước, dầu, mỡ trong chùa không còn một thứ gì. Cả đến rau cỏ ngoài vườn cũng nhổ đem đi hết sạch sành sanh.

Lệnh Hồ Xung nghe mọi người báo cáo, cúi đầu ngẫm nghĩ chàng tự hỏi:

- Quần tăng chùa Thiếu Lâm đã thu xếp chu chuẩn đến thế, cả cây rau ngọn cỏ còn không bỏ lại thì dĩ nhiên Doanh Doanh cũng bị rời đi nơi khác rồi. Thiên hạ bao la bát ngát, biết đi đâu tìm nàng bây giờ?

Thời khắc trôi qua đã hơn một giờ, hai trăm hào sĩ sục tìm

hàng trăm ngàn phòng ốc chùa Thiếu Lâm không còn sót chỗ nào, cả dưới gầm thần tượng hay phía sau những tấm biển cũng lục soát hết, mà đến mảnh giấy chữ cũng không còn.

Có người nhơn nhơn ra chiều đắc ý lên tiếng:

- Phái Thiếu Lâm là một danh môn đại phái thứ nhất trong võ lâm mà vừa nghe tin bọn ta tới nơi đã phải trốn biệt tích. Thật là một chuyện cả trăm ngàn năm chưa từng thấy bao giờ.

Có người nói:

- Chuyến này chúng ta oai phong hiển hách, hẳn từ nay người võ lâm không dám coi thường nữa.

Có người cất tiếng hỏi:

- Đuổi được bọn hòa thượng chùa Thiếu Lâm dĩ nhiên là oai lắm, nhưng còn Thánh cô thì sao? Chúng ta tới đây vì mục đích đón tiếp Thánh cô, chứ có phải đến đây đuổi sư đâu?

Quần hào nghe nói câu này ai nấy vẻ mặt buồn thiu, đưa mắt nhìn Lệnh Hồ Xung để xem chàng chỉ thị thế nào.

Lệnh Hồ Xung lên tiếng:

- Vụ này ngoài sự tiên liệu của chúng tạ Có ai ngờ quần tăng chùa Thiếu Lâm lại bỏ chùa đi hết. Công việc bây giờ phải làm thế nào tại hạ chưa có chủ ý. Vị nào có cao kiến gì chăng?

Huỳnh Bá Lưu nói:

- Theo ý kiến thuộc hạ thì tìm Thánh cô mới là việc khó còn tìm nhà sư chùa Thiếu Lâm là việc dễ hơn. Tăng chúng chùa này có đến hàng ngàn thì dù họ có trốn tránh không thò mặt ra cũng chẳng được bao lâu. Chúng ta chỉ cần kiếm thấy một nhà sư là sẽ hỏi ra được phương gia Thánh cô ở đâu.

Tổ Thiên Thu nói:

- Huỳnh huynh nói phải đó. Chúng ta hãy ở lại trong chùa

này. Chẳng lẽ quần đệ tử phái Thiếu Lâm bỏ cả cơ nghiệp ngàn năm để mặc chúng ta cư trú hay sao? Chắc bọn họ phải trở về lấy chùa lại. Khi đó chúng ta sẽ hỏi họ xem Thánh cô lạc lõng nơi đâu?

Có người nói:

- Hỏi họ về tin tức Thánh cô ư? Khi nào họ chịu nói?

Lão Đầu Tử nói:

- Gọi là hỏi han cho có vẻ lịch sự mà thôi thực ra thì bức bách họ phải cung xưng. Vì vậy mà chúng ta có thấy nhà sư nào thì chỉ bắt chứ không được giết. Nếu bắt được bảy tám người hoặc mười người thì lo gì không hỏi cho ra được?

Lại có người lên tiếng:

- Nếu những nhà sư này quật cường nhất định không nói thì làm thế nào?

Lão Đầu Tử đáp:

- Cái đó dễ lắm mà! Chúng ta sẽ xin Lam giáo chủ thả những con thần long, thần vật vào trong người họ thì lo gì họ chẳng thổ lộ chân tình?

Mọi người đều khen phải.

Ai nấy đã biết những thần long, thần vật của Lam giáo chủ nói đây là những loài rắn độc, trùng độc của Lam Phượng Hoàng, giáo chủ Ngũ Độc giáo. Những độc vật này thả vào người để chúng cắn cho thì thật là đau khổ ghê gớm hơn hết các cực hình khác.

Lam Phượng Hoàng tủm tỉm cười nói:

- Các vị hòa thượng chùa Thiếu Lâm đã luyện lâu ngày e rằng những thiên long thần vật của tại hạ chưa chắc đã kiềm chế được bọn họ.

Lệnh Hồ Xung nghĩ thầm:

- Bất tất phải lạm dụng đến những hình phạt nặng nề. Bọn mình mà đem hết lực lượng bắt lấy độ một trăm nhà sư chùa Thiếu Lâm. Mấy trăm mạng đổi một chắc họ phải buông tha Doanh Doanh.

Bỗng nghe một thanh âm rất vang dội cất lên:

- Hàng nửa ngày trời chưa được ăn thịt, đói đến ngã người mà trong chùa chẳng thấy một nhà sư nào nếu không thì bắt lấy một người da nhỏ thịt cũng có thể lót dạ được một bữa.

Người nói đó thân thể cao lớn. Hắn chính là Bạch Hùng trong Mạc Bắc Song Hùng.

Quần hào đã biết hắn cùng một vị hòa thượng nữa là Hắc Hùng thích ăn thịt người, tuy nghe nói vậy không khỏi ớn da gà, nhưng thực ra quần hào lên đến núi Thiếu Thất đã mấy giờ rồi không được ăn uống đều bụng đói miệng khát.

Huỳnh Bá Lưu nói:

- Đây không phải là phái Thiếu Lâm dùng kế kiên gì gì thánh chi chi đó.

Tổ Thiên Thu nói:

- Kiên bích thanh dã.

Huỳnh Bá Lưu nói:

- Phải rồi! Họ mong chúng ta ở trong chùa gặp cảnh vườn không nhà trống chẳng lấy gì mà ăn tất phải rút lui xuống núi. Nhưng việc thiên hạ có phải chuyện dễ dàng thế đâu?

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Không hiểu Huỳnh bang chúa có cao kiến gì?

Huỳnh Bá Lưu đáp:

- Một mặt chúng ta phái anh em xuống núi thám thính xem bọn tăng chúng chùa Thiếu Lâm đi về phương nào? Một mặt phái người đi tìm lương thực. Còn số đông ở lại trong chùa ôm.... Ôm cái gì đợi thỏ, để bọn đại hòa thượng tư.... tự cái gì vào tròng.

Lão muốn nói:

"ôm cây đợi thỏ lao đầu vào tròng". Lão Huỳnh bang chúa này bản tính thích dùng thành ngữ mà lại chỉ nhớ lõm bõm, nên lúc nói ra chẳng trơn tru chút nào.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Như thế là phải. Vậy Huỳng bang chúa truyền lệnh xuống, phái năm trăm anh em tinh minh mẫn cán đi tản mát ngoài giang hồ để nghe ngóng tăng chúng chùa Thiếu Lâm lạc lõng nơi đâu, cùng mua lương thực đem về. Xin Huỳng bang chúa lo liệu việc này.

Huỳnh Bá Lưu vâng lời trở gót đi ngay.

Lam Phượng Hoàng cười nói:

- Huỳng bang chúa đi lo liệu cho mau không thì hai vị Bạch Hùng, Hắc Hùng của chúng ta đói quá rồi, biết lấy gì để nuốt vào bụng?

Huỳnh Bá Lưu cười nói:

- Lão phu cũng hiểu thế. Nhưng Mạc Bắc Song Hùng có đói đến chết người cũng chẳng dám đụng tới một đầu ngón tay của Lam giáo chủ.

Tổ Thiên Thu thấy hai trăm vị hào sĩ sục tìm trong chùa đã tụ tập đông đảo, liền nói:

- Trong chùa không có người nào rồi. Bây giờ xin các vị lại vất vả phen nữa là đi coi hết mọi chỗ xem có điều chi khác lạ chăng,

biết đâu chúng ta chẳng tìm được một chút manh mối.

Quần hào dạ ran rồi chia nhau đi các ngả tra xét.

Lần này không phải đi kiếm người mà là đi dò tìm manh mối.

Họ moi móc hết xó nhà kẽ vách lại đào cả gạch lên tưởng chừng tường đổ vách xiêu, tượng thần Bồ tát cũng muốn lung lay.

Lệnh Hồ Xung ngồi trên chiếc bồ đoàn trong Đại Hùng bảo điện, thấy tượng phật Như Lai, bảo tướng nghiêm trang, nét mặt vẫn tỏ vẻ từ bi nghĩ bụng:

- Phương Chứng phương trượng quả nhiên là bậc cao tăng đắc đạo. Đại sư biết bọn mình kéo tới đông quá thà là chịu để thương tổn đến thanh danh phái Thiếu Lâm, chứ không muốn dẫn quần tăng xuất chiến để tránh khỏi một trường huyết kiếp trầm trọng. Nhưng sao lại sát hại hai vị sư thái Định Nhàn và Định Dật. Vậy những người hạ thủ chắc chỉ là mấy nhà sư hung dữ chứ không phải chủ ý của phương trượng đại sự Ta nên hiểu thiện ý của Phương Chứng đại sư chứ không nên thống xuất quần hào đi kiếm chúng quần tăng chùa Thiếu Lâm để làm khó dễ. Còn việc cứu Doanh Doanh ta sẽ tìm biện pháp khác mới được.

Đột nhiên một trận gió Bắc từ cửa điện thổi vào hất tung bay bức rèm che trước thần tượng. Thế gió rất mãnh liệt. Tro trong lò hương bị bốc lên khắp điện.

Lệnh Hồ Xung bước chân ra trước cửa điện thấy bầu trời bao phủ một làn mây dầy đặc tối đen. Gió bắc ào ào nổi lên.

Chàng lẩm bẩm:

- Sắp có trận mưa tuyết lớn rồi đây.

Chàng chưa kịp nghĩ sang chuyện khác thì từng làn tuyết

trên không rớt xuống như hoa bay.

Chàng tự hỏi:

- Trời rét lạnh đến nơi, không hiểu Doanh Doanh có đủ áo ấm chăng? Phái Thiếu Lâm người nhiều thế mạnh lại sắp đặt chu đáo đến thế này mà bọn mình đều là những hạng dũng phu mà muốn cứu mạng Doanh Doanh ra thật là một việc khó khăn vô cùng.

Chàng chắp tay để sau lưng ra ngoài hành lang trước điện, bước lùi rồi lại bước tới. Những hoa tuyết tung bay vào cả đầu tóc mặt mũi chân tay và đầy áo chàng rồi lại tan ngay.

Lệnh Hồ Xung chợt nhớ ra điều gì, miệng lẩm bẩm:

- Định Nhàn sư thái lúc lâm tử, tuy đã bị thương trầm trọng đến thế mà tinh thần vẫn tỉnh táo, không hoảng loạn chút nào. Sao sư thái lại yêu cầu ta giữ chức chưởng môn phái Hằng Sơn? Đệ tử phái này không một gã đàn ông. Ta còn nghe nói những bậc chưởng môn đời từ trước đều là nữ nị Bây giờ một mình ta là trai thì làm chưởng môn phái Hằng Sơn thế nào được? Tin này đồn đại ra ngoài há chẳng khiến cho các hảo hán trên chốn giang hồ bật cười đến trẹo quai hàm? Hỡi ơi! Ta đã nhận lời với Định Nhàn sư thái rồi, dĩ nhiên chẳng thể nào nuốt lời được. Thôi đành việc ta ta làm, ai cười mặc ai. Các hoàng đế đều là đàn ông cả, nhưng Võ Tắc Thiên muốn làm nữ hoàng đế là làm thì đã chết ai?

Lệnh Hồ Xung nghĩ tới đây bất giác hào khí nổi lên bồng bột.

Giữa lúc ấy bỗng nghe từ lưng chừng sườn núi văng vẳng có tiếng la ó vọng tới.

Chẳng mấy chốc quần hào bên ngoài chùa đều dứt lác om sòm.

Lệnh Hồ Xung trong lòng kinh hãi rảo bước ra cửa chùa thì thấy Huỳnh Bá Lưu mặt đầy máu tươi chạy về. Trên vai lão còn cắm một mũi tên đuôi có tra lông rung động không ngớt.

Lão lớn tiếng la:

- Minh chủ!.... Địch nhân.... canh giữ ở dưới chân núi rồi. Thế là.. chúng ta tự lao.... tự lao đầu vào tròng.

Lệnh Hồ Xung thất kinh hỏi:

- Có phải các nhà sư chùa Thiếu Lâm không?

Huỳnh Bá Lưu đáp:

- Không phải hòa thượng mà là người phàm tục. Tổ mẹ nó! Bọn thuộc hạ xuống đi chưa được một dặm liền bị bắn tên như mưa, làm chết mất mười mấy anh em và bị thương có khi đến bảy tám chục người chứ không phải ít. Quần hùng ngoài cổng chùa đang nhốn nháo cả lên. Ai nấy đều đòi xuống núi để quyết tử chiến với họ.

Lệnh Hồ Xung lại hỏi:

- Địch nhân thuộc môn phái nào? Huỳnh bang chúa có coi ra được chút manh mối nào không?

Huỳnh Bá Lưu đáp:

- Bọn thuộc hạ không thể tới gần địch nhân để chiến đấu. Tổ mẹ nó! Chúng bắn tên nỏ cực kỳ lợi hại, thuộc hạ chưa coi rõ được hình thù bọn rùa đen đó thế nào thì đã bọ ngay một mũi tên bắn trúng.

Tổ Thiên Thu nói:

- Xem chừng phái Thiếu Lâm cố ý bày đặt cạm bẫy, dùng kế bắt ba ba trong rọ.

Lão Đầu Tử ngắt lời:

- Bắt ba ba trong rọ là cái cóc gì? Nói như vậy há chẳng hóa ra

tuyên dương nhuệ khí cho địch, để tự hủy diệt oai phong của mình? Cái này là.... là kế "dẫn địch vào sâu trọng địa".

Tổ Thiên Thu nói:

- Được lắm! Dù là kế dụ địch vào sâu trọng địa, nhưng chúng ta đã vào rồi thì còn nói gì được nữa? Bọn hòa thượng, đạo sĩ kia muốn chúng ta chết đói ở trên núi Thiếu Thất này.

Bạch Hùng lớn tiếng la:

- Họ làm vậy chưa chắc đã được. Vị nào muốn cùng tại hạ xông thẳng xuống chân núi?

Lập tức có đến hơn ngàn người đồng thanh hưởng ứng.

Lệnh Hồ Xung ngăn lại:

- Khoan đã! Đối phương tên bắn như mưa, chúng ta cần nghĩ kế hoạch đối phó để tránh khỏi sự thương tổn vô ích.

Kế Vô Thi nói:

- Tại hạ có ý kiến muốn đưa ra là trong chùa này chẳng có một cái gì, nhưng bồ đoàn thì còn đến mấy ngàn chiếc...

Câu này thức tỉnh mọi người. Ai nấy đều reo lên:

- Phải đó chúng ta dùng những cái ấy làm lá mộc thì thật là tuyệt!

Mấy trăm người liền xông vào chùa khuân bồ đoàn liệng ra ngoài.

Lệnh Hồ Xung la lên:

- Các vị cầm lấy bồ đoàn đỡ tên rồi chúng ta xuống núi.

Kế Vô Thi hỏi:

- Thưa minh chủ! Sau khi xuống núi chúng ta tụ tập ở đâu? Rồi làm gì? Dùng biện pháp nào để giải phóng Thánh cổ Bây giờ nên bàn trước đi!

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Phải đó! Kế huynh đã nhận thấy lúc lâm sự tại hạ chẳng có chủ trương gì hết, thì làm minh chủ thế nào được? Theo ý kiến tại hạ thì sau khi xuống núi chúng ta hãy tạm thời giải tán đâu về đấy rồi chia nhau đi các ngả để điều tra xem Thánh cô lạc lõng nơi đâu. Hễ được tin gì sẽ thông báo cho nhau và đặt kế hoạch cứu viện.

Kế Vô Thi nói:

- Đành phải thế vậy!

Rồi hắn đem ý kiến của Lệnh Hồ Xung lớn tiếng tuyên bố cho mọi người hay.

Nhà sư ăn thịt người Hắc Hùng la lên:

- Bọn thầy chùa trọc đầu này thật là khả ố! Chúng ta cầm mớ lửa đốt chùa đi rồi sẽ xông ra cùng bọn chúng quyết sống mái.

Quần hào đồng thanh reo lên:

- Phải đấy!

Lệnh Hồ Xung xua tay nói:

- Hiện giờ Thánh cô còn bị họ kiềm chế, chúng ta không nên lỗ mãng để làm hại cho Thánh cô.

Mọi người nghĩ lại thấy chàng nói đúng, liền đồng thanh đáp:

- Phải đấy! Vậy chúng ta hãy tiện nghi cho họ.

Lệnh Hồ Xung lại bảo Kế Vô Thi:

- Kế huynh! Bây giờ cần điều động anh em xông ra thế nào nhờ Kế huynh sắp đặt.

Kế Vô Thi thấy Lệnh Hồ Xung quả không đủ tài thống lĩnh quần hào để đối phó với tình thế trong cơn nguy biến hắn liền dõng dạc tuyên bố:

- Các vị bằng hữu hãy nghe đây! Minh chủ có lệnh cho chúng ta chia làm tám lộ:

Đông, Tây, Nam, Bắc và Đông Nam, Tây Nam, Đông Bắc, Tây Bắc để xuống núi. Chúng ta chỉ mong sao xông ra khỏi trùng vi không nên giết hại nhiều người.

Đoạn hắn điều động chia các bang phái theo phương hướng thành tám lộ, mỗi lộ có đến gần ngàn người.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Mé chính Nam là đường lớn để lên núi có nhiều địch quân hơn hết. Tổ huynh, Lão huynh, chúng ta theo đường chính Nam xuống núi trước kiềm chế địch nhân để anh em các lộ ung dung xông ra khỏi vòng vây.

Kế Vô Thi nói:

- Hay lắm! Lam giáo chủ! Chúng ta tạm chia tay sẽ có ngày tái ngộ sau này.

Lam Phượng Hoàng cười đáp:

- Sao đã từ biệt vội thế? Bản giáo chủ cũng ra cửa chính Nam đây.

Kế Vô Thi mỉm cười nói:

- Lam giáo chủ đã có giống bách binh hộ vệ anh em sẽ được ỷ vào hồng phúc của giáo chủ.

Lệnh Hồ Xung rút kiếm cầm tay, chàng không dùng bồ đoàn rảo bước xuống núi.

Quần hào thấy chàng đi tiên phong đều reo hò trợ Oai rồi chia ra tám ngả xuống núi. Nguyên lên núi không đủ tám đường.

Ban đầu quần hào còn chia làm tám lộ, sau như ong vỡ tổ chạy tứ lung tung khắp chỗ.

Lệnh Hồ Xung đi được vài dặm, bỗng nghe tiếng thanh la vang lên rồi đột nhiên từ trong rừng cây tên bắn ra như mưa. Chàng đã phòng bị từ trước liền sử "phá khí thức" trong phép "Độc cô cửu kiếm" để gạt tên bắn tới trước mặt, chân chàng tiếp tục cất bước không ngớt xông về phía trước.

Bỗng nghe phía sau có người "ối" lên một tiếng.

Lam Phượng Hoàng bị trúng tên vào chân trái và ngực bên trái. Nàng ngã lăn ra đất.

Lệnh Hồ Xung vội xoay mình lại đỡ nàng dậy nói:

- Tại hạ xin bảo vệ giáo chủ xuống núi.

Lam Phượng Hoàng đáp:

- Minh chủ bất tất phải quan tâm đến tại hạ. Minh chủ.... lo cho mình xuống núi là việc khẩn yếu hơn.

Lúc này vũ tiễn vẫn bay rợp bắt tới vù vù.

Lệnh Hồ Xung múa kiếm đỡ gạt, bao nhiêu tên đều bị rớt hết.

Lệnh Hồ Xung tay trái nắm lưng Lam Phượng Hoàng chạy xuống núi.

Bỗng nghe một tiếng quát vang! Một thanh đại đao và hai cây thiết trượng chia hai bên tả hữu phóng tới.

Lệnh Hồ Xung vung trường kiếm quét ngang một cái. Ba tiếng choang choảng rít lên, ba cây binh khí bên địch đều rớt bị xuống đất.

Lệnh Hồ Xung chạy thêm được vài trượng, lại nghe tiếng gió réo bên tai.

Ba cây trường thương từ phía sau đâm tới.

Lệnh Hồ Xung phải dắt dìu Lam Phượng Hoàng nên chạy nhảy không tiện. Chàng đành hươi kiếm đỡ gạt.

Chợt nghe Lão Đầu Tử rú lên một tiếng ở phía sau. Hiển nhiên lão bị thương rồi.

Lệnh Hồ Xung quay đầu nhìn lại thấy Tổ Thiên Thu và Kế Vô Thi chạy ngược trở lại để cứu Lão Đầu Tử. Chàng hoang mang không quyết định được nên chạy xuống núi hay quay lại tiếp ứng cho mọi người.

Bỗng nghe thanh âm một cô gái quát lên:

- Lệnh Hồ Xung! Mỗi ngày ngươi một thành đốn mạt!

Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi quay đầu nhìn lại thì thấy người nói đó rõ ràng là tiểu sư muội Nhạc Linh San. Mặt nàng xám xanh ra chiều phẫn nộ đến cực điểm. Một người khôi vĩ bảnh trai đứng sững bên nàng chính là Lâm Bình Chi.

Lệnh Hồ Xung vừa kinh hãi vừa vui mừng. Chàng cất tiếng hỏi:

- Tiểu sư muội! Sư muội không việc gì ư? Lâm sư đệ vẫn mạnh giỏi chứ?

Nhạc Linh San hắng giọng một tiếng rồi hỏi lại:

- Ai là sư đệ, sư muội ngươi? Ngươi thống lĩnh bọn yêu tà đến quấy nhiễu Thiếu Lâm bảo tự mà còn học đòi làm người nữa ư?

Lệnh Hồ Xung khác nào bị giáng một chùy vào ngực, chàng nghĩ thầm:

- Công việc bữa nay chẳng còn cách nào giải thích được nữa mà thực ra cũng không nên giải thích. Trong con mắt mọi người phái Hoa Sơn những hành vi của mình đã thành vô pháp, vô thiên đến cực độ.

Nhạc Linh San vung trường kiếm lên quát:

- Lệnh Hồ Xung bữa nay các môn phái bên chính giáo đã bao vây núi Thiếu Thất chẳng khác gì tường đồng vách sắt. Bọn tà

ma ngoại đạo các ngươi đừng hòng trốn thoát. Ngươi muốn xuống núi thì trước hết vượt qua cửa ải này đã.

Lệnh Hồ Xung quay đầu nhìn lại thì thấy bọn theo mình bất quá còn độ năm sáu chục người mà tiếng chiến đấu vang trời nổi lên tứ phía. Chàng lại đảo mắt nhìn quanh thì thấy bên địch nào toán áo xanh, nào đội áo vàng. Có đội tay đeo băng đỏ, có đội đầu quấn khăn trắng. Cơ nào đội ấy hàng ngũ chỉnh tề, trận thế nghiêm minh. Còn bọn hào sĩ giang hồ bên mình thì mạnh ai nấy đánh, xông xáo bừa bãi chạy loạn xà ngầu. Chẳng cần phải nhìn lâu thì thế thành bại cũng đã rõ rệt.

Bỗng trong đầu óc chàng thoáng một ý niệm:

- Phái Thiếu Lâm quả đã bài binh bố trận, tụ tập các môn phái phe chính giáo để cố tình diệt bọn mình ở trên núi Thiếu Thất này. Các anh em khó mà thoát khỏi tai ách. Mình bất quá cũng là một xác chết trong đống thây ma mà thôi.

Nghĩ tới đây, chàng lại tự nhủ:

- Ta chết chẳng có chi đáng tiếc, có điều Doanh Doanh vĩnh viễn không tài nào cứu ra được mà ta lại có bổn phận phải cứu nàng.

Bốn mặt tiếng đao thương chát chúa lẫn với tiếng chém giết, tiếng rú thê thảm, tiếng quát tháo om sòm nổi lên không ngớt.

Chàng nghiến răng nói:

- Nhạc cô nương! Nếu cô nương không buông tha cho tại hạ xuống núi thì tại hạ đành đắc tội với cô nương.

Nhạc Linh San tức giận quát hỏi:

- Ngươi định động thủ với ta chăng?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tại hạ chỉ cần xuống núi chứ không muốn động thủ với cô

nương.

Nhạc Linh San nói:

- Những tay hảo thủ các phái Tung Sơn, Thái sơn, Hành Sơn, Hoa Sơn đều đã đến đây. Ngoài ra phái Thiếu Lâm còn mời không biết bao nhiêu anh hùng hảo hán khắp thiên hạ nữa. Ngươi chạy không thoát được đâu, chi bằng đầu hàng đi là hơn. Ta sẽ năn nỉ gia gia...

Đột nhiên sau lưng nàng có người xuất hiện, lớn tiếng quát:

- Lệnh Hồ Xung! Ngươi chưa quăng kiếm chịu trói thì còn đợi đến bao giờ?

Người này chính là Quân Tử Kiếm Nhạc Bất Quần, chưởng môn phái Hoa Sơn.

Lệnh Hồ Xung thấy sư phụ tới, bất giác chấn động tâm thần. Dưới oai quyền của sư phụ, chàng không dám nói gì nữa, một tay đỡ Lam Phượng Hoàng, chàng trở gót chạy ngược lên núi.

Nhạc Bất Quần hươi trường kiếm phóng tới nhằm đâm vào sau lưng chàng.

Lệnh Hồ Xung đề tụ nội lực chạy như bay lên núi.

Nhạc Bất Quần phóng luôn ba chiêu mà thủy chung vẫn không trúng chỉ cách người chàng không đầy một thước.

Lệnh Hồ Xung tuy tay trái bận dắt díu Lam Phượng Hoàng, song nội lực chàng dư dật không để cho sư phụ đuổi kịp.

Nhạc Bất Quần cả giận, lão hít mạnh một hơi chân khí rồi vận động Tử hà thần công tung mình vọt đi. Lão phóng trường kiếm như theo sao đuổi nguyệt, uy thế mãnh liệt vô cùng, kình phong rít lên veo véo nhằm đâm vào sau lưng Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung không muốn dùng trường kiếm đón đỡ mà chỉ đề tụ chân khí nhảy tung người lên núi. Chàng cảm thấy khí

lạnh căm căm xông vào người mình, liền tự nhủ:

- Liệu ta có tránh thoát được chiêu kiếm này không? Nếu ta phải chết thì thà chết dưới lưỡi kiếm của sư phụ còn hơn là để cho kẻ khác hạ sát.

Giữa lúc ấy, chân trái chàng đã đặt xuống đất, bỗng nghe đánh "choang" một tiếng vang ở sau lưng.

Toan thoát hiểm Quần Hùng thất bại

Lệnh Hồ Xung tuy không quay đầu lại nhưng cũng biết tiếng chát chúa đó là do khí giới của Lam Phượng Hoàng vung lên đỡ gạt nhát kiếm của sư phụ. Chàng liền điểm đầu chân trái xuống rồi nhảy vọt về phía trước ra xa mấy trượng rồi mới quay đầu lại.

Nhạc Bất Quần rượt tới như bóng theo hình.

Mũi trường kiếm của tiên sinh còn cách trước ngực chàng không đầy một thước.

Lam Phượng Hoàng chuyển động một cái vòng bạc tròn như bánh xe, đường kính không đầy một thước. Chàng không biết đó là thứ binh khí gì.

Bỗng nghe đánh "choang" một tiếng, Lam Phượng Hoàng gạt được lưỡi kiếm của đối phương.

Nhạc Bất Quần toan tiếp tục đuổi nữa, bỗng nghe phía sau có thanh âm lạnh lẽo cất lên:

- Liệng kiếm đi!

Tiếp theo tiên sinh cảm thấy sau lưng hơi đau nhói một chút, liền biết là sau lưng mình đã bị kiềm chế, thì không khỏi hối hận.

Nên biết Nhạc Bất Quần trước nay làm việc gì cũng thận trọng tiên sinh chưa bị ai ám án bao giờ. Phen này tiên sinh thấy tên đại đệ tử do mình nuôi dưỡng dạy bảo đi kết đảng với bọn tà ma, trong tay lại dắt díu một ả ma nữ thì căm tức đến cực

điểm; những hận mình không thể đâm chàng một kiếm suốt từ trước ngực ra đến sau lưng cho hả giận.

Theo lẽ ra chiêu kiếm nào của tiên sinh cũng đâm trúng Lệnh Hồ Xung mới phải, không ngờ nội lực chàng cao thâm đến trình độ khôn lường. Thủy chung những chiêu của tiên sinh phóng ra vẫn cách người chàng nửa thước hay bảy tám tấc.

Vì tiên sinh ham tranh thắng gắng sức đuổi theo để đến nỗi bị hãm thân vào trùng vi mà không hay biết. Tiên sinh ngửng đầu lên liền ngó thấy trên cổng chùa Thiếu Lâm có tấm biển đề bốn chữ lớn:

"Thiếu Lâm Cố Tự". Té ra đã rượt tới cổng chùa Thiếu Lâm.

Giữa lúc tiên sinh đang ngơ ngác lại thấy bên mình có bẩy tám người bao vây đều cầm binh khí trỏ vào mình. Tiên sinh chỉ nhúc nhích một chút là lập tức bị loạn đao phân thây. Tiên sinh đành buông tay cho thanh trường kiếm rớt xuống đất.

Phía sau Nhạc Bất Quần là người cầm phán quan bút kiềm chế huyệt đạo tiên sinh chính là Dạ Miêu tử Kế Vô Thi.

Hắn lớn tiếng gọi:

- Minh chủ! Bọn anh em ta không xông ra được mà bị thương vong rất nhiều. Bây giờ đành kêu mọi người hãy tạm thời quay trở lại rồi sẽ tính kế.

Lệnh Hồ Xung vừa liếc mắt trông đã nhận ra thấy phần bại về mình. Nếu để đối phương xông lên truy sát thì khó lòng vãn hồi được đại cuộc.

Chàng liền lớn tiếng kêu:

- Xin anh em hãy trở về chùa Thiếu Lâm! Xin lập tức rút lui!

Nội lực chàng đầy rẫy. Tiếng kêu gọi vào giữa lúc hàng mấy ngàn người đang ham chiến mà khắp nơi cùng nghe thấy.

Bọn Kế Vô Thi, Tổ Thiên Thu mấy chục người cũng đồng thanh la lên:

- Minh chủ có lệnh:

Toàn thể anh em hãy rút về chùa Thiếu Lâm.

Lệnh Hồ Xung lại cất tiếng gọi:

- Thưa sư phụ! Đệ tử cam bề đắc tội. Xin sư phụ hãy trở về.

Bỗng nghe một tiếng rú kinh khủng. Lại có người bị thương té xuống. Hai tên đạo sĩ đang chống kiếm xông lên.

Lệnh Hồ Xung nhảy vọt lại. Kiếm quang vừa loé lên, cổ tay hai đạo nhân đã bị trúng kiếm, binh khí rớt xuống đất. Cả hai người vội xoay mình chạy xuống.

Quần hào nghe tiếng hô hoán, lục tục rút lui.

Một số người chính phái ỷ mình sức mạnh xông lên liền bị lưỡi kiếm của Lệnh Hồ Xung chém tử thương hoặc phải chạy trốn vì lên núi rồi không thể địch lại với số đông.

Sau khoảng thời gian chừng ăn cơm xong bữa cơm, dưới chân núi cũng nổi lên từng hồi thanh la vang dội.

Đó là hiệu thu binh của các phe chính giáo không để đồ đệ rượt theo lên núi nữa.

Trước cửa chùa Thiếu Lâm chỉ còn vang lên những tiếng thóa mạ, tiếng rên la, tiếng kêu gào không ngớt. Trên mặt đất rải rác còn lại những vũng máu tươi mùi tanh sặc sụa.

Kế Vô Thi truyền lệnh xuống lựa lấy tám trăm người lành mạnh chưa bị chút thương tích nào chia làm tám đội canh giữ tám hướng, để phòng ngừa địch nhân xông kích.

Trong mấy ngàn quần hào đến chùa Thiếu Lâm chỉ chừng phân nửa thuộc các môn phái hay các bang hội còn giữ được đôi chút trật tự. Ngoài ra mấy ngàn người đều là những tay võ công

cao cường, nhưng lại ô hợp, vô tổ chức. Trận thua này khiến cho họ thêm phần nhốn nháo hỗn loạn, mạnh ai nấy nói ầm ỹ cả lên, không biết đường nào mà lần.

Kế Vô Thi nhìn Lệnh Hồ Xung nói:

- Lần này chúng ta tuy bị thất bại không xuống núi được nhưng còn may ở chỗ bắt được chưởng môn phái Hoa Sơn giữ lại để làm con tin trọng yếu.

Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi hỏi:

- Sao? Sư phụ tại hạ chưa về ư?

Chàng nhìn thấy Nhạc Bất Quần ngồi ủ rũ dưới đất, hai tay thõng thượt thì biết ngay là tiên sinh đã bị điểm huyệt, liền nói:

- Kế huynh! Xin Kế huynh giải khai huyệt đạo cho sư phụ tại hạ.

Kế Vô Thi hạ thấp giọng xuống hỏi:

- Hiện giờ chúng ta ở vào tình trạng rất nguy hiểm! Minh chủ hiện nay không còn là đệ tử phái Hoa Sơn nữa thì hà tất phải câu nệ tình sư đệ?

Lệnh Hồ Xung lớn tiếng:

- Một ngày làm thầy bằng suốt đời làm chạ Xin Kế huynh vì bạch diện của tại hạ mà đừng mang tội với gia sư.

Nhạc Bất Quần "hứ" một tiếng rồi quát hỏi:

- Các ngươi muốn giết muốn mổ thì cứ việc hạ thủ đi! Ai là sư phụ quân yêu tà dâm tặc?

Kế Vô Thi hỏi:

- Y không nhận minh chủ làm đồ đệ, hà tất minh chủ phải nhận y làm sư phụ?

Lệnh Hồ Xung lắc đầu chạy đến sau lưng Nhạc Bất Quần giải

khai huyệt đạo cho tiên sinh. Chàng lại lượm cả thanh trường kiếm bỏ dưới đất đeo vào sau lưng lão rồi nói:

- Đệ tử thật tội đáng muôn thác.

Nhạc Bất Quần đón lấy thanh trường kiếm, lửa giận bốc lên ngùn ngụt, những muốn đâm vào trái tim Lệnh Hồ Xung, nhưng lão biết võ công chàng ghê gớm có đâm cũng chẳng chết được chàng mà dù có đâm chết được chàng đi nữa thì bốn mặt toàn là địch nhân, lão cũng uổng mạnh ở trên núi Thiếu Thất này. Lão trợn mắt nhìn Lệnh Hồ Xung đầy vẻ phẫn nộ.

Lệnh Hồ Xung thấy sư phụ hai tay run bần bật, mắt dường như tóe lửa so với lúc mới gặp ở lưng chừng sườn núi, bây giờ lão còn căm hận gấp mười.

Đột nhiên chàng xúc động quá khẽ nói:

- Sư phụ Ơi! Sư phụ muốn giết đệ tử thì xin hạ thủ đi! Đệ tử không dám né tránh.

Nhạc Bất Quần kịt mũi một cái rồi hầm hầm rảo bước xuống núi.

Tổ Thiên Thu lắc đầu nói:

- Lệnh Hồ công tử! Công tử có tình với lão mà lão lại bất nghĩa với công tử. Tại hạ xem chừng lão cố ý gia hại, vậy sau này công tử có gặp lão cần phải gia tâm đề phòng.

Lệnh Hồ Xung thở dài nói:

- Xin các vị mau đi rịt thuốc, buộc thương cứu trị cho anh em.

Chàng lẩm bẩm:

- Đáng tiếc là quần nữ đệ tử phái Hằng Sơn không ở trên núi, thành ra thiếu linh dược trị thương.

Rồi chàng lại tự hỏi:

- Giả tỷ bọn người phái Hằng Sơn cũng ở đây thì không biết

họ giúp bọn mình hay về với phe các phái bên chính giáo? thật khó mà đoán được.

Bên tai vẫn nghe tiếng quần hào dứt lác om sòm không ngớt, ruột chàng rối như mớ bòng bong. Giả tỷ chỉ có một mình chàng bị vây hãm thì chàng đã xông xuống từ bao giờ, chẳng kể gì đến sống chết. Nhưng chàng lại là thủ lãnh quần hào. Tính mạng mấy ngàn người cùng sự yên nguy của họ là tùy ở ý nghĩ của chàng khiến chàng rất khó xử.

Lệnh Hồ Xung rút trường kiếm khỏi vỏ chạy ra tới đầu đường thì số đông quần hào cũng đã tay cầm binh khí muốn cùng địch nhân quyết một trận tử chiến.

Tiếng trống mỗi lúc một dồn dập. Địch nhân vẫn chưa thấy xông lên.

Sau một lúc tiếng trống im bặt. Quần hào nghị luận phân vân:

- Tiếng trống dứt rồi, chắc họ sắp lên núi.

- Chúng xông lên càng hay. Bọn ta sẽ chém giết một trận tơi bời còn hơn ngồi đây đợi chết.

- Mẹ kiếp! Bọn rùa đen đó vây hãm chúng ta ở đây cho chết đói chết khát chắc?

- Bọn rùa đen mà xông lên thì chúng ta tràn xuống.

- Muốn tràn xuống thì cứ việc mà tràn, hà tất phải nói nhiều.

Kế Vô Thi khẽ bảo Lệnh Hồ Xung:

- Tại hạ xem chừng đây là độc kế của địch nhân. Họ định hãm chết bọn tạ Đêm nay mà không thoát khỏi cuộc vây hãm thì đã nhịn đói một ngày một đêm, anh em không còn sức để chiến đấu.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Đúng thế! Chúng ta phải lựa lấy hai ba trăm vị bạn hữu bản lãnh cao cường đặc biệt mở đường rồi nhân lúc đêm tối xông ra. Trước hết đánh cho rối loạn trận địch rồi sẽ ào ào kéo xuống.

Kế Vô Thi nói:

- Tại hạ cũng nghĩ chỉ còn có biện pháp này.

Giữa lúc ấy, lưng chừng sườn núi lại trống thúc lên hồi. Tiếp theo chừng hơn trăm người xông lên núi.

Quần hào quát tháo om sòm xô ra tiếp chiến. Nhưng hơn trăm người kia xông lên không phải thực tâm chiến đấu. Sau khoảng thời gian uống cạn tuần trà, họ lại nổi hiệu thu binh rút xuống chân núi.

Quần hào buông khí giới ngồi nghỉ. Chỉ trong khoảng khắc, lại nghe tiếng trống thúc vang lừng, một bọn người khác đầu quấn khăn trắng tấn công lên núi. Họ cũng chỉ chiến đấu một lúc rồi lại rút lui.

Kế Vô Thi nói:

- Thưa minh chủ! Đây là địch nhân dùng kế làm cho mỏi mệt bên ta, họ quấy rối không để bọn ta yên nghỉ.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Đúng thế! Xin Kế huynh sắp đặt cho.

Kế Vô Thi liền ra lệnh:

- Nếu lại thấy địch nhân xông lên thì chỉ mấy trăm vị giữ cửa ải là ra tiếp chiến với chúng. Còn thảy hết anh em cứ việc nghỉ ngơi dưỡng sức không đếm xỉa gì đến họ.

Tổ Thiên Thu nói:

- Tại hạ có một kế là chúng ta lực chọn lấy ba trăm anh em chờ sẵn. Vào khoảng nửa đêm, nếu địch nhân lại tấn công thì chúng ta nhân lúc lộn xộn tràn xuống.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Hay lắm! Xin Tổ huynh lựa chọn và dặn các vị bằng hữu hễ thấy trận thế bên địch rối loạn thì phải hết sức xông ra.

Chàng đi tuần trên đầu núi để coi thương thế từng người.

Lão Đầu Tử và Lam Phượng Hoàng bị tiến thương khá nặng, nhưng không lo gì đến tính mạng.

Sau khoảng thời gian không đầy nửa giờ, Tổ Thiên Thu về báo đã lựa xong ba trăm vị đều là những tay hảo thủ bậc nhất trên chốn giang hồ. Dù bên địch có đông đến mấy ngàn người cũng khó lòng kiềm chế nổi ba trăm con mãnh hổ này.

Lệnh Hồ Xung phấn khởi tinh thần đi theo Tổ Thiên Thu đến mé Tây sườn núi thì thấy ba trăm người này hàng ngũ chỉnh tề.

Chàng liền bảo họ:

- Các vị hãy ngồi nghỉ một chút. Chúng ta chờ đêm khuya hãy xông xuống quyết một trận tử chiến.

Lúc này tuyết xuống càng nặng. Tuyết hoa chẳng khác gì những đám lông ngỗng phất phới bay xuống. Dưới đất tuyết đọng một làn mỏng. Trên đầu quần hào cùng quần áo đầy những tuyết hoa.

Trong chùa nước uống cũng không còn một giọt. Mọi người bốc lấy những nắm tuyết đọng dưới đất bóp nát bỏ vào miệng cho đỡ khát.

Bầu trời mỗi lúc một tối đen. Dần dần hai người đứng đối diện cũng chỉ nhìn thấy một đống lù lù chứ không rõ mặt.

Tổ Thiên Thu ở trong bóng đêm bỗng cất tiếng:

- May mà đêm nay trời mưa tuyết, không thì đúng ngày rằm, trăng sáng như ban ngày.

Bốn mặt đang yên lặng như tờ không một tiếng động. Trong

ngoài chùa Thiếu Lâm đông nghẹt mấy ngàn người.

Đột nhiên từ lưng chừng xuống đến chân núi Thiếu Thất, người bên chính giáo kéo ra có đến hàng vạn.

Ai nấy đều im tiếng. Có người muốn nói song bị làn không khí tĩnh mịch trấn áp, lời nói ra đến cửa miệng lại thôi. Chỉ còn nghe tiếng tuyết rơi trên đầu cành ngọn cỏ rất nhẹ nhàng.

Lệnh Hồ Xung chợt nhớ tới Nhạc Linh San, chàng tự hỏi:

- Không hiểu tiểu sư muội bây giờ làm gì?

Đột nhiên từ lưng chừng sườn núi một hồi tù và "u ú" nổi lên vọng tới.

Tiếp theo là tiếng reo hò rất huyên náo từ bốn mặt tám phương nổi dậy.

Lần này bên địch nhân lúc đêm tối đem toàn lực mở cuộc tấn công chứ không phải chỉ để hư trương thanh thế như mấy lần trước.

Lệnh Hồ Xung vung trường kiếm lên khẽ nói:

- Chúng ta xông xuống đi!

Rồi theo gốc Tây Bắc là phía đường núi gập ghềnh chạy trước.

Kế Vô Thi, Tổ Thiên Thu, Điền Bá Quang, Mạc Bắc Song Hùng và ba trăm hào sĩ đã được lựa chọn đều xông xuống núi.

Hơn ba trăm người tràn xuống, dọc đường không gặp ai ngăn trở cả. Chạy chừng hơn một dặm, Tổ Thiên Thu lấy một cây pháo quẹt lửa châm vào ngòi.

Đùng một tiếng vang dội! Tia lửa bắn lên không lấp loáng rồi lại nổ một tiếng dữ dội.

Đây là pháo hiệu để thông trì cho quần hào trên núi cùng trong chùa biết mà kéo ra.

Lệnh Hồ Xung đang chạy bỗng bàn chân đau nhói lên. Chàng đã dẫm phải một mũi đinh sắc nhọn liền biết ngay là có điều bất tiện. Chàng vội đề khí nhảy vọt lên cao rồi hạ mình xuống một ngọn cây.

Bỗng nghe Tổ Thiên Thu la rầm lên:

- Trời ơi! Nguy rồi! Dưới đất có quỷ sứ.

Bàn chân mọi người đều dẫm vào mũi đinh nhọn hoắt như răng bừa. Có mũi lớn xuyên thủng cả bàn chân, đau không chịu nổi.

Mấy chục người tiếp tục mạnh bạo xông xuống.

Đột nhiên có tiếng rú khủng khiếp:

- Úi chao!

Rồi té xuống hố.

Trong lùm cây rậm, mười mấy mũi trường thương liền phóng ra đâm xuống hố.

Những tiếng rú kêu gào và tiếng rú thê thảm vang dội cả một vùng hoang dã.

Kế Vô Thi la lên:

- Minh chủ! Minh chủ mau mau truyền lệnh cho anh em lùi ngược trở lại lên núi.

Lệnh Hồ Xung thấy tình thế này biết là các môn phái chính giáo đã bố trí rất chu mật ở dưới chân núi. Nếu cứ liều lĩnh xuống tất phải toàn quân tan rã.

Chàng liền lớn tiếng gọi:

- Các anh em hãy lùi trở lại chùa Thiếu Lâm. Các anh em hãy lùi trở lại chùa Thiếu Lâm cho mau.

Chàng nhảy truyền ngọn cây này sang ngọn cây kia cho đến

bên hố rồi hươi trường kiếm đâm xuống. Lập tức chàng đâm trúng vào ba tay trường thương thủ.

Lệnh Hồ Xung tung mình nhảy xuống, hạ mình ngay bên cạnh một tay trường thương thủ. Chàng cho là bên chỗ hắn đứng tất không có đinh nhọn.

Chỉ trong nháy mắt chàng đâm ngã bảy tám tên. Còn bao nhiêu trường thương thủ la lên một tiếng rồi trốn chạy đi tứ phía.

Số người bị rớt xuống hố đến dư bốn chục, toàn là những nhân tài xuất chúng. Họ tung mình nhảy lên từng người một. Nhưng có đến hơn mười người bị uổng mạng dưới hồ rồi.

Quần hào trông ra bầu trời tối đen như mực, chỉ có ánh tuyết đọng trên mặt đất phản chiếu lờ mờ lên không trông rõ cạm bẫy.

Mọi người đều cúi đầu ủ rũ ra vẻ buồn phiền không dám xông xuống, mà phải nhảy tập tễnh trở ngược về trên núi. May địch nhân không thừa cơ rượt theo.

Quần hào trở về đến chùa liền thắp đuốc lên để coi thương thế thì mười người có đến chín bàn chân máu chảy đầm đìa. Ai nấy phẫn hận ngoác miệng ra mà chửi bới.

Hiển nhiên đối phương khua trống hò reo trong mấy giờ vừa rồi là để yểm hộ cho cuộc đào hố cắm đinh ở lưng chừng sườn núi.

Những cây đinh sắt có cây dài tới một thước, có cây dài bảy tám tấc đều chôn xuống đất chỉ để lộ lên mặt đất chừng ba tấc. Mũi đinh sắc nhọn vô cùng. Giả tỷ họ trồng đinh khắp trên đỉnh núi thì không biết có đến mấy chục vạn mũi. Dĩ nhiên là họ chuẩn bị từ trước mới có nhiêu đinh sắt thế này. Bên địch đã mưu sâu như vậy thì trong bọn quần hào hễ ai có chút đầu óc là

không khỏi kinh hãi.

Kế Vô Thi kéo Lệnh Hồ Xung sang một bên khẽ nói:

- Lệnh Hồ công tử! Làm việc lớn không nên câu nệ tiểu tiết. Bên địch đã bố trí thủ đoạn hiểm độc như vậy. Nếu muốn toàn thể anh em rút lui một cách bình yên vô sự thì không được đâu. Công việc lo nghĩ ngày đêm của chúng ta chỉ mong sao cứu Thánh cô thoát hiểm. Đại sự là ở chỗ đó. Việc này xin công tử một mình gánh lấy trọng trách.

Lệnh Hồ Xung kinh hãi ngập ngừng hỏi:

- Kế huynh nói vậy.... là có ý gì...

Kế Vô Thi đáp:

- Tại hạ vốn biết công tử nghĩa khí ngất trời quyết chẳng chịu bỏ anh em, để đi một mình, nhưng hết thảy mọi người cùng ở lại chịu chết thì sau này lấy ai ra mà trả mối đại cừu này. Hơn nữa Thánh cô còn bị giam cầm khổ ải trong chốn ngục tù, ai là người cứu Thánh cô thoát khỏi chốn lao lung để lại được nhìn thấy ánh mặt trời?

Lệnh Hồ Xung cười khành khạch nói:

- Té ra Kế huynh muốn cho tại hạ xuống núi một mình để chạy thoát thân. Việc này xin đừng nhắc tới nữa. Chúng ta chết thì cùng chết cả với nhau, hơi đâu mà lo toan nhiều đến thế được? Vả lại người đời ai mà không chết? Chúng ta cùng chết với nhau tại chốn này, Thánh cô bị giam trong ngục đến chết là cùng. Các môn phái phe chính giáo bữa nay đắc thắng. Rồi mấy chục năm sau cũng chết hết. Cuộc chiến đấu thắng hay bại hiện giờ chẳng qua đưa đến kẻ chết sớm, người chết muộn mà thôi.

Kế Vô Thi biết chừng có khuyên can đến đâu, Lệnh Hồ Xung cũng chẳng chịu nghe nào. Nói lắm cũng bằng vô ích. Nhưng

bữa nay nếu không nhân lúc đêm tối mà chạy để đến trời sáng ngày mai, địch nhân lại mở cuộc tấn công lớn thì chẳng còn cơ hội nào thoát thân được nữa. Hắn thất vọng quá chừng, bất giác buông một tiếng thở dài.

Bỗng nghe mấy người nổi lên tràng cười hô hố. Họ cười mỗi lúc một nhiều vui sướng hơn.

Quần hào sau cuộc chiến bại bị khốn ở trong chùa, tính mệnh nguy ngập trong sớm tối mà còn có người cười đùa chớt nhả mới kỳ.

Lệnh Hồ Xung và Kế Vô Thi vừa nghe đã biết ngay là bọn Đào cốc lục tiên đều lẩm bẩm:

- Trên đời này chỉ có sáu quái vật đó là chết đến gáy hãy còn dửng mỡ.

Bỗng nghe Đào Chi Tiên nói:

- Trên thiên hạ sao có người ngốc đến thế? Họ đem đôi bàn chân lành lặn đạp lên chông sắt mà chơi. Ha ha! Thật là nực cười đến chết đi được.

Đào Diệp Tiên nói:

- Các ngươi thật là ngu muội, muốn đem bàn chân thử với chông sắt xem chân mình lợi hại hay chông sắt ghê gớm. Ha ha!.... Chông sắt xuyên qua bàn chân khoan khoái lắm phải không?

Đào Hoa Tiên cười nói:

- Các ngươi muốn nếm mùi chông sắt xuyên thủng bàn chân thì sao không lấy đanh sắc dùi từ mu bàn chân dài xuống mà coi? Ha ha!...

Sáu anh em Đào cốc lục tiên ôm bụng cười, cười đến nỗi không kịp thở, đến ôm ngực mà ho, đến bò lăn dưới đất, tưởng

chừng những chuyện hoạt kê trong thiên hạ không có chuyện gì đáng cười hơn.

Quần hào bị chông sắt xuyên thủng bàn chân đã đau đớn la làng lại còn bị người ngồi bên chế diễu chịu không được, liền lớn tiếng thóa mạ.

Nhưng bọn Đào cốc lục tiên đối với những câu mắng nhiếc đều chẳng hiểu chi hết. Ai mắng chúng là "quân chó đẻ" thì chúng hỏi lại sao không kêu bằng "quân ngựa đẻ". Người nào bảo chúng là "đồ ba que" thì chúng hỏi vặn sao không kêu bằng "đồ bốn que" hay "đồ năm que".

Lúc này trong điện nhốn nháo cả lên. Có người đã rút binh khí ra toan động thủ.

Lệnh Hồ Xung sợ câu chuyện ra to khó bề vãn hồi được.

Đột nhiên chàng la lên:

- Ô hay! Cái gì đây coi rất ngộ! Thú quá! Thật là thú quá!

Đào cốc lục tiên nghe chàng nói vậy nhao nhao lại hỏi:

- Cái chi mà thú vậy?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tại hạ thấy sáu con chuột cắn một con mèo từ mé bên này chạy ra.

Đào cốc lục tiên thích quá reo lên:

- Ha ha! Chuột cắn mèo! Bọn ta chưa từng thấy thế bao giờ. Chúng nó chạy đi đâu?

Lệnh Hồ Xung liền trỏ tay đáp:

- Chúng chạy về ngả kia.

Đào Căn Tiên nắm tay chàng nói:

- Đi đi! Chúng ta chạy đi coi!

Quần hào biết là Lệnh Hồ Xung có ý nói gần nói xa để mắng bọn Đào cốc lục tiên mà chúng cũng tin là chuyện thật đều cười ồ cả lên.

Đào cốc lục tiên lôi Lệnh Hồ Xung chạy ra phía sau điện.

Lệnh Hồ Xung cười hỏi:

- Ô hay! Đó không phải ư?

Đào cốc lục tiên hỏi:

- Sao ta chẳng thấy gì?

Lệnh Hồ Xung có ý muốn cho bọn Đào cốc lục tiên rời xa ra để tránh cuộc đánh lộn với quần hào, nên chàng tiện tay trỏ bừa bãi khắp mọi phía. Bảy người chạy đi mỗi lúc một xa.

Đào Căn Tiên đạp đến binh một cái, cửa thiên điện mở ra. Bên trong tối mò chẳng thấy vật gì.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Ai chỉ sáu chú chuột khiêng một chú mèo chui xuống huyệt động rồi.

Đào Căn Tiên nói:

- Công tử đừng bịp người ta nữa.

Hắn bật lửa lên cho sáng, nhưng trong phòng trống rỗng chẳng có vật gì, ngoài một pho tượng phật ngồi quay mặt vào vách.

Đào Căn Tiên thắp lửa vào bảy ngọn đèn dầu trên bàn rồi hỏi:

- Huyệt động đâu? Chúng ta đuổi lũ chuột ra.

Hắn cầm đèn soi khắp chỗ thì chẳng thấy huyệt động nào cả.

Đào Chi Tiên nói:

- Không chừng ở sau lưng Đức Bồ Tát.

Đào Căn Tiên nói:

- Sau lưng tượng Bồ Tát là bảy người chúng ta đây. Chẳng lẽ chúng ta đều là chuột cả ư?

Đào Chi Tiên nói - Tượng Bồ Tát quay mặt vào tường thì sau lưng là mặt trước.

Đào Căn Tiên cãi:

- Ngươi nói trật rồi mà không chịu thừa nhận. Sau lưng sao lại là mặt trước được?

Thấy đường hầm Quần Hùng thoát hiểm

Đào Hoa Tiên nói:

- Sau lưng cũng được mà trước mặt cũng không sao. Chúng ta thử lật lên coi.

Đào Diệp Tiên và Đào Thực Tiên đồng thanh nói:

- Phải đấy!

Ba người cùng đưa tay ra toan lôi pho thần tượng ra, Lệnh Hồ Xung vội la lên:

- Không được đâu! Đây là tượng Đạt Ma lão tổ.

Chàng biết Đạt Ma lão tổ là tổ sư chùa Thiếu Lâm và là Thủy tổ võ học Trung Nguyên. Vì thế mà võ học của chùa Thiếu Lâm ở ngôi lãnh tụ trên chốn giang hồ. Trải mấy trăm năm võ học vẫn không suy đồi là nhờ ở môn phái Đạt Ma vẫn có người kế tiếp. Hồi ấy Đạt Ma lão tổ quay mặt vào vách chín năm rồi thành tay đại giác ngộ, nên trong chùa có thần tượng quay mặt vào vách.

Bọn Đào Hoa Tiên đã nổi dã tính, khi nào còn đếm xỉa đến lời kêu gọi của Lệnh Hồ Xung. Ba người nhất tề vận động kình lực mạnh quá ngàn cân. Bỗng nghe một hồi lách cách vang lên. Tượng Đạt Ma đã kéo lên di chuyển ra chỗ khác.

Đột nhiên bảy người cùng la lên một tiếng, vì thấy một tấm thiết bản từ từ đưa lên lộ ra một cái động lớn.

Tấm thiết bản quá lâu ngày đã han rỉ dính chặt bị sức mạnh của bọn Đào Hoa Tiên ba người kéo ra bật lên những tiếng lách

cách chói tai.

Đào Chi Tiên reo lên:

- Quả nhiên có huyệt động! Quả nhiên có huyệt động!

Đào Căn Tiên nói:

- Ta phải vào lôi sáu chú chuột ra mới được.

Hắn cúi đầu chuồn ngay vào trong động.

Bọn Đào Căn Tiên năm người khi nào chịu thuả Chúng tới tấp nhảy vào tranh tiên.

Dường như huyệt động rất lớn. Sáu người vào động rồi, tiếng bước chân mỗi lúc một xa.

Nhưng thoáng cái sáu người đã thét lên be be chạy lộn trở ra.

Đào Chi Tiên nói:

- Trong động tối đen như mực mà sâu vô cùng.

Đào Diệp Tiên hỏi:

- Đã tối đen như mực sao còn biết sâu vô cùng? Không chừng thêm mấy bước là cùng đường cũng nên.

Đào Chi Tiên nói:

- Đã biết đi thêm mấy bước là cùng đường, sao lại không đi cho tới nơi xem sao?

Đào Diệp Tiên cãi:

- Tiểu đệ chỉ nói là "cũng nên" chứ không nhất định. Giữa "cũng nên" và "nhất định" khác nhau rất nhiều.

Đào Chi Tiên hỏi:

- Đã không nhất định thì còn nói làm chi?

Đào Căn Tiên nói:

- Làm gì mà om sòm lên thế? Mau đốt hai bó đuốc để tiến vào.

Đào Thực Tiên hỏi:

- Sao lại chỉ thắp có hai bó đuốc, thắp ba bó có được không?

Đào Hoa Tiên hỏi theo:

- Đã thắp ba bó thì sao không thắp bốn bó?

Bọn Đào cốc lục tiên miệng cãi nhau hoài, nhưng tay hành động rất lẹ. Chỉ trong khoảng khắc họ đã chẻ những chân bàn thắp bốn bó đuốc. Sáu người đã già mà giống tính trẻ nít, tranh nhau cầm đuốc chui vào trong động.

Lệnh Hồ Xung nghĩ thầm:

- Kiểu này thì rõ ràng trong chùa Thiếu Lâm có đường địa đạo bí mật. Ngày trước mình bị hãm ở Cô Sơn Mai trang cũng đã đi qua một đường địa đạo rất dài. Xem chừng Doanh Doanh cũng bị cầm tù trong đường hầm này.

Rồi chàng cũng chui vào trong động chạy thật nhanh để đuổi bọn kia.

Đường hầm này rất rộng, so với đường hầm ở Mai trang vừa chật hẹp vừa ẩm ướt thật khác xa nhau. Có điều mùi hôi hám trong động rất nặng nề hít vào trong ngực cảm thấy khó chịu.

Lệnh Hồ Xung chạy gấp một lúc thì đuổi kịp Đào cốc lục tiên.

Bỗng nghe Đào cốc lục tiên la lên:

- Sáu chú chuột đó sao vẫn chưa thấy? Hay là chúng không chịu vào trong động này?

Đào Chi Tiên nói:

- Vậy chúng ta trở ra để đê kiếm chỗ khác.

Đào Cán Tiên nói:

- Chúng ta hãy đi đến tận cùng rồi sẽ trở ra cũng không muộn.

Sáu người lại đi một lúc nữa. Đột nhiên nghe đánh véo một

tiếng. Một cây thiền trượng từ trên không giáng xuống.

Đào Hoa Tiên chạy trước vội nhảy lùi trở lại đập mạnh vào trước ngực Đào Thực Tiên.

Bỗng thấy một nhà sư tay cầm thiền trượng đập mạnh vào vách núi bên hữu.

Đào Hoa Tiên cả giận quát:

- Mẹ kiếp! Thằng trọc này nấp ở đây để ám toán lão gia.

Hắn thò tay chụp vào trong vách núi, chợt nghe đánh véo một tiếng.

Trong vách núi mé tả lại có cây thiền trượng đánh ra. Phát trượng này chặn một đường lùi của Đào Hoa Tiên.

Đào Hoa Tiên không có đường thoát đành nhảy về phía trước. Chân trái hắn vừa chấm đất thì vách tường mé hữu lại có cây thiền trượng vọt ra.

Lúc này Lệnh Hồ Xung coi đã rõ ràng. Nhà sư sử cây thiền trượng không phải là người sống, dường như là người bằng sắt được trang trí tuyệt diệu và có cơ quan huy động. Hễ có người đặt chân xuống đất là cơ quan phát động cho thiền trượng đánh ra. Cách hưởng ứng tiến thoái của mỗi phát trượng đều cực kỳ lợi hại và tinh diệu vô cùng.

Bỗng nghe một tiếng choang vang lên! Thanh yêu đao bị cong lại. Nguyên cây thiền trượng rất nặng sức giáng xuống mãnh liệt vô cùng.

Đào Hoa Tiên kêu "ối" lên một tiếng ngã lăn xuống đất.

Lại thấy một cây thiền trượng đánh xuống.

Đào Căn Tiên và Đào Chi Tiên vội rút yên đao ra xông lại cứu Đào Hoa Tiên. Hai thanh đao đồng thời đưa lên, vì thế giáng của cây thiền trượng đã suy giảm mới chặn lại được không để giáng

vào người Đào Hoa Tiên.

Nhưng một trượng vừa qua, trượng thứ hai lại đến. Bọn Đào Căn Tiên, Đào Diệp Tiên, Đào Thực Tiên nghĩ tới thâm tình cốt nhục đều nhảy xổ tới.

Năm thanh đơn đao lại vung lên để đỡ gạt thiền trượng hai bên vách đánh ra.

Những nhà sư bằng sắt tuy là tử vật sử thiền trượng, nhưng đã được người đương thời tâm cơ ghê gớm bố trí, nếu không phải là những tay tuyệt nghệ phái Thiếu Lâm thì cũng là những vị cao tăng chùa này chỉ điểm, nên những nhà sư bằng sắt phóng trượng ra một cách rất tinh diệu. Còn điểm lợi hại nữa là cánh tay cùng thiền trượng của những nhà sư này đều đúc bằng thép nguyên chất nặng tới mấy trăm cân và điều động bằng cơ quan nên giáng xuống thành những luồng lực đạo mãnh liệt hơn cả những tay cao thủ về nội lực.

Đào cốc ngũ tiên tuy võ công cao cường nhưng đơn đao đụng vào thiền trượng chẳng khác gì chuồn chuồn lay cột đá.

Chỉ trong khoảnh khắc, cả mấy thanh đơn đao đều bị cong veo.

Sáu người kêu la rầm trời nhưng muốn rút lui thì tiếng gió ở phía sau vèo vèo xô tới, trông ra toàn là bóng thiền trượng. Bằng tiến về phía trước một bước thì lại gặp thêm mấy nhà sư sắt giáp chiến.

Lệnh Hồ Xung thấy cơ nguy lại xem chừng những chiêu thức của những nhà sư bằng sắt cực kỳ tinh diệu, có điều mỗi chiêu đều lộ ra những chỗ sơ hở rất lớn. Chàng liền rút trường kiếm phóng veo véo hai chiêu đâm vào cổ tay những nhà sư sắt.

Hai tiếng choang choảng vang lên. Mũi kiếm đâm trúng huyệt đạo ở cổ tay nhà sư sắt. Tia lửa hơi lóe ra một chút. Thanh

trường kiếm bị hất văng trở lại.

Giữa lúc ấy bỗng nghe Đào Diệp Tiên rú lên một tiếng thật tọ Hắn bị thiền trượng đánh trúng ngã lăn xuống đất.

Lệnh Hồ Xung trong lòng đã cực kỳ kinh hãi, thấy vậy cũng rối loạn tâm thần. Chàng thấy bóng thiền trượng lay động, không nghĩ ngợi gì nữa lại phóng hai nhát kiếm chênh chếch đâm tới và trúng vào những chỗ yếu hại trong người nhà sư sắt. Có điều hai chiêu kiếm này cực kỳ huyền diệu chỉ quét một lượt rỉ sắt trước ngực nhà sư.

Trên đỉnh đầu bỗng nghe tiếng gió rít lên, rồi một cây thiền trượng chụp xuống đầu chàng.

Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi nhảy về phía trước né tránh thì một cây thiền trượng mé tả đã phóng ra.

Đột nhiên mắt chàng tối sầm lại rồi không nhìn thấy gì nữa.

Nguyên Đào cốc lục tiên đem vào bốn cây đuốc, nhưng lúc mải đánh nhau với những nhà sư bằng sắt đã đặt xuống đất. Những cây đuốc làm bằng chân bàn cầm thì còn cháy được. Khi đặt xuống đất rồi, chẳng bao lâu là bị tắt ngấm.

Lúc Lệnh Hồ Xung tiến lên trước thì ba cây đã tắt rồi. Chàng tránh khỏi mấy trượng thì cả cây thứ tư tắt nốt.

Võ công của Lệnh Hồ Xung chỉ tinh diệu ở chỗ trông rõ chiêu thức bên địch, khám phá ra chỗ sơ hở. Lúc trước thanh trường kiếm của chàng tuy không điểm ngã được những nhà sư bằng sắt nhưng nhờ tiên liệu trước được thế chiêu của đối phương đánh tới, chỉ lạng người đi một cái là tránh khỏi. Bây giờ tối đen như mực, chàng luống cuống chân tay.

Bỗng thấy vai bên trái đau nhói lên. Người chàng chúi về phía trước.

Tiếp theo chàng nghe thấy những tiếng kêu rú "ối chao" tiếng rên la, tiếng kêu cha gọi mẹ do bọn Đào cốc ngũ tiên thét ra ầm ầm.

Bọn ngũ tiên đều bị đánh ngã hết rồi.

Lệnh Hồ Xung nằm phục dưới đất, nghe những tiếng gió rít veo véo trên lưng và toàn là tiếng thiền trượng quét tới.

Trong lúc nhất thời chàng bàng hoàng như người trong mộng. Toàn thân không nhúc nhích được, lòng chàng cực kỳ kinh hãi mà không biết làm thế nào.

Sau tiếng gió nhẹ đi dần dần thì những tiếng lách cách vang lên không ngớt. Dường như những nhà sư sắt đã trở về nguyên vị.

Bất thình lình trước mắt chàng lóe lên ánh sáng rồi có tiếng người la gọi:

- Lệnh Hồ công tử! Công tử ở chỗ nào?

Lệnh Hồ Xung mừng quýnh líu lưỡi đáp:

- Tại ha.... tại hạ Ở đây...

Chàng thấy thanh âm mình yếu ớt quá cơ hồ không tin do miệng mình phát ra.

Chàng vẫn nằm phục dưới đất không dám nhúc nhích.

Bỗng nghe tiếng chân người vang lên. Mấy người đang tiến lại.

Kế Vô Thi la lên một tiếng:

- Úi chà!

Hắn ra chiều kinh dị phi thường.

Lệnh Hồ Xung vội nói:

- Đừng.... đừng tiến lại nữa.... Cơ quan lợi hại lắm.

Nguyên bọn Kế Vô Thi chờ lâu không thấy Lệnh Hồ Xung trở lại thì trong lòng nóng nẩy chạy đi tìm. họ phát hiện ra đường địa đạo trong Đạt Ma đường liền chui vào.

Bây giờ Kế Vô Thi thấy Lệnh Hồ Xung và Đào cốc lục tiên đều nằm lăn dưới đất, mặt mũi cùng đầu tóc đầy vết máu tươi thì không khỏi kinh hãi.

Tổ Thiên Thu hỏi:

- Lệnh Hồ công tử! Công tử làm sao thế?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Phải đứng yên đừng có động đậy chạm vào cơ quan mà khốn.

Tổ Thiên Thu nói:

- Dạ! Tại hạ dùng cây nhuyễn tiên kéo công tử ra được chăng?

Lệnh Hồ Xung đáp thế thì hay lắm.

Tổ Thiên Thu liền tung cây nhuyễn tiên quấn lấy chân trái Đào Chi Tiên rồi lôi y ra.

Nguyên Đào Chi Tiên nằm ở ngoài cùng nên Tổ Thiên Thu kéo hắn ra trước. Tiếp theo lão lại vung nhuyễn tiên quấn lấy chân phải Lệnh Hồ Xung, hô lên:

- Xin lỗi minh chủ.

Đoạn lão kéo chàng ra.

Tổ Thiên Thu tiếp tục theo cách này kéo nốt bọn Đào cốc ngũ tiên mà vẫn không đụng vào cơ quan nên không bị những nhà sư bằng sắt đặt ở hai bên vách động nhảy ra đả thương người.

Lệnh Hồ Xung lảo đảo đứng lên lại coi thương tích Đào cốc lục tiên. Cả sáu người đều bị đả thương ở bả vai. May ở chỗ bọn họ đều da dầy thịt bắp lại có nội lực cao thâm cầm cự, nên tuy bị thương khá nặng mà không đến nỗi phải bỏ mạng.

Chỉ trong khoảng khắc bọn Đào cốc lục tiên hồi tỉnh, lại nói ba hoa khoác lác ngay.

Đào Căn Tiên không thấy những nhà sư sắt đâu nữa liền nói:

- Mấy nhà sư sắt lợi hại thế mà cũng bị Đào cốc lục tiên phá tan rồi.

Đào Hoa Tiên biết điều hơn một chút, không tiện nhận là công lao của mình hết hắn nói:

- Kể ra Lệnh Hồ công tử cũng có đóng góp một phần nhưng công lao y không bằng sáu anh em ta được.

Lệnh Hồ Xung ráng nhịn đau cười nói:

- Cái đó đã hẳn, ai mà bằng Đào cốc lục tiên được.

Tổ Thiên Thu hỏi:

- Minh chủ, vụ này thế nào đây?

Lệnh Hồ Xung đem tình hình vừa xảy ra lược thuật lại cho mọi người nghe rồi tiếp:

- Chắc Thánh cô cũng bị giam giữ trong đường hầm này. Vậy chúng ta phải nghĩ sao cho ra một kế hoạch để triệt bỏ những người sắt này đi.

Tổ Thiên Thu nhìn Đào cốc lục tiên nói:

- Té ra những nhà sư bằng sắt chưa phá bỏ được.

Đào Căn Tiên nói:

- Muốn phá hủy những nhà sư sắt đó phỏng có khó gì? Trong lúc nhất thời ta chưa muốn ra tay mà thôi.

Đào Thực Tiên nói:

- Phải đó! Đào cốc lục tiên đi tới đâu là bất luận vật gì cứng rắn đến đâu cũng tan ra đến đó, cường địch nào mà không thắng được?

Kế Vô Thi hỏi:

- Không hiểu những người sắt đó lợi hại thế nào? Cảm phiền Đào cốc lục tiên tiến vào trước đụng chạm cơ quan để anh em được coi một chuyến cho mở rộng tầm mắt, được chăng?

Đào cốc lục tiên vừa bị đau khổ khi nào còn chịu tiến vào để lãnh thêm những đòn thiết trượng đánh vào mình.

Lâm vào hoàn cảnh khó bề trốn tránh trách nhiệm Đào Căn Tiên hỏi:

- Này các vị ạ! Mèo bắt chuột các vị đều thấy rồi, nhưng chuột vờn mèo đã có vị nào trông thấy chưa?

Đào Diệp Tiên nói tiếp:

- Bọn ta bảy người vừa được coi xong, thật là mở rộng tầm mắt. Suốt đời này mới thấy là một.

Bọn Đào cốc lục tiên có cái tài là khi gặp bước khó khăn không đối đáp được liền đánh trống lảng để gác chính đề ra một bên.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Vị nào ra ngoài khuân mấy phiến đá vào đây? cần những phiến đá nặng tới một hai trăm cân.

Ba người liền ra ngoài khuân vào ba phiến đá lớn lấy ở tòa núi giả trong sân chùa Thiếu Lâm, mỗi phiến ít ra nặng tới hai trăm cân.

Lệnh Hồ Xung bê một phiến lên, vận nội lực liệng mạnh vào.

Bỗng nghe một tiếng sầm vang lên! Cơ quan phát động. Hai bên vách lại bật lên những tiếng lách cách. Những nhà sư bằng sắt lại nhảy ra. Bóng trượng veo véo rít lên không ngớt. Mấy cây thiết trượng vung tít lên rất lẹ hồi lâu, rồi những nhà sư sắt lại thụt vào trong vách đá.

Quần hào thấy thế ai cũng chấn động tâm thần, miệng há hốc ra.

Kế Vô Thi nói:

- Thưa công tử! những nhà sư sắt này đều do cơ quan điều khiển. Theo chỗ nhận xét của tại hạ thì sức mạnh của cơ quan chỉ một lúc là hết. Cơ quan có xoay chuyển thì người sắt mới vận động được. Chỉ cần liệng những khối đá lớn vào mấy lần cho lực đạo cơ quan lay chuyển đến độ chót là các nhà sư sắt không vận động được nữa.

Lệnh Hồ Xung nóng ruột cứu Doanh Doanh thoát hiểm liền nói:

- Tại hạ coi những nhà sư bằng sắt vẫn vung thiết trượng như cũ không thấy chậm lại chút nào. Chẳng hiểu thiết trượng còn múa tít được bao nhiêu lần cơ quan mới hết lực đạo. Nếu thử bảy tám lần nữa thì e rằng trời sáng bạch mất rồi. Vị nào có bảo đao hoặc bảo kiếm cho tại hạ mượn để dùng một lúc.

Một người liền vượt bọn chúng tiến lại rút đao ra khỏi vỏ nói:

- Thanh đao này của tại hạ khá sắc bén, minh chủ thử dùng coi.

Lệnh Hồ Xung thấy người đó mũi cao, mắt sâu, dưới cằm có chòm râu vàng, dường như người bên Tây vực. Chàng đón lấy thanh đao coi thì quả nhiên nó tiết ra khí lạnh ngăm ngăm, không phải là món khí giới tầm thường. Chàng liền nói:

- Đa tạ huynh trưởng đã cho tại hạ mượn thanh bảo đao này để chặt người sắt. Nếu bị sứt mẻ đừng trách tại hạ nhé.

Người kia cười đáp:

- Vì việc đón tiếp Thánh cô thì đến tánh mạng bao nhiêu anh em chẳng đáng tiếc. Đao kiếm bất quá là thân ngoại chi vật,

phỏng có chi đáng kể?

Lệnh Hồ Xung gật đầu tiến về phía trước.

Đào cốc lục tiên đồng thanh la lên:

- Công tử hãy coi chừng!

Lệnh Hồ Xung lại tiến thêm hai bước.

Véo một tiếng. Một cây thiền trượng từ trên không quật xuống.

Chiêu thức này chàng đã thấy lần này là lần thứ ba.

Lệnh Hồ Xung không nghĩ ngợi gì nữa, vung bảo đao lên đánh véo một cái. Cánh tay mặt nhà sư bị gẫy liền. Cả tay lẫn thiết trượng đều rớt xuống đất.

Lệnh Hồ Xung bật tiếng khen:

- Thanh bảo đao này tốt quá!

Ban đầu Lệnh Hồ Xung chỉ sợ đơn đao không đủ sắc bén, ngờ đâu vừa vung lên đã chặt đứt cổ tay nhà sư đúc bằng sắt mới biết thanh đao này chặt sắt như cắt đất, thật là của báu hiếm có ở đời. Chàng bất giác phấn khởi tinh thần.

"Chát chát"! Lại hai cổ tay của thiết hòa thượng bị đứt rời!

Lệnh Hồ Xung lấy đao làm kiếm. Chàng sử dụng toàn những chiêu thức trong phép "Độc cô cửu kiếm".

Bao nhiêu thiết hòa thượng từ hai bên vách động xô ra tấn công không ngớt, nhưng cổ tay bị chặt đứt, thiết trượng rớt xuống rồi thì hai cánh tay không có vung lên múa tít cũng chẳng còn sức mạnh uy hiếp ai nữa.

Lệnh Hồ Xung càng tiến vào sâu càng thấy nhiều thiết hòa thượng phóng ra những chiêu rất tinh diệu, lòng chàng không khỏi ngấm ngầm khâm phục những nhân vật đã bố trí các cơ quan này. Dù sao đó cũng chỉ là những tử vật bằng sắt, mỗi khi

phóng chiêu ra lại để lộ nhiều kẽ hở. Cổ tay bị chặt đứt rồi, cơ quan có rít lên những tiếng vang kinh khủng cũng bằng vô dụng.

Quần hào cầm đuốc theo sau chiếu sáng cho chàng động thủ.

Sau khi chặt đứt hơn trăm cổ tay sắt rồi, hai bên vách không còn thiết hòa thượng nhảy ra nữa.

Có người đếm số cỗ tay bị chặt đứt liền biết tổng số thiết hòa thượng lên tới 108 vị.

Quần hào đều lớn tiếng hoan hộ Tiếng reo trong địa đạo lại càng chấn động khiến người ta cơ hồ thủng cả màng tai.

Lệnh Hồ Xung nóng ruột tìm Doanh Doanh, chàng giựt lấy một bó đuốc xăm xăm chạy trước, nhưng cất bước cực kỳ thận trọng chỉ lo đụng phải cơ quan mà phát sinh tai họa.

Đường hầm tiếp tục xuống dốc không ngớt, càng đi xuống càng thấp.

Lệnh Hồ Xung đi được chừng hơn ba dặm, đường địa đạo thẳng vào mấy tòa huyệt động thiên nhiên, song thủy chung chàng không gặp cơ quan hoặc cạm bẫy nào khác.

Đột nhiên có làn ánh sáng lờ mờ lọt vào. Lệnh Hồ Xung bước lẹ hơn tiến tới. Bỗng chân chàng dẫm vào một đống nhũn nhũn thì ra là tuyết đọng trên mặt đất. Đồng thời một luồng không khí mát mẻ giá lạnh trút vào lồng ngực. Người chàng đã ra ngoài chỗ trống không.

Lệnh Hồ Xung đảo mắt nhìn bốn phía thì chỉ thấy một mầu tối đen. Những mảng tuyết lớn rớt xuống tới tấp. Tiếp theo chàng lại nghe thấy tiếng nước chảy róc rách, mới biết là mình hiện đang đứng bên khe núi.

Lệnh Hồ Xung trong lòng lúc này rất là thất vọng vì đường

địa đạo không thông vào chỗ cầm tù Doanh Doanh.

Bỗng nghe Kế Vô Thi ở phía sau hô lớn:

- Xin anh em đừng lên tiếng! Có lẽ chúng ta đã ra đến chân núi Thiếu Thất.

Lệnh Hồ Xung tự hỏi:

- Chẳng lẽ bọn mình đã thoát hiểm rồi?

Kế Vô Thi lại bảo chàng:

- Thưa công tử! Hiện nay là tháng trọng đông nên những khe lạch trên núi không có nước đổ xuống. Xem chừng chúng ta đã đi hết đường địa đạo ra đến chân núi.

Tổ Thiên Thu cũng nói:

- Phải rồi! Chúng ta đi liều đi lĩnh không ngờ lại tìm ra con đường hầm bí mật ra khỏi chùa Thiếu Lâm.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Nếu vậy xin mau mau truyền tin vào cho các anh em theo địa đạo mà ra.

Kế Vô Thi lại sai mọi người tán đi các ngả để thăm đường và mấy chục anh em canh giữ ở xa xa ngoài cửa đường hầm đề phòng địch nhân giáp công đột ngột vít chặt hai cửa hầm cả hai đầu thì những anh em chưa kịp ra sẽ bị chết cứng trong địa đạo.

Chỉ trong khoảnh khắc đã có người đi dò đường về báo thì quả là ra tới chân núi Thiếu Thất rồi. Chỗ mọi người đang đứng đây là mặt sau núi, ngẩng đầu lên có thể nhìn thấy mái chùa trên đỉnh.

Quần hào biết còn số đông đồng bạn chưa thoát hiểm, nên không ai dám nói tọ Sau các hào khách từ trong địa đạo đi ra mỗi lúc một nhiều rồi cả người bị thương hay tử trận cũng đều khiêng ra.

Mọi người sau cơn chết hụt tuy không lớn tiếng reo hò nhưng cũng thì thầm bàn tán, nỗi vui mừng lộ ra ngoài mặt.

Hắc Hùng trong cặp Mạc Bắc Song Hùng lớn tiếng:

- Thưa minh chủ! Bọn chó chết kia tưởng chúng ta vẫn còn ở trong chùa. Chi bằng chúng ta đi tấn công vào đít chúng chặt đứt khấu đuôi mới hả lòng căm tức này.

Lệnh Hồ Xung xua tay nói:

- Chúng ta đến chùa Thiếu Lâm vì mục đích nghinh đón Thánh cộ Bây giờ chưa thấy Thánh cô đâu, vậy nên tiếp tục công cuộc tìm kiếm Thánh cô là việc quan trọng, chẳng nên sinh sự giết người làm chi.

Bạch Hùng nói:

- Hừ! Hay giở gì thì tại hạ cũng đi bắt mấy tên chó chết về ăn thịt một bữa, nếu không thì chúng khinh khi bọn mình quá.

Lệnh Hồ Xung không lý gì đến bọn Mạc Bắc Song Hùng hô lớn:

- Xin các vị truyền lệnh cho anh em tan hàng đi các ngả. Nếu gặp bọn môn hạ phe chính giáo thì hay hơn hết là cùng động thủ tỷ đấu với họ. Hễ ai được tin tức gì về Thánh cô phải truyền tin cho mọi người hay Lệnh Hồ Xung này còn sống ngày nào thì bất luận phải trải qua bao nhiêu nỗi gian nan nguy hiểm cũng nhất định không lùi bước và ráng cứu thoát Thánh cô cho bằng được.... các anh em trong chùa đã ra hết chưa?

Kế Vô Thi chạy trở lại đường hầm quay vào lớn tiếng gọi mấy lần mà bên trong vẫn không có tiếng người đáp lại liền về bảo:

- Anh em ra hết cả rồi!

Lệnh Hồ Xung bỗng nổi tính trẻ nít nói:

- Chúng ta hãy hô lớn ba tiếng khiến cho phe chính giáo phải

giật mình.

Tổ Thiên Thu theo hùa:

- Thật là tuyệt diệu! toàn thể anh em hãy nghe minh chủ mà hô!

Cuộc khẩu chiến giữa hai phe chánh tà

Lệnh Hồ Xung vận nội lực lớn tiếng:

- Toàn thể anh em hãy hô theo tại hạ! Một hai bạ A ha! Chúng ta xuống núi rồi đây!

Mấy ngàn người đồng thanh hô theo:

- A ha! Chúng ta xuống núi rồi đây!

Lệnh Hồ Xung lại hô:

- Các vị Ở lại trên núi mà thưởng tuyết!

Quần hào hô theo:

- Các vị Ở lại trên núi mà thưởng tuyết!

Lệnh Hồ Xung lại hô:

- Non xanh trơ đó, nước biếc vẫn đây, còn ngày tái hội!

Quần hào hô theo:

- Non xanh trơ đó, nước biếc vẫn đây, còn ngày tái hội!

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Chúng ta đi thôi!

Bỗng có người lớn tiếng la:

- Chúng bay là đồ chó chết, là quân đê hèn! Tổ mẹ chúng bay! Phải đào mồ, cuốc mả ông tổ thập bát đại chúng bay lên mới hả giận.

Tiếp theo mấy ngàn người đều cất tiếng thóa mạ:

- Chúng bay là phường chó chết, là quân đê hèn! Phải đào mồ, cuốc mả ông tổ thập bát đại nhà chúng bay lên mới hả giận.

Những câu chửi bới tục tằn hạ lưu do miệng mấy ngàn người réo lên làm vang động cả một vùng sơn cốc cổ kim chưa từng có, khiến người nghe phải kinh hãi.

Lệnh Hồ Xung lớn tiếng la:

- Chúng ta đi thôi! La ó làm chi cho mệt!

Nhưng quần hào đang cao hứng vẫn tiếp tục ngoác miệng ra mà thét lên một lúc nữa. Sau họ thấy trên lưng chừng sườn núi không động tĩnh gì mới thôi.

Trời sáng rõ, mưa tuyết càng lớn, mọi người tản mát đi dần dần.

Lệnh Hồ Xung bụng bảo dạ:

- Hiện giờ công việc trọng đại thứ nhất là phải tìm xem Doanh Doanh ở đâu, thứ hai là điều tra cái chết của hai vị sư thái Định Nhàn, Định Dật xem ai là hung thủ. Muốn làm cho được hai việc này, mình phải đi về phương nào cho phải?

Trong đầu óc chàng bỗng lóe lên một tia sáng. Chàng tự nhủ:

- Quần tăng chùa Thiếu Lâm cùng mọi người phe chính giáo xuống chân núi Thiếu Thất bao vây để diệt trừ bọn mình mà không thành công dĩ nhiên họ trở về chùa Thiếu Lâm, không chừng họ đem cả Doanh Doanh đi theo. Vậy muốn làm xong hai việc này mình phải trở lại chùa Thiếu Lâm.

Đoạn chàng quyết định:

- Muốn trà trộn vào chùa Thiếu Lâm càng ít người càng hay, vậy không nên đem người đi theo, cả bọn Tổ huynh cũng vậy.

Chàng trả bảo đao cho hào sĩ Tây Vực rồi từ biệt bọn Tổ Thiên Thu, Kế Vô Thi, Lão Đầu Tử, Lam Phượng Hoàng, Huỳnh Bá Lưu.... chàng nói:

- Xin liệt vị chia nhau đi các ngả cố gắng tìm cho đến chỗ

Thánh cô, đón tiếp được người rồi chúng ta cùng nhau uống rượu một bữa say thỏa thích.

Kế Vô Thi nói:

- Thưa công tử! Công tử đi đâu?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Xin tha thứ cho tiểu đệ không thể nói rõ được, mai đây sẽ có lời tường thuật.

Mọi người không dám hỏi nhiều, liền chắp tay bái biệt.

Lệnh Hồ Xung thi triển khinh công chuồn vào trong rừng rồi tung mình nhảy lên ngọn cây cho khỏi để lại vết chân trên mặt đất đầy tuyết phủ. Chỗ chàng ẩn thân cành lá rậm rạp.

Sau một lúc, tiếng quần hào dứt lác nhỏ dần đi rồi im bặt.

Lệnh Hồ Xung liệu chừng mọi người đã giải tán đi hết rồi, chàng liền nhảy xuống chậm chạp quay về phía cửa đường hầm thì quả nhiên không một người nào.

Chỗ cửa hầm khuất vào sau hai tảng đá lớn, lại có cỏ dại mọc đầy. Nếu là người chưa rõ nội tình thì đến bên cũng không phát giác ra được.

Lệnh Hồ Xung hiện giờ tay không khí giới, chàng liền lượm một cành cây dưới đất dài chừng bốn thước, cầm tay đi vào địa đạo.

Chàng đi rất mau trở về đến Đạt Ma đường, lắng tai nghe thì thấy điện trước văng vẳng có tiếng người. Chàng biết là bọn chính giáo hành động rất trì trọng, liền từ từ tiến ra để dò lạ Chàng sợ đối phương đã bố trí cạm bẫy nên dè dặt từng bước để tránh cơ quan.

Lệnh Hồ Xung vận nội lực ra hai cánh tay để bưng tượng Đạt Ma từ từ đặt vào chỗ cũ rồi tính thầm trong bụng:

- Mình muốn nghe lỏm cuộc đàm thoại giữa các vị chưởng môn các phái, không nên hiểu nấp vào chỗ nào cho tiện? Trong chùa Thiếu Lâm đến có hàng ngàn phòng viện. Bọn họ thương nghị Ở căn nào mình cũng chưa hay.

Chàng sực nghĩ tới ngày trước Phương Sinh đại sư đã dẫn chàng đến bái kiến chưởng môn phương trượng, chàng chỉ còn nhớ phảng phất chỗ phương trượng ngồi, liền rời khỏi Đạt Ma đường ra phía sau. Chàng chạy như bay một hồi thủy chung vẫn không tìm ra thiền phòng của phương trượng vì lẽ khu phòng xá chùa Thiếu Lâm rộng lớn quá.

Bỗng nghe có tiếng chân vang lên. Chừng hơn mười người từ phía ngoài đi gần tới chỗ chàng ẩn thân. Hiện chàng đang đứng trong một tòa thiền điện. Trên xà điện có treo một tấm biển gỗ khắc bốn chữ vàng "Thanh lượng cảnh giới". Chàng thấy xung quanh không có chỗ nào khả dĩ ẩn núp được liền tung mình vọt lên chuồn vào sau tấm biển.

Tiếng bước chân mỗi lúc một gần, bảy tám người tiến vào.

Một người nói:

- Bọn tà ma ngoại đạo này bản lãnh không phải tầm thường. Bên mình đã bao vây tứ phía như tường đồng vách sắt mà bọn chúng vẫn trốn xuống núi được.

Một người khác hỏi:

- Chắc trên núi Thiếu Thất còn có đường hầm bí mật thông ra chân núi không thì bọn họ trốn ra thế nào được?

Lại một người nữa nói:

- Đường hầm lối tắt nhất quyết không có đâu. Tiểu tăng xuất gia ở chùa Thiếu Lâm đã hơn hai chục năm mà chưa từng nghe thấy ai nói đến đường lối tắt nào để xuống núi cả.

Người nói trước liền vặn:

- Đã gọi là đường hầm bí mật thì bọn người tầm thường biết thế nào được?

Lệnh Hồ Xung nghe mấy lời đối đáp liền biết trong bọn này có một nhà sư chùa Thiếu Lâm, còn ngoài ra đại khái là những người được mời đến để trợ lực.

Lại nghe nhà sư chùa Thiếu Lâm cãi:

- Dù tiểu tăng không biết đã đành, chẳng lẽ phương trượng tự cũng không biết hay sao? Nếu trong chùa có đường ngầm thì chắc phương trượng đã thông tri cho mấy vị thủ lãnh các phái gia tâm đề phòng, khi nào để bọn tà ma ngoại đạo trốn thoát một cách ung dung?

Một người khác vừa bật lên tiếng cười khành khạch, bỗng nghe tiếng một người quát hỏi:

- Ai? Ra đây cho ta coi mặt.

Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi tự hỏi:

- Té ra hành tung của mình bị bại lộ rồi ư?

Chàng toan nhảy xuống, chợt nghe sau tấm biển mé Đông có tiếng cười khánh khách nổi lên, rồi một người lên tiếng:

- Lão gia đã thổi một hơi cho mấy đám tro bụi rớt xuống để các ngươi nhìn thấy rồi. Nhãn quang các ngươi ghê gớm thiệt!

Thanh âm này rất vang dội. Đúng là tiếng Hướng Vân Thiên.

Lệnh Hồ Xung vừa kinh hãi vừa mừng thầm, miệng lẩm bẩm:

- Té ra Hướng đại ca đã nấp trên từ hồi nào. Y nín thở ghê thật! Từng bấy lâu mà mình chưa nghe thấy. Nếu không có đám bụi cát rớt xuống thì bọn người này quyết chẳng thể nào phát giác ra được...

Chàng còn đang xoay chuyển ý nghĩ, bỗng nghe hai tiếng "bịch bịch". Hai mé Đông Tây đều có người nhảy xuống.

Tiếp theo ba người đồng thanh quát hỏi:

- Ai?...

- Ngươi...

- Làm...

Mỗi người mới quát được một tiếng ra khỏi cửa miệng liền im bặt.

Lệnh Hồ Xung không nhịn được, thò đầu ra coi thì thấy trong đại điện hai bóng đen đang vùng vẫy. Một người là Hướng Vân Thiên. Còn người nữa thân thể cao lớn chính là Nhậm Ngã Hành.

Hai người này phóng chưởng không có tiếng động, nhưng mỗi phát chưởng là người trong điện phải té nhào.

Chỉ trong khoảnh khắc tám người cùng ngã xuống, năm người nằm úp không nhúc nhích, còn ba người nữa nằm ngửa mặt lên, mắt trợn tròn xoe trông rất khủng khiếp. Da thịt không động đậy nữa. Hiển nhiên chúng đã bị Nhậm, Hướng hai người đánh một chưởng chết rồi.

Nhậm Ngã Hành tủm tỉm cười cất tiếng gọi:

- Doanh nhi xuống đây!

Phía trong tấm biển gỗ mé Tây một người nhẹ nhàng hạ xuống thân hình yểu điệu. Chính là Doanh Doanh mà lâu ngày chàng chưa thấy mặt.

Lệnh Hồ Xung rất kích động tâm tình vì thấy nàng mặc áo vải thô, dung nhan tiều tụy không còn chút huyết sắc. Chàng toan nhảy xuống cùng nàng tương kiến thì Nhậm Ngã Hành xoay mình lại nhìn lên chỗ chàng nấp, xua tay luôn mấy cái.

Lệnh Hồ Xung không hiểu ý chàng nghĩ thầm:

- Bọn họ đến trước ta ẩn mình sau tấm biển gỗ dĩ nhiên họ biết rồi. Nhậm lão tiên sinh bảo ta đừng ra mặt là có ý gì?

Nhưng chỉ trong giây lát, chàng hiểu ngay dụng tâm của lão.

Bỗng thấy mấy người lẹ chân bước vào trong cửa điện. Chàng vừa nhìn đã rõ ngay vợ chồng Nhạc Bất Quần, sư phụ chàng. Phương Chứng đại sư phương trượng chùa Thiếu Lâm. Ngoài ra còn vô số người chàng không dám nhìn lâu, vội thụt đầu vô biển. Trái tim rạo rực trống ngực đập thình thình, chàng lẩm bẩm:

- Nếu Doanh Doanh bị hãm thân vào chốn trùng vi thì ta có phải tan xương nát thịt cũng quyết cứu nàng thoát hiểm.

Phương Chứng đại sư bỗng lên tiếng:

- A Di Đà Phật! Thất sát chưởng của ba vị thí chủ ghê gớm quá. Nữ thí chủ đã rời khỏi chùa Thiếu Lâm sao còn quay trở lại?

Doanh Doanh đáp:

- Tiểu nữ đi rồi vì lẽ gì còn trở lại nên hỏi phương trượng đại sư chỉ giáo cho.

Phương Chứng đáp:

- Lão tăng không hiểu nguyên do câu hỏi này. Hai vị đây chắc là những tay cao thủ trên Hắc Mộc Nhai! Xin tha thứ cho lão tăng mắt kém lại chưa được quen biết. Các vị đã tới đây là quý khách của chùa Thiếu Lâm vậy xin ngồi xuống nói chuyện.

Lệnh Hồ Xung trong lòng ngầm ngầm khâm phục, bụng bảo dạ:

- Phương Chứng quả là một vị cao tăng đắc đạo, lão nhìn thấy bọn đệ tử bản phái chết lăn ra đó mà không hề xúc động thanh

sắc. Đối với bọn đối đầu sát nhân, nhà sư vẫn nhã nhặn lịch sự.

Hướng Vấn Thiên giới thiệu:

- Vị này là Nhậm giáo chủ ở Triều Dương thần giáo. Còn tại hạ là Hướng Vân Thiên.

Nguyên hai người này là những tay lừng tiếng võ lâm, chỉ vì ẩn cư đã lâu nên Phương Chứng đại sư cùng vợ chồng Nhạc Bất Quần đều không quen biết.

Nghe Hướng Vân Thiên nói vậy, chỉ có mấy người bật lên tiếng "ái chà'. Còn ngoài ra đều chấn tĩnh phi thường. Tuy trong lòng kinh hãi nhưng không để lộ ra ngoài.

Phương Chứng đại sư hỏi:

- Té ra là Nhậm giáo chủ cùng Hướng tả sứ. Hai vị quang lâm tệ tự khiến cho lão tăng rất lấy làm vinh hạnh. Không hiểu hai vị có điều chi chỉ giáo?

Nhậm Ngã Hành đáp:

- Lão phu lánh đời đã lâu không hỏi đến thế sự, nên những vị hào kiệt lớp sau trên chốn giang hồ đều không quen biết. Chẳng hay mấy vị bằng hữu đây là ai?

Mấy câu này lão nói ra vẻ cực kỳ ngạo nghễ.

Phương Chứng liền nói:

- Đã vậy để lão tăng giới thiệu:

Vị này là Xung Hư đạo trưởng, chưởng môn phái Võ Đương.

Bỗng nghe thanh âm một lão già cất lên:

- Hoặc giả bần đạo có lớn hơn Nhậm tiên sinh vài tuổi, nhưng hồi lên cầm quyền phái Võ Đương nhất định là sau khi Nhậm tiên sinh đã lùi vào đường ẩn dật. Kẻ lên sau vẫn là hậu bối không thể vượt lên trước được. Ha ha!

Lệnh Hồ Xung nghe thanh âm rồi bụng bảo dạ:

- Thanh âm đạo trưởng chưởng môn phái Võ Đương này rất quen tai, nhất định ta đã nghe thấy ở đâu rồi thì phải.

Rồi chàng tỉnh ngộ lẩm bẩm:

- à phải rồi! Lúc mình đến chân núi Võ Đương đã gặp ba người một người gánh củi, một người gánh rau và một lão tiên sinh cưỡi lừa kiếm pháp tinh diệu vô cùng! Té ra tiên sinh là chưởng môn phái Võ Đương.

Chàng bỗng nổi lên mối tự phụ, bàn tay toát mồ hôi ra.

Nên biết phái Võ Đương đứng ngang hàng với phái Thiếu Lâm mấy trăm năm. Một phái chuyên về môn âm nhu, một phái sở trường về dương cương. Thanh âm Ngũ nhạc kiếm phái tuy đã vang dội nhưng so với hai phái Thiếu Lâm, Võ Đương vẫn còn kém một bậc. Chưởng môn phái Tung Sơn là Tả Lãnh Thiền đang dựng lên thiên phương bách kế để gộp năm phái vào một hòng lập ra Ngũ Nhạc phái. Chỗ dụng ý của hắn là có thể muốn đứng ngang hàng với hai phái Thiếu Lâm, Võ Đương đặng thành thế chia ba chân vạc.

Lệnh Hồ Xung đột nhiên biết ra mình đã thắng được một tay kiếm pháp độc đáo đương thời là Xung Hư đạo trưởng thì nỗi vui mừng kể sao cho xiết.

Bỗng nghe Nhậm Ngã Hành nói:

- Vị Tả đại chưởng môn đây bọn lão phu đã được gặp mặt rồi. Tả sư phó! Gần đây chắc môn "Đại Tung dương thần chưởng" của sư phó tinh tiến nhiều rồi phải không?

Lệnh Hồ Xung kinh hãi tự hỏi:

- Té ra Tả sư bá, chưởng môn phái Tung Sơn cũng đến đây rồi ư?

Bỗng nhiên một thanh âm nhu hòa cất lên:

- Nghe nói Nhậm tiên sinh bị bọn thuộc hạ giam cầm đã mấy năm. Phen này lại ra được, thật là đáng mừng! Đại tung dương thần chưởng đã mười mấy năm nay không dùng đến, tại hạ e rằng quên mất quá nửa rồi.

Nhậm Ngã Hành cười nói:

- Lão phu cảm thấy trên chốn giang hồ thật là tịch mịch. Từ ngày lão phu thoái ẩn, không một ai đối chưởng được với Tả huynh. Đáng phục! Thật là đáng phục.

Tả Lãnh Thiền nói:

- Trên chốn giang hồ những người bản lãnh so với Nhậm tiên sinh cũng chẳng thiếu gì. Tỷ như Phương Chứng đại sư, Xung Hư đạo trưởng đều là những bậc hiền sĩ đắc đạo, quyết chẳng bao giờ vô cớ lại đòi giáo huấn tại ha...

Nhậm Ngã Hành ngắt lời:

- Hay lắm! Khi nào được rảnh lão phu sẽ tỷ thí cùng Tả sư phó những chiêu mới mẻ.

Tả Lãnh Thiền nói:

- Tiên sinh đã có ý như vậy, dĩ nhiên tại hạ phải bồi tiếp.

Nghe hai người đối đáp thì hiển nhiên đã có lần tỷ thí với nhau, nhưng rồi ai thắng ai bại họ nói nghe không biết rõ được.

Phương Chứng đại sư tiếp tục giới thiệu:

- Vị này là Thiên Môn đạo trưởng, chưởng môn phái Thái Sơn. Vị này là Nhạc tiên sinh, chưởng môn phái Hoa Sơn. Vị này là Ninh nữ hiệp ngày trước và hiện giờ là Nhạc phu nhân, chắc Nhậm tiên sinh đã biết rõ rồi.

Nhậm Ngã Hành cười nói:

- Ninh nữ hiệp thì lão phu đã biết qua, còn Nhạc tiên sinh gì

đó thì chưa từng nghe thấy.

Lệnh Hồ Xung không hiểu nghĩ thầm:

- Sư phụ ta thành danh trước sư mẫu. Cả hai người lão không biết thì có lý, nhất quyết chẳng khi nào biết Ninh nữ hiệp mà lại không biết Nhạc tiên sinh. Lão bị cầm tù dưới đáy Tây Hồ bất quá là việc mười năm sau này thì khi đó thanh danh sư phụ ta đã truyền đi khắp thiên hạ. Hiển nhiên lão này có ý khiêu khích để gây sự.

Nhạc Bất Quần thản nhiên đáp:

- Tiện danh của vãn sinh không đáng lọt vào tai Nhậm tiên sinh.

Nhậm Ngã Hành hỏi:

- Nhạc tiên sinh! Lão phu muốn hỏi thăm tiên sinh tin tức một người. Chẳng hiểu tiên sinh có biết y lạc lõng nơi đâu không? Lão phu còn nghe nói y là môn hạ phái Hoa Sơn.

Nhạc Bất Quần hỏi:

- Chẳng hay Nhậm tiên sinh muốn hỏi ai?

Nhậm Ngã Hành đáp:

- Người này chẳng những nhân nghĩa hơn đời mà lại trí dũng song toàn. Bản lãnh y rất cao cường, nhân phẩm lại hiếm có. Có kẻ mắt đui đem lòng đố kỵ bài xích y. Nhậm mỗ mới gặp y một lần mà chẳng khác người từng quen biết đã lâu. Nên nhất tâm đem đức con gái bảo bối gả cho y để thành đôi lứa.

Lệnh Hồ Xung nghe tới đây trống ngực đánh thình thình. Chàng ngấm ngầm cảm thấy một việc rất khó cho mình sắp xẩy ra.

Bỗng nghe Nhậm Ngã Hành nói tiếp:

- Y là một chàng thanh niên có tình nghĩa nghe thấy đứa con

bảo bối của lão phu bị cầm tù trong chùa Thiếu Lâm liền thống lĩnh mấy ngàn anh hùng hào kiệt đến chùa Thiếu Lâm đón vợ. Thế mà chỉ trong nháy mắt đã không biết đi đâu mất. Lão phu là nhạc phụ y nên trong lòng cực kỳ nóng nẩy, muốn nhờ các vị điều tra giùm.

Nhạc Bất Quần ngửa mặt lên trời cười khanh khách nói:

- Nhậm tiên sinh đã thần thông quảng đại mà có chàng rể cũng không kiếm ra ư? Hôm qua ở trên núi Thiếu Thất, tại hạ có thấy một gã nhỏ tuổi tay mặt cầm kiếm, tay trái ôm một vị cô nương rất xinh đẹp nghe nói cô ta là Lam giáo chủ Ngũ Độc giáo gì đó. Nhậm tiên sinh! Tiên sinh phải coi chừng đừng để cho chàng rể dông sang dòm dõi nơi khác. Gã ôm Lam Phượng Hoàng chạy đi rồi.

Lệnh Hồ Xung tự hỏi:

- Sao sư phụ lại nói vậy? Người đã biết rõ Lam cô nương trúng tên bị thương, mình chỉ vì cứu tính mạng cô mà ôm chạy đi, sao người lại dùng câu nói khó chịu đến thế? à phải rồi! Sư phụ ta căm hận bọn Ma giáo thấu xương nên có thành kiến nhận định bọn họ không phải là hảo nhân nên quyết chẳng để ta lấy con gái giáo chủ Ma giáo làm vợ.

Bọn Nhậm Ngã Hành, Hướng Vấn Thiên, Doanh Doanh ba người chính mắt đã trông thấy Lệnh Hồ Xung một mình chạy vào điện, ẩn thân sau tấm biển gỗ, nên không tin lời Nhạc Bất Quần.

Nhậm Ngã Hành cười ha hả nói móc:

- Chàng thiếu niên này phong lưu đàng điếm, đi tới đâu là để tình duyên tới đó. Thế mới biết đã có danh sư phải có cao đồ mới lãnh thụ được hết chân truyền của sư môn.

Nhạc Bất Quần không nhịn được bất giác đưa mắt nhìn bà vợ.

Nhạc phu nhân biết rõ trượng phu mình nhất nhất hành động theo quy củ, là một người quân tử chân chính, ngay đối với nữ đệ tử bản môn cũng chẳng bao giờ ghé mắt. Thế mà Nhậm Ngã Hành nói vậy thì thật là hồ đồ. Bà thấy Nhạc Bất Quần đưa mắt nhìn mình liền đáp lại bằng một cái mỉm cười.

Nhạc Bất Quần quay lại hỏi:

- Gã thiếu niên mà Nhậm tiên sinh nói đó phải chăng là tên tiểu tặc và là khí đồ của bản phái tên gọi Lệnh Hồ Xung?

Nhậm Ngã Hành cười đáp:

- Rõ ràng là châu báu mà lão đệ lại coi như ngói gạch thì thật là mờ mắt. Chàng thiếu niên mà lão phu nói đó chính là Lệnh Hồ Xung. Ha ha! Tiên sinh mắng chàng là tiểu tặc thì có khác gì mắng lão phu là lão tặc phải không?

Nhạc Bất Quần đáp:

- Tên tiểu tặc đó tham mê nữ sắc. Gã vì một đứa con gái mà cổ động quần cẩu đảng phe bàng môn tả đạo trên chốn giang hồ kéo đến ngang ngược quấy rối chùa Thiếu Lâm là nơi nguồn gốc mọi võ học trong thiên hạ. Giả tỷ không được Tả sư huynh bày diệu kế thì ngôi cổ tự mấy ngàn năm này đã bị đốt cháy thành bãi hoang rồi. Như vậy há chẳng phải là tên đại nghịch dù muôn thác cũng không đủ đền tội?

Hướng Vân Thiên xen vào:

- Nhạc tiên sinh nói thế là sai. Đừng nói Lệnh Hồ công tử đến chùa Thiếu Lâm này để nghinh tiếp Nhậm cô nương, chẳng khi nào có lòng quấy rối làm càn, mà cả đến bạn hữu giang hồ có hành động vượt ra ngoài phép tắc cũng không càn rỡ. Đường đường phái Thiếu Lâm có đến hàng ngàn hảo thủ chẳng lẽ không bảo vệ được chùa hay sao? Tiên sinh thử coi lại biết bao nhiêu bạn hữu của công tử ở trong chùa Thiếu Lâm sau một

ngày một đêm mà không hủy hoại một ngọn cỏ gốc cây. Cả một hột gạo, một ngụm nước cũng không đụng đến.

Bỗng có người lên tiếng:

- Những bạn hữu có đến chùa Thiếu Lâm rồi còn để lại nhiều vật nữa là khác.

Lệnh Hồ Xung nghe giọng nói sắc bén liền biết ngay là Dư Thương Hải, chưởng môn phái Thanh Thành thì lẩm bẩm:

- Cha này cũng đến rồi.

Hướng Vấn Thiên hỏi:

- Xin hỏi Dư quán chủ:

trong chùa Thiếu Lâm còn để lại những thứ gì?

Dư Thương Hải đáp:

- Nào cứt trâu nào nước đái ngựa, nào vàng bạc khắp nơi.

Mọi người không nhịn được phải cười ồ.

Lệnh Hồ Xung hối hận nghĩ thầm:

- Ta chỉ ước thúc anh em không nên hủy hoại sư vật mà quên không dặn họ không được đái bậy. Những người thô tục này trễ quần ra là làm ô uế đến đất Phật thanh tịnh.

Phương Chứng đại sư nói:

- Những thuộc hạ cùng bạn hữu với Lệnh Hồ công tử quang lâm chùa Thiếu Lâm khiến cho lão tăng suốt ngày trong lòng hồi hộp, những lo khói lửa bốc lên gây thành thảm trạng. Nhưng các vị bằng hữu không làm tổn hại một chút gì trong chùa. Đúng là Lệnh Hồ công tử đã vì kính cẩn đức Bồ Tát mà cực lực ước thúc anh em nên mới được như vậy. Toàn thể bản tự từ trên xuống dưới chẳng ai là không cảm kích. Bọn lão tăng định sau này được gặp Lệnh Hồ công tử sẽ có lời từ tạ. Dư quán chủ nói đùa, xin Hướng tiên sinh đừng để ý.

Hướng Vấn Thiên nói:

- Đại sư quả là một vị cao tăng đắc đạo, thật có bụng dạ khác người so với hạng ngụy quân tử, chân tiểu nhân gì đó thật khác xa nhau một trời một vực.

Phương Chứng lại nói:

- Còn một việc mà lão tăng không hiểu là tại sao hai vị sư thái phái Hằng Sơn lại viên tịch ở trong tệ tự?

Doanh Doanh bỗng thét lên một tiếng:

- Úi chao! sao?.... Định Nhàn và Định Dật.... Hai vị sư thái chết rồi ư?

Phương Chứng đáp:

- Đúng thế! Di thể hai vị phát hiện ở trong chùa. Theo lời phỏng đoán thì hai vị viên tịch đúng vào lúc các vị bằng hữu giang hồ tiến vào tệ tự. Chẳng lẽ Lệnh Hồ công tử lại chưa kịp ước thúc bọn thuộc hạ để đến nỗi hai vị sư thái ít người không địch lại số đông rồi mất mạng ở đây? A Di Đà Phật! A Di Đà Phật!

Doanh Doanh nghẹn ngào nói:

- Vụ này.... thật là kỳ! Hôm ấy tiểu nữ cùng hai vị sư thái tương kiến ở điện sau trong quý tự, rồi được nhờ lượng từ bi của phương trượng đại sư, ngài nói vì nể mặt hai vị sư thái nên buông tha.... tiểu nữ thoát khỏi chốn lao lung...

Lệnh Hồ Xung trong lòng vừa cảm kích vừa hối hận. Chàng nghĩ thầm trong bụng.

- Té ra hai vị Định Nhàn và Định Dật sư thái đã năn nỉ phương trượng chùa Thiếu Lâm và quả nhiên phương trượng đã tha Doanh Doanh ra rồi. Nhưng hai vị lại táng mạng ở đây. Thế là hai vị vì ta cùng Doanh Doanh mà phải thác oan.... Không biết hai vị đã bị ai sát hại?.... Ta nhất quyết phải báo thù

cho hai vị mới được.

[redacted]

Ai đáng phục? Ai không đáng phục?

Bỗng nghe Doanh Doanh nói:

- Hai vị sư thái cùng tiểu nữ sắp rời khỏi núi Thiếu Thất. Đến ngày thứ ba thì nghe nói Lệnh Hồ.... Lệnh Hồ công tử công tử dẫn các bạn hữu giang hồ đến chùa Thiếu Lâm để đón tiểu nữ. Định Nhàn sư thái bảo:

"Chúng ta phải đi suốt ngày để ngăn chặn bọn họ không thì họ làm kinh động các vị cao tăng chùa Thiếu Lâm và khiến cho chúng ta phải áy náy vô cùng". Một hôm bọn tiểu nữ gặp một bọn giang hồ vào buổi tối. Người đó nói là quần hào từ bốn mặt tám phương kéo đến, họ ấn định vào ngày rằm tháng 12 đều tụ tập ở chùa Thiếu Lâm. Hai vị sư thái cùng nhau thương nghị, nói là các hào sĩ giang hồ như rồng rắn hỗn hợp, kẻ hay người dở không đều, e rằng trong đám này có nhiều kẻ đồi bại đến quấy rối chùa Thiếu Lâm thì thật là đắc tội với phương trượng đại sự Khi đó Định Nhàn sư thái bảo tiểu nữ tìm đến gặp chàng.... gặp Lệnh Hồ công tử để bảo y lập tức giải tán quần hào. Hai vị sư thái trở lại chùa Thiếu Lâm định góp sức với phương trượng đại sư đặng giữ cửa Phật là nơi phúc địa thanh tĩnh cho khỏi ô uế.

Nàng nói năng uyển chuyển, thanh âm trong trẻo, lời nói trang nhã. Có điều nàng nghĩ tới hai vị sư thái đã bị uổng mạng thì thanh âm hòa lẫn nỗi bi thương. Lúc nàng nói đến Lệnh Hồ công tử lại ra chiều bẽn lẽn, ngập ngừng.

Lệnh Hồ Xung ẩn sau tấm biển gỗ nghe thấy không khỏi

khích động tâm tính.

Phương Chứng nói:

- A Di Đà Phật! Hảo ý của hai vị sư thái khiến cho lão tăng cảm kích muôn vàn. Chùa Thiếu Lâm một khi có tai nạn, tin tức đồn đại ra ngoài là các môn chính giáo bất luận đã từng quen biết hay không đều đến viện trợ. Tệ phái không biết lấy chi báo đáp mối thịnh tình của các môn phái. May nhờ ở đức Bồ Tát bảo hộ, hai bên chưa động can qua, tránh được một trường kiếp nạn đổ máu. Chỉ hai vị sư thái gặp phải độc thủ khiến mọi người chấn động tâm thần.

Nhà sư buông tiếng thở dài nói tiếp:

- Hỡi ôi! Hai vị sư thái đã được chân truyền của phái Hằng Sơn. Trong võ lâm thiệt mất hai vị võ công tinh thâm, đạo đức cao siêu thật là đáng than và đáng tiếc!

Doanh Doanh lại nói:

- Sau khi tiểu nữ cùng hai vị sư thái chia tay rồi ngay đêm hôm ấy lại bị đại địch bắt giữ vì mình ít người không địch lại số đông. Tiểu nữ lại bị cầm tù mấy ngày. Khi gia gia cùng Hướng thúc thúc đến cứu tiểu nữ ra thì các bạn hữu giang hồ đã tiến vào chùa Thiếu Lâm rồi.

Nàng đưa mắt nhìn Hướng Vân Thiên nói tiếp:

- Hướng thúc thúc cùng tiểu nữ vào chùa Thiếu Lâm chừng nửa giờ thì không biết bọn quần hào đã kéo đi đâu hết mà cũng không hay tin là hai vị sư thái đã viên tịch.

Phương Chứng nói:

- Theo lời nữ thí chủ thì hai vị sư thái không phải là do Nhậm tiên sinh và Hướng tả sứ đã ra tay hạ sát.

Doanh Doanh nói:

- Hai vị sư thái đã có đức lớn đến cứu tiểu nữ. Tiểu nữ dù có tan xương nát thịt cũng không thể báo đáp trong muôn một. Vậy gia gia và Hướng thúc thúc của tiểu nữ có gặp hai vị sư thái và hai bên xảy chuyện bất hòa thì dĩ nhiên tiểu nữ phải đứng ra điều giải, chẳng khi nào để xảy ra chuyện đau đớn này.

Phương Chứng nói:

- Nữ thí chủ nói thế là phải.

Dư Thương Hải bỗng xen vào:

- Hành động của người Ma giáo tương phản với người thường. Người thường lấy ân trả oán còn bọn gian tà thì lại lấy thù trả ơn.

Hướng Vân Thiên la lên:

- Lạ thiệt! Lạ thiệt Dư quán chủ gia nhập Triều Dương thần giáo từ hồi nào?

Dư Thương Hải tức giận hỏi lại:

- Sao? Ai bảo ta đã gia nhập Ma giáo?

Hướng Vấn Thiên đáp:

- Quán chủ vừa bảo thần giáo ta lấy thù trả ơn mà tiếng Dư Thương Hải lấy thù trả ơn đã đồn khắp thiên hạ chẳng ai không biết. Như vậy Dư quán chủ là một giáo hữu của thần giáo ta rồi còn gì? Hay lắm hay lắm! Tại hạ rất hoan nghênh!

Dư Thương Hải cáu quá văng tục:

- Ngươi nói gì thúi thế?

Hướng Vấn Thiên tức giận nói:

- Ta bảo hoan nghênh quán chủ tức là có lòng tốt. Vậy mà quán chủ lại mắng ta là ăn nói thúi. Thế có phải là lấy thù trả ân không? Hỡi ơi! Giang sơn có ngày biến cải, bản tính con người suốt đời không thay đổi. Con người lấy thù trả ơn thì một câu

nói, một hành động cũng đủ lộ ra ngoài.

Phương Chứng sợ hai người đi đến cuộc tranh chấp vô vị liền hỏi:

- Hai vị sư thái bị ai sát hại, chúng ta cứ hỏi Lệnh Hồ công tử sẽ rõ đầu đuôi. Nhưng ba vị vừa đến cửa chùa Thiếu Lâm đã ra tay sát hại tám tên đệ tử phe chính giáo là vì lẽ gì?

Nhậm Ngã Hành đáp:

- Lão phu một mình qua lại giang hồ, trước nay chưa một ai dám vô lễ. Thế mà tám tên này dám quát tháo lão phu, kêu lão phu phải từ trong chỗ ẩn phải chường mặt ra. Vậy tội chúng chết là đáng kiếp.

Phương Chứng nói:

- A Di Đà Phật! Té ra chỉ vì bọn chúng gầm thét quát tháo mấy tiếng mà tiên sinh đã hạ độc thủ, như vậy chẳng quá lắm ư?

Nhậm Ngã Hành cười ha hả đáp:

- Phương trượng đại sư nói là quá lắm thì nên nói lại là quá tốt mới đúng. Đại sư đối với tiểu nữ thì không làm chuyện khó dễ gì. Vậy lão phu đã lãnh mối ân tình. Lần này không tiện tranh biện nhiều với đại sự Và hai bên hòa cả, không còn khiếm khuyết gì nhau nữa.

Dư Thương Hải bỗng xen vào:

- Lão.... lão...

Hắn muốn nói:

"Lão đừng tranh biện với Phương Chứng đại sư để cãi xóa. Trong thiên hạ làm gì có chuyện dễ dàng như thế được?" Nhưng hắn thấy Nhậm Ngã Hành mục quang như điện liền nhớ tới oai danh ngày trước của lão đâm ra khiếp sợ, miệng lắp bắp hai tiếng:

"Lão.... lão" rồi im bặt không dám nói nữa.

Phương Chứng hỏi:

- Nhậm tiên sinh đã bảo hòa cả làng thì hòa cũng được. Nhưng ba vị đến tệ tự đã hạ sát tám người, vụ đó giải quyết thế nào?

Nhậm Ngã Hành hỏi lại:

- Cái đó có chi là khó giải quyết? Triêu Dương thần giáo của lão phu rất nhiều giáo đồ. Bên quý vị nếu có bản lãnh thì cứ việc đi kiếm giết đủ tám người để trả nợ là xong.

Phương Chứng nói:

- A Di Đà Phật! Giết người bừa bãi càng tăng thêm tội nghiệt. Tả thí chủ! trong tám người bị sát hạ có hai người là môn hạ bên quý phái. Vậy thí chủ tính sao?

Tả Lãnh Thiền chưa kịp đáp thì Nhậm Ngã Hành đã cướp lời:

- Người chết đã bị chết rồi. Tại sao đại hòa thượng lại đi hỏi người ngoài nên làm thế nào, mà không hỏi lão phủ Nghe giọng lưỡi đại hòa thượng thì dường như các vị muốn ỷ thế đông người đem bọn lão phu ba người giết hết để thường mạng có đúng thế không?

Phương Chứng đáp:

- Lão tăng đâu dám thế? Có điều Nhậm tiên sinh lại xuất thế trên chốn giang hồ còn lắm chuyện, e rằng sẽ có bao nhiêu người phải mất mạng về tay Nhậm thí chủ. Lão tăng có ý khuất giá lưu ba vị lại tệ tự để tụng kinh lễ Phật cầu cho võ lâm được thái bình. Không hiểu ý ba vị thế nào?

Nhậm Ngã Hành ngửa mặt lên trời cả cười đáp:

- Tuyệt diệu! Thật là tuyệt diệu! ý kiến đó cao minh vô cùng.

Phương Chứng nói tiếp:

- Lệnh ái trú chân ở động sau chùa, bản tự từ trên xuống dưới đối với y một niềm kính nể, cung phụng đầy đủ không thiếu thốn một thứ gì, lão tăng mà khuất giá lưu lệnh ái lại đây không phải để trả thù cho những đệ tử bản phái bị giết. Hỡi ơi! Oan oan tương báo giây dưa biết bao giờ mới xong? Đó không phải là một điều mà đệ tử nhà Phật nên làm. Bản tự có mấy tên đệ tử bị chết về tay lệnh ái thì đó chẳng qua là duyên nghiệp kiếp trước. Nhưng.... nhưng nữ thí chủ sát nghiệp quá nặng nề, động cất tay là hại người, nếu ở lại tự tu tâm dưỡng tính là cái hay cho mọi người.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Theo lời phương trượng đại sư thì đó cũng là vì lòng tốt hay sao?

Phương Chứng đáp:

- Đúng thế! có điều vụ này đưa đến một cuộc phong ba trên chốn giang hồ là một chuyện mà lão tăng không nghĩ tới. Hơn nữa ngày ấy lệnh ái cõng Lệnh Hồ công tử đến tệ tự cầu cứu, y đã nói rõ chỉ cầu sao cứu mạng được cho Lệnh Hồ công tử, thì dù y có bị hạ sát để đền mạng cho những đệ tử bản phái cũng cam lòng. Lão phu có bảo với nữ thí chủ là việc đền mạng không cần, nhưng nên ở lại hãm mình trên núi Thiếu Thất, nếu không được lão tăng bằng lòng thì không thể tự tiện xuống núi và nữ thí chủ đã nhận lời. Nhậm tiểu thư! Lão tăng nói vậy có đúng không?

Doanh Doanh sắc mặt đang lợt lạt bỗng ửng hồng, nàng khẽ đáp:

- Đúng thế!

Dư Thương Hải cười lạt nói:

- Cô này cũng tình nghĩa gớm! Có điều đáng tiếc là hành động

của Lệnh Hồ Xung không được đoan chính. Ngày trước gã lần mò vào kỹ viện trong thành Hành Dương, chính mắt bần đạo trông thấy. Gã đã cố phụ một phen ân tình của Nhậm đại tiểu thư.

Hướng Vân Thiên cười nói:

- Ngày ở kỹ viện, Dư quán chủ không trông lầm chứ?

Dư Thương Hải đáp:

- Dĩ nhiên là đúng, khi nào còn lầm được?

Hướng Vân Thiên hạ thấp giọng xuống hỏi:

- Dư quán chủ! té ra quán chủ cũng hay chơi món đó. Vậy là cùng đường lối với tại hạ. Ở kỹ viện, quán chủ thích ả nào nhất? Chắc là đẹp lắm!

Dư Thương Hải tức giận vô cùng thét lớn:

- Thúi lắm! Thúi lắm!

Hướng Vân Thiên nói:

- Thơm lắm! Thơm lắm!

Dư Thương Hải vốn là người tồi bại. Những người chính giáo thấy hắn bị Hướng Vân Thiên xói móc không khỏi cười thầm. Ai cũng lấy làm đắc ý nghĩ bụng:

- Đi đấu khẩu với bọn Ma giáo chẳng từ việc gì không làm, chẳng kiêng câu gì không nói, thì chỉ tự rước lấy cái nhục.

Lệnh Hồ Xung ngồi sau tấm biển gỗ nghe Phương Chứng đại sư nói về tình trạng Doanh Doanh cõng mình lên chùa Thiếu Lâm cầu cứu thì trong lòng cảm kích vô cùng. Vụ này tuy chàng đã được nghe người nói từ trước rồi, nhưng bây giờ từ miệng Phương Chứng đại sư nói ra mà lại có cả Doanh Doanh ở tại đây thì so với việc nghe người ngoài kể lại, lần này còn cảm động hơn nhiều. Bất giác mắt chàng rướm lệ.

Phương Chứng lại nói:

- Nhậm tiên sinh! Các vị ẩn cư lại trên chùa Thiếu Lâm, từ nay chúng ta đổi thù ra bạn. Lão tăng mong rằng ba vị đừng rời khỏi núi Thiếu Thất một bước, lão tăng sẽ đảm bảo không ai dám đến gây chuyện thị phi với ba vị cả. Từ đây thiên hạ hưởng phúc thanh bình, há chẳng là một việc đáng mừng ru?

Bọn Tả Lãnh Thiền, Nhạc Bất Quần nghe Phương Chứng đại sư nói bằng một giọng rất thành khẩn thì nghĩ bụng:

- Vị cao tăng cửa phật này không thông hiểu việc đời, nói toàn điều vu khoát. Ba nhân vật này là những tên đại ma đầu giết người không gớm tay mà muốn cho họ cấm mình trên núi Thiếu Thất há chẳng là một chuyện mơ tưởng hão huyền ư?

Nhậm Ngã Hành mỉm cười nói:

- Mỹ ý của phương trượng làm cho mọi bề châu đáo. Đáng lý tại hạ phải tuân mệnh.

Phương Chứng vui mừng nói:

- Thế là thí chủ muốn lưu lại núi Thiếu Thất rồi chứ?

Nhậm Ngã Hành nói:

- Đúng thế! Có điều bọn tại hạ nhiều lắm là ở lại trong ba giờ, còn hơn nữa thì không thể được.

Phương Chứng lại thất vọng hỏi:

- Ba giờ thôi ư? Thời gian ngắn ngủi như vậy thì làm gì được?

Nhậm Ngã Hành cười nói:

- Kể ra tại hạ cũng muốn ở lại mấy ngày cùng các vị bạn hữu trò chuyện nhưng cái tên của tại hạ đã không tốt rồi thì biết làm sao?

Phương Chứng ngơ ngác hỏi:

- Nhậm thí chủ nói vậy, lão tăng thật không sao hiểu được. Vụ này có dính dáng gì đến tên hiệu của giáo chủ đâu?

Nhậm Ngã Hành đáp:

- Cái họ của tại hạ đã chẳng ra gì, cái tên lại không hay ho nốt. Họ là Nhậm tên lại là Ngã Hành. Nếu biết sớm chỗ này thì ngày trước kêu bằng Nhĩ Hành thật hay hơn nhiều. Hiện giờ đã kêu bằng Ngã Hành tức là làm gì cũng tùy theo ý mình, thích đi đâu là đi ngay tới đó.

Phương Chứng tỏ vẻ không bằng lòng nói:

- Té ra Nhậm tiên sinh muốn đùa cợt lão tăng chăng?

Nhậm Ngã Hành vội nói:

- Không dám! Không dám! Trong những cao nhân hiện thời tại hạ khâm phục tính ra không có mấy, đếm đi đếm lại chỉ được ba người rưỡi. Trong đó có một vị đại hòa thượng. Mặt khác lão phu không phục cũng chỉ có ba người rưỡi.

Hắn nói bằng một giọng rất thành khẩn, tuyệt không có ý mỉa mai trào phúng.

Phương Chứng chắp tay nói:

- A Di Đà Phật! Lão tăng không dám!

Mọi người nghe Nhậm Ngã Hành nói trong các bậc cao nhân hiện thời hắn chỉ khâm phục có ba người rưỡi và không phục cũng ba người rưỡi mọi người động tính hiếu kỳ, cả Lệnh Hồ Xung cũng vậy. Họ tự hỏi:

- Những người mà hắn khâm phục, ngoài Phương Chứng ra còn những ai?

Bỗng nghe có thanh âm oang oang cất tiếng lên hỏi:

- Nhậm tiên sinh còn khâm phục những người nào?

Nhậm Ngã Hành cười đáp:

- Xin lỗi các hạ. Các hạ không có ở trong đó.

Người kia hỏi:

- Tại hạ khi nào dám so bì với Phương Chứng đại sử Dĩ nhiên Nhậm tiên sinh không khâm phục rồi.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Cả những người tại hạ không khâm phục cũng không có các hạ. Các hạ có rèn luyện thêm ba mươi năm nữa thì may ra mới được liệt vào hạng người mà Nhậm mỗ khâm phục.

Người kia cười khành khạch nhưng không nói gì nữa.

Mọi người lại nghĩ bụng:

- Té ra được hắn không phục cũng chẳng phải chuyện dễ dàng.

Phương Chứng nói:

- Câu chuyện của Nhậm tiên sinh thật mới mẻ!

Nhậm Ngã Hành hỏi:

- Đại hòa thượng có muốn biết lão phu khâm phục những ai và không khâm phục những người nào không?

Phương Chứng đáp:

- Lão phu đang thành khẩn muốn nghe lời cao luận của Nhậm thí chủ.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Đại hòa thượng! Đại hòa thượng đã nghiên cứu tinh thâm Dịch cân kinh, nội công đến trình độ xuất thần nhập hóa mà lòng vẫn từ hòa không như lão phu hay khoe khoang làm phách, vì thế mà lão phu rất khâm phục.

Phương Chứng xua tay nói:

- Lão tăng không dám đâu.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Người thứ hai mà lão khâm phục là kẻ đã cướp ngôi giáo chủ Triều Dương thần giáo của lão phu tên gọi Đông Phương Bất Bại.

Mọi người đều ủa lên một tiếng ra chiều kinh ngạc, vì ai nấy đều biết rằng Nhậm Ngã Hành bị Đông Phương Bất Bại ám toán thì dĩ nhiên trong lòng căm hận kẻ địch thấu xương, ngờ đâu hắn lại khâm phục.

Nhậm Ngã Hành nói tiếp:

- Lão phu võ công đã cao thâm, cơ trí cũng hơn người, vẫn cho là trong thiên hạ không còn ai là địch thủ. Chẳng ngờ lại bị Đông Phương Bất Bại chơi một vố cay, suýt nữa mất mạng dưới đáy Tây Hồ, vĩnh viễn không thoát ra được. Đông Phương Bất Bại đã là một nhân vật lợi hại đến thế thì lão phu không khâm phục hắn sao được?

Phương Chứng gật đầu nói:

- Nhậm tiên sinh nói có lý.

Nhậm Ngã Hành lại nói:

- Vị thứ ba mà lão phu khâm phục là tay cao thủ tuyệt đỉnh phái Hoa Sơn hiện nay.

Mọi người lại một phen ngạc nhiên. Vừa rồi hắn đã nói Nhạc Bất Quần mất mặn mất nhạt không nể mặt chút nào, ngờ đâu trong lòng hắn lại khâm phục đối phương.

Nhạc phu nhân bỗng xen vào:

- Các hạ bất tất phải đưa ra phản thuyết này để châm chọc người?

Nhậm Ngã Hành cười nói:

- Ha ha! Nhạc phu nhân! Phu nhân tưởng tại hạ nói tôn phu

chăng? Y.... Y hãy còn cách xa lắm. Người mà tại hạ khâm phục vì kiếm thuật thông thần là Phong Thanh Dương lão tiên sinh. Kiếm thuật của Phong lão tiên sinh cao thâm hơn lão phu nhiều nên lão phu khâm phục.

Phương Chứng hỏi:

- Chẳng lẽ Phong lão tiên sinh còn sống ở thế gian ư?

Lúc nhà sư hỏi câu này thì Nhậm Ngã Hành hết ngó Nhạc Bất Quần lại ngó Nhạc phu nhân.

Nhạc Bất Quần nói:

- Phong sư thúc đã mấy năm quy ẩn không có tin tức gì cho bản môn cả. Nếu lão nhân gia còn sống thì thật là đại hạnh cho bản môn.

Nhậm Ngã Hành cười lạt nói:

- Phong lão tiên sinh ở phe Kiếm tông, còn Nhạc tiên sinh về phe Khí tông. Hai phe Kiếm, Khí thế chẳng đội trời chung. Lão nhân gia mà còn sống ở trên thế gian đâu có phải là cái may cho tiên sinh?

Nhạc Bất Quần bị Nhậm Ngã Hành nói mấy câu trúng tâm sự nét mặt tiên sinh lúc đỏ hồng, lúc xanh lợt, trong lòng xao xuyến nghĩ thầm:

- Tên ma đầu này tuy là người tàn ác, giàu lòng tự phụ nhưng hắn không nói dối bao giờ. Chẳng lẽ Phong Thanh Dương còn sống ở thế gian thật ư?

Tiên sinh là người dầy công tu dưỡng, mừng giận không lộ nét mặt, song vụ này có liên quan mật thiết rất lớn đến bản môn, nên tiên sinh không giấu nổi nỗi băn khoăn trong dạ.

Nhậm Ngã Hành cười nói:

- Tiên sinh cứ an lòng. Phong lão tiên sinh là một tay cao

nhân ngoài đời, chẳng lẽ tiên sinh còn sợ Phong lão tiên sinh trở lại tranh đoạt chức chưởng môn phái Hoa Sơn nữa hay sao?

Nhạc Bất Quần nghiêm nét mặt đáp:

- Tại hạ tài đức kém cỏi, nếu được Phong sư thúc tổ vẽ mày vẽ mặt cho há chẳng là việc đáng mừng ghê gớm ư? Nhậm tiên sinh! Tiên sinh có thể trỏ đường cho tại hạ đến bái kiến Phong thái sư thúc tổ chăng? Được như vậy thì toàn thể phái Hoa Sơn đều cảm kích ơn đức lớn lao của tiên sinh.

Nhậm Ngã Hành lắc đầu đáp:

- Điều thứ nhất là Nhậm mỗ không biết Phong lão tiên sinh hiện thời ở đâu. Điều thứ hai dù Nhậm mỗ có biết cũng không nói cho tiên sinh hay vì lẽ đao thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng. Đối phó với kẻ chân tiểu nhân là một chuyện dễ, nhưng đối phó với người ngụy quân tử thật khiến cho người ta phải điên đầu.

Nhạc Bất Quần lẳng lặng không nói gì nữa. Tiên sinh là người quân tử phong nhã, chẳng chịu cùng ai tranh hơi từng phân từng tấc.

Nhậm Ngã Hành quay nhìn Xung Hư đạo trưởng, chưởng môn phái Võ Đương nói:

- Người thứ tư mà lão phu khâm phục tức là lão mũi trâu đó. Thái cực kiếm của lão đạo ở phái Võ Đương có nhiều chỗ độc đáo. Thế là lão đạo giữ lòng trong sạch, tự ái, không đi can thiệp vào những chuyện vu vơ trên chốn giang hồ, có điều lão đạo không biết giáo huấn đồ đệ để cho phái Võ Đương nẩy nở những nhân tài hào kiệt, vậy khi lão mũi trâu cưỡi hạt về phía trời Tây thì e rằng môn Thái cực kiếm đến thất truyền mất, hơn nữa Thái cực kiếm của lão đạo tuy cao thâm, nhưng chưa chắc đã thắng nổi lão phụ Vì thế mà lão phu chỉ phục có một nửa và

tính là nửa người. Lão phu chỉ nói khâm phục có ba người rưỡi là vì lẽ đó.

Xung Hư đạo nhân cười lạt đáp:

- Đã được Nhậm tiên sinh khâm phục dù là một nửa thì bần đạo cũng lấy làm hãnh diện lắm rồi! Vậy bần đạo xin tạ Ơn.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Lão đạo bất tất phải khách sáo.

Nhậm Ngã Hành quay sang bảo Tả Lãnh Thiền:

- Tả đại chưởng môn! Đại chưởng môn đừng cười ruồi nữa. Lão phu biết các hạ trong lòng bực tức lắm. Đại chưởng môn tuy không được xếp vào hạng những người mà lão phu khâm phục, nhưng trong số ba người rưỡi mà lão phu không phục, các hạ được đứng đầu.

Tả Lãnh Thiền cười đáp:

- Như vậy tại hạ cũng lấy làm vinh hạnh lắm rồi!

Nhậm Ngã Hành nói:

- Võ công các hạ cao thâm mà mưu kế cũng thâm trầm rất hợp ý lão phụ Các hạ muốn gồm thâu Ngũ nhạc kiếm phái để chia ba chân vạc với phái Thiếu Lâm và phái Võ Đương thì chí khí khá lớn đó. Nhưng các hạ chỉ ném đá dấu tay, sắp đặt ngụy kế mà không đường hoàng ra mặt thì không phải đường lối của anh hùng hào kiệt. Thật khiến cho người ta không kính phục.

Tả Lãnh Thiền cười nói:

- Tại hạ cũng có ba người rưỡi vào hạng cao nhân mà mình khâm phục thì các hạ mới được nửa người.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Nhai lại cái của người ta còn mình không có sáng kiến gì. Đó lại là một điều khiến cho lão phu không phục.

Tả Lãnh Thiền cười nói:

- Có phải các hạ nhặt nhạnh những câu chuyện vớ vẩn để kéo dài thời gian đặng chờ cứu binh không?

Nhậm Ngã Hành cười lạt hỏi lại:

- Các hạ nói vậy có phải ỷ vào số đông để thủ thắng, định vây đánh bọn lão phu chỉ có ba người thôi không?

Tả Lãnh Thiền đáp:

- Các hạ đến chùa Thiếu Lâm giết hại người lương thiện. Bữa nay các hạ tưởng tháo lui được an toàn thì ra chỉ bọn tại hạ không vào đấu. Các hạ muốn nói bọn tại hạ ỷ vào số đông để thủ thắng cũng được hay không theo quy củ võ lâm cũng được. Các hạ đã sát hại bọn đệ tử của phái Tung Sơn khinh mạn Tả Lãnh Thiền này thì bữa nay Tả mỗ muốn lãnh giáo mấy cao chiêu của các hạ.

Nhậm Ngã Hành quay sang hỏi Phương Chứng:

- Phương trượng đại sư! Đây là chùa Thiếu Lâm hay là hạ viện của phái Tung Sơn.

Phương Chứng đáp:

- Nhậm thí chủ đã biết rõ sao còn phải hỏi? Dĩ nhiên đây là chùa Thiếu Lâm.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Thế thì công việc ở đây do phương trượng chùa Thiếu Lâm làm hay do chưởng môn phái Tung Sơn làm chủ?

Phương Chứng đáp:

- Tuy lão tăng làm chủ nhưng các vị bằng hữu bất luận là ai có cao kiến gì, lão tăng cũng nghe hết.

Nhậm Ngã Hành cười ha hả nói:

- Phải rồi! Quả là một cao kiến. Khi biết rõ một mình địch không nổi thì dùng đến phương pháp quần cẩu loạn đả. Họ Tả kia! bữa nay ngươi mà ngăn cản được Nhậm Ngã Hành thì Nhậm mỗ sẽ vung đao tự vẫn trước mặt ngươi, chứ không để ngươi phải động thủ nữa.

Tả Lãnh Thiền lạnh lùng nói:

- Chúng ta hiện đây có mười người thì chẳng ngăn cản được lão nhưng muốn giết con gái lão thật chẳng khó khăn gì.

Phương Chứng nói:

- A Di Đà Phật! Giết người thì không được đâu.

Lệnh Hồ Xung trống ngực đánh thình thình. Chàng biết lời Tả Lãnh Thiền là đúng sự thực. Phía dưới chín người đều là chưởng môn một phái, dĩ nhiên là những tay cao thủ tuyệt đỉnh. Nhậm Ngã Hành bản lãnh có cao thâm bất quá cũng chỉ giữ cho mình lão được an toàn để rút lui, Hướng Vấn Thiên chưa chắc đã thoát hiểm. Còn Doanh Doanh thì không hy vọng gì khỏi chết.

Nhậm Ngã Hành đả bại Phương Chứng

Nhậm Ngã Hành nói:

- Nếu vậy thì tuyệt diệu! Tả đại trưởng môn có một trai. Nhạc tiên sinh có một gái, Dư quán chủ dường như có mấy ái thiếp. Thiên môn đạo trưởng không có con cái, nhưng lòng thương yêu đồ đệ cũng không phải là ít. Mạc tiên sinh còn cả lão phu, lão mẫu. Càn khôn nhất kiếm Chấn Sơn Tử phái Côn Luân cũng còn một tôn tử nối dõi. Sau nữa là Giải đại bang chúa ở Cái Bang, Hướng tả sứ! Giải bang chúa còn có những người nào chẳng thể bỏ được không?

Hướng Vân Thiên đáp:

- Nghe nói trong Cái Bang có Thanh Liêm sứ giả, Bạch Liên sứ giả là hai vị tuy không ở họ Giải nhưng đều là con tư sinh của Giải bang chúa.

Nhậm Ngã Hành hỏi:

- Tả sứ không nhầm lẫn đấy chứ? Chúng ta chớ sát hại lầm người tốt.

Hướng Vân Thiên đáp:

- Không lầm đâu! Thuộc hạ đã tra hỏi rõ ràng.

Nhậm Ngã Hành gật đầu nói:

- Dù có giết lầm đi nữa thì cũng chẳng sao. Chúng ta mà giết đến ba bốn chục người Cái Bang thì trong số đó ít ra là có mấy người đáng chết.

Hướng Vân Thiên nói:

- Giáo chủ thật là cao kiến.

Nhậm Ngã Hành vừa nhắc tới chuyện những người thân thích khiến cho bọn Tả Lãnh Thiền, Giải bang chúa đều không khỏi sợ run. Ai cũng biết lão nói đây không phải là chuyện đùa. Nếu mọi người không ngăn cản được lão mà lại giết con gái lão thì tất lão sẽ thi hành thủ đoạn tàn ác để trả thù mà những người thân ái nhất trong bọn mình, e rằng khó lòng tránh khỏi độc thủ của lão. Vì nghĩ vậy nên mọi người đều ớn lạnh xương sống.

Trong một lúc bầu không khí biến thành yên lặng như tờ, sắc mặt mọi người đều biến đổi không ngớt. Sau hồi lâu, Phương Chứng mới lên tiếng:

- Oan oan tương báo biết bao giờ cho hết? Nhậm giáo chủ! Bọn bần tăng không hại tiểu thư mà chỉ muốn khuất giá ba vị lưu lại trên núi Thiếu Thất mười năm.

Nhậm Ngã Hành đáp:

- Không được! Lão phu đã động sát khí không nhịn nổi nữa rồi, muốn đem bốn cô ái thiếp đẹp như hoa của Dư quán chủ giết cho bằng hết. Cả lệnh ái của Nhạc tiên sinh cũng chẳng thể khoan dung để sống ở đời nữa.

Lệnh Hồ Xung trong lòng kinh hãi. Chàng không hiểu lão đại ma đầu chi lộ thất thường này nói thế để hăm dọa hay là lão muốn đại khai sát giới thật sự.

Xung Hư đạo trưởng cất tiếng hỏi:

- Nhậm tiên sinh! Chúng ta đánh cuộc một phen nên chăng?

Nhậm Ngã Hành lắc đầu đáp:

- Lão phu xúi vận quá, đánh cuộc chẳng nắm vững phần nào, giết người thì chắc chắn hơn. Giết cao thủ chưa hẳn đã được,

nhưng giết cha mẹ con cái, vợ lớn, vợ nhỏ của các cao thủ thì nhất định ăn chắc.

Xung Hư đạo nhân nói:

- Những người đó không biết võ công thì giết đi chả có gì là anh hùng.

Nhậm Ngã Hành đáp:

- Tuy là hành động đó không anh hùng thiệt, nhưng cũng làm cho bọn đối đầu phải thương tâm và lão phu được hả dạ.

Xung Hư đạo nhân nói:

- Các hạ không còn con gái nữa thì cũng chẳng lấy chi làm hả dạ. Đã mất con gái thì chàng rể cũng không còn. Chàng rể của các hạ tránh sao khỏi sự đi làm rể nhà khác thì cũng chẳng vinh hạnh gì cho các hạ.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Cũng đành vậy chứ biết sao được? Lão phu sẽ giết hết bọn chúng thì lo lắng gì chàng rể ra dạ phụ phàng với con gái Nhậm mỗ?

Xung Hư đạo nhân nói:

- Thôi bây giờ chúng ta làm thế này:

bọn bần đạo không ỷ nhiều người để thủ thắng mà các hạ cũng đừng giết người bừa bãi. Muốn sử sự công bằng thì dùng võ công để quyết thắng bại. Bên các vị ba người, bần đạo cùng hai vị nữa bên này tỷ đấu ba keo, hễ bên nào thắng hai là được.

Phương Chứng nói ngay:

- Phải lắm! Phải lắm! Xung Hư đạo nhân quả là cao kiến khác thường! Nhưng chúng ta cứ điểm tới là thôi, đừng sát hại mạng người.

Nhậm Ngã Hành hỏi:

- Ba người bên lão phu mà thua thì phải lưu lại mười năm trên núi Thiếu Thất không được hạ sơn, có phải thế không?

Xung Hư đạo trưởng đáp:

- Chính thế! Nếu bên các vị ba người mà thắng hai cuộc thì bên bần đạo chịu thua để ba vị tự do xuống núi. Còn tám đệ tử bị thiệt mạng cũng coi như là chết uổng.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Trong lòng lão phu đã không phục lão mũi trâu một nửa thì cũng cảm thấy lời nói của lão đúng lý một nửa. Vậy bên các vị ba người là những ai ra đấu? Để Nhậm mỗ kêu ra được chăng?

Tả Lãnh Thiền xen vào:

- Phương trượng đại sư là chủ, dĩ nhiên y phải xuất diện. Còn lão phu đã gác việc luyện võ mười mấy năm nay, cũng muốn thử một keo. Còn người thứ ba ư? Tưởng nên dành cho người đã đưa ra ý kiến này là Xung Hư đạo trưởng, không thể để lão đặt vấn đề nan giải cho người còn mình lại tự thủ bàng quang. Đồng thời để lão có dịp phô trương Thái cực kiếm pháp.

Bên này mười người tuy ai cũng là những tay cao thủ nhưng đều cho Phương Chứng đại sư, Xung Hư đạo nhân và Tả Lãnh Thiền bản lãnh trội hơn. Hắn đưa ra ba nhân vật này là ăn chắc, đứng vào thế không thể thất bại. Mặt khác Doanh Doanh bất quá là cô gái 18, 19 tuổi thì võ công có cao thâm đến đâu, nhưng công tu luyện hãy còn ít ỏi thì bất luận đấu với vị chưởng môn nào nàng cũng bị thất bại.

Phương Chứng đại sư, Xung Hư đạo trưởng và Tả Lãnh Thiền là ba tay đại cao thủ bên chính giáo. Bất luận võ công vị nào cũng chẳng kém gì Nhậm Ngã Hành, còn so với Hướng Vân Thiên chắc là cao thâm hơn. Vậy ba cuộc chiến này chỉ cần được hai là thắng thì mười phần họ nắm vững hết bảy tám, bằng ba

cặp phải thắng cả thì họ cũng nắm được đến năm phần.

Bên chính giáo chỉ còn lo không bắt được Nhậm Ngã Hành để lão trốn thoát xuống núi thi hành những thủ đoạn thâm độc tàn sát đệ tử của mọi người nên chỉ mong có cuộc quyết chiến chính đại quang minh là không sợ gì.

Nhậm Ngã Hành lắc đầu nói:

- Ba cặp mà chỉ có hai cặp thắng đã là được thì không ổn. Chúng ta chỉ đấu một cuộc. Bên các vị chọn lấy một người, bên lão phu cũng đưa ra một người mà chỉ đánh một trận là xong.

Tả Lãnh Thiền nói:

- Nhậm huynh! Bữa nay các vị thế cô lực bạc lâm vào thế kém. Đừng nói trong bọn tại hạ đây đã mười người tức là so với bên Nhậm huynh đã nhiều gấp quá ba lần, mà Phương Chứng đại sư ra lệnh một tiếng thì nguyên những tay cao thủ hạng nhất của phái Thiếu Lâm cũng đã có đến ba chục vị, không cần kể tới những tay hảo thủ các phái khác.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Vì thế nên lão phu mới bảo các vị ỷ vào số đông để thủ thắng.

Tả Lãnh Thiền nói:

- Phải rồi! Bên tiểu đệ quả có ỷ vào số đông để thủ thắng thiệt.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Thật là tuồng mặt dầy!

Tả Lãnh Thiền hỏi:

- Vô cớ giết người có phải là mặt dầy không?

Nhậm Ngã Hành đáp:

- Đã giết người là phải có lý dọ Tả đại chưởng môn! các hạ ăn

chay hay là ăn mặn.

Tả Lãnh Thiền hắng giọng một tiếng đáp:

- Tại hạ giết người là giết người, việc gì phải nói chuyện ăn chay hay là ăn mặn?

Nhậm Ngã Hành lại hỏi:

- Khi các hạ giết một người thì kẻ bị chết đều là đáng tội cả chăng?

Tả Lãnh Thiền đáp:

- Cái đó đã hẳn.

Nhậm Ngã Hành liền vặn:

- Các hạ ăn thịt bò, thịt cừu thì bò với cừu có tội gì không?

Phương Chứng đại sư chắp tay nói:

- A Di Đà Phật! Nhậm thí chủ nói ra vẻ có lòng dạ bồ tát lắm!

Tả Lãnh Thiền nói ngay:

- Phương trượng đại sư đừng mắc bẫy y. Y muốn đem tám đệ tử vô tội của chúng ta bị uổng mạng ví với bò cừu đó.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Con sâu, con kiến hay con bò, con cừu, Tiên Phật hay người phàm tục đều thuộc vào loại chúng sinh.

Phương Chứng đại sư lại niệm:

- A Di Đà Phật.

Tả Lãnh Thiền nói:

- Nhậm huynh! Nhậm huynh cố kéo dài thời gian, bữa nay không dám chiến đấu phải chăng?

Nhậm Ngã Hành đột nhiên hú lên một tiếng dài làm chấn động cả mái ngói. Cả tám cây đèn cầy trên bàn thờ cũng leo lét tối mò. Tiếng hú yên lại đèn mới sáng lên như cũ.

Mọi người nghe lão hú lên một tiếng mà trống ngực đánh thình thình, sắc mặt tái mét ra chiều kinh hãi.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Được lắm! Lão Tả kia! Chúng ta tỷ đấu thì tỷ đấu chứ sao?

Tả Lãnh Thiền nói:

- Bậc đại trượng phu đã nói ra một lời thì ngựa tứ cũng không đuổi kịp. Ba cặp thắng hai tức là trong ba vị có hai người thua thì ở lại núi Thiếu Thất này mười năm.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Thôi cũng được! Tam chiến lưỡng thắng. Trong ba người bọn lão phu hai người bị thua thì cả ba cùng ở lại trên núi Thiếu Thất mười năm.

Người chính giáo thấy Nhậm Ngã Hành bị Tả Lãnh Thiền nói khích mà chịu ưng lời thì ai nấy đều hoan hỉ vô cùng.

Nhậm Ngã Hành lại nói tiếp:

- Lão phu đấu với các hạ, Hướng tả sứ đấu với lão lùn họ Dự Còn con gái lão phu thì đàn bà phải đấu với đàn bà tức là y sẽ lãnh giáo Ninh nữ hiệp.

Tả Lãnh Thiền nói:

- Không được! Bên tại hạ những ai ra tỷ đấu là do bên này cắt cử đâu có thể Nhậm huynh chỉ định được?

Nhậm Ngã Hành hỏi:

- Nhất định các vị đòi quyền đề cử không cho đối phương chỉ định ư?

Tả Lãnh Thiền đáp:

- Chính thế! Tức là hai vị đại chưởng môn Thiếu Lâm, Võ Đương thêm vào tại hạ nữa.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Địa vị của các hạ sao lại dám so bì với hai vị đại chưởng môn phái Thiếu Lâm và Võ Đương được?

Tả Lãnh Thiền đỏ mặt lên. Câu này nói đã trúng tâm bệnh hắn.

Hắn liền đáp:

- Tại hạ không dám đưa mình lên ngang hàng với hai đại chưởng môn phái Thiếu Lâm và phái Võ Đương, nhưng cũng miễn cưỡng tỷ đấu với các hạ một phen.

Nhậm Ngã Hành cười ha hả nói:

- Phương Chứng đại sư! Tại hạ muốn lãnh giáo Thiếu Lâm thần quyền của đại sư liệu có đáng không?

Phương Chứng đáp:

- A Di Đà Phật! Lão tăng bỏ bê việc luyện công từ lâu không thể là đối thủ của thí chủ được. Có điều lão tăng chỉ mong khuất giá thí chủ ở lại đây, nên nhân cơ hội này đem nắm xương già yếu dựa vào quyền cước thí chủ.

Tả Lãnh Thiền tuy muốn khiêu chiến với Nhậm Ngã Hành nhưng thực ra cũng không nắm vững phần thắng. Hắn biết rõ Hấp tinh đại pháp của đối phương chuyên hút công lực người. Mấy năm nay tuy hắn đã luyện được phép chống cự, nhưng đó là trường hợp bất đắc dĩ, không dám mạo hiểm thử thách. Bây giờ hắn thấy Nhậm Ngã Hành lại khiêu chiến với Phương Chứng đại sư tuy có bị mất mặt một chút, nhưng cũng mừng thầm:

- Ta vẫn lo hắn đấu với ta, để Hướng Vấn Thiên đấu với Xung Hư còn con gái lão đấu với Phương Chứng. Như vậy Xung Hư đạo nhân mà thua đối phương, ta cũng bại về tay hắn thì thật

hỏng bét!

Nếu biết hai chục năm trên chốn giang hồ bình yên vô sự, những tay đại cao thủ như Phương Chứng, Xung Hư chưa động thủ với ai bao giờ. Người ngoài chỉ biết các vị đó bản lãnh thông thần còn trình độ cao minh đến đâu hoàn toàn ở trong đầu óc tưởng tượng chứ không được mắt thấy.

Vụ Hướng Vân Thiên đại chiến với quần hùng vừa chính giáo vừa ma giáo thì khỏi nói tới, vì trong cuộc chiến này có những tay hảo thủ, môn hạ phái Tung Sơn, Côn Luân, Thanh Thành tham dự thì dĩ nhiên họ đã về báo cáo với những bậc sư tôn. Bây giờ hễ nghe kể chuyện lại ai nấy chưa hết hãi hùng. Vì thế mà Tả Lãnh Thiền biết rằng bản lãnh Hướng Vấn Thiên đã ghê gớm lắm.

Giả tỷ Nhậm Ngã Hành dùng phép "Hạ tứ đấu thượng tứ" của Tôn Tẫn, để con gái đấu với Phương Chứng đại sư, một tay cao thủ nổi danh đệ nhất thiên hạ và Xung Hư đạo nhân đấu với Hướng Vân Thiên thì Xung Hư tuổi già sức kém không bằng đối phương còn trẻ hơn mười năm, cuộc thắng bại khó mà biết trước. Vì vậy nên hắn thấy Phương Chứng đứng ra ứng chiến với Nhậm Ngã Hành liền không nói gì nữa, đừng lùi ngay sang một bên mấy bước để nhường chỗ.

Nhậm Ngã Hành hô:

- Xin mời phương trượng!

Đồng thời lão phất hai tay áo chắp tay thi lễ.

Phương Chứng cũng chắp tay đáp lễ nói:

- Mời thí chủ ra chiêu trước đi!

Nhậm Ngã Hành đáp:

- Tại hạ xin sử môn chính tông của Triều Dương thần giáo,

còn đại sư cũng thi triển võ nghệ chính tông của phái Thiếu Lâm. Thế là chúng ta lấy môn chính tông đối phó với môn chính tông cho xứng đáng với cuộc tỷ thí này.

Dư Thương Hải xen vào:

- Chà chẳng biết chính tông thế nào, chỉ sợ lòi cái xấu ra mà thôi.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Thưa phương trượng! Xin để tại hạ giết lão lùn họ Dư trước rồi sẽ đấu với phương trượng.

Phương Chứng vội la lên:

- Không nên!

Nhà sư biết Nhậm Ngã Hành ra tay nhanh như điện chớp. Nếu lão đánh một đòn sét nổ không kịp bưng tai thì Dư Thương Hải mất mạng ngay cũng chưa biết chừng. Nhà sư liền không chần chờ gì nữa vừa phóng chưởng đánh ra vừa hô lớn:

- Nhậm thí chủ! Hãy tiếp đón chưởng đi!

Phát chưởng này lúc mới phóng ra rất tầm thường nhưng tới nửa vời đột nhiên dao động một chút rồi lập tức một chưởng biến thành hai, hai biến thành bốn, bốn biến thành tám.

Nhậm Ngã Hành buột miệng la:

- Thiên Thủ Như Lai Chưởng!

Lão đã biết chỉ chần chờ một giây là tám chưởng biến thành mười sáu, rồi mười sáu biến thành ba hai, thành sáu mươi bốn.... Lão liền phóng chưởng phản kích.

Vèo một cái! Phát chưởng của lão nhằm đánh vào vai bên hữu Phương Chứng đại sư.

Phương Chứng luồn tay trái xuống dưới tay mặt phóng ra. Phát chưởng này cũng dao động một chút rồi một thành hai,

hai thành bốn.... Bóng chưởng nhảy múa bay lộn.

Nhậm Ngã Hành liền nhảy vọt lên phóng ra hai phát chưởng rít lên veo véo.

Lệnh Hồ Xung ở trên ngó xuống rất rõ. Chàng chú ý theo dõi thì thấy chưởng pháp của Phương Chứng đại sư biến ảo khôn lường. Mỗi chưởng vừa đánh ra nửa vời đã biến đổi thành mấy phương vị. Thật là một loại chưởng pháp biến ảo phi thường, suốt đời chàng chưa từng được ngó thấy.

Chưởng pháp của Nhậm Ngã Hành lại rất chất phác. Lão thu trường pháp chưởng coi rất cứng cỏi, trì trệ. Nhưng bất luận chưởng pháp của Phương Chứng đại sư ly kỳ biến ảo đến đâu, một khi chưởng lực của Nhậm Ngã Hành đưa tới nó cũng biến theo. Xem chừng hai bên kẻ tám lạng người nửa cân chẳng ai thua ai mà ở vào thế quân bình.

Lệnh Hồ Xung là tay quyền cước bình thường, nhưng chàng thấy hai tay đạo cao thủ đương thời thi triển chưởng pháp cao thâm, chàng coi say mê không hiểu đến chỗ huyền diệu của nó, chỉ quan tâm đến chỗ thắng bại của hai người, bất giác chàng ngưng thần theo dõi.

Sau một lúc, chàng thấy Nhậm Ngã Hành phóng ra hai chưởng một cách bình thường và Phương Chứng đại sư phải lùi lại ba bước liền.

Trong lòng kinh hãi, chàng la thầm:

- Úi chà! Hỏng bét Phương Chứng đại sư thua đến nơi chắc?

Nhưng tiếp theo chàng thấy tay trái đại sư khoanh mấy vòng tròn. Còn tay hữu phóng chưởng ra tới tấp, đánh từ trên xuống dưới, từ tả sang hữu. Sau mấy chiêu tới tấp của Phương Chứng, Nhậm Ngã Hành phải lùi một bước.

Phương Chứng đánh luôn mấy phát, Nhậm Ngã Hành lại lùi thêm bước nữa.

Lệnh Hồ Xung mừng thầm miệng lẩm bẩm:

- Hay lắm! Chưa việc gì.

Chàng thở phào một cái rồi tự hỏi:

- Tại sao thấy Phương Chứng đại sư sắp thua thì trong lòng kinh hãi mà thấy nhà sư thắng thế lại vui mừng? Phải rồi! Phương Chứng đại sư là một vị cao tăng đắc đạo, còn Nhậm giáo chủ dù sao cũng chỉ là một hào sĩ phe tả đạo. Thế là ý niệm về thị phi thiện ác vẫn còn ngự trị trong lòng ta.

Rồi chàng tự nhủ:

- Nếu biết Nhậm giáo chủ mà thất bại, Doanh Doanh bị cầm tù trên núi Thiếu Thất mười năm nữa thì đâu có hợp với tâm nguyện của ta?

Trong lúc nhất thời, chính chàng cũng chưa hiểu được lòng chàng. Trong đầu óc chàng cảm thấy cha con Nhậm Ngã Hành và Hướng Vân Thiên mà trở lại giang hồ thì võ lâm lại nổi sóng gió.

Rồi chàng tự hỏi:

- Giang hồ nổi sóng gió thì có gì không hay? Như vậy há chẳng huyên náo ư?

Bỗng chàng đưa mục quang từ từ ngó thấy Doanh Doanh ngồi tựa cột. Nàng ra vẻ một cô gái khiếp nhược lại càng xinh đẹp. Cặp lông mày nheo lại ra chiều lo lắng vô cùng. Chàng lại nổi lòng thương xót tự hỏi:

- Sao ta nỡ để nàng lại bị cầm tù mười năm nữa? nàng chịu sao nổi tình trạng ma thiết này?

Lệnh Hồ Xung coi không hiểu đến chỗ tinh diệu về chưởng

pháp của Phương Chứng đại sư và Nhậm Ngã Hành liền đưa mắt nhìn Doanh Doanh thấy nàng mặt buồn rười rượi. Chàng nghĩ ngay tới nàng vì cứu mạng cho mình mà cam nguyện hy sinh cả tính mạng. Ơn đức này suốt đời chàng phải ghi dạ. Kể ra chàng còn có thầy có bạn hậu đãi cũng không phải ít, nhưng chưa một ai cam nguyện đem sinh mạng mà phó thác cho chàng. Chàng nguyên là người nhiều tình cảm lúc này bầu máu nóng sủi lên sùng sục, dù chàng biết Doanh Doanh bất quá là một cô gái của giáo chủ phe Ma giáo, nhưng chàng cũng quyết không phụ Ơn nghĩa của nàng.

Trên điện mười một cặp mắt đều chăm chú nhìn vào chưởng pháp của Phương Chứng đại sư và Nhậm Ngã Hành, ai cũng trầm trồ khen ngợi.

Tả Lãnh Thiền bụng bảo dạ:

- May mà Nhậm lão quái lại khiêu chiến với Phương Chứng đại sư, không thì hắn dùng loại chưởng pháp coi bề ngoài có vẻ vụng về mà thật ra rất tinh xảo để đánh mình thì mình khó biết đường đối phó. Đại tung dương thần chưởng của bản phái hiển nhiên chiêu thức rất phức tạp mà lại không có nhiều biến hóa đem so với chưởng pháp của hắn chỉ đánh vào một chỗ thật mình hãy còn kém xa.

Hướng Vân Thiên nghĩ thầm:

- Võ công phái Thiếu Lâm nổi tiếng ngàn năm quả nhiên không phải tầm thường. Môn Như lai thần chưởng tuy phiền phức mà công lực không phân tán, đó thật là một điều khó khăn vô cùng. Nếu mình gặp phải lão thì chỉ nên đấu nội lực hay hơn, còn chưởng pháp thì nhất định không bằng lão rồi.

Bọn Thiên Môn đạo nhân cũng ngấm ngầm đem võ công bản thân ra ấn chứng với chưởng pháp của hai người.

Nhậm Ngã Hành tham chiến hồi lâu cảm thấy chưởng pháp của Phương Chứng đại sư dần dần chậm lại thì trong bụng mừng thầm, miệng lẩm bẩm:

- Chưởng pháp lão này tuy cao thâm song lão tuổi già khó lòng giữ cho dai sức chiến đấu.

Hắn liền biến chuyển chiêu số đánh rất rát. Hắn đánh ra bốn chưởng rồi lúc thu tay mặt về nhận thấy huyết mạch tê chồn cung nhắc nội lực vận chuyển không được lưu thông khoan khoái thì trong lòng không khỏi kinh hãi. Hắn biết nội lực trong người có chỗ trở ngại thì nghĩ bụng:

- Lão hòa thượng này luyện Dịch Cân Kinh thành ra nội lực ghê gớm đến thế. Chưởng lực lão không đụng vào chưởng lực của mình mà nội công mình cũng bị kiềm chế.

Hắn biết rằng nếu còn tiếp tục tỷ đấu cách này thì nội lực thâm hậu của đối phương sẽ phát huy đến tột độ để đưa lão vào chỗ kém thế.

Bỗng nghe Phương Chứng đại sư phóng tay trái đánh tới, lão liền quát lên một tiếng rồi vung song chưởng một cách rất thần tốc để nghinh địch. Song chưởng giao nhau cả hai người đều lùi lại một bước.

Nhậm Ngã Hành thấy nội lực đối phương tuy nhu hòa mà thực ra thâm hậu vô cùng. Lão đã sử dụng Hấp tinh đại pháp mà chẳng hút được chút nội lực nào của nhà sư nên lại càng kinh hãi khôn xiết.

Phương Chứng đại sư bỗng niệm phật hiệu rồi nói:

- Thiện tai! Thiện tai!

Tiếp theo nhà sư vung chưởng tay mặt đánh ra.

Nhậm Ngã Hành lại vung chưởng tay mặt để đón tiếp.

Cả hai người cùng lảo đảo đi một cái.

Nhậm Ngã Hành cảm thấy khí huyết trong mình nhộn nhạo, hắn lùi mau lại hai bước.

Đột nhiên hắn xoay mình, vươn tay mặt ra nắm lấy trước ngực Dư Thương Hải. Tay trái hắn vung lên nhắm đập xuống đỉnh đầu họ Dư.

Mọi người chỉ thấy Nhậm Ngã Hành nhô lên hụp xuống một cái, không ai ngờ đã xảy ra biến cố trong chớp nhoáng. Ai nấy đang yên trí Nhậm Ngã Hành đấu với Phương Chứng đại sư dần dần đi vào tình thế bất lợi. Theo lẽ ra thì hắn tự giữ mình còn chưa xong, dè đâu hắn xoay mình công kích Dư Thương Hải.

Biến diễn này đã đột ngột lại cực kỳ mau lẹ!

Dư Thương Hải cũng là một nhà võ học tinh thâm. Giả tỷ lão cùng tỷ đấu thật sự với Nhậm Ngã Hành thì dù sau cùng có bị thua, nhưng nhất quyết không để cho đối phương bắt được ngay chiêu đầu.

Mọi người la lên một tiếng "ủa" kinh ngạc rồi kêu réo om sòm.

Phương Chứng đại sư nhảy vọt người lên như một con chim khổng lồ nhào tới, đồng thời vung song chưởng nhằm đánh vào sau gáy Nhậm Ngã Hành.

Đó là kế vây nước Ngụy để cứu nước Triệu trong võ học. Mục đích tấn công là để bắt buộc địch nhân phải quay lại tự cứu mình, đồng thời đối phương phải thu phát chưởng của hắn đang nhằm đánh xuống đầu Dư Thương Hải.

Những tay cao thủ thấy Phương Chứng đại sư trong chớp mắt đã phóng chưởng ra đều nghĩ ngay tới thấm mưu của nhà sư và đem lòng bội phục.

Nhưng mọi người chưa kịp lên tiếng hoan hộ Họ chỉ biết rằng

cử động của đại sư cứu mạng được cho Dư Thương Hải. Nhưng có ai ngờ Nhậm Ngã Hành thu chưởng về rồi lại không xoay tay đón đỡ, hắn nhằm chụp vào huyệt đản trung của nhà sự Tiếp theo hắn đưa một ngón tay phải điểm vào huyệt tâm phòng của đối phương.

Phương Chứng đại sư toàn thân nhủn ra té nhào xuống đất.

Mọi người cả kinh hốt hoảng chạy lại đỡ Phương Chứng dậy.

Tả Lãnh Thiền phóng chưởng nhằm đánh vào sau lưng Nhậm Ngã Hành.

Nhậm Ngã Hành xoay tay lại vừa phóng chưởng phản kích vừa hô lớn:

- Hay lắm! Đây là cuộc đấu thứ hai.

Tả Lãnh Thiền chợt phóng quyền, chợt phát chưởng, lúc phóng chỉ, lúc chụp tới.

Chỉ trong khoảnh khắc lão đã biến đổi đến hơn chục chiêu số.

Nhậm Ngã Hành bị Tả Lãnh Thiền đánh tới tấp mười mấy chiêu, lão chỉ có phần thủ chứ không phản kích được.

Nguyên lão vừa đấu với Phương Chứng đại sư ba chiêu tối hậu, tuy là dùng trí mà cũng phải đem hết sức bình sinh không thì chẳng tài nào chụp được huyệt đản trung, điểm trúng huyệt tâm phòng của đại sư vì nội lực đối phương thâm hậu phi thường, mấy chiêu này lão đã phải tận tâm kiệt lực.

Tả Lãnh Thiền là tay cơ biến nhìn rõ sự trạng biết đây là một cơ hội ngàn năm một thuở, nên chẳng từ ngại mang tiếng là dùng lối xa luân chiến thừa cơ đánh tràn vào.

Nên biết Nhậm Ngã Hành mà thắng được Phương Chứng đại sư là nhờ ở sự trá ngụy. Lão đã tính trúng vào chỗ lòng dạ từ bi của đối phương, nên hạ độc thủ đánh Dư Thương Hải.

Một là mọi người đứng xa cả, dù muốn cứu cũng không đến kịp, hai là chưởng môn các phái đối với lão Dư chẳng có thâm tình gì mấy thì còn ai mạo hiểm liều mình xông vào cứu lão nữa, chỉ có mình Phương Chứng đại sư nhất định ra tay.

Trước trường hợp này, phương trượng chùa Thiếu Lâm liền công kích lão Nhậm để giải mối nguy cho Dư Thương Hải.

Lão Nhậm không đỡ gạt và cũng không né tránh phát chưởng của Phương Chứng đại sư, lại xoay tay chụp vào yếu huyệt đối phương.

Đây là một sự mạo hiểm đến cùng cực của Nhậm Ngã Hành vì hai chưởng đánh vào sau gáy không cần đụng tới đích mà chưởng phong quạt đến nơi cũng đủ làm cho đầu óc lão vỡ tan tành.

Lúc Nhậm Ngã Hành bắt lấy Dư Thương Hải tức là lão đã đem tính mạng ra đánh cuộc. May ở chỗ lão đánh cuộc với một vị cao tăng cửa Phật lòng dạ từ bi.

Nhà sư vừa thấy song chưởng sắp đánh vỡ sọ đối phương liền thu hồi chưởng lực.

Phương Chứng đại sư người đang lơ lửng trên không phóng hai chưởng ra rồi lại đem toàn lực thu lại thì dù có là cao thủ tuyệt đỉnh cũng để sơ hở trước ngực và bụng, thành ra Nhậm Ngã Hành quả nhiên điểm trúng yếu huyệt và khiến nhà sư té nhào. Tuy nhiên, lão Nhậm cũng bị chưởng lực hùng hậu của đại sư xô tới sau gáy làm cho đau đớn vô cùng. Luồng chân khí từ huyệt đan điền không sao chuyển vận lên được.

Những người bàng quang đều đã nhìn rõ Nhậm Ngã Hành thắng Phương Chứng trong trường hợp nào.

Xung Hư đạo trưởng đỡ Phương Chứng đại sư dậy, giải khai huyệt đạo cho nhà sư rồi thở dài nói:

- Phương trượng sư huynh vì lòng nhân từ mà bị gian nhân ám toán.

Phương Chứng nói:

- A Di Đà Phật! Nhậm thí chủ tâm cơ minh mẫn, y đấu trí chứ không đấu lực. Lão tăng thua y rồi.

Nhạc Bất Quần lớn tiếng la:

- Nhậm Giáo chủ thi hành thủ đoạn gian trá, dù có thắng cũng chẳng quang minh chính đại chút nào, không phải là hành vi của bậc chính nhân quân tử.

Hướng Vân Thiên cười hỏi:

- Trong Triêu Dương thần giáo của bọn tại hạ cũng có bọn chính nhân quân tử ư? Nếu Nhậm giáo chủ mà là chính nhân quân tử thì cũng hòa mình vào dòng nhơ nhớp các vị rồi, còn tỷ đấu cái gì?

Nhạc Bất Quần cứng họng không nói gì được nữa.

Bỗng thấy Nhậm Ngã Hành tựa lưng vào cột gỗ rồi từ từ phóng chưởng ra gạt hết những quyền cước của Tả Lãnh Thiền đánh tới.

Tả Lãnh Thiền là minh chủ trong Ngũ nhạc kiếm phái, vốn tính tự phụ. Giả tỷ là lúc bình thời thì chẳng khi nào hắn nhân lúc Nhậm Ngã Hành sau khi đã kịch đấu với tay cao thủ đệ nhất phái Thiếu Lâm bị kiệt lực rồi còn ra khiêu chiến với lão để chiếm phần tiện nghị Hắn làm như vậy chẳng khỏi bị người ta chê cười, nhất là lão lại làm tôn sư một phái.

Nhưng vừa rồi Nhậm Ngã Hành đánh ngã được Phương Chứng đại sư là lợi dụng chỗ hảo tâm của đối phương. Cái thắng này chẳng qua là một cái thắng gian trá, nên chưởng môn các phái chẳng ai là không tức giận. Lão Tả liền nhân cơ hội liều

mình xông ra tấn công tới tấp, người ngoài cho là hắn vì phẫn kích quá độ, nên chẳng kể gì đến mối tỵ hiềm về xa luân chiến nữa.

Hướng Vân Thiên thấy Nhậm Ngã Hành không được một lát nào xả hơi, vội đến bên cây cột gỗ hỏi:

- Tả đại chưởng môn! Đại chưởng môn dùng thủ đoạn hèn mạt để chiếm phần tiện nghi mà không sợ người ta cười cho ư?

Tả Lãnh Thiền đáp:

- Để ta đánh nhã lão Nhậm rồi sẽ đấu với ngươi. Ta chẳng sợ gì lối xa luân chiến của các ngươi đâu.

Rồi hắn vung quyền đánh tới Nhậm Ngã Hành.

Nhậm Ngã Hành đưa tay trái lên gạt. Trong lòng lão lửa giận bốc lên vì mấy câu nói của Tả Lãnh Thiền, lão xẵng giọng quát hỏi:

- Bản lãnh kém cỏi của ngươi mà muốn đánh ngã Nhậm Ngã Hành này ư? Hướng lão đệ! Lão đệ cứ lui ra!

Hướng Vân Thiên đã biết Nhậm giáo chủ bản tính quật cường lại là người hiếu sự nên không dám trái lệnh liền đáp:

- Thuộc hạ xin tạm lui ra. Có điều lão họ Tả là đồ vô sỉ, thuộc hạ phải đá đít hắn một cái đã.

Y khoa chân lên nhằm đá vào mông Tả Lãnh Thiền.

Tả Lãnh Thiền tức giận hỏi:

- Các ngươi định hai người đánh một chăng?

Rồi hắn né người đi để tránh phát đá của Hướng Vân Thiên.

Ngờ đâu Hướng Vân Thiên làm bộ vung chân chứ không đá thật sự. Chân y chỉ giơ lên và khẽ chuyển động. Đó là một hư chiêu mà khiến cho Tả Lãnh Thiền mắc bẫy.

Hướng Vân Thiên liền cười ha hả, cất tiếng thóa mạ:

- Chỉ có những tên khốn kiếp mới ỷ vào nhiều người để thủ thắng.

Rồi hắn tung người nhảy vọt về phía sau, đến đứng bên Doanh Doanh.

Tả Lãnh Thiền vì phải tránh phát đá mà ra chiêu tấn công Nhậm Ngã Hành lại một chút.

Những tay cao thủ động thủ đối chiêu chỉ sai một kẽ tóc là tình thế biến đổi.

Nhậm Ngã Hành nhân thời gian chớp nhoáng này đã hít mạnh được một hơi chân khí, nội tức liền lưu thông khoan khoái và lập tức tinh thần lại phấn chấn lên nhiều.

Nhậm Ngã Hành chỉ xả hơi trong chớp nhoáng là nội lực từ huyệt đan điền lại phát huy ra được.

"Binh binh binh"! Lão đánh ra ba chưởng liền.

Tả Lãnh Thiền cố sức hóa giải, nhưng trong lòng ngấm ngầm kinh hãi nghĩ thầm:

- Thằng cha này lâu ngày không thấy mặt. Bây giờ công lực hắn cao thâm hơn trước rất nhiều. Bữa nay mình muốn thắng hắn thì phải đem toàn lực ra mà đối phó.

Lệnh Hồ Xung bại lộ hành tung

Hai người phen này chắc là gặp nhau lần chót. Một người là tay cao thủ tuyết tính bên chính phái còn một người nổi tiếng anh hùng cái thế phe Ma giáo. Cuộc đấu này là cuộc đấu giữa hai nhân vật tuyệt đỉnh võ lâm để quyết sống mái. Cuộc thắng bại rất là quan trọng. Nó không giống như cuộc đấu vừa rồi giữa Nhậm Ngã Hành và Phương Chứng đại su coi còn có vẻ hòa bình.

Nhậm Ngã Hành vừa tiến lên đã dùng ngay những chiêu sát thủ. Song chưởng của lão mãnh liệt khác ngày đao chém búa bổ.

Tả Lãnh Thiền cũng chớt chưởng chơi quyền khi chụp khi bắt, trổ hết khả năng biến hóa.

Hai người càng đấu càng mau lẹ khiến cho Lệnh Hồ Xung nằm sau tấm biển gỗ nhìn thấy cũng hoa cả mắt.

Chàng thấy cuộc tỷ đấu giữa Nhậm Ngã Hành và Phương Chứng đại sư bất quá là để coi chiêu thức hai bên tinh diệu ở chỗ nào. Nhưng hiện giờ thân pháp và chiêu thức hai người mau lẹ quá đến nỗi chàng không nhìn rõ ra phát chưởng phóng ra thế nào, thu về làm sao.

Chàng lại đưa mắt nhìn Doanh Doanh thấy mặt nàng trắng như tuyết. Cặp lông mi khá dài rủ xuống, song nàng không có vẻ kinh ngạc hoặc quan tâm chi hết, dường như nàng yên trí phụ thân sẽ nắm chắc phần thắng trong cuộc đấu này.

Lệnh Hồ Xung thấy Doanh Doanh bình tĩnh phi thường thì

chàng cũng yên tâm được một chút. Song chàng coi vẻ mặt Hướng Vân Thiên lại thấy lúc mừng lúc lo, khi kinh hãi khi tiếc rẻ, khi ra chiều giận dữ. Có khi y lại nghiến răng nghiến lợi dường như chính y quyết chiến đến lúc khẩn cấp.

Lệnh Hồ Xung bụng bảo dạ:

- Kiến thức của Hướng đại ca so với Doanh Doanh còn quảng bác hơn nhiều. Y mà lộ vẻ khẩn trương thì e rằng Nhậm tiên sinh khó lòng thắng nổi.

Chàng lại từ từ đưa mắt nhìn qua mé bên này thì thấy sư phụ cùng sư nương sóng vai mà đứng. Bên cạnh có Phương Chứng đại sư xa Xung Hư đạo nhân.

Phía sau hai người này là Thiên Môn đạo nhân, chưởng môn phái Hoa Sơn và Mạc Đại tiên sinh chưởng môn phái Hành Sơn.

Mạc Đại tiên sinh từ lúc vào điện thủy chung không nói nửa lời. Lệnh Hồ Xung không biết lão đến chùa Thiếu Lâm từ khi nào. Chàng vừa thấy con người bé nhỏ này, trong lòng liền có cảm giác ấm áp.

Chưởng môn phái Thanh Thành là Dư Thương Hải một mình đứng bên tường, tay nắm đốc kiếm, mặt đầy vẻ phẫn nộ.

Một người đứng ở bên mé tây là lão cái tóc bạc, dĩ nhiên là bang chúa Cái Bang tên gọi là Giải Phong.

Ngoài ra còn một người mặc áo xanh có dáng ung dung. Dĩ nhiên là Càn Khôn nhất kiếm Chấn Tiên Tử, chưởng môn phái Côn Luân. Tuy ngoại hiệu lão là Càn Khôn nhất kiếm song sau lưng lão lại cài hai thanh đoản kiếm chênh chếch lên để lộ ra ở hai bên vai.

Lệnh Hồ Xung biết chín người này đều là những tên hảo thủ độc nhất trong phe chính giáo hiện nay. Bất luận vị nào cũng có

võ công cực kỳ thâm hậu. Nếu cả chín người đều không để hết tinh thần theo dõi cuộc đấu giữa hai người thì chàng ẩn mình sau tấm biển từng ấy lâu tuy chàng đã hết sức nín hơi tất cũng bị họ phát giác ra rồi.

Chàng nghĩ thầm trong bụng:

- Phía dưới kia tụ tập bao nhiêu cao thủ, nhất là trong đó có cả sư phụ cùng sư nương. Ngoài ra Phương Chứng đại sư, chưởng môn phái Võ Đương, Mạc Đại tiên sinh ba vị là ba nhân vật mà ta tôn kính phi thường. Ta cứ nằm đây nghe lén các vị nói chuyện thì thật là bất kính vô cùng. Tuy ta đến trước mà các vị đến sau, nhưng dù sao ta cũng nghe lỏm các bậc tôn trưởng nói chuyện để các vị phát giác thì thật là hết đất dung thân.

Chàng chỉ mong sao cho Nhậm Ngã Hành lại thắng keo nữa. Thế là ba keo thắng hai, liền có thể ung dung đưa Doanh Doanh xuống núi. Chàng chỉ còn chờ Phương Chứng đại sư đi vào hậu viện là nhảy lẹ xuống rượt theo để gặp Doanh Doanh.

Chàng nghĩ tới lúc cùng được Doanh Doanh tương hội bất giác trong ngực hồi hộp mà cả tai cũng nóng bỏng, miệng lẩm bẩm:

- Từ nay trở đi có thật ta sẽ cùng Doanh Doanh kết thành vợ chồng không. Nàng đối đãi với ta có một tình nghĩa rất thâm trọng. Đó là một điều không còn nghi ngờ gì nữa, nhưng ta.... nhưng ta...

Chàng ngấm ngầm cảm thấy mấy ngày nay tuy lúc nào cũng nghĩ tới Doanh Doanh mà mỗi lần nghĩ tới thì chỉ tính chuyện báo ơn nàng, giúp nàng thoát khỏi vòng ngục tù và để tuyên dương trên chốn giang hồ chàng đã hết lòng với nàng là đủ, miễn sao cho các hào sĩ giang hồ khỏi cười nàng khiến nàng phải thẹn thò.

Mỗi lần hình bóng Doanh Doanh hiện lên trong đầu óc là Lệnh Hồ Xung thì chàng lại nổi lên nỗi vui mừng khôn xiết. Ngoài sự vui mừng chàng còn cảm thấy ấm áp vô hạn. Mối ôn nhu quanh quẩn bên mình Doanh Doanh so với mối ôn nhu bên cạnh tiểu sư muội thật khác nhau xạ Đối với Doanh Doanh dường như trong thâm tâm chàng vẫn có ý sợ sệt.

Buổi đầu Lệnh Hồ Xung được giao thiệp với Doanh Doanh, chàng yên trí nàng là một bà già nên đối với nàng cực kỳ cung kính. Sau chàng thấy nàng chỉ huy quần hào hễ cất tay là giết người thì lòng tôn kính có pha thêm mấy phần chán ghét, mấy phần sợ hãi. Đến khi chàng biết là nàng có tình ý với mình thì những phần chán ghét dần dần phai lạt. Hồi sau cùng, chàng biết việc nàng đã vì mình mà xả thân tại chùa Thiếu Lâm chàng mới đem lòng cảm kích sâu xa mà không nảy ra ý niệm chân cận nàng và trong thâm tâm chàng lúc nào cũng nghĩ tới chuyện báo đáp ân tình. Vừa rồi Lệnh Hồ Xung nghe Nhậm Ngã Hành bảo chàng là tế nữ của lão, không hiểu tại sao chàng lại cảm thấy đó là một điều khó nghĩ cho mình chứ chẳng thấy vui mừng chút nào.

Kể về nhan sắc thì Doanh Doanh còn đẹp hơn Nhạc Linh San nhiều lắm. Nhưng nàng càng xinh đẹp bao nhiêu, chàng càng cảm thấy nàng xa mình bấy nhiêu.

Lệnh Hồ Xung chỉ liếc mắt ngó Doanh Doanh mấy lần rồi sau không dám nhìn nữa. Chàng thấy Hướng Vân Thiên nắm chặt hai tay, cặp mắt trợn tròn xoe, liền nhòm theo mục quang của y đang theo dõi cuộc chiến đấu giữa Nhậm Ngã Hành và Tả Lãnh Thiền.

Lệnh Hồ Xung thấy Tả Lãnh Thiền đã bị dồn vào một góc điện. Nhậm Ngã Hành đang tấn công ráo riết, chưởng nọ liên

tiếp chưởng kia. Phát chưởng nào cũng mạnh tựa trời long núi lở, uy thế kinh người.

Tả Lãnh Thiền đã lâm vào thế kém rõ ràng. Hai tay hắn phóng chiêu rất ngắn chỉ đánh ra xa được một thước lại phải rụt về ngay. Hiển nhiên hắn phải giữ thế thủ chứ không phản kích được nữa.

Đột nhiên Nhậm Ngã Hành quát lên một tiếng thật to, đồng thời phóng song chưởng đánh thốc vào trước ngực đối phương.

Tả Lãnh Thiền không còn đất né tránh đành đẩy song chưởng ra đón.

Bốn chưởng giao nhau bật lên tiếng nổ rùng rợn!

Tả Lãnh Thiền bị chưởng lực hất ngược lại, lưng đập vào tường đánh "huỵch" một cái. Đất cát, bụi bặm lả tả rớt xuống đầu coi rất thảm hại.

Lệnh Hồ Xung nằm sau tấm biển gỗ cũng bị chấn động, tưởng chừng tấm biển sắp bị rớt xuống.

Chàng giật mình kinh hãi nghĩ thầm:

- Phen này Tả sư bá đến phải thất bại mất. Hai người mà tỷ đấu nội lực thì Nhậm tiên sinh sử dụng "Hấp tinh đại pháp" thâu hút mất cả chân lực của đối phương. Chỉ còn kéo dài được lúc nào hay lúc ấy. Chung quy cũng đến thua mà thôi.

Bỗng thấy Tả Lãnh Thiền rụt tay mặt về, phóng ngón trỏ và ngón giữa tay trái ra đâm tới đối phương.

Nhậm Ngã Hành gầm lên một tiếng quái gở vội nhảy vọt ra ngoài mới tránh khỏi.

Tả Lãnh Thiền lại phóng tay mặt điểm tới và điểm ba chiêu liền.

Lệnh Hồ Xung coi hắn điểm xong ba chiêu rồi tự hỏi:

- Mấy chiêu thức này của Tả sư bá thật là quái dị. Không hiểu đây là chưởng pháp gì?

Bỗng nghe Hướng Vân Thiên lớn tiếng hô:

- Hay lắm! Té ra "Tịch Tà kiếm phổ" đã bị lọt vào tay phái Tung Sơn rồi.

Lệnh Hồ Xung rất lấy làm kỳ tự hỏi:

- Chẳng lẽ những chiêu thức mà Tả sư bá đang sử dụng lại là Tịch Tà kiếm pháp? Sao trong tay sư bá lại không cầm kiếm?

Vừa nghe Hướng Vân Thiên nói một câu chàng liền tỉnh ngộ, nhìn rõ tay mặt Tả Lãnh Thiền một chiêu đâm, một chiêu điểm toàn là chiêu số về kiếm thuật. Tay hắn không cầm trường kiếm thì ra hắn đã dùng tay làm kiếm. Hắn phóng ra những chiêu thức trong kiếm pháp, song là một loại kiếm pháp khác thường.

Nguyên cánh tay người có thể co duỗi cong lại, nên hắn sử dụng nó như một thanh nhuyễn kiếm. Thanh kiếm phóng ra nửa vời có thể biến chuyển hướng thì tay người dĩ nhiên có thể là, chưởng chém quyền đánh hoặc chỉ điểm, lúc dài lúc ngắn, khiến người ta không biết đâu mà mò.

Lệnh Hồ Xung đã học phép "Độc cô cửu kiếm" có thể phá giải bất cứ thư khí giới hay quyền cước nào trong thiên hạ, nhưng những chiêu thức mà Tả Lãnh Thiền sử dụng đây giống như kiếm mà không phải kiếm, giống như chưởng mà không phải chưởng. Nói tóm lại nó không thuộc vào loại khí giới hay quyền cước nào hết.

Lệnh Hồ Xung ngưng thần chú ý để nhìn nhận cho ra những chỗ sơ hở trong các chiêu thức của Tả Lãnh Thiền thì vừa ngó tới đã thấy rõ ngay sáu bảy chỗ sơ hở. Nhưng chàng lại lập tức phát giác ra nếu những sơ hở này thuộc về kiếm pháp thì có thể thừa cơ tấn công được ngay. Đằng này thuộc về quyền chưởng

thì lại không được, vì lẽ tay mặt có thể biến kiếm thành chỉ, phép cầm nã có thể biến thành chiêu thức. Những biến hóa đột ngột này chẳng những có thể bổ khuyết vào những chỗ sơ hở mà nó còn trở nên những đòn tấn công rất lợi hại.

Nhậm Ngã Hành là tay tinh thâm võ học. Đối phương chỉ thi triển một chiêu là lão có thể nhận ra ngay những chỗ quái dị của nó. Có điều trong lúc thảng thốt lão chưa nghĩ ngay được cách phá giải.

Giả tỷ đối phương có hai người, một người sử chưởng, một người sử kiếm thì thì cách đối phó lại có phần dễ dàng hơn.

Đây Tả Lãnh Thiền nguyên một tay trái đã vừa dùng làm chưởng lại có thể dùng làm kiếm tùy theo ý muốn.

Bọn Phương Chứng đại sư, Xung Hư đạo nhân tuy kiến thức rộng rãi nhưng đối với môn võ kiếm chưởng hợp nhất của Tả Lãnh Thiền bình sinh chưa từng tai nghe mắt thấy, nên không thể hiểu được. Các vị đều lộ vẻ ngạc nhiên.

Ai cũng lấy làm kỳ tự hỏi:

- Thường nghe phép "Hấp tinh đại pháp" của lão quái Nhậm Ngã Hành chuyên để thu hút nội lực đối phương mà sao vừa rồi bốn bàn tay của hai người đụng vào nhau, Tả Lãnh Thiền được bình an vô sự? Chẳng lẽ nội công phái Tung Sơn lại không sợ "Hấp tinh đại pháp"?

Những tay cao thủ đứng bàng quang đều lấy làm kinh dị, Nhậm Ngã Hành trong lòng càng kinh hãi hơn. Mười mấy năm trước lão đã giao thủ với Tả Lãnh Thiền, lúc hai bên chiến đấu đang hăng, lão không cần sử dụng Hấp tinh đại pháp đã chiếm được thượng phong. Lão cho rằng sử dụng Hấp tinh đại pháp để đối phó với địch thủ dù có thắng cũng chẳng vinh hạnh gì, một là vì Hấp tinh đại pháp cũng gần như một môn tà thuật, hai là

mỗi lần sử dụng đến nó là một lần chính mình cũng hao tổn công lực. Nếu nội công đã đủ thủ thắng thì không cần dùng đến pháp thuật này nữa.

Hiện giờ lão thấy đã đấu tới hơn hai trăm chiêu sắp kiềm chế được Tả Lãnh Thiền mà đột nhiên bụng đau một cách kỳ quặc, cơ hồ không phát huy được chân lực nữa, lão kinh hãi vô cùng, tự biết là vì rèn luyện Hấp tinh đại pháp mà phát sinh ra sức phản kích này.

Giả tỷ là lúc bình thời thì lão ngồi yên vận công một lúc là có thể từ từ hóa tán được. Nhưng hiện giờ kình địch ở trước mắt làm gì có thì giờ rảnh rang ngồi nghỉ?

Giữa lúc lão đang hoang mang không biết làm thế nào thì đột nhiên phía sau Tả Lãnh Thiền lại xuất hiện hai người, một là sư đệ hắn tức Đại Tung Dương thủ Phí Bân, còn người nữa là Thiên Môn đạo nhân, chưởng môn phái Thái Sơn.

Nhậm Ngã Hành là tay cơ cảnh hơn người, lập tức lão nhảy ra khỏi vòng cười khanh khách nói:

- Đã nói là lấy một chọi một sao lại còn ngấm ngầm mai phục viện thủ? Người quân tử không chịu để kẻ khác lừa dối. Bữa nay gia gia xin kiếu. Sau này sẽ có ngày tái hội.

Tả Lãnh Thiền biết mình bại đến nơi rồi chỉ muốn bãi chiến mà đối phương tự nhiên rút lui thì còn gì bằng. Hắn không dám tranh hơi cãi lý, chỉ sợ chọc giận đối phương phải tiếp tục chiến đấu thì thanh danh một đời sẽ trôi theo dòng nước.

Hắn liền hỏi lại:

- Ai bảo giáo chủ không kêu mấy tên Ma giáo đến trợ thủ chỏ Cái đó kêu bằng tự mình làm nên tội nghiệt thì không thể sống được.

Nhậm Ngã Hành cười lạt rồi xoay mình trở gót đi ngay.

Cuộc đấu này bề ngoài tuy chưa phân thắng bại, nhưng trong lòng cả hai lão Nhậm, Tả đều tự biết võ công của mình có nhược điểm rất lớn, còn phải dầy công tu luyện mới xong.

Nhất là Nhậm Ngã Hành tự biết trong Hấp tinh đại pháp còn ẩn nấp một mối lo rất lớn tựa hồ mắc phải chứng ung thự Lão đã dùng Hấp tinh đại pháp để thu hút công lực của nhiều tay đối thủ, nhưng môn phái bất đồng thì công lực cũng khác nhau. Công lực của mọi tạp phái hút vào trong mình nếu không hóa tán kịp thời để mình sử dụng thì những nội lực đó sẽ nhân khi bất ý mà phát tác để chống lại với nội lực của chính mình. Nội công trong người lão nguyên đã rất cao thâm nên trước nay khi cảm thấy nội công phái khác xung đột là lập tức áp chế được ngay vì chưa gặp phải lần nào nguy hiểm cả. Nhưng lần này nội công phái khác tạo phản vào giữa lúc đại địch đứng ngay trước mắt. Đã có mối lo bên ngoài lại thêm mối lo ở bên trong nên lão lâm vào tình trạng hoang mang không chịu nổi.

Sau này sở dĩ lão đả bại được Đông Phương Bất Bại là vì lão đem hết tâm trí vào việc luyện công để tìm ra một biện pháp kiềm chế nội công của phái khác ở trong mình lão. Lão đã không nghĩ đến việc gì khác ngoài việc luyện công mà lại là một tay thông minh, kiêu hùng quán thế nên biến chuyển trong mình làm gì chẳng biết?

Lão bị cầm tù ở dưới đáy Tây Hồ mười năm, tiềm tâm suy nghĩ rồi tìm ra được biện pháp hóa tán nội lực phái ngoài trong người lão. Có thế thì việc luyện Hấp tinh đại pháp mới không sợ mối nguy hiểm tạo phản trong người. Chuyến này lão cùng Tả Lãnh Thiền lại đụng nhau, đói phương dùng tay làm kiếm, sử dụng công phu chưởng kiếm một cách thần diệu khôn lường.

Đối phương mới phát ra mấy chiêu lão đã nghe Hướng Vấn Thiên đứng bên la hoảng:

"Đó là Tịch Tà kiếm phổ đã thất truyền trong võ lâm lâu ngày" liền biết ngay khó lòng phá giải được. Lão liền vận dụng Hấp tinh đại pháp để bốn chưởng giao nhau. Ngờ đâu lão vừa hút công lực của đối phương thì phát giác nội lực đối phương dường như trống rỗng chẳng có một chút nào. Lão kinh hãi không bút nào tả xiết.

Nhậm Ngã Hành đã sử dụng Hấp tinh đại pháp đến mười hai lần. Đối với những tay công lực cao thâm quá không thu hút được đã có hai lần, nhưng hiện giờ chỉ trong nháy mắt mà nội lực Tả Lãnh Thiền đã tiêu tan mất hút ngay, khiến cho Hấp tinh đại pháp không hút vào đâu được. Bình sinh lão chưa từng gặp trường hợp này bao giờ. Thật là một việc lạ trong giấc mơ cũng không tưởng tượng ra được.

Lão lại hút luôn mấy lần nữa mà thủy chung trong người Tả Lãnh Thiền chẳng thấy chút nội lực nào. Trong lúc kinh hãi lão không dám sử dụng Hấp tinh đại pháp nữa liền đưa ra một phát chưởng kêu bằng "Cấp phong sậu vũ chưởng" để phá thế ngay, uy mãnh phi thường.

Tả Lãnh Thiền dùng chưởng làm kiếm thay đổi thế công.

Hai người lại đấu thêm bảy tám chục chiêu nữa.

Nhậm Ngã Hành phóng ra một chưởng, Tả Lãnh Thiền dùng ngón tay vô danh bên trái búng vào cổ tay lão. Hắn lại dùng tay phải làm kiếm để đâm vào cạnh sườn bên trái của đối phương.

Nhậm Ngã Hành thấy chiêu kiếm rất ác độc thì tự hỏi:

- Chẳng lẽ trong chiêu này lại không có nội lực ư?

Lão liền khẽ nghiêng người đi tựa hồ để né tránh, kỳ thực lão

cố ý để hở trước ngực cho đối phương đâm vào.

Giữa lúc Nhậm Ngã Hành để hở trước ngực lão đã vận Hấp tinh thần công ra đó và chắc mẩm:

- Ngươi đã có bản lãnh dấu kỹ nội lực không để Hấp tinh đại pháp của ta thu hút được, nhưng ngươi chỉ đâm chạm vào người ta thì nội lực cũng không còn.

Những tay cao thủ nhất cử nhất động chỉ thoáng qua trong đầu óc là phải hoàn thành.

Ngực lão vừa để hở bỗng nghe đánh kịch một tiếng.

Tả Lãnh Thiền dùng tay làm kiếm đưa hai ngón tay đâm vào huyệt thiên trì ở bên trái trước ngực Nhậm Ngã Hành.

Mọi người đứng bàng quang bật lên một tiếng ủa kinh ngạc.

Ngón tay của Tả Lãnh Thiền dừng lại trước ngực Nhậm Ngã Hành một chút. Quả nhiên nội lực của Tả Lãnh Thiền ào ạt ra như nước sông vỡ đê theo huyệt thiên trì trút vào người lão.

Nhậm Ngã Hành mừng thầm trong dạ liền tăng gia hấp lực và cảm thấy nội lực đối phương trút sang mỗi lúc một nhiều.

Đột nhiên Nhậm Ngã Hành lảo đảo người đi. Lão cảm thấy trong huyệt Đan điền có luồng khí lạnh xông lên khiến cho tứ chi bách thể lão không cử động được. Những kinh mạch trong toàn thân lão đều ngừng lại.

Tả Lãnh Thiền từ từ rút tay về rồi lùi dần từng bước không nói nửa lời chỉ giỏng mắt lên nhìn Nhậm Ngã Hành thì thấy người lão đang phát run, chân tay không cử động chẳng khác người bị phong tỏa huyệt.

Doanh Doanh bật tiếng la hoảng:

- Gia gia!

Rồi nhảy xổ tới đỡ lấy người lão thì cảm thấy chân tay lão

lạnh buốt thấu xương liền quay lại gọi:

- Hướng thúc thúc!

Hướng Vân Thiên nhảy vọt lại đưa bàn tay vào trước ngực Nhậm Ngã Hành bóp luôn mấy cái, lão mới rên lên một tiếng chân khí đã được phục hồi.

Sắc mặt xám xanh lão nói:

- Nước cờ này lão phu không nghĩ đến. Bây giờ chúng ta lại tỷ đấu nữa.

Tả Lãnh Thiền lắc đầu.

Nhạc Bất Quần nói:

- Đã phân thắng bại rồi còn đấu làm gì nữa? Vừa rồi Nhậm tiên sinh đã chẳng bị Tả chưởng môn phong tỏa huyệt thiên trì rồi đấy ư?

Nhậm Ngã Hành phì một tiếng rồi nói:

- Đúng thế! Đó là lão phu mắc lừa đành chịu thua keo đó.

Nguyên Tả Lãnh Thiền ra chiêu vừa rồi đã gặp nguy hiểm. Hắn tự môn Hàn ngọc chân khí hơn mười năm trút nội lực vào hai ngón tay rồi tương kế tựu kế để cho Nhậm Ngã Hành thu hút lấy. Không những hắn để đối phương thu hút mà thôi, lại còn thúc đẩy nội lực cho trút vào huyệt đạo đối phương rất gấp.

Nguyên nội lực hai người không hơn không kém nhau mấy mà đột nhiên hắn dùng nội lực đầy rẫy trút sang người Nhậm Ngã Hành mà là thứ nội lực âm hàn đến cực điểm, nên chỉ trong nháy mắt toàn thân Nhậm Ngã Hành biến thành giá lạnh cứng đơ.

Thế là Tả Lãnh Thiền nhân đối phương sử dụng Hấp tinh đại pháp mà trong nháy mắt đẩy nội lực phong tỏa được huyệt đạo của lão.

Công phu phong tỏa huyệt đạo thì những nhân vật võ lâm hạng nhì hạng ba mới dùng trong lúc động thụ. Hai lão Nhậm, Tả đã là những tay cao thủ tuyệt đỉnh dĩ nhiên ra chiêu đã quyết thắng, chẳng khi nào họ dùng thủ đoạn tầm thường này. Nhưng Tả Lãnh Thiền mất công lực nhiều quá đành dùng đến thủ đoạn thấp kém này vậy.

Chiêu này tuy có ý gian trá nếu không phải là tay nội lực ghê gớm thì quyết không làm nổi.

Hướng Vân Thiên đưa luồng mục quang sắc bén ra theo dõi. Hắn biết Tả Lãnh Thiền tuy thắng nhưng tốn nguyên khí rất nhiều phải mất mấy tháng trời may ra mới phục hồi được, liền lên tiếng:

- Tả chưởng môn! Chưởng môn đã đánh ngã Nhậm giáo chủ rồi thì bây giờ đánh ngã luôn tại hạ nữa đi! Xin mời chưởng môn động thủ.

Bọn Phương Chứng đại sư, Xung Hư đạo trưởng đều đã thấy rõ lúc này mà hai người lại mở cuộc tỷ đấu thì chẳng những Tả Lãnh Thiền tất phải bị thua mà không chừng chỉ trong mấy chiêu là bị chết về tay Hướng Vân Thiên. Vì thế hắn điểm trúng Nhậm Ngã Hành rồi thủy chung không dám nói một câu nào. Nội lực hắn đã bị tiêu hao một cách trầm trọng. Bây giờ Hướng Vấn Thiên khiêu chiến chẳng lẽ nuốt lời nói trước?

Mọi người còn đang ngần ngừ thì Nhạc Bất Quần lên tiếng:

- Bên này bọn tại hạ đã nói là trong ba keo tỷ đấu thì bên nào sẽ phái người xuất mã cho bên ấy, chứ không để đối phương chỉ định người ra chiến đấu. Lời ước đó đã được Nhậm giáo chủ ưng thuận rồi phải không? Nhậm giáo chủ đã là bậc đại anh hào kiệt có lý đâu lời nói lại chẳng đủ tin?

Hướng Vân Thiên cười lạt đáp:

- Nhạc tiên sinh là một tay biện bác rất hùng hồn khiến cho người nghe phải bội phục. Nhưng hai chữ "quân tử" của tiên sinh còn có điều chưa được xứng đáng. Chuyện nọ xọ chuyện kia ăn nói tráo trở tựa hồ kẻ tiểu nhân.

Nhạc Bất Quần lạnh lùng nói:

- Trong con mắt người quân tử thì khắp thiên hạ ai cũng là quân tử mà dưới mắt kẻ tiểu nhân thì thấy trên đời chẳng ai không là kẻ tiểu nhân.

Tiên sinh nói mấy câu này rất có vẻ đường bệ.

Tả Lãnh Thiền chậm chạp di động thân hình đến tựa lưng vào một cây cột. Coi tình trạng hắn lúc này muốn đứng cho khỏi té cũng là chuyện khó chứ đừng nói đến việc động thủ ra chiêu nữa.

Chưởng môn phái Võ Đương là Xung Hư đạo trưởng tiến lên hai bước nói:

- Lão phu thường nghe Hướng tả sứ được người kêu bằng "thiên vương lão tử" tất có bản lãnh kinh thiên động địa. Bần đạo mai đây sẽ gói kiếm quy ẩn. Lúc ra đi muốn chiến đấu một trận tối hậu. Nếu được làm đối thủ của Thiên Vương lão tử thì thật vinh hạnh vô cùng.

Lão là trưởng môn phái Võ Đương, địa vị tôn cao là thế mà nói cùng với Hướng Vân Thiên một cách trịnh trọng như vậy khiến hắn không thể từ chối được.

Hắn đáp:

- Cung kính không bằng tuân lệnh. Tại hạ vẫn ngưỡng mộ Thái cực kiếm pháp của Xung Hư đạo trưởng thế võ vô song từ lâu nay vậy phải liều mạng bồi tiếp người quân tử, chỉ sợ không bõ làm trò cười. Hắn chắp tay thi lễ rồi lùi lại hai bước.

Hai người đối lập ngưng thần nhìn nhau chứ chưa rút kiếm.

Nhậm Ngã Hành đột nhiên lên tiếng:

- Khoan đã Hướng lão đệ! Lão đệ hãy lùi lại!

Rồi vươn tay rút trường kiếm ở sau lưng ra.

Mọi người thấy lão rút kiếm cầm tay đều kinh hãi nghĩ bụng:

- Tuy hắn vừa thua một keo mà nội lực những dường như chân khí chưa bị hao tổn nên bây giờ còn muốn đấu cả trận thứ ba để đánh với Xung Hư đạo trưởng.

Tả Lãnh Thiền lại càng kinh dị tự hỏi:

- Ta khổ luyện môn Hàn ngọc chân khí mười mấy năm trời mà đã dồn chân khí vào trong huyệt Thiên Trì của hắn thì dù hắn có là Đại la kim tiên e rằng cũng phải mất ba bốn giờ mới hóa giải được. Chẳng lẽ thằng cha này mới trong một giờ ba khắc đã lại động thủ cùng người được ư?

Thực ra Nhậm Ngã Hành còn cảm thấy huyệt Đan điền đau buốt tựa hồ bị mấy chục lưỡi dao nhỏ đâm vào. Lão phải vận dụng hết khí lực mới nói được mấy câu này một cách thản nhiên không tiết lộ chút đau đớn nào ra ngoài.

Xung Hư đạo nhân cười hỏi:

- Nhậm giáo chủ muốn tứ giáo chăng? Bọn bần đạo đã nói trước là hai bên đều do hai vị động thủ và bên nào tự lựa lấy nhân vật xuất chiến cho bên ấy. Nếu Nhậm giáo chủ muốn tứ giáo thì lại trái với điều ước định trước của chúng tạ Vả như vậy, ha hạ. bần đạo chiếm phần tiện nghi nhiều quá.

Nhậm Ngã Hành đáp:

- Một mình tại hạ đã chiến đấu với hai vị cao thủ bên đạo trưởng mà bây giờ lại đấu với đạo trưởng nữa chẳng hóa ra là quá coi thường môn kiếm pháp thần diệu của phái Võ Đương đã

nổi danh hàng mấy trăm năm nay ư? Tại hạ có cuồng vọng đến đâu cũng chẳng bao giờ dám thế.

Xung Hư đạo trưởng mừng thầm trong bụng, cúi đầu thi lễ nói:

- Dạ! Đa tạ Nhậm tiên sinh.

Lúc này lão thấy Nhậm Ngã Hành cầm kiếm trong tay thì trong lòng rất đỗi ngần ngừ, tự nghĩ:

- Nhậm Ngã Hành đã đấu với hai người bây giờ ta lại đấu với hắn thì ra bên mình dùng phép Xa luân chiến, có thắng được hắn cũng chẳng vinh dự gì, lỡ ra mà thất bại thì phái Võ Đương hết đất đứng trên giang hồ.

Lão vừa nghe Nhậm Ngã Hành nói không phải là lão muốn động thủ với mình mới yên tâm.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Xung Hư đạo trưởng! Bên quý vị đã cho quân sinh lực ra thì bên tại hạ cũng phải cho quân sinh lực ra mới xứng đáng.

Rồi lão cất tiếng gọi:

- Lệnh Hồ Xung tiểu đệ! Tiểu đệ hãy xuống đi!

Mọi người nghe nói giật mình kinh hãi liền nhìn theo hướng mắt của lão lên tấm biển gỗ treo trên xà điện.

Lệnh Hồ Xung càng kinh ngạc hơn nữa, chàng cực kỳ bối rối, chân tay luống cuống. Chàng ngần ngừ một lúc rồi biết chừng không tài nào ẩn nấp được nữa đành tung mình nhẩy xuống.

Chàng quỳ trước mặt Phương Chứng đại sư dập đầu lạy nói:

- Tiểu tử thiện tiện lẻn vào bảo tự, tội đáng muôn thác, bây giờ xin kính cẩn lãnh hình phạt của phương trượng.

Phương Chứng cười khà khà nói:

- Té ra là Lệnh Hồ công tử. Lão tăng nghe tiếng hô hấp rất nhỏ nhẹ và đều đặn, công tử đã luyện được phép quy tức đến trình độ cao thâm, trong lòng rất lấy làm kỳ không hiểu là vị cao nhân nào quang lâm tệ tự. Mời công tử đứng dậy. Lão tăng không dám nhận đại lễ này.

Nhà sư nói xong chắp tay đáp lễ.

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Té ra lão đã biết mình ẩn nấp tại sau tấm biển.

Bang chúa Cái Bang là Giải Phong bỗng lên tiếng:

- Lệnh Hồ Xung! Ngươi hãy lại coi mấy hàng chữ kia!

Tiếng lão nói rất ấm ớ, rất khó nghe.

Lệnh Hồ Xung đứng lên đi lại cây cột theo ngón tay lão trỏ theo, thấy sau cột viết ba hàng chữ:

Hàng thứ nhất viết:

"Sau tấm biển có người".

Hàng thứ hai:

"Để tại hạ lôi hắn xuống".

Hàng thứ ba:

"Hãy khoan. Người này nội công nửa chính nửa tà, chưa hiểu hắn là bạn hay thù?" Mỗi chữ đúc khắc sâu vào cột, vết gỗ còn mới do chỉ lực của Phương Chứng đại sư và Giải Phong bang chúa khắc vào.

Lệnh Hồ Xung vừa kinh hãi vừa khâm phục, bụng bảo dạ:

- Ta thở khẽ như vậy mà Phương Chứng đại sư cũng nghe ra, lại phân biệt được cả về võ công thì thật là người thần.

Lệnh Hồ Xung liền nói:

- Khi các vị tiền bối vào điện thì tiểu tử có tật giật mình

không dám xuống bái kiến. Mong các vị tha thứ cho.

Chàng liệu biết vẻ mặt sư phụ lúc này chắc là khó coi lắm nên chàng không dám đưa mục quang tiếp xúc với lão.

Giải Phong cười nói:

- Ngươi có tật giật mình vậy vào chùa Thiếu Lâm định ăn cắp gì?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tiểu tử nghe nói Nhậm đại tiểu thư ở lại trong chùa Thiếu Lâm nên liều mình đến đây để đón tiếp.

Giải Phong cười nói:

- Té ra ngươi định đến đây ăn cắp cô vợ. Ha ha! Thế thì không phải có tật giật mình mà là lớn mật tày trời.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Nhậm đại tiểu thư có mối ơn rất lớn với tiểu tử thì tiểu tử có phải tan xương nát thịt vì tiểu thư cũng cam lòng.

Giải Phong thở dài nói:

- Đáng tiếc ôi là đáng tiếc! Một đời thanh niên tiền đồ rực rỡ mà vì nữ sắc lại đi lầm đường. Nếu ngươi không sa chân vào đường tà đạo thì ngôi cao ở phái Hoa Sơn ngày sau còn lọt vào tay ai được nữa?

Nhậm Ngã Hành lớn tiếng:

- Chưởng môn phái Hoa Sơn thì đã quý báu gì? Mai hậu lão phu về chầu trời thì ngôi giáo chủ Triều Dương thần giáo chẳng lẽ ra khỏi bàn tay chàng rể đông sàng của lão phu được ư?

Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi giọng run run ấp úng đáp:

- Không.... không.... không được...

Nhậm Ngã Hành cười nói:

- Thôi được! Những chuyện này nhàm tai hãy gác lại! Xung nhi! Ngươi hãy lãnh giáo mấy chiêu thần kiếm của chưởng môn phái Võ Đương đi! Kiếm pháp của Xung Hư đạo trưởng dùng nhu để chế cương thật là hiếm có ở thế gian. Ngươi phải cẩn thận lắm mới được.

Lão đã đổi giọng kêu Lệnh Hồ Xung bằng "Xung nhi" mà thật lão coi chàng là rể chính thức rồi.

Lệnh Hồ Xung lẳng lặng quan sát tình hình trước mắt thì hai bên mỗi bên đã thắng một keo. Vậy cuộc thắng bại thứ ba này sẽ quyết định Doanh Doanh còn được xuống núi hay không. Chàng nghĩ thầm:

- Ta đã tỷ kiếm với Xung Hư đạo nhân, kể ra kiếm pháp của mình có thể thắng được lão. Vậy muốn cứu Doanh Doanh mình ra tay mới được.

Chàng liền quay nhìn Xung Hư đạo trưởng quỳ xuống đất lạy mấy lạy.

Xung Hư đạo nhân giật mình kinh hãi vội nâng chàng dậy hỏi:

- Tiểu huynh đệ! Sao tiểu huynh đệ lại dùng đại lễ như vậy?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tiểu tử đối với đạo trưởng vốn một niềm kính cẩn nhưng vì tình thế bắt buộc phải ra lãnh giáo nên trong lòng tiểu tử rất băn khoăn.

Xung Hư đạo nhân cười ha hả nói:

- Thế ra tiểu huynh đệ vì xao xuyến trong lòng mà làm đại lễ?

Lệnh Hồ Xung đứng dậy. Nhậm Ngã Hành cầm kiếm đưa cho chàng.

Lệnh Hồ Xung đón lấy thanh trường kiếm, cầm tay, trỏ mũi

kiếm xuống đất đứng dậy xích về mé dưới.

Xung Hư đạo nhân dương mắt lên nhìn ra phương trời ở ngoài sân mà ngơ ngẩn xuất thần. Trong lòng lão đang trù tính những kiếm chiêu lợi hại của Lệnh Hồ Xung.

Mọi người thấy lão thủy chung không có động tĩnh gì, cứ như người tham thiền nhập địa thì trong lòng rất lấy làm kỳ.

Hồi lâu, Xung Hư đạo nhân mới thở phào một cái rồi nói:

- Trận này không phải tỷ thí nữa. Bốn vị cứ việc xuống núi đi thôi.

Mọi người nghe Xung Hư nói câu này đều kinh hãi.

Giải Phong cất tiếng hỏi:

- Đạo trưởng nói vậy là nghĩa làm sao?

Xung Hư đáp:

- Bần đạo đã nghĩ cách phá giải kiếm pháp của Lệnh Hồ Xung thì cuộc tỷ thí này bần đạo nhất định thua rồi.

Giải Phong hỏi:

- Nhưng hai vị đã động thủ đâu?

Xung Hư đáp:

- Nửa tháng trước đây bần đạo đã cùng y chiết giải hơn ba trăm chiêu ở dưới chân núi Võ Đương. Lần ấy bần đạo đã thua y rồi thì bữa nay có tỷ thí nữa cũng đến thua mà thôi.

Bọn Phương Chứng đồng thanh hỏi:

- Có chuyện đó thật ư?

Xung Hư đáp:

- Lệnh Hồ tiểu huynh đệ đã được chân truyền về kiếm pháp của Phong Thanh Dương tiền bối một cách rất sâu xạ Bần đạo không phải đối thủ của y.

Lão nói rồi tủm tỉm cười lùi lại về chỗ.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Đạo trưởng độ lượng mênh mông khiến cho ai nấy phải bội phục. Trước kia lão phu mới bội phục đạo trưởng có phân nửa thì bây giờ bội phục thêm lên đến bẩy phần.

Lão nói bẩy phần là chưa hoàn toàn đủ cả mười.

Lão lại nhìn Phương Chứng chắp tay nói:

- Phương trượng đại sư! Bọn lão phu mong rằng có ngày tái hội.

Lệnh Hồ Xung chạy đến trước mặt sư phụ cùng sư nương quỳ xuống lạy.

Nhạc Bất Quần lạnh lùng nói:

- Không dám!

Nhạc phu nhân lòng như se lại nước mắt chảy quanh.

Nhậm Ngã Hành một tay dắt Doanh Doanh, một tay dắt Lệnh Hồ Xung nói:

- Chúng ta đi thôi.

Rồi lão rảo bước ra cửa điện.

Giải Phong, Chấn Sơn Tử, Thiên Môn đạo nhân tự biết mình võ công không bằng Xung Hư đạo nhân mà Xung Hư lại thừa nhận không phải là đối thủ của Lệnh Hồ Xung, tuy còn bán tín bán nghi nhưng cũng không dám mạo hiểm đứng ra động thủ sợ bị nhục.

Nhậm Ngã Hành muốn bước chân ra cửa điện thì Nhạc Bất Quần quát:

- Khoan đã!

Nhậm Ngã Hành quay lại hỏi:

- Sao?

Nhạc Bất Quần đáp:

- Xung Hư đạo trưởng là bậc đại hiền nên không đấu với hạng trẻ nít. Thế là trận thứ ba chưa tỷ thí. Lệnh Hồ Xung ngươi lại cùng ta tỷ đấu.

Lệnh Hồ Xung sợ hãi vô cùng, toàn thân run bần bật, ấp úng:

- Đệ tử.... Đệ tử.... Sư phu.... Sao lại...

Quyết thắng Đồ nhi, Tiên Sinh thẹn mặt

Nhạc Bất Quần vẫn thản nhiên nói:

- Người ta bảo ngươi đã được Phong thái sư thúc tổ chỉ điểm cho và kiếm thuật đã đến chỗ tinh túy của phái Hoa Sơn thì xem chừng ta không phải là đối thủ của ngươi. Vậy ngươi tuy đã bị đuổi ra khỏi môn trường vẫn có thể dương danh trên chốn giang hồ cho kiếm pháp của bản môn. Ta không khéo bề dạy dỗ khiến cho các vị tiền bối trong chính giáo vì kẻ bất hiếu là ngươi mà phải căm hận. Nếu ta không ra tay chẳng lẽ lại đùn trách nhiệm cho người khác. Ngươi phóng kiếm đâm chết ta đi thôi.

Mấy câu nói về sau lại càng nghiêm khắc.

"Sột" một tiếng! Tiên sinh rút kiếm ra quát:

- Giữa ngươi và ta không còn tình thầy trò. Vậy ngươi rút kiếm ra đi!

Lệnh Hồ Xung lùi lại một bước đáp:

- Đệ tử không dám!

Nhạc Bất Quần phóng kiếm đánh véo một tiếng nhằm đâm vào trước ngực Lệnh Hồ Xung.

Chính là chiêu "Thương tùng nghinh khách" trong Hoa Sơn kiếm phái.

Lệnh Hồ Xung né tránh vẫn không rút kiếm.

Nhạc Bất Quần đâm tiếp luôn hai kiếm. Lệnh Hồ Xung lại tránh khỏi.

Nhạc Bất Quần nói:

- Ngươi đã nhường ta ba chiêu là hết đạo kính bậc tôn trưởng rồi. Bây giờ rút kiếm ra đi.

Nhậm Ngã Hành hỏi:

- Xung nhi! Bây giờ ngươi còn chưa phản kích thì định tự tử hay sao?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Dạ!

Rồi chàng rút kiếm ở sau lưng ra cầm tay. Chàng trấn tĩnh tinh thần vì biết kiếm pháp sư phụ quyết chẳng thể nào giết mình được. Mặt khác đương nhiên chàng không dám đụng đến một sợi lông của sư phụ.

Nhưng chàng tự hỏi:

- Cuộc tỷ đấu này ta nhường phần thắng cho sư phụ hay chính ta phải thủ thắng? Nếu ta có ý nhân nhượng thì bị thua hay bị trọng thương cũng không quan hệ gì, nhưng Nhậm Ngã Hành và Doanh Doanh ba người sẽ phải ở lại cầm tù ở núi Thiếu Thất trong mười năm trời. Phương Chứng đại sư dĩ nhiên là bậc cao tăng đắc đạo, nhưng Tả Lãnh Thiền và bọn tăng chúng khác trong bọn Thiếu Lâm biết đâu chẳng tìm kế hãm hại. Nói là cầm tù mười năm, nhưng trong quãng thời gian lâu dài này khó mà biết có bảo toàn được tính mệnh không? Còn nếu ta không nhường nhịn thì kể từ lúc côi cút khổ sở ta đã chịu ơn sư phụ cùng sư nương giáo dưỡng cho thành đạt chẳng kém gì ơn đức cha mẹ. Ơn cả chưa đền mà đã đả bại sư phụ trước mặt quần hùng thiên hạ thì còn mặt mũi nào trông thấy ai nữa. Đồng thời thanh danh cũng trôi theo dòng nước.

Thật là một vấn đề nan giải cho chàng, nên chàng không sao

quyết đoán được.

Lệnh Hồ Xung còn đang do dự thì Nhạc Bất Quần đã thi triển kiếm pháp đánh rất rát ngoài hai chục chiêu.

Lệnh Hồ Xung vẫn chỉ né tránh đón đỡ theo kiếm pháp mà sư phụ đã truyền dạy.

Nên biết phép Độc cô cửu kiếm mỗi khi ra chiêu là nhằm đánh vào chỗ nguy hại đối phương, nên chàng không dám ra tay.

Từ ngày Lệnh Hồ Xung học được phép Độc cô cửu kiếm, kiến thức chàng cũng tăng thêm rất nhiều. Tuy chàng chỉ thi triển kiếm pháp thông thường của phái Hoa Sơn mà uy lực cũng phát huy khác hẳn với ngày trước.

Nhạc Bất Quần luôn luôn vận động kiếm lực mà thủy chung vẫn không sao phóng kiếm tới trước người đối phương được.

Quần hùng đứng bàng quang đều là những tay cao thủ hạng nhất thấy cách Lệnh Hồ Xung sử kiếm đều biết là chàng cố ý nhường nhịn không phải chiến đấu thực sự với Nhạc Bất Quần.

Nhậm Ngã Hành và Hướng Vân Thiên đưa mắt nhìn nhau, mối lo âu lộ ra khóe mắt.

Hai người đồng thời nhớ lại màn kích Cô Sơn Mai trang tại Hàng Châu. Khi đó Nhậm Ngã Hành yêu cầu Lệnh Hồ Xung gia nhập Triều Dương thần giáo và cho chàng chức quang minh hữu sứ, ngày sau chàng còn có thể lãnh thụ bí quyết của Nhậm giáo chủ về việc hóa giải những nội lực phản đối ban ngày do Hấp tinh đại pháp hút vào. Nhưng chàng trẻ tuổi này không động tâm chút nào, đủ nhận thấy chàng giữ vững lòng tín nghĩa đối với sư môn. Hiện giờ lại thấy chàng đối với sư phụ cùng sư nương bằng thái độ cực kỳ cung kính. Tựa hồ Nhạc Bất Quần có đâm chàng một nhát chết tươi, chàng cũng cam lòng.

Hai người liền tự hỏi:

- Chiêu thức của Lệnh Hồ Xung lúc nào cũng hoàn toàn giữ thế thủ thì cuộc đấu này còn thắng sao được?

Nhậm Ngã Hành và Hướng Vân Thiên đều là kẻ sĩ tài trí tuyệt cao thấy cục diện nguy hiểm dị thường mà không sao nghĩ ra được kế hoạch giải cứu. Hiện tình kiếm pháp và võ công của Lệnh Hồ Xung chẳng phải không kịp đối phương mà là vì dắt dúm đến tình nghĩa sư môn.

Nếu cứ theo ý Lệnh Hồ Xung thì chàng nhất định chịu thắng sư phụ, nhất là trước mất quần hùng chàng lại càng quyết tâm như vậy. Nếu chàng không nhớ là sau khi thua một đòn thì bọn Doanh Doanh ba người phải cầm tù trên núi Thiếu Thất, chắc chỉ trong vòng mười chiêu chàng cũng đã chịu thua rồi.

Nhậm, Hướng hai lão đang bồn chồn trong dạ vô kế khả thi, bỗng họ đưa mắt nhìn nhau, trong mục quang của họ hiện ra ba chữ:

- Làm thế nào?

Nhậm Ngã Hành chợt quay đầu lại nhìn Doanh Doanh khẽ nói:

- Ngươi hãy ra đứng đối diện với y!

Doanh Doanh hiểu ý phụ thân. Lão sợ Lệnh Hồ Xung nghĩ ân tình sư môn ngày trước mà cố ý nhân nhượng trong cuộc tỷ đấu này, nên lão kêu nàng ra đứng đối diện là để nhắc chàng nhớ tới tình nghĩa nàng đã đối đãi với chàng để chàng ra sức thủ thắng.

Doanh Doanh chỉ ứ hự một tiếng chứ không cất bước.

Sau một lúc, Nhậm Ngã Hành thấy Lệnh Hồ Xung không ngớt lùi lại phía sau. Cánh tay trái chàng đã hơi run run thì trong lòng lại càng xao xuyến, lão ngó Doanh Doanh giục:

- Ra đứng đối diện đi!

Doanh Doanh cũng không nhúc nhích chỉ hắng giọng mấy tiếng chứ không trả lời.

Nàng nghĩ thầm trong bụng:

- Ta đối đãi với chàng thế nào, chàng đã biết rồi. Nếu trong lòng chàng coi ta là trọng thì nhất quyết cứ cho ta xuống núi và tự nhiên ra chiêu thủ thắng. Bằng chàng lấy tình sư phụ làm trọng thì dù ta có kéo áo năn nỉ chàng cũng bằng vô dụng. Hà tất ta phải đến trường mặt ra trước mắt chàng để nhắc nhở.

Doanh Doanh bản tính rất kiêu ngạo. Nàng cho là nếu sau khi mình ngỏ ý mà Lệnh Hồ Xung mới nghĩ tới thì thật là một điều rất vô vị.

Lệnh Hồ Xung tiện tay vung kiếm lên gạt chiêu kiếm của sư phụ đánh tới. Giả tỷ chàng mà định phản kích thì Nhạc Bất Quần phải bỏ kiếm chịu thua rồi. Bây giờ chàng thấy kiếm chiêu của sư phụ sơ hở rất nhiều mà thủy chung vẫn không chịu ra tay phản kích.

Nhạc Bất Quần đã biết rõ tâm ý Lệnh Hồ Xung, lão liền vận động Tử hà thần công vào kiếm pháp phái Hoa Sơn cho ra những chiêu cực kỳ huyền diệu. Lão đã biết Lệnh Hồ Xung không chịu trả đòn, nên lão cũng đánh ráo riết không cần nghĩ đến kiếm pháp của mình có sơ hở chỗ nào không. Trường hợp này khiến cho uy lực về kiếm pháp của lão tăng cường gấp bội.

Những người bàng quang thấy kiếm pháp của Nhạc Bất Quần sử đến chỗ tinh diệu vô cùng, chiếm hết phần tiện nghi mà thủy chung không đâm trúng được Lệnh Hồ Xung. Họ lại thấy Lệnh Hồ Xung phóng kiếm ra lúc thành chiêu thức, lúc chẳng ra chiêu thức nào. Những lúc vô chiêu này, thanh trường kiếm tựa hồ đón đỡ loạn xạ, nhưng lần nào đón đỡ cũng tuyệt diệu coi

nhẹ nhàng hời hợt mà hóa giải được những kiếm chiêu tuyệt xảo của Nhạc Bất Quần, nên trong lòng mọi người lại càng kính phục chàng.

Nhạc Bất Quần thấy đánh lâu không hạ được đối phương thì trong lòng nóng nẩy.

Đột nhiên lão nghĩ ra điều gì là thầm:

- Trời ơi! Hỏng mất!

Rồi bụng bảo dạ:

- Thằng tiểu tặc này không muốn mang tiếng ác là kẻ vong ân phụ nghĩa, nên gã mới chiến đấu một cách dằng dai với ta hết giờ này qua giờ khác. Tuy gã không đả thương ta nhưng nhưng cũng quyết giữ cho ta khó bề thủ thắng. Cuộc tỷ đấu này diễn ra trước bao nhiêu cặp mắt sáng như đuốc của những tay cao thủ. Chắc bây giờ ai cũng nhìn ra là tên tiểu tặc cố ý nhường nhịn. Nếu ta cứ bám lấy gã hoài thì còn ra thể thống gì nữa? Còn đâu là sĩ diện của vị chưởng môn một phái? Té ra thằng tiểu tặc nó đưa ta vào tình thế không sao được mà phải rút lui để tự nhận lấy phần thất bại.

Lão nghĩ tới đây, liền đem hết toàn lực vận Tử hà thần công vào lưỡi kiếm chém mạnh một phát.

Lệnh Hồ Xung nghiêng mình tránh khỏi.

Nhạc Bất Quần lại xoay kiếm chém ngang vào sau lưng.

Lệnh Hồ Xung tung mình nhảy lên khỏi lưỡi kiếm đối phương.

Nhạc Bất Quần lại xốc ngược kiếm lên đâm vào hậu tâm chàng.

Chiêu kiếm này cực kỳ mau lẹ mà phía sau Lệnh Hồ Xung lại không có mắt nên khó lòng tránh khỏi.

Mọi người thấy nguy cơ đều bật tiếng la hoảng:

- Úi chao!

Lệnh Hồ Xung đang lơ lửng trên không, không còn chỗ để mượn đà nhào về phía trước mà muốn xoay kiếm về đón đỡ cũng không kịp nữa.

Đột nhiên chàng hươi kiếm phóng về phía trước đập vào cây cột gỗ cách xa chừng vài thước để mượn đà nhảy đến phía sau cây cột.

Chát một tiếng vang lên! Thanh trường kiếm của Nhạc Bất Quần đã đâm trúng cột gỗ.

Thanh trường kiếm của lão tuy mềm hơn nhưng nội lực vận vào mũi kiếm xuyên thủng qua cây cột. Chỗ mũi kiếm đâm trúng cách Lệnh Hồ Xung chừng vài tấc.

Mọi người lại "úi" lên một tiếng. Nhưng thanh âm đầy vẻ vui mừng ra chiều tản thán.

Có điều mọi người đều mừng cho Lệnh Hồ Xung và khâm phục chàng đã tránh được chiêu kiếm tuyệt diệu, lại mừng cho Nhạc Bất Quần không đâm trúng chàng.

Cả đến Nhạc phu nhân cùng bọn Thiên Môn đạo nhân, Giải Phong, Chấn Tiên Tử trong lòng cũng hỷ hả.

Nhạc Bất Quần đã thi triển tuyệt kỹ bình sinh đánh ba chiêu liên hoàn mà không làm gì được Lệnh Hồ Xung, lại nghe mọi người reo hò có ý đồng tình với đối phương thì trong lòng tức giận vô cùng.

Nên biết phép "Đoạt mệnh liên hoàn tam tiên kiếm" vốn là một tuyệt kỹ của phe kiếm tông phái Hoa Sơn mà lão là đệ tử phe khí tông thì đáng lý không biết đến. Nhưng lần trước hai phe tàn sát nhau, đệ tử phe kiếm tông đã dùng kiếm pháp này

để sát hại mấy tên hảo thủ của phe khí tông. Thế rồi những tay cao thủ phe khí tông mới nghiên cứu ba chiêu kiếm pháp đó. Sau đệ tử phe khí tông tàn sát hết đệ tử khe kiếm tông đoạt lấy chức chưởng môn phái Hoa Sơn rồi, Nhạc Bất Quần cùng mấy tay hảo thủ phe khí tông nghiên cứu kỹ lại ba thức trong cao chiêu "Liên hoàn đoạt mệnh tam tiên kiếm". Mọi người nhớ tới uy lực ba chiêu liên hoàn này lúc tranh đấu ngày trước mà lòng còn hồi hộp khiếp sợ. Khi nghiên cứu mọi người đều bảo ba chiêu kiếm pháp đó đã đi vào ma đạo, chỉ cần cho kiếm pháp tinh diệu mà quên đường lối bất di bất dịch của bản phái là dùng khí để sử kiếm.

Mọi người tuy ngoài miệng tuyên dương như vậy mà thực ra trong lòng rất bội phục thế kiếm kia.

Bây giờ Nhạc phu nhân thấy trượng phu ngang nhiên sử ba chiêu đó thì không khỏi kinh hãi vô cùng, bụng bảo dạ:

- Y là chưởng môn phái Hoa Sơn. Ngày trước hai phe tranh chấp đệ tử cùng môn phái tàn sát lẫn nhau chỉ vì một bên trọng khí công và một bên trọng kiếm pháp mà chia rẽ. Thế mà lúc này y ngang nhiên dùng tuyệt kỹ của phe kiếm tông, há chẳng khiến cho người ta khinh mình ư? Hỡi ơi! Sở dĩ y phải dùng đến mấy chiêu này là vì trường hợp bất đắc dĩ. Thực ra y không phải là địch thủ của Xung nhi là chuyện hiển nhiên rồi thì còn liều lĩnh chiến đấu làm chi?

Bà có ý muốn tiến ra ngăn cản, nhưng lại nghĩ việc này quan trọng lớn quá, không phải là chuyện liên quan của bản môn mình mà thôi nên bà không dám tiến ra nữa, tay cầm đốc kiếm mà lòng nóng như lửa đốt.

Nhạc Bất Quần giật mạnh tay rút thanh trường kiếm ra khỏi cây cột.

Lệnh Hồ Xung vẫn đứng ở phía sau cây cột không dám ra ứng chiến nữa tức là sợ lão. Lão cũng muốn giữ thể diện của mình cho được toàn vẹn.

Hai người chỉ đứng trông nhau.

Lệnh Hồ Xung cúi đầu xuống nói:

- Thưa sư phụ! Đệ tử không phải là địch thủ của sư phụ. Chúng ta bất tất phải tỷ thí nữa.

Nhạc Bất Quần hắng giọng một tiếng chưa trả lời.

Nhậm Ngã Hành đã lên tiếng:

- Hai thầy trò y động thủ chẳng có cách nào phân được thắng bại. Vậy lão phu bồi tội cùng Phương trượng rồi xin cáo biệt được chăng?

Nhạc phu nhân nghe lão nói vậy, thở phào một cái nghĩ bụng:

- Cuộc tỷ thí này bên mình đã thất bại rõ ràng thế mà Nhậm giáo chủ nói vậy là giữ toàn thể diện cho chúng tạ Việc này kết liễu như vậy là hay lắm rồi.

Phương Chứng nói:

- A Di Đà Phật! Nhậm giáo chủ nói vậy là chúng ta không tổn thương đến hòa khí và tỏ ra thí chủ rất cao minh, lão tăng không còn ý kiến gì khác.

Nhà sư chưa ngắt lời thì Tả Lãnh Thiền đột nhiên xen vào:

- Nếu chúng ta để cho bọn họ bốn người tự ý xuống núi thì rồi từ đây trên chốn giang hồ sẽ có bao nhiêu người vô tội bị tàn sát? Bọn họ bốn người tám tay sẽ vấy máu tươi của hàng ngàn hàng vạn đồng đạo võ lâm. Cả nam phụ lão ấu, chúng cũng tha hồ mà tàn hại hay sao? Từ đây Nhạc huynh còn đáng làm chưởng môn phái Hoa Sơn nữa thôi?

Phương Chứng nói:

- Cái đó...

Bỗng nghe đánh véo một tiếng!

Nhạc Bất Quần đã quành đến sau cột, phóng kiếm đâm Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung nghiên mình né tránh.

Sau mấy chiêu qua lại, hai người lại đi vào cuộc chiến đấu dằng dai đưa nhau dần dần đến giữa điện.

Nhạc Bất Quần tấn công tới tấp.

Lệnh Hồ Xung đỡ gạt hoặc né tránh lại lâm vào thế dằng co.

Hai bên chiết giải mười mấy chiêu nữa, Nhậm Ngã Hành bỗng cười nói:

- Cuộc tỷ đấu này thực ra đã phân thắng bại. Bây giờ chỉ còn chờ có ai chết đói nữa mà thôi, nghĩa là còn phải đấu bảy tám ngày mới thấy rõ được.

Nhậm Ngã Hành nghĩ thầm:

- Nếu Nhạc lão cứ mặt dày kéo dài cuộc đấu thì lão vẫn còn ở vào tình thế không bao giờ thất bại. Nhưng Xung nhi mà sơ hở một chút là hỏng bét. Vậy càng đánh lâu thì phần bất lợi sẽ về bên mình. âu là ta phải khích hắn mới được.

Lão nghĩ vậy liền nói:

- Hướng lão đệ! Bữa nay chúng ta đến chùa Thiếu Lâm thật đã được mở rộng tầm mắt.

Hướng Vân Thiên đáp:

- Đúng thế! Những nhân vật tuyệt đỉnh võ lâm đều tụ tập ở đây...

Nhậm Ngã Hành ngắt lời:

- Trong đó có một vị ta coi hay quá.

Hướng Vấn Thiên hỏi:

- Vị nào vậy?

Nhậm Ngã Hành đáp:

- Người đó học được một thứ thần công đáng khen là quán thế.

Hướng Vấn Thiên hỏi:

- Thần công gì vậy?

Nhậm Ngã Hành đáp:

- Người đó dùng "Kim kiểm tráo thiết diện bì thần công".

Hướng Vân Thiên nói:

- Thuộc hạ chỉ nghe nói đến Kim chung trảo, Thiết bá sam chứ chưa từng nghe ai nói đến Kim kiểm tráo hay Thiết diện bì.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Người ta thì dùng công phu Kim chung trảo, Thiết bá sam để khắp mình đao thương đâm không vào. Nhưng Kim kiểm tráo, Thiết diện bì thần công chỉ luyện cho da mặt người này trơ như gỗ.

Hướng Vân Thiên hỏi:

- Đây là lần đầu tiên thuộc hạ được nghe nói tới thần công:

"Kim kiểm tráo" và "Thiết diện bì" nhưng chưa hiểu đó là công phu của môn phái nào?

Nhậm Ngã Hành đáp:

- Công phu này nói ra thật không phải tầm thường. Nó chính là của chưởng môn phái Hoa Sơn ở trên Tây Nhạc dẫy Hoa Sơn, sáng lập trên giang hồ Nhạc tiên sinh, đại danh là Quân tử kiếm Nhạc Bất Quần lẫy lừng tiếng tăm, còn ai không biết?

Hướng Vân Thiên hỏi:

- Thuộc hạ từng nghe quân tử kiếm Nhạc tiên sinh khí công quán thế, kiếm thuật vô song. Quả nhiên cũng chỉ là hạng có hư danh mà thôi. Thần công "Kim kiểm tráo", "Thiết diện bì" luyện cho da mặt dày ra và cứng rắn đao thương không đâm vào dùng để làm gì?

Nhậm Ngã Hành đáp:

- Việc sử dụng môn này nói ra không hết. Có điều chúng ta không phải là đệ tử môn hạ phái Hoa Sơn nên không thể hiểu rõ được yếu quyết của nó.

Hướng Vân Thiên nói:

- Nhạc tiên sinh sáng lập ra môn thần công này chắc là từ đây oai danh hiển hách trên giang hồ, ngàn thu muôn kiếp không bao giờ phai lạt.

Hướng Vân Thiên nói:

- Cái đó đã hẳn!

Hai người một tung một hứng đều nhằm vào việc mạt sát Nhạc Bất Quần.

Nhạc phu nhân thẹn quá mặt đỏ bừng lên. Bà căm hận không thể cầm kiếm xông vào chém loạn xạ.

Nhạc Bất Quần phớt tỉnh như không nghe tiếng. Lão phóng kiếm đâm ra một nhát.

Lệnh Hồ Xung né tránh sang mé tả.

Nhạc Bất Quần lạng người sang mé hữu. Thanh trường kiếm vung chênh chếch về phía trước. Đột nhiên lão quay đầu đâm mũi kiếm ngược lại. Đó là chiêu "Lãng tử hồi đầu" một tuyệt chiêu trong Hoa Sơn kiếm pháp.

Lệnh Hồ Xung đưa kiếm lên gạt.

Nhạc Bất Quần vung kiếm lên không cho bay lượn rồi đâm xuống. Đó là chiêu "Thương tùng nghinh khách" Ngày Lệnh Hồ Xung ở trên núi sám hối trong dãy Hoa Sơn, chàng đã phát hiện ra những chiêu kiếm các phái khắc trên vách đá hậu động. Trong đó có cả chiêu này.

Chàng khẽ vung kiếm lên theo cách đỡ gạt khắc trên vách đá.

Nhậm Ngã Hành và Hướng Vấn Thiên đồng thời "ồ" lên một tiếng tự hỏi:

- Sao y biết sử chiêu này?

Nhạc Bất Quần lại veo véo phóng ra hai kiếm.

Lệnh Hồ Xung sửng sốt lùi lại hai bước. Bất giác mặt chàng đỏ bừng, la lên:

- Sư phụ!

Nhạc Bất Quần hứ lên một tiếng rồi lại phóng kiếm đâm tới.

Lệnh Hồ Xung lại lùi thêm bước nữa.

Những người bàng quang thấy Lệnh Hồ Xung ra chiêu, hoang mang đều lấy làm nghi hoặc nghĩ thầm:

- Sư phụ gã đưa ra ba chiêu kiếm bình thường đó có gì lạ đâu mà sao gã lại không chống nổi?

Nguyên Nhạc Bất Quần sử ba chiêu kiếm này chính là những chiêu mà Lệnh Hồ Xung và Nhạc Linh San lúc luyện kiếm đã cùng nhau tự sánh chế ra, nên hai người mới đặt tên chiêu đó là "Xung Linh kiếm pháp" tức là lấy tên hai người để đặt cho nó.

Ngày ấy Lệnh Hồ Xung say mê cô tiểu sư muội chỉ mong cùng nàng thành đôi lứa uyên ương mà đặt ra chiêu "Xung Linh kiếm pháp" để làm kỷ niệm.

Khi ấy Nhạc Linh San cũng rất quyến luyến Lệnh Hồ Xung. Tuy hai người chưa dính líu gì đến chuyện riêng tây nam nữ,

nhưng mối tình thắm thiết khác hẳn với tình sư huynh sư muội thông thường.

Những đệ tử đồng môn không được sư phụ ưng thuận mà tự lập ra võ công là điều tối kỵ trong võ lâm. Chỉ khi nào đệ tử học thành nghề mới được sư phụ cho xuống núi để tiện nghi hành động.

Lệnh Hồ Xung và Nhạc Linh San sáng chế ra kiếm pháp này chỉ là cao hứng trong lúc nhất thời, tuyệt không có ý lập dị hoặc muốn vượt lên trên kiếm pháp của sư môn.

Cả hai người hãy còn tính trẻ nhận thấy những công phu mà hai vợ chồng Nhạc Bất Quần truyền cho bọn sư huynh sư muội đồng môn đều biết cả còn "Xung Linh kiếm pháp" thì khắp thiên hạ chỉ có hai người biết sử mà thôi. Vì thế nên lúc sử đến kiếm pháp này nội tâm hai người đều khoan khoái.

Trước nay hai người chưa từng thổ lộ vụ bí mật này với ai mà cũng không dám nói với Nhạc Bất Quần. Ngờ đâu Nhạc Bất Quần lại đột nhiên lại sử dụng ba chiêu kiếm pháp đó trong lúc này. Vì thế mà Lệnh Hồ Xung đâm ra luống cuống.

Chàng vừa bẽn lẽn vừa thương tâm bụng bảo dạ:

- Bây giờ tiểu sư muội đã dứt nghĩa tuyệt tình với ta mà sư phụ lại sử kiếm pháp này để ta đối cảnh sinh tình, tâm thần hỗn loạn. Sư phụ muốn giết ta chết giết quách đi cho rồi.

Trong lúc bối rối chàng cảm thấy sống ở đời đã chẳng thú gì thì chết đi để mà giải thoát tưởng còn hay hơn.

Nhạc Bất Quần lại phóng kiếm tới. Lão ra chiêu "Lộng Ngọc xuy tiêu" trong Ngọc Nữ kiếm thập cửu thức.

Lệnh Hồ Xung đã thuộc kỹ chiêu này nên trong lúc hồ đồ chàng cũng thuận tay đỡ gạt được ngay.

Nhạc Bất Quần lại sử đến chiêu "Tiêu Sử thừa long".

Hai chiêu thức này nương tựa vào nhau mà thành tuyệt diệu. Nhất là "Tiêu Sử thừa long" thanh trường kiếm nhảy múa như con thần long vùng vẫy ở không gian coi rất ngộ nghĩnh mà có tiên khí.

Ngày trước Lệnh Hồ Xung khi học chiêu thức này tuy kiếm pháp đã đúng song chưa học đến chỗ phong nhã bên trong. Chàng từng được sư phụ nói khá nhiều về những chiêu này.

Nhậm tiểu thư kể lể khúc nôi

Khi đó Nhạc Bất Quần liền đem sự tích Tiêu Sử cưỡi rồng thuật cho Lệnh Hồ Xung nghe. Lão đã nói:

- Về đời Xuân Thu, Tần Mục Công có nàng công chúa tên là Lộng Ngọc, ham mê thổi tiêu. Bỗng một chàng thanh niên tên là Tiêu Sử cưỡi rồng bay đến. Kỹ thuật thổi tiêu của nước Tần chàng đã tinh diệu đến độ nhân thần. Lộng Ngọc được Tiêu Sử dạy nàng thổi tiêu. Tần Mục công liền hứa gả công chúa cho chàng làm vợ. Sau hai vợ chồng công chúa song song bay lên cõi tiên. Vì thế mà thành một thiên cổ điển kêu bằng "Khoái tế thừa long".

Nhạc Bất Quần lại nói tiếp:

- Tiêu Sử đã là người tiên lại vào làm phò mã nước Tần tức là có đủ tư cách phú quý và tiên khí. Lúc sử chiêu này cần phải người có đủ phú quý cách và tiên khí. Còn ngươi thi triển chiêu này thì tuy có đủ lộ số nhưng chưa hết vẻ quê mùa và tư cách con người lãng tử. Thế thì.... thế thì.... nó không phải là "Tiêu Sử thừa long" mà là.... mà là...

Nhạc Linh San lúc đó đứng ở bên nói tiếp:

- Mà là "Chu Hợi đồ cẩu".

Ba người cùng cười ồ.

Lệnh Hồ Xung nhớ rõ điển cố này, khi chàng nghe Nhạc Bất Quần nói đến chuyện Tần Mục Công hứa gả công chúa cho Tiêu Sử làm vợ, thì trống ngực đánh thình thình. Chàng cúi đầu

xuống, không dám nhìn sư phụ, mà cũng không dám liếc tiểu sư muội.

Chiêu "Tiêu Sử thừa long" sau chàng học mãi không được. Còn mỗi khi luyện tới chiêu "Ngọc Nữ kiếm thập cửu thức" là chàng nhớ tới tích cũ "Thừa long khoái tế" và nghĩ thầm:

- Tiêu Sử cùng Lộng Ngọc cưỡi rồng bay lên trời thì tiêu giao sung sướng biết chừng nào. Thực ra chả cần phải lên tiên mà vợ chồng cứ ở nhân gian thổi tiêu xướng họa thì nỗi khoái lạc cũng chẳng kém gì lên tiên.

Lúc này Nhạc Bất Quần lại thi triển chiêu số "Tiêu Sử thừa long".

Lệnh Hồ Xung ruột rối tơ vò vung kiếm lên gạt, chàng tự hỏi:

- Sao sư phụ lại sử chiêu này? Phải chăng lão gia muốn cho mình rối loạn thần trí để thừa cơ giết mình?

Nhạc Bất Quần sử xong chiêu "Tiêu Sử thừa long" lại thi triển "Xung Linh kiếm pháp". Tiếp theo lão sử chiêu "Lãng tử hồi đầu" rồi đến chiêu "Thương tùng nghênh khách".

Đoạn lão trở lại ba chiêu "Xung Linh kiếm pháp" tiếp theo chiêu "Tiêu Sử thừa long".

Những tay cao thủ tỷ võ thì dù có sử đến hàng ngàn chiêu thức cũng không bao giờ trở lại lần thứ hai. Vì lẽ chiêu nào đã bị đối phương hóa giải thì có lộn trở lại cũng bằng vô dụng. Có khi đối phương thuộc kỹ chiêu thức của mình mà nhân chỗ sơ hở để phản kích.

Lúc này Nhạc Bất Quần sử mấy chiêu đến lần thứ hai khiến người bàng quang rất đỗi nghi ngờ không sao hiểu được. Cả người tâm tư minh mẫn cũng chỉ đoán ra lão có thâm ý gì khác, nhưng không sao đoán được chỗ dụng ý của lão.

Lệnh Hồ Xung thấy sư phụ sử hai lần mấy chiêu kiếm pháp này đến chiêu "Tiêu Sử thừa long" chàng chưa có ý thức gì, nhưng tới khi lão trở lại ba chiêu "Xung Linh kiếm pháp" thì trong đầu óc chàng lóe lên một tia sáng.

Chàng tỉnh ngộ tự nhủ:

- Té ra sư phụ dùng kiếm pháp để thức tỉnh mình. Chỉ cần mình bỏ tà theo chính như kẻ lãng tử hồi đầu là có thể trở về làm môn hạ phái Hoa Sơn.

Nguyên trên núi Hoa Sơn có mấy cây cổ tùng cành lá xòe xuống dưới tựa hồ giang tay ra để đón khách lên núi kêu bằng "Thương tùng nghinh khách". Đó là theo hình dạng biến hóa của mấy cây cổ tùng mà ra.

Trong thiên hạ thiếu gì danh sơn, nhưng không trái núi nào lại có những cây tùng cảnh tượng giống như vậy. Vì thế mà "Thương tùng nghênh khách" là một chiêu riêng biệt của phái Hoa Sơn.

Lệnh Hồ Xung tự nhủ:

- Theo ý sư phụ thì ta mà trở về phái Hoa Sơn, chẳng những được bạn đồng môn hoan nghênh mà cả mấy cây tùng cũng tiếp đón ta một cách nồng nhiệt.

Rồi chàng nghĩ tiếp:

- Sư phụ còn muốn nói lên khi ta trở lại môn hạ phái Hoa Sơn, lão nhân gia.... sẽ đem tiểu sư muội gả cho ta làm vợ. Lão nhân gia sử chiêu "Xung Linh kiếm pháp" đã nói lên ý kiến đó một cách rõ ràng mà ta hồ đồ không hiểu nên người phải sử chiêu "Lộng Ngọc suy tiêu" và chiêu "Tiêu Sử thừa long".

Trở về môn hạ phái Hoa Sơn và lấy Nhạc Linh San làm vợ là hai nguyện vọng lớn nhất trong thâm tâm chàng. Thế mà đột

nhiên sư phụ chàng đem hai việc đó, tỏ lòng ưng thuận trước những tay cao thủ khắp thiên hạ là một điều không bao giờ chàng nghĩ tới. Tuy Nhạc Bất Quần không nói ra miệng nhưng mấy chiêu kiếm pháp đã chứng minh một cách rất rõ ràng.

Lệnh Hồ Xung vốn biết sư phụ coi lời hứa trọng hơn ngàn vàng, không bao giờ lão còn hối hận. Lão đã ưng thuận cho chàng trở về môn hộ lại hứa hẹn gả con gái cho chàng làm vợ thì sự hứa hẹn coi nặng bằng non, nhất định lão làm cho bằng được.

Lệnh Hồ Xung có ý nghĩ như vậy nên nỗi vui mừng chất đầy trong dạ.

Dĩ nhiên chàng biết Lâm Bình Chi và Nhạc Linh San đã có một tình yêu rất tha thiết. Mặt khác Nhạc Linh San đối với chàng chẳng những không yêu mà còn căm hận nữa là khác. Nhưng việc hôn nhân của đôi bên trai gái hoàn toàn phải tùy theo mệnh lệnh của song thân. Người con gái chẳng bao giờ được tự chủ. Luật lệ đó đã có từ ngàn xưa.

Nhạc Bất Quần đã định bụng gả con gái cho Lệnh Hồ Xung thì dĩ nhiên Nhạc Linh San chẳng có cách nào phản kháng được.

Lệnh Hồ Xung lẩm bẩm:

- Ta được trở về làm môn hạ phái Hoa Sơn đã là cảm ơn trời Phật lắm rồi, nếu lại được cùng tiểu sư muội bén duyên cầm sắt thì nỗi mừng biết lấy chi cân? Tiểu sư muội ban đầu tất chẳng vui lòng, nhưng ta thuận theo nàng trên mọi trường hợp thì lâu ngày tất nàng phải cảm động tấc dạ chí thành của ta mà dần dần hồi tâm chuyển ý.

Lệnh Hồ Xung mừng quá, nét mặt hớn hở tươi cười.

Nhạc Bất Quần lại ra một chiêu "lãng tử hồi đầu", một chiêu

"thương tùng nghinh khách", hai chiêu này cứ liên miên bất tuyệt.

Kiếm chiêu mỗi lúc một thêm cấp bách tựa hồ không nhẫn nại được nữa.

Lệnh Hồ Xung chợt tỉnh ngộ nghĩ thầm:

- Sư phụ kêu ta bằng chiêu "Lãng tử hồi đầu" dĩ nhiên khẩu huyết vô bằng mà bảo ta bỏ kiếm chịu thua mới cho ta trở lại làm môn hạ. Ta trở về phái Hoa Sơn lại được hòa duyên cùng tiểu sư muội. Đời người đến thế thì thôi còn mong gì hơn nữa? Nhưng còn Doanh Doanh, Nhậm giáo chủ và Hướng đại ca tình trạng sẽ ra sao? Ta mà thua cuộc tỷ đấu này là ba người đó phải ở lại chùa Thiếu Lâm, không chừng còn bị họa sát nhân. Ta chỉ nghĩ đến cuộc mưu đồ vui sướng lấy thân mình mà phụ người như vậy thì còn mặt mũi nào nữa không?

Chàng nghĩ tới đây bất giác sau lưng toát mồ hôi lạnh ngắt. Mắt chàng đâm ra hồ đồ.

Bỗng thấy thanh trường kiếm của Nhạc Bất Quần quát ngang tới chỉ còn cách miệng chàng chừng nửa thước rồi phóng thẳng vào trước ngực chàng. Đó chính là "Lộng Ngọc suy tiêu".

Lệnh Hồ Xung động tâm tự nhủ:

- Khi ta mới biết Doanh Doanh đã được nàng dạy đánh đàn. Nàng rất ưa thích cuộc cầm tiêu hợp tấu khúc "Tiếu Ngạo giang hồ". Sau nàng lại truyền tuyệt kỹ đánh đàn cho ta, dạy ta gẩy khúc "Thanh tâm phổ thiện trú" giả tỷ ngày sau ta học được tấu cầm để cùng nàng hợp tấu khúc "Tiếu ngạo giang hồ" thì khi đó tất nàng thổi tiêu chứ còn ai? Tiểu sư muội đối với ta ít tình quyến luyến mà ta nhớ nàng không lúc nào khuây. Còn đối với Doanh Doanh, nàng đã vì ta mà can tâm hy sinh cả tính mạng sao ta lại ruồng bỏ nàng được? Những kẻ bạc nghĩa phụ tình

trong thiên hạ như vậy còn ai hơn được Lệnh Hồ Xung này nữa?

Sau một lúc chàng đi tới quyết định:

- Bất luận thế nào ta cũng không thể vô tình bạc nghĩa với Doanh Doanh.

Đột nhiên đầu óc chàng ngất đi. Bỗng nghe đánh choang một tiếng.

Một thanh trường kiếm rớt xuống đất.

Mọi người bàng quang la lên:

- Úi chao!

Lệnh Hồ Xung loạng choạng người đi. Chàng dương mắt lên nhìn thì thấy Nhạc Bất Quần nhảy lùi lại phía sau. Mặt lão đầy vẻ căm hận. Cổ tay phải máu tươi ứa ra nhỏ xuống.

Lệnh Hồ Xung coi lại thanh trường kiếm của mình thì mũi kiếm có máu tươi nhỏ giọt. Chàng giật mình kinh hãi nhớ ra vừa rồi trong lúc tâm thần hỗn loạn, chàng tiện tay gạt kiếm chiêu của Nhạc Bất Quần đánh tới, không hiểu sao chàng lại sử một chiêu trong Độc cô cửu kiếm đâm trúng vào cổ tay Nhạc Bất Quần.

Chàng vội liệng trường kiếm đi quỳ mọp ngay xuống đất nói:

- Sư phụ! Đệ tử tội đáng muôn thác.

Nhạc Bất Quần vung cước lên đá trúng ngực Lệnh Hồ Xung.

Phát đá này lợi hại vô cùng!

Người Lệnh Hồ Xung bắn lên không, miệng hộc máu tươi như suối. Mắt chàng tối sầm lại, chàng ngất đi chết đứng như Từ Hải. Tai chàng văng vẳng nghe đánh huỵch một tiếng té lăn ra mà không cảm thấy đau đớn gì cả. Chàng đã bất tỉnh nhân sự rồi.

Không hiểu thời gian đã trôi bao lâu, Lệnh Hồ Xung dần dần

cảm thấy thân mình lạnh buốt liền từ từ mở mắt ra thì thấy ánh lửa sáng rực liền nhắm mắt lại.

Bỗng nghe Doanh Doanh mừng rỡ reo lên:

- Gia gia! Y.... y tỉnh lại rồi.

Nhưng Lệnh Hồ Xung không nghe thấy tiếng Nhậm Ngã Hành đáp chàng lại mở mắt ra.

Cặp mắt trong sáng của Doanh Doanh đang chăm chú nhìn Lệnh Hồ Xung. Mặt nàng lộ vẻ vui mừng hớn hở.

Lệnh Hồ Xung muốn ngồi dậy thì Doanh Doanh xua tay nói:

- Lệnh Hồ ca ca hãy nằm nghỉ một lúc nữa đã!

Lệnh Hồ Xung đưa mắt nhìn xung quanh thì ra mình đang nằm ở trong một sơn động. Ngoài động đốt một đống lửa lớn.

Chàng chợt nhớ tới bị sư phụ đá một cước, liền hỏi:

- Sư phụ cùng sư nương ta đâu rồi?

Doanh Doanh đáp:

- Ca ca còn kêu lão bằng sư phụ ư? Trong thiên hạ sao lại có hạng sư phụ mặt dầy đến thế được? Ca ca nhường nhịn lão hoài mà lão không biết điều hạ đài cho xong, lại còn đem lòng độc ác đá ca ca một cước, phải làm cho lão gẫy xương chân, ca ca mới sống được.

Lệnh Hồ Xung kinh hãi hỏi:

- Sư phụ ta gẫy chân rồi ư?

Doanh Doanh mỉm cười đáp:

- Không đánh cho lão chết là lịch sự lắm rồi. Gia gia bảo Hấp tinh đại pháp của ca ca chưa sử dụng đúng phép, nếu không thì làm gì đến bị thương.

Lệnh Hồ Xung miệng không ngớt lảm nhảm:

- Ta đâm trúng vào cổ tay sư phụ lại chấn động cho gãy xương chân lão gia thật là...

Doanh Doanh hỏi:

- Lệnh Hồ đại ca hối hận rồi ư?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tại hạ làm như vậy thật là tệ quá. Ngày trước sư phụ cùng sư nương mà không thu dưỡng cho đến ngày khôn lớn thì không chừng mình chết lâu rồi, làm gì còn có ngày nay? Nay tại hạ lấy ân trả thù thật không bằng giống cầm thú.

Doanh Doanh nói:

- Mấy lần lão đã hạ sát thủ định giết đại ca, chẳng lẽ đại ca còn không biết ư? Đại ca đã nhường nhịn lão đến thế là cũng là báo ơn rồi con người như đại ca thì bất cứ gặp trường hợp nào cũng chẳng chết được. Dù cho vợ chồng họ Nhạc không nuôi dưỡng, đại ca đến làm một tiểu khiếu hóa trên chốn giang hồ là cùng, chứ chẳng chết đói được. Lão đã đuổi đại ca ra khỏi phái Hoa Sơn thì tình nghĩa thầy trò đoạn tuyệt rồi còn nghĩ tới làm chi?

Nàng nói tới đây, hạ thấp giọng xuống tiếp:

- Xung ca! Xung ca vì tiểu muội mà đắc tội với sư phụ cùng sư nương, khiến cho tiểu muội.... trong lòng tiểu muội...

Chưa nói dứt lời nàng đã cúi xuống, hai má đỏ bừng.

Lệnh Hồ Xung từ ngày biết nàng đến nay, trong lòng vẫn kính sợ. Lúc này chàng mới thấy nàng lộ ra thái độ một cô gái bé nhỏ là lần đầu.

ánh lửa bên ngoài hang động đang cháy bừng bừng chiếu vào mặt nàng khiến cho nàng càng thêm tươi đẹp, bất giác lòng chàng không khỏi bâng khuâng. Chàng đưa tay ra nắm lấy tay

trái nàng buông tiếng thở dài, không biết nói thế nào cho phải.

Doanh Doanh lại cất giọng ôn nhu hỏi:

- Tại sao đại ca lại thở dài? Phải chăng đại ca hối hận đã quen biết tiểu muội?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Không phải đâu! Không phải đâu! Khi nào tại hạ lại hối hận? Cô nương đã vì tại hạ mà chịu hy sinh tính mạng tại chùa Thiếu Lâm. Tại ha.... dù có tan xương nát thịt cũng chưa đủ báo đền ơn cao đức cả.

Doanh Doanh ngửng đầu lên chăm chú nhìn chàng hỏi:

- Sao đại ca nói nặng tình như vậy? Cho đến bây giờ mà đại ca hãy còn coi tiểu muội như người ngoài ư?

Lệnh Hồ Xung cảm thấy bẽ bàng. Thực ra lòng chàng đối với nàng dường như có một bức màn ngăn cách.

Chàng đáp:

- Tiểu huynh nói lộn rồi! Từ nay trở đi tiểu huynh sẽ hết dạ vì Doanh muội.

Khóe mắt Doanh Doanh đột nhiên thoáng lộ vẻ vui mừng. Nàng nói:

- Xung ca! Xung ca.... nói câu đó tự đáy lòng phát ra hay là Xung ca nói dối.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tiểu huynh mà nói dối cô nương thì bị sét đánh chứ chẳng được chết yên lành.

Doanh Doanh từ từ xoay lòng bàn tay trái lại nắm lấy tay Lệnh Hồ Xung. Nàng cảm thấy từ ngày lọt lòng mẹ đến giờ ít khi được giây phút êm ái như ngày nay. Toàn thân nàng cảm thấy đầm ấm rạo rực. Lòng nàng như bay bổng trên từng mây.

Nàng chỉ mong trời đất trương kỳ vĩnh viễn như thế này.

Hồi lâu nàng mới từ từ cất tiếng:

- Chúng ta là người võ lâm, chỉ sợ số mệnh đã chia sẵn mình không được chút tử tế. Nếu ngày sau Xung ca đem lòng phụ bạc tiểu muội thì tiểu muội không mong sét đánh Xung cạ Chẳng thà.... tiểu muội tự cầm kiếm đâm mình một nhát đi cho rồi.

Lệnh Hồ Xung không bao giờ ngờ tới Doanh Doanh lại thốt ra câu này.

Chàng sửng sốt một chút rồi cười nói:

- Cái mạng của tiểu huynh là do Doanh muội cứu sống thì nó là của Doanh muội. Bất cứ lúc nào Doanh muội muốn lấy thì cứ việc mà lấy.

Doanh Doanh mỉm cười nói:

- Người ta bảo Xung ca là một chàng lãng tử phụ bạc vô hạnh, quả nhiên miệng nói ngọt như chuối, chẳng đứng đắn chút nào. Chẳng biết đạo lý thế nào, tiểu muội.... lại ưa con người lãng tử khinh bạc như Xung ca.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Tiểu huynh có khinh bạc với Doanh muội bao giờ đâu? Thế mà Doanh muội lại bảo tiểu huynh như vậy thì rồi tiểu huynh đối với Doanh muội sẽ khinh bạc đấy.

Doanh Doanh điểm hai chân xuống đất vọt người ra xa mấy thước.

Nét mặt sa sầm nàng nói:

- Tiểu muội đối với Xung ca vẫn giữ một lòng thủy chung. Vậy chúng ta phải có quy củ. Nếu Xung ca coi tiểu muội là cô gái lãng mạn mà đem lòng khinh khi là hiểu lầm tiểu muội đó.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Khi nào tiểu huynh dám coi Doanh muội là người lãng mạn? Doanh muội là một vị tuổi cao đức trọng, là một "bà cụ" không cho tiểu huynh ngoảnh đầu nhìn mặt một lần nào.

Doanh Doanh không nhịn được bật tiếng cười khúc khích. Nàng nhớ tới khi mới biết Lệnh Hồ Xung, chàng cứ kêu nàng bằng "bà bà", vẻ mặt chàng cực kỳ cung kính. Mặt lại tươi như hoa, nàng lại ngồi xuống nhưng cách xa Lệnh Hồ Xung đến ba bốn thước.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Doanh muội đã không cho tiểu huynh khinh bạc thì từ nay trở đi tiểu huynh lại kêu Doanh muội bằng "bà bà" như trước.

Doanh Doanh cười nói:

- Hay lắm! Hảo tôn tử!

Lệnh Hồ Xung nói:

- Bà bà! Trong lòng tôn tử...

Doanh Doanh nói:

- Không được kêu bằng "bà bà". Chờ bao giờ Doanh muội ngoài sáu mươi hãy kêu thế cũng chưa muộn.

Doanh Doanh tâm thần ngây ngất nghĩ thầm:

- Nếu ta được cùng chàng sống với nhau đến ngoài sáu mươi thì tưởng thần tiên cũng không bằng.

Lệnh Hồ Xung ngắm Doanh Doanh thấy một bên má lúm đồng tiền. Lông mi dài buông rủ, nét mặt rất hiền từ thì nghĩ thầm:

- Một vị cô nương xinh đẹp dường này mà sao hàng nghìn hàng vạn hào kiệt kiêu ngạo trên chốn giang hồ phải kính sợ và can tâm vì nàng hy sinh, khi nàng bảo họ nhảy vào đống lửa cũng không dám chối từ?

Chàng muốn hỏi cho biết, nhưng lại sợ mất thì giờ quý báu và hỏi lúc này không hợp, nên chàng lại thôi.

Doanh Doanh nói:

- Xung ca muốn nói gì thì cứ việc nói đi!

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tiểu huynh rất lấy làm kỳ tại sao bọn Lão Đầu Tử, Tổ Thiên Thu lại sợ Doanh muội một cách ghê gớm đến thế?

Doanh Doanh mỉm cười đáp:

- Tiểu muội biết là nếu Xung ca không hỏi cho biết rõ vấn đề này thì chẳng yên tâm được. Tiểu muội e rằng trong lòng Xung ca vẫn có cảm nghĩ tiểu muội là giống yêu ma quỷ quái gì gì.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Không, không! Tiểu huynh chỉ coi Doanh muội như một bà tiên sống thần thông quảng đại mà thôi.

Doanh Doanh mỉm cười nói:

- Chỉ nghe Xung ca nói ba câu là đã giở trò tầm bậy rồi. Không hiểu Xung ca nói thực hay chỉ là lời khinh bạc vô hạnh. Có điều miệng Xung ca trơn như mỡ đổ khiến cho mọi người ai cũng kêu Xung ca là giang hồ lãng tử.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Vậy lúc tiểu huynh kêu Doanh muội bằng "bà bà", miệng có bôi mỡ không?

Doanh Doanh đáp:

- Khi đó Xung ca kêu tiểu muội bằng "bà bà" là phải rồi.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Thực ra khi đó tiểu huynh cũng muốn kêu Doanh muội bằng cô nương.

Doanh Doanh nét mặt ửng hồng như làn mây đỏ, trong lòng nàng rất hứng thú. Nàng khẽ nói:

- Tiểu muội chỉ mong câu đó không phải là miệng bôi mỡ.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Nếu Doanh muội sợ cái miệng bôi mỡ thì xào rau, nấu đậu đừng cho mỡ vào.

Doanh Doanh tủm tỉm cười nói:

- Tiểu muội không biết nấu cơm mà cũng chẳng biết nướng ếch nữa.

Lệnh Hồ Xung nhớ tới ngày trước hai người ở bên khe suối trong rừng hoang đã ngồi nướng ếch so với tình trạng lúc này vẻ mặt nàng cũng ôn nhu như trước.

Doanh Doanh khẽ nói:

- Tiểu muội chỉ sợ không biết nấu cơm thành cháy đen thì lấy cơm đâu cho Xung ca ăn.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Nếu Doanh muội nấu cơm thì mỗi ngày tiểu huynh sẽ được ăn ba bát cháy đen cũng chẳng hề gì.

Doanh Doanh khẽ nói:

- Xung ca muốn nói giỡn thì cứ việc mà nói. Thực ra câu chuyện của Xung ca khiến cho tiểu muội ưa thích và cởi mở trong lòng.

Rồi bốn mắt nhìn nhau lẳng lặng hồi lâu.

Sau một lúc Doanh Doanh mới từ từ cất tiếng:

- Gia gia tiểu muội vốn là giáo chủ Triêu Dương thần giáo. Điều đó đại ca đã biết rồi. Sau Đông Phương Bất Bại dùng ngụy kế ám toán cầm tù gia phụ lừa dối mọi người. Hắn nói là gia phụ

đã từ trần ở bên ngoài, di mạnh lại cho hắn kế vị giáo chủ. Khi đó tiểu muội hãy còn nhỏ tuổi mà Đông Phương Bất Bại lại là tay giảo quyệt cơ mưu, hắn hành động rất kín đáo không sơ hở chút nào. Để che mắt mọi người hắn đối với tiểu muội rất chu đáo. Bất luận tiểu muội nói gì hắn cũng nghe vậy, không bài bác bao giờ. Vì vậy tiểu muội có địa vị rất tôn kính trong bản giáo.

Lệnh Hồ Xung gật đầu hỏi:

- Có phải những hào khách giang hồ đó đều là thuộc hạ Triều Dương thần giáo?

Doanh Doanh đáp:

- Bọn họ không phải là giáo chúng trong bản giáo, nhưng trước nay vẫn thống thuộc dưới quyền bản giáo. Đại đa số thủ lãnh của bọn họ đều uống "Tam thi não thần đan" của bản giáo.

Lệnh Hồ Xung ồ lên một tiếng.

Doanh Doanh lại nói tiếp:

- Sau khi uống "Tam thi não thần đan" rồi thì mỗi năm phải uống một lần thuốc giải, nếu không chất độc phát tác sẽ bị chết một cách rất thê thảm! Đông Phương thúc thúc.... à quên, Đông Phương Bất Bại, tiểu muội vẫn kêu hắn bằng thúc thúc thành quen miệng. Hắn đối với bọn hào sĩ giang hồ cực kỳ nghiêm khắc, hễ ai trái ý hắn một chút là hắn khấu trừ phần thuốc giải không phát cho nữa. Gặp trường hợp này thì tiểu muội năn nỉ hắn lấy thuốc giải cho bọn kia.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Té ra là thế! Vậy Doanh muội là ân nhân cứu mệnh giúp cho họ.

Doanh Doanh nói:

- Cũng không phải là ân nhân gì hết. Bọn chúng đến dập đầu

cầu khẩn, tiểu muội làm mềm lòng chẳng thể làm ngơ được đành đến năm nỉ với Đông Phương Bất Bại, nhưng cũng rất phiền phức. Ngày mùa xuân năm trước, tiểu muội kêu gã điệt nhi là Lục Trúc ông làm bầu bạn đi du sơn ngoạn thủy, để khỏi phải nghe những chuyện phiền lụy trong bản giáo. Không ngờ lại khám phá ra một chuyện ly kỳ. Bất luận tiểu muội đi tới đâu cũng có người phát giác ra tung tích của mình tới đó. Người không được phát thuốc giải đến năn nỉ tiểu muội. Ban đầu tiểu muội rất lấy làm kỳ vì tiểu muội đến địa phương nào chỉ bảo cho một mình Đông Phương Bất Bại hay mà thôi. Hành tung của tiểu muội rất bí ẩn mà sao có người biết thì dĩ nhiên là Đông Phương Bất Bại đã tiết lộ. Té ra đó cũng là kế che tai mắt mọi người. Hắn muốn cho mọi người biết là hắn rất tôn kính tiểu muội. Trường hợp này dĩ nhiên không còn một ai nghi ngờ hắn đã thoán đoạt ngôi giáo chủ nữa.

Biến diễn kinh hồn trên đất tuyết

Lệnh Hồ Xung hồi ở Cô Sơn mai trang đã thấy Nhậm Ngã Hành lấy ra mấy viên "Tam thi não thần đan" đưa cho bọn trưởng lão Bảo Đại Sở, Tần Bang Vĩ.... Bọn này vừa trông thấy não thần đan liền hoảng vía.

Khi ấy Bảo Đại Sở nói:

- Sau khi uống não thần đan của giáo chủ là phải tận trung, vĩnh viễn theo lời giáo chủ sai khiến, nếu không thì con thi trùng dấu ở trong viên thuốc hoạt động trở lại, chui vào trong óc người mà cắn não tủy đau đớn không biết đâu mà nói. Con người đâm ra rồ dại, hành động điên đảo, ghê gớm hơn cả chó điên.

Sau chàng lại cùng Nhậm Ngã Hành và Hướng Vấn Thiên ngồi uống rượu, Hướng Vấn Thiên lại nhắc tới cái ghê gớm của "Tam thi não thần đan" là trong thuốc có thi trùng, nhưng uống vào rồi lúc bình thường vẫn chẳng thấy chi khác lạ. Mỗi năm cứ đến ngày tết đoan ngọ vào khoảng giữa trưa mà không uống dược vật khác của giáo chủ ban cho để kiềm chế thi trùng thì nó thoát vòng kiềm tỏa xuyên vào óc người. Từ đó con người hành động như yêu ma quỷ quái không thể lấy lẽ thường mà suy lường được. Con người đã mất hết lý tính thì cắn xé cả cha, mẹ, vợ, con ra mà ăn thịt. Độc vật hiện thời không còn thứ nào tệ hại hơn món đó.

Vì thế mà hôm đó Hoàng Chung Công chẳng thà tự sát chứ không chịu uống thi não thần đan thì đủ biết dược lực của nó bá

đạo tuyệt luân.

Quần hào sở dĩ cảm kích Doanh Doanh là vì nàng đã giúp cho mọi người thoát khỏi tai nạn này.

Doanh Doanh lại nói:

- Mấy ngàn hào khách đến chùa Thiếu Lâm dĩ nhiên không phải toàn là những người đã đến cầu tiểu muội xin thuốc giải chọ Nhưng chỉ một vị bang chúa đã chịu ơn của tiểu muội thì bao nhiêu thuộc hạ trong bang đó dĩ nhiên đều chịu ơn của tiểu muội. Hơn nữa, bọn họ đến núi Thiếu Thất chưa hẳn đã vì tiểu muội, đến quá nửa là nghe lời hiệu triệu của Lệnh Hồ "đại hiệp", họ chẳng thể không tới được.

Nàng nói tới đây liền toét miệng ra mà cười.

Lệnh Hồ Xung than rằng:

- Doanh muội chả học được cái gì hay ở nơi tiểu huynh hết mà về bản lãnh mồm trơn như mỡ thì lại học được mấy phần.

Doanh Doanh bật lên tiếng cười khúc khích.

Nàng ở trong Triều Dương thần giáo được mọi người coi như một vị công chúa, chẳng một ai dám trái ý chút nào. Nàng càng lớn tuổi càng oai vệ, muốn sao được vậy. Trước nay không ai dám nói giỡn với nàng một câu. Bây giờ Lệnh Hồ Xung đùa cợt nàng như vậy thì thật là một sự khoái lạc bình sinh chưa thấy bao giờ.

Sau một lúc Doanh Doanh mỉm cười nói:

- Lệnh Hồ đại ca thống lĩnh mọi người đến chùa Thiếu Lâm để đón tiếp tiểu muội, dĩ nhiên tiểu muội hoan hỉ vô cùng. Những người đó lại lắm miệng. Họ đều nói sau lưng là tiểu muội.... đối với Xung ca hết ý hết tình. Còn Xung ca là một phong lưu lãng tử, đi tới đâu là vương tình duyên tới đó nên

chẳng để tiểu muội vào lòng.

Nàng nói tới đây thanh âm dần dần nhỏ lại.

Rồi nàng buồn rầu nói tiếp:

- Xung ca đã làm náo động một phen như vừa qua cũng đủ nâng cao thể diện cho tiểu muội. Vậy thì tiểu muội.... có chết đi nữa cũng không uổng được cái hư danh.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Doanh muội cõng tiểu huynh đến chùa Thiếu Lâm để cầu chữa thuốc khi đó tiểu huynh chết giấc không biết gì. Sau lại bị giam vào địa ngục dưới đáy tây hồ. Ngày thoát khỏi chốn lao lung mới biết rõ đầu đuôi liền đến tiếp đón Doanh muội thì lại làm liên lụy cho Doanh muội phải chịu bao nhiêu nỗi đau khổ.

Doanh Doanh nói:

- Tiểu muội bị giữ ở hậu động sau chùa Thiếu Lâm chẳng lấy chi làm đau khổ. Một mình tiểu muội ở trong một gian thạch thất. Cứ mười ngày thì lại có một nhà sư già đem củi đuốc cùng gạo nước đến chọ Ngoài ra không thấy một người nào khác. Mãi sau hai vị sư thái Định Nhàn, Định Dật đến chùa Thiếu Lâm, tiểu muội được bái kiến phương trượng mới biết rằng Xung ca chưa học được Dịch Cân Kinh gì hết mà cũng không được trị bệnh. Tiểu muội mới phát giác là mình mắc lừa thì tức giận vô cùng liền thóa mạ lão sư già kia. Định Nhàn sư thái khuyên tiểu muội không nên nóng nẩy. Sư thái còn báo Xung ca vẫn bình yên không sao cả. Người lại nói Xung ca đã cứu hai vị sư thái nên hai vị đến chùa Thiếu Lâm năn nỉ với phương trượng đại sư.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Có phải Doanh muội nghe Định Nhàn sư thái nói vậy mới

không thóa mạ nhà sư già nữa?

Doanh Doanh đáp:

- Phương trượng chùa Thiếu Lâm nghe tiểu muội thóa mạ chỉ mỉm cười chứ không nổi nóng. Lão nói:

"Nữ thí chủ! Bữa trước lão tăng đã mời Lệnh Hồ thiếu hiệp vào làm môn hạ phái Thiếu Lâm và làm đệ tử của lão tăng thì lão tăng mới có thể đem nội công về Dịch Cân Kinh truyền thụ cho được, đặng mà khu trục những luồng chân khí người khác ở trong nội thể ra ngoài, nhưng y kiên quyết không chịu, nên lão tăng chẳng có cách nào miễn cưỡng y được. Hơn nữa ngày nữ thí chủ cõng y lên núi, y chỉ còn thoi thóp thở. Đến lúc ý xuống núi tuy chưa khỏi nội thương, nhưng đã đi lại được như thường. Tóm lại dù sao chùa Thiếu Lâm cũng có chút công nhỏ với y".

Doanh Doanh ngừng một chút rồi nói tiếp:

- Tiểu muội thấy lời nhà sư cũng có lý, liền hỏi:

"Thế thì đại sư lưu tiểu nữ ở trên núi làm chỉ" Người xuất gia không bao giờ nói dối. Vậy vụ này có phải là đã lừa gạt rồi không?" Lệnh Hồ Xung xen vào:

- Phải rồi! Bọn họ không nên lừa dối Doanh muội mới phải!

Doanh Doanh nói:

- Vị lão hòa thượng này lại nói một phen đạo lý. Lão bảo lưu tiểu muội ở lại núi Thiếu Thất vì mục đích dùng Phật pháp để tiêu hóa luồng hơn nóng nẩy gì đó. Thật là lời nói vu vơ chẳng có căn cứ chi hết.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Đúng thế! Doanh muội có luồng khí nóng nẩy gì đâu?

Doanh Doanh cười nói:

- Xung ca đừng nói để chiều lòng tiểu muội nữa. Tiểu muội

quả có luồng khí nóng nẩy thật , chẳng những có mà lại nhiều nữa là khác. Nhưng Xung ca cứ yên tâm. Tiểu muội không nổi nóng với Xung ca đâu.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Doanh muội đối với tiểu huynh một cách đặc biệt như vậy tiểu huynh cảm tạ vô cùng.

Doanh Doanh lại nói:

- Khi đó tiểu muội bảo nhà Đại sư nhiều tuổi thế còn lừa dối con nít mà không sợ xấu ư? Lão hòa thượng liền cười đáp:

"Ngày đó nữ thí chủ tự nguyện đến chùa Thiếu Lâm hy sinh tính mạng để cứu sống Lệnh Hồ thiếu hiệp, nay nể mặt hai vị sư thái, lão tăng để tiểu thí chủ tự do xuống núi. Thế rồi tiểu muội theo hai vị sư thái phái Hằng Sơn đi xuống. Tiểu muội lại gặp một người tên gọi Vạn lý độc hành Điền Bá Quang gì đó ở chân núi. Y nói là Xung ca đã thống lãnh mấy ngàn người lên chùa Thiếu Lâm để đón tiếp tiểu muội. Hai vị sư thái liền nói:

"Chùa Thiếu Lâm có nạn bọn bần ni chẳng thể tự thủ bàng quang nhất là quần hào lại do Lệnh Hồ đại hiệp thống lãnh". Tiểu muội xuống núi rồi, hai vị sư thái lại lên núi định nói rõ sự tình cho hai bên đừng động thủ nữa. Không ngờ hai vị sư thái lòng dạ từ bi, võ công cao cường lại chết ở trong chùa Thiếu Lâm.

Nàng nói tới đây buông tiếng thở dài sườn sượt.

Lệnh Hồ Xung cũng thở dài nói:

- Không biết kẻ nào đã hạ độc thủ? Hai vị sư thái không có vết thương nào trong người, và đã bị mất mạng trong trường hợp nào cũng không ai biết nữa.

Doanh Doanh nói:

- Có thương tích chứ, sao lại bảo là không? Tiểu muội cùng gia gia và Hướng thúc thúc ở trong chùa đã trông thấy thi thể của hai vị sư thái. Tiểu muội liền cởi áo hai vị ra xem xét thì thấy ở trước ngực hai vị đều có một lỗ kim châm mầu đỏ lớn bằng hạt gạo. Thế là hai vị đã bị độc châm đả thương mà chết.

Lệnh Hồ Xung "ồ" một tiếng rồi nhẩy lên hỏi:

- Độc châm ư? Trong phái Thiếu Lâm có ai dùng độc châm đâu?

Doanh Doanh lắc đầu đáp:

- Gia gia cùng Hướng thúc thúc kiến văn quảng bác là thế mà cũng không hiểu. Gia gia có nói:

"Mũi châm này không phải độc châm mà là một thứ binh khí đâm vào chỗ yếu hại nên phải chết người". Mũi châm đâm vào trước ngực Định Nhàn sư thái hơi trệch đi một chút.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Phải rồi! Lúc tiểu huynh đến chỗ Định Nhàn sư thái thì người chưa tắt hơi. Mũi châm hãy còn đâm vào trước ngực. Đó không phải là cuộc ám toán mà là đã thật sự giao phong. Kẻ giết hai vị sư thái nhất định là một tay cao thủ võ công tuyệt đỉnh.

Doanh Doanh nói:

- Gia gia tiểu muội cũng bảo vậy. Đã có manh mối này thì việc tìm ra hung thủ cũng không khó lắm.

Lệnh Hồ Xung đưa tay ra vỗ mạnh vào vách động lớn tiếng nói:

- Doanh Doanh! Tiểu huynh còn sống ngày nào, nhất định báo thù cho hai vị sư thái.

Doanh Doanh nói:

- Phải đó!

Lệnh Hồ Xung ngồi tựa vào vách đá. Chàng thấy tứ chi vẫn cử động được như thường, trước ngực cũng không đau đớn chi hết, tựa hồ người chưa bị thương, liền nói:

- Thế này thì kỳ thật! Sư phụ tiểu huynh đá một cước mà sao lại không bị thương?

Doanh Doanh nói:

- Gia gia tiểu muội bảo Xung ca đã luyện tập Hấp tinh đại pháp rồi và hút khá nhiều nội lực của người ngoài vào thì nội công hiện giờ đã mạnh hơn lệnh sư gấp mấy lần. Lúc đó sở dĩ Xung ca bị thương thổ huyết là vì không chịu vận nội lực để chống lại mà thôi. Nhưng đã có nội công hộ vệ thân thể thì chỉ bị thương rất nhẹ. Gia gia đã nắn bóp cho Xung ca mấy lần để thúc đẩy nội lực tự trị nội thương. Bây giờ Xung ca khỏi rồi là phải. Có điều xương chân của lệnh sư bị gãy là một chuyện rất kỳ. Gia gia nghĩ mãi mà không hiểu nguyên do.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Nội lực của tiểu huynh đã mạnh quá thì cái đá của sư phụ khiến cho nội lực của tiểu huynh hất ngược lại nên lão nhân gia gẫy xương là phải chứ có chi kỳ lạ?

Doanh Doanh nói:

- Không phải đâu! Theo lời gia gia thì nội lực bên ngoài hút vào trong người mà mình có vận dụng đến mới đả thương người được nhưng so với nội lực của chính mình luyện nên nó cũng còn kém một bực.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Té ra là thế.

Chàng không hiểu đạo lý bên trong, nên cũng chẳng buồng nghĩ nhiều nữa. Có điều sư phụ bị thương nặng thì lòng chàng

rất ân hận, bụng bảo dạ:

- Tiểu sư muội đã vì ta mà bị Nghi Hòa sư muội đả thương. Bây giờ sư phụ chẳng những bị thương lại còn mất mặt với bao nhiêu anh hùng thiên hạ nữa. Phen này tội nghiệt của ta khó mà chuộc lại.

Trong lúc nhất thời, hai người nhìn nhau lẳng lặng không nói:

Ngẫu nhiên lửa cháy ngoài động bật lên những tiếng lách tách mà trời đang xuống tuyết phất phới. Mưa tuyết lúc này so với lúc còn ở trên núi Thiếu Thất có phần nặng hơn.

Giữa lúc bốn bề yên lặng như tờ, Lệnh Hồ Xung đột nhiên nghe mé tây ngoài sơn động có mấy tiếng ho hắng nặng trịch nổi lên. Chàng liền chú ý lắng tai nghe.

Nội công Doanh Doanh còn kém chàng xa nên không nghe thấy gì hết.

Nàng thấy vẻ mặt Lệnh Hồ Xung khác lạ liền hỏi:

- Xung ca nghe thấy gì vậy?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tiểu huynh vừa nghe thấy có tiếng hô hấp không biết là ai đã tới gần. Phải chăng là gia gia của Doanh muội?

Chàng nghe rõ thanh âm này nếu là người thì tất võ công kém cỏi chẳng có gì đáng sợ.

Doanh Doanh đáp:

- Nếu phải là gia gia và Hướng thúc thúc thì bước chân rón rén.

Nàng nói câu này thẹn đỏ mặt lên. Nàng biết phụ thân mình cố ý lảng tránh để Lệnh Hồ Xung tỉnh lại cùng nàng hàn huyên mọi nỗi sau khi tương biệt.

Bây giờ Lệnh Hồ Xung lại nghe thấy mấy tiếng thở hổn hển, chàng liền nói:

- Chúng ta đi thử coi.

Hai người ra khỏi động ngó thấy vết chân hai lão Nhậm, Hướng đạp trên đất đầy tuyết phủ. Vết chân đã bị tuyết ngập đến phân nửa.

Lệnh Hồ Xung trỏ hai vết chân nói:

- Tiếng hô hấp đúng từ phương này vọng lại.

Hai người theo vết chân mà di chuyển qua một nơi thung lũng thì đột nhiên thấy Nhậm Ngã Hành và Hướng Vân Thiên sóng vai đứng trên đất phủ tuyết không nhúc nhích.

Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh giật mình kinh hãi, sóng vai chạy lại, Doanh Doanh la lên:

- Gia gia!

Nàng đưa tay ra kéo tay Nhậm Ngã Hành. Tay nàng vừa đụng vào da phụ thân, toàn thân nàng liền giật bắn lên. Bỗng thấy một luồng khí lạnh thấu xương tủy từ tay lão chuyển sang, nàng run lên bần bật la gọi:

- Gia gia!.... Gia gia làm sao thế?

Nàng chưa dứt lời thì toàn thân run lẩy bẩy. Hai hàm răng đập vào nhau bật lên những tiếng lách cách.

Doanh Doanh liền hiểu ngay phụ thân đã trúng phải Hàn ngọc chân khí của Tả Lãnh Thiền rồi, nhưng lão gia gắng gượng kiềm chế. Bây giờ không kiềm chế nổi và hàn khí đang phát tác. Hướng Vấn Thiên đem toàn thân công lực trút vào để ngăn cản hàn khí xâm nhập vào tạng phủ phụ thân nàng.

Lệnh Hồ Xung lúc đầu chưa hiểu rõ.

ánh tuyết chiếu vào khiến nét mặt hai lão càng thêm nghiêm

trọng.

Nhậm Ngã Hành lại ho lên mấy tiếng, chàng mới biết tiếng ho suyễn vừa rồi là do lão phát ra.

Lệnh Hồ Xung lại thấy toàn thân Doanh Doanh run bần bật, nàng bị rét cóng rồi! Chàng không nhịn được thò tay ra nắm lấy tay trái nàng.

Chỉ trong khoảnh khắc một luồng hàn khí ghê người cũng tán vào trong mình. Lập tức chàng tỉnh ngộ:

Nhậm Ngã Hành trúng phải nội lực âm hàn của của địch nhân và lão đang lâm vào lúc tiêu tan toàn lực. Chàng liền theo phép tán công mà chàng đã học được ở trên tấm thiết bản trong nhà tù dưới đáy tây hồ thúc đẩy hàn khí trong mình từ từ hóa tán.

Nhậm Ngã Hành được chàng trợ lực, lập tức trong lòng thư thái lại một chút.

Nên biết nội công Hướng Vấn Thiên và Doanh Doanh tuy cũng cao cường, nhưng hai người này luyện nội công không cùng một đường với Nhậm Ngã Hành nên chỉ có thể đem nội lực giúp lão chống lại khí lạnh chứ không thể hóa tán hàn khí được.

Nhậm Ngã Hành đem chân lực toàn thân để chống chọi hàn khí đặng khỏi đóng thành băng, không còn dư lực để phát tán hàn khí. Lão chống đỡ đã lâu thành ra kiệt lực.

Lệnh Hồ Xung vận công đẩy Hàn ngọc chân khí trong người lão từng chút một ra ngoài, khiến cho hàn khí độc giảm bớt dần dần.

Bốn người nắm tay nhau mà đứng giữa trời mưa tuyết cứng đơ như gỗ.

Những mảng tuyết lớn tới tấp rớt xuống đầy đầu tóc mặt mũi bốn người.

Lâu dần đầu tóc mặt mũi và cả quần áo bốn người đều bao phủ một làn tuyết.

Lệnh Hồ Xung vừa vận công vừa lấy làm kỳ tự hỏi:

- Tại sao hoa tuyết rơi xuống mặt lại không tan?

Chàng có biết đâu là Hàn ngọc chân khí của Tả Lãnh Thiền cực kỳ lợi hại. Nó tan ra ngoài rồi thì hàn khí còn lạnh hơn băng tuyết nhiều.

Lúc này thân thể bốn người da thịt lạnh ngắt như băng đọng. Chỉ có phủ tạng và huyết dịch là còn giữ được khí nóng. Vì thế mà tuyết hoa rơi xuống người không tiêu tan được chút nào, so với rớt xuống đất nó tụ lại còn nhanh chóng hơn.

Tình trạng này kéo dài khá lâu. Sắc trời sáng dần mà mưa tuyết vẫn tiếp tục không ngớt.

Lệnh Hồ Xung rất lo cho Doanh Doanh thân gái thể chất yếu ớt không chịu đựng nổi sự đau khổ và hàn khí xâm nhập rất lâu.

Chất độc ở trong mình Nhậm Ngã Hành tuy chưa ra hết, nhưng không nghe thấy lão ho hắng như trước nữa. Chàng không hiểu lúc này đã đình thủ được chưa, và sau khi dừng tay còn có chuyển biến gì không?

May ở chỗ chàng cảm thấy trong lòng bàn tay tuy giá lạnh mà người không run như trước nữa. Chàng lại cảm thấy những mạch lạc ở trong bàn tay nàng vẫn còn khẽ đập.

Lúc này cặp mắt Lệnh Hồ Xung đã bao phủ một làn tuyết trắng dầy đến mấy tấc, chàng chỉ lờ mờ trông thấy trời đã sáng rồi, nhưng khó phân biệt được phương hướng nào nữa, mà cũng không nhìn rõ vật gì nữa.

Lệnh Hồ Xung không nghĩ gì nữa, tiếp tục tăng gia vận công mong sao trục xuất luồng khí âm hàn ở trong người Nhậm Ngã Hành cho chóng hết.

Không hiểu thời gian trôi qua đã bao lâu, chàng chợt nghe ở góc đông bắc từ phía xa xa có tiếng vó ngựa vọng lại mỗi lúc một gần.

Chàng nghe có hai người kỵ mã:

một ngựa chạy trước, một ngựa chạy sau. Tiếp theo chàng nghe rõ tiếng người hô hoán:

- Sư muội! Sư muội! Sư muội hãy nghe ta nói!

Ngoài hai tai Lệnh Hồ Xung tuy đã bị tuyết đóng thành phiến mà chàng vẫn nghe rõ đó chính là thanh âm sư phụ Nhạc Bất Quần. Song hai ngựa vẫn chạy đều không ngừng bước.

Chàng lại nghe Nhạc Bất Quần la:

- Sư muội không hiểu rõ nguyên do trong nội vụ đã nổi nóng sư muội hãy nghe ta nói!

Bây giờ chàng mới nghe Nhạc phu nhân thét lên:

- Cái đó là tự tiểu muội không thích, chứ có liên quan gì đến sư cả Chẳng còn điều chi mà nói nữa.

Lệnh Hồ Xung nghe tiếng hai người la lối và tiếng ngựa chạy, hiển nhiên Nhạc phu nhân cưỡi ngựa chạy trước. Còn Nhạc Bất Quần cưỡi ngựa rượt theo.

Trong lòng rất lấy làm kỳ, Lệnh Hồ Xung bụng bảo dạ:

- Trước nay sư nương tính khí vẫn ôn hòa không bao giờ gây lộn với sư phụ, chẳng hiểu lần này sư phục có điều chi đắc tội với sư nương.

Chàng nghe rõ ngựa của Nhạc phu nhân chạy mỗi lúc một gần lại.

Đột nhiên bà la lên một tiếng:

- Ô hay!

Rồi tiếng ngựa hý be be tựa hồ bà giựt cương cho ngựa dừng lại và nó đứng thẳng lên như người.

Chỉ trong khoảnh khắc ngựa của Nhạc Bất Quần cũng vọt tới nơi.

Lão lên tiếng:

- Chỗ hoang dã này có bốn người tuyết! Sư muội coi mà xem, họ trồng tuyết thành đống có khác gì người thật không?

Nhạc phu nhân chỉ "hừ" một tiếng tựa hồ bà vẫn chưa nguôi giận song bà nhìn thấy bốn người tuyết dường như cũng lấy làm hứng thú.

Ban đầu Lệnh Hồ Xung nghe tiếng tự hỏi:

- Ở nơi hoang dã này có bốn người tuyết nào đâu?

Rồi chàng hiểu ngay, miệng lẩm bẩm:

- Té ra bốn người mình đây toàn thân đã bị tuyết trắng bao phủ khiến cho sư phụ cùng sư nương tưởng bọn mình là người tuyết.

Tính trẻ nít lại nổi lên khiến chàng cười thầm trong bụng.

Nhạc Bất Quần nói:

- Dưới mặt đất không thấy nốt chân. Chắc là bốn người tuyết này họ đã xếp thành mấy bữa rồi. Sư muội thử coi xem tựa hồ trong bốn người này thì ba nam một nữ.

Nhạc phu nhân dường như đã hơi nguội giận, cất tiếng đáp:

- Tiểu muội coi hệt như nhau, chả thấy gì là phân biệt nam với nữ.

Rồi bà quát tháo giục ngựa đi luôn.

Nhạc Bất Quần vươn tay ra giữ lấy đầu ngựa của phu nhân nói:

- Sư muội! Sao sư muội lại nóng nảy thế chỗ này không có ai chúng ta tính kế lâu dài chẳng hay hơn ư?

Nhạc phu nhân đáp:

- Có chi mà tính nóng tính lạnh? Tiểu muội trở về phái Hoa Sơn còn sư huynh muốn cầu cạnh Tả Lãnh Thiền thì cứ một mình lên núi Tung Sơn.

Nhạc Bất Quần ngắt lời:

- Ai bảo ta cầu cạnh Tả Lãnh Thiền? Ngay chức chưởng môn phái Hoa Sơn đường đường chính chính ta còn chẳng muốn làm. Khi nào chịu luồn cúi phái Tung Sơn.

Nhạc phu nhân nói:

- Chính thế! Tiểu muội không hiểu tại sao sư ca không muốn làm chưởng môn phái Hoa Sơn lại đi luồn cúi Tả Lãnh Thiền để nghe lệnh hắn? Dù hắn là minh chủ Ngũ nhạc kiếm phái cũng chẳng thể can thiệp vào phái Hoa Sơn ta được. Năm phái mà hợp vào một thì cái tên phái Hoa Sơn liệu còn tồn tại ở trong võ lâm nữa không? Ngày trước sư phụ giao chứa chưởng môn phái Hoa Sơn cho sư huynh, lão nhân gia đã bảo sao?

Nhạc Bất Quần đáp:

- Ngày ấy ân sư bảo ta có bổn phận phải mở mang môn phái cho hưng thịnh hơn lên.

Nhạc phu nhân nói:

- Đúng thế! Nếu sư huynh đem phái Hoa Sơn sát nhập vào phái Tung Sơn thì còn mặt mũi nào nhìn thấy ân sư ở dưới suối vàng? Người ta thường nói:

"Thà làm mỏ gà chứ không làm đuôi trâu". Phái Hoa Sơn tuy

nhỏ bé nhưng chúng ta cũng có thể đứng riêng một môn hộ, chẳng cần phải dựa vào kẻ khác.

Nhạc Bất Quần thở dài nói:

- Sư muội ơi! Định Nhàn, Định Dật là hai vị sư thái phái Hằng sơn so với hai người chúng ta đây thì bản lãnh ai cao ai thấp?

Nhạc phu nhân đáp:

- Mình chưa tỷ thí với hai vị thì biết rõ sao được? Có điều tiểu muội nghĩ rằng chỉ tương đương như nhau, dù có hơn kém cũng chỉ xê xích đôi chút. Sư huynh hỏi cái đó làm chi?

Nhạc Bất Quần nói:

- Tiểu huynh cũng nghĩ rằng bản lãnh hai vị tương tự như bọn chúng tạ Hai vị sư thái đã bị uổng mạng trong chùa Thiếu Lâm hiển nhiên bị Tả Lãnh Thiền gia hại.

Lệnh Hồ Xung nghe tới đây chấn động tâm thần. Trước chàng cũng đã nghi ngờ vụ này là do bàn tay Tả Lãnh Thiền. Ngoài ra không có ai võ công đặc biệt. Bản lãnh chưởng môn phái Thiếu Lâm và phái Võ Đương tuy cao thâm nhưng hai vị này đều là những nhân sĩ đạo đức, quyết không gia hại người ta một cách đê hèn như vậy.

Nhạc phu nhân nói:

- Nếu Tả Lãnh Thiền gia hại thì làm thế nào? Sư huynh mà tìm được đủ bằng chứng thì tụ tập anh hùng thiên hạ kéo đến hỏi tội hắn để báo thù tuyệt hận cho hai vị sư thái mới phải.

Nhạc Bất Quần thở dài đáp:

- Một là mình chưa tìm được đủ chứng cớ. Hai là người mạnh mà ta yếu không địch lại được.

Bọn ác nhân bắn tên giết ngựa

Nhạc phu nhân hỏi:

- Cái gì mà yếu không địch nổi mạnh? Chúng ta đã mời Phương Chứng phương trượng phái Thiếu Lâm và Xung Hư đạo trưởng phái Võ Đương là hai vị ra chủ trương công đạo thì Tả Lãnh Thiền còn dám làm gì nữa?

Nhạc Bất Quần thở dài đáp:

- Nhưng e rằng phe chính giáo chưa mời được Phương Chứng phương trượng tới nơi. Vợ chồng ta đã lâm vào trường hợp như hai vị sư thái phái Hằng Sơn thì sao?

Nhạc phu nhân nói:

- Sư huynh sợ Tả Lãnh Thiền sẽ hạ thủ giết hai chúng ta chăng? Hừ! Chúng ta đã dấn thân vào võ lâm thì còn quản ngại nhiều điều thế nào được? Phía trước sợ cọp phía sau sợ lang sói thì còn trà trộn vào chốn giang hồ làm chi?

Lệnh Hồ Xung nghe sư nương nói vậy thì trong lòng ngấm ngầm bội phục nghĩ thầm:

- Sư nương tuy vào hạng nữ lưu mà hào khí hơn cả bậc mày râu.

Nhạc Bất Quần nói:

- Hai chúng ta chết tuy chẳng đáng tiếc, nhưng có được lợi chỗ nào không? Tả Lãnh Thiền ở trong bóng tối ngấm ngầm hạ thủ. Chúng ta chết một cách mờ ám mà còn đưa đến kết quả để cho hắn khai sơn lập môn dựng ra Ngũ Nhạc phái. Không chừng

họ còn trút tội lên đầu chúng ta nữa.

Nhạc phu nhân trầm ngâm không nói gì.

Nhạc Bất Quần lại nói:

- Vợ chồng ta mà chết đi thì quần đệ tử phái Hoa Sơn sẽ thành cá trên thớt, dưới lưỡi dao của Tả Lãnh Thiền, chúng còn phản kháng với hắn thế nào được? Hơn nữa chúng ta phải nghĩ đến San nhi.

Nhạc phu nhân ồ lên một tiếng dường như lời nói của trượng phu làm cho bà động tâm. Sau một lúc bà mới nói:

- Dù tạm thời chúng ta chưa phanh phui ra được âm mưu của Tả Lãnh Thiền thì hãy chờ cơ hội để mà hành động. Sao sư ca lại đem Tịch tà kiếm phổ là vật báu truyền của gia đình Bình nhi đưa cho Tả Lãnh Thiền? Làm như thế phỏng có khác gì giúp kẻ dữ làm ác? Cho hổ thêm cánh không?

Nhạc Bất Quần đáp:

- Đó là kế quyền nghi tạm thời của tiểu huynh. Nếu không đem bộ kiếm phổ mà bao nhiêu nhân sĩ võ lâm thèm khát đưa cho hắn thì khó lòng khiến hắn tín nhiệm mà bắt tay với mình. Hắn càng ít nghi ngờ mình bao nhiêu thì càng tiện cho mình hành động bấy nhiêu. Một ngày kia thời cơ tới nơi, mình phanh phui được âm mưu của hắn mới có thể cùng anh hùng thiên hạ đồng tâm trừ khử tên man dại đó.

Đột nhiên Lệnh Hồ Xung chấn động tâm thần, bất giác giật mình kinh sợ. Chàng cảm thấy có người giơ chưởng lên nhằm đánh xuống đầu mình thì la thầm:

- Nguy rồi! Hành tung của bọn ta đã bị khám phá. Chất hàn độc trong mình Nhậm giáo chủ chưa tan hết được mà sư phụ sư nương lại tập kích mình thì biết làm thế nào bây giờ?

Bỗng thấy luồng nội lực từ trong bàn tay Doanh Doanh truyền lại chấn động mấy cái. Chàng đoán đây là do Nhậm Ngã Hành tâm thần bất định mà ra. Trên đầu chàng có người đập nhẹ mấy cái rồi không thấy động tĩnh gì nữa.

Bỗng nghe Nhạc phu nhân hỏi:

- Hôm qua sư ca cùng Xung nhi động thủ sử luôn bốn chiêu "Lãng tử hồi đầu", "Thương tùng nghinh khách", "Lộng ngọc xuy tiêu", "Tiêu sử thừa long" là có ý gì?

Nhạc Bất Quần cười khanh khách đáp:

- Con tiểu tiện nhân này tuy nhân cách không được đoan chính mà chính sư muội đã ra tay nuôi dưỡng cho gã khôn lớn, bây giờ thấy gã đi vào đường lầm lẫn thật đáng tiếc. Tiểu huynh muốn cho tên lãng tử đó quay đầu trở lại và cũng có thể cho gã trở về phái Hoa Sơn.

Nhạc phu nhân nói:

- ý kiến đó tiểu muội đã hiểu rồi. Nhưng còn hai chiêu khác thì sao?

Nhạc Bất Quần đáp:

- Trong thâm tâm sư muội đã hiểu rõ sao còn hỏi lại ta?

Nhạc phu nhân đáp:

- Nếu Xung nhi cải tà quy chánh thì sư ca hứa đem San nhi gả cho gã làm vợ phải không?

Nhạc Bất Quần đáp:

- Đúng thế!

Nhạc phu nhân hỏi:

- Khi đó sư ca đã có ý ám thị cho gã như thế chỉ là kế quyền nghi tạm thời hay là thực lòng muốn vậy?

Nhạc Bất Quần không trả lời.

Lệnh Hồ Xung lại cảm thấy có người khẽ vỗ tay vào đầu chàng mấy cái. Bây giờ chàng mới hiểu đó là Nhạc Bất Quần vừa ngẫm nghĩ trong lòng vừa giơ tay ra vỗ vào đầu "người tuyết" chứ chưa phải là hai vị đã khám phá ra hành tung của bốn người.

Bỗng nghe Nhạc Bất Quần đáp:

- Lời nói của bậc trượng phu xem nặng bằng non. Ta đã ưng thuận với gã như vậy có lý nào lại còn hối hận?

Nhạc phu nhân hỏi:

- Nhưng gã luyến ái con yêu nữ Ma giáo đến cực điểm rồi, chẳng lẽ sư ca không biết hay sao?

Nhạc Bất Quần đáp:

- Không phải! Gã đối với con yêu nữ đó kính sợ thì có còn say mê thì chưa chắc. Cứ coi tình trạng bình nhật gã đối với San nhi thì đủ biết gã coi con chúng ta khác hẳn loài yêu nữ. Chẳng lẽ sư muội không thấy rõ ư?

Nhạc phu nhân đáp:

- Dĩ nhiên tiểu muội nhìn thấy rồi, nhưng sư ca bảo gã chưa quên mối tình đối với San nhi chăng?

Nhạc Bất Quần đáp:

- Há phải chỉ chưa quên mà còn ghi nhớ thấu xương là khác. Gã vừa hiểu rõ ý nghĩa mấy chiêu kiếm của ta liền lộ vẻ vui mưng khôn tả sư muội không nhìn thấy hay sao?

Nhạc phu nhân hỏi:

- Chính vì chỗ đó mà sư ca đem San nhi nhử mồi cho gã mắc câu là cốt để gã nhớ tới San nhi mà chịu thua sư huynh phải không?

Lệnh Hồ Xung tuy bị tuyết đóng đầy cả hai tai mà chàng nghe rõ mấy câu của sư nương đầy vẻ phẫn khích lại có ý mỉa mai. Giọng nói này chàng chưa từng được nghe thấy Nhạc phu nhân thốt ra bao giờ.

Vợ chồng Nhạc Bất Quần trước kia coi chàng như con đẻ. Hai ông bà nói chuyện với nhau ở ngay trước mặt chàng cũng không có điều ngượng ngùng dấu diếm. Kể ra Nhạc phu nhân tính tình tương đối nóng nẩy hơn cũng có khi ngẫu nhiên xảy chuyện xích mích về gia sự, nhưng gặp việc liên quan đến môn hộ hay đệ tử thì bà vẫn tôn trọng trượng phu ở địa vị chưởng môn ,tuyệt không trái ý lão bao giờ. Giọng nói của bà lúc này ra chiều sói móc, đủ tỏ lòng bà bất mãn đến cực điểm.

Nhạc Bất Quần thở dài đáp:

- Đến cả sư muội còn chưa hiểu được chỗ dụng ý của ta thì dĩ nhiên người ngoài không thể biết được. Sư muội nên biết rằng sự vinh nhục đắc thất cho chính thân ta là chuyện nhỏ, nhưng cuộc hưng suy thành bại của phái Hoa Sơn là việc lớn. Giả tỷ ta mà khuyên được Lệnh Hồ Xung trở về môn phái ta "nhất cử tứ đắc" thì còn hay hơn nữa.

Nhạc phu nhân hỏi:

- Nhất cử tứ đắc là thế nào?

Nhạc Bất Quần đáp:

- Không hiểu Lệnh Hồ Xung gặp duyên cơ thế nào mà được Phong sư thúc tổ truyền thụ cho gã môn kiếm pháp tinh diệu vô song. Giả tỷ gã trở về phái Hoa Sơn thì bản phái oai danh lừng lẫy khắp thiên hạ. Đó là việc lớn thứ nhất. âm mưu Tả Lãnh Thiền định thôn tính phái Hoa Sơn cố nhiên khó bề thành tựu, cả ba phái Thái Sơn, Hành Sơn, Hằng Sơn cũng được bảo toàn. Đó là việc lớn thứ hai. Gã trở về môn hạ chính phái khiến cho

phe Ma giáo chẳng những mất một tay kiện tướng mà trái lại họ thêm một tay đại địch. Chính giáo hưng thịnh, tà giáo phải suy đồi. Đó là việc lớn thứ bạ Sư muội thử nghĩ coi ta nói thế có đúng không?

Nhạc phu nhân bị Nhạc Bất Quần thuyết một hồi, khiến bà động tâm hỏi:

- Còn việc lớn thứ tư là gì?

Nhạc Bất Quần đáp:

- Còn việc lớn thứ tứ ư? Xung nhi do tay đôi ta giáo dưỡng thành người mà dưới gối vợ chồng ta lại không có con trai. Trước nay chúng ta vẫn coi gã như con đẻ. Gã lầm đường lạc lối thiệt khiến cho ta lòng đau như cắt. Ta nhiều tuổi rồi, coi những cái hư danh trên thế gian không vào đâu nữa, mà chỉ mong gã cải tà quy chánh để chúng ta được một nhà đoàn viên vui vẻ tháng ngày. Há chẳng phải là một việc đáng mừng rất lớn ru?

Lệnh Hồ Xung nghe tới đây bất giác đôi hàng nhật lệ chảy quanh chàng những muốn la lên:

- Sư phụ! Sư nương!

Nhưng chàng cảm thấy bàn tay Doanh Doanh mà chàng đang nắm khẽ run lên, nên chàng ngừng lại không thốt ra nữa.

Nhạc phu nhân hỏi:

- San nhi và Bình nhi cùng nhau ý hiệp tâm đầu chẳng lẽ sư ca lại nhẫn tâm rẽ duyên chúng và để mối hận chung thân cho San nhi hay sao?

Nhạc Bất Quần đáp:

- Ta làm được vậy là rất hay cho San nhi.

Nhạc phu nhân hỏi:

- Làm sao mà hay cho San nhi được? Bình nhi đối với y rất đỗi

cần, hành động phép tắc thì có chi là dở?

Nhạc Bất Quần đáp:

- Bình nhi tuy việc gì cũng dụng tâm tha thiết, tính tình trung hậu nhưng đem so với Lệnh Hồ Xung thì thật khác nhau một vực, một trời. Dù gã có phóng ngựa rượt theo cũng không kịp Xung nhi.

Nhạc phu nhân hỏi:

- Cứ bản lãnh cao cường là thành hảo trượng phu chăng? Tiểu muội cũng mong Xung nhi cải tà quy chánh trở lại bản môn, nhưng gã thấy lạ là ham, hời hợt rượu chè, có thể làm lỡ việc chung thân của San nhi.

Lệnh Hồ Xung nghe tới đây sống lưng không khỏi toát mồ hôi lạnh ngắt chàng lẩm bẩm:

- Sư nương bảo ta thấy lạ là ham, hời hợt rượu chè. Bà phê bình bằng tám chữ này quả là đúng lắm! Nhưng.... nhưng nếu ta lấy được tiểu sư muội làm vợ, chẳng lẽ còn phụ bạc nàng sao? Không! Trăm ngàn lần không.

Bỗng nghe Nhạc Bất Quần thở dài nói:

- Nhưng ta đã hao phí tâm cơ một cách vô ích, tên tiểu tặc Lệnh Hồ Xung chìm đắm đã sâu, câu chuyện chúng ta nói đây đều là thừa hết. Sư muội! Sư muội còn giận ta không?

Nhạc phu nhân không trả lời.

Hồi lâu bà mới nói:

- Chân sư ca còn đau lắm không?

Nhạc Bất Quần đáp:

- Đây chỉ là ngoại thương, mình điều dưỡng một vài tháng sẽ lành ngay. Ta bị bại dưới lưỡi kiếm của tên tiểu tặc, chẳng còn mặt mũi nào mà trông thấy ai nữa. Vậy chúng ta trở về núi Hoa

Sơn đi thôi.

Nhạc phu nhân cũng buồn rầu buông tiếng thở dài không nói gì nữa.

Tiếng vó ngựa bí bép lội trên tuyết mỗi lúc một xa.

Lệnh Hồ Xung ruột rối như mớ bòng bong. Trong lúc nhất thời chàng nghĩ lui, nghĩ tới về câu chuyện vừa qua giữa sư phụ và sư nương thành ra quên bẵng việc vận công.

Đột nhiên một luồng hàn khí từ lòng bàn tay chàng ồ ạt xông vào khiến chàng bất giác run lên bần bật, một thứ hàn khí giá lạnh kỳ lạ làm nhức xương nhức cốt, chàng vội vận công để chống lại.

Trong lúc hốt hoảng Lệnh Hồ Xung vận công rất cấp bách, bỗng cảm thấy luồng nội công vai bên tả bị ngừng trệ, không thể nào lưu thông được.

Lệnh Hồ Xung lại bồn chồn trong dạ, gắng gượng đề khí vận công.

Chàng có biết đâu việc vận hành nội tức, điều trọng yếu nhất là phải tự nhiên. Chàng đã luyện Hấp tinh đại pháp theo đúng yếu quyết khắc trên tấm thiết bản, nhưng tự học lấy không có thầy truyền dạy, thành ra những chỗ vi tế không được chỉ điểm. Chàng càng vận khí vội vàng càng trở nên cứng chắc. Ban đầu chỉ có vai bên trái cứng đơ rồi dần dần kinh mạch sườn bên tả cũng trơ như gỗ giờ xuống đến chân trái cả nửa người trơ như gỗ. Lệnh Hồ Xung toan hô "cứu mạng". Nhưng lúc mở miệng thì môi lưỡi cứng đơ không cử động được.

Giữa lúc ấy chàng lại nghe tiếng vó ngựa vang lên. Hai con rong ruổi tới gần. Tiếp theo đó có người lên tiếng:

- Chỗ này chân ngựa rối loạn. Gia gia cùng má má đã dừng lại

đây.

Đúng là thanh âm Nhạc Linh San.

Lệnh Hồ Xung vừa kinh hãi vừa mừng thầm tự hỏi:

- Sao tiểu sư muội cũng đến đây?

Rồi tiếng người khác đáp:

- Chân sư phụ bị thương. Mong rằng đứng có chuyện gì xảy ra. Chúng ta mau mau theo vết chân ngựa mà rượt.

Đó là thanh âm Lâm Bình Chi.

Lệnh Hồ Xung bụng bảo dạ:

- Phải rồi! Vì mặt đất đầy tuyết phủ nên vết chân ngựa còn in rất rõ. Tiểu sư muội cùng Lâm sư đệ đi tìm sư phụ, sư nương chạy qua chốn này.

Nhạc Linh San bỗng la lên:

- Tiểu Lâm tử! Ngươi hãy coi kìa! Bốn "người tuyết" đẹp quá. Họ dắt tay nhau đứng thành hàng chữ nhất.

Lâm Bình Chi hỏi:

- Gần đây dường như không có nhà ở, sao lại có người tới đây xếp "người tuyết" chơi?

Nhạc Linh San cười hỏi:

- Chúng ta cũng xếp "người tuyết" chơi có nên không?

Lâm Bình Chi đáp:

- Phải đấy! Chúng ta xếp một trai, một gái và cũng dắt tay nhau.

Nhạc Linh San tung mình xuống ngựa, bê những tảng tuyết xếp thành đống.

Lâm Bình Chi bỗng la lên:

- Ồ! Chúng ta hãy đi kiếm sư phụ, sư nương là việc khẩn yếu

trước, kiếm thấy hai vị rồi chúng mình sẽ thủng thẳng xếp người tuyết chơi cũng chưa muộn.

Nhạc Linh San nói:

- Ủa! Ngươi làm ta cụt hứng rồi! Gia gia tuy bị thương ở chân nhưng người vẫn cưỡi ngựa được chẳng khác gì người lành. Hơn nữa đã có má má đi kèm bên thì còn sợ gì kẻ khác dám đắc tội với hai vị? Hai vị lão nhân gia từng ngang dọc võ lâm từ khi ngươi chưa ra đời.

Lâm Bình Chi nói:

- Sư tỷ nói vậy cũng đúng. Nhưng sư phụ, sư nương chưa tìm thấy mà đã mải rong chơi ở đây thì trong lòng cũng không khỏi thắc mắc.

Nhạc Linh San nói:

- Được rồi! ta cũng nghe lòi ngươi. Nhưng kiếm thấy gia má rồi ngươi phải bồi tiếp ta xếp thành hai "người tuyết" thật đẹp để coi chơi.

Lâm Bình Chi đáp:

- Cái đó đã hẳn.

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Mình đã tưởng gã nói "xếp người đẹp như sư tỷ" hay là "xếp được người đẹp như sư tỷ khó lắm" không ngờ gã chỉ nói vẻn vẹn một câu:

"Cái đó đã hẳn".

Rồi chàng tự nhủ:

- Lâm sư đệ trung hậu thành thực đâu có hời hợt lém lảu như tả Tiểu sư muội mà muốn bầu bạn với ta xếp người tuyết thì dù gặp việc tày đình ta cũng bỏ đó. Trời sinh tiểu sư muội để phục tùng gã. Tuy nàng không thích mà cũng không nhõng nhẽo

tuổng trẻ nít, như nàng đã đối với ta ngày trước đâu? Chà! Lâm sư đệ khỏi hẳn rồi! Không hiểu kẻ nào chém gã một kiếm mà tiểu sư muội lại đổ tai vạ lên đầu ta.

Chàng chú ý lắng nghe câu chuyện đối thoại giữa Lâm Bình Chi và Nhạc Linh San lại quên bẵng là người mình đã cứng đợ Chàng có biết đâu tình trạng này rất hợp với yếu quyết về thuật Hấp tinh đại pháp cần nhất là đứng có dụng tâm, cũng không hốt hoảng.

Chân trái và sườn bên trái chàng đang tê dại nhẹ dần đi.

Nên biết Hấp tinh đại pháp cũng là một thứ nội công thượng thặng. Càng nóng nảy miễn cưỡng lại càng khó thành. Bất luận là tu luyện môn nội công thượng thặng nào cũng nguy hiểm vô cùng thường vì gắng sức muốn cho mau lẹ lại càng dễ bị tẩu hỏa nhập mạ Tu luyện nó phải hời hợt nhẹ nhàng như không để ý. Chân hỏa hậu đã dần dần thành thuộc rồi thì là tâm trí nảy nở và thành công, khác nào nước chảy thành khe một cách tự nhiên. Yếu quyết này không có ghi trên tấm thiết bản dưới đáy Tây hồ.

Bỗng nghe Nhạc Linh San nói:

- Được rồi! Chưa xếp "người tuyết" thì ta hãy khắc chữ vào "người tuyết" này vậy.

"Soạt" một tiếng! Nàng đã rút trường kiếm ra khỏi vỏ.

Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi nghĩ thầm:

- Nàng mà dùng mũi kiếm đâm bừa bãi vào bốn người mình thì thật là hỏng bét.

Chàng muốn lên tiếng la gọi hoặc xua tay ngăn trở nhưng khốn nỗi miệng không mở được mà chân tay cũng không cử động được.

Bỗng nghe mấy tiếng "xè xè" khẽ vang lên.

Nhạc Linh San đã dùng mũi kiếm khắc chữ vào làn tuyết phủ ngoài người Hướng Vân Thiên. Tiếp theo nàng vạch chữ lên người Lệnh Hồ Xung. May ở chỗ nàng chích mũi kiếm không sâu lắm chưa vỡ hết làn tuyết nên không chìa áo ra ngoài và cũng không làm tổn thương đến da thịt chàng.

Lệnh Hồ Xung tự hỏi:

- Không hiểu nàng đã vạch những chữ gì lên người bọn ta?

Nhạc Linh San cất giọng êm đềm nói:

- Ngươi cũng lại đây vạch vào mấy chữ đi!

Lâm Bình Chi đáp:

- Được rồi!

Đoạn gã đón lấy thanh kiếm cũng vạch mấy chữ vào bốn người tuyết.

Lâm Bình Chi cầm kiếm vạch chữ từ mé tả qua mé hữu tới người Lệnh Hồ Xung thì dừng mũi kiếm lại.

Lệnh Hồ Xung lấy làm kỳ tự hỏi:

- Không hiểu Lâm sư đệ thích chữ gì vào mình ta?

Bỗng nghe Nhạc Linh San nói:

- Phải rồi! Bọn hai người chúng ta nhất định sẽ làm như vậy.

Hồi lâu, lâu lắm hai người lẳng lặng không nói gì.

Lệnh Hồ Xung lẩm bẩm:

- Chúng nhất định làm gì? Ta phải chờ chúng đi rồi hàn khí trong người Nhậm giáo chủ tiêu tan hết rồi mới có thể cựa quậy để coi xem được. úi chà! Như vậy hỏng mất. Ta mà cựa mình thì tuyết rớt sạch còn chữ gì nữa mà coi. Giả tỷ bốn người đồng thời cử động thì một chữ cũng không còn.

Sau một lúc, lại nghe văng vẳng có tiếng vó ngựa dồn dập vang lên, tuy còn cách xa nhưng chàng cũng nghe rõ từ mé bên này chạy tới.

Lâm Bình Chi và Nhạc Linh San vẫn chưa phát giác.

Lệnh Hồ Xung nghe rõ đoàn người ngựa này có đến hơn mười người thì nghĩ thầm:

- Đây chắc là bọn sư đệ, sư muội bản phái đã tới nơi.

Vó ngựa chạy mỗi lúc một gần mà dường như Lâm, Nhạc hai người thủy chung vẫn không để ý.

Lệnh Hồ Xung nghe rõ mười mấy người kỵ mã từ góc Đông Bắc chạy tới còn cách chừng hai dặm thì bảy con ngựa quanh qua mé Tây bày thành hàng đội rồi mới tiếp tục tiến vào. Hiển nhiên họ có ý chẹn đường Lâm, Nhạc.

Lệnh Hồ Xung bụng bảo dạ:

- Nghe chừng bọn này không phải là hạng tử tế gì.

Đột nhiên Nhạc Linh San la hoảng:

- Úi chà! Có người đến đó.

Tiếp theo lại có tiếng gió rít lên veo véo. Hai mũi tên dài bắn tới.

Hai con ngựa của bọn Lâm, Nhạc trúng tên thét lên mấy tiếng bi thảm rồi ngã lăn ra chết liền.

Lệnh Hồ Xung bụng bảo dạ:

- Võ công bọn này không phải tầm thường mà tâm địa rất độc ác. Chúng đứng ngoài hơn hai trăm thước cũng bắn trúng đích. Mục đích của chúng là bắn chết ngựa để cho sư đệ, sư muội hết đường chạy trốn.

Bỗng nghe mười mấy người kia nổi lên tràng cười hô hố, vọt ngựa lại gần.

Nhạc Linh San bật tiếng la hoảng lùi về phía sau một bước.

Một người cười nói:

- Ha hạ Chúng là một chú em nhỏ và một cô em bé. Tiểu đệ đệ, tiểu muội muội! Các ngươi là con cái nhà ai? Ở môn phái nào?

Lâm Bình Chi dõng dạc đáp:

- Tại hạ là Lâm Bình Chi ở phái Hoa Sơn. Còn vị này họ Nhạc tên Linh San, là sư tỷ của tại hạ. Bọn tại hạ cùng các vị vốn không quen biết, sao các vị lại bắn chết ngựa của chị em tại hạ?

Người kia cười đáp:

- Hai người là môn hạ phái Hoa Sơn ư? Hừ! Sư phụ các ngươi phải chăng là Quân tử kiếm Nhạc tiên sinh? Y tỷ kiếm với đồ đệ mà thất bại ư?

Lệnh Hồ Xung đau đớn nghĩ thầm:

- Ta làm cho người ngoài chê cười sư phụ, tội thật đáng chết.

Lâm Bình Chi đáp:

- Lệnh Hồ Xung làm điều càn rỡ, nhiều lần vi phạm môn quy nên trước đây một năm y đã bị trục xuất khỏi môn trường.

ý gã muốn nói:

"Sư phụ có thua Lệnh Hồ Xung thì cũng là thua người ngoài chứ không phải thua đệ tử bản phái." Người kia cười hỏi:

- Con nhỏ này họ Nhạc thì thị là người thế nào với Nhạc đại chưởng môn?

Nhạc Linh San tức giận hỏi lại:

- Cái đó liên quan gì đến ngươi? Các ngươi bắn chết ngựa của ta vậy phải bồi thường đi.

Người kia cười nói:

- Coi cô em lãng mạn thế này, chắc là tiểu thiếp của Nhạc Bất Quần.

Mười mấy tên đồng bọn đứng bên hắn phá lên cười.

Lệnh Hồ Xung nghe hắn nói câu này thì ngầm ngầm kinh hãi nghĩ thầm:

- Thằng cha này thốt ra những lời thô bỉ, nhất định không phải là nhân vật chính phái. E rằng hắn làm điều bất lợi cho tiểu sư muội.

Lâm Bình Chi hỏi:

- Các hạ vào hàng tiền bối giang hồ mà sao ăn nói bất lịch sự như vậy? Sư thư tại hạ là thiên kim tiểu thư của gia sư.

Người kia cười nói:

- Té ra là Nhạc đại tiểu thự Thật chỉ có hư danh mà thôi.

Người đứng bên hỏi hắn:

- Lư đại ca! Sao đại ca bảo cô ta chỉ có hư danh?

Người nói trước đáp:

- Ta thường nghe người đồn:

Con gái Nhạc Bất Quần tướng mạo xinh tươi, đứng vào hàng mỹ nữ trong bọn hậu bối. Nay mình thấy đây thì chẳng có gì đáng kể.

Người kia cười nói:

- Tướng mạo "cô chiêu" này tầm thường nhưng được cái da trắng nõn nà. Nếu lột xiêm y chắc coi cũng khá. Ha ha!

Mấy người lại cười rộ. Tiếng cười đầy vẻ dâm đãng.

Nhạc Linh San, Lâm Bình Chi và Lệnh Hồ Xung nghe hắn buông lời vô lễ thì tức giận vô cùng.

Lâm Bình Chi rút trường kiếm ra nói:

- Các ngươi còn nói những điều vô sỉ thì Lâm mỗ sẽ liều mạng để bảo toàn.

Người kia cười hỏi:

- Anh em coi kìa! Hai tên gian phu dâm phụ này thích những chữ gì vào người tuyết thế kia?

Lâm Bình Chi nghe hắn nói đến bốn chữ "gian phu dâm phụ" thì còn nhẫn nại làm sao được? Gã vung kiếm đánh vèo một tiếng.

Lệnh Hồ Xung nghe tiếng chân bàn đạp leng keng. Hai người nhảy xuống ngựa động thủ với gã.

Tiếp theo Nhạc Linh San cũng chống kiếm tiến lại.

Bảy tám tên hán tử đồng thời reo lên:

- Để ta đối phó với ả này cho!

Một hán tử cười nói:

- Các bạn đừng tranh nhau nữa! Rồi ai cũng đến lượt.

Những tiếng chát chúa vang lên! Nhạc Linh San đã cùng địch động thủ.

Bỗng nghe một hán tử gầm lên ra chiều tức giận. Tiếng gầm đầy vẻ đau khổ, gã đã trúng kiếm bị thương rồi.

Một hán tử khác nói:

- Con nhỏ này ra tay tàn độc khiếp! Sử lão tam! Để ta báo thù cho!

Tiếng binh khí chạm nhau chưa dứt. Nhạc Linh San hô lớn:

- Hãy coi chừng!

Tiếng hô chưa dứt, Lâm Bình Chi rên lên một tiếng.

Rồi tiếng Nhạc Linh San gọi to:

- Tiểu Lâm tử!

Dường như Lâm Bình Chi bị thương rồi!

Lại có tiếng người la:

- Giết thằng lỏi đó đi!

Gã cầm đầu vội lên tiếng:

- Bắt sống gã chứ đừng giết chết. Mình đã bắt sống được con rể Nhạc Bất Quần thì chẳng lo gì lão ngụy quân tử kia không chịu nghe lời.

Lệnh Hồ Xung chú ý lắng tai nghe thấy tiếng khí giới rít veo

véo trên không. Tiếng kiếm của Nhạc Linh San sử chiêu rất cấp bách.

Đột nhiên một tiếng chát chúa vang lên rồi một hán tử thóa mạ:

- Mẹ kiếp! Con lỏi này xấu quá!

Lệnh Hồ Xung bỗng cảm thấy có người tựa vào mình chàng rồi tiếng Nhạc Linh San thở hồng hộc. Té ra nàng đã tựa lên "con người tuyết" của chàng. Sau mấy tiếng choang choảng rít lên, một hán tử hô:

- Còn chưa bắt lấy nó ư?

Nhạc Linh San bật lên tiếng "ối" hoảng hốt rồi không nghe thấy tiếng giao tranh nữa. Bọn hán tử nổi lên tràng cười hô hố.

Lệnh Hồ Xung cảm thấy Nhạc Linh San bị kéo ra khỏi người chàng rồi tiếng nàng la rùm:

- Buông ta ra! Buông ta ra!

Một hán tử cười nói:

- Mẫn lão đại! Lão bảo con nhỏ này thịt da trắng đỏ nhưng ta không tin. Chúng ta phải lột áo ả ra coi mới biết.

Cả bọn vỗ tay hoan hô.

Lâm Bình Chi quát mắng:

- Những quân cẩu cường đạo...

Tiếng quát mắng chưa dứt, gã đã bị người đá cho một cước.

Tiếp theo là tiếng xé lụa roặc roặc!

Lệnh Hồ Xung biết sư muội đã bị quân giặc làm nhục, thì còn nghĩ gì đến chất hàn độc trong mình đã trục hết ra hay chưa, chàng hết sức cựa quậy nhảy ra khỏi vùng tuyết động.

Tay mặt chàng rút trường kiếm ở sau lưng. Chàng đưa tay

trái lên toan bóc làn tuyết còn dính trên mắt. Ngờ đâu tay trái chàng đã tê dại không chịu tuân theo ý chí điều động vì nó tê dại không cất nhắc được nữa.

Mọi người bật tiếng la hoảng chưa dứt, chàng đã giơ tay mặt lên vuốt mắt. Vừa thấy ánh sáng, chàng vung kiếm đánh ra. Ba hán tử bị trúng kiếm vào cổ họng.

Lệnh Hồ Xung xoay mình lại. Hai chiêu kiếm rít lên veo véo đâm trúng hai người. Chàng thấy một hán tử nắm lấy hai tay Nhạc Linh San bắt quặt ra sau lưng. Một tên khác rút đao để nghinh địch. Chàng liền phóng kiếm đâm vào cạnh sườn mé tả hán tử đang rút đao. Mũi kiếm xuyên ra đầu vai bên hữu. Chàng liền giơ chân trái lên đạp vào người hán tử rút ngược thanh trường kiếm ra.

Bỗng nghe có người tập kích ở sau lưng. Chàng không ngoảnh đầu lại, xoay trường kiếm rung lên thành hai chiêu đâm trúng vào trước ngực hai gã ở sau lưng.

Tiếp theo chàng tiện tay lướt thanh kiếm qua bên mình Nhạc Linh San đâm thẳng vào yết hầu hán tử đang giữ hai tay nàng.

Hán tử buông tay ra té phục xuống vai Nhạc Linh San. Cổ họng gã máu tươi phun ra như suối. Gã cao hơn Nhạc Linh San một cái đầu nên vết thương ở cổ chảy máu tươi xuống đầy cả đầu tóc mặt mũi nàng.

Lệnh Hồ Xung giết chết chín người trong nháy mắt. Tám tên còn lại hoảng vía đứng thộn mặt ra.

Tên trưởng toán quát lên một tiếng thật to múa tít song bài nhằm đánh xuống đỉnh đầu Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung đưa thanh trường kiếm qua kẽ hở của cặp thiết bài đâm vào mắt bên trái đối phương.

Gã này rú lên một tiếng rồi ngã ngửa về phía sau.

Lệnh Hồ Xung quay lại tay cầm thanh kiếm quét ngang đâm dọc lại giết ba tên nữa.

Bốn tên sống sót sợ đến nát ruột tan hồn ho lên một tiếng rồi chạy tứ tung.

Lệnh Hồ Xung quát to:

- Bọn mi làm nhục tiểu sư muội của ta thì đừng hòng sống sót một tên nào.

Chàng rượt theo hai tên, hươi trường kiếm hớt lẹ một cái. Thủ cấp hai tên bị đứt liền. Nhưng hai tên này đang chạy rất gấp, đầu rớt xuống rồi chân vẫn còn chạy. Hai cái xác cụt đầu chạy đi hơn mười bước nữa mới ngã lăn ra.

Hiện chỉ còn lại hai tên thì một tên chạy về phía Đông một tên chạy về phía Tây.

Lệnh Hồ Xung rượt theo tên chạy về phía Đông phóng thanh trường kiếm ra. Một làn sáng bạc bay tới đâm gã kia cắm sâu xuống đất như đóng đinh.

Lệnh Hồ Xung lại vận động nội lực trở gót rượt theo hán tử chạy qua về mé Tây. Chàng đuổi mới hơn mười trượng đã đến sau lưng gã kia. Chàng vươn tay ra, bây giờ mới biết là tay mình không binh khí. Chàng liền vận nội lực vào ngón tay đâm tới sau lưng đối phương.

Công phu quyền cước của Lệnh Hồ Xung rất tầm thường. Ngón tay chàng vừa rồi đâm trúng địch nhân mà không đả thương được gã. Chàng thấy lưỡi đao của đối phương chém tới, trong lòng không khỏi hoang mang, vội né người tránh khỏi thì đồng thời thấy cạnh sườn mé hữu gã có chỗ sơ hở rất lớn, chàng liền vung quyền bên tả đánh tới. Không ngờ cạnh sườn mình

bên tả chàng chỉ hơi nhúc nhích chứ không vung quyền lên được mà nhát đao của đối phương đã chém đến trước mặt.

Lệnh Hồ Xung kinh hãi vô cùng, vội nhảy lùi về phía sau.

Hán tử kia hết sức chém mạnh xuống.

Lệnh Hồ Xung tay không binh khí không dám nghinh địch, chàng đành chạy lùi về phía Nhạc Linh San.

Nhạc Linh San lượm thanh trường kiếm dưới đất lên, lớn tiếng gọi:

- Đại sư ca! Kiếm đây!

Đồng thời nàng liệng kiếm ra.

Lệnh Hồ Xung vươn tay mặt đón lấy kiếm rồi xoay mình lại bật lên tràng cười ha hả.

Hán tử kia đang vung đơn đao lên không toan chém xuống thì thấy kiếm quang trong tay chàng lóe lên. Lập tức gã sợ quá ngẩn người ra. Thanh đơn đao đờ tay không chém xuống nữa.

Lệnh Hồ Xung chạy đến gần thì thấy hán tử toàn thân run bần bật, không nắm vững được đơn đao để rớt xuống đất. Hai gối hắn cũng nhũn ra quỳ trên đống tuyết.

Lệnh Hồ Xung quát lên:

- Ngươi làm nhục sư muội ta, thì ta có muốn dung tha cũng không được.

Chàng phóng kiếm đâm vừa tới cổ họng hán tử thì chợt động tâm dừng lại. Chàng tiến thêm một bước khẽ hỏi gã:

- Ngươi có biết trên người tuyết đã viết những chữ gì không?

Hán tử sợ quá run lên đáp:

- Những chữ đó là:

Dù cho.... sông cạn.... đá mòn.... mối tình đây đấy.... vẫn còn

như xưa...

Tức là những lời gắn bó trên đời thường nói:

"Dù cho sông cạn đá mòn, mối tình đây đấy vẫn còn như xưa." Hai câu này khiến người nghe phải nát ruột tan hồn.

Lệnh Hồ Xung đứng thộn mặt ra, miệng lẩm bẩm hai câu trên. Tay cầm trường kiếm đâm vào cổ họng hán tử. Chàng quay đầu lại thấy Nhạc Linh San đang nâng đỡ Lâm Bình Chi dậy. Hai người mặt mũi dính đầy máu tươi.

Lâm Bình Chi đứng thẳng người lên nhìn Lệnh Hồ Xung chắp tay nói:

- Đa tạ lệnh huynh đã có lòng cứu giúp.

Lệnh Hồ Xung gạt đi:

- Cái đó phỏng có chi đáng kể? Thương thế sư đệ có nặng không?

Lâm Bình Chi đáp:

- Không hề chi.

Lệnh Hồ Xung chỉ vào hai hàng vết chân ngựa nói:

- Sư phụ cùng sư nương đi về ngả này.

Lâm Bình Chi nói:

- Dạ! Cám ơn Lệnh Hồ huynh.

Nhạc Linh San dắt hai con ngựa của địch nhân để lại, tới nơi nàng tung mình lên ngựa nói:

- Chúng ta đi kiếm gia gia cùng má má.

Lâm Bình Chi gắng gượng lên ngựa.

Nhạc Linh San tung ngựa lướt tới qua bên mình Lệnh Hồ Xung.

Bỗng nàng dừng lại nhìn vào mặt chàng.

Lệnh Hồ Xung ngửng đầu lên thấy nàng chăm chú ngó mình, chàng cũng nhìn lại.

Nhạc Linh San ấp úng:

- Ta.... ta...

Nàng chỉ nói được hai chữ rồi quay đầu đi giựt cương cho ngựa chạy.

Hai con ngựa chạy theo những vết chân của vợ chồng Nhạc Bất Quần còn để lại, nhằm hướng Tây Bắc mà đi.

Lệnh Hồ Xung đứng ngẩn người nhìn cho đến lúc bóng sau lưng hai người biến vào trong rừng cây rồi mới từ từ xoay mình lại.

Nhậm Ngã Hành, Hướng Vân Thiên và Doanh Doanh ba người đã hất mình cho tuyết rụng và đang chăm chú nhìn chàng.

Lệnh Hồ Xung cả mừng nói:

- Nhậm giáo chủ! Vãn bối.... không có làm nguy hại gì đến giáo chủ chứ?

Nhậm Ngã Hành nhăm nhó cười đáp:

- Không liên lụy gì đến ta nhưng chính ngươi thì hỏng to rồi. Tay trái ngươi thế nào?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Trong lúc nhất thời, kinh mạch không thuận, khí huyết không thông nên không cử động được.

Nhậm Ngã Hành chau mày nói:

- Chuyện này phiền lắm đấy. Rồi chúng ta thủng thẳng nghĩ phương pháp cứu trị. Ngươi cứu Nhạc đại tiểu thư thế là trả xong ơn đức sư môn. Từ nay không còn ai nợ ai nữa. Hướng lão đệ! Tại sao lão tam ngày càng tệ hại, làm những việc ty bỉ hèn

hạ đến thế này.

Hướng Vân Thiên đáp:

- Thuộc hạ nghe khẩu khí lão thì dường như lão muốn bắt cặp thanh niên nam nữ này đem về Hắc Mộc Nhai.

Nhậm Ngã Hành hỏi:

- Chẳng lẽ đó là chủ ý của Đông Phương Bất Bại? Giữa hắn và lão ngụy quân tử này có điều chi xích mích?

Lệnh Hồ Xung trỏ vào những xác chết năm rải rác trên đất tuyết nói:

- Những người này có phải là thuộc hạ của Đông Phương Bất Bại không?

Nhậm Ngã Hành đáp:

- Chúng là thuộc hạ của ta.

Lệnh Hồ Xung gật đầu nghĩ bụng:

- Đông Phương Bất Bại cướp ngôi giáo chủ Triều Dương thần giáo thì những người này không đáng kể là thuộc hạ của Nhậm giáo chủ.

Doanh Doanh nói:

- Cánh tay của Xung huynh làm sao?

Nhậm Ngã Hành cười đáp:

- Ngươi bất tất phải nóng nảy! Chàng rể khôn ngoan khu trục hàn độc cho nhạc gia thì dĩ nhiên nhạc gia phải tìm cách chữa trị lành cánh tay cho quý tế.

Lão nói rồi nổi lên tràng cười ha hả.

Hướng Vấn Thiên cười nói:

- Lệnh Hồ huynh đệ! Tình thế vừa rồi nguy hiểm lắm đấy chứ! Nếu huynh đệ không kịp thói cứu viện thì hậu quả chưa

biết đến đâu mà lường.

Nhậm Ngã Hành trợn mắt lên nhìn Lệnh Hồ Xung ra chiều rất bẽn lẽn.

Đột nhiên Doanh Doanh lên tiếng:

- Gia gia! Gia gia đừng nói chuyện này nữa. Xung ca ở với tiểu thư phái Hoa Sơn từ thuở nhỏ cho đến khi khôn lớn đã thành đội bạn khăng khít. Thái độ vừa rồi của y đối với Nhạc tiểu thư chẳng lẽ gia gia còn chưa rõ ư?

Nhậm Ngã Hành cười nói:

- Lão ngụy quân tử kia là cái thá gì? Con gái lão bì với con gái ta thế nào được? Vả lại Nhạc cô nương đã có ý trung nhân khác rồi. Từ này Xung nhi đừng để tâm đến hạng gái lãng mạn như vậy. Tính tình con người lúc trẻ nít thì đã lấy gì làm chuẩn đích?

Doanh Doanh nói:

- Xung ca đã vì hài nhi mà gây cuốc đại náo Thiếu Lâm tự, sau y lại vì hài nhi mà không chịu trở về phái Hoa Sơn. Nguyên hai việc này đã đủ khiến cho hài nhi lấy làm mãn nguyện lắm rồi, kỳ dư không còn chuyện gì đáng nhắc tới nữa.

Nhậm Ngã Hành đã biết tính cô con rất đỗi cương cường hiếu thắng. Mặt khác Lệnh Hồ Xung chưa đề cập đến việc cầu hôn, lão không muốn miễn cưỡng đưa người vào chỗ khó khăn và nghĩ rằng việc này chỉ còn sớm muộn mà thôi. Mai đây sẽ nhờ Hướng Vân Thiên đứng ra làm ông mai rồi sẽ chính thức đề cập đến việc kết hôn.

Lão liền cười khanh khách nói:

- Thôi được! Việc chung thân là việc lớn, thủng thẳng sẽ bàn tới. Xung nhi! Ta hãy truyền cho công tử những bí quyết để đả thông kinh mạch cánh tay trái.

Lão vời chàng sang bên đem pháp môn vận khí thế nào, thông mạch ra sao, nói cho chàng nghe.

Lệnh Hồ Xung nghe xong đọc lại một lượt không sai chữ nào.

Nhậm Ngã Hành lại nói:

- Công tử giúp ta trừ khử hàn độc, ta dạy công tử đả thông kinh mạch. Thế là có vay có trả rồi, hai bên không khiếm khuyết gì nhau nữa. Muốn cho kinh mạch cánh tay trái hồi phục như thường phải luyện mất bảy ngày không nên nóng nảy.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Dạ! Vãn bối xin vâng lời chỉ thị của giáo chủ.

Nhậm Ngã Hành lại vẫy tay kêu Hướng Vân Thiên và Doanh Doanh lại gần rồi nói:

- Xung nhi! Ngày trước, lúc ở Cô Sơn mai trang, ta yêu cầu công tử gia nhập Triêu Dương thần giáo. Khi ấy công tử đã ngỏ lời từ chối. Tình thế bữa nay khác trước rồi, nên ta nhắc lại câu chuyện cũ. Lần này ta mong công tử đừng khước từ nữa.

Lệnh Hồ Xung ngần ngừ chưa trả lời thì Nhậm Ngã Hành lại nói tiếp:

- Công tử đã luyện tập môn Hấp tinh đại pháp của ta rồi, nhưng mối hậu họa vẫn còn đáng lo vô cùng. Khi những luồng chân khí dị chủng trong mình phát tác thì thật là khổ sở, sống không sống được, chết chẳng chết chọ Lời nói của ta đã thốt ra, quyết không bao giờ hối hận. Nếu công tử không gia nhập bản giáo thì dù Doanh Doanh có thành hôn với công tử ta cũng chẳng thể truyền cách hóa giải cho công tử được. Dù con gái ta có hờn giận suốt đời ta cũng đành chịu. Công việc trọng đại hiện giờ là chúng ta đến đòi nợ Đông Phương Bất Bại, công tử có đi theo bọn ta không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Xin giáo chủ đừng buồn. Kiếp này vãn bối quyết chẳng thể nào gia nhập Triều Dương thần giáo được.

Chàng nói câu này thanh âm dõng dạc và chắc như đinh đóng cột không có ý quanh co chút nào.

Bọn Nhậm Ngã Hành ba người vừa nghe đã biến sắc.

Hướng Vân Thiên nói:

- Câu chuyện này chính là lợi cho lão đệ. Tại sao lão đệ lại coi thường Triều Dương thần giáo?

Lệnh Hồ Xung trỏ vào mười mấy xác chết trên đất tuyết đáp:

- Trong Triều Dương thần giáo toàn là hạng người thế này. Vãn bối tuy là kẻ bất hiếu nhưng cũng lấy làm xấu hổ đi vào hàng ngũ với họ. Hơn nữa vãn bối đã chịu lời Định Nhàn sư thái làm chưởng môn phái Hằng Sơn.

Nhậm Ngã Hành, Hướng Vân Thiên và Doanh Doanh ba người đều lộ vẻ quái dị. Việc Lệnh Hồ Xung không muốn gia nhập Triều Dương thần giáo chẳng có chi là kỳ, nhưng câu sau cùng của chàng thật là chuyện lạ, cả ba người đều không tự tin ở tai mình.

Nhậm Ngã Hành đột nhiên giơ ngón tay trỏ chỉ vào mặt Lệnh Hồ Xung nổi lên tràng cười hô hố. Tiếng cười rung động cành cây khiến cho những mảng tuyết bám trên đó xào xạc rơi xuống.

Lão cười hồi lâu rồi hỏi:

- Công tử.... công tử đi làm ni cô ư? Hay làm chưởng môn của bọn ni cô?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Không phải làm ni cô mà làm chưởng môn phái Hằng Sơn.

Định Nhàn sư thái sư thái lúc lâm tử đã có lời yêu cầu văn bối. Dĩ nhiên văn bối phải vâng lời để sư thái chết được nhắm mắt. Định Nhàn sư thái sư thái vì văn bối mà chết. Văn bối cũng biết đây là một chuyện lạ đời khiến cai cũng kinh ngạc, nhưng chẳng thể nào chối từ được.

Nhậm Ngã Hành lại cười ngất.

Doanh Doanh nói:

- Định Nhàn sư thái sư thái bị uổng mạng cũng là vì hài nhi.

Lệnh Hồ Xung nhìn nàng, thấy mục quang nàng đầy vẻ cảm kích.

Nhậm Ngã Hành từ từ ngừng tiếng cười hỏi:

- Thế ra công tử chịu lời ủy thác của người mà phải tận chung ư?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đúng thế! Định Nhàn sư thái cũng chịu lời ủy thác của văn bối mà phải thác oan.

Nhậm Ngã Hành gật đầu nói:

- Nếu vậy hay! Ta là một "lão quái" thì công tử cũng là "tiểu quái". Nếu không làm nên những việc kinh thế hãi tục hì sao trở nên con người kinh thiên động địa được? Công tử cứ đi làm chưởng môn bọn vãi già vãi trẻ là phải. Bây giờ công tử lên núi Hằng Sơn chứ?

Lệnh Hồ Xung lắc đầu đáp:

- Không! văn bối lên chùa Thiếu Lâm.

Nhậm Ngã Hành mới nghe lấy làm kỳ, nhưng rồi lão hiểu ngay nói:

- Phải rồi! Công tử lên đó để đưa thi hài hai vị lão ni cô về núi Hằng Sơn.

Nhậm Ngã Hành quay lại ngó Doanh Doanh hỏi:

- Ngươi có muốn đi với Xung nhi lên chùa Thiếu Lâm không?

Doanh Doanh đáp:

- Không! Hài nhi đi theo gia gia.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Phải đấy! Ngươi đi theo y đến am chiền núi Hằng Sơn thì rồi lại làm ni cô mất.

Lão nói xong bật lên mấy tiếng cười ha hả. Nhưng tiếng cười của lão có đượm vẻ chua cay.

Lệnh Hồ Xung xá dài xuống tận đất nói:

- Nhậm giáo chủ! Hướng đại ca! Doanh Doanh! Bây giờ chúng ta hãy tạm biệt các vị.

Rồi chàng cất bước ra đi. Chàng đi chưa được mười bước bỗng quay lại hỏi:

- Nhậm giáo chủ! Bao giờ các vị lên Hắc Mộc Nhai?

Nhậm Ngã Hành đáp:

- Đó là việc nội bộ của bản giáo, không muốn người ngoài để tâm đến.

Lão biết Lệnh Hồ Xung hỏi câu này là có ý sẽ tới đó để trợ lực cùng nhau đối phó với Đông Phương Bất Bại nên lão chối phắt đi.

Lệnh Hồ Xung gật đầu chào mấy cái rồi cúi xuống lượm thanh trường kiếm dưới đất đọng tuyết cài vào sau lưng, đoạn trở gót ra đi.

Chàng nhận định phương hướng rảo bước nhằm núi Thiếu Thất mà tiến.

Vào lúc xế chiều chàng trở lại đến ngoài chùa Thiếu Lâm, tìm

tri khách tăng nói rõ lên đây với mục đích cung nghinh di thể hai vị sư thái Định Nhàn sư thái và Định Dật đưa về núi Hằng Sơn.

Tri khách tăng tiến vào nội điện bẩm báo.

Sau một lúc tri khách tăng trở ra đáp:

- Phương trượng nói là pháp thể hai vị sư thái đã được hỏa táng và chư tăng bản tự đã tụng kinh kính cẩn đưa hương hồn hai vị trở về Tây thiên cực lạc. Cốt hôi cảu hai vị sư thái, bản tự sẽ phái người đưa lên núi Hằng Sơn. Lệnh Hồ thiếu hiệp không có dây dưa gì với phái Hằng Sơn nên không thể giao cốt hôi cho thiếu hiệp được.

Lệnh Hồ Xung ngẫm nghĩ thấy nhà sư nói có lý mà chàng không thể tự nhận là chưởng môn phái Hằng Sơn được. Chàng liền đi vào thiên điện là nơi đã làm lễ hai vị sư thái. Chàng hướng về phía hai bộ cốt hôi quỳ mọp xuống đất dập đầu lạy mấy lạy ra chiều rất cung kính rồi miệng lẩm bẩm khấn khứa:

- Lệnh Hồ Xung này còn sống ngày nào quyết trợ giúp cho phái Hằng Sơn được thêm phần hưng thịnh để khỏi phụ lòng phó thác của hai vị sư thái.

Phương Chứng phương trượng đã không chịu tiếp kiến, Lệnh Hồ Xung đành cáo biệt tri khách tăng rồi ra khỏi chùa. Chàng xuống đến chân núi, mưa tuyết vẫn còn rả rích.

Đêm hôm ấy, Lệnh Hồ Xung tìm vào một nhà nông để ngủ trọ.

Sáng sớm hôm sau chàng lại theo hướng Bắc mà đi qua một thị trấn, chàng rẽ vào mua ngựa để khỏi phải đi bộ. Lúc này trời đã sáng sủa tạnh mưa.

Huyết mạch tay trái Lệnh Hồ Xung chưa lưu thông được thư

thái.

Mỗi ngày chàng chỉ đi chừng bảy tám chục dặm rồi tìm quán trọ nghĩ ngơi.

Lệnh Hồ Xung theo phương pháp của Nhậm Ngã Hành để từ từ đả thông kinh mạch. Sau mười ngày kinh mạch tay trái Lệnh Hồ Xung vận hành được như thường. Chàng lại đi thêm mấy bữa nữa.

Một hôm vào khoảng giờ ngọ chàng vào quán ngồi uống rượu.

Hiện thời mọi nhà đang sửa soạn ăn tết, nào treo đèn kết hoa, nào may quần áo mới. Lệnh Hồ Xung trông ra ngoài đường phố thấy người qua lại ra chiều nhộn nhịp.

Chàng vừa rót rượu uống một mình vừa nghĩ thầm:

- Năm ngoái cũng vào dịp này, mình còn ở trên núi Hoa Sơn, sư nương đang đốc thúc các vị sư đệ, sư muội quét dọn khắp mọi chỗ. Tiểu sư muội cắt rất nhiều hoa chăng lên cửa sổ. Ai cũng hớn hở vui mừng. Năm nay mình ta trơ trọi ngồi đây uống rượu giải phiền.

Đang lúc chàng bâng khuâng nhớ cảnh, nhớ người, bỗng nghe có tiếng người bước chân lên lầu rất nhộn nhịp.

Một người nói:

- Miệng khô queo, lên đây uống mấy chung là phải.

Người khác bẻ:

- Miệng không khô uống mấy chung thì không phải hay sao?

Lại một người khác nói:

- Miệng khô là miệng khô, uống rượu là uống rượu. Hai việc riêng rẽ lại dập vào làm một sao được?

Một người khác cãi lại:

- Càng uống rượu miệng càng khộ Hai việc này chẳng những không dính vào nhau mà còn tương phản nhau là khác.

Lệnh Hồ Xung vừa nghe, không cần để ý đến thanh âm cũng biết ngay là bọn Đào cốc lục tiên.

Chàng hớn hở vui mừng lớn tiếng gọi:

- Lục vị đào huynh! Lên đây mau uống rượu với tại hạ.

Đột nhiên mấy tiếng veo véo rít lên! Đào cốc lục tiên đồng thời nhảy vọt tới bên Lệnh Hồ Xung.

Chúng tranh nhau đưa tay lôi kéo chàng, mạnh ai nấy la, ầm ỹ cả lên:

- Ta đến chỗ y trước.

- Ta nắm được y đầu tiên.

- Ta là người lên tiếng thứ nhất. Lệnh Hồ công tử mới biết là thanh âm của ta.

- Nếu ta không bảo lên đây uống rượu thì làm sao mà gặp Lệnh Hồ công tử được?

Lệnh Hồ Xung rất lấy làm kỳ, bật cười hỏi:

- Các vị làm trò khỉ gì mà ỏm tỏi lên thế?

Đào Hoa Tiên chạy đến bên cửa sổ tửu lầu, cất tiếng la:

- Tiểu ni cô! Đại ni cô! Đào Hoa Tiên này tìm được Lệnh Hồ công tử đây! Mau lấy một ngàn lạng bạc đem tới.

Đào Chi Tiên cũng chạy lại la lên:

- Đào Chi Tiên ta đây là người thứ nhất phát giác ra Lệnh Hồ công tử. Đại tiểu ni cô đâu! Mau đem bạc đến.

Đào Căn Tiên và Đào Thực Tiên mỗi người nắm một cánh tay Lệnh Hồ Xung tranh nhau la:

- Chính ta tìm thấy!

- Chính ta mới phải.

Lệnh Hồ Xung tiếp nhiệm Chưởng Môn

Bỗng nghe phía bên kia đường có người đàn bà lớn tiếng hỏi:

- Kiếm thấy Lệnh Hồ đại hiệp rồi ư?

Đào Thực Tiên đáp:

- Đúng thế! Ta đã tìm thấy Lệnh Hồ Xung. Đem tiền đến đây mau!

Đào Căn Tiên nói:

- Tiền trả mạ nhổ! Một tay giao tiền, một tay lấy hàng.

Đào Thực Tiên nói:

- Phải đấy! Phải đấy! Nếu tiểu ni cô mà cãi xóa thì chúng ta đem Lệnh Hồ Xung giấu đi, không đưa cho các cô đó.

Đào Chi Tiên hỏi:

- Làm thế nào mà giấu được? Đem mi giam lại không cho bọn tiểu ni cô thấy mặt chăng?

Mấy người đang nói chuyện thì cầu thang có tiếng bước chân nhộn nhịp.

Mấy người tranh nhau lên lầu.

Người đi đầu chính là Nghi Hòa, đệ tử phái Hằng Sơn. Theo sau là bốn vị ni cô và hai vị tiểu cô nương là Trịnh Ngạc và Tần Quyên.

Bảy người vừa trông thấy Lệnh Hồ Xung đều lộ vẻ vui mừng.

Cô thì kêu:

"Lệnh Hồ đại hiệp!".

Có cô gọi:

"Lệnh Hồ đại ca!".

Bọn Đào Căn Tiên liền giơ tay ra chắn trước mặt Lệnh Hồ Xung đồng thanh nói:

- Không đưa ngàn lạng bạc ra thì không giao người.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Lục vị đào huynh! Ngàn lạng bạc đó là tiền gì vậy?

Đào Chi Tiên đáp:

- Vừa rồi bọn ta gặp mấy cô này. Các cô hỏi:

"Có tìm thấy Lệnh Hồ công tử không?". Ta nói tạm thời chưa thấy nhưng chẳng mấy chốc là kiếm được.

Tần Quyên nói:

- Vị đại thúc này bịa chuyện đó. Y bảo:

"Không thấy đâu! Lệnh Hồ Xung có chân chạy được. Chắc bây giờ y đi đến góc biển bên trời rồi. Chúng ta làm sao mà tìm thấy được ỷ" Đào Hoa Tiên nói:

- Không đúng! Không đúng! Chúng ta đã có tài tiên đoán tính trước là tới đây sẽ gặp Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Tại hạ đoán ra rồi. Mấy vị sư muội có việc phải tìm đến tại hạ và ủy thác cho sáu vị tìm kiếm giúp rồi các vị đòi ngàn lạng bạc chứ gì?

Đào Cán Tiên đáp:

- Bọn ta mở miệng đòi ngàn lạng bạc là để khảo giá. Nếu các cô biết buôn bán thì phải coi lại mình xem có tiền không đã mới phải. Ai ngờ các cô ra vẻ đàng hoàng. Rồi vị tiểu cô nương này nói:

"Được rồi! Cứ tìm thấy Lệnh Hồ đại hiệp là bọn tiểu ni đưa ngàn bạc cho". Câu đó thì có thật.

Nghi Hòa đáp:

- Đúng thế! Sáu vị mà tìm được Lệnh Hồ đại ca giúp cho bọn đệ tử phái Hằng Sơn ưng chịu dâng lên một ngàn lạng bạc là xong.

Rồi sáu bàn tay xòe ra. Đào cốc lục tiên đồng thanh giục:

- Đưa đây!

Nghi Hòa nói:

- Bọn tiểu ni là người xuất gia, lúc rời khỏi nhà có biết đâu mà đem nhiều tiền đỉ Cảm phiền sáu vị theo bọn tiểu ni lên núi Hằng Sơn mà lấy.

Cô nói vậy tưởng Đào cốc lục tiên ngại rắc rối, ai ngờ sáu người cùng một ý nghĩ như nhau, đồng thanh đáp:

- Càng tốt! Chúng ta theo các cô lên núi Hằng Sơn để các cô hết lối quỵt tiền.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Cung hỉ lục vị được một phen đại phát tài, đã đem tại hạ bán lấy được món tiền lớn.

Đào cốc lục tiên chắp tay nói:

- Đa tạ! Đa tạ! Thật là vinh hạnh cho bọn lão phu!

Bỗng thấy bọn Nghi Hòa bẩy người lộ vẻ buồn rầu thê thảm, quỳ cả xuống trước mặt Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung thất kinh hỏi:

- Tại sao các vị lại thi hành đại lễ như vậy?

Chàng vội đáp lễ.

Nghi Hòa nói:

- Đệ tử là bọn Nghi Hòa xin tham kiến chưởng môn nhân.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Các vị biết cả rồi ư? Các vị hãy đứng dậy để nói chuyện hay hơn.

Đào Căn Tiên nói:

- Phải đấy! Qùy dưới đất mà nói chuyện thì thật là bất tiện.

Lệnh Hồ Xung đứng lên tuyên bố:

- Thưa lục vị Đào huynh! Tại hạ hiện giờ thuộc về phái Hằng Sơn có việc cần thương nghị với mấy vị đệ tử bản môn đây. Xin lục vị ngồi một bên mà uống rượu, đừng có quấy nhiễu để khỏi mất một ngàn lạng bạc kia.

Đào cốc lục tiên còn muốn nói bi bô một lúc nữa, nhưng nghe câu sau cùng của Lệnh Hồ Xung liền lập tức câm miệng lại, ngồi vào bàn bên cửa sổ trông ra đường rồi hô lấy rượu, lấy nhắm.

Bọn Nghi Hòa đứng lên, sực nhớ tới hai vị sư thái Định Nhàn và Định Dật bị thảm tử, bất giác khóc rống lên.

Đào Hoa Tiên nói:

- Lạ thật! Lạ thật! Họ đang nói chuyện vui vẻ mà sao lại bảo nhau khóc ròng.

Lệnh Hồ Xung trợn mắt lên nhìn hắn ra chiều tức giận.

Đào Hoa Tiên sợ quá đưa tay lên bưng miệng.

Nghi Hòa vừa khóc vừa kể:

- Hôm ấy Lệnh Hồ đại ca.... à quên, chưởng môn nhân lên bờ uống rượu không trở về thuyền. Sau có Mạc đại sư thúc phái Hành Sơn đến chỉ thị cho bọn đệ tử biết là chưởng môn đến chùa Thiếu Lâm gặp chưởng môn sư thúc và Định Dật sư thúc. Mọi người mở cuộc thương nghị ai cũng cho là nên cùng nhau lên chùa Thiếu Lâm để hội họp với hai vị sư thúc cùng chưởng

môn. Không ngờ giữa đường gặp mấy chục vị hào khách giang hồ cao đàm hùng luận đều nói là chưởng môn thống lĩnh quần hào tiến đánh chùa Thiếu Lâm khiến mấy ngàn tăng chúng chùa này sợ quá phải bỏ chạy hết.

Nghi Hòa nói tiếp:

- Một lão già mập thù lù mà thấp lủn thủn họ Lão nói là.... nói là chưởng môn sư thúc và Định Dật sư thúc bị hại ở chùa Thiếu Lâm. Chưởng môn sư thúc lúc lâm chung có yêu cầu.... có yêu cầu sư thúc lên kế nhiệm chức chưởng môn phái và.... sư thúc đã chịu lời. Lời hứa của sư thúc lúc đó có nhiều người nghe thấy...

Cô nói tới đây rồi khóc nức nở thốt không ra lời nữa.

Còn sáu cô kia cũng sụt sịt nghẹn ngào.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Định Nhàn sư thái lúc lâm chung quả có sai tại hạ gánh lấy trọng trách này. Nhưng tại hạ nghĩ mình tấm thân nam tử lại còn nhỏ tuổi, nhất là thanh danh không được tốt đẹp. Ai ai cũng biết tại hạ là con người lãng tử vô hạnh thì đảm đương chức chưởng môn phái Hằng Sơn thế nào được? Có điều trước tình hình lúc đó, tại hạ mà không chịu lời thì Định Nhàn sư thái chết không nhắm mắt. Hỡi ôi! Vụ này thật khó cho tại hạ quá.

Nghi Hòa nói:

- Bọn đệ tử đại đa số đều trông mong.... đều trông mong sư thúc lên chấp chưởng công việc phái Hằng Sơn.

Trịnh Ngạc nói:

- Thưa chưởng môn sư thúc! Sư thúc đã bao phen dìu dắt bọn đệ tử vào sinh ra tử và cứu mạng cho bao nhiêu môn hạ bản phái. Quần đệ tử phái Hằng Sơn ai cũng biết sư thúc là một bậc

chính nhân quân tử. Tuy sư thúc thuộc phái nam song trong môn quy bản phái không có điều nào nói đến cấm phái nam làm chưởng môn cả.

Một vị ni cô vào hàng đứng tuổi là Nghi Văn bây giờ mới lên tiếng:

- Toàn thể quần đệ tử được tin hai vị sư thúc viên tịch đều đau đớn khôn xiết, nhưng sau nghe nói sư thúc lên kế tiếp chấp chưởng quyền hành bản phái mới được đôi phần an ủi vì có thế thì phái Hằng Sơn mới khỏi bị tiêu diệt.

Nghi Hòa nói:

- Sư phụ của đệ tử đã bị người sát hại. Kế tiếp hai vị sư thúc cũng bị uổng mạng. Thế là ba vị sư trưởng phái Hằng Sơn biến thành số không. Mới trong vòng mấy tháng bản phái gặp phải những tai nạn tày trời mà được sư thúc lên cầm quyền chưởng môn thì thật là điều đại hạnh. Nếu không có chưởng môn sư thúc thì chẳng thể nào trả được món đại cừu cho ba vị sư trưởng.

Lệnh Hồ Xung gật đầu nói:

- Về trọng trách báo thù rửa hận cho ba vị sư thái dĩ nhiên tại hạ phải tự gánh lấy trọng trách.

Tần Quyên nói:

- Sư thúc bị phái Hoa Sơn đuổi đi, bây giờ lên làm chưởng môn phái Hằng Sơn. Một phái ở Tây nhạc, một phái ở Bắc nhạc, hai phái đi song đôi trong võ lâm. Từ này chưởng môn sư thúc có gặp Nhạc tiên sinh, bất tất phải kêu tiên sinh bằng sư phụ nữa, nhiều lắm chỉ kêu tiên sinh bằng sư huynh mà thôi.

Cô này nhỏ tuổi lắm, nên nói ra những lời còn đượm vẻ ngây thơ.

Lệnh Hồ Xung nhăn nhó cười nghĩ bụng:

- Mình chẳng còn mặt mũi nào mà trông thấy vị Nhạc sư huynh đó nữa.

Trịnh Ngạc nói:

- Bọn đệ tử nghe tin hai vị sư thúc viên tịch rồi, liền đi suốt ngày đêm đến chùa Thiếu Lâm . Dọc đường có gặp Mạc đại sư thúc. Lão nhân gia cho hay là chưởng môn sư thúc không còn ở trong chùa Thiếu Lâm nữa. Lão nhân gia còn bảo phải liệu mà kiếm cho được chưởng môn sư thúc.

Tần Quyên nói:

- Mạc Đại sư thúc nói là tìm thấy chưởng môn sư thúc càng sớm càng hay. Nếu để chậm một bước thì chưởng môn sư thúc sẽ bị người ta khuyên mời gia nhập Ma giáo. Hai bên chính tà khác nào nước lửa quyết chẳng tương dung mà phái Hằng Sơn không có chưởng môn nhân.

Trịnh Ngạc nguýt Tần Quyên một cái rồi hỏi:

- Tần sư muội bạ đâu nói đấy, chưởng môn sư thúc khi nào chịu gia nhập Ma giáo?

Tần Quyên đáp:

- Phải rồi! Bất quá Mạc Đại sư thúc nói vậy mà thôi.

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Mạc Đại sư thúc suy tính mọi việc đều chuẩn đích. Chỉ có vụ bảo ta sẽ tham dự Ma giáo là trật mất một điểm. Ngày ấy nếu Nhậm giáo chủ không đem bí quyết về nội công dụ ta và mời ta gia nhập Triều Dương thần giáo một cách thành khẩn thì ta cả quyết khước từ. Ta lại vì nể mặt Doanh Doanh nên phải dùng kế hoãn binh mà trả lời lão là sau khi liệu lý việc lớn cho phái Hằng Sơn xong, hoặc giả có thể gia nhập Triều Dương thần giáo.

Chàng nghĩ vậy liền nói:

- Vì thế mà các vị treo giải thưởng ngàn lạng bạc để tróc nã Lệnh Hồ Xung ở khắp nơi?

Tần Quyên đang nước mắt nước mũi bỗng phá lên cười nói:

- Tróc nã Lệnh Hồ Xung ư? Bọn đệ tử đâu dám nói vậy?

Trịnh Ngạc nói:

- Khi mọi người nghe Mạc Đại sư thúc chỉ điểm rồi liền chia thành từng đội bảy người đi kiếm chưởng môn sư thúc rước về núi Hằng Sơn đặng xử lý việc lớn trong phái. May bữa nay gặp Đào cốc lục tiên, các vị liền lên tiếng đòi ngàn lạng bạc. Quần đệ tử đang nóng lòng kiếm cho được sư thúc thì đừng nói một ngàn mà đến một vạn lạng, bọn đệ tử cũng phải thiết pháp đi quyên giáo về đưa cho các vị.

Lệnh Hồ Xung mỉm cười nói:

- Tại hạ làm chưởng môn quý phái chưa được điều gì hay đã phải đi quyên giáo bọn tham ô quan lại, khổ hào ác bá để lấy tiền. Về việc này chắc các vị tiến bộ nhiều lắm.

Bảy tên đệ tử nhớ tới việc đi quyên giáo Bạch Bát Bì ở tỉnh Phúc Kiến ngày trước, quên cả sự đau khổ, có người nhịn không được phải mỉm cười.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Được rồi! Các vị khỏi lọ Lệnh Hồ Xung này đã chịu nhận lời Định Nhàn sư thái thì dĩ nhiên phải giữ lấy lời và xin nhận làm chưởng môn phái Hằng Sơn. Vậy chúng ta ăn cơm no đi rồi còn thượng lộ về núi.

Lúc uống rượu Lệnh Hồ Xung ngồi cùng bàn với Đào cốc lục tiên. Chàng hỏi mấy lão đòi số bạc ngàn lạng làm gì, thì Đào Căn Tiên đáp:

- Dạ Miêu Tử Kế Vô Thi nghèo túng quá, nếu không có ngàn lạng bạc thì hắn không có gì độ nhật. Bọn lão phu đã nhận lời lo liệu cho y.

Đào Các Tiên nói:

- Hôm ở chùa Thiếu Lâm, anh em lão phu đã đánh cuộc với Kế Vô Thi.

Đào Hoa Tiên cướp lời:

- Dĩ nhiên Kế Vô Thi thua cuộc. Thằng cha đó thắng anh em lão phu thế nào được?

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Nếu bọn này mà đánh cuộc với Kế Vô Thi nhất định chúng thua y rồi.

Chàng liền hỏi:

- Các vị đánh cuộc điều gì?

Đào Thực Tiên đáp:

- Điều kiện đánh cuộc có liên quan đến công tử. Bọn lão phu đoán chắc công tử nhất định không chịu làm chưởng môn phái Hằng Sơn. à quên! không phải.... không phải...

Đào Hoa Tiên nói hùa theo:

- Dạ Miêu Tử đoán là công tử nhất định không làm chưởng môn phái Hằng Sơn mà bọn lão phu kiên quyết bảo hắn:

Bậc đại trượng phu đã nói là chẳng sai lời. Công tử đã hứa lời chịu làm chưởng môn phái Hằng Sơn với vị lão ni cô kia, anh hùng thiên hạ đều nghe biết, có đâu công tử lại chối cãi?

Đào Chi Tiên nói:

- Dạ Miêu Tử đã nói:

"Lệnh Hồ Xung là một tay lãng tử giang hồ, chẳng bao lâu y

sẽ lấy Thánh cô bên Ma giáo làm vợ thì khi nào lại chịu đàn đúm với bọn vãi già, vãi trẻ?" Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Dạ Miêu Tử đối với Doanh Doanh cực kỳ cung kính. Khi nào y lại bảo nàng là "Ma giáo"? Nhất định bọn Đào cốc lục tiên điên đảo gì đây.

Chàng liền hỏi:

- Thế rồi các vị đánh cuộc ngàn lạng bạc với y phải không?

Đào Căn Tiên đáp:

- Đúng thế! Khi đó bọn lão phu nắm chắc được phần thắng thì Kế Vô Thi nói là:

Ngàn lạng bạc đặt cuộc phải có bằng chứng một cách quang minh chính đại, chứ không được đi cướp đoạt. Lão phu đã bảo y "Dĩ nhiên là thế". Đào cốc lục tiên đời nào lại đi ăn cắp hay cướp đoạt của ai?

Đào Diệp Tiên nói:

- Bữa nay lão phu chạm trán mấy ả ni cộ Bọn chúng đang khua chuông gõ mõ khắp nơi nói là đi tìm công tử rước về làm chưởng môn phái Hằng Sơn. Bọn lão phu đã cho là vụ này hỏng bét và bên mình thua cuộc mất...

Đào Hoa Tiên đỡ lời:

- Không không! Công tử làm chưởng môn phái Hằng Sơn là bọn lão phu thắng cuộc rồi.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Các vị nghĩ tới Dạ Miêu Tử phải đi ăn cắp ngàn lạng bạc thì thật là tội nghiệp cho y thua cuộc các vị phải không?

Đào cốc lục tiên đồng thanh nói:

- Chính thế! Công tử đoán việc như thần!

Đào Diệp Tiên nói:

- Bản lãnh đoán việc của công tử so với bọn lão phu cách nhau không xa là mấy.

Mọi người ăn uống xong liền nhắm núi Hằng Sơn mà tiến.

Một hôm tới chân núi, quần đệ tử bản phái đã được báo tin trước, nhất tề kéo xuống nghinh tiếp.

Mọi người vừa thấy Lệnh Hồ Xung liền lạy phục xuống.

Lệnh Hồ Xung vội đáp lễ.

Đoạn chàng thuật cho họ nghe vụ hai vị sư thái Định Nhàn và Định Dật viên tịch tại chùa Thiếu Lâm khiến cho mọi người đều đau xót.

Lệnh Hồ Xung thấy Nghi Lâm đứng lẫn vào trong quần đệ tử, nhan sắc nàng có vẻ tiều tụy so với trước kém phần xinh tươi rất nhiều chàng hỏi:

- Nghi Lâm sư muội! Dạo này sư muội trong người không được khỏe ư?

Nghi Lâm vành mắt đỏ hoe đáp:

- Đệ tử không sao cả.

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Nay sư thúc đã làm chưởng môn bản phái, không nên kêu đệ tử bằng sư muội nữa.

Dọc đường bọn Nghi Hòa đều kêu Lệnh Hồ Xung bằng chưởng môn sư thúc. Chàng bảo họ đừng kêu như vậy, nhưng họ không nghe.

Bây giờ Nghi Lâm cũng gọi chàng là chưởng môn sư thúc chàng liền dõng dạc tuyên bố:

- Các vị sư tỷ, sư muội! Lệnh Hồ Xung này vâng lời di mệnh

của tiền chưởng môn đến đây chấp chưởng công việc trong môn phái nhưng thực ra không đủ tài đức, quyết không dám nhận.

Quần đệ tử nhao nhao lên nói:

- Chưởng môn sư thúc gánh trọng nhiệm này thì thật là một điều đại hạnh cho phái Hằng Sơn.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Nếu vậy toàn thể các vị phải ưng thuận cho ta một điều kiện, có thế thì ta mới chính thức đảm đương trách nhiệm.

Bọn Nghi Hòa đáp:

- Chưởng môn có điều chi truyền dạy, chẳng khi nào bọn đệ tử lại không tuân theo.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Ta chỉ làm chưởng môn sư huynh của các vị chứ không làm chưởng môn sư thúc.

Bọn Nghi Hòa, Nghi Chân, Nghi Thanh, Nghi Văn là đại đệ tử khẽ bàn bạc với nhau mấy câu rồi đáp:

- Chưởng môn đã khiêm nhượng như vậy, bọn sư muội dĩ nhiên phải tuân mệnh.

Lệnh Hồ Xung cả mừng nói:

- Thế là hay lắm!

Đoàn người cùng nhau lên núi. Cước trình ai nấy tuy rất mau lẹ nhưng từ chân núi lên đến đỉnh khá xa phải đi nửa ngày mới đến nơi.

Am chính của phái Hằng Sơn:

Vô Sắc am là một am đường nhỏ. Bên am có hơn ba chục gian nhà ngói. Quần đệ tử ở tản mát trong những căn nhà này. So với

cách kiến trúc vĩ đại của chùa Thiếu Lâm thì Vô Sắc am khác nào con kiến đứng bên con voi. Lệnh Hồ Xung vào am chỉ thấy trong điện bày thần tượng phật quan âm áo trắng. Chỗ nào cũng rất tinh khiết không dính một chút bụi trần. Cách kiến thiết trong am cũng cực kỳ giản dị. Không ai ngờ am chính phái Hằng Sơn nổi tiếng giang hồ lại sơ sài đến thế.

Lệnh Hồ Xung trước hết quỳ lạy trước tượng phật quan âm rồi Vu Tẩu dẫn chàng vào nơi Định Nhàn sư thái tĩnh tu hàng ngày.

Nơi đây bốn bề vắng vẻ, tường vách bỏ không. Dưới đất đặt một cái bồ đoàn. Bên cạnh bồ đoàn có một cái mõ gỗ. Ngoài ra không có vật gì khác.

Lệnh Hồ Xung là người ưa náo nhiệt lại thích rượu chè thì làm sao mà ở trong căn nhà quạnh quẽ thế này để thanh tu được? Nếu đem cả vò rượu đùi chó vào trong tĩnh thất thì là tiết mạn Định Nhàn sư thái quá độ.

Chàng liền nhìn Vu Tẩu nói:

- Tuy làm chưởng môn phái Hằng Sơn nhưng đã không phải là người xuất gia lại không thể làm được ni cộ Các vị sư tỷ, sư muội bản phái đều là nữ lưu, một mình ta thuộc phái nam ở trong am không tiện. Vậy ta nhờ Vu Tẩu dọn một phòng ở xa xa để ta cùng Đào cốc lục tiên ở mới tiện.

Vu Tẩu đáp:

- Dạ! Trên đỉnh núi về mé tây có ba gian nhà rộng, nguyên đó là phòng khách dành cho những bậc cha mẹ của nữ đệ tử bản phái khi lên thăm con có chỗ trú ngụ. Nếu chưởng môn vừa ý thì tạm qua bên đó được chăng? Mai mốt bọn đệ tử sẽ dựng nhà mới cho chưởng môn.

Lệnh Hồ Xung cả mừng đáp:

- Nếu vậy là hay lắm rồi! Cần gì phải cất nhà mới?

Chàng nghĩ thầm trong bụng:

- Chẳng lẽ mình lại làm chưởng môn chân chính phái Hằng Sơn? Ta phải lựa chọn trong phái này lấy một người và mong sao quần đệ tử đều kính phục y rồi truyền chức chưởng môn cho y để ta vỗ đít ra đi tiêu dao giang hồ cho khoái lạc.

Chàng đến phòng khách ở phía tây núi thì thấy giường, mùng, chăn, chiếu, bàn ghế tương tự như một nhà phú nông ở dân gian. Tuy đây có vẻ quê mùa nhưng còn hơn là ở phòng riêng của Định Nhàn sư thái tẻ nhạt chẳng có vật gì.

Lệnh Hồ Xung bỗng la lên:

- Ô hay! Bọn Đào cốc lục tiên đi đâu cả rồi?

Vu Tẩu đáp:

- Các vị đó đang uống rượu ở hậu viện.

Lệnh Hồ Xung cả mừng hỏi:

- Ở trên núi này cũng có rượu ư?

Chuyện này khiến chàng vui mừng khôn xiết.

Vu Tẩu mỉm cười đáp:

- Chẳng những có rượu mà còn là rượu ngon nữa. Nghi Lâm tiểu sư muội nghe tin chưởng môn sắp lên núi Hằng Sơn. Y bảo đệ tử:

nếu không có rượu ngon thì e rằng chưởng môn không làm việc được đến chỗ sở trường. Bọn đệ tử liền phái người xuống núi ngày đêm mua được mấy chục hũ rượu ngon đem về.

Lệnh Hồ Xung ngượng ngùng cười nói:

- Mọi người trong bản phái đều thanh tu cần khổ mà phải vì ta tiêu phí nhiều tiền, khiến ta thật áy náy.

Nghi Thanh mỉm cười nói:

- Ngày trước đến quyên giáo nhà Bạch Bát Bì được số tiền lớn xài cho đến nay hãy còn dư nhiều. Lại bán được mấy chục con ngựa của quan quân. Dù chưởng môn sư huynh có uống rượu cả chục năm hay hai chục năm cũng chưa hết.

Đêm hôm ấy Lệnh Hồ Xung cùng Đào cốc lục tiên uống thỏa thích một bữa.

Sáng sớm hôm sau chàng thương nghị cùng bọn Vu Tẩu, Nghi Thanh, Nghi Hòa về cách cung nghinh tro xá lợi của hai vị sư thái từ chùa Thiếu Lâm đem về.

Chàng lại hỏi đến cách báo thù cho hai vị sư thái thì Nghi Thanh đáp:

- Chưởng môn sư huynh đã tiếp nhiệm chấp chưởng quyền hành tưởng nên bố cáo cho đồng đạo võ lâm cùng biết mới phải. Đồng thời nên phái người đi cáo tri cho minh chủ Ngũ Nhạc kiếm phái là Tả sư bá.

Nghi Hòa tức giận nói:

- Hừ! Sư phụ chúng ta bị bọn gian tặc phái Tung Sơn gia hại. Hai vị sư thúc chắc cũng bị bọn này hạ độc thủ. Vậy cáo tri cho bọn chúng làm chi?

Nghi Thanh đáp:

- Đó là một việc theo lễ nghi, mình không nên khiếm khuyết. Hãy chờ khi nào chúng ta điều tra ra sự thực, nếu quả ba vị sư tôn bị phái Tung Sơn gia hại thì khi đó chưởng môn sư huynh sẽ thống lãnh bản phái đến nơi hỏi tội.

Lệnh Hồ Xung gật đầu đáp:

- Nghi Thanh sư tỷ nói có lý. Có điều chức chưởng môn này ta nhận làm rồi, nhưng không dùng đến đại điển lễ.

Hồi còn nhỏ chàng nhớ được chuyện sư phụ lên tiếp nhiệm chức chưởng môn phái Hoa Sơn có rất nhiều chi tiết phiền phức. Những bạn đồng đạo võ lâm lên núi xem lễ không biết đến bao nhiêu người mà kể. Chàng lại nhớ vụ Lưu Chính Phong ở phái Hành Sơn rửa tay gác kiếm cũng tụ tập hết thảy quần hào. Phái Hằng Sơn ngang hàng với với hai phái Hoa Sơn và Hành Sơn, chàng lên làm chưởng môn mà để bọn người đến mừng lèo tèo ít ỏi thì không khỏi mất mặt. Nếu số người đến mừng nhiều quá họ thấy một chàng trai hơ hớ lên làm chưởng môn cho bọn nữ ni thì lại là việc đáng tức cười.

Nghi Thanh đoán biết ý Lệnh Hồ Xung liền nói:

- Chưởng môn sư huynh đã không muốn khinh động bạn hữu võ lâm thì khi đó đừng mời khách lên núi xem lễ nữa là xong. Nhưng chúng ta cũng phải định ngày cử hành nghi lễ chính thức rồi báo đi khắp nơi.

Lệnh Hồ Xung cũng nghĩ rằng phái Hằng Sơn là một trong Ngũ Nhạc kiếm phái nếu mình lên làm chưởng môn một cách quá úi xùi thì không khỏi tổn thương đến oai danh bản phái.

Chàng liền gật đầu khen phải.

Nghi Thanh lấy cuốn lịch coi ngày rồi nói:

- Tháng hai có ngày 16, tháng ba có ngày mồng 8 và 27 là những ngày hoàng đạo cát nhật. Vậy chưởng môn coi xem ngày nào hợp thức?

Lễ mừng trọng hậu của Đông Phương Bất Bại

Lệnh Hồ Xung vốn chẳng tin gì hoàng đạo cát nhật hay hắc đạo hung nhật liền nghĩ ngay đến ngày cử hành diễn lễ càng sớm càng hay. Người lên núi tham dự càng ít càng tốt cho mình phải thẹn thùng luống cuống.

Chàng liền hỏi lại:

- Trong tháng giêng có ngày nào tốt không?

Nghi Thanh đáp:

- Trong tháng giêng ngày tốt tuy chẳng thiếu gì nhưng chỉ lợi cho những việc xuất hành, động thổ, hôn nhân, mở cửa hàng.... Phải sang tháng hai mới có ngày tốt về việc tiếp ấn, tọa nha.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Ta có làm quan nha đâu mà cần tiếp ấn, tọa nha?

Nghi Hòa cười hỏi:

- Chưởng môn sư huynh chẳng làm đại tướng quân là gì? Làm chưởng môn cũng phải tiếp ấn chứ.

Lệnh Hồ Xung không muốn trái ý mọi người liền đáp:

- Đã thế thì ấn định vào ngày 16 tháng 2.

Ngày hôm sau Lệnh Hồ Xung phái đệ tử đến chùa Thiếu Lâm cung nghinh tro xá lợi của hai sư thái cùng đem việc này thông tri đi các nơi. Chàng lại ân cần dặn dò các đệ tử xuống núi chớ khoa trương cho việc thành lớn lao.

Chàng nói:

- Các ngươi đến bẩm rõ với chưởng môn các phái là Định Nhàn sư thái viên tịch, mối đại thù chưa báo được mà quần đệ tử phái Hằng Sơn đang ở thời cữ tang, nên không bày vẽ trong việc cử hành đại điển tiếp nhiệm chưởng môn. Nghĩa là đừng để người lên núi xem lễ và chúc hạ quá nhiều.

Phát lạc đệ tử xuống núi rồi.

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Ta đã làm chưởng môn phái Hằng Sơn thì cũng phải rèn luyện Hằng Sơn kiếm pháp mới được.

Chàng liền triệu tập quần đệ tử đến võ trường phô diễn kiếm pháp cùng võ công, từ công phu cơ bản nhập môn cho đến hết.

Sau cùng hai đại đệ tử Nghi Thanh, Nghi Hòa chiết chiêu với nhau, thi triển những chiêu thức về kiếm pháp thượng thặng.

Lệnh Hồ Xung thấy kiếm pháp phái Hằng Sơn rất kín đáo nghiêm cẩn, sở trường về thế thủ và thường thường nhân lúc đối phương sơ hở ra chiêu sát thủ một cách đột ngột. Chàng còn nhận thấy kiếm pháp này về phần linh động thì có thừa, nhưng phần lợi hại chưa đủ. Đó là thứ võ công thích hợp với phái nữ. Đời đời phái Hằng Sơn đệ tử toàn là nữ lưu thì võ công uy mãnh, hung hãn như phái nam thế nào được?

Lệnh Hồ Xung sau khi học được môn Độc Cô cửu kiếm thì bất cứ chiêu số địch thủ nào chàng cũng nhận ra chỗ sơ hở. Và chàng cho là Hằng Sơn kiếm pháp ít sơ hở hơn nhiều phái khác so với Thái cực kiếm pháp của phái Võ Đương thì thế thủ kiếm pháp phái Hằng Sơn còn kém một chút, nhưng ra chiêu phản công đột ngột thì Hằng Sơn kiếm pháp còn có phần hơn Thái cực kiếm pháp. Phái Hằng Sơn là một phái đột khởi trong võ lâm có nhiều chỗ độc đáo.

Ngày Lệnh Hồ Xung ở trên núi sám hối phái Hoa Sơn, chàng

đã thấy trên vách đá hậu động có khắc Hằng Sơn kiếm pháp với những biến chiêu rất tinh kỳ, cao thâm hơn kiếm pháp Nghi Hòa, Nghi Thanh rất nhiều. Nhưng kiếm pháp khắc trong hậu động của phái Hằng Sơn cũng còn bị người phá được. Nếu muốn phát dương uy thế của phái Hằng Sơn ra ngoài võ lâm thì kiếm thuật cơ bản hiển nhiên cũng còn phải cải tiến.

Lệnh Hồ Xung lại nghĩ tới ba vị sư thái Định Tĩnh, Định Nhàn, Định Dật lúc cùng người động thủ thì nội công thâm hậu, kiếm chiêu già dặn, cao xa, bọn Nghi Hòa cùng quần đệ tử bì kịp thế nào được? Xem chừng công phu của ba vị sư thái còn đến quá nửa quần đệ tử chưa luyện tập được. Ba vị sư thái liên tiếp tạ thế trong mấy tháng trời thì e rằng những công phu tinh diệu của các vị từ đây sẽ bị thất truyền.

Nghi Hòa thấy Lệnh Hồ Xung ngơ ngẩn xuất thần, không phê bình kiếm pháp của quần đệ tử một câu nào liền nói:

- Thưa chưởng môn sư huynh! Bọn đệ tử kiếm pháp hãy còn kém cỏi, chưa lọt vào mắt của chưởng môn sư huynh. Mong rằng chưởng môn sư huynh chỉ điểm cho.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Còn một thứ kiếm pháp của phái Hằng Sơn, không hiểu ba vị sư thái đã truyền cho các ngươi chưa?

Đoạn chàng cầm lấy thanh kiếm ở trong tay Nghi Hòa đem Hằng Sơn kiếm pháp khắc ở hậu động trên núi sám hối ra sử từng chiêu một.

Chàng ra chiêu rất chậm chạp để cho quần đệ tử coi được rõ ràng.

Chàng mới ra được vài chiêu thì quần đệ tử đều lớn tiếng hoan hộ Những chiêu số của chàng đều bao hàm những phần tinh yếu của kiếm pháp bản môn. Có điều cách biến hóa rất ly

kỳ mà chiêu số thật ảo diệu, so với những điều sở học của họ thì kiếm pháp này cao minh hơn nhiều không biết đến thế nào. Cứ mỗi chiêu phát ra là lại khiến cho huyết mạch mọi người rung động, tâm thần khoáng đãng. Những kiếm chiêu này khắc trên vách đá là vật chết, nhưng Lệnh Hồ Xung sử ra thành sống động. Chàng đem những chiêu sử liền vào nhau, đồng thời chàng gia thêm những chỗ sáng tác mới của mình vào.

Lệnh Hồ Xung sử hết kiếm pháp, quần đệ tử lại hoan hô vang dội cả góc trời.

Hết thảy đều cúi mình bái phục.

Nghi Hòa hỏi:

- Chưởng môn sư huynh! Đây rõ là kiếm pháp của phái Hằng Sơn, nhưng bọn đệ tử chưa từng thấy qua, không hiểu sư huynh học được ở đâu?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Ta được coi kiếm pháp này khắc ở trên vách đá trong một tòa sơn động. Nếu các vị sư tỷ, sư muội mà muốn học thì ta sẽ truyền thụ cho, các vị tính thế nào?

Quần đệ tử mừng rỡ khôn xiết, liên thanh cảm tạ.

Hôm ấy Lệnh Hồ Xung truyền thụ cho họ ba chiêu, đồng thời chàng phân tích kỹ càng những chỗ ảo diệu trong ba chiêu này để các đệ tử tự mình rèn luyện.

Tuy chỉ có ba chiêu kiếm pháp nhưng là những chiêu rộng lớn và tinh thâm.

Bọn đại đệ tử Nghi Hòa, Nghi Thanh cũng mất bảy tám ngày mới hiểu sơ qua được những chỗ tinh yếu.

Còn bọn Trịnh Ngạc, Nghi Lâm, Tần Quyên thì không dễ gì lãnh hội được.

Đến ngày thứ chín trở đi, Lệnh Hồ Xung lại truyền thụ hai chiêu kiếm pháp khác.

Đây là những chiêu khắc trên vách đá hậu động núi sám hối. Chiêu số tuy ít ỏi nhưng biến hóa vô cùng.

Lại phải hơn một tháng trời mới truyền thụ xong một cách đại khái. Còn họ có lĩnh hội được hay không là tùy theo tư chất cùng sự luyện tập của mọi người.

Trong vòng hơn một tháng này, bọn đệ tử xuống núi đi báo tin ngày cử hành lễ đại điển khắp nơi đã lục tục trở về. Phần đông vẻ mặt buồn thiu. Lúc họ phúc bẩm với Lệnh Hồ Xung thì nói ấp a ấp úng.

Lệnh Hồ Xung cũng không hỏi kỹ. Chàng biết bọn họ tất bị người ta chê cười, xỉ nhục bảo họ là một đám ni cô mà đi rước gã trai về làm chưởng môn. Chàng đành an ủi họ mấy câu và bảo họ chia nhau đi hỏi các sư tỷ để luyện kiếm pháp mà chàng đã truyền thụ. Chỉ khi nào họ có chỗ không hiểu chàng mới thân hành chỉ điểm thêm cho.

Hai người đem thư truyền tin lên phái Hoa Sơn là Vu Tẩu và Nghi Văn, hai tên đệ tử lão thành, tính nết trì trọng.

Phái Hoa Sơn cách phái Hằng Sơn tương đối gần hơn các phái khác đáng lẽ họ phải về trước mới đúng. Thế mà những đệ tử xuống phía Nam đưa tin đều đã trở về hết rồi. Vu Tẩu, Nghi Văn vẫn chưa thấy đâu.

Ngày mười sáu tháng hai sắp tới nơi, thủy chung vẫn không thấy bóng Vu Tẩu và Nghi Văn trở về.

Lệnh Hồ Xung lại phái Nghi Quang và Nghi Minh đi tiếp ứng.

Quần đệ tử chắc rằng các môn phái không ai lên núi xem lễ và chúc mừng nên cũng không chuẩn bị nơi ăn chỗ ở cho tân

khách.

Mọi người chỉ nhổ có và quét tước. Mấy chục gian phòng ốc thu dọn cực kỳ sạch sẽ. Ai cũng may quần áo mới, đóng giày mới.

Bọn Trịnh Ngạc may cho Lệnh Hồ Xung một tấm trường bào bằng vải xanh để mặc ngày lên nhậm chức.

Sáng sớm ngày 16 tháng hai, Lệnh Hồ Xung vừa thức dậy đã thấy trên ngọn núi Kiến Tính trước mọi tòa nhà đều treo đèn kết hoa, hỷ khí tưng bừng.

Quần đệ tử phái Hằng Sơn đều là những người cẩn thận, những chuyện bé nhỏ như một tấm giấy, một sợi giây họ cũng sắp đặt cực kỳ chỉnh tề.

Lệnh Hồ Xung vừa thẹn thùng vừa cảm kích.

Chàng lại nghĩ bụng:

- Vì ta làm liên lụy đến hai vị sư thái phải thảm tử. Quần đệ tử đã không phiền trách ta mà còn đối với ta một cách trịnh trọng đến thế. Nếu Lệnh Hồ Xung này mà không trả thù cho được ba vị sư thái thì thật là uổng một đời.

Chàng đứng nhìn ra chốn sơn đầu đầy tuyết phủ ở phía xa xa đang buâng khuâng ngẫm nghĩ, chàng chợt thấy một toán người rất đông đảo đang dứt lác ồn ào từ dưới chân núi đi lên.

Ngọn Kiến Tính này trước nay vẫn tịch mịch, chẳng bao giờ có tiếng người huyên náo như vậy. Tuy bọn Đào cốc lục tiên suốt ngày cãi vã nhau nhưng cũng không to tiếng. Lệnh Hồ Xung đang lấy làm quái dị thì nghe tiếng bước chân nhộn nhịp mỗi lúc một gần.

Mấy trăm người ào ào tiến lên núi.

Người đi đầu reo lên:

- Kính mừng Lệnh Hồ công tử! Bữa nay là ngày đại hỉ của công tử, sẽ gặp nhiều sự hân hoan!

Người này lùn tịt, béo ỵ chính là Lão Đầu Tử.

Theo sau là bọn Kế Vô Thi, Tổ Thiên Thu cả Huỳnh Bá Lưu, Du Tấn, Mạc Bắc song hùng.... đều lên hết.

Lệnh Hồ Xung vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, vội tiến ra nghinh đón, chàng nói:

- Tại hạ chịu di mệnh của Định Nhàn sư thái bất đắc dĩ mà phải đứng ra cất đặt công việc trong môn hộ phái Hằng Sơn, nên không dám khinh động đến các vị bằng hữu. Ai ngờ lại được các vị đều đến tương hội. Thật là hân hạnh cho tại hạ.

Những người này đều đã đi theo Lệnh Hồ Xung lên đánh Thiếu Lâm. Trải qua một phen chiến đấu sinh tử, dĩ nhiên họ đã thành bạn hữu trong cơn hoạn nạn với Lệnh Hồ Xung. Đoàn người ồ ạt kéo lên bu quanh Lệnh Hồ Xung rất là thân thiết.

Lão Đầu Tử nói:

- Anh em nghe tin Lệnh Hồ công tử đã đón tiếp được thánh cô ra ngoài ai nấy đều hoan hỉ vô cùng. Nay công tử lại lên trọng nhiệm chức chưởng môn phái Hằng Sơn. Việc này như sấm nổ trên chốn giang hồ. Có lý nào anh em chúng ta lại không biết? Bữa nay nếu chúng ta không lên núi nói lời chúc hạ thì thật là tội đáng chết.

Những người này tính khí hào hiệp hành động mau lẹ rất hợp với Lệnh Hồ Xung.

Mọi người nói dăm ba câu rồi cùng nhau cười ồ.

Lệnh Hồ Xung từ ngày lên núi Hằng Sơn, chàng đối với bọn ni cô và cô nương ăn nói cũng như hành động đều phải giữ ý từng ly từng tý, thỉnh thoảng gặp dịp mới cười nói với Đào cốc

lục tiên một lúc. Nhưng chỉ được vài ba câu là họ đâm ngang cành bứa, càng nói nhiều càng loạn xà ngầu.

Bây giờ đột nhiên chàng được gặp nhiều bạn hữu thì nỗi vui mừng kể sao cho xiết?

Huỳnh Bá Lưu nói:

- Chúng ta là bọn khách đột ngột, phái Hằng Sơn vị tất đã chuẩn bị được rượu thịt đồ ăn thức uống cho bọn thô hào này nên chúng ta đã gánh cả lên núi.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Nếu vậy càng hay.

Chàng nghĩ bụng:

- Tình trạng này cũng giống như cuộc quần hùng đại hội trên Ngũ Bá Cương.

Đang lúc nói chuyện lại thêm mấy trăm người chạy lên núi.

Kế Vô Thi nói:

- Công tử! Chúng ta đã là người trong nhà thì bất tất phải dùng lối khách sáo? Nơi đây các vị nữ đệ tử của công tử đều là những người văn nhã khép nép. Nếu kêu họ đến để giúp việc cho bọn thô hào chúng ta thì thật là bất tiện. Theo ý kiến của tiểu đệ thì ai nấy làm lấy mà dùng, đừng ai kêu ai nữa, để khỏi làm bận rộn cho người khác.

Lúc ấy ở trên ngọn Kiến Tính cực kỳ huyên náo. Quần đệ tử phái Hằng Sơn không ngờ lại có nhiều tân khách đến mừng như vậy, ai cũng lấy làm hứng khởi trong lòng. Chỉ có bọn đệ tử lão thành biết nhiều hiểu rộng mới rõ bọn tân khách tới đây đều là những hạng tứ chiếng giang hồ. Tuy trong số này chẳng thiếu gì nhân vật nổi danh nhưng đều là những tay cao thủ tà phái hoặc những anh hùng lục lâm, hay hào khách về phe hắc đạo.

Quy củ phái Hằng Sơn trước nay cực kỳ nghiêm cẩn. Quần đệ tử ai nấy đều giữ mình trong sạch tự trọng. Ngay đến những hào sĩ chính giáo cũng ít người qua lại. Còn đối với những nhân vật tả đạo bàng môn thì tuyệt không nhìn dõi gì đến. Không ngờ bữa nay bọn người ô hợp kéo đến núi Kiến Tính như ong vỡ tổ. Có điều họ thấy chưởng môn bản phái cùng bọn này tay bắt mặt mừng, thái độ cực kỳ thân thiết, nên họ chỉ ngấm ngầm tắc lưỡi mà thôi.

Vào khoảng giờ ngọ mấy trăm hán tử gánh lên núi gà vịt trâu dê cơm rượu bánh trái chẳng thiếu thứ gì.

Lệnh Hồ Xung nghĩ tới hiện nay mình đã làm chưởng môn phái Hằng Sơn thì phải cung phụng đức quan âm ám trắng mà lại sát sinh rất nhiều thì không khỏi có điều ngạo mạn các bậc tổ tiên đời trước phái này.

Chàng liền sai bọn hán tử phải rời xuống sườn núi vài chục trượng để làm bếp nấu nướng. Tuy nhiên mùi rượu thịt thơm lừng vẫn bay lên tới nơi.

Quần ni chỉ ngấm ngầm chau mày.

Quần hào ăn cơm trưa rồi liền đến ngồi ở khu đất trống rộng rãi trước am chính trên ngọn Kiến Tính.

Lệnh Hồ Xung ngồi ở mé Tây. Mấy trăm tên nữ đệ tử theo thứ tự lớn nhỏ đứng ở phía sau chàng.

Bỗng nghe tiếng đờn tiếng sáo nổi lên. Một đoàn nhạc thủ thổi tiêu, thổi sáo đang tiến lên đỉnh núi. Trung gian hai lão già áo đen rảo bước tiến lên trước.

Lão già mé tả dõng dạc lên tiếng:

- Đông Phương giáo chủ ở Triều Dương thần giáo ủy nhiệm tả hữu Quang minh sứ giả đến chúc hạ Lệnh Hồ đại hiệp vinh

nhiệm chức chưởng môn phái Hằng Sơn. Bản giáo xin kính cẩn chúc hạ phái Hằng Sơn ngày một mở mang rộng rãi, oai danh Lệnh Hồ chưởng môn lừng lẫy võ lâm.

Lời nói vừa dứt quần hào đều ồ lên một tiếng.

Những hào sĩ tả đạo số đông có mối liên quan với Ma giáo mà lại nhiều người đã uống phải Tam thi não thần đan vừa nghe đến bốn chữ "Đông Phương giáo chủ" đều táng đởm kinh hồn. Nhiều hào sĩ quen biết hai lão này. Lão mé tả là Huỳnh diện tôn giả Giả Bố. Người mé hữu họ Thượng Quan tên Vân, ngoại hiệu là Điểu hiệp. Giả Bố cùng Thượng Quan Vân là hai nhân vật trợ thủ rất đắc lực cho Đông Phương Bất Bại. Bản lãnh hai người này cao thâm hơn các vị chưởng môn cùng bang chúa các môn phái. Họ đã hoành hành mấy chục năm trời tại vùng Bắc sông Hoàng Hà và đã sát hại không biết bao nhiêu anh hùng hảo hán. Sau hai lão này bị Đông Phương Bất Bại thu phục rồi gia nhập Triêu Dương thần giáo làm đại tướng dưới trướng Đông Phương Bất Bại. Chuyến này Đông Phương Bất Bại phái hai lão thân hành tới đây là có ý trọng vọng Lệnh Hồ Xung. Trong bọn quần hào thấy hai người đến, quả nửa đều đứng dậy.

Lệnh Hồ Xung tiến ra nghênh tiếp nói:

- Tại hạ cùng Đông Phương giáo chủ vốn chưa quen biết. Nay nhọc lòng đại giá hai vị tới đây khiến cho tại hạ sợ hãi khôn xiết.

Chàng thấy Huỳng diện tôn giả Giả Bố mặt gầy khô đét, nước da vàng ửng nhưng huyệt thái dương nhô cao lên bằng hạt đào. Còn điêu hiệp Thượng Quan Vân thì tay chân dài ngoẳng nghèo, song cặp mắt sáng quắc lúc dòm ngó nhanh như điện chớp thì đủ biết công lực hai người này vào hạng rất cao thâm.

Giả Bố nói:

- Bữa nay là ngày đại hỷ của Lệnh Hồ đại hiệp, Đông Phương

giáo chủ nói là đáng lý lão nhân gia thân hành tới đây ngỏ lời chúc hạ mới phải, nhưng vì bị công việc giáo hội bận chân chẳng thể chia mình ra được. Mong Lệnh Hồ chưởng môn miễn trách cho.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tại hạ không dám.

Chàng nghĩ thầm trong bụng:

- Cứ coi Đông Phương Bất Bại còn bày đặt cuộc này thì dĩ nhiên Nhậm giáo chủ chưa đoạt lại được ngôi giáo chủ. Không hiểu lão cùng Hướng đại ca và Doanh Doanh hiện giờ ở đâu? An nguy thế nào?

Giả Bố quay lại ngó bọn tả hữu một cái rồi nói:

- Chút bạc lễ này là để tỏ tấc dạ ân cần của Đông Phương giáo chủ! Xin Lệnh Hồ chưởng môn vui lòng thu nạp.

Đờn sáo lại nổi lên. Hơn một trăm tên hán tử khiêng bốn chục rương lớn sơn đỏ đi lên. Mỗi chiếc rương phải do bốn hán tử khiêng mới nổi mà xem ra cước bộ bọn chúng rất trầm trọng. Xem chừng đồ vật xếp trong rương không phải là thứ hàng nhẹ nhõm.

Lệnh Hồ Xung vội nói:

- Đại gia hai vị quang lâm đã là một sự vinh dự khôn tả cho Lệnh Hồ Xung này rồi. Thế mà hai vị còn đưa trọng lễ thì chẳng khi nào tại hạ dám bái lãnh, nhờ hai vị về phúc bẩm Đông Phương giáo chủ tại hạ xin có lời đa tạ. Quần đệ tử phái đều thanh tu cần khổ không dùng đến những vật sa hoa trân quý.

Giả Bố đáp:

- Lệnh Hồ chưởng môn mà không vui lòng thu nhận bạc lễ thì tại hạ cùng Thượng Quan huynh đây thật lâm vào tình

trạng khó bề giải quyết biết làm thế nào được?

Giả Bố nghiêng đầu đi một chút nhìn Thượng Quan Vân hỏi:

- Thượng Quan lão đệ! Tiểu huynh nói vậy có đúng không?

Thượng Quan Vân đáp gọn một câu:

- Đúng.

Thanh âm gã này cực kỳ vang dội. Gã chỉ nói một tiếng "đúng" cũng đủ làm chấn động lá nhĩ mọi người, cơ hồ thủng cả màng tai. Chắc gã cũng tự biết tiếng mình lớn quá, nên ít khi mở miệng. Từ lúc gã lên núi tới giờ mới nói có một tiếng này mà thôi.

Lệnh Hồ Xung lấy làm khó nghĩ. Chàng tự hỏi:

- Hằng Sơn là một môn phái trong chính giáo đối với phe ma giáo khác nào nước với lửa. Dù hai bên chưa đến nỗi đánh nhau, nhưng cũng chẳng thể nào kết giao với nhau được. Hơn nữa Nhân giáo chủ và Doanh Doanh lại sắp kéo đến tìm Đông Phương Bất Bại để thanh toán. Vậy ta thu nhận lễ vật của bọn này thế nào được?

Chàng nghĩ vậy liền đáp:

- Xin hai vị huynh đài về phúc bẩm cùng Đông Phương tiên sinh những lễ vật mà tiên sinh có lòng hậu tứ, tại hạ không dám thu nhận. Nếu hai vị không chịu đưa về thì tại hạ bắt buộc phải phái người đưa hoàn lại bên tổng đàn quý giáo.

Giả Bố tủm tỉm cười hỏi:

- Lệnh Hồ chưởng môn có biết trong bốn chục rương này đựng những thứ gì không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Dĩ nhiên tại hạ không biết.

Giả Bố cười nói:

- Lệnh Hồ chưởng môn cứ coi xem sẽ rõ và nhất định không khước từ nữa. Trong bốn chục rương này không phải chứa hoàn toàn lễ vật của Đông Phương giáo chủ. Ngoài ra còn có một phần thuộc quyền sở hữu của Lệnh Hồ chưởng môn. Bọn tại hạ khiêng cả tới đây thì chỉ là trả vật về cho chủ cũ mà thôi.

Lệnh Hồ Xung rất lấy làm kỳ hỏi:

- Sao lại của tại hạ? Nó là những thứ gì vậy?

Giả Bố tiến lên một bước khẽ nói:

- Bên trong đại đa số là đồ của Nhậm đại tiểu thư còn lưu lại trên Hắc Mộc Nhai, tỷ như quần áo đồ trang sức cùng những vật thường dùng. Đông Phương giáo chủ sai bọn tại hạ đưa tới đây để cung cấp đồ ứng dụng cho Nhậm đại tiểu thự Chỉ có một phần là ít bạc lễ của giáo chủ kính tặng Lệnh Hồ đại hiệp và Nhậm đại tiểu thự Những vật kiện hỗn tạp dính líu với nhau muốn chia ra cũng không được. Lệnh Hồ chưởng môn chẳng nên khách khí làm chị Ha ha! Ha ha!

Lệnh Hồ Xung là người mau lẹ khoát đạt. Trước nay chàng không câu nệ tiểu tiết. Chàng thấy Đông Phương Bất Bại sai đưa lễ mừng với tấc dạ chí thành, mà bên trong lại còn nhiều đồ vật cùng xiêm áo của Doanh Doanh, chàng không tiện kiên quyết cự tuyệt liền cười ha hả nói:

- Nếu vậy tại hạ xin đa tạ!

Bỗng thấy một tên nữ đệ tử lẹ bước đi vào bẩm:

- Xung Hư đạo trưởng, chưởng môn phái Võ Đương thân hành đến chúc hạ.

Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi, vội ra trước cửa núi nghinh tiếp.

Chàng thấy Xung Hư dẫn tám tên đệ tử lên núi, liền khom

lưng thi lễ nói:

- Đạo gia đạo trưởng tới đây khiến cho Lệnh Hồ Xung này cảm kích muôn vàn.

Xung Hư đạo trưởng cười nói:

- Nay lão đệ vinh nhiệm chức chưởng môn phái Hằng Sơn, bần đạo được tin vui mừng khôn xiết. Bần đạo còn nghe nói hai vị đại sư Phương Chứng, Phương Sinh chùa Thiếu Lâm cũng đến chúc mừng lão đệ. Không hiểu hai vị đã tới chưa?

Lệnh Hồ Xung lại càng kinh hãi ngập ngừng đáp:

- Cái đó.... cái đó...

Giữa lúc ấy trên đường lên núi có một đoàn tăng nhân đi tới.

Hai người đi đầu tay áo rộng thùng thình tung bay trước gió. Chính là Phương Chứng và Phương Sinh nhị vị đại sư.

Phương Chứng đại sư nói lớn:

- Xung Hư đạo huynh! Cước trình của đạo huynh lẹ thật. Ai ngờ đạo huynh lại đến trước bọn bần tăng?

Lệnh Hồ Xung xuống núi đón lên. Chàng hô lớn:

- Hai vị đại sư thân hành giá lâm khiến cho Lệnh Hồ Xung thật áy náy.

Phương Sinh đại sư cười đáp:

- Thiếu hiệp! Thiếu hiệp đã ba lần lên chùa Thiếu Lâm mà bọn bần tăng mới đến bái sư một lần bất quá là theo lẽ "có đi có lại mới toại lòng nhau".

Lệnh Hồ Xung đang mời các nhà sư chùa Thiếu Lâm và các đạo nhân phái Võ Đương lên núi. Quần hùng thấy chưởng môn hai phái lớn thân hành giá lâm thì trong lòng không khỏi kinh hãi. Giả Bố cùng Thượng Quan Vân đưa mắt nhìn nhau rồi đứng yên một bên. Đối với việc Phương Chứng, Phương Sinh, Xung

Hư lên núi chúng giả vờ như không thấy gì.

Phương Chứng đại sư và Xung Hư đạo trưởng vào ngồi ghế trên.

Chàng nghĩ thầm trong bụng:

- Ta còn nhớ ngày trước sư phụ lên nhậm chức chưởng môn phái Hoa Sơn phái Thiếu Lâm và phái Võ Đương không có chưởng môn thân hành đến chúc hạ mà chỉ sai người đại diện đưa lễ mừng. Khi đó ta tuy còn nhỏ tuổi không biết rõ các vị tân khách. Nhưng sau cùng sư phụ, sư nương thuật lại cho quần đệ tử biết chuyện vẻ vang ngày lên giữ chức chưởng môn mà không nói tới có chưởng môn phái Thiếu Lâm và Võ Đương đại giá thân lâm. Bữa nay hai vị đồng thời đến đây chẳng lẽ thực tình đến để mừng ta hay còn có dụng ý gì ?

Lúc này trên núi những tân khách lục tục kéo đến không ngớt.

Đại đa số là bọn quần hào bữa trước đã tham gia việc tấn công chùa Thiếu Lâm.

Liếp theo những phái Côn Luân, Điển Thương, Nga Mi, Không Động, Cái Bang đều phái người đại diện chưởng môn nhân và bang chúa đưa lễ vật đến mừng.

Phái Hằng Sơn thu nạp nam đồ

Lệnh Hồ Xung thấy tân khách đến đông thì trong lòng vui vẻ nghĩ thầm:

- Bọn họ đều vì nể phái Hằng Sơn cùng Định Nhàn sư thái mới đến mừng lễ chứ những như mình thì làm gì được thế.

Chỉ còn thiếu những phái Tung Sơn, Hoa Sơn, Hành Sơn và Thái Sơn là không phái người tới mừng.

Bỗng nghe mấy tiếng đùng đùng nổi lên, đó là pháo hiệu giờ tốt đã đến.

Lệnh Hồ Xung chắp tay xá vòng quanh một lượt rồi dõng dạc tuyên bố:

- Định Nhàn sư thái, chưởng môn đời trước phái Hằng Sơn, không may bị người ám toán, đồng thời Định Dật sư thái cũng viên tịch. Lệnh Hồ Xung này kính cẩn tuân di mệnh của Định Nhàn sư thái lên tiếp nhiệm chưởng môn hộ phái Hằng Sơn. Nay được các vị tiền bối, các vị bằng hữu không rẻ bỏ, đại giá quang lâm. Phái Hằng Sơn từ trên xuống dưới thực lấy làm vinh hạnh vô cùng.

Chuông trống nổi lên một hồi.

Quần đệ tử phái Hằng Sơn xếp thành hai hàng thứ tự tiến vào.

Bốn tên đại đệ tử là Nghi Thanh, Nghi Hòa, Nghi Chân, Nghi Chất đi giữa tiến đến trước mặt Lệnh Hồ Xung cúi mình thi hành lễ.

Lệnh Hồ Xung xá dài đáp lại:

Nghi Hòa lên tiếng:

- Bốn vật pháp khí của phái Hằng Sơn do tổ sư là Hiểu Phong sư thái truyền lại. Trước nay chưởng môn bản phái vẫn tiếp giữ. Nay Lệnh Hồ sư huynh lên nhậm chức Tân chưởng môn xin thu lãnh lấy.

Lệnh Hồ Xung đáp lại:

- Xin vâng.

Bốn tên đệ tử này tay cầm pháp khí theo thứ tự đưa lên. Bốn vật pháp khí đó là:

một cuốn kinh, một cái mõ, một tràng hạt và một thanh đoản kiếm.

Lệnh Hồ Xung trông thấy mõ và tràng hạt không khỏi luống cuống. Nhưng chàng cũng đưa tay ra đón lấy. Chàng nhìn xuống không dám tiếp xúc mục quang với quần hào. Nghi Hòa lại nói:

- Phái Hằng Sơn có bốn điều đại giới luật:

Nhất giới là giết càn người vô tội. Nhị giới là bạo loạn hành hung. Tam giới là phạm thượng ngỗ nghịch. Tứ giới là kết giao với bọn gian tà. Chưởng môn sư huynh nên thực hành và đốc xuất đệ tử cho ai nấy phải tuân theo.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Xin vâng.

Chàng nghĩ thầm:

- Ba giới trên thì không có gì đáng nói, nhưng còn khoản không kết giao với bọn gian tà thì khó mà tuân hành được. Hiện nay trong bọn tân khách lên núi quá nửa là hào sĩ phe tả đạo bàng môn.

Nghi Chân nói:

- Xin mời chưởng môn nhân sư huynh vào am để khấu bái tượng tổ sư cùng các vị chưởng môn đời trước.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Vâng.

Chàng toan trở gót, bỗng thấy trên đường lên núi có tiếng hô:

- Minh chủ Ngũ nhạc kiếm phái kiếm phái có lệnh:

Lệnh Hồ Xung không được thiện tiện cướp ngôi chưởng môn phái Hằng Sơn.

Tiếng hô vừa dứt năm người chạy như bay tới nơi.

Phía sau còn mấy chục người đi theo.

Năm người đi trước đều cầm một lá cờ gấm. Đó là minh kỳ của Ngũ nhạc kiếm phái. Năm người này đi đến trước mặt Lệnh Hồ Xung còn cách bảy tám trượng thì dừng lại. Người đi giữa thấp lủn thủn mà béo chùn béo chụt, nước da vàng ửng vào cỡ ngoài năm chục tuổi.

Lệnh Hồ Xung nhận ra người đó họ Lâm tên Hậu, ngoại hiệu là đại âm dương thủ. Hắn là một tên hảo thủ ở phái Tung Sơn. Ngày trước ở cõi Hoàng Giao tỉnh Hà Nam, Lệnh Hồ Xung đã cùng hắn động thủ. Thanh trường kiếm xuyên qua hai bàn tay hắn, vì thế mà kết mối thâm thù.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Té ra là Lâm huynh!

Lâm hậu phất là cờ gấm trong tay một cái rồi nói:

- Hằng Sơn là một trong Ngũ nhạc kiếm phái nên tuân theo mệnh lệnh của Tả minh chủ.

Lệnh Hồ Xung mỉm cười đáp:

- Lệnh Hồ Xung này tiếp thụ chức chưởng môn phái Hằng Sơn rồi có gia nhập Ngũ nhạc kiếm phái hay không là còn tùy theo cuộc thương nghị nội bộ.

Lúc này đã có mấy chục người chạy đến gần. Đó là bọn đệ tử các phái Hoa Sơn, Hành Sơn, Thái Sơn và Tung Sơn. Tám người phái Hoa Sơn đều là sư đệ của Lệnh Hồ Xung ngày trước còn bọn đệ tử các phái Hành Sơn, Thái Sơn, Tung Sơn thì Lệnh Hồ Xung cũng quen biết một phần.

Mấy chục người chia thành bốn hàng tay nắm chuôi kiếm lặng lẽ không nói gì.

Lâm Hậu nói:

- Phái Hằng Sơn trước nay đều do những vị nữ ni đã xuất gia chấp chưởng quyền hành trong môn phái. Lệnh Hồ Xung là đàn ông sao lại phá hoại quy củ mấy trăm năm của phái này?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Quy củ là do người đặt ra thì cũng có thể do người thay đổi. Đó là việc riêng của bản phái, không liên quan gì đến người ngoài.

Trong đám quần hào đã có nhiều người nhìn vào mặt Lâm Hậu mà la ó thóa mạ.

- Việc riêng của phái Hằng Sơn người ta sao lại có phái Tung Sơn đến can thiệp?

- Mẹ kiếp! Không cút đi cho khuất mắt ta!

- Ngũ nhạc minh chủ là cái cóc gì? Minh chủ cái con khỉ! Thật quân mặt dày không biết thẹn.

Lâm Hậu nhìn Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Những kẻ thốt ra những lời thô tục cũng đến đây làm chi?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đó là các vị huynh đài, bạn hữu với tại hạ đến xem lễ.

Lâm Hậu nói:

- Thế thì phải rồi! Điều thứ tư trong tứ đại giới điều của phái Hằng Sơn này là gì?

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

Hắn còn muốn rắc rối. Vậy ta sửa cho hắn một trận mới được.

Chàng liền đáp:

- Điều thứ tư là cấm kết giao với kẻ gian tà. Tỷ dụ những người như Lâm huynh, Lệnh Hồ Xung này nhất định không kết bạn.

Quần hào nghe nói đều phá lên cười rồi hô:

- Hỡi quân gian tà! Cút đi cho lẹ!

Lâm Hậu xoay mình một chút ngó Phương Chứng phương trượng và Xung Hư đạo nhân nói:

- Hai vị chưởng môn hiện nay là sao bắc đẩu, núi Thái Sơn trong võ lâm. Lòng người ai cũng ngưỡng mộ. Vậy xin hai vị tuyên bố cho một lời công đạo. Lệnh Hồ Xung đã dắt díu biết bao nhiêu loài yêu ma quỷ quái đến phái Hằng Sơn. Như vậy có phải là gã đã phạm vào điều luật không được kết giao với bọn gian tà của phái này không? Hiện phái Hằng Sơn nổi tiếng là danh môn chính phái đã trải bao đời. Có lý đâu hai vị lại tọa thị điềm nhiên?

Phương Chứng đại sư ho hắng mấy tiếng rồi ngập ngừng đáp:

- Cái đó.... cái đó...

Trong lòng nhà sư nghĩ rằng:

gã kia nói cũng có lý. Trong quảng trường này quả nhiên đa số là những hào sĩ bàng môn tả đạo. Chẳng lẽ mình lại yêu cầu Lệnh Hồ Xung đuổi bọn họ xuống núi được ư?

Bỗng nghe trên đường núi có thanh âm đàn bà trong trẻo la lên:

- Nhậm đại tiểu thư ở Triêu Dương thần giáo đã tới.

Lệnh Hồ Xung vừa kinh hãi vừa mừng thầm, bất giác chàng miệng kêu:

- Doanh Doanh cũng tới rồi.

Chàng vội chạy ra sườn núi coi thì thấy hai đại hán tử khiêng một cỗ kiệu nhỏ đang chạy như bay lên sườn núi.

Sau kiệu có bốn ả nữ tỳ áo xanh chạy theo.

Lâm Hậu lớn tiếng:

- Cả nhân vật ma giáo cũng đến rồi! Như vậy còn chưa phải là kết giao với bọn gian tà ư?

Quần hào nghe Doanh Doanh tới nơi, mười phần có đến tám chạy ra trước đường sơn đạo để nghênh tiếp. Tiếng hoan hô vang động cả góc trời.

Quần đệ tử phái Tung Sơn thấy thanh thế bên địch hùng hậu như vậy thì nghĩ rằng:

- Địch nhiều mà ta ít. Địch mạnh mà ta yếu. Nếu đối phương trở mặt mà gây thành động thủ thì cục diện này khó mà dàn xếp được.

Bỗng thấy quần hào tiền hô hậu ủng rước cỗ kiệu nhỏ đi vào quảng trường rồi đặt xuống.

Mà kiệu vén lên, mọi người trông rõ một vị nữ lang tuyệt đẹp mình mặc áo xanh lợt. Nàng chính là Doanh Doanh.

Quần hào lớn tiếng hô:

- Thánh cô! Thánh cô!

Rồi nhất tề khom lưng thi lễ.

Coi cử chỉ và vẻ mặt của bọn họ đối với Doanh Doanh phần tỏ ra kính sợ, phần tỏ ra bội phục. Nỗi vui mừng phát ra tự đáy lòng.

Lệnh Hồ Xung tiến lại gần mấy bước, mỉm cười nói:

- Doanh Doanh! Doanh Doanh cũng đến đấy ư?

Doanh Doanh mỉm cười đáp:

- Bữa nay là ngày đại hỉ của Lệnh Hồ huynh, tiểu muội không đến thế nào được?

Nàng đảo mắt nhìn quanh một lượt thì thấy trong trường có cả Phương Chứng đại sư cùng Xung Hư đạo nhân.

Nàng liền tiến lại khom lưng cất tiếng:

- Phương trượng đại sư! Chưởng môn đạo trưởng! Tiểu nữ xin thi lễ.

Phương Chứng và Xung Hư đồng thời đáp lễ.

Hai lão nghĩ thầm trong bụng:

- Kể ra thì dù có tha thiết với Lệnh Hồ Xung đến đâu thì bữa nay cũng không nên tới. Hành động chỉ làm khó cho Lệnh Hồ Xung.

Lâm Hậu lớn tiếng la:

- Cô nương này là một nhân vật trọng yếu trong ma giáo ở Hắc Mộc Nhai. Lệnh Hồ Xung! Có đúng thế không?

Lệnh Hồ Xung hững hờ đáp:

- Đúng thì đã sao?

Lâm Hậu nói:

- Trong bốn điều đại giới luật của phái Hằng Sơn đã có một điều quy định không được kết giao với bọn gian tà. Nếu ngươi không chịu chặt đứt mối liên kết vớ những nhân vật gian tà thì

không được làm chưởng môn phái Hằng Sơn.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Không được làm thì không được làm chứ có gì quan trọng?

Doanh Doanh đưa mắt nhìn chàng tỏ ra tình thâm vô hạn.

Nàng nghĩ thầm:

- Lệnh Hồ huynh chỉ nghĩ tới ta, còn ngoài ra chẳng coi cái gì vào đâu cả.

Nàng liền hỏi:

- Ông bạn ấy là người thế nào? Vì lẽ gì y lại đến can thiệp vào việc của phái Hằng Sơn?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Gã tự xưng là được Tả chưởng môn phái tới đây. Tay gã cầm đó là cây cờ lệnh của Tả chưởng môn. Đừng nói cây cờ nhỏ xíu của Tả chưởng môn mà ngay đích thân Tả chưởng môn đến đây cũng chẳng thể can thiệp vào việc của phái Hằng Sơn chúng ta.

Doanh Doanh gật đầu đáp:

- Đúng thế!

Nàng nghĩ tới cuộc tỷ võ tại chùa Thiếu Lâm bữa trước, Tả Lãnh Thiền đã tìm thiên phương bách kế để làm khó dễ cho bên mình. Hàn ngọc chân khí của lão lại làm gia gia nàng bị trọng thương, suýt nữa mất mạng.

Bất giác lòng nàng tức giận vô cùng xẵng giọng hỏi:

- Ai bảo cái đó là minh kỳ của Ngũ nhạc kiếm phái? Hắn chỉ là người đến gạt...

Nàng chưa dứt lời, bóng hình thấp thoáng. Tay trái nàng cầm thanh đoản kiếm hàn quang lấp loáng đâm nhẹ tới ngực Lâm Hậu.

Lâm Hậu không ngờ một vị nữ lang khuynh quốc, thân hình tha thướt lại nói đánh là đánh liền. Trước biến diễn tuyệt không có một cử động nào lộ ra là sắp hành động. Nàng ra tay nhanh như điện chớp.

Doanh Doanh phóng kiếm đâm tới, Lâm Hậu muốn rút kiếm ra đỡ gạt thì không kịp nữa. Gã đành nghiêng người đi né tránh.

Gã không ngờ Doanh Doanh ra chiêu này mới là hư chiêu. Người gã vừa di chuyển thì tay phải nới ra, lá cờ gấm bị đối phương đoạt mất.

Doanh Doanh vẫn chưa ngừng lại. Nàng đâm liền năm mũi kiếm và đoạt luôn cả năm cờ gấm. Nàng sử kiếm chiêu và thân pháp hệt như nhau. Năm chiêu cùng một kiểu. Nhưng nàng ra tay lẹ quá chừng, không để cho đối phương kịp để ý. Kiếm vừa phóng ra cờ đã vào tay.

Nàng chuyển đến phía sau Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Xung ca! Quả nhiên toàn là cờ giả. Đây không phải là Ngũ lệnh kỳ của Ngũ nhạc kiếm phái mà là ngũ độc kỳ của Ngũ tiên giáo.

Nàng cầm trong tay năm lá cờ gấm giương ra cho mọi người coi thì năm lá cờ này ai cũng nhìn rõ:

lá thì thêu con rắn xanh, lá thêu con rết hoặc con nhện, con bọ cạp, con bọ nẹt là năm thứ độc vật. Hình thêu tươi sáng mà linh động như vật còn sống, chứ đâu phải là cờ lệnh của Ngũ nhạc kiếm phái.

Bọn Lâm Hậu khiếp sợ đến trợn mắt, há miệng nói không lên lời.

Bọn Lão Đầu Tử, Tổ Thiên Thu và bao nhiêu người đều lớn tiếng reo hò để hoan hô Doanh Doanh. Quần hào ai cũng biết

rằng sau khi Doanh Doanh đoạt được cờ lệnh lập tức nàng đánh tráo đem ngũ độc kỳ thay vào Ngũ nhạc lệnh kỳ. Có điều thủ cước nàng mau lẹ quá chừng, chẳng một ai trông thấy nàng có cử động thay đổi cờ lệnh.

Doanh Doanh la gọi:

- Lam giáo chủ!

Trong đám đông bỗng thấy một mỹ nữ ăn mặc theo kiểu người mèo tiến ra cười hỏi:

- Thánh cô có điều chi dạy bảo?

Mỹ nữ này tức là giáo chủ Ngũ tiên giáo tên gọi Lam Phượng Hoàng.

Doanh Doanh hỏi:

- Ngũ độc kỳ của quý giáo sao lại lọt vào tay bọn Tung Sơn?

Lam Phượng Hoàng cười đáp:

- Mấy tên đệ tử phái Tung Sơn này đều là bạn hữu với bọn nữ đệ tử dưới trướng tại hạ. Chắc bọn chúng đã dùng lời đường mật để đánh lừa lấy Ngũ độc kỳ đến đây giở trò này.

Doanh Doanh nói:

- Té ra là thế! Vậy năm lá cờ này xin hoàn lại quý giáo chủ.

Nàng nói xong liệng năm lá cờ tới.

Lam Phượng Hoàng cười đáp:

- Xin đa tạ!

Rồi đón lấy lá cờ.

Lâm Hậu cất tiếng thóa mạ:

- Loài yêu nữ vô sỉ kia! Trước mặt lão gia mà ngươi dám dùng yêu pháp để che mắt lão giả Muốn tốt thì trả lại cờ lệnh cho lão gia.

Doanh Doanh cười hỏi:

- Ngươi muốn đòi Ngũ độc kỳ thì sao không đòi ở nơi Lam giáo chủ?

Lâm Hậu không biết làm thế nào liền quay lại nói với Phương Chứng đại sư cùng Xung Hư đạo trưởng:

- Phương Chứng đại sư! Xung Hư đạo trưởng! Xin hai vị đạo cao đức trọng và lại là bậc tiền bối chủ trương công đạo vụ này cho.

Phương Chứng ngập ngừng đáp:

- Cái đó.... Ồ! Không được kết giao với kẻ gian tà. Trong giới luật phái Hằng Sơn đã có điều giới luật như vậy. Nhưng.... nhưng bữa nay bạn hữu giang hồ đến coi diễn lệ, Lệnh Hồ chưởng môn chẳng thể đóng cửa không tiếp đón làm mất thể diện người ta...

Lâm Hậu đột nhiên trỏ vào đám đông lớn tiếng:

- Hắn.... hắn.... cũng như bọn này. Lệnh Hồ Xung kết bạn với bọn này...

Mọi người ngó theo ngón tay gã trỏ thì thấy hắn trỏ vào một người thân thể cao lớn. Chính là Vạn lý độc hành Điền Bá Quang.

Mọi người ai cũng biết tiếng ác gã này đã đồn đại khắp giang hồ và là một tên đại đạo hái hoa.

Lâm Hậu lớn tiếng hỏi:

- Điền Bá Quang! Ngươi đến núi Hằng Sơn làm chi?

Điền Bá Quang đáp:

- Tại hạ đến bái sư.

Lâm Hậu lấy làm kỳ hỏi:

- Bái sư ư?

Điền Bá Quang đáp:

- Đúng thế!

Đoạn gã chạy đến trước mặt Nghi Lâm hô lên:

- Thưa sư phụ! Đệ tử Điền Bá Quang xin vấn an sư phụ!

Nghi Lâm thẹn quá mặt đỏ bừng lên, nghiêng mình né tránh ấp úng:

- Ngươi.... ngươi Quần hào thấy Điền Bá Quang đường đường một đại hán tử mà lại dập đầu trước một vị tiểu cô nương xinh đẹp văn nhã thì rất lấy làm kỳ, không sao hiểu được. Vụ này chỉ có Lệnh Hồ Xung biết mà thôi. Nhưng chàng lúc đó cũng tưởng nói đùa một câu, ai ngờ hắn lại cho là thực. Gã lại còn dập đầu lạy Nghi Lâm hô câu "sư phụ" mới thật tức cười.

Doanh Doanh cười nói:

- Điền sư phó đã có lòng cải tà quy chánh, quy đầu minh sư thư thế thì còn gì hay bằng? Phương Chứng đại sư! Kẻ có tội buông lưỡi dao đồ tể có thể thành Phật. Con người đã biết hối lỗi quay về điều thiện. Đức Bồ Tát mở đường bạt độ cho ỵ Có phải vậy không?

Phương Chứng cả mừng đáp:

- Đúng thế! Điền sư phó quy đầu phái Hằng Sơn, từ nay nghiêm thủ thanh quỵ Thật là một điều hạnh phúc cho võ lâm.

Doanh Doanh lớn tiếng hô:

- Chúng vị hãy nghe đây! Bữa nay chúng ta tới đây để quy đầu phái Hằng Sơn. Chỉ mong Lệnh Hồ chưởng môn chịu thu nạp là chúng ta thành đệ tử phái Hằng Sơn cả. A Di Đà Phật. Đệ tử phái Hằng Sơn đâu phải loại yêu tà?

Lệnh Hồ Xung giật mình tỉnh ngộ:

- Té ra Doanh Doanh đã liệu trước ta lên làm chưởng môn phái Hằng Sơn tất gặp nhiều điều khó khăn trở ngại, nên nàng đã kêu mọi người quy đầu phái Hằng Sơn.

Chàng lại nghĩ:

- Ta làm chưởng môn cho bọn đàn bà con gái thật là bẽn lẽn. Nếu trong phái này thêm được nhiều nam đệ tử thì còn ai chê cười được nữa.

Đoạn chàng dõng dạc cất tiếng hỏi:

- Nghi Hòa sư tỷ! Bản phái cò điều luật nào cấm thu nam đệ tử không?

Nghi Hòa đáp:

- Không có điều nào trong môn quy cấm thu nam đệ tử, nhưng...

Y nghĩ tới trong phái mình mà có nhiều nam đệ tử như vậy thì thật là bất tiện.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Các vị muốn quy đầu phái Hằng Sơn thì còn gì hay bằng? Nhưng bất tất phải bái sự Phái Hằng Sơn sẽ thiết lập.... một.... một "Hằng Sơn biệt viện" để an trí các vị. Bên kia là hang Thông Nguyên, thật là một nơi rất tốt.

Hang Thông Nguyên ở bên cạnh ngọn núi Kiến Tính. Tương truyền về đời nhà Đường có ông tiên là Trương Quả Lão luyện thuốc ở đó. Trên tảng đá lớn núi Hằng Sơn hãy còn in vết chân lừa ngựa ở mấy chỗ, người ta bảo đấy là vết chân lừa mà Trương Quả Lão dẫm chân lên. Tảng đá hoa cương cứng rắn như thế mà vết chân lừa in sâu như vậy, nếu không phải tiên nhân thì còn người trần nào làm được? Đường Huyền Tôn phong Trương Quả Lão làm Thông Nguyên tiên sinh. Vì thế hang núi này

mang tên Thông Nguyên.

Hang Thông Nguyên tuy cách am chính trên đỉnh núi không xa là mấy, song từ hang lên đến đỉnh núi, đường sơn đạo cực kỳ hiểm trở.

Lệnh Hồ Xung muốn đem bọn hào sĩ giang hồ an trí vào hang Thông Nguyên là có ý để cho nam nữ cách biệt hẳn nhau.

Phương Chứng đại sư nghe Lệnh Hồ Xung nói vậy, gật đầu lên tiếng:

- Thế là hay lắm! Các vị bằng hữu đây đã quy đầu phái Hằng Sơn dĩ nhiên điều ước thúc về môn quy của bản phái này vụ này thật là mỹ sự rất lớn trong võ lâm.

Lâm Hậu thấy Phương Chứng đại sư tuyên bố như vậy biết là bữa này không còn cách nào cản trở Lệnh Hồ Xung lên tiếp nhiệm chức chưởng môn phái Hằng Sơn được nữa. Hắn đành truyền mệnh lệnh thứ hai của Tả Lãnh Thiền.

Hắn đằng hắng một tiếng rồi dõng dạc nói:

- Tả minh chủ của Ngũ nhạc kiếm phái còn có lệnh:

Sáng sớm ngày rằm tháng ba, quần đệ tử trong Ngũ nhạc kiếm phái đều phải đến tụ hội ở núi Tung Sơn về việc lựa chọn chưởng môn nhân cho các phái. Vậy ai nấy phải đến đúng kỳ hạn chớ có lầm lỡ.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Trong Ngũ nhạc kiếm phái, phái nào giữ phận riêng của phái ấy. ý kiến này của ai đưa ra?

Lâm Hậu đáp:

- Bốn phái Tung Sơn, Thái Sơn, Hoa Sơn, Hành Sơn đều nhất tề đồng ý. Nếu phái Hằng Sơn đặc biệt có dị nghị tức là chống đối lại bốn phái kia, sẽ tự rước lấy những sự đau khổ vào mình.

Hắn quay lại hỏi bọn người phái Thái Sơn đi theo:

- Có phải thế không các vị?

Mấy chục người theo sau hắn đồng thanh đáp:

- Đúng thế!

Lâm Hậu cười lạt một tiếng rồi trở gót đi ngay.

Lam Phượng Hoàng cười nói:

- Lâm lão sư! Lão sư mất cờ thì lấy gì về để phúc trình cùng Tả minh chủ? Vậy tại hạ trả lại cờ cho lão sư.

Nàng nói xong vung tay phải một cái, liệng cây cờ gấm lai.

Lâm Hậu bị đoạt mất cờ lệnh, trong lòng đang xao xuyến. Hắn thấy một lá cờ nhỏ bay tới, kình phong rít lên vang tai thì nghĩ bụng:

- Đây là Ngũ độc kỳ của ả, nào có phải Ngũ nhạc lệnh kỳ, ta lấy làm cóc gì?

Trong lòng hắn đang xoay chuyển ý nghĩ thì ngọn cờ đã bay đến trước mặt nhằm đâm vào cổ họng hắn.

Lâm Hậu vươn tay ra nắm lấy. Đột nhiên hắn "ối" lên một tiếng, vội vứt cờ đi, vì hắn cảm thấy lòng bàn tay nóng bỏng như bị lửa đốt, đau đớn không thể chịu được. Hắn giơ tay lên coi thì lòng bàn tay đã biến thành màu tím lợt, liền biết ngay cán cờ có bôi thuốc kịch độc vào đã bị Ngũ Độc giáo ám toán.

Lâm Hậu vừa kinh hãi vừa căm giận lớn tiếng thóa mạ:

- Yêu nữ...

Lam Phượng Hoàng cười nói:

- Bây giờ lão sư hô lên một tiếng "Lệnh Hồ chưởng môn" và năn nỉ y thì tại hạ sẽ có thuốc giải. Bằng không thì lão sư phải chặt cả cánh tay đó đi.

Lâm Hậu vẫn biết Ngũ Độc giáo sử độc rất lợi hại. Hắn do dự một chút thấy lòng bàn tay trơ như gỗ mất hết cảm giác liền nghĩ bụng:

- Bao nhiêu công lực hoàn toàn ở hai tay, nếu bị hư tay là thành phế nhân hỏng cả một đời.

Trong lúc cấp bách hắn đành cất tiếng hô:

- Lệnh Hồ chưởng môn! Chưởng môn...

Lam Phượng Hoàng cười giục:

- Năn nỉ đi!

Lâm Hậu đành năn nỉ:

- Lệnh Hồ chưởng môn! Tại hạ đắc tội với chưởng môn. Xin chưởng môn ban cho.... chút thuốc giải.

Lệnh Hồ Xung mỉm cười nói:

- Lam cô nương! Trước tình trạng khả lân này, cô nên cho y một chút thuốc giải.

Lam Phượng Hoàng mỉm cười quay lại đưa mắt cho một cô gái mèo đứng cạnh rồi vẫy tay ra hiệu.

Cô gái mèo kia lấy gói giấy trắng nhỏ trong bọc ra, tiến lại mấy bước rồi liệng cho Lâm Hậu.

Lâm Hậu tay trái đón lấy gói thuốc, đoạn lật đật xuống núi. Hắn còn nghe tiếng cười vang của quần hào ở phía sau.

Lệnh Hồ Xung dõng dạc tuyên bố:

- Các vị bằng hữu! Các vị đã quy thuận phái Hằng Sơn và muốn đến cư trú ở biệt viện thì cần tuân giữ giới luật của bản phái. Thực ra giới luật này khi tuân hành cũng chẳng khó khăn gì. Chỉ một điều thứ tư:

không được kết giao với bọn gian tà là hơi phiền một chút.

Nhưng từ nay trở đi các vị tự coi mình là đệ tử phái Hằng Sơn mà đệ tử phái Hằng Sơn thì không phải hạng gian tà. Vậy lúc kết giao bạn hữu các vị cần để ý một chút.

Quần hào nổi lên hoan hô khen phải.

Lệnh Hồ Xung lại nói:

- Các vị muốn uống rượu ăn thịt cũng được, nhưng vị nào ăn mặn rồi thì qua ngày hôm nay không được lên núi Kiến Phong, kể cả tại hạ nữa cũng tuân hành.

Phương Chứng đại sư chắp tay lên niệm:

- Thiện tai! Thiện tai! Đất Phật thanh tịnh không nên tiết mạn.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Hay lắm! Thế là cuộc phong chưởng môn xong rồi. Chắc các vị đều đã đói lòng, vậy lấy cơm chay ra mà ăn. Tại hạ bồi tiếp phương trượng chùa Thiếu Lâm, chưởng môn phái Võ Đương cùng các vị tiền bối. Chúng ta hãy chờ đến mai hãy cùng nhau đánh chén.

Chùa Huyền Không hội nghị tay ba

Hôm ấy toàn thể đều dùng cơm chay.

Ăn uống xong, Phương Chứng đại sư nói:

- Lệnh Hồ chưởng môn! Lão tăng cùng Xung Hư đạo huynh muốn thương nghị cùng chưởng môn một việc.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tại hạ xin tuân lời.

Chàng nghĩ bụng:

- Chưởng môn hai phái lớn trong võ lâm đều thân hành đến núi Hằng Sơn tức là có việc trọng yếu muốn đem ra thương nghị. Ngọn Kiến Tính này rắn rồng hỗn tạp, bất cứ chỗ nào cũng tai vách mạch rừng.

Chàng liền dặn dò bọn Nghi Hòa, Nghi Thanh chia nhau mời mọc tân khách rồi chàng quay lại nói với Phương Chứng, Xung Hư:

- Dưới ngọn núi này bên cửa Từ Diêu có ngọn Thúy Bình Sơn. Vách núi dựng đứng, nhẵn bóng như gương. Trên núi có chùa Huyền Không. Đó là một nơi thắng cảnh. Nếu hai vị tiền bối có nhã hứng thì Lệnh Hồ Xung này dẫn các vị đi chơi một lát nên chăng?

Xung Hư đạo nhân đáp:

- Bần đạo từng nghe chùa Huyền Không trên núi Thúy Bình Sơn dựng lên đời Bắc Ngụy. Nơi đây cực kỳ hiểm trở, khỉ vượn cũng không thể trèo lên tới nơi được, thế mà có người kiến tạo

nên ngôi chùa. Bần đạo đang muốn đến coi cho mở rộng tầm mắt.

Lệnh Hồ Xung liền dẫn hai người xuống núi Kiến Tính, qua cửa Từ Diêu đi đến chân núi Thúy Bình. Mấy người ngửng đầu trông lên thấy hai tòa lâu các cao chót vót trên đỉnh núi, thật giống lâu các của người tiên mọc ra ở giữa đám mây.

Phương Chứng đại sư thở dài nói:

- Người dựng ra lâu đài các này thật có ý muốn lên mở cửa nhà trời. Thế mới biết trong thiên hạ chẳng có việc gì khó, chỉ sợ người không có chí mà thôi.

Ba người liền thi triển khinh công cất bước lên núi, đến chùa Huyền Không.

Chùa Huyền Không gồm hai tòa lâu các đều cao ba tầng chĩa lên không gian mấy chục trượng. Giữa hai tòa nhà lầu cách nhau chừng mấy chục thước nối vào nhau bằng một cây cầu treo lơ lửng.

Trong chùa có một mụ già trông nom quét tước.

Mụ thấy ba người tới nơi đã không chào hỏi lại không hành lễ, chỉ giương mắt lên mà nhìn.

Mười mấy bữa trước đây, Lệnh Hồ Xung cùng bọn Nghi Hòa, Nghi Lâm lên chùa nên biết rõ mụ bộc phụ này vừa câm, vừa điếc, chẳng hiểu chút gì.

Lệnh Hồ Xung không lý gì đến mụ, liền cùng Phương Chứng, Xung Hư bước lên cầu.

Cây cầu treo này rộng chừng vài thước. Nếu là người thường trèo lên nhìn ra bốn mặt đều là cõi mênh mông bát ngát, mây quẩn dưới chân thì tưởng chừng như mình đang lên trời, không khỏi dao động tâm thần, chân tay luống cuống. Nhưng ba người

này đều là những tay cao thủ hạng nhất lên chỗ thắng cảnh này lại cảm thấy trong lòng khoan khoái.

Phương Chứng va Xung Hư nhìn về phương Bắc thấy ẩn hiện một tòa thành quách giữa đám khói mây.

Mọi người còn nhìn thấy giữa hai ngọn núi có giòng nước chảy về phía đông. Hình thế cực kỳ hùng vĩ hiểm trở.

Phương Chứng nói:

- Người xưa có câu:

"Một người đóng lại, muôn người không mở ra được". Hình như thế nơi đây đúng là thế đó.

Xung Hư nói:

- Về đời Bắc Tống, Dương lão linh công giữ cửa tam quan đóng binh ở đây. Chốn này là nơi trọng yếu nên các binh gia đều muốn tranh đoạt. Vì vậy họ tới đây mới nhận thấy chùa Huyền Không là một công trình quỷ khốc, thần kinh, đáng ghê cho nghị lực người xưa. Nhưng khi coi tới quãng đường sơn đạo thẳng tắp dài năm trăm dặm thì công khai phá còn ghê gớm hơn nhiều. Việc kiến tạo chùa Huyền Không này chưa đáng kể vào đâu.

Lệnh Hồ Xung lấy làm kỳ hỏi:

- Thưa đạo trưởng! Quãng đường sơn đạo năm trăm dặm mà đạo trưởng nói đây đều do nhân công khai thác ư?

Xung Hư đáp:

- Sử chép rằng:

Đời Ngụy Võ Đế, năm đầu niên hiệu Thiên Hưng, đánh dẹp nước Yên đưa quân từ núi Trung Sơn về Bình Thành đã điều động mấy vạn sĩ tốt khai phá núi Hằng Lĩnh làm một đường giao thông năm trăm dặm thẳng từ cửa Từ Diêu này. Cửa Từ

Diêu là đầu đường phía Bắc con đường thẳng đó.

Phương Chứng nói:

- Con đường thẳng ngoài năm trăm dặm này dĩ nhiên phần lớn là đường thiên nhiên. Bắc Ngụy hoàng đế phát mấy vạn sĩ tốt chỉ là để phá mấy ngọn núi ngăn trở trung gian mà thôi. Tuy nhiên đó cũng là một công trình cực kỳ hiện đại khiến người nghe đến phải lắc đầu lè lưỡi.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Không trách có nhiều người muốn làm hoàng đế. Chỉ cần hô lên một tiếng là mấy vạn sĩ tốt phải khai sơn phá thạch bạt thành đường thẳng.

Xung Hư nói:

- Tự cổ chí kim biết bao anh hùng hào kiệt khó lòng bước qua được quan ải "quyền thế". Đừng nói chuyện làm hoàng đế mà ngay trong võ lâm hiện nay sỏ dĩ nỗi trận phong ba, gây cuộc phân tranh không dứt cũng chỉ vì hai chữ "quyền thế" mà ra.

Lệnh Hồ Xung run lên nghĩ thầm:

- Lão đưa vào chính đề rồi đây.

Chàng liền nói:

- Vãn bối thật chưa hiểu rõ, mong rằng hai vị tiền bối chỉ điểm thêm cho.

Phương Chứng nói:

- Lệnh Hồ chưởng môn! Bữa nay phái Tung Sơn sai Lâm lão sư dẫn một đoàn người tới đây vì mục đích gì?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Y truyền đạt hiệu lịnh của Tả minh chủ không cho vãn bối tiếp nhiệm chức chưởng môn phái Hằng Sơn.

Phương Chứng lại hỏi:

- Tại sao Tả minh chủ lại không muốn cho thí chủ lên ngôi chưởng môn phái Hằng Sơn?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Lúc còn ở Thiếu Lâm bảo tự, văn bối đã đắc tội với y, nên y thống hận văn bối không biết đến đâu mà nói...

Lệnh Hồ Xung nói tiếp:

- Tả minh chủ còn muốn đem Ngũ nhạc kiếm phái hợp vào làm một mà văn bối đã mấy lần phá rối kế hoạch của y.

Phương Chứng lại hỏi:

- Tại sao chưởng môn lại ngăn cản kế hoạch của y?

Lệnh Hồ Xung ngẩn người một lúc không biết trả lời thế nào.

Phương Chứng lại hỏi:

- Phải chăng chưởng môn cho việc hợp Ngũ nhạc kiếm phái vào làm một là không ổn?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Khi đó văn bối không nghĩ tới việc này có ổn hay không, chỉ vì thấy phái Tung Sơn muốn uy hiếp phái Hằng Sơn lại giả làm giáo chúng Ma giáo cướp bắt đệ tử phái Hằng Sơn, vây đánh Định Tĩnh sư thái bằng những thủ đoạn hèn mạt. Văn bối gặp việc bất bình nên ra tay viện trợ. Văn bối nghĩ rằng:

việc hợp nhất Ngũ nhạc kiếm phái nếu là mỹ sự thì sao phái Tung Sơn không mời chưởng môn các phái đến thương nghị một cách đường hoàng mà lại giở trò ném đá dấu tay?

Xung Hư gật đầu nói:

- Chưởng môn nghĩ thế là phải. Tả Lãnh Thiền trong lòng hoài bão chí lớn, muốn làm người thứ nhất trong võ lâm.

Nhưng y tự biết khó lòng khiến cho mọi người khâm phục nên phải sử dụng âm mưu.

Phương Chứng thở dài nói:

- Tả minh chủ quả là một nhân tài kiệt xuất trong võ lâm. Trong Ngũ nhạc kiếm phái không có người thứ hai nào so sánh với y được. Có điều hoài bão của y quá lớn, nóng lòng áp đảo hai phái Võ Đương và Thiếu Lâm nên dùng thủ đoạn chẳng cần lựa chọn, miễn sao cho đạt được mục đích.

Xung Hư nói:

- Phái Thiếu Lâm nguyên là lãnh tụ võ lâm. Trải mấy trăm năm ai cũng công nhận như vậy. Sau phái Thiếu Lâm là đến Võ Đương. Dưới nữa là những phái Côn Luân, Nga My, Không Động.... Lệnh Hồ hiền đệ! Mỗi một môn phái sáng tạo nên danh là do tâm huyết của biết bao nhiêu anh hùng hào kiệt hàng mấy trăm năm tích lũy mới thành. Gia số võ công cũng phải từng phân từng ly trăm ngàn lần rèn đi luyện lại mới có, chứ không phải công trình một sớm một chiều mà được. Ngũ nhạc kiếm phái quật khởi về sau góp mặt với võ lâm, đại khái mới sáu bảy chục năm nay. Tuy những phái này vươn lên rất mau, nhưng đa số vẫn chưa kịp những phái Côn Luân, Nga My.... chứ đừng nói đến phái Thiếu Lâm võ công bác đại tinh thâm với bảy mươi hai tuyệt nghệ. Ngũ nhạc kiếm phái bì thế nào được?

Lệnh Hồ Xung gật đầu khen phải.

Xung Hư lại nói:

- Trong các phái ngẫu nhiên nảy ra một vài nhân vật tài trí kiêu hùng một thời, nhưng sức một người chẳng tài nào áp đảo được những bậc hào kiệt các nhà các phái khác. Lúc Tả Lãnh Thiền lên làm chức minh chủ Ngũ nhạc kiếm phái, Phương Chứng đại sư đã liệu trước trong võ lâm sẽ xảy ra lắm chuyện.

Mấy năm gần đây họ đã có những hành động quả đúng như tiên kiến của Phương Chứng đại sư.

Phương Chứng đại sư cất tiếng niệm:

- A Di Đà Phật!

Xung Hư lại nói:

- Bước đầu của Tả Lãnh Thiền là lên làm minh chủ Ngũ nhạc kiếm phái. Bước thứ hai là hợp cả năm phái vào làm một để y làm chưởng môn. Sau khi Ngũ phái thống nhất, lực lượng hùng hậu, thế là ngấm ngầm phái này sẽ cùng hai phái Thiếu Lâm, Võ Đương thành thế chia ba chân vạc. Khi ấy Tả Lãnh Thiền tiến thêm bước nữa như tằm giữ lấy cành, hắn sẽ thôn tính những phái Côn Luân, Nga My, Không Động, Thanh Thành hợp vào làm một. Đó là bước thứ bạ Sau nữa hắn quay lại gây hấn với Triều Dương thần giáo, đứng ra thống lãnh các phái Thiếu Lâm, Võ Đương để đè bẹp Triều Dương thần giáo. Đó là bước thứ tư.

Lệnh Hồ Xung ngấm ngầm cảm thấy trong lòng lo sợ liền hỏi:

- Những chuyện này khó mà làm được. Sao hắn lại hao tâm tổn lực như vậy?

Xung Hư đáp:

- Lòng người như biển khôn dò. Trên đời thiếu gì việc khó lòng làm được mà vẫn có người cố gắng thử làm. Hiền đệ thử coi con đường năm trăm dặm thẳng tắp chẳng đã có người khai phá được rồi đó ư? Chùa Huyền Không này cũng chẳng có người dựng lên được là gì? Tả Lãnh Thiền mà diệt xong Triều Dương thần giáo thì hắn sẽ thành thế "Duy ngã độc tôn" trong võ lâm. Lúc đó hắn muốn thôn tính phái Võ Đương, thu thập phái Thiếu Lâm không còn là chuyện khó nữa.

Phương Chứng đại sư lại miệng niệm một câu:

- A Di Đà Phật!

Lệnh Hồ Xung nói:

- Té ra Tả Lãnh Thiền muốn bao nhiêu hào sĩ võ lâm trong thiên hạ đều phải tuân theo mệnh lệnh của y?

Xung Hư đạo trưởng cười khanh khách đáp:

- Chính là thế đó! Khi ấy e rằng hắn còn muốn làm hoàng đế. Sau khi làm hoàng đế rồi hắn còn muốn trường sinh bất lão, vạn thọ vô cương! Cho nên mới có câu:

"Lòng người chẳng biết thế nào cho thỏa mãn như rắn muốn nuốt voi". Từ cổ chí kim đều thế cả. Những anh hùng hào kiệt rất ít người tránh thoát được cửa quan "quyền vị".

Lệnh Hồ Xung lẳng lặng không nói gì.

Ngọn gió heo vi vút thổi tới, bất giác chàng rét run lên, rồi cất tiếng hỏi:

- Con người ở đời sống mấy chục năm, tưởng nên thích chí là hơn, sao họ lại khổ công theo đuổi những việc tày trời như vậy? Tả Lãnh Thiền mà muốn tiêu diệt Triều Dương thần giáo cùng thôn tính những phái Thiếu Lâm, Võ Đương thì không hiểu phải mất đến bao nhiêu người mà kể, máu chảy biết đến đâu mà nói.

Xung Hư vỗ hai tay nói:

- Phải vậy a! Ba người chúng ta đây phải gánh lấy trách nhiệm đứng ra ngăn cản Tả Lãnh Thiền, không thể để dã tâm của hắn sinh cường được. Có như thế thì trên chốn giang hồ mới tránh được nạn máu tanh đầy đất.

Lệnh Hồ Xung rùng mình nói:

- Đạo trưởng nói thế khiến cho vãn bối phải kinh hồn. Vãn bối kiến thức hẹp hòi, chỉ biết nghe lời giáo hối của nhị vị tiền

bối mà thôi.

Xung Hư nói:

- Hôm ấy Lệnh Hồ chưởng môn thống lĩnh quần hào đến chùa Thiếu Lâm để nghênh đón Nhậm đại tiểu thư mà không làm tổn hại đến một gốc cây ngọn cỏ trong chùa. Phương trượng đại sư vẫn giữ mối tình cảm nồng hậu với chưởng môn.

Lệnh Hồ Xung đỏ mặt lên nói:

- Vãn bối mỗi khi nhớ tới vụ lộn xộn này rất là sợ hãi.

Xung Hư nói:

- Sau khi chưởng môn đi rồi, Tả Lãnh Thiền cùng đồng bọn cũng cáo biệt trở về hết, bần đạo còn ở lại chùa Thiếu Lâm bảy ngày đêm, bàn luận cùng phương trượng đại sư, rất lấy làm lo lắng về dã tâm bồng bột của bọn Tả Lãnh Thiền. Sau chúng ta được tin Lệnh Hồ lão đệ lên tiếp nhiệm chưởng môn phái Hằng Sơn liền quyết định thân hành đến đây một là để chúc mừng lão đệ hai là cùng nhau thương nghị đại sự.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Hai vị đề cao vãn bối như vậy, vãn bối thật không dám.

Xung Hư nói:

- Vụ Lâm Hậu truyền hiệu lệnh của Tả Lãnh Thiền nói là đến sáng sớm ngày rằm tháng ba Ngũ nhạc kiếm phái từ trên xuống dưới phải đến tập họp ở núi Tung Sơn để lựa chọn và suy cử vị chưởng môn cho Ngũ Nhạc phái đã ở trong sự tiên liệu của phương trượng đại sư rồi. Có điều bọn ta không ngờ Tả Lãnh Thiền lại nóng nảy đến thế. Hắn nói suy tôn chức chưởng môn Ngũ nhạc phái tức là hợp nhất Ngũ nhạc kiếm phái đã thành định cục. Theo chỗ phỏng đoán của bần đạo thì Mạc Đại tiên sinh tính tình quái gở, tất không phụ họa với Tả Lãnh Thiền.

Thiên Môn đạo huynh phái Thái Sơn cũng cương trực nóng nảy quyết chẳng chịu khuất thân dưới quyền kẻ khác. Lệnh sư là Nhạc tiên sinh bề ngoài nhũn nhặn mà bề trong lại có góc cạnh. Tiên sinh coi địa vị chưởng môn phái Hoa Sơn rất quan trọng. Tả Lãnh Thiền muốn thủ tiêu phái Hoa Sơn chắc cũng giở lý sự để tranh giành. Chỉ có phái Hằng Sơn thì ba vị tiền bối sư thái viên tịch cả rồi, bọn nữ đệ tử đứng trước sự thể lúc đó của Tả Lãnh Thiền thì không chừng họ đành chịu khuất phục. Chẳng ngờ Định Nhàn sư thái lại là một vị nữ trung anh kiệt. Lúc lâm tử sư thái đã tính toán cả rồi, liền phá lệ đem chức chưởng môn ủy thác vào tay lão đệ. Chỉ cần sao bốn phái Thái Sơn, Hành Sơn, Hoa Sơn, Hằng Sơn liên thủ với nhau, không chịu ưng thuận hợp năm phái vào làm một Ngũ nhạc phái thì âm mưu của Tả Lãnh Thiền định làm bá chủ võ lâm, gây tai họa trên chốn giang hồ, không thể sinh cường được.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Nhưng vãn bối coi thanh thế Lậm Hậu bữa nay đến truyền lệnh thì dường như ba phái Thái Sơn, Hành Sơn và Hoa Sơn đều bị Tả Lãnh Thiền uy hiếp rồi.

Xung Hư đạo trưởng gật đầu đáp:

- Đúng thế! Và sự xoay chiều của lệnh sư là Nhạc tiên sinh cũng khiến cho phương trượng đại sư cùng bần đạo sinh lòng nghi hoặc, không sao hiểu được.

Xung Hư lại hỏi:

- Bần đạo còn nghe nói một kẻ đệ tử nhà họ Lâm ở Phúc Châu đã đến bái lệnh sư vào làm môn hạ có đúng thế không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đúng thế! Sư đệ của vãn bối tên gọi Lâm Bình Chi.

Xung Hư hỏi:

- Y có pho Tịch tà kiếm phổ tổ truyền mà giang hồ đồn đại đã lâu. Ai cũng nói kiếm pháp trong pho này uy lực ghê gớm, lão đệ có nghe thấy không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Văn bối có biết việc đó.

Rồi chàng đem chuyện tìm thấy chiếc áo cà sa ở trong ngõ Hướng Dương thành Phúc Châu thế nào, bị người phái Tung Sơn mưu đồ cướp đoạt ra sao, rồi chàng bị thương ngất xỉu trong trường hợp nào thuật lại.

Xung Hư trầm ngâm hồi lâu rồi nói:

- Theo tình lý này mà xét đoán thì lệnh sư thấy chiếc áo cà sa kia rồi liền đem giao lại cho lệnh sư đệ.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Nhưng sau đó sư muội văn bối lại rượt theo văn bối để đòi Tịch tà kiếm phổ. Hôm ấy trong chùa Thiếu Lâm, Tả Lãnh Thiền cùng Nhậm giáo chủ tỷ thí võ nghệ. Lúc lão lấy ngón tay làm kiếm thì Hướng Vấn Thiên đại ca hô lên đó là Tịch tà kiếm pháp. Văn bối kiếm thức hẹp hòi, thực tình không thể hiểu được chiêu thức của Tả Lãnh Thiền thi triển đó có phải là Tịch tà kiếm pháp hay không? Văn bối muốn thỉnh giáo nhị vị tiền bối về vụ này.

Xung Hư đưa mắt nhìn Phương Chứng nói:

- Phương trượng đại sư nguyên thủy vụ này ra sao xin đại sư giải thích cho Lệnh Hồ lão đệ.

Phương Chứng gật đầu đáp:

- Lệnh Hồ chưởng môn! Chưởng môn đã nghe ai nói tới danh từ "Qùy hoa bảo điển" bao giờ chưa?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Sư phụ văn bối đã nhắc tới Qùy Hoa bảo điển là một pho bí lục trong đó chép những môn võ học tối cao vô thượng. Nhưng pho này thất truyền đã lâu, không hiểu lạc lõng nơi đâu. Sau văn bối nghe Nhậm giáo chủ nói là đã đem Qùy hoa bảo điển truyền cho Đông Phương Bất Bại. Thế thì Qùy hoa bảo điển hiện giờ ở trong tay bên Triều Dương thần giáo.

Phương Chứng lắc đầu nói:

- Đó mới có nửa bộ chứ không phải toàn pho.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Dạ!

Chàng nghĩ thầm:

- Nếu trong võ lâm quả có những việc trọng đại mà hai vị tiền bối này còn không hay gì thì người khác hiểu thế nào được. Chắc chắn trong võ lâm có đại sự gì sắp do miệng Phương Chứng đại sư tiết lộ ra.

Phương Chứng ngửng đầu lên nhìn đám mây bạc lơ lửng lưng trời nói:

- Phái Hoa Sơn chia làm hai phe:

phe Khí tông và phe Kiếm tông mà rấy động can qua, tàn sát lẫn nhau. Lệnh Hồ chưởng môn có biết vụ này không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Văn bối có biết qua nhưng gia sư không nói một cách tường tận.

Phương Chứng gật đầu nói:

- Giữa các vị sư huynh sư đệ đồng môn mà xẩy cuộc tương tàn thiệt không phải là việc tốt đẹp, nên Nhạc tiên sinh không muốn nói nhiều là phải. Sở dĩ phái Hoa Sơn mà có việc phân

chia làm Khí Tông và Kiếm Tông cũng chỉ vì pho Qùy hoa bảo điển này mà ra.

Lão ngừng lại một chút rồi chậm rãi nói tiếp:

- Trong võ lâm thường đồn đại pho Qùy hoa bảo điển của một cặp vợ chồng hợp tác, nhưng hai vị cao nhân tiền bối này họ tên gì thì không khảo cứu và đâu mà biết rõ được. Có thuyết nói họ tên người đàn ông có chữ Qùy và người đàn bà có chữ Hoa. Vì thế mà kêu bằng Qùy hoa bảo điển. Nhưng chỉ là lời phỏng đoán. Có điều ai nấy đều nói đôi vợ chồng này ban đầu mối ân ái rất mật thiết. Sau vì sáng tác bí lục này mà thành ra xích mích. Hai vợ chồng nhà này soạn bộ Qùy hoa bảo điển vào hồi tráng niên cường lực. Võ công đang độ tối cao như vầng thái dương lên tới giữa trời. Sau khi xảy chuyện xích mích rồi cả hai ông bà đi ẩn lánh, không thấy đâu nữa. Pho bí lục võ công cũng chia làm hai bộ. Bộ của ông chồng gọi là Càn kinh. Bộ của bà vợ kêu bằng Khôn kinh.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Té ra Qùy hoa bảo điển chia làm hai bộ Càn , Khôn. Đến nay vẫn bối mới được nghe lão tiền bối nói là lần đầu.

Phương Chứng nói:

- Pho kinh chia làm Càn, Khôn là do một số người trong võ lâm nói vậy. Nhưng thuyết khác lại bảo Qùy hoa bảo điển chia làm hai bộ là "Thiên thư" và "Địa thư". Lại có người kêu bằng "Dương lục" và "âm lục". Nói tóm lại nguyên bản sách này không có nhan đề rõ rệt mà người sau tự ý đặt ra tên gọi. Hơn hai trăm năm nay, vụ này kể ra cũng kỳ ở chỗ thủy chung chưa một người nào được đọc cả hai bộ Càn kinh và Khôn kinh này để dung hợp những võ công trong bảo điển. Nếu bảo là không có cơ duyên thì cũng không đúng hẳn, vì hơn trăm năm trước đây

cả hai bộ Càn, Khôn đều lọt vào tay hạ viện chùa Thiếu Lâm ở xã Bồ Điền tỉnh Phúc Kiến. Khi đó phương trượng chùa Thiếu Lâm ở Bồ Điền là Hồng Diệp thiền sư, một nhân vật đại trí tuệ không ai bì kịp. Theo chỗ hiểu biết võ công của lão nhân gia thì lão nên chú giải hai phi kinh Càn, Khôn mới phải. Nhưng theo lời đệ tử của Hồng Diệp thiền sư thì lão nhân gia vẫn chưa chú giải toàn pho.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Chắc nội dung pho bảo điển này sâu xa và ảo diệu vô cùng, nên Hồng Diệp thiền sư dù là nhân sĩ thông minh tài trí cũng khó lòng lĩnh hội được toàn pho.

Phương Chứng gật đầu đáp:

- Đúng thế! Lão tăng cùng Xung Hư đạo huynh đều vô duyên chẳng có phước lấy được bảo điển vào tay. Nếu không thì dù chẳng dám nói đến luyện tập công pho trong bảo điển nhưng ít ra cũng coi cho biết những bí quyết cao thâm khôn lường trong sách thế nào đặng thỏa lòng mong ước.

Xung Hư tủm tỉm cười nói:

- Đại sư lại động lòng trần tục rồi! Chúng ta là những người học võ không lấy được bảo điển chẳng nói làm chi, khi nó đã lọt vào tay thì nhất định bỏ ngủ quên ăn để nghiên cứu xem may ra có lãnh hội được chút nào chăng. Trường hợp này sẽ đưa chúng ta đến chỗ lầm lỡ của thanh tu mà chuốc lấy sự phiền não vào người. Chúng ta vô duyên không được thấy nó mà thực ra là phước cho mình đó.

Phương Chứng cười ha hả nói:

- Đạo huynh nói phải lắm! Lão tăng chưa hết lòng trần tục, thật mắc cỡ quá.

Nhà sư quay lại bảo Lệnh Hồ Xung:

- Theo lời tương truyền của những bậc cố lão thì những võ công về cơ bản chép trong Càn kinh và Khôn kinh theo một đường lối khác lạ. Chẳng những khác nhau mà còn phản lại nhau nữa. Người ta còn đồn hai vị sư huynh, sư đệ phái Hoa Sơn ngày trước đã có cơ duyên đến làm tân khách chùa Thiếu Lâm ở Bồ Điền. Không hiểu trong trường hợp nào, hai vị đã được coi Qùy hoa bảo điển.

Lệnh Hồ Xung bụng bảo dạ:

- Qùy hoa bảo điển đã thuộc quyền sở hữu của chùa Thiếu Lâm ở Bồ Điền thì dĩ nhiên người ta giữ kín chẳng khi nào để hở ra cho người ngoài thấy. Vậy mà hai vị sư huynh, sư đệ tiền bối phái Hoa Sơn coi được, tức là coi lén. Có điều Phương Chứng muốn dùng lời lẽ lịch sự nên không đụng đến chữ coi lén.

Phương Chứng lại nói:

- Hai vị trong lúc thảng thốt không kịp đồng thời coi toàn pho, liền chia ra mỗi vị đọc một bộ. Sau trở về Hoa Sơn hai vị mới tham khảo nghiên cứu.

Nhà sư dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Không ngờ hai vị đem yếu quyết trong bảo điển ra chứng nghiệm thì lại thành đầu ngô mình sở, chẳng ăn nhập gì với nhau hết. Hai vị càng nói càng như kèo đục vênh, chẳng vào ngàm với nhau chút nào.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Như vậy rồi hai vị đi đến kết quả thế nào?

Phương Chứng đáp:

- Cả hai vị đều cho là đối phương đọc lộn sách, chỉ có mình mới được coi đúng chân kinh. Hai vị đi tới chỗ mỗi lúc một xa

nhau rồi mỗi vị tự luyện lấy những yếu quyết mà mình coi được. Do đó phái Hoa Sơn chia làm hai phe Khí tông và Kiếm tông.

Phương Chứng thở dài nói tiếp:

- Hai vị nguyên là sư huynh, sư đệ chẳng khác tình cốt nhục đồng bào, sau biến thành thù nghịch.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Có phải hai vị sư huynh, sư đệ phái Hoa Sơn đó là Mẫn Túc và Chu Tử Phong tiền bối không?

Những mưu sâu của Nhạc Bất Quần

Nguyên Mẫn Túc là ông tổ phe Khí tông, Chu Tử Phong là ông tổ phe Kiếm tông. Việc phái Hoa Sơn chia thành hai phe đã xẩy ra lâu năm rồi.

Phương Chứng đáp:

- Mẫn, Chu hai vị không được Hồng Diệp thiền sư ưng thuận rồi việc hai vị coi Qùy hoa bảo điển sau bị thiền sư phát giác. Lão nhân gia đã biết võ học chép trong Qùy hoa bảo điển tinh thâm bát ngát, ảo diệu vô cùng. Chính người đã phí công mấy chục năm trời còn chưa thông hiểu thì hai vị Mẫn, Chu đọc nghiến ngáu, câu được câu chăng, nhất định sẽ thành mối hậu họa quan trọng khôn lường. Lão nhân gia liền phái một vị đệ tử đắc ý nhất là Độ Nguyên thiền sư lên núi Hoa Sơn khuyến dụ hai vị Mẫn, Chu không nên luyện tập những môn võ học trong bảo điển.

Lệnh Hồ Xung hỏi xen vào:

- Chắc hai vị tiền bối Mẫn, Chu không chịu tuân theo?

Phương Chứng đáp:

- Nghĩ cho kỹ thì vụ này không nên trách hai vị Mẫn, Chụ Bọn ta là người theo võ học, nhất định vớ được bí lục về võ nghệ cao siêu khi nào lại không luyện tập? Lão tăng đây đã mấy chục năm thanh tịnh mà một khi nghĩ tới võ học trong Qùy hoa bảo điển cũng không khỏi nổi lòng trần tục. Vừa rồi Xung Hư đạo huynh đã cười chọ Đến mình còn thế huống chi những vị võ sư

thông thường?

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Dè đâu Độ Nguyên thiền sư đi chuyến đó lại xẩy chuyện bất ngờ.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Phải chăng hai vị Mẫn, Chu đã có điều thất kính đối với Độ Nguyên thiền sư?

Phương Chứng lắc đầu đáp:

- Không phải thế! Độ Nguyên thiền sư lên núi Hoa Sơn rồi, hai vị Mẫn, Chu tỏ ra rất kính trọng thiền sư và thừa nhận đã coi lén pho Qùy hoa bảo điển. Một mặt hai vị ngỏ lời tạ lỗi, một mặt đem những môn võ học trong kinh ra thỉnh giáo thiền sự Ai ngờ Độ Nguyên thiền sư tuy là một vị đệ tử đắc ý nhất của Hồng Diệp thiền sư mà chưa được truyền thụ môn võ học trong bảo điển. Hai vị Mẫn, Chu cho rằng nhất định Độ Nguyên thiền sư đã tinh thông những môn võ học chép trong bảo điển. Hai vị có biết đâu Hồng Diệp thiền sư có thâm ý khác. Độ Nguyên thật sự không hiểu gì hết. Khi nghe hai vị đọc thuộc kinh văn thiền sư buột miệng giải thích theo ý nghĩ của mình. Đồng thời Độ Nguyên cũng ngấm ngầm ghi nhớ vào lòng. Thiền sư là một tay bản lãnh cực cao lạo có trí hơn người. Lão nghe nói một câu kinh văn liền diễn giải một tràng dài rất trơn tru nên hai vị Mẫn, Chu khâm phục lắm.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Vậy ra Độ Nguyên thiền sư học lại kinh văn trong bảo điển ở nơi hai vị Mẫn, Chu hay sao?

Phương Chứng gật đầu đáp:

- Đúng thế! Có điều hai vị Mẫn, Chu đã chẳng nhớ được bao

nhiêu mà lúc thuật lại còn giảm đi một ít. Nghe nói Độ Nguyên thiền sư ở lại trên núi Hoa Sơn đến bảy tám ngày rồi mới từ biệt ra đi. Nhưng từ đó thiền sư không trở về chùa Thiếu Lâm ở Bồ Điền nữa.

Lệnh Hồ Xung lấy làm kỳ hỏi:

- Độ Nguyên thiền sư không về chùa Thiếu Lâm thì đi đâu?

Phương Chứng đáp:

- Ngày ấy không ai hiểu tông tích thiền sự Sau đó ít lâu, Hồng Diệp thiền sư nhận được phong thơ của Độ Nguyên thiền sư nói là không nén nổi lòng trần, quyết ý trở về cõi tục nên không còn mặt mũi nào trở về gặp sư phu...

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Việc này thật ra ngoài sự tiên liệu của mọi người.

Phương Chứng lại nói tiếp:

- Vì vụ này mà giữa Hồng Diệp thiền sư cùng phái Hoa Sơn thành ra có nhiều mối hiềm khích. Việc đệ tử phái Hoa Sơn coi được Qùy hoa bảo điển cũng đồn đại ra ngoài.

Phương Chứng thở dài nói tiếp:

- Cách đó vài chục năm mười vị trưởng lão ma giáo kéo đến tấn công phái Hoa Sơn.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Vụ mười vụ trưởng lão ma giáo kéo đến tấn công phái Hoa Sơn vãn bối chưa từng nghe ai nói tới.

Phương Chứng đáp:

- Tính ra hồi ấy sư phụ của thí chủ cũng chưa ra đời. Mười vị trưởng lão ma giáo kéo đến tấn công phái Hoa Sơn cũng chỉ vì mục đính muốn lấy pho Qùy hoa bảo điển. Khi ấy phái Hoa Sơn thế cô sức yếu, không chống nổi ma giáo liền liên kết với bốn

phái Thái Sơn, Tung Sơn, Hằng Sơn và Hành Sơn. Cái tên Ngũ nhạc kiếm phái bắt đầu có từ đấy.

Phương Chứng đại sư ngừng lại một chút rồi kể tiếp:

- Lần thứ nhất cuộc đại chiến diễn ra ở chân núi Hoa Sơn. Bọn trưởng lão ma giáo cúp đuôi mà chạy. Nhưng năm năm sau mười vị trưởng lão sau khi nghiên cứu được cách phá giải những chỗ tinh thâm trong kiếm pháp của Ngũ nhạc kiếm phái lại kéo đến núi Hoa Sơn tấn công lần thứ hai.

Lệnh Hồ Xung nghe tới đây, sực nhớ đến những thi hài ở hậu động trên ngọn núi sám hối, cùng những võ công kiếm pháp khắc trên vách đá bất giác chàng la lên một tiếng ủa.

Phương Chứng hỏi:

-Thì sao?

Lệnh Hồ Xung đỏ mặt lên đáp:

- Vãn bối đã chặn lời phương trượng, xin phương trượng tha thứ cho.

Phương Chứng gật đầu nói tiếp:

- Lần này mười vị trưởng lão chuẩn bị sẵn sàng. Trước khi kéo đến Hoa Sơn họ đã nghĩ cách phá giải kiếm thuật của Ngũ nhạc kiếm phái đến chỗ tinh diệu. Hai phe quyết đấu, Ngũ nhạc kiếm phái thất bại chua cay. Nghe đâu pho Qùy hoa bảo điển chép lại đã lọt vào tay ma giáo nhưng mười vị trưởng lão ma giáo cũng không còn sống mà rời khỏi núi Hoa Sơn. Chúng ta tưởng tượng cũng đủ rõ cuộc ác chiến này nhất định thảm khốc phi thường.

Lệnh Hồ Xung nghe Phương Chứng nói vậy liền nghĩ tới những bộ xương khô ở trong hậu động trên núi sám hối phái Hoa Sơn.

Chàng tự hỏi:

- Chẳng lẽ những bộ xương khô kia lại là di hài của mười vị trưởng lão ma giáo? Nếu không thì sao bọn họ lạo khắc chữ lên vách động để thống mạ Ngũ nhạc kiếm phái?

Xung Hư thấy chàng ngẩn ngơ xuất thần liền hỏi:

- Lão đệ có nghe Nhạc tiên sinh nói tới vụ này không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Không! Nhưng văn bối đã từng ở trong thạch động trên ngọn núi sám hối phái Hoa Sơn thấy rất nhiều bộ xương khô và trên vách đá cũng có đề chữ.

Xung Hư hỏi:

- Có việc đó ư? Trên vách động họ đề chữ thế nào?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Có mười sáu chữ lớn là:

"Ngũ nhạc kiếm phái vô sỉ hạ lưu, tỷ võ bất thắng, ám toán hại nhân". Ngoài ra còn vô số chữ nhỏ cũng toàn những lời thóa mạ Ngũ nhạc kiếm phái là hạng đê hèn, vô lại, mặt dầy vân vân...

Xung Hư hỏi:

- Tại sao phái Hoa Sơn còn lưu lại những câu thóa mạ trên vách đá? Thế mới thật là kỳ!

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Văn bối đã vô tình phát giác ra thạch động này. Người ngoài không một ai hay biết.

Đoạn chàng đem chuyện phát giác ra hậu động trong trường hợp nào kể lại một lượt. Chàng còn nói:

- Người sử búa đã dùng cây búa rất sắc để mở núi một quãng

dài mấy trăm trượng, nhưng chỉ còn thiếu một thước thì kiệt lực mà chết. Nghị lực của họ thật đáng khâm phục, nhưng mạng vận xúi quẩy khiến người ta phải than thầm.

Phương Chứng đại sư hỏi:

- Người sử búa phải chăng là Đại lực thần ma Phạm Tùng, một trong mười vị trưởng lão ma giáo?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Chính thị! Trên vách đá có khắc một hàng chữ:

"Phạm Tùng, Triệu Hạc phá kiếm pháp phái Hằng Sơn tại đây".

Phương Chứng hỏi:

- Triệu Hạc ư? Lão là Phi Thiên thần ma trong mười vị trưởng lão. Có phải lão sử cây Lôi chấn đáng không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Cái đó vãn bối cũng không rõ. Nhưng trên mặt đất trong thạch động có bỏ lại một cây lôi chấn đáng. Vãn bối còn nhớ trên vách đá có ghi câu:

người phá kiếm pháp phái Hoa Sơn là hai vị họ Trương tên gọi Thừa Phong, Thừa Vân gì đó.

Phương Chứng nói:

- Quả nhiên đúng rồi! Kim Hầu thần ma Trương Thừa Phong và Bạch Viên thần ma Trương Thừa Vân là hai anh em. Theo lời đồn thì hai người này sử cây thục đồng côn và cây thiết chấn côn.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Đúng rồi! Trong đồ hình trên vách đá đúng là người sử côn bổng để phá kiếm pháp phái Hoa Sơn mới thật là kỳ khiến người phải thán phục.

Phương Chứng nói:

- Cứ theo những điều trông thấy của thí chủ mà suy luận thì tựa hồ mười vị trưởng lão ma giáo trúng phải cơ quan mai phục của Ngũ nhạc kiếm phái. Có lẽ họ bị dẫn dụ vào trong sơn động rồi bị cầm tù ở đó không có cách nào thoát thân được.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Vãn bối cũng nghĩ thế. Vì vậy mà bọn người kia ôm mối bất bình, đã khắc chử trên vách đá để thóa mạ Ngũ nhạc kiếm phái, lại khắc cả những cách phá giải kiếm pháp năm phái này, khiến cho người sau biết rằng không phải họ đã bại trận mà chỉ lầm trúng phải cạm bẫy mà thôi. Nhưng bên cạnh những bộ xương khô còn có mấy thanh trường kiếm, khí giới của Ngũ nhạc kiếm phái, đó là một điều mà vãn bối nghĩ không ra.

Phương Chứng ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Những thanh trường kiếm đó khó mà đoán được. Không chừng mười vị trưởng lão ma giáo đã đoạt được ở trong bọn môn hạ Ngũ nhạc kiếm phái. Những điều mà thí chủ trông thấy trong hậu động đã nói với ai chưa?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Vãn bối vừa phát giác những chuyện kỳ lạ trong hậu động liền xảy ra biến cố, nên vãn bối chưa có cơ hội nào thuật vụ này cho sư phụ cùng sư nương hay.

Xung Hư hỏi:

- Vậy ra kiếm pháp của lão đệ được tinh diệu như vậy là nhờ đi học được ở đồ hình trên vách đá phải không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Cái đó không phải. Kiếm pháp của vãn bối trừ những điều vỡ lòng học ở nơi Nhạc sư phụ còn đều là do Phong thái sư thúc

tổ truyền thụ cho.

Phương Chứng, Xung Hư đều gật đầu.

Ba người nói chuyện hàng nửa ngày.

Bất giác vừng thái dương đã ngậm non đoài chiếu ánh hồng lên nửa vòm trời.

Phương Chứng nói:

- Mười vị trưởng lão tuy mất mạng trên núi Hoa Sơn nhưng bản sao Qùy hoa bảo điển của Mẫn Túc và Chu Tử Phong ở phái Hoa Sơn lại bị Ma giáo cướp đem đi mất. Nhậm giáo chủ nói là đã truyền cho Đông Phương Bất Bại tức là bộ viết tay này. Bộ đó không được đầy đủ e rằng còn kém bản của Lâm Viễn Đồ.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Lâm Viễn Đồ ư? Lão là ai vậy?

Phương Chứng đáp:

- Lâm Viễn Đồ là tằng tổ Lâm sư đệ của thí chủ và là người đã sáng lập ra Phước Oai tiêu cục. Lão dùng 72 đường Tịch tà kiếm pháp để trấn áp bọn tầm thường.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Vị Lâm tiền bối đó đã thấy Qùy hoa bảo điển chưa?

Phương Chứng ngập ngừng đáp:

- Lão chính là.... Độ Nguyên thiền sư và cũng là đệ tử của Hồng Diệp thiền sư nữa.

Lệnh Hồ Xung giật nẩy mình lên nói:

- Té ra là thế. Nếu vậy.... có thể...

Phương Chứng ngắt lời:

- Độ Nguyên thiền sư nguyên ở họ Lâm. Sau khi hoàn tục, lão lấy lại họ cũ.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Té ra tằng tổ phụ của Lâm sư đệ dùng 72 đường Tịch tà kiếm pháp lừng danh trên chốn giang hồ tức là vị Lâm tiền bối pháp danh là Độ Nguyên thiền sự Thật là một điều.... không ai nghĩ tới được.

Lời di ngôn của Lâm Chấn Nam ở trong tòa phá miếu ngoài thành Hành Sơn đêm hôm đó cùng tình trạng lúc y lâm tử lại hiện lên trong đầu óc chàng.

Phương Chứng nói:

- Độ Nguyên, Viễn Đồ hai danh từ này mà có là vì Độ Nguyên thiền sư tiền bối kia lúc hoàn tục lấy lại họ cũ còn tên thì chỉ là pháp danh đảo ngược lại. Sau Lâm Viễn Đồ tiền bối lấy vợ sinh con sáng lập ra tiêu cục, gây nên sự nghiệp lừng lẫy trên chốn giang hồ. Vị Lâm tiền bối này lập thân trung chính, tuy ăn cơm của tiêu cục, nhưng làm việc nghĩa hiệp, cứu giúp người trong cơn hoạn nạn. Thế là Lâm tiền bối mình không còn ở nơi cửa phật mà hành động đúng theo đức phật từ bị Vậy con người có tâm địa tốt mà tâm tức là phật, thì có xuất gia hay không cũng chẳng khác nhau là mấy. Dĩ nhiên chẳng bao lâu Hồng Diệp thiền sư biết rõ Lâm tiêu đầu là tên đệ tử đắc ý của mình ngày trước, nhưng từ đó hai bên sư đồ không đi lại với nhau nữa.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Vị Lâm tiền bối này nhờ được hai vị Mẫn, Chu tiền bối ở phái Hoa Sơn đọc khẩu quyết ra mà biết được chỗ tinh yếu về Qùy hoa bảo điển. Vãn bối vẫn chưa hiểu, còn pho Tịch tà kiếm phổ ở đâu mà rả Vả lại môn Tịch tà kiếm pháp truyền lại cho con cháu cũng không lấy gì làm cao minh cho lắm là tại sao?

Phương Chứng nhìn Xung Hư nói:

- Đạo huynh! Về kiếm thuật đạo huynh là một đại hành gia so

với bần tăng còn hiểu hơn nhiều. Vậy đạo lý trong vụ này ra sao, đạo huynh giải thích cho Lệnh Hồ thiếu hiệp nghe.

Xung Hư cười đáp:

- Đại sư nói vậy, nếu chúng ta không phải là bạn tri kỷ lâu năm lão đạo này phải đến bực mình. Đại sư khéo giỡn hoài! Kiếm thuật đời nay còn ai tinh thâm bằng Lệnh Hồ thiếu hiệp?

Phương Chứng nói:

- Kiếm thuật của Lệnh Hồ thiếu hiệp tuy tinh thâm thật, nhưng đường học vấn về kiếm đạo thì thiếp hiệp hãy còn kém đạo huynh xạ Chúng ta đã là người nhà, biết điều gì nên nói điều ấy, hà tất phải khách sáo?

Xung Hư thở dài đáp:

- Tình thực chỗ lão đạo được biết so với kiếm thuật mông mênh như biển cả, khác nào một hạt thóc trong kho đụn mà thôi.

Rồi lão quay sang nói với Lệnh Hồ Xung:

- Tịch tà kiếm pháp của nhà họ Lâm ngày nay tầm thường chẳng có chi kỳ lạ mà ngày trước kiếm pháp của Lâm Viễn Đồ tiền bối lừng lẫy giang hồ là một việc xác thực không ai chối cãi được. Ngày trước chưởng môn phái Thanh Thành là Trương Thanh Tử tự xưng là bậc kiếm pháp đệ nhất từ núi Tam giáo trở về phía Tây mà cũng bị hại dưới bàn tay Lâm Viễn Đồ. Đó là một việc giang hồ đều biết hết. Ngày nay kiếm pháp phái Thanh Thành so với Tịch tà kiếm phổ ở Phước Oai tiêu cục còn cao thâm hơn nhiều. Vậy nhất định bên trong phải có nguyên nhân. Đây là một lý do mà lão đạo nghĩ tới đã lâu. Thực ra nó cũng là một đạo lý mà hết thảy kẻ sĩ học kiếm đều nghĩ tới.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Sở dĩ Lâm sư đệ bị tai họa nhà tan, người chết, song thân bị thảm tử cũng chỉ vì mối nghi ngờ khó giải quyết này mà ra.

Xung Hư nói:

- Đúng thế! Tịch tà kiếm pháp lừng lẫy oai danh mà bản lĩnh Lâm Chấn Nam lại quá kém cỏi. Chỗ sai biệt này dĩ nhiên khiến người ta suy nghĩ và cho là Lâm Chấn Nam quá ngu xuẩn không học môn võ công gia truyền được tới nơi. Tiến xa hơn một bước, họ cho rằng nếu kiếm phổ kia mà lọt vào tay họ thì nhất định họ phải học tới trình độ huy hoàng như Lâm Viễn Đồ ngày trước. Lệnh Hồ lão đệ! Hơn trăm năm trời nhờ kiếm pháp để nổi danh thiên hạ không phải chỉ có một mình Lâm Viễn Đồ. Nhưng các phái Thiếu Lâm, Võ Đương, Nga My, Côn Luân, Thanh Thành và Ngũ nhạc kiếm phái đời sau đều có truyền nhân nên người ngoài không ai có chủ ý đến đánh bọn họ. Chỉ vì võ công Lâm Chấn Nam quá thấp kém, khác nào đứa con nít lên ba, tay cầm nắm vàng đi vào giữa chợ náo nhiệt nên mọi người mới nảy lòng tham muốn cướp đoạt.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Vị tiền bối đó nguyên là cao đồ của Hồng Diệp thiền sư, thế thì lúc còn ở chùa Thiếu Lâm đất bồ điền, đã có sẵn bản lãnh kinh người. Như vậy Tịch tà kiếm pháp chi đó không chừng là kiếm pháp của phái Thiếu Lâm biến đổi đi chút ít mà thôi, vị tất đã có kiếm phổ thực sự.

Xung Hư nói:

- Lý thuyết này kể ra cũng đã nhiều người nghĩ tới, nhưng thực sự Tịch tà kiếm pháp so với võ công của phái Thiếu Lâm không giống nhau chút nào. Ai đã là kẻ sĩ học kiếm cũng chỉ nhìn qua là biết. Ha ha! Tuy nhiều người nảy dạ tham tâm nhưng sau cũng chỉ có lão lùn ở phái Thanh Thành hạ thủ trước

tiên và hắn tự cho là đắc sách. Lão lùn họ Dư tuy da mặt dầy mà trí óc lại vụng về đâu có được như lệnh Nhạc tiên sinh ngồi thản nhiên như không mà được lợi to.

Lệnh Hồ Xung nghe Xung Hư nói chạm đến sư phụ liền biến sắc hỏi:

- Thưa đạo trưởng! Đạo trưởng bảo sao?

Xung Hư tủm tỉm cười đáp:

- Gã Lâm Bình Chi đã đến bái sư xin vào làm môn hạ phái Hoa Sơn thì pho Tịch tà kiếm phổ dĩ nhiên gã đem theo đi. Lão đạo còn nghe nói Nhạc tiên sinh có cô ái nữ độc nhất đã hứa gả cho gã rồi phải không? Quả nhiên tiên sinh là người thâm mưu viễn lự.

Lúc Xung Hư vừa nói đến Nhạc Bất Quần giữ vẻ thản nhiên để thu lợi lớn, Lệnh Hồ Xung đã tưởng lão vũ nhục đến sư tôn thì trong lòng không khỏi oán hận, nhưng sau lão nói đến sư phụ chàng là người thâm mưu viễn lự, đột nhiên chàng nhớ tới ngày trước sư phụ phái nhị sư đệ Lao Đức Nặc hóa trang làm một ông già dắt tiểu sư muội đến mở tửu điếm ở ngoài thành Phúc Châu, khi đó chàng chưa hiểu chỗ dụng ý của sư phụ, bây giờ chàng mới biết là tiên sinh có ý dòm ngó Phước Oai tiêu cục. Chàng nghĩ tới võ công Lâm Chấn Nam bình thường mà sư phụ phải thâm mưu như vậy nếu không phải vì Tịch tà kiếm phổ thì còn vì lễ gì nữa. Có điều mưu chước của sư phụ sử dụng khéo léo hơn để mong thành công, chứ không giống Dư Thương Hải và Mộc Cao Phong hành hung toan bề cướp đoạt.

Rồi chàng lại nghĩ thầm:

- Tiểu sư muội là một cô khuê nữ nhỏ tuổi mà sao sư phụ lại để nàng xuất đầu lộ diện trường kỳ ở trong tửu điếm ngoài thành Phúc Châu?

Lệnh Hồ Xung nghĩ tới đây trong lòng không khỏi lạnh buốt.

Đột nhiên chàng tỉnh ngộ nghĩ thầm:

- Sư phụ muốn đem tiểu sư muội hứa gả cho Lâm sư đệ thực ra từ trước, khi hai người chưa gặp nhau, nên lão nhân gia đã cố ý an bài như vậy.

Phương Chứng va Xung Hư thấy vẻ mặt Lệnh Hồ Xung âm thầm nghĩ ngợi, thay đổi luôn luôn, tướng mạo rất khó coi, hai lão biết ngay trước nay chàng vẫn một niềm tôn kính sư phụ, chắc mấy câu nói vừa rồi đã làm tổn thương đến thể diện chàng.

Phương Chứng nói:

- Mấy câu vừa rồi là lão tăng cùng Xung Hư đạo nhân trong lúc nhàn đàm phỏng đoán càn vậy thôi. Còn tôn sư là người đứng đắn, trong võ lâm đều kêu lão nhân gia là Quân tử kiếm. Bọn lão tăng e rằng mình đã lấy lòng dạ tiểu nhân để đo bụng người quân tử.

Xung Hư tủm tỉm cười không nói gì.

Lệnh Hồ Xung ruột rối tơ vò, chàng chỉ mong những lời của Xung Hư không đúng sự thực, nhưng trong thâm tâm chàng cũng biết lão nói đó toàn là tình thực.

Hồi lâu chàng mới nói:

- Hôm ấy ở chùa Thiếu Lâm, Tả minh chủ tỷ đấu với Nhậm giáo chủ, lúc Tả minh chủ dùng ngón tay làm kiếm thì Hướng Vân Thiên đại ca của vãn bối có hô lên:

"Đó là Tịch tà kiếm pháp". Nguyên do vụ này thế nào xin đạo trưởng chỉ giáo được chăng?

Xung Hư đạo trưởng lắc đầu đáp:

- Đạo lý này bần đạo nghĩ mãi không ra. Không chừng Tả

Lãnh Thiền dùng uy lực bức bách lệnh sư cướp lấy kiếm phổ. Cũng có thể lệnh sư lấy kiếm phổ đem ra cùng Tả Lãnh Thiền nghiên cứu. Võ công của Tả Lãnh Thiền so với lệnh sư còn cao thâm hơn nhiều. Nếu hai vị cùng nhau tham khảo thì cũng là một việc bổ ích cho lệnh sự Vả lại Tả Lãnh Thiền lấy ngón tay làm kiếm thì kiếm pháp đó có ở trong Tịch tà kiếm pháp hay không bọn bần đạo cũng khó mà xác định được.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tịch tà kiếm pháp là môn võ gia truyền của nhà họ Lâm sư đệ là một điều mọi người trong phái Hoa Sơn đều biết hết. Hôm ấy Tả minh chủ có sử mấy chiêu tương tự, nhưng lại có những chiêu khác hẳn.

Lệnh Hồ Xung nhớ tới di ngôn của Lâm Chấn Nam hôm ấy tại trong nhà phá miếu liền nói:

- Phụ thân của Lâm sư đệ bụng dạ hẹp hòi. Y muốn gởi lời cho Lâm sư đệ lại còn sợ vãn bối coi trộm kiếm phổ truyền gia của y.

Xung Hư nói:

- Y dặn thiếu hiệp những câu gì?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Lâm thế bá bị phái Thanh Thành ngược đãi lại bị Tái bắc minh đà Mộc Cao Phong bức bách phải cung xưng. Lúc vãn bối trông thấy thì y chỉ còn thoi thóp thở. Y yêu cầu vãn bối nói lại với Lâm sư đệ là đồ vật cất ở dưới địa huyệt trong ngôi nhà cũ ở ngõ Hướng Dương thành Phúc Châu là vật tổ truyền, dặn gã phải giữ gìn trông nom cẩn thận. Vật đó tức là Tịch tà kiếm phổ đã chép vào tấm áo cà sa,.. à phải rồi! Nguyên Lâm Viễn Đồ tiền bối trước là nhà sư nên trong ngôi nhà cũ này ở ngõ Hướng Dương cũng có Phật đường và pho kiếm phổ kia viết vào tấm áo cà sa.

Xung Hư nói:

- Suy xét xa hơn, ta nhận thấy lúc Lâm Viễn Đồ tiền bối đến núi Hoa Sơn để thám thính Qùy hoa bảo điển ở nơi Mẫn Túc và Chu Tử Phong hai vị tiền bối, khi đó lão còn là thiền sư nên nghe được câu nào chữ nào là đến đêm lại chép lén vào áo cà sa.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Nói ra lại tức cười. Lâm thế bá còn dặn thêm một câu:

"Viễn Đồ công có để lại lời di huấn:

Phàm con cháu ta bất cứ ai cũng không được mở coi. Nếu trái lời di huấn sẽ gặp họa hoạn vô cùng. Vậy dặn gã phải nhớ cho kỹ." Hiển nhiên Lâm thế bá vẫn không yên lòng chỉ sợ vãn bối chiếm đoạt mất vật tổ truyền của nhà y, nên y đem câu "họa hoạn vô cùng" ra để hăm dọa vãn bối.

Xung Hư hỏi:

- Lâm Chấn Nam nói câu đó, sau thiếu hiệp có nhắc lại cho Lâm sư đệ nghe không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Vãn bối đã chịu lời với Lâm thế bá thì dĩ nhiên y dặn sao phải nói đúng thế.

Phương Chứng nói:

- Cho đến ngày nay thì những môn võ học thần bí huyền diệu ghi trong Qùy hoa bảo điển, ma giáo nắm được một phần, lệnh sư Nhạc tiên sinh cũng có một ít. Sau nữa Tả minh chủ phái Tung Sơn dường như cũng nắm được một mớ. E rằng Tả Lãnh Thiền lòng tham lam chưa thỏa mãn, hắn biết phần của hắn chưa phải là toàn phọ Hắn muốn tiêu diệt ma giáo thôn tính phái Thiếu Lâm thì phải lấy được toàn pho Qùy hoa bảo điển đem về phái Tung Sơn. Vậy trong võ lâm còn là lắm chuyện.

Trên cầu treo Hào Kiệt lâm nguy

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Kiến thức của hai vị tiền bối đã đến trình độ phi thường. Vậy hôm ấy ở trong chùa Thiếu Lâm hai vị nhìn nhận thủ pháp của Tả Lãnh Thiền ra chiêu có lẫn võ công trong Qùy hoa bảo điển không?

Phương Chứng đại sư trầm ngâm một lúc rồi nhìn Xung Hư hỏi:

- Đạo huynh có cao kiến gì không?

Xung Hư đáp:

- Chúng ta là người tu đạo chưa từng thấy qua Qùy hoa bảo điển nhưng cứ theo lẽ thường mà phỏng đoán thì kiếm pháp của phái Tung Sơn dĩ nhiên không có cách nào biến hóa nên được những chiêu thức đó. Chính Tả Lãnh Thiền cũng chẳng thể suy nghĩ mà sáng lập ra được.

Phương Chứng nói:

- Đúng thế! Nhưng dù Tả Lãnh Thiền có được coi Qùy hoa bảo điển hoặc Tịch tà kiếm pháp thì sự lãnh hội của hắn cũng chỉ có ngần mà thôi. Vì thế nên hắn không địch nổi Nhậm giáo chủ.

Đoạn lão hỏi Lệnh Hồ Xung:

- Ngày rằm tháng sau Tả Lãnh Thiền triệu tập Ngũ nhạc kiếm phái lên đại hội ở núi Tung Sơn để đề cử và suy tôn chức chưởng môn Lệnh Hồ thiếu hiệp có cao kiến gì không?

Lệnh Hồ Xung mỉm cười đáp:

- Còn chuyện suy tôn gì nữa? Chức chưởng môn Ngũ nhạc phái dĩ nhiên về tay Tả Lãnh Thiền chứ còn ai vào đấy?

Phương Chứng hỏi:

- Trước trường hợp này, Lệnh Hồ thiếu hiệp cũng không phản đối ư?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Hắn đã bàn soạn với các phái Thái Sơn, Hành Sơn, Hoa Sơn cộng với phái Tung Sơn của hắn tức là bốn phái đồng ý rồi. Vậy phái Hằng Sơn của vãn bối ở vào thế cô lập thì dù có muốn phản đối cũng bằng vô dụng.

Phương Chứng nói:

- Theo ý kiến của lão tăng, thiếu hiệp nên phản đối về việc năm phái hợp một bằng những lý lẽ nghiêm minh thì phái Tung Sơn của hắn chưa chắc đã được hết thảy mọi người chịu phục. Giả tỷ năm phái hợp một mà thành định cục thì chức chưởng môn sẽ căn cứ vào võ công mà quyết định. Nếu thiếu hiệp đem toàn lực ra mà đối phó thì kiếm pháp của thí chủ có thể thắng được Tả Lãnh Thiền. Khi đó thiếu hiệp cứ đánh bạo đoạt lấy ngôi chưởng môn vào trong tay.

Lệnh Hồ Xung ngẩn người ra một lúc rồi ngập ngừng đáp:

- Vãn bối.... Vãn bối...

Xung Hư nói ngay:

- Lão đạo cùng phương trượng đại sư đã thương nghị với nhau từ lâu, đều nhận thấy lão đệ là người tính tình ngay thẳng, lại coi lạt đường danh lợi. Tình thực mà nói thì lão đệ có lên nắm quyền chưởng môn Ngũ nhạc phái thì không khỏi lề luật bị khơi nới mà hành vi của quần đệ tử đi đến chỗ phóng túng, chưa chắc đã là hạnh phúc cho võ lâm...

Lệnh Hồ Xung cười khanh khách nói:

- Đạo trưởng nói đúng quá! Bảo văn bối quản thúc người khác thì không được đâu. Người trên không chính thì kẻ dưới phải tà. Lệnh Hồ Xung này vốn là một tên lãng tử vô hạnh lại ham mê rượu chè.

Xung Hư nói:

- Dù cho tính phù phiếm vô hạnh cũng còn đỡ tai hại hơn con người có dã tâm mưu đồ những công cuộc lớn lao một cách bất chính. Lão đệ mà lên nắm quyền chưởng môn Ngũ nhạc phái thì điều thứ nhất không dấy động can qua để đi giệt ma giáo. Điều thứ hai là không có dạ thôn tính phái Võ Đương và phái Thiếu Lâm của chúng tạ Điều thứ ba lão đệ cũng chẳng thích gì chuyện xâm lược phái Nga Mi, Côn Luân.

Phương Chứng mỉm cười nói:

- Lão tăng cùng Xung Hư đạo huynh tính toán như vậy tuy nói là tạo phúc cho võ lâm mà thực ra cũng một nửa vì tư lợi.

Xung Hư nói:

- Mở cửa nhà trời rồi mới nói chuyện sáng tỏ. Lão hòa thượng và lão đạo sĩ này lên núi Hằng Sơn một là để hoan hô lão đệ hai là vì lời thỉnh cầu của hàng ngàn hàng vạn đồng đạo cả hai phe chính tà.

Phương Chứng chắp tay nói:

- A Di Đà Phật! Cuộc kiếp sát mà nổi lên thì rồi sẽ không biết đi tới đâu.

Lệnh Hồ Xung trầm ngâm một lát rồi nói:

- Hai vị tiền bối đã dạy thế, vản bối không dám khước từ nhưng xin hai vị soi xét chọ Vãn bối là một kẻ tiểu tử hậu sinh, làm chưởng môn phái Hằng Sơn đã là ngông cuồng quá đỗi.

Nếu lại làm chưởng môn Ngũ Nhạc phái thì e rằng anh hùng thiên hạ phải cười đến trẹo mồm. Bây giờ đành thế này vậy. Làm chưởng môn Ngũ nhạc phái thì văn bối dĩ nhiên không dám. Nhưng ngày rằm tháng ba văn bối nhất định lên núi Tung Sơn đạo náo một phen để ngăn cản Tả Lãnh Thiền không thể làm chức chưởng môn Ngũ nhạc phái được. Nếu văn bối không làm nên việc thì cũng phải quấy rối cho nát bét.

Xung Hư nói:

- Chỉ quấy rối thì không thành vấn đề. Giả sử gặp tình thế bắt buộc lão đệ không làm chưởng môn không xong thì khi đó chẳng thể khước từ.

Lệnh Hồ Xung vẫn lắc đầu quầy quậy.

Xung Hư nói:

- Nếu lão đệ không giành dựt thì dĩ nhiên Tả Lãnh Thiền sẽ làm chưởng môn. Khi đó năm phái hợp nhất, Tả Lãnh Thiền sẽ tha hồ mà thao túng quyền sát sinh. Việc đầu tiên là hắn đối phó với lão đệ.

Lệnh Hồ Xung thở dài nói:

- Nếu vậy văn bối cũng đành chịu chứ biết làm sao?

Xung Hư nói:

- Dù lão đệ có bỏ đi để thoát thân, Tả Lãnh Thiền không bắt được lão đệ tất hắn sẽ hành hạ đệ tử phái Hằng Sơn chẳng còn nể nang gì nữa. Định Nhàn sư thái đã giao quần đệ tử vào tay lão đệ mà lão đệ để mặc cho Tả Lãnh Thiền tùng xẻo ư?

Lệnh Hồ Xung vỗ tay vào lan can lớn tiếng:

- Không được!

Xung Hư lại nói:

- Khi đó sư phụ, sư nương, sư đệ, sư muội của lão đệ Ở phái

Hoa Sơn Tả Lãnh Thiền nhất định không để yên. Chỉ trong vòng mấy năm là họ bị đại họa lâm đầu. Liệu lão đệ có nhẫn tâm bỏ mặc họ không nhìn nhõi gì đến chăng?

Lệnh Hồ Xung trong lòng run sợ lùi lại hai bước nhìn Phương Chứng cùng Xung Hư xá dài nói:

- Nhờ ơn hai vị tiền bối chỉ điểm. Nếu không thì Lệnh Hồ Xung này không biết cố gắng và sẽ để lụy cho nhiều người.

Phương Chứng, Xung Hư cũng hành đại lễ đáp lại.

Phương Chứng nói:

- Đến ngày rằm tháng ba lão tăng cùng Xung Hư đạo huynh sẽ thống lãnh đệ tử bản môn lên núi Tung Sơn để trợ Oai cho Lệnh Hồ thiếu hiệp.

Xung Hư nói:

- Nếu bọn người phái Tung Sơn có hành động khác lạ không theo quy củ hai phái Thiếu Lâm và Võ Đương sẽ ra tay ngăn cản.

Lệnh Hồ Xung cả mừng nói:

- Nếu được hai vị tiền bối hiện diện tại trường chủ trương đại cuộc thì chắc Tả Lãnh Thiền không dám hành động càn rỡ.

Ba người định xong đâu đấy, tuy biết rằng bước tiền đồ còn nhiều nỗi gian nguy nhưng trong lòng đã có định kiến thì cũng yên tâm được một phần.

Xung Hư cười nói:

- Chúng ta về thôi kẻo họ đột nhiên không thấy tân chưởng môn đâu sinh lòng hồi hộp.

Ba người trở gót vừa đi được bảy tám bước thì đột nhiên dừng lại.

Lệnh Hồ Xung quát hỏi:

- Ai đó!

Chàng thấy đầu cầu bên kia có tiếng nhiều người hô hấp. Hiển nhiên trong gác Linh Quy ở mé tả chùa Huyền Không có người mai phục.

Tiếng quát vừa dứt, bỗng nghe tiếng "binh binh" mấy tiếng vang lên!

Mấy mảnh cửa sổ gác Linh Quy đồng thời bị người đánh bay đi. Trong cửa sổ gác này cũng có mười mấy cây cung lắp tên sẵn nhằm vào ba người.

Phương Chứng, Xung Hư và Lệnh Hồ Xung là những tay cao thủ tuyệt đỉnh trong võ lâm hiện nay, nhưng những cung tên nhằm vào ba người này không phải là cung tên tầm thường. Chắc rằng những nhân vật nấp sau cửa sổ để bắn tên cung không phải hạng kém cỏi. Kể ra cục diện này cũng chẳng làm gì nổi ba người. Có điều ba vị đang ở trên cây thiên kiều để nối hai gác mà bên dưới là vực sâu muôn trượng. Người trên cầu đã không thể nhảy xuống vực mà cây cầu lại chật hẹp chỉ rộng chừng vài thước nên không có đất để xoay sở. Đắc dị lại người trong mình không dắt binh khí nên gặp biến cố đột ngột trong lòng không khỏi kinh hãi.

Lệnh Hồ Xung giữ địa vị chủ nhân. Chàng nghiêng người đi để chắn trước mặt hai vị quý khách, đồng thời chàng quát hỏi:

- Lũ chuột nhắt to gan lớn mật! Sao các ngươi không dám chường mặt ra?

Bỗng nghe tiếng người hô:

- Bắn!

Bọn Lệnh Hồ Xung ba người vung tay áo lên gạt. Nhưng lại thấy trong cửa sổ có mười mấy tia nước đen bắn ra.

Những tia nước này ở đầu mũi tên vọt ra. Nguyên những mũi trường tiễn đó không phải là thứ tên đuôi có tra lông để bắn người mà trong mũi tên có cơ quan để phun nước. Những mũi thủy tiễn bắn xéo lên không. Những tia nước đen có ánh tịch dương chiếu vào coi lại càng kỳ dị.

Bọn Lệnh Hồ Xung ba người bỗng ngửi thấy một mùi thúi tha rất khó chịu. Mùi thúi này tựa hồ mùi thúi của xác người chết, lại giống như tôm cá chết ươn. Tuy ba người nội công cực cao nhưng mùi tanh thúi lạ lùng xông vào mũi cũng không nhịn được mà phải buồn nôn.

Mười mấy mũi thủy tiễn bắn lên không gian rồi hóa thành những giọt mưa rào đổ xuống. Những giọt rớt trúng lan can cầu lập tức làm cho gỗ hủ nát thành những lỗ nhỏ, thật là lợi hại vô cùng.

Phương Chứng và Xung Hư tuy biết nhiều hiểu rộng mà cũng chưa từng thấy thứ nước độc nào mãnh liệt đến thế. Nếu là vũ tiến, ám khí thì dù trong tay ba người này không cầm binh khí cũng có thể phất tay áo để gạt rớt xuống. Nhưng đây là thứ nước độc hễ rớt vào vật gì là làm cho vật ấy phải hủ nát tức khắc. Nếu để một giọt rớt trúng người thì e rằng đến xương cũng mục tan. Hai vị tăng đạo nhìn nhau đều nhận thấy sắc mặt đối phương biến đổi và mối lo âu lộ ra khóe mắt. Như vậy đủ rõ hai vị đã lâm vào cục diện rất đỗi gian nan.

Sau khi bắn một loạt tên nước độc, mấy người ở trong của sổ bỗng lên tiếng:

- Đây là thứ nước độc bắn lên trên không. Nếu đem bắn vào mình ba vị thì sẽ ra sao?

Bỗng thấy mười bảy mười tám mũi trường tiễn từ từ hạ thấp đầu xuống nhằm vào ba người.

Cây thiên kiều này dài bất quá chừng hai chục trượng. Đầu mé tả tới gác Linh Quy, đầu mé hữu đến gác thần xà. Cả hai gác đều có người mai phục bắn tên nước độc. Nếu cả hai bên đồng thời bắn ra thì dù ba người có bản lãnh nghiêng trời cũng khó lòng thoát chết.

Lệnh Hồ Xung nghe thanh âm người vừa nói, ngẫm nghĩ một chút rồi chợt nhớ ra hắn là ai. Chàng lên tiếng:

- Đông Phương giáo chủ phái người đến đưa lễ. Té ra đây là một thứ lễ rất quý!

Nguyên người mai phục trong gác Linh Quy vừa rồi đó chính là Giả Bố.

Giả Bố là người Đông Phương Bất Bại phái tới đưa lễ mừng.

Gã nghe Lệnh Hồ Xung nhận được khẩu âm mình liền cười ha hả nói:

- Lệnh Hồ công tử! Công tử quả là người thông minh khác thường đã nhận ra khẩu âm của tại hạ.

Hắn ngừng một chút rồi hỏi:

- Đã là bậc người thông minh thì khi nào chịu cái thất bại trước mắt. Tại hạ phải dùng ngụy kế ty bỉ ngấm ngầm này mới chiếm được thượng phong. Vậy Lệnh Hồ công tử hãy tạm thời nhận thua đi nên chăng?

Huỳnh diện tôn giả Giả Bố nói ra trước hắn dùng ngụy kế đê hèn cốt để Lệnh Hồ Xung khỏi trách hắn.

Lệnh Hồ Xung vận khí vào huyệt đan điền buông tiếng cười rộ vang động cả một vùng sơn cốc rồi nói:

- Tại hạ cùng hai vị tiền bối phái Thiếu Lâm và phái Võ Đương ở đây nói chuyện chơi, cho rằng bữa nay những người lên núi đều là bạn hữu nên không bố trí phòng bị thành ra mắc

mưu Giả huynh. Bây giờ tại hạ không chịu thua cũng chẳng được.

Giả Bố nói:

- Thế thì hay lắm! Đông Phương giáo chủ trước nay vốn tôn kính những bậc tiền bối võ lâm và cũng rất trọng vọng những bậc thiếu niên anh hùng vào hạng hậu bối. Huống chi Nhậm đại tiểu thư theo Đông Phương giáo chủ từ nhỏ đến lớn. Bọn tại hạ vì nể mặt Nhậm đại tiểu thư mà không dám vô lễ với Lệnh Hồ công tử.

Lệnh Hồ Xung hắng dặng một tiếng chứ không trả lời.

Phương Chứng và Xung Hư nhân lúc Lệnh Hồ Xung đối đáp với Giả Bố đã quan sát xem tình thế xem chỗ nào sơ hở để mạo hiểm đánh một đòn, nhưng thấy phía trước phía sau đều có cung tên nhằm vào mình. Nếu hai vị đồng thời ra tay thì cũng có thể hạ được mười mấy cây thủy thương, nhưng muốn trừ hết thì nhất định không được. Bên địch chỉ còn lại một cây phát xạ nước độc là cả ba người không toàn tánh mạng.

Hai vị tăng đạo đưa mắt nhìn nhau ra hiệu không nên vọng động.

Bỗng Giả Bố lại nói:

- Nếu Lệnh Hồ công tử đã nguyện ý nhận thua thì còn gì hay bằng. Tại hạ cùng Thượng Quan huynh đệ lúc xuống núi, Đông Phương giáo chủ có dặn mời công tử cùng phương trượng chùa Thiếu Lâm và đạo trưởng, chưởng môn phái Võ Đương cùng lên tổng đàn bản giáo ở Hắc Mộc Nhai mấy ngày. Bây giờ ba vị cùng ở cả đây thật là tiện quá. Vậy chúng ta khởi hành ngay được chăng?

Lệnh Hồ Xung hắng dặng một tiếng, nghĩ thầm trong bụng:

- Trong thiên hạ sao lại có chuyện dễ dàng thế được? Bên mình ba người chỉ cần sao rời khỏi cây thiên kiều này là kiềm chế Giả Bố, Thượng Quan Vân và bọn thủ hạ chúng một ngàn người dễ như trở bàn tay.

Bỗng nghe Giả Bố lại nói tiếp:

- Có điều võ công ba vị cao quá nến đi đến giữa đường lại thay đổi chủ ý, không chịu lên Hắc Mộc Nhai nữa thì bọn tại hạ về phúc trình thế nào được? Vì vậy tại hạ lớn mật dám mượn cánh tay của các vị.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Mượn ba cánh tay mặt ư?

Giả Bố đáp:

- Đúng thế! Xin ba vị tự chặt tay đi thì bọn tại hạ thật yên tâm quá.

Lệnh Hồ Xung cười ha hả nói:

- Té ra là thế! Đông Phương Bất Bại vì sợ võ công và kiếm thuật của ba người chúng ta mà bầy đặt ra cạm bẫy này. Y chỉ cần bọn ta chặt một cánh tay cầm kiếm là yên trí nằm cao ngủ kỹ không lo gì nữa.

Giả Bố nói:

- Nằm cao ngủ kỹ thì không chắc , có điều Nhậm Ngã Hành không được công tử viện trợ là lập tức thế cô, lực bạc.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Các hạ nói nghe có vẻ thành thực lắm.

Giả Bố nói:

- Tại hạ là chân tiểu nhân.

Gã cất cao giọng hỏi tiếp:

- Phương trượng đại sư! Chưởng môn đạo trưởng! Hai vị chịu chặt một cánh tay hay là muốn liều mạng?

Xung Hư đáp:

- Được lắm! Đông Phương Bất Bại đã muốn mượn cánh tay của chúng ta thì chúng ta cho y mượn là xong. Nhưng bên mình chúng ta không đeo binh khí, muốn chặt tay cũng khó lắm.

Lão vừa dứt lời, thì trong cửa sổ có ánh hào quang lấp loáng, một chiếc vòng thép đã liệng ra. Chiếc vòng này đường kính gần một thước mà cạnh rất sắc bén. Giữa vòng có một then ngang để cầm, đó là thứ khí giới đặc biệt để đánh giáp lá cà. Nếu hai bên đứng đối diện thì nó dùng làm một thứ càn khôn khuyên.

Lệnh Hồ Xung đứng ngoài nhất thò tay ra đón lấy.

Chàng gượng cười nghĩ bụng:

- Thằng cha Giả Bố này thật là âm mưu sâu sắc. Ngoài vành tròn sắc bén như đao chỉ chém phập một cái là đứt tay liền. Nhưng múa lên thì bất luận mau lẹ đến đâu nó cũng chỉ là thứ khí giới ngắn quá chẳng thể hất được những tên nước bắn tới.

Giả Bố lớn tiếng quát:

- Đã ưng lời thì mau mau hạ thủ đi! Đừng có kéo dài thời gian để hòng cứu binh tới tiếp viện. Tại hạ hô lên:

một, hai, bạ Nếu xong mà chưa chặt tay là tên độc bắn ra đó.

Lệnh Hồ Xung khẽ nói:

- Vãn bối xông tới trước hai vị theo sau vãn bối.

Xung Hư nói:

- Không được.

Giả Bố hô:

- Một, hai...

Lệnh Hồ Xung tay trái cầm vòng thép giơ lên nghĩ bụng:

- Phương Chứng đại sư và Xung Hư đạo trưởng là tân khách của phái Hằng Sơn nhất định không thể để hai vị bị hại được. Hắn mà hô tiếng ba thì ta liệng vòng thép ra vung tay áo bào xông lại. Chỉ cần bao nhiêu nước độc bắn hết vào mình ta là hai vị vó thể nhân cơ hội này để thoát thân.

Bỗng nghe Giả Bố hô lớn:

- Các vị chuẩn bị đi! Tại hạ hô tiếng "ba" đây.

Giữa lúc Giả Bố vừa hô tiếng "ba" bỗng nghe trong gác Linh Quy có tiếng trong của một cô gái quát:

- Hãy khoan!

Tiếp theo một bóng xanh như đám mây màu lục từ trên nóc gác phất phơ hạ xuống đứng chặn phía trước Lệnh Hồ Xung. Nàng chính là Doanh Doanh.

Lệnh Hồ Xung vội la lên:

- Doanh Doanh lùi lại phía sau!

Doanh Doanh xoay tay trái về phía sau vẫy mấy cái.

Miệng nàng hô lớn:

- Giả thúc thúc! Thanh danh Huỳnh diện tôn giả vang động giang hồ mà nay sao lại hành động một cách vô lý thế này?

Giả Bố ấp úng đáp:

- Cái này.... Đại tiểu thư.... nên lui ra! Đừng hòa mình vào vũng nước đục này.

Doanh Doanh hỏi:

- Thúc thúc đến đây làm chỉ Đông Phương thúc thúc bảo thúc thúc cùng Thượng Quan thúc thúc đưa lễ đến cho tiểu điệt. Sao thúc thúc lại ăn của đút phái Tung Sơn để hành động vô lễ với

chưởng môn phái Hằng Sơn?

Giả Bố đáp:

- Ai bảo ta ăn của đút của Tả Lãnh Thiền? Ta vâng mệnh của Đông Phương giáo chủ đến bắt Lệnh Hồ Xung đưa về tổng đàn.

Doanh Doanh nói:

- Thúc thúc đừng nói nhăng! Hắc mộc lệnh bài của giáo chủ hiện ở đây. Giáo chủ truyền lệnh:

Giả Bố âm mưu hành động bất pháp. Toàn thể giáo chúng hễ gặp y là phải bắt hoặc giết ngay tức khắc sẽ được trọng thưởng.

Nàng nói xong giơ cao tay phải lên, quả nhiên có cây hắc mộc lệnh bài.

Giả Bố tức giận quát:

- Bắn tên!

Doanh Doanh hỏi:

- Đông Phương giáo chủ bảo ngươi giết ta chăng?

Giả Bố ngập ngừng:

- Ngươi chống lại mệnh lệnh giáo chủ...

Doanh Doanh hô lớn:

- Thượng Quan thúc thúc! Thúc thúc bắt ngay tên phản đồ Giả Bố sẽ được thăng lên chức Quang minh tả sứ.

Giả Bố ở chức cao hơn Thượng Quan Vân.

Thượng Quan Vân vẫn tự phụ võ công mình cao thâm hơn Giả Bố mà kém chức hắn trong lòng vẫn có ý ghen tức. Bây giờ hắn nghe Doanh Doanh nói vậy liền đâm ra ngần ngừ.

Dĩ nhiên hắn biết Doanh Doanh là con gái của Giáo chủ trước và Đông Phương giáo chủ trước nay vốn tôn trọng nàng. Tuy hắn nghe nói Nhậm giáo chủ lại xuất hiện trên chốn giang hồ

mưu đồ khôi phục lại địa vị giáo chủ, hắn nghĩ rằng giữa Đông Phương giáo chủ và Nhậm đại tiểu thư vẫn còn nhiều mối liên quan mà bản hắn chỉ huy bộ ba bắn nước độc vào Doanh Doanh thì chẳng khi nào hắn dám làm.

Giả Bố lại la lên:

- Bắn tên mau!

Nhưng bọn thuộc hạ vẫn coi Doanh Doanh như một vị thiên thần. Chúng lại thấy trong tay nàng cầm cây Hắc mộc lệnh bài thì đời nào chúng dám vô lễ với nàng.

Giữa lúc hai bên đang ở vào tình thế giằng co, bỗng có tiếng người la:

- Cháy cháy!

ánh sáng đỏ rực thấp thoáng, khói đen bốc lên ngùn ngụt. Dưới chân lầu đã phát hỏa.

Doanh Doanh la lên:

- Giả Bố! Ngươi thật là lòng dạ lang sói. Sao ngươi lại phóng hỏa đốt chết cả bộ hạ của mình?

Giả Bố tức giận quát:

- Nói bậy...

Doanh Doanh hô lớn:

- Mau mau xuống cứu hỏa!

Đoạn nàng xông về phía trước.

Lệnh Hồ Xung, Phương Chứng, Xung Hư thừa cơ chạy ùa về phía trước.

Ba người này thân thủ nào phải hạng tầm thường.

Sau khi Doanh Doanh xuất hiện gây nên tình thế chần chờ, ba người lập tức xông lại phá của sổ nhảy vào.

Ba người xông vào trong gác rồi, những cung nỏ bắn nước độc không thể thi hành tuyệt kỹ được nữa.

Lệnh Hồ Xung sấn đến trước toàn Chân Vũ đại đế cầm lấy cây đèn nến. Tay mặt chàng rung lên một cái. Ngọn nến bay đi. Chàng biết nước độc này rất ghê gớm, chỉ bắn vào người một giọt là mối hậu họa không biết đến đâu mà lường. Chàng thấy Phương Chứng và Xung Hư tay phóng chưởng chân đá vung động thủ chẳng nể nang gì. Chỉ trong chớp mắt hai vị đã hạ được bảy tám tên. Chàng cầm cây đèn làm kiếm phóng tay đâm vào cổ họng một người. Mới trong khoảnh khắc chàng đã giết được sáu tên.

Giả Bố và Thượng Quan Vân chuyến này lên núi Hằng Sơn đem theo bốn chục cái rương. Mỗi rương hai người khiêng, cộng là tám chục tên hán tử. Tám chục tên này đều là những giáo chúng rất đắc lực trong Triêu Dương thần giáo. Tuy chúng không phải là những tay cao thủ hạng nhất nhưng bản lĩnh cũng vào hạng khá.

Bốn chục tên chia ra bao vây bốn mặt chùa Huyền Không còn bốn chục tên lấy những máy nỏ xếp ở trong rương đem vào hai gác Thần Xà và Linh Quy để tập kích.

Bọn Lệnh Hồ Xung ba người chỉ trong khoảnh khắc đã tiêu diệt hết hai mươi tên thủ hạ của Giả Bố. Nỏ máy cùng nước độc đều bị phá tan nát đầy mặt đất.

Giả Bố sử cặp phán quan bút để chiến đấu với song kiếm một dài một ngắn của Doanh Doanh. Cuộc đấu cực kỳ ác liệt.

Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh giao thiệp với nhau lâu ngày. Nhưng ban đầu chàng chỉ nghe tiếng chứ không nhìn thấy người. Tiếp theo chàng thấy nàng uy hiếp quần hào mà không biết rõ lý dọ Chàng cảm kích mối thâm tình mà không biết rõ

tung tích.

Hôm nàng ra tay hạ sát bọn đệ tử phái Thiếu Lâm. Chiến đấu với Phương Sinh đại sư Lệnh Hồ Xung chỉ thấy bóng mà không thấy hình. Cho đến bây giờ mới là lần đầu nàng ra mặt đấu với Giả Bố.

Lệnh Hồ Xung thấy thân hình Doanh Doanh rất nhẹ nhàng linh động chợt tới, chợt lui. Nàng ra kiếm chiêu đánh người bằng những bộ vị kỳ tuyệt. Trường kiếm và đoản kiếm của nàng lúc hư, lúc thật, hời hợt khôn lường. Tuy người nàng có thực trước mắt mà trong lòng Lệnh Hồ Xung vẫn tưởng chừng chỉ thấy một đám lơ lửng phất phơ như khói tỏa, như mây mù.

Nhậm, Hướng hai người lại xuất hiện

Huỳnh diện tôn giả Giả Bố sử cặp phán quan bút kích thước không có gì khác lạ với những cặp bút thông thường, nhưng có phần nặng hơn nhiều. Lúc vung lên nó tựa hồ phát ra thanh âm tựa hồ những loại cương tiên thiết giản.

Thủy chung Doanh Doanh vẫn giữ song kiếm không để đụng vào cặp phán quan bút của đối phương.

Những chiêu bút của Giả Bố đều nhằm vào các đại huyệt Doanh Doanh phóng tới, chỉ khe chừng kẽ tóc.

Phương Chứng đại sư bỗng quát lên:

- Loại nghiệt chướng! Sao còn chưa buông binh khí chịu trói?

Giả Bố đang đấu đến lúc hăng say. Cặp bút của hắn chập vào làm một nhằm đâm tới cổ họng Doanh Doanh.

Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi chỉ sợ Doanh Doanh tránh không kịp chiêu này. Chàng cầm cây đèn đâm ra veo véo hai tiếng trúng vào uyển mạch hai tay hắn.

Giả Bố cầm không vững, cặp phán quan bút tuột tay rớt mất. Nhưng hắn kiêu dũng phi thường, vung song chưởng nhằm đánh vào trước ngực Lệnh Hồ Xung.

Phương Chứng đại sư dâm chênh chếch lên. Đại sư mở một phen cử động, hai tay nắm được song chưởng của Giả Bố.

Giả Bố cố sức giãy giụa nhưng không tài nào thoát ra khỏi bàn tay của Phương Chứng đại sự Hắn liền vung cước nhằm đá vào hạ bộ Phương Chứng. Chiêu thức này rất là độc địa.

Phương Chứng buông tiếng thở dài rồi khẽ đẩy hai tay ra ngoài.

Giả Bố đứng không vững. Người hắn bị bắn qua cửa ra ngoài.

Bỗng nghe một tiếng rú rùng rợn hồi lâu không ngớt. Tiếng rú vang đi mỗi lúc một xa rồi người hắn rớt xuống vực sâu ngoài núi Thúy Bình.

Lệnh Hồ Xung nhìn Doanh Doanh cười nói:

- May nhờ được Doanh muội đến cứu kịp thời.

Doanh Doanh mỉm cười đáp:

- Tiểu muội phải tính toán cho đứng lúc.

Đoạn nàng lớn tiếng hô:

- Phải dập tắt lửa cho mau.

Dưới gác có người đáp lại:

- Xin tuân lệnh.

Nguyên dưới lầu phát hỏa là do những chất lưu hoàng, thạch tiêu, cùng cỏ khô đốt lên để làm náo loạt tinh thần Giả Bố, chứ không phải dưới lầu bị lửa cháy thật sự.

Doanh Doanh đến bên cửa sổ quay mặt sang gác Thần Xà la gọi:

- Thượng Quan thúc thúc! Giả Bố chống lại mệnh, tự rước lấy tội lỗi. Vậy thúc dẫn bộ hạ xuống đi. Tiểu điệt nữ không làm khó dễ gì đến thúc thúc cả.

Thượng Quan Vân hỏi:

- Đại tiểu thư! Tiểu thư nói thật chăng?

Doanh Doanh đáp:

- Tiểu điệt nữ phát thệ trước lịch đại thần ma của bản giáo. Thượng Quan Vân chịu nghe hiệu lệnh, tiểu nữ quyết không gia

hại. Nếu trái lời thề sẽ bị tam thi trùng cắn tủy não cho bị thảm tử.

Đây là lời thề độc nhất của Triều Dương thần giáo. Thượng Quan Vân nghe Doanh Doanh thề xong mới yên lòng thông suốt hai mươi tên bộ thuộc xuống lầu.

Bọn Lệnh Hồ Xung xuống khỏi gác Linh Quy thì gặp bọn Lão Đầu Tử, Tổ Thiên Thu mấy chục người đã chờ ở đó.

Lệnh Hồ Xung hỏi Doanh Doanh:

- Sao Doanh muội biết bọn Giả Bố đến đây tập kích?

Doanh Doanh đáp:

- Đông Phương Bất Bại khi nào lại có hảo tâm thành thực đưa lễ mừng Lệnh Hồ huynh? Lúc đầu tiểu muội đã nghĩ ngay trong bốn chục cái rương đó tất có giấu ngụy kế gì. Sau thấy Giả Bố lén lút dẫn bọn tùy tùng qua bên này sinh lòng nghi hoặc mới cùng bọn Lão tiên sinh đến coi. Phường toi cơm giữ chân núi Thúy Bình ngăn cản không cho bọn tiểu muội lên núi lại càng tiết lộ âm mưu.

Bọn Lão Đầu Tử, Tổ Thiên Thu đều cười ồ.

Điêu hiệp Thượng Quan Vân vẻ mặt bẽ bàng cúi đầu xuống.

Doanh Doanh hỏi:

- Thượng Quan thúc thúc! Từ nay thúc thúc đi theo tiểu điệt nữ hay là theo Đông Phương Bất Bại?

Thượng Quan Vân biến sắc.

Mới trong khoảnh khắc mà bản hắn quyết định bội phản Đông Phương giáo chủ là việc rất khó.

Doanh Doanh lại nói tiếp:

- Trong mười vị trưởng lão ở Triều Dương thần giáo thì đã có sáu vị uống tam thi não thần đan của gia gia tiểu nữ. Thượng

Quan thúc thúc đã uống thứ thần đan đó chưa?

Nàng vừa nói vừa thò tay móc ra một viên thuốc đỏ tươi để lăn long lóc trong bàn tay.

Thượng Quan Vân cất giọng run run ngập ngừng:

- Đại tiểu thư! Tiểu thư nói là trong mười vị đại trưởng lão.... Đã có sáu vị trưởng lão...

Doanh Doanh ngắt lời:

- Đúng thế! Thượng Quan thúc thúc chưa theo gia gia tiểu nữ, mấy năm nay làm việc với Đông Phương Bất Bại cũng không kể là kẻ phản bội, nếu thúc thúc biết bỏ chỗ tối ra chỗ sáng thì tiểu điệt nữ nhất định cực lực bênh vực để gia gia coi thúc thúc bằng con mắt đặc biệt.

Thượng Quan Vân ngoảnh đầu nhìn bốn phía rồi nghĩ thầm:

- Ta mà không đầu hàng tất uổng mạng ngay đương trường. Trong mười vị trưởng lão đã có đến sáu vị quy thuận Nhậm giáo chủ. Đại cục đã đến thế này, ta chẳng thể một mình tận trung với Đông Phương giáo chủ được.

Hắn nghĩ vậy liền thẳng thắn tiến lại trước mặt Doanh Doanh đón lấy viên Tam thi não thần đan bỏ vào miệng nuốt rồi nói:

- Thượng Quan Vân này đã chịu ơn tha mạng của đại tiểu thự Vậy từ nay trở đi xin vâng mệnh sai khiến, không dám phản bội.

Hắn vừa nói vừa khom lưng hành lễ.

Doanh Doanh cười nói:

- Từ nay trở đi chúng ta là người một nhà. Hà tất thúc thúc phải đa lễ như vậy? Những thủ hạ cũ của thúc dĩ nhiên cũng theo thúc thúc phải không?

Thượng Quan Vân quay lại nhìn 20 tên bộ thuộc. Những hán

tử này thấy thủ lãnh đã đầu hàng và uống Tam thi não thần đan rồi chúng liền hướng về phía Doanh Doanh lạy phục xuống đất nói:

- Bọn tiểu nhân xin tuân theo lời thánh cô sai phái dù muôn thác cũng chẳng dám từ nan.

Lúc này quần hào đã dập tắt lửa rồi, thấy Doanh Doanh thu phục được Thượng Quan Vân đều chạy đến chúc mừng.

Nên biết Thượng Quan Vân là một tay võ công đã cao cường, chức vị lại tôn trọng ở Triêu Dương thần giáo. Hắn quy đầu Doanh Doanh là Nhậm Ngã Hành được một trợ lực rất lớn, trong công cuộc cướp lại ngôi giáo chủ.

Phương Chứng, Xung Hư thấy mọi việc yên ổn cả rồi liền cáo từ xuống núi.

Lệnh Hồ Xung tiễn chân ra ngoài mấy chục dặm rồi trân trọng từ biệt.

Doanh Doanh cùng Lệnh Hồ Xung sóng vai mà đi, đủng đỉnh trở về núi Kiến Tính. Nàng bảo chàng:

- Đại ca! Đông Phương Bất Bại là một tay nham hiểm, thủ đoạn tàn ác, vừa rồi đại ca đã thấy đó. Gia phụ và Hướng thúc thúc đang đi du thuyết cùng những người cố cực trong bản giáo yêu cầu họ quay về với chủ cũ. Ai vui vẻ quy thuận dĩ nhiên là chuyện hay nhất. Còn những ai không chịu đều giải quyết hết, mục đích để cắt bớt thế lực của Đông Phương Bất Bại. Hiện giờ Đông Phương Bất Bại mở đầu cuộc phản công. Hắn sai Giả Bố và Thượng Quan Vân đến hạ thủ gia hại đại ca là một nước cờ lợi hại nhất. Vì gia phụ và Hướng thúc thúc hành tung rất bí mật, hắn không tài nào tìm kiếm thấy các vị đó. Nếu hắn hạ sát được đại ca thì tiểu muội...

Nàng nói tới đây, hai má ửng hồng, ngoảnh nhìn ra chỗ khác.

Lúc này bóng chiều bảng lảng, ngọn gió hiu hiu lay động mái tóc của Doanh Doanh xõa xuống vai lật ngược lên má.

Lệnh Hồ Xung thấy cổ nàng trắng như tuyết thì trong lòng không khỏi bâng khuâng nghĩ thầm:

- Nàng đối với ta bằng một mối tình tha thiết, khắp thiên hạ ai cũng biết rồi. Gã Đông Phương Bất Bại cũng muốn bắt ta để uy hiếp nàng đồng thời uy hiếp cả phụ thân nàng nữa. Vừa rồi ở trên cây cầu treo chùa Huyền Không, nàng đã biết rõ nước độc kia hễ trúng vào ai người đó phải chết ngay, thế mà nàng đã đứng chắn trước mình ta vì sợ ta bị thương. Ta được người vợ như thế thì còn mong gì hơn nữa?

Chàng đưa hai tay toan nắm lấy lưng nàng.

Doanh Doanh bật lên tiếng cười hích hích. Nàng né mình sang bên, Lệnh Hồ Xung chụp sểnh.

Nên biết Lệnh Hồ Xung tuy kiếm pháp tinh thâm, nội lực hồn hậu nhưng về những môn quyền cước, cầm nã, khinh công thì lại thua nàng xa.

Doanh Doanh tuy quay lưng về phía Lệnh Hồ Xung nhưng chàng vừa cử động nàng đã biết ý rồi, nên nàng tránh khỏi rồi cười hỏi:

- Một vị chưởng môn đại tôn sư trong một phái mà hành động như vậy thì còn chi là thể thống?

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Trong các vị chưởng môn khắp thiên hạ, thì chưởng môn phái Hằng Sơn là tệ nhất để họ cười cho thỏa thích.

Doanh Doanh nghiêm sắc mặt hỏi:

- Đại ca! Sao đại ca lại nói vậy? Đến phương trượng chùa Thiếu Lâm, chưởng môn phái Võ Đương đối với đại ca cũng

kính trọng như vậy, còn ai dám coi thường mà cười diễu đại cả Lệnh sư phụ trục xuất sư ca ra khỏi môn trường phái Hoa Sơn, đại ca vĩnh viễn không cần quan tâm đến chuyện đó mà lấy làm hổ thẹn với người nữa.

Doanh Doanh nói mấy câu này trúng vào tâm sự Lệnh Hồ Xung. Tuy chàng tính tình khoát đạt, nhưng đối với việc bị đuổi ra khỏi sư môn chàng vẫn lấy làm đau lòng, nhục nhã. nghe Doanh Doanh nói vậy chàng buông một tiếng thở dài rồi cúi đầu xuống.

Doanh Doanh nắm lấy tay chàng, tìm lời an ủi:

- Đại ca! Đại ca làm chưởng môn phái Hằng Sơn là một việc mở mày mở mặt với anh hùng thiên hạ. Hằng Sơn và Hoa Sơn là hai phái ngang hàng, chẳng lẽ đường đường làm chưởng môn phái Hằng Sơn lại không bằng một tên đệ tử quèn phái Hoa Sơn hay sao?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đa tạ Doanh muội có lời khuyên nhủ. Nhưng tiểu huynh vẫn nghĩ đến mình là kẻ cầm đầu bọn ni cô thì không khỏi vừa hổ thẹn vừa tức cười.

Doanh Doanh nói:

- Hiện nay đã hàng ngàn anh hùng hảo hán quy đầu dưới trướng phái Hằng Sơn. Kể về thanh thế thì trừ phái Tung Sơn đại ca có kém ai đâu? Trong Ngũ nhạc kiếm phái thì các phái Thái Sơn, Hành Sơn, Hoa Sơn bì với đại ca thế nào được?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Về công cuộc to lớn này, tiểu huynh chưa kịp tạ Ơn Doanh muội.

Doanh Doanh mỉm cười hỏi:

- Tạ Ơn cái gì?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Doanh muội sợ tiểu huynh lãnh đạo ni cô là một chuyện mất thể diện rất lớn, nên đã phái những tay thủ hạ về quy đầu phái Hằng Sơn. Nếu không có lệnh của thánh cô thì bọn trời đánh không chết ấy khi nào chịu riu ríu nghe theo sự ước thúc của tiểu huynh?

Doanh Doanh nhẻn miệng cười đáp:

- Cái đó cũng không hẳn như vậy. Đại ca làm minh chủ của bọn họ đến đánh chùa Thiếu Lâm và họ chẳng đã khâm phục đại ca rồi là gì?

Hai người vừa đi vùa nói chuyện, bất giác đã gần về tới am chính. Bỗng nghe văng vẳng có tiếng quần hào cười nói dút lác, Doanh Doanh liền dừng bước lại nói:

- Đại ca! Chúng ta hãy tạm chia tay, chờ đại sự của gia phụ thành công rồi, tiểu muội lại đến gặp đại ca.

Lệnh Hồ Xung đột nhiên cảm thấy trước ngực mình nóng bừng, chàng nói:

- Doanh muội đến Hắc Mộc Nhai phải không?

Doanh Doanh gật đầu cười đáp:

- Phải rồi!

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tiểu huynh cùng đi với Doanh muội.

Khóe mắt Doanh Doanh lộ ra vẻ vui mừng hãnh diện. Nhưng nàng từ từ lắc đầu.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Doanh muội không muốn để tiểu huynh cùng đi hay sao?

Doanh Doanh đáp:

- Bữa nay đại ca vừa lên tiếp nhiệm chưởng môn phái Hằng Sơn đã cùng đi với tiểu muội lo việc cho Triêu Dương thần giáo, tuy đó là hành động của vị tân chưởng môn phái Hằng Sơn cao thâm khôn lường, nhưng làm như vậy há chẳng quá đáng ư?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Vụ đối phó với Đông Phương Bất Bại là một việc cực kỳ gian nan, chẳng lẽ tiểu huynh lại đứng ngoài vòng không hỏi gì đến, bỏ mặc Doanh muội dấn thân vào nơi nguy hiểm hay sao?

Doanh Doanh đáp:

- Bọn hán tử giang hồ kia tuy ở trong biệt phái Hằng Sơn, nhưng khó mà giữ được họ khỏi đến rắc rối với các cô trong phái này thì làm thế nào?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Chỉ cần Doanh muội ra nghiêm lệnh thì chắc bọn họ dù lớn mật đến đâu cũng không dám dây dưa với bọn nữ đệ tử.

Doanh Doanh cả mừng nói:

- Phải rồi đại ca muốn đi cùng tiểu muội, thì tiểu muội xin thay mặt gia gia ngỏ lời từ tạ.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Giữa hai ta thì Doanh muội tạ Ơn tiểu huynh hay tiểu huynh tạ Ơn Doanh muội chẳng còn là khách sáo lắm ư?

Doanh Doanh mỉm cười đáp:

- Rồi đây tiểu muội không khách sáo với đại ca nữa, nhưng đại ca đừng trách tiểu muội nhé.

Hai người liền lên ngọn núi Kiến Tính, chia nhau ra dặn bảo thuộc hạ.

Lệnh Hồ Xung khuyên nhủ các đệ tử phải siêng năng rèn luyện võ công còn Doanh Doanh căn dặn quần hào từ nay trở đi không được lên núi Kiến Tính. Ai đặt chân trái bước lên thì bị chặt chân trái, chân phải bước lên cũng bị chặt ngay. Hai chân cùng bước lên thì bị chặt cả hai.

Sáng hôm sau, Lệnh Hồ Xung, Doanh Doanh, Thượng Quan Vân cùng 20 tên giáo chúng sống sót cáo biệt mọi người rồi nhằm phía Hắc Mộc Nhai thẳng tiến.

Hắc Mộc Nhai thuộc địa phận tỉnh Hà Bắc, ở về phía đông núi Hằng Sơn.

Một hôm đoàn người đi tới châu Bình Định, Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh dọc đường đều ngồi trong một cỗ xe lớn buông rèm để đề phòng tai mắt của Đông Phương Bất Bại phát giác.

Tối hôm ấy Doanh Doanh cùng Lệnh Hồ Xung vào nghỉ trong khách điếm ở châu Bình Định. Nơi đây cách tổng đàn Triêu Dương thần giáo không còn xa mấy.

Trong thành giáo chúng đi lại rất đông.

Thượng Quan Vân liền phái bốn tên thuộc hạ đắc lực canh gác mặt trước và mặt sau khách điếm. Không để những người phức tạp đến gần.

Ăn cơm tối xong Doanh Doanh tiếp Lệnh Hồ Xung uống ba chung nhỏ.

Bồn lửa trong điếm đường cháy bừng bừng chiếu ánh mắt vào mặt Doanh Doanh khiến nàng càng thêm vẻ kiều diễm.

Lệnh Hồ Xung uống ba bát lớn rồi nói:

- Doanh Doanh! Ngày ở chùa Thiếu Lâm lệnh tôn đã nói:

đối với hào kiệt đương thời lão nhân gia chỉ phục có ba người rưỡi mà Đông Phương Bất Bại là người đứng đầu. Hắn đã đoạt

được ngôi giáo chủ ở trong tay lệnh tôn thì hắn là một tay tài trí hơn đời. Trên chốn giang hồ đồn đại võ công hắn là tay đệ nhất thiên hạ. Không hiểu lời đồn đó hư thực thế nào?

Doanh Doanh đáp:

- Đông Phương Bất Bại rất giỏi mưu lược là một điều khỏi nói ai cũng biết rồi. Còn võ công hắn thế nào, tiểu muội cũng không rõ lắm chỉ thấy mấy năm nay ít khi gặp hắn.

Lệnh Hồ Xung gật đầu nói:

- Mấy năm gần đây Doanh muội ở trong ngõ Lục Trúc thành Lạc Dương nên ít khi gặp mặt hắn là phải.

Doanh Doanh nói:

- Cũng không hẳn tại thế. Tuy tiểu muội ở thành Lạc Dương, song mỗi năm cũng trở về Hắc Mộc Nhai đôi ba lần mà lần nào cũng không gặp Đông Phương Bất Bại. Theo lời những vị trưởng lão nói thì gần đây càng ngày càng thưa được gặp giáo chủ.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Những người địa vị tối cao thường hí lộng quỷ thần, không muốn để cho người ta gặp luôn, để tỏ ra họ khác với quần chúng.

Doanh Doanh nói:

- Dĩ nhiên đó cũng là một nguyên nhân, nhưng tiểu muội lại đoán là hắn đang khổ công tu luyện công phu trong Qùy hoa bảo điển, nên hắn không muốn để công việc trong bản phái làm bận rộn tâm thần.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Lệnh tôn từng đã nói với tiểu huynh ngày trước lão nhân gia đêm ngày phải nghĩ ngợi về cách hóa giải những luồng chân khí dị chủng do Hấp tinh đại pháp hút và, nên lão nhân gia

không hỏi gì đến công việc giáo vụ thành ra bị Đông Phương Bất Bại thoán đoạt quyền vị. Không chừng ngày nay Đông Phương Bất Bại lại đi vào vết bánh xe đổ đó.

Doanh Doanh nói:

- Từ ngày Đông Phương Bất Bại không tự mình trông nom được giáo vụ liền giao quyền hành lại cho gã tiểu tử họ Dương. Gã tiểu tử họ Dương này dường như không thể cướp đoạt được quyền binh của Đông Phương Bất Bại, nên dường như hắn không lo điều đó.

Lệnh Hồ Xung lấy làm kỳ hỏi:

- Gã tiểu tử họ Dương là ai? Sao tiểu huynh chưa nghe nói tới?

Doanh Doanh vẻ mặt ra chiều bẽn lẽn, mỉm cười đáp:

- Vụ này rất cổ quái. Tiểu muội cũng không hiểu rõ, chẳng nói làm gì cho dơ miệng. Những người trong bản giáo có biết cũng chẳng ai nhắc tới, còn người ngoài thì chẳng ai hay, dị nhiên đại ca không nghe ai nói tới.

Lệnh Hồ Xung động tính hiếu kỳ liền giục:

- Hảo muội tử! Muội muội nói cho ta nghe đi.

Doanh Doanh đáp:

- Gã đó tên gọi Dương Liên Đình vào trạc ngoài hai mươi tuổi. Võ công gã hèn kém lại chẳng hiểu việc gì. Thế mà những năm gần đây Đông Phương Bất Bại lại sủng ái gã lắm. Thế mới thật là kỳ.

Nàng nói tới đây nét mặt ửng hồng, môi hơi bĩu ra. Hiển nhiên có điều chi khác thường.

Lệnh Hồ Xung chợt tỉnh ngộ la lên:

- Ồ! Té ra gã họ Dương là một nam đồng mà Đông Phương Bất Bại đem lòng sủng ái. Tuy hắn là người anh hùng nhưng cũng

thích.... "trò chơi trống bỏi".

Doanh Doanh gạt đi:

- Đại ca đừng nói chuyện đó nữa. Tiểu muội không hiểu Đông Phương Bất Bại làm trò quỷ gì! Có điều bất cứ việc gì hắn cũng giao cho gã họ Dương làm hết. Nhiều anh em giáo chúng đã bị hại về tay gã. Thật là đáng chém.

Đột nhiên phía ngoài cửa sổ có tiếng người nói:

- Ngươi nói thế là sai. Chúng ta nên đa tạ Dư Liên Đình mới phải.

Doanh Doanh mừng quá cất tiếng gọi:

- Gia gia!

Nàng hối hả ra mở cửa. Nhậm Ngã Hành cùng Hướng Vân Thiên bước vào phòng. Cả hai người đều ăn mặc kiểu nông dân. Đầu đội nón rách kéo sụp xuống che quá nửa mặt. Nếu không nghe thanh âm thì chẳng thể nào nhận ra được.

Lệnh Hồ Xung tiến lại vái chào rồi sai điếm tiểu nhị lấy đũa chén và thêm rượu cùng món ăn.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Mấy bữa nay ta cùng Hướng lão đệ đi liên lạc với những người cũ trong bản giáo thấy công việc dễ dàng ta ngoài sự tiên liệu của mình. Trong mười người có đến tám vui mừng khôn xiết và đều nói là mấy năm gần đây Đông Phương Bất Bại toàn làm những chuyện ngược đời cơ hồ đến trình độ khiến giáo chúng phải chia lìa bản phản bạn. Nhất là Dương Liên Đình, một tên vô danh tiểu tốt trong bản giáo, được Đông Phương Bất Bại sủng ái, nắm trọn quyền hành trong tay, đã cách chức hoặc hạ sát rất nhiều công thần. Nếu họ không bị quy giáo ước thúc một cách nghiêm khắc thì tất có nhiều người tạo phản rồi. Vậy

gã họ Dương làm được những công cuộc lớn lao này, chẳng nên đa tạ gã mới phải ư?

Doanh Doanh cười đáp:

- Đúng thế!

Rồi nàng nói:

- Sao gia gia lại biết bọn hài nhi đã tới đây?

Nhậm Ngã Hành cười đáp:

- Hướng thúc thúc đã xẩy cuộc động thủ với Thượng Quan Vân. Sau mới biết hắn quy thuận rồi.

Doanh Doanh hỏi:

- Hướng thúc thúc! Thượng Quan thúc thúc đã bị thúc thúc đả thương chưa?

Hướng Vân Thiên cười đáp:

- Đả thương Thượng quan điêu hiệp đâu phải chuyện dễ dàng?

Vừa nói tới đây, bỗng nghe phía ngoài có tiếng còi rít lên "u ú" giữa lúc canh khuya thanh vắng càng khiến cho người ta phải ớn da gà.

Doanh Doanh hỏi:

- Chẳng lẽ Đông Phương Bất Bại đã biết chúng ta đến đây rồi ư?

Đoạn nàng quay lại giải thích cho Lệnh Hồ Xung nghe:

- Đây là còi báo hiệu bắt thích khách hoặc đồ đệ phản loạn của bản giáo để ai nấy biết mà chuẩn bị ra sức tróc nã phạm nhân.

Sau một lúc lại nghe thấy tiếng bốn người kỵ mã lướt qua trên đường lớn. Người cưỡi ngựa lớn tiếng hô:

- Giáo chủ có lệnh:

Lôi phong đường trưởng lão là Đổng Bách Hùng cấu kết với địch nhân có mưu đồ phản nghịch, phải bắt cho được ngay đưa về tổng đàn. Nếu hắn chống cự cứ việc giết bỏ.

Doanh Doanh la thất thanh:

- Đổng bá bá có chuyện gì vậy?

Tiếng vó ngựa mỗi lúc một xạ Dọc đường hiệu lệnh truyền ra, cả một khu vực thuộc Triêu Dương thần giáo này đều náo loạn cả lên, hiển nhiên chẳng coi địa phương quan vào đâu cả.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Bọn thám tử Đông Phương Bất Bại quả là ghê gớm. Chúng ta mới có cuộc gặp gỡ với Đổng lão hôm kia mà chúng đã phát giác ra rồi.

Doanh Doanh thở phào một cái hỏi:

- Đổng bá bá có ưng chịu giúp chúng ta không?

Nhậm Ngã Hành lắc đầu đáp:

- Khi nào lão chịu phản bội Đông Phương Bất Bại? Ta cùng Hướng thúc thúc đã phân tách mọi đường lợi hại với lão hàng nửa ngày, sau cùng lão nói:

"Đổng mỗ đã có mối thâm giao sống chết cùng nhau với Đông Phương huynh đệ, hai vị cũng đã biết rồi. Nay hai vị nói thế thì ra chưa hiểu Đổng Bách Hùng này và coi Đổng mỗ cũng là kẻ bán rẻ bạn bè như ai. Gần đây Đông Phương huynh đệ bị kẻ tiểu nhân làm cho mê hoặc, gây nên nhiều chuyện lầm lỗi, nhưng dù cho y có phải danh thân tan nát, Đổng mỗ quyết chẳng làm điều gì đắc tội với ỵ Đồng mỗ không phải là địch thủ của hai vị, vậy hai vị muốn giết muốn mổ thì cứ việc động thủ đi!" Lão Đồng này quả là một củ gừng, càng già càng cay.

Lệnh Hồ Xung cất tiếng khen:

- Hảo bằng hữu! Hản hán tử!

Doanh Doanh hỏi:

- Lão đã không ưng giúp việc cho bọn ta mà sao Đông Phương Bất Bại còn ra lệnh bắt lão?

Hướng Vân Thiên đáp:

- Có thế mới kêu bằng làm lắm chuyện ngược đời. Đông Phương Bất Bại tuổi tác chưa lấy gì làm già nua cho lắm mà hành động đã điên đảo khác thường. Đổng lão là con người tận trung, đi khắp thiên hạ dễ tìm được mấy kẻ. Vậy mà hắn còn trở mặt hạ lệnh truy nã.

Nhậm Ngã Hành vỗ tay cười nói:

- Đông Phương Bất Bại đã trở mặt với Đổng lão thì đại sự của chúng ta nhất định có cơ thành tựu. Nào chúng ta hãy cạn chung này.

Bốn người cùng nâng chung cạn chén.

Doanh Doanh nhìn Lệnh Hồ Xung nói:

- Đổng bá bá là một bậc nguyên lão trong bản giáo. Ngày trước bá bá đã lập được nhiều công lớn, nên mọi người trong bản giáo từ trên xuống dưới ai cũng tôn kính. Trước nay bá bá vẫn chẳng bằng mày bằng mặt với gia gia tiểu muội mà mối thâm tình đối với Đông Phương Bất Bại thì cực kỳ thâm hậu. Nếu cứ theo lẽ thông thường mà xét đoán thì dù Đổng bá bá có phạm tội nặng đến đâu, Đông Phương Bất Bại cũng nên nể mặt mới phải.

Đoàn người giả dạng lên Hắc Mộc Nhai

Nhậm Ngã Hành nói:

- Đông Phương Bất Bại ra lệnh tróc nã Đổng Bách Hùng, trên Hắc Mộc Nhai nhốn nháo phi thường. Vậy chúng ta nhân cơ hội này lên núi thì hay biết mấy?

Hướng Vân Thiên nói:

- Chúng ta hãy mời cả Thượng Quan huynh đệ bàn tính xem sao?

Nhậm Ngã Hành gật đầu đáp:

- Phải lắm!

Hướng Vân Thiên trở gót ra khỏi phòng, lát sau dẫn Thượng Quan Vân vào. Thượng Quan Vân vừa ngó thấy Nhậm Ngã Hành đã khom lưng thi lễ nói:

- Kẻ thuộc hạ là Thượng Quan Vân xin làm lễ tham bái. Kính chúc giáo chủ trường trị thiên thu nhất thống giang hồ.

Nhậm Ngã Hành cười hỏi:

- Thượng Quan huynh đệ! Ta thường nghe huynh đệ là một trang hán tử cứng cỏi không ưa những lời ton hót, mà sao bữa nay mới hội diện lần đầu đã nói toàn chuyện phỉnh phờ?

Thượng Quan Vân cũng ngạc nhiên đáp:

- Thuộc hạ ngu muội, xin giáo chủ minh thị.

Doanh Doanh ngó thấy phụ thân nghi ngờ thái độ Thượng Quan Vân liền hỏi:

- Gia gia! Phải chăng gia gia nghe Thượng Quan thúc thúc chúc câu trường trị thiên thu, nhất thống giang hồ" có vẻ đường đột?

Nhậm Ngã Hành đáp:

- Đúng thế! Cái gì mà "trường trị thiên thu nhất thống giang hồ"? Dường như ta là Tần Thủy Hoàng không bằng.

Doanh Doanh mỉm cười giải thích:

- Đây chính là Đông Phương Bất Bại dở trò ra đó. Hắn muốn giáo chúng, thuộc hạ khi gặp hắn đều tung hô câu này. ít lâu nay các anh em trong bản giáo lúc vào ra mắt đều hô thế cả. Thượng Quan thúc thúc quen miệng thành ra vào yết kiến gia gia cũng học thuộc lòng như vậy.

Nhậm Ngã Hành gật đầu nói:

- Té ra là thế! Những từ ngữ "trường trị thiên thu, nhất thống giang hồ" nghe có hay thật, nhưng mình không phải là thần tiên thì làm gì có chuyện muôn kiếp ngàn thủ Thượng Quan lão đệ! Nghe nói Đông Phương Bất Bại hạ lệnh tróc nã Đổng lão, chắc trên Hắc Mộc Nhai đang nhốn nháo lắm. Chúng ta định đêm nay lên núi thì lão đệ tính sao?

Thượng Quan Vân đáp:

- Giáo chủ là bậc anh minh, kế hoạch không còn thiếu sót, khác nào cây đuốc rạng soi bốn biển, tạo phúc muôn dân. Cờ ra đắc thắng bá lão thành công. Thuộc hạ nghiêng mình khép nép tuân theo lệnh dụ cốt sao giữ vẹn lòng trung, xá quản thân này muôn thác?

Nhậm Ngã Hành nghĩ thầm trong bụng:

- Trên chốn giang hồ thường đồn đại Điêu hiệp thượng quan, võ công cao cường, tính tình lại trung trực, mà sao nay miệng

nói toàn lời siểm nịnh, óc nghĩ những chuyện vu vơ, chẳng khác lòng dạ kẻ tiểu nhân, không hơn những phường vô sỉ. Chẳng lẽ tiếng đồn sai trật chỉ có hư danh?

Lão nghĩ tới đây không khỏi chau mày.

Doanh Doanh liền cười nói:

- Gia gia! Nếu chúng ta định trà trộn lên Hắc Mộc Nhai thì điều cần nhất là nên thay đổi hình dạng, đừng để đối phương biết mặt. Thứ hai là phải học lấy những sáo ngữ trên Hắc Mộc Nhai, nếu không thì mở miệng ra là nói trật.

Nhậm Ngã Hành hỏi:

- Những sáo ngữ trên Hắc Mộc Nhai thế nào?

Doanh Doanh đáp:

- Tỷ như Thượng Quan thúc thúc vừa nói:

".... cốt sao giữ vẹn lòng trung, xá quản thân này muôn thác.... " gì gì đó. Những cân này đều do Dương Liên Đình nghĩ ra để tâng bốc Đông Phương Bất Bại. Hắn càng nghe càng vừa dạ. Thậm chí về sau ai không biết nói những câu này là phạm vào tội đại nghịch. Còn những kẻ nói năng thiếu vẻ mặt khiêm cung liền rước lấy thảm họa sát thân.

Nhậm Ngã Hành lại hỏi:

- Khi ngươi gặp Đông Phương Bất Bại cũng phải đưa ra cái giọng thối tha ấy hay sao?

Doanh Doanh cười đáp:

- Hồi hài nhi ở Hắc Mộc Nhai cũng chẳng có cách nào làm khác được nên hài nhi thường ở thành Lạc Dương nhiều hơn và ít được nghe những câu khiến người ta phải hổ thẹn.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Thượng Quan lão đệ! Từ này trở đi chúng ta có điều gì nói

với nhau, xin miễn thốt ra những lời như vậy nghe!

Thượng Quan Vân đáp:

- Đó là những lời huấn thị thánh thần của giáo chủ, thì dù trải qua trăm năm vẫn còn là mới mẻ, sau muôn thuở vẫn không người vượt mức. Kẻ thuộc hạ dĩ nhiên phải nhất khâm tuân.

Doanh Doanh chỉ nhếch mép chứ không dám cười lên tiếng.

Nhậm Ngã Hành lại hỏi:

- Theo ý Thượng Quan lão đệ thì chúng ta nên làm thế nào?

Thượng Quan Vân đáp:

- Trong lòng giáo chủ đã có định kiến. Những kế hoạch của giáo chủ đều là thần cơ diệu toán, người đương thời chẳng ai bì kịp trong muôn một. Trước tòa giáo chủ, thuộc hạ đâu dám đưa ra đề nghị kém cỏi?

Nhậm Ngã Hành cười hỏi:

- Thế ra trong bản giáo khi hội nghị việc lớn, Đông Phương Bất Bại nói sao nên thế không một ai dám dị nghị hay sao?

Doanh Doanh đáp:

- Đông Phương Bất Bại tài trí siêu quần. Kiến thức người ngoài đã không bằng hắn thì còn ai dám nói xen vào để rước lấy tai bay vạ gió.

Nhậm Ngã Hành thở dài nói:

- Té ra là thế! Thượng Quan lão đệ! Khi Đông Phương Bất Bại ra lệnh cho lão đệ đi tróc nã Lệnh Hồ Xung hắn đã chỉ thị cho lão đệ làm thế nào?

Thượng Quan Vân đáp:

- Đông Phương giáo chỉ truyền một câu:

Nếu bắt được Lệnh Hồ đại hiệp sẽ được ban thưởng rất hậu. Bằng không bắt được thì phải tự cắt đầu dâng nạp.

Nhậm Ngã Hành cười nói:

- Hay lắm! Nếu vậy Thượng Quan thúc thúc trói Lệnh Hồ Xung đem về lãnh thưởng.

Thượng Quan Vân lùi lại một bước nói:

- Lệnh Hồ đại hiệp là một viên tướng thân ái của giáo chủ lại có công lớn với bản giáo, thuộc hạ khi nào dám vô lễ thế?

Nhậm Ngã Hành cười đáp:

- Chỗ ở của Đông Phương Bất Bại rất khó lòng lên được. Thượng Quan lão đệ có trói Lệnh Hồ Xung đưa đến Hắc Mộc Nhai thì chắc hắn mới kêu lên yết kiến một cách dễ dàng.

Doanh Doanh cười nói:

- Kế ấy tuyệt diệu! Chúng ta giả làm thuộc hạ của Thượng Quan thúc thúc lên gặp Đông Phương Bất Bại. Chỉ cần sao lần được đến trước mặt hắn rồi bọn mình rút vũ khí giới ra nhất tề xông vào. Bất luận hắn đã luyện được võ công trong Qùy hoa bảo điển hay chưa thì "bốn người đánh một chẳng chột cũng què".

Hướng Vân Thiên nói:

- Lệnh Hồ lão đệ hay hơn hết là giả vờ trọng thương, chân tay băng bó, đầy mình huyết tích. Mấy người trong bọn ta làm cáng khiêng y lên, một là để Đông Phương Bất Bại không cần đề phòng, hai là trong cáng có thể dấu vũ khí được.

Nhậm Ngã Hành khen rằng:

- Hay lắm! Hay lắm!

Bỗng nghe ngoài đầu đường có tiếng vó ngựa dồn dập vọng lại, rồi tiếng người hô lớn:

- Bắt được Phong lôi đường chúa rồi! Bắt được Phong lôi đường chúa rồi!

Doanh Doanh nhìn Lệnh Hồ Xung vẫy tay. Hai người chạy ra cửa lớn nhà khách thì đã thấy mấy chục tên kỵ mã giơ cao ngọn đuốc áp giải một lão già tầm vóc cao lớn ruổi ngựa lướt qua.

Lão già đó râu tóc bạc phơ, mặt đầy những máu. Hiển nhiên là trải qua một phen kịch chiến. Hai tay lão bị trói quặt ra sau lưng. Cặp mắt lão loang loáng dường như muốn tóe lửa tỏ ra lão căm hận đến cùng cực.

Doanh Doanh khẽ nói:

- Năm sáu năm về trước hễ Đông Phương Bất Bại gặp Đổng bá bá là một điều "Hùng huynh" hai điều "Hùng huynh" ra chiều rất thân thiết. Ngờ đâu ngày nay hắn lại trở mặt vô tình đến thế?

Lát sau, Thượng Quan Vân đã đem đến cáng cùng mọi đồ vật đến.

Doanh Doanh lấy vải băng bó chân tay Lệnh Hồ Xung rồi treo lên cổ chàng. Người ta lại cắt tiết một con chó để lấy máu tươi tưới vào người chàng.

Nhậm Ngã Hành và Hướng Vân Thiên bảo anh em giáo chúng thay đổi y phục. Doanh Doanh cũng cải dạng nam trang, bôi mặt đen nhẻm.

Mọi người ăn no một bữa rồi hòa mình với những tên bộ thuộc của Thượng Quan Vân nhằm Hắc Mộc Nhai mà tiến.

Đoàn người rời khỏi châu Bình Định theo ngả Tây Bắc đi chừng được ngoài 40 dặm thì đến một nơi đá núi đỏ tươi như máu. Một thác nước dài chảy rất gấp. Đó là thác Tinh Tinh.

Từ thác Tinh Tinh thì chuyển hướng đi về phía Bắc hai bên

đường vách núi phẳng lỳ như hai bức tường. Con đường ở giữa rộng chừng năm thước đá mọc lởm chởm nhưng có thể đi được.

Dọc đường giáo chúng Triều Dương thần giáo canh giữ rất là nghiêm mật. Nhưng chúng vừa thấy Thượng Quan Vân đều tỏ ra rất cung kính.

Đoàn người đi qua ba khúc đường sơn đạo thì lại tới phía trước thác nước.

Thượng Quan Vân liền bắn ra một mũi tên hiệu rít lên veo véo.

Lập tức ở bên kia thác nước có ba con thuyền nhỏ lướt sóng sang qua để đón tiếp mọi người.

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Cơ nghiệp Triều Dương thần giáo trải qua mấy trăm năm quả nhiên không phải tầm thường. Nếu như không có Thượng Quan Vân làm nội ứng thì bọn mình ở bên ngoài đánh vào đâu phải chuyện dễ dàng.

Sang qua thác nước rồi lại đến một đường sơn đạo dốc ngược.

Bọn Thượng Quan Vân bỏ ngựa đi bộ. Dưới ánh sáng của cành khô đốt cháy, mọi người bám lấy sườn núi trèo lên.

Doanh Doanh thủy chung vẫn đi bên cạnh cái cáng để ý giám thị cho Lệnh Hồ Xung.

Nên biết đường lên núi này địa thế cực kỳ hiểm trở. Nếu bọn người khiêng cáng mà liều mạng quăng cáng xuống hang sâu muôn trượng thì tính mạng Lệnh Hồ Xung sẽ bị chết về tay bọn tiểu tốt.

Đoàn người lên đến tổng đàn vào lúc trời chưa sáng rõ.

Thượng Quan Vân sai người lên thông báo tới chỗ Đông Phương Bất Bại nói là vâng lệnh chỉ của giáo chủ đã thành công

trở về.

Sau một lúc bỗng tiếng nhạc vang lên.

Thượng Quan Vân đứng ngay người cung kính chờ đợi.

Doanh Doanh kéo tay Nhậm Ngã Hành khẽ nói:

- Lệnh chỉ của giáo chủ đã tới. Đứng dậy mau!

Nhậm Ngã Hành tự hỏi:

- Sao biết có lệnh của Đông Phương Bất Bại đưa đến?

Lão đứng dậy phóng tầm mắt ra chớp nhoáng đã thấy bao nhiêu giáo chúng trong tổng đàn đứng cả dậy không nhúc nhích như những kẻ vừa bị ma làm.

Tiếng nhạc từ trên cao đi xuống thấp rất mau chóng.

Tiếng nhạc vừa dứt, mọi người cử động trở lại.

Một tên đồ đệ mình mặc áo vàng tiến ra hai tay mở một cuộn vải vàng tuyên đọc:

"Triều Dương thần giáo, văn thành, võ đức, nhân nghĩa, anh minh. Đông Phương giáo chủ xuống lệnh:

Giả Bố cùng Thượng Quan Vân tuân phong lệnh chỉ. Nay thành công trở về được đặc cách đưa tù binh lên núi bái kiến".

Thượng Quan Vân khom lưng tung hô:

- Giáo chủ muôn năm trường trị, nhất thống giang hồ!

Lệnh Hồ Xung thấy tình trạng này không khỏi cười thầm lẩm bẩm:

- Đúng là một viên thái giám tuyên đọc thánh chỉ trò hề trên sân khấu.

Thượng Quan Vân lại lớn tiếng hô tiếp:

- Giáo chủ ban ân cho thuộc hạ được lên bái kiến. An đức cao cả này vĩnh viễn ghi lòng tạc dạ.

Bọn thuộc hạ của Thượng Quan Vân liền đồng thanh hô to:

- Giáo chủ ban ân cho thuộc hạ được lên bái kiến. Ơn cao đức cả xin ghi lòng tạc dạ.

Bọn Nhậm Ngã Hành, Hướng Vấn Thiên cũng mở miệng máy môi như người chúc tụng mà thực ra trong bụng mắng thầm.

Đoàn người theo bậc đá đi lên phải qua ba tầng cửa sắt. Cứ đến trước mỗi tầng cửa lại có người quát hỏi khẩu lệnh và kiểm tra thẻ bài.

Khi đến trước một khuôn cổng đá lớn thì thấy hai bên cổng đều có hàng chữ lớn. Bên tả là bốn chữ:

"Văn thành võ đức". Bên trái là bốn chữ "Nhân nghĩa anh minh". Trên tường cổng khắc bốn chữ đỏ "Trung hưng thánh giáo".

Qua tầng cửa đá này đã thấy một vái cũi tre rất lớn để dưới đất. Cái cũi này có thể chữa được đến tám chín thạch gạo.

Thượng Quan Vân hô lớn:

- Bỏ tù binh vào trong cũi mà khiêng lên.

Rồi hắn cùng Nhậm Ngã Hành, Hướng Vấn Thiên, Doanh Doanh khom lưng khiêng cáng bỏ vào trong cũi.

Bỗng nghe tiếng nhạc động. Cái cũi tre từ từ lên cao.

Nguyên bên trên đã có đầu dây buộc vào để kéo cũi lên.

Cái cũi tre từ từ đưa lên, Lệnh Hồ Xung ngoảnh đầu nhìn ra thì thấy trên đầu có mấy điểm sáng.

Tòa Hắc Mộc Nhai này thật cao quá chừng.

Doanh Doanh đưa tay phải ra nắm lấy tay Lệnh Hồ Xung.

Trong đêm tối có thể nhìn thấy từng đám mây lướt qua trên đầu.

Một lúc sau mọi người biến vào trong lớp sương mù, cúi đầu nhìn xuống đáy chỉ thấy tối đen. Đèn lửa cũng không trông rõ nữa.

Sau một lúc rất lâu chiếc cũi tre mới dừng lại.

Bọn Thượng Quan Vân khiêng Lệnh Hồ Xung ra khỏi cũi tre đi về mé tả mấy trượng lại bỏ vào trong một cũi khác.

Nguyên đỉnh núi này cao quá, trung gian phải có ba chặng thay cũi mới lên được đến đỉnh núi.

Lệnh Hồ Xung bụng bảo dạ:

- Đông Phương Bất Bại ở trên cao thế này thì bọn giáo chúng muốn được gặp mặt hắn thật khó khăn vô cùng.

Đoàn người vất vả lên đến đỉnh núi thì mặt trời đã lên cao. ánh sáng mặt trời từ phương đông chiếu lại soi vào tấm biển lớn bằng ngọc đề bốn chữ "Trạch Bị Thương Sinh" (ơn khắp lê dân).

Bốn chữ này ánh nắng chiếu vào lấp loáng bất giác khiến người ta sinh lòng kính cẩn.

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Cách an bài của Đông Phương Bất Bại khiến cho bọn người võ lâm không ai bì kịp. Phái Thiếu Lâm ở Tung Sơn cũng chưa vào đâu. Còn Hoa Sơn, Hằng Sơn thì dĩ nhiên còn kém xa lắm. Xem chừng hắn là người có nhiều học vấn chứ không phải bọn anh hùng sơn dã tầm thường.

Nhậm Ngã Hành lẩm bẩm:

- Trạch bị thương sinh. ái chà!

Bỗng nghe Thượng Quan Vân dõng dạc hô:

- Thuộc hạ là quang minh hữu sứ Thượng Quan Vân vâng mệnh giáo chủ tiến lên bái kiến.

Trong gian thạch mé hữu liền có bốn người đi ra. Người nào

cũng mặc áo bào tía.

Lão đứng đầu lên tiếng:

- Kính mừng Thượng Quan hữu sứ đã lập được công lớn. Sao Giả tả sứ lại không thấy lên?

Thượng Quan Vân đáp:

- Giả tả sứ đã bỏ mình trong cuộc đại chiến để báo đáp ơn sâu của giáo chủ.

Người kia nói:

- Té ra là thế! Vậy Thượng Quan hữu sứ sẽ được thăng chức ngay.

Thượng Quan Vân đáp:

- Nếu tại hạ được đội ơn cất nhắc của giáo chủ quyết không quên hảo ý của lão huynh.

Người kia nghe Thượng Quan Vân có ý đút lót liền cười híp mắt lại đáp:

- Bọn ta cảm ơn hữu sứ trước.

Hắn đưa mắt nhìn Lệnh Hồ Xung rồi cười hỏi:

- Nhậm đại tiểu thư vừa lòng thằng lỏi này ư? Ta cứ tưởng dong mạo gã phải đẹp bằng Phan An, Tống Ngọc té ra chỉ có thế này. Thượng Quan tả sứ! Tả sứ đi về mé này.

Thượng Quan Vân đáp:

- Giáo chủ chưa cất nhắc. Xin lão huynh đừng nói vậy mà câu chuyện đến tai ngài sẽ bị tội nặng.

Người kia thè lưỡi ra rồi đi trước dẫn đường.

Từ cổng lầu đi vào là một con đường lớn lát đá thẳng tắp. Vào qua cổng rồi lại có hai tên mặc áo tía khác dẫn vào nhà hậu sảnh.

Một tên bảo Thượng Quan Vân:

- Dương quản gia muốn gặp hữu sứ. Vậy hữu sứ hãy chờ đây!

Thượng Quan Vân dạ một tiếng rồi thõng tay đứng chờ.

Sau một lúc lâu vẫn chưa thấy Dương quản gia ra.

Thượng Quan Vân vẫn cứ đứng hoài chứ không ngồi xuống.

Lệnh Hồ Xung nghĩ thầm:

- Thượng Quan hữu sứ có địa vị không phải thấp hèn trong Triều Dương thần giáo, vậy mà y lên đến đây chẳng ai coi vào đâu cả. Họ xem thường y như bọn nô bộc mà thôi. Gã Dương quản gia là người thế nào? Chắc gã là Dương Liên Đình rồi. Té ra gã chỉ là một tên quản gia mà đến chức Quang minh hữu sứ tiếng tăm lừng lẫy cũng phải kính cẩn gã như vậy Đông Phương Bất Bại thật là khinh người quá đáng.

Lại chờ một lúc lâu nữa mới có tiếng chân người bước ra, nghe tiếng bước chân này rất mau lẹ nhưng hời hợt, không phải là một tên nội công thâm hậu.

Một tiếng hặng dắng báo trước, một người từ phía sau bình phong đi ra.

Lệnh Hồ Xung ngước mắt nhìn lên thì thấy gã là người vào trạc 30 tuổi, mình mặc áo đoạn mầu hồng thẫm, thân thể to lớn, mặt mũi đầy râu tướng mạo rất hùng tráng.

Chàng nghĩ thầm:

- Doanh Doanh bảo ta Đông Phương Bất Bại sủng ái và tin cẩn gã này, nàng còn nói; giữa hai người có mối liên quan đầm ấm. Mình cứ tưởng gã là một chàng trai xinh đẹp như một vị cô nương, ngờ đâu gã lại là một đại hán to lớn mới thật là kỳ.

Bỗng nghe gã lên tiếng:

- Thượng Quan hữu sứ! Hữu sứ đã lập nên công ích lớn bắt

được Lệnh Hồ Xung đem về đây. Giáo chủ xiết nỗi vui mừng.

Thanh âm nghe rất lọt tai.

Thượng Quan Vân khom lưng đáp:

- Đây là nhờ hồng phúc của giáo chủ cùng những lời chỉ điểm cặn kẽ của Dương tổng quản. Thuộc hạ chỉ biết tuân theo chỉ ý của giáo chủ để thi hành mà thôi.

Dương Liên Đình đi tới bên cáng đưa mắt nhìn Lệnh Hồ Xung, thì thấy hai mắt chàng đờ đẫn, miệng môi mấp máy như người bị trọng thương thành ra si ngốc.

Dương Liên Đình hỏi:

- Tên này sống dở chết dở rồi. Gã là Lệnh Hồ Xung ư? Hữu sứ không nhận lầm đấy chứ?

Thượng Quan Vân đáp:

- Chính mắt thuộc hạ đã trông thấy gã lên tiếp nhiệm chức chưởng môn phái Hằng Sơn, không thể nào lầm được. Có điều gã bị Giả tả sứ điểm vào ba nơi trọng huyệt, lại bị trúng hai phát chưởng của thuộc hạ nên bị thương nặng lắm. Cứ tình hình này thì e rằng dăm bảy tháng hay một năm chưa chắc đã phục hồi lại được.

Dương Liên Đình cười nói:

- Thượng Quan hữu sứ đánh ý trung thân của Nhậm đại tiểu thư đến thế này ư? Hữu sứ phải coi chừng kẻo nàng sẽ liều mạng với hữu sứ đó.

Thượng Quan Vân đáp:

- Thuộc hạ chỉ biết giữ vẹn tấm trung can với giáo chủ, còn ngoài yêu hay ghét không biết đâu mà úy kỵ. Nếu giữ được vẹn lòng trung mà phải chết vì giáo chủ thì đó lại là tâm nguyện của kẻ thuộc hạ. Toàn gia được hưởng ân huệ biệt đãi.

Dương Liên Đình nói:

- Hay lắm ! Hay lắm! Tấc dạ trung thành của hữu sứ ta sẽ nói đến tai giáo chủ và nhất định giáo chủ sẽ trọng thưởng cho hữu sứ. Phong lôi đường chúa đem lòng phản bạn giáo chủ thậm chí phạm thượng làm loạn. Chắc hữu sứ đã biết rồi.

Thượng Quan Vân đáp:

- Thuộc hạ đang định thỉnh giáo tổng quản. Nếu tổng quản có điều chi sai khiến, thuộc hạ sẽ vâng mệnh thi hành. Dù phải nhẩy vào nước lửa cũng không lùi bước.

Dương Liên Đình ngồi trên ghế thở dài nói:

- Đổng Bách Hùng ngày thưởng ỷ mình được giáo chủ biệt đãi lại cậy tuổi tác già nua không coi ai vào đâu cả. Mấy năm gần đây lão kết bè đảng âm mưu phản bạn. Ta đã nhìn rõ manh mối. Không ngờ lão càng ngày càng hành động vô pháp vô thiên, lại đi cấu kết với tên đại nghịch Nhậm Ngã Hành. Có lý nào thế được?

Thượng Quan Vân hỏi:

- Lão cấu kết với cả lão.... họ Nhậm ư?

Hắn vừa nói vừa run tỏ ra lòng trung của hắn phải chấn động.

Dương Liên Đình đáp:

- Thượng Quan hữu sứ! Sao hữu sứ phải sợ hãi đến thế? Tên Nhậm Ngã Hành kia có phải hạng ba đầu sáu tay gì đâu? Ngày trước giáo chủ đã coi hắn như cái trò chơi trong lòng bàn tay. Hắn không lên Hắc Mộc Nhai thì thôi, bằng hắn lớn mật đến đây thì chẳng qua việc giết hắn cũng như giết một con gà mà thôi.

Thượng Quan Vân hỏi:

- Dạ dạ! Không hiểu Đổng Bách Hùng đã ngấm ngầm cấu kết với hắn như thế nào?

Dương Liên Đình đáp:

- Đổng Bách Hùng cùng Nhậm Ngã Hành lén lút gặp nhau, bàn soạn hàng mấy giờ. Lại còn một tên phản giáo đại nghịch là Hướng Vấn Thiên cũng đi kèm. Đó là một điều có người trông thấy rồi. Đổng Bách Hùng cùng hai tên đại nghịch Nhậm Ngã Hành, Hướng Vấn Thiên còn có chuyện gì mà bàn nếu không phải là việc mưu phản giáo chủ?

Thượng Quan Vân lại hỏi:

- Chuyện đó có thật chăng?

Dương Liên Đình đáp:

- Đổng Bách Hùng đã đến Hắc Mộc Nhai. Ta đã hỏi có việc này không thì lão đã thừa nhận rồi.

Thượng Quan Vân nói:

- Nếu lão đã thừa nhận thì dĩ nhiên không phải là oan uổng nữa.

Dương Liên Đình nói:

- Ta hỏi lão:

"Lão đã gặp mặt Nhậm Ngã Hành mà sao không báo cáo với giáo chủ?" Thì lão trả lời:

"Nhậm lão đệ rất coi trọng Đổng mỗ, nói năng cực kỳ cung kính. Y đáng là bạn với ta và ta cũng nên kết bạn với y Giữa tình bằng hữu nói chuyện mấy câu đó thì có chi là lạ?". Ta lại hỏi:

"Nhậm Ngã Hành trở lại giang hồ tất có ý phản loạn giáo chủ. Điều đó tưởng đường chúa cũng biết rồi. Hắn đã chẳng tử tế gì với giáo chủ thì còn kết bạn với hắn làm sao được?". Thế rồi lão ăn nói một cách bừa bãi phản đối ta:

"Đồng mỗ e rằng giáo chủ đối với ngươi chẳng ra gì chứ không phải người đã không tử tế giáo chủ." Thượng Quan Vân nói:

- Lão ăn nói như vậy thật là bậy bạ. Giáo chủ đạo nghĩa ngất trời, đối với bạn hữu cực kỳ hậu đãi sao lại bảo là không ra gì?

[redacted]

Đông Phương Bất Bại đi đâu mất?

Thượng Quan Vân nói mấy câu này, Dương Liên Đình nghe ra có ý trỏ vào Đông Phương Bất Bại. Nhưng đồng thời bọn Lệnh Hồ Xung cũng tưởng hắn muốn lấy lòng Nhậm Ngã Hành.

Bỗng nghe hắn nói tiếp:

- Thuộc hạ đã quyết ý tận trung với giáo chủ thì quân chuột nhắt nào lớn mật dám có điều vô lễ với giáo chủ là Thượng Quan Vân này nhất định không tha.

Mấy câu này thật ra có ý thóa mạ Dương Liên Đình, nhưng khi nào gã hiểu được.

Gã cười đáp:

- Hay lắm! Trong bản giáo nếu ai ai cũng được như Thượng Quan hữu sứ, hết lòng trung thành với giáo chủ, thì lo gì sự chẳng làm xong? Hữu sứ vất vả rồi! Hãy về nghỉ đi.

Thượng Quan Vân sững sờ nói:

- Thuộc hạ rất khao khát được ra mắt giáo chủ. Cứ mỗi lần được nhìn kim điện giáo chủ là lại cảm thấy tinh thần phấn khởi, làm việc rất hăng say. Toàn thân rạo rực, tưởng chừng công lực trong người tăng lên bằng mười năm tu luyện.

Dương Liên Đình đáp:

- Giáo chủ rất bận rộn, ta e rằng ngài không có thì giờ rảnh để tiếp hữu sứ được.

Thượng Quan Vân liền thò tay vào bọc móc ra mười mấy hạt trân châu khẽ nói:

- Dương tổng quản! Chuyến này thuộc hạ đi công chuyện được mười tám hạt trân châu xin dâng hết để tỏ lòng hiếu kính. Tổng quản và mong rằng tổng quản cho thuộc hạ tham kiến giáo chủ. Không chừng giáo chủ vui mừng thăng chức cho thuộc hạ cũng nên, khi đó thuộc hạ còn tạ Ơn tổng quản rất nhiều.

Dương Liên Đình nhếch mép cười nói:

- Đã là chỗ anh em trong nhà, sao hữu sứ còn bày vẽ như vậy? Đa tạ hữu sứ!

Gã hạ thấp giọng xuống nói tiếp:

- Trước mặt giáo chủ ta sẽ gắng sức nói tốt cho hữu sứ và khuyên ngài thăng lên chức Quang minh tả sứ cho.

Thượng Quan Vân xá lia lịa mấy cái nói:

- Việc này thì Thượng Quan Vân suốt đời không dám quên ơn đức của giáo chủ cùng tổng quản.

Dương Liên Đình nói:

- Hữu sứ hãy chờ đây để ta vào coi xem giáo chủ có được rảnh sẽ kêu hữu sứ lên.

Thượng Quan Vân dã luôn mấy tiếng, đồng thời nhét trân châu vào tay Dương Liên Đình, đoạn khom lưng lùi lại.

Dương Liên Đình đứng dậy bệ vệ đi vào hậu điện.

Sau một lúc lâu, một tên thị bộc áo tía đi ra, đứng chính giữa dõng dạc xưng hô:

- Văn thành võ đức, nhân nghĩa anh minh. Giáo chủ ban lệnh:

Cho Thượng Quan Vân đem tù binh lên tham kiến.

Thượng Quan Vân hô:

- Bái tạ Ơn điển giáo chủ. Cầu nguyện giáo chủ muôn năm trường trị nhất thống giang hồ.

Gã xòe tay trái ra để gã áo tía đi trước rồi mới theo sau.

Nhậm Ngã Hành cùng Hướng Vấn Thiên và Doanh Doanh khiêng Lệnh Hồ Xung lóc nhóc theo sau.

Qua mấy dẫy hành lang đều có võ sĩ cầm kích đứng sắp hàng.

Sau khi qua ba tầng cửa sắt lại đến một dẫy hành lang nữa.

Tại đây mấy trăm võ sĩ giàn hàng đứng hai bên. Tên nào cũng cầm trường đao sáng loáng đưa ngang ra.

Bọn Thượng Quan Vân khom lưng cúi đầu đi qua, chỉ sợ trong mấy trăm thành trường đao này chỉ một thành chém xuống là người bị đứt làm hai đoạn.

Bọn Nhậm Ngã Hành, Hướng Vấn Thiên đã từng trải hàng trăm cuộc chiến đấu, dĩ nhiên không coi bọn võ sĩ này vào đâu. Nhưng trước khi được ra mắt Đông Phương Bất Bại, họ đành chịu khuất phục.

Ai nấy nghĩ thầm trong bụng:

- Đông Phương Bất Bại đối đãi với thuộc hạ vô lễ thế này thì khiến cho người ta hết sức tận trung với mình thế nào được? Sở dĩ bọn giáo chúng chưa dám sinh lòng phản bạn là vì sợ uy quyền hắn, không dám bạo động một cách khinh xuất mà thôi. Đông Phương Bất Bại dã khinh miệt hào kiệt thiên hạ thì không thua thế nào được?

Bọn người đi hết đao trận thì đến trước một khuôn cửa.

Ngoài cửa treo một bức màn rất dầy.

Thượng Quan Vân giơ tay lên vén màn tiến vào thì đột nhiên ánh hào quang lấp loáng. Tám cây thương từ hai bên đánh lẹ tới.

Bốn cây lướt qua trước ngực và bốn cây lướt qua sau lưng chỉ khe chừng mấy tấc.

Lệnh Hồ Xung thấy thế giật mình kinh hãi, đưa tay nắm lấy thanh trường kiếm buộc ở dưới đùi.

Bỗng Thượng Quan Vân đứng sững lại không nhúc nhích dõng dạc hô:

- Thuộc hạ là Quang Minh hữu sứ, xin tham kiến giáo chủ văn thành võ đức, nhân nghĩa anh minh.

Trong điện có tiếng nói ra:

- Cho vào!

Tám tên võ sĩ lùi lại mở đường.

Bây giờ Lệnh Hồ Xung mới hiểu là tám cây trường thương kia phóng ra cốt để hăm người. Nếu người vào yết kiến mà trong lòng có mưu đồ chuyện bất pháp vừa thấy tám cây thương đâm vào lập tức lấy binh khí ra đón đỡ là âm mưu đã bị bại lộ.

Vào điện rồi Lệnh Hồ Xung lẩm bẩm:

- Tòa điện này dài quá!

Nguyên tòa điện rộng không đầy ba chục thước mà bề sâu có đến dư ba trăm thước.

Đầu kia điện đường có đặt một tòa rất cao. Trên tòa một lão già râu dài ngồi đó. Hắn là Đông Phương Bất Bại.

Trong điện không có cửa sổ. Cửa điện có thắp nến sáp, ánh sáng lập lòe.

Bên mình Đông Phương Bất Bại cũng có hai đĩa đèn khi tỏ khi mờ.

Người đứng xa mà ánh sáng lại lờ mờ nên không nhìn rõ tướng mạo người này.

Thượng Quan Vân quỳ mọp ở dưới thềm nói:

- Giáo chủ văn thành võ đức, nhân nghĩa anh minh, trung hưng thánh giáo, đức khắp lê dân. Thuộc hạ là Quang minh hữu sứ Thượng Quan Vân khấu đầu bái kiến giáo chủ.

Một tên hầu mặc áo tía đứng bên Đông Phương Bất Bại quát hỏi:

- Tên tiểu tốt dưới quyền hữu sứ đã trông thấy giáo chủ sao lại không quỳ?

Nhậm Ngã Hành là người rất trầm tĩnh, tự nhủ:

- Chưa tới lúc hành động thì mình phải quỳ trước mặt hắn cũng chẳng hề chị Lát nữa mình sẽ lột da rút xương hắn ra.

Lão nghĩ vậy rồi quỳ xuống.

Hướng Vấn Thiên và Doanh Doanh cũng quỳ theo.

Thượng Quan Vân nói:

- Mấy tên tiểu tốt của thuộc hạ đây ngày đêm mong ước được nhìn thấy kim điện của giáo chủ. Bữa nay giáo chủ ban ơn cho được bái kiến dung nhan thật là phước bảy mươi đời nhà chúng. Nhưng chúng được thấy kim điện, mừng quá phát run, quên cả quỳ lạy. Xin giáo chủ tha tội cho.

Dương Liên Đình đứng bên Đông Phương Bất Bại lại hỏi:

- Giả tả sứ chiến đấu bị tử nạn thế nào? Hữu sứ trình bày cùng giáo chủ đi!

Thượng Quan Vân đáp:

- Giả tả sứ cùng thuộc hạ vâng mệnh chỉ giáo của giáo chủ từng bảo nhau:

"Hai chúng ta chịu ơn đức giáo chủ tài bồi, cất nhắc. Chuyến này giáo chủ lại đem việc lớn giao phó cho chúng ta, chúng ta nhớ lời giáo chủ dạy bảo hàng ngày, bầu nhiệt huyết sủi lên

sùng sục.... " Lệnh Hồ Xung nằm trên cáng mắng thầm:

- Đồ khốn! Ngoại hiệu của Thượng Quan Vân đã mang chữ "hiệp" mà còn thốt ra câu này mặt không hồng, tai không đỏ, thì thật không biết đến liêm sỉ ở đời là gì nữa.

Giữa lúc ấy, bỗng nghe phía sau có tiếng người la:

- Đông Phương huynh đệ! Phải chăng đúng là huynh đệ đã phái người đi bắt ta?

Người này tiếng nói khàn khàn đúng tiếng một ông già, nhưng nội lực đầy rẫy. Mỗi câu lão nói ra vang dội cả điện. Hiển nhiên lão là con người uy mãnh phi thường! Lệnh Hồ Xung đoán chắc lão là đường chúa Phong lôi đường tên gọi Đổng Bách Hùng.

Dương Liên Đình hỏi:

- Đổng Bách Hùng! Trong Thành Đức điện này không để cho ngươi la ó om xòm đâu. Ngươi đã thấy mặt giáo chủ sao lại không quỳ? Ngươi còn lớn mật không một lời xưng tụng văn võ thánh đức của giáo chủ nữa ư?

Đổng Bách Hùng ngửa mặt lên trời cười rộ đáp:

- Ta cùng Đông Phương huynh đệ lúc kết bạn với nhau làm gì đã có thằng lỏi con ở đây? Ngày trước ta cùng Đông Phương huynh đệ vào sinh ra tử, cùng chia hoạn nạn. Lúc đó thằng lỏi chưa ráo máu đầu có lẽ chưa ra đời, mà bây giờ đến thứ người đối lời với ta ư?

Lệnh Hồ Xung ngoảnh đầu trông lại, bây giờ chàng mới rõ râu tóc lão dựng đứng cả lên. Da mặt chuyển động cặp mắt tròn xoẹ Máu tươi trên mặt đã đóng lại, hình thù rất khủng khiếp. Chân tay lão đều bị xiềng khóa. Lão vừa nói vừa phẫn nộ, cử động hai tay Xiềng khóa bật lên những tiếng loảng xoảng.

Nhậm Ngã Hành nguyên quỳ không nhúc nhích. Bây giờ lão nghe tiếng xiếng xích lại nhớ tới tình cảnh đau khổ khi bị giam ở dưới đáy Tây Hồ. Cơ hồ lão không kiềm chế nổi xúc động. Người lão run lên những muốn động thủ.

Nhưng lại nghe Dương Liên Đình xẵng giọng:

- Trước mặt giáo chủ mà ngươi dám vô lễ như vậy thật là cuồng vọng quá nỗi. Ngươi lại ngấm ngầm cấu kết với tên đại nghịch đồ của bản giáo là Nhậm Ngã Hành. Ngươi đã biết tội chưa?

Đổng Bách Hùng đáp:

- Nhậm giáo chủ là vị giáo chủ tiền nhiệm của bản giáo. Vì người lo trong bụng mình bị chứng bệnh bất trị nên đi ẩn cư, mới giao công việc bản giáo cho Đông Phương huynh đệ. Sao lại bảo người là nghịch đồ được Đông Phương huynh đệ? Nhậm giáo chủ phản bạn ở chỗ nào? Huynh đệ nói rõ ra đi!

Dương Liên Đình nói:

- Sau khi Nhậm Ngã Hành bị tật bệnh khỏi rồi, đáng lý phải về ngay bản giáo. Nhưng y lại đi cấu kết với chưởng môn các phái Thiếu Lâm, Võ Đương, Tung Sơn. Như vậy không phải là mưu cuộc phản loạn thì còn là gì nữa? Tại sao y không đến tham kiến giáo chủ để nghe lời chỉ thị của ngài?

Đổng Bách Hùng cười ha hả nói:

- Nhậm giáo chủ còn là cựu thượng ty của Đông Phương huynh đệ. Võ công cùng kiến thức của cựu giáo chủ chưa chắc gì đã kém Đông Phương huynh đệ. Đông Phương huynh đệ! ta nói vậy có đúng không?

Dương Liên Đình lớn tiếng quát:

- Ngươi đừng ỷ mình già nua tuổi tác mà nói càn nữa. Giáo

chủ với ai cũng đạo nghĩa ngất trời, không thèm tranh khôn với người đâu. Nếu ngươi tự biết trách mình, lo bề hối cải thì sáng mai ở giữa tổng đàn, ngươi phải nói rõ những hành vi bất pháp của ngươi trước mặt anh em. May ra giáo chủ còn có thể mở đường sinh lộ tha mạng chọ Bằng không thế thì hậu quả ra sao ngươi cũng tự biết rồi.

Đổng Bách Hùng cười nói:

- Đồng mỗ gần tám chục tuổi đầu, sống đã quá đủ rồi thì còn sợ gì hậu quả nữa?

Dương Liên Đình quát:

- Dẫn người lên đây!

Tên hầu áo tía dạ một tiếng.

Tiếp theo những tiếng xiềng xích loảng xoảng vang lên. Mười mấy người bị áp giải vào đại điện, có nam có nữ và cả mấy đứa con nít độ bảy tám tuổi.

Đổng Bách Hùng thấy bọn người này tiến vào, lập tức lão biến sắc quát hỏi:

- Dương Liên Đình! Bậc đại trượng phu mình làm mình chịu. Ngươi bắt cả con cháu ta đến đây làm chi?

Tiếng lão quát làm chấn động màng tai mọi người.

Lệnh Hồ Xung thấy Đông Phương Bất Bại ngồi giữa đại điện cũng phải giật mình, thì chàng nghĩ bụng:

- Lão này còn có chút lương tâm. Hắn thấy Đổng Bách Hùng trong dạ bồn chồn cũng không khỏi động lòng.

Dương Liên Đình cười hỏi:

- Điều thứ ba trong bản giáo huấn của giáo chủ là gì? Ngươi thử đọc lại ta nghe!

Đổng Bách Hùng hừ một tiếng chứ không trả lời.

Dương Liên Đình lại hỏi:

- Trong những người nhà Đổng gia có tên nào thuộc điều thứ ba trong bản giáo huấn của giáo chủ thì đọc ra cho mọi người nghe!

Một thằng nhỏ chừng mười tuổi cất tiếng đọc:

- Văn thành võ đức, nhân nghĩa quang minh. Điều thứ ba trong bản giáo huấn của giáo chủ là :

Đối với kẻ thù nghịch cần phải tàn độc. Nhổ cỏ trừ rễ. Già trẻ gái trai, giết cho kỳ hết, đừng để một mống.

Dương Liên Đình khen:

- Giỏi lắm! Giỏi lắm! Nhỏ kia! Mười điều giáo huấn của giáo chủ ngươi đều thuộc lòng cả ư?

Thằng nhỏ đáp:

- Tiểu tử thuộc hết. Hàng ngày không đọc đến bản giáo huấn của giáo chủ là ăn không ngon miệng, ngủ không yên giấc. Hễ đọc giáo huấn của giáo chủ là luyện võ tiến bộ rất mau, đấm đá thêm phần khí lực.

Dương Liên Đình cười hỏi:

- Đúng lắm! Ai dạy ngươi nói câu đó?

Thằng nhỏ đáp:

- Gia gia của tiểu tử dạy thế!

Dương Liên Đình trỏ vào Đổng Bách Hùng hỏi:

- Lão kia là ai?

Thằng nhỏ đáp:

- Đó là tổ phụ của tiểu tử.

Dương Liên Đình hỏi:

- Tổ phụ ngươi không đọc bản giáo huấn của giáo chủ, không

nghe lời giáo chủ. Trái lại y còn phản đối giáo chủ thì ngươi tính sao?

Thằng nhỏ đáp:

- Nếu vậy thì tổ phụ lầm lỗi. Bất cứ ai cũng phải đọc bảo huấn của giáo chủ và nghe lời giáo chủ truyền dạy.

Dương Liên Đình quay lại hỏi Đổng Bách Hùng:

- Tôn nhi ngươi là đứa nhỏ lên mười còn biết rõ đạo lý. Ngươi đã bấy nhiêu tuổi đầu, sao lại hồ đồ đến thế?

Đổng Bách Hùng đáp:

- Ta có nói chuyện với hai vị họ Nhậm và họ Hướng. Bọn họ bảo ta phản giáo chủ nhưng ta không nghe. Đổng Bách Hùng này nói một là một, hai là hai, quyết chẳng làm việc gì phạm lỗi với người.

Lão thấy trong mấy người trong nhà cả già lẫn trẻ bị bắt đưa vào, nên giọng lưỡi không phải mềm nhũn một phần.

Dương Liên Đình hỏi:

- Nếu ngươi nói trước như vậy thì đâu đến nỗi phải phiền lụy. Bây giờ ngươi đã biết tội chưa?

Đổng Bách Hùng đáp:

- Ta không có lỗi gì hết, không phản nghịch bản giáo mà cũng không phản đối giáo chủ.

Dương Liên Đình thở dài nói:

- Ngươi đã không chịu nhận tội thì ta không thể cứu ngươi được. Tả hữu đâu? Đem bọn này xuống đi! Bắt đầu từ hôm nay, không được cho chúng ăn một hạt cơm, uống một giọt nước.

Mấy tên hầu cận mặc áo tía dạ ran, toan lại áp giải mười mấy người ra ngoài.

Đổng Bách Hùng la lên:

- Hãy khoan!

Rồi quay lại bảo Dương Liên Đình:

- Được rồi! Ta nhận tội là xong. Đổng mỗ yêu cầu giáo chủ mở đường cho!

Dương Liên Đình cười lạt hỏi:

- Vừa rồi ngươi bảo sao? Có phải ngươi đã nói cùng giáo chủ vào sinh ra tử, phân chia hoạn nạn từ khi ta chưa ra đời. Đúng thế không?

Đổng Bách Hùng cố nhịn đáp:

- Đổng mỗ biết lỗi rồi!

Dương Liên Đình hỏi:

- Ngươi biết lỗi rồi ư? Có lỗi mà chỉ nói một câu như vậy là xong chẳng hóa ra dễ dàng lắm ư? Trước mặt giáo chủ, sao ngươi lại không quỳ xuống?

Đổng Bách Hùng đáp:

- Giữa Đổng mỗ và giáo chủ ngày trước đã kết nghĩa chi lan cùng dâng tám lạy. Mấy chục năm nay ngồi đứng ngang hàng.

Đột nhiên lão cất cao giọng:

- Đông Phương lão đệ! Lão đệ thấy ca ca bị hành hạ đủ điều mà sao không mở miệng nói lấy một câu? Lão đệ muốn ca ca phải quỳ xuống ư? Cái đó dễ lắm! Chỉ cần lão đệ nói một câu thì ca ca có phải chết vì lão đệ cũng quyết chẳng cau mày.

Đông Phương Bất Bại vẫn ngồi yên không nhúc nhích.

Trong nhà đặi điện yên lặng như tờ. Ai cũng đợi Đông Phương Bất Bại mở miệng. Nhưng sau một lúc lâu, thủy chung hắn vẫn không lên tiếng.

Đổng Bách Hùng la lên:

- Đông Phương lão đệ! Mấy năm nay ta muốn gặp lão đệ lấy một lần cũng khó. Lão đệ ẩn cư, khổ công tu luyện Qùy hoa bảo điển, có biết đâu những người cố cựu phải lìa tan mà đại họa đến trước mặt rồi không?

Đông Phương Bất Bại vẫn lặng thinh.

Đổng Bách Hùng hỏi lại:

- Chỉ cần lão đệ nói một câu là ta quỳ xuống ngay. Lão đệ giết ta hay hành hạ ta cũng chẳng lo gì, nhưng để Triêu Dương thần giáo oai danh chấn động giang hồ mấy trăm năm nay mà bị hủy diệt là kẻ có tội muôn đời. Sao lão đệ chẳng nói chẳng rằng? Có phải lão đệ luyện công đã bị tẩu hỏa nhập ma rồi không?

Dương Liên Đình quát lên:

- Ngươi đừng nói nhăng nói càn nữa. Qùy xuống đi!

Hai tên bộc thị áo tía phóng cước đá vào đầu gối lão.

Bỗng nghe "binh binh" hai tiếng.

Tiếp theo là hai tiếng la rùm. Hai tên thị bộc bị gãy xương chân, ngã ngửa người ra. Miệng phun máu tươi.

Nội lực Đổng Bách Hùng quả nhiên không phải tầm thường. Hai tên hán tử mặc áo tía bị sức phản chấn của lão hất ngược lại gây thành trọng thương, nằm thẳng cẳng dưới đất, hơi thở chỉ còn thoi thóp.

Đổng Bách Hùng lại kêu lên:

- Đông Phương lão đệ! Lão đệ chỉ mở miệng nói một câu thì tiểu huynh có phải chết cũng cam lòng. Hơn ba năm nay, lão đệ không nói một tiếng khiến cho anh em trong bản giáo, ai cũng sinh lòng ngờ vực.

Dương Liên Đình tức giận hỏi:

- Ngờ vực điều chi?

Đổng Bách Hùng lớn tiếng:

- Ngờ vực giáo chủ bị người ám toán cho uống thuốc cấm khẩu vì lẽ gì mà y không nói được? Vì lẽ gì y không nói được?

Dương Liên Đình cười nhạt nói:

- Có lý đâu kim khẩu của giáo chủ lại nói với tên nghịch đồ phản giáo như ngươi một cách dễ dàng? Tả hữu đâu? Đem hắn xuống kia!

Tám tên hán tử mặc áo tía đồng thanh dạ một tiếng rồi tiến lại.

Đổng Bách Hùng lớn tiếng la lối:

- Đông Phương lão đệ! Tiểu huynh muốn coi xem đã bị kẻ nào ám hại đến nỗi cấm khẩu?

Lão vung hai tay, xiềng sắt tung lên. Hai chân bị xích, lão cũng cứ nhẩy xổ về phía Đông Phương Bất Bại.

Mấy tên hán tử áo tía thấy lão thần oai lẫm liệt không dám sấn vào gần.

Dương Liên Đình hô:

- Bắt lấy hắn! Bắt lấy hắn!

Những võ sĩ đứng dưới điện ở ngoài cửa chỉ lớn tiếng reo hò chứ không dám lên điện.

Nguyên Triều Dương thần giáo có giáo quy rất nghiêm ngặt. Giáo chúng mình đeo khí giới mà bước vào điện Thành Đức điện một bước là phạm tội thập ác sẽ bị tử hình.

Đông Phương Bất Bại đứng lên trở gót đi vào hậu điện.

Đổng Bách Hùng gầm lên:

- Đông Phương lão đệ! Đừng đi nữa! Đừng đi nữa!

Lão muốn tăng gia cước bộ nhưng vì chân bị xiềng xích không thể bước nhanh được. Trong lòng nóng nảy, lão nhảy chúi về phía trước. Lão quả là người có võ công cực cao, chúi đầu xuống thừa thế lăn lộn mình đi mấy vòng, rồi lại nhảy xổ tới chỉ còn cách chỗ Đông Phương Bất Bại không đầy trăm thước.

Dương Liên Đình hô:

- Quân phản nghịch lớn mật! Định hành thích giáo chủ!

Nhậm Ngã Hành thấy Đông Phương Bất Bại né lách mình một cách mập mờ. Đổng Bách Hùng lại rượt không kịp hắn liền thò tay vào trong bọc lấy ra ba đồng tiền. Đoạn lão vận nội công vào bàn tay, nhằm Đông Phương Bất Bại liệng ra đánh vù một tiếng.

Doanh Doanh vội hô lên:

- Động thủ đi!

Lệnh Hồ Xung nhảy vọt lên rút trường kiếm ra.

Hướng Vấn Thiên cũng rút binh khí dấu ở trong cáng ra chia cho Nhậm Ngã Hành và Doanh Doanh. Đoạn y dùng sức mạnh kéo cái cáng. Nguyên dây buộc dưới cáng là một cây nhuyễn tiên. Y cũng lấy ra nốt.

Bốn người thi triển khinh công vọt vào.

Bỗng nghe Đông Phương Bất Bại ối lên một tiếng. Trán hắn bị trúng một đồng tiền. Máu tươi rươm rướm chảy ra.

Lúc Nhậm Ngã Hành phát xạ cả thảy ba đồng tiền và đứng cách rất xạ Đồng tiền trúng vào trán Đông Phương Bất Bại thì đường lực đạo đã vừa hết nên hắn chỉ bị thương ngoài da một chút.

Tuy nhiên Đông Phương Bất Bại là người võ công cao cường

đệ nhất hiện nay mà không tránh thoát để đồng tiền liệng trúng cũng là chuyện phi lý.

Nhậm Ngã Hành cười ha hả reo lên:

- Đông Phương Bất Bại này là đồ giả.

Hướng Vấn Thiên quất cây nhuyễn tiên đánh véo một tiếng, quấn lấy hai chân Dương Liên Đình rồi giựt mạnh cho gã té nhào.

Đông Phương Bất Bại bưng mặt chạy như người điên.

Lệnh Hồ Xung giơ mũi kiếm ra quát:

- Đứng lại!

Dè đâu Đông Phương Bất Bại chạy hốt hoảng không kịp dừng chân, người hắn nhào vào mũi kiếm.

Lệnh Hồ Xung vội rụt kiếm về.

Nhậm Ngã Hành nhảy xổ lại túm lấy sau gáy Đông Phương Bất Bại lôi vào đến cửa điện rồi lớn tiếng tuyên bố:

- Các vị hãy nghe đây! Tên này giả mạo Đông Phương Bất Bại làm loạn Triều Dương thần giáo tạ Các vị hãy nhìn cho rõ mặt mũi hắn.

Người này tướng mạo và ngũ quan thực giống hệt Đông Phương Bất Bại, nhưng hiện giờ hắn cuống quít hoang mang, khắc hẳn Đông Phương Bất Bại lúc nào cũng bình tĩnh thản nhiên như người đã có định kiến từ trước. Thái độ hai người thật khác nhau một trời một vực.

Bọn võ sĩ ngơ ngác nhìn nhau. Chúng đều kinh hãi không thốt nên lời.

Nhậm Ngã Hành lớn tiếng quát hỏi:

- Tên họ ngươi là chỉ Nếu ngươi không nói thực thì ta đập nát cái đầu ngươi ra.

Người kia toàn thân run bần bật. Hai hàm răng đụng vào nhau lách cách. Hắn ấp úng:

- Tiểu nhân là.... là...

Hắn lặp đi lặp lại không ngớt tiếng "là" mà thủy chung không nói ra được gì.

Hướng Vấn Thiên điểm lẹ vào mấy huyệt đạo của Dương Liên Đình rồi lôi gã đến cửa điện quát hỏi:

- Người kia tên họ là gì?

Dương Liên Đình ngang nhiên đáp:

- Ngươi là cái thá gì mà chất vấn được tả Ta chỉ biết ngươi là tên nghịch đồ phản giáo tên gọi Hướng Vân Thiên. Triêu Dương thần giáo đã cách chức và đuổi ngươi ra khỏi bản giáo và ngươi chẳng còn tư cách gì để lên Hắc Mộc Nhai nữa?

Đông Phương Bất Bại phải chăng là đàn bà?

Hướng Vấn Thiên cười lạt nói:

- Ta lên Hắc Mộc Nhai để thu thập tên gian đồ là ngươi đó!

Tay phải hắn phóng chưởng ra đánh cắc một tiếng! Cẳng chân bên trái Dương Liên Đình đã bị chém gãy.

Ngờ đâu Dương Liên Đình võ công tầm thường mà lại là người rất quật cường.

Gã quát lớn:

- Ngươi có giỏi thì giết lão gia đi! Hành hạ lão gia thế này đâu có phải anh hùng hảo hán.

Hướng Vấn Thiên cả cười:

- Đâu có chuyện dễ dàng thế được?

Tay hắn giơ lên bổ xuống. Lại một tiếng cắc vang lên. Xương đùi bên phải Dương Liên Đình lại bị chặt gãy. Hắn rung tay trái một cái đẩy Dương Liên Đình ngã khuỵu xuống đất.

Hai chân Dương Liên Đình khuỵu xuống. Xương ống chân đâm ngược lên khiến cho gã đau đớn không biết đến thế nào mà nói. Sắc mặt gã lợt lạt mà không một tiếng rên.

Hướng Vấn Thiên chĩa ngón tay cái lên khen rằng:

- Hảo hán tử! Ta không hành hạ ngươi nữa.

Hắn đánh nhẹ một quyền vào bụng Đông Phương Bất Bại giả và hỏi:

- Tên họ ngươi là chi?

Người đó rú lên một tiếng "úi chao" rồi ấp úng:

- Tiểu nhân.... là.... Bao.... Bao Hướng Vấn Thiên hỏi:

- Ngươi họ Bao phải không?

Người kia đáp:

- Tiểu nhân là.... Bao.... Bao...

Hắn lắp đi lắp lại chữ Bao hàng nửa ngày mà không thốt ra được tên là Bao gì.

Bọn Lệnh Hồ Xung bỗng ngửi thấy mùi hôi thối ghê gớm. Đoạn thấy ống quần hắn có nước chảy xuống. Hiển nhiên là phân lẫn nước tiểu.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Chúng ta đi kiếm Đông Phương Bất Bại là việc khẩn yếu không thể chần chờ được.

Lão nhấc hán tử họ Bao lên lớn tiếng tuyên bố:

- Các anh em hãy coi cho rõ! Người này mạo xưng Đông Phương Bất Bại để gây rối trong bản giáo. Vậy chúng ta phải điều tra cho rõ nội vụ. Ta là tiền nhiệm giáo chủ bản giáo, anh em có nhận ra không?

Bọn võ sĩ đều là thanh niên mới ngoài hai chục tuổi, chưa từng gặp Nhậm Ngã Hành bao giờ, dĩ nhiên là không biết.

Từ ngày Đông Phương Bất Bại lên tiếp nhiệm chức giáo chủ, bọn thủ hạ thân tín đã biết ý hắn không nhắc tới việc tiền nhiệm giáo chủ, vì thế bọn võ sĩ này chẳng những chưa từng biết mặt mà cũng không được nghe danh của Triều Dương thần giáo sáng lập đã mấy trăm năm mà dường như từ trước đến nay chỉ có một mình Đông Phương Bất Bại là giáo chủ mà thôi.

Bọn võ sĩ ngơ ngác nhìn nhau không biết nói thế nào.

Thượng Quan Vân lớn tiếng:

- Chắc Đông Phương Bất Bại bị Dương Liên Đình mưu sát rồi. Nhậm giáo chủ tới đây mới chính là giáo chủ bản giáo. Từ nay trở đi hết thảy chúng ta phải tận trung với Nhậm giáo chủ.

Hắn nói xong quỳ xuống trước mặt Nhậm Ngã Hành làm lễ tung hô:

- Thuộc hạ tham kiến Nhậm giáo chủ. Cầu chúc giáo chủ muôn năm trường trị nhất thống giang hồ!

Bọn võ sĩ thấy Thượng Quan Vân làm Quang minh hữu sứ trong bản giáo, là một nhân vật quyền vị rất cao đã làm lễ bái nhận Nhậm Ngã Hành, lại biết rõ Đông Phương giáo chủ bị kẻ khác mạo danh, còn kẻ quyền thế hiển hách là Dương Liên Đình đã bị gãy cặp dò nằm lăn dưới đất, không còn chút sức lực nào để chống trọi, chúng liền nhất tề quỳ mọp cả xuống, đồng thanh hô:

- Cầu nguyện giáo chủ muôn năm trường trị nhất thống giang hồ!

Câu sáo ngữ này hàng ngày họ đã đọc ra mấy lần nên nói trơn như cháo chảy.

Sau một lúc ý chí mọi người đều thỏa mãn.

Nhậm Ngã Hành mới ra lệnh:

- Các ngươi hãy canh giữ nghiêm mật hết mọi nẻo đường thông lên Hắc Mộc Nhai, không cho bất cứ người nào lên núi hay xuống núi.

Bọn võ sĩ răm rắp tuân lệnh.

Lúc này Hướng Vấn Thiên đã kêu mấy tên hầu mở xiềng khóa cho Đổng Bách Hùng.

Đổng Bách Hùng rất quan tâm đến sự yên nguy sống chết của Đông Phương Bất Bại liền túm lấy sau gáy Dương Liên Đình

nhấc bổng lên quát:

- Mi.... nhất định là mi giết chết Đông Phương lão đệ của ta rồi. Mi.... Mi...

Lòng lão xúc động đến nỗi nghẹn ngào nói không ra tiếng, rồi hai hàng lệ lã chã tuôn rơi.

Dương Liên Đình hai mắt nhắm nghiền không nhìn lão lần nào.

Đổng Bách Hùng tát vào mặt gã một cái quát hỏi:

- Đông Phương lão đệ của ta tình trạng thế nào?

Hướng Vấn Thiên vội la lên:

- Đổng huynh nhẹ tay một chút!

Nhưng đã không kịp nữa. Cái bạt tai của Đổng Bách Hùng tát vào mặt Dương Liên Đình làm hắn ngất xỉu, mặc dù lão mới vận dụng ba thành công lực.

Đổng Bách Hùng lắc người gã thật mạnh, nhưng hai mắt gã đã trắng dã tựa hồ như đã chết rồi.

Nhậm Ngã Hành nhìn bọn thị bộc áo tía nói:

- Ai biết Đông Phương Bất Bại lạc lõng nơi đâu báo cáo ngay đi sẽ được trọng thưởng.

Nguyên lão bị cầm tù mười mấy năm trời ở dưới đáy Tây Hồ, trừ việc luyện công lão lại nghĩ tới chuyện Đông Phương Bất Bại hại mình cực nhục và quyết ý báo thù. Ngờ đâu bữa nay về đến Hắc Mộc Nhai lại phát giác Đông Phương Bất Bại lại là của giả. Xem chừng Đông Phương Bất Bại khó lòng còn sống ở trên thế gian nữa. Nếu không con người võ công thì cao trí tuệ lại minh mẫn như Đông Phương Bất Bại khi nào lại để cho Dương Liên Đình làm càn làm bậy, và sai một người khác để mạo danh xưng mình được?

Nhậm Ngã Hành ngó mấy chục tên quân hầu đứng tản mát chung quanh điện thì trong bọn này có kẻ ra chiều khiếp sợ, có người lộ vẻ nghi ngờ, lại có hạng ẩn hiện kỳ bí.

Lão đang cơn thất vọng trong lòng vừa phiền não, vừa nóng nẩy liền quát mắng:

- Các ngươi đã biết hắn là Đông Phương Bất Bại giả, lại về hùa với Dương Liên Đình lừa gạt anh em giáo chúng tội thật đáng chết.

Lão lạng người đi tiến gần lại, khẽ đánh ra bốn chưởng. Chưởng lực đến đâu, tiếng kêu oai oái vang lên tới đó.

Bốn tên quân hầu chết ngay lập tức. Kỳ dư kinh hãi bật tiếng la hoảng lùi lại phía sau.

Nhậm Ngã Hành nổi lên tràng cười dữ tợn quát hỏi:

- Các ngươi muốn trốn chăng? Trốn đâu cho thoát?

Lão lượm khúc xích sắt xiềng Đổng Bách Hùng vừa cởi ra bỏ đó quăng mạnh vào đám người kia. Phát liệng này mãnh liệt phi thường. Lập tức máu rơi thịt nát tan tành.

Lại bảy tám tên quân canh mất mạng.

Nhậm Ngã Hành cười ha hả nói:

- Kẻ nào còn theo Đông Phương Bất Bại là nhất định phải giết.

Doanh Doanh thấy phụ thân cử chỉ có điều khác lạ, liền la gọi:

- Gia gia!...

Rồi nàng giữ tay lão.

Trong bọn quân thị, một tên chạy ra quỳ xuống nói:

- Khai trình giáo chủ! Đông Phương giáo.... Đông Phương Bất Bại thực tình chưa chết.

Nhậm Ngã Hành nghe nói mừng rú lên như người phát điên.

Lão nhảy lại nắm tay gã hỏi:

- Đông Phương Bất Bại chưa chết ư?

Gã kia đáp:

- Dạ! úi chao!...

Gã rú lên một tiếng rồi ngất đi. Nguyên Nhậm Ngã Hành đang cơn kích động mãnh liệt, lão vô tình dùng sức quá mạnh bóp nát xương bả vai gã.

Nhậm Ngã Hành lắc người gã luôn mấy cái mà thủy chung gã không hồi tỉnh. Lão liền quay lại hỏi bọn quân hầu:

- Đông Phương Bất Bại ở đâu? Mau dẫn đường cho tạ Nếu còn chần chờ thì ta giết cả lũ.

Một tên quân hầu quỳ xuống bẩm:

- Kính bẩm giáo chủ! Chỗ ở của Đông Phương Bất Bại rất bí mật. Chỉ có mình Dương Liên Đình là biết cửa ngõ đường hầm thôi. Bọn tiểu nhân xin làm cho tên phản giáo họ Dương hồi tỉnh lại để gã hướng dẫn giáo chủ.

Nhậm Ngã Hành giục:

- Mau đi lấy nước lạnh đem đây!

Bọn quân hầu áo tía đều là những tên lanh lợi.

Lập tức chúng chạy đi lấy một thau nước lạnh rưới lên đầu Dương Liên Đình.

Chỉ trong nháy mắt, gã mở bừng mắt, hồi tỉnh lại.

Hướng Vân Thiên nói:

- Họ Dương kia! Ta kính trọng ngươi là một hán tử cứng cỏi, không hành hạ ngươi đâu. Hiện giờ các nẻo đường giao thông lên xuống Hắc Mộc Nhai đều bị phong tỏa. Trừ phi Đông

Phương Bất Bại mọc cánh không thì chẳng tài nào ra thoát. Chi bằng ngươi dẫn bọn ta đi kiếm y Đã là nam tử hán, đại trượng phu thì sao lại dấu đầu hở đuôi? Chúng ta nên quyết đoán một cách mau lẹ, há chẳng sung sướng hơn ư?

Dương Liên Đình cười lạt đáp:

- Đông Phương giáo chủ đã luyện thành tấm thân sắt thép chém không vào, há sợ mấy tên tiểu yêu như bọn ngươi? Ngươi nói vậy rất hợp ý tạ Được lắm để ta dẫn các ngươi đi gặp giáo chủ.

Hướng Vấn Thiên quay lại bảo Thượng Quan Vân:

- Thượng Quan huynh! bây giờ hai chúng ta tạm thời làm những tên phu kiệu, khiêng ông bạn này đến ra mắt Đông Phương Bất Bại.

Y nói rồi ôm Dương Liên Đình đặt lên cáng.

Thượng Quan Vân nói:

- Được lắm!

Đoạn hắn cùng Hướng Vân Thiên khiêng cáng lên.

Dương Liên Đình nói:

- Đi vào phía trong!

Hướng Vân Thiên cùng Thượng Quan Vân khiêng gã đi trước dẫn đường.

Bọn Nhậm Ngã Hành, Lệnh Hồ Xung, Doanh Doanh và Đổng Bách Hùng bốn người đi theo sau.

Đoàn người đi tới phía sau điện Thiện Đức thì đi vào một đường hành lang ra tới vườn hoa, đi vào một gian thạch thất ở mé tây.

Dương Liên Đình nói:

- Đẩy bức tường mé tả.

Đổng Bách Hùng đưa tay đẩy một cái, thì ra bức tường này cử động được, để hở một khuôn cửa. Phía trong lại còn một tầng cửa sắt.

Dương Liên Đình móc trong mình lấy chùm chìa khóa đưa cho Đổng Bách Hùng mở cửa sắt. Phía trong cửa là đường hầm.

Mọi người đi theo đường hầm đi xuống.

Nhậm Ngã Hành tự nhủ:

- Đông Phương Bất Bại cầm tù ta ở dưới đáy Tây hồ. Ngờ đâu báo ứng không lầm. Chính hắn cũng ở trong vòng lao lung. Đường hầm này so với đường hầm ở Cô Sơn mai trang cũng chẳng hơn gì mấy.

Ngờ đâu sau khi chuyển qua mấy khúc quanh, mặt trước bỗng rộng rãi sáng sủa, có ánh mặt trời chiếu vào.

Đột nhiên mọi người ngửi thấy mùi thơm thoang thoảng và trong lòng cảm thấy dễ chịu.

Từ trong địa đạo đi ra, mọi người tiến vào một khu tiểu hoa viên cực kỳ xinh xắn, có đủ mai hồng, trúc lục, tùng xanh, bách biếc. Cách sắp đặt rất khéo léo.

Trong vũng ao mấy đôi uyên ương bơi lội đùa giỡn. Bờ ao có bốn con hạc trắng.

Mọi người không ngờ phía sau đường địa đạo hắc ám lại là nơi phong cảnh tuyệt mỹ thì không khỏi ngấm ngầm lấy làm kinh dị.

Đoàn người đi quanh một hòn núi giả lại đến một vườn hoa rộng hơn, trồng toàn mai côi đỏ thắm đua hương, đua sắc, xinh đẹp vô cùng.

Doanh Doanh ngoảnh đầu nhìn Lệnh Hồ Xung thấy chẳng lộ

vẻ tươi cười ra chiều hoan hỉ, nàng cũng vui mừng khẽ hỏi:

- Xung ca bảo nơi đấy có thích không?

Lệnh Hồ Xung mỉm cười đáp:

- Chúng ta đuổi Đông Phương Bất Bại chạy đi rồi, tiểu huynh cùng Doanh muội ở lại đây mấy tháng. Doanh muội dạy tiểu huynh gảy đàn mới thật là sung sướng.

Doanh Doanh hỏi:

- Xung ca nói câu này không phải để gạt muội chứ?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- "Văn bối" sợ học không được "bà bà" đừng trách phạt nhé.

Doanh Doanh bật lên tiếng cười hích hích.

Hướng Vân Thiên cùng Thượng Quan Vân khiêng Dương Liên Đình đi vào một căn nhà nhỏ rất xinh mắt. Doanh Doanh và Lệnh Hồ Xung liền tiến vào theo.

Mọi người vừa bước qua cửa lại ngửi thấy mùi hương ngào ngạt.

Trong nhà treo một bức tranh của nhà doanh họa Tiền Khởi và một người nữ sĩ ngồi tựa đệm gấm thêu hoa.

Lệnh Hồ Xung tự hỏi:

- Đây là khuê phòng của đàn bà mà sao Đông Phương Bất Bại lại ở trong này? Phải rồi! Đây chắc là chỗ ở của người ái thiếp của lão. Ông giáo chủ này chìm đắm vào trong đám ôn nhu, không muốn hỏi gì đến việc bản giáo nữa.

Bỗng nghe trong phòng có tiếng người hỏi vọng ra:

- Liên đệ! Liên đệ đưa ai vào đó?

Thanh âm này lanh lảnh mà trong trẻo vừa giống tiếng đàn ông lại hệt tiếng đàn bà, khiến người nghe không khỏi rợn tóc

gáy.

Dương Liên Đình đáp:

- Đây là một vị lão hữu đòi vào ra mắt giáo chủ cho bằng được.

Người trong phòng hỏi:

- Sao Liên đệ đưa hắn vào đây làm chỉ Trong phòng này chỉ có một người vào được, tức là ngoài Liên đệ ta không muốn gặp ai.

Mấy câu nói này tỏ ra khẩu khí đàn bà mà thanh âm lại giống đàn ông.

Bọn Nhậm Ngã Hành, Hướng Vấn Thiên, Doanh Doanh, Đổng Bách Hùng, Thượng Quan Vân đều quen biết rất kỹ Đông Phương Bất Bại, nghe rõ là thanh âm hắn. Có điều dường như hắn bịt họng để học đòi tiếng đàn bà.

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau lấy làm kinh dị.

Dương Liên Đình thở dài nói:

- Hỏng mất rồi! Tiểu đệ không dẫn hắn vào thì hắn giết tiểu đệ. Nếu tiểu đệ không được gặp mặt giáo chủ lần cuối cùng đã chết đi thì thật là một mối hận chung sinh.

Tiếng người trong phòng cất lên lanh lảnh:

- Kẻ nào lớn mật dám khinh khi Liên đệ? Liên đệ bảo hắn vào đây!

Nhậm Ngã Hành đưa tay ra hiệu cho mọi người tiến vào.

Thượng Quan Vân vén tấm màn cửa bằng gấm thêu cành mẫu đơn lên khiêng Dương Liên Đình tiến vào, mọi người tiến vào theo.

Trong phòng trần thiết toàn đồ gấm hoa. Đầu đằng đông cạnh bàn gương lược có một người ngồi đó. Người này mặc áo màu phấn hồng, tay trái cầm một cái giá thêu, tay phải cầm một

cây kim, ngửng đầu trông ra mặt lộ vẻ kinh dị.

Người kia thấy mọi người tiến vào tuy đã kinh dị, nhưng bọn Nhậm Ngã Hành còn kinh dị hơn vì mọi người nhận ra đó là Đông Phương Bất Bại con người đã cướp ngôi giáo chủ Triêu Dương thần giáo mười mấy năm nay.

Hắn tự xưng là võ công đệ nhất thiên hạ. Nhưng hiện giờ hắn cạo râu ria nhẵn nhụi, trên mặt bôi phấn thoa son, mình mặc xiêm y, nam chẳng ra nam, nữ chẳng ra nữ, nhan sắc lộ vẻ yêu tà.

Giả tỷ quần hào để cho Doanh Doanh mặc vào thì nàng cũng trở nên lộng lẫy quá độ như đập vào mắt người ta.

Một nhân vật quái kiệt trong võ lâm, oai danh chấn động giang hồ, địa vị vang lừng thiên hạ mà ở trong khuê phòng làm việc thêu thùa thì thật là một kỳ văn. Nếu người nào không phải chính mắt mình trông thấy thì chẳng thể nào tin được.

Nhậm Ngã Hành lúc trước đang bừng bừng lửa giận mà bây giờ không nhịn được cười lão quát hỏi:

- Đông Phương Bất Bại! Ngươi muốn giả chứng điên khùng chăng?

Đông Phương Bất Bại cất giọng the thé đáp:

- Nhậm giáo chủ đấy ư? Ta đã liệu trước là giáo chủ.... Liên đệ! Ngươi.... ngươi làm sao rồi? Ngươi bị y đả thương ư?

Hắn nhảy xổ đến bên Dương Liên Đình, ôm gã đứng lên rồi nhẹ nhàng đặt xuống giường. Trên giường đủ chăn hoa nệm gấm mùi hương ngào ngạt.

Đông Phương Bất Bại một người chọi bốn

Đông Phương Bất Bại mặt lộ vẻ rất thương yêu Dương Liên Đình, hắn hỏi:

- Liên đệ có đau lắm không?

Rồi hắn nói tiếp:

- Dù cho Liên đệ có gãy xương sống cũng chẳng cần chị Liên đệ cứ yên lòng ta tiếp cho Liên đệ khỏi ngay lập tức.

Hắn từ từ cởi giày cho Dương Liên Đình rồi kéo chăn đắp lên người gã.

Hành động của hắn coi chẳng khác một người vợ hiền phục thị cho chồng.

Mọi người trước tình trạng này không khỏi nhìn nhau kinh hãi.

Ai cũng buồn cười mà ở trước một trạng thái vô cùng quái dị, tựa hồ như lạc vào một nơi đầy yêu khí rùng rợn, nên không cười được ra tiếng.

Đông Phương Bất Bại móc bên mình ra một tấm khăn thêu mầu lục từ từ lau vết bùn đất bám trên trán gã.

Dương Liên Đình tức giận hỏi:

- Đại địch đang ở trước mặt mà giáo chủ còn giở trò các bà các mẹ được ư? Giáo chủ hãy đánh đuổi địch nhân đi rồi hãy cùng tiểu đệ tỏ niềm tha thiết cũng không muộn.

Đông Phương Bất Bại mỉm cười đáp:

- Phải rồi! Phải rồi! Liên đệ đừng nóng nảy! Chắc là chỗ chân Liên đệ đau lắm phải không? Thật khiến cho người ta xót dạ.

Bọn Nhậm Ngã Hành, Hướng Vấn Thiên đều là những tay biết nhiều hiểu rộng vào hạng nhất, nhưng cũng chưa từng được thấy việc quái dị như bữa nay.

Kể ra những người luyến ái nam đồng cũng thường có, nhưng Đông Phương Bất Bại đường đường là một vị giáo chủ mà sao lại can tâm giả trang phụ nữ? Hiển nhiên hắn bị mắc chứng điên khùng.

Dương Liên Đình đối với hắn gắt gỏng là thế mà hắn lại tỏ ra rất ôn nhu thuần phục khiến cho mọi người vừa lấy làm kỳ vừa phải buồn nôn.

Đổng Bách Hùng không nhịn được nữa, tiến đến trước mặt Đông Phương Bất Bại, lớn tiếng hỏi:

- Đông Phương lão đệ! Lão đệ.... làm trò gì đấy?

Đông Phương Bất Bại ngoảnh đầu sa sầm nét mặt hỏi lão:

- Lão cũng dính vào việc đả thương Liên đệ của ta phải không?

Đổng Bách Hùng không trả lời, hỏi lại:

- Sao lão đệ lại để gã Dương Liên Đình này hý lộng? Gã bảo một người mạo xưng lão đệ để tùy tiện ban phát hiệu lệnh, làm càn làm bậy lão đệ biết không?

Đông Phương Bất Bại đáp:

- Dĩ nhiên ta biết rồi. Liên đệ đối với ta rất tốt lại kề cận bên mình tạ Y biết ta không thể trông nom đến công việc bản giáo nên thay ta mà đỡ đần mọi sự. Cái đó có chi là không được?

Đổng Bách Hùng trỏ vào mặt Dương Liên Đình hỏi:

- Tên này muốn hạ sát tiểu huynh, lão đệ có biết không?

Đông Phương Bất Bại từ từ lắc đầu đáp:

- Ta không biết. Nhưng Liên đệ muốn giết lão thì nhất định lão chẳng ra gì. Sao lão không để cho y hạ sát?

Đổng Bách Hùng chưng hửng. Bỗng lão ngửa mặt lên cười khanh khách một hồi. Tiếng cười đầy vẻ bi phẫn.

Sau lão ngừng tiếng cười lại hỏi:

- Gã muốn giết tiểu huynh, lão đệ cũng cho gã làm phải không?

Đông Phương Bất Bại đáp:

- Liên đệ thích làm gì thì ta cũng nghĩ cách để y làm cho bằng được. Trên cõi đời này chỉ có một mình y là tốt bụng với ta, ta cũng chỉ hết lòng với một mình y mà thôi.

Rồi hắn đổi giọng nói tiếp:

- Đổng đại ca ơi! Chúng ta đã cùng nhau trải bao cơn hoạn nạn. Trước nay mối giao tình của chúng ta đã đến trình độ vì nhau mà hy sinh tính mạng. Có điều Đổng đại ca không nên đắc tội với Liên đệ.

Đổng Bách Hùng đỏ mặt tía tai lớn tiếng:

- Tiểu huynh đã tưởng lão đệ là người mất trí điên khùng, nhưng lão đệ trong lòng vẫn sáng suốt, còn biết chúng ta là đôi bạn cố giao đến trình độ vì bạn coi thường mạng sống.

Đông Phương Bất Bại nói:

- Đúng thế! Đổng đại ca đắc tội với tiểu đệ thì không sao, nhưng đắc tội với Liên đệ thì không được đâu.

Đổng Bách Hùng lớn tiếng hỏi:

- Tiểu huynh đã đắc tội với gã rồi đó, thì lão đệ tính sao? Tên gian tặc này muốn giết tiểu huynh, song vị tất đã được như nguyện?

Đông Phương Bất Bại nhẹ nhàng đưa tay vuốt tóc Dương Liên Đình và hỏi gã:

- Liên đệ! Liên đệ muốn giết y phải không?

Dương Liên Đình tức giận đáp:

- Mau mau động thủ đi! Đừng giở thói các bà các mẹ nữa, khiến người ta chán lắm.

Đông Phương Bất Bại cười nói:

- Được rồi!

Hắn quay lại bảo Đổng Bách Hùng:

- Đổng huynh! Đến nay chúng ta ơn đoạn nghĩa tuyệt. Đổng huynh không nên trách tiểu đệ.

Đổng Bách Hùng trước khi xuống đây đã lấy một thanh đơn đao ở trong tay tên võ sĩ dưới điện. Lão nghe Đông Phương Bất Bại nói vậy liền lùi lại hai bước, cầm đao trong tay đứng thủ thế.

Đổng Bách Hùng hắng giọng một tiếng rồi nói:

- Lão đệ còn nhớ những chuyện cũ đó thì khá đấy!

Đông Phương Bất Bại cười lạt nói:

- Sao tiểu đệ lại không nhớ? Năm trước tiểu đệ dùng thuốc mê đánh ngã Nhậm giáo chủ rồi bị đường chúa Liệt hỏa đường là La Cổ Đức phát giác. May nhờ Đổng huynh chém La đường chúa một nhát giết hắn đi để bịt miệng thì việc lớn của tiểu đệ mới thành công được. Đổng huynh thật là một vị huynh trưởng rất tốt của tiểu đệ.

Đổng Bách Hùng liếc mắt nhìn Nhậm Ngã Hành, biến sắc nói:

- Đừng trách là ngày ấy lão huynh đã quá hồ đồ!

Đông Phương Bất Bại lắc đầu nói:

- Không phải hồ đồ đâu! Đó chính là Đổng huynh đối với tiểu đệ bằng một lòng nghĩa khí thâm trọng. Lúc tiểu đệ mười một tuổi được quen biết Đổng huynh. Hồi ấy gia cảnh tiểu đệ rất bần hàn, hoàn toàn trông cậy vào sự cứu tế lâu năm của Đổng huynh. Song thân tiểu đệ qua đời không lấy gì mai táng, cũng phải nhờ vào Đổng huynh liệu lý cho.

Đông Phương Bất Bại bật lên tiếng cười trầm trầm, thở dài nói:

- Thế này thật khiến cho người ta lâm vào tình trạng nan giải. Đổng huynh ơi! Tiểu đệ nhớ đến ngày trước bị bọn Lộ Đông thất hổ vây đánh ở phía nam núi Thái Hàn. Khi ấy tiểu đệ luyện công chưa thành lại gặp chúng tập kích đột ngột, bị trọng thương ở tay phải và có thể mất mạng trong khoảnh khắc. Nếu không được Đổng huynh liều mạng giải cứu thì tiểu đệ đâu còn sống được đến ngày nay?

Đổng Bách Hùng xua tay gạt đi:

- Việc đã qua rồi còn nhắc lại làm chi nữa?

Đông Phương Bất Bại thở dài đáp:

- Những cái đó không thể không nhắc lại được Đổng ca ơi! Tiểu đệ chẳng phải là kẻ vô lương tâm, không nghĩ gì tới ơn nghĩa ngày trước. Chỉ có điều đáng trách là Đổng đại ca đã đắc tội với Liên đệ. Y đòi lấy tính mạng của Đổng huynh thì tiểu đệ chẳng làm thế nào được.

Đổng Bách Hùng la lên:

- Hỏng rồi! Hỏng rồi!

Đột nhiên mọi người thấy trước mắt thấp thoáng bóng hồng, tựa hồ Đông Phương Bất Bại chuyển động thân hình.

Bỗng nghe đánh choang một tiếng. Thanh đơn đao trong tay

Đổng Bách Hùng rớt xuống đất. Người lão đảo mấy cái.

Đổng Bách Hùng bỗng há miệng thật to rồi đột nhiên người lão chúi về phía trước, nằm phục dưới đất không nhúch nhích được nữa.

Tuy lão té nhào chỉ trong nháy mắt, nhưng Nhậm Ngã Hành là tay cao thủ hơn đời đã trông rõ ràng. Huyệt mi tâm, hai huyệt thái dương mé tả và mé hữu cùng huyệt nhân trung ở dưới mũi, bốn chỗ đại huyệt đều có một chấm đỏ nhỏ bé rướm máu. Hiển nhiên lão đã bị mũi kim thêu trong tay Đông Phương Bất Bại đâm trúng.

Bọn Nhậm Ngã Hành đều là những tay võ công trác tuyệt, nhưng đứng trước tình trạng này, không tự chủ được, lùi lại mấy bước.

Lệnh Hồ Xung kéo tay Doanh Doanh lại để tự mình đứng chắn trước mặt nàng.

Trong lúc nhất thời, bầu không khí yên lặng, chết chóc không ai dám thở mạnh.

Dĩ nhiên mọi người biết bản lãnh Đông Phương Bất Bại rất mực cao thâm, nhưng không ngờ hắn lại cao thâm đến trình độ có thể dùng mũi kim thêu rất nhỏ và ngắn mà đâm trúng vào bốn tử huyệt của Đổng Bách Hùng một cách thần tốc đến thế.

Võ công hắn kỳ tuyệt dĩ nhiên khó mà tưởng tượng được. Có điều miệng hắn đang kể lại mối kết giao sinh tử cùng đưa ra những ơn huệ của Đổng Bách Hùng với hắn, mà trong nháy mắt đã hạ thủ giết người bạn tâm giao thì tấm lòng hiểm độc của hắn khiến người ta phải sợ vỡ mật.

Nhậm Ngã Hành từ từ rút kiếm ra nói:

- Đông Phương Bất Bại! Cung hỉ ngươi đã luyện thành võ công

trong Qùy Hoa bảo điển.

Đông Phương Bất Bại đáp:

- Nhậm giáo chủ! Pho Qùy Hoa bảo điển đó chính là giáo chủ đã truyền cho tại hạ. Tại hạ vẫn ghi ơn về điểm này.

Nhậm Ngã Hành cười lạt nói:

- Thế ư? Vì nhớ ơn mà ngươi đem ta cầm tù ở dưới đáy Tây hồ, khiến ta không còn được nhìn thấy ánh mặt trời nữa?

Đông Phương Bất Bại hỏi:

- Nhưng tại hạ không giết giáo chủ, có đúng thế không? Tại hạ chỉ cần ra lệnh cho Mai trang tứ hữu không đưa cơm nước vào thì liệu giáo chủ có sống qua được mười bữa nửa tháng chăng?

Nhậm Ngã Hành đáp:

- Ngươi đã nói vậy thì ra đã đối đãi với ta rất tử tế.

Đông Phương Bất Bại nói:

- Chính thế! Tại hạ để giáo chủ ở dưới đáy tây hồ thành Hàng Châu là cho giáo chủ được đi dưỡng tuổi trời. Người ta thường nói:

"Trên trời có Thiên Đàng, hạ giới có Tô Hàng". Phong cảnh Tây hồ đã nổi tiếng khắp thiên hạ mà Cô Sơn mai trang lại là nơi tuyệt đẹp ở vùng Tây hồ.

Nhậm Ngã Hành cười ha hả nói:

- Té ra ngươi cầm tù ta trong hắc lao dưới đáy Tây hồ là để di dưỡng tuổi trời. Vậy ta tạ Ơn ngươi.

Đông Phương Bất Bại thở dài nói:

- Nhậm giáo chủ! Những cách cư sử rất tử tế của giáo chủ đối với tại hạ, tại hạ vĩnh viễn ghi lòng. Nguyên trước tại hạ làm

phó hương chủ về đệ tam chi dưới trướng Phong Lôi đường chúa trong Triêu Dương thần giáo, rồi được giáo chủ nâng đỡ, năm nào cũng thăng chức. Thậm chí pho Qùy Hoa bảo điển của bản giáo cũng truyền cho tại hạ và chỉ định tại hạ lên tiếp nhiệm chức giáo chủ bản giáo. Ơn đức ấy Đông Phương Bất Bại này không bao giờ dám quên.

Lệnh Hồ Xung liếc mắt nhìn thi thể Đổng Bách Hùng nằm dưới đất nghĩ bụng:

- Thằng cha này vừa mới tán dương những chỗ tử tế của Đổng đường chúa đối với hắn rồi đột nhiên hắn hạ sát thủ. Chắc bây giờ hắn lại giở thủ đoạn đó với Nhậm giáo chủ, nhưng Nhậm giáo chủ khi nào mắc lừa hắn? Có điều Đông Phương Bất Bại ra tay một cách cực kỳ thần tốc, khác nào sấm nổ chớp giật và tuyệt không có dấu hiệu gì báo trước, thật khiến cho người ta khó nỗi đề phòng.

Lệnh Hồ Xung liền lấy mũi trường kiếm chí vào ngực Đông Phương Bất Bại đề phòng khi thấy hắn cử động chân tay là lập tức đâm mạnh vào. Chỉ có cách tiên hạ thủ giết hắn chết ngay Bằng để hắn chiếm được tiên cơ thì trong phòng này tất có người mất mạng với hắn.

Nhậm Ngã Hành, Hướng Vấn Thiên, Thượng Quan Vân và Doanh Doanh cũng nhìn chòng chọc Đông Phương Bất Bại, không chớp mắt để đề phòng hắn hạ thủ bất ngờ.

Bỗng nghe Đông Phương Bất Bại lại nói tiếp:

- Ban đầu tại hạ nhất tâm quyết ý muốn làm giáo chủ Triều Dương thần giáo. Tại hạ nghĩ đến những gì "muôn năm trường trị, nhất thống giang hồ", để hết tâm trí lo mưu đoạt lấy địa vị của giáo chủ, nên chặt bớt những lông cánh của giáo chủ.

Hắn quay sang nhìn Hướng Vân Thiên nói tiếp:

- Hướng huynh đệ! Mưu kế của tại hạ không che mắt được huynh đệ. Trong Triều Dương thần giáo, trừ Nhậm giáo chủ và Đông Phương Bất Bại ra thì Hướng huynh đệ đáng kể là một nhân tài.

Hướng Vân Thiên tay cầm cây nhuyễn tiên nín thở, không dám trả lời.

Đông Phương Bất Bại thở dài nói:

- Khi tại hạ mới làm giáo chủ, ý chí nổi lên bồng bột những muốn ra tay hành động một phen, thành ra có những câu "Văn thành võ đức", "trung hưng thánh giáo". Thật là những câu huênh hoang vô sự. Về sau vì luyện tập Qùy Hoa bảo điển mới dần dần tỉnh ngộ đến chỗ màu nhiệm của người đời, nào luyện đan phục thuốc. Mấy năm sau lại hiểu rõ về cuộc sinh hóa của con người cùng những mấu chốt nảy nở của vạn vật.

Mọi người nghe hắn thuyết một hồi bằng thanh âm lanh lảnh rồi bàn tay ai cũng dần dần đổ mồ hôi và đầu óc cảm thấy rõ ràng hắn nói rất có lý. Nhưng dáng điệu yêu tà của con người nam chẳng ra nam, nữ chẳng ra nữ khiến ai nấy càng coi càng ghê sợ.

Đông Phương Bất Bại từ từ đưa mắt nhìn Doanh Doanh hỏi:

- Nhậm đại tiểu thư! Mấy năm nay ta đối đãi với tiểu thư ra sao?

Doanh Doanh đáp:

- Giáo chủ đối với tiểu nữ rất tốt.

Đông Phương Bất Bại thở dài, buồn rầu nói:

- Rất tốt thì không có đâu. Nhưng ta vẫn khen ngợi đại tiểu thư tuy là thân gái mà so với hạng trai tầm thường còn hơn gấp trăm lần. Huống chi đại tiểu thư lại sắc nước hương trời, xuân

xanh đương độ. Giả tỷ giữa ta và đại tiểu thư có thể thay đổi địa vị thì đừng nói làm giáo chủ Triều Dương thần giáo mà làm đến hoàng đế ta cũng không thích.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Nếu lão cùng Nhậm đại tiểu thư thay đổi địa vị mà bảo tại hạ thương yêu lão quái cũng là một điều không phải dễ dàng.

Bọn Nhậm Ngã Hành nghe chàng nói vậy đều kinh hãi.

Bỗng thấy Đông Phương Bất Bại cặp mắt chăm chú, nhìn chằm chằm không chớp, lông mi từ từ dựng đứng lên, sắc mặt xanh lè. Hắn hỏi chàng:

- Ngươi là ai mà dám nói càn với ta như vậy thì thật là lớn mật.

Mấy câu này thanh âm sắc bén, chắc là hắn đã phẫn nộ đến cực điểm.

Lệnh Hồ Xung vốn là người gan dạ. Những chuyện gì nghiêm trọng chàng vẫn coi thường. Dù chàng biết rõ nguy biến đến nơi cũng chẳng để lòng.

Chàng cười đáp:

- Là tu mi nam tử cũng hay, là cô gái chim sa cá lặn cũng tốt. Tại hạ chỉ ghét nhất là kẻ làm trai giả gái.

Đông Phương Bất Bại thét lên lanh lảnh:

- Ta hỏi ngươi là ai?

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Tại hạ là Lệnh Hồ Xung.

Đông Phương Bất Bại nói:

- Ồ! Ngươi là Lệnh Hồ Xung ư? Ta vẫn muốn gặp mặt ngươi một phen. Nghe nói Nhậm đại tiểu thư yêu ngươi lắm. Nàng say

mê ngươi đến nỗi dám vì ngươi hy sinh tính mạng. Ta không hiểu, ngươi là một đáng lang quân thiếu niên tài mạo đến thế nào! Chà! Nay ta coi ngươi cũng tầm thường chẳng có chi khác lạ. Đem so ngươi với Liên đệ của ta thì ngươi hãy còn thua xa lắm.

Lệnh Hồ Xung cười lạt nói:

- Tại hạ chẳng có chỗ nào là hay tốt, mà chỉ hơn người ở chỗ tấm lòng nguyên chất. Còn Dương quân đây tuy người anh tuấn nhưng đáng tiếc là tuồng ong bướm vật vờ, đến đâu để tình luyến ái tới đó.

Đông Phương Bất Bại gầm lên:

- Quân khốn kiếp này.... Ngươi nói nhăng gì thế?

Mặt lão đỏ gay, hắn nhảy xổ lại cầm mũi kim thêu nhằm đâm lẹ tới Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung đã nhìn thấy giữa Đông Phương Bất Bại và Dương Liên Đình có những chuyện thầm kín không thể nói với ai được nên chàng cố ý chọc giận hắn.

Nên biết những tay cao thủ võ học đến khi lâm địch mà tâm thần bất định thì võ công bị giảm sút rất nhiều.

Đông Phương Bất Bại phóng mũi kim ra đang cơn tức giận quả nhiên tâm nhẹ mà khí nặng.

Lệnh Hồ Xung vung trường kiếm đâm lẹ vào cổ họng lão.

Chiêu kiếm này đã cực kỳ thần tốc mà lại nhằm rất trúng phương vị. Nếu Đông Phương Bất Bại mà không co mình lại thì lập tức bị mũi kiếm xuyên vào cổ họng.

Nhưng giữa lúc ấy Lệnh Hồ Xung cảm thấy má bên trái ngâm ngẩm đau, tiếp theo thanh trường kiếm trong tay hướng chênh chếch sang một bên.

Nguyên Đông Phương Bất Bại thủ pháp mau lẹ phi thường. Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này hắn phóng kim đâm vào má Lệnh Hồ Xung. Lúc rút tay về hắn lại dùng kim gạt nhát kiếm của chàng.

May mà nhát kiếm của Lệnh Hồ Xung đâm hắn rất lẹ mà vào chỗ yếu hiểm, bắt buộc hắn phải trở lại tự cứu mình. Vì thế mà mũi kim của Đông Phương Bất Bại đâm chệch đi một chút, không trúng vào yếu huyệt trong người chàng. Có điều hắn dùng mũi kim khẽ đẩy một cái mà hất trệch được thanh kiếm trong tay Lệnh Hồ Xung sang một bên khiến mọi người bất giác la lên một tiếng:

- Úi chà!

Trong võ học tuy có công phu "tứ lạng bát thiên cân", nhưng ít ra cũng phải có bốn lạng mới được. Đằng này mũi kim thêu dài không đầy một tấc cơ hồ gió thổi bay, là nhẹ đến nỗi rớt xuống nước cũng không chìm ngay, mà đẩy được thanh trường kiếm của Lệnh Hồ Xung thì bản lãnh hắn đã cao thâm không biết đến đâu mà lường.

Lệnh Hồ Xung cực kỳ kinh hãi. Chàng biết bữa nay gặp phải một tay kình địch bình sinh chưa từng thấy. Đối phương chỉ cất tay nhắc chân một cái là tính mạng mình khó nỗi bảo toàn. Chàng nghĩ vậy liền vung kiếm ra veo véo bốn chiêu liền nhằm đâm vào những điểm yếu hại đối phương.

Đông Phương Bất Bại la lên một tiếng "ái chà" rồi khen rằng:

- Kiếm pháp này thật cao minh!

Hắn hất trên, gạt dưới, đẩy tả, ngáng hữu đưa bốn chiêu kiếm của Lệnh Hồ Xung chệch đi hết.

Lệnh Hồ Xung quát lên một tiếng thật tọ Chàng chém bổ xuống đầu Đông Phương Bất Bại.

Đông Phương Bất Bại dùng ngón tay cái và ngón tay trỏ bên phải cầm mũi kim thêu giơ lên để đón chiêu kiếm.

Thanh trường kiếm không sao chém xuống được.

Lệnh Hồ Xung còn cảm thấy cánh tay hơi tê nhức.

Bóng hồng thấp thoáng dường như có vật gì đâm vào mắt bên trái chàng.

Lúc này chàng không kịp đỡ gạt mà cũng không kịp né tránh. Trong cơn cấp bách, thanh trường kiếm bỗng rung động, chàng đã phóng kiếm nhằm đâm vào mắt bên trái Đông Phương Bất Bại.

Đây là phép lưỡng bại câu thương.

Chiêu kiếm của Lệnh Hồ Xung phóng ra nhằm đâm vào mắt bên trái Đông Phương Bất Bại. Chiêu kiếm chàng sử dụng đây đã học được ở trong phép Độc Cô cửu kiếm. Nguyên Độc Cô cửu kiếm chỗ ác diệu của nó là "dĩ vô chiêu thắng hữu chiêu", cứ tùy cơ ứng biến phóng ra. Chiêu kiếm còn cách đối phương mấy tấc thì chính mi mắt chàng cảm thấy tê buốt.

Đông Phương Bất Bại thừa cơ tay kiếm của chàng trệch đi một chút nhẩy lạng người sang một bên tránh khỏi.

Lệnh Hồ Xung biết rằng mí mắt bên trái của mình đã bị mũi kim thêu của đối phương đâm trúng. May ở chỗ hắn mải né tránh chiêu kiếm của chàng nên mũi kim đâm trệch đi một chút, không thì chàng đã bị đui mắt vì mũi kim hiểm độc của Đông Phương Bất Bại.

Lệnh Hồ Xung chỉ đờ đẫn một chút rồi lại tiếp tục tấn công đối phương một cách ráo riết. Thanh trường kiếm của chàng vung tít, kiếm phong rít lên veo véo. Mục đích của chàng là không để đối phương được rảnh tay phản kích.

Nhậm Ngã Hành và Hướng Vân Thiên đứng ngoài quan sát nhận thấy Lệnh Hồ Xung khó lòng thủ thắng liền kẻ vung trường kiếm người phất nhuyễn tiên xông lại giáp công.

Ba tay cao thủ đệ nhất đương thời hiệp lực liên công thì dù thiên binh vạn mã cũng khó lòng địch nổi. Thế mà Đông Phương Bất Bại với mũi kim thêu xuyên qua xuyên lại giữa ba người nhanh như điện chớp, không có vẻ gì kém thế.

Lúc này Thượng Quan Vân cũng múa đơn đao xông vào trợ chiến, gây thành thế bốn người chọi một.

Cuộc chiến đang lâm vào tình trạng rất gây go, Thượng Quan Vân bỗng rú lên một tiếng khủng khiếp. Thanh đơn đao của hắn rớt xuống đất. Hắn đưa hai tay lên bưng lấy mắt bên phải. Hắn bị mũi kim của Đông Phương Bất Bại đâm trúng mắt rồi.

Lệnh Hồ Xung thấy Thượng Quan Vân bị thương ở mắt phải lùi ra ngoài, nhưng Nhậm Ngã Hành và Hướng Vân Thiên hai người vẫn tấn công cực kỳ mãnh liệt, khiến cho Đông Phương Bất Bại không kịp rảnh tay công kích chàng. Chàng liền vung thanh trường kiếm nhằm đâm vào những huyệt đạo trọng yếu trên người hắn.

Tuy Độc Cô cửu kiếm là một kiếm thuật tuyệt thế vô song, những tay cao thủ kiếm thuật vào cỡ Xung Hư đạo nhân, chưởng môn phái Võ Đương cũng không chống đỡ được những thế công bão táp của kiếm thuật thần kỳ này. Nhưng thân thế Đông Phương Bất Bại chập chờn như bóng ma trơi, chợt tả chợt hữu, thoắt ở phía trước, thoắt qua sau lưng. Người hắn nhẹ nhàng như làn khói tỏa. Thế kiếm của Lệnh Hồ Xung đều tấn công vào những chỗ sơ hở của đối phương mà hắn vẫn tránh thoát, nhiều lúc chỉ khe chừng sợi tóc.

Thật là một cuộc chiến đấu cổ kim hiếm có trong võ lâm,

chẳng khác gì những người ở trong phòng đóng kín dùng đao kiếm để đuổi chém một con chim én. Loài chim tuy không hiểu võ công mà vẫn có thể tránh thoát.

Bỗng nghe Hướng Vấn Thiên "ối" lên một tiếng, tiếp theo Lệnh Hồ Xung cũng bật tiếng lạ Hai người đã bị mũi kim thêu của Đông Phương Bất Bại đâm trúng.

Còn Nhậm Ngã Hành tuy luyện được môn Hấp tinh đại pháp rất khủng khiếp song vì thân pháp Đông Phương Bất Bại cực kỳ thần tốc, lão không sao đụng vào người hắn được.

Mọi người giao thủ thêm một lúc nữa, thì Nhậm Ngã Hành bỗng rú lên một tiếng kinh khủng. Lão bị kim đâm trúng trước ngực và cổ họng.

May mà Lệnh Hồ Xung lúc đó tấn công ráo riết, Đông Phương Bất Bại phải lo tự cứu nên mũi kim đi trệch một chút, lão không đến nỗi bị thương.

Đông Phương Bất Bại bị bốn người vây đánh mà không ai đụng được vào tà áo của hắn. Trái lại cả bốn người bên này đều bị mũi kim của hắn đâm trúng.

Từ nãy giờ Doanh Doanh đứng một bên theo dõi chiến cuộc.

Mỗi lúc lòng nàng thêm hồi hộp, tự hỏi:

- Không hiểu mũi kim của Đông Phương Bất Bại có chất độc không? Nếu có thì hậu quả khó lường được.

Đông Phương Bất Bại chuyển động thân hình mỗi lúc một thêm mau lẹ. Sau chỉ còn thấy bóng hồng thấp thoáng trong phòng.

Nhậm Ngã Hành, Hướng Vấn Thiên và Lệnh Hồ Xung vừa chiến đấu vừa quát tháo.

Doanh Doanh nghe tiếng quát nhận thấy mọi người vừa tức

giận vừa hoảng sợ thì lòng nàng cũng vô cùng xao xuyến.

Nàng tự nhủ:

- Ta có gia nhập chiến cuộc thì cũng chẳng thể vãn hồi được tình trạng khẩn trương, chỉ tổ làm bận chân cho mọi người. Cứ tình hình này còn kéo dài thì Đông Phương Bất Bại dù một người chọi ba vẫn còn có cơ thủ thắng. Biết làm thế nào bây giờ?

Bỗng nàng liếc mắt ngó lại thấy Dương Liên Đình lúc này đã ngồi dậy chăm chú theo dõi cuộc chiến. Mặt gã lộ vẻ lo âu.

Một ý nghĩ vụt qua đầu óc nàng, nàng nghĩ ra một kế rồi lẳng lặng rảo bước đến bên giường. Đột nhiên nàng vung đoản kiếm lên đâm vào bả vai Dương Liên Đình đánh "sột" một tiếng.

Dương Liên Đình bị đâm một cách bất thình lình, bất giác rú lên một tiếng.

Doanh Doanh lại đâm thêm một nhát vào đùi gã.

Bây giờ Dương Liên Đình đã hiểu chỗ dụng ý của Doanh Doanh là muốn cho gã rú để phân tâm Đông Phương Bất Bại, gã liền nghiến răng chịu những cơn đau điếng người, không rên la một tiếng.

Doanh Doanh tức giận quát hỏi:

- Sao mi không kêu nữa đỉ Mi mà ngồi yên thì ta chặt cả mười đầu ngón tay của mi nữa, xem mi có nhịn đau được không?

Quả nhiên Doanh Doanh vừa dứt lời đã khoa kiếm hớt đứt một ngón tay bên phải gã.

Dè đâu Dương Liên Đình tính khí quật cường gã đau đến ngất người mà vẫn lặng im.

Tuy nhiên tiếng rú đầu tiên của gã đã lọt vào tai Đông Phương Bất Bại.

Hắn giật mình liếc nhìn lại thấy Doanh Doanh đang hành hạ

Dương Liên Đình.

Hắn không khỏi đau xót trong lòng, lớn tiếng thóa mạ:

- Con nha đầu chết băm chết vằm kia! Ta sẽ lột da mi!

Hắn chưa đứt lời đã nhẩy xổ về phía Doanh Doanh.

Doanh Doanh nghiêng đầu đi né tránh, chẳng hiểu có thoát khỏi mũi kim của Đông Phương Bất Bại hay không?

Thầy trò bỉ ổi, Hào Kiệt than thầm

Lệnh Hồ Xung và Nhậm Ngã Hành cùng vung kiếm nhằm chém lẹ vào lưng Đông Phương Bất Bại.

Hướng Vân Thiên cầm roi nhằm quất vào đầu Dương Liên Đình đánh véo một tiếng.

Đông Phương Bất Bại chẳng kể gì đến sự sống chết của hắn, vội xoay cây kim thêu nhằm đâm vào trước ngực Hướng Vân Thiên.

Bỗng Hướng Vân Thiên cảm thấy toàn thân nhức nhối. Cây nhuyễn tiên tuột khỏi tay rớt xuống đất.

Cùng lúc đó hai thanh kiếm của Lệnh Hồ Xung và Nhậm Ngã Hành đâm sột vào lưng Đông Phương Bất Bại.

Đông Phương Bất Bại run bần bật té lăn vào người Dương Liên Đình.

Nhậm Ngã Hành cả mừng rút kiếm ra, chỉ mũi kiếm vào sau gáy hắn quát lên:

- Đông Phương Bất Bại! Té ra ngươi cũng có ngày hôm nay lọt vào tay ta.

Doanh Doanh chưa hết sợ hãi, hai chân bủn rủn không đứng vững chỉ chực té nhào.

Lệnh Hồ Xung vội chạy đến đỡ nàng thì thấy máu tươi ở má bên trái nàng đang chảy xuống.

Nàng dịu dàng nói:

- Xung ca cũng bị thương nhiều rồi.

Nàng đưa tay áo lên lau mặt cho Lệnh Hồ Xung. Bỗng thấy tay áo nàng dính máu, chàng biết mặt mình cũng bị mũi kim đâm trúng nhiều chỗ. Chàng lại thấy hai vết thương trên lưng Đông Phương Bất Bại máu tươi vọt lên như suối, hiển nhiên hắn bị tử thương.

Đông Phương Bất Bại miệng không ngớt la gọi:

- Liên đệ! Liên đệ! Bọn ác ôn hành hạ Liên đệ thật là tàn nhẫn.

Dương Liên Đình tức giận hỏi:

- Giáo chủ vẫn tự khen bản lãnh tuyệt luân mà sao không giết được mấy tên gian tặc này?

Đông Phương Bất Bại ấp úng đáp:

- Ta.... ta đã dùng hết sức bình sinh, song võ công chúng đã ghê gớm đến độ không ngờ...

Đột nhiên Đông Phương Bất Bại bật người lên rồi té xuống đất.

Nhậm Ngã Hành sợ hắn còn đứng dậy được để chiến đấu liền vung kiếm chém vào đùi hắn.

Đông Phương Bất Bại nhăn nhó cười nói:

- Nhậm giáo chủ! Chung quy giáo chủ đã thắng. Tại hạ đành chịu thất bại.

Nhậm Ngã Hành bật lên tràng cười khanh khách hỏi:

- Ngoại hiệu của ngươi bây giờ thay đổi đi chứ!

Đông Phương Bất Bại lắc đầu đáp:

- Đông Phương Bất Bại này đã bại trận thì chẳng thể sống ở đời được nữa. Còn thay đổi làm chi?

Hắn hạ thấp giọng xuống nói tiếp:

- Nếu lấy một chọi một thì giáo chủ chẳng thể nào đánh bại được tại hạ.

Nhậm Ngã Hành ngơ ngẩn một chút rồi đáp:

- Đúng thế! Bản lãnh ngươi cao cường hơn tạ Ta rất khâm phục.

Đông Phương Bất Bại nhìn Lệnh Hồ Xung nói:

- Lệnh Hồ Xung! Kiếm pháp của ngươi tuy rất cao thâm, nhưng một mình ngươi cũng chẳng thể hạ được ta.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Phải đấy! Sự thực thì bọn tại hạ bốn người liên thủ hợp lực vị tất đã thắng được các hạ. Có điều các hạ mải lo cho gã họ Dương mà phải bị thương. Võ công của các hạ thật thiên hạ vô địch.

Đông Phương Bất Bại mỉm cười nói:

- Hai vị nói vậy thật là khí phách của bậc đại trượng phụ Chao ôi! Ta luyện Qùy Hoa bảo điển, chế đan phục thuốc, lại theo bí quyết trong bí lục đó tu luyện chân khí, dần dần trụi hết râu, giọng nói biến đổi, tính tình cũng biến đổi luôn. Bình sinh ta rất ghét đàn bà, mà bao nhiêu tâm ý lại để cả vào chàng trai Dương Liên Đình. Đó chẳng phải là.... một chuyện kỳ dị lắm ư? Nhậm giáo chủ! tại hạ phải chết chỉ mong các hạ chấp thuận cho một điều.

Nhậm Ngã Hành hỏi:

- Điều gì?

Đông Phương Bất Bại đáp:

- Xin giáo chủ tha mạng cho Dương Liên Đình và đem y rời khỏi Hắc Mộc Nhai.

Nhậm Ngã Hành cười đáp:

- Ta phải lăng trì gã, phân thây gã làm trăm mảnh. Bữa nay chặt một ngón tay, ngày mai cắt một ngón chân...

Đông Phương Bất Bại gầm lên:

- Ngươi.... ngươi thật là ác độc!

Đoạn hắn tung mình lên lao về phía Nhậm Ngã Hành.

Tuy Đông Phương Bất Bại bị thương cực kỳ trầm trọng, động tác kém bề minh mẫn mà thế lao mình của hắn vẫn còn mãnh liệt kinh người.

Nhậm Ngã Hành vung trường kiếm đâm từ trước ngực xuyên tới sau lưng Đông Phương Bất Bại.

Cùng lúc đó, Đông Phương Bất Bại đột nhiên búng tay cho mũi kim thêu bay vụt ra, cắm vào mắt bên phải Nhậm Ngã Hành.

Nhậm Ngã Hành phải buông kiếm lùi lại. Lưng lão đụng vào tường đánh binh một cái. Tường bị đụng mạnh, sụp đổ mất một nửa.

Doanh Doanh vội chạy lại coi mắt của phụ thân thì thấy mũi kim đâm giữa tròng mắt. May lúc đó đà phóng của Đông Phương Bất Bại đã giảm sức lực. Bằng không thì mũi kim xuyên thẳng vào tới óc, khó lòng bảo toàn tính mạng. Có điều con mắt của lão chắc sẽ bị hư, chẳng còn thể nào chữa được nữa.

Nhậm Ngã Hành bị mũi kim thêu của Đông Phương Bất Bại đâm vào mắt quá sâu, chỉ còn chìa ra ở ngoài chừng nửa phân.

Doanh Doanh đưa hai ngón trỏ và ngón cái bên tay mặt cặp kim lôi ra mà không được. Nàng liền lượm lấy khung thêu mà Đông Phương Bất Bại vứt bỏ dưới đất, rút một sợi tơ nhẹ nhàng xỏ vào lỗ kim mới giật ra được.

Nhậm Ngã Hành đau quá kêu rú lên một tiếng. Máu tươi nhỏ

giọt chảy xuống.

Nhậm Ngã Hành đau quá phát cáu, vung cước đá mạnh vào xác Đông Phương Bất Bại.

Thi thể Đông Phương Bất Bại tung lên rồi lại rớt xuống trúng đầu Dương Liên Đình đánh bốp một cái.

Nhậm Ngã Hành đang cơn nóng giận, phát đá của lão vận đến mười thành công lực, sức mạnh phi thường.

Đầu Đông Phương Bất Bại đập mạnh vào đầu Dương Liên Đình. Cả hai cái đầu đều vỡ tan. Máu lẫn óc chảy ra bầy nhầy trông rất rùng rợn, khiến người nhát gan không dám nhìn vào.

Lão biết võ công Đông Phương Bất Bại ghê gớm đến thế nào rồi. Hiện giơ tuy lão điên điên khùng khùng, nhưng cũng không dám coi thường, mà đề phòng rất cẩn thận, mắt nhìn đối phương chằm chặp.

Nhậm Ngã Hành nay đã giết được kẻ tử thù và đoạt lại ngôi giáo chủ Triều Dương thần giáo mà cũng từ nay bị đui một mắt. Lão vừa mừng vừa giận, bất giác ngửa mặt lên trời bật lên một tràng cười rộ. Tiếng cười của lão làm rung động cả mái ngói và vọng ra ngoài xa cũng còn nghe tiếng. Có điều tiếng cười này được vẻ căm hờn nhiều hơn là phần vui thỏa.

Thượng Quan Vân dường như hiểu ý Nhậm Ngã Hành liền nói:

- Thuộc hạ xin dâng lời cung hạ giáo chủ đã giết được tên đại nghịch phản giáo. Từ nay bổn giáo được giáo chủ đích thân điều động mọi việc để khuếch trương giáo phái, oai danh của giáo chúng sẽ vang lừng bốn bể. Thuộc hạ nguyện hết lòng trung, bái chúc giáo chủ Muôn năm trường trị Nhất thống giang hồ...

Nhậm Ngã Hành nghe Thượng Quan Vân vẫn tung hô những

câu sáo mép thuộc lòng:

"danh vang bốn bể", "trường trị muôn năm", "nhất thống giang hồ" thì không thể nhịn được vừa phì cười vừa ngắt lời:

- Muôn năm trường tri.... là cái đếch gì..?

Nhưng lão nói tới đây lại nghĩ thầm:

- Nếu trường trị muôn năm, nhất thống giang hồ thì thực sự quả là một điều khoái lạc thứ nhất trên đời, không trách con người mong mỏi như vậy.

Nhậm Ngã Hành nghĩ tới đây rồi phá lên cười. Tiếng cười lúc này rất đỗi hả hê, ra chiều đắc ý vô cùng. ý chừng lão thỏa mãn vì đã đoạt được ngôi giáo chủ một cách chật vật, so với ngày trước lão đương nhiên làm giáo chủ còn khoan khoái hơn nhiều. Cái đó không có gì đáng trách vì cuộc tranh đấu càng cam khổ gay go bao nhiêu thì sự đắc thắng càng đáng quý bấy nhiêu.

Hướng Vân Thiên bị mũi kim thêu của Đông Phương Bất Bại đâm trúng huyệt đạo trước ngực bên tả khiến cho toàn thân tê dại hồi lâu, không nhúch nhích được. Bây giờ tức chi mới cử động trở lại, y liền lên tiếng:

- Cung hạ giáo chủ! Cung hạ giáo chủ!

Nhậm Ngã Hành tươi cười đáp:

- Hướng lão đệ! Công cuộc tru diệt đại nghịch phục hưng nghiệp cũ này, lão đệ xứng đáng là người công đầu.

Lão quay lại nhìn Lệnh Hồ Xung nói tiếp:

- Công lao của Xung nhi cũng đáng tuyên dương không kém.

Lệnh Hồ Xung liếc mắt nhìn Doanh Doanh thấy trên má nõn nà của nàng có vết máu đỏ rỉ ra, chàng lại nhớ tới cuộc ác đấu vừa qua mà trong lòng chưa hết kinh hãi.

Chàng liền nói:

- Nếu không được Doanh muội nghĩ ra kế hành hạ Dương Liên Đình khiến Đông Phương Bất Bại phải hoang mang thì khó lòng hạ được hắn.

Chàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- May mà mũi kim Đông Phương Bất Bại không bôi chất độc.

Doanh Doanh rùng mình gạt đi:

- Thôi đừng nói nữa. Hắn đã thành yêu quái, đâu phải là giống người nữa? Hỡi ôi! Hồi tiểu muội còn nhỏ, hắn thường bồng lên núi lấy trái cây cho ăn và nô giỡn với nhau. Không ngờ ngày nay hắn lại gặp kết quả này. Đời người thật lắm chuyện kỳ cục.

Nhậm Ngã Hành thò tay vào bọc Đông Phương Bất Bại móc ra một cuốn sách mỏng rất cũ. Những trang sách chi chít toàn chữ nhỏ li ty.

Lão giơ lên nói:

- Đây là pho Qùy Hoa bảo điển. Trang đầu đã ghi rõ "Muốn luyện chân công phải tự thiến mình". Vì thế nên ta chẳng dại gì mà luyện những môn này.

Đoạn lão lẩm bẩm:

- Những võ công trong cuốn Qùy Hoa bảo điển thật là ghê gớm. Kẻ đã học võ chẳng ai nhìn thấy mà khỏi động tâm. May ở chỗ hồi đó ta mải luyện Hấp tinh đại pháp, nếu không thì lúc hăng say chẳng cần suy nghĩ cứ đem bảo điển ra nghiên luyện rồi cũng không biết chừng.

Nghĩ tới đây bất giác lão lại phóng cước đá vào thi thể Đông Phương Bất Bại cái nữa rồi vừa cười vừa nói:

- Dù ngươi xảo quyệt yêu ma cũng không hiểu được chỗ dụng

ý của ta vì lẽ gì lại trao Qùy Hoa bảo điển cho ngươi. Ngươi tưởng lão phu không hiểu dã tâm và hành động lộng quyền của ngươi chăng? Ha ha...

Lệnh Hồ Xung nghe lão nói chột dạ nghĩ thầm:

- Té ra Nhậm giáo chủ chẳng phải vì lòng tử tế mà trao cuốn Qùy Hoa bảo điển cho Đông Phương Bất Bại. Thật là mạt cưa, mướp đắng hai bên một phường.

Lệnh Hồ Xung nghĩ tới đây bất giác ngửng đầu lên nhìn Nhậm Ngã Hành thấy máu mắt lão vẫn chảy ra không ngừng mà lão đang đắc thị cười hô hố. Thái độ của lão lúc này trong con mắt chàng là thái độ của kẻ hung dữ lộ ra ngoài mặt, khiến chàng càng hồi hộp trong lòng.

Nhậm Ngã Hành lại thò tay vào hạ bộ Đông Phương Bất Bại. Quả nhiên hai bên ngọc hành đã bị thiến rồi.

Lão càng cười lớn hơn nói:

- Giả tỷ cuốn Qùy Hoa bảo điển này mà nhường cho lũ quan thị trong triều rèn luyện thì thật đúng tư cách.

Dứt lời lão vò nát cuốn bảo điển trong tay. Cuốn sách đã cũ kỹ mục nát, chỉ một cái xoa tay của lão là lập tức nó tan ra từng mảnh.

Nhậm Ngã Hành vung lên, những mảnh giấy vụn theo chưởng phong bay ra ngoài cửa sổ như bươm bướm.

Doanh Doanh thở dài nói:

- Vật hại người đó, gia gia hủy đi là phải...

Lệnh Hồ Xung không biết trong lòng nghĩ sao cũng cười khanh khách nói:

- Doanh muội chắc cũng sợ tiểu huynh luyện môn đó phải không?

Doanh Doanh bỗng đỏ mặt lên rú một tiếng, giận dỗi nói:

- Mỗi lần Xung ca mở miệng là lại nói chuyện nhàm rồi.

Nhậm Ngã Hành và Thượng Quan Vân được Doanh Doanh rịt thuốc vào những vết thương chi chít trên mặt, không biết bao nhiêu mà kể.

Đoạn nàng tự soi bóng trong gương thấy má bên trái có một vạch máu nhỏ, nàng sợ sau này chỗ đó sẽ thành vết sẹo thì không khỏi lộ vẻ buồn rầu.

Lệnh Hồ Xung biết vậy tìm lời an ủi:

- Doanh muội đã được diễm phúc chiếm hết những cái hay cái đẹp của thiên hạ khiến quỷ thần cũng phải ghen tức. Vậy vết sẹo đó biết đâu chẳng là cái phúc để tạo hóa khỏi sinh lòng đố kỵ.

Doanh Doanh thấy chàng nói vậy, trong bụng mừng thầm. Nàng bĩu môi hỏi lại:

- Tiểu muội được cái gì mà bảo là chiếm hết cái hay cái đẹp của thiên hạ?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Doanh muội nhan sắc đã tuyệt luân, thông minh quán thế, võ công cao cường, lệnh tôn lại làm đến giáo chủ Triêu Dương thần giáo, chính Doanh muội cũng được anh hùng hào kiệt trên chốn giang hồ úy kỵ thần phục, cả Đông Phương Bất Bại cũng không dám coi thường và phải hết sức chiều chuộng.

Doanh Doanh nghe chàng tán dương không nhịn được, bật lên tiếng cười hinh hích, lãng quên cả vết thương trên mặt.

Bọn Nhậm Ngã Hành năm người ra khỏi phòng riêng của Đông Phương Bất Bại, xuyên qua đường hầm trở về đại điện.

Nhậm Ngã Hành lập tức triệu tập các đường chúa, hương chủ

đến hội họp.

Lão ngồi vào ghế giáo chủ tươi cười lên tiếng:

- Đông Phương Bất Bại có lòng dạ đen tối. lại ngồi chễm chệ ngôi cao, cách xa hàng thuộc hạ khiến giáo chúng sinh lòng khiếp sợ.

Bỗng lão liếc mắt nhìn quanh rồi hỏi:

- Điện này là điện gì?

Thượng Quan Vân đáp:

- Thưa giáo chủ! Đây là Thành Đức điện. Chữ "Thành Đức" rút ở câu "Văn thành võ đức" là có ý nghĩa tán dương giáo chủ văn hay võ giỏi.

Nhậm Ngã Hành cười khánh khách nói:

- Đến trình độ văn thành võ đức há phải chuyện dễ dàng?

Tuy ngoài miệng lão nói vậy, nhưng trong lòng lại tự nhủ:

- Trong thiên hạ ngoài ta ra còn ai xứng đáng với bốn chữ "văn thành võ đức" nữa?

Lão vẫy tay gọi Lệnh Hồ Xung lại gần nói:

- Xung nhi! bữa trước khi còn ở thành Hàng Châu ta đã mời ngươi gia nhập bản giáo. Khi đó ta vừa thoát khỏi tù ngục và chỉ có một mình thì những lời hứa hẹn, ngươi không tin được là phải. Hiện giờ ta đã đoạt lại ngôi giáo chủ, thì việc thứ nhất là bàn lại chuyện cũ.

Lão đập tay xuống ghế nói tiếp:

- Chỗ ngồi này chẳng sớm thì muộn sẽ về tay Xung nhi!

Đoạn lão nổi lên tràng cười ha hả.

Lệnh Hồ Xung nghe lão nói vậy không khỏi giật mình liền đáp:

- Thưa giáo chủ! Doanh muội đối với tại hạ Ơn sâu tựa bể, nghĩa nặng tầy non. Giáo chủ muốn sai tại hạ việc gì dù khó khăn đến đâu cũng chẳng dám chối từ. Nhưng tại hạ đã hứa lời với người ta thì phải làm cho xong việc lớn, vì thế mà tại hạ chưa thể vâng lời giáo chủ gia nhập thần giáo.

Nhậm Ngã Hành giương cặp lông mày lên xẵng giọng:

- Ngươi nên hiểu rõ kẻ nào ở trên cõi đời này mà không nghe lời ta thì không hay đâu.

Doanh Doanh vội kéo tay Lệnh Hồ Xung rồi cướp lời:

- Gia gia! bữa nay là ngày vui vẻ của gia gia, đã khôi phục được nghiệp lớn. Gia gia chẳng nên bận tâm về một câu chuyện nhỏ mọn. Việc Xung ca gia nhập bổn giáo để sau này sẽ tính cũng chưa muộn.

Nhậm Ngã Hành đảo mắt nhìn hai người hừ một tiếng rồi hỏi:

- Doanh Doanh phải chăng ngươi coi trọng lang quân hơn cả gia gia?

Hướng Vân Thiên liền mỉm cười đứng ra giàn xếp.

- Thưa giáo chủ! Lệnh Hồ lão đệ là bậc thiếu niên anh hùng, tính tình dĩ nhiên có điều cố chấp. Việc này xin để thuộc hạ từ từ giải thích cho chàng...

Y nói tới đây, phía ngoài điện bỗng có người lên tiếng:

- Bọn thuộc hạ là đường chúa, phó đường chúa ở Thủy Hỏa đường, cùng năm vị chánh phó hương chủ xin tham kiến giáo chủ văn thành võ đức, nhân nghĩa anh minh, trung hưng thánh giáo, bái thúc giáo chủ muôn năm trường trị, nhất thống giang hồ.

Nhậm giáo chủ hô lên:

- Mời các vị vào đây!

Bỗng thấy mấy hán tử tiến vào trong điện, co gối quỳ cả xuống.

Ngày trước Nhậm Ngã Hành lên làm giáo chủ Triêu Dương thần giáo vẫn hô huynh gọi đệ với giáo chúng trong bản giáo. Bọn thuộc hạ khi gặp mặt giáo chủ chỉ khoanh tay thi lễ mà thôi. Bây giờ lão thấy bọn thuộc hạ quỳ mọp cả xuống liền đứng phắt dậy xua tay đáp:

- Các vị bất tất phải...

Nhưng rồi lão lại tự nhủ:

- Nếu mình thiếu vẻ oai nghiêm thì các giáo đồ khi nào chịu kính phục? Năm trước sở dĩ gian nhân thoán đoạt ngôi giáo chủ của ta, có lẽ vì ta đối đãi với họ quá nhân từ dễ dãi. Vậy những lễ nghi quỳ lạy khấu đầu mà Đông Phương Bất Bại đã đặt ra, ta cứ để nguyên là hơn.

Lão toan nói:

Các vị bất tất phải đa lễ, nhưng mới nói dở câu liền ngừng lại toan ngồi xuống.

Tiếp theo lại có toán người khác lên Hắc Mộc Nhai xin vào bái kiến. Bọn này quỳ mọp xuống hành lễ. Nhậm Ngã Hành không đứng dậy nữa mà chỉ gật đầu.

Lúc này Lệnh Hồ Xung đã lùi ra đến cửa điện cách chỗ giáo chủ ngồi rất xa ánh đèn lại huyền ảo nên nhìn vào không rõ dong mạo của Nhậm Ngã Hành.

Bất giác chàng tự hỏi:

- Người ngồi trong kia là Nhân giáo chủ hay Đông Phương Bất Bại, hay một nhân vật nào giả mạo mình phân biệt thế nào được?

Tiếp theo Lệnh Hồ Xung lại nghe vang lên những lời chúc tụng của các đường chúa, hương chủ thốt ra. Chàng cảm thấy thanh âm của bọn này đượm vẻ hồi hộp lo âu. Chắc họ tự biết trong mười mấy năm qua vì tỏ ra hết dạ trung thành với Đông Phương Bất Bại, ngoài những lời chúc tụng sáo mép, họ đã đưa ra những câu phỉ báng tiền nhiệm giáo chủ là Nhậm Ngã Hành để gièm pha lão, đồng thời làm cho nổi bật vai trò của Đông Phương Bất Bại. Nay Nhậm Ngã Hành trở lại ngôi giáo chủ, lão mà bới móc chuyện cũ thì bọn chúng khó lòng tránh khỏi cái họa bay đầu.

Chàng còn phân biệt một số đê hèn chưa từng biết mặt Nhậm Ngã Hành chỉ một lòng xu phụ quyền thế. Trước kia chúng ton hót Đông Phương Bất Bại và Dương Liên Đình để được mau thăng chức và tránh tai họa thì này sự thay quyền đổi chủ đối với họ là kẻ vi thần vẫn chẳng có nghĩa gì. Những người này kéo gân cổ lên mà ca ngợi tân giáo chủ để được lão chú ý đến.

Lúc này Lệnh Hồ Xung đứng gần cửa điện. ánh sáng ban mai chiếu vào phía sau chàng. Ngoài đại điện mọi vật đều tỏ rõ, nhưng trong điện chỉ thấy lờ mờ hàng trăm người quỳ mọp dưới đất, miệng tuôn ra không ngớt những lời chúc tụng thuộc lòng. Đứng trước tình trạng vô vị này, chàng cực kỳ chán nản, bụng bảo dạ:

- Doanh muội đã hết lòng với ta, nếu nàng miễn cưỡng ta phải gia nhập Triêu Dương thần giáo, dĩ nhiên ta không cự tuyệt, nhưng phải chờ khi kìm hãm được Tả Lãnh Thiền, không để hắn dòm ngó chức chưởng môn Ngũ Nhạc kiếm phái. Đồng thời ta phải thực hành xong lời hứa với Phương Chứng đại sư chùa Thiếu Lâm và Xung Hư đạo trưởng phái Võ Đương. Mặt khác ta phải chọn lựa một người trong đám nữ đệ tử phái Hằng

Sơn đứng ra tiếp thụ chức chưởng môn phái này rồi sẽ tính.

Đoạn chàng tự nhủ:

- Giả tỷ vì tình thế bắt buộc ta phải hàng phục Triêu Dương thần giáo mà cũng học lề lối của bọn vô sỉ kia thì còn chi thể thống bậc đại trượng phủ Trường hợp mà ta lấy Doanh Doanh làm vợ có phải quỳ lạy Nhậm giáo chủ thì đó là bổn phận của tế tử lễ nhạc gia. Nhưng việc hàng ngày phải quỳ mọp để tuôn ra những câu:

"Trung hưng thánh giáo", "Trạch bị thương sinh", "Văn thành võ đức", "Nhân nghĩa anh minh".... thật là nhục cho tấm thân đường đường một đấng anh hào. Không hiểu rồi lúc ấy ta sẽ làm thế nào? Trước kia ta nghĩ rằng chỉ có Đông Phương Bất Bại, Dương Liên Đình mới bày ra trò bỉ ổi này để đày đọa thuộc hạ, bắt họ coi mình như vị thánh sống, không ngờ Nhậm giáo chủ nghe những lời ton hót cũng lộ vẻ kiêu căng tự đắc, chẳng lấy thế làm bẽ bàng mới thật là kỳ.

Lệnh Hồ Xung chợt nhớ ngày còn ở trên động sám hối trong dãy Hoa Sơn bất giác chàng lẩm bẩm:

- Cứ coi võ công khắc ở trên vách đá hậu động của mười vị đại trưởng lão ma giáo thì đủ biết trong giáo phái này chẳng thiếu chi anh hùng hảo hán. Chả thế mà họ vẫn chống đối được với phe chính giáo trong mấy trăm năm. Thủy chung họ vẫn không chịu kém thế trong những cuộc tranh hùng xưng bá.

Rồi chàng kết luận:

- Những bậc hào kiệt đương thời như Hướng đại ca, Thượng Quan Vân, Giả Bố, Đổng Bách Hùng, Giang Nam tứ hữu đều là những bậc kỳ tài hiếm có. Ta hãy bỏ ra ngoài những nhân vật không cần bàn tới như Đông Phương Bất Bại, Nhậm Ngã Hành.... Song không thể để bậc hào kiệt phải khuất phục quỳ

sụp lạy một người nào cho mất thể thống. Ngoài miệng họ thốt ra những câu ca tụng trời biển, mà thực ra trong bụng họ lại nguyền rủa âm thầm. Trước nay những bậc anh minh lễ hiền hạ sĩ mới làm nên đại sự, còn bậc hào kiệt tất hiên ngang khí khái. Những kẻ chịu đựng sự khuất nhục đê hèn thì toàn là hạng vu xiêm phụ nhiệt, hoặc ngấm ngầm mưu đồ tư lợi, chẳng có chút khí phách anh hùng nào hết.

Bỗng nghe Nhậm Ngã Hành bật lên tiếng cười ha hả từ cuối điện vọng ra.

Vừa ngừng tiếng cười lão nói ngay:

- Trước nay các người phụng sự Đông Phương Bất Bại thế nào và có những hành động gì bản giáo chủ đã điều tra kỹ lưỡng và ghi chép một cách rất tường tận. Có điều bản giáo chủ vì lòng bác ái không bới móc việc đã qua, sẵn lòng quảng đại bao dung cho những kẻ phải hành động theo tình trạng bắt buộc. Bản giáo chủ chỉ cần từ ngày sắp tới các vị phải hết dạ trung thành thì bản giáo chủ sẽ đối đã một cách xứng đáng, cùng hưởng phú quý vinh hoa. Bằng ai đem lòng phản trắc thì bản giáo chủ quyết nghiêm trị không dung.

Lão vừa dứt lời phía dưới lại vang lên những câu chúc tụng.

- Giáo chủ nhân nghĩa ngang trời, lượng rộng như biển, sẵn lòng dung tha lỗi lầm cho người dưới trướng. Bọn thuộc hạ từ nay nhất tâm tuân theo lệnh dụ, cốt sao giữ vẹn lòng trung, xá quá thân mình sống thác.

Nhậm Ngã Hành chờ bọn thuộc hạ tung hô hồi lâu, đến khi sự Ồn ào yên lại, lão cất giọng nghiêm khắc:

- Các ngươi lắng tai mà nghe cho rõ:

Bản giáo chủ chỉ nhân từ với những đồ đệ trung thành, còn ai phản hoàn, không tuân giáo lệnh thì chẳng những kẻ phẩm

pháp chịu tội lăng trì mà toàn gia cũng bị tru lục.

Bọn thuộc hạ cũng đồng thanh lớn tiếng:

- Bọn thuộc hạ dù lớn mật đến đâu cũng không dám mảy may trái lệnh. Xin đem hết sức chó ngựa để phục vụ, những mong báo đền ơn cao đức cả của giáo chủ trong muôn một. Cầu nguyện giáo chủ nhân nghĩa anh minh, muôn năm trường trị.

Lệnh Hồ Xung nghe tiếng bọn thuộc hạ chúc tụng có vẻ run sợ thì biết họ vì kinh hãi nhiều hơn là tâm phục, chàng nghĩ thầm:

- Nhậm giáo chủ và Đông Phương Bất Bại chẳng lẽ cũng giống nhau? Đông Phương Bất Bại đã cai trị giáo chúng bằng sự tự tôn, đe dọa khủng bố giáo chúng. Ngoài mặt họ tuy vẻ trung thành mà trong lòng ấm ức không phục. Nếu Nhậm giáo chủ cũng đi vào vết xe cũ thì trường tồn thế nào được?

Chàng đang còn ngẫm nghĩ thì thấy bọn thuộc hạ lại nhao nhao lên kể tội ác của Đông Phương Bất Bại.

Người thì nói:

- Đông Phương Bất Bại sủng ái Dương Liên Đình, truất phế người công lao, giết càn kẻ vô tội, gây nên tai họa cho Triêu Dương thần giáo.

Người thì kể:

- Đông Phương Bất Bại làm hư giáo quy, bắt người uống Tam thi não thần đan một cách bừa bãi. Có kẻ lại tố cáo hắn thưởng phạt bất công, nghe lời xu nịnh, ăn tiêu xa xỉ.

Quần hào ra đi một cách đột ngột

Thậm chí có người tố cáo Đông Phương Bất Bại ăn một bữa 5 con heo, 3 con bò với hàng chục con dê, khiến Lệnh Hồ Xung không khỏi nghĩ thầm:

- Đông Phương Bất Bại dù ăn khỏe đến đâu cũng chẳng bụng dạ nào mà chứa được bấy nhiêu thứ. Chắc hắn còn mời bạn bè hoặc cho thuộc hạ cùng ăn mớ hết nhiều như vậy. Hắn là giáo chủ một giáo phái thì việc mổ bò hay mổ heo để thết khách đâu có phải là một đại tội được?

Về sau còn bao nhiêu người thi nhau tố cáo tội trạng của Đông Phương Bất Bại và đi sâu vào những chi tiết nhỏ mọn, vu vợ Nào là hắn hỉ nộ thất thường, chợt cười chợt khóc. Nào là hắn mặc xiêm y sặc sỡ, ru rú trong phòng không chịu chường mặt ra trông nom giáo vụ, người thì bảo Đông Phương Bất Bại kiến thức hẹp hòi, tính tình ngu xuẩn làm việc hồ đồ. Lại có kẻ nói võ công hắn kém cỏi chỉ ỷ thế hăm người chứ không có bản lãnh chân thật nào hết.

Về điểm này thật là vu cáo, Lệnh Hồ Xung không nhịn được lẩm bẩm:

- Bọn các người quen thói dậu đổ bìm leo, thóa mạ chủ cũ chẳng tiếc lời. Về mọi điều các người tố cáo đúng hay sai ta không thể biết được, nhưng bảo bản lãnh Đông Phương Bất Bại kém cỏi thì thật là láo toét. Vừa mới đây bọn ta năm người chọi một mà phải chiến đấu liều mạng vẫn không thắng được hắn cơ hồ phải bỏ mình dưới mũi kim thêu của hắn. Đến Đông Phương

Bất Bại mà còn cho là bản lãnh tầm thường thì khắp thiên hạ còn ai đáng được kể là võ công cao cường nữa? Bọn này ăn nói hồ đồ đến thế mà sao không thấy Nhậm Ngã Hành thổ lộ ý kiến gì về những điều vu hoặc này.

Tiếp theo có người lên tiếng:

- Đông Phương Bất Bại đam mê tửu sắc, hoang dâm vô độ. Nhất là mấy năm gần đây hắn cưỡng hiếp con gái nhà lương thiện, dâm loạn cả vợ con giáo chúng và sinh ra vô số con hoang.

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Đông Phương Bất Bại vì luyện võ công trong Qùy Hoa bảo điển mà phải thiến bộ phận sinh dục chẳng khác gì một tên thái giám. Có lý đâu y còn dâm loạn đàn bà và sinh con được?

Chàng nghĩ tới đây không nhịn được nữa phải phì cười. Tiếng cười của chàng vọng đi rất xạ Người ở ngoài trăm trượng còn nghe tiếng huống hồ bọn giáo chúng ở trong đại điện gần kề ngay đó.

Mọi người trong điện nghe tiếng cười chế nhạo của Lệnh Hồ Xung thì không khỏi căm tức, quắc mắt lên quay ra nhìn chàng.

Doanh Doanh thấy tiếng cười của chàng có thể gây nên tai họa, vội tiến lại nắm lấy tay chàng nói:

- Xung ca! Người ta đang tố cáo những hành vi tội lỗi của Đông Phương Bất Bại, chẳng có gì thú hết. Vậy chúng ta xuống núi đi chơi một lát cho thoải mái rồi sẽ trở về.

Lệnh Hồ Xung nheo mắt cười đáp:

- Cô nương nói phải đó! Tại hạ còn ở đây không khéo vô tình làm cho lệnh tôn phải nổi giận và sẽ mất đầu không biết chừng.

Hai người liền sóng vai ra khỏi trường điện, xuyên qua lầu

Bạch Ngọc ngồi vào trong cũi tre rồi thả dây cho cũi từ từ hạ xuống.

Hai người âu yếm ngồi cạnh nhau, đưa mắt nhìn những lớp mây bạc lướt qua bên mình. Chỉ trong khoảnh khắc, hai người đã cách biệt hẳn với giang sơn trên Hắc Mộc Nhai đi vào thế giới khác.

Lệnh Hồ Xung ngửng đầu nhìn lên Hắc Mộc Nhai thì chỉ còn thấy tòa Bạch Ngọc lâu có ánh nắng chiếu vào phát ra tia vàng lấp loáng chàng cảm thấy trong lòng khoan khoái, liền tự nhủ:

- Ta phải tính cách rời khỏi nơi đây. Những chuyện đêm qua khác nào một cơn ác mộng. Từ đây sắp tới, bất cứ trường hợp nào, ta cũng không nên trở lại chốn này làm chi nữa.

Doanh Doanh thấy chàng thừ mặt ra chiều ngẫm nghĩ, liền hỏi:

- Xung ca! Xung ca có tâm sự gì vậy?

Lệnh Hồ Xung không trả lời câu hỏi của Doanh Doanh chàng hỏi lại:

- Doanh muội có thể đi theo tiểu huynh được chăng?

Doanh Doanh hai má ửng hồng ra chiều e lệ ấp úng đáp:

- Chúng ta.... Chúng ta chưa làm lễ thành hôn thì tiểu muội đi theo Xung ca thế nào được?

Lệnh Hồ Xung ngắt lời:

- Trước kia Doanh muội chẳng đã cùng tiểu huynh bôn tẩu giang hồ trong một thời gian khá lâu rồi là gì?

Doanh Doanh giải thích:

- Trước khác bây giờ khác! Tiểu muội.... tiểu muội trong trường hợp bất đắc dĩ phải đi với Xung cạ Tuy tiểu muội đã hết sức giữ gìn và không khỏi mang lấy điều ong tiếng vẹ Nhất là

vừa rồi gia gia đã quở trách tiểu muội coi trọng lang quân hơn cả gia gia. Nếu nay tiểu muội bỏ gia gia ở lại đi với Xung ca, tất gia gia phiền não. Tiểu muội nghĩ rằng gia gia bị đau khổ mười mấy năm trời trong chốn lao tù, thậm chí tính nết người đã thay đổi nhiều. Tiểu muội phải kề cận gia gia để săn sóc người trong lúc tuổi già. Tiểu muội mong rằng Xung ca đừng thay lòng đổi dạ, tất chúng ta sau này sẽ có cơ hội sum họp lâu dài.

Mấy câu nói sau cùng của nàng rất khẽ cơ hồ nghe không rõ.

Giữa lúc ấy một đám mây trắng lơ lửng trôi bao phủ hết cũi tre.

Lệnh Hồ Xung nhìn lên, cảm thấy cõi lòng bâng khuâng.

Doanh Doanh ngồi bên cạnh nhìn chàng bằng con mắt thiết tha trìu mến mà chàng tưởng chừng như nàng đang ngồi trong mây xa tít mà với tới được.

Chiếc cũi tre hạ xuống đến chân núi.

Hai người lập tức tung mình nhảy ra ngoài.

Doanh Doanh hỏi ngay bằng một giọng rất ôn nhu:

- Xung ca định đi đâu bây giờ?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tả Lãnh Thiền, chưởng môn phái Tung Sơn, đã có lời hẹn mời Ngũ Nhạc kiếm phái cùng lên núi Tung Sơn, dự cuộc đại hội cử hành vào ngày rằm tháng ba tới đây. Hắn có dã tâm mưu đồ cuộc thống nhất Ngũ Nhạc kiếm phái và nói là để tuyển cử một vị chưởng môn cho Ngũ Nhạc phái. Hắn mà lên giữ chức chưởng môn này thì rất nguy hại cho võ lâm. Vì thế tiểu huynh phải đi dự đại hội ngõ hầu phá gian kế của hắn.

Doanh Doanh gật đầu nói:

- Xung ca! Kiếm pháp Tả Lãnh Thiền tuy không địch nổi

Xung ca, nhưng Xung ca cần phải coi chừng những quỷ kế bất trắc của hắn.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Cái đó tiểu huynh tự hiểu rồi.

Doanh Doanh lại nói:

- Tiểu muội cũng muốn đi theo Xung ca, nhưng nghĩ mình mang tiếng là yêu nữ trong Ma giáo, sự hiện diện của tiểu muội chỉ làm trở ngại cho Xung ca chứ chẳng được ích gì.

Vẻ mặt buồn thiu nàng ngập ngừng nói tiếp:

- Xung ca mà làm được chưởng môn Ngũ nhạc phái, tiếng tăm lẫy lừng thiên hạ thì khi đó giữa đôi ta hai ngả chính tà cùng cách biệt khó mà gần gũi nhau được.

Nghe Doanh Doanh nói mấy câu sau cùng bằng một giọng buồn thiu, Lệnh Hồ Xung không khỏi động lòng chàng dịu dàng hỏi:

- Đến nay Doanh muội vẫn chưa tin được lòng tiểu huynh ư?

Doanh Doanh miễn cưỡng nở một nụ cười đáp:

- Dĩ nhiên tiểu muội tin lòng Xung ca lắm rồi...

Nàng ngừng lại một chút rồi cất giọng trầm trầm nói tiếp:

- Tiểu muội nghĩ rằng con người luyện võ công đến trình độ cao siêu, tiếng tăm lừng lẫy võ lâm, tính tình thường thay đổi mà chính họ cũng không hay biết, mặc dầu thái độ cùng hành vi của họ hoàn toàn khác trước. Đông Phương thúc thúc đã đi vào con đường đó, tiểu muội đang lo gia phụ khó lòng tránh khỏi đi vào vết xe đổ, vì những người xung quanh không ngớt tán dương và đưa người lên địa vị thần thánh.

Lệnh Hồ Xung mỉm cười nói:

- Cái đó Doanh muội khỏi lọ Sở dĩ Đông Phương Bất Bại thay

đổi tính tình vì hắn đã luyện những kỳ công trong Qùy Hoa bảo điển. Pho đó nay đã vò nát liệng đi rồi, dù lệnh tôn có muốn luyện tập cũng không được nữa thì việc gì mà người biến tính?

Doanh Doanh giải thích:

- Không phải tiểu muội nói riêng về võ công mà còn phân tích tính tình con người. Tỷ như Đông Phương thúc thúc dù chẳng luyện Qùy Hoa bảo điển thì từ khi lên ngôi giáo chủ Triều Dương thần giáo nắm quyền sát sinh trong tay, tự y trở nên ngông cuồng tự đại.

Lệnh Hồ Xung hiểu thâm ý của nàng sợ mình lên ngôi cao rồi cũng thay đổi thái độ, chàng liền cất giọng kiên quyết nói:

- Doanh muội! Ai thay đổi tính nết thì mặc ai. Riêng đối với tiểu huynh, Doanh Doanh bất tất phải lo về điểm này cho mệt trí. Trời đã phó cho tiểu huynh tính tình lãng mạn, rất ghét những kẻ làm oai, làm phước. Vạn nhất tiểu huynh có ngông cuồng tự đại thì đối với ai kia, tiểu huynh quyết chẳng bao giờ có lòng dạ nào khác với Doanh muội.

Doanh Doanh thở phào một cái đáp:

- Được như lời Xung ca thì tiểu muội lấy làm may lắm.

Lệnh Hồ Xung ngồi gần lại khẽ quàng tay ôm lấy Doanh Doanh nói:

- Nay tiểu huynh hãy tạm biệt Doanh muội. Doanh muội cứ ở lại đây chờ đợi. Sau khi cuộc đại hội Tung Sơn tiểu huynh sẽ đến kiếm Doanh muội ngay Được tái hội rồi, đôi ta không rời xa nhau nữa.

Doanh Doanh cặp mắt sáng ngời, dường như nàng lộ vẻ vui mừng khẽ nói:

- Tiểu muội hy vọng Xung ca mọi việc đều được như ý, chóng

về đây. Xung ca nên nhớ tiểu muội mong mỏi một ngày xem bằng ba thu.

Lệnh Hồ Xung gật đầu. Chàng khẽ hôn vào má nàng một cái.

Doanh Doanh mặt thẹn đỏ bừng khẽ đẩy chàng ra.

Lệnh Hồ Xung bật tràng cười ha hả, nói lời từ biệt lần nữa rồi nhảy tót lên ngựa đi ngay.

Lệnh Hồ Xung vừa về tới chân núi Hằng Sơn, bọn đệ tử canh gác dưới chân núi vừa thấy chàng lập tức báo tin lên núi.

Quần đệ tử phái Hằng Sơn lật đật xuống nghinh đón. Chỉ trong chốc lát quần hào ở biệt điện được tin cũng lũ lượt kéo xuống chào mừng.

Lệnh Hồ Xung cùng mọi người hàn huyên rồi hỏi đến tình hình gần đây thì Tổ Thiên Thu lên tiếng:

- Kính trình chưởng môn! Bọn nam đệ tử ở biệt điện ngày ngày luyện tập võ công, tuân giữ quy củ không ai dám đặt chân lên núi.

Lệnh Hồ Xung hớn hở nói:

- Qúy vị giữ gìn như vậy thì hay lắm.

Nghi Hòa cười nói:

- Các vị không lên ngọn núi chính là đúng sự thật, còn việc các vị giữ đúng quy củ hay không thì đệ tử chưa dám chắc.

Lệnh Hồ Xung nghi ngờ hỏi:

- Sư muội đã thấy những chuyện gì xảy ra?

Nghi Hòa đáp:

- Bọn đệ tử trong am chính, suốt ngày đêm cũng nghe tiếng ồn ào ở Thông Nguyên cốc, chẳng lúc nào yên tĩnh, không hiểu họ làm gì?

Lệnh Hồ Xung cười khanh khách nói:

- Tưởng điều chi quái lạ, còn muốn giữ họ ngồi yên thì không được.

Lệnh Hồ Xung bấm ngón tay nhẩm tính thấy ngày rằm tháng ba, ngày mở cuộc đại hội trên núi Tung Sơn không còn xa mấy.

Chàng liền cất tiếng hỏi:

- Hôm tại hạ lên nhận chức chưởng môn phái Hằng Sơn, chưởng môn phái Tung Sơn đã phái Lâm Hậu cầm Ngũ nhạc lệnh kỳ hẹn chúng ta lên dự cuộc đại hội trên núi Tung Sơn vào ngày rằm tháng ba hẳn các vị còn nhớ?

Đào Căn Tiên nói ngay:

- Có thế thật! Nhưng việc gì phải quan tâm tới điều đó? Nay chưởng môn cấp cho Đào mỗ một cây cờ lệnh đến núi Tung Sơn kêu chưởng môn phái đó tới đây là xong.

Đào Chi Tiên hỏi xen vào:

- Nếu hắn không chịu đến thì làm thế nào?

Đào Căn Tiên hỏi lại:

- Theo ý ngươi thì sao?

Đào Diệp Tiên lên tiếng:

- Cứ thế này là yên chuyện.

Hắn vừa nói vừa nắm tay kéo ra hai bên như kiểu kéo xác. ý hắn muốn nói:

xé xác Tả Lãnh Thiền làm bốn mảnh.

Mọi người đều cười ồ. Lệnh Hồ Xung cũng cười nói:

- Họ đã ước hẹn chưởng môn các phái trong Ngũ Nhạc kiếm phái lên cả Tung Sơn. Nay ta thỉnh Tả chưởng môn tới đây, mình phải mời hắn ăn uống, như thế là may cho họ và thiệt cho

mình. Huống chi nơi đây là cửa Phật, những cuộc náo nhiệt sát sinh không được tự do thì kém bề hứng thú. Bản tòa tưởng chúng ta kéo cả ngàn người lên núi Tung Sơn ăn uống cho thỏa thích và họ phải nhọc lòng tiếp đãi. Như thế có hay hơn không?

Quần hào ngồi ở Thông Nguyên Cốc chẳng khác gì tù giam lỏng nghe Lệnh Hồ Xung nói vậy đều vỗ tay hoan hô vang dội cả một góc trời.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Đến Tung Sơn rồi chúng ta cần ăn uống cho thật nhiều. Có thế họ mới chịu phục bản lãnh đồ đệ phái Hằng Sơn đều là những tay ăn to uống lớn.

Kế Vô Thi cười hỏi:

- Nếu vậy quần đệ tử phái Hằng Sơn sẽ biến thành bọn giá áo túi cơm thì làm thế nào?

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Bọn mình ăn nhiều bao nhiêu càng làm xót dạ Tả Lãnh Thiền bấy nhiêu chứ sao?

Mọi người nghe Lệnh Hồ Xung nói vậy đều khoái chí, quyết định hôm sau lên đường.

Tối hôm ấy Lệnh Hồ Xung cùng ăn uống một bữa thỏa thích ở Thông Nguyên Cốc. Người nào cũng say túy lúy mới đi ngủ.

Sáng hôm sau quần hùng tỉnh dậy thì trời đã quá ngọ mà hành trang chưa kịp thu xếp chi hết, đành phải hoãn lại sáng mai mới thượng lô...

Bọn nữ đệ tử đã chuẩn bị sẵn sàng không đi được ngay, ai nấy đều nóng ruột và có ý tức mình với bọn quần hào vì tham chén mà lỡ một ngày.

Sáng sớm hôm sau, Lệnh Hồ Xung cùng bọn nữ đệ tử phái

Hằng Sơn và quần hào lên đường nhằm phía Tung Sơn tiến phát.

Một hôm đoàn người đi đến bờ sông Hoàng Hà thì trời vừa tối, phải kiếm một nơi để ngủ trọ.

Hôm sau, Lệnh Hồ Xung dậy thật sớm để lên đường, không ngờ, bốn bề im lặng như tờ, chưa ai dậy hết. Chàng thấy tình trạng sáng nay khác hẳn mấy bữa trước, quần đệ tử dậy sớm lắm, nên trong lòng không khỏi hoang mang.

Tối hôm qua chàng cũng uống rượu với quần hào, bây giờ có tình hình khác lạ, bất giác nghĩ thầm:

- Tối hôm qua, mình vui chén quá say, không hiểu bọn nữ đệ tử có bị kẻ thù ám hại không? Mọi ngày họ dậy sớm mà sao sáng nay chưa thấy động tĩnh gì? Nếu xảy chuyện bất trắc thì ta mang tội nhiều nhất vì không trông coi cho họ được an toàn.

Nghĩ tới đây chàng xao xuyến vô cùng, vội với lấy cái áo khoác dài vào mình rồi lật đật chạy ra ngoài phòng cất tiếng gọi:

- Nghi Lâm, Nghi Thanh sư muội! các vị đã dậy chưa?

Nghi Lâm ở trong phòng vội dạ một tiếng rồi chạy ra hỏi:

- Sư ca chưởng môn! Có chi vậy? Bọn tiểu muội dậy cả rồi.

Lệnh Hồ Xung nghe Nghi Lâm nói vậy đã khoan tâm được một chút.

Chàng hỏi tiếp:

- Đêm qua các vị đều bình yên cả chứ?

Nghi Lâm đáp:

- Bọn tiểu muội đều bình yên, không có chuyện gì xảy ra cả...

Nghi Thanh cũng chạy ra cười hỏi:

- Chưởng môn sư ca! Những ông bạn quý của đại sư ca không

hiểu ăn uống say sưa đến thế nào mà bây giờ quý vị chưa ai dậy cả!

Lệnh Hồ Xung ngửng đầu trông chiều trời thì đã vào khoảng cuối giờ thìn sang đầu giờ tỵ. Chàng lại hoang mang hỏi:

- Sao đến bây giờ bọn họ chưa một ai dậy thì thật là kỳ.

Nghi Lâm dường như không lấy thế làm lọ Nàng mỉm cười đáp:

- Tiểu muội chưa thấy vị nào dậy cả, chắc các vị còn mơ màng giấc điệp, không chừng quá ngọ các vị mới dậy như các bữa trước cũng không biết chừng.

Nàng nói mấy câu này vẻ mặt rất thản nhiên. Trái lại Lệnh Hồ Xung nghe nói trong lòng hồi hộp vô cùng! Chàng tự hỏi:

- Chẳng lẽ hơn ngàn người say sưa hết? Huống chi trong bọn này có mấy chục người không uống một giọt rượu thì làm sao lại ngủ đến bây giờ chưa dậy? Hỏng bét! Trong vụ này tất có điều lắt léo mất rồi.

Chàng hoảng hốt chạy vào trong ngôi nhà từ đường lớn là nơi mà quần hào tụ tập và ngủ tại đó.

Lệnh Hồ Xung thấy cửa đóng, chàng giơ tay lên cửa, trong nhà vẫn không có tiếng người đáp lại.

Lệnh Hồ Xung liền quanh ra phía sau, vượt qua tường mà vào nhà thì chẳng thấy bóng một ai. Chàng ngó quanh trong nhà một lượt bỗng nhìn thấy một tờ giấy đặt trên bàn.

Lòng chàng run lên, bước vội tới trước bàn cầm tờ giấy lên đọc:

"Lệnh Hồ công tử! Bọn thuộc hạ vừa nhận được Hắc Mộc lệnh bài của Triêu Dương thần giáo đưa đến. Nhậm giáo chủ ra nghiêm lệnh cho bọn thuộc hạ phải hỏa tốc trở về Hắc Mộc

Nhai, đi suốt ngày đêm, không được chậm trễ. Đồng thời theo lệnh giáo chủ, bọn thuộc hạ không được nói cho công tử biết. Vậy bọn thuộc hạ tạm thời từ biệt. Sau này sẽ có ngày tái hội. Trong lúc vội vàng thơ chẳng hết lời. Mong công tử lượng thứ!" Cuối thơ thự danh:

"Kế Vô Thi, Tổ Thiên Thu, Lão Đầu Tử và hết thảy anh em đồng bái".

Lệnh Hồ Xung đọc xong lá thư để lại, tuy trong dạ bâng khuâng vì bọn họ bỏ đi một cách đột ngột, nhưng trái lại chàng yên tâm rất nhiều. Vì lúc trước chàng yên trí đã xảy chuyện bất trắc, rất có thể máu chảy, thây phơi và cả ngàn người bị chết thảm rồi.

Bây giờ chàng biết rõ bọn họ được Nhậm Ngã Hành triệu về thì trong lòng rất nhẹ nhõm.

Song chàng lại tự hỏi:

- Vì lẽ gì Nhậm giáo chủ phải dùng Hắc mộc lệnh bài để gọi họ tức tốc trở về? Sao giáo chủ lại không cho ta hay? Phải chăng lão có điều bất mãn với tả à phải rồi! Lão yêu cầu ta gia nhập Triêu Dương thần giáo mà ta không chịu. Bữa trước trong điện, bọn thuộc hạ của lão đang làm lễ bái kiến và kể tội Đông Phương Bất Bại, ta vô ý bật lên tiếng cười. Chắc họ cho là ta khinh thường họ mới nổi lên tràng cười chế diễu, rồi bọn họ đều tức giận tạ Thực ra đó là một điều ta đã đắc tội Nhậm giáo chủ.

Rồi chàng tự nhủ:

- Trong bọn Lão Đầu Tử nhiều người đã phải uống Tam thi não thần đan, hễ thấy Hắc mộc lệnh bài đưa đến là họ kinh hồn táng đởm, không dám trái lệnh, nên đang đêm họ cũng lật đật lên đường đi ngay. Điều đó không có chi đáng trách. Nhưng Doanh Doanh mà biết việc này, nàng tất oán hận phụ thân vô

cùng vì nàng cho là lão rút người về làm bớt lực lượng của ta lên núi Tung Sơn. Nhưng ta thì cái đó không quan hệ mấy, ta chỉ mong giữa nàng và phụ thân đừng xảy ra chuyện gì xích mích là hay hơn hết.

Lúc này bọn Nghi Hòa, Nghi Thanh, Nghi Lâm và nhiều người đã nhẩy ùa vào trong nhà từ đường.

Họ nghe tin quần hào đột nhiên im lặng bỏ đi thì không khỏi ngơ ngác đưa mắt nhìn nhau.

Chỉ có Nghi Hòa là người thứ nhất không ưa quần hào vì họ hay làm huyên náo, y thấy quần hào đi khỏi thì lộ vẻ vui mừng nói:

- Những ông tướng bỏ đi càng hay. Các ông mà còn ở phái Hằng Sơn, ngày đêm ăn uống cùng quấy phá loạn xạ ngầu khiến cho người ta mất hết sự yên tĩnh là phải lo nghĩ về họ luôn luôn, nếu họ có dã tâm làm càn.

Nghi Thanh vẫn lộ vẻ băn khoăn nói:

- Nhậm giáo chủ triệu tập bọn họ về một cách đột ngột và nhất lạo vào lúc cùng đi lên núi Tung Sơn thì tất có dụng ý gì?

Nghi Thanh chợt nghĩ ra điều gì, nàng nói tiếp:

- Nay vì lựa chọn chưởng môn cho Ngũ Nhạc phái mà bọn ta lên núi Tung Sơn. Vì chưởng môn sau này tất nhiên phải ra mặt đối nghịch với ma giáo. Nếu để bọn môn đồ của họ tham dự vào công cuộc tuyển lựa chưởng môn chính phái thì còn nghĩa lý gì?

Trịnh Ngạc bỗng xen vào:

- Nghi Thanh sư tỷ nói vậy là phải lắm! Bọn họ đi khỏi thật hay vô cùng! Nếu đại sư ca của chúng ta được lựa chọn làm chưởng môn Ngũ nhạc phái mà có mặt bọn Ma giáo thì nhất

định phái Tung Sơn viên vào lẽ đó mà phản kháng.

Lệnh Hồ Xung mỉm cười, nghĩ thầm trong bụng:

- Các cô này không muốn cho bọn quần hào thô lỗ đứng ngang hàng với các cô nên trong lòng rất lấy làm khó chịu. Có điều các cô nể mặt ta nên không dám nói mà thôi. Nay bọn quần hào tự ý bỏ đi khác nào nhổ được cái đinh trước mắt, nên các cô lấy làm khoan khoái lắm là phải.

Lệnh Hồ Xung tuy trong lòng nghĩ vậy nhưng chàng không nói ra miệng.

Bất thình lình từ trong gian phòng ở dẫy nhà mé tây có tiếng ú ớ. Tiếp theo là những tiếng đập thình thình vang lên.

Nghi Hòa lên tiếng quát hỏi:

- Ai làm gì vậy?

Y hỏi đến hai ba câu vẫn không thấy tiếng người đáp lại mà tiếng đập vẫn nhộn lên.

Nghi Hòa liền chạy tới cửa phòng căn nhà này. Thấy cửa phòng vẫn đóng chặt, y liền đạp mạnh vào cánh cửa đánh binh một cái, thì ra cánh cửa chỉ khép hờ, vừa đẩy bung ra.

Nghi Hòa ngó đầu vào trong phòng thì thấy cảnh tượng rất kỳ dị. Năm sáu người đàn ông nằm chồng lên nhau ở trên giường.

Nghi Hòa nhìn kỹ lại bọn này chính là Đào cốc lục tiên.

Y vừa kinh hãi vừa buồn cười cất tiếng gọi:

- Đại sư ca! Đại sư ca mau mau xuống đây mà coi!

Lệnh Hồ Xung lật đật chạy tới nơi đứng sau lưng Nghi Hòa. Chàng nhìn vào không khỏi giật mình.

Lệnh Hồ Xung ngẩn người ra một lúc rồi tiến vào phòng.

Trước hết chàng ôm Đào Căn Tiên đặt xuống hỏi:

- Các vị làm trò gì thế này?

Nhưng Đào Căn Tiên chỉ ú ớ nói không ra tiếng.

Lệnh Hồ Xung nhìn vào miệng hắn thì thấy trong miệng bị nhét giẻ thật chặt. Chàng liền móc giẻ ra.

Bây giờ Đào Căn Tiên không bị cắt họng nữa, liền ngoác miệng ra thóa mạ:

- Con bà nó! Mồ mả thập bát đại tổ tôn nhà nó không được yên lành. Nó động mồ động mả mới chơi ta vố này. Con cháu mười đời nhà mi phải tội chết đâm, chết chém, sinh đứa nào chết đứa ấy...

Lệnh Hồ Xung không nín được phải bật cười ngắt lời:

- Ô hay! Đào Căn Tiên đại ca! Tại hạ có điều chi đắc tội với đại ca đâu?

Đào Căn Tiên lại văng tục:

- Tổ mẹ nó! Đào mỗ thóa mạ công tử làm chỉ Lão gia chỉ thóa mạ những quân khốn kiếp giở thói đê hèn. Lão gia mà còn gặp nó quyết xé xác ra 4 mảnh, 8 mảnh, 16 mảnh.... rồi thành trăm mảnh.

Lệnh Hồ Xung lại hỏi:

- Vậy chứ Đào Căn Tiên đại ca thóa mạ ai thế?

Đào Căn Tiên đáp:

- Nó là quân đốn mạt. Lão gia đang cùng mọi người uống rượu vì sơ ý mà tên chó chết đó đến tập kích. Rồi bị nó điểm huyệt một cách đột ngột. Chúng còn quăng lão gia chồng chất lên nhau như một đống củi. Tổ Thiên Thu, Lão Đầu Tử là những quân vô hại. Tổ tôn mười chín đời nhà chúng nó đều là phường hèn ha...

Bây giờ Lệnh Hồ Xung mới hiểu bọn Đào cốc lục tiên không phải là môn đồ Ma giáo, nên quần hào đã kiềm chế họ rồi để lại đây chứ không đưa về Hắc Mộc Nhai. Lệnh Hồ Xung lại cất người thứ hai là Đào Hoa Tiên bỏ xuống, móc giẻ trong mồm ra. Chàng vừa móc được một nửa hắn đã líu lô lên giọng.

Lúc rút hết giẻ ra rồi, Đào Hoa Tiên nói:

- Đại ca! Đại ca nói thế không đúng! Xé chúng làm bốn mảnh, tám mảnh rồi cứ thế mà gấp đôi thì sao lại thành trăm ngàn mảnh được?

Đào Căn Tiên nói:

- Ta thích xé hắn làm trăm mảnh cũng được chứ cần gì phải gấp đôi lên mãi. Đào Hoa Tiên nói:

- Sao lại không gấp đôi? Như thế thì còn nghĩa lý gì?

Huyệt đạo hai người này còn chưa giải khai, mới có cái miệng là tự do là cãi nhau liền.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Hai vị đừng cãi nhau nữa. Câu chuyện đêm qua thế nào?

Đào Căn Tiên nói:

- Ta biết thế nào được? Bọn ta đang uống rượu vui thích thì đột nhiên sau vai tê chồn. Thế là sáu anh em bị sáu con rùa điểm huyệt có lý đâu chúng lại đùa thế được?

Đào Hoa Tiên hỏi:

- Bọn con rùa nào? Chúng ta đi bắt họ đem về để đánh nhau đến người sống thì ta chết.

Đào Căn Tiên hỏi:

- Ta sống người chết thế là nghĩa làm sao? Chúng ta không liều mạng với Lệnh Hồ công tử. Ngươi lại không liều mạng với t? Như vậy phải nói đánh liều mạng cho nó chết ta sống mới

phải chứ!

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Bây giờ việc khẩn yếu là phải giải khai huyệt đạo cho các vị đã.

Rồi chàng giải khai huyệt đạo cho Đào Hoa Tiên.

Đoạn chàng chạy ra ngoài phòng để không phải nghe sáu anh em lão cãi nhau ỏm tỏi vì những chuyện không đâu.

Trịnh Ngạc cười hỏi:

- Đại sư ca sáu anh em họ làm gì vậy?

Tần Quyên xen vào:

- Bọn họ là những La hán chồng lên nhau.

Chẳng ngờ Đào Căn Tiên và Đào Hoa Tiên võ công rất cao cường, tai nghe rất minh mẫn. Tần Quyên nói rất khẽ mà Đào Hoa Tiên đã cất tiếng thóa mạ:

- Tiểu ni cô! Nói nhăng gì thế? Sao dám bảo bọn ta là La hán chồng.

Tần Quyên cười nói:

- Tiểu muội không phải là tiểu ni cô.

Đào Hoa Tiên nói:

- Cô ở cùng bọn tiểu ni cô thì cũng là tiểu ni.

Tần Quyên nói:

- Lệnh Hồ chưởng môn cũng ở với bọn tiểu muội, y có là tiểu ni cô không?

Đào Căn Tiên nói:

- Đúng rồi! Y cũng là tiểu ni cô.

Trịnh Ngạc cười hỏi:

- Thế thì các vị cùng ở với bọn tiểu ni cũng là tiểu ni cô cả rồi

ư?

Đào Căn Tiên và Đào Hoa Tiên cứng họng không trả lời được quay ra oán hận nhau. Người nọ bảo người kia chẳng ra gì để biến thành tiểu ni cả lũ.

Lệnh Hồ Xung cùng bọn Nghi Hòa ở ngoài phòng chờ đã khá lâu mà thủy chung vẫn không thấy bọn Đào cốc lục tiên ra.

Lệnh Hồ Xung chạy lại đẩy cửa tiến vào thì thấy Đào Hoa Tiên cười hì hì chạy lui chạy tới mà chẳng giải khai huyệt đạo cho mấy người kia.

Lệnh Hồ Xung cười ha hả đưa tay giải khai huyệt đạo cho rồi vội vã rút lui ra khỏi phòng.

Bỗng nghe những tiếng "binh binh", "lách cách" trong phòng nổi lên rất nhộn nhịp.

Bất Giới hòa thượng lại xuất hiện

Lệnh Hồ Xung để mặc cho Đào cốc lục tiên ở trong phòng cãi nhau, chàng liền cùng mọi người ra đi.

Đoàn người rẽ mấy khúc quanh đi vào con đường ở giữa cánh đồng.

Lệnh Hồ Xung chợt trông thấy một cây đào non, mỡn xanh, tươi nụ hoa mới nở dường như chờ đợi gió xuân sẽ nở tung ra. Chàng liên tưởng đến Đào cốc lục tiên, miệng lẩm bẩm:

- Cây đào này thật đẹp mắt. Người ta thường nói:

"Đào lý vô ngôn". Giống đào là một thứ cây chẳng những xanh tươi mà lại ý nhị kín đáo. Thế mà bọn Đào cốc lục tiên thì lắm mồm lắm miệng, ăn nói toàn chuyện không đâu, hình thù lại bê bối chẳng có chút tư cách nào giống đào cả.

Chàng vừa cười thầm vừa tiến bước. Bỗng nét mặt chàng trở lại nghiêm nghị, dường như sực nhớ ra điều gì, bụng bảo dạ:

- Nhậm giáo chủ hiệu triệu quần hào về Hắc Mộc Nhai một cách đột ngột mà lại dấu cả ta thì đủ biết lão oán hận ta vô cùng. Tội nghiệp cho Doanh Doanh ở vào tình thế rất khó xử. Một bên là hiếu, một bên là tình, nàng biết thiên về bên nào?

Nghĩ tới đây chàng bỗng xịu mặt lại, bất giác buông tiếng thở dài.

Chàng không ngờ tiếng thở dài của mình đã lọt vào tai một thiếu nữ đi sau.

Nàng cất tiếng hỏi:

- Lệnh Hồ đại ca! Dường như trong lòng đại ca có tâm sự gì không vui. Phải vậy không?

Lệnh Hồ Xung nghe thanh âm nhận ra đó là tiếng Nghi Lâm. Chàng quay đầu nhìn lại thấy nàng tỏ ra rất quan tâm đến mình.

Chàng liền lắc đầu gượng cười đáp:

- Không! Tiểu huynh không có tâm sự chi buồn phiền. Chỉ vì các bạn hữu bỏ đi một cách đột ngột không một lời từ biệt, khiến tiểu huynh không khỏi bâng khuâng trong dạ.

Nghi Lâm dường như không thỏa mãn về câu trả lời của chàng, nàng hỏi tiếp:

- Bọn người đó đều kính cẩn tuân theo mệnh lệnh của Nhậm đại tiểu thự Bọn họ đã biết tiểu thư hết lòng hết dạ với đại ca mà còn dám cư xử bất lịch sự với đại ca thì ra họ dám phật ý Nhậm đại tiểu thư hay sao?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Quần hào kính nể Nhậm đại tiểu thư là chuyện khác, nhưng phụ thân nàng hiện này đã đoạt lại ngôi giáo chủ Triều Dương thần giáo, dĩ nhiên họ phải phục tòng nghiêm lệnh của lão. Hơn nữa, họ đã uống Tam thi não thần đan mà chống chọi với lão thì những con trùng đền thời không có thuốc kìm hãm sẽ phát tác. Vấn đề chết người này khiến họ lúc nào cũng hoang mang.

Nghi Lâm hạ thấp giọng xuống ngập ngừng hỏi:

- Tiểu muội muốn hỏi đại ca một điều được chăng?

Lệnh Hồ Xung mỉm cười đáp:

- Dĩ nhiên là được! Sư muội có điều chi thắc mắc thì cứ việc hỏi.

Nghi Lâm hai má ửng hồng hỏi:

- Giữa Nhậm đại tiểu thư và Nhạc tiểu thư, đại ca ưa thích ai hơn?

Lệnh Hồ Xung bị câu hỏi bất ngờ chàng không liệu trước được thành ra luống cuống. Chàng không biết trả lời thế nào liền hỏi lại:

- Sư muội hỏi ta câu đó làm chi?

Nghi Lâm thành thật đáp:

- Đây là nhị vị sư tỷ Nghi Hòa, cùng Nghi Thanh dặn tiểu muội hỏi đại sư ca.

Lệnh Hồ Xung càng lấy làm lạ, chàng vừa cười vừa hỏi lại:

- Các ngươi đều là những kẻ tu hành mà hỏi đến chuyện này là có dụng ý gì?

Nghi Lâm bẽn lẽn lắc đầu đáp:

- Lệnh Hồ đại ca! Câu chuyện giữa đại ca và Nhạc tiểu thư trước nay tiểu muội không nói với ai cả. Từ bữa Nghi Hòa sư tỷ đả thương Nhạc tiểu thư rồi đôi bên sinh hiềm khích. Vì lý do đó hai sư tỷ lên núi Hoa Sơn báo tin việc đại sư ca lên tiếp nhiệm chưởng môn phái Hằng Sơn liền bị họ giam giữ không tha về nữa.

Lệnh Hồ Xung hơi lộ vẻ ngạc nhiên hỏi:

- Ồ! Đúng thế thật! ta vẫn băn khoăn lo lắng không hiểu vì lý do gì hai vị sư muội đi Hoa Sơn không trở về và cũng không thấy có hồi âm. Té ra họ bị giữ ở núi Hoa Sơn. Nhưng tại sao sư muội biết rõ thế?

Nghi Lâm ngập ngừng đáp:

- Tin này.... do Điền Bá Quang đã cho hay.

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Có phải tên đồ đệ của sư muội không?

Nghi Lâm đáp:

- Chính hắn! Sau khi đại sư ca lên Hắc Mộc Nhai, mấy vị sư tỷ nhờ gã họ Điền lên núi Hoa Sơn để dò la tin tức.

Lệnh Hồ Xung gật đầu:

- Gã họ Điền khinh công trác tuyệt mà đi dò la tin tức thật khó có người phát giác ra được. Gã có gặp hai vị sư muội đó không?

Nghi Lâm đáp:

- Dĩ nhiên là gặp rồi. Có điều họ canh phòng rất nghiêm mật. Gã muốn cứu hai vị ra mà không được. may ở chỗ hai vị sư tỷ không bị hành hạ khổ sở. Tiểu muội đã biên thơ cho gã họ Điền dặn gã đừng gây chuyện với phái Hoa Sơn, hoặc đả thương ai để khỏi phiền cho đại sư ca.

Lệnh Hồ Xung cười hì hì nói:

- Sư muội giỏi thật! Sư muội viết thư ra lệnh cho gã thật đúng tư cách của vị nghiêm sư đối với đồ đệ.

Nghi Lâm thẹn đỏ mặt lên nói:

- Tiểu muội ở ngọn Kiến Tính mà gã ở hang Thông Nguyên nên chỉ có cách viết thư này nhờ mấy vị sư tỷ đưa xuống để dặn bảo gã.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Tiểu huynh nói giỡn mà thôi! Sư muội bất tất phải quan tâm! Điền Bá Quang còn được thêm tin tức gì nữa không?

Nghi Lâm đáp - Gã bảo đã được chứng kiến một chuyện vui mừng. Nhạc tiên sinh, sư phụ của đại ca đã kén được rể đông sàng theo như điều mong ước.

Lệnh Hồ Xung biến sắc.

Nghi Lâm sợ quá không dám nói nữa.

Lệnh Hồ Xung bâng khuâng trong dạ.

Chàng ngơ ngác hỏi lại:

- Còn gì nữa? Sao sư muội không nói tiếp? Tiểu huynh có sao đâu?

Tuy chàng nói vậy nhưng chính tai chàng nghe cũng lạc giọng.

Nghi Lâm nói:

- Lệnh Hồ đại ca tưởng không nên khó chịu về vụ này. Hai vị sư tỷ Nghi Hòa và Nghi Thanh đều cho là giữa Nhậm đại tiểu thư và Nhạc tiểu thư thì Nhậm đại tiểu thư đều hay hơn gấp mười Nhạc tiểu thư, bất luận về dong nhan hay về bản lãnh, mặc dầu Nhậm đại tiểu thư là người trong Ma giáo.

Lệnh Hồ Xung nhăn nhó cười nói:

- Tiểu huynh có điều gì khó chịu đâu? Trái lại tiểu huynh còn mừng cho tiểu sư muội được duyên ưa phận đẹp. Điền Bá Quang.... có gặp tiểu sư muội của ta...

Chàng nói tới đây nghẹn họng không thốt ra lời nữa.

Nghi Lâm nói:

- Theo lời Điền Bá Quang thì vụ thành hôn của Nhạc tiểu thư đã cử hành một cách cực kỳ long trọng, trên ngọn Ngọc nữ phong núi Hoa Sơn. Đâu đâu cũng treo đèn kết hoa, cực kỳ náo nhiệt. Các môn phái tấp nập kéo tới mừng nhưng Nhạc tiên sinh không báo tin này cho phái Hằng Sơn coi ta như thù nghịch.

Lệnh Hồ Xung chỉ khẽ gật đầu chứ không nói gì.

Nghi Lâm lại nói tiếp:

- Vu Tẩu và Nghi Văn sư tỷ đến mời phái Hoa Sơn là vì lòng tốt. Bọn họ đã chẳng cho người đưa lễ vật đến chúc mừng đại ca

thì chớ, họ còn bắt giữ sứ giả không tha cho về là nghĩa làm sao? Hành động này thật trái với quy củ võ lâm. Nhạc tiên sinh vốn người thủ lễ quân tử mà chuyện này tỏ ra hẹp hòi lỗ mãng.

Lệnh Hồ Xung dường như vẫn bâng khuâng trong dạ. Chàng đứng trơ ra ngơ ngẩn xuất thần. Dường như chàng không để ý đến câu hỏi của Nghi Lâm nên không buồn trả lời.

Nghi Lâm lại nói:

- Nghi Hòa và Nghi Thanh sư tỷ còn nói hành động của phái Hoa Sơn đã không quang minh lỗi lạc thì chúng ta bất tất phải giữ lịch sự với họ. Phen này chúng ta lên núi Tung Sơn mà gặp bọn họ cần phải chất vấn họ thả người, chứ không để họ làm bậy thế được.

Lệnh Hồ Xung chỉ khẽ gật đầu mà chẳng bảo sao.

Nghi Lâm nhìn dáng điệu thẫn thờ của Lệnh Hồ Xung như người mất hồn bạt vía, nàng không khỏi buông tiếng thở dài, cất giọng ôn nhu khuyên chàng:

- Lệnh Hồ đại ca! Đại ca chẳng nên nghĩ nhiều cho hao tổn tinh thần mà cần bảo trọng tấm thân.

Nghi Lâm dứt lời, thủng thẳng rút lui.

Lệnh Hồ Xung thấy nàng đi mỗi lúc một xa, chàng sực nhớ ra chuyện gì liền cất tiếng gọi:

- Sư muội!

Nghi Lâm dừng bước ngoảnh đầu lại hỏi:

- Đại sư ca có điều chi dạy bảo?

Lệnh Hồ Xung ngập ngừng:

- Người thành hôn với Nhạc tiểu sư muội là.... là...

Nghi Lâm gật đầu nói tiếp:

- Là gã họ Lâm.

Đoạn nàng chạy đến trước mặt nắm lấy tay chàng, buồn rầu nói:

- Đại sư ca! Gã họ Lâm so với đại sư ca khác nhau một trời một vực. Nhạc tiểu thư là người ngu xuẩn mới chịu lấy gã. Các vị sư tỷ sở dĩ không nói chuyện này với đại sư ca là sợ đại ca phiền lòng. Mấy bữa nữa chúng ta lên núi Tung Sơn chắc sẽ gặp cô ả cùng đức lang quân. Đại ca mà nhìn thấy cô ta thay đổi y phục ra kiểu nàng dâu mới không chừng.... sẽ là một chướng ngại cho việc lớn của chúng tạ Ai cũng mong rằng lúc đó mà có Nhậm đại tiểu thư ở bên cạnh đại sư ca là chuyện rất hay. Các vị sư tỷ ân cần dặn tiểu muội phải ráng khuyên giải đại sư ca đừng bận tâm đến con người hồ đồ là Nhạc tiểu thư nữa.

Trên môi Lệnh Hồ Xung thoáng lộ một nụ cười chua chát, chàng tự nhủ:

- Bọn này đều lo cho ta không chịu nổi những mối xúc động trong lòng, nên ân cần khuyên giải tạ Mấy bữa trước đây ta cùng quần hào uống rượu say sưa, nói cười thỏa thích không chừng cũng do bọn Nghi Hòa xúi giục họ bày đặt ra những cuộc này để ta khuây khỏa nỗi phiền.

Đột nhiên chàng cảm thấy mấy giọt nước mắt rớt xuống mu bàn tay, liền ngoảnh đầu nhìn lại thì thấy những hạt lệ long lanh trong khóe mắt Nghi Lâm đang từ từ rớt xuống.

Chàng kinh ngạc ngập ngừng hỏi:

- Tại sao sư muội.... sư muội lại sa lụy?

Nghi Lâm buồn rầu đáp:

- Điều mà tiểu muội lo âu nhất là phải nhìn thấy vẻ mặt than thở của đại sư cạ Nếu đại sư ca không nhịn nổi đau lòng thì cứ

bật lên tiếng khóc, tiểu muội còn đỡ sợ hơn.

Lệnh Hồ Xung bật lên tràng cười khanh khách, lớn tiếng:

- Việc gì ta phải khóc? Ta bất quá chỉ là một tên lãng tử vô hạnh đến nỗi sư phụ, sư nương ghét bỏ và đuổi ra khỏi môn trường. Nghi Lâm sư muội! Cớ sao sư muội.... Ha ha...

Chàng bật tràng cười rộ rồi bỏ chạy lên núi. Chàng chạy thẳng một lèo như bị ma đuổi đến mấy chục dặm đường. Lệnh Hồ Xung chạy tới vùng hoang lương, không một vết chân người lại cảm thấy lòng sầu rào rạt, bỗng chàng khóc òa lên kỳ cho đến lúc trút vơi nỗi sầu, trong lòng thư thái mới dừng lại.

Chàng nghĩ thầm trong bụng:

- Bây giờ cặp mắt ta đỏ hoe và sưng húp lên, nếu bọn Nghi Hòa trông thấy chúng tất chê cười. Chi bằng đến tối ta mới trở về quán trọ hay hơn.

Nhưng rồi chàng lại lẩm bẩm:

- Bọn họ thấy ta đi đâu không trở về tất sinh lòng lo lắng rồi nhốn nháo cả lên thì làm thế nào? Nơi đây cách núi Tung Sơn chẳng xa là mấy, ta phải giữ đừng để chuyện gì xảy ra mới được. Bậc đại trượng phu muốn khóc là khóc, muốn cười là cười. Lệnh Hồ Xung thương yêu Nhạc Linh San là một chuyện mọi người đều biết. Nếu ta giữ vẻ thản nhiên, họ cũng cho là ta giả vờ.

Chàng nghĩ tới đây liền trờ gót chạy về nơi tụ hội.

Bọn Nghi Hòa, Nghi Thanh cùng quần đệ tử chia nhau đi kiếm chàng. Họ thấy chàng trở về thì mừng như bắt được của.

Trong khách điếm đã có một tiệc rượu sẵn sàng dành riêng cho chàng.

Lệnh Hồ Xung ngồi vào bàn uống một mình cho đến lúc say mèm rồi gục xuống bàn mà ngủ, vì hiện nay bọn quần hào đi cả

rồi chàng chẳng còn cười đùa với ai được nữa.

Mấy hôm sau đoàn người đi tới chân núi Tung Sơn thì chỉ còn cách ngày khai đại hội hai bữa.

Sáng sớm ngày rằm tháng ba, Lệnh Hồ Xung thống lãnh đoàn đệ tử lên núi.

Lưng chừng sườn núi có đặt quán nghỉ chân.

Bỗng thấy bốn hán tử mặc áo vàng từ trong quán chạy ra nghênh tiếp. Bọn này vừa trông thấy Lệnh Hồ Xung liền kính cẩn thi lễ nói:

- Kính chào đại gia Lệnh Hồ chưởng môn! Tả chưởng môn của tệ phái đáng chờ đại giá.

Chàng ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Hiện giờ các vị sư bá, sư thúc, sư huynh, sư đệ của ba phái Thái Sơn, Hành Sơn và Hoa Sơn đã tới từ hôm quạ Nay tệ phái lại được nghênh tiếp Lệnh Hồ chưởng môn cùng các vị sư tỷ thì còn gì hay hơn nữa.

Lệnh Hồ Xung liền đi lên núi. Chàng thấy đường lối quét tước rất sạch sẽ, cứ cách mấy dặm lại đặt một trạm. Trạm nào cũng có người phái Tung Sơn đón tiếp dâng trà nước cùng đồ điểm tâm.

Lệnh Hồ Xung thấy tình trạng này bụng bảo dạ:

- Chuyến này phái Tung Sơn chuẩn bị cực kỳ chu đáo. Ta càng thấy rõ Tả Lãnh Thiền quyết tâm dành dựt cho bằng được chức chưởng môn Ngũ Nhạc phái.

Đoàn người đang đi bỗng phía sau có người lớn tiếng réo:

- A Lâm! A Lâm!

Nghi Lâm vừa nghe tiếng gọi đã mừng quýnh reo lên:

- Đúng gia gia rồi!

Đoạn nàng quay lại lớn tiếng gọi:

- Gia gia!

Một vị hòa thượng thân hình cao lớn đang theo đường sơn đạo đi lên. Nhà sư này chính là Bất Giới hòa thượng, phụ thân của Nghi Lâm. Phía sau Bất Giới hòa thượng còn một nhà sư nữa. Hai nhà sư này thân pháp rất mau lẹ, thoáng cái đã tới nơi.

Bất Giới hòa thượng lên tiếng:

- Lệnh Hồ công tử! Công tử bị trọng thương không chết đã là may nay còn lên nhậm chức chưởng môn phái Hằng Sơn của con gái bần tăng thì còn gì hay bằng.

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Đó là nhờ ơn đức của đại sư.

Chàng chợt nhìn đó nhà sư theo sau Bất Giới hòa thượng thấy nét mặt trông quen lắm nhưng trong lúc đột ngột chàng không nhớ ra được mặt nhà sư này là ai? Không biết chàng đã gặp ở đâu.

Sau một hồi ngẫm nghĩ, chàng nhận ra người đó chẳng phải ai xa lạ mà chính là Vạn lý độc hành Điền Bá Quang. Bất giác chàng buột miệng la lên:

- Ô kìa! Điền huynh đấy ư?

Bỗng thấy Điền Bá Quang nhìn Nghi Lâm nghiêng mình thi lễ nói:

- Xin tham kiến.... sư phụ.

Nghi Lâm thấy Điền Bá Quang nay đội lốt nhà sư, nàng rất đỗi ngạc nhiên hỏi lại:

- Ngươi sao lại xuất gia.... hay là ngươi giả vờ?

Bất Giới hòa thượng ra chiều đắc ý cười khà khà nói:

- Con người thành thật không lừa bịp ai tất thành nhà sư chân chính. Bất khả Bất Giới! Pháp danh ngươi là gì? Ngươi hãy nói cho lệnh sư biết.

Điền Bá Quang nở nụ cười gượng gạo đáp:

- Thưa.... sư phụ! Đệ tử đã được thái sư phụ đây dặt cho pháp hiệu là Bất khả Bất Giới gì gì đó.

Nghi Lâm chưa hết ngạc nhiên hỏi:

- Pháp hiệu gì mà dài lê thê như vậy? Bất khả Bất Giới nghĩa là làm sao?

Bất Giới hòa thượng nói:

- Ngươi thì hiểu thế nào được. Trong kinh phật nói:

Đức bồ tát còn kêu bằng đại từ đại bi, cứu khổ cứu nạn, quan thế âm bồ tát. Cái tên đó đọc một tràng không hết thì sao? Bất khả Bất Giới mới có bốn chữ đã lấy chi làm dài?

Nghi Lâm gật đầu hỏi:

- Té ra là thế! Tại sao y lại xuất giả Phải chăng gia gia đã thu nạp y làm đệ tử?

Bất Giới hòa thượng đáp:

- Không phải đâu! Y là đồ đệ của hài nhị Còn ta là tổ sư của hài nhị Hài nhi đã là tiểu ni cô, y lại tôn hài nhi làm sư phụ. Nếu y không xuất gia tất phái Hằng Sơn phải mang tiếng. Vì thế ta mới kêu y làm hòa thượng.

Nghi Lâm mỉm cười nói:

- Khuyên nhủ chắc y không chịu. Gia gia đã cưỡng bách y thì đúng hơn.

Bất Giới hòa thượng cãi:

- Đó là y tự nguyện, chứ ta cưỡng ép thế nào được. Y là con

người rất tốt, có điều y hành động bừa bãi. Vì thế mà ta đặt pháp danh cho y là Bất khả Bất Giới để y răn mình mới được.

Nghi Lâm hai má ửng hồng. Nàng hiểu chỗ dụng ý của gia gia. Lão biết Điền Bá Quang là một tên đại đạo hái hoa, tham dâm hiếu sắc. Gã bị Bất Giới hòa thượng bắt trong trường hợp nào thì không ai hiểu. Một điều kỳ lạ là lão không giết hoặc dùng hình phạt cổ quái đối với gã mà chỉ bắt gã làm sư.

Bất Giới hòa thượng lại nói:

- Pháp danh của ta là Bất Giới nên không cần giữ một giới luật nào. Còn Điền Bá Quang mà không rút vào giới luật thì ở chung với các ngươi thế nào được? Cả Lệnh Hồ công tử cũng không ưa gã. Y đã là truyền nhân của ta vì thế pháp danh có mang hai chữ "Bất Giới".

Đột nhiên có người lớn tiếng hỏi:

- Đệ tử của Bất Giới là Bất khả Bất Giới, thế thì đồ đệ của Bất khả Bất Giới sẽ kêu bằng gì?

Người vừa lên tiếng đó là Đào Chi Tiên. Té ra bọn Đào cốc lục tiên đã rượt tới nơi.

Đào Thực Tiên nghe ca ca nói vậy liền đáp:

- Trong pháp danh của đệ tử y cũng cần phải có bốn chữ "Bất khả Bất Giới" và như vậy y có thể đặt pháp hiệu cho đệ tử là Đương nhiên Bất khả Bất Giới.

Đào Chi Tiên lại hỏi:

- Thế thì đệ tử của Đương nhiên Bất khả Bất Giới sẽ gọi là gì?

Lệnh Hồ Xung thấy Đào cốc lục tiên tới nơi lại lo cho Điền Bá Quang bị bọn chúng rắc rối liền nắm lấy tay gã kéo đi nói:

- Tiểu đệ có vài lời muốn hỏi Điền huynh.

Điền Bá Quang đáp:

- Vâng!

Hai người kéo nhau đi rất mau ra xa chừng mấy chục trượng.

Phía sau còn vang lên thanh âm của Đào Căn Tiên:

- Cái đó khó gì? Đệ tử của Đương nhiên Bất khả Bất Giới sẽ lấy pháp hiệu là Lý sở đương nhiên Bất khả Bất Giới.

Lệnh Hồ Xung cùng Điền Bá Quang đưa nhau ra xa mọi người rồi, Điền Bá Quang mới cất tiếng hỏi lại:

- Lệnh Hồ chưởng môn:

có phải chưởng môn muốn biết vì lẽ gì mà tại hạ lại biết thành người xuất giả Thái sư phụ của tại hạ chưa nói rõ vụ này cho chưởng môn nghe hay sao?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Những chuyện mới đây tại hạ không được rõ lắm.

Điền Bá Quang hỏi:

- Chắc chưởng môn còn nhớ tại hạ thua cuộc Lệnh Hồ chưởng môn mà phải bái tiểu sư thái đây làm sư phụ.

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Khi đó tại hạ bất quá muốn nói giỡn, dè đâu Điền huynh lại cho là thật. Sở dĩ tại hạ nói vậy là e Điền huynh có ý lần khân, sỡm sờ nên ràng buộc Điền huynh và Nghi Lâm sư muội vào tình sư đệ để đề phòng mà thôi. Sau tại hạ nhận thấy Điền huynh hoài bão tấm lòng sửa đổi lỗi lầm thì lấy làm bội phục, vì chỉ bậc đại trượng phu mới đủ gan dạ cải quá tự tân, còn hạng tầm thường quyết không làm nổi.

Điền Bá Quang nói:

- Bữa trước, tại hạ đến núi Hoa Sơn mời công tử cũng là vâng theo mệnh lệnh của thái sư phụ Bất Giới đại sự Có điều khi đó tại hạ không tiện nói ra.

Bây giờ Lệnh Hồ Xung mới hiểu lý do ngày trước Điền Bá Quang lên núi sám hối kiếm mình là đã vâng lời Bất Giới hòa thượng chàng nói:

- Té ra Điền huynh đã quen biết Bất Giới đại sư từ trước mà tại hạ không hay.

Điền Bá Quang nói:

- Bảo là quen biết từ trước thì không đúng. Vụ này nói ra tại hạ thật lấy làm hổ thẹn. Nguyên sau khi chia tay Lệnh Hồ huynh ở Hà Nam, tiểu đệ lại nổi lòng hiếu sắc. Một hôm, thừa lúc đêm tối, tiểu đệ lẻn vào khuê phòng một cô gái nhà giàu. Dè đâu lúc vén bức trướng lên, tại hạ đưa tay vào sờ soạng thì chạm ngay phải cái đầu trọc hếu.

Lệnh Hồ Xung không nhịn được phì cười hỏi:

- Té ra Điền huynh gặp phải ni cộ Có đúng thế không?

Điền Bá Quang nhăn nhó cười đáp:

- Không phải! Nếu là ni cô thì đã phúc. Lại gặp phải hòa thượng mới thật là xúi quẩy.

Lệnh Hồ Xung càng cười lớn hơn hỏi:

- Trời ơi! Trong giường màn gấm đệm bông ở chốn phòng của một vị tiểu thư mà có nhà sư lần vào ngủ ư? Sao nàng không rước trai bảnh mà lại gắn bó với một ông thầy chùa thì có chi là thú?

Điền Bá Quang lắc đầu đáp:

- Vị hòa thượng này chính là thái sư phụ mới khổ chứ. Nguyên lúc ban ngày, thái sư phụ đã nhìn thấy tại hạ bén mảng tới rình mò quanh nhà này. Lão nhân gia phỏng đoán tại hạ sẽ có hành động bất chính liền nói cho nhà đó biết và bảo tiểu thư tránh đi chỗ khác, để lão nhân gia lên giường nàng ngủ chờ tại

ha...

Lệnh Hồ Xung cả cười ngắt lời:

- Bất Giới đại sư võ công rất cao cường. Chắc Điền huynh phen này bị một vố cay.

Điền Bá Quang nhăn nhó cười đáp:

- Cái đó đã hẳn. Tại hạ chưa bao giờ bị vố đau như lần này.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Chắc Bất Giới hòa thượng bắt Điều huynh phải chịu thảm hình dở sống dở chết mà ít ra là điểm vào những đại huyệt trọng yếu khiến Điền huynh phải quằn quại đau đớn không tài nào chịu nổi.

Điền Bá Quang lắc đầu đáp:

- Không phải đâu!

Gã quay đầu nhìn lại phía sau thấy trong vòng ngoài mười trượng không có bóng người liền nói tiếp:

- Lệnh Hồ chưởng môn! Câu chuyện của tại hạ không thể dấu chưởng môn được, mà cũng chẳng cần phải giấu. Có điều kẻ khác hay biết thì Điền mỗ chỉ còn đường tự tử chứ chẳng còn mặt mũi nào trông thấy ai nữa.

Lệnh Hồ Xung liền nói:

- Nếu Điền huynh có điều khó nói thì hà tất phải nhắc tới chuyện đó làm chỉ Tại hạ biết Bất Giới hòa thượng đã trừng phạt Điền huynh một phen là đủ. Bọn võ sĩ chúng ta đối với việc giới sắc là một điều quan hệ. Nay Điền huynh đã chịu nghe theo khuôn vàng thước ngọc của đại sư thì còn gì hay bằng?

Điền Bá Quang nói:

- Thái sư phụ đã chỉ thị cho Điền mỗ phải trình bày rõ cho Lệnh Hồ chưởng môn biết. Nếu Điền mỗ không nói ra tất gặp

chuyện không hay.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Nếu vậy thì Điền huynh cứ kể hết đi. Tại hạ biết rồi để bụng, quyết chẳng hở môi với một người thứ ba nào khác.

Điền Bá Quang nói:

- Đa tạ chưởng môn! Chưởng môn có biết tại hạ thường sử dụng món ám khí gì không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Cái đó thực tình tại hạ không rõ. Ngày trước chúng ta mấy lần cùng nhau động thủ mà lần nào nguyên một thanh bảo đao của Điền huynh đã đủ làm cho tại hạ phải thất điên bát đảo, nên chẳng khi nào Điền huynh cần sử dụng ám khí.

Điền Bá Quang móc một mũi tụ tiễn, cầm tay nói:

- Món ám khí này chính tay tại hạ đã chế luyện. Thường thường tại hạ lúc nào cũng mang theo bên mình mà thực ra rất ít khi dùng tới.

Mũi tụ tiễn này dài chừng năm tấc, đúc bằng thép nguyên chất. Tuy thân hình nhỏ bé mà hiển nhiên nặng hơn những mũi tên thường. Ngoài ra chẳng có chi khác lạ.

Điền Bá Quang lại nói tiếp:

- Tại hạ vừa đưa tay sờ chạm vào đầu thái sư phụ đã biết là nguy rồi. Tiếp theo tại hạ cảm thấy phía bụng dưới bị tê chồn liền biết là đã bị điểm huyệt. Thái sư phụ quẹt lửa lên rồi từ trên giường nhảy xuống hỏi tại hạ:

"Muốn sống hay là muốn chết?" Tại hạ xét mình một trời tội ác đã đầy tất phải có ngày gặp chuyện báo ứng cũng không oan uổng. Lúc này đã lọt vào tay thái sư phụ mà chết được là hay hơn hết. Tại hạ không nghĩ ngợi gì liền đáp ngay:

"Tại hạ muốn chết! Mong rằng đại sư hạ thủ lẹ cho đi! Tại hạ chết sớm được chừng nào tạ Ơn đại sư chừng ấy."

Bởi tương tư mặt võ mình gầy

Điền Bá Quang ngừng lại một chút rồi kể tiếp cuộc đối thoại giữa gã và Bất Giới hòa thượng.

Bất Giới hòa thượng nghe Điền Bá Quang trả lời như vậy rất lấy làm lạ liền hỏi lại:

- Tại sao ngươi lại muốn chết?

Điền Bá Quang đáp:

- Vãn bối không đề phòng để đại sư kiềm chế thì còn hòng sống làm sao được?

Bất Giới hòa thượng sa sầm nét mặt, nặng lời:

- Ngươi bảo vì không kịp đề phòng cẩn thận nên mới bị ta kiếm chế, tức là nếu ngươi đề phòng chắc là ta không thể kiềm chế ngươi được. Giỏi lắm!

Lão vừa nói vừa giải khai huyệt đạo cho Điền Bá Quang.

Điền Bá Quang ngồi dậy hỏi:

- Đại sư có điều gì dạy bảo?

Bất Giới hòa thượng hỏi lại:

- Trong mình ngươi có đeo yêu đao, sao ngươi không chém ta đi Trời sinh ngươi có chân có cẳng, sao không nhẩy qua cửa sổ trốn đi?

Điền Bá Quang đáp:

- Điền mỗ đường đường là nam tử hán, là đại trượng phụ Khi nào lại hành động như hạng tiểu nhân vô liêm sỉ?

Bất Giới hòa thượng cười khanh khách hỏi:

- Ngươi không phải là hạng tiểu nhân vô liêm sỉ ư? Thế thì sao ngươi đã hứa lời bái con gái ta làm sư phụ rồi lại chối cãi?

Điền Bá Quang rất lấy làm kỳ hỏi lại:

- Con gái của đại sư đấy ư?

Bất Giới hòa thượng nói:

- Ngày ở trên tửu lầu, ngươi đánh cuộc với một tên đệ tử phái Hoa Sơn đã hứa hẹn với gã hễ thua cuộc thì phải bái con gái ta làm sư phụ. Chẳng lẽ câu chuyện này còn giả được ư? Lúc đó ta cũng ngồi uống rượu tại một bàn bên cửa sổ. Các ngươi nói với nhau những gì ta đã nghe rõ hết từ đầu đến đuôi không sót một câu nào.

Điền Bá Quang nói:

- Té ra là thế! Vị tiểu ni cô kia là ái nữ của đại hòa thượng ư? Nếu vậy thì thật là kỳ.

Lệnh Hồ Xung nghe Điền Bá Quang thuật chuyện đến đây không khỏi phì cười, xen vào:

- Chuyện này quả nhiên quái dị. Những người bán thế xuất gia sinh con rồi mới quy y cửa phật là sự thường. Đằng này Bất Giới hòa thượng xuất gia rồi mới sanh con là chuyện hiếm có. Thảo nào lão mang pháp hiệu là Bất Giới để tỏ ra lão chẳng kiêng cữ một giới nào trong Phật giáo.

Điền Bá Quang chờ cho Lệnh Hồ Xung dứt lời rồi kể nốt câu chuyện.

Điền Bá Quang nghe Bất Giới hòa thượng chất vất về câu chuyện bái con gái lão làm sư phụ, liền giải thích:

- Sao đại sư lại lấy câu chuyện nói giỡn trong lúc đánh cuộc làm sự thực? Lệnh Hồ Xung sở dĩ đặt cuộc như vậy là vì y sợ tại

hạ trêu trọc vị tiểu ni cô kia. Sau khi thua cuộc, tại hạ không quấy nhiễu nàng nữa là xong việc rồi chứ gì?

Bất Giới hòa thượng nói:

- Cái đó không được! Ngươi đã hứa lời thì phải làm cho đúng. Ngươi chối cãi, không bái con gái ta làm sư phụ không xong.

Điền Bá Quang thấy Bất Giới hòa thượng cứ lăng líu về chuyện này hoài, liền tự nhủ:

- Lúc này không chuồn đi thì còn đợi đến bao giờ?

Nghĩ vậy, bất thình lình gã trở gót vọt mình qua cửa sổ chuồn ra ngoài. Gã ỷ mình khinh công tuyệt đỉnh và chắc mẩm lão hòa thượng kia chẳng thể nào đuổi kịp.

Dè đâu gã nghe tiếng động lịch kịch rồi tiếng chân nhộn lên ở phía sau. Bất Giới hòa thượng đã đuổi tới nơi.

Điền Bá Quang vừa chạy vừa la:

- Đại sư! Vừa rồi đại sư đã buông tha tại hạ, bây giờ tại hạ cũng không giết đại sự Thế là có vay có trả cho hợp lẽ công bằng. Nếu đại sư còn rượt theo là bức bách tại hạ phải vô lễ với đại sư đó.

Bất Giới hòa thượng cười ha hả nói:

- Ngươi định vô lễ với ta bằng cách nào?

Điền Bá Quang đáp:

- Đại sư hãy coi chừng! Tại hạ phóng ám khi đây!

Gã vừa nói vừa xoay tay về phía sau vung ra.

Bỗng nghe đánh "véo" một tiếng! Một mũi tụ tiễn đã bắn ra.

Bất Giới hòa thượng mặc dầu gặp lúc đêm tối không trông rõ xong lão chỉ nghe tiếng gió cũng đoán biết là loại ám khí gì. Lão không né tránh, giơ tay lên bắt lấy mũi tụ tiễn rồi đáp:

- Ngươi phóng ám khí thì đã làm gì nổi ta?

Điền Bá Quang thi triển khinh công đến độ chót chạy nhanh như bay nhưng Bất Giới hòa thượng thân pháp cũng không phải tầm thường lão rượt theo như hình với bóng.

Điền Bá Quang thấy đối phương đuổi sát tới nơi, gã nổi hung quay phắt lại, vung đao chém lão một nhát.

Bất Giới hòa thượng nào phải tay vừa. Lão chỉ dùng đôi bàn tay bằng xương bằng thịt mà đón đỡ đao thức của Điền Bá Quang một cách rất ung dung.

Điền Bá Quang bị lão kiềm chế không sử dụng đao pháp một cách linh động được. Đồng thời thủ pháp của lão cực kỳ bí ẩn, tuyệt diệu khiến cho gã khó bề né tránh.

Hai bên qua lại ngoài bốn chục chiêu, Bất Giới hòa thượng chụp được sau gáy Điền Bá Quang đồng thời đoạt lấy yêu đao của gã. Lão đắc chí cười ha hả hỏi:

- Ngươi đã chịu phục ta chưa?

Điền Bá Quang đáp ngay:

- Chịu phục rồi! Đại sư giết phứt tại hạ đi cho xong.

Bất Giới hòa thượng lớn tiếng:

- Ta chẳng giết ngươi làm chi, mà chỉ chọc mù mắt để mai đây ngươi có gặp đàn bà con gái chẳng phân biệt được đẹp hay xấu. Có thể mới khỏi nổi thú tính.

Bỗng lão lại la lên:

- à mà không được rồi! Ngươi là con quỷ háo sắc không ngăn nổi dục vọng thì gian dâm gái đẹp dĩ nhiên là chuyện không hay, nhưng ngươi đui mù không thấy gì lại đi hãm hiếp cả bà già bảy tám chục tuổi thì càng tệ hại hơn nữa. Chi bằng ta chặt cẳng ngươi đi để ngươi biết hết làm điều bại hoại.

Điền Bá Quang nói:

- Xin đại sư giết phứa tại hạ đi cho rồi! Còn rườm lời làm gì cho mất thì giờ?

Bất Giới hòa thượng nói:

- Thằng lỏi này thật là quật cường! Có điều ngươi là đồ đệ của con gái ta mà ta chặt chân tay ngươi đi thì đồ đệ của y thành phế nhân, còn vẻ vang gì nữa? Biết làm sao cho ngươi từ nay khỏi là một tên đại đạo hái hoả.... à được rồi! Ta phải dùng cách này mới xong.

Lão dứt lời liền điểm huyệt cho Điền Bá Quang ngã lăn ra. Đoạn lão cầm cây tụ tiễn xuyên vào bên sinh dục của gã. Lão còn xoay tay mấy vòng, đồng thời nổi tràng cười hô hố nói:

- Tên dâm tặc hái hoa này! Chắc từ nay ngươi không còn càn rỡ được nữa.

Lệnh Hồ Xung nghe tới đây vừa buồn cười vừa kinh hãi hỏi xen vào:

- Có chuyện đó ư? Vị quái hòa thượng này có những hành động kỳ dị ngoài sức tưởng tượng của con người.

Điền Bá Quang nhăn nhó cười nói:

- Lúc đó tại hạ đau điếng người cơ hồ ngất xỉu, không nhịn được nữa lớn tiếng thóa mạ:

"Lão trọc kia! Ngươi muốn giết ta thì sao không giết đi, lại hành hạ ta mộc cách dã man tàn độc thế này?". Lão cười đáp:

"Thế là ta nhân nhượng lắm rồi đó. Đời ngươi đã sát hại bao nhiêu phụ nữ lương thiện? Ta nói cho ngươi hay, sau này ta gặp ngươi sẽ khám lại. Nếu ngươi rơi mất cây tụ tiễn thì ta sẽ cắm hai cây khác vào. Cứ mỗi lần là lại thêm một cây đó nghe chưa?".

Lệnh Hồ Xung ôm bụng mà cười. Điền Bá Quang trái lại hổ

thẹn vô cùng, muốn chui xuống đất để khỏi nhìn thấy ai nữa.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Xin Điền huynh đừng giận. Thật tình tại hạ không có ý diễu cợt Điền huynh mà chỉ buồn cười về hành động của nhà sư thật khác người.

Điền Bá Quang nói:

- Sau lão lấy thuốc dấu rịt cho tại hạ và bảo đi kiếm nơi tĩnh dưỡng. Lão biết sư phụ tại hạ thương nhớ công tử liền sai tại hạ lên núi Hoa Sơn mời công tử về cho sư phụ được thấy mặt.

Bây giờ Lệnh Hồ Xung mới hiểu ngày trước Điền Bá Quang đã vâng theo chỉ thị của Bất Giới hòa thượng lên núi Hoa Sơn rủ chàng xuống núi.

Bỗng chàng sực nhớ ra điều gì tự hỏi:

- Nghi Lâm tiểu sư muội muốn gặp ta làm chỉ Ngày ở núi Hành Sơn nàng cùng ta phải trải bao lúc gian nguỵ Sau đó đôi khi ta cùng nàng chạm trán song đều trước mặt nhiều người khác. Ngoài những lời nàng cảm ơn ta, không hiểu trong thâm tâm nàng còn điều chi bí ẩn nữa không? Có lẽ nàng có nhiều tâm sự mà không tiện hở môi.

Bây giờ Lệnh Hồ Xung nghe Điền Bá Quang nhắc lại những chuyện đã qua thì mối tình êm ái của Nghi Lâm đối với chàng lại hiện lên trong đầu óc.

Sự thực Lệnh Hồ Xung nào phải hạng người ngớ ngẩn, có lý nào chàng chẳng hiểu Nghi Lâm đối với mình đã chớm nở mối tình yêu say đắm? Có điều chàng cho rằng một là nàng đã xuất gia, hai là nàng còn nhỏ tuổi thì mối tình đó có thể theo thời gian mà phai lợt rồi xóa nhòa. Sau hai người được tái hội trên Tiên Hà Lĩnh rồi cùng đi với nhau từ đất Mân tới đất Tấn nhưng

thủy chung chẳng lúc nào vắng vẻ để hai người trò chuyện riêng với nhau. Đến khi Lệnh Hồ Xung lên làm chưởng môn phái Hằng Sơn chàng càng phải né tránh mối hiềm nghị Chàng nghĩ rằng thanh danh mình chẳng có gì tốt đẹp tuy chàng không mảy may quan tâm đến những sự khen chê của người đời, nhưng chàng đã chịu lời trọng thác của Định Nhàn sư thái thì chẳng thể để cho thanh danh phái Hằng Sơn vì chàng mà bị tổn thương. Ngoài những lúc truyền thụ kiếm pháp cho những nữ đệ tử phái này chàng tới ngay biệt điện ở chung với bọn quần hào.

Bỗng nghe Điền Bá Quang nói tiếp:

- Không hiểu tại sao giữa hòa thượng thái sư phụ cùng tại hạ lại có mối cơ duyên rất hợp. Tuy hòa thượng lắm phen mắng nhiếc tại hạ đến cùng cực, mà bình nhật lão nhân gia đối với tại hạ thật tử tế. Người bảo tuy tại hạ đã bái con gái người làm sư phụ mà y chưa truyền thụ cho tại hạ được môn võ công nào. Thế là không hết đạo làm thầy. Rồi người thay mặt con gái mà truyền cho tại hạ khá nhiều tuyệt kỷ võ công.

Lệnh Hồ Xung xen vào:

- Đó là một điều đáng mừng cho Điền huynh.

Điền Bá Quang lại nói:

- Sau tại hạ nghe tin công tử lên làm chưởng môn phái Hằng Sơn, thái sư phụ liền bảo tại hạ quy thuận phái này để giúp việc công tử. Mấy bữa trước đây, trong khi đi đường có người nhận ra tại hạ, họ thóa mạ tại hạ là tên đại đạo hái hoa và gây cuộc động thủ, thái sư phụ liền đánh đuổi họ đi. Lão nhân gia lại bảo tại hạ xuống làm sư và đặt cho pháp danh là Bất Khả Bất Giới. Người muốn tại hạ thuật chuyện này cho công tử hay để công tử khỏi trách mắng tệ sư phụ.

Lệnh Hồ Xung nói ngay:

- Khi nào tại hạ lại trách mắng lệnh sử Chẳng bao giờ có chuyện đó được.

Điền Bá Quang nói:

- Thái sư phụ bảo mỗi lần gặp tệ sư là một lần thấy y gầy còm đi, dung nhan ngày càng tiều tụy. Thái sư phụ có hỏi đến là y chỉ sa lệ chứ không nói gì. Rồi thái sư phụ nhất quyết là công tử đã khinh khi y.

Lệnh Hồ Xung kinh hãi la lên:

- Không có chuyện đó đâu! Tại hạ đối đãi với lệnh sư cực kỳ tử tế. Trước nay không hề nặng lời với y bao giờ. Hơn nữa y là người hoàn hảo về mọi phương diện thì khi nào tại hạ lại rầy la y được?

Điền Bá Quang nói:

- Chính vì chuyện công tử không rầy la y câu nào nên y càng muốn khóc.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Nếu thế thì tại hạ càng không sao hiểu được.

Điền Bá Quang nói:

- Vì việc này mà thái sư phụ đã đánh tại hạ một trận nên thân.

Lệnh Hồ Xung vò đầu dứt tai bụng bảo dạ:

- Cái ông Bất Giới đại sư này rắc rối những chuyện không đâu thật chẳng kém gì bọn Đào cốc lục tiên. Lão có khác bọn này chăng nữa là ở chỗ hành động và nói năng, còn tính khí gàn dở hồ đồ thì giống hệt.

Điền Bá Quang nói:

- Thái sư phụ kể:

Lão nhân gia cùng thái sư mẫu thành đôi vợ chồng rồi thường gây lộn đánh nhau luôn, nhưng càng cãi cọ lớn là nguồn ân ái càng thắm hơn. Công tử không mắng mỏ sư phụ tại hạ tức là không muốn lấy y làm vợ.

Lệnh Hồ Xung cười thầm trong bụng nói:

- Cái này.... Sư phụ của Điều huynh đã là người xuất gia, nên tại hạ không hề nghĩ tới chuyện đó bao giờ.

Điền Bá Quang nói:

- Tại hạ cũng đã trình bày như vậy thì thái sư phụ nổi giận đùng đùng lại đánh cho một trận đòn nhừ tử. Lão nhân gia bảo:

Thái sư mẫu cũng là một vị ni cộ Lão nhân gia muốn lấy bà nên mới làm hòa thượng. Nếu người xuất gia không thể thành vợ chồng thì trên cõi đời này làm gì có sư phụ của tại hạ? Trên đời đã không có sư phụ thì làm gì có tại hạ?

Lệnh Hồ Xung không nhịn được nữa phải phì cười nói:

- Điền huynh còn hơn Nghi Lâm tiểu sư muội của tại hạ khá nhiều tuổi. Việc đại sư sinh ra tiểu sư muội và việc tiểu sư muội nhận Điền huynh làm đồ đệ là hai việc riêng rẽ sao lại bắt chằng vào nhau được?

Điền Bá Quang nói:

- Thái sư phụ còn hỏi tại hạ:

Nếu công tử không muốn lấy sư phụ tại hạ làm vợ thì sao công tử lại lên làm chưởng môn phái Hằng Sơn? Lão nhân gia còn nói:

trong phái Hằng Sơn biết bao nhiêu là ni cô, nhưng chẳng có ai đẹp bằng sư phụ tại hạ thì có lý đâu công tử lại không thích sư phụ được?

Lệnh Hồ Xung than thầm trong bụng:

- Thế này thì chết cha người ta rồi! Ngày trước Bất Giới đại sư vì muốn lấy một vị ni cô mới xuất gia làm sự Lão tưởng hết thảy mọi người trong thiên hạ đều có tâm tình như lão. Nếu câu chuyện này mà đồn đại ra ngoài thì còn thể thống gì nữa?

Điền Bá Quang lại cười nói:

- Thái sư phụ hỏi tại hạ:

"Phải chăng sư phụ ngươi là một cô gái đẹp nhất thiên hạ?". Tại hạ đáp:

"Dù cho người không đẹp nhất thì cũng là đẹp lắm!". Thái sư phụ nghe tại hạ trả lời như vậy liền vung quyền đánh tại hạ gẫy hết hai cái răng cửa. Lão nhân gia còn nổi trận lôi đình quát tháo:

"Sao mi không bảo là đẹp nhất? Nếu con gái ta không đẹp nhất sao mi ngày trước toan làm điều vô lễ? Tại sao tên tiểu tử Lệnh Hồ Xung lại liều mạng cứu ỷ". Tại hạ vội la lên:

"Sư phụ của vãn bối đẹp nhất thiên hạ! Đẹp như thiên tiên! Thái sư phụ lão nhân gia đã sinh hạ cô nương nào tất cô nương ấy phải đẹp nhất thiên hạ". Thái sư phụ nghe tại hạ nói vậy lấy làm sung sướng vô cùng. Cơn giận tiêu tan hết, người cười ha hả khen:

"Ngươi thật là có con mắt tinh đời!".

Lệnh Hồ Xung nghe Điền Bá Quang nói vậy liền mỉm cười đáp:

- Nhan sắc Nghi Lâm tiểu sư muội quả là hiếm có. Bất Giới đại sư khoe trương như vậy cũng không có gì quá đáng.

Điền Bá Quang lộ vẻ mừng vui hỏi:

- Công tử cũng công nhận sư phụ tại hạ đẹp lắm chứ? Vậy là

hay lắm!

Lệnh Hồ Xung ngạc nhiên hỏi lại:

- Điền huynh nói thế nghĩa là làm sao? Hay ở chỗ nào?

Điền Bá Quang đáp:

- Thái sư phụ ủy thác cho tại hạ cái sứ mạng đến nói với công tử.... công tử...

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Bất Giới đại sư sai Điền huynh nói với tại hạ việc gì?

Điền Bá Quang ngập ngừng đáp:

- Nói với công tử ưng thuận việc kết hôn cùng sư phụ tại hạ.

Lệnh Hồ Xung thộn mặt ra, buông tiếng thở dài đáp:

- Điền huynh ơi Bất Giới đại sư vì quá thương con mà sai Điền huynh đến nói với tại hạ việc này, nhưng chắc Điền huynh cũng hiểu cho tại hạ khó mà tuân lệnh được.

Điền Bá Quang đáp:

- Tại hạ cũng biết lắm nên đã trình bày cùng thái sư phụ là công tử đã thống lãnh quần hào kéo lên chùa Thiếu Lâm gây chiến chỉ vì muốn cứu Nhậm đại tiểu thụ Tại hạ toan nói rõ hơn là Nhậm đại tiểu thư tuy dong nhan còn kém tệ sư phụ mấy phần, nhưng nàng lại có cơ duyên với Lệnh Hồ công tử nên đã làm cho công tử phải điên đảo thần hồn. Nhưng lại sợ còn có mấy chiếc răng để ăn uống mà mình lỡ mồm lỡ miệng một chút thì sẽ bị vả cho rụng hết, nên không dám nói nữa. Mong công tử hiểu cho như vậy!

Lệnh Hồ Xung mỉm cười đáp:

- Cái đó Điền huynh không nói tại hạ cũng hiểu rồi.

Điền Bá Quang lại nói:

- Thái sư phụ cũng bảo rằng lão nhân gia biết vụ này có nhiều điều khuất khúc song cố gắng cũng có thể làm được. Lão nhân gia còn nêu ra ý định tìm cách hạ sát Nhậm đại tiểu thư mà không cho công tử biết. Tại hạ vội ngăn cản lão nhân gia không thể làm việc đó được vì Nhậm đại tiểu thư mà bị giết chết thì nhất định công tử sẽ vung kiếm tự vẫn. Thái sư phụ cho là tại hạ nói phải. Người còn bảo Lệnh Hồ công tử mà chết đi thì con gái người phải chịu ở góa một đời. Rồi người quyết định sai tại hạ đến nói với công tử dù sư phụ tại hạ có cam bề lẻ mọn cũng đành. Tại hạ liền hỏi lại:

"Thái sư phụ đường đường là một nhân vật oai danh hiển hách võ lâm sao lại để cho vị tiểu thư duy nhất chịu cảnh khuất nhục cúi đầu luồn xuống mái nhà như vậy?". Thái sư phụ tại hạ đáp:

"Ngươi chỉ biết có một điều chứ không biết hai. Nếu tiểu thư nhà ta mà không lấy được Lệnh Hồ Xung thì chẳng chết sớm cũng chết muộn, quyết chẳng thể nào sống lâu được.... ". Lão nhân gia nói tới đây.... khoé mắt long lanh ngấn lệ. Đó là thiên luân giữa tình phụ tử mà lão nhân gia đã thổ lộ ra với nỗi lòng đau xót. Công tử tính có phải không?

Lệnh Hồ Xung nhớ lại những ngày gần đây, mỗi khi chàng chạm trán Nghi Lâm thì quả nhiên thấy nàng mình gầy mặt võ, dong nhan tiều tụy. Chàng có biết đâu là nàng đã bị bệnh tương tư hành hạ. Bây giờ chàng hiểu rõ sự tình càng cảm thấy mình ở vào một tình thế khó xử.

Điền Bá Quang lại nói:

- Thái sư phụ tại hạ sa lụy một lúc rồi đột nhiên như người phát điên nắm lấy cổ tại hạ mà thóa mạ:

"Thằng khốn kiếp này! Trăm điều xảy ra cũng chỉ vì mị Hôm

ấy nếu mi không trêu chọc con gái ta thì thằng lỏi Lệnh Hồ Xung việc gì phải ra tay cứu viện, mà con gái ta đâu đến nỗi phải khổ sở ốm nheo ốm nhóc như ngày nay?". Tại hạ đáp:

"Thái sư phụ nói như vậy chưa chắc đã hoàn toàn đúng hết. Vãn bối nghĩ rằng con người như sư phụ đã đẹp như thiên tiên thì ai trông thấy mà chẳng thèm? Dù vãn bối không trêu cợt, biết đâu Lệnh Hồ Xung không tìm cớ này cớ khác để đến bên cầu cạnh?.... " Lệnh Hồ Xung chau mày ngắt lời:

- Ủa! Điền huynh nói mấy câu này không sợ đã ra ngoài sự thật hay sao?

Điền Bá Quang cười đáp:

- Dù câu nói của tại hạ có là bịa đặt tưởng công tử cũng nên thông cảm chọTại hạ đã biết tính nết của thái sư phụ rồi, nếu không tán khéo như vậy, chắc lão nhân gia chẳng chịu buông thạ Quả nhiên lão nhân gia nghe tại hạ nói vậy, bao nhiêu mối căm hận tiêu tan hết. Lão buông tại hạ xuống nói:

"Quân khốn kiếp này! Hôm ấy ta cũng ở trên tửu lâu, đã chứng kiến cuộc giao tranh giữa mi và Lệnh Hồ Xung. Gã không đánh nổi mi mà mi còn làm cho gã bị thương khắp mình. Giả sử đức con gái bị ngươi trêu chọc không phải là con ta thì "cha mi" đã bóp nát cái đầu mi từ lâu rồi".

Lệnh Hồ Xung lẩm bẩm:

- Một nhà sư mà lại tự xưng là "chi mi" thì quả là một chuyện hiếm có trên đời.

Bất giác chàng cất tiếng hỏi:

- Bất Giới đại sư nói như vậy thì ra con gái lão bị Điền huynh giỡn cợt mà lão lại lấy làm cao hứng?

Điền Bá Quang đáp:

- Kể ra cũng không phải là cao hứng mà chỉ là cách tán dương tại hạ có con mắt tinh đời, biết người biết của.

Lệnh Hồ Xung bất giác thoáng lộ nụ cười chua chát.

Điền Bá Quang nói:

- Những lời của thái sư phụ sai tại hạ nói cho công tử hay đến đây là hết. Tại hạ cũng biết vần đề này thật nan giải, nhất là hiện nay công tử đã làm chưởng môn phái Hằng Sơn thì càng phải giữ gìn. Có điều tại hạ khuyên công tử nên ân cần với tệ sự phụ để y được hài lòng rồi sẽ liệu.

Lệnh Hồ Xung gật đầu.

Trong khi hai người đang nói chuyện, bỗng thấy phía trước có mấy đệ tử phái Tung Sơn đi tới.

Chúng vái chào Lệnh Hồ Xung rồi nói:

- Các phái Thiếu Lâm, Võ Đương, Côn Luân, Nga Mi, Không Động và Thanh Thành trên từ chưởng môn cùng các vị tiền bối danh vọng dưới đến quần đệ tử nay đã tới tụ hội hết ở núi Tung Sơn để tham dự cuộc tuyển lựa một vị chưởng môn cho Ngũ Nhạc phái. Lệnh Hồ Xung chưởng môn bây giờ cũng tới nữa thật là hay lắm. Mọi người đang chờ đợi chưởng môn ở trên núi.

Mấy tên đệ tử đều lộ vẻ nghênh ngang tự đắc. Giọng nói của chúng cũng tỏ ra chức chưởng môn Ngũ Nhạc phái nhất định sẽ về tay chưởng môn phái Tung Sơn, quyết chẳng để lọt vào tay người khác.

Đoàn người đi được một lúc bỗng nghe tiếng nước chảy bì bõm như sấm dậy. Hai dòng thác nước tựa hồ đôi ngọc long uốn khúc treo lơ lửng trên ngọn cây. Mọi người men theo bờ thác nước đi lên núi.

Tên đệ tử dẫn đường bỗng cất tiếng hỏi:

- Đây là ngọn Thắng Quan, Lệnh Hồ chưởng môn! Chưởng môn so cảnh vật nơi đây với cảnh vật núi Hằng Sơn khác nhau thế nào?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Núi Hằng Sơn xinh đẹp kín đáo, còn núi Tung Sơn hùng vĩ oai nghiêm. Mỗi nơi có một vẻ tuyệt mỹ khác nhau.

Gã đệ tử kia lại nói:

- Tung Sơn ở giữa thiên hạ. Hai đời nhà Đường và nhà Hán đặt vào khu vực quốc đô, nó lại đứng đầu quần sơn trong thiên hạ. Lệnh Hồ chưởng môn hãy ngắm nhìn khí tượng, phong cảnh hùng vĩ này mới biết các vị đế vương ngày trước dựng đô ở chân núi Tung Sơn là phải lắm.

Gã muốn nói Tung Sơn đã đứng đầu quần sơn thì phái Tung Sơn cũng xứng đáng làm lãnh tụ các phái khác.

Lệnh Hồ Xung tủm tỉm cười hỏi:

- Không hiểu sao bọn hào sĩ giang hồ chúng ta có dính líu gì đến vua chúa quan lại mà Tả chưởng môn thường kết gian với bọn quan nha?

Gã đệ tử kia biết Lệnh Hồ Xung hỏi móc liền thẹn đỏ mặt lên, tắc họng không sao nói được nữa. Từ chỗ này đi ngược lên đường núi mỗi lúc một thêm hiểm trở. Tên đệ tử dẫn đường vừa chỉ trỏ vừa nói:

- Đây là Thanh Cương Phong, Thanh Cương Bình. Đó là khe Đại Thiết Lương, Tiểu Thiết Lương. Mé hữu những khe Thiết Lương này toàn mỏm đá kỳ dị còn mé tả là hang sâu muôn trượng, nhìn không thấy đáy.

Một tên đệ tử bê một tảng đá lớn liệng xuống khe núi. Tảng đá đụng vào vách núi đành sầm một tiếng như sấm nổ vang tai.

Sau thanh âm nhỏ dần đi rồi im bặt không nghe thấy nữa.

Điền Bá Quang cất tiếng hỏi tên đệ tử dẫn đường:

- Này lão huynh! Lão huynh có biết bữa nay ước chừng bao nhiêu người lên núi Tung Sơn không?

Gã đáp:

- ít ra là hai ngàn người.

Điền Bá Quang lại nói:

- Cứ mỗi vị khách lên núi, các bạn lại gieo một khối đá lớn để thị uy thì chẳng bao lâu khe núi Tung Sơn này sẽ bị lấp đầy.

Gã hán tử chỉ hứ một tiếng chứ không nói gì nữa.

Đoàn người chuyển qua một khúc quanh thì đột nhiên thấy mây mù mịt. Trên đường sơn đạo, mười mấy hán tử đưa tay cầm trường kiếm chắn đường.

Một người cất giọng trầm trầm hỏi:

- Bao giờ Lệnh Hồ Xung tới đây? Các bạn thấy hắn đến thì báo cho bọn đui mù này hay biết nhé.

Lệnh Hồ Xung thấy người lên tiếng hỏi này râu đâm tua tủa, mặt mũi lầm lì, cặp mắt đui mù mà trông gớm khiếp.

Chàng lại nhìn tới những người kia cũng đều đui mắt thì trong lòng không khỏi run lên, lớn tiếng hỏi:

- Lệnh Hồ Xung đã đến đây! Các hạ có điều chi dạy bảo?

Chàng vừa nói tới câu "Lệnh Hồ Xung đã đến đây" thì mười mấy hán tử đui mù lập tức la ó om sòm. Chúng chống trường kiếm muốn nhảy xổ tới, miệng lớn tiếng thóa mạ:

- Tên tiểu tặc Lệnh Hồ Xung! Ngươi làm cho ta phải đau khổ thế này. Bữa nay ta quyết liều mạng với ngươi.

Lệnh Hồ Xung liền tỉnh ngộ tự nhủ:

- Đêm trước ta bị tập kích ở trong một tòa miếu bỏ hoang gần núi Hoa Sơn. Khi đó ta mới học được môn Độc Cô cửu kiếm mà gặp phải thế bí phải đem ra đâm mù mắt khá nhiều địch thủ. Bọn người tập kích đó dĩ nhiên là do phái Tung Sơn điều động. Không ngờ bữa nay ta lại gặp chúng ở đây.

Chàng ngó địa thế hiểm trở thì nghĩ ngay đến nếu chúng quyết liều mạng thì chỉ một tên trong bọn ôm lấy mình cũng đủ đẩy nhau xuống hang sâu muôn trượng. Chàng lại thấy bọn đệ tử Tung Sơn hý hửng toét miệng ra mà cười tỏ ý lấy làm sung sướng nếu chàng gặp thảm họa.

Chàng liền cất tiếng hỏi:

- Này các bạn thông manh! Phải chăng các bạn là đệ tử phái Tung Sơn?

Mấy tên đệ tử phái Tung Sơn đáp:

- Bọn họ không phải là người tệ phái, chẳng hiểu vì sao lại gây nên thâm cừu đại hận với Lệnh Hồ chưởng môn? Bữa nay là ngày suy tôn chức chưởng môn cho Ngũ Nhạc phái, nếu Lệnh

Hồ chưởng môn bị mấy ông bạn thông manh đẩy xuống hang sâu mà chết thì thật không tốt đẹp chút nào.

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Đúng thế! Nhờ các hạ bảo họ tránh đường cho!

Hán tử kia cười nói:

- Vụ này phải chính Lệnh Hồ chưởng môn thân hành điều động mới được.

Bỗng nghe có người lớn tiếng quát:

- Lão gia phải phát lạc mi trước rồi mới tính.

Người đó chính là Bất Giới hòa thượng. Lão sấn sổ tiến lên vươn tay ra chụp lấy hai tên đệ tử phái Tung Sơn liệng về phía bọn đui mắt.

Đồng thời miệng hô lớn:

- Lệnh Hồ Xung đã đến đây!

Bọn đui mắt liền vung kiếm lên chém loạn xà ngầu.

Hai tên đệ tử phái Tung Sơn bản lãnh cũng không phải tầm thường. Người chúng còn chơi vơi trên không, vẫn rút kiếm ra được để đỡ gạt.

Miệng chúng la rầm lên:

- Cùng là người phái Tung Sơn cả đây mà! Các bạn hãy tránh mau!

Bọn đui mắt vội vàng né tránh hỗn loạn cả lên.

Bất Giới hòa thượng lại vọt lên trước chụp lấy hai tên đệ tử vừa rồi quát hỏi:

- Ngươi có bảo bọn đui mù nhường lối hay là để lão gia liệng xuống khe núi?

Miệng lão nói như vậy, nhưng lão vận kình vào hai cánh tay

tung hai gã lên trời. Tý lực của lão hùng hậu vô cùng. Mỗi tên đệ tử đều nặng đến hơn trăm cân mà lão liệng chúng cao đến bảy tám trượng. Hai tên đệ tử kinh hồn tán đởm kêu rú lên vì biết rằng nếu bị rớt xuống hang sâu muôn trượng thì chỉ trong nháy mắt người chúng sẽ bị nát như tương. Bất Giới hòa thượng chờ cho hai tên rớt xuống lại nắm sau gáy hỏi:

- Các ngươi có muốn ta liệng lần nữa không?

Một tên hán tử hốt hoảng kêu vang:

- Đừng!.... Đừng liệng nữa.

Còn tên kia khôn ngoan hơn lớn tiếng la:

- Lệnh Hồ Xung ngươi định trốn đi đâu cho thoát. Các bạn thông manh! Mau mau rượt theo hắn!

Mười mấy gã đui mắt nghe nói tưởng thật liền co giò đuổi theo.

Điền Bá Quang tức giận quát hỏi:

- Danh húy Lệnh Hồ chưởng môn mà tụi bay muốn réo lên lúc nào cũng được hay sao?

Y vung tay đánh một cái bạt tai vào mặt gã hán tử vừa rồi.

Đồng thời lớn tiếng hô:

- Lệnh Hồ đại hiệp ở đây! Lệnh Hồ chưởng môn đã tới đó! Tên đui mù nào có giỏi thì ra mà lãnh giáo kiếm pháp của chưởng môn!

Bọn đui mắt đã được những tên đệ tử phái Tung Sơn cổ võ lại nghĩ tới mối thù bị Lệnh Hồ Xung đâm mù mắt thì phẫn nộ đến cực điểm mới đứng đón ở đường sơn đạo này. Nhưng bây giờ chúng nghe tiếng hai tên đệ tử phái Tung Sơn kêu rú thê thảm thì trong lòng không khỏi hồi hộp. Chúng đang chạy loạn lên ở trên đường sơn đạo, mắt lại chẳng nhìn thấy gì không hiểu chạy

về đâu, liền dừng cả lại.

Bọn Lệnh Hồ Xung, Bất Giới hòa thượng, Điền Bá Quang cùng quần đệ tử phái Hằng Sơn cứ lướt qua bên mình bọn đui mù mà tiến lên.

Bỗng thấy giữa hai ngọn núi hiện ra một cái cửa. Luồng gió mạnh lùa qua cửa này. Mây mù theo gió quạt vào mặt.

Điền Bá Quang quát hỏi:

- Đây là đâu? Sao các ngươi không giới thiệu? Bây giờ câm cả rồi ư? Tên đệ tử phái Tung Sơn nhăn mặt đáp:

- Chỗ này kêu bằng Triều Thiên.

Đoàn người quay sang mé Tây Bắc mà tiến, đi thêm một đoạn đường nữa bỗng nghe tiếng trống vang, chuông dậy, âm nhạc vang trời. Xa xa thấy đầu đen lố nhố, có đến mấy ngàn người tụ tập.

Mấy tên đệ tử dẫn đường tăng gia cước lực lên núi báo tin.

Bọn Lệnh Hồ Xung cũng đi lên theo.

Bỗng thấy Tả Lãnh Thiền mình mặc áo hoàng bào, thống lãnh hai chục tên đệ tử chắp tay đón tiếp. Lệnh Hồ Xung hiện nay tuy đã làm chưởng môn phái Hằng Sơn nhưng trước kia chàng vẫn kêu Tả Lãnh Thiền là Tả sư bá, tự nhận vào hàng hậu bối.

Bây giờ chàng thi lễ nói:

- Vãn bối là Lệnh Hồ Xung xin bái kiến chưởng môn phái Tung Sơn.

Tả Lãnh Thiền nói:

- Lâu ngày không gặp, Lệnh Hồ huynh phong tư ngày nay càng hơn trước nhiều. Thế huynh là bậc thiếu niên anh tuấn mà lại nắm quyền chưởng môn phái Hằng Sơn thật đã mở ra

một kỷ nguyên mới cho võ lâm, xưa nay chưa từng có. Đáng vui và đáng mừng.

Tả Lãnh Thiền trước nay vốn mặt lạnh như tiền. Bất luận trong trường hợp hắn cao hứng đến đâu mà ngoài nét mặt vẫn trơ như đá chẳng bao giờ lộ vẻ vui tươi. Bây giờ miệng hắn nói đáng vui, đáng mừng mà trên gương mặt vẫn tuyệt chẳng có chút chi vui mừng.

Lệnh Hồ Xung đã biết câu nói của Tả Lãnh Thiền có ý ngấm ngầm mỉa mai chàng. Câu nói mở ra một kỷ nguyên mới cho võ lâm gì đó chẳng qua là châm chọc chàng tấm thân nam tử lại đi lãnh tụ bọn ni cô.

Chàng liền đáp:

- Đây là văn bối vâng lời di mệnh của Định Nhàn sư thái lên chấp chưởng môn công việc hộ phái Hằng Sơn nối chí hai vị báo thù rửa hận. Khi trả thù xong văn bối lập tức thoái vị để nhường ngôi chưởng môn lại cho bậc hiền tài.

Chàng vừa nói những câu này vừa nhìn chòng chọc vào Tả Lãnh Thiền để xem hắn có lộ vẻ bẽ bàng hay phẫn nộ gì, nhưng gương mặt Tả Lãnh Thiền vẫn trơ trợ Cả da thịt cũng không nhúc nhích.

Hắn nói:

- Ngũ Nhạc kiếm phái trước nay đã như cây liền cành, từ nay trở đi năm phái lại hợp nhất thì mối huyết cừu của hai vị sư thái Định Nhàn và Định Dật chẳng những là việc riêng của phái Hằng Sơn mà là việc chung của Ngũ Nhạc phái. Lệnh Hồ huynh đệ có chí như vậy thật là hay lắm!

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Thiên Môn đạo huynh phái Thái Sơn, Mạc Đại tiên sinh phái

Hành Sơn, Nhạc tiên sinh phái Hoa Sơn và bao nhiêu bạn hữu võ lâm đến mừng điển lễ đã tới cả rồi. Mời Lệnh Hồ huynh đệ vào ra mắt mọi người.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Dạ! Phương Chứng đại sư phái Thiếu Lâm và Xung Hư đạo trưởng phái Võ Đương đã tới đây chưa?

Tả Lãnh Thiền hững hờ đáp:

- Hai vị này tuy ở gần đây nhưng vẫn giữ địa vị tôn cao còn đủng đỉnh chờ cho mọi nơi đến trước rồi mới đến sau. Hiện giờ chưa thấy đâu, không hiểu hai vị có tới không?

Lệnh Hồ Xung gật đầu.

Giữa lúc ấy trên đường sơn đạo, bỗng thấy hai tên đệ tử áo vàng chạy lên rất mau, hiển nhiên có việc gấp.

Hai người này tuy khinh công không vào hạng trác tuyệt nhưng thấy ra chiều vội vã thì chắc dưới chân núi xảy ra chuyện gì trọng đại.

Bao nhiêu người trên đỉnh núi chẳng ai bảo ai mà đều hướng mục quang về phía hai người kia.

Chẳng mấy chốc hai người đã chạy đến trước mặt Tả Lãnh Thiền chắp tay nói:

- Cung hỷ sư phụ! Phương Chứng đại sư chùa Thiếu Lâm và Xung Hư đạo trưởng phái Võ Đương đã thống lĩnh quần đệ tử đang lên núi chúc mừng Ngũ Nhạc phái ta.

Tả Lãnh Thiền hờ hững hỏi:

- Hai vị lão nhân gia đã tới nơi ư? Nếu vậy thì lịch sự quá nhỉ. Ta phải xuống nghênh tiếp mới được.

Nghe giọng hắn nói tựa hồ chẳng để tâm gì đến vụ này.

Lệnh Hồ Xung nghe tin Phương Chứng đại sư, phương

trượng chùa Thiếu Lâm và Xung Hư đạo trưởng, chưởng môn phái Võ Đương đã tới nơi thì không nhịn được nỗi vui mừng lộ ra ngoài mặt.

Quần hùng tụ tập trên đỉnh núi Tung Sơn nghe tin cũng xôn xao.

Mọi người liền theo Tả Lãnh Thiền xuống núi để nghinh tiếp.

Lệnh Hồ Xung thống lãnh quần đệ tử phái Hằng Sơn liền tránh sang bên đường để nhường lối. Chàng nhận thấy đủ mặt Thiên Môn đạo nhân, chưởng môn phái Thái Sơn, Mạc Đại tiên sinh chưởng môn phái Hằng Sơn. Tiếp theo là các vị bang chúa Cái Bang, chưởng môn phái Thanh Thành, Dư Thương Hải cùng các vị tiền bối nổi danh trên chốn giang hồ.

Lệnh Hồ Xung nghiêng mình thi lễ cùng các vị tiền bối.

Bỗng thấy từ phía sau bức tường vây lại một đoàn người nữa đi ra. Bọn người này chính là Nhạc Bất Quần chưởng môn phái Hoa Sơn, Nhạc phu nhân cùng quần đệ tử bản phái.

Lệnh Hồ Xung cảm thấy chua xót bẽ bàng chua xót, chạy tới trước mặt sư phụ, quỳ xuống khấu đầu lên tiếng:

- Lệnh Hồ Xung này xin bái kiến hai vị lão nhân gia.

Chàng không dám kêu tên Nhạc Bất Quần và Nhạc phu nhân bằng sư phụ, sư nương và tự xưng mình là đệ tử, song chàng vẫn thi hành đại lễ như xưa.

Nhạc Bất Quần né mình hững hờ đáp:

- Lệnh Hồ chưởng môn làm đại lễ như vậy há chẳng là một trò cười cho võ lâm và là một chuyện kỳ dị trên chốn giang hồ ư?

Lệnh Hồ Xung quỳ lạy xong đứng tránh sang một bên, mắt khóc đỏ hoe.

Nhạc phu nhân tìm lời an ủi:

- Nghe nói Xung nhi lên làm chưởng môn phái Hằng Sơn ta cũng mừng chọ Từ nay Xung nhi sửa đổi lỗi lầm vẫn có thể lập thân đứng đắn được.

Nhạc Bất Quần cười lạt quay sang bảo bà vợ:

- Trừ phi mặt trời mọc phương Tây lặn phương Đông thì gã mới biết sửa đổi lỗi lầm, không làm điều sai quấy. Nay gã lên giữ chức chưởng môn chắc là mãn nguyện lắm rồi.

Lệnh Hồ Xung mặt thẹn đỏ bừng.

Chàng liền hỏi sang chuyện khác:

- Vãn bối xem chừng Tả sư bá phái Tung Sơn muốn thống nhất Ngũ Nhạc kiếm phái và kêu bằng Ngũ Nhạc phái. Không hiểu hai vị nghĩ thế nào?

Nhạc Bất Quần cười mát hỏi lại:

- Lệnh Hồ chưởng môn có cao kiến gì về vụ này?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đệ tử...

Nhạc Bất Quần gạt đi:

- Lệnh Hồ chưởng môn đừng nhắc tới hai chữ đệ tử nữa. Nếu quý chưởng môn còn nhớ tới chút tình ở núi Hoa Sơn ngày trước thì.... thì...

Từ ngày bị trục xuất ra khỏi môn trường phái Hoa Sơn Lệnh Hồ Xung chưa từng thấy bao giờ Nhạc Bất Quần tỏ vẻ hòa hoãn với chàng như bữa nay, mặc dầu lão thốt ra đôi lời mai mỉa, chàng mừng thầm vội đáp:

- Đệ tử.... à vãn bối còn tùy theo ý kiến của lão nhân gia. Lão nhân gia chỉ dậy thế nào, vãn bối nhất định tuân theo, không dám sai lời.

Nhạc Bất Quần gật đầu tỏ thái độ hòa hoãn hơn nữa, lão nói:

- Lão phu chẳng có điều chi dạy bảo. Có điều lão phu trộm nghĩ rằng bọn ta là con nhà võ bao giờ cũng phải coi trọng hai chữ ơn nghĩa. Ngày nọ sở dĩ ngươi không thể ở lại phái Hoa Sơn được chẳng phải vì ta và sư nương ngươi quá khe khắt cay nghiệt mà là vì ngươi đã phạm vào điều cấm kỵ trong võ lâm. Chúng ta nuôi dạy người từ thuở tấm bé đến ngày khôn lớn, ngoài là nghĩa thầy trò trong chẳng khác tình phụ tử dĩ nhiên chúng ta hết lượng bao dung nhưng không thể vì tình riêng mà bỏ nghĩa công để bạn hữu giang hồ chê cười.

Lệnh Hồ Xung cảm động vô cùng, không cầm lòng được, để đôi dòng lệ anh hùng lã chã tuôn rơi.

Hồi lâu chàng mới nghẹn ngào thốt nên lời:

- ân tình của sư phụ, sư nương coi nặng bằng non. Đệ tử dù có tan xương nát thịt cũng không thể báo đền trong muôn một.

Nhạc Bất Quần từ thái độ dịu dàng hòa hoãn biến thành thân thiết, lão vỗ vai chàng nói:

- Bữa trước ở trên chùa Thiếu Lâm trường hợp bất đắc dĩ đã đẩy thầy trò ta vào tình trạng phải so gươm. Lúc đó ta đã sử dụng mấy kiếm thức với thâm ý để ngươi suy nghĩ quay trở lại phái Hoa Sơn. Song chẳng biết ngươi không hiểu hay đã cố ý đối nghịch, khiến lòng ta rất thắc mắc.

Lệnh Hồ Xung khoanh tay cúi đầu, nói bằng một giọng rất thành khẩn:

- Đệ tử cam bề chịu tội. Những hành vi phản nghịch thiên luân hỗn xược với sư phụ Ở trên chùa Thiếu Lâm hôm đó của đệ tử thật có chỗ khổ tâm không thể trình bày được. Đệ tử chỉ biết trông vào lượng cả của sư phụ bao dung chọ Điều ước nguyện suốt đời của đệ tử là có một ngày được quay trở về với sư phụ

cùng sư nương.

Nhạc Bất Quần mỉm cười hỏi bằng một giọng thành thật:

- Ta e rằng ngươi nói câu này không phải do tự đáy lòng mà ra. Nay nhà ngươi làm chưởng môn phái Hằng Sơn, tay nắm quyền chỉ huy, miệng phát truyền hiệu lệnh, quần đệ tử nhất nhất phải tuân theo, chẳng còn ai ràng buộc. Như vậy há chẳng vẻ vang sung sướng, còn quay về với vợ chồng ta làm chi?

Lão vừa nói vừa đưa mắt nhìn Nhạc phu nhân.

Lệnh Hồ Xung nghe giọng lưỡi Nhạc Bất Quần đã có vẻ êm dịu và thật tình muốn mở đường cho chàng trở lại phái Hoa Sơn, chàng liền không bỏ lỡ cơ hội, quỳ hai gối xuống năn nỉ:

- Thưa sư phụ cùng sư nương! Đệ tử dù có muôn thác cũng không đủ đền tội. Xin sư phụ, sư nương mở lượng hải hà dung thứ chọ Từ này trở đi đệ tử nhất tâm sửa đổi lỗi lầm theo lời giáo huấn.

Chàng còn đang lạy lục năn nỉ thì trên đường lên núi bỗng có tiếng người huyên náo. Nguyên quần hùng đang bu quanh Phương Chứng đại sư cùng Xung Hư đạo trưởng cùng nhau lên núi.

Nhạc Bất Quần liền khẽ bảo Lệnh Hồ Xung:

- Được rồi! Ngươi hãy đứng dậy đi! Việc này thủng thẳng rồi bàn sau cũng chưa muộn.

Lệnh Hồ Xung mừng rỡ vô cùng dập đầu nói:

- Đa tạ sư phụ cùng sư nương.

Rồi chàng mới đứng dậy.

Nhạc phu nhân bịn rịn nói:

- Tiểu sư muội và Lâm sư đệ của Xung nhi đã.... làm lễ thành hôn vào tháng trước ở trên núi Hoa Sơn.

Giọng lưỡi của bà tỏ ý lo ngại vì bà đoán rằng Lệnh Hồ Xung có lẽ vì say đắm con gái bà mà nóng lòng mong mỏi trở về phái Hoa Sơn. Bà rất băn khoăn lo sợ Lệnh Hồ Xung nghe tin Nhạc Linh San thành hôn cùng Lâm Bình Chi nếu không la rùm thì chàng cũng phải thất vọng ê chề. Bà có biết đâu Nghi Hòa đã kể cho chàng nghe ngày núi Hoa Sơn cử hành hôn lễ này rồi.

Tuy Lệnh Hồ Xung nghe Nhạc phu nhân kể lại vụ thành hôn giữa Lâm Bình Chi và Nhạc Linh San lần này là lần thứ hai mà chàng cũng cảm thấy trong lòng tê tái, đầu óc bàng hoàng.

Bất giác chàng quay đầu lại ngó Nhạc Linh San thấy nàng ăm mặc cực kỳ lộng lẫy nhưng vẻ mặt vẫn thản nhiên như ngày trước, chẳng có vẻ hí hửng như một tân gian nhân mới làm lễ vu quy.

Cặp mắt Nhạc Linh San vừa chạm vào luồng nhỡn quang của Lệnh Hồ Xung mặt nàng đã đỏ đến mang tai, thọn thẹn cúi đầu xuống.

Lệnh Hồ Xung tưởng chừng vừa bị cây chùy sắt nện vào trước ngực một cái thật mạnh. Mắt chàng tối sầm lại, người chàng lảo đảo cơ hồ đứng không vững.

Giữa lúc ấy bên tai chàng vẳng nghe có tiếng người nói:

- Lệnh Hồ chưởng môn ở xa mà lại tới trước, chùa Thiếu Lâm ở cách đây rất gần mà lão tăng lại tới sau thì ta mình chậm chân mất rồi.

Tiếp theo chàng thấy có bàn tay đưa ra đỡ lấy tay trái của chàng.

Lệnh Hồ Xung định thần quay đầu nhìn lại đã thấy Phương Chứng đại sư tươi cười đứng sững trước mặt. Chàng hoang mang dạ một tiếng rồi chắp tay xá dài.

Tả Lãnh Thiền bỗng cất giọng oang oang:

- Này xin các vị đừng khách sáo nhiều quá cho mất thì giờ. Hàng mấy ngàn người mà cứ xá đi xá lại thì biết đến bao giờ cho xong? Tại hạ xin mời toàn thể liệt vị vào cả trong thiền viện ngồi chơi.

Quần hùng ồ lên một tiếng đồng thanh nói:

- Vậy là phải lắm!

Trước nay Tung Sơn đã nổi tiếng là trái núi cao nhất thiên hạ. Tòa thiền viện của núi này ở trên đỉnh một ngọn cao nhất vốn là một ngôi chùa lớn ngày trước. Mấy trăm năm gần đây ngôi chùa này biến thành chỗ ở của các vị chưởng môn phái Tung Sơn.

Danh tự của Tả Lãnh Thiền tuy có chữ "thiền" nhưng hắn lại không phải là đệ tử nhà Phật mà võ công của hắn cũng thiên về đạo gia.

Quần hùng lên tới thiền viện thì thấy trong sân rồng toàn một thứ cây bách, hiện đã thành những cây cổ thụ rườm rà. Đại điện nơi đây tuy khá rộng lớn nhưng so với đại hùng bảo điện bên chùa Thiếu Lâm thì hãy còn kém xa.

Hàng ngàn con người kéo vào trong điện chật ních, cả ngoài sân cũng đông như cá xếp hộp. Những người đến không còn chỗ đứng nữa.

Tả Lãnh Thiền lớn tiếng:

- Cuộc đại hội của Ngũ Nhạc kiếm phái bữa nay được các vị đồng đạo võ lâm tới tham dự đông đảo ra ngoài sự tiên liệu của tại hạ. Vì thế mà cách nghinh tiếp không được chu đáo. Thậm chí không sắp đặt được đủ chỗ ngồi cho liệt vị. Mong rằng liệt vị vì tình đồng đạo mà tha thứ cho những điều sơ sót.

Trong bọn quần hào có tiếng người đáp lại:

- Tả chưởng môn bất tất phải khách sáo. Vì người đến đông quá không đủ chỗ đứng mà thôi.

Tả Lãnh Thiền nói:

- Từ đây đi lên chừng trăm bước nữa là Phong Thiền đài. Các bậc đế vương ngày xưa đã chọn nơi đây làm lễ phong thiền cho núi Tung Sơn. Địa thế Phong thiền đài vừa rộng rãi vừa phong quang. Có điều chúng ta là những kẻ quê mùa mà lên Phong thiền đài nghị sự để tiếng đồn đại ra ngoài thì không tránh khỏi sự chê cười của bậc thức giả. Họ cho bọn ta là hạng võ biền không hiểu lễ tôn nghiêm nơi cổ tích.

Thật ra những bậc đế vương ngày trước sở dĩ làm lễ Phong thiền trên những núi Thái Sơn, Tung Sơn.... chỉ là vì muốn phô trương công đức, trịnh trọng tẩy lên đế đình cho thành một thịnh sự của xã tắc.

Những tay hào kiệt giang hồ còn hiểu gì đến lễ Phong thiền. Họ thấy đứng chen chúc nhau ở một nơi chật hẹp cơ hồ nghẹt thở thì còn nói gì đến chuyện ngồi bàn luận nữa.

Mọi người liền nhao nhao cả lên:

- Công việc chúng ta bữa nay đâu có phải là cuộc tạo phản với các vị hoàng đế.

- Đã có nơi rộng rãi như vậy, chúng ta cứ lên đó bàn việc.

- Cần gì phải đếm xỉa đến những lời bàn tán của người ngoài?

Tiếng nói ồn ào chưa dứt, đã có mấy người xông ra ngoài viện toan đi trước.

Tả Lãnh Thiền lên tiếng:

- Các vị đã đồng ý thì chúng ta cùng nhau lên Phong thiền đài.

Lệnh Hồ Xung nghe chuyện này bất giác bụng bảo dạ:

- Tả Lãnh Thiền là người tinh tế, việc gì hắn cũng chuẩn bị rất thận trọng. Thế mà đến khi hội nghị đại sự hắn lại nhét bao nhiêu người vào một nơi chật hẹp như nên cối là nghĩa làm sao? Chắc hẳn hắn đã định dùng Phong thiền đài làm nơi tụ hội nhưng không muốn tự ý nói ra mà để quần hào yêu sách thì sau này không ai chê bai hắn vào đâu được.

Rồi chàng tự hỏi:

- Sự thực mình chưa hiểu Phong thiền đài kia dùng vào việc gì? Theo lời Tả Lãnh Thiền thì nơi đó chỉ các bậc đế vương mới được sử dụng. Thế mà sao hắn lại gợi ra để mọi người đòi tới đó tụ hội? Phải chăng hắn muốn tự ví mình như các vị hoàng đế thuở xưa? Thảo nào Phương Chứng đại sư và Xung Hư đạo trưởng đã bảo dã tâm của Tả Lãnh Thiền thật vô bờ bến. Sau khi hợp nhất Ngũ Nhạc kiếm phái, hắn sẽ mưu cuộc thôn tính Triêu Dương thần giáo rồi đến các phái Thiếu Lâm, Võ Đương.... ái chà.... Thằng cha này với Đông Phương Bất Bại đáng là một đôi tri kỷ, chi đồng hợp đạo:

Cũng muôn năm trường trị, cũng Nhất thống giang hồ. Hà hà...

Trong bụng chàng nghĩ vậy nhưng không nói ra miệng.

Chàng theo sau quần hùng tiến lên Phong Thiền đài, vừa đi vừa lẩm bẩm:

- Theo giọng lưỡi của sư phụ thì dường như lão nhân gia muốn tha tội cho ta để trở về làm đệ tử phái Hoa Sơn. Vì lẽ gì trước kia vẻ mặt lão nhân gia cực kỳ nghiêm khắc mà bữa nay lại ra chiều hòa hoãn?

Rồi chàng tự trả lời:

- à phải rồi! Có lẽ lão nhân gia đã biết rõ từ ngày ta lên làm chưởng môn phái Hằng Sơn có những hành vi rất đứng đắn, không để tổn thương đến thanh danh phái này nên lão nhân gia mới vui vẻ như vậy. Ngoài ra việc tiểu sư muội thành thân với Lâm sư đệ đã khiến cho sư phụ cùng sư nương không khỏi bứt rứt trong lòng nên mới vỗ về tạ Sau nữa sư nương ở bên cạnh lúc nào cũng thỏ thẻ đưa lời ngấm ngầm bênh vực ta khiến sư phụ đã hồi tâm chuyển ý. Nhất là bữa nay Tả Lãnh Thiền mở cuộc đại hội mưu đồ thôn tính bốn phái, sư phụ ta là chưởng môn phái Hoa Sơn tất nhiên hết sức chống đối. Lão nhân gia cố ý vuốt ve ta để ta đồng tâm hiệp lực tiếp tay cho người đặng cứu vãn phái Hoa Sơn không bị xóa tên trên chốn giang hồ. Vậy ta phải tận tâm kiệt lực khuông phò để khỏi phụ lòng kỳ vọng của sư phụ.

Cách kiến trúc Phong thiền đài thật là một công trình vĩ đại. Các vị đế vương ngày trước vì việc tế trời cầu phước cho muôn dân không hiểu phải dùng đến bao nhiêu thợ khéo mới xây thành tòa vĩ đại này. Những phiến đá hoa được đẽo gọt vuông vắn, phẳng phiu, gắn liền vào nhau bằng những tay thợ rất tinh xảo và tỉ mỉ.

Lệnh Hồ Xung để ý xem lại thì thỉnh thoảng lại có những phiến mới gắn vào, vết đục đẽo hãy còn mới nguyên. Dù họ đã lấy rêu che đậy chàng vẫn nhận ra được những phiến đá này mới lắp vào.

Hiển nhiên Phong thiền đài kiến trúc đã lâu ngày nên có nhiều chỗ hư hại. Tả Lãnh Thiền mới cho người sửa lại, cố ý che đậy. Nhưng càng che đậy bao nhiêu càng khiến cho người ta sinh lòng ngờ vực và càng nhận thấy những chỗ kém rõ rệt.

Lệnh Hồ Xung nhìn những chỗ sửa chữa Phong thiền đài liên

tưởng ngay đến chỗ dụng tâm đen tối của Tả Lãnh Thiền.

Tuyệt đỉnh Tung Sơn cao hơn hết những ngọn núi chung quanh thành ra một tuyệt đỉnh giữa trời vươn hẳn lên trên tựa hồ ngự trị muôn ngàn ngọn núi khác.

Quần hào lên tới tuyệt đỉnh đều cảm thấy trong lòng sảng khoái, nhẹ nhàng tựa hồ bay bổng lên tít tầng mây.

Lúc này bầu trời quang sáng, không chút gợn mây. Lệnh Hồ Xung phóng tầm mắt ngó về phía bắc thấy sông Hoàng Hà tựa một sợi chỉ dài dong dọc. Phía tây ẩn hiện cửa khuyết thành Lạc Dương, còn phía đông và phía nam toàn núi non trùng điệp.

Trên ngọn núi, ba lão già đứng quay mặt về hướng Nam chỉ trỏ nói:

- Đây là Đại Hùng phong, đó là Tiểu Hùng phong. Hai ngọn núi đối lập kia là Song Khuê phong. Ba ngọn núi cao xa ngoài xa là Tam Chiêu phong.

Một lão khác nói:

- Các vị hãy coi đó! Kia là ngọn Thiếu Thất, Chùa Thiếu Lâm dựng trên ngọn núi đó. Bữa trước bọn mình lên chùa Thiếu Lâm đã tưởng ngọn Thiếu Thất cao nhất, nhưng đứng đây nhìn ra thì chùa Thiếu Lâm tựa hồ ở chân núi Tung Sơn mà thôi.

Đoạn ba lão cùng cười ồ.

Lệnh Hồ Xung nhìn cách phục sức của ba lão này biết họ không phải là người phái Tung Sơn. Nghe giọng lưỡi họ tuy chỉ là so sánh những ngọn núi, song thực ra có ý khinh khi phái Thiếu Lâm.

Chàng để ý nhìn kỹ ba lão này thì cặp mắt long anh sáng quắc tỏ ra là những tay nội lực cao thâm vô cùng. Đồng thời chàng nghĩ tới phen này Tả Lãnh Thiền đã mời rất nhiều cao

thủ viện trợ. Vậy nên xảy ra cuộc biến động thì không những chỉ có mình phái Tung Sơn chống cự.

Lúc này Tả Lãnh Thiền đang mới Phương Chứng đại sư cùng Xung Hư đạo trưởng lên Phong thiền đài. Phương Chứng đại sư nhún nhường cười nói:

- Hai anh em bần tăng là kẻ xuất gia hủ lậu, đến nay với mục đích dự lễ và ngỏ lời chúc tụng thịnh sự của quý vị, vậy bọn lão tăng ở dưới đài cũng được, hà tất phải lên đó làm gai mắt mọi người?

Tả Lãnh Thiền cười đáp:

- Sao phương trượng đại sư lại nói vậy? Thế là đại sư coi tại hạ cũng như người dưng rồi chăng?

Xung Hư đạo nhân cũng gạt đi:

- Quần hào đến đông đủ cả rồi. Tả chưởng môn nên lo liệu chính sự là cần, bất tất phải săn sóc đến hai lão hủ này nữa?

Tả Lãnh Thiền thản nhiên đáp:

- Dạ dạ!

Hắn nói đoạn bước lên Phong thiền đài.

Hắn trèo được mấy bực còn cách trên đỉnh chừng hơn trượng thì dừng lại cất giọng oang oang nói:

- Trên tuyệt đỉnh gió núi mạnh quá, mời quý vị dừng chân lại đây!

Quần hào đang tản mát đi coi phong cảnh, song thanh âm Tả Lãnh Thiền như chọc vào tai, ai cũng nghe rõ. Mọi người ngoảnh đầu nhìn lại rồi đến tụ hội trên thềm đá.

Tả Lãnh Thiền khoanh tay tuyên bố:

- Thưa liệt vị bằng hữu! Tả mỗ được liệt vị chiếu cố đến núi Tung Sơn dự lễ đông đảo, khiến Tả mỗ cảm kích vô cùng.

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Trước khi liệt vị tới đây hẳn cũng đã rõ:

bữa nay là ngày Ngũ Nhạc kiếm phái của bọn tại hạ mở cuộc đại hội này là đã đồng ý hợp nhất năm kiếm phái vào làm một. Đây là một ngày tốt lành đáng ghi vào lịch sử Ngũ Nhạc kiếm phái của bọn tại hạ.

Hắn vừa dứt lời, một số đông về phe với hắn đồng thanh hô lớn:

- Hay lắm! Hay lắm! Thật là đáng mừng, đáng ca ngợi.

Tả Lãnh Thiền nói tiếp:

- Đa tạ! Nguyên Ngũ Nhạc kiếm phái trước nay vẫn như cây liền cành và từng bắt tay kết sinh đã hơn trăm năm, coi nhau như một nhà. Tả mỗ được lạm quyền Ngũ Nhạc minh chủ đã lâu năm. Song gần đây trong võ lâm đã xảy nhiều biến động to lớn, bên Tả mỗ đã thương nghị cùng các vị sư huynh tiền bối trong Ngũ Nhạc kiếm phái và đã được các vị đồng ý cần hợp thành làm một phái để thống nhất hành động mới có thể ứng phó với những diễn biến xảy ra sau này.

Dưới đài trong đám đông bỗng có người lớn tiếng như chuông đồng:

- Tả minh chủ đã thương nghị cùng những bậc sư huynh tiền bối nào mà sao Mạc mỗ lại không biết gì hết?

Người lên tiếng chất vấn chính là Mạc Đại tiên sinh, chưởng môn phái Hành Sơn. Mạc Đại tiên sinh nói mấy câu này tỏ ra phái Hành Sơn đã phản đối việc hợp nhất Ngũ Nhạc kiếm phái.

Tả Lãnh Thiền nói:

- Tại hạ vừa nói:

Vì võ lâm đã xảy ra nhiều diễn biến quan trọng không hợp

nhất năm phái không được. Một chuyện trọng đại đã xảy ra là người giữa năm phái chúng ta sát hại lẫn nhau mà không nghĩ tới đại nghĩa. Mạc Đại tiên sinh! Việc Đại Tung dương thủ Phí sư đệ Ở phái Tung Sơn bị bỏ mạng ở ngoài thành Hành Sơn đã có người được mục kích chính là do độc thủ Mạc Đại tiên sinh. Tại hạ không hiểu chuyện đó có thật chăng?

Mạc Đại tiên sinh giật nẩy mình lên, nghĩ thầm trong bụng:

- Việc ta giết họ Phí chỉ có ba người biết rõ là Lệnh Hồ Xung, một tiểu ni cô phái Hằng Sơn và đứa cháu gái của Khúc Dương. Chẳng lẽ bọn này đã vô tình hay sơ ý để tiết lộ vụ bí mật này?

Mấy cặp mắt ở dưới đài nhìn thẳng vào mặt Mạc Đại tiên sinh thì thấy lão thản nhiên không lộ vẻ xao xuyến.

Mạc Đại tiên sinh lắc đầu nhìn thẳng lên đài đáp:

- Làm gì có chuyện đó? Mạc mỗ võ công kém cỏi thì khi nào lại hạ sát nổi Đại Tung dương thủ? Tả minh chủ nghe ai nói vậy? Vụ này đầu đuôi thế nào xin Tả minh chủ nói rõ lại cho Mạc mỗ hay!

[redacted]

Chống Thiên Môn, Ngọc Cơ phản nghịch

Tả Lãnh Thiền nghe Mạc Đại tiên sinh hỏi vậy liền nhếch mép cười đáp:

- Giả tỷ là cuộc giao đấu chính đại quang minh lấy một chọi một thì Mạc Đại tiên sinh chưa chắc gì đã giết được Phí sư đệ của tạ Nhưng lúc đó ngoài Mạc Đại tiên sinh và lệnh sư đệ Lưu Chính Phong còn có đệ tử phái Hằng Sơn ở Bắc nhạc, phái Hoa Sơn ở tây nhạc cùng trưởng lão Ma giáo Khúc Dương và đức cháu gái của lão vây đánh ở ngoài thành Hành Sơn nên một mình sư đệ địch không nổi mà phải uổng mạng.

Mạc Đại tiên sinh nghe Thiếu Lâm nói vậy không khỏi giật mình kinh hãi, bụng bảo dạ:

- Những người có mặt ngày hạ sát Phí Bân ở ngoài thành Hành Sơn trừ sư đệ Lưu Chính Phong và hai ông cháu Khúc Dương còn có Lệnh Hồ Xung, đệ tử phái Hoa Sơn và Nghi Lâm, nữ đệ tử phái Hằng Sơn không hiểu ai đã tiết lộ tin tức này ra ngoài. Chắc bọn nhỏ tuổi không biết suy nghĩ sâu sa, đem chuyện này kể với người khác thành ra câu chuyện bị bại lộ. Thế là hai phái Hành Sơn và Tung Sơn đã thành cừu địch. Bữa nay bọn mình tới đây có thể sống yên lành xuống núi được không, khó mà đoán trước. Ta đành lẳng lặng chờ xem, tới đâu hay đó.

Thiên Môn đạo nhân đứng dậy oang oang đáp:

- Phái Thái Sơn kể từ ngày tổ sư Đông Linh đạo trưởng đứng lên khai sơn lập phái cho đến nay đã hơn trăm năm. Bần đạo

tuy võ tài bạc đức, không làm gì vẻ vang cho môn phái được, nhưng bất luận trường hợp nào cũng không để cơ nghiệp hơn trăm năm phải tiêu tan vì tay bần đạo. Việc hợp nhất năm phái, bần đạo trăm ngàn lần không thể tuân theo được.

Bất thình lình một đạo nhân tóc bạc phơ, mình mặc áo bào xanh ở trong phái Thái Sơn đứng phắt dậy lên tiếng:

- Thiên Môn sư điệt nói thế là sai. Phái Thái Sơn từ trên xuống dưới ngoài bốn trăm đệ tử chẳng thể vì ý kiến riêng của một mình sư điệt mà bỏ điều lợi lớn là hợp nhất năm phái để gây thành đại nghiệp cho toàn thể năm phái. Ta tưởng sư điệt nên thuận theo số đông là hơn.

Đạo nhân râu tóc đã bạc, khuôn mặt xương xẩu nhưng tiếng nói làm chấn động màng tai đủ biết khí lực lão cực kỳ xung mãn.

Có người nhận biết lão thì thầm bảo nhau:

- Đây là Ngọc Cơ Tử, sư thúc của Thiên Môn đạo nhân.

Thiên Môn đạo nhân sắc mặt đã hồng hào, sau khi nghe lời bài xích của Ngọc Cơ Tử, mặt đạo nhân càng đỏ hơn. Đạo nhân lớn tiếng hỏi lại:

- Sư thúc nói vậy là có ý gì? Kể từ ngày tiểu điệt lên chấp chưởng môn công việc phái Thái Sơn cho đến nay, đã làm việc gì mà không nghĩ tới thanh danh của bổn phái chưa? Tiểu điệt phản đối việc hợp nhất năm phái là muốn giữ phái Thái Sơn ta được tồn tại mãi mãi, không bị xóa tên trong võ lâm mà bảo vì lòng riêng được ư? Sao sư thúc lại nói vậy?

Ngọc Cơ Tử cười khanh khách đáp:

- Ngũ nhạc kiếm phái kiếm phái ta mà hợp làm một thì oai danh càng lớn, sức mạnh càng nhiều. Những đệ tử dưới trướng

Ngũ nhạc kiếm phái người nào cũng mở mày mở mặt được ở trong một môn phái lớn và hùng mạnh chẳng hơn là ở một môn phái nhỏ bé để chịu sự uy hiếp của cường lực bên ngoài ư? Sư điệt làm chưởng môn nhân một phái còn chưa xong...

Thiên Môn đạo nhân tức giận lên tiếng ngắt lời:

- Tiểu điệt làm chưởng môn được hay không là một chuyện không thành vấn đề, nhưng riêng phái Thái Sơn bất luận trường hợp nào cũng không thể để nó bị người ta thôn tính khi còn ở trong tay tiểu điệt.

Thiên Môn đạo nhân nói câu này bằng một giọng rất cương quyết khiến cho Lệnh Hồ Xung phải khen thầm.

Ngọc Cơ Tử cười khẩy nói:

- Ngươi chỉ giảo hoạt lỡ miệng. Tuy bề ngoài nói là không tham danh hám lợi mà trong lòng chẳng muốn buông cái danh vị chưởng môn nhân.

Thiên Môn đạo nhân tức giận đến cùng cực, không thể dằn lòng được nữa, lớn tiếng hỏi:

- Sư thúc có ý riêng tây mưu sự với người ngoài mà bảo tiểu điệt có tâm địa như vậy ư?

Thiên Môn đạo nhân đạo nhân dứt lời liền rút trong mình ra một thanh kiếm đen sì giơ lên nói tiếp:

- Từ nay trở đi tiểu điệt không làm chưởng môn phái Thái Sơn nữa cũng không sao. Sư thúc muốn làm thì cứ việc mà làm không nên khoác tiếng xấu cho tiểu điệt. Thanh đoản kiếm này tuy không có gì làm cho mọi người phải khiếp sợ, nhưng nó là di vật của sư tổ Đông Linh đạo nhân, người đã sáng lập ra Thái Sơn kiếm phái. Thanh đoản kiếm này lưu truyền từ đời nọ qua đời kia đã hơn trăm năm và trở thành tín vật của chưởng môn

trong bản phái.

Quần hùng thấy hai vị sư thúc, sư điệt phái Thái Sơn tranh luận đến trình độ gay go như vậy đều lắng tai nghe, nhưng không một ai lên tiếng.

Ngọc Cơ Tử thấy Thiên Môn đạo nhân rút thanh đoản kiếm, tín vật của chưởng môn phái Thái Sơn ra thì trên môi thoáng lộ một nụ cười nham hiểm. Lão lùi lại một bước nói:

- Đối với ta mà ngươi nói như vậy thì quả là một tay đáo để.

Thiên Môn đạo nhân hung hăng đáp:

- Đáo để hay không đáo để thì đã sao?

Ngọc Cơ Tử cười mát nói:

- Ngươi đã khẳng khái không làm chưởng môn nữa thì trao đoản kiếm lại cho ta!

Lão vừa nói vừa tiến lại vươn tay ta chụp lấy thanh kiếm sắt ở trong tay Thiên Môn đạo nhân nhanh như chớp.

Thiên Môn đạo nhân không ngờ Ngọc Cơ Tử lại hành động bất pháp một cách đột ngột như vậy. Đạo nhân vừa cảm giác thì Ngọc Cơ Tử đã chụp được thanh kiếm rồi.

Thiên Môn đạo nhân trong lúc hoảng hốt không kịp suy nghĩ gì nữa rút thanh trường kiếm ở sau lưng ra đánh "soạt" một tiếng.

Ngọc Cơ Tử đoạt được kiếm sắt vào tay rồi vội vàng lùi lại.

Giữa lúc Thiên Môn đạo nhân rút trường kiếm ra toan động thủ thì đột nhiên hai lão đạo khác đã múa kiếm xông lại đứng chắn trước mặt Thiên Môn đạo nhân đồng thanh lớn tiếng quát:

- Thiên Môn! Ngươi quên mình là kẻ dưới mà dám hung hăng phạm thượng, đối nghịch bậc tôn trưởng, không coi luật lệ bản

môn vào đâu nữa thì ngươi đáng tội gì đã biết chưa?

Thiên Môn đạo nhân nhìn lại thì hai người này là Ngọc Khánh Tử và Ngọc âm Tử đều là sư thúc của mình, ngang hàng với Ngọc Cơ Tử.

Thiên Môn đạo nhân tức giận, nét mặt hầm hầm, người run bần bật la lên:

- Hẳn hai vị sư thúc đã trông thấy lão.... Ngọc Cơ sư thúc đã hành động.... làm điều ngang trái?

Ngọc âm Tử nói ngay:

- Chính tai bọn ta đã nghe thấy ngươi đem chức vị chưởng bổn phái nhường lại cho Ngọc Cơ sư huynh và ngươi đã tự nhận bất lực. Hành động thoái vị của ngươi thật là đáng khen. Nhưng ngươi rút trường kiếm toan cử động phản nghịch phiên luân là phạm một điều đại tội.

Ngọc Khánh Tử nói theo:

- Ngọc Cơ sư huynh là sư thúc ngươi, nay lại là trưởng môn nhân bản phái, thế mà ngươi dám rút kiếm toan điều ngỗ nghịch. Ngươi can vào tội phạm thượng thác loạn, ngươi đã biết chưa?

Thiên Môn đạo nhân hằn học đáp:

- Đó là ta buột miệng nói ra mà thôi. Chức chưởng môn của bản phái nào phải trò đùa mà ai muốn dành giựt cũng được? Dù ta có lòng thoái nhượng chăng nữa, thì.... Con mẹ nó, ta cũng phải chọn một người xứng đáng, chẳng khi nào lại để cho hạng phản bội môn phái như Ngọc Cơ.

Bản tính nóng nảy, Thiên Môn đạo nhân giận người như điên không kịp suy nghĩ, miệng thốt ra những lời cục xúc, tục tằn.

Ngọc âm Tử nắm lấy cơ hội, lớn tiếng chất vấn:

- Thiên Môn! Miệng ngươi thốt ra những lời hạ cấp như vậy liệu có đáng là chưởng môn phái Thái Sơn hay không?

Trong đám đệ tử phái Thái Sơn, bỗng một đạo nhân đứng tuổi rẽ mọi người ra lớn tiếng:

- Chức chưởng môn bản phái xưa nay truyền vì đã có luật lệ. Sư phụ của đệ tử được truyền ngôi một cách danh chính ngôn thuận. Sau này mấy vị sư thúc tổ lại nổi loạn tranh cướp?

Đạo nhân này pháp danh Kiếm Trừ, đệ tử thứ hai của Thiên Môn.

Bỗng một người khác đứng dậy quát to:

- Đó là Thiên Môn sư huynh nhường chức chưởng môn lại cho sư phụ tạ Hàng mấy ngàn người tụ hội trên tuyệt đỉnh núi Tung Sơn này đều tai nghe mắt thấy rõ ràng chứ nào phải chuyện nói đùa. Nếu ngươi chưa nghe rõ lời tuyên bố của Thiên Môn sư huynh vừa rồi thì ta nhắc lại cho ngươi hay. Thiên Môn sư huynh đã nói:

"Từ nay trở đi tiểu điệt thôi không làm chưởng môn phái Thái Sơn nữa. Sư thúc muốn làm thì cứ việc lên mà làm, không nên khoác tiếng xấu cho tiểu điệt.... " Gã này chính là đồ đệ của Ngọc Cơ Tử.

Thiên Môn đạo nhân làm chưởng môn phái Thái Sơn trước nay vẫn giữ được oai danh cho bản phái. Không ngờ Tả Lãnh Thiền tìm cách mua chuộc được bảy tám tên sư thúc của lão ngấm ngầm tiếp tay cho hắn để lật đổ.

Bọn sư thúc của Thiên Môn đã lũng đoạn bên trong thì trong số hơn hai trăm đệ tử phái Thái Sơn đến dự cuộc Tung Sơn đại hội, bọn phản đối có thể lên tới trăm rưỡi người.

Bọn phản đối Thiên Môn đã được bố trí từ trước. Chúng thừa

cơ náo loạn và mấy chục tên đồng thanh hô lớn:

- Cựu chưởng môn thoái vị!

- Tân chưởng môn tiếp nhiệm. Hoan hô tân chưởng môn!

Lúc đó Ngọc Cơ Tử liền giơ cao thanh kiếm sắt lên dõng dạc tuyên bố:

- Đây là gươm thần của Đông Linh tổ sự Tổ sư đã có lời di huấn:

"Thấy kiếm sắt tức là thấy Đông Linh". Vậy chúng ta phải theo lời di huấn của tổ sư gia.

Hơn một trăm đệ tử phái Thái Sơn lại reo lên:

- Chưởng môn nhân nói phải lắm!

Lại một bọn thét lớn:

- Tên nghịch đồ Thiên Môn ngỗ nghịch phản loạn, không coi môn quy vào đâu phải bắt hắn để xử trị.

Lệnh Hồ Xung thấy tình trạng này không khỏi thở dài nghĩ thầm:

- Đây là Tả Lãnh Thiền đã âm mưu với bọn nội phản mà Thiên Môn đạo nhân lại nóng nảy vô mưu họ chỉ đưa vài câu chọc giận là lão mắc bẫy. Thanh thế bên địch rất thịnh mà Thiên Môn kém tài ứng biến chỉ hung hăng ngoài mặt chẳng có tâm cơ gì thì địch sao lại bọn họ?

Nghĩ tới đây bất giác chàng đưa mắt ngó mọi người phái Hoa Sơn thì thấy Nhạc Bất Quần hai tay chắp để sau lưng, vẻ mặt vẫn lạnh lùng chẳng tỏ vẻ xúc động chi hết chàng không khỏi lấy làm kỳ, bụng bảo dạ:

- Bọn Ngọc Cơ Tử làm như vậy đáng lý sư phụ ta nên lên tiếng can thiệp mới phải. Không hiểu tại sao lão nhân gia lại tự thủ bàng quan. Phải chăng lão nhân gia còn chờ diễn biến để liệu bề

xứ trí. Bây giờ ta chỉ việc chờ xem hành động của lão nhân gia ngả về bên nào rồi ta sẽ làm theo là ổn hơn hết. Có thế mới hy vọng trở về môn phái.

Bỗng thấy Ngọc Cơ Tử giơ tay ra vẫy. Tiếp theo chừng trăm sáu mươi đồ đệ phái Thái Sơn tỏa ra bao vây hơn năm chục đạo nhân đồng môn vào giữa. Tên nào cũng lăm lăm cầm kiếm trong tay. Dĩ nhiên bọn đạo nhân bị vây là đồ tử, đồ tôn của Thiên Môn đạo nhân.

Thiên Môn đạo nhân nổi giận đùng đùng, gầm lên:

- Các ngươi muốn động thủ chăng? Vậy phải liều một trận sống mái.

Ngọc Cơ Tử cất giọng oang oang:

- Chưởng môn phái Thái Sơn có lệnh! Thiên Môn hãy nghe đây! Ngươi phải lập tức hạ kiếm đầu hàng, nếu ngươi không chịu phục tòng thiết kiếm của Đông Linh tổ sư gia là phạm tội đại nghịch bất đạo.

Thiên Môn càng tức giận thét lên:

- Nói bậy! Sao ngươi dám cướp đoạt chức chưởng môn bản phái?

Ngọc Cơ Tử liếc mắt nhìn quanh, lớn tiếng:

- Hỡi các đệ tử của Thiên Môn! Vụ này không liên quan gì đến các ngươi. Kẻ nào biết theo chính nghĩa quy phục bản chưởng môn thì mau mau buông khí giới, đứng cả sang bên này. Bản chư tòa sẽ miễn cho không truy cứu nữa, còn kẻ đối nghịch sẽ bị nghiêm trị quyết không dung thứ.

Kiếm Trừ đạo nhân thấy chức chưởng môn phái Thái Sơn khó lòng vãn hồi lại cho sư phụ được, liền lớn tiếng:

- Ngọc Cơ sư thúc tổ! Nếu sư thúc tổ chịu lập lời trọng thệ

quyết không để phái Thái Sơn ta mà khi xưa tổ sư đã dầy công gây dựng ra phải xóa tên trong võ lâm thì toàn thể đệ tử bổn phái sẽ vui lòng tôn sư thúc tổ lên làm chức chưởng môn. Còn trường hợp sư thúc tổ dành giựt chức chưởng môn để đem bổn phái dâng cho phái Tung Sơn thì sư thúc tổ sẽ thành môn tội nhân muôn đời. Dù sư thúc tổ có chết đi cũng chẳng còn mặt mũi nào trông thấy tổ sư gia ở dưới tuyền đài.

Ngọc âm Tử lớn tiếng quát mắng:

- Thằng lỏi hậu sanh kia! Sao ngươi dám xúc phạm đến những bậc tiền bối thuộc hàng chữ "Ngọc" chúng tả Ngũ nhạc kiếm phái mà hợp nhất thì phái Tung Sơn cũng bị bôi tên như bốn phái khác. Giả tỷ phái Ngũ Nhạc mà thành lập thì trong đó có cả phái Thái Sơn ta sao ngươi dám chống đối việc này?

Thiên Môn đạo nhân nhìn chằm chặp vào cặp mắt Ngọc âm Tử xẵng giọng quát mắng:

- Những quân đê tiện các ngươi bị Tả Lãnh Thiền mua chuộc kết cấu với hắn. Ta nói rõ ho các ngươi hay:

Chúng ta thà chết còn hơn là chịu nhục phải hàng phục phái Tung Sơn.

Ngọc Cơ Tử tức quá sa sầm nét mặt đáp:

- Mi kháng cự Thiết kiếm lệnh tất phải thanh danh tan nát ngay tức khắc. Dù mi có chết cũng không còn đất chôn đâu.

Thiên Môn đạo nhân đưa mắt nhìn quần đệ tử của lão cương quyết nói:

- Phàm làm đệ tử trung kiên của phái Thái Sơn thì bữa nay phải chiến đấu cho đến một mất một còn. Dù có phải phơi thây trên núi Tung Sơn này cũng phải hy sinh.

Quần đệ tử đứng chung quanh Thiên Môn đạo nhân đồng

thanh hô:

- Bọn đệ tử chiến đấu đến giọt máu cuối cùng thà chết chứ không chịu đầu hàng địch.

Ngọc Cơ Tử nghĩ thầm:

- Bè lũ Thiên Môn đạo nhân tuy ít người nhưng đều lộ vẻ cương quyết mà mình hô động thủ thì trong lúc nhất thời khó lòng giết hết được bọn chúng. Vả lại anh hùng hảo hán tụ tập trên Phong Thiền đài có tới hàng vạn trong đó có cả Phương Chứng đại sư, Phương trượng chùa Thiếu Lâm, Xung Hư đạo nhân, chưởng môn phái Võ Đương. Bọn cao nhân tiền bối này nhất định sẽ can thiệp không để hành động ỷ mạnh hiếp yếu và gây nên những chuyện sát hại lẫn nhau.

Lão chưa biết làm thế nào đưa mắt nhìn Ngọc Khánh Tử và Ngọc âm Tử để dò hỏi ý kiến.

Đột nhiên trong đám đông mé tả có tiếng người the thé cất lên:

- Lão gia thường qua lại giang hồ gặp không biết bao nhiêu anh hùng hảo hán mà chưa thấy ai nói rồi lại ăn lời ngay được.

Quần hùng đưa mục quang về phía phát ra thanh âm thì thấy một hán tử mình mặc áo xô đang đứng tựa vào một tảng đá lớn. Tay trái hán tử cầm chiếc nón lá phe phẩy làm quạt. Hán tử đã cao nghều lại gầy khẳng gầy kheo, cặp mắt hé mở lờ mờ dương lên ra chiều nhơn nhơn tự đắc.

Quần hùng không hiểu lai lịch hán tử và cũng không biết hắn nói mấy câu vừa rồi để mạt sát ai?

Hán tử ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Hiển nhiên ngươi đã đem chức chưởng môn nhường lại cho người khác, quần hùng đều nghe rõ mà bây giờ còn chối được ư?

Tôn ngươi là Thiên Môn thật uổng quá nên đổi là Địa Môn cho đúng.

Bọn Ngọc Cơ Tử bây giờ mới hiểu hán tử kia có ý phụ họa với mình đều bật cười để tỏ ý hoan hô và cám ơn hán tử.

Thiên Môn đạo nhân quắc mắt nhìn hán tử hỏi:

- Đây là việc riêng của phái Thái Sơn ta ai mượn ngươi chõ miệng vào?

Hán tử áo xô ngang nhiên đáp:

- Lão gia thấy câu chuyện trái tai chướng mắt thì nín thinh sao được? Bữa nay là ngày đại hội vui mừng của Ngũ nhạc kiếm phái, vậy mà lão mũi trâu lại hung hăng đao kiếm la ó rầm trời định làm trò rối thì ai mà ngửi được?

Bất thình lình mọn người hoa mắt lên một cái. Té ra hán tử áo xô đã vọt mình nhanh như điện chớp vào giữa đám Ngọc Cơ Tử. Đồng thời quẳng chiếc nón là cầm trong tay trái nhằm chụp xuống đầu Thiên Môn đạo nhân.

Thiên Môn đạo nhân vội vung kiếm đâm vào trước ngực hán tử.

Hán tử bỗng co người lại luồn qua dưới háng Thiên Môn đạo nhân, đồng thời hắn lộn người đi một vòng phóng cước đá vào sau lưng Thiên Môn đạo nhân.

Thân pháp của hán tử đã cực kỳ quái dị mà chiêu số lại hạ tiện khiến cho bao nhiêu anh hùng hảo hán mình mang tuyệt kỹ đến Tung Sơn đều ngơ ngác, vì chưa ai ngó thấy hoặc nghe thấy chiêu số này bao giờ.

Thiên Môn đạo nhân bị đối phương ra chiêu đột ngột không kịp đề phòng nên bị hán tử đá trúng huyệt đạo.

Bọn đệ tử Thiên Môn đạo nhân thấy hán tử động thủ đánh sư

phụ liền vung kiếm đâm hán tử.

Hán tử cười khanh khách nắm lấy lưng Thiên Môn đạo nhân giơ người lão lên làm lá mộc để đón đỡ những chiêu kiếm đâm tới.

Quần đệ tử hoảng hồn vội thu kiếm về.

Hán tử lại lớn tiếng:

- Nếu bọn mi không quẳng kiếm đi thì ta vặn cổ lão mũi trâu này ngay tức khắc.

Hắn vừa nói vừa đưa tay phải nắm lấy đầu Thiên Môn đạo nhân.

Thiên Môn đạo nhân bị kiềm chế huyệt đạo không sao sử động được đành để mặc đối phương muốn làm gì thì làm. Sắc mặt lão vốn hồng hào bây giờ đột nhiên biến thành xám ngắt.

Trước tình trạng này nếu hán tử muốn bẻ đầu Thiên Môn đạo nhân thì chỉ cần vặn hai tay một cái là lập tức xương cổ lão bị gãy rời.

Kiếm Trừ đạo nhân vội cất tiếng hỏi:

- Các hạ nhân lúc người ta không đề phòng mà đánh lén như vậy thì đâu phải anh hùng hảo hán? Qúy tính cao danh các hạ là gì?

Hán tử vung tay trái đánh vào mặt Thiên Môn đạo nhân một cái rồi cất giọng the thé đáp:

- Kẻ nào hỗn xược với lão gia là lão gia phải trừng phạt sư phụ gã về tội không biết răn dạy đồ đệ.

Bọn đệ tử Thiên Môn đạo nhân thấy hán tử khinh khi vũ nhục sư phụ đều căm giận không bút nào tả xiết. Ai nấy nghiến răng nắm chặt trường kiếm chờ dịp xông vào đâm chém đối phương.

Lúc này hán tử ở vào lợi thế vì bọn đệ tử của Thiên Môn đạo nhân thấy sư phụ bị kiềm chế không dám vong động e ném chuột làm bể đồ.

Một đạo nhân trẻ tuổi căm tức đến trình độ không nhẫn nại được nữa liền trỏ tay vào mặt hán tử lớn tiếng thóa mạ:

- Mi.... mi thật là một tên chó má, một giống súc sinh!

Hán tử giơ tay lên tát vào mặt Thiên Môn đạo nhân nói:

- Ngươi giáo huấn đệ tử mà để bọn chúng ăn nói càn rỡ như vậy ư?

Đột nhiên Thiên Môn đạo nhân gầm lên một tiếng thật to, miệng phun máu tươi ra ồng ộc.

Hán tử giật mình, toan buông tay nhưng không kịp. Thiên Môn đạo nhân đã quay đầu lại đối diện với hắn. Máu trong miệng lão phun vào đầu óc hắn đỏ lòm.

Hán tử chưa kịp phản ứng thì hai tay đạo nhân đã nắm lấy cổ đối phương.

Bỗng nghe đánh "cắc" một tiếng, xương cổ hán tử đã bị Thiên Môn đạo nhân bẻ gãy rồi. Thiên Môn đạo nhân hất tay ra một cái.

Hán tử bị quăng ra xa mấy trượng, té huỵch xuống đất. Hắn dẫy dụa mấy cái rồi nằm im.

Thiên Môn đạo nhân người đã to lớn, lúc này mặt mũi lại nhuộm đầy máu tươi trông mà phát khiếp.

Chỉ một chớp mắt, Thiên Môn đạo nhân bỗng thét lên một tiếng. Người lão lảo đảo té lăn xuống đất.

Bọn đệ tử chạy lại thì lão đã tắt thở chết rồi.

Nguyên Thiên Môn đạo nhân bị hán tử làm nhục trước mặt đông người. Lão là chưởng môn một phái không sao kìm hãm

được mối căm tức trong lòng liền liều mạng vận động chân lực làm chấn đoạn các kinh mạch để tự giải khai huyện đạo. Tiếp theo lão thu hết toàn lực cuối cùng cố sức phản công giết chết kẻ thù. Song chính lão đã bị đứt hết kinh mạch cũng chẳng thể nào sống được. Đây là lão dở thủ đoạn "lưỡng bại câu thương".

Bọn đệ tử Thiên Môn đạo nhân phẫn nộ đến cực điểm, la gọi:

- Sư phụ! Sư phụ!

Bọn chúng cúi xuống ôm Thiên Môn đạo nhân lên thấy lão chết rồi đều khóc rống một hồi.

Trong đám quần hùng bỗng có người lớn tiếng:

- Tả chưởng môn! Chưởng môn đã mời cả những nhân vật như Đông Hải Song ác đến để đối phó với Thiên Môn đạo trưởng thì thật là quá tệ.

Quần hùng đưa mắt nhìn về phía người vừa phát ra thanh âm thì thấy một lão già ốm o, song có người nhận ra lão là người bán mì tên gọi là Hà Tam Thất.

Hán tử áo xô bị Thiên Môn đạo nhân đánh chết không ai hiểu lai lịch thế nào. Bây giờ nghe Hà Tam Thất nói vậy mới biết hắn là một người trong Đông Hải Song ác. Còn Đông Hải Song ác lai lịch ra sao cũng ít người biết tới.

Tả Lãnh Thiền nghe Hà Tam Thất nói vậy nhìn ra quãng không đáp bằng một giọng hàm hồ:

- Chuyện đời thật đáng tức cười! Huynh đài đây bữa nay tại hạ mới gặp lần đầu mà bảo là tại hạ sai y hành động thì thật là lời tố cáo bá vơ.

Hà Tam Thất liền nói:

- Giữa Tả chưởng môn và Đông Hải Song ác có lẽ chưa quen biết nhau lâu thật, nhưng chắc chưởng môn đã có mối giao tình

rất mật thiết với sư phụ của họ là Bạch Bản Sát Tinh.

Hà Tam Thất vừa thốt ra bốn chữ Bạch Bản Sát Tinh khiến cho toàn trường nhốn nháo cả lên.

Lệnh Hồ Xung chợt nhớ tới những kỷ niệm cách đây đã lâu năm, Nguyên Nhạc phu nhân đã có lần đề cập đến cái tên Bạch Bản Sát Tinh. Chàng còn nhớ hồi đó Nhạc Linh San mới sáu bảy tuổi. Nàng hay khóc nhè suốt ngày. Nhạc phu nhân liền hăm dọa:

"Con muốn tốt thì nín ngay. Nếu còn khóc mãi Bạch Bản Sát Tinh sẽ đến bắt đem đi đấy".

Khi đó chàng hỏi lại bà:

"Bạch Bản Sát Tinh là người thế nào?" thì Nhạc phu nhân đáp:

"Bạch Bản Sát Tinh là một tên ác ma, chuyên bắt trẻ con hay khóc để ăn thịt. Mặt hắn không có mũi, phẳng lì như một tấm ván".

Nhạc Linh San hễ nghe nói đến Bạch Bản Sát Tinh là khiếp sợ không dám khóc quấy nữa.

Lệnh Hồ Xung nhớ tới chuyện xưa, bất giác đưa mắt nhìn Nhạc Linh San thì thấy nàng bâng khuâng, phóng mục quang nhìn ra phương trời xa thẳm, tựa hồ lòng nàng đang có tâm sự suy nghĩ.

Nét mặt hơi lộ vẻ buồn rầu, hiển nhiên nàng không để ý tới cái tên Bạch Bản Sát Tinh, dường như nàng quên luôn cả câu chuyện hồi nàng còn nhỏ tuổi, Nhạc phu nhân thường đem cái tên ngoáo ộp Bạch Bản Sát Tinh để hăm dọa nàng.

Lệnh Hồ Xung thấy tình trạng Nhạc Linh San như vậy không khỏi nghĩ thầm trong bụng:

- Tiểu sư muội ta vừa huề duyên cùng Lâm sư đệ. Gã vốn là

người mà nàng rất yêu quý, không hiểu tại sao nay nàng lại lộ vẻ trầm tư mặc tưởng và dường như có ý buồn rầu. Chắc hẳn hai vợ chồng nàng lại xẩy chuyện gì vừa gây lộn với nhau.

Chàng lại đưa mắt ngó qua Lâm Bình Chị Lúc này gã cũng đứng bên Nhạc Linh San nhưng mặt gã lộ vẻ khác thường tựa như cười mà không phải cười, giống như giận mà không phải giận.

Lệnh Hồ Xung càng ngạc nhiên hơn, tự hỏi:

- Nét mặt gã bữa nay sao lại kỳ vậy? Dường như ta đã thấy nét mặt gã giống bữa nay một vài lần mà không nhớ ra là ở đâu?

Lệnh Hồ Xung còn đang ngẫm nghĩ, bỗng nghe thanh âm Tả Lãnh Thiền lại cất lên:

- Ngọc Cơ huynh! Bữa nay tiểu đệ xin có lời chúc mừng đạo huynh lên tiếp nhiệm chức chưởng môn phái Thái Sơn. Sau nữa tiểu đệ muốn hỏi một lời đạo huynh có cao kiến gì về việc hợp nhất Ngũ nhạc kiếm phái?

Quần hùng thấy Tả Lãnh Thiền hỏi lảng sang chuyện khác, chứ không đáp lời Hà Tam Thất nên cũng không hiểu hắn có quen biết Bạch Bản Sát Tinh hay không?

[redacted]

Đào Cốc Lục Tiên nhục mạ Tả Lãnh Thiền

Ngọc Cơ Tử nghe Tả Lãnh Thiền hỏi ý kiến về việc hợp nhất Ngũ nhạc kiếm phái liền vênh mặt ra chiều đắc ý, giơ thiết kiếm lên đáp:

- Việc hợp nhất Ngũ nhạc kiếm phái chẳng riêng gì phái Thái Sơn của bọn tại hạ mà cả năm phái chúng ta từ trên xuống dưới chẳng ai là không ưng thuận, ngoại trừ những kẻ hám danh ham lợi riêng tư cho mình, chẳng nghĩ lợi ích chung như Thiên Môn đạo nhân mà thôi. Nhưng nay tại hạ đứng ra chấp chưởng công việc bổn phái thì không còn điều gì trở ngại nữa. Thưa Tả minh chủ! Toàn thể phái Thái Sơn nguyện gắng sức hết lòng phục vụ lão nhân gia để làm vẻ vang cho Ngũ nhạc kiếm phái. Nếu có kẻ nào có ác tâm định phá rối công cuộc lớn lao này thì tệ phái trước tiên sẽ xung phong trừ diệt họ quyết chẳng dung tha.

Ngọc Cơ Tử dứt lời, hơn trăm đệ tử phái Thái Sơn đồng thanh hô lớn:

- Toàn thể phái Thái Sơn triệt để ủng hộ công cuộc thống nhất Ngũ nhạc kiếm phái! Hết thảy đệ tử bản phái quyết trừ diệt kẻ nào phản đối công cuộc này.

Bọn người này tuy không nhiều nhưng chúng đồng thanh reo hò nên thanh âm cũng vang dội cả một vùng núi non.

Cứ tình hình đó mà xét đoán thì đủ biết bọn này đã toa rập Tả Lãnh Thiền và đã được huấn luyện trước khi phát động. Nếu

không thì chẳng khi nào cử động của hơn trăm người lại ăn khớp thành một điệu được.

Hơn nữa Ngọc Cơ Tử xưng hô Tả Lãnh Thiền cực kỳ cung kính, một điều lão nhân gia, hai điều lão nhân gia càng tỏ rõ Tả Lãnh Thiền đã ngấm ngầm mưu tính với họ, kẻ tung người hứng rồi diễu võ dương oai hòng làm chột dạ những người có ý phản đối để họ không dám lên tiếng.

Tội nghiệp cho bọn đệ tử của Thiên Môn đạo nhân! Đứng trước cái chết nhục nhã và bi thảm của sư phụ họ cũng đành yên lặng. Tuy họ không dám lên tiếng nhưng ngấm ngầm nghiến răng mà rủa thầm những quân tàn bạo.

Có người nắm tay tự thề với mình:

- Một ngày kia ta thề giết cho bằng được Tả Lãnh Thiền và Ngọc Cơ Tử để báo cừu tuyết hận cho sư phụ.

Tả Lãnh Thiền dõng dạc nói:

- Thế là trong Ngũ nhạc kiếm phái chúng ta lại được thêm hai phái Hành Sơn và Thái Sơn tỏ ý tán đồng việc hợp phái. Vậy công cuộc này dĩ nhiên có thể thành tựu. Đa số đã công nhận việc hợp phái chỉ có lợi chứ không có hại, vậy tệ phái xin đứng thành khối sau lưng các vị để phụng sự cho công cuộc chung trong năm phái ta.

Lệnh Hồ Xung nghe Tả Lãnh Thiền nói vậy bất giác cười lạt tự nghĩ:

- Việc này hoàn toàn do một mình thằng cha này bày mưu tính kế để thôn tính năm phái, thế mà ngoài miệng hắn vẫn nói là đứng sau lưng mọi người, tựa hồ hắn đi theo kẻ khác chứ không phải chính hắn chủ mưu.

Tả Lãnh Thiền ngừng lại một chút rồi lớn tiếng hỏi:

- Ba phái Tung Sơn, Hành Sơn và Thái Sơn đã đồng ý việc thống nhất năm phái, tại hạ chưa hiểu ý kiến của phái Hằng Sơn và Hoa Sơn thế nào? Chẳng hay quý vị có hưởng ứng chăng?

Tả Lãnh Thiền không chờ cho hai phái trả lời, hắn lại nói tiếp:

- Riêng về phái Hằng Sơn thì vị tiền chưởng môn là Định Nhàn sư thái đã mấy lần thương nghị với tại hạ. Định Nhàn sư thái rất hoan nghênh việc hợp nhất Ngũ nhạc kiếm phái và thường giục tại hạ xúc tiến công cuộc này cho mau thành hiệu quả đặng đối phó với mọi biến chuyển bên ngoài. Còn Định Tĩnh và Định Dật sư thái cũng cùng một ý kiến như Định Nhàn sư thái.

Đột nhiên trong đám đông, một thanh âm trong trẻo của thiếu nữ cất lên:

- Theo chỗ tiểu nữ biết thì Tả chưởng môn nói thế là không đúng sự thực. Trước khi chưa viên tịch, tệ chưởng môn và hai vị sư bá sư thúc đã tỏ ra cực lực phản đối việc hợp nhất Ngũ nhạc kiếm phái. Bất hạnh ba vị lão nhân gia liên tiếp từ trần cũng chỉ vì nguyên nhân đã tỏ ý chống đối việc hợp phái này. Tại sao Tả chưởng môn lại đem ý kiến của mình rồi đặt điều dựng đứng gán cho ba vị tôn trưởng của tệ phái đã quá cố.

Quần hùng liền nhìn về phía người vừa phát ra thanh âm.

Người lên tiếng vừa rồi là một cô gái nhỏ nhắn mà dong nhan diễm lệ. Cô là nữ đệ tử của phái Hằng Sơn tên gọi Trịnh Ngạc.

Tả Lãnh Thiền khoan thai đáp:

- Định Nhàn sư thái là một nhân vật thế nào, chẳng riêng gì lão phu mà bạn hữu võ lâm đều biết tiếng. Sư thái đã kiến văn rộng rãi lại lắm mưu nhiều trí. Thật là một nhân vật đầy đủ uy tín trong Ngũ nhạc kiếm phái, nên lão phu kính phục vô cùng.

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Tuy Định Nhàn sư thái thuộc hàng nữ lưu song là người biết nhiều hiểu rộng, bản lãnh cao cường, ngay những bạn râu mày cũng ít kẻ bì kịp. Nhưng hỡi ơi! Định Nhàn sư thái chẳng may bị gian đồ hãm hại tại chùa Thiếu Lâm. Giả tỷ Định Nhàn sư thái hôm nay còn tại thế thì theo ý lão phu chức chưởng môn của Ngũ Nhạc phái không còn ai là người xứng đáng hơn để mà suy tôn.

Tả Lãnh Thiền nói tới đây lộ vẻ buồn rầu dường như luyến tiếc một nhân vật tài ba lỗi lạc. Hắn ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Ngày trước cùng ba vị sư thái phái Hằng Sơn thương nghị, tại hạ đã chủ trương việc hợp phái, phải mở cuộc đại hội ra mắt võ lâm để suy tôn Định Nhàn sư thái lên nắm quyền chưởng môn Ngũ nhạc phái. Lúc đó Định Nhàn sư thái thật tình khiêm nhượng chối từ. Sau tại hạ hết sức trình bày lẽ thiệt hơn và nêu cao công nghĩa mới thuyết phục được Định Nhàn sư thái không còn đường từ chối.

Tả Lãnh Thiền thở dài nói tiếp:

- Than ơi! Một vị nữ anh hùng chịu đứng ra gánh vác việc lớn cho Ngũ Nhạc phái, ngờ đâu công chưa thành danh chưa toại đã hóa ra người thiên cổ! Định Nhàn sư thái bỏ mình ở chùa Thiếu Lâm một cách vô cùng bi thảm khiến cho những ai còn sống sót phải thương xót và ca thán.

Tả Lãnh Thiền quả là một tên thâm mưu, nham hiểm khôn lường. Một mặt hắn cố ý nâng cao địa vị Định Nhàn sư thái lên để quần đệ tử phái Hằng Sơn dẹp bớt lòng bất mãn với hắn mặt khác hai lần hắn nhắc tới việc Định Nhàn bị thảm tử tại chùa Thiếu Lâm để phái ngày gánh lấy trách nhiệm. Dù cho kẻ hạ sát

Định Nhàn sư thái không phải là người Thiếu Lâm nhưng chùa Thiếu Lâm là một nơi thánh địa, đồng thời là sao bắc đẩu của võ lâm mà để cho hai vị cao nhân về võ học bỏ mình tại đó thì tỏ ra phái này dấu không đồng mưu với hung thủ cũng mang tiếng là đề phòng sơ sót hoặc dung túng cho hung phạm giết người rồi trốn thoát.

Tả Lãnh Thiền vừa dứt lời bỗng có thanh âm ồm ồm cất lên:

- Tả chưởng môn nói vậy là không đúng sự thực. Trong buổi hội họp hôm đó Định Nhàn sư thái bảo với lão phu rằng:

theo ý kiến của lão nhân gia thì nên suy tôn Tả minh chủ lên làm chưởng môn Ngũ nhạc phái.

Tả Lãnh Thiền nghe nói vậy thì trong bụng mừng thầm liền đưa mắt xem ai đã nói câu đó thì thấy người kia đầu hươu mắt chuột hình dong cổ quái. Hắn không biết là ai nhưng coi mầu áo đen thì cho là một nhân vật ở phái Hằng Sơn. Tuy hắn trong lòng hý hửng nhưng không để lộ ra ngoài mặt, cất tiếng đáp:

- Cao tính đại danh tôn huynh là gì? Tả mỗ chưa được quen biết. Thưa tôn huynh! Hôm đó Định Nhàn sư thái quả có nói vậy nhưng Tả mỗ nghĩ mình đem so với lão nhân gia thì hãy còn kém xa lắm.

Người nói câu vừa rồi chính là Đào Căn Tiên. Lão hắng giọng một tiếng rồi giới thiệu:

- Lão phu là Đào Căn Tiên, còn 5 vị này là bào đệ của lão phu.

Tả Lãnh Thiền nghiêng mình thi lễ nói:

- Té ra là các vị. Tả mỗ có lòng ngưỡng mộ từ lâu nay mới hân hạnh được gặp mặt.

Đào Căn Tiên hỏi lại:

- Tả minh chủ nói là ngưỡng mộ bọn lão phu hay nhưng lão

phu không hiểu Tả minh chủ ngưỡng mộ về bản lãnh cao cường hay về kiến văn xuất chúng của bọn lão phu?

Tả Lãnh Thiền nghe Đào Căn Tiên nỏi câu này không khỏi cười thầm nghĩ bụng:

- Thằng cha này nói nhăng rồi! Té ra y chỉ là một tên ngớ ngẩn.

Nhưng hắn nghĩ tới Đào Căn Tiên ra chiều o bế mình liền đáp:

- Chẳng những sáu vị bản lãnh cao thâm mà kiến văn lại càng xuất chúng. Tả mỗ ngưỡng mộ các vị cả về võ công lẫn kiến thức.

Đào Căn Tiên lên tiếng:

- Tình thực mà nói thì võ công anh em tại hạ cũng chẳng có chi đáng kể. Cá sáu người liên thủ hiệp lực dĩ nhiên là cao hơn Tả minh chủ nhưng lấy một chọi một thì bọn tại hạ bì với Tả minh chủ thế nào được?

Đào Hoa Tiên nói theo:

- Riêng về phần kiếm văn thì anh em tại hạ cao xa hơn Tả minh chủ rất nhiều.

Tả Lãnh Thiền thấy Đào Hoa Tiên tự cao tự đại thì có ý không bằng lòng. Hắn chau mày hắng dặng một tiếng rồi hỏi lại:

- Lời tôn huynh nói có đúng thế chăng?

Đào Hoa Tiên đáp:

- Nhất định là đúng vì chính Định Nhàn sư thái cũng công nhận như vậy.

Đào Căn Tiên lại nói:

- Định Nhàn, Định Tĩnh và Định Dật sư thái hôm đó ngồi trong am nhàn đàm, ba vị lão nhân gia có đề cập đến việc hợp

nhất Ngũ nhạc kiếm phái. Định Dật sư thái mở đầu câu chuyện:

"Ngũ nhạc kiếm phái không hợp nhất thì thôi, bằng hợp nhất thì phải thỉnh Tả Lãnh Thiền tiên sinh ở phái Tung Sơn lên đảm nhiệm chức chưởng môn". Tả minh chủ thử nghĩ coi câu nói của Định Dật sư thái đó có đúng không?

Tả Lãnh Thiền đáp:

- Đó là Định Dật quá coi trọng Tả mỗ mà nói như vậy, nhưng Tả mỗ không dám.

Đào Căn Tiên nói:

- Tả minh chủ chớ vội mừng. Định Dật sư thái nói vậy nhưng Định Tĩnh sư thái tiếp lời:

"Phóng tầm mắt nhìn ra các bậc anh hùng hảo hán trong hoàn vũ thì Tả chưởng môn cũng đáng kể là một nhân vật trong đám này. Có điều phải tôn y lên làm chưởng môn nhân cho Ngũ Nhạc phái chỉ là chuyện tạm bợ trong lúc nhiều người. Vì y tham tâm quá đáng thành ra bụng dạ hẹp hòi, kém lượng bao đoan. Y mà lên làm chưởng môn Ngũ nhạc phái thì nữ đệ tử dưới trướng chúng ta phải đau khổ lắm đấy!

Đào Căn Tiên nói theo:

- Sau khi hai vị Định Tĩnh dứt lời, Định Nhàn sư thái đưa ra ý kiến:

"Tính đến chuyện chí công vô tư thì chẳng ai hơn lục vị anh hùng ở đây. Các vị đó chẳng những võ nghệ siêu quần mà lại kiến văn xuất chúng. Thực là những nhân vật có đầu đủ tư cách làm chưởng môn Ngũ nhạc phái.

Tả Lãnh Thiền cười lạt hỏi:

- Sáu vị anh hùng mà Định Nhàn sư thái nói đó là sáu vị nào?

Đào Hoa Tiên đáp ngay:

- Không dám! Chính là sáu anh em tại hạ.

Đào Hoa Tiên vừa nói câu này, mấy ngàn người đều cười ầm lên. Tiếng cười vang động cả góc trời.

Có đến quá nửa quần hùng chẳng biết Đào Cốc lục tiên là ai nhưng thấy bọn họ hình dong cổ quái, thái độ hoạt kê, lại tự xưng là anh hùng nói những gì võ nghệ siêu phàm, kiến văn xuất chúng nên không nhịn cười được.

Tiếng cười vừa lắng dịu, Đào Căn Tiên lại nói:

- Định Nhàn sư thái vừa nhắc tới lục vị anh hùng thì Định Tĩnh và Định Dật hai vị sư thái liền nghĩ ngay tới anh em tại hạ rồi hoan hô nhưng giữa lúc ấy Định Dật sư thái cãi thế nào, các vị huynh đệ có ai nhớ không?

Đào Thực Tiên đáp liền:

- Tiểu đệ nhớ lắm. Ba vị lão nhân gia đang vỗ tay hoan hô thì Định Dật sư thái bật ngay:

"Đem Đào Cốc lục tiên so với Phương Chứng đại sư chùa Thiếu Lâm thì kiến thức bọn họ hãy còn thua một chút mà đem so với Xung Hư đạo trưởng ở phái Võ Đương thì võ công lại không bì kịp. Như vậy Đào Cốc lục tiên cũng chưa phải là những nhân vật xứng đáng làm chưởng môn cho Ngũ nhạc phái, mặc dầu trong Ngũ nhạc kiếm phái ta không có nhân vật nào bằng họ. Vậy hai vị sư thư tính sao? Khi đó Định Tĩnh sư thái không cho lời nói của Định Dật là đúng hoàn toàn. Lão nhân gia đáp ngay:

"Theo ý kiến của ta thì không đúng như vậy. Định Nhàn sư muội đây cả võ công lẫn kiến thức có kém gì Đào Cốc lục tiên? Đáng tiếc chúng ta là hàng nữ lưu lên làm chưởng môn Ngũ nhạc phái, lãnh đạo hơn hai ngàn anh hùng hảo hán thì có điều bất tiện mà thôi. Vì vậy chúng ta đành suy tôn Đào Cốc lục tiên

là phải.

Lệnh Hồ Xung càng nghe Đào Cốc lục tiên lý luận lại càng tức cười. Chàng biết rõ Đào Cốc lục tiên có ý quấy phá Tả Lãnh Thiền. Nhưng chính Tả Lãnh Thiền đã dựng lên những câu nói của người đã quá cố, nên Đào Cốc lục tiên cũng theo thể thức đó mà bài xích hắn, thế là hắn đã đeo đòn gánh để đè vai mình. Tuy hắn căm tức vô cùng mà không làm gì được bọn Đào Cốc lục tiên.

Quần hùng tụ hội trên núi Tung Sơn nghe ba anh em Đào Cốc lục tiên thuật lại những lời nghị luận của ba vị sư thái Định Tĩnh, Định Nhàn và Định Dật phái Hằng Sơn số đông cũng biết là sáu lão bịa đặt ra. Trừ bọn Tung Sơn và một số rất ít người ngoài bị Tả Lãnh Thiền hăm dọa hay bị lôi cuốn về về phe với hắn, còn hầu hết không tán thành việc hợp nhất Ngũ nhạc kiếm phái. Những bậc nhìn xa hiểu rộng như Phương Chứng phương trượng chùa Thiếu Lâm, Xung Hư đạo trưởng chưởng môn phái Võ Đương còn lo rằng nếu Tả Lãnh Thiền lên làm chưởng môn Ngũ nhạc phái lực nhiều thế mạnh là một mối họa lớn cho võ lâm.

Hai vị thấy Thiên Môn đạo nhân bị uổng mạng một cách cực kỳ thê thảm mà Tả Lãnh Thiền dựng mặt dựng mũi thì càng thêm tức giận chán ghét. Có người bụng bảo dạ:

- Ngũ nhạc kiếm phái mà hợp nhất thì uy thế Tả Lãnh Thiền lớn mạnh rất nhiều mà phái mình đứng vào hàng nhược tiểu càng thêm hổ thẹn.

Lệnh Hồ Xung cùng quần đệ tử phái Hằng Sơn tự nhủ:

- Ba vị sư thái phái mình toàn là những bậc lão ni đắc đạo đều bị Tả Lãnh Thiền ám hại. Mong sao có cơ hội giết chết hắn mới hả giận.

Xem chừng ý chí phản đối Tả Lãnh Thiền rất mãnh liệt. Vì thế mà quần hùng biết Đào Cốc lục tiên bịa chuyện ba hoa nhưng họ rập mẫu của Tả Lãnh Thiền khiến hắn không làm gì được, ai nấy đều thích chí cười rộ. Nhất là bọn trẻ tuổi nóng nẩy không có ý e dè bật lên tiếng cười ầm ĩ.

Đột nhiên có tiếng ồm ồm cất lên hỏi:

- Đào Cốc lục quái! Những lời nói của Định Nhàn sư thái mà các ngươi vừa kể đó có ai nghe thấy không?

Đào Căn Tiên dõng dạc đáp:

- Vụ này có đến mấy chục đệ tử phái Hằng Sơn đã nghe rõ.

Rồi lão quay lại hỏi Trịnh Ngạc:

- Trịnh cô nương! Có đúng thế không?

Trịnh Ngạc bấm bụng nhịn cười hỏi Tả Lãnh Thiền:

- Đào Cốc lục tiên nói đúng lắm! Thưa Tả minh chủ! Sư phụ tiểu nữ tán thành việc hợp nhất Ngũ nhạc kiếm phái có những ai ghe thấy? Này! Các vị sư tỷ, sư muội bản phái có những ai nghe thấy những lời của sư phụ như Tả minh chủ vừa nói không?

Quần đệ tử phái Hằng Sơn đồng thanh đáp:

- Tả minh chủ nói thế thì mình biết thế, chứ ai mà nghe thấy?

Trong đám quần hào bỗng có người lớn tiếng:

- Đây chắc là Tả chưởng môn bịa chuyện, chưa có gì chứng minh sự thực.

Lại một thanh âm nữ đệ tử cất lên:

- Nếu câu chuyện này đúng sự thực thư sư phụ chúng ta đã so sánh Tả chưởng môn với Đào Cốc lục tiên và người đặt niềm tin vào Lục tiên nhiều hơn. Vả lại chúng ta đã ở dưới trướng ba vị sư thái lâu năm có lý nào lại không hiểu thâm ý của các vị lão

nhân gia?

Quần hùng lại cười ầm cả lên.

Đào Chi Tiên cất giọng oang oang:

- Phải rồi! Những lời bọn Đào mỗ vừa nói toàn là sự thực. Định Nhàn sư thái còn hỏi Định Tĩnh và Định Dật sư thái:

"Trường hợp mà năm phái hợp nhất thì chỉ lập một vị chưởng môn mà Đào Cốc lục tiên những sáu vị thì biết lập ai?" Các vị huynh đệ! Có vị nào còn nhớ lúc đó Định Tĩnh sư thái trả lời ra sao không?

Đào Hoa Tiên đáp:

- Vụ này.... à phải rồi! Lúc đó Định Tĩnh sư thái nói:

"Ngũ nhạc kiếm phái hợp nhất thì được những năm trái núi Thái Sơn, Hành Sơn, Hoa Sơn, Hằng Sơn và Tung Sơn lại ở năm phương vị riêng biệt:

Đông, Tây, Nam, Bắc và Trung thì sao hợp liền vào làm một khối được? Tả Lãnh Thiền đâu phải là đức thượng đế có quyền di sơn đảo hải để chụm năm tòa núi lớn này vào một chỗ? Như vậy thỉnh sáu vị Đào Cốc lục tiên chia nhau năm vị năm trái núi. Còn ngọn cao nhất thì dành cho vị tổng chưởng môn cũng được chứ sao?". Định Dật sư thái liền nói:

"Sư tỷ thật là cao kiến! Thế ra bậc cha mẹ của Đào Cốc lục tiên ngày xưa đã tiên tri sau này Tả Lãnh Thiền mưu đồ hợp nhất Ngũ nhạc kiếm phái nên sinh ra sáu anh em lão cho vừa đúng số, chứ không sinh năm hoặc bảy.. thật đáng bội phục".

Quần hùng nghe Đào Hoa Tiên nói vậy đều cười ầm lên. Tiếng cười lần này còn vang dội hơn mấy lần trước.

Tả Lãnh Thiền chuẩn bị cuộc đại hội bữa nay cho thật trang trọng để anh hùng thiên hạ đem lòng kính sợ. Hắn có ngờ đâu

lại xẩy chuyện lục quái đầu hươu tai chuột quấy phá nói càn nói bậy khiến cho điển lễ bữa nay biến thành trò đùa.

Tả Lãnh Thiền tuy uất hận Đào Cốc lục tiên không biết đến thế nào mà nói, nhưng đứng địa vị chủ nhân không tiện nổi hung một cách khinh xuất. Hắn cố đè nén cơn tức giận, gắng gượng bình tĩnh nhủ thầm:

- Hãy chờ xong việc lớn, ta mà không tru diệt được sáu tên quỷ sứ này thì không phải là Tả Lãnh Thiền.

Đột nhiên Đào Thực Tiên khóc hu hụ Hắn vừa khóc vừa la:

- Không được! Nhất định không được! Từ ngày sơ sinh cho đến bây giờ, sáu anh em ta vẫn không rời nửa bước. Nếu từ nay phải chia lòa mỗi người ở một nơi thì nhất định tiểu đệ không chịu.

Hắn khóc hai mắt đỏ hoe đầm đìa giọt lệ, tựa hồ lâm vào cảnh sinh tử biệt ly tới nơi rồi chứ không phải chuyện đùa.

Đào Căn Tiên tìm lời khuyên giải:

- Lục đệ không nên phiền não. Sáu anh em ta như cây liền cành nhất định không chịu chia lìa. Điều mà Lục đệ không muốn thì tiểu huynh cùng mấy vị huynh kia cũng không ưa đâu. Có điều quần hùng thiên hạ đều muốn giao chức chưởng môn Ngũ nhạc phái này cho sáu anh em ta vì ngoài bọn ta không ai xứng đáng. Muốn tránh khỏi sự chia ly chi bằng chúng ta ra sức phản kháng việc hợp nhất Ngũ nhạc phái là yên.

Cả năm anh em Đào Cốc lục tiên cũng hùa theo, đồng thanh lên tiếng:

- Phải đấy! Phải đấy! Cứ duy trì Ngũ nhạc kiếm phái như hiện nay là hơn, hợp nhất cũng chẳng ích gì.

Đào Thực Tiên đổi sầu làm vui. Hắn cười nói:

- Nếu việc hợp nhất Ngũ nhạc kiếm phái là điều cần thiết không thể tránh được thì cũng phải hoãn lại một thời gian để tìm lấy một nhân vật đại anh hùng, đại hào kiệt oai danh lừng lẫy, đức vọng cao thâm hơn anh em chúng ta hay ít ra cũng tương đương để suy tôn lên làm chức chưởng môn. Khi đó sẽ tính đến công cuộc hợp nhất Ngũ nhạc kiếm phái vào làm một cũng chưa muộn, hà tất phải hấp tấp làm ngay bây giờ?

Đào Cốc lục tiên bảo nhau quấy phá việc hợp phái kiếm khiến cho Tả Lãnh Thiền tức giận vô cùng, bụng bảo dạ:

- Nếu ta để mấy thằng cha người không ra người ngợm không ra ngợm này lăng líu hoài thì biết đến bao giờ cho xong việc? âu là ta phải chẹn họng chúng mới được.

Quyết định rồi Tả Lãnh Thiền cất giọng the thé nói:

- Chức chưởng môn phái Hằng Sơn là do sáu vị anh hùng chấp chưởng hay ở trong tay người khác nắm giữ? Nếu các vị không phải là chưởng môn thì sao lại định đoạt được công việc của phái này?

Đào Chi Tiên đáp:

- Nếu sáu anh em chúng ta muốn làm chưởng môn phái Hằng Sơn thì sao lại không được. Có điều chúng ta nghĩ rằng lão Tả đã làm chưởng môn phái Tung Sơn mà chúng ta lại làm chưởng môn phái Hằng Sơn thì ra giữa chúng ta và lão Tả cùng một phường hay sao? Vì thế mà vụ này...

Đào Hoa Tiên xem vào:

- Sáu vị anh hùng chúng ta mà đồng hàng với lão họ Tả thì còn chi là địa vị đại anh hùng? Vì thế nên chức chưởng môn phái Hằng Sơn đành phải thỉnh Lệnh Hồ công tử ra gánh vác.

Tả Lãnh Thiền không nhịn được nữa, hơi thở hồng hộc, hai

mắt đỏ ngầu cơ hồ bốc lửa. Hắn quay sang trách cứ Lệnh Hồ Xung:

- Lệnh Hồ công tử! Công tử đã làm chưởng môn phái Hằng Sơn mà sao không giáo huấn bọn đồ đệ, để bọn chúng ăn càn nói rỡ, ba hoa khoác lác trước mặt các anh hùng thiên hạ thì còn ra thể thống gì nữa?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Sáu vị họ Đào là những người chất phác ngay thẳng nhanh chân lẹ miệng, sao lại bảo người ta ăn càn nói rỡ? Các vị đó tường thuật những lời di ngôn của Định Nhàn sư thái, tiền chưởng môn phái Hằng Sơn còn có phần dễ tin hơn kẻ phía ngoài cố ý bịa đặt.

Tả Lãnh Thiền tức giận Lệnh Hồ Xung chẳng kém gì Đào Cốc lục tiên nhưng hắn cố nhịn, buông tiếng cười lạt rồi lớn tiếng hỏi:

- Phải chăng quý phái có điều dị nghị về việc hợp nhất Ngũ nhạc phái bữa nay?

Lệnh Hồ Xung lắc đầu ung dung đáp:

- Phái Hằng Sơn của tại hạ không có ý kiến riêng về vụ này. Bọn tại hạ còn chờ xem ý kiến phái Hoa Sơn mới quyết định được. Nhạc tiên sinh chưởng môn phái Hoa Sơn là ân sư truyền thụ võ nghệ cho tại hạ từ lúc vỡ lòng. Hiện nay vì trường hợp bất đắc dĩ tại hạ phải qua phái khác, nhưng suốt đời tại hạ chẳng bao giờ quên được những lời giáo huấn của ân sư.

Tả Lãnh Thiền nghe chàng nói vậy ra chiều thỏa mãn hỏi lại:

- à! Ra thế Lệnh Hồ công tử quyết nghe theo ý kiến của Nhạc tiên sinh phải không?

Lệnh Hồ Xung lớn tiếng đáp:

- Đúng thế! Phái Hằng Sơn của bọn tại hạ nhất định bắt tay hiệp lực với phái Hoa Sơn.

Chàng nói câu này cố ý để cho Nhạc Bất Quần nghe tiếng.

Tả Lãnh Thiền liền quay sang phía phái Hoa Sơn thủng thẳng hỏi:

- Nhạc tiên sinh! Chắc tiên sinh đã nghe rõ Lệnh Hồ chưởng môn vừa nói gì? Y là người thủy chung lúc nào cũng nhớ tình xưa nghĩa cũ. Thật đáng khen và đáng phục. Vậy tiểu đệ xin hỏi Nhạc huynh tán thành hay phản đối? Lệnh Hồ chưởng môn đã tuyên bố nhất nhất hành động theo Nhạc huynh. Vậy xin Nhạc huynh cho biết ý kiến!

Nhạc Bất Quần ung dung đáp:

- Trước khi Tả minh chủ hỏi câu này, tại hạ đã suy nghĩ rất nhiều về việc hợp phái. Tuy nhiên muốn tìm ra được đáp án tận thiện tận mỹ thật không phải là chuyện dễ dàng...

Quần hùng nghe Nhạc Bất Quần nói lửng lơ, ai nấy đều hướng mục quang ngó về phía lão. Số đông nghĩ bụng:

- Phái Hành Sơn đã phản đối rõ rệt nhưng thế đơn lực bạc. Phái Thái Sơn lại nội bộ lủng củng. Hai phái này dù muốn phản kháng Tả Lãnh Thiền cũng không thể được. Bây giờ chỉ còn trông vào hai phái Hoa Sơn, Hằng Sơn viện lực cho thì mới đủ sức đối nghịch lại phái Tung Sơn.

Bỗng nghe Nhạc Bất Quần nói tiếp:

- Kể từ ngày khai môn lập phái, Hoa Sơn phái của bọn tại hạ đã được hơn một trăm năm. Trung gian tệ phái đã xẩy cuộc đấu tranh nội bộ giữa hai phe kiếm tông và khí tông. Vụ này các vị tiền bối võ lâm đều biết cả. Mỗi khi tại hạ nghĩ tới cuộc tương tàn giữa hai phe lại ớn lạnh xương sống, đến nay vẫn còn khủng

khiếp.

Nhạc Bất Quần thanh âm rất vang dội có thể ra xa tới mấy dặm. Mỗi câu chấm dứt đều có tiếng vọng quanh trở lại đập vào màng tai.

Lệnh Hồ Xung mừng thầm nghĩ bụng:

- Hiện nay sư phụ ta luyện Tử hà thần công chắc đã tới trình độ tối cao nên thanh âm được nội lực vận vào thành mãnh liệt hơn trước nhiều có điều mình không hiểu là trước kia lão nhân gia thường căn dặn:

việc tương tranh giữa hai phe trong bản phái là một chuyện rất xấu xa cần hết sức giữ bí mật, không được tiết lộ ra ngoài. Không hiểu tại sao bây giờ lão nhân gia lại nói huỵch toẹt ra trước hàng ngàn hào kiệt võ lâm.

Nhạc Bất Quần lại nói tiếp:

- Vì thế mà tại hạ nhận thấy rằng các phe đảng, môn phái hợp lại được còn hay hơn là phân tán ra. Sự phân tán trên giang hồ trải hàng ngàn năm đã gây những vụ thù hằn chém giết không bao giờ chấm dứt. Số bạn đồng đạo võ lâm bị chết uổng không biết lên tới bao nhiêu mà kể? Xét cho cùng thì kiếp nạn giang hồ gây ra chỉ vì ý kiến riêng rẽ bè phái. Tại hạ nghĩ rằng nếu khắp võ lâm thiên hạ không có môn hộ bang phái riêng biệt, thiên hạ biết thành một nhà. Ai ai cũng coi nhau như huynh đệ đồng bào thì những tai nạn huyết kiếp mười phần bớt được đến chín. Các vị anh hùng hào kiệt đã không phải bỏ mình trong lúc tráng niên thì dĩ nhiên số cô nhi quả phụ trên đời không còn mấy nữa.

Nhạc Bất Quần nói những câu này bằng một giọng hùng mạnh mà thánh thót, nó có ngụ ý kính sợ thiên luân, thương người đồng đạo, lão tỏ ra có tâm tính một người hiền triết,

khiến những người nghe đều gật đầu khen phải. Có người thì thào bàn tán:

- Đồng đạo võ lâm thường kêu Nhạc Bất Quần chưởng môn phái Hoa Sơn là Quân tử kiếm thì ra tiếng đồn của lão không ngoa. Tiến sinh đúng là một nhân giả đầy lòng từ thiện.

Nhạc Bất Quần lại nói tiếp:

- Đáng tiếc là các môn phái võ lâm tu luyện võ thuận theo những nguồn gốc khác nhau, vì thế các môn phái đã có sự cách biệt do những môn võ công gây nên rồi. Như vậy mà bây giờ muốn cho những người luyện võ không phân biệt môn phái để thành thiên hạ nhất gia là một việc khó khăn không biết đến thế nào mà nói.

Nhạc Bất Quần nói tới đây, Phương Chứng đại sư hai tay chắp để trước ngực lên tiếng:

- Phước thay! Phước thay! Những lời của Nhạc tiên sinh thiệt là nhân từ phúc hậu! Giả tỷ bạn hữu võ lâm ai cũng nghĩ như Nhạc cư sĩ thì trong thiên hạ không còn những cuộc đổ máu tàn khốc nữa.

Nhạc Bất Quần khiêm nhượng đáp:

- Cái đó chẳng qua là đại sư quá khen mà thôi. Những ý kiến thô thiển tại hạ đưa ra dĩ nhiên những bậc cao tăng đắc đạo chùa Thiếu Lâm đã nghĩ tới từ lâu. Qúy tự khác nào núi Thái Sơn, sao Bắc Đẩu trong võ lâm chỉ cần kêu gọi một tiếng là hết thảy các bậc cao minh ở mọi môn phái cùng những nghĩa sỹ khắp thiên hạ đều hưởng ứng ngay. Lý luận như vậy thì võ lâm đã cấu tạo nên cơ sở vững vàng hàng trăm ngàn năm rồi. Thế mà cho tới nay trên chốn giang hồ những sự chia rẽ môn phái cùng những cuộc tranh chấp hoặc ra mặt hoặc ngấm ngầm vẫn còn tồn tại để gây ra bao nhiêu tang tóc, bao nhiêu đau khổ cho võ lâm là vì lẽ gì? Tại hạ đã suy nghĩ bao nhiêu năm trời mà chưa tìm ra được đáp án. Gần đây, tại hạ đột nhiên tỉnh ngộ nhìn thấy chỗ ngoắt nghéo bên trong.

Lão ngừng lại một chút rồi cất tiếng hỏi:

- Tại hạ nhận thấy vấn đề có liên quan đến vận mệnh toàn thể võ lâm, những không hiểu liệt vị có cho phép tại hạ trình

bày re trước hội nghị chăng?

Quần hùng nhao nhao lên:

- Nhạc tiên sinh có kiến thức cao minh xin cứ nói ra. Bọn tại hạ thực sự muốn hiểu vì lẽ gì mà không tiêu diệt được những thành kiến chia rẽ trong các môn phái và những thù nghịch vô tận trong võ lâm.

Nhạc Bất Quần chờ mọi người yên lặng trở lại rồi chậm rãi nói:

- Sau nhiều năm khổ công suy nghĩ tại hạ phát giác ra được nguyên nhân trong vụ này. Sở dĩ bao nhiêu bậc tiền bối mưu cuộc hòa bình cho võ lâm mà không thành tựu chỉ vì không nghĩ tới sự khác biệt giữa hai chữ cấp bách và hòa hoãn mà thôi. Những người mưu sư bài trừ chia rẽ đã quá nhiệt tâm muốn thành tựu trong nhất thời mà không nghĩ tới rễ đã ăn sâu tất là khó nhổ.

Nhạc Bất Quần ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Trong võ lâm riêng về tông phái bang hội lớn đã đến mấy chục, nếu kể cả những tổ chức nhỏ phải tới hàng ngàn. Mỗi môn phái, mỗi tổ chức đều có truyền thống riêng biệt ít ra là từ mấy chục năm, nhiều là hàng trăm, ngàn năm. Vậy mà muốn xóa bỏ ngay tức khắc thì thật là một công cuộc khó khăn hơn cả tìm đường lên trời.

Tả Lãnh Thiền nghe Nhạc Bất Quần nói tới đây đã không nhịn được hỏi xen vào:

- Theo lý luận của Nhạc huynh như vậy thì không thể tiêu diệt được sự chia rẽ giữa các môn phái, chúng ta đành ôm mối thất vọng hay sao?

Nhạc Bất Quần lắc đầu đáp:

- Tại hạ chỉ nói đây là một công cuộc cực kỳ khó khăn chứ không phải là chẳng thể làm được. Tại hạ đã trình bày sự sai biệt về hành động cấp tốc và hòa hoãn khác nhau xạ Một công cuộc lớn lao và khó khăn như vậy mà muốn thành công trong một thời gian ngắn thì chẳng thế nào làm được. Dục tốc bất đạt chính là thế đó.

Nhạc Bất Quần thủng thẳng nói tiếp:

- Nay đã tìm được phương châm, nếu hết thảy những bạn võ lâm trong thiên hạ đều gắng sức hết lòng theo nguyên tắc đó chẳng sớm thì muộn tất phải thành công. Vấn đề thời gian khó mà tiên liệu được. ít ra là năm bảy chục năm hay một trăm năm không chừng...

Tả Lãnh Thiền nóng ruột buông một tiếng thở dài ngắt lời:

- Theo lời Nhạc huynh nói phải năm bảy chục năm hay một trăm năm nữa thì e rằng công chưa thành mà bọn ta đây hầu hết đã biến thành nắm xương khô rồi.

Nhạc Bất Quần chậm rãi nói:

- Chúng ta thấy việc nên làm thì làm cho hết sức, biết đâu mà suy tính đến chuyện có đạt được mục đích hay không? Nếu chúng ta còn chưa toại nguyện thì cũng là những người trông cậy để cho con cháu những đời sau ăn trái. Như vậy chẳng phải là một công cuộc tốt đẹp để tiếng muôn đời ư? Hơn nữa công cuộc này tuy đòi hỏi năm bảy chục năm hoặc trăm năm không chừng, song chúng ta không thành công lớn thì năm bảy chục năm cũng được trông thấy một chút kết quả rồi.

Tả Lãnh Thiền lại hỏi:

- Nếu trong vòng năm bảy chục năm hoặc mười năm mà đã có kết quả dù chỉ là một kết quả nhỏ xíu đã hay lắm. Chúng ta chẳng dám mong gì hơn nữa. Có điều Nhạc huynh đã nghĩ tới

chương trình cho chúng ta phải hành động cách nào chưa?

Nhạc Bất Quần tủm tỉm cười đáp:

- Trước hết tại hạ xin tuyên bố công cuộc dự định của Tả minh chủ đáng kể là một hành động rất tốt đẹp vì nó cấu tạo nên một căn bản để đồng đạo trên chốn giang hồ được hưởng phúc lớn. Thật tình mà nói thì trừ diệt những mối chia rẽ môn phái chẳng có cách nào tiến hành ngay được. Nhưng nếu chúng ta bắt đầu bằng cuộc lựa chọn những môn phái địa thế gần nhau, võ công tương tự như nhau, hoặc có những mối giao hảo đồng tâm hiệp lực với nhau thì trong vòng mười năm có thể đi đến chỗ thành công được phần nào. Tỷ như việc hợp nhất Ngũ nhạc kiếm phái chúng ta thành Ngũ Nhạc phái là gây nên một tiền lệ. Công cuộc này là một thịnh sự đáng ghi trong lịch sử võ lâm và đáng được tuyên dương mãi mãi.

Nhạc Bất Quần vừa dứt lời đã nghe tiếng quần hùng la ó om sòm.

Những người có ý kiến phản kháng lấy làm khó chịu về thái độ Nhạc Bất Quần đã cùng phe Tả Lãnh Thiền.

Lệnh Hồ Xung càng giật mình kinh hãi nghĩ thầm:

- Ta cứ yên trí là sư phụ sẽ chống việc hợp phái để giữ cho phái Hoa Sơn còn tồn tại trong võ lâm. Ngờ đâu lão nhân gia đã đi đường lối trái ngược. Nhưng ta đã có lời hứa thì đành phải chịu chẳng thể tranh cãi được.

Chàng nóng ruột đưa mắt nhìn Phương Chứng đại sư và Xung Hư đạo trưởng thì chỉ thấy hai vị này lắc đầu, thở dài, lộ vẻ buồn thiu.

Tả Lãnh Thiền lại nói:

- Tình thật mà nói thì khi phái Tung Sơn tán thành việc hợp

nhất Ngũ nhạc kiếm phái cũng chỉ nghĩ tới ý nghĩa đoàn kết thì mạnh chia rẽ yếu cho trong năm phái mà thôi. Nay nghe Nhạc tiên sinh trình bày lý lẽ, tại hạ chợt hiểu ra rằng việc hợp nhất năm phái này còn có ảnh hưởng trọng đại đối với tiền đồ lịch sử võ lâm, chứ chẳng phải lợi riêng cho Ngũ nhạc kiếm phái chúng ta mà thôi. Tả mỗ rất cám ơn Nhạc huynh đã cho một bài học rất đáng giá.

Nhạc Bất Quần lại khiêm nhượng:

- Tả minh chủ dạy quá lời! Tại hạ xin nói rõ thêm:

Việc hợp nhất năm phái là hay nhưng nếu mục đích của nó chỉ để bàng trướng thế lực đặng tranh hùng với các môn phái khác gây thêm nhiều sóng gió cho võ lâm thì lại là một mối họa lớn trên giang hồ. Vậy việc hợp phái phải theo đường lối duy nhất là :"Giải quyết phân tranh" mới có lợi. Theo sự nhận xét của tại hạ thì một số đồng đạo lo rằng sau khi năm phái hợp nhất trở nên hùng mạnh sẽ là mối nguy cho các môn phái bé nhỏ song tại hạ thiết tưởng các vị bất tất phải quan tâm vì đây là bước đầu cho cuộc đại đoàn kết võ lâm.

Quần hùng nghe Nhạc Bất Quần nói tới đây một số lấy làm hoan hỷ còn một số lộ vẻ hoài nghi.

Tả Lãnh Thiền lại lên tiếng:

- Theo lời Nhạc huynh thì phái Hoa Sơn đã tán đồng một cách nhiệt liệt việc hợp nhất Ngũ nhạc phái, không còn nghi ngờ gì nữa.

Nhạc Bất Quần mỉm cười đáp:

- Chính là thế đó!

Lão đưa mắt nhìn Lệnh Hồ Xung nói tiếp:

- Lệnh Hồ chưởng môn trước kia đã là môn hạ phái Hoa Sơn.

Giữa tại hạ và y có tình sư đệ hai chục năm trời. Mới đây vì trường hợp đặc biệt y rời khỏi tệ phái nhưng xem chừng lúc nào y cũng không quên mối tình thầy trò cũ kỹ và ngày đêm hy vọng được trở về môn phái với tại hạ. Vậy bữa nay nhân cuộc đại hội Ngũ nhạc phái tại hạ tuyên bố ưng thuận lòng mong mỏi của y. Bất luận lúc nào y trở lại môn trường phái Hoa Sơn cũng không gặp điều gì trở ngại.

Lão nói câu này với nụ cười trên môi khiến Lệnh Hồ Xung rạo rực trong lòng.

Đồng thời chàng tỉnh ngộ nghĩ thầm:

- Té ra sư phụ đã có chủ trương hợp nhất năm phái từ trước. Vậy việc lão nhân gia ưng thuận cho ta trở lại môn trường không phải là trở về phái Hoa Sơn vì sau khi hợp nhất năm phái, phái Hoa Sơn không còn tên nữa. Trường hợp này cả sư phụ, sư nương và ta cùng ở chung trong Ngũ nhạc phái. Điều này thật là danh chính ngôn thuận.

Rồi chàng tự nhủ:

- Thâm ý của sư phụ ta là hợp nhất năm phái để giải quyết mọi việc phân tranh. Nếu đúng vậy thì công cuộc này rất tốt đẹp. Có điều ta chưa hiểu sự diễn tiến của Ngũ nhạc phái sau này sẽ theo chủ trương của sư phụ ta hay Tả Lãnh Thiền lại lái nó theo đường lối của hắn? Nhưng dù trường hợp này xảy ra thì hai phái Hoa Sơn, Hằng Sơn nhất định đồng tâm hợp lực với nhau. Ngoài ra phái Hành Sơn và một số môn đồ trung kiên của phái Thái Sơn cũng theo về với chúng tạ Nếu xẩy cuộc xung đột thì bên ta đem lực lượng của ba phái rưỡi chống lại phái Thái Sơn cùng một nửa phái Thái Sơn ly khai, bên ta vẫn nắm được ưu thế trong tay.

Lệnh Hồ Xung còn đang thầm nghĩ, bỗng nghe Tả Lãnh

Thiền lớn tiếng chúc tụng:

- Bắt đầu từ hôm nay Nhạc tiên sinh và Lệnh Hồ chưởng môn nối lại tình xưa nghĩa cũ, hai thầy trò quý vị về cùng một phái. Thật là đáng khen! Thật là đáng mừng!

Tả Lãnh Thiền vừa dứt lời, trong bọn quần hùng có mấy trăm người đồng thanh vỗ tay hoan hô.

Đột nhiên Đào Chi Tiên lớn tiếng:

- Việc này không được! Nhất định không xong rồi.

Đào Căn Tiên hỏi:

- Sao lại không được?

Đào Chi Tiên đáp:

- Nguyên chức chưởng môn phái Hằng Sơn đáng lý là về phần sáu anh em chúng ta mới phải. Có đúng thế không?

Đào Cốc ngũ tiên đồng thanh:

- Kể ra đúng thế thật.

Đào Chi Tiên liền hỏi tiếp:

- Sau đó chúng ta vì giữ lịch sự mà nhường lại cho Lệnh Hồ Xung phải vậy không? Nhưng chúng ta nhường cho y với điều kiện là phải trả thù cho ba vị sư thái Định Nhàn, Định Tĩnh và Định Dật phải không? Trường hợp mà Lệnh Hồ Xung không thể trả thù được cho ba vị sư thái thì y không xứng đáng giữ chức chưởng môn phái này nữa phải không?

Mỗi câu hỏi của Đào Chi Tiên đều được bọn Đào Căn Tiên đồng thanh trả lời :"Đúng thế".

Đào Chi Tiên lại hỏi:

- Theo sự nhất xét của tiểu đệ thì kẻ có dã tâm ám hại ba vị sư thái lại là người ở ngay trong Ngũ nhạc kiếm phái mà người đó

nếu không ở họ Tả tất ở họ Hữu, bằng không ở họ Tả họ Hữu thì tất là người họ Trung. Nay Lệnh Hồ Xung tự ý xóa bỏ phái Hằng Sơn để sát nhập vào Ngũ nhạc phái thì giữa y và kẻ thù của phái Hằng Sơn sư huynh, sư đệ đồng môn khi nào y còn trở mặt báo thù cho ba vị sư thái được? Đây lại là mối huyết cừu của quần đệ tử phái Hằng Sơn thì chẳng thể nào bỏ đi được, phải không?

Đào Cốc lục tiên đồng thanh hô lên:

- Phải lắm! Phải lắm!

Tả Lãnh Thiền thấy bọn Đào Cốc lục tiên mạt sát mình ra mặt trước quần hào thì căm tức không bút nào tả xiết. Hắn lẩm bẩm:

- Mấy tên vô lại này có gan dám nhục mạ ta trước mặt quần hùng. Nếu còn để chúng sống thêm mấy giờ nữa chắc chúng còn tuôn ra nhiều điều hỗn xược càn rỡ.

Bỗng nghe Đào Căn Tiên lớn tiếng hỏi:

- Lệnh Hồ Xung đã không trả được thù cho vị tiền chưởng môn phái Hằng Sơn là Định Nhàn sư thái thì còn để y làm chưởng môn nữa không? Y đã không phải là chưởng môn phái Hằng Sơn liệu y có đủ quyền để đưa ra quyết định về vận mệnh của bản phái không? Y đã không thể quyết định được công việc cho môn phái thì y còn tư cách gì để nói chuyện về việc cho phái Hằng Sơn gia nhập Ngũ nhạc phái?

Sáu anh em Đào Căn Tiên đồng thanh đáp:

- Lệnh Hồ Xung phế bỏ việc trả thù cho tiền chưởng môn thì không còn tư cách gì để định đoạt hay nói chuyện về việc đưa phái Hằng Sơn gia nhập Ngũ nhạc phái. Không được! Trăm ngàn lần không được!

Đào Thực Tiên nói:

- Bất cứ phái nào cũng chẳng thể một ngày không có chưởng môn. Nếu Lệnh Hồ Xung bị mất quyền chưởng môn phái Hằng Sơn thì phải tìm ngay một nhân vật xứng đáng khác thay thế. Phải vậy không? Vụ này hồi Định Nhàn sư thái còn sinh thời chắc đã lựa chọn người võ công cao cường, kiến thức xuất chúng rồi. Các vị huynh trưởng thử nghĩ lại coi! Tiểu đệ nói vậy có đúng không?

Năm anh em Đào Căn Tiên nghe Đào Thực Tiên nói vậy đều đồng thanh dõng dạc đáp:

- Lục đệ nói phải lắm!

Quần hùng nghe cuộc đối thoại giữa Đào Cốc lục tiên đa số cho là bọn chúng tuy muốn phá rối cuộc thống nhất Ngũ nhạc kiếm phái do Tả Lãnh Thiền chủ trương nhưng cũng không khỏi phì cười. Nhất là những người không hưởng ứng cuộc hợp nhất liền nhân cơ hội này lên tiếng phụ họa, cất cao giọng đáp:

- Phải lắm! Phải lắm!

Lệnh Hồ Xung từ lúc thấy Nhạc Bất Quần tuyên bố tán đồng việc hợp phái thì trong dạ hoang mang vô cùng! Nhất là lúc chàng nghe bọn Đào Cốc lục tiên nhắc tới việc báo thù cho ba vị sư thái phái Hằng Sơn thì lòng chàng se lại. Sau họ mạt sát cùng phản đối Tả Lãnh Thiền kịch liệt thì chàng lại nức lòng hởi dạ, tưởng chừng sáu anh em họ đã gỡ giúp chàng một vấn đề mà chàng không giải quyết được rồi bụng bảo dạ:

- Trước nay Đào Cốc lục tiên ăn nói rông càn, ba hoa xích đế chẳng câu nào dính với câu nào. Nhưng bữa nay họ lý luận rất có ý tứ khiến người mới nghe thoạt tiên tưởng chừng như chuyện không đâu, song thực ra câu nào cũng đón trước rào sau rất kín đáo mà ý kiến thâm trầm, khiến đối phương dù bực tức đến đâu cũng không thể bắt bẻ được. Tình hình sáu lão bữa nay

so với những ngày trước thật khác nhau một trời một vực. Phải chăng có cao nhân đứng sau lưng họ để giật dây?

Bỗng nghe Đào Hoa Tiên lên tiếng:

- Sáu vị đại anh hùng võ công trác tuyệt, kiến thức siêu quần ở phái Hằng Sơn thì các vị dù là người ngốc cũng hiểu là ai rồi, có đúng thế không?

Hơn trăm người bật cười, kéo gân cổ lên đồng thanh đáp:

- Đúng lắm!

Đào Hoa Tiên hỏi tiếp:

- Công đạo ở trong lòng người mà ra. Còn phải trái xin nhường cho dư luận xét đoán. Sáu vị anh hùng là ai, xin quần hùng vạch mặt chỉ tên!

Số người phụ họa mỗi lúc một đông. Chừng hai trăm người cất tiếng đáp:

- Đào Cốc lục tiên! Là Đào Cốc lục tiên chứ còn ai vào đây?

Đào Chi Tiên liền cho ra một tràng lý thuyết huênh hoang:

- Phải lắm! Chức chưởng môn của phái Hằng Sơn cả đệ tử bản phái lẫn quần hùng bên ngoài đều công nhận phải do sáu anh em tại hạ đảm nhận có lý đâu tại hạ lại thoái thác được? Bọn tại hạ quyết định giữ gìn đức cao vọng trọng, dốc lòng chịu đựng gian nan, chỉ những toan đạp núi lấp sông, lòng cũng rấp báo cừu tuyết hận. Quản chi việc dóng trống khua chuông, mở cửa rộng đón người hào kiệt...

Đào Căn Tiên càng nói càng hăng, tuôn ra những câu thuộc lòng đầu Ngô mình Sở, khiến quần hùng ôm bụng cười.

Trái lại bọn Tung Sơn tức quá thét lên ầm ầm:

- Sáu con tườu kia! Đây không phải là nơi các ngươi đến làm trò rối. Biết điều thì cút đi cho rảnh.

Đào Chi Tiên lớn tiếng:

- Thế này thì lạ thật! Phái Tung Sơn các ngươi đã trăm phương ngàn kế mưu đồ cuộc hợp phái. Sáu vị đại anh hùng chúng ta ở phái Hằng Sơn vì nể mặt các ngươi mà đến đây tham dự hội nghị, sao các ngươi lại trở mặt xua đuổi anh hùng hào kiệt? Được lắm! Sáu vị đại anh hùng chúng ta đi rồi những tiểu nữ anh hùng, nữ hào kiệt cũng theo sau xuống núi. Việc hợp phái của các ngươi sẽ thành rối loạn xà ngầu, nát hơn cơm nếp, thử xem có thành tựu được không?

Lão quay lại nhìn phái Hằng Sơn lớn tiếng hô:

- Hỡi các vị bằng hữu, quần đệ tử phái Hằng Sơn! Chúng ta bỏ đi thôi! Để cho họ xoay sở việc hợp phái. Tả Lãnh Thiền muốn làm chưởng môn Tứ nhạc phái thì để mặc cho hắn làm. Họ đã không cần mình thì ở lại làm chi?

Bọn Nghi Hòa, Nghi Thanh cùng quần đệ tử phái Hằng Sơn trong lòng chứa đầy mối oán thù cùng Tả Lãnh Thiền bây giờ họ nghe thấy Đào Chi Tiên hô lên liền lập tức hưởng ứng:

- Phải rồi! Chúng ta bỏ đi thôi!

Trước tình trạng này, Tả Lãnh Thiền rất đỗi hoang mang bụng bảo dạ:

- Nếu để phái Hằng Sơn bỏ đi thì Ngũ nhạc phái biến thành Tứ nhạc phái. Xưa nay thiên hạ chỉ biết có Ngũ nhạc mà để khuyết một phái thì còn ra thế nào? Dù ta có lên làm chưởng môn Tứ nhạc phái cũng chẳng vẻ vang gì mà còn thành một trò cười trong võ lâm.

Hắn nghĩ vậy liền cất giọng ôn hòa:

- Các vị bạn hữu phái Hằng Sơn! Dù các vị có điều gì bất như ý, chúng ta cứ thong thả dàn xếp cho đẹp đẽ. Các vị không nên

nóng nảy như vậy mà vừa hỏng việc lớn vừa để quần hùng thiên hạ cười chúng ta là thiếu sự hòa nhã.

Đào Căn Tiên được thế làm già:

- Những bọn nanh vuốt chó má, cùng những quân thủ hạ đê hèn coi người bằng nửa con mắt, dám hỗn xược xua đuổi sáu vị anh hùng chúng ta, nào phải chúng ta tự ý bỏ đi?

Tả Lãnh Thiền hừ một tiếng rồi quay sang cự nự Lệnh Hồ Xung:

- Lệnh Hồ chưởng môn! Những người võ học như ngô bối một lời nói coi nặng bằng non, Lệnh Hồ chưởng môn đã tuyên bố quyết theo ý chí của Nhạc tiên sinh, chẳng lẽ lời đó không đáng kể ư? Sao chưởng môn để cho bọn họ quấy phá?

Lệnh Hồ Xung đưa mắt ngó Nhạc Bất Quần thì thấy lão lộ vẻ quan tâm nhìn chàng gật đầu luôn mấy cái. Chàng quay lại nhìn Phương Chứng đại sư cùng Xung Hư đạo trưởng thì hai vị này lại lắc đầu quầy quậy.

Lệnh Hồ Xung còn đang ngần ngừ bỗng Nhạc Bất Quần lên tiếng:

- Xung nhi! Giữa ta và ngươi có nghĩa thầy trò mà tình đồng phụ tử. Sư nương đối với ngươi cũng một lòng tha thiết. Chẳng lẽ ngươi lại không muốn đoàn tụ vui vẻ như ngày trước ư?

Lệnh Hồ Xung nghe lão nói trong lòng xúc động, nước mắt chan hòa liền lên tiếng đáp:

- Thưa sư phụ cùng sư nương! Thủy chung đệ tử chỉ mong muốn như vậy. Nay sư phụ đã tán thành việc hợp phái, có lý đâu đệ tử dám trái ý.

Chàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Nhưng đệ tử đã lập lời trọng thệ là sau khi lãnh chức

chưởng môn quyết tâm báo thù cho ba vị sư thái đã bị kẻ dã tâm đem lòng ám hại...

Nhạc Bất Quần thấy bọn Đào Cốc lục tiên nêu vấn đề trả oán cho ba vị sư thái phái Hằng Sơn để lung lạc quần đệ tử phái này chống đối việc hợp phái. Bây giờ lão lại nghe Lệnh Hồ Xung tỏ vẻ ngần ngừ cũng không ngoài vấn đề đó, liền dõng dạc đáp:

- Ba vị sư thái Định Tĩnh, Định Nhàn và Định Dật phái Hằng Sơn là những bậc đức cao vọng trọng bị thảm tử vì có kẻ manh tâm ám toán là một mối đau thương chung cho đồng đạo võ lâm. Sau khi năm phái hợp nhất rồi thì công việc phái Hằng Sơn hay phái nào trong Ngũ nhạc kiếm phái Nhạc mỗ cũng phải gánh phần trách nhiệm. Về việc rửa hận cho ba vị sư thái, trước hết chúng ta phải tìm ra hung thủ. Một khi trong tay đã nắm đủ được bằng chứng sát nhân thì với lực lượng Ngũ nhạc phái cùng hiệp lực của bạn đồng đạo, chúng ta thừa sức băm nát phạm nhân ra như tương, mặc dầu hắn đã luyện thành tấm thân xương đồng da sắt. Xung nhi ngươi bất tất phải quá đa tâm về vụ này. Nếu hung thủ là một người trong Ngũ nhạc phái chúng ta thì bất luận ở địa vị tôn cao đến bực nào hanh oai danh lừng lẫy võ lâm cũng quyết không dung thứ.

Lão nói câu này bằng một giọng nghiêm trang nhưng lời lẽ đầy vẻ hùng hồn khí khái, chẳng chút e dè úy ky, khiến cho quần nữ đệ tử phái Hằng Sơn hởi lòng hởi dạ bật tiếng hoan hô vang dội.

Nghi Hòa cất cao giọng hưởng ứng:

- Những lời đanh thép của Nhạc sư bá quả là hợp tình hợp lý. Nếu sư bá chịu đứng ra chủ trương đại cuộc trả được mối huyết cừu cho ba vị sư trưởng phái Hằng Sơn thì bọn sư điệt xin ghi lòng tạc dạ đại đức.

Nhạc Bất Quần khẳng khái đáp:

- Nhạc mỗ xin sẵn sàng lãnh trách nhiệm về vụ này. Nếu trong vòng ba năm Nhạc mỗ không trả xong mối thù cho ba vị sư thái phái Hằng Sơn thì cam chịu những điều xỉ vả của các bạn đồng đạo võ lâm như một kẻ tiểu nhân đê hèn không giữ tín nghĩa.

Lão vừa dứt lời quần đệ tử phái Hằng Sơn nổi lên một tràng pháo tay xen lẫn với tiếng reo hò như sấm dậy. Người ngoài cũng gật đầu vỗ tay ra chiều cổ vũ.

Chỉ có Lệnh Hồ Xung vẫn còn thắc mắc lo âu bụng bảo dạ:

- Ta cũng quyết tâm trả oán cho ba vị sư thái, nhưng nếu hạn định thời gian thì thật không dám cả quyết. Tình thực mà nói thì số đông nghi ngờ Tả Lãnh Thiền đã chủ mưu vụ này, song chưa ai nắm được chứng cớ rõ rệt. Dù có kiềm chế được hắn bắt phải cung xưng thì đã dễ gì ép buộc hắn chịu thừa nhận? Không hiểu sao sư phụ lại cả quyết như vậy?

Chàng như người chợt hiểu tự nhủ:

- à phải rồi! Chắc lão nhân gia đã biết rõ ai là hung thủ và nắm đủ bằng chứng trong tay. Như vậy thì chỉ trong vòng ba năm dĩ nhiên lão nhân gia có thể giải quyết xong vụ này.

Nhạc Bất Quần đã tán đồng việc hợp phái, dĩ nhiên chẳng khi nào chàng có ý phản kháng mà chàng chỉ lo quần đệ tử phái Hằng Sơn chống đối. Bây giờ chàng thấy họ đồng thanh hoan hô Nhạc Bất Quần thì trong lòng khoan khoái, liền lớn tiếng hỏi:

- Hay lắm! Sư phụ tại hạ đã nói:

chỉ cần tìm ra kẻ ám hại ba vị sư thái phái Hằng Sơn là ai dù là người trong Ngũ nhạc phái có địa vị tôn cao đến đâu cũng quyết không dung thứ. Tả minh chủ có tán đồng điểm đó

chăng?

Tả Lãnh Thiền thản nhiên đáp:

- Điều đó rất hợp công nghĩa. Dĩ nhiên Tả mỗ tán đồng.

Lệnh Hồ Xung cất cao giọng phân bua:

- Các vị anh hùng thiên hạ hiện diện tại đây bữa nay hắn đã nghe rõ chỉ cần tìm đủ chứng cớ ai là thủ phạm ám toán 3 vị sư thái phái Hằng Sơn bất luận người đó có đích thân hạ thủ hay mượn tay kẻ khác mặc dù hắn là bậc tôn trưởng trong môn phái hay tiền bối võ lâm ai cũng có quyền giết hắn để trả thù cho người đã quá cố.

Phân nửa quần hùng đã cố ý đồng tình.

Tả Lãnh Thiền chờ mọi người yên lại rồi dõng dạc tuyên bố:

- Hiện nay các vị chưởng môn phái Thái Sơn ở Đông nhạc, phái Hành Sơn ở Nam nhạc, phái Hoa Sơn ở tây nhạc, phái Hằng Sơn ở bắc nhạc và phái Tung Sơn ở trung nhạc đều tán thành việc hợp nhất năm kiếm phái thành Ngũ nhạc phái vậy danh từ "Ngũ nhạc kiếm phái" từ đây không còn tồn tại trong võ lâm nữa. Quần đệ tử trong năm phái ta biến thành môn đồ Ngũ nhạc phái.

Dứt lời hắn giơ cao tay trái lên ra hiệu.

Bốn mặt sườn núi liền nổ vang những tràng pháo đinh tai nhức óc, vang động cả góc trời hồi lâu không ngớt. Ngoài những tiếng pháo "đẹt đẹt đùng" rền như sấm nổ, thỉnh thoảng điểm những cây pháo bông vọt lên lưng trời.

Bọn Tung Sơn tổ chức việc vui mừng ngày khai sơn lập phái Ngũ nhạc thật là linh đình rầm rộ.

Quần hùng đưa mắt nhìn nhau, vẻ mặt tươi cười, ai cũng nghĩ bụng:

- Tả Lãnh Thiền đã chuẩn bị rất tỉ mỉ, nhất định cho công cuộc hợp phái phải thành tựu. Vạn nhất mà việc không xong thì trên đỉnh Tung Sơn này bữa nay tất xảy cuộc máu chảy thành sông, thây phơi đầy núi.

Hồi lâu tiếng pháo thưa dần rồi im lại.

Nhiều hào kiệt giang hồ lục tục tiến lại chúc mừng Tả Lãnh Thiền. Bọn này hoặc do phái Tung Sơn mời đến để trợ lực, hoặc thấy Tả Lãnh Thiền thành công mà sợ thế hắn nên có ý vành cạnh để cầu an.

Tả Lãnh Thiền miệng không ngớt đưa ra những lời khiêm tốn, hòa nhã. Nét mặt lạnh như tiền thường ngày của hắn thỉnh thoảng lại điểm một nụ cười.

Bỗng nghe Đào Căn Tiên lên tiếng:

- Có hiểu thời vụ mới là tay tuấn kiệt! Bọn lão phu lúc nãy sở dĩ chưa hưởng ứng cuộc hợp phái vì không thấy ai nghĩ tới việc trả thù cho ba vị sư thái phái Hằng Sơn là những bậc anh hùng đã bị ám hại. Hiện giờ vụ đó đã có người lãnh trách nhiệm và toàn thể quần hào không ai có ý phản kháng nữa vậy bọn Đào mỗ cũng thuận theo lẽ trời không còn điều chi dị nghị.

Tả Lãnh Thiền bụng bảo dạ:

- Từ lúc sáu quái vật này lên núi, bây giờ mới thấy hắn thốt ra được một câu nói của con người.

Đào Căn Tiên lại hỏi:

- Việc hợp phái như vậy là cáo thành. Còn chức chưởng môn tân Ngũ nhạc phái sẽ do ai đảm nhiệm? Giả tỷ bọn Đào mỗ được số đông quần hùng đề cử thì dĩ nhiên là phải đứng ra gánh vác, chẳng khi nào trốn tránh trách nhiệm cho uổng tiếng anh hùng.

Quần hùng nghe lão nói vậy lại cười ồ cả lên.

Bị đuối lý, Ngọc Cơ nổi nóng

Đào Chi Tiên chờ quần hùng dứt tiếng cười rồi nói:

- Theo lời Nhạc tiên sinh thì việc hợp nhất năm phái là mưu sự công ích cho võ lâm chứ không phải vì tư lợi. Do đó nhân vật làm chưởng môn Ngũ nhạc phái cực kỳ hệ trọng. Anh em Đào mỗ sẽ tận tâm vui lòng đứng ra gánh vác lấy công việc nặng nề này để cho khỏi phụ lòng tin cậy của quần hùng.

Đào Căn Tiên buông tiếng thở dài nói:

- Toàn thể bạn hữu giang hồ đã đồng một chí hướng có lý nào anh em tại hạ lại tự thủ bàng quang mà không góp sức để mưu việc chấn chỉnh lại đạo nghĩa giang hồ?

Sáu anh em Đào Cốc lục tiên kẻ tung người hứng, nghị luận rất hùng hồn tưởng chừng như bọn họ đã được cống hiến đề cử lên làm chưởng môn Ngũ nhạc phái.

Đột nhiên một lão già mình mặc áo vải trong phái Tung Sơn lớn tiếng hỏi:

- Những quái vật điên khùng kia! Có ai lựa chọn các ngươi lên làm chưởng môn Ngũ nhạc phái đâu mà các ngươi huênh hoang khoác lác! Thật là những quân mặt dầy, nói không biết ngượng miệng.

Lập tức bọn đệ tử Tung Sơn lớn tiếng reo hò.

Một người nói:

- Bữa nay là một thịnh sự vui mừng cho cuộc hợp phái. Nếu không thì ta đã chặt mười hai cái chân của sáu tên điên khùng

này rồi.

Một người khác hỏi Lệnh Hồ Xung:

- Lệnh Hồ chưởng môn! Sáu tên quái vật này cùng phe với chưởng môn ăn càn nói rỡ đủ điều mà chưởng môn không ngó tới ư?

Đào Hoa Tiên liền tóm lấy cơ hội lớn tiếng la:

- Vừa rồi Tả Lãnh Thiền đã tuyên bố năm phái ở Ngũ nhạc hợp thành Ngũ nhạc phái thì những tên phái Hằng Sơn, phái Hoa Sơn.... gì gì không còn tồn tại trong võ lâm nữa. Thế mà ngươi kêu Lệnh Hồ Xung một điều chưởng môn hai điều chưởng môn thì thành ra ngươi đã mặc nhiên thừa nhận y làm chưởng môn Ngũ nhạc phái rồi ư?

Đào Thực Tiên nói theo:

- Theo ý tiểu đệ thì Lệnh Hồ Xung mà được suy tôn làm chưởng môn Ngũ nhạc phái tuy có kém sáu anh em ta phần nào nhưng dù sao cũng còn tạm được hơn là lựa chọn kẻ khác.

Đào Căn Tiên dõng dạc cất tiếng hỏi:

- Nay bọn Tung Sơn đề cử Lệnh Hồ Xung làm chưởng môn Ngũ nhạc phái thì toàn thể quý vị vó ý kiến gì không?

Quần hùng các phái chưa biết trả lời thế nào thì mấy trăm nữ đệ tử của phái Hằng Sơn đồng thanh đáp:

- Phải đó!

Lão già phái Tung Sơn thấy mình buột miệng kêu Lệnh Hồ Xung bằng chưởng môn mà bị Đào Cốc lục tiên chụp lấy để đổ tội lên đầu thì mặt thẹn đỏ bừng không biết làm thế nào, ấp úng mãi mới thốt ra lời:

- Không.... không phải tại ha.... suy tôn Lệnh Hồ Xung...

Đào Căn Tiên liền nói:

- Nếu ngươi không có ý định như vậy thì chắc là thừa nhận chức chưởng môn Ngũ nhạc phái phải dành cho Đào Cốc lục tiên. Hay lắm! Các hạ quả là con người hiểu thời vụ, nhất tâm lựa chọn Đào Cốc lục tiên. Bọn Đào mỗ khước từ là trốn tránh trách nhiệm mà nhận lấy cũng không khỏi e thẹn.

Đào Chi Tiên nói theo:

- Thôi bây giờ đành thế này vậy. Chúng ta cố gắng đứng ra làm chưởng môn Ngũ nhạc phái trong vòng năm bảy tháng hay một năm để sắp đặt đại cuộc cho ổn định rồi sẽ rút lui, nhường ngôi cho một nhân vật anh hùng nào khác, chứ quyết chẳng tham quyền cố vị làm chi.

Đào Cốc lục tiên đồng thanh nói:

- Hay lắm! Hay lắm! Thật là một cách ứng biến rất thích hợp.

Bọn Đào Cốc lục tiên vừa dứt lời, Tả Lãnh Thiền cất tiếng lạnh lùng:

- Sáu vị nói hoài mà không sợ quá đa ngôn ư? Bữa nay ở trên đỉnh Tung Sơn này tụ hội biết bao nhiêu anh hùng thiên hạ mà các vị ba hoa không ngớt, chẳng để ai góp ý kiến thì ra các vị khinh rẻ quần hùng quá.

Đào Hoa Tiên đáp:

- Được chứ! Sao lại không được? Ai muốn nói gì thì nói, hay có hơi thúi cũng cứ việc phun ra.

Quần hùng nghe Đào Hoa Tiên nói vậy đều lặng yên vì ai cũng sợ mang tai tiếng là mình nói thúi.

Sau một lúc lâu Tả Lãnh Thiền lại lên tiếng:

- Liệt vị anh hùng dĩ nhiên chẳng thiếu chi lời cao kiến xin hãy đưa ra cho hội cùng thảo luận. Chúng ta chẳng cần đếm xỉa đến sáu tên điên khùng kia cho hội nghị mất cả hào hứng.

Lập tức Đào Cốc lục tiên dương sáu cái mũi ra như kiểu đánh hơi.

Sáu lão vừa ngửi vừa xua tay nói:

- Thúi quá! Thúi quá! Không hiểu trung tiện ở đâu phát ra mà thúi thế?

Lại một lão già trong phái Tung Sơn cất giọng oang oang:

- Ngũ nhạc kiếm phái như cây liền cành đã kết minh với nhau do Tả chưởng môn đứng ra làm minh chủ. Tả minh chủ từng thống lãnh năm phái đã lâu, oai danh hiển hách võ lâm, nay năm phái đã hợp nhất thành Ngũ nhạc phái thì lý đương nhiên chức chưởng môn lại phải về tay Tả minh chủ chấp chưởng. Nếu để người khác e rằng không ai chịu phục.

Đào Hoa Tiên lớn tiếng bài xích:

- Vô lý! Vô lý! Việc hợp nhất năm phái là một cuộc cách mạng đổi cũ thay mới thì chức chưởng môn cũng phải là một nhân vật mới.

Đào Thực Tiên theo hùa:

- Ngũ ca nói phải lắm! Nếu lại để chức chưởng môn cho Tả Lãnh Thiền thì chỉ là thay vỏ chứ không đổi ruột. Đã chẳng có chút gì mới mẻ thì hà tất phải hợp năm phái lại làm một?

Đào Chi Tiên nói:

- Trong quần hùng có mặt tại đây ai làm chưởng môn Ngũ nhạc phái cũng còn tạm được chỉ không thể để cho Tả Lãnh Thiền mà thôi.

Đào Thực Tiên lớn tiếng:

- Tại hạ đề nghị:

nếu ai cũng có thể làm được chưởng môn Ngũ nhạc phái thì chúng ta thay phiên nhau mỗi người làm một ngày. Bữa nay

người này, bữa mai người khác. Có thế mới là công bằng. Bất luận già trẻ lớn bé ai cũng có phân không ai bị bỏ rơi hết thảy đều vui lòng hởi dạ.

Đào Căn Tiên nói:

- Phải! Phải! Làm kiểu này hay lắm! Lão phu là hạng già nua xin đề nghị một vị cô nương nhỏ tuổi nhất, người bé nhất lên làm chưởng môn trước tiên. Cô bé này là Tần Quyên, nữ đệ tử phái Hằng Sơn. Bữa nay để cô lên làm chưởng môn Ngũ nhạc phái là khỏi mang tiếng ỷ già hiếp trẻ, ỷ lớn hiếp bé.

Bọn nữ đệ tử phái Hằng Sơn đã biết rõ Đào Cốc lục tiên đưa ra những đề nghị tức cười này chẳng qua là để phá quấy Tả Lãnh Thiền mà thôi, các cô rất lấy làm đắc ý nên đồng thanh lớn tiếng la:

- Sáu vị anh hùng đưa ra ý kiến đó thật là phải lắm!

Hơn ngàn người trong bọn quần hùng thấy công cuộc này không liên quan gì đến mình nhưng họ vốn chán ghét Tả Lãnh Thiền nên mong cho công cuộc này rồi chừng nào hay chừng ấy. Họ cũng theo hùa kéo gân cổ lên mà hưởng ứng Đào Cốc lục tiên. Lúc này trên đỉnh núi Tung Sơn mạnh ai nấy nói thật là một cuộc hỗn loạn xà ngầu.

Một lão đạo phái Thái Sơn cất giọng oang oang:

- Chúng ta phải lựa chọn một nhân vật tài đức song toàn oai danh lừng lẫy đồng thời là một bậc tiền bối cao nhân lên làm chưởng môn Ngũ nhạc phái. Có lý đâu lại mỗi người luân phiên lên làm một ngày được?

Thanh âm lão này rất chói chang.

Giữa những tiếng huyên náo om sòm mà cũng lọt vào tai nghe rất rõ.

Đào Chi Tiên liền đáp lại:

- Nhân vật võ lâm hiện nay xứng đáng với tám chữ:

"Tài đức song toàn, oai danh lừng lẫy" thì ngoại trừ Đào Cốc lục tiên tại hạ xem ra chỉ có Phương Chứng đại sư, phương trượng chùa Thiếu Lâm chứ không còn ai nữa.

Mọi khi hễ Đào Cốc lục tiên lên tiếng nghị luận là quần hào lại phì cười nhưng lần này Đào Cốc lục tiên đưa danh hiệu Phương Chứng đại sư không ai dám cười đùa chớt nhả nữa. Chỉ trong khoảnh khắc hàng mấy ngàn người tụ hội trên ngọn tuyệt đỉnh núi Tung Sơn yên lặng như tờ.

Nên biết Phương Chứng đại sư võ công cao cường tính tình lại chính trực. Mấy chục năm trời ai cũng đem lòng ngưỡng mộ. Phái Thiếu Lâm là một môn phái lớn nhất võ lâm, thanh thế cực kỳ hưng thịnh. Vì thế tám chữ "tài đức song toàn, oai danh lừng lẫy" khoác lên Phương Chứng đại sư không ai có điều gì dị nghị nữa.

Đào Căn Tiên lớn tiếng:

- Phương Chứng, phương trượng chùa Thiếu Lâm liệu có đáng kể là một nhân vật tài đức song toàn, oai danh lừng lẫy không?

Mấy ngàn người đồng thanh đáp:

- Đáng lắm! Đáng lắm!

Đào Căn Tiên nói:

- Thế là các vị đã chứng khẩu đồng từ công nhận lòng ngưỡng vọng của toàn thể anh hùng đối với bọn Phương Chứng đại sư so với lòng ngưỡng vọng của mọi người đối với bọn Đào mỗ hãy còn có phần hơn. Như vậy phải thỉnh Phương Chứng đại sư lên làm chưởng môn Ngũ nhạc phái rồi.

Một số đông đồ đệ phái Tung Sơn và Thái Sơn liền la hét:

- Sao các ngươi nói càn? Phương Chứng đại sư là chưởng môn phái Thiếu Lâm có liên can gì đến Ngũ nhạc phái?

Đào Căn Tiên nói:

- Vừa rồi một vị lão đạo đã tuyên bố phải thỉnh một nhân vật tài đức song toàn, oai danh lừng lẫy và là một bậc tiền bối cao nhân lên làm chưởng môn Ngũ nhạc phái. Bọn ta lựa chọn được một nhân vật đâu phải chuyện dễ dàng? Chẳng lẽ Phương Chứng đại sư không phải là nhân vật tài đức song toàn oai danh lừng lẫy? Chẳng lẽ Phương Chứng đại sư cũng không phải là một bậc tiền bối cao nhân? Theo lời ngươi thì Phương Chứng đại sư là một người hậu bối đê nhân hay sao? Có lý nào thế được? Kẻ nào lớn mật dám bảo Phương Chứng đại sư là hậu bối đê nhân không đáng làm chức chưởng môn thì bọn Đào Cốc lục tiên này quyết liều mạng với hắn.

Đào Căn Tiên hỏi:

- Phương Chứng đại sư đã làm chưởng môn phái Thiếu Lâm mấy chục năm còm được thì sao lại không thể làm chưởng môn Ngũ nhạc phái? Chỉ những tên cuồng đồ lớn mật mới dám bảo Phương Chứng đại sư không biết làm chưởng môn hay không xứng đáng làm chưởng môn mà thôi.

Ngọc Cơ Tử ở phái Thái Sơn chau mày nói:

- Dĩ nhiên Phương Chứng đại sư là một nhân vật đức cao vọng trọng chẳng ai là không kính ngưỡng. Nhưng công cuộc bữa nay của chúng ta là tuyển lựa chức chưởng môn cho Ngũ nhạc phái mà Phương Chứng đại sư tới đây tham dự với địa vị tân khách sao lại kéo lão gia vào công cuộc này được?

Đào Các Tiên hỏi:

- Theo lời các hạ thì chúng ta không thể tuyển lựa Phương Chứng đại sư làm chưởng môn Ngũ nhạc phái chỉ vì Thiếu Lâm và Ngũ nhạc phái không có liên quan gì với nhau phải không?

Ngọc Cơ Tử đáp:

- Chính là thế đó!

Đào Các Tiên hỏi:

- Sao lại bảo phái Thiếu Lâm không có liên quan gì đến Ngũ nhạc phái? Đào mỗ cho rằng quan hệ rất lớn. Xin hỏi Ngũ nhạc phái là những phái nào?

Ngọc Cơ Tử đáp:

- Các hạ đã biết rõ sao còn cố ý hỏi vặn? Ngũ nhạc phái tức là năm phái Tung Sơn, Thái Sơn, Hành Sơn, Hoa Sơn và Hằng Sơn.

Đào Hoa Tiên và Đào Thực Tiên đồng thanh lớn tiếng:

- Trật rồi! Trật rồi! Tả Lãnh Thiền vừa mới nói:

Sau khi Ngũ nhạc kiếm phái nhập làm một thì những tên phái Tung Sơn, Thái Sơn gì gì cũng không còn tồn tại nữa mà sao các hạ lại nhắc đến hoài?

Đào Căn Tiên nói theo:

- Xem thế đủ biết lão vẫn say mê về chuyện phe phái, không bao giờ quên được ý niệm phe phái trong đầu óc. Chỉ còn chờ cơ hội là mưu đồ khôi phục lại oai phong cho phái Thái Sơn, vãn hồi thanh thế của Nhật Quang Phong.

Bây giờ quần hùng lại có nhiều người bật lên tiếng cười, bụng bảo dạ:

- Đừng tưởng Đào Cốc lục tiên là bọn dở điên dở khùng hễ ai nói lộn nửa câu là lập tức mấy lão nắm lấy để xoay cho hết đường mở miệng.

Nên biết Đào Cốc lục tiên ngay từ thuở nhỏ còn là những đứa

con nít lên ba vừa tập nói đã bắt đầu cãi vã nhau. Họ chỉ rình những chỗ sơ hở của anh em để đả kích. Mấy chục năm trời họ cãi lộn nhau, tranh luận với nhau như cơm bữa. Bây giờ cả sáu bộ Óc cùng đem ra sử dụng vào một phe với nhau để chống đối người ngoài thì sáu cái mồm loa mép giải kia còn ai cãi lại được với họ nữa?

Ngọc Cơ Tử bị bọn Đào Cốc lục tiên bắt bẻ tức giận vô cùng mà không biết nói thế nào. Mặt lão lúc đỏ bừng lúc tái xanh.

Sau lão tức quá văng cùn:

- Ta không nói với các ngươi nữa. Ngũ nhạc phái gặp phải sáu cái quái thai này thật là vô phước.

Đào Hoa Tiên nghe Ngọc Cơ Tử nói vậy liền bắt bẻ:

- Ngươi bảo Ngũ nhạc phái gặp chuyện vô phước thì ra ngươi coi khinh rẻ phái này và không muốn đưa mình vào đó rồi!

Đào Thực Tiên nói theo:

- Bữa nay là ngày đầu tiên khai sơn lập phái ngươi đã có quyền rủa Ngũ nhạc phái vô phước thì còn mong gì cho bản phái mở mang rộng lớn để cùng hai phái Thiếu Lâm, Võ Đương chia ba chân vạc khiến cho người giang hồ kính ngưỡng nữa? Ngọc Cơ Tử! Sao lại có ác ý thốt ra những lời bất tường như vậy?

Đào Diệp Tiên cũng lên tiếng:

- Ngọc Cơ Tử thốt ra những lời xúi quẩy đủ hiểu người hắn tuy người ở Ngũ nhạc phái mà lòng còn quyến luyến phái Thái Sơn. Hắn chỉ mong cho việc hợp phái không thành, ngay ngày đâu tiên đã bị lật nhào. Vậy Ngũ nhạc phái chúng ta dùng thứ chỗ dụng tâm khinh bạc như vậy của hắn thế nào được?

Nhưng con nhà võ trên chốn giang hồ hàng ngày trải qua những cuộc đua gươm máu chảy nên rất kiêng kỵ những triệu

chứng bất thường. Quần hùng nghe Đào Cốc lục tiên nói vậy đều nhận thấy rất có lý. Bữa nay mà Ngọc Cơ Tử thốt ra lời Ngũ nhạc phái vô phước thật là điều không nên.

Chính Ngọc Cơ Tử cũng biết lỡ lời không dám nói gì nữa mà chỉ ngấm ngầm uất hận Đào Cốc lục tiên.

Đào Căn Tiên cất tiếng chất vấn:

- Ta bảo phái Thiếu Lâm và phái Tung Sơn có liên quan với nhau mà Ngọc Cơ Tử lại bảo chẳng có liên quan gì. Bây giờ ta hỏi lại hai phái đó có liên quan không? Ngươi nói đúng hay là ta nói đúng?

Ngọc Cơ Tử hậm hực đáp:

- Ngươi thích cái đó có liên quan với nhau thì liên quan chứ sao?

Đào Căn Tiên cười ha hả nói:

- Việc thiên hạ khôn không qua lẽ, khỏe chẳng qua lời. Vậy ta xin hỏi chùa Thiếu Lâm ở trên núi gì? Phái Tung Sơn ở ngọn núi nào?

Đào Hoa Tiên nói ngay:

- Chùa Thiếu Lâm ở trên ngọn Thiếu Thất còn phái Tung Sơn ở trên ngọn Thái Thất. Cả Thái Thất lẫn Thiếu Thất đều thuộc về núi Tung Sơn có đúng thế không? Tại sao lại bảo phái Thiếu Lâm không liên quan với Tung Sơn? Cái này thật danh chính ngôn thuận chứ không phải chuyện cãi chầy cãi cối.

Quần hùng nghe đều vừa ý gật đầu.

Đào Chi Tiên nói:

- Vừa rồi Nhạc tiên sinh đã nói là cuộc hợp phái mục đính để giảm bớt những chuyện tranh chấp trên chốn giang hồ. Vì thế nên tiên sinh tán thành. Tiên sinh còn nói những môn phái có

võ công tương tự hoặc ở khu vực gần nhau thì nên hợp lại. Kể khu vực gần nhau thì chẳng có trường hợp nào thuận tiện hơn là Thiếu Lâm và Tung Sơn vì hai môn phái lớn này ở cùng trong một dãy núi. Nếu Thiếu Lâm và Tung Sơn không hợp phái thì e rằng lời nói của Nhạc tiên sinh chỉ như một phát.... một phát.... hơi xì khó ngửi.

Quần hùng thấy Đào Chi Tiên muốn tránh chữ "Phá trung tiện" mà phải loanh quanh lựa chữ hoài thì không khỏi nổi lên tràng cười ha hả.

Sự thực ai cũng hiểu rằng phái Thiếu Lâm và Tung Sơn hợp nhất là việc chẳng bao giờ xảy ra được song Đào Cốc lục tiên nói rất đúng lý chứ không phải tầm bậy.

Đào Căn Tiên nói:

- Phương Chứng đại sư là một nhân vật ai cũng kính phục hầu hết quần hùng đều muốn mời lão nhân gia lên làm chưởng môn Ngũ nhạc phái nhưng vì có người nên ra vấn đề đại sư không ở trong Ngũ nhạc phái. Bây giờ chỉ cần phái Thiếu Lâm và Ngũ nhạc phái hợp nhất kêu bằng "Thiếu Lâm Ngũ nhạc phái" thì Phương Chứng đại sư liền trở nên chưởng môn nhân của phái mới dựng này.

Đào Căn Tiên nói:

- Đúng thế! Hiện nay ở trên cõi đời này mà đòi kiếm một nhân vật hợp đức hơn Phương Chứng đại sư để cử làm chưởng môn thì chẳng thể nào có được.

Đào Thực Tiên nói:

- Bọn Đào Cốc lục tiên chúng ta đã khâm phục Phương Chứng đại sư thì còn ai là không phục nữa?

Đào Hoa Tiên nói:

- Nếu có người bất phục thì cứ việc đứng ra tỷ đấu với bọn Đào mỗ. Nếu người đó thắng Đào mỗ thì lại tỷ đấu với Phương Chứng đại sự Thắng Phương Chứng đại sư sẽ tỷ đấu với những đại sư cao thủ ở Đạt Ma đường, La Hán đường, Giới luật viện, Tàng kinh các trong chùa Thiếu Lâm. Hễ thắng được các vị đại sư cao thủ ở Đạt Ma đường, La Hán đường, Giới luật đường, Tàng kinh các trong chùa Thiếu Lâm sẽ đến tỷ đấu với Xung Hư đạo trưởng phái Võ Đương.

Đào Thực Tiên ngắt lời:

- Ngũ ca! Sao lại phải tỷ đấu với Xung Hư đạo trưởng ở phái Võ Đương?

Đào Hoa Tiên đáp:

- Hai vị chưởng môn phái Thiếu Lâm và Võ Đương đã có mối giao tình đồng sinh cộng tử, chia sẻ vinh nhục mà Phương Chứng đại sư chùa Thiếu Lâm bị kẻ khác đả bại thì có lý do nào Xung Hư đạo trưởng phái Võ Đương lại chịu bỏ qua mà không ra mặt?

Đào Thực Tiên nói:

- Phải rồi! Ngũ ca nói thế thật là hợp lý. Như vậy là sau khi hạ thắng Xung Hư đạo trưởng, chưởng môn phái Võ Đương còn phải tỷ đấu với bọn Đào Cốc lục tiên lần nữa.

Đào Căn Tiên hỏi:

- Ô hay! Họ tỷ đấu với Đào Cốc lục tiên chúng ta rồi sao còn phải tỷ đấu keo thứ hai làm chi?

Đào Thực Tiên đáp:

- Lần đầu chúng ta bị thua chẳng lẽ cam tâm chịu hàng? Dĩ nhiên chúng ta phải đấu cho đến một sống một còn như những âm hồn chẳng bao giờ tiêu tan với quân khốn kiếp đó.

Quần hùng vốn có ác cảm với Ngọc Cơ Tử nghe Đào Cốc lục tiên nói liền cười ầm lên. Thậm chí có người thét lên những tiếng quái dị để phá rối.

Ngọc Cơ Tử tức giận không bút nào tả xiết liền nhảy vọt ra thét lớn:

- Đào Cốc lục quái! Lão gia Ngọc Cơ Tử không lý luận với bọn điên khùng các ngươi nữa. Các ngươi có giỏi lại đây đấu sức với lão gia.

Đào Căn Tiên thủng thẳng hỏi:

- Nay chúng ta đã thành môn hạ trong Ngũ nhạc phái với nhau nếu xảy cuộc xung đột động thủ thì thành ra huynh đệ tương tàn hay sao?

Ngọc Cơ Tử đáp:

- Các ngươi đã nhiều lời lại nói toàn những điều huyênh hoang vô lý, đến quỷ thần cũng chén ghét thì ai mà chịu được? Ngũ nhạc phái không còn các ngươi mới khỏi dơ tay bẩn mắt.

Đào Căn Tiên la lên:

- à ra người đã động sát khí, muốn hạ sát anh em Đào mỗ rồi.

Ngọc Cơ Tử chỉ hừ một tiếng chứ không trả lời.

Đào Chi Tiên chậm rãi nói:

- Bữa nay là ngày hợp nhất năm phái chúng ta mà bọn các ngươi ở phái Thái Sơn lại muốn ra tay hạ sát sáu vị cao thủ của phái Hằng Sơn thì ra các ngươi vẫn nặng đầu óc phe phái. Hành động của các ngươi như vậy mà bảo là Ngũ nhạc phái đồng tâm hiệp lực cứu khốn phò nguy đấy ư?

Ngọc Cơ Tử bụng bảo dạ:

- Thằng cha này nói nghe cũng có lý. Nếu bữa nay mình ngang nhiên giết sáu anh em bọn chúng thì e rằng rồi đây đại

cuộc tất sẽ xảy nhiều chuyện rắc rối. Phái Hằng Sơn cũng có nhiều tay cao thủ tất họ sẽ ra mắt trả thù cho chúng.

Lão nghĩ vậy liền cố nén cơn tức giận đáp:

- Các ngươi đã hiểu đại nghĩa cần phải đồng tâm hiệp lực cứu khốn phò nguy thì đừng tuôn ra luận điệu càn rỡ làm trở ngại đại cuộc nữa.

Đào Diệp Tiên hỏi:

- Còn những lời có tính cách xây dựng làm rạng rỡ tiền đồ Ngũ nhạc phái, bổ ích cho toàn thể võ lâm đưa ra được không?

Ngọc Cơ Tử cười lạt đáp:

- Chà các ngươi đừng lý luận nữa! Khi nào ở miệng các ngươi lại thốt ra được những lời hợp lý và bổ ích?

Đào Hoa Tiên nói:

- Việc đề cử chức chưởng môn cho Ngũ nhạc phái chẳng những rất quan hệ cho tiền đồ bản phái mà còn có liên quan đến phúc họa tương lai của toàn thể võ lâm. Sáu anh em Đào mỗ tận tâm suy nghĩ lựa chọn một nhân vật tiền bối đức cao vọng trọng đứng ra đảm trách là vì công tâm. Thế mà nhà ngươi lại vì óc lợi kỷ muốn đưa ra một hạng lưu manh vì hắn đút lót cho ngươi 3 ngàn lạng vàng, bốn cô hầu xinh đẹp để lũ ngươi công kênh hắn lên làm chưởng môn.

Ngọc Cơ Tử mặt giận hầm hầm, quát hỏi:

- Ngươi dựng đứng lên những điều vu vơ như vậy mà bảo là không ăn càn nói rỡ ư? Câu chuyện có người đút lót cho ta ba ngàn lạng vàng và bốn cô gái đẹp ở đâu mà ra?

Đào Hoa Tiên đáp:

- Oà! Có khi ta nói lầm về số mục thật. Nếu không ba ngàn thì là bốn ngàn lạng. Còn gái đẹp chẳng đúng bốn cô thì cũng ba cô

hoặc năm cô chứ sao? Cái đó tự ngươi biết rồi. Kẻ nào được ngươi ủng hộ trong cuộc lựa chọn làm chưởng môn tức người đã cho ngươi ăn của đút.

Ngọc Cơ Tử rút trường kiếm đánh soạt một tiếng rồi thét lớn:

- Từ giờ trở đi bọn mi ăn nói càn rỡ là máu loang mặt đất đó!

Đào Căn Tiên nổi lên tràng cười rộ. Hắn phưỡng ngực xông ra nói:

- Ngươi đã dùng hành động đốn mạt để hạ sát Thiên Môn đạo nhân, chưởng môn phái Thái Sơn nhà ngươi còn muốn kéo bè để giết người chăng? Ngươi có giỏi thì cứ làm cho ta máu loang mặt đất đi! Ngươi đã hạ sát Thiên Môn đạo nhân là người cùng phe, bây giờ ngươi thử tái diễn cái trò quen thuộc đó vào mình ta để quần hùng coi cho rõ mặt bọn đê hèn.

Hắn vừa nói vừa cất bước tiến về phía trước mặt Ngọc Cơ Tử.

Ngọc Cơ Tử vung trường kiếm lên thét:

- Đứng lại ngay! Nếu mi còn tiến thêm bước nữa đừng trách ta.

Đào Hoa Tiên cười sằng sặc đáp:

- Ngươi nói rỡn với ta đó chứ? ngọn tuyệt đỉnh núi Tung Sơn này há phải là đất riêng của nhà ngươi mà ngươi cấm được tả Ta muốn thả bước từ từ hay chạy lui chạy tới là quyền của tạ Ngươi lấy gì mà cản ta được?

Đào Hoa Tiên tiếp tục tiến về phía trước mấy bước.

Ngọc Cơ Tử còn cách hắn không xa mấy nên đã nhìn rõ bộ mặt cổ quái, hàm răng vàng khè của Đào Hoa Tiên nhe ra mà cười trông càng ghê tởm.

Lão tức giận đầy ruột lại thấy thái độ bướng bỉnh của Đào Hoa Tiên thì còn nhịn thế nào được liền vung kiếm đâm thẳng

vào trước ngực đối phương.

Đào Hoa Tiên vội né tránh, đồng thời lớn tiếng thóa mạ:

- Quân đạo tặc thối tha kia! Ngươi muốn động thủ thật chăng?

Nên biết kiếm thuật của Ngọc Cơ Tử đã luyện đến trình độ xuất thần nhập hóa. Lão vung kiếm phóng ra một chiêu rồi lập tức hai chiêu liên hoàn. Chiêu thức đã thần tốc phi thường lại cực kỳ chuẩn đích.

Đào Hoa Tiên vừa thóa mạ vừa né tránh được bốn chiêu kiếm của đối phương. Song Ngọc Cơ Tử càng đánh chiêu thức càng mau lẹ hơn. Đào Hoa Tiên muốn rút đoản kiếm ở sau lưng ra đỡ gạt mà không sao kịp được.

Bỗng kiếm quang lóe lên rồi nghe đánh sột một tiếng.

Mũi kiếm của Ngọc Cơ Tử đã đâm trúng vai Đào Hoa Tiên.

Giữa lúc ấy diễn biến đột ngột lại xảy ra:

thanh trường kiếm của Ngọc Cơ Tử bị tuột tay hất tung lên cao. Tiếp theo người lão bị nhấc bổng khỏi mặt đất. Bốn chân tay lão bị bọn Đào Căn Tiên, Đào Cán Tiên, Đào Chi Tiên, Đào Diệp Tiên bốn bên chia nhau nắm lấy.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, bỗng thấy kiếm quang lấp loáng một lưỡi gươm nhằm đỉnh đầu Đào Chi Tiên chém xuống.

Nhưng Đào Thực Tiên đã đứng chờ sẵn bên cạnh để hộ vệ cho đồng bọn. Đào Thực Tiên vừa giơ kiếm lên gạt được lưỡi kiếm bổ xuống đầu Đào Chi Tiên thì người kia lại thay đổi thế kiếm nhằm đâm vào trước ngực Đào Căn Tiên.

Đào Chi Tiên vội rút kiếm ra đỡ gạt. Hắn quay lại nhìn người vừa phóng kiếm đâm Đào Căn Tiên và Đào Chi Tiên là ai, chính

là Tả Lãnh Thiền, chưởng môn phái Tung Sơn...

[redacted]

Đào Cốc Lục Tiên đề cử Lệnh Hồ Xung

Nguyên Tả Lãnh Thiền ngày trước ở trên đỉnh núi Hoa Sơn đã chứng kiến bọn Đào Cốc lục tiên xé xác một tay cao thủ phe kiếm tông của phái này làm bốn mảnh, hắn biết sáu anh em lão tay ăn nói lăng nhăng nhưng có một tuyệt kỹ kinh người.

Hắn thấy bọn Đào Cốc lục tiên chụp được Ngọc Cơ Tử, mỗi người nắm một chân một tay thì lo thay cho lão sẽ bị họa phân thân nên chẳng quản mình đứng địa vị chủ nhân phải vội vã ra tay can thiệp.

Tả Lãnh Thiền thấy trường hợp nguy cấp có thể xẩy ra trong nháy mắt vội rút gươm chém Đào Chi Tiên và đâm Đào Căn Tiên. Mục đích của hắn là buộc bọn này phải buông tay để né tránh.

Dè đâu Đào Cốc lục tiên mỗi khi hành động lại phối hợp với nhau như một tấm áo liền không chịu tách rời.

Bốn người trong bọn Đào Cốc lục tiên nắm lấy chân tay địch nhân, còn hai người đứng ngoài hộ. Hai chiêu kiếm của Tả Lãnh Thiền phóng tới liền bị Đào Thực Tiên và Đào Hoa Tiên gạt được.

Lúc này tính mạng Ngọc Cơ Tử khác nào sức nặng ngàn cân treo đầu sợi tóc.

Trong thời gian chớp nhoáng này, Tả Lãnh Thiền xoay chuyển ý nghĩ rất mau. Hắn tính rằng ít ra phải sáu, bảy chiêu mới bức bách Đào Thực Tiên phải lùi lại. Như vậy Ngọc Cơ Tử đã

bị xé xác làm bốn mảnh rồi. Hắn liền múa tít thanh trường kiếm. Kiếm phong veo véo, hào quang lấp loáng.

Bỗng nghe Ngọc Cơ Tử rú lên một tiếnng khủng khiếp. Đầu và mình lão rớt xuống đất đánh bịch một tiếng.

Đào Căn Tiên và Đào Chi Tiên trong tay mỗi người cầm một cánh tay của Ngọc Cơ Tử bị đứt rồi.

Đào Cán Tiên cầm một cái chân cụt, còn Đào Diệp Tiên cầm một cái chân cụt nữa còn dính liền vào người của Ngọc Cơ Tử.

Té ra Tả Lãnh Thiền vừa rồi đã múa kiếm chặt đứt hai cánh tay và một chân của Ngọc Cơ Tử để lão khỏi bị xé xác hầu cứu được mạng sống cho lão.

Tả Lãnh Thiền cũng biết đây là một hạ sách, đành để Ngọc Cơ Tử thành người tàn phế còn hơn là chết. Hắn chắc rằng Đào Cốc lục tiên chẳng có lý nào lại còn hành hung với một kẻ đã cụt chân, cụt tay.

Thi hành xong thủ đoạn cứu người một cách thảm khốc, Tả Lãnh Thiền buông tiếng cười lạt rồi lùi ra.

Đào Căn Tiên xẵng giọng hỏi:

- Ô hay! Tả Lãnh Thiền! Ngươi đã đút lót vàng bạc cùng mỹ nữ cho Ngọc Cơ Tử để lão hết mình ủng hộ ngươi lên làm chưởng môn mà sao ngươi lại chặt cụt chân tay lão? Phải chăng ngươi muốn hạ sát lão để bịt miệng.

Đào Chi Tiên nói:

- Tả Lãnh Thiền có lẽ sợ bọn ta xé xác Ngọc Cơ Tử ra làm bốn mảnh thật, nên hắn ra tay cứu mạng lão bằng cách này. Nhưng hắn đã hiểu lầm tâm ý của bọn ta.

Đào Thực Tiên nói:

- Tả Lãnh Thiền tự đắc là con người thông minh lanh trí.

Thật ra hành động của hắn vô cùng ngu xuẩn và tức cười. Mục đích chúng ta nắm lấy Ngọc Cơ Tử chẳng qua là để chơi đùa lão một phen. Chúng ta đã là những bậc anh hùng đại trí thức có lý đâu lại giết càn người vào giữa ngày lành tháng tốt mà lại là ngày hợp phái? Chỉ có những kẻ đại ngu dại mới hành động vô ý thức như vậy.

Đào Hoa Tiên nói:

- Ngọc Cơ Tử có dã tâm giết hại anh em ta để uy hiếp quần hùng không ai dám đưa ý kiến công bằng ra nữa. Nhưng chúng ta bao giờ cũng nghĩ đến tình nghĩa đồng môn khi nào lại hạ sát lão. Chúng ta định bụng tung lão lên không rồi lúc rớt xuống lại đưa tay ra hứng lấy khiến cho lão phải khiếp sợ, đừng tính chuyện lấy thịt đè người nữa mà thôi. Không ngờ Tả Lãnh Thiền lại là con người lỗ mãng đến thế. Hành động của hắn không những ngu xuẩn mà còn tỏ ra tàn nhẫn khôn lường.

Đào Diệp Tiên tay vẫn còn cầm chân Ngọc Cơ Tử lôi đến trước mặt Tả Lãnh Thiền rồi buông tay ra, lắc đầu quầy quậy hỏi:

- Tả Lãnh Thiền! Ngươi động thủ dã man thế này ư? Con người Ngọc Cơ Tử đang lành lặn hẳn hoi mà bây giờ chẳng còn hình thù gì nữa. Lão cụt mất hai tay một chân, chỉ còn một giò thì lão sẽ sống ra làm sao?

Tả Lãnh Thiền tức như vỡ mật, mắng thầm:

- Vừa rồi nếu ta ra tay chậm một chút nữa thì Ngọc Cơ Tử đã bị bọn quái vật các ngươi xé ra làm bốn mảnh rồi. Tính mạng lão đã không còn mà ruột gan lênh láng, máu chảy đầy mặt đất. Bây giờ các ngươi còn nói đáo để hoạch sách tạ Khốn nỗi mình không có bằng cớ thì biết giải thích cách nào?

Tả Lãnh Thiền chưa kịp trả lời thì Đào Căn Tiên lại lên tiếng hống hách:

- Tả Lãnh Thiền! Ngươi muốn giết Ngọc Cơ Tử thì chẳng thà đâm lão một kiếm để lão được chết ngay khỏi phải lâm vào tình trạng sống dở chết dở mà lại không được toàn vẹn thân hình thật là tàn nhẫn! Thật là đại bất nhân!

Đào Cán Tiên nói theo:

- Chúng ta đã là bạn đồng môn trong Ngũ nhạc phái thì bất luận là việc trọng đại đến đâu cũng có thể thương lượng. Thế mà ngươi tàn hủy thân thể một người già nua trong môn phái thì còn chi là nghĩa đồng môn?

Bỗng một lão già phái Tung Sơn lên tiếng bênh vực Tả Lãnh Thiền nói:

- Sáu cái quái vật kia! Bọn mi động một tý là xé người ta ra làm bốn mảnh. Tả chưởng môn phải ra tay kịp thời mới cứu mạng được cho Ngọc Cơ đạo trưởng, thế là Tả chưởng môn trọn nghĩa với đồng môn, các ngươi đừng nói bậy.

Đào Chi Tiên nói:

- Chúng ta hiển nhiên chỉ muốn đùa giỡn với Ngọc Cơ Tử. Đáng tiếc là Tả Lãnh Thiền ngu xuẩn lại cho là thật. Hắn chẳng biết thị phi, không phân thật giả. Như vậy sao gọi là người trí?

Đào Diệp Tiên nói:

- Tả Lãnh Thiền! Đã là nam tử hán, là đại trượng phu thì mình làm mình chịu. Ngươi tàn hủy thân hình Ngọc Cơ Tử đáng lý tự nhận lỗi mới phải, sao ngươi lại rụt rè e sợ, toan đổ lỗi cho người khác, thì ra ngươi chẳng có chút dũng cảm nào. Bữa nay hàng mấy ngàn anh hùng hảo hán tụ hội trên đỉnh núi Tung Sơn đều nhìn rõ ngươi vung kiếm chặt đứt chân tay Ngọc Cơ Tử. Chẳng lẽ ngươi còn chối được ư?

Đào Hoa Tiên nói:

- Tả Lãnh Thiền! Hành động của ngươi đã tỏ ra là con người bất nhân, bất nghĩa, bất trí, bất dũng. Thế mà ngươi còn tấp tểnh muốn nhảy lên ngôi chưởng môn Ngũ nhạc phái ư? Ngươi đừng nghĩ viển vông nữa! Cuộc mưu đồ bất chính của ngươi không ăn thua đâu.

Thực ra nếu Tả Lãnh Thiền không dùng kiếm pháp tinh diệu chặt đứt chân tay Ngọc Cơ Tử thì lão mới làm chưởng môn phái Thái Sơn được vài giờ đã bị xé thành bốn mảnh rồi. Đáng lý những tay cao thủ tuyệt đỉnh tụ tập trên đỉnh núi Tung Sơn thấy Tả Lãnh Thiền lanh trí mà cử động thần tốc, ứng biến mau lẹ tất khen ngợi hắn là nhân vật phi thường. Nhưng Đào Cốc lục tiên thi nhau tìm lời lẽ hợp lý chỉ chích lão, khiến người ngoài khó mà biện bác được. Dù họ có biết Tả Lãnh Thiền bị mạt sát một cách oan uổng cũng chỉ cười thầm trong bụng mà thôi.

Nhưng người không hiểu rõ gốc ngọn lại cho rằng nếu cử động của Tả Lãnh Thiền không phải là thô lỗ thì cũng là hung ác đến cực điểm nên lộ vẻ bất mãn.

Lệnh Hồ Xung ở với Đào Cốc lục tiên lâu ngày nên đã biết bọn họ là người thế nào rồi. Chàng nghĩ thầm:

- Những lời Đào Cốc lục tiên nói bữa nay câu nào cũng đánh vào yếu điểm của Tả Lãnh Thiền. Không biết tại sao bữa nay sáu người lại khôn ngoan như vậy? Chắc có người ngoài chỉ điểm cho họ.

Chàng từ từ đến bên Đào Cốc lục tiên để dò xét xem vị cao nhân nào đứng ẩn thân gần đó, nhưng chàng chỉ thấy sáu người xúm lại một chỗ với nhau, bên cạnh không có ai khác.

Năm anh em đang mải miết băng bó cho bả vai Đào Hoa Tiên khỏi chảy máu.

Lệnh Hồ Xung bỗng ngoảnh đầu nhìn về phía tây thì bên tai

chàng chợt nghe tiếng vo ve như muỗi kêu lọt vào tai:

- Xung lang! Có phải Xung lang muốn kiếm tiểu muội chăng?

Lệnh Hồ Xung nghe tiếng không khỏi vừa kinh hãi vừa mừng thầm. Thanh âm này tuy nhỏ bé nhưng thật rõ ràng. Đúng là tiếng Doanh Doanh. Chàng hơi nghiêng đầu về phía phát ra thanh âm thì thấy một đại hán râu quặp mập thù lù đứng bên phiến đá lớn đang giơ tay lên gãi đầu. Kể ra bữa nay trên đỉnh núi Tung Sơn ít ra là có đến mấy trăm đại hán râu ria giống thế nên chẳng ai để ý đến y.

Lệnh Hồ Xung ngưng thần chú ý nhìn đại hán thì thấy đại hán mỉm cười một cách rất quyến rũ lại có vẻ giảo hoạt.

Chàng mừng quá liền cất bước tiến lại.

Doanh Doanh liền dùng phép truyền âm bảo chàng:

- Đừng lại đây. Làm như vậy lộ chuyện mất.

Thanh âm này cũng nhỏ bé như từ đằng xa vọng lại lọt vào tai.

Lệnh Hồ Xung liền dừng bước nghĩ bụng:

- Té ra nàng có công phu truyền âm tuyệt diệu đến thế này. Đây chắc là một bí truyền nàng đã học ở phụ thân nàng.

Trong thời gian chớp nhoáng này Lệnh Hồ Xung chợt hiểu ngay, chàng lẩm bẩm:

- Té ra những lời lẽ của Đào Cốc lục tiên nói ra là do Doanh Doanh đã dạy cho họ. Thảo nào sáu con người thô lỗ kia trình bày Tả Lãnh Thiền chạm vào những điều bất nhân, bất nghĩa, bất trí, bất dũng một cách rành mạch như vậy.

Tuy chàng nghĩ vậy nhưng chỉ mừng thầm trong bụng chứ không tiết lộ ra ngoài.

Chàng còn lớn tiếng:

- Đào Cốc thất tiên! Các vị nói vậy thật là có lý. Tại hạ tưởng chỉ có Đào Cốc lục tiên dè đâu còn một vị nữa vừa thông vừa xinh đẹp tức là Thất tiên nữ Trịnh Ngạc tiên tử.

Quần hùng thấy Lệnh Hồ Xung đột nhiên lên tiếng lại thốt ra những lời chẳng ăn nhập vào đâu thì rất đỗi ngạc nhiên.

Doanh Doanh vội dùng phép truyền âm nói:

- Việc này quan trọng vô cùng mà Xung ca lại là chưởng môn phái Hằng Sơn, không nên nói nhăng nói càn. Lúc này Tả Lãnh Thiền đang xuống thế vô cùng, Xung ca chính là người có cơ hội tốt để lên làm chưởng môn Ngũ nhạc phái.

Lệnh Hồ Xung trong lòng run lên bụng bảo dạ:

- Doanh Doanh cải trang lần mò đến núi Tung Sơn té ra vì mục đích định giúp ta lên làm chưởng môn Ngũ nhạc phái. Nàng là con gái giáo chủ Triêu Dương thần giáo, tức là kẻ thù của các môn hạ chính giáo nơi đây, nếu nàng bị phát giác thì thật nguy hiểm không biết đến đâu mà nói. Nàng đã dấn thân vào nơi đầm rồng hang cọp để cố ý giúp ta nổi tiếng lớn trong võ lâm. Đối với mối thâm tình này ta biết lấy chi đền đáp?

Bỗng nghe Đào Căn Tiên nói:

- Phương Chứng đại sư là một bậc cao nhân tiến bối như vậy mà các vị còn không muốn tôn lên làm chưởng môn nhân thì Ngọc Cơ Tử đã cụt tay què chân. Tả Lãnh Thiền bất nhân, bất nghĩa dĩ nhiên không có thể lên làm chưởng môn được rồi. Vậy bọn Đào mỗ lại tiến cử một vị anh hùng thiếu niên đệ nhất đương thời tinh thông kiếm thuật lên làm chưởng môn Ngũ nhạc phái. Nếu ai không phục thì đến lãnh giáo kiếm pháp của vị thiếu niên anh hùng này.

Y nói tới đây bỗng dơ tay trái lên trỏ về phía Lệnh Hồ Xung.

Đào Căn Tiên nói tiếp:

- Lệnh Hồ thiếu hiệp nguyên trước đã làm chưởng môn phái Hằng Sơn lại có quan hệ sâu xa với Nhạc tiên sinh ở phái Hoa Sơn. Chàng còn là một vị hảo bằng hữu của Mạc Đại tiên sinh ở phái Hành Sơn. Vậy trong Ngũ nhạc kiếm phái đã có ba phái nhất định ủng hộ chàng.

Đào Cán Tiên nói theo:

- Các vị đạo hữu phái Thái Sơn nào phải hạng hồ đồ, dĩ nhiên số người ủng hộ y rất nhiều, có chăng chỉ một số ít phản đối.

Đào Diệp Tiên nói:

- Tả Lãnh Thiền! Nếu ngươi không phục thì lại tỷ thí kiếm pháp với Lệnh Hồ chưởng môn. Ai thắng sẽ lên làm chưởng môn Ngũ nhạc phái. Vụ này kêu bằng tỉ võ để đoạt soái ấn.

Quần hùng chuyến này lên núi Tung Sơn, ngoại trừ những môn hạ trong Ngũ nhạc kiếm phái cùng Phương Chứng đại sư, Xung Hư đạo trưởng là những người quan tâm đến công cuộc hợp phái, còn đại đa số là đi coi náo nhiệt mà thôi.

Lúc này ai cũng biết việc hợp nhất năm phái đã thành nhất định mà chỉ còn cuộc tranh giành chức chưởng môn.

Bọn hào khách giang hồ nóng ruột nhất là những vụ cãi vã giằng dai.

Vừa rồi Đào Cốc lục tiên giằng co hoài với Tả Lãnh Thiền may ở chỗ họ lý luận thú vị nên không đến nỗi chán nản.

Còn như Nhạc Bất Quần miệng đưa ra những thiên nhân nghĩa trường giang đại hải thì đến tối cũng không hết chuyện, sẽ khiến cho người ta phải chán ngấy.

Vì thế mà Đào Diệp Tiên vừa đưa ra bốn chử "Tỷ võ đoạt soái" lập tức tiếng hoan hô nổi lên vang động cả góc trời. Bao nhiêu

anh hùng hảo hán lên núi chỉ mong được coi nhiều tay cao thủ tỷ đấu đao thương thực sự.

Họ mới được coi hai tấm thảm kịch kinh tâm động phách là Thiên Môn đạo nhân tự hủy mình để giết địch và Tả Lãnh Thiền chặt chân tay Ngọc Cơ Tử đã cho là chuyến đi này không đến nỗi vô ích. Nếu bây giờ được coi những tay cao thủ Ngũ nhạc kiếm phái vì chuyện tranh chấp chưởng môn mà xẩy một trường đại chiến thì lại càng thú vị không biết đến thế nào mà nói. Vì thế mà quần hùng từ lúc lên Phong thiền đài tụ hội bàng quang đến giờ, lần này họ hoan hô nhiệt liệt nhất.

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Ta đã hứa lời với Phương Chứng đại sư và Xung Hư đạo trưởng sẽ hết sức cản trở không để Tả Lãnh Thiền lên làm chưởng môn Ngũ nhạc phái để tránh hậu họa cho võ lâ,. Ta chỉ cầu sao cho sư phụ được lên giữ chức chưởng môn là ổn hơn hết. Lão nhân gia là một nhân vật chí công vô tư, ai ai cũng kính phục. Ngoài lão nhân gia trong Ngũ nhạc phái chẳng còn người nào xứng đáng với trọng nhiệm đó nữa.

Chàng nghĩ vậy liền dõng dạc lên tiếng:

- Hiện nay ở trước mắt chúng ta có một vị tiền bối đầy đủ tư cách làm chưởng môn Ngũ nhạc phái mà sao các vị lại bỏ quên không nhắc tới? Thử hỏi chức chưởng môn Ngũ nhạc phái nếu không do Quân tử kiếm Nhạc tiên sinh đảm nhiệm thì liệu còn tìm đâu ra được nhân vật nào xứng đáng nữa không? Nhạc tiên sinh đã võ công cao thâm, kiến thức lại siêu việt. Lão nhân gia còn là người nhân nghĩa ai ai cũng biết. Nếu không thế thì sao lại được võ lâm tặng cho ba chữ ngoại hiệu là Quân tử kiếm? Quần đệ tử phái Hằng Sơn của tại hạ đều chân thành đề cử Nhạc tiên sinh lên làm chưởng môn Ngũ nhạc phái.

Lệnh Hồ Xung nói tới đây thì quần đệ tử phái Hoa Sơn liền lớn tiếng hoan hô như sấm dậy.

Trong phái Tung Sơn liền có người lên tiếng:

- Nhạc tiên sinh tuy xứng đáng song so với Tả chưởng môn còn có phần sút kém.

Lại có người nói tiếp:

- Theo thiển kiến của tại hạ thì chức chưởng môn Ngũ nhạc phái phải đương nhiên do Tả chưởng môn đảm đương. Ngoài ra nên đặt bốn vị phó chưởng môn để Nhạc tiên sinh, Mạc Đại tiên sinh, Lệnh Hồ thiếu hiệp và Ngọc.... Ngọc Khánh Tử hoặc Ngọc âm Tử chia nhau đảm nhiệm. Thế là ổn thỏa hơn hết.

Đào Chi Tiên la lên:

- Ngọc Cơ Tử đã chết đâu. Lão bị cụt một chân, hai tay, các ngươi chẳng cần dùng đến lão nữa phải không?

Đào Thực Tiên hô:

- Tỷ võ đoạt soái! Tỷ võ đoạt soái! Ai võ công cao thâm thì người ấy lên làm chưởng môn. Thế là xong chuyện.

Trên một ngàn hào sĩ giang hồ đồng thanh phụ họa:

- Phải lắm! Phải lắm! Tỷ võ đoạt soái! Tỹ võ đoạt soái!

Lệnh Hồ Xung bụng bảo dạ:

- Coi cục diện bữa nay cần phải đà đảo Tả Lãnh Thiền cho bằng được để trừ mối tham vọng của mọi người phái Tung Sơn, không thì sư phụ ta vĩnh viễn không trèo lên chức chưởng môn Ngũ nhạc phái được.

Chàng liền chống kiếm bước ra hô:

- Tả tiên sinh! Toàn thể anh hùng thiên hạ tới đây đã chứng khẩu đồng từ yêu cầu chúng ta tỷ võ đoạt soái vậy tại hạ cùng tiên sinh hãy qua lại mấy chiêu để cổ võ dũng khí cho các bậc

hào kiệt nên chăng?

Rồi chàng lại nghĩ thầm:

- Chưởng lực âm hàn của Tả Lãnh Thiền cực kỳ lợi hại, có khi mình không địch nổi hắn. Còn về kiếm pháp thì mình quyết chẳng chịu thua hắn. Thắng Tả Lãnh Thiền rồi mình sẽ nhường lại cho sư phụ thật là danh chính ngôn thuận chẳng còn ai dị nghị được nữa. Tỷ dụ Mạc Đại tiên sinh có muốn tranh chấp thì vị tất lão đã thắng được sư phụ. Phái Thái Sơn có hai tay đại cao thủ thì đã một chết một bị thương rồi. Ngoài ra không còn tay hảo thủ nào khác. Dù kiếm pháp mình có không phải là đối thủ của Tả Lãnh Thiền đi chăng nữa thì cũng cầm cự được ngoài ngàn chiêu mới chịu thất bại, đủ khiến cho hắn phải hao tổn phần lớn về nội lực. Sư phụ mình có phải đấu với hắn trận sau cũng nhiều hy vọng thắng hắn.

Tính vậy rồi chàng vung trường kiếm lên không hai cái nói tiếp:

- Tả tiên sinh! Chúng ta nguyên là môn hạ Ngũ nhạc kiếm phái ai cũng từng quen sử kiếm. Vậy chúng ta dùng kiếm để phân thắng bại.

Chàng nói vậy là có ý bịt miệng Tả Lãnh Thiền trước để hắn khỏi đưa đề nghị tỷ đấu quyền cước hay đấu chưởng pháp.

Quần hùng lại đua nhau reo hò.

Người thì nói:

- Lệnh Hồ thiếu hiệp quả là người nhanh chân lẹ miệng.... Vậy cứ đấu kiếm để phân thắng bại.

Người thì hô:

- Được làm chưởng môn, thua là đệ tử. Thế là công bằng! Thế là tuyệt diệu!

Có người lại giục:

- Tả tiên sinh! Vào trường tỷ kiếm đi! Cần chi phải úy kỵ? Sợ thua chăng?

Có người nói:

- Lý thuyết suông hàng nửa ngày trời có được việc cóc gì không? Phải động thủ tỷ đấu mới giải quyết xong vụ này.

Trên đỉnh núi Tung Sơn tiếng la hét, tiếng hoan hô mỗi lúc một thêm vang dội. Nên biết số người đã đông đảo mà phần lớn lại tác động tinh thần khiến cao trào bộc phát dữ dội. Cả những bậc lão thành trì trọng cũng không nhịn được đều nổi reo hò, la ó.

Đây là những tân khách được Tả Lãnh Thiền mời đến dự kiến lễ.

Bất luận việc quyết định lập chưởng môn theo phương thức nào hay ai lên làm chưởng môn Ngũ nhạc phái cũng chẳng quen hệ gì đến họ, kể ra họ bất tất phải dúng miệng vào làm chi nhưng vì phong trào được đẩy mạnh thì khách lấn quyền chủ. Họ làm như việc chọn chưởng môn Ngũ nhạc phái ngoài phương pháp tỷ võ không còn đường lối nào khác để quyết định được.

Lệnh Hồ Xung thấy mọi người đều phụ họa với ý kiến của mình càng phấn khởi tinh thần hô lớn:

- Tả tiên sinh! Nếu tiên sinh không muốn tỷ kiếm với tại hạ thì nên tuyên bố trước mặt quần hùng là không làm chưởng môn Ngũ nhạc phái cũng được.

Quần hùng lại lớn tiếng la:

- Tỷ kiếm! Tỷ kiếm! Không dám tỷ kiếm là hèn nhát, phi anh hùng.

Giữa những tiếng la rùm, một thanh âm trong trẻo dõng dạc cất lên:

- Toàn thể quý vị đã muốn có một cuộc tỷ võ để quyết định chức chưởng môn cho Ngũ nhạc phái thì dĩ nhiên bọn tại hạ không thể đối nghịch với mỹ ý cửa quý vị được.

Người nói câu này chính là Nhạc Bất Quần.

Quần hùng liền đồng thanh:

- Nhạc tiên sinh nói phải lắm! Tỷ võ đoạt soái! Tỷ võ đoạt soái!

Nhạc Bất Quần nói:

- Tả võ đoạt soái là một phương pháp lựa chọn hợp lý, nhưng Ngũ nhạc kiếm phái mà hợp nhất là vì mục đích giảm bớt những cuộc phân tranh trong môn hộ, ngõ hầu đem lại sự hòa mục và thân ái giữa đồng đạo võ lâm. Vì vậy cuộc tỷ võ chỉ điểm tới là thôi. Một khi đã phân thắng bại, hai bên dừng tay ngay để khỏi tổn thương tính mạng hoặc thành tàn phế. Vừa rồi hai vị Thiên Môn đạo nhân và Ngọc Cơ đạo huynh đã một chết một bị thương, khiến cho người ta phải xót dạ. Thế là trái với tôn chỉ việc hợp phái.

Mọi người nghe lão nói câu nào cũng vào đạo lý nên liền yên lặng cả lại, lắng tai nghe.

Lão vừa dứt lời, liền có một đại hán lên tiếng:

- Điểm tới thì thôi cố nhiên là việc hay nhất. Nhưng đao thương không mắt dễ gì tránh nạn tử thương. Nếu xảy chuyện chết người cũng đánh chứ biết trách ai được?

Lại một người khác nói:

- Đã sợ chết và sợ bị thương thì sao không chui rúc ở nhà bồng bế con cái còn đến đây tranh đoạt chức chưởng môn Ngũ

nhạc phái làm chi?

Quần hùng nghe nói vậy đều cười ồ.

Nhạc Bất Quần nói:

- Dù sao cũng ráng giữ cho khỏi tổn thương hòa khí là tuyệt diệu. Tại hạ có chút ý kiến nông nổi xin trình bày để liệt vị tham khảo.

Mấy người la lên:

- Động thủ đi thôi! Còn nói gì lắm thế?

Lại có người bảo:

- Đừng nhắm mắt nói quàng. Hãy nghe Nhạc tiên sinh có ý kiến gì đã!

Người nói trước liền cãi:

- Ai nhắm mắt nói quàng. Ngươi về mà hỏi em gái ngươi xem...

Bên kia liền thóa mạ lại. Rồi hai bên tuôn ra những lời thô tục.

Nhạc Bất Quần nói:

- Nên có một quy điều về tư cách tham dự cuộc tỷ võ đoạt soái.

Lão lớn tiếng nói câu này để lấn át những lời ô uế.

Nhạc Bất Quần lại nói tiếp:

- Tỷ võ đoạt soái đã đành. Nhưng đây chỉ là chức soái cho Ngũ nhạc phái. Vì thế mà ai không phải là môn hạ phái này thì bất luận có bản lãnh nghiêng trời cũng không thể thấy cuộc đấu khai diễn mà ngứa chân ngứa tay xông vào trường. Nếu không giữ như vậy sẽ thành ra cuộc tranh đấu để đoạt lấy tiếng là võ công đệ nhất thiên hạ chứ chẳng phải là cuộc đấu để quyết định

chức chưởng môn cho Ngũ nhạc phái.

Quần hùng đồng thanh hô:

- Phải lắm! Phải lắm! Ai không phải môn hạ Ngũ nhạc phái dĩ nhiên không được xuống trường để tỷ đấu.

Cũng có người nói:

- Cứ đánh loạn xà ngầu đi. Dù có mang danh cuộc đấu để giành giựt lấy chức võ công đệ nhất thiên hạ cũng không sao.

Nhưng người nói câu này hiển nhiên là nói ẩu nên chẳng ai thèm để ý.

Nhạc Bất Quần lại nói:

- Còn như cách tỷ võ thế nào để tránh khỏi tàn sát nhân mạng và khỏi tổn thương hòa khí giữa đồng môn chúng ta thì xin Tả tiên sinh cho nghe lời cao luận.

Tả Lãnh Thiền hững hờ đáp:

- Đã xẩy cuộc động thủ tỷ võ thì nhất định không tránh khỏi xẩy chuyện tàn hại mạng người và gây ra tổn thương hòa khí cho đồng môn được. Về điểm này tại hạ thấy khó quá mất thôi. Chẳng hiểu Nhạc tiên sinh còn có phương sách nào chăng?

Nhạc Bất Quần nói:

- Theo thiển kiến của tại hạ thì hay hơn hết là thỉnh Phương Chứng đại sư, Xung Hư đạo trưởng, Cái Bang bang chúa, Dư quán chủ ở phái Thanh Thành là những vị tiền bối đức cao vọng trọng trong võ lâm đứng ra làm trọng tài. Ai thắng ai bại là do các vị này bình luận và quyết định. Có thế mới tránh khỏi những cuộc tỷ võ giằng dai không bao giờ chấm dứt. Chúng ta chỉ phân cao thấp chứ không quyết đấu sinh tử.

Phương Chứng đại sư niệm Phật rồi nói:

- Phúc đức thay! Phúc đức thay!

Rồi đại sư nói tiếp:

- Tám chữ " Chỉ phân cao thấp, Không quyết sống chết" là tiêu giải được tai nạn máu chảy, thây phơi. Bần tăng xin nhiệt liệt hưởng ứng, nhưng chưa hiểu ý kiến của Tả tiên sinh thế nào?

Tả Lãnh Thiền nói:

- Nguyên trước chúng ta có năm phái thì mỗi phái chỉ nên cử một người tham dự cuộc tỷ võ đoạt soái. Nếu không thế thì mỗi phái mấy trăm người cùng ra tham đự thì cuộc tỷ đấu này sẽ kéo dài chưa biết đến năm nào, tháng nào mới kết thúc. Đó là ý kiến riêng của tại hạ còn chờ sự định đoạt của quý vị.

Quần hùng thấy mỗi phái trong Ngũ nhạc phái chỉ cử một người ra tỷ võ đoạt soái thì cho là kém vẻ hào hứng. Hơn nữa những người ra tay tỷ đấu là chưởng môn nhân thì người trong bản phái quyết chẳng ai khiêu chiến với họ.

Lại nghe mấy trăm người phái Tung Sơn lớn tiếng phụ họa "Dĩ nhiên người ngoài không ai dị nghị".

Đào Chi Tiên bỗng cất tiếng hỏi:

- Chưởng môn phái Thái Sơn là Ngọc Cơ Tử. Chẳng lẽ phái này ai đưa lão mũi trâu què chân cụt tay đó ra tỷ võ đoạt soái.

Đào Diệp Tiên nói:

- Soa y lại không tham dự cuộc tỷ võ được? Y mới cụt hai tay một chân vậy hãy còn một chân để đánh đòn độc cước chứ?

Quần hùng nghe nói đều cười ồ cả lên.

Ngọc âm Tử ở phái Thái Sơn tức giận nói:

- Sáu cái quái vật kia! Các ngươi làm cho Ngọc Cơ sư huynh ta thành người tàn phế bây giờ còn nói giỡn nữa ư? Rồi đây sẽ có một ngày các ngươi đều bị cụt tay què chân. Nếu các ngươi có giỏi thì hãy ra đây cùng đạo gia tỷ đấu bằng cách lấy một chọi

một.

Lão nói rồi chống kiếm tiến ra đứng giữa không trường.

Ngọc âm Tử thân hình cao nghệu, khí vũ hiên ngang coi rất oai phong. Gió thổi áo đạo bào bay phất phới coi càng thêm vẻ thêu dệt.

Số đông quần hào coi bộ dạng lão đều lớn tiếng khen ngợi.

Đào Căn Tiên hỏi:

- Phải chăng ngươi là người của phái Thái Sơn đứng ra tỷ võ đoạt soái?

Đào Diệp Tiên cũng hỏi:

- Ngươi được toàn thể phái đề cử hay tự ý nhảy ra?

Ngọc âm Tử hỏi lại:

- Cái đó có liên can gì đến các ngươi?

Đào Diệp Tiên đáp:

- Đương nhiên là có liên can và mối liên can rất quan hệ. Nếu quả ngươi được phái Thái Sơn đề cử thì sau khi ngươi thất bại rồi phái đó không thể đưa người thứ hai ra tỷ võ được nữa.

Ngọc âm Tử hỏi:

- Không được đưa người thứ hai ra tỷ võ thì làm sao?

Đột nhiên trong phái Thái Sơn có người lên tiếng:

- Chúng ta không ưng thuận việc mỗi phái chỉ cử một người. Nếu Ngọc âm Tử sư đệ mà thất bại thì phái Thái Sơn sẽ phái tay cao thủ khác ra tỷ đấu.

Người nói câu này chính là Ngọc Khánh Tử.

Đào Hoa Tiên cười ha hả nói:

- Tay cao thủ khác chắc là chỉ có các hạ.

Ngọc Khánh Tử nói:

- Đúng thế. Có lẽ đạo gia đó.

Đào Diệp Tiên la lên:

- Xin các vị hãy coi đó:

phái Thái Sơn lại xẩy cuộc tranh chấp nội bộ. Thiên Môn đạo nhân chết rồi. Ngọc Cơ đạo nhân bị thương. Bây giờ hai lão Ngọc Khánh, Ngọc âm lại tranh nhau làm chưởng môn phái Thái Sơn.

Hai câu này nói trúng vào gan ruột Ngọc Khánh và Ngọc âm.

Ngọc âm Tử nói:

- Các ngươi lại nói nhăng rồi.

Còn Ngọc Khánh Tử chỉ cười lạt lên mấy tiếng chứ không nói gì.

Đào Hoa Tiên hỏi:

- Hãy nói rõ:

Trong phái Thái Sơn ai là người đứng ra tỷ võ đoạt soái?

Ngọc Khánh Tử và Ngọc âm Tử đồng thanh đáp:

- Là ta đây!

Đào Căn Tiên nói:

- Được lắm! Anh em các ngươi hãy đấu với nhau một keo để coi ai hơn ai kém. Lời nói không biết đâu mà căn cứ. Phải tỷ đấu để định hơn thua.

Ngọc Khánh Tử rẽ mọi người tiến ra xua tay bảo Ngọc âm Tử:

- Sư đệ! Ngươi hãy lui ra! Đừng làm ẩu để người ngoài cười cho.

Ngọc âm Tử cãi lại:

- Làm gì mà để người ngoài cười chọ Ngọc Cơ sư huynh đã bị trọng thương, vậy tiểu đệ phải báo thù rửa hận cho y.

Ngọc Khánh Tử hỏi vặn:

- Ngươi ra báo thù rửa hận hay là tỷ võ đoạt soái?

Ngọc âm Tử đáp:

- Chúng ta bản lãnh kém cỏi mà hòng làm chưởng môn Ngũ nhạc phái được ư? Nói vậy khác nào người ngây mơ tưởng hão huyền. Toàn thể phái Thái Sơn ta từ trên xuống dưới đã đồng tâm nhất trí thỉnh Tả minh chủ phái Tung Sơn làm chưởng môn Ngũ nhạc phái thì anh em ta còn giở trò xấu xa làm chi?

Ngọc Khánh Tử nói:

- Đã vậy thì ngươi hãy lùi lại. Hiện giờ ta là tôn trưởng ở Thái Sơn.

Ngọc âm Tử cười lạt hỏi:

- Chà! Tuy lão huynh là tôn trưởng nhưng những hành vi của lão huynh liệu có khiến cho người ta khâm phục được chăng? Từ trên xuống dưới mọi người có nghe lời lão huynh không?

Ngọc Khánh Tử biến sắc lớn tiếng:

- Ngươi nói vậy thì ra không kể gì đến bậc tôn ty nữa. Ngươi có biết khi sư diệt tổ, mục vô tôn trưởng là phạm đến điều thứ nhất trong môn quy không?

Ngọc âm Tử cười khẩy đáp:

- Đừng quên rằng chúng ta nay đã gia nhập vào môn hạ Ngũ nhạc phái cùng năm, cùng tháng, cùng ngày, cùng giờ là đồng đều như nhau hết, không còn bề bậc tôn ty nữa. Còn môn quy của Ngũ nhạc phái thì chưa soạn thảo xong làm gì đã có điều thứ nhất, điều thứ hai.... Ngươi đừng động một tý là giở đến môn quy của phái Thái Sơn ra để lấn át người. Đáng tiếc là hiện nay chỉ có Ngũ nhạc phái chứ không còn phái Thái Sơn nào nữa.

Ngọc Khánh Tử bị Ngọc âm Tử vặn cho không biết đường nào mà trả lời. Lão tức quá đưa ngón tay bên trái chỉ vào mũi Ngọc

âm Tử ấp úng:

- Ngươi.... ngươi...

Linh San đả bại cao thủ Thái Sơn , Hành Sơn

Trên một ngàn hán tử đồng thanh lớn tiếng la:

- Ra mà đấu đi! Ai bản lãnh cao cường chỉ đấu một hiệp là biết ngay.

Ngọc Khánh Tử tay cầm trường kiếm vung lên không ngớt, nhưng không dám tiến ra.

Nguyên lão là sư huynh nhưng ngày thường ham mê tửu sắc, về võ công cũng như về kiếm pháp lão đều thua kém Ngọc âm Tử rất nhiều.

Từ nay Ngũ nhạc kiếm phái hợp nhất nhưng người trong năm phái dĩ nhiên vẫn chia ra ở năm trái núi và mỗi trái núi và tất có một người đứng đầu.

Ngọc Khánh Tử và Ngọc âm Tử đều tự biết mình bản lãnh không bằng Tả Lãnh Thiền chẳng hy vọng gì đến chưởng môn Ngũ nhạc phái nhưng rất muốn lúc trở về bản sơn được làm người đứng đầu ở núi Thái Sơn.

Lúc này hai anh em lão bị quần hùng thúc đẩy tất phải đi đến chỗ so gươm. Sự thực Ngọc Khánh Tử không dám mạo hiểm động thủ, nhưng trước mặt anh hùng thiên hạ mà phải khuất phục với Ngọc âm Tử thì lão chẳng can tâm nên trong lúc nhất thời, lão ở vào tình thế dùng giằng bất quyết.

Bỗng trong đám quần hùng có thanh âm the thé cất lên:

- Tại hạ xem chừng cả hai lão chưa hay sờ được đến chỗ tinh túy về võ công của phái Thái Sơn mà lão chỉ có bộ mặt dầy tranh

chấp gây lộn với nhau thì làm mất thì giờ quý báu của anh hùng thiên hạ mà thôi.

Mọi người nhìn về phía phát ra thanh âm xem ai nói câu đó thì thấy một chàng thanh niên cao lớn, phong tư tuấn mỹ, tướng mạo hiên ngang. Có điều nước da xanh lợt. Khóe miệng chàng khẽ lộ một nụ cười chế diễu.

Gã chính là Lâm Bình Chi ở phái Hoa Sơn.

Có người biết tên gã la lên:

- Đây là chú rể mới của Nhạc tiên sinh ở phái Hoa Sơn.

Lệnh Hồ Xung run lên nghĩ thầm trong bụng:

- Trước nay Lâm sư đệ là người rất thận trọng, ít lời. Không ngờ mới xa cách ít ngày đã trở nên ngao nghêu coi người bằng nửa con mắt, dám buông lời mạt sát hai vị đạo nhân trước mặt anh hùng thiên hạ.

Vừa rồi hai lão đạo Ngọc Khánh Tử và Ngọc âm Tử đã phụ họa với Ngọc Cơ Tử làm kẻ gian đồ, bức tử Thiên Môn đạo nhân, chưởng môn phái Thái Sơn, để tấu công Tả Lãnh Thiền.

Lệnh Hồ Xung trong lòng cực kỳ bất mãn với hai lão đạo này nên nghe Lâm Bình Chi nhục mạ họ chàng rất lấy làm khoan khoái.

Ngọc âm Tử hỏi lại:

- Ta không mò được đến chỗ tinh túy về võ công của phái Thái Sơn, dễ thường các hạ đã mò tới rồi chăng? Nếu vậy mời các hạ ra đây thi triển mấy chiêu thức về võ công của phái Thái Sơn để anh hùng thiên hạ được mở rộng tầm mắt.

Lão đặc biệt nhấn mạnh ba chữ phái Thái Sơn bằng thanh âm cực kỳ ngụ ý mạt sát:

"Ngươi là đệ tử phái Hoa Sơn thì bản lãnh có cao cường cũng

chỉ biết võ công phái Hoa Sơn, quyết không luyện được võ công phái Thái Sơn nhà ta thì đừng có hỗn." Không ngờ Lâm Bình Chi cười lạt đáp:

- Võ công phái Thái Sơn đã tinh thâm vô cùng lại mênh mông bát ngát thì những hạng người nhận giặc làm cha, tàn hại đồng môn lĩnh hội làm sao được?...

Gã chưa dứt lời thì Nhạc Bất Quần đã quát lên:

- Bình nhi! Ngọc âm Tử đạo trưởng là bậc tiền bối. Ngươi không được vô lễ.

Lâm Bình Chi đáp:

- Xin vâng!

Ngọc âm Tử tức giận nói:

- Nhạc tiên sinh! Tiên sinh giáo huấn đồ đệ cùng ngũ tế giỏi quá! Gã dám nói nhăng nói càn đến cả võ công của phái Thái Sơn.

Đột nhiên thanh âm một cô gái cất lên hỏi:

- Sao các hạ biết là y nói nhăng nói càn?

Bỗng thấy một thiếu phụ dong nhan tươi đẹp vượt qua mặt mọi người tiến ra.

Thiếu phụ mặc quần dài thậm thượt quét đất, vạt áo tung bay phất phơ trước gió. Bên mái tóc cài một bông hoa hồng nhỏ bé.

Nàng chính là Nhạc Linh San.

Nhạc Linh San lưng đeo trường kiếm.

Nàng xoay lại nắm lấy chuôi kiếm tiếp:

- Tiện nữ muốn dùng kiếm pháp phái Thái Sơn để lãnh giáo mấy cao chiêu của lão trượng.

Ngọc âm Tử biết nàng là con gái Nhạc Bất Quần, đồng thời lão cũng rõ vụ Nhạc tiên sinh đã nhận lễ trọng hậu của Tả Lãnh Thiền tán thành việc hợp phái và được Tả lão coi trọng vọng, nên lão không dám nặng lời với nàng, chỉ mỉm cười hỏi mát:

- Ngày Nhạc cô nương có việc đại hỷ, bần đạo không đến chúc hạ và kiếm chén rượu mừng. Chẳng lẽ cô nương vì vụ đó mà giận bần đạo chăng? Kiếm pháp của quý phái tinh diệu vô cùng, bần đạo vẫn lấy làm kính phục. Nhưng việc người phái Hoa Sơn mà biết xử dụng kiếm pháp phái Thái Sơn thì bữa nay bần đạo mới nghe cô nương nói là lần đầu.

Nhạc Linh San dương cặp lông mày xinh đẹp lên nói:

- Gia phụ muốn làm chưởng môn Ngũ nhạc phái, dĩ nhiên phải nghiên cứu kiếm pháp của tất cả năm phái. Nếu không thế thì lão nhân gia tuy có thắng được chưởng môn bốn phái kia cũng chỉ là một nhân vật đứng đầu phái Hoa Sơn chứ không xứng đáng làm chưởng môn chân chính trong Ngũ nhạc phái.

Nàng vừa nói câu này, quần hùng nhao nhao cả lên.

Có người lên tiếng hỏi:

- Chẳng lẽ Nhạc tiên sinh hiểu cả võ công bốn phái Thái Sơn, Hành Sơn, Tung Sơn và Hằng Sơn ư?

Nhạc Bất Quần dõng dạc đáp:

- Đó là tiểu nữ huênh hoang mà thôi. Lời nói của con nít, các vị chẳng nên kinh ngạc.

Nhạc Linh San lại nói:

- Thưa Tả sư bá ở Tung Sơn! Nếu sư bá có thể dùng kiếm pháp của bốn phái Thái Sơn, Hành Sơn, Hoa Sơn, Hằng Sơn để phân biệt đả bại những tay hảo thủ từng phái một thì hết thảy quần đệ tử cả bốn phái tự nhiên phải bội phục và tôn sư bá lên làm

Ngũ nhạc phái. Nếu không thế thì dù kiếm pháp phái Tung Sơn có cao nhứt thiên hạ cũng chỉ là kiếm pháp của phái Tung Sơn cao thâm mà thôi.

Quần hùng nghe Nhạc Linh San nói vậy đều bụng bảo dạ:

- Cô này nói thế mà đúng. Nếu quả có người tinh thông kiếm pháp của Ngũ nhạc kiếm phái mà lên làm chưởng môn Ngũ nhạc phái thì chẳng còn ai xứng đáng hơn được. Nhưng kiếm pháp mỗi phái trong Ngũ nhạc đều đã sáng lập ra mấy trăm năm nay. Nó làm hao tổn không biết bao nhiêu là công phu, tâm huyết và thời gian của những tay cao thủ riêng từng phái một. Dù có được danh sư truyền thụ thì trải qua mấy chục năm rèn luyện vất vả để đi đến chỗ tinh thâm về kiếm pháp của bản phái cũng chưa chắc đã được. Còn nói về nghiên luyện tinh thông kiếm pháp cả năm phái thì chẳng qua là chuyện huênh hoang khoác lác, nói không biết ngượng miệng mà thôi.

Nhưng Tả Lãnh Thiền nghĩ thầm:

-Tại sao con gái Nhạc Bất Quần lại nói vậy? Hiển nhiên thị có dụng ý gì? Chẳng lẽ Nhạc Bất Quần quả đã biến thành mê muội muốn tranh đoạt chức chưởng môn Ngũ nhạc phái với ta ư?

Bỗng nghe Ngọc âm Tử nói:

- Té ra Nhạc tiên sinh đã tinh thông kiếm pháp cả năm phái. Có thể nói là một công cuộc vĩ đại chưa từng thấy kể từ đời Bàn Cổ khai thiên lập địa đến giờ chưa ai làm được. Bần đạo muốn nhờ Nhạc cô nương chỉ điểm về kiếm pháp của phái Thái Sơn.

Lão nói câu này đã tưởng Nhạc Bất Quần tất nhiên đứng ra ngăn trở con gái ỵ Dù có muốn động thủ thì trong phái Hoa Sơn chỉ có vợ chồng Nhạc Bất Quần là dám so gươm với lão.

Dè đâu Nhạc Linh San đáp ngay:

- Hay lắm!

Đồng thời nàng rút thanh kiếm cài ở sau lưng ra khỏi vỏ đánh "soạt" một tiếng.

Ngọc âm Tử tức giận mắng thầm:

- Đối với phụ thân mi ta cũng còn là bề trên một bậc mà con lỏi này dám rút kiếm tỷ đấu với ra thì ra thị chẳng biết sợ trời sợ đất là gì.

Bây giờ Nhạc Bất Quần mới khẽ lắc đầu thở dài nói:

- Con nhỏ này thật là lớn mật! Ngọc âm cùng Ngọc Khánh đạo trưởng là những tay hảo thủ bậc nhất phái Thái Sơn mà ngươi dám dùng kiếm pháp của phái Thái Sơn để qua chiêu với các vị há chẳng tự rước lấy cái khổ đau vào mình ư?

Ngọc âm Tử liếc mắt thấy Nhạc Linh San cầm kiếm tay mặt trỏ chênh chếch xuống phía dưới.

Nàng lại dùng năm ngón tay trái để đếm nhẩm từ một cho đến năm, đoạn nắm tay lại dùng quyền. Tiếp theo nàng lại bắt đầu xòe từng ngón một ra cho tới khi hết cả năm ngón. Sau lão lại thấy nàng quặp ngón tay cái rồi đến ngón trỏ, ngón giữa.

Lão giật mình kinh hãi nghĩ thầm:

- Sao con lỏi này lại biết cả chiêu "Đại tôn như hà" mới thật là kỳ.

Nguyên Đại tôn như hà là một chiêu thức cao thâm nhất trong kiếm pháp của phái Thái Sơn. Mấu chốt chiêu thức này không phải ở kiếm chiêu bên tay mặt mà ở chỗ nhẩm đếm ở tay trái. Đây là cách tính toán xem kẻ địch ở phương vị nào, thân hình cao bao nhiêu, binh khí lớn hay nhỏ. Nó còn đi đến chỗ tính ánh mặt trời chiếu mức độ cao thấp.. Thực là một bài toán cực kỳ phức tạp, nhưng một khi đã tính đúng thì chiêu kiếm

phóng ra nhất định trúng đích. Ngọc âm Tử cũng đã được sư phụ chỉ điểm về yếu quyết trong chiêu "Đại tôn như hà", nhưng trong lúc thảng thốt này mà muốn tính ra được những con số cần thiết thì lão tự biết không đủ bản lãnh. Vì lúc sư phụ lão truyền dạy, lão cũng chỉ nghe qua rồi bỏ đó. Chính sư phụ lão cũng chưa được tinh thông về yếu quyết của cao chiêu này. Đồng thời lão nhớ lại câu nói của sư phụ:

"Chiêu Đại tôn như hà xử dụng rất khó khăn tựa hồ như không thực hiện mà thật ra nó có uy lực vô cùng. Nay ngươi đã không muốn nghiên cứu cho đến nơi tức là vô duyên với chiêu này, vậy hãy tạm thời gác lại. Có điều đáng tiếc là một chiêu tinh thâm bát ngát của bản phái trên đời ít ai bì kịp mà từ đây sẽ bị thất truyền". Khi đó Ngọc âm Tử thấy sư phụ không bắt buộc phải cố gắng rèn luyện, tính toán chiêu "Đại tôn như hà" thì mừng thầm trong bụng là qua khỏi được cuộc gian nan. Về sau cũng không thấy ai ở phái Thái Sơn rèn luyện chiêu đó nữa. Không ngờ sự việc này đã cách đây mấy chục năm mà nay người đem chiêu Đại tôn như hà ra mà sử dụng lại là một thiếu phụ nhỏ tuổi là Nhạc Linh San.

Ngọc âm Tử thấy Nhạc Linh San thi triển chiêu Đại tôn như hà thì trán toát mồ hôi lạnh ngắt.

Lão lẩm bẩm:

- Mình chưa được sư phụ truyền dạy cách đối phó với chiêu thức này lại cho rằng đến mình còn không luyện nổi thì kẻ khác dễ gì sử dụng đến nó nên chẳng cần để tâm đến cách hóa giải. Ngờ đâu trên đời lại xẩy những chuyện kỳ lạ ngoài sức tưởng tượng của con người.

Trong lúc cấp bách, Ngọc âm Tử nảy ra một ý nghĩ:

- Ta phải luôn luôn thay đổi phương vị cùng nhô lên thụp

xuống thì đối phương chắc là không thể tính đúng được.

"Vèo" một tiếng! Nàng xoay tay chém Ngọc âm Tử.

Ngọc Khánh Tử hô:

- Thạch quan hồi mã.

Nhạc Linh San khen:

- Những tên kiếm chiêu hiện lão nhớ được khá nhiều nhỉ!

Nàng lại vung trường kiếm đánh ra ba chiêu veo véo.

Bỗng nghe Ngọc âm Tử rú lên một tiếng:

- Úi chao!

Cổ tay mặt hắn đã bị trúng kiếm.

Ngọc Khánh Tử cũng loạng choạng người đi. Chân phải co lại khuỵu xuống. Hắn vội chống kiếm xuống đất, nhưng luồng lực đạo quá mạnh mũi kiếm lại chống lên mỏm đá rắn. Một tiếng chát vang lên! Thanh trường kiếm gãy làm hai đoạn. Miệng lão còn hô lớn:

- Khoái hoạt tam.

Nhạc Linh San bật tiếng cười lại rồi tra kiếm vào vỏ cài ở sau lưng.

Quần hùng đứng ngoài bàng quang nổi lên tiếng hoan hô vang động một góc trời.

Một nàng thiếu phụ xinh đẹp nhỏ tuổi mà đả bại hai tay cao thủ phái Thái Sơn bằng kiếm thuật phái này trong một cái cất tay nhấc chân thì quả là chuyện hiếm có ở đời. Kiếm pháp của nàng huyền diệu đến chỗ khiến cho người coi phải mê hoảng tâm thần. Tiếng hoan hô vang dội trong vùng sơn cốc hồi lâu không ngớt thì Tả Lãnh Thiền cùng mấy tay cao thủ phái Tung Sơn đưa mắt nhìn nhau ra chiều rất lo nghĩ, họ tính thầm:

- Kiếm pháp con nhỏ này vừa sử dụng đúng là kiếm pháp của phái Thái Sơn mà kiếm chiêu kỳ diệu trước nay chưa từng thấy quạ Tuy kiếm pháp chưa được thuần túy hãy còn nhiều chỗ phức tạp nhưng chiêu thức lợi hại không phải thị tự luyện lấy mà được. Nhất định Nhạc Bất Quần đã ngấm ngầm truyền thụ cho thị. Không hiểu lão ta phải tốn mất bao nhiêu ngày giờ mới rèn luyện được kiếm pháp cho con gái đến trình độ này? Xem thế đủ rõ lão là người tâm cơ khôn lường, thật khiến cho người ta phải sợ hãi.

Lệnh Hồ Xung thấy Nhạc Linh San dùng mấy chiêu kiếm đó để phá địch lòng chàng cũng đâm ra bâng khuâng nghĩ ngợi.

Bỗng nghe sau lưng có người khẽ hỏi:

- Lệnh Hồ công tử! Phải chăng những chiêu kiếm đó công tử đã dạy cho y?

Lệnh Hồ Xung quay đầu nhìn lại thấy người hỏi mình là Điền Bá Quang. Chàng liền lắc đầu để đáp lại.

Điền Bá Quang mỉm cười nói:

- Ngày trước ở đỉnh núi Hoa Sơn, công tử cùng Điền mỗ động thủ, Điền mỗ còn nhớ công tử sử chiêu Hạc Thanh gì gì đó nhưng khi ấy công tử hãy còn chưa sử được thuần thục.

Lệnh Hồ Xung vẻ mặt ngẩn ngơ như người chẳng nghe thấy gì.

Lúc Nhạc Linh San vừa ra chiêu chàng đã nhận thấy ngay là nàng sử chiêu pháp phá giải kiếm chiêu của phái Thái Sơn đã khắc ở vách đá hậu động trên ngọn núi Sám hối phái Hoa Sơn. Những chiêu kiếm đó uy lực cực kỳ mãnh liệt.

Rồi chàng tự hỏi:

- Những điều ta phát hiện trên vách đá ở hậu động chưa từng

nói với ai. Ngày đó khi ta rời khỏi núi sám hối còn nhớ rõ đã bịt kín cửa động thì Nhạc Linh San phát giác ra làm sao được?

Nhưng rồi chàng lại tự nhủ:

- Mình đã phát giác ra hậu động thì đương nhiên tiểu sư muội cũng phát giác ra được. Huống chi trong khi vô tình ta đã mở được cửa động thì tiểu sư muội tìm thấy lối vào hậu động càng dễ hơn ta nhiều.

Ngày Lệnh Hồ Xung ở hậu động trên ngọn núi Hoa Sơn, chàng đã xem những điều tinh yếu về kiếm pháp của Ngũ nhạc kiếm phái cùng những phép phá giải mọi kiếm pháp của những trưởng lão ma giáo khắc trên vách đá. Tuy chàng nhớ được chiêu số thi triển thế nào nhưng về danh tự thì chàng hoàn toàn chẳng biết chi hết.

Chàng vừa thấy Nhạc Linh San phóng ra ba chiêu kiếm tối hậu lẹ làng như nước chảy mây trôi mà chóng vánh như ngựa quen đường cũ. Với ba chiêu kiếm đó nàng đã đả thương được hai tay cao thủ phái Thái Sơn. Những kiếm chiêu trên vách đá được nàng phát huy một cách rất lâm ly, khiến lòng chàng ngấm ngầm thán phục.

Khi chàng nghe Ngọc Khánh Tử nói đến ba chữ "Khoái hoạt tam" liền nghĩ ngay tới trước chàng đã theo sư phụ đến động Thủy Liêm núi Thái Sơn phải qua một triền núi dốc thoai thoải kêu bằng Khoái hoạt tam. Sở dĩ sườn núi này gọi là Khoái hoạt tam vì ba dặm triền núi dốc thoai thoải, thuận chiều đi xuống rất dễ chịu. Chàng không ngờ ba chiêu kiếm liên hoàn đó lại nhận địa thế dốc núi này mà sáng chế ra.

Bỗng thấy một lão già gầy khẳng gầy kheo từ từ bước ra nói:

- Nhạc tiên sinh tinh thâm kiếm pháp của Ngũ nhạc kiếm phái là một việc ít có trong võ lâm. Lão phụ chỉ để tâm nghiên

cứu về kiếm pháp của bản phái mà cũng còn nhiều chỗ chưa hiểu rõ. Vậy bữa nay mong Nhạc tiên sinh chỉ giáo cho.

Lão này tay trái cầm cây hồ cầm dát ngọc bóng loáng, tay mặt từ từ rút một thanh kiếm ngắn và nhỏ ở trong cầy đàn ra. Lão chính là Mạc Đại tiên sinh, chưởng môn phái Hành Sơn. Mạc Đại tiên sinh tuy vẻ mặt hiền hòa nhưng oai danh lừng lẫy trên chốn giang hồ.

Quần hùng vừa nghe Tả Lãnh Thiền nói Đại tung dương thủ Phí Bân, một tay hảo thủ phái Tung Sơn đã chết về lưỡi kiếm của Mạc Đại tiên sinh.

Bây giờ Mạc Đại tiên sinh khiêu chiến tự hỏi:

- Nhạc Linh San đã dùng Thái Sơn kiếm pháp để đả thương hai cao thủ phái Thái Sơn, chẳng lẽ nàng lại có thể dùng Hành Sơn kiếm pháp để đối địch với Mạc Đại tiên sinh?

Nhạc Linh San khom lưng đáp:

- Xin Mạc sư bá nhẹ lời cho! Điệt nữ có học lỏm được mấy chiêu về Hành Sơn kiếm pháp. Nay mong Mạc sư bá chỉ điểm thêm.

Mạc Đại tiên sinh vừa nói câu:

"Bữa nay mong Nhạc tiên sinh chỉ giáo cho" là lão có ý muốn khiêu chiến với Nhạc Bất Quần, không ngờ Nhạc Linh San lại hứng lấy. Nàng còn nói rõ là dùng kiếm pháp phái Hành Sơn để tỷ đấu.

Mạc Đại tiên sinh liền mỉm cười đáp:

- Hay lắm! Hay lắm!

Nhạc Linh San nói:

- Nếu điệt nữ không địch nổi sư bá thì rồi phụ gia sẽ xuống trường.

Mạc Đại tiên sinh lẩm bẩm:

- Địch nổi hẳn chứ! Địch nổi hẳn chứ!

Lão từ từ đưa thanh đoản kiếm ra lần đầu tiên vung lên không đánh vù một cái.

Tiếp theo lại hai tiếng veo véo rít lên.

Nhạc Linh San vung kiếm đón đỡ.

Thanh đoản kiếm của Mạc Đại tiên sinh thật là xuất quỷ nhập thần. Chợt ở đằng trước, chợt quay sau lưng Nhạc Linh San.

Nhạc Linh San vội xoay mình lại thì bên tai lại nghe tiếng veo véo rít lên. Một mớ tóc bay qua trước mặt nàng. Mái tóc rớt xuống đã bị thanh kiếm của Mạc Đại tiên sinh hớt đứt một mảng.

Trong lòng nóng nảy, nàng xoay chuyển ý nghĩ rất mau:

- Đây là Mạc sư bá đã cố ý lưu tình nếu không thì nhát kiếm này sư bá đã giết chết mình rồi. Sư bá đã không có ý giết ta, vậy ta cứ vững tâm mà tấn công.

Rồi nàng chẳng cần để ý đến trường kiếm của đối phương. Kiếm phong rít lên hai tiếng veo véo nhằm đâm vào bụng dưới và trên đầu Mạc Đại tiên sinh.

Mạc Đại tiên sinh cũng hơi kinh hãi nghĩ thầm:

- Hai chiêu "Toàn Minh Phù Dù" và "Hạc Tường Tử Cái" này...

Nhạc Linh San tỷ kiếm với Lệnh Hồ Xung

Nguyên Thiên Trụ kiếm pháp của phái Hành Sơn chủ chốt ở chỗ biến hóa như trong đám mây mù huyền ảo phương hướng hoạt động vô địch nên không ai biết đâu mà mò.

Trong bảy mươi hai chiêu Thiên Trụ kiếm pháp, Mạc Đại tiên sinh mới học được năm mươi chiêu mà Nhạc Linh San lại dùng thế "Nhất chiêu bao nhất lộ" để phát huy tất cả bảy mươi hai chiêu trong kiếm pháp này thì dù lão không đến nỗi mất mạng ngay đương trường, tất cũng bị lộ những chỗ thất bại của mình ra.

Đừng tưởng Mạc Đại tiên sinh hành động một cách cổ quái. Thật ra lão là người rất thận trọng. Trước nay lão vẫn dự mưu rồi mới hành động. Lão nghe Nhạc Linh San nói là phụ thân nàng tinh thông cả kiếm pháp năm phái, rồi lại thấy nàng dùng kiếm pháp Thái Sơn để đả thương Ngọc Khánh Tử và Ngọc âm Tử, lão nghĩ bụng:

- Con nhỏ này có biết sử kiếm pháp phái Hành Sơn hay không mình phải ra tay tỷ thí mới biết được. Chắc thị còn nhỏ tuổi thì dù có biết sủ dụng kiếm pháp phái Hành Sơn cũng chưa được mấy thành hỏa hậu. Nếu Nhạc Bất Quần ra tay tỷ thí thì thật nguy hiểm vô cùng.

Vừa xuống trường tỷ đấu lão chiếm được thiên cơ ngay.

Ngờ đâu lão hạ thủ hãy còn nể nang để bị thừa cơ đánh ra những kỳ chiêu cơ hồ không chống được.

Đến lúc nửa chiêu tối hậu "Thiên Tự vận khí" của Nhạc Linh San vừa phóng ra, Mạc Đại tiên sinh cơ trí mau lẹ, lão không đón đỡ mà bỏ đi luôn. Tuy nói là không đón đỡ bỏ đi luôn cho có vẻ dễ nghe, nhưng kỳ thực là đánh không nổi phải trốn chạy. Có điều kiếm pháp của lão biến hóa rất phức tạp. Lão vừa chạy trốn vừa đâm đông chém tây làm hoa mắt những kẻ bàng quang nên không ai hiểu lão đã thực hành câu tục ngữ "Ba mươi sáu chước, chước chạy là thượng sách".

Mạc Đại tiên sinh biết trong năm môn Ngũ đại thần kiếm của phái Hành Sơn thì ngoài năm chiêu "Toàn minh phù dung", "Hạc Tường Tử Cái", "Thạch Lẫm Thư Thanh", "Thiên Trụ vân khí" còn chiêu "Nhạn hồi Chúc Dung" là lợi hại nhất. Năm ngọn núi cao trong dãy Hành Sơn thì ngọn Chúc Dung cao hơn hết. "Nhạn hồi Chúc Dung" cũng là một chiêu tinh thâm nhất trong Ngũ đại thần kiếm.

Ngày trước Mạc Đại tiên sinh chỉ nghe các bậc sư trưởng nói sự tích Ngũ đại thần kiếm của phái Hành Sơn có những chỗ thần kỳ không biết đến thế nào mà kể, nhưng sự thực những kiếm chiêu thế nào thì chưa ai thấy quạ Các vị sư trưởng còn nói nghĩa lý về "Nhất chiêu bao nhất lộ" lại càng ghê gớm! Tỷ như những Thạch Lẫm kiếm pháp, Thiên Trụ kiếm pháp đem ra luyện tập từng chiêu đã thấy phức tạp vô cùng chẳng tài nào đến được chỗ tinh thục. Thế mà đem bao nhiêu chiêu số biến hóa kỳ diệu thành một chiêu thì e rằng đó là một thuyến không tưởng, trên đời làm gì có chuyện lạ thế? Không ngờ Nhạc Linh San vừa giao thủ đã đem kiếm thuật thần kỳ nhất là "Nhất chiêu bao nhất lộ" ra sử dụng khiến lão kinh hãi vô cùng.

Mạc Đại tiên sinh tuy trong lòng kinh hãi nhưng lão là người lịch duyệt giang hồ vẫn trấn tĩnh như thường. Lão biết Nhạc

Linh San đã gặp kỳ tích nên học được mấy đường kiếm pháp thần diệu. Có điều chắc chắn là nàng chưa đến chỗ tinh thâm nếu không thì những kỳ chiêu đã phát ra dù lão có trốn cũng không thoát được. Lão phóng chân né tránh, trong lòng xoay chuyển ý nghĩ tự nhủ:

- Tuy thị học được kỳ chiêu mà sử ra hãy còn ngờ nghệch, không hiểu tùy cơ ứng biến. Ta đành mạo hiểm chiết giải một phen, nếu không thế thì cái tên Mạc Đại tiên sinh từ nay trở đi sẽ không còn tồn tại trên chốn giang hồ.

Lão thấy Nhạc Linh San chân bước đẫn đờ một chút thì hiểu ngay là nàng chưa quyết định được chủ ý có nên rượt theo hay không.

Bất giác lão la thầm:

- Thật là đáng thẹn! Dù sao người trẻ tuổi vẫn không đủ kiến thức.

Nhạc Linh San thấy chiêu "Thiên Trụ vân khí", bức bách được Mạc Đại tiên sinh phải xoay mình chạy trốn, tuy lão tài giấu giếm tựa hồ chưa rõ tình trạng thất bại nhưng những kẻ sĩ cao minh cũng nhận thấy là lão không địch nổi phải lúng túng bỏ chạy. Giả tỷ nàng nổi lên tràng cười ha hả nói:

"Mạc sư bá! Đa tạ sư bá có lòng nhân nhượng" thì cuộc thắng bại tưởng đã phân rõ rồi.

Mạc Đại tiên sinh là một nhân vật có địa vị tôn cao trong võ lâm khi nào thất bại một chiêu lại còn quay lại chiến đấu giằng dai với một đứa con gái vào hạng hậu bối nữa. Nhưng nỗi do dự của Nhạc Linh San đã là một cơ hội rất tốt cho Mạc Đại tiên sinh nắm lấy.

Lão thấy Nhạc Linh San vừa bật tiếng cười, máy môi mấy lần toan lên tiếng thì thanh đoản kiếm trong tay tiên sinh đã rít lên

veo véo nhằm đâm thẳng vào người nàng. Trước tình trạng cấp chiến này, Mạc Đại tiên sinh đã đề tụ công lực đến độ cao chót cho kiếm phong rít lên, kiếm quang vi vút.

Chỉ trong chớp mắt toàn thân Nhạc Linh San đã bị luồng kiếm quang chụp xuống.

Nàng bật tiếng la hoảng rồi lùi lại mấy bước. Nhưng Mạc Đại tiên sinh đã bị cái thất bại vừa rồi, có lý nào còn trùng trình để nàng thi triển "Nhạn hồi Chúc Dung"?

Thanh đoản kiếm trong tay lão phóng ra mau lẹ hơn. Ngay đến những tay cao thủ bậc nhất cũng không thể nhìn rõ được kiếm thế của lão đánh về phía nào.

Quần hùng lo thay cho Nhạc Linh San và thán phục kiếm pháp cao minh của Mạc Đại tiên sinh.

Kiếm pháp của chưởng môn phái Hành Sơn thật là thần diệu khôn lường! Cao thâm mạc trắc.

Thực ra 'Vân vụ ảo kiếm" của Mạc Đại tiên sinh uy lực hãy còn thua xa những chiêu "Toàn minh Phù Dung", "Hạc Tường tử cái" của Nhạc Linh San, nhưng lão sử dụng rất thành thục lại đem hết tiềm lực để phát huy kiếm pháp nên lợi hại phi thường! Còn Nhạc Linh San tuy học được môn kiếm pháp thượng thặng nhưng mới ở ngoài da, chưa vào sâu đến tinh túy. Hơn nữa "Vân vụ ảo kiếm" lúc sử dụng như mây mù dầy đặc, những chỗ tinh yếu lộ cả ra ngoài khiến người bàng quang hoa cả mắt rồi không nghĩ đến chỗ Mạc Đại tiên sinh lấy lớn hiếp nhỏ, nam hiếp nữ, đều nổi tiếng hoan hô vang dội.

Giữa lúc Nhạc Linh San sử những chiêu "Toàn minh phù dung", Lệnh Hồ Xung không còn nghi ngờ những đường kiếm pháp của nàng nữa và biết đích nàng đã học được ở trên vách đá hậu động trên ngọn núi sám hối.

Chàng tự hỏi:

- Tại sao tiểu sư muội lên ngọn sám hối? Sư phụ cùng sư nương thương yêu nàng, dĩ nhiên không phạt nàng lên đó tĩnh tọa để ăn năn. Dù nàng có phạm lỗi lầm đến đâu thì sư phụ cùng sư nương cũng không nghiêm trị, trách phạt nặng đến thế. Ngọn sám hối lại cách ngọn chủ phong núi Hoa Sơn khá xa mà địa thế cực kỳ hiểm trở. Đừng nói nàng là ái nữ của sư phụ mà chỉ là một cô gái thông thường cũng không nên đầy đọa đến thế. Hay là Lâm sư đệ bị trách phạt cầm tù trên núi sám hối rồi tiểu sư muội hàng ngày đưa cơm nước lên cũng như nàng đối với ta ngày trước?

Chàng nghĩ tới đây bất giác trong lòng rạo rực.

Rồi chàng tự nhủ:

- Lâm sư đệ là kẻ ít lời, tính tình trầm mặc, hành động quy củ có vẻ một vị "Tiểu quân tử kiếm". Vì thế mà gã được sư phụ, sư nương cùng tiểu sư muội đem lòng thương mến thì có lý đâu gã lại phạm tội nặng để bị cầm chân trên núi sám hối! Không phải! Nhất định không phải!

Rồi như sực nhớ ra điều gì chàng lẩm bẩm:

- Hay là tiểu sư muội.... tiểu sư muội...

Lòng chàng đột nhiên nổi lên một ý nghĩ, nhưng có vẻ quá hoang đường vừa hiển hiện trong đầu óc chàng đã tiêu tan ngay Trong lúc nhất thời tâm thần hoảng hốt chàng nẩy ra một ý nghĩ hồ đồ, chính chàng cũng không hiểu rõ.

Bỗng một hán tử râu quặp chậm chạp tiến đến bên chàng.

Cặp mắt trong suốt nhìn thẳng vào mặt chàng khẽ hỏi:

- Xung ca! Xung ca nghĩ gì mà thừ người ra thế?

Lệnh Hồ Xung giật mình tỉnh táo lại, bất giác mặt thẹn đỏ

bừng, chàng ấp úng đáp:

- Tiểu huynh.... tiểu huynh...

Giữa lúc ấy bỗng nghe Nhạc Linh San bật tiếng la hoảng:

- Úi chao!

Thanh trường kiếm trong tay nàng bay vọt lên không, chân trái nàng xoạc một cái, té ngửa xuống đất.

Mạc Đại tiên sinh tay cầm đoản kiếm nói:

- Điệt nữ dậy đi! Bất tất phải hoang mang.

Đột nhiên nghe một tiếng rắc vang lên.

Thanh đoản kiếm trong tay Mạc Đại tiên sinh bị gãy đôi.

Nhạc Linh San đã lượm hai viên đá tròn ở dưới đất lên. Tay trái nàng cầm viên đá đập vào thanh kiếm của tiên sinh. Thanh đoản kiếm này rất nhỏ chỉ đụng vào một cái là gẫy làm hai đoạn ngay.

Tiếp theo viên đá trong tay phải nàng vội liệng ra ngoài.

Mạc Đại tiên sinh thấy kiếm gãy giật mình kinh hãi, lại thấy nàng liệng một viên đá ra thì rất lấy làm kỳ! Chẳng hiểu ra sao.

Bỗng nghe đánh bịch một cái. Tiếp theo là mấy tiếng "rắc rắc" viên đá kia đã bay trở lại đập vào trước ngực Mạc Đại tiên sinh khiến cho lão bị gãy mấy rẻ xương sườn.

Lão há miệng phun máu tươi ra ồng ộc.

Những diễn biến kỳ ảo này thật không ai có thể lường được.

Động tác của Nhạc Linh San lại cực kỳ thần tốc khiến mọi người ngẩn mặt ra.

Chỉ thấy kiếm quang lấp loáng! Thanh trường kiếm của Nhạc Linh San từ trên không rớt xuống cắm phập vào chỗ đất chỉ cách Mạc Đại tiên sinh chừng một thước.

Mạc Đại tiên sinh đã bị trọng thương nên không biết đường né tránh.

Thanh kiếm cắm ngập sâu xuống đất vẫn còn rung động hoài. Giả tỷ nó xê xích đi thêm chừng hơn thước thì đã xuyên qua người Mạc Đại tiên sinh rồi. Đó là một điều ai cũng thấy rõ.

Mạc Đại tiên sinh lúc chiếm được tiên cơ lão không nỡ hạ sát mà chỉ bảo Nhạc Linh San:

"Điệt nữ dậy đi! Bất tất phải hoang mang". Đó nguyên là thái độ của bậc tôn trưởng đối với hàng văn bối sau khi chiếm được phần thắng.

Nhưng Nhạc Linh San lại lượm lấy hai viên đá tròn và sử hai chiêu. Thật là những chiêu biến hóa khôn lường.

Chỉ có mình Lệnh Hồ Xung là hiểu rõ Nhạc Linh San đã học được hai chiêu này trên vách đá hậu động. Có điều ngày trước viên trưởng lão Ma giáo khắc tuyệt chiêu để phá giải kiếm pháp phái Hằng Sơn thì hình người sử cặp đồng chùy. Nhạc Linh San dùng viên đá tròn để thay đồng chùy trong lúc bất ngờ thì được, nếu dùng nó để chiến đấu hay chiết chiêu trong một thời gian khá lâu thì không xong. Nàng đã luyện được phép vận nội lực thì sử dụng viên đá tròn cũng mãnh liệt chẳng kém gì cây chùy đồng.

Nhạc Bất Quần vọt vào trường đấu tát đánh bốp một cái vào mặt Nhạc Linh San, đồng thời lớn tiếng quát mắng:

- Hiển nhiên Mạc sư bá đã nhường nhịn cho mi mà sao mi lại dám hỗn xược với lão nhân gia?

Đoạn lão cúi xuống nâng đỡ Mạc Đại tiên sinh dậy xin lỗi:

- Mạc huynh! Tiểu nữ ngu dại, tiểu đệ thật vô cùng áy náy.

Mạc Đại tiên sinh nhăn nhó cười đáp:

- Hổ nữ nhà tướng quả nhiên không phải tầm thường.

Lão vừa nói dứt hai câu lại ọe một cái, hộc máu tươi ra.

Hai tên đệ tử phái Hành Sơn chạy tới nâng đỡ Mạc Đại tiên sinh lui về.

Nhạc Bất Quần trợn mắt lên nhìn con gái ra chiều tức giận.

Lão cũng lùi lại đứng một bên.

Lệnh Hồ Xung thấy má bên trái Nhạc Linh San sưng vù lên và còn in vết năm ngón tay Hiển nhiên phụ thân nàng đã đánh một cái tát khá mạnh.

Nhạc Linh San nước mắt đầm đìa mà khóc, môi cong cớn lộ ra thái độ quật cường. Lệnh Hồ Xung đột nhiên bụng bảo dạ:

- Ngày trước ta cùng nàng ở trên núi Hoa Sơn, có lúc nàng bướng bỉnh, bị sư phụ, sư nương quở trách, trong lòng nàng thường tủi cực thì lại có thái độ đáng thương và đáng yêu như thế này. Khi đó ta tìm trăm phương ngàn kế dỗi nàng, khiến nàng phải vui cười. Nàng không có điều gì sung sướng cho bằng tỷ kiếm với ta mà nàng đắc thắng, nhưng ta phải giả vờ cho khéo hệt như sơ hở thật để nàng chiếm được tiên cơ, chứ không phải nhường nàng.

Nghĩ tới đây, đầu óc chàng lại nẩy ra một ý niệm bâng khuâng mơ hồ rồi chàng tự hỏi:

- Tại sao nàng lại thường lên núi sám hối? Chắc nàng lên vào những dịp trước và sau hôn lễ để nghĩ lại mối thâm tình giữa ta với nàng ngày trước. Vì thế mà nàng lên núi một mình để ôn lại chuyện xưa. Cửa vào hậu động ta đã dùng những phiến đá chồng lên để bít lại, nếu không ở trên núi hồi lâu thì không tài nào phát giác ra được. Như vậy tức là nàng lưu lại trên núi không phải một thời gian ngắn ngủi và cũng không phải chỉ có

một lần.

Chàng quay lại ngó Lâm Bình Chi một cái rồi tự hỏi:

- Lâm sư đệ cùng Nhạc sư muội hiện đang ở vào thời kỳ tân hôn, đáng lý cả hai người cùng vui vẻ tươi cười, nét hân hoan ra lộ ngoài mặt mới phải mà sao thủy chung gã vẫn lộ vẻ buồn rầu? Tiểu sư muội bị phụ thân đánh cho một tát, gã làm trượng phu đã chẳng đến an ủi lại cũng chẳng tỏ vẻ quan tâm thì thật là con người bất cận nhân tình.

Lệnh Hồ Xung lại nghĩ tới Nhạc Linh San vì nhớ chàng mà lên núi sám hối để truy lại những điều trước xưa. Rồi trong đầu óc chàng tưởng tượng ra hình bóng Nhạc Linh San trèo lên núi nước mắt tầm tã như mưa, mà nàng lấy làm bực bỏ lầm gặp phải Lâm Bình Chị Nào nàng vô cùng hối hận đã phụ mối thâm tình của chàng! Chàng ngoảnh đầu nhìn lại thấy Nhạc Linh San đang cúi xuống lượm kiếm giọt nước mắt nhỏ xuống lá cỏ xanh khiến cho nó phải cong lại thì trong lòng chàng rất xúc động, miệng lẩm bẩm:

- Ta phải gạt nàng để nàng hết khóc thành cười mới được.

Trong con mắt chàng lúc này thì bên cạnh Thiền đài trên ngọn tuyệt đỉnh núi Tung Sơn đã biến thành Ngọc Nữ phong trên núi Hoa Sơn. Mấy ngàn hảo hán giang hồ chàng cũng chỉ coi như là những cây trong rừng chẳng có tâm linh chi hết. Chàng chỉ nghĩ đến người ý trung nhân mà chàng vẫn ghi tâm khắc cốt. Nàng vừa bị phụ thân trách mắng đánh đòn. Trong đời chàng đã lừa dối nàng không biết bao nhiêu lần để đem lại niềm vui, thì có lý đâu bữa nay chàng lại làm ngơ?

Lệnh Hồ Xung quyết định rồi rảo bước tiến lại ngập ngừng:

- Tiểu sư.... tiểu sư...

Rồi chàng cho rằng muốn lừa dối làm nàng thích thú thì phải

đánh trúng vào yếu điểm của nàng.

Trống ngực đánh thình thình, chàng hỏi:

- Tiểu sư muội đã thắng được chưởng môn hai phái Thái Sơn và Hành Sơn thì kiếm pháp ghê gớm lắm rồi, nhưng phái Hằng Sơn ta không phục. Vậy tiểu sư muội lại dùng kiếm pháp phái Hành Sơn tỷ đấu với ta được chăng?

Nhạc Linh San rút kiếm cầm tay, từ từ xoay mình lại nhưng chưa ngưng đầu dường như có điều chi ngẫm nghĩ. Sau một lúc nàng mới ngửng mặt lên lộ hai má ửng hồng.

Lệnh Hồ Xung lại hỏi:

- Dù bản lãnh Nhạc tiên sinh có cao thâm đến đâu thì ta cũng khó mà tin được lão nhân gia lại tinh thông kiếm pháp của cả năm phái.

Nhạc Linh San ngửng đầu lên hỏi lại:

- Thế thì đại sư ca không ở phái Hằng Sơn mà sao cũng tinh thông kiếm pháp phái này?

Lệnh Hồ Xung từ ngày bị đuổi ra khỏi môn trường phái Hoa Sơn chàng đã gặp Nhạc Linh San nhiều lần mà chỉ có bữa nay là lần đầu nàng mới tỏ thái độ hòa hoãn.

Đột nhiên trong bụng mừng thầm, chàng bụng bảo dạ:

- Ta nhất định giả vờ cho thật giống, không để nàng nhìn ra chỗ dụng tâm nhường nhịn.

Chàng nghĩ vậy liền đáp:

- Hai chữ tinh thông thì không giám, nhưng tiểu huynh ở trên núi Hằng Sơn lâu ngày, thường thường luyện tập Hằng Sơn kiếm pháp nên cũng biết được sơ qua và bây giờ có thể dùng kiếm pháp phái này để lĩnh giáo những cao chiêu của tiểu sư muội. Tiểu sư muội cũng nên lấy kiếm pháp phái Hằng Sơn để

chiết giải. Nếu kiếm pháp sử dụng không phải của phái Hằng Sơn thì bất cứ là ai thắng cũng thành bại. Vậy tiểu sư muội nghĩ sao?

Miệng chàng nói mấy câu này bụng đã định sẵn:

- Kiếm pháp của ta so với nàng còn cao thâm hơn nhiều, đó là một điều ai cũng biết. Nếu giả vờ thất bại thì cố nhiên người ngoài nhìn thấy ngay mà chính Nhạc sư muội cũng chẳng đem lòng tin tưởng. Vậy ta chiến đấu một lúc rồi đột nhiên trong khi vô ý dùng một chiêu Độc Cô cửu kiếm hoặc một chiêu kiếm pháp phái Hoa Sơn để đả bại nàng. Như vậy ta tuy thắng mà thành bại, không còn ai nghi ngờ gì nữa.

Bỗng nghe Nhạc Linh San đáp:

- Hay lắm! Chúng ta cứ tỷ đấu như vậy!

Dứt lời nàng vạch thanh trường kiếm lên không trung lướt đi nửa vòng rồi chênh chếch đâm sang Lệnh Hồ Xung.

Bỗng nghe quần nữ đệ tử phái Hằng Sơn bật tiếng reo hò:

- Úi chà!

Trong đám quần hùng có người không hiểu kiếm pháp phái Hằng Sơn nhưng nghe tiếng reo hò của quần nữ đệ tử phái này chứa đầy vẻ khâm phục thì cũng biết chiêu thức của Nhạc Linh San đúng là kiếm pháp phái Hằng Sơn mà là chiêu thức không phải tầm thường.

Nguyên nàng sử chiêu đó chính là một chiêu thức ở hậu động núi sám hối. Chiêu thức này Lệnh Hồ Xung đã truyền lại cho quần nữ đệ tử phái Hằng Sơn. Kiếm pháp phái Hằng Sơn lấy tròn trĩnh làm hình thức, sở trường về chỗ kín đáo đầy khít. Chiêu nào cũng hàm chứa nội lực âm nhụ Khi cùng người đối địch, thường thường trong mười chiêu có đến chín thuộc về thế

thủ. Chỉ một chiêu là thừa chỗ sơ hở đột kích.

Nên biết mấy trăm năm nay đệ tử phái Hằng Sơn toàn là nữ nên kiếm pháp của họ so với phái ngoài thật khác xa nhau. Bất cứ là ai cũng chỉ coi mấy chiêu là nhận ra được ngay. Lệnh Hồ Xung ở với đệ tử phái Hằng Sơn đã lâu, chàng mắt thấy cả những tay cao thủ phái này là ba vị sư thái Định Nhàn, Định Tĩnh, Định Dật đã sử những chiêu kiếm pháp rất tròn trĩnh và nhận thức đến cả về chỗ tinh thần và kiếm pháp phái Hằng Sơn.

Bọn Phương Chứng đại sư, Xung Hư đạo trưởng, Bang chúa Cái Bang, Tả Lãnh Thiền đều quen thuộc với kiếm pháp phái Hằng Sơn đã lâu, thấy Lệnh Hồ Xung không phải xuất thân ở phái Hằng Sơn mà sử dụng kiếm pháp phái này rất quy củ. Trong chiêu thức bình thường cũng ngấm ngầm chứa thế mãnh liệt rất hợp với võ công của phái Hằng Sơn lấy "Miên lý tàng trâm" làm yếu quyết nên ai cũng thán phục.

Yếu quyết "Miên lý tàng trâm" là thế nào?

Nên biết môn hạ phái Hằng Sơn đã trải bao đời đều đứng đầu bằng một vị nữ ni mà người xuất gia dĩ nhiên lấy từ bi làm gốc. Hơn nữa bọn nữ lưu không nên thường thường vọng động gươm đao. Họ học võ chẳng qua là để phòng thân. Yếu quyết "miên lý tàng trâm" là nói trong đám bông mềm nhũn có dấu ngầm một mũi cương trâm. Người ngoài đứng có xúc phạm vào. Nắm bông mềm nhũn không làm cho ai đau đớn, nhưng kẻ nào dùng sức mà bóp bẹp là bị mũi kim đâm vào tay. Mũi cương trâm đâm vào sâu hay nông không phải tự nó mà là tùy ở kẻ nắn bóp mạnh hay yếu. Kẻ dùng sức ít thì bị thương nhẹ mà người dùng sức nhiều thì bị trọng thương.

Yếu quyết võ công này lấy ở thuyết nhân quả báo ứng, nghiệt duyên tự làm mà nên của nhà phật làm căn bản. Thiện ác do tự

lòng mình mà ra.

Lệnh Hồ Xung sau khi học Độc Cô cửu kiếm rồi thì bao nhiêu ý niệm về chiêu thức võ công chàng đều hiểu rõ. Kiếm pháp mà chàng sử dụng chú trọng về ý chí chứ không chú trọng về chiêu thức. Lúc này chàng sử kiếm pháp phái Hằng Sơn, về phương vị biến hóa có chỗ khác biệt với chiêu thức nguồn gốc, nhưng ý kiếm phái Hằng Sơn lại nổi lên rất rõ ràng.

Những tay cao thủ các phái tuy biết Hằng Sơn kiếm pháp nhưng cũng chỉ biết được đại khái mà thôi, còn những chỗ khúc chiết nhỏ bé thì hiểu làm sao được? Vì thế họ vừa nhìn thấy kiếm của Lệnh Hồ Xung liền nhủ thầm:

- Chàng thiếu niên này làm chưởng môn phái Hằng Sơn quả nhiêu không phải là sự ngẫu nhiên mà được. Chính ra chàng đã được chân truyền của Định Nhàn, Định Tĩnh, Định Dật sư thái.

Trong hàng môn hạ phái Hằng Sơn chỉ có bọn Nghi Hòa, Nghi Thanh là nhận ra được Lệnh Hồ Xung đã sử những chiêu thức không giống hệt như sư phụ. Tuy chiêu thức có khác song ý kiếm của bản môn lại thể hiện một cách rất sâu xa.

Lệnh Hồ Xung và Nhạc Linh San cả hai người cùng thi triển những kiếm chiêu của phái Hằng Sơn và toàn là chiêu số học được ở hậu động núi sám hối. Có điều chính Lệnh Hồ Xung mang một căn bản kiếm pháp tinh diệu hơn Nhạc Linh San nhiều. Hơn nữa chàng đã ở với thầy trò phái Hằng Sơn lâu ngày thì dĩ nhiên về kiếm pháp của phái này Nhạc Linh San không thể bì kịp. Nếu hai người tranh thủ hơn thua một cuộc thành thực, Lệnh Hồ Xung không có ý nhường cho sư muội thì chỉ trong mấy chiêu đầu là chàng đã hạ đối phương rồi.

Sau khi hai bên qua lại ngoài ba chục chiêu, những thế kiếm mà Nhạc Linh San học được trên vách đá hậu động đã sử gần

hết rồi không biết làm thế nào nàng đành bắt đầu trở lại.

May ở chỗ những chiêu kiếm pháp này đã cực kỳ tinh diệu lại biến ảo khôn lường, lúc sử dụng chiêu số đầy khít, chuyển biến liên miên bất tuyệt, từ chiêu nọ đến chiêu kia dính liền vào nhau tuyệt không sơ hở chút nào, nên dù có sử đi sử lại cũng không vấp váp và không ai nhìn rõ ngoại trừ một mình Lệnh Hồ Xung.

Nhạc Linh San đưa ra những chiêu rất thân mật thì Lệnh Hồ Xung cũng theo phép hóa giải bằng những chiêu thức tương tự. Hai người cùng học kiếm pháp ở một nơi lại toàn là võ công tinh tuyệt về kiếm pháp phái Hằng Sơn. Hai bên đối thủ cực kỳ ăn khớp người ngoài trông vào rất là ngoạn mục.

Quần hùng được coi trận đấu vô cùng hào hứng, không nhịn được vỗ tay như pháo nổ, trầm trồ khen ngợi.

Có người nói:

- Lệnh Hồ chưởng môn mà sử dụng kiếm pháp phái Hằng Sơn một cách thuần thục cũng chẳng lấy chi làm lạ, song cô nương họ Nhạc kia hiển nhiên là người phái Hoa Sơn mà thi triển kiếm pháp phái Hằng Sơn một cách tinh diệu đến thế mới thật là kỳ.

Lại có người nói:

- Lệnh Hồ Xung là cao đồ của phái Hoa Sơn. Nếu y không được chính tay Nhạc tiên sinh tuyền dạy thì hai người giao đấu làm sao lại ngoạn mục đến thế?

Một người khác lại nói:

- Nhạc tiên sinh đã tinh thâm kiếm pháp của bốn phái Hoa Sơn, Thái Sơn, Hằng Sơn và Hằng Sơn thì chắc kiếm pháp của phái Tung Sơn tiên sinh cũng thuộc làu. Vậy chức chưởng môn

Ngũ nhạc phái tất sẽ do tiên sinh đảm nhiệm không còn ai tranh giành được nữa.

Bỗng có người phản đối:

- Cái đó chưa chắc đâu! Kiếm pháp của Tả chưởng môn phái Tung Sơn còn tinh thâm hơn Nhạc tiên sinh nhiều. Kiếm pháp quý ở chỗ tinh thần chứ không phải ở chỗ biết nhiều. Vậy ai dù hiểu biết hết các môn võ học trong thiên hạ mà biết một cách phiến diện thì có làm gì? Chỉ bằng một chiêu kiếm pháp phái Tung Sơn mà Tả chưởng môn muốn sử đến chỗ tinh diệu vô song cũng đủ đè bẹp Nhạc tiên sinh, mặc dù lão kiêm tri cả kiếm pháp bốn phái kia.

Người nói trước không chịu cãi lại:

- Sao ngươi biết rõ thế? Hay ngươi chỉ nói khoác không biết ngượng?

Người kia cũng tức mình thách thức:

- Thế nào là nói khoác không biết ngượng? Ngươi có giỏi hãy cùng ta đánh cuộc năm chục lạng bạc.

Người này đáp:

- Có gì mà giỏi với không giỏi. Ta dám đánh cuộc cả trăm lạng. Kẻ nào ăn gian nói dối sẽ làm môn hạ phái Hằng Sơn.

Người kia hỏi:

- Đánh cuộc trăm lạng càng hay nhưng sao lại nói dối thì phải làm môn hạ phái Hằng Sơn?

Người này giải thích:

- Ta muốn bảo:

Ai ăn gian nói dối thì phải làm ni cô.

Người kia phì một cái rồi nhổ một bãi nước miếng xuống đất.

Lúc này Nhạc Linh San ra chiêu lại càng mau lẹ.

Lệnh Hồ Xung thấy bóng nàng tha thướt liền nhớ lại ngày trước cùng nàng luyện kiếm tỷ võ ở trên núi Hoa Sơn. Hình ảnh đó đang chập chờn trước mắt khiến lòng chàng không khỏi bâng khuâng, mê mẩn tâm hồn, bất giác đứng ngây người ra. Hễ thấy Nhạc Linh San phóng tới một chiêu, chàng lại thuận tay trả lại một chiêu, chẳng buồn nghĩ đến chiêu thức của mình hay đối phương có phải là Hằng Sơn kiếm pháp.

Nhạc Linh San không khỏi hoang mang, khẽ bật tiếng hô:

- Thanh mai như đậu.

Rồi nàng trả lại một chiêu, quệt vào trán Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung ngẩn người ra một chút, chàng khẽ hô:

- Liễu diệp tự mi!

Hai người vẫn dùng kiếm pháp của phái Hằng Sơn giao đấu với nhau song chỉ biết ra chiêu chứ không biết rõ tên. Thực ra hai chiêu vừa rồi đâu có phải kiếm pháp phái Hằng Sơn mà là của hai người đã sáng chế ra lúc cùng nhau luyện kiếm ở núi Hoa Sơn. Hai người đã đặt tên cho nó "Xung Linh kiếm pháp". Xung là Lệnh Hồ Xung còn Linh lấy ở tên Nhạc Linh San. Ngày trước hai người thấy thế kiếm hay rồi cùng nhau sáng tạo ra.

Thế kiếm này tuy danh của hai người cùng sáng tạo chung mà thực ra trong đó có tám phần mười là của Lệnh Hồ Xung đã nghĩ ra.

Khi đó võ công hai người cón thấp kém, thế kiếm này chẳng có chi lợi hại cho lắm. Nhưng sau khi hai người chuyên môn luyện kiếm ở chỗ vắng người rồi thuần thục phi thường.

Bữa nay Lệnh Hồ Xung trong lúc tâm thần lơ đãng bất giác phóng ra chiêu "Thanh mai như đậu" thì Nhạc Linh San liền trả

lại bằng chiêu "Liễu diệp tự mi". Thật ra hai người cũng chẳng có ý riêng thầm kín gì mà bỗng nhiên cả hai cùng đỏ mặt lên.

Lệnh Hồ Xung lại thuận tay đưa ra chiêu "Vu trung sơ kiến", Nhạc Linh San liền thuận tay trả lại chiêu "Vũ hậu sư sạ phùng".

Thế kiếm này hai người đã luyện ở trên núi Hoa Sơn không biết tới bao nhiêu lần, nhưng vẫn sợ để Nhạc tiên sinh và Nhạc phu nhân biết ra tất bị quở mắng, nên chẳng bao giờ chàng và nàng tiết lộ ra những thế kiếm đó với bất cứ một ai. Vi lúc này không nhịn nổi mối tình dĩ vãng nên đã hớ hênh đem ra sử dụng trước mặt biết bao nhiêu anh hùng thiên hạ.

Về điểm này ta không nên trách Lệnh Hồ Xung và Nhạc Linh San đang giao thủ với nhau bằng Hằng Sơn kiếm pháp mà lại cho ra một thứ kiếm pháp khác vì lúc này hai người đang mơ hồ chuyện dĩ vãng họ không còn biết đến hiện tại là gì nữa.

Mười ba chiêu kiếm phái Tung Sơn

Lần này hai người đối thủ mới trong khoảnh khắc đã qua lại mười mấy chiêu. Chẳng những Lệnh Hồ Xung đã đưa mình vào tình trạng trong lúc luyện kiếm ngày trước ở trên núi Hoa Sơn mà cả Nhạc Linh San cũng dần dần quên lãng đi là lúc này mình ở vào tình trạng một cô gái đã đi lấy chồng và hiện đang đứng trước mặt mấy ngàn giang hồ hảo hán động thủ ra chiêu để khoa trương danh dự cho phụ thân.

Trước mặt nàng chỉ còn thấy một chàng đại sư ca đầy vẻ phong lưu phóng đãng đang cùng mình rèn luyện môn kiếm pháp do hai người sáng tạo ra.

Lệnh Hồ Xung ngó thấy nét mặt nàng mỗi lúc một thêm hòa dịu, mắt nàng chiếu ra những tia sáng vui mừng. Hiển nhiên nàng đã quên nỗi đau khổ gây ra bởi cái tát tai của phụ thân.

Chàng nghĩ thầm trong bụng:

- Bữa nay ta thấy vẻ mặt sầu bi, dung nhan tiều tụy, nhưng bây giờ nàng đã vui tươi trở lại. Hỡi ơi! Ta chỉ mong môn Xung Linh kiếm pháp này có cả hàng ngàn hàng vạn chiêu số suốt đời không bao giờ sử được hết thì niềm vui của nàng sẽ kéo dài vô cùng tận.

Từ ngày chàng được nghe Nhạc Linh San hát những tiểu khúc về địa phương Phúc Kiến ở trên ngọn núi sám hối, mãi đến bây giờ chàng mới lại được tiểu sư muội tỏ vẻ hân hoan đối với chàng như trước, bất giác chàng cũng vui mừng khôn tả.

Hai bên lại chiết giải ngoài hai chục chiêu.

Thanh trường kiếm của Nhạc Linh San bỗng nhằm hớt vào đùi bên trái Lệnh Hồ Xung. Lệnh Hồ Xung liền phóng chân trái đá thanh kiếm của nàng.

Nhạc Linh San liền hạ thấp thanh kiếm xuống rồi tiện đà chém vào bàn chân chàng.

Lệnh Hồ Xung vội vung trường kiếm chém ngang lưng mé bên phải Nhạc Linh San.

Nhạc Linh San vội xoay mũi kiếm chênh chếch lên đỡ.

Choang một tiếng vang lên! Hai thanh kiếm đụng nhau và đều chấn động.

Hai người đồng thời phóng kiếm về phía trước nhằm đâm vào họng đối phương.

Cả hai cùng ra tay mau lẹ phi thường.

Mọi người thấy thế phóng quá lẹ đều cho là không còn cách nào cứu vãn được thảm cảnh cả hai bên cùng chết.

Quần hùng không nhịn được nữa bật tiếng la hoảng:

- Trời ơi!

Bỗng nghe một tiếng keng nhè nhẹ nổi lên. Hai đầu mũi kiếm dừng lại trên không thì những tia lửa bắn ra tung tóe. Hai thanh trường kiếm đều bị cong lại như hình cánh cung.

Tiếp theo hai người đẩy tay mạnh về phía trước để mượn đà lùi lại.

Biến diễn nay thật không ai nghĩ tới là vì đà kiếm đang đi nhanh như vậy mà hai kiếm lại đụng vào nhau một cách tuyệt hảo đến thế.

Quần hùng đã coi đến hàng ngàn hàng vạn lần tỷ kiếm cũng chưa từng gặp một lần như bữa nay.

Hai người cách cái chết chỉ chừng sợi tóc mà mũi kiếm ở trên không đâm trúng vào nhau thành ra vô sự, mọi người cho là một chuyện hữu hạn trên đời. Song thực ra hai người đã luyện đến hàng ngàn hàng vạn lần và đã thành thuộc lắm rồi.

Muốn sử chiêu kiếm pháp này thì phải hai người cùng sử và phải tính toán rất đúng phương vị cùng luồng lựa đạo lúc ra chiêu không sai một mảy may mới thành tựu được.

Chiêu kiếm này đối với người ngoài chẳng có phần nào mang lại kết quả để khắc địch chế thắng, nhưng đối với Lệnh Hồ Xung và Nhạc Linh San thì nó lại là một trò chơi rất gian nan và thú vị.

Sau khi hai người luyện thành chiêu số rồi liền tiến thêm bước nữa cho mũi kiếm đụng vào nhau để tia lửa bắn ra tung tóe.

Hai người ở trên núi Hoa Sơn luyện thành chiêu số này rồi Nhạc Linh San đã hỏi Lệnh Hồ Xung:

- Chiêu số này tên là gì?

Khi đó Lệnh Hồ Xung đáp:

- Cái đó tùy sư muội muốn kêu nói bằng gì cũng được.

Nhạc Linh San liền cười hỏi:

- Tiểu muội chỉ nghĩ rằng hai thanh kiếm phóng ra thật lẹ không còn nghĩ gì đến tính mạng thì kêu bằng "Đống quy ư tận" nên chăng?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Nếu đồng quy y tận thì ra giữa tiểu huynh và sư muội dường như có mối thù chẳng đội trời chung, chi bằng đặt cho nó cái tên "Nhi tử ngã hoạt".

Nhạc Linh San bĩu môi nói:

- Tại sao tiểu muội lại chết cho đại sư ca sống? Đại ca chết tiểu muội sống mới phải.

Lệnh Hồ Xung cãi:

- Tiểu huynh đã bảo là nhi tử ngã hoạt rồi mà.

Nhạc Linh San nói:

- Chúng ta hà tất phải loanh quanh giải thích mãi về hai chữ giữa ngươi với ta rồi vẫn chẳng đi tới đâu. Chiêu này chẳng đâm chết ai hết, hay là chết cả đôi, vậy kêu nó bằng "Đồng sinh cộng tử" quách.

Lệnh Hồ Xung liền vỗ tay khen:

- Hay quá! Hay quá!

Nhưng Nhạc Linh San chợt nhớ ra bốn chữ "Đồng sinh cộng tử" có thân mật thái quá, nàng liền buông kiếm cắm đầu chạy mất.

Quần hùng đứng bàng quang thấy hai người thoát chết trong lòng còn kinh hãi vô cùng ai nấy bàn tay ướt đẫm mồ hôi. Họ Ở vào tình trạng hoảng đến nỗi quên cả hoan hô.

Bữa trước ở trong chùa Thiếu Lâm, Nhạc Bất Quần động thủ cùng Lệnh Hồ Xung vì muốn khuyên can chàng trở về phái Hoa Sơn, lão sử mấy chiêu về Xung Linh kiếm pháp thật nhưng lúc lão rỗi công đâu mà luyện cái chiêu "đồng sinh công tử" vô dụng này làm chi?

Còn bọn Phương Chứng đại sư, Xung Hư, Tả Lãnh Thiền thấy chiêu này đều giật mình kinh hãi, nhất là Doanh Doanh trong lòng càng hồi hộp hơn. Sau thấy hai người lướt mình nhảy ra, trên môi còn lộ ra một nụ cười, nét mặt dường như bao phủ một làn gió xuân cực kỳ khoan khoái thì không khỏi lấy làm kỳ.

Lệnh Hồ Xung và Nhạc Linh San lại chống kiếm tiến lên tiếp

diễn cuộc tỷ đấu.

Hồi ở trên núi Hoa Sơn hai người sáng chế ra Xung Linh kiếm pháp vào giữa lúc tình sư huynh, sư muội cực kỳ đằm thắm lại cùng nhau hợp tâm đầu, vì thế mà những kiếm chiêu đó du dương khoan hòa nhiều hơn còn ý tứ sát phạt rất ít.

Lúc này hai người đối kiếm bất giác đều hồi tưởng đến tình trạng ngày trước tay kiếm đưa ra hời hợt khoan thai. Đầu mày cuối mắt hai người dần dần lộ vẻ đắm đuối ôn nhu.

Đột nhiên trong đám đông có tiếng cười bật lên.

Nhạc Linh San giật mình. Nàng nghe biết là tiếng cười của Lâm Bình Chi, trượng phu nàng thì không khỏi chột dạ nghĩ thầm:

- Ta đang tỷ đấu với đại sư ca ta thế này thì có điều gì không phải chăng?

Thanh trường kiếm của nàng đang đưa vòng từ dưới chênh chếch lên rồi phóng ra. Thế kiếm đã mau lẹ, lực đạo lại mạnh mẽ, tư thế cực kỳ mỹ diệu. Đây là một chiêu thức thuộc "Ngọc nữ kiếm thập cửu thức" của phái Hoa Sơn.

Lệnh Hồ Xung cũng nghe rõ tiếng cười lạt của Lâm Bình Chị Chàng thấy tiếng cười vừa dứt, Nhạc Linh San lập tức biến chiêu. Thế kiếm nàng phóng tới không còn nể nang gì nữa, khác hẳn vừa rồi nàng đã sử Xung Linh kiếm pháp đầy vẻ trìu mến.

Bỗng lòng chàng se lại, bao nhiêu chuyện cũ chỉ trong nháy mắt đã hiển hiện lên đầu óc chàng.

Chàng nhớ tới ngày bị sư phụ trách phạt phải lên ngọn Sám hối quay mặt vào vách để ăn năn tội lỗi. Hàng ngày chàng được tiểu sư muội đưa cơm nước lên một lần.

Một hôm trời mưa tuyết dữ, sư muội ở lại sơn động với chàng

một đêm. Sau đó tiểu sư muội mắc bệnh rồi hai người cách mặt lâu ngày và cùng ôm mối tương tư đau khổ. Trong thời gian này không hiểu Lâm Bình Chi đã làm thế nào mà vành cạnh được tấm lòng ưa thích của nàng.

Từ đó trở đi hai người bị tấm màn ngăn cách, càng ngày càng thâm trọng.

Lệnh Hồ Xung nhớ tới hôm đó tiểu sư muội sau khi được sư nương truyền thụ cho môn "Ngọc nữ kiếm thập cửu thức", nàng lại lên núi để cùng chàng qua chiêu tỷ thí. Lúc đó lòng chàng đau khổ nên ra tay không nhân nhượng chút nào.

Bao nhiêu ý niệm diễn ra trong đầu óc chàng chỉ một nháy mắt rồi lướt qua.

Giữa lúc ấy Nhạc Linh San hươi kiếm đánh tới.

Lệnh Hồ Xung đầu óc bối rối, vội vươn tay trái dùng ngón giữa bật đánh keng một tiếng trúng vào thanh trường kiếm của nàng.

Nhạc Linh San cầm chuôi kiếm không chắc, thanh trường kiếm tuột tay bay đi vọt thẳng lên trời.

Lệnh Hồ Xung thấy thế bất giác la thầm:

- Hỏng bét rồi!

Chàng thấy Nhạc Linh San lộ vẻ cay đắng và dường như cố ý cười gượng mà không ra tiếng.

Lệnh Hồ Xung nhớ lại ngày trước cũng một cái búng tay mà hất thanh Bích Hòa kiếm rất quý báu của nàng rớt xuống vực thẳm, vì thế mà hai người cay cú nhau. Không ngờ bữa nay việc xưa tái diễn.

Nhiều lúc trong lúc đêm khuya tĩnh mịch chàng nhớ lại mình đã búng văng thanh bảo kiếm của Nhạc Linh San thực ra

là tại chàng đem lòng ghen tức với Lâm Bình Chi không dằn lòng được và chàng vẫn tự trách mình về ý nghĩ đê hèn này.

Ngờ đâu bữa nay chàng vừa nghe đến tiếng Lâm Bình Chi cười lạt lại thấy Nhạc Linh San biến đổi thái độ nên bệnh cũ của chàng lại phát ra.

Ngày trước ở trên núi sám hối chàng đã dùng một ngón tay búng trúng trường kiếm của Nhạc Linh San hất văng đi thì hiện giờ nội lực chàng so với ngày trước còn cao thâm hơn không biết đến đâu mà kể nên thanh trường kiếm bắn vọt lên trời cao tít chưa rớt xuống ngay. Chàng tự trách mình:

- Bản tâm ta muốn chịu thua về tay tiểu sư muội để gạt nàng hoan hỉ, thế mà bây giơ lại búng thanh trường kiếm ở trong tay nàng hất văng đi thì có khác gì ta cố ý làm cho nàng phải mất mặt trước quần hùng thiên hạ. Chẳng lẽ ta lại có thủ đoạt đê hèn đến thế ư? Và để đền đáp mối tình nghĩa của tiểu sư muội đối với ta?

Chàng ngước mắt trông lên thấy thanh trường kiếm đang từ trên không rớt xuống. Chàng lạng người một cái la lên:

- Hằng Sơn kiếm pháp tuyệt diệu.

Chàng làm như người cố sức né tránh mà thực ra chàng đã đưa mình vào để đón lấy mũi kiếm.

Bỗng một tiếng "chát" vang lên. Thanh trường kiếm xuyên trúng bả vai Lệnh Hồ Xung.

Chàng oại mình đi một cái. Thanh trường kiếm cắm người chàng xuống đất như đóng đinh.

Biến cố xảy ra một cách quá đột ngột khiến quần hùng bật tiếng la hoảng rồi đứng thộn mặt ra.

Nhạc Linh San kinh hãi la thất thanh:

- Đại sư ca! Đại sư ca!...

Bỗng thấy một hán tử râu quặp chạy lại rút thanh trường kiếm ôm Lệnh Hồ Xung lên.

Vết thương trên vai Lệnh Hồ Xung máu tươi phun ra như suối.

Hán tử kia ôm chàng lui sang một bên thì đã mười mấy cô nữ đệ tử phái Hằng Sơn bu quanh lại thi nhau rịt thương bôi thuốc.

Nhạc Linh San không hiểu Lệnh Hồ Xung sống chết thế nào toan chạy lại thì đột nhiên kiếm quang chuyển động. Hai thanh trường kiếm vung ra chẹn đường.

Bỗng nghe tiếng một ni cô quát lớn:

- Con đàn bà tâm địa lang sói này.

Nhạc Linh San ngẩn người ra lùi lại một bước. Trong lúc hoang mang nàng không biết làm thế nào cho phải. Bỗng nghe Nhạc Bất Quần nổi lên một tràng cười lớn rồi dõng dạc nói:

- San nhi! Ngươi đã dùng kiếm pháp ba phái Thái Sơn, Hành Sơn, và Hằng Sơn đả bại ba vị chưởng môn những phái đó thật đáng kể là một việc hiếm có.

Chiêu tối hậu của Nhạc Linh San nàng để trường kiếm tuột khỏi tay, bắn tung lên là một điều mà quần hùng đã trông rõ do ngón tay của Lệnh Hồ Xung búng hất ra. Nhưng Lệnh Hồ Xung bị thanh trường kiếm của nàng đâm thành ra trọng thương cũng là sự thực không chối cãi được. Còn chiêu này có phải là kiếm pháp của phái Hằng Sơn hay không thì chẳng thấy một ai nói ra.

Kỳ thực hai người lúc tỷ đấu Xung Linh kiếm pháp, người ngoài đứng coi đã chẳng biết đâu mà mò. Đến chiêu sau cùng biến cố xảy ra bất ngờ nên mọi người liền bị kết quả đột ngột

làm cho chấn động tâm thần, không nghĩ đến chiêu thức có phải là kiếm pháp phái Hằng Sơn hay không nữa.

Khi nghe Nhạc Bất Quần ca ngợi con gái đã dùng kiếm pháp của ba phái để đả bại ba vị chưởng môn, số đông đều cho là chiêu "Trường không lạc kiếm" đó nhất định là của phái Hằng Sơn.

Kể ra cũng có người trong lòng hồ nghi vì thấy mấy chiêu thức sau kiếm ý khác hẳn với kiếm pháp của phái Hằng Sơn nhưng cũng không bày tỏ được gốc ngọn thành ra không dám công nhiên đưa ý kiến phản đối Nhạc Bất Quần.

Nhạc Linh San cúi xuống lượm kiếm ở dưới đất lên, thấy kiếm còn dính máu đỏ tươi thì trống ngực đánh thình thình.

Nàng tự hỏi:

- Không hiểu tính mạng chàng ra sao? ta chỉ mong sao cho chàng không đến nỗi uổng mạng, rồi ta sẽ.... ta sẽ.... "Ta sẽ làm sao?" Nàng không dám nghĩ nữa.

Mọi người thấy sắc mặt lợt lạt, người nàng lảo đảo cơ hồ đứng không vững đều cho là một cô gái mảnh dẻ đả bại ba vị chưởng môn, hao tổn nội lực rất nhiều nên bây giờ nàng không chống nổi cũng là sự thường chẳng lấy chi làm lạ.

Bỗng nghe thanh âm oang oang cất lên:

- Nhạc tiên sinh ở phái Hoa Sơn đã nghiên cứu tinh thâm kiếm pháp của bản phái. Ngoài ra kiếm pháp những phái Thái Sơn, Hành Sơn, Hằng Sơn chẳng những tiên sinh thông hiểu mà còn đi đến chỗ kỳ tuyệt nữa. Đó là điều hiếm có, thật khiến cho người ta phải ca ngợi. Vậy chức chưởng môn Ngũ nhạc phái nếu không được tiên sinh đảm nhiệm tưởng khắp thiên hạ khó lòng kiếm ra nhân vật thứ hai.

Người nói câu này mái tóc bạc phơ chính là bang chúa Cái Bang.

Cái Bang là một bang hội rất lớn, tiềm tàng lực lượng hùng mạnh vô cùng mà Cái Bang chúa tuyên bố như vậy thì người ngoài còn xì xầm dám nghị gì nữa?

Bỗng một thanh âm lạnh lẽo nổi lên:

- Nhạc cô nương tinh thông kiếm pháp ba phái Thái Sơn, Hành Sơn, Hằng Sơn thật là một điều đáng quý hiếm thấy trên đời. Nếu cô lại dùng kiếm pháp phái Tung Sơn để đánh bại được thanh trường kiếm trong tay tại hạ thì toàn thể phái Tung Sơn rất vui lòng tôn Nhạc tiên sinh lên làm chưởng môn Ngũ nhạc phái.

Người nói câu này chính là Tả Lãnh Thiền.

Hắn vừa nói câu này vừa tiến vào giữa trường đấu. Tay trái hắn ấn vào vỏ kiếm.

Bỗng nghe đánh soạt một tiếng. Thanh trường kiếm ở trong vỏ bay vọt lên. ánh thanh quang lấp loáng. Thanh trường kiếm đang bay lên, Tả Lãnh Thiền vươn tay mặt ra nắm lấy đốc kiếm. Thủ pháp rất ngoạn mục.

Hắn ấn tay trái vào vỏ kiếm mà dùng nội lực đẩy thanh trường kiếm lên được thì nội công thâm hậu đến trình độ hiếm có mà cũng ít khi nghe thấy ở đời. Quần đệ tử phái Tung Sơn cố nhiên lớn tiếng hoan hộ Quần hùng các phái cũng nổi tiếng như sấm dậy.

Nhạc Linh San cất giọng run run nói:

- Điệt nữ.... điệt nữ chỉ sử mười ba chiêu.... nếu trong mười ba chiêu mà không thắng được Tả sư bá...

Tả Lãnh Thiền trong lòng tức giận vô cùng, mắng thầm:

- Con nhãi này dám công nhiên đấu kiếm với ta đã là to gan lớn mật mà thị còn dám hạn định trong mười ba chiêu thì thật coi Tả mỗ không ra cái gì.

Hắn xẵng giọng hỏi:

- Nếu trong vòng mười ba chiêu mà ngươi không lấy được cái đầu trên cổ Tả mỗ thì ngươi tính sao?

Nhạc Linh San đáp:

- Điệt nữ.... điệt nữ đâu có phải là đối thủ của Tả sư bá? Điệt nữ bất quá chỉ học được có mười ba chiêu kiếm pháp của phái Tung Sơn. Mười ba chiêu này do gia gia điệt nữ thân hành truyền thụ. Bây giờ điệt nữ muốn đem ra để ấn chứng Tả sư bá mà thôi.

Tả Lãnh Thiền hắng dặng một tiếng chưa kịp trả lời thì Nhạc Linh San lại nói tiếp:

- Theo lời gia phụ thì mười ba chiêu kiếm pháp phái Tung Sơn này tuy là những chiêu số rất cao minh, nhưng tiểu nữ e rằng mới ra một chiêu đã bị Tả sư bá hất tung trường kiếm đi rồi, muốn ra chiêu thứ hai cũng khó lắm thay.

Tả Lãnh Thiền lại hừ một tiếng chứ không nói gì.

Lúc Nhạc Linh San bắt đầu lên tiếng, giọng nói run run, không hiểu vì nàng sau khi chiến đấu không đủ khí lực hay vì đứng đối diện với một nhân vật lừng danh võ lâm mà lòng nàng đâm ra khiếp đảm. Nhưng lúc này thanh âm nàng dần dần bình tĩnh lại.

Nàng nói tiếp:

- Gia phụ còn bảo:

Tả sư bá là tay cao thủ đệ nhất phái Tung Sơn, đó là một điều đúng cả trăm phần trăm không còn nghi ngờ gì nữa nhưng vị

tất Tả sư bá là tay cao thủ đệ nhất trong Ngũ nhạc kiếm phái. Dù Tả sư bá võ công cao cường đến đâu, điệt nữ cũng nghĩ rằng chưa chắc sư bá đã tinh thông được hết kiếm pháp cả năm phái.

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Gia phụ lại bảo điệt nữ:

"Hai chữ tinh thông há phải chuyện dễ dàng như ta đây bất quá mới biết được một chút ngoài vỏ mà thôi. Nếu ngươi không tin thì rồi đây đem mấy môn sở học mèo què mới luyện được về kiếm pháp của phái Tung Sơn ra mà đón đỡ với nhân vật lừng danh thiên hạ về kiếm pháp phái Tung Sơn là Tả sư bá, nếu ngươi chỉ đỡ được mười ba chiêu là ta đã đủ khen ngươi là đứa con gái ngoan rồi".

Tả Lãnh Thiền thấy Nhạc Linh San bây giờ ăn nói có lễ độ tuy đã bớt giận nhưng vẫn chưa nguôi.

Hắn cười lạt nói:

- Nếu trong vòng mười ba chiêu mà ngươi đánh bại được Tả mỗ thì chắc Nhạc tiên sinh lại càng cưng hơn nữa.

Nhạc Linh San nói:

- Kiếm pháp của Tả sư bá đã đến trình độ xuất quỷ nhập thần xứng đáng là một bậc kỳ tài của phái Tung Sơn và là một ngôi sao sáng trong võ lâm. Còn tiểu điệt nữ trong mấy năm gần đây mới được gia phụ truyền cho hơn chục chiêu kiếm pháp của phái Tung Sơn thì khi nào dám mơ tưởng hão huyền như vậy? Có điều gia phụ bbo tiểu điệt nữ ráng mà đón đỡ lấy mười ba chiêu của Tả sư bá thì điệt nữ mong muốn đi xa hơn thế là đón tiếp mười ba chiêu mà mình đã học được. Hy vọng của điệt nữ chỉ có vậy còn chưa chắc đã được như nguyện. Dám đâu nghĩ đến chuyện đả bại Tả sư bá.

Tả Lãnh Thiền lẩm bẩm:

- Tả mỗ mà để cho mi đỡ nổi mười ba chiêu cũng đủ mất mặt với thiên hạ rồi.

Nghĩ vậy hắn dùng ba ngón tay trái cầm đầu mũi kiếm giơ lên rồi buông lỏng tay mặt ra. Thanh trường kiếm liền bật chuôi ra phía trước. Chuôi kiếm rung động không ngớt.

Tả Lãnh Thiền cất tiếng giục:

- Tiến chiêu đi!

Tả Lãnh Thiền đưa ra thủ pháp tuyệt xảo này khiến quần hùng có vẻ xôn xao. Vì tay trái xử kiếm không thuận tiện, thế mà đây hắn lại dùng ba ngón tay trái cầm đầu mũi kiếm, đưa chuôi ra để đối địch mới thật là kỳ. Bản lãnh này so với kiếm đấu tay không chống lại binh khí hãy còn khó khăn hơn nhiều.

Nên biết lấy đầu ngón tay cầm mũi kiếm thì trong khi giao đấu, thanh kiếm chỉ bị chấn động một chút cũng đủ làm cho mấy ngón tay cầm mũi kiếm bị thương rồi thì còn chiến đấu thế nào được.

Tả Lãnh Thiền phô trương thủ pháp này cố nhiên để tỏ ra khinh khi Nhạc Linh San là đứa con nít. Đồng thời đây cũng là một cách để tiết bớt nỗi tức giận đầy ruột. Ngoài ra hắn còn có dụng ý dùng môn thần công kỳ lạ này để trấn áp quần hùng và giữ oai danh lẫm liệt.

Nhạc Linh San thấy cách cầm kiếm của Tả Lãnh Thiền như vậy, quả nhiên trong lòng có ý khiếp sợ, nàng tự hỏi:

- Đây là môn võ công gì? Sao gia gia lại chưa dạy mình?

Thật ra oai danh của Tả Lãnh Thiền khét tiếng thiên hạ đã làm cho cô gái nhỏ tuổi vào hàng hậu bối nẩy lòng lo ngại.

Nhưng rồi nàng tự nhủ:

- Việc đã xảy ra đến thế này dù mình lo sợ cũng chẳng ích gì!

Nhạc Linh San tâm tính bối rối mà mắt vẫn đưa nhìn về phía bọn đệ tử phái Hằng Sơn vì nàng vẫn lo ngay ngáy về tính mạng của Lệnh Hồ Xung.

Lúc này quần đệ tử phái Hằng Sơn đang xúi xít bu quanh Lệnh Hồ Xung nhưng không ai bật tiếng khóc.

Nhạc Linh San hiểu ngay dù chàng có bị trọng thương cũng chưa nguy đến tính mạng, nên nàng cũng yên tâm được phần nào.

Nhạc Linh San cũng cầm thẳng thanh trường kiếm giơ cao quá đỉnh đầu, cúi khom lưng xuống.

Đây là chiêu "Vạn Nhạc Triều Tôn", một chiêu kiếm chính tông của phái Tung Sơn để tỏ ý cung kính đối với người mình sắp giao thủ.

Quần đệ tử phái Tung Sơn thấy thế reo hò tỏ vẻ thỏa mãn.

Nguyên bọn đệ tử môn hạ phái Tung Sơn mỗi khi qua chiêu với bậc trưởng bối trong bản phái trước tiên phải thi triển chiêu thức này để tỏ ý kiến:

- Vãn bối không dám đối thủ với lão tiền bối, chỉ xin lão tiền bối chỉ giáo cho mà thôi.

Tả Lãnh Thiền cũng vừa lòng khẽ tự nhủ:

- Té ra con nhãi này cũng biết kính lễ bắt đầu bằng chiêu Vạn Nhạc Triều Tôn. Thị đã khôn ngoan như vậy âu là ta cũng vì thể lệ của bản phái mà không đối xử cạn tầu ráo máng với thị.

Nhạc Linh San trình bày chiêu "Vạn Nhạc Triều Tôn" rồi, đột nhiên kiếm quang lóe ra thành một luồng cầu vồng trắng bạc nhằm đâm vào Tả Lãnh Thiền.

Đây cũng là một chiêu rất cao minh gồm những phần tinh

túy của kiếm pháp Tung Sơn.

Dù Tả Lãnh Thiền đã không hiểu hết các chiêu số về kiếm pháp phái Tung Sơn như "Nội Bát lộ", "Ngoại Cửu lộ", 'Trương Đoản thập lộ" và các lộ song đơn kiếm mà vẫn chưa từng thấy qua chiêu thức này nên hắn không khỏi chấn động tâm thần, tự hỏi:

- Chiêu thức này là chiêu số gì? Cả 17 đường trong kiếm pháp tuyệt diệu của phái Tung Sơn hiện nay tựa hồ không có chiêu thức nào sánh kịp mới thật là kỳ.

Tả Lãnh Thiền chẳng những là tôn sư của phái Tung Sơn, hắn còn là một tay đại gia võ học đương thời mà nay được thấy một chiêu thức kỳ tuyệt của bản phái dĩ nhiên hắn phải cố coi cho rõ.

Hắn thấy thế kiếm của Nhạc Linh San đâm tới nội lực chẳng lấy chi làm hùng mạnh thì lẩm bẩm:

- Kiểu này ta cứ để cho lưỡi kiếm đâm tới còn cách chừng bẩy tám tấc sẽ vung tay ra búng cũng đủ làm cho trường kiếm của đối phương phải bay đi, chẳng có chi đáng ngại.

Thế rồi hắn đứng yên để xem chiêu này còn có biến hóa gì quái lạ không.

Thế kiếm của Nhạc Linh San đâm tới ngực Tả Lãnh Thiền còn cách chừng một thước, bỗng nàng rụt trở lại rồi nghiêng mình xoay vòng thanh kiếm nhằm đâm vào vai bên trái hắn.

Kiếm chiêu này tựa hồ như "Thiên Cổ nhân long" trong kiếm pháp phái Tung Sơn. Nhưng chiêu "Thiên Cổ nhân long" có vẻ thanh thoát hơn mà kém về đường cổ kính. Nó lại hao hao giống chiêu "Điệp Thúy thù thanh" song chiêu "Điệp Thúy thù thanh" còn kém mau lẹ và hào hùng hơn. Nó lại hệt chiêu "Ngọc Tĩnh Thiên Tri" nhưng không oai nghiêm bằng.

Một cô gái trẻ tuổi như Nhạc Linh San mà sử dụng chiêu này càng thêm vẻ đoan trang diễm lệ.

Cặp mắt Tả Lãnh Thiền tinh nhuệ vô cùng. Hắn lại suốt đời rèn luyện kiếm pháp phái Tung Sơn thì đối với những chỗ tinh túy, tuyệt diệu của các kiếm chiêu dù cho là ngoắt nghéo phức tạp đến đâu hắn cũng chỉ trông qua là thuộc. Bây giờ hắn thấy Nhạc Linh San cho ra chiêu thức cao minh này hàm chứa nhiều chỗ sở trường của mấy chiêu kiếm tuyệt diệu trong Tung Sơn kiếm pháp. Hơn nữa dường như nó còn có thể bổ túc cho những chỗ sơ hở về tuyệt chiêu nên hắn vừa kinh dị vừa mừng rỡ như bắt được bửu bối từ trên trời rớt xuống, bàn tay hắn không khỏi nóng bỏng.

[redacted]

Ghét gian manh, Thiếu Phụ trổ tài

Tả Lãnh Thiền năm 24 tuổi đã học được mười lăm đường kiếm pháp của phái Tung Sơn. Sau đó 5 năm tức là thời hắn 29 tuổi hắn mới học thêm được một đường nữa. Còn đường thứ 17 thì sau khi sư phụ hắn qua đời hắn mới căn cứ vào kiếm phổ mà tự luyện lấy. Tóm lại Tả Lãnh Thiền đã phí bao nhiêu tâm cơ trong mấy chục năm trời để nghiên cứu Tung Sơn kiếm pháp, giữ phần tinh yếu, bỏ chỗ tầm thường để sửa chữa, mài dũa cho ra đường kiếm đến chỗ tận thiện, tận mỹ.

Tả Lãnh Thiền tuy không sáng tạo ra được chiêu nào mới nhưng cũng được coi là người có công đạo với kiếm pháp phái Tung Sơn và nhờ hắn mà kiếm pháp này trở nên lừng danh thiên hạ.

Nay Tả Lãnh Thiền thấy Nhạc Linh San thi triển Tung Sơn kiếm pháp bằng những chiêu số mà hắn chưa từng thấy, hơn nữa những chiêu nàng sử dụng so với bao nhiêu chiêu hiện hữu trong Tung Sơn kiếm pháp thì hiển nhiên tinh thâm và bao la hơn nhiều nên hắn không khỏi khen thầm cô gái nhỏ tuổi mà tài nghệ siêu quần. Hắn thấy Tung Sơn kiếm pháp của bản phái hắn có nhiều chỗ khác thường thì mừng rỡ khôn xiết, đứng ngẩn người mà theo dõi đường kiếm của nàng.

Giả tỷ đường kiếm này do một tay kình địch đại cao thủ như Nhậm Ngã Hành hay Lệnh Hồ Xung hoặc như Phương Chứng đại sư, Xung Hư đạo trưởng thì đương nhiên hắn phải dùng toàn lực để nghênh chiến. Dù bản lãnh hắn có cao thâm đến

đâu cũng phải để hết tâm trí vào mà đối phó chứ làm gì có thời giờ rảnh rang để coi chiêu thức của đối phương một cách tường tận được.

May ở chỗ Nhạc Linh San võ công chưa vào hạng trác tuyệt, nội lực hãy còn thấp kém, chẳng có chi đáng sợ. Nếu gặp lúc cấp bách hắn chỉ cần phát huy nội lực để gạt thanh trường kiếm văng đi hoặc trệch sang một bên là xong.

Vì Tả Lãnh Thiền coi thường bản lãnh Nhạc Linh San nên chỉ dùng tinh thần để quan sát kiếm thế tung hoành, chiêu thức biến hóa của đối phương.

Bên này Nhạc Linh San trổ đường kiếm rất mau lẹ, chiêu nọ liên tiếp chiêu kia mà chiêu nào cũng cực kỳ đẹp mắt, kỳ ảo vô cùng.

Tả Lãnh Thiền tuy là hạng thông minh hết mực nhưng cũng chẳng tài nào nhớ hết được.

Quần hùng đứng theo dõi cuộc tỷ đấu giữa hai người không chớp mắt thì thấy thanh trường kiếm của Nhạc Linh San vùng vẫy như rồng uốn khúc, ánh kiếm mịt trời. Tuy nhiên, chiêu nào cũng còn cách người Tả Lãnh Thiền chừng một thước thì dừng lại, dường như trong lòng khiếp sợ nàng không dám phóng mạnh chiêu thức vào tận người hắn. Còn Tả Lãnh Thiền cứ đứng thộn mặt ra. Sắc mặt hắn thay đổi luôn luôn, lúc tỏ ra vui mừng phấn khởi, lúc lạu buồn thiu chán nản chẳng khác người mất trí.

Cuộc tỷ đấu kiểu này có thể nói là một chuyện chưa từng thấy trong võ lâm.

Quần hùng rất đỗi ngạc nhiên, thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn nhau như muốn hỏi:

- Cuộc tỷ kiếm như thế này là nghĩa làm sao?

Bọn đệ tử phái Tung Sơn hết thảy ngưng thần chú ý theo dõi cuộc đấu không lúc nào nhìn ra phía khác mà cũng không dám chớp mắt dường như chúng sợ bỏ qua nửa chiêu bán thức cũng là uổng phí.

Mấy chiêu kiếm pháp của phái Tung Sơn mà Nhạc Linh San xử dụng bữa nay thực ra nàng đã học được theo hình khắc trên vách núi hậu động ngọn núi sám hối. Những chiêu thức khắc trên vách đá tuy nội dung rất tinh thâm nhưng nó là tử vật thì dĩ nhiên không thể phát huy được những chỗ biến hóa kỳ diệu linh động như bản chất của nó.

Nhạc Linh San coi hình ảnh để mà luyện tập nên chiêu thức không khỏi có chỗ đẫn đờ. Thế mà một tay cao thủ như Tả Lãnh Thiền nhìn vào có thể hiểu được chiêu trước mở đường cho chiêu sau, chiêu nọ liên tiếp với chiêu kia, cả những chỗ biến hóa ảo diệu cũng ăn khớp với nhau. Hắn định coi cho tường tận rồi dùng bộ Óc sáng suốt, tinh tế tự mình bổ túc lấy. Hắn càng coi càng nhận ra những thế này thật là rộng rãi bao la, không biết đâu là bờ bến.

Bọn đệ tử phái Tung Sơn tuy võ công kém cỏi, lịch duyệt chưa đủ cũng nhận ra được những chỗ biến chuyển kỳ lạ về những chiêu này.

Nguyên Tung Sơn kiếm pháp khắc trên vách đá chỉ có mười ba chiêu mà Nhạc Linh San đã nói trước. Từ chiêu thứ mười bốn nàng phải bắt đầu trở lại những chiêu cũ.

Tả Lãnh Thiền vừa đón đỡ cầm chừng vừa theo dõi những chiêu kiếm của Nhạc Linh San hồi lâu rồi tự hỏi:

- Bây giờ ta có hai đường ta phải chọn lấy một. Một là tiếp tục coi thị thi triển kiếm chiêu hai là hất văng thanh kiếm của thị đi. Cả hai đều tùy ở nơi tạ Nếu coi nữa thì kiếm chiêu của thị có

cao thâm cũng chẳng làm gì được ta bằng muốn hất văng cây kiếm của thị thì ta chỉ cần cất tay một cái là xong. Nhưng việc khó là ta nên chọn đường nào.

Hắn rất đỗi băn khoăn vì những đường kiếm vi diệu này mà bỏ qua thì sau này khó lòng tìm thấy được. Có lúc hắn nẩy ra ý nghĩ muốn giết chết Nhạc Linh San nhưng rồi lại tự nhủ:

- Nếu con nha đầu này chết đi hay bị trọng thương thì kiếm đâu ra những đường kiếm kia, chẳng lẽ lại van Nhạc Bất Quần truyền thụ chỏ Bằng để thị tiếp tục diễu võ dương oai thì ra Tả Lãnh Thiền không làm gì nổi một con nhỏ chưa ráo máu đầu môn hạ phái Hoa Sơn ư? Thế thì còn mặt mũi gì nữa? Hỡi ơi! Biết làm thế nào bây giờ? Không chừng thị đã sử hết mười ba chiêu rồi!

Nghĩ tới số mười ba chiêu ý định làm lãnh tụ võ lâm của hắn lại nổi bùng lên, dẹp bỏ luôn ý muốn nghiên cứu võ học.

Tả Lãnh Thiền ấn mạnh ba ngón tay một cái, thanh trường kiếm của hắn bật dựng lên. Bỗng nghe đánh keng một tiếng, tiếp theo là những tiếng rắc rắc. Hai thanh kiếm đụng nhau. Lưỡi kiếm của Nhạc Linh San bị gẫy tan thành từng mảnh rơi xuống đất. Tay nàng chỉ còn cái chuôi kiếm.

Nhạc Linh San tung mình nhảy lùi lại phía sau mấy trượng rồi cất giọng sang sảng tiếng vàng hỏi:

- Tả sư bá! Điệt nữ đã sử bao nhiêu chiêu kiếm pháp của phái Tung Sơn ở trước mặt lão nhân gia rồi?

Tả Lãnh Thiền lim dim cặp mắt dường như để nhẩm đếm rồi mở mắt ra đáp:

- Ngươi đã thi triển mười ba chiêu rồi! Giỏi lắm! Không phải tầm thường đâu.

Nhạc Linh San khom lưng thi lễ nói:

- Đa tạ sư bá đã nhẹ đòn cho điệt nữ sủ dụng hết mười ba chiêu Tung Sơn kiếm pháp dù là mang tiếng đánh trống qua cửa nhà sấm.

Quần hùng thấy Tả Lãnh Thiền sử dụng môn tuyệt thế thần công phát huy nội lực đánh gẫy vụn thanh trường kiếm của Nhạc Linh San đều thán phục vô cùng trầm trồ khen ngợi.

Nhạc Linh San ra tỷ đấu đã nói trước mặt Tả Lãnh Thiền là đón tiếp mười ba chiêu Tung Sơn kiếm pháp, mọi người đều nghĩ thầm:

- Cô này có giỏi bất quá đỡ được ba chiêu đã là khó. Quyết chẳng thể nào đón tiếp được mười ba chiêu.

Không ngờ Tả Lãnh Thiền thấy những chiêu lạ mắt của Nhạc Linh San lại ngơ ngẩn như người mất trí để nàng thi triển đến chiêu thứ mười bốn mới ra tay đối phó khiến ai nấy đều kinh ngạc. Thậm chí có kẻ nảy ra ý nghĩ sai lầm cho họ Tả cũng phường hiếu sắc nên thấy đối thủ là một thiếu phụ xinh đẹp lại xuân xanh hơ hớ mà phải điên đảo thần hồn.

Một lão già ở phái Tung Sơn bỗng bước ra lớn tiếng:

- Tả chưởng môn thần công cái thế, bản lãnh tuyệt luân lại phong độ cao nhã từ bi quảng đại hơn người. Còn đại tiểu thư họ Nhạc bất quá mới học lỏm được chút vỏ ngoài về kiếm pháp Tung Sơn mà thôi chẳng có chi đáng kể. Tuy nhiên thị dám múa rìu qua mắt thợ trước mặt một vị cao nhân trưởng bối thế mà Tả chưởng môn cũng để cho thị đến lúc hết đường xoay sở mới ra tay chế ngự. Xem thế thì đủ biết Tả chưởng môn đã đại lượng bao dung hàng tiểu nhân hậu bối. Mặt khác chúng ta càng rõ võ học cần ở chỗ tinh thâm chứ không cần ở học nhiều. Bất luận võ công của môn phái nào nếu luyện được đến chỗ

tuyệt diệu của nó đều có thể xưng hùng tranh bá tự lập trong võ lâm.

Quần hùng nghe lão nói tới đây đều gật đầu khen phải.

Nếu biết lão nói mấy câu này đã đánh trúng vào nhược điểm của mọi người và bữa nay những giang hồ hán tử tụ họp trên đỉnh núi Tung Sơn, trừ một số ít cao thủ đặc biệt còn toàn là những người chỉ luyện tập võ công bản phái ngoài ra không biết gì nữa. Họ thấy lão già nêu ra vấn đề võ học cần ở chỗ tinh thâm chứ không cần ở biết nhiều nên tán đồng ngay. Việc luyện võ được chỗ tinh thâm hay không thật mà khó trả lời còn chuyện biết nhiều đối với họ không thành vấn đề.

Lão già xem chừng thấy quần hùng có vẻ vừa lòng liền phấn khởi tinh thần cất tiếng dõng dạc hơn nói tiếp:

- Nhạc tiểu thư kia ỷ mình có chút thông minh lẻn vào chỗ đồng đạo các phái khác đang luyện kiếm với nhau để học lỏm lấy năm chiêu ba thức mà dám hợm mình tự xưng là tinh thông Ngũ nhạc kiếm phái. Thực ra võ công của các môn phái đều có sư phụ khổ công rèn luyện mới đi được đến chỗ tinh thâm. ấy là chưa kể đến những môn bí truyền ngay đệ tử bản phái còn chưa mấy người học được chứ đừng nói những kẻ đứng trong bóng tối để học trộm một vài môn thì có chi đáng kể?

Mọi người lại gật đầu bụng bảo dạ:

- Việc học lén võ công của phái khác là một điều tối kỵ trong võ lâm. Tội lỗi này nên trút lên đầu Nhạc Bất Quần mới phải.

Lão già lại nói tiếp:

- Nếu thấy người ta có mấy chiêu tuyệt diệu mình cố học lỏm rồi tự xưng là tinh thông võ thuật phái đó thì còn đâu là tuyệt kỹ trấn sơn, bí truyền nan giải nữa. Các vị thử nghĩ xem nếu trong võ lâm cứ người này định ăn cắp của người kia, kẻ này học

lỏm của kẻ khác thì còn tra thể thống gì nữa. Chắc chắn võ lâm sẽ biến thành một mới loạn xà ngầu.

Mọi người nghe lão nói tới đây đều cười ầm cả lên.

Nhạc Linh San đã đả bại Mạc Đại tiên sinh bằng kiếm pháp phái Hành Sơn, đánh ngã Lệnh Hồ Xung bằng kiếm pháp phái Hằng Sơn. Hai vụ này có thể nói là đối phương cố ý bao dung nàng nên bị thất bại. Nhưng vụ nàng dùng kiếm pháp phái Thái Sơn đả thương Ngọc âm Tử và Ngọc Khánh Tử là sự thực hiển nhiên mọi người đều thấy rõ. Có điều lòng người đều không muốn cho bất cứ ai thông hiểu hết võ công các phái nên khi nghe lão già nói vậy đều đồng thanh phụ họa, chẳng riêng gì bọn đệ tử phái Tung Sơn.

Lão già thấy số đông đồng ý với mình lại càng đắc ý, nói lớn:

- Như lão phu vừa trình bày thì nhân vật đảm đương chức chưởng môn Ngũ nhạc phái không còn ai xứng đáng hơn được Tả chưởng môn. Vụ này còn chứng minh muốn luyện một môn võ học đến trình độ tối cao là một việc khó khăn vô cùng, trên đời ít người làm được. Còn những kẻ ăn nói càn rỡ, biết được dăm ba chiêu võ công của phái khác vỗ ngực tự khoe là hay là giỏi thì đâu có thể đứng vào hàng cao thủ võ lâm được.

Mấy câu này lão nói có ý chỉ trích Nhạc Bất Quần ra mặt.

Mấy chục tên đệ tử phái Tung Sơn lại reo hò ầm ỹ làm nhốn nháo cả lên.

Lão già kia lại lớn tiếng hỏi:

- Trong Ngũ nhạc kiếm phái, ai tự tin võ học mình có thể thắng được Tả chưởng môn thì bước ra mà trổ tài đi.

Lão hỏi luôn hai câu vẫn không thấy tiếng người đáp lại.

Kể ra lúc này chỉ có Đào Cốc lục tiên tiện lên tiếng ba hoa phá

rối nhưng vì Doanh Doanh đang chật vật cứu thương cho Lệnh Hồ Xung không rảnh để chỉ điểm cho họ.

Đào Cốc lục tiên không có người mách nước chỉ ngơ ngác nhìn nhau không biết nói sao.

Lão già lại nói tiếp:

- Đã không ai khiêu chiến với Tả chưởng môn tức là chúng vọng sở quy không còn ai phản đối nữa. Vậy xin mời Tả chưởng môn đứng ra gánh vác trọng nhiệm chưởng môn cho Ngũ nhạc phái.

Tả Lãnh Thiền làm bộ khiêm nhượng một lúc rồi nói:

- Trong Ngũ nhạc phái nhân tài đông đảo thiếu chi người xứng đáng. Tại hạ xét mình bất tài vô đức đâu dám lãnh trọng trách này.

Lão già kia lại nói:

- Chứng chưởng môn Ngũ nhạc phái tất phải do một vị cao nhân trưởng bối phụ trách. Nay toàn thể quần hùng đã không có điều dị nghị tức là đã đồng ý mời Tả chưởng môn ra gánh vác. Có như vậy thì quần đệ tử phái này mới được hưởng phúc và đồng đạo giang hồ mới đặng yên tâm. Vậy xin mời Tả chưởng môn chóng đăng đàn để hưởng ứng lòng ngưỡng vọng của mọi người.

Lão vừa dứt tiếng liền pháo nổ tứ phía, chuông trống vang lên cực kỳ nhộn nhịp. Không cần nói cũng hiểu đây là sự chuẩn bị từ trước của bọn đệ tử phái Tung Sơn.

Giữa lúc trống chiêng dậy đất, pháo nổ vang trời bọn đệ tử phái Tung Sơn cùng tân khách do Tả Lãnh Thiền mời đến dự lễ đồng thanh la hét:

- Mời Tả chưởng môn đăng đàn! Mời Tả chưởng môn đăng

đàn.

Tả Lãnh Thiền khẽ nhún mình lướt nhẹ xuống Phong thiền đài.

Lúc này trời đã xế chiều, bóng tịch dương chiếu chênh chếch vào tấm áo hoàng bào của Tả Lãnh Thiền khiến cho mầu vàng càng thêm phần rực rỡ.

Bầu trời không chút vởn mây, cảnh vật sáng lạng huy hoàng.

Tả Lãnh Thiền đứng trên đài vòng tay vái khắp bốn phía rồi đứng ngay ngắn lại hướng về phía quần hào ở dưới đài, dõng dạc nói:

- Tại hạ rất lấy làm hân hạnh được các vị bằng hữu quá yêu giao cho trọng trách. Nếu tại hạ khước từ không chịu gánh vác chẳng hóa là chỉ biết mình mà không hết lòng với võ lâm đồng đạo.

Hắn vừa nói tới đây thì mấy trêm đệ tự phái Tung Sơn vỗ tay reo hò làm chấn động cả một vùng sơn cốc.

Tiếng reo hò vừa dứt, bỗng có thanh âm trong trẻo của một người phụ nữ cất lên:

- Tả sư bá mới đánh gẫy được thanh trường kiếm của tiểu điệt nữ mà đã tự coi là có thể đoạt chức chưởng môn Ngũ nhạc phái rồi chăng?

Người nói câu này chính là Nhạc Linh San.

Tả Lãnh Thiền đáp:

- Quần hùng hiện diện tại đây đều đồng ý việc tỷ võ đoạt soái ai thắng thì lên làm chưởng môn Ngũ nhạc phái. Giả tỷ Nhạc tiểu thư đánh bật được thanh trường kiếm ở trong tay ta thì quần hùng cũng vui lòng mời Nhạc tiểu thư lên đảm nhiệm chức này. Nhưng...

Nhạc Linh San ngắt lời:

- Tiểu điệt nữ làm gì có đủ bản lãnh thắng Tả sư bá. Nhưng trong Ngũ nhạc phái chẳng lẽ không còn ai đả bại được Tả sư bá hay sao?

Trong những người có bản lãnh cao cường ở Ngũ nhạc phái, Tả Lãnh Thiền chỉ úy kỵ có Lệnh Hồ Xung. Hiện giờ hắn thấy chàng đã bị trọng thương thì trong lòng khoan khoái tựa hồ cất được mối lo âu nặng trĩu.

Hắn nghe Nhạc Linh San nói vậy liền hỏi lại:

- Phải chăng Nhạc tiểu thư cho là lệnh tôn, lệnh đường hay là tôn phu có bản lãnh cao hơn lão phu?

Bọn đệ tử phái Tung Sơn liền cười ầm lên ra chiều chế diễu khinh khi.

Nhạc Linh San đáp:

- Trượng phu của điệt nữ vào hạng hậu bối, bản lãnh y chắc còn kém Tả sư bá, nhưng điệt nữ nghĩ rằng kiếm pháp của gia mẫu cũng có thể tương đương với Tả sư bá còn gia phụ nhất định võ công tinh thâm hơn Tả sư bá rất nhiều.

Bọn đệ tử phái Tung Sơn nổi lên hét om sòm.

Kẻ huýt sáo mồm người dậm mạnh chân xuống đất binh binh để phản đối.

Tả Lãnh Thiền quay sang ngó Nhạc Bất Quần hỏi:

- Nhạc tiên sinh! Lệnh ái ca ngợi võ công của tiên sinh, vậy tiên sinh tính sao?

Nhạc Bất Quần đáp:

- Tiểu điệt nữ hãy còn nhỏ tuổi, tính khí bồng bột ăn nói không biết giữ xin Tả huynh đừng để tâm. Võ công cùng kiếm pháp của tiểu đệ đem so với các vị cao nhân tiền bối như

Phương Chứng đại sư, Xung Hư đạo trưởng, Cái Bang bang chúa thì dĩ nhiên hãy còn kém xa.

Tả Lãnh Thiền không thấy Nhạc Bất Quần nhắc tới tên mình trước mặt mọi người liền biến sắc ra chiều tức giận vì hắn biết đối phương có ý tự coi mình võ công giỏi hơn hắn.

Tả Lãnh Thiền chưa kịp lên tiếng thì lão già phái Tung Sơn lúc trước hỏi ngay:

- Vậy võ công Nhạc tiên sinh so với Tả chưởng môn thế nào?

Nhạc Bất Quần đáp:

- Giữa Tả huynh và tại hạ tuy đã có mối giao tình về tinh thần lâu năm nhưng chỉ biết kiếm pháp hai phái Tung Sơn và Hoa Sơn ngày trước đều nổi tiếng trên chốn giang hồ. Võ công mỗi phái đều có chỗ độc đáo của nó. Mấy trăm năm nay giữa hai phái chưa từng có cuộc so tài cao thấp mà Hàn huynh hỏi tại hạ câu này thì thật khó mà giải thích cho rõ được.

Té ra từ nãy tới giờ lão già mấy lần đứng ra phát biểu ý kiến này vốn người họ Hàn. Cứ nghe giọng lưỡi và coi thái độ của lão cũng có thể đoán được địa vị lão ở phái Tung Sơn không phải là hạng hèn kém. Có điều ít người biết đến mà thôi.

Lão họ Hàn hỏi lại:

- Nghe giọng lưỡi Nhạc tiên sinh thì dường như tiên sinh tự cho mình có bản lãnh cao thâm hơn Tả chưởng môn thì phải.

Nhạc Bất Quần đáp:

- Đức Khổng Tử đã nói:

"Quân tử vô sở tranh, tất đã vã hô". Theo lời ngài thì đối với người quân tử không có chuyện tranh dành mà có thì cho ở chỗ thi bắn. Việc muốn nghiên cứu cho hiểu võ công cao hay thấp là tâm nguyện của mọi người. Xưa đã thế mà nay vẫn thế. Các bậc

hiền giả còn không tránh khỏi điều đó thì dĩ nhiên tại hạ cũng muốn thỉnh giáo ở nơi Tả chưởng môn từ lâu. Song bữa nay là ngày kiến lập Ngũ nhạc phái mà tại hạ lại so gươm với Tả huynh thì tỏ ra mình cũng muốn tranh đoạt chức chưởng môn của Ngũ nhạc phái và sẽ gây nên những điều tai tiếng không hay.

Tả Lãnh Thiền nói ngay:

- Nhạc huynh mà thắng được thanh trường kiếm ở trong tay tiểu đệ thì lẽ dĩ nhiên chức chưởng môn Ngũ nhạc phái sẽ do Nhạc huynh đảm nhiệm.

Nhạc Bất Quần xua tay đáp:

- Dù cho võ công tiểu đệ có cao minh hơn Tả huynh nhưng về phần nhân phẩm chưa chắc đã hơn. Vả lại tuy tại hạ vạn nhất mà thắng được Tả huynh nhưng chưa chắc đã thắng nổi những cao nhân khác trong Ngũ nhạc phái.

Nhạc Bất Quần lựa lời rất khiêm tốn song câu nào cũng đón trước rào sau vè ngụ ý mình hơn Tả Lãnh Thiền về cả mọi mặt.

Tả Lãnh Thiền càng nghe càng thấy tức như vỡ mật nhưng không lộ ra ngoài mặt chỉ cất giọng lạnh lùng nói:

- Nhạc huynh lừng danh thiên hạ là Quân Tử kiếm, hai chữ quân tử ai cũng hiểu rồi, còn về kiếm thực hư ra sao tai nghe không bằng mắt thấy. Bữa nay nhân ngày tụ hội anh hùng bốn bể tiểu đệ mong Nhạc huynh phô trương những kiếm pháp cao siêu để quần anh hùng cùng thưởng thức và mở rộng tầm mắt.

Mọi người liền reo ầm lên:

- Lên đài tỷ đấu đi! Nếu chỉ biết nói miệng mà lại sợ sệt thì đâu phải là anh hùng hảo hán.

Mặc dầu bao nhiêu người làm rùm Nhạc Bất Quần vẫn thản nhiên hai tay chắp sau lưng, lẳng lặng không nói gì.

Khi Tả Lãnh Thiền mưu đồ cuộc hợp nhất Ngũ nhạc kiếm phái, hắn đã nhìn rõ võ công của những tay cao thủ bốn phái kia đến trình độ nào rồi. Hắn tự tin không một ai ăn đứt mình được mới đem hết tâm lực thúc đẩy công cuộc này cho được thành tựu. Nếu hắn tự lượng còn có người võ công cao thâm hơn mình thì sau khi hợp nhất Ngũ nhạc phái rồi, chức chưởng môn sẽ bị người khác phỗng mất, công mình há chẳng thành công cốc, làm cỗ sẵn cho người khác ăn?

Kiếm pháp Nhạc Bất Quần vào bậc cao minh, Tử hà thần công của lão cũng đã luyện đến một trình độ khá cao là những điều hắn biết rồi. Nhưng hôm ở chùa Thiếu Lâm, Nhạc Bất Quần tỷ đấu với Lệnh Hồ Xung hắn đã coi kỹ lại càng yên tâm vì biết chắc kiếm pháp của Nhạc Bất Quần dù tinh thâm cũng không phải là địch thủ của hắn.

Tả Lãnh Thiền lại thấy Nhạc Bất Quần vung cước đá Lệnh Hồ Xung mà chân phải lão bị gẫy vì sức chấn động của đối phương hắn càng hiểu rõ nội công của Nhạc Bất Quần cũng chỉ vào hạng tầm thường. Phàm người nội lực tinh thâm thì khi phát động đánh người dù chẳng đả thương được đối phương cũng quyết không để chính mình phải tổn thất.

Hiện giờ Tả Lãnh Thiền nghe cha con Nhạc Bất Quần buông lời khoác lác thì chỉ nghĩ thầm trong bụng:

- Bất quá lão ngấm ngầm học được vài tuyệt chiêu của Ngũ nhạc kiếm phái mà ngông cuồng tự đại. Giả tỷ lão cứ động thủ với ta rồi đột nhiên thi triển những tuyệt chiêu đó thì còn có thể khiến cho ta phải giật mình kinh hãi. Nhưng lão lại đi sai nước cờ cho con gái phô trương ra trước động thủ với tạ Bây giờ ta đã biết mà đề phòng thì lão còn làm được trò gì nữa?

Tả Lãnh Thiền lại thấy Nhạc Bất Quần thủy chung không

muốn lên đài tỷ kiếm liền bụng bảo dạ:

- Thằng cha này rất nhiều mưu kế. Nếu trước mặt quần hùng mà ta không đánh cho hắn phải một phen liểng xiểng còn để hắn ngóc đầu dậy được ở trong Ngũ nhạc phái sẽ thành mối hậu họa cho mình.

Hắn nghĩ vậy liền nói:

- Nhạc huynh anh hùng thiên hạ đều đồng thanh mời Nhạc huynh lên đài để phô trương bản lãnh mà sao Nhạc huynh lại không nể lời yêu cầu của mọi người?

Nhạc Bất Quần đáp:

- Tả huynh đã dạy thế vậy tiểu đệ muốn tỏ lòng cung kính không gì bằng tuân lệnh.

Đoạn lão uể oải bước từng bước một trèo những bậc đá chậm chạp tiến lên đài.

Quần hào thấy lại được coi chuyện náo nhiệt đều vỗ tay hoan hô.

Nhạc Bất Quần lên đài rồi chắp tay nói:

- Tả huynh! Hiện nay giữa Tả huynh và đệ đã là bạn đồng môn, đáng lý chúng ta không nên tỷ đấu kiếm pháp, ngặt vì chúng anh hùng đã muốn cho tiểu đệ phải lòi cái xấu ra nên tiểu đệ đành phải miễn cưỡng bối tiếp Tả huynh. Chúng ta chỉ tha thiết về chuyện chứng minh võ nghệ chứ không phải tỷ đấu để tranh thắng bại vậy tiểu đệ đề nghị cứ điểm tới mà thôi. Tả huynh nghĩ sao?

Tả Lãnh Thiền đáp:

- Tiểu đệ sẽ cẩn thận hết sức để khỏi đả thương Nhạc huynh.

Quần đệ tử phái Tung Sơn kêu rầm lên, mỗi người la một câu:

- Chưa đánh đã van vỉ xin tha thì rằng đừng đánh nữa là hơn.

- Nếu sợ thì riu ríu chịu thua rồi xuống đài đi. Bây giờ hãy còn kịp.

- Đao kiếm không có mắt thì một khi động thủ ai bảo đảm giữ cho lão khỏi chết và khỏi bị thương được?

Nhạc Bất Quần tủm tỉm cười dõng dạc nói:

- Phải lắm! Đao kiếm không có mắt đã động thủ thì khó mà tránh khỏi chuyện thương vong.

Đoạn lão quay về phía quần đệ tử phái Hoa Sơn nói tiếp:

- Quần đệ tử phái Hoa Sơn chú ý! Ta cùng Tả sư huynh chỉ thiết tha võ nghệ, tuyệt không thù oán. Giả tỷ Tả sư huynh có lỡ tay giết ta hoặc đánh ta đến bị trọng thương thì đó chẳng qua là sự ngẫu nhiên không thể tránh được trong cuộc tỷ đấu. Vậy các ngươi không nên đem lòng thù hận sư bá, cũng không được gây chuyện rắc rối với các môn hạ phái Tung Sơn để làm tổn thương đến tình đồng môn trong Ngũ nhạc phái.

Bọn Nhạc Linh San đều lớn tiếng vâng dạ.

Tả Lãnh Thiền nghe Nhạc Bất Quần nói vậy cũng không khỏi ngạc nhiên đáp:

- Nhạc huynh thông hiểu nghĩa lớn coi tình bằng hữu đồng môn làm trọng thật là hay quá!

Nhạc Bất Quần mỉm cười nói:

- Việc hợp nhất Ngũ nhạc phái là một công cuộc lớn lao rất gian nan mới thành tựu. Nếu hai chúng ta luận kiếm đọ nghề mà để tổn thương hòa khí, gây nên cuộc phân tranh trong đồng môn Ngũ nhạc phái là phản bội với ý nghĩa cuộc hợp phái mà chúng ta vẫn theo đuổi.

Tả Lãnh Thiền nói:

- Đúng thế!

Rồi hắn tự nhủ:

- Lão này đã sinh lòng khiếp nhược vậy ta nên thừa cơ chỉ cất tay một cái để kiềm chế lão cho xong. Những tay cao thủ dĩ tỷ võ nhiên nội lực và chiêu thức là điều quan trọng song cuộc thắng bại thường thường do khí thế nhất thời thịnh suy một lúc mà gây nên.

Tả Lãnh Thiền nghe thấy Nhạc Bất Quần tỏ ra khiếp nhược thì mừng thầm trong bụng.

Soạt một tiếng vang lên! Hắn đã rút trường kiếm ra khỏi vỏ.

Lúc rút trường kiếm Tả Lãnh Thiền đã cố ý để lưỡi kiếm đụng vào vỏ bật lên tiếng vang. Những người không hiểu đều lấy làm kinh hãi.

Quần đệ tử phái Tung Sơn lại lớn tiếng hoan hô.

Nhạc Bất Quần cởi cả kiếm lẫn vỏ ở sau lưng ra để xuống góc Phong thiền đài rồi mới từ từ rút kiếm ra.

Nguyên một cách rút kiếm giữa hai người đã thấy thanh thế và tư thức khác nhau xa và có thể chứng tỏ võ công ai cao ai thấp rồi. Không cần tỷ đấu cũng biết rõ.

Tỷ đấu giữa Nhạc Bất Quần và Tả Lãnh Thiền

Tạm gác chuyện Nhạc Bất Quần lên đài rút kiếm chuẩn bị tỷ đấu với Tả Lãnh Thiền.

Nhắc lại Lệnh Hồ Xung bị thanh trường kiếm của Nhạc Linh San từ trên không rớt xuống xuyên vào bả vai chàng suốt từ sau lưng ra trước ngực. Thương thế dĩ nhiên cực kỳ trầm trọng.

Doanh Doanh trông thấy trong dạ bồn chồn như kẻ mất hồn, nàng không e dè đến chuyện dấu diếm hành tung của mình nữa liền nhảy xổ lại, rút thanh trường kiếm ở vai Lệnh Hồ Xung ra rồi ôm xốc chàng lên.

Quần nữ đệ tử phái Hằng Sơn xúm xít bu quanh lại.

Nghi Hòa lấy bình thuốc bột Hùng đởm hồi sanh tán dốc hết vào miệng Lệnh Hồ Xung.

Lúc này Doanh Doanh đã điểm những huyệt đạo xung quanh vết thương để cầm máu.

Nghi Thanh cùng Trịnh Ngạc lấy Thiên Hương đoạn tục giao rịt vào vết thương.

Hùng đởm hồi sanh tán và Thiên Hương đoạn tục giao là hai thứ trị thương thánh dược của phái Hằng Sơn mà cũng là vật chí bảo trong võ lâm. Trừ những người nào bị tử thương chết ngay mới đành chịu, bằng còn sống thì lấy hai thứ thuốc này cho uống và bôi vào vết thương là lập tức công hiệu như thần. Tìm ra được những dược vật này đã là chuyện khó mà chế thanh thuốc càng khó hơn nữa. Nhưng dù là những thánh dược

giá trị không biết đến đâu mà kể nhưng khi đối với chưởng môn nhân bị trọng thương thì quần đệ tử khi nào còm dám tiếc nữa.

Lệnh Hồ Xung tuy bị thương trầm trọng nhưng thần trí vẫn tỉnh táo. Chàng ngó thấy những nỗi hốt hoảng lo âu, bồn chồn cuống quít của Doanh Doanh và bọn đệ tử phái Hằng Sơn không khỏi ngại ngùng và trong lòng rất lấy làm ân hận tự nghĩ:

- Vì ta muốn làm cho Nhạc sư muội được vui lòng một chút mà để Doanh Doanh cùng các đệ tử phái Hằng Sơn phải một phen bở vía, chân tay luống cuống thật là tội nghiệp.

Chàng liền gượng cười ngập ngừng nói:

- Không hiểu sao tại hạ sơ ý.... để thanh kiếm đâm vào người. Nhưng.. không hề gì đâu.... Các vị bất tất.... phải quan tâm cho lắm.

Doanh Doanh vội gạt đi:

- Thôi! Lệnh Hồ chưởng môn cần tĩnh dưỡng, không nên nói nhiều.

Tuy nàng cố ý nói lớn tiếng cho ra giọng hán tử nhưng dù sao thanh âm của đàn bà con gái cũng nhẹ nhàng yếu ớt, kém vẻ hùng hồn.

Bọn đệ tử phái Hằng Sơn liếc mắt nhìn thấy đại hán mặt mũi đen thui râu đâm tua tủa mà giọng nói lại nhỏ nhẹ thì không khỏi lấy làm kỳ.

Lệnh Hồ Xung lại lắp bắp:

- Tại ha.... Tại hạ muốn.... coi.... diễn biến trên đài.

Nghi Thanh liền dạ một tiếng.

Đoạn cô kéo hai vị sư muội đứng ở phía trước Lệnh Hồ Xung che khuất thị tuyến của chàng sang một bên.

Lúc Nhạc Linh San đang tỷ kiếm với Tả Lãnh Thiền. Nhạc Linh San thi triển mười ba chiêu số trong Tung Sơn kiếm pháp xong rồi Tả Lãnh Thiền dùng nội lực đánh gẫy kiếm của Nhạc Linh San chàng trông rõ hết.

Bây giờ Tả Lãnh Thiền cùng Nhạc Bất Quần lên Phong thiền đài để chuẩn bị cuộc tỷ đấu chàng cũng nhìn thấy lơ mơ.

Hiện giờ Nhạc Bất Quần rút kiếm ra khỏi vỏ rồi xoay mình lại miệng tủm tỉm cười. Lão vẫn còn đứng cách xa Tả Lãnh Thiền chừng hai trượng.

Bầu không khí trong trường cực kỳ khẩn trương.

Quần hùng đều im lặng nín thở hồi hộp theo dõi biến diễn trên đài.

Trên đỉnh núi Tung Sơn có đến hàng mấy ngàn người tụ hội mà yên lặng như tờ.

Bỗng Lệnh Hồ Xung nghe văng vẳng có tiếng người tụng kinh rất nhỏ. Chàng lắng tai mới nghe rõ câu "Nam mô quan thế âm Bồ Tát cứu khổ cứu nạn". Giọng tụng niệm đầy vẻ nhiệt thành với một tấm lòng ước vọng khôn tả.

Chàng nghe thanh âm biết rõ đây là tiếng tụng niệm của Nghi Lâm sư muội liền nhớ tới trước đây đã có lần nàng cầu nguyện cho chàng thoát nạn ở ngoài thành Hành Sơn. Bây giờ chàng gặp tai nạn, nàng lại nhất tâm tụng niệm cầu cho chàng tai qua nạn khỏi, khiến lòng chàng xúc động vô cùng.

Lệnh Hồ Xung tuy không ngoảnh mặt nhìn Nghi Lâm nhưng cặp mắt chứa chan tình cảm, bộ mặt nhu mỳ thanh nhã của nàng cũng hiện ra trước mắt.

Lúc này Lệnh Hồ Xung tựa nửa lưng bên trái vào tấm thân mềm mại ấp áp của Doanh Doanh tai chàng nghe tiếng tụng

kinh của Nghi Lâm vọng tới lòng chàng chợt nổi ra bao nỗi ân tình, chàng nhủ:

- Chẳng những Doanh Doanh mà cả Nghi Lâm tiểu sư muội đều coi tính mạng ta còn quan trọng hơn cả tính mạng của hai người. Dù ta có tan xương nát thịt cũng không thể báo đền tấm tình tha thiết của hai nàng trong muôn một.

Tả Lãnh Thiền thấy Nhạc Bất Quần tay phải cầm thanh trường kiếm đưa lên ngang trước ngực, tay trái lão giữ kiếm quyết tựa hồ người cầm bút viết chữ, liền nhận được ngay chiêu này kêu bằng "Thi kiếm hội hữu" của phái Hoa Sơn.

Mỗi khi thầy trò phái Hoa Sơn hoặc bạn đồng đạo trong môn phái muốn cùng nhau ra chiêu tỷ đấu thì đầu tiên là phải trình bày chiêu thức này để tỏ ý:

văn nhân kết bạn bằng câu văn bài phú, còn võ nhân kết bạn thì lấy việc nghiên cứu võ nghệ làm tôn chỉ.

Nhạc Bất Quần lúc này trình bày chiêu "Thi kiếm hội hữu" cũng không ngoài mục đính nói lên :cuộc tỷ kiếm này chỉ để phân thắng bại chứ không phải là cuộc chiến đấu một mất một còn gây ra vì chuyện thù oán chi hết.

Tả Lãnh Thiền cũng mỉm cười đáp:

- Nhạc huynh bất tất phải khách sáo.

Hắn nghĩ thầm trong bụng:

- Thằng cha này mang ngoại hiệu là Quân Tử kiếm. Nhưng ta coi bộ lão chỉ là một kẻ ngụy quân tử thì đúng hơn. Bề ngoài lão tỏ ra không hề có ý cừu địch với ta song biết đâu trong bụng hắn chẳng chứa đầy dao găm hại người một cách ngấm ngầm.

Rồi hắn tự nhủ:

- Nhạc Bất Quần tỏ thái độ nhũn nhặn đối với ta có lẽ một là

vì lão khiếp nhược sợ ta ra đòn quá nặng đánh tử thương lão, hai là kẻ kiêu binh lão muốn ta coi thường, không quan tâm gì mấy rồi nhân lúc bất ngờ lão thừa cơ hạ sát thủ khiến ta không kịp đề phòng. âu là ta phải cẩn thận mới được.

Tả Lãnh Thiền gạt tay trái qua một bên còn tay phải cầm thanh trường kiếm đưa từ mé tả sang mé hữu. Đây là chiêu "Khai môn kiến sơn" của phái Tung Sơn.

Hắn thi triển chiêu này đầu tiên là có ý thúc giục đối phương đã đánh thì đánh luôn đừng giả bộ giả dạng nữa. Đồng thời chiêu thức này lại ngụ ý mạt sát Nhạc Bất Quần chỉ là hạng ngụy quân tử.

Nhạc Bất Quần làm gì không hiểu thâm ý của Tả Lãnh Thiền, lão hít mạnh một hơi chân khí phóng thẳng thanh trường kiếm về phía trước, nhưng mũi kiếm mới phóng ra nửa vời bỗng đưa ngược lên trên. Đó là chiêu "Thanh sơn ẩn ẩn" của phái Hoa Sơn. Đường kiếm chợt ẩn chợt hiện, biến ảo khôn lường.

Tả Lãnh Thiền liền xoay kiếm bổ từ trên xuống. Khí thế mãnh liệt vô cùng.

Một số đông trong đám quần hùng bật tiếng la:

- Ô hay!

Nguyên trong Tung Sơn kiếm pháp không có chiêu này. Tả Lãnh Thiền đã sử dụng bằng trường kiếm một chiêu thức trong quyền cước.

Chiêu này là "Độc Phách Hoa Sơn", một chiêu rất thông thường trong môn quyền cước. Ai đã học võ thuật đều nhận ra ngay.

Từ mấy trăm năm nay, Ngũ nhạc kiếm phái đã có mối giao tình mật thiết và ai nấy đều biết rõ phái Tung Sơn không có

chiêu này. Còn những người biết chiêu "Độc Phách Hoa Sơn" cũng nên tránh cái danh hiệu Hoa Sơn chứ không dùng đến, hoặc muốn sử dụng cũng biến đổi một chút để giữ mối cảm tình với nhau.

Hiện giờ Tả Lãnh Thiền cố ý mượn chiêu quyền cước mà lại thi triển bằng thế kiếm để tấn công Nhạc Bất Quần thì hiển nhiên hắn có ý khinh người ra mặt để chọc giận đối phương.

Nên biết những tay cao thủ trong khi giao đấu với nhau cần nhất phải bình tĩnh sáng suốt. Bên nào nổi nóng hay hoang mang là rất dễ đi vào đường thất bại.

Quần hào dĩ nhiên đều hiểu chỗ dụng tâm của Tả Lãnh Thiền.

Kiếm pháp phái Tung Sơn sở trường ở chỗ khí thế mãnh liệt, chiêu "Độc Phách Hoa Sơn" tuy là một chiêu thức thông thường chẳng có chi kỳ lạ nhưng nó từ trên bổ xuống đánh "sầm" một tiếng tưởng chừng trời long núi bể. Thế là nó phát huy được chỗ sở trường của Tung Sơn kiếm pháp.

Nhạc Bất Quần nghiêng mình tránh khỏi, đồng thời lão thi triển chiêu "Cố Bách Sâm Sâm", phóng kiếm đâm xéo tới để phản kích.

Tả Lãnh Thiền thấy kiếm pháp của Nhạc Bất Quần rất nghiêm cẩn kín đáo không mong tranh thắng mà chỉ cầu giữ cho khỏi thất bại. Đó là chiến lược trường kỳ giao đấu. Đồng thời hai môn "Khai môn kiến sơn" và "Đôc phách Hoa Sơn" của hắn đánh ra không làm được cho đối phương nổi giận, vẫn giữ nguyên thái độ lạnh lùng bình tĩnh thì biết rằng Nhạc Bất Quần không phải tay vừa liền bụng bảo dạ:

- Thằng cha này quả là tay ghê gớm. Nếu ta còn khinh thường thì e rằng thất bại về tay lão mất.

Nghĩ vậy hắn không dám thi triển những chiêu thức tầm bậy nữa. Hắn vung thanh trường kiếm đưa từ bên trái qua bên phải chém ngang một phát.

Đây là chiêu Thiên Ngoại Ngọc Long, một chiêu thức chính tông của phái Tung Sơn kiếm pháp.

Quần đệ tử phái Tung Sơn đều được qua chiêu "Thiên Ngoại Ngọc Long" nhưng không một ai sử dụng được một cách hùng hồn mãnh liệt tựa ngựa chạy rồng bay.

Bỗng thấy thanh trường kiếm của Tả Lãnh Thiền vọt ra một luồng kiếm quang lướt trên không gian chỗ căng chỗ thẳng tựa hồ một sinh vật bay ra.

Những người đứng bàng quang không khỏi ngơ ngẩn xuất thần, số đông bật lên những tiếng hoan hô vang dội.

Quần hùng đến tham dự hội nghị phần nhiều là tân khách hoặc người phái khác từ khi lên núi Tung Sơn thấy quần đệ tử phái này lúc thì khua chuông đánh trống, lúc lại đốt pháo om sòm để tâng bốc Tả Lãnh Thiền. Nhất là cử động cùng lời nói của hắn được bọn chúng phụ họa một cách rất khả ố nên mọi người có ý tức mình.

Nhưng lần này bọn đệ tử Tung Sơn vỗ tay hoan hô mọi người cho là đích đáng hợp với ý nghĩ của mình. Chính họ cũng lên tiếng khen ngợi trầm trồ.

Bằng một cây kiếm chết mà Tả Lãnh Thiền thi triển chiêu Thiên Ngoại Ngọc Long đã biến hóa một vật vô tri thành con thần long hay con linh xà cực kỳ linh động nên ai cũng bội phục.

Những tay cao thủ nổi tiếng ở các phái Thái Sơn, Hành Sơn trước nay vẫn có ý không phục Tả Lãnh Thiền nhưng bây giờ thấy hắn sử chiêu Thiên Ngoại Ngọc Long cũng phải tự nhủ:

- May mà người tỷ đấu với Tả Lãnh Thiền ở trên Phong thiền đài là Nhạc Bất Quần chứ không phải tạ Giả tỷ ta gặp hắn trong chiêu này thì thật khó bề chống đỡ.

Tả Lãnh Thiền và Nhạc Bất Quần tỷ đấu trên đài mỗi lúc một hào hứng. Cả hai người đều thi triển hết tài năng cùng những chỗ kỳ diệu trong kiếm pháp của bản phái để chống chọi.

Kiếm pháp phái Tung Sơn hùng hồn như thiên binh vạn mã chạy ầm ầm. Những chiêu thức sử dụng tựa hồ bằng gươm trường đao lớn, cát bụi mịt trời.

Kiếm pháp phái Hoa Sơn trái lại không sở trường ở chỗ hùng hồn mãnh liệt. Nó tuyệt diệu ở chỗ ung dung nhẹ nhàng như chim én bay lượn trên cành liễu giữa ngày xuân. Trường kiếm bay lượn dọc ngang nhẹ nhàng và lả lướt coi rất ngoạn mục.

Tuy nhiên Nhạc Bất Quần dần dần đi vào chỗ kém thế, còn Tả Lãnh Thiền mỗi lúc một chiếm được thượng phong. Trong mười chiêu có đến tám Nhạc Bất Quần phải giữ thế. Dường như lão hết sức né tránh chứ không đối chiêu trực tiếp để ráng kéo dài cuộc đấu. Hiển nhiên lão không thể đường đường chính chính đấu như bão táp với Tả Lãnh Thiền được nữa.

Từ khi mưu đồ cuộc hợp phái, Tả Lãnh Thiền đã tìm cách thu nạp những tay hảo thủ phái Hoa Sơn như bọn Thành Bất Ưu để phá rối. Mục đích của hắn một là khiến cho phái Hoa Sơn phải yếu đi. Hai là để nhận xét cho biết rõ võ công Nhạc Bất Quần đã đến trình độ nào?

Tả Lãnh Thiền đã hiểu rất nhiều về Nhạc Bất Quần. Đó là kế hoạch "Biết mình biết người, đánh đây được đấy".

Phen này hắn tỷ kiếm với Nhạc Bất Quần, ngay từ lúc chưa lên đài hắn đã nắm chắc phần thắng trong tay.

Tả Lãnh Thiền và Nhạc Bất Quần là những bậc tôn sư về võ

học một khi họ cùng nhau tỷ kiếm quả nhiên không thể lấy định lý thông thường mà phán đoán sự được thua được.

Tả Lãnh Thiền đã thi triển hết mười bảy đường Tung Sơn kiếm pháp để toan đè bẹp đối phương. Còn Nhạc Bất Quần sử dụng kiếm pháp có vẻ nhẹ nhàng hơn nhưng kiếm pháp phái Hoa Sơn cũng có chỗ sở trường của nó là chiêu thức kỳ ảo, biến hóa phức tạp.

Sau khi hai bên tỷ đấu gần trăm hiệp mà vẫn chưa phân được thắng thuạ Tuy Tả Lãnh Thiền có vẻ chiếm được thượng phong những vẫn phải kéo dài cuộc đấu không sao hạ được Nhạc Bất Quần.

Hai bên lại đấu ngoài hai mươi chiêu nữa, đột nhiên Tả Lãnh Thiền rung thanh trường kiếm bên tay mặt phóng tới đồng thời tay trái phát ra một chưởng. Thế chưởng này chụp lấy cả ba mươi sáu yếu huyệt ở thượng bàn đối phương. Nó còn nguy hiểm ở chỗ nếu đối phương tính đường tránh chưởng thì lập tức bị chiêu kiếm đả thương.

Sắc mặt Nhạc Bất Quần bỗng tím bầm lại. Đó là lão phát huy công phu Tử hà thần công. Đồng thời lão cũng vung tay trái đánh ra một chưởng để nghinh địch. Hai chưởng đụng nhau bật lên tiếng sầm rùng rợn.

Nhạc Bất Quần lướt mình ra ngoài còn Tả Lãnh Thiền vẫn đứng nguyên một chỗ.

Bỗng Nhạc Bất Quần lớn tiếng hỏi:

- Đây là cuộc tỷ kiếm sao Tả huynh lại phóng chưởng? Chưởng pháp này có đúng là võ công của phái Tung Sơn không?

Lệnh Hồ Xung thấy hai người đối chưởng bất giác bật tiếng la:

- Úi chao!

Lòng chàng rất xao xuyến, lo thay cho sư phụ vì chàng biết rõ âm hàn chưởng của Tả Lãnh Thiền cực kỳ khủng khiếp. Cả những tay nội lực phi thường như bọn Nhậm Ngã Hành mà sau khi bị trúng chưởng âm hàn của Tả Lãnh Thiền còn bị thương cực kỳ nguy hiểm, thậm chí bốn người biến thành những cây tuyết, huống chi nội lực Nhạc Bất Quần dù sao chàng cũng tin rằng còn kém họ Nhậm. Chàng đinh ninh lão chỉ tiếp mấy chưởng nữa là bị rét cóng, không tài nào chịu nổi.

Lệnh Hồ Xung còn đang ngẫm nghĩ, bỗng nghe Tả Lãnh Thiền cười khẩy đáp:

- Nó là chưởng pháp do Tả mỗ sáng chế ra để sau này truyền thụ cho những phần tử ưu tú của Ngũ nhạc phái.

Nhạc Bất Quần cũng cười nói:

- à ra thế đấy! Nếu vậy tiểu đệ cần lãnh giáo thêm mấy chưởng nữa.

Tả Lãnh Thiền nghiến răng nói:

- Vậy càng hay!

Rồi bụng bảo dạ:

- Môn Tử hà thần công của phái Hoa Sơn quả nhiên không phải tầm thường! Thằng cha này tiếp Hàn băng thần chưởng của ta mà vẫn giữ được giọng nói bình tĩnh. Ta phải cho lão nếm thêm mấy chưởng xem lão có rét run không hay còn chịu đựng được?

Hắn liền vung trường kiếm đâm tới tấp vào Nhạc Bất Quần.

Nhạc Bất Quần múa tít trường kiếm đón đỡ. Hai bên vừa qua lại mấy chiêu kiếm nữa, lại nghe đánh sầm một tiếng. Hai chưởng đụng nhau.

Lần này Nhạc Bất Quần không bị lướt ra, lão còn lượn thanh trường kiếm thành đường cánh cung phạt ngang vào lưng Tả Lãnh Thiền.

Tả Lãnh Thiền dựng đứng thanh trường kiếm lên đón đỡ. Đồng thời hắn vận nội lực vào tay trái phóng chưởng đáng xuống lưng Nhạc Bất Quần. Chưởng từ trên cao dáng xuống nên chưởng lực càng mạnh.

Nhạc Bất Quần xoay chưởng bên trái đỡ lấy đánh binh một tiếng. Đỡ xong phát chưởng thứ bạ Nhạc Bất Quần bỗng lún thấp người xuống nhảy vọt ra ngoài.

Tả Lãnh Thiền đột nhiên lớn tiếng thóa mạ:

- Đồ gian tặc! Quân mặt dầy! Sao không biết thẹn?

Tiếng la hét của hắn đầy vẻ phẫn nộ.

Mọi người thấy Nhạc Bất Quần hiển nhiên bị kém thế. Lúc lão nhẩy ra ngoài vòng chiến, chân bước hãy còn loạng choạng cơ hồ đứng không vững mà sao Tả Lãnh Thiền lại tỏ vẻ phẫn nộ cả tiếng thóa mạ như vậy? Quần hùng khônng sao hiểu được nguyên nhân.

Nguyên sau khi đối chưởng lần thứ ba, Tả Lãnh Thiền cảm thấy gan bàn tay bên trái nhức nhối khác thường. Lúc Nhạc Bất Quần nhẩy ra, hắn mới quay lại nhìn thì chưởng tâm bị thủng một lỗ nhỏ, có máu rướm ra. Hắn vừa kinh hãi vừa tức giận vì biết trong bàn tay Nhạc Bất Quần có dấu ngầm độc châm vết thủng lại rỉ máu đen thì tất mũi kim có thuốc độc. Hắn không ngờ Nhạc Bất Quần mang biệt hiệu "Quân Tử kiếm" mà lại hành động đê hèn.

Tả Lãnh Thiền hít mạnh một hơi chân khí rồi điểm huyệt để ngăn chặn máu độc khỏi chảy vào thân thể. Hắn tự nhủ:

- Tả Lãnh Thiền này là hạng người nào mà sợ mũi kim độc nhỏ mọn này? Có điều ta cần phải hạ lão cho mau không để trùng trình được nữa.

Hắn liền múa tít thanh trường kiếm tấn công đối phương ào ạt như gió táp mưa sa Nhạc Bất Quần cũng vung trường kiếm phản kích bằng những chiêu thức mãnh liệt và hung dữ hơn trước nhiều.

Lúc này bóng dương đã xế về phía Tây, cảnh sắc mơ màng huyền ảo.

Hai người tỷ kiếm trên Phong thiền đài đi vào chỗ chiến đấu một mất một còn chứ không phải cuộc chứng nghiệm võ công cao thấp nữa. Đó là một điều rõ rệt ai cũng nhận thấy.

Bây giờ Phương Chứng đại sư mới thở dài lên tiếng:

- Thiện tai! Thiện tai! Vì sao hắn lại thì đột nhiên biến thành hung dữ thế này?

Hai người lại đấu thêm mấy chục chiêu, Tả Lãnh Thiền thấy kiếm pháp của đối thủ vẫn nghiêm cẩn khó tìm được chỗ sơ hở đánh vào thì trong lòng nóng nẩy vô cùng. Hắn liền vận nội lực đến độ chót để quyết thắng còn Nhạc Bất Quần thì dường như chiêu thức có vẻ lúng túng đỡ gạt không kịp.

Đột nhiên họ Nhạc cũng biết đổi thế kiếm. Lưỡi kiếm chợt hươi ra chợt thụt về, chiêu thức kỳ cục biến ảo không biết đến đâu mà lần.

Quần hùng thấy vậy rất đỗi ngạc nhiên. Có người khẽ hỏi:

- Kiếm pháp này là kiếm pháp gì vậy?

Những người nghe câu hỏi chỉ lắc đầu lia lịa, không biết là kiếm pháp gì mà trả lời.

Tả Lãnh Thiền bụng bảo dạ:

- Ta đã liệu trước đến lúc tối hậu thế nào lão cũng phải sử dụng đến môn pháp bảo này. Nhưng ta đã chuẩn bị rồi. Tịch tà kiếm pháp của lão đối với kẻ khác thì được chứ với Tả mỗ thì chẳng qua là múa rìu qua mắt thợ, đánh trống qua cửa nhà sấm mà thôi. Hết trò này ta sẽ cho lão biết tay.

Lệnh Hồ Xung ngồi tựa vào Doanh Doanh để theo dõi cuộc tỷ đấu trên Phong thiền đài, bỗng thấy Nhạc Bất Quần thi triển một thứ kiếm pháp vừa bay bướm vừa lạ mắt khác hẳn với kiếm pháp của phái Hoa Sơn thì trong lòng rất lấy làm kỳ.

Chỉ trong khoảnh khắc chàng lại thấy Tả Lãnh Thiền cũng phải thay đổi kiếm chiêu và sử dụng một thứ kiếm pháp giống sư phụ chàng như hệt, tưởng chừng hai người cùng xuất thân ở trong một môn phái.

Sau khi hai bên qua lại mấy chiêu nữa, chàng liền nhớ tới một bữa trước đây khi Tả Lãnh Thiền giao đấu với Nhậm Ngã Hành ở chùa Thiếu Lâm, hắn đã từng lấy chưởng làm kiếm và phóng ra những chiêu thức kỳ lạ. Lúc đó Hướng Vân Thiên bật tiếng la hoảng:"Tịch tà kiếm pháp". Chàng biết ngay Tả, Nhạc hai người đương đấu "Tịch tà kiếm pháp" nhưng không khỏi ngạc nhiên tự hỏi:

- Chẳng lẽ hai tay danh thủ cùng rèn luyện môn kiếm pháp này ư?

Diễn biết bất ngờ ở trước mắt khiến tâm thần Lệnh Hồ Xung cực kỳ bối rối chàng tự nhủ:

- Té ra ta bị trục xuất khỏi môn trường phái Hoa Sơn tuy danh là vì có mối tình tha thiết với Doanh Doanh cùng giao kết với bọn người Ma giáo nhưng thực ra còn một nguyên nhân khác quan trọng hơn là vì sư phụ nghi ngờ cho ta nuốt chửng mất Tịch tà kiếm phổ mà ra. Bây giờ ta trông thấy rõ ràng hai

người cùng sử dụng một thứ kiếm pháp. Đường lối tiến thoái, công thủ giống nhau như đúc. Hai người phối hợp thành tấm lưới dầy đặc, không một chút sơ hở, khác nào là đôi sư huynh, sư đệ đồng môn đang nghiên cứu rèn luyện môn Tịch tà kiếm pháp.

Rồi chàng tự hỏi:

- Phải chăng sư phụ ta mới tìm được kiếm phổ và luyện thành cách đây chưa lâu? Nhưng tại sao Tả Lãnh Thiền cũng có kiếm phổ để mà luyện tập? Thôi phải rồi! Tả Lãnh Thiền lấy cắp kiếm phổ từ trước rồi sau sư phụ ta tìm cách đoạt lại được. Nếu vậy thì hỏng bét! Họ Tả rèn luyện từ trước tất nhiên tinh thâm hơn nhiều mà sư phụ ta luyện sau nhất định kém thế.

Quả nhiên diễn biến trên Phong thiền đài đã xẩy ra đúng như ý nghĩ của chàng. Tả Lãnh Thiền tấn công mỗi lúc một hung dữ còn Nhạc Bất Quần cứ phải lùi dần.

Nên biết Lệnh Hồ Xung có cặp mắt quan sát rất tinh tế những khía cạnh sơ hở về võ công người khác. Chàng đã nhận ra những chỗ sơ hở của sư phụ mỗi lúc một nhiều. Nhạc Bất Quần hiện đang lâm vào tình thế nguy ngập khiến lòng chàng cực kỳ xao xuyến.

Quần hùng theo dõi cuộc đấu thấy hai người thi triển một môn kiếm pháp kỳ lạ chưa từng có cũng đều lấy làm kinh ngạc.

Lúc này Tả Lãnh Thiền có vẻ nắm chắc phần thắng, bọn đệ tử phái Tung Sơn lập tức nổi tiếng reo hò trợ Oai.

Tả Lãnh Thiền hy vọng chỉ trong giây lát là được đối phương thì trong lòng khấp khởi mừng thầm. Hắn phấn khởi tinh thần tấn công thật ráo riết.

Còn Nhạc Bất Quần đã lâm vào tình trạng chỉ còn thế thủ chứ không tấn công được nữa. Thủ kình của lão đã bạc nhược liền bị

Tả Lãnh Thiền vung kiếm móc mạnh một cái. Tay kiếm Nhạc Bất Quần nắm không chắc, thanh kiếm bị tuột ra bay thẳng lên không.

Bọn đệ tử phái Tung Sơn lại hô vang như sấm dậy.

Trên Phong thiên đài lại xẩy diễn biến bất ngờ:

Nhạc Bất Quần tay không lún người xuống rồi nhảy vọt lên.

Đồng thời lão thi triển những chiêu thủ pháp:

cầm, nã, điểm, phóng tấn công một cách dữ dội vào họ Tả.

Thân hình lão ẩn hiện như ma quỷ lúc quanh lại đằng sau, lúc vòng ra phía trước, chợt mé tả, chợt qua bên hữu. Thủ pháp biến ảo kỳ dị không bút nào tả xiết.

Tả Lãnh Thiền giật mình kinh hãi la hoảng:

- Này!.... Này...

Hắn vung kiếm lên đỡ những chiêu công kích của đối phương. Trong khi đó thanh kiếm của Nhạc Bất Quần từ trên không rớt xuống cắm ở trên đài mà không ai để ý.

Doanh Doanh bỗng hô lớn:

- Đông Phương Bất Bại! Đông Phương Bất Bại!...

Lệnh Hồ Xung cũng đã nhận ra Nhạc Bất Quần đang thi triển võ công của Đông Phương Bất Bại đã dùng mũi kim thêu để đối chọi với bốn người ở Hắc Mộc Nhai bữa trước.

Tuy chàng bị trọng thương nhưng vì cảm xúc quá mạnh, quên cả đau dớn, tự mình đứng phắt dậy.

Bỗng một cánh tay mềm mại nhỏ bé đưa ra đỡ dưới nách chàng mà chàng cũng không hay biết. Cả cặp mắt dịu dàng ngó thẳng vào mặt chàng, chàng cũng chẳng nhìn thấy.

Lúc này trên đỉnh núi Tung Sơn mấy ngàn người đều chăm

chú theo dõi cuộc tỷ võ trên Phong thiền đài. Chỉ có cặp mắt của Nghi Lâm là thủy chung vẫn dán chặt vào Lệnh Hồ Xung ngoài ra nàng chẳng quan tâm đến chuyện chi hết.

Bất thình lình Tả Lãnh Thiền rú lên một tiếng thê thảm rất dài.

Còn Nhạc Bất Quần lại nhẩy vọt ra ngoài vòng chiến đứng ở góc Tây Nam cách chừng một thước. Thân hình lão lảo đảo không vững cơ hồ muốn té.

Tả Lãnh Thiền múa tít thanh trường kiếm mỗi lúc một mau lẹ. Chiêu này chưa dứt đã phóng tiếp chiêu kia. Hiện giờ hắn hoàn toàn thi triển kiếm pháp phái Tung Sơn để vây bọc lấy những yếu huyệt trong người. Những chiêu kiếm pháp của hắn vừa tuyệt xảo vừa mãnh liệt. Chiêu nào kiếm phong cũng rít lên veo véo, khiến quần hùng đều phải trầm trồ khen ngợi.

Tuy nhiên nếu để ý nhìn kỹ thì họ Tả chí múa kiếm một mình chứ không phải để tấn công Nhạc Bất Quần. Tình trạng này khiến cho mọi người đều lấy làm kinh dị, chẳng hiểu ra sao.

Ai nấy tự hỏi:

- Tại sao lúc này những kiếm chiêu của Tả Lãnh Thiền toàn là thế thủ? Tại sao hắn không tiếp tục tấn công Nhạc Bất Quần?

Đúng thế! Tả Lãnh Thiền múa kiếm coi rất linh hoạt như một người đang tự luyện kiếm pháp, tuyệt không có chiêu nào là để đối phó với đại địch.

Đột nhiên Tả Lãnh Thiền vung kiếm phóng thẳng ra, nhưng tới nửa vời liền ngừng lại không đâm tới mà cũng không thu về. Hắn nghiêng đầu nghẹo cổ tựa hồ đang chú ý lắng tai nghe thanh âm kỳ lạ này đã phát ra.

Giữa lúc ấy nhiều người có cặp mắt sắc bén nhìn thấy ở hai

khóe mắt Tả Lãnh Thiền có hai đường giây máu rất nhỏ chẩy qua bên má xuống thẳng dưới cằm.

Trong đám đông bỗng có tiếng hô:

- Y bị đui mắt rồi.

Nhạc Bất Quần đoạt chức Chưởng Môn

Tiếng hô tuy không lớn lắm, song Tả Lãnh Thiền cũng nghe rõ.

Hắn nổi giận gầm lên:

- Mắt ta đâu có đui mù? Quân khốn kiếp nào dám bảo ta đui mắt?

Rồi hắn lớn tiếng thóa mạ:

- Nhạc Bất Quần! Tên gian tặc Nhạc Bất Quần! Mi là một đứa hèn nhát đê tiện! Nếu mi có giỏi lại đây đấu với lão gia ba trăm hiệp nữa.

Hắn càng thét càng lớn tiếng. Thanh âm đầy vẻ phẫn nộ, đau khổ và tuyệt vọng, chẳng khác con mãnh thú gầm lên lúc sắp chết vì bị trọng thương, khiến người nghe không khỏi khủng khiếp.

Còn Nhạc Bất Quần vẫn đứng ở góc đài mà tủm tỉm cười.

Bây giờ mọi người đều nhận rõ cặp mắt của Tả Lãnh Thiền bị Nhạc Bất Quần đâm mù rồi.

Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh chẳng lấy chi là kinh dị trước diễn biến này, vì hai người đều biết Nhạc Bất Quần đã sử dụng những chiêu thức võ công của Đông Phương Bất Bại ngay từ lúc lão bị Tả Lãnh Thiền đánh bay mất kiếm.

Hai người cùng nhớ lại ngày ở trên Hắc Mộc Nhai bốn tay cao thủ ghê gớm mà Nhậm Ngã Hành, Hướng Vân Thiên, Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh liên thủ chiến đấu với Đông Phương Bất Bại mà còn không địch nổi hắn. Sau Doanh Doanh phải dùng

mưu lược dương Đông kích Tây tấn công vào Dương Liên Đình, làm cho Đông Phương Bất Bại phải phân tâm mới may mắn hạ thủ được hắn. Tuy nhiên bên này Nhậm Ngã Hành cũng bị đối phương đâm mù một mắt.

Bữa nay Nhạc Bất Quần tuy so với Đông Phương Bất Bại có hơi sút kém cả về thân pháp lẫn võ nghệ nhưng may ở chỗ lấy một chọi một thì Tả Lãnh Thiền còn thắng làm sao được?

Bây giờ sự thắng bại đã bày ra trước mắt.

Nhưng Lệnh Hồ Xung thấy sư phụ mình thắng mà trong lòng chàng chẳng thấy vui mừng chút nào. Trái lại chàng cảm thấy một mối lo âu khôn tả mà không nói ra được.

Đối với Nhạc Bất Quần Lệnh Hồ Xung vẫn đem lòng tôn kính từ thuở nhỏ. Ngoài sự tôn kính chàng còn có mối tình thân thiết. Sư phụ chàng không giận mà oai chẳng khi nào chàng dám hỗn xược. Nhưng thực ra trong thâm tâm chàng vẫn nặng bề mến yêu hơn là kính sợ.

Bởi thế tuy bị trục xuất ra khỏi môn trường, chàng vẫn hối hận là mình làm nên tội, ngày đêm cầu nguyện sư phụ cùng sư nương mở lượng khoan hồng tha thứ cho để được trùng hồi môn phái, chứ chẳng bao giờ chàng đem lòng oán trách Nhạc Bất Quần.

Lúc này Lệnh Hồ Xung thấy sư phụ tay áo rộng thùng thình, phong độ rất ung dung nho nhã đứng ở một góc Phong thiền đài mà mỉm cười, đáng lý chàng phải lấy làm vui mừng như mọi khi, ngờ đâu lòng chàng lại nẩy ra ý niệm chán ghét.

Phải chăng Nhạc Bất Quần đã sử dụng đến thứ võ công khiến chàng nhớ lại dáng điệu cùng cử chỉ kỳ quái của Đông Phương Bất Bại sợ sư phụ cũng biết đổi thành người có tư cách khác thường? Hay chàng tủi cho sự thắng cuộc của sư phụ chẳng

được quang minh chính đại?

Lệnh Hồ Xung đứng ngẩn người ra một lát rồi cảm thấy vết thương nổi cơn đau dữ dội phải ngồi phệt xuống.

Doanh Doanh và Nghi Lâm đồng thời đưa tay ra đỡ lấy, bất giác đồng thanh cất tiếng hỏi:

- Chưởng môn làm sao vậy?

Lệnh Hồ Xung lắc đầu gượng cười đáp:

- Không.... không hề chi!

Trên đài Tả Lãnh Thiền vẫn gầm thét:

- Nhạc Bất Quần! Tên khốn kiếp Nhạc Bất Quần có giỏi thì lại đây cùng ta quyết một trận tử chiến. Nếu còn lẩn lút thập thò thì là quân vô sỉ tiểu nhân thật đáng khinh bỉ.

Lão họ Hàn ở phái Tung Sơn lên tiếng:

- Các ngươi hãy lên đỡ sư phụ xuống đi!

Lập tức hai tên đệ tử nhẩy lên đài nói:

- Thưa sư phụ! Xin sư phụ xuống đài đi thôi!

Tả Lãnh Thiền lại thét lên:

- Nhạc Bất Quần! Mi không dám đấu nữa ư?

Một tên đệ tử giơ tay lên đỡ nói:

- Sư...

Nhưng gã vừa mở miệng, đột nhiên ánh hào quang lấp lánh! Thanh trường kiếm của Tả Lãnh Thiền đã bổ xuống chẻ dọc từ vai gã xuống tới sau lưng. Tiếp theo kiếm quang lại lóe lên! Tên đệ tử kia cũng bị chặt đứt ngang người ở nơi ngực. Thế kiếm nhanh quá khó mà nhìn rõ. Vừa loáng cái hai tên đệ tử phái Tung Sơn đã đứt thành bốn mảnh máu thịt tung tóe trên đài.

Quần hào đứng dưới đài đồng thanh bật lên tiếng la hoảng,

tự nghĩ:

- Kiếm thuật Tả Lãnh Thiền ghê gớm đến thế mà Nhạc Bất Quần có thể chống chọi với hắn lâu như vậy thì thật là một nhân vật không phải tầm thường.

Nhạc Bất Quần thong thả bước ra giữa đài rút lấy thanh kiếm của mình lên rồi nói:

- Tả huynh! Tiểu đệ thấy Tả huynh đã thành người tàn phế nên phải ngỏ lời hơn thiệt. Chẳng lẽ đến giờ phút này mà Tả huynh vẫn còn muốn tranh giành chức chưởng môn của Ngũ nhạc phái với tiểu đệ ư?

Tả Lãnh Thiền từ từ đưa thanh trường kiếm lên nhằm đâm tới trước ngực lão.

Quần hùng nhìn thấy rõ những giọt máu tươi từ mũi kiếm chảy xuống đất đều khiếp sợ tự hỏi:

- Chẳng hiểu Tả Lãnh Thiền có phóng kiếm tới không? Nếu hắn đâm tới liệu Nhạc Bất Quần có chống đỡ được chăng?

Tả Lãnh Thiền phóng kiếm nửa vời rồi dừng lại khiến cho quần hùng chẳng hiểu ra sao bỗng thấy tay áo bên trái Tả Lãnh Thiền vẫn phẳng lặng như thường mà tay áo bên phải phồng lên như cánh buồm hứng gió liền biết ngay là hắn vận kình lực toàn thân vào nơi cánh tay phải cầm kiếm. Nội lực kích động mạnh làm cho tay áo phồng lên. Do đó mọi người còn biết là nội lực hắn đã đến mức phi thường. Ai cũng hiểu thế kiếm này phóng ra có sức mạnh muôn cân tựa hồ sấm sét.

Nhạc Bất Quần vẫn để thanh kiếm trước ngực, nắm chắc kiếm quyết thủ thế chờ đợi. Lưỡi kiếm của lão khẽ rung động lấp loáng những tia hàn quang. Coi bề ngoài thái độ của lão rất ung dung nhàn hạ, nhưng sắc mặt mỗi lúc một đổi thành mầu tím sẫm. Hiển nhiên lão đã phát huy Tử hà thần công đến độ

chót để chuẩn bị đối phó với thế kiếm càn khôn nhất trích của đối phương sắp sửa phóng tới.

Tả Lãnh Thiền đang chuẩn bị thi triển thế kiếm độc địa này, bỗng trong lòng hắn nổi lên rất nhiều ý nghĩ.

ý nghĩ đầu tiên là:

- Nếu chiêu kiếm này không trúng ngay vào ngực Nhạc Bất Quần để lão đỡ được hay tránh khỏi thì thật hỏng bét. Cặp mắt mình đã bị đâm mù đành để mặc sức lão làm mưa làm gió.

Rồi hắn lại bụng bảo dạ:

- Ta đã hao tổn bao nhiêu tâm huyết mới mưu đồ xong cuộc hợp nhất Ngũ nhạc kiếm phái. Dè đâu việc hợp phái vừa xong, cái mộng bá nghiệp võ lâm lại tan thành mây khói. Mình lao tâm khổ trí để kẻ khác thành danh mà còn tự rước lấy cái bại nhục vào mình.

Hắn nghĩ tới đây trong lòng buồn tủi, máu trồi ngược lên không nhẫn nại được.

Ộc một tiếng! Miệng phun máu tươi ra như suối.

Nhạc Bất Quần đứng yên không dám nhúc nhích, vì lão sợ cử động bước chân sẽ để đối thủ biết rõ phương hướng mà phóng kiếm ra thì khó lòng đỡ được. Lão đành chịu để máu tươi phun vào đầy đầu, mặt mũi nhuộm đỏ.

Tả Lãnh Thiền miệng phun máu không ngừng. Thanh trường kiếm của hắn cũng đầy máu nhỏ giọt xuống đất coi rất ghê sợ.

Đột nhiên Tả Lãnh Thiền rung tay một cái. Rắc một tiếng, thanh trường kiếm của hắn gẫy thành hai đoạn. Một nửa rớt xuống đất, còn một nửa trong tay hắn cũng quăng đi.

Tả Lãnh Thiền bỗng ngửa mặt lên trời bật tiếng cười ha hả.

Tiếng cười của hắn chứa đầy nội lực làm vang động cả một vùng sơn cốc và vọng đi rất xa.

Tả Lãnh Thiền vừa cười vừa xoay mình trở gót xuống đài. Cử động của hắn vẫn nhanh như tên bắn.

Mấy tên đệ tử thân tín phái Tung Sơn xô nhau chạy tới miệng lớn tiếng la:

- Sư phụ! Bây giờ chúng ta nhất tề ra tay băm vằm bọn Hoa Sơn bất luận trên dưới nát ra như tương để trả mối hận này rồi sẽ tính.

Tả Lãnh Thiền dõng dạc tuyên bố:

- Bậc đại trượng phu phải giữ lời hứa. Đây là cuộc tỷ võ đoạt soái, ai nấy phải đem võ công của mình ra mà tranh thắng chứ không phải cuộc đánh loạn xà ngầu. Nay Nhạc tiên sinh đã thắng Tả mỗ thì lý đương nhiên mọi người đều phải thỉnh tiên sinh lên làm chưởng môn Ngũ nhạc phái không được sai lời.

Lúc hắn bị đâm mù hai mắt, lửa hận nung đốt can trường, không dằn lòng được nên miệng đã thốt ra những lời thóa mạ. Nhưng chỉ một lúc hắn bình tĩnh lại liền khôi phục ngay được phong độ của một vị đại tôn sư võ học, khí phách của một tay anh hùng hảo hán.

Quần hào nhận thấy Tả Lãnh Thiền tiến được là tiến, thoái cũng bỏ liền, thái độ hào hùng, hành vi dứt khoát đều đem lòng kính phục, ai cũng nghĩ rằng:

- Nếu hắn không có bụng dạ hào hiệp thì quần đệ tử phái Tung Sơn, nhân số đã nhiều, số người trợ lực cũng không phải ít. Ngoài ra còn chiếm được ưu thế về địa lợi mà ùa kéo ra hỗn chiến một trận tơi bời với phái Hoa Sơn thì dù Nhạc Bất Quần có võ công cao cường đến đâu cũng bị một phen thất điên bát đảo mà chưa rõ kết quả sẽ ra sao.

Những người trong Ngũ nhạc phái và quần hùng đến tham dự cuộc lễ này dĩ nhiên có nhiều kẻ xu viêm phụ nhiệt.

Họ nghe Tả Lãnh Thiền nói vậy liền lớn tiếng reo hò:

- Nhạc tiên sinh là chưởng môn Ngũ nhạc phái! Chức chưởng môn Ngũ nhạc phái phải do Nhạc tiên sinh nắm giữ.

Nhất là bọn đệ tử phái Hoa Sơn lại càng lớn tiếng hoan hô vang động cả một vùng.

Nhạc Bất Quần đưa tay áo lên lau những vết máu trên mặt chạy ra trước đài chắp tay nói:

- Phen này tại hạ phải ra tỷ kiếm với Tả sư huynh thật tình chỉ muốn điểm tới là thôi, nhưng vì võ công Tả sư huynh rất đỗi cao thâm lại đánh bay mất thanh trường kiếm của tại hạ. Trong lúc nguy cấp, tại hạ chỉ mong tự vệ lấy mình nên đã lỡ tay làm hư mất cặp mắt của Tả sư huynh. Trong lòng thật hối hận suốt đời.

Dưới đài liền có người lớn tiếng đỡ lời:

- Đao kiếm không mắt thì những cuộc tỷ võ chẳng thể nào giữ cho khỏi chuyện tổn thương.

Một người khác cũng theo hùa:

- Tiên sinh không chém giết tàn nhẫn đã tỏ ra là một bậc đại nhân đại nghĩa, chẳng có điều chi đáng trách.

Nhạc Bất Quần đáp:

- Tại hạ không dám.

Lão vẫn chắp tay đứng thần mặt ra có ý không muốn xuống đài.

Dưới đài lại có tiếng la:

- Còn ai muốn làm chưởng môn Ngũ nhạc phái thì lên đài mà trổ tài đi!

Mấy trăm người đồng thanh lớn tiếng:

- Mời Nhạc tiên sinh giữ chức chưởng môn Ngũ nhạc phái.

- Ngoài Nhạc tiên sinh không còn ai xứng đáng hơn.

Nhạc Bất Quần chờ cho tiếng ồn ào lắng dịu rồi mới cất cao giọng tuyên bố:

- Các vị đã có lòng quá yêu mà cất nhắc cho, tại hạ đâu dám chối từ. Nhưng Ngũ nhạc phái nay mới thành lập nhiều việc cần phải làm ngay mà tại hạ lại ít tài kém sức, vậy xin giữ chức tổng lãnh. Còn việc Hành Sơn xin Mạc Đại tiên sinh tiếp tục chủ trương chọ Công việc Hằng Sơn vẫn do Lệnh Hồ hiền đệ trông coi. Hai vị đạo trưởng Ngọc Khánh Tử, Ngọc âm Tử cùng nhau gánh vác công việc Thái Sơn. Tả sư huynh hư mắt vậy công việc Tung Sơn sẽ tính sau.

Nhạc Bất Quần đưa mắt nhìn lướt về phía quần đệ tử phái Tung Sơn trầm ngâm một chút rồi thủng thẳng nói tiếp:

- Theo thiển kiến của tại hạ thì xin mời Hàn Thiên Bằng sư huynh hiệp lực với Tả sư huynh để xử trí công việc thường vụ.

Lão họ Hàn từ hồi nào vẫn ra mặt bài xích Nhạc Bất Quần bây giờ nghe Nhạc tiên sinh nói vậy không khỏi ngạc nhiên ấp úng:

- Cái đó! Cái đó...

Bọn đệ tử phái Tung Sơn cùng quần hùng cũng lộ vẻ bất ngờ, vì lẽ lão già họ Hàn này đã chỉ trích, diễu cợt Nhạc Bất Quần bằng một thái độ rất vô lễ mà họ Nhạc không kể gì đến mối hiềm khích lúc trước chỉ định cho lão chủ trương mọi việc phái Tung Sơn.

Nguyên bọn đồ đệ phái Tung Sơn từ lúc thấy Tả Lãnh Thiền bị Nhạc Bất Quần đâm mù mắt, ôm mối hận vô biên. Nhiều người chỉ chờ cơ hội để gây sự nhưng bây giờ chúng thấy Nhạc

Bất Quần lại vui vẻ chỉ định Hàn Thiên Bằng đứng ra phụ trách công việc bản phái liền cho là tiên sinh có dạ công tâm nên cũng dẹp bớt lòng hận thù.

Nhạc Bất Quần nói tiếp:

- Nếu hết thảy mọi người trong Ngũ nhạc phái chúng ta mà không một lòng một dạ thì việc hợp phái này chỉ là hữu danh vô thực. Tại hạ kỳ vọng ở nơi các vị đồng môn từ nay trở đi dẹp lòng đố ky, coi nhau như tình huynh đệ một nhà.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Tại hạ là kẻ bất tài vô đức, tạm thời phụ trách chức chưởng môn cho bốn phái, nhưng công việc cải cách, cùng những điều đáng làm hay không nhất định phải đưa ra bàn luận, trù tính cùng các vị sư huynh, sư đệ, chứ không dám chuyên quyền tự lực. Hiện giờ trời đã tối rồi mà các vị cũng đều mỏi mệt. Vậy xin mời các vị qua Tung Sơn bổn viện ăn uống nghĩ ngơi.

Quần hùng vỗ tay hoan hô rồi ùa nhau xuống núi.

Nhạc Bất Quần bước xuống đài liền gặp Phương Chứng đại sư cùng Xung Hư đạo trưởng tiến lại chào mừng.

Nguyên hai vị này trước vẫn lo ngại sau khi Tả Lãnh Thiền hợp nhất Ngũ phái rồi tất dã tâm càng lớn, sẽ mưu đồ thôn tính cả đến những phái Thiếu Lâm, Võ Đương, và gây tai họa khủng khiếp cho võ lâm đồng đạo. Nay thấy Nhạc Bất Quần đứng ra lãnh chức chưởng môn Ngũ Nhạc phái, ai nấy đều cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm tựa hồ cất được gánh nặng ngàn cân. Mọi người vẫn nghe danh Nhạc Bất Quần là một vị chính nhân quân tử, tính khí ôn hòa, nên những lời chào mừng chúc tụng đầy vẻ chân thật, cảm tình lai láng.

Phương Chứng đại sư khẽ nói:

- Nhạc tiên sinh! Theo nhận xét của bần tăng thì trong đám môn hạ phái Tung Sơn vẫn còn kẻ mang dạ Oán thù lăm le gây điều bất lợi cho thí chủ đó. Người xưa thường nói:

"Mình không nên hại người nhưng phải để ý đề phòng người hại mình". Hiện giờ thí chủ mình còn ở núi Tung Sơn, thân còn nơi hổ huyệt, tưởng thí chủ cần gia tâm phòng phạm.

Nhạc Bất Quần đáp:

- Dạ! Đa tạ dại sư có dạ quan hoài, sẵn lòng chỉ điểm.

Phương Chứng đại sư lại nói:

- Núi Thiếu Thất gần trong gang tấc, rất tiện đường liên lạc.

Nhạc Bất Quần xá dài nói:

- Thành tâm thiện ý của đại sư, Nhạc mỗ xin ghi lòng tạc dạ.

Đoạn lão quay sang ngỏ lời cám ơn Xung Hư đạo trưởng cùng bang chúa Cái Bang.

Sau lão bước tới trước mặt Lệnh Hồ Xung nói:

- Xung nhi! Thương tích của Xung nhi không có gì đáng ngại chứ?

Từ ngày Lệnh Hồ Xung bị trục xuất khỏi môn phái đến nay, đây là lần đầu tiên chàng thấy lão tỏ vẻ ôn hòa niềm nở kêu chàng bằng "Xung nhi", nhưng lòng chàng không lấy làm hoan hỉ như bấy lâu mong đợi, mà trái lại, chàng cảm thấy trong lòng xao xuyến và mối khiếp sợ vô hình ám ảnh.

Chàng đáp bằng một giọng run run:

- Không!.... Đệ tử không sao cả.

Nhạc Bất Quần lại nói:

- Xung nhi hãy cùng ta về Hoa Sơn dưỡng bệnh, nhân tiện cùng sư nương hội diện. Như vậy có hay hơn không?

Giả tỷ Nhạc Bất Quần đưa đề nghị này trước đây mấy giờ thì dĩ nhiên Lệnh Hồ Xung hoan hỉ không biết đến thế nào mà nói! Nhưng hiện giờ lòng chàng lại ngần ngừ lo ngại, chỉ sợ phải lên núi Hoa Sơn.

Nhạc Bất Quần thấy chàng trầm ngâm không đáp liền hỏi lại:

- Xung nhi tính thế nào?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Ở Hằng Sơn đã có kim sang thánh dược cực kỳ công hiệu. Đệ tử.... xin chờ sau khi lành mạnh thương thế sẽ lên hầu sư phụ cùng sư nương.

Nhạc Bất Quần không khỏi hồ nghi nhìn thẳng vào mắt chàng tựa hồ muốn soi suốt nổi lòng chân thật của chàng ra sao.

Sau một lát, lão tiếp:

- Vậy cũng hay! Xung nhi hãy yên tâm điều dưỡng. Ta cầu chúc cho Xung nhi chóng đặng bình phục để trở về Hoa Sơn.

Lệnh Hồ Xung dạ một tiếng rồi có ý dáng đứng dậy thi lễ.

Nhạc Bất Quần liền đưa tay ra đỡ cánh tay mặt của chàng, dịu dàng nói:

- Thôi! Xung nhi bất tất phải đa lễ.

Lệnh Hồ Xung co người lại, đồng thời sắc mặt lộ vẻ hoang mang.

Nhạc Bất Quần ra chiều giận dữ khẽ hừ một tiếng.

Nhưng chỉ thoáng qua, lão đã trở lại thái độ niềm nở, rồi thở dài nói:

- Tiểu sư muội của Xung nhi vẫn chứng nào tật ấy, hạ thủ không biết đo lường nặng nhẹ. May ở chỗ không vào yếu huyệt.

Dứt lời lão từ từ cất bước. Cách đó chừng mấy chục thước đã có mấy trăm người đứng đón cùng bu quanh lấy lão cùng đi xuống núi.

Con người lên lãnh chức chưởng môn Ngũ nhạc phái dĩ nhiên danh vọng cùng thanh thế nổi bật lên sáng chói. Trong võ lâm thiếu chi người cầu cạnh, trên chốn giang hồ thiếu chi kẻ hoan hô tâng bốc.

Lệnh Hồ Xung nhìn theo bóng sau lưng của sư phụ chìm đắm trong ánh hoàng hôn cùng mọi người ào ạt xuống núi.

Bỗng nghe thanh âm trong trẻo của một phụ nữ cất lên:

- Ngụy quân tử!

Tuy Lệnh Hồ Xung không nghe rõ mấy tiếng này của người nữ đệ tử nào ở phái Hằng Sơn đã thốt ra nhưng nó đánh trúng vào trái tim chàng.

Ngoài ba chữ "Ngụy quân tử" tưởng không còn chữ nào diễn tả được ý niệm đặc biệt trong lòng chàng lúc này đối với một vị sư phụ mà xưa nay chàng vẫn đem lòng kính yêu tha thiết. Sở dĩ tâm trạng chàng đột nhiên biến đổi là vì cái mặt nạ của con người mà chàng vẫn ngưỡng mộ như thần thánh đột nhiên rớt xuống, để lộ chân tướng hung ác nham hiểm khôn lường.

Bức màn đêm buông xuống rất mau.

Chiều trời mỗi lúc một tối sầm lại. Quần hùng kéo xuống núi hết rồi.

Trên Phong thiền đài chỉ còn môn hạ phái Hằng Sơn ngồi lại. Ngoài ra không có một người nào ở phái khác.

Nghi Hòa cất tiếng hỏi:

- Lệnh Hồ đại ca! Chúng ta cũng xuống núi hay sao?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Không cần chúng ta nghỉ ngay tại đây được chăng?

Sở dĩ chàng không muốn xuống núi là vì chàng thấy mình xa cách được Nhạc Bất Quần chừng nào hay chừng ấy. Nếu xuống Tung Sơn bản viện lại phải gặp lão.

Lệnh Hồ Xung vừa dứt lời thì quần nữ đệ tử đồng thanh hưởng ứng vì họ cũng muốn vậy.

Hồi tưởng lại bữa trước ở thành Phúc Châu được tin sư phụ là Định Nhàn sư thái mắc nạn, đến phái Hoa Sơn cầu cứu, nhưng Nhạc Bất Quần chẳng nghĩ tình đồng khí liên chi giữa Ngũ nhạc kiếm phái mà ra tay cứu phó. Lão đã cự tuyệt thẳng thừng chẳng nể nang gì. Do đó mà quần đệ tử phái Hằng Sơn chẳng lúc nào không nghĩ tới mối hận này.

Hiện giờ chưởng môn phái Hằng Sơn là Lệnh Hồ Xung lại bị Nhạc Linh San gây thành trọng thương thì thù xưa chưa trả, hận mới chồng lên ai mà không căm tức?

Hơn nữa Nhạc Bất Quần đoạt chức chưởng môn Ngũ nhạc phái bằng mưu mô xảo trá khiến mọi người càng không phục. Họ nghỉ lại trên đài cho khỏi chướng tai gai mắt.

Nghi Thanh nói:

- Lệnh Hồ sư huynh không nên cử động nhiều, ở lại đây tĩnh dưỡng là phải. Nhưng còn vị đại ca này...

Nàng vừa nói vừa đưa mắt nhìn Doanh Doanh.

Lệnh Hồ Xung bật cười nói ngay:

- Vị này không phải là đại ca đâu mà chính là Nhậm đại tiểu thơ đó.

Doanh Doanh tay vẫn nâng đỡ Lệnh Hồ Xung bây giờ đột nhiên bị chàng nói huỵch toẹt lai lịch mình ra nàng không khỏi bẽn lẽn liền buông tay đứng phắt dậy, suýt nữa khiến cho chàng

phải ngã ngửa. May ở chỗ có Nghi Lâm đứng chạnh vội đưa tay ra đón lấy chàng, đồng thời la lên:

- Hãy coi chừng.

Bọn Nghi Hòa, Nghi Thanh cùng mọi người đều đã hiểu mối tình luyến ái cực kỳ khăng khít giữa Doanh Doanh và Lệnh Hồ Xung. Một đằng thì nàng muốn cứu chàng mà đến thẳng chùa Thiếu Lâm để xin thay mạng, một đằng chàng muốn giải cứu tai ách cho tình nhân đã thống lĩnh mấy ngàn hào khách giang hồ đến tấn công chùa Thiếu Lâm để giải vây. Những vụ này làm chấn động võ lâm bạn hữu giang hồ chẳng một ai không biết.

Bây giờ mọi người bỗng nhiên nghe nói một đại hán râu ria xồm xoàm đứng trước mặt là Nhâm đại tiểu thư dung nhan khuynh quốc thì ai mà chẳng ngạc nhiên.

Nhiều người bật tiếng la kinh ngạc:

- Úi chà! Nếu vậy thì thật là kỳ!

Quần đệ tử phái Hằng Sơn xưa nay ít qua lại giang hồ nên chẳng ân oán gì với Triều Dương thần giáo, huống chi trong lòng mọi người vẫn mặc nhiên thừa nhận Nhâm đại tiểu thư sẽ là phu nhân của chưởng môn phái mình nên câu chuyện đi đến chỗ thân mật một cách rất mau chóng.

Mọi người liền lấy lương khô và nước uống mang theo bày ra ăn uống vui vẻ rồi yên lặng nghỉ ngơi ngay cạnh phong thiền đài.

Lệnh Hồ Xung vì bị trọng thương nên tinh thần và thể lực đều bị kiệt quệ, mỏi mệt nên chàng thiêm thiếp ngủ ngay.

Vào khoảng nửa đêm bỗng có thanh âm của một phụ nữ cất lên hỏi:

- Ai đó?

Lệnh Hồ Xung tuy thương thế trầm trọng, song nội lực thâm hậu chàng tỉnh ngay và nghe rõ là thanh âm đệ tử bản phái đang đi tuần tiễu quát hỏi người lạ mặt.

Kế đó có tiếng người đáp:

- Tại hạ là đệ tử của Nhạc tiên sinh và cũng là đồng môn trong Ngũ nhạc phái đây mà!

Lệnh Hồ Xung cũng nhận ra được đó là thanh âm của Lâm Bình Chi.

Đệ tử phái Hằng Sơn lại hỏi:

- Đêm hôm khuya khoắt, các hạ tới đây có việc gì?

Lâm Bình Chi đáp:

- Tại hạ ước hẹn với người ta đêm nay gặp nhau trên Phong thiền đài, không ngờ các vị sư tỷ đều nghỉ tại đây. Vậy tiểu đệ xin tha lỗi.

Gã nói bằng một giọng rất lễ độ.

Giữa lúc ấy, thanh âm khàn khàn của một lão già từ phía Tây đáp vọng lại:

- Gã tiểu tử họ Lâm kia! Phải chăng ngươi đã đưa bọn đồng môn của Ngũ nhạc phái tới đây bố trí mai phục từ trước để hăm dọa lão đạo cùng ỷ vào số đông để thủ thắng?

Lệnh Hồ Xung nghe rõ đó chính là thanh âm của Tùng Phong quán chủ Dư Thương Hải, chưởng môn phái Thanh Thành thì trong lòng kinh hãi nghĩ thầm:

- Lâm sư đệ vốn có mối đại thù với Dư quán chủ. Bữa nay hai bên hẹn hò tới đây chắc là để thanh toán món nợ máu ngày trước?

Chàng còn đang ngẫm nghĩ, bỗng nghe Lâm Bình Chi đáp:

- Ta không biết trước là các vị sư tỷ của ta ở phái Hằng Sơn

hiện nghĩ tại đây. Vậy bây giờ ngươi cùng ta đi kiếm nơi khác để khỏi làm mất giấc ngủ của người ta.

Dư Thương Hải cười ha hả nói:

- Chà chà! Đằng nào thì ngươi cũng quậy phá giấc ngủ người ta rồi còn giả tảng lên mặt lịch sự làm chi nữa? Thật là cha vợ thế nào chàng rể cũng rứa. Ngươi có chuyện gì nói huỵch toẹt ra đi cho xong việc để mọi người được ngủ yên giấc khỏi phải băn khoăn.

Lâm Bình Chi cất giọng khinh khỉnh hỏi:

- Ngươi muốn ngủ yên không? Cái đời của ngươi đừng hòng có lúc nào được yên ổn nữa. Ngươi huy động môn đồ phái Thanh Thành đến núi Tung Sơn này tất cả 24 tên kể cả ngươi nữa. Ta đã hẹn cho bọn ngươi phải đến hết đây để gặp nhau mà sao bây giờ lại chỉ có ba tên vác mặt tới?

Dư Thương Hải ngửa mặt lên trời cười ha hả một hồi rồi lớn tiếng:

- Ngươi là cái thá gì mà yêu sách điều nọ điều kiả Vì ta nể mặt cha vợ ngươi mới nhậm chức chưởng môn Ngũ nhạc phái nên tới đây để xem ngươi nói chuyện gì? Nếu trong lòng ngươi có hơi tức tối thì phun ra lẹ đi, bằng muốn đánh nhau thì lấy kiếm ra. Ta đang muốn coi môn Tịch tà kiếm phổ của họ Lâm nhà ngươi đã cao thâm đến trình độ nào?

Lệnh Hồ Xung gắng gượng ngồi dậy. Tầm mắt chàng nhìn rõ Lâm Bình Chi đứng đối diện với Dư Thương Hải nhưng hai bên còn cách nhau chừng ba trượng.

Chàng nghĩ thầm trong bụng:

- Ngày trước ta ở trên núi Hành Sơn, lão lùn họ Dư kia nhân lúc ta bị thương toan phóng chưởng đánh chết. May ta được Lâm sư đệ ra tay trượng nghĩa cứu trợ mới bảo toàn được tính mạng và sống cho tới ngày nay. Lâm sư đệ từ khi gia nhập phái Hoa Sơn, dĩ nhiên võ công gã tiến bộ rất nhiều, nhưng so với Dư Thương Hải, một bậc tôn sư lão thành về võ học, tất gã còn thua kém xạ Đêm nay gã ước hẹn lão lùn tới đây trả hận, chẳng hiểu sư phụ cùng sư nương có biết mà đến sau giúp sức không? Nếu hai vị không tới thì ta đang bị trọng thương chẳng biết làm thế nào mà tiếp cứu gã được, bằng cứ ngồi ngoài tự thủ bàng quang cũng không đành dạ.

Chàng nghĩ tới đây không khỏi xao xuyến trong lòng.

Bỗng nghe Dư Thương Hải cười khẩy nói tiếp:

- Nếu ngươi quả là tay có bản lãnh thì nên đơn thương độc mã lên núi Thanh Thành tìm ta mà báo thù tuyệt hận, ta sẵn sàng đón tiếp. Còn ngươi hẹn ta đến đây rồi lại bố trí mai phục sẵn một lũ ni cô ỷ vào số đông để đối phó với ta thì đó là chỗ dụng tâm hèn nhát. Thật là đáng cười! Thật là đáng thẹn!

Nghe những lời vu khống của Dư Thương Hải, người không chịu nổi đầu tiên là Nghi Hòa lên tiếng hỏi ngay:

- Gã tiểu tử họ Lâm có ân oán gì thì mặc đôi bên ăn thua nhau chứ có liên quan gì đến bọn Hằng Sơn chúng tả Lão lùn kia! Sao

lại ăn nói càn rỡ bảo bọn ta dính vào chuyện các người? Các người cứ tùy tiện mà tỷ đấu sống chết với nhau, chúng ta chỉ đứng ngoài coi mà thôi. Hay là lão sợ gã? Tự biết mình không địch nổi mà vơ cả phái Hằng Sơn chúng ta vào để mượn cớ thoái thác đặng đánh bài tẩu mã.

Nghi Hòa không biết chuyện trước đây Lâm Bình Chi đã từng cứu mạng cho Lệnh Hồ Xung. Bây giờ cô lại thấy Nhạc Linh San làm cho chàng bị trọng thương nên trong lòng không khỏi tức giận và ghét lây cả Lâm Bình Chi nên mới nói vậy.

Dư Thương Hải vốn có tình thân mật hữu nghị với Tả Lãnh Thiền. Chuyến này họ Tả mưu đồ hợp nhất Ngũ nhạc kiếm phái và tranh đoạt chức chưởng môn, đã viết thư đến ba lần mời Dư Thương Hải tới núi Tung Sơn để dự lễ và cũng để phô trương thanh thế.

Khi Dư Thương Hải mới đến núi Tung Sơn, hắn chắc mẩm ngôi chưởng môn Ngũ nhạc phái thế nào cũng lọt vào tay Tả Lãnh Thiền. Vì thế mà hắn tuy có thù hận với môn đồ phái Hoa Sơn cũng chẳng bận tâm cho lắm.

Dè đâu chức chưởng môn Ngũ nhạc phái lại bị Nhạc Bất Quần phỗng mất, sự tiên liệu của họ Dư thế là chưng hửng. Hắn tiu nghỉu muốn trở về Thanh Thành ngay, thì một chuyện bất ngờ xảy ra. Số là lúc Dư Thương Hải đang xuống núi bỗng thấy Lâm Bình Chi chạy đến bên hắn hẹn giờ tý đêm nay sẽ gặp nhau trên phong thiền đài.

Bản tâm Dư Thương Hải không muốn chịu lời ước hẹn với Lâm Bình Chi nhưng gã này dùng lời lẽ rất ngạo mạn mà thái độ lại cực kỳ bất lễ khiến hắn không tiện thoái thác để bị mất mặt.

Dư Thương Hải nhận lời ước hẹn với Lâm Bình Chi rồi tính thầm trong bụng:

- Phen này Nhạc Bất Quần được làm chưởng môn Ngũ nhạc phái, phái Hoa Sơn lừng lẫy tiếng tăm. Nhưng hiện giờ vây cánh chưa thành, lực lượng còn ít mà trong nội bộ chúng lại rạn nứt. Phe Kiếm tông vẫn còn dư đảng mưu đồ phản bạn thì ta cũng chẳng sợ gì. Có điều ta phải đề phòng bọn chúng dùng số đông để thủ thắng. Nếu chúng kéo nhiều người vây đánh ta thì thật là một điều đáng ngại.

Nghĩ tới đây hắn chàng gia tâm đề phòng, cố ý chậm lại một chút đến sau Lâm Bình Chi để dò xét tình hình.

Dư Thương Hải thấy Lâm Bình Chi đơn thân phó hội, trong lòng đã khấp khởi mừng thầm. Trước hắn định đem hết bọn đệ tử lên núi nhưng sau thấy tình thế không có gì đáng ngại liền chỉ đưa hai tên theo mình lên đài để khỏi bị đối phương khinh rẻ chê cười.

Còn đến hai chục tên đệ tử nữa, Dư Thương Hải để lại sườn núi coi chừng hễ thấy phái Hoa Sơn có người lên đài tiếp ứng Lâm Bình Chi là phải báo tin tức khắc.

Lâm Bình Chi lên tới phong thiền đài thấy có đông người ngủ quanh đó đã lấy làm ngạc nhiên, sau Dư Thương Hải tới nơi càng kinh hãi hơn.

Hắn chau mày lẩm bẩm:

- Mình thật là hớ hênh! Chỉ dò xét gã có đưa thêm người lên núi không mà chẳng ngờ gã lại mai phục sẵn nhiều người ở đây trước rồi. Song ta đã mắc bẫy thì phải tìm kế thoát thân.

Dư Thương Hải biết kiếm thuật phái Hằng Sơn rất mực cao thâm chẳng kém gì phái Thanh Thành. May ở chỗ những tay cao thủ tuyệt đỉnh là Định Nhàn, Định Dật và Định Tĩnh đều đã viên tịch, còn Lệnh Hồ Xung thì bị trọng thương chưa làm gì nổi.

Song Dư Thương Hải vốn là người lo xa hắn nghĩ thầm:

- Tuy nhân tài của phái Hằng Sơn đã bị hao tổn rất nhiều và chưa có người kế tiếp nhưng bọn họ Ở đây rất đông. Chỉ mấy chục ni cô kết thành những kiếm trận luân chuyển vây đánh cũng đủ làm cho ta hao tổn sức lực và là một điều đáng ngại nếu phải kéo dài cuộc chiến đấu.

Bây giờ hắn thấy Nghi Hòa nói vậy mới biết bọn Hằng Sơn tự ý ngủ tại đây chứ không phải do sự bố trí của Lâm Bình Chị Không những thế, theo lời Nghi Hòa thì rõ ràng phái Hằng Sơn tuyệt không thiên về bên nào hắn mới yên tâm đáp:

- Các vị đã bảo không thiên vị ai thì cứ ở đó mà coi xem kiếm pháp của phái Thanh Thành và phái Hoa Sơn ai cao ai thấp.

Hắn ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Các vị đừng tưởng Nhạc Bất Quần đã thắng được Tả Lãnh Thiền ở phái Tung Sơn là kiếm pháp của lão nhất định phải cao thâm tuyệt đỉnh. Dù cho kiếm pháp phái Hoa Sơn có ở vào hạng nhất Ngũ nhạc kiếm phái đi chăng nữa thì võ lâm cũng còn nhiều cao thủ hơn đời. Kiếm pháp phái Hoa Sơn chưa chắc ăn thua vào đâu. Theo nhận xét của lão đạo thì kiếm pháp phái Hằng Sơn cũng đã cao thâm hơn rồi.

Dư Thương Hải nói mấy câu này cốt để gây ly gián giữa hai phái Hoa Sơn và Hằng Sơn nhưng mục đích chính yếu là bọn đệ tử Hằng Sơn đừng viện trợ Lâm Bình Chi thì hắn mới nắm chắc được phần thắng.

Bọn đệ tử phái Hằng Sơn dĩ nhiên đã hiểu dụng ý về những lời nói của Dư Thương Hải. Nghi Hòa liền đáp:

- Hai bên muốn đánh nhau thì sao không đánh lẹ đi Đêm hôm khuya khoắt còn lời đi tiếng lại, cãi nhau ỏm tỏi làm chi để cho người ta mất ngủ. Như vậy đâu phải là hạng người lịch sự

biết điều?

Dư Thương Hải nghe Nghi Hòa ăn nói vô lễ thì trong lòng không khỏi tức giận bụng bảo dạ:

- Bữa nay lão đạo còn bận tâm đối phó với thằng lỏi họ Lâm chưa rảnh tay trừng trị bọn ni cô chúng bay được. Nhưng mai đây bọn môn hạ phái Hằng Sơn qua lại giang hồ vô phước mà lọt vào tay ta thì rồi chúng bay sẽ biết lão đạo không vừa.

Nguyên Dư Thương Hải là con người tính khí nhỏ nhen, bụng dạ hẹp hòi mà lại tự kiêu tự đại. Khi hắn thấy những kẻ hậu bối trong võ lâm mà không tỏ lòng tôn kính khép nép, nói năng từ tồn liền sinh lòng bất mãn ngay. Nay Nghi Hòa nói với lão như người ngang hàng lại có vẻ hỗn xược nếu là lúc bình thường thì hắn đã nổi hung làm oai làm phước rồi vì hắn nhận thấy đối phó với Lâm Bình Chi là quan trọng hơn nên đành nín nhịn.

Lâm Bình Chi bỗng tiến lại hai bước lên tiếng:

- Bớ Dư Thương Hải! Ngươi chỉ vì dòm ngó kiếm phổ nhà ta mà sát hại song thân tạ Mấy chục mạng người trong Phước Oai tiêu cục cũng bị bọn môn đồ bất lương phái Thanh Thành nhà ngươi ám hại một cách cực kỳ thảm khốc. Nay ta quyết lấy máu ngươi để rửa mối thù chẳng đội trời chung.

Dư Thương Hải cũng tức giận gầm lên:

- Con trai ta chết về tay mị Dù mi không đến kiếm ta thì ta cũng sẽ tìm mi để băm xác ra làm muôn mảnh mới hả được mối hận này. Mi tưởng chui đầu vào làm môn hạ phái Hoa Sơn để Nhạc Bất Quần che chở là thoát khỏi tay ta chăng? Nếu vậy thì mi ngu quá.

Bỗng một tiếng xoảng vang lên, Dư Thương Hải đã rút trường kiếm khỏi vỏ vung ra.

Đêm nay chính là đêm rằm, vừng trăng vằng vặc giữa trời tỏa làn ánh sáng bạc lung linh xuống cả một vùng, soi tỏ người lùn cùng thanh kiếm dài. ánh trăng và ánh kiếm hòa với nhau thành một làn sóng bạc rung rinh.

Bọn đệ tử phái Hằng Sơn mới coi điệu bộ rút kiếm của Dư Thương Hải đã biết hắn không phải là một nhân vật tầm thường, đều nghĩ bụng:

- Lão lùn này thành danh đã lâu quá không phải là chuyện ngẫu nhiên.

Lâm Bình Chi tiến thêm hai bước, chỉ còn cách Dư Thương Hải chừng hơn trượng. Gã vẫn chưa rút kiếm ra, ngẩng đầu ngó thẳng vào mặt đối phương. Cặp mắt gã đỏ cơ hồ tóe lửa.

Dư Thương Hải thấy Lâm Bình Chi sát khí đằng đằng mà chưa rút kiếm bụng bảo dạ:

- Thằng lỏi con này xem ra cũng quật cường lớn mật chứ không phải tay vừa. Hiện giờ nếu ta vung kiếm ra chiêu "Bích uyên đằng giao" là có thể dọc đứt bụng dưới lên đến cổ họng thành một vết dài tới hai thước rưỡi. Nhưng gã là hạng hậu sinh tiểu bối ra tay trước đâu có phải là bậc đại trượng phu?

Hắn nghĩ vậy liền quát hỏi:

- Mi còn chờ gì mà không rút kiếm ra?

Hắn thủ thế chờ đợi sẵn sàng, hễ thấy Lâm Bình Chi đặt tay vào đốc kiếm là lập tức thi triển chiêu "Bích uyên đằng giao" đâm vào bụng Lâm Bình Chi.

Hắn cho rằng dù bọn đệ tử phái Hằng Sơn có nhìn thấy rõ ràng thì cũng chỉ khen hắn ra tay thần tốc phi thường chứ không thể bảo hắn đánh lén được.

Lệnh Hồ Xung vẫn chăm chú theo dõi cử động của hai người

ở trên đài. Chàng ngó thấy tư thúc của Dư Thương Hải và mũi kiếm trong tay hắn không ngớt rung động liền la lên:

- Lâm sư đệ! Coi chừng hắn đâm vào bụng dưới sư đệ đó!

Lâm Bình Chi nét mặt vẫn lạnh lùng buông tiếng cười lạt rồi xông vào một cách đột ngột nhanh như tên bắn. Chớp mắt đã đến sát Dư Thương Hải cách nhau không đầy một thước. Mũi hai người cơ hồ đụng vào nhau.

Thế xông lên của gã cực kỳ quái dị khiến người ta không thể hình dung mà cử động thần tốc không ai tưởng tượng được.

Cái đà xông vào bất thình lình lại nhanh như cắt của Lâm Bình Chi khiến cho mũi kiếm của họ Dư trệch ra phía sau gã.

Dư Thương Hải cũng không sao xoay mũi kiếm về kịp để đâm thọc vào bụng đối phương.

Nhưng Lâm Bình Chi tay trái đã chụp được vai bên phải Dư Thương Hải còn tay phải gã ấn vào trước ngực đối phương.

Dư Thương Hải bỗng cảm thấy huyệt Kiên Tĩnh bị tê chồn làm cho cánh tay mặt không còn phát huy được chút lực lượng nào nữa. Thanh kiếm trong tay hắn nắm không vững cơ hồ rớt xuống.

Lâm Bình Chi vừa ra một chiêu đã đắc thắng, kiềm chế ngay được cường địch. Thủ pháp gã vừa mau lẹ có lẽ còn hay hơn Nhạc Bất Quần khi lão dùng chiêu này để đả bại Tả Lãnh Thiền. Nhưng chiêu thức và đường lối thì giống hệt.

Lệnh Hồ Xung quay lại nhìn Doanh Doanh thì giữa lúc đó nàng cũng qua ngang ngó chàng.

Bốn mắt cùng nhìn nhau và hai miệng cùng hô:

- Đông Phương Bất Bại!

Hiển nhiên chiêu thức Lâm Bình Chi vừa sử dụng để kiềm

chế Dư Thương Hải đúng là một chiêu xuất thân ở thủ pháp Đông Phương Bất Bại đã thi triển bữa trước trên Hắc Mộc Nhai.

Lâm Bình Chi nắm được Dư Thương Hải rồi, dưới ánh trăng tỏ gã nhìn thấy rõ trong khóe mắt đối phương lộ vẻ kinh hãi vô cùng thì gã rất lấy làm khoái tự nhủ:

- Nếu ta dùng chưởng lực phóng chưởng đánh chết hắn ngay thì chẳng hóa ra là may phước cho hắn lắm ư?

Giữa lúc ấy có tiếng Nhạc Linh San từ phía xa vọng tới:

- Bình đệ! Bình đệ! Gia gia bảo bữa nay hãy tạm tha cho lão...

Nàng vừa bò vừa chạy lên đài thì thấy Lâm Bình Chi đứng trước mặt Dư Thương Hải, không khỏi ngẩn người ra.

Nhưng chỉ thoáng cái nàng đã nhận rõ trượng phu mình chế ngự được đối thủ và đồng thời điểm huyệt lão.

Nàng thở phào một cái nhẹ nhõm rồi nói:

- Gia gia bảo:

Bữa nay Dư quán chủ là tân khách, chúng ta không nên làm khó dễ với lão.

Lâm Bình Chi kiềm chế được đối thủ rồi muốn hành hạ hắn cho hả lòng căm phẫn bấy nay, gã nghe Nhạc Linh San nói vậy chỉ hừ một tiếng chứ không trả lời. Gã vận thêm nội lực vào cánh tay trái nắm chặt lấy huyệt Kiên Tĩnh của Dư Thương Hải khiến hắn đau nhói lên một cái.

Dư Thương Hải lẩm bẩm:

- Nội lực thằng cha này chẳng có chi đáng kể, khốn nỗi mình bị gã điểm vào yếu huyệt không làm gì được. Thực ra nội lực gã còn kém mình xa dù cho gã luyện thêm tới 10 năm nữa cũng chẳng phải là đối thủ của tạ Chỉ vì ta khinh địch sơ ý một chút để gã dùng quái chiêu kiếm chế được tạ Thế là oai danh một đời

của ta đã bị trôi theo dòng nước. Ta còn lo thằng lỏi này quyết tâm báo thù cho song thân gã mà hạ sát ta chứ không chịu nghe lời sư phụ.

Dư Thương Hải nghĩ tới đây vừa buồn vừa giận. Trong lòng hắn còn hối hận vô cùng.

Bỗng nghe Nhạc Linh San lại lên tiếng:

- Gia gia bảo bữa nay hãy tha chết cho lão. Còn việc trả thù thì muốn ra tay lúc nào cũng được, hắn có bay lên trời mất đâu mà ngại?

Lâm Bình Chi đột nhiên vung tay trái lên tát vào mặt Dư Thương Hải hai cái "bốp bốp".

Dư Thương Hải tuy căm hận không bút nào tả xiết nhưng lồng ngực hắn bị tay mặt Lâm Bình Chi đè mạnh lên. Dù nội lực gã không có gì đáng kể, song nếu gã nhả kình lực xô mạnh vào cũng có thể làm chấn động cho hư tâm mạch.

Dư Thương Hải bụng bảo dạ:

- Giả tỷ gã phóng chưởng lực làm cho ta chết đi thì cũng yên được một bề, nhưng chỉ e nội lực gã mới vào hạng thứ tư, thứ năm làm cho ta thành sống dở chết dở thì lại là một sự đau khổ vô cùng!

Hắn tính toán thầm trong bụng như vậy là cân nhắc mọi điều lợi hại rồi đành chịu im tiếng không nói gì và cũng không cử động.

Lâm Bình Chi đánh Dư Thương Hải hai cái tát, gã bật lên một tràng cười rộ, ra chiều đắc ý rồi nhảy lùi lại phía sau đứng cách xa chừng ba trượng.

Gã ngoảnh đầu trông thẳng vào mặt Dư Thương Hải nhưng không nói gì.

Dư Thương Hải vung kiếm lên toan tiến lại tái chiến, song hắn lại tự nhủ:

- Địa vị ta là một bậc đại tôn sư võ học. Một chiêu vừa rồi ta đã bị thất bại trước bao nhiêu cặp mắt. Nếu bây giờ ta còn xông vào đánh ẩu thì đó là thói điên khùng của kẻ tiểu nhân. Hành động vô ý thức này đem so với việc tỷ võ mà thất bại thì còn sỉ nhục hơn gấp trăm lần. Thôi ta đành nhẫn nhục để sau này sẽ tính.

Hắn nghĩ vậy rồi dừng chân đứng lại không tiến ra nữa.

Bỗng thấy Lâm Bình Chi dứt tràng cười liền trở gót đi ngay.

Gã không hỏi han đến Nhạc Linh San một câu nào.

Nhạc Linh San ra chiều tức giận, giậm chân mạnh một cái. Mắt nàng chợt ngó thấy Lệnh Hồ Xung ngồi bên Phong đài, nàng liền cất bước đi tới trước mặt chàng ngập ngừng hỏi:

- Đại sư ca! Thương thế đại sư ca có nặng lắm không?

Lệnh Hồ Xung cứ mỗi lần chạm mặt Nhạc Linh San là trái tim chàng lại đập nhộn lên. Chàng lắp bắp:

- Tiểu huynh.... tiểu huynh.... tiểu huynh...

Nghi Hòa vẫn còn căm tức, nói móc:

- Ngươi cứ yên tâm! Lệnh Hồ đại ca không chết được đâu mà ngại.

Nhạc Linh San lờ đi như không nghe thấy.

Cặp mắt đăm chiêu nhìn thẳng vào Lệnh Hồ Xung, nàng khẽ phân trần:

- Thanh kiếm của tiểu muội bị tuột tay văng lên.... chứ không phải tiểu muội có ý làm cho đại sư ca phải bị trọng thương.

Lệnh Hồ Xung lắp bắp đáp ngay:

- Phải rồi! Tiểu huynh cũng biết thế.... Tiểu huynh cũng biết thế.... Tiểu huynh cũng biết thế...

Chàng muốn là người bình tĩnh ung dung, tính tình khoáng đạt, nhưng hễ đối diện với tiểu sư muội là lại trở nên ngây ngô ngớ ngẩn, ăn nói lúng túng. Chàng nói luôn ba câu "Tiểu huynh cũng biết thế chẳng ra nghĩa lý gì hết." Nhạc Linh San lại nói:

- Đại sư ca bị trọng thương, tiểu muội hối hận vô cùng! Mong rằng đại sư ca đừng đem lòng oán hận.

Lệnh Hồ Xung ấp úng đáp:

- Không.... ! Không.... ! Tiểu huynh có trách gì sư muội đâu?

Nhạc Linh San mặt buồn rười rượi cúi đầu thở dài, hạ thấp giọng nói:

- Thôi! Tiểu muội xin cáo từ.

Lệnh Hồ Xung ngớ ngẩn hỏi:

- Sư muội!.... Sư muội đi đấy ử...

Mặt chàng lộ vẻ buồn thiu và thất vọng.

Nhạc Linh San cắm đầu lủi thủi bước đi.

Trước khi bước xuống đài, nàng đứng dừng quay đầu lại nói:

- Đại sư ca! Gia gia tiểu muội nói về việc hai vị sư tỷ ở Hằng Sơn phái tới Hoa Sơn bữa trước, vì sự hiểu lầm mà thành ra thất lễ, thật có điều không phải. Chuyến này trở về Hoa Sơn, gia gia sẽ có lời xin lỗi và đưa hai vị đó xuống núi.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Hay lắm! Hay lắm!

Chàng trông theo bóng sau lưng Nhạc Linh San xuống núi cho tới khi mất hút vào dẫy cây tùng rồi lẩm bẩm:

- Hồi ta ở trên núi sám hối. Hàng ngày nàng đưa cơm nước

lên cho tạ Lúc ra về, lần nào cũng ra chiều quyến luyến không nỡ rời tay Nàng thường kiếm chuyện khác để kéo dài thời gian. Từ khi nàng có tình với Lâm Bình Chi mới thay lòng đổi dạ với ta có vẻ khác trước.

Chàng còn đang nghĩ vớ vẩn hồi chuyện cũ bỗng nghe Nghi Hòa cười lạt nói:

- Cô này đã chẳng tốt đẹp gì cho lắm lại hay thay dạ đổi lòng, đối với người chẳng có chân tình chi hết. Đem cô ta so với Nhậm tiểu thư thật chẳng đáng làm một tên tiểu tỳ hầu cận.

Lệnh Hồ Xung nghe nói không khỏi giật mình. Chàng chợt nhớ ra là Doanh Doanh vẫn ở bên cạnh mà chàng đối diện với tiểu sư muội như kẻ thẫn thờ mất hồn thì sao tránh được cặp mắt soi mói của nàng?

Mặt chàng bỗng dưng nóng bừng, nhưng khi ngoảnh đầu nhìn lại thì thấy Doanh Doanh đang tựa vào một góc phong thiền đài. Dường như nàng đang nhắm mắt dưỡng thần.

Chàng tự nhủ:

- Ta chỉ mong nàng ngủ thật thì hay biết mấy! Nhưng nàng là người rất minh mẫn, có lý đâu trong lúc này nàng ngồi đó mà ngủ được?

Chàng nghĩ vậy chẳng qua mình tự dối mình mà thôi. Chàng bẽn lẽn muốn tìm lời chữa thẹn mà không biết nói sao.

Trước mặt Nhạc Linh San thì Lệnh Hồ Xung ngớ ngẩn thẫn thờ nhưng đối với Doanh Doanh chàng lập tức trở lại sáng suốt. Chàng thấy lúc này không nên nói gì. Biện pháp hay nhất là không lên tiếng. Hay hơn nữa là chuyển tâm tư nàng sang chuyện khác, không để nàng nghĩ tới chuyện vừa rồi.

Chàng liền từ từ nằm xuống rồi khẽ rên lên một tiếng tỏ ra

mình đụng phải vết thương ở trên lưng làm đau nhói lên.

Quả nhiên Doanh Doanh rất đỗi quan tâm, nàng khẽ cất tiếng hỏi:

- Đụng phải vết thương ư?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Không can gì.

Rồi chàng thò tay nắm lấy tay Doanh Doanh.

Doanh Doanh muốn giựt ra nhưng Lệnh Hồ Xung nắm chặt quá, nàng sợ giựt mạnh làm động đến vết thương chàng đành để yên cho chàng nắm giữ.

Lệnh Hồ Xung mất máu rất nhiều thành mệt quá. Sau một lúc chàng thiêm thiếp ngủ đi.

Sáng hôm sau khi Lệnh Hồ Xung thức giấc thì ánh dương quang đã đỏ ối một vùng núi non. Mọi người e làm kinh động chàng nên không một ai dám lên tiếng.

Lệnh Hồ Xung gắng gượng ngồi dậy thấy mình vẫn chặt tay Doanh Doanh liền đưa mắt nhìn nàng tủm tỉm cười.

Doanh Doanh mặt đỏ bừng rút tay về.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Chúng ta về núi Hằng Sơn quách.

Lúc này Điền Bá Quang đã chặt cây buộc lại thành cái cáng gã liền cùng Bất Giới hòa thượng đặt Lệnh Hồ Xung vào cáng rồi khiêng xuống núi.

Khi đoàn người đi qua Tung Sơn bản viện thì thấy Nhạc Bất Quần đã đứng ngoài cửa. Lão niềm nở tươi cười với mọi người nhưng lúc này không thấy Nhạc phu nhân và Nhạc Linh San đứng cạnh.

Lệnh Hồ Xung lên tiếng:

- Thưa sư phụ! Đệ tử không thể khấu đầu cáo biệt lão nhân gia được. Xin lão nhân gia lượng thứ cho.

Nhạc Bất Quần vội đáp:

- Xung nhi bất tất phải hành lễ, bao giờ Xung nhi thương thế bình phục chúng ta sẽ nói chuyện nhiều. Nay ta làm chưởng môn Ngũ nhạc phái mà không có người nào đắc lực khuông phò. Ta rất trông cậy vào nơi Xung nhi.

Lệnh Hồ Xung gắng gượng nở một nụ cười để đáp lại.

Bất Giới hòa thượng cùng Điền Bá Quang khiêng chàng chạy như bay.

Chỉ trong khoảnh khắc đã đi được một quãng xa.

Trên đường sơn đạo gặp rất đông quần hào đến Tung Sơn tụ hội đang xuống núi.

Bọn môn đồ phái Hằng Sơn xuống tới chân núi Tung Sơn liền thuê mấy cỗ xe lừa để bọn Lệnh Hồ Xung, Doanh Doanh ngồi.

Trời xế chiều, đoàn người đi đến một trấn nhỏ.

Tại trấn này chỉ thấy có một quán trà nhỏ bé bằng tre dựng lên mà khách ngồi đông đặc cả.

Bọn này toàn đệ tử phái Thanh Thành. Cả Dư Thương Hải cũng có ở trong đó.

Dư Thương Hải thấy đoàn đệ tử phái Hằng Sơn tới nơi thì đột nhiên sắc mặt biết đổi ngồi quay ra chỗ khác giả vờ không nhìn thấy.

Trấn ấp nhỏ bé này không còn quán trà quán cơm nào khác.

Người phái Hằng Sơn đành ngồi xuống bậc đá ở dưới thềm phía đối diện để nghỉ chân.

Trịnh Ngạc cùng Tần Quyên vào trong quán nấu nước trà nóng để Lệnh Hồ Xung uống.

Bình trà chưa đun sôi, bỗng nghe tiếng vó ngựa dồn dập.

Trên đường lớn cát bụi tung bay Hai người kỵ mã lao tới rất mau đến trước quán thì dừng lại.

Người ngồi trên ngựa là một nam một nữ. Chính là Lâm Bình Chi và Nhạc Linh San.

Lâm Bình Chi hô lớn:

- Dư Thương Hải! Lão đã biết là ta không chịu bỏ qua mà sao chưa trốn cho lẹ, còn ngồi lại đây?

Lệnh Hồ Xung ngồi trong xe lừa nghe rõ tiếng Lâm Bình Chi liền hỏi:

- Có phải Lâm sư đệ rượt tới không?

Doanh Doanh vội vén rèm xe lên để chàng nhìn rõ cảnh tượng bên ngoài.

Dư Thương Hải đang ngồi trên tấm ghế dài bằng ván gỗ bưng chung trà lên mà nhấp từng hớp. Hắn ra điều không thèm ngó tới.

Uống cạn chung trà rồi, hắn đặt chung xuống lạnh lùng đáp:

- Ta đang chờ mi dẫn xác đến đây chịu chết.

Lâm Bình Chi nói:

- Hay lắm!

Đồng thời gã rút thanh trường kiếm va xuống ngựa một cách đột ngột. Gã xoay tay phóng kiếm đâm tới rồi lập tức nhảy lên ngựa. Gã quát lên một tiếng và cùng Nhạc Linh San hai ngựa song song chạy đi.

Một tên đệ tử phái Thanh Thành đứng ở bên đường ngực

phun máu tươi từ từ té xuống.

Chiêu kiếm của Lâm Bình Chi nhằm bộ vị một cách kỳ tuyệt khiến người ta khó mà tưởng tưởng. Gã tuốt kiếm, xuống ngựa hiển nhiên để tấn công Dư Thương Hải.

Dư Thương Hải vẫn có ý coi thường nội công cùng kiếm pháp của gã. Hắn thấy gã tuốt kiếm tấn công thì trong lòng khấp khởi mừng thầm vì chỉ mong có vậy. Hắn chắc mẩm cùng Lâm Bình Chi đấu kiếm lần này có thể hạ sát gã để rửa cái nhục cực kỳ cay đắng bị thất bại một cách bất ngờ ở phong thiền đài đêm trước. Hắn còn tính sẵn mai đây có gặp Nhạc Bất Quần đến kiếm hắn để chất vấn hay để trả oán thì đó còn là việc về sau.

Ngờ đâu chiêu kiếm của Lâm Bình Chi mới phóng ra nửa vời đã chuyển hướng đâm chết một tên đệ tử phái Thanh Thành rồi lập tức phi ngựa đi ngay.

Dư Thương Hải vừa kinh ngạc vừa tức giận nhảy vọt ra truy kích nhưng hai người bên đối phương cưỡi tuấn mã chạy nhanh như bay không đuổi kịp.

Lâm Bình Chi biến hóa chiêu kiếm vừa rồi khiến cho Lệnh Hồ Xung cũng phải lè lưỡi nghĩ bụng:

- Giả tỷ chiêu kiếm này mà đâm vào ta mà ta tay không binh khí cũng chẳng thể nào chống đỡ được và tất bị gã đâm chết.

Chàng tự lượng kiếm thuật của Lâm Bình Chi còn kém mình xa nhưng đối với chiêu kiếm vừa rồi thì chính chàng cũng chẳng có phương pháp nào chiết giải được.

Lâm Bình Chi tái chiến Dư Thương Hải

Dư Thương Hải trỏ tay về phía cát bụi tung bay đường sau ngựa Lâm Bình Chị Đồng thời hắn vừa dậm chân vừa lớn tiếng thóa mạ. Nhưng Lâm Bình Chi và Nhạc Linh San đã đi xa rồi thì còn nghe thấy tiếng chửi rủa của hắn thế nào được.

Dư Thương Hải lửa giận đùng đùng không nơi phát tiết, hắn quay lại mắng bọn nữ đệ tử phái Hằng Sơn:

- Tụi ni cô thối tha chúng bay biết rõ gã họ Lâm sắp tới đây nên đến trước để mở đường cho gã. Giỏi lắm! Thằng tiểu súc sinh họ Lâm chạy trốn rồi. Tụi bay có lớn mật thì lại cùng ta quyết một trận tử chiến.

Trong bọn nữ đệ tử phái Hằng Sơn, Nghi Hòa tính tình cực kỳ nóng nẩy, nghe hắn thóa mạ không nhịn được liền rút thanh trường kiếm ra nói:

- Đánh nhau thì đánh! Chẳng lẽ bọn ta lại sợ lão ư?

Kể về nhân số thì môn hạ phái Hằng Sơn hiện diện tại đây đông gấp mấy lần phái Thanh Thành ngoài ra lại có Bất Giới hòa thượng, Đào Cốc lục tiên, Điền Bá Quang là những tay cao thủ nổi danh, nếu xẩy cuộc chiến đấu thì phái Thanh Thành quyết không địch nổi vì lực lượng mạnh yếu giữa hai bên đã quá rõ rệt.

Chẳng phải Dư Thương Hải không biết thế, nhưng lúc nóng giận như người điên nên tuy hắn trước nay vốn là người mưu mô già dặn, trù tính sâu sa nhưng hiện giờ không nén nổi giận

mới buông lời thách đố một cách vô ý thức như vậy.

Lệnh Hồ Xung lên tiếng can ngăn:

- Nghi Hòa sư tỷ! Sư tỷ bất tất đối lời với lão làm chi.

Doanh Doanh ngấm ngầm vận nội công dùng phép truyền âm khẽ bảo Đào Cốc lục tiên mấy câu.

Đào Căn Tiên, Đào Cán Tiên, Đào Chi Tiên và Đào Diệp Tiên bốn người đột nhiên vọt mình đi như bay ào ào tới chỗ nhà rạp có bốn con ngựa. Con ngựa này chính là của Dư Thương Hải. Bỗng nghe tiếng ngựa thét lên rùng rợn. Đào Cốc tứ tiên đã chia nhau mỗi người nắm lấy một vó ngựa xé mạnh một cái. Một tiếng roạc kinh khủng vang lên. Con ngựa kia đã bị xé xác thành bốn mảnh. Ruột gan cùng máu tươi bắn ra tung tóe.

Con ngựa này thân hình cao lớn mà cũng bị Đào Cốc tứ tiên tay không xé xác đủ tỏ tý lực của họ mãnh liệt hiếm có.

Quần đệ tử phái Thanh Thành chẳng ai là không kinh hãi thất sắc. Cả bọn môn đồ phái Hằng Sơn cũng bị một phen bở vía, trống ngực đánh hơn trống làng.

Doanh Doanh lên tiếng:

- Dư lão đạo! Giữa họ Lâm và lão có cừu hận với nhau thì mặc lão với gã. bọn ta chẳng viện trợ bên nào mà chỉ tự thủ bàng quang. Lão đừng có kéo bọn ta dính vào đó. Bằng lão muốn đánh nhau thì ta nói thật cho lão hay là bọn lão chẳng thể nào địch nổi. Tội gì mà nhọc sức vô ích?

Dư Thương Hải vội giận mất khôn. Sau khi lão buông lời thóa mạ quần đệ tử phái Hằng Sơn cũng biết là mình dại. Trong lòng lão cực kỳ xao xuyến khiếp sợ nên nghe Doanh Doanh nói vậy liền tra kiếm vào vỏ đánh cách một tiếng rồi dịu giọng:

- Chúng ta đã không liên quan gì với nhau thì ai đi đường

nấy. Xin các vị lên đường trước đi.

Doanh Doanh nói:

- Chúng ta đi cùng với bọn lão.

Dư Thương Hải chau mày hỏi:

- Tại sao vậy?

Doanh Doanh đáp:

- Chẳng dấu gì lão kiếm pháp của nhà họ Lâm thần tốc quá chừng chúng ta muốn coi cho rõ.

Lệnh Hồ Xung chấn động tâm thần. Câu nói của Doanh Doanh đánh trúng vào tâm sự chàng. Kiếm thuật của Lâm Bình Chi thật là kỳ ảo khôn lường cả Độc Cô cửu kiếm cũng không tài nào phá giải được cần phải coi cho biết rõ.

Dư Thương Hải hỏi:

- Ngươi muốn coi kiếm pháp của thằng lỏi kia thì có liên quan gì đến ta?

Câu hỏi vừa ra khỏi miệng hắn biết ngay mình lỡ lời. Vì hắn hiểu rõ giữa Lâm Bình Chi với hắn có mối thù sâu tựa biển thì chẳng khi nào gã chỉ giết một tên đệ tử phái Thanh Thành rồi chịu dừng tay, nhất định gã còn tìm hắn để trả thù. Vậy bọn Hằng Sơn muốn đợi lại để coi Lâm Bình Chi sử kiếm ra sao tàn sát người phái Thanh Thành thế nào là chuyện thường.

Đã là người học võ thì dĩ nhiên khi thấy một môn võ công có chỗ kỳ diệu đặc biệt là phải coi cho đến nơi mới đành tâm.

Bọn đồ đệ phái Hằng Sơn toàn là người sử kiếm đương nhiên chẳng chịu bỏ qua cơ hội tốt này. Có điều bọn họ nhận định toàn thể nhân vật phái Thanh Thành đã trở nên một đàn cừu đang chờ đợi lưỡi đao đồ tể để coi xem chặt mổ thế nào thì thật là khinh người thái quá, tưởng không còn cái nhục nào bằng.

Dư Thương Hải trong lòng căm hận không bút nào tả xiết hắn toan lên tiếng thóa mạ cho bõ tức. Nhưng lời nói mới ra đến cửa miệng hắn cố gắng nhẫn nại chỉ kịt mũi một tiếng rồi bụng bảo dạ:

- Thằng lỏi họ Lâm bất quá sử dụng quái chiêu đột ngột đánh lén một cách hèn hạ, cả hai lần ta không kịp trở tay chứ có chân bản lĩnh đáng kể gì đâu? Chà! Chúng bay đã nhận định như vậy thì rồi lão đạo khiến tụi bay mở mắt mà coi cho rõ kiếm pháp của đạo gia. Ta sẽ băm thằng tiểu súc sinh nát ra như tương.

Hắn nghĩ vậy rồi trở gót về quán ngồi.

Dư Thương Hải cầm hồ trà để rót nước vào chung, bỗng tiếng lách cách vang lên không ngớt vì tay mặt lão run bần bật, nắp bình tra rung động bật lên thành tiếng.

Vừa rồi Lâm Bình Chi rút kiếm ra khoa trước mặt hắn vẫn bình tĩnh như thường cứ đủng đỉnh bưng chung trà lên nhấp coi đại địch trước mặt không vào đâu. Thế mà lúc này lòng tự hỏi lòng:

- Tại sao tay ta lại phát run? Tại sao tay ta lại phát run?

Dư Thương Hải cố gắng vận khí cho bình tĩnh lại mà nắp hồ trà vẫn rung động bật lên tiếng lách cách không ngớt.

Bọn đệ tử phái Thanh Thành lại cho là trong lòng sư phụ căm tức quá không dằn lòng được nên tay phát run.

Thực tình mà nói thì trong thâm tâm Dư Thương Hải lúc này cũng biết là mình sợ hãi đến cùng cực hắn tự nghĩ:

- Giả tỷ nhát kiếm này của Lâm Bình Chi mà đâm vào mình thì chẳng thể nào chống đỡ được.

Lúc này Doanh Doanh đã cởi bỏ quần áo hán tử, mặc nữ trang vào.

Nàng ở trong đám nữ đệ tử phái Hằng Sơn chẳng ai nhìn ra có chỗ nào đặc biệt.

Doanh Doanh thường ngồi một mình trong cỗ xe lừa, xe nàng ngồi ở cách khá xa xe của Lệnh Hồ Xung.

Tuy mối tình luyến ái giữa Doanh Doanh và Lệnh Hồ Xung thiên hạ đều biết rõ song nàng vẫn không sao giải trừ được nỗi thẹn thò.

Bọn nữ đệ tử phái Hằng Sơn thay băng buộc thuốc cho Lệnh Hồ Xung nàng cũng không để mắt ngó tới.

Bọn Trịnh Ngạc, Tần Quyên là những cô nhỏ tuổi nhất biết rõ tâm ý của Doanh Doanh nên không ngớt báo cáo với nàng về tình trạng thương thế của Lệnh Hồ Xung.

Doanh Doanh mỗi khi nghe tin chàng chỉ khẽ gật đầu chứ không nói gì, nàng cũng không lộ vẻ quan tâm ra ngoài mặt.

Doanh Doanh thấy Dư Thương Hải vào quán ngồi uống trà nàng cũng trở về ngồi trong cỗ xe lừa của mình.

Dư Thương Hải nhắp cạn chung trà rồi vẫn chưa trấn tĩnh tâm thần. Hắn ra lệnh cho mấy tên đệ tử đem gã bị Lâm Bình Chi vừa đâm chết ra mai táng ở một khu hoang lương ngoài trấn ấp. Còn số đệ tử nữa cũng vào rạp nghỉ ngơi.

Dân cư trong trấn này đứng xa xa ngó thấy có đám đánh nhau chết người thì sợ bở vía vào nhà đóng cửa lại. Chẳng một ai dám ra dòm ngó nữa.

Lệnh Hồ Xung ngồi trong xe suy nghĩ về kiếm pháp của Lâm Bình Chị Chàng nhận thấy chính kiếm chiêu cũng chẳng có gì đặc biệt mà chỉ kỳ dị Ở chỗ gã ra tay quá mau lẹ quá đột ngột lại tuyệt không có dấu hiệu gì báo trước, bất giác chàng lẩm bẩm:

- Chiêu kiếm này của Lâm sư đệ tấn công bất luận là ai mặc

dầu đối phương là tay cao thủ tuyệt đỉnh ta e rằng cũng khó lòng đỡ gạt được.

Bữa trước trên Hắc Mộc Nhai bọn chàng vây đánh Đông Phương Bất Bại. Trong tay hắn chỉ cầm một mũi kim thêu mà bốn tay cao thủ cũng chẳng có cách nào chống đỡ được.

Bây giờ chàng nghĩ kỹ lại thì cái đó không phải là tại nội công Đông Phương Bất Bại cao thâm đến chỗ kỳ tuyệt cũng không phải chiêu số của hắn cực kỳ ảo diệu mà chỉ vì hắn hành động nhanh như điện chớp. Những thế công thủ tiến thoái của hắn đều ra ngoài sự tiên liệu của mọi người.

Chàng đem so sánh thủ pháp của Lâm Bình Chi kiếm chế Dư Thương Hải ở cạnh Phong thiền đài vừa qua và chiêu kiếm của gã đâm một tên đệ tử phái Thanh Thành mới đây thì nhận thấy đường lối võ công giống hệt đường lối của Đông Phương Bất Bại.

Chàng nghĩ lại chiêu thức mà Nhạc Bất Quần đã đâm đui cặp mắt Tả Lãnh Thiền thì hiển nhiên cũng một đường lối ấy.

Rồi chàng tự hỏi:

- Chẳng lẽ đây là Tịch tà kiếm phổ chăng?

Nghĩ tới đây Lệnh Hồ Xung bất giác khẽ la lên:

- Tịch Tà! Tịch Tà! Sao lại kêu bằng Tịch tà? Chính công phu này có vẻ rất bàng môn tả đạo thì còn Tịch tà thế nào được?

Đoạn chàng tự nhủ:

- Muốn đối phó với môn kiếm pháp đó thì trên đời hiện nay e rằng chỉ có một mình Phong thái sư thúc tổ làm được mà thôi. Vậy sau khi ta khỏi thương thế phải lên núi Hoa Sơn để thỉnh giáo và yêu cầu lão nhân gia chỉ điểm cho cách phá giải mới được.

Rồi chàng lại lẩm bẩm:

- Võ công của Đông Phương Bất Bại luyện theo trong Qùy hoa bảo điển mà ra còn võ công của Nhạc sư phụ và Lâm sư đệ lại là Tịch tà kiếm pháp. Phải rồi! Bữa trước Phương Chứng đại sư bàn về sự tích hai môn công phu này đã nói là nó cùng một nguồn gốc mà ra. Nhưng.... nhưng...

Lòng chàng sực nhớ tới điều gì, bất giác chàng ngồi nhổm dậy. Cử động của chàng làm chấn động cả đến cỗ xe lừa. Vết thương lại đau nhói lên. Chàng không nhịn được bật tiếng rên la.

Nghi Lâm đứng cạnh xe vội hỏi:

- Lệnh Hồ đại ca khát nước ư?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Không phải đâu! Tiểu sư muội ơi! Nhờ tiểu sư muội đi gọi Nhâm tiểu thư qua đây!

Nghi Lâm đáp:

- Xin vâng lời đại ca!

Lát sau Doanh Doanh theo Nghi Lâm sang xe Lệnh Hồ Xung.

Nàng lạnh lùng hỏi:

- Chuyện chi vậy?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tiểu huynh chợt nhớ ra một điều muốn bàn với Doanh muội. Trước kia lệnh tôn nói là trong quý giáo có pho Qùy hoa bảo điển để lại cho Đông Phương Bất Bại. Khi ấy tiểu huynh nghĩ rằng võ công ghi trong Qùy hoa bảo điển không thể bằng được môn thần công mà lệnh tôn tự luyện lấy. Vì thế nên lão nhân gia mới trao Qùy hoa bảo điển cho Đông Phương Bất Bại, nhưng...

Doanh Doanh ngắt lời:

- Nhưng hiểu nhiên công phu của gia gia tiểu muội về sau lại kém Đông Phương Bất Bại có phải thế không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Chính thế! Duyên vo vụ này khiến cho tiểu huynh sinh lòng ngờ vực không sao tìm ra được đáp án. Nên biết con người học võ khi gặp được một pho võ học kỳ thư thì chẳng bao giờ tự mình không học lại đưa cho kẻ khác. Dù là giữa tình phụ tử, phu thê, huynh đệ là những chỗ rất thân ái thì cũng cho luyện chung là cùng. Trường hợp mình bỏ không luyện để đưa cho người khác là một điều rất trái ngược.

Doanh Doanh đáp:

- Tiểu muội đã từng hỏi gia gia về vụ này thì lão nhân gia nói sở dĩ lão nhân gia không luyện võ công trong Qùy hoa bảo điển là vì hai lý do...

Lệnh Hồ Xung ngắt lời:

- Là những lý do gì?

Doanh Doanh đáp:

- Gia gia bảo:

võ công trong Qùy hoa bảo điển không nên học vì luyện nó có hại rất nhiều. Còn lý do thứ hai thì gia gia bảo chính người cũng không ngờ sau khi luyện võ công trong Qùy hoa bảo điển sự thành công lại ghê gớm đến thế!

Lệnh Hồ Xung la lên:

- Không thể học được! Không thể học được! Tại sao lại thế?

Doanh Doanh nghe Lệnh Hồ Xung hỏi vậy bất giác hai má ửng hồng. Chàng ngần ngừ một chút rồi đáp:

- Vì lẽ gì không luyện được Qùy hoa bảo điển tiểu muội cũng không rõ.

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Kết quả cuộc đời của Đông Phương Bất Bại có lấy chi làm tốt đẹp.

Lệnh Hồ Xung chỉ ậm ừ một tiếng chứ không nói gì. Nhưng trong lòng chàng ngấm ngầm cảm thấy dường như sư phụ đang đi vào con đường của Đông Phương Bất Bại.

Lần này lão hạ được Tả Lãnh Thiền đoạt chức chưởng môn Ngũ nhạc phái chàng chẳng lấy chi làm hoan hỉ. Chàng chẳng ưa gì khi phải nghe những lời xu nịnh "thiên thu vạn tải", "nhất thống giang hồ" khi ở Hắc Mộc Nhai. Chàng còn lo nó sẽ đến với Nhạc Bất Quần.

Doanh Doanh khẽ nói:

- Xung ca cần yên nghỉ dưỡng thương, đừng nghĩ những chuyện liên miên cho hao tổn tinh thần. Tiểu muội cũng về nghỉ đây.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Được rồi!

Doanh Doanh vén bức rèm xe để bước xuống, ánh trăng tỏ chiếu vào mặt nàng khiến Lệnh Hồ Xung đột nhiên cảm thấy mình có điều khiếm khuyết với nàng.

Doanh Doanh từ từ trở gót bước đi.

Bỗng nàng lên tiếng:

- Gã Lâm sư đệ của Xung ca mặc quần áo hoa lòe loẹt quá!

Nàng dứt lời thì chân đã tiến về cỗ xe lừa của nàng.

Lệnh Hồ Xung nghe Doanh Doanh nói câu này hơi lấy làm kỳ tự hỏi:

- Nàng phê bình Lâm sư đệ ăn mặc lòe loạt là có ý gì? Lâm sư đệ là tân lang lấy được người vợ như tiểu sư muội, gã ăn mặc

đẹp cũng chẳng có chi là lạ. Các cô này không mấy lưu tâm đến kiếm pháp của gã lại chú ý đến bộ quần áo, thật đáng tức cười và cũng là một điều thú vị.

Lệnh Hồ Xung nhắm mắt lại nhưng không ngủ được. Trong đầu óc chàng hình ảnh Lâm Bình Chi lại hiện ra lúc gã phóng kiếm đâm tới, kiếm quang lấp loáng. Còn gã mặc quần áo gì thì chàng không sao nhớ được.

Vào khoảng nửa đêm xa xa có tiếng ngựa vọng từ phía Tây vọng lại.

Lệnh Hồ Xung ngồi nhổm dậy, vén rèm xe nhìn ra ngoài thấy bọn đệ tử phái Hằng Sơn cùng bao nhiêu người phái Thanh Thành đều tỉnh dậy cả rồi.

Bọn đệ tử phái Hằng Sơn thấy có động lập tức họp từng bọn bảy người kết thành kiếm trận. Họ nhận định phương vị rồi đứng yên không chuyển động. Đây là phép "Tĩnh quan đãi biến" của Định Nhàn sư thái truyền cho từ bao năm trước còn ở lại.

Bọn môn hạ phái Thanh Thành ai nấy đều rút trường kiếm, kẻ xông ra đường, người đứng tựa vào tường, họ có vẻ hoang mang lộn xộn chứ không được bình tĩnh như đệ tử phái Hằng Sơn.

Trên đường lớn, một đôi nhân tuấn chạy săm săm tới nơi.

Dưới ánh trăng tỏ ai cũng nhìn rõ đây chính là vợ chồng Lâm Bình Chi.

Lâm Bình Chi quát lên:

- Dư Thương Hải! Trước kia lũ ngươi vì muốn đánh cắp Tịch tà kiếm phổ mà sát hại song thân tạ Vậy bây giờ ta sử từng chiêu một, ngươi chú ý mà coi cho rõ.

Gã tung mình nhảy xuống ngựa. Thanh trường kiếm vẫn cài

trên lưng chứ không rút ra cầm tay bước lẹ về phía bọn người phái Thanh Thành.

Nay Lệnh Hồ Xung mới định thần nhìn kỹ thì thấy Lâm Bình Chi mặc bộ quần áo vàng lạt, ban đêm nó biến thành mầu bạch nguyệt. Tà áo cùng cửa tay đều thêu hoa mầu vàng thẫm lại viền bằng chỉ kim tuyến lưng thắt đai vàng. Lúc bước chân đi quần áo gã lấp loáng có ánh sáng quả nhiên coi rất rực rỡ.

Bất giác chàng lẩm bẩm:

- Lâm sư đệ là một gã bảnh trai. Nay làm chú rể mới dĩ nhiên phải khác trước rất nhiều. Cái đó chẳng có chi đáng trách.

Đêm qua Lâm Bình Chi ở cạnh Phong thiền đài đã tay không túm được Dư Thương Hải. Bữa nay gã lại giữ nguyên điệu bộ này. Nhưng khi nào phái Thanh Thành còn để gã thi triển tuyệt chiêu như bữa trước?

Dư Thương Hải vừa quát một tiếng đã có bốn tên đệ tử chống kiếm tiến ra.

Hai tên chia nhau nhằm đâm vào hai bên tả hữu trước ngực Lâm Bình Chị Còn hai tên cầm kiếm quét ngang từ tả sang hữu chém vào hai chân gã.

Đào Hoa Tiên, Đào Thực Tiên thấy vậy giật mình kinh hãi không nhịn được bất giác bật tiếng la.

Một người hô:

- Tiểu tử! Phải cẩn thận đấy!

Còn một người hô:

- Hãy coi chừng! Tiểu tử!

Lâm Bình Chi vươn tay ra rất mau lẹ gạt một cái.

Kế đó gã xoay tay phạt ngang vào hạ bàn hai tên đệ tử phái Thanh Thành, đồng thời gã dùng khuỷu tay huých mạnh một

cái.

Bỗng nghe bốn tiếng rú vang lên. Bóng hai người té xuống.

Đây là hai tên đã dùng trường kiếm đâm vào ngực Lâm Bình Chi nhưng chúng bị đối phương sô đẩy khiến cho trường kiếm xoay lại đâm vào bụng dưới chúng.

Lâm Bình Chi hô lớn:

- Tịch tà kiếm pháp! Chiêu thứ nhì và chiêu thứ ba, ngươi coi rồi chứ?

Đoạn gã xoay mình nhảy phốc lên ngựa giục ngựa chạy đi.

Bọn người phái Thanh Thành chẳng còn hồn vía nào nữa.

Chúng đều đứng thộn mặt ra chứ không xông lên rượt theo truy kích.

Khi chúng nhìn đến hai tên đệ tử khác thì thấy thanh trường kiếm tên này đâm từ bụng dưới lên trên vào trước ngực tên kia. Cả hai tên đều tắt hơi mà tay vẫn nắm chặt chuôi kiếm. Vì thế nên hai tên giữ nhau vẫn đứng yên không ngã lăn ra.

Lâm Bình Chi dùng thủ pháp một bên đưa đi một bên đẩy lại. Lệnh Hồ Xung cũng trông thấy rõ ràng.

Chàng vừa bội phục, bất giác bật tiếng khen:

- Thật là tuyệt diệu! Đây đúng là kiếm pháp chứ không phải phép cầm nã.

Dưới ánh trăng tỏ ai cũng nhìn rõ Dư Thương Hải con người thấp lùn đứng bên bốn xác chết ngơ ngẩn xuất thần.

Quần đệ tử phái Thanh Thành vây quanh người hắn nhưng cũng cách xa xa và không một ai dám lên tiếng.

Lệnh Hồ Xung ngồi trong xe nhìn ra thấy Dư Thương Hải vẫn đứng yên không nhúc nhích.

Bóng người hắn dần dần dài ra. Tình trạng này coi rất kỳ bí không bút nào tả xiết.

Một phần đệ tử phái Thanh Thành đã lảng ra chỗ khác, một phần ngồi phệt xuống còn Dư Thương Hải vẫn đứng trơ trơ như tượng gỗ.

Lệnh Hồ Xung đột nhiên nẩy lòng lân mẫn. Chàng thấy hắn là một vị tôn sư phái Thanh Thành mà bị người kiềm chế không còn ho he được chút nào, đành bó tay chờ chết, lòng chàng không khỏi băn khoăn nghĩ ngợi.

Sau chàng buồn ngủ quá rồi nhắm mắt ngủ đi lúc nào không biết.

Lệnh Hồ Xung đang giấc điệp mơ màng bỗng cảm thấy xe lừa chuyển động thì ra trời đã sáng rõ.

Mọi người đều bắt đầu cuộc hành trình.

Trên con đường lớn thẳng tắp, bọn thày trò phái Thanh Thành người cưỡi ngựa kẻ đi chân đang tiến về phía trước. Nhìn bóng sau lưng bọn này thì dường như họ có cảm giác thê lương khôn tả coi chẳng khác một bày trâu dê đang đi vào lò mổ.

Lệnh Hồ Xung bụng bảo dạ:

- Bọn người này đều biết rõ Lâm Bình Chi còn quay trở lại mà họ chẳng có cách nào chống đỡ được. Nếu phân tán đào tẩu mỗi người một phương thì phái Thanh Thành từ đây coi như bị hủy diệt. Chẳng lẽ Lâm Bình Chi tìm đến chùa Tùng Phong trên núi Thanh Thành cũng không có người ra tiếp đãi.

Vào khoảng giữa trưa đoàn người đi tới một thị trấn lớn.

Mọi người phái Thanh Thành vào tửu lâu ăn uống.

Môn hạ phái Hằng Sơn thì vào quán cơm đối diện.

Hai bên cách nhau đường phố nhưng cũng trông rõ bọn thầy

trò phái Thanh Thành uống từng bát rượu lớn, ăn những miếng thịt to.

Bọn ni cô lẳng lặng không ai nói gì.

Mọi người đều hiểu rằng bọn kia mất mạng trong sớm tối nên ăn một bữa cho thỏa thích để rồi chịu chết.

Vào khoảng giờ mùi đoàn người đi tới bờ sông bỗng nghe tiếng vó ngựa dồn dập.

Vợ chồng Lâm Bình Chi lại ruổi ngựa tới nơi.

Nghi Hòa thổi lên một tiếng còi, quần đệ tử phái Hằng Sơn đều dừng lại.

Khi gần tới nơi Nhạc Linh San giật cương dừng ngựa lại trước nhưng Lâm Bình Chi vẫn tiếp tục tiến về phía trước.

Dư Thương Hải vẫy tay một cái, bọn đệ tử đều xoay mình theo bờ sông chạy về phía Nam.

Lâm Bình Chi buông trận cười ha hả la gọi:

- Lão lùn họ Dư kia! Ngươi chạy đâu cho thoát?

Gã thúc mạnh hai về vào bụng ngựa, con ngựa nhảy chồm lại.

Dư Thương Hải đột nhiên quay lại phóng kiếm ra. Kiếm quang vọt lên như cầu vồng nhằm đâm vào mặt Lâm Bình Chi.

Lâm Bình Chi không ngờ thế kiếm của đối phương lợi hại như vậy gã vội rút kiếm chống đỡ.

Dư Thương Hải mỗi chiêu một ráo riết hơn. Người hắn lúc nhẩy vọt lên, lúc nép mình xuống, coi lão lúc này không phải là một lão già sáu chục tuổi thân pháp hắn còn mau lẹ hơn cả hạng thiếu niên. Thanh trường kiếm trên tay hoàn toàn theo thế công.

Tám tên đệ tử phái Thanh Thành cũng múa tít trường kiếm

bao vây phía trước và phía sau ngựa của Lâm Bình Chi nhưng chúng không nhằm chém xuống ngựa.

Lệnh Hồ Xung coi mấy chiêu đã hiểu rõ ý tứ của Dư Thương Hải.

Kiếm pháp của Lâm Bình Chi sở trường về biến hóa khôn lường nhanh như chớp giật nhưng lúc này gã ngồi trên lưng ngựa thì chỗ sở trường đó kém sút rất nhiều. Nếu gã muốn tấn công đột ngột thì phải nhoai người phía trước, chân quặp chặt lấy ngựa chứ không tiến thoái tự do được như bộ chiến. Đồng thời trường hợp này khiến cho đối phương có thể phòng bị.

Tám tên đệ tử phái Thanh Thành kia kết thành kiếm võng bao vây xung quanh ngựa là có ý khiến Lâm Bình Chi không xuống ngựa được, cứ phải ngồi trên lưng ngựa để chiến đấu thì vị tất gã đã phải là đối thủ của Dư Thương Hải.

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Chưởng môn phái Thanh Thành quả nhiên không phải hạng tầm thường. Biện pháp này cực kỳ lợi hại.

Chàng ngưng thần theo dõi kiếm pháp của Lâm Bình Chi thì thấy biến ảo khôn lường, chiêu số rất kỳ diệu mà Dư Thương Hải vẫn chống chọi được.

Chàng coi mấy chiêu nữa rồi mục quang ngẫu nhiên nhìn ra phía Nhạc Linh San đứng ở đằng xa.

Đột nhiên toàn thân chàng run lên và giật mình kinh hãi vì chàng thấy sáu tên đệ tử phái Thanh Thành đang bao vây và bức bách nàng phải từ từ lui ra bờ sông.

Giữa lúc ấy con ngựa của Nhạc Linh San trúng kiếm nơi bụng. Nó đau quá hí vang một tiếng đồng thời nhảy chồm lên hất nàng xuống.

Nhạc Linh San phải nghiêng mình để né tránh hai nhát kiếm đâm tới rồi mới đứng dậy được.

Nhưng sáu tên đệ tử phái Thanh Thành hết sức tấn công tưởng chừng như đánh liều mạng.

Sáu tên này là những tay hảo thủ ở phái Thanh Thành.

Nhạc Linh San tuy đã học được những chiêu Ngũ nhạc kiếm phái khắc trên vách đá hậu động núi sám hối nhưng về kiếm pháp phái Thanh Thành thì nàng lại chưa học quạ Nàng đã học được những kỳ chiêu của Ngũ nhạc kiếm phái, có thể dùng kiếm pháp phái Thái Sơn đối phó với những tay hảo thủ phái Thái Sơn. Cả kiếm pháp Hằng Sơn cũng thế. Nàng còn có thể nhân đối phương kinh hãi quá mà dùng uy thế trấn áp nhưng lấy những cái đó để đối phó với đệ tử phái Thanh Thành thì lại chẳng có hiệu quả gì.

Nhạc Linh San chán ngấy chàng bạc hãnh

Lệnh Hồ Xung mắt đăm chiêu nhìn ra bờ sông. Chàng chăm chú theo dõi cuộc đấu giữa Nhạc Linh San và sáu tên đệ tử phái Thanh Thành đang đi vào giai đoạn gay go quyết liệt.

Chỉ coi mấy chiêu chàng đã biết ngay Nhạc Linh San chẳng tài nào chống lại nổi đối phương được.

Sáu tên đệ tử này đều là những tay hảo thủ ở phái Thanh Thành lại liều mạng tấn công thì dĩ nhiên cuộc đấu cực kỳ khốc liệt.

Đang lúc cấp chiến bỗng một tiếng rú "úi chao" rất khủng khiếp vang lên.

Một trong sáu tên đệ tử phái Thanh Thành bị kiếm chiêu của Nhạc Linh San chặt đứt cánh tay trái.

Lệnh Hồ Xung khấp khởi mừng thầm. Chàng lẩm bẩm:

- Ta chỉ mong bọn Thanh Thành bị đánh lui. Bây giờ một tên bị trọng thương tất bọn chúng phải tụt nhuệ khí.

Chàng có ngờ đâu chẳng những năm tên kia không lùi nửa bước mà cả tên bị chặt cụt cánh tay cũng hùng hổ như người điên, sử kiếm bằng tay phải xông vào đánh ráo riết.

Nhạc Linh San mình đầy những máu. Thần sắc nàng lúc này coi thật khủng khiếp, chẳng khác chi một con thú dữ bị đối phương đánh rát quá phải lùi luôn mấy bước.

Trong lúc hoang mang nàng vô ý sểnh một cái, ngã lăn vào đống đá vụn ở bờ sông.

Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi bật lên tiếng rú:

- Trời ơi!

Chàng lại lớn tiếng thóa mạ bọn đệ tử phái Thanh Thành:

- Quân mặt dầy! Sáu người đánh một cô gái mà không biết xấu.

Bỗng nghe Doanh Doanh lên tiếng:

- Ngày trước chúng ta thắng Đông Phương Bất Bại cùng bằng biện pháp này đây.

Lệnh Hồ Xung nghe nàng nói cũng đúng lý.

Chàng lẩm bẩm:

- Hôm ở Hắc Mộc Nhai bên mình bốn người nhất định bị hạ về tay Đông Phương Bất Bại. May nhờ Doanh Doanh nghĩ được diệu kế nàng tiến lại tấn công Dương Liên Đình làm phân tán tâm thần Đông Phương Bất Bại rồi sau mới phản bại thành thắng. Hiện giờ Dư Thương Hải cũng dùng kế hoạch ấy. Sự thực hắn không hay biết bọn mình đã hạ Đông Phương Bất Bại trong trường hợp nào. Đây chỉ vì hắn cấp trí nghĩ ra được biện pháp này, đáng kể là tay túc trí đa mưu.

Lệnh Hồ Xung chắc rằng Lâm Bình Chi thấy ái thê lâm vào tình trạng nguy ngập, nhất định phải tâm thần xao xuyến lo quay về cứu viện.

Không ngờ lúc chàng chuyển mục quang ngó lại bên này thì thấy gã vẫn thản nhiên tiếp tục ra chiêu đánh với Dư Thương Hải, chẳng để ý gì đến cô vợ mới cưới đang cơn cấp bách, tính mạng tựa ngàn cân treo đầu sợi tóc.

Bên kia sáu tên đệ tử phái Thanh Thành cũng biết rằng cuộc tồn vong của bản phái cùng sự sinh tử của những người hiện ở đây đều tùy thuộc vào cuộc chiến đấu bữa nay có thể giết hoặc

bắt được đối thủ hay không. Vì thế chúng ra chiêu tấn công Nhạc Linh San mỗi lúc một kịch liệt hơn.

Gã đệ tử bị chặt cụt chân tay sau ra máu nhiều không còn đủ sức cầm binh khí chiến đấu được nữa liền quẳng trường kiếm đi, nằm xuống đất lăn xả vào toan ôm chân Nhạc Linh San.

Nhạc Linh San cả kinh kêu thét lên:

- Bình đệ! Bình đệ! Mau lại giúp ta!

Lâm Bình Chi nói:

- Lão lùn họ Dư muốn coi Tịch tà kiếm pháp vậy để hắn coi cho đủ rồi hắn có chết mới nhắm mắt được.

Gã thi triển kiếm chiêu liên tiếp không ngừng khiến Dư Thương Hải phải vất vả chống đỡ cơ hồ nghẹt thở. Gã đem hết những điều sở học về Tịch tà kiếm pháp mà thay đổi chiêu số cho biết ảo khôn lường.

Lâm Bình Chi tuy ngồi trên mình ngựa nhưng nhờ kiếm pháp tinh tuyệt gã dồn ép Dư Thương Hải vào tình thế chỉ còn đường chống đỡ, khó lòng có cơ hội phản kích.

Dư Thương Hải tức giận gầm lên như thú dữ. Da mặt co rúm lại, bộ dạng cực kỳ cực kỳ hoang mang, coi rất thảm hại.

Nguyên võ công của Lâm Bình Chi chẳng những sở trường về thân pháp linh động tiến thoái khôn lường mà chính môn Tịch tà kiếm pháp cũng đã cao siêu gấp mấy mươi lần kiếm pháp của phái Thanh Thành mặc dù Dư Thương Hải đã khổ công rèn luyện mấy chục năm trời.

Lệnh Hồ Xung cả giận quát:

- Ngươi.... ngươi.... ngươi...

Chàng muốn trách Lâm Bình Chi chỉ ham chiến với Dư Thương Hải chứ không chịu ra tay giải cứu cho vợ, nhất là gã

nói mấy câu vừa rồi càng tỏ ra không quan tâm gì đến sự yên nguy của Nhạc Linh San và coi chuyện đùa giỡn với Dư Thương Hải còn quan trọng hơn khiến chàng thêm bất mãn.

Trời đã xế chiều song ánh dương quang còn đang chói lọi.

Lệnh Hồ Xung thấy Lâm Bình Chi hơi nhếch mép, nét mặt gã vừa ra chiều đắc chí lại vừa phẫn nộ khiến chàng nghĩ tới lửa căm hờn nung nấu trong lòng gã đã bấy nhiêu năm nên lúc này gặp cơ hội gã quyết ra tay rửa mối thù chẳng đợi trời chung, rồi chàng cũng giảm phần tức giận gã.

Tình trạng Lâm Bình Chi và Dư Thương Hải lúc này chẳng khác gì mèo bắt chuột. Bắt được chuột rồi mèo còn muốn hành cho điêu đứng trăm chiêu rồi mới cắn chết. Có lẽ mối hận độc của Lâm Bình Chi còn tàn khốc hơn thế nữa.

Lại Nhạc Linh San la hoảng:

- Bình đệ! Bình đệ! Lại đây ngay!

Tiếng nàng thét líu cả lưỡi tỏ ra tình thế khẩn cấp vô cùng.

Lâm Bình Chi đáp:

- Rồi tiểu đệ sẽ đến ngay! Sư tỷ ráng mà chống đỡ thêm lúc nữa để tiểu đệ sử xong Tịch tà kiếm pháp cho hắn coi hết đã. Lão lùn họ Dư cùng chúng ta vốn không thù không oán, hắn phái bọn đồ đệ đến Phúc Kiến tàn hại Phước Oai tiêu cục và hạ sát song thân tiểu đệ chỉ vì muốn lấy pho Tịch tà kiếm phổ. Vậy nay tiểu đệ phải cho hắn coi từ đầu đến cuối môn Tịch tà kiếm pháp. Phải vậy không?

Gã nói mấy câu này rất thong thả, hiển nhiên có ý châm chọc Dư Thương Hải chứ không phải chỉ để đáp lời Nhạc Linh San.

Lâm Bình Chi sợ đối phương chưa hiểu rõ liền hỏi thêm một câu:

- Lão lùn họ Dư! Ta nói vậy có đúng không?

Thân pháp lả lướt của Lâm Bình Chi lúc này càng tuyệt mỹ. Từ chiêu kiếm vung lên đến cái trỏ tay đều ngoạn mục. Thần thái cùng điệu bộ gã trông chẳng khác một cô nữ đệ tử phái Hoa Sơn đang luyện môn Ngọc nữ kiếm thập cửu thức.

Giả tỷ Lệnh Hồ Xung muốn coi Tịch tà kiếm pháp cùng chiêu thức của Lâm Bình Chi cho rõ để nghĩ cách phá giải thì lúc này là một cơ hội rất tốt vì vị trí chàng hướng về phía Dư Thương Hải rất thuận tiện để coi cho rõ. Nhưng chàng còn bận tâm lo nghĩ về Nhạc Linh San chứ đâu có rảnh để coi kiếm chiêu của Lâm Bình Chị Chẳng bao giờ chàng nghĩ đến ngày sau Lâm Bình Chi dùng đến những kiếm chiêu này để giết chàng. Một khi không nghĩ tới chuyện phá giải chàng chẳng cần coi kỹ làm chị Nhất là Nhạc Linh San hiện đang lâm vào tình trạng thập tử nhất sinh.

Thanh âm Nhạc Linh San vẫn tiếp tục kêu cứu rất gấp, Lệnh Hồ Xung không nhẫn nại được nữa chàng cất tiếng gọi:

- Nghi Hòa, Nghi Thanh sư tỷ các vị mau ra cứu Nhạc cô nương, cô không chống được nữa rồi.

Nghi Thanh đáp:

- Bọn tiểu muội đã hứa:

hai bên đánh nhau thì mặc hai bên chứ không thiên vị bên nào. Nếu bây giờ về phe với Nhạc tiểu thư thì e rằng có điều bất tiện.

Người trong võ lâm đã nói rất nhiều về hai chữ tín và nghĩa. Nếu đem so sánh thì chữ nghĩa được coi trọng hơn chứ tín mấy phần. Tuy nhiên những võ sĩ danh môn chính phái đã hứa với ai một lời thì bất luận trường hợp nào cũng chẳng thể xóa bỏ được.

Chẳng những kẻ sĩ danh môn chính phái mà ngay những nhân vật bàng môn tả đạo hành vi của họ tàn độc vô lương, song một lời đã nói ra ngoài cửa miệng họ vẫn xem nặng bằng non. Thà rằng bị chết cũng đành quyết không hối hận.

Kẻ nào nuốt lời hứa đều bị người giang hồ khinh bỉ liệt vào hạng đê hèn.

Lệnh Hồ Xung nghe Nghi Hòa nói vậy biết là đúng sự thật.

Đêm hôm trước quần đệ tử phái Hằng Sơn nằm ở bên cạnh phong thiền đài, trước khi Dư Thương Hải cùng Lâm Bình Chi động thủ bọn họ đã tuyên bố với Dư Thương Hải là quyết chẳng nhúng tay vào bênh vực bên nào. Giả tỷ bây giờ lại có người xông ra cứu Nhạc Linh San thì đó là một việc làm thương tổn rất nhiều đến thanh danh bản phái. Bằng không cứu viện thì Nhạc Linh San tất bị nguy mất.

Lệnh Hồ Xung nghĩ tới đây không khỏi bồn chồn trong dạ. Chàng không biết nói thế nào miệng ấp úng:

- Vụ này.... vụ này.... vụ này...

Doanh Doanh một là thấy Lệnh Hồ Xung ra vẻ băn khoăn hai là nghĩ tới Nhạc Linh San cùng trong bạn gái mà bị cường địch uy hiếp một cách bất công, nàng nổi lòng công ohẫn đột nhiên tung mình vọt tới bờ sông.

Nàng quay lại rút thanh loan đao hình bán nguyệt ở sau lưng ra đánh "soạt" một tiếng rồi dõng dạc tuyên bố:

- Các ngươi hãy mở mắt coi cho rõ, lắng tai nghe cho kỹ:

Ta đây là con gái Nhậm giáo chủ ở Triêu Dương thần giáo. Nhậm Doanh Doanh chính thị là tạ Bọn ngươi những sáu tên lại đường đường là nam nhân hán tử mà kéo bè hiệp lực để uy hiếp một người đàn bà sao không sợ anh hùng hảo hán giang hồ cười

cho đến trẹo quai hàm? Bản cô nương giữa đường thấy chuyện bất bình, nhất định phải ra tay can thiệp.

Lệnh Hồ Xung thấy Doanh Doanh chịu xông ra can thiệp thì mừng rỡ vô cùng, thở phào một cái.

Ngờ đâu vết thương của chàng lại nổi cơn đau kịch liệt phải nằm lăn trong xe.

Bọn đệ tử phái Thanh Thành không để ý gì đến chuyện Doanh Doanh xông ra chúng vẫn liều mạng tấn công Nhạc Linh San.

Nhạc Linh San lùi lại thêm bước nữa thì nghe đánh "bõm" một tiếng! Chân trái nàng đã bước xuống sông.

Vì Nhạc Linh San không biết bơi lội nên một chân bước xuống nước rồi nàng rất đỗi hoang mang, kiếm pháp càng thêm rối loạn.

Giữa lúc ấy bỗng cảm thấy vai trái đau nhói lên nàng đã bị địch nhân đâm trúng một kiếm.

Gã cụt tay thừa thế nhảy vào ôm chặt lấy chân phải nàng.

Nhạc Linh San vung kiếm chém xuống trúng vào lưng gã mà gã vẫn ôm chặt không chịu buông tay.

Nhạc Linh San bỗng thấy mắt tối sầm lại.

Nàng la thầm:

- Mạng ta hỏng mất.

Nàng lại trông thấy Lâm Bình Chi phóng kiếm đâm chếch ra. Tay trái gã bắt kiếm quyết, hươi kiếm trên không gian thành đường cánh cung tựa hồ như người phô trương kiếm pháp trong lúc ung dung nhàn hạ thì lòng nàng rất đau khổ, uất khí bốc lên cơ hồ ngất đi.

Đột nhiên trước mắt thấy hai thanh trường kiếm bay lên, rồi

hai tiếng "bòm bòm" vang dội. Hai tên đệ tử phái Thanh Thành rớt tõm xuống sông.

Nhạc Linh San đầu óc rối loạn, tâm thần mê man, té nhào xuống.

Doanh Doanh múa tít thanh loan đao, chỉ trong vòng hơn chục chiêu ba tên đệ tử phái Thanh Thành còn lại cũng bị thương hết. Binh khí của chúng đều tuột tay rơi mất, chúng đành phải rút lui.

Doanh Doanh lại phóng cước đá tên cụt tay sắp chết nằm đó sang một bên rồi kéo Nhạc Linh San lên.

Nhạc Linh San nửa người dưới ngập trong làn nước sông, quần nàng đã ướt hết, xiêm áo cũng đầy đất cát, máu tươi bê bết.

Doanh Doanh đỡ cho Nhạc Linh San đi lên bờ sông.

Bỗng nghe Lâm Bình Chi la lên:

- Môn Tịch tà kiếm phổ của nhà họ Lâm lão lùn coi đã rõ hết chưa?

Một làn kiếm quang lấp loáng, hai đệ tử phái Thanh Thành bao vây ngựa đã bị trúng kiếm ở huyệt mi tâm.

Lâm Bình Chi giật mạnh giây cương cho con ngựa nhảy vọt qua hai tên đệ tử phái Thanh Thành bị thương ngã lăn ra đó rồi ruổi ngựa chạy đi.

Dư Thương Hải kiệt lực cũng không rượt theo nữa.

Lâm Bình Chi cho ngựa chạy đến bên Nhạc Linh San và Doanh Doanh. Gã nhìn vợ bảo:

- Lên ngựa đi thôi!

Nhạc Linh San đột nhiên nổi lòng chán ghét tưởng chừng muốn chết đi còn hơn là phải theo gã. Nàng giương cặp mắt tức

giận nhìn gã hồi lâu rồi nghiến răng nói:

- Ngươi đi một mình hay hơn!

Lâm Bình Chi hỏi:

- Còn sư tỷ thì sao?

Nhạc Linh San hằn học hỏi lại:

- Ngươi hỏi đến ta làm chi?

Lâm Bình Chi liếc mắt nhìn quần đệ tử phái Hằng Sơn một cái buông tiếng cười lạt rồi hai chân thúc vào vế ngựa lao đi.

Doanh Doanh không ngờ Lâm Bình Chi lại tuyệt tình với người vợ mới cưới đến thế! Nàng ôn tồn nói:

- Lâm phu nhân! Phu nhân lên xe tiểu muội nằm nghỉ ngơi quách!

Nhạc Linh San nước mắt quấn quanh nhưng nàng ráng nhẫn nại cho khỏi trào ra nghẹn ngào đáp:

- Tại ha.... không đi! Cô nương.... tại sao lại cứu tại hạ?

Doanh Doanh đáp:

- Chẳng phải tiểu muội đã cứu phu nhân mà là đại sư ca của phu nhân đã cứu đó.

Nhạc Linh San trong lòng tê tái nàng không nhẫn nại được nữa đành để nước mắt tuôn xối xả. Nàng ngập ngừng:

- Cô nương.... cho tại hạ mượn một con ngựa được không?

Doanh Doanh đáp:

- Được chứ!

Nàng liền trở gót đi dắt một con ngựa đến.

Nhạc Linh San ngập ngừng:

- Đa tạ cô nương.... cô thật là tốt phước.

Đoạn nàng nhảy lên yên, bắt ngựa cho chạy về hướng Đông

tức là phía trái ngược với đường Lâm Bình Chị Dường như để trở về núi Tung Sơn.

Dư Thương Hải thấy Nhạc Linh San lướt ngựa chạy qua bên mình cũng lấy làm quái lạ, nhưng chẳng hỏi gì đến.

Hắn nghĩ thầm trong bụng:

- Thằng tiểu súc sinh Lâm Bình Chi chắc còn trở lại giết tạ Gã muốn cho kỳ hết bọn đệ tử của ta rồi để ta còn trơ trọi một thân rồi sau hắn mới hạ thủ giết mình.

Trước tình cảnh bi thảm của Dư Thương Hải, Lệnh Hồ Xung không nỡ nhìn vào, chàng liền cất tiếng hô:

- Chúng ta đi thôi!

Gã đánh xe đáp:

- Xin tuân mệnh.

Gã quát một tiếng, vung roi lêm không cho nó bật lên tiếng lách cách.

Con lừa biết hiệu tung vó bước đi.

Lệnh Hồ Xung bỗng hừ một tiếng vì chàng thấy Nhạc Linh San đi chạy về phía Đông mà xe lại chạy về phía Tây. Lòng chàng se lại nhưng chẳng thể bảo đánh xe quay lại về phía đông. Chàng vén rèm xe lên nhìn về phía sau nhưng Nhạc Linh San đã mất hút chẳng còn thấy bóng hồng đâu nữa. Trái tim chàng tưởng chừng như chìm hẳn xuống miệng lẩm bẩm:

- Tội nghiệp cho nàng, người đã bị thương lại tấm thân trơ trọi không người chiếu cố, chẳng biết làm thế nào cho được.

Bỗng nghe Nghi Lâm nói:

- Nhạc Linh San trở lại Tung Sơn đã có song thân cô ở đó trông nom cho rất là bình yên. Đại sư ca bất tất phải quan tâm.

Lệnh Hồ Xung nghe cô nói vậy cũng hơi yên dạ đáp:

- Phải rồi!

Chàng nghĩ thầm trong bụng:

- Cô tiểu sư muội này thật tinh tế vô cùng. Bất cứ ta có tâm sự gì cô cũng đoán được.

Trưa hôm sau đoàn người đi đến một quán cơm nhỏ liền dừng lại để nghỉ ngơi ăn uống.

Thực ra quán cơm này không có chi đáng kể là một cái quán. Nó chỉ là một túp lều bên đường cái. Trong lều có đặt mấy cái bàn gỗ để bày đồ ăn uống bán cho người qua lại.

Quần đệ tử phái Hằng Sơn kéo đến đông quá, trong phạn điếm không đủ gạo cho bấy nhiêu người. May ở chỗ quần đệ tử phái Hằng Sơn đem theo đủ thứ nào gạo, nào chảo, nào bát đũa, chẳng thiếu thứ gì.

Mọi người liền khoét lò bên lều cỏ để bắc nồi thổi cơm.

Lệnh Hồ Xung ngồi trong xe lớn chẳng được bao lâu, lòng buồn rười rượi. Nhờ có thuốc trị thương của phái Hằng Sơn rất là thần diệu trong uống ngoài thoa. Thương thế của chàng đã đỡ nhiều.

Nghi Lâm và Nghi Thanh thấy Lệnh Hồ Xung nét mặt âu sầu liền đỡ chàng xuống xe dìu vào trong lều cỏ để nghỉ ngơi.

Lệnh Hồ Xung đăm đăm nhìn về phía Đông.

Chàng tự hỏi:

- Không hiểu Nhạc tiểu sư muội còn trở lại đây nữa không?

Bỗng thấy trên đường cái cát bụi tung bay.

Một đoàn người đang từ phía Đông kéo tới. Chính là bọn Dư Thương Hải.

Bọn người phái Thanh Thành đến ngoài đầu cỏ cũng dừng lại để thổi cơm ăn.

Dư Thương Hải nét mặt buồn thiu vào ngồi bên một cái bàn gỗ ngơ ngẩn xuất thần.

Hắn lẳng lặng không nói nửa lời.

Hiển nhiên hắn tự biết số mạng mình đã tiền định như vậy. Hắn chẳng cần né tránh bọn người phái Hằng Sơn hay úy kỵ điều chi nữa. Thật đúng với câu "Ngoài cái chết chẳng còn việc gì trọng đại hơn". Bất luận phái Hằng Sơn muốn coi cái chết thê thảm của hắn đến mực nào hắn cũng không cần để ý.

Dư Thương Hải vào ngồi trong liều chưa được mấy chốc thì quả nhiên về mé tây có tiếng vó ngựa vọng lại.

Một người kỵ mã từ từ tiến tới.

Người cưỡi trên lưng ngựa mặc áo gấm chính là Lâm Bình Chi.

Lâm Bình Chi ngừng ngựa ở ngoài lều cỏ. Gã thấy bọn người phái Thanh Thành không ai nhìn thẳng vào mặt gã một lần nào. Bọn chúng ai làm việc gì cứ việc nấy. Kẻ nấu cơm vẫn lúi húi nấu cơm. Người uống trà tiếp tục uống trà.

Tình trạng này đã ra ngoài sự tiên liệu của Lâm Bình Chi.

Chàng liền bật lên tiếng cười khanh khách nói:

- Các ngươi không muốn động thủ mà ta vẫn muốn giết người thì làm thế nào được?

Gã xuống ngựa rồi vỗ vào mông nó một cái. Con ngựa liền bước đi tìm nơi có cỏ mà gặm. Lâm Bình Chi thấy trong lều cỏ còn hai cái bàn gỗ bỏ không. Gã liền tiến vào ngồi bên bàn.

Lâm Bình Chi vừa bước chân vào trong lều cỏ, Lệnh Hồ Xung đã ngửi thấy mùi hương ngào ngạt xông vào mũi.

Nguyên Lâm Bình Chi đã nghiên cứu kỹ về cách ăn mặc và bao nhiêu quần áo trong người gã đều tẩm mùi hương. Trên

chóp mũ là một viên ngọc biếc. Tay gã đeo một chiếc nhẫn bằng ngọc thạch màu hồng. Mỗi chiếc giày đều đính hai hạt trân châu.

Cách ăn mặt của Lâm Bình Chi đúng là một chàng công tử con nhà triệu phú, gia tài cự vạn mới ăn mặc như vậy. Gã chẳng có vẻ gì là một nhân vật võ lâm.

Lệnh Hồ Xung bụng bảo dạ:

- Nhà gã ngày trước đã mở Phước Oai tiêu cục thì gã đúng là một vị thiếu gia lắm tiền nhiều bạc. Sau gã bước vào chốn giang hồ phải chịu khổ sở mấy năm. Ngày nay gã học võ nghệ thành một tay có bản lãnh, nên gã muốn hưởng thụ một phen cho bỏ lúc phong trần.

Bỗng thấy Lâm Bình Chi rút trong bọc lấy một tấm khăn và nhẹ nhàng giơ lau lên mặt. Gã vốn là một chàng trai tuấn mỵ mà những cử động rút khăn, lau mặt, rũ áo coi mềm mại chẳng khác cô đào trên sân khấu.

Lâm Bình Chi ngồi xuống đàng hoàng rồi chậm rãi nói:

- Lệnh Hồ huynh! Lệnh Hồ huynh vẫn mạnh giỏi a!

Lệnh Hồ Xung gật đầu đáp:

- Sư đệ cũng bình yên chứ?

Lâm Bình Chi ngoảnh đầu lại chợt thấy một tên đệ tử phái Thanh Thành bưng hồ trà vào rồi rót ra chung cho Dư Thương Hải. Đột nhiên khí tức xông lên, gã cất tiếng hỏi:

- Phải chăng ngươi là Vu Nhân Hào? Ngày trước bọn hung đồ đến giết người nhà tạ Chính ngươi cũng dự phần vào vụ đó. Dù ngươi có cháy thành than ta vẫn nhận ra được.

Vu Nhân Hào đặt mạnh chung trà xuống bàn rồi quay phắt lại. Tay nắm đốc kiếm, hắn lùi hai bước rồi hỏi lại:

- Đúng ta là Vu Nhân Hào. Ngươi định làm gì ta?

Thanh âm hắn tuy lớn song giọng nói vẫn run run. Nét mặt xanh rờn ra chiều sợ sệt.

Lâm Bình Chi mỉm cười nói:

- Ngươi cũng nổi tiếng là anh hùng hào kiệt. Trong "Thanh Thành Tứ Tú" ngươi đã đứng vào hàng thứ ba mà sao ta chẳng thấy ngươi có khí phách con người hào kiệt chút nào? Thật là đáng tức cười!

Lâm Bình Chi đại chiến Mộc Cao Phong

Bốn tên mới nhập môn sau này vào làm đệ tử phái Thanh Thành là Hầu Nhân Anh, Hồng Nhân Hùng, Vu Nhân Hào và La Nhân Kiệt vì thế mà người ta kêu bọn chúng là "Anh Hùng Hào Kiệt Thanh Thành tứ tú".

Trong bọn bốn tên này thì La Nhân Kiệt đã bị Lệnh Hồ Xung hạ sát ở Túy Tiên lâu trong thành Tương Nam.

Hầu Nhân Anh và Hồng Nhân Hùng vẫn hầu cận bên mình Dư Thương Hải.

Lâm Bình Chi chỉ thấy Vu Nhân Hào không dám trả lời lại cười lạt nói tiếp:

- Lệnh Hồ huynh đây bảo các ngươi là Cẩu Hùng Dĩ trư Thanh Thành tứ thú. Đại sư ca ta mới coi ngươi như loài dã thú là còn tử tế đấy. Theo ý ta thì.... hà hà.. e rằng các ngươi chưa bằng được giống cầm thú.

Vu Nhân Hào nét mặt giận xám xanh mà không dám nói gì. Tay hắn vẫn nắm đốc kiếm mà chưa rút ra khỏi vỏ.

Giữa lúc ấy bỗng nghe mé Đông có tiếng vó ngựa dồn dập.

Hai người kỵ mã đang lao rất mau đi tới. Khi đến trước mặt quán cỏ thì dừng lại.

Mọi người ngoảnh đầu nhìn ra bất giác la lên một tiếng:

- Ô kìa!

Người cưỡi ngựa đi trước là một lão già lưng còng người béo chùn béo chụt mà thấp lủn thủn. Lão là Tái Bắc minh đà Mộc

Cao Phong. Còn người cưỡi ngựa đi sau chính là Nhạc Linh San.

Lệnh Hồ Xung vừa ngó thấy Nhạc Linh San trở lại ngực chàng nóng bừng lên và trong bụng rất lấy làm mừng.

Khi chàng nhìn kỹ lại thì thấy Nhạc Linh San hai tay bị trói quặt về sau lưng. Dây cương con ngựa nàng cưỡi cũng do Mộc Cao Phong nắm giữ. Chàng biết ngay nàng bị lão bắt và bức bách phải đi theo lão.

Lệnh Hồ Xung trước tình trạng này không thể nhịn được đã toan nổi nóng sau chàng lại tự nhủ:

- Hiện trượng phu nàng cũng có mặt ở đây, ta là người ngoài không nên xuất đầu lộ diện. Trường hợp mà gã không hỏi gì đến ta sẽ tìm cách cứu thoát nàng cũng chưa muộn.

Lâm Bình Chi vừa ngó thấy Mộc Cao Phong gã tưởng chừng một bửu bối từ trên trời rơi xuống.

Gã mừng rỡ như mở cờ trong bụng nhủ thầm:

- Thằng cha còng lưng này cũng dính vào vụ sát hại song thân tạ Ta chưa kịp tìm đến hắn không ngờ hắn tự dẫn xác tới tìm tạ Thế mới biết ông trời có mắt.

Mộc Cao Phong không nhận ra Lâm Bình Chị Ngày trước lão đã gặp gã ở nhà Lưu Chính Phong trên núi Hành Sơn nhưng bữa đó Lâm Bình Chi cải trang làm người lưng còng. Mặt gã lại dán cao chi chít. Còn bây giờ gã là chàng thiếu niên anh tuấn, coi chẳng khác cây ngọc rung rinh trước gió. Gã không còn một nét nào giống bữa trước thì lão nhận ra thế nào được?

Mộc Cao Phong xoay chuyển ý nghĩ rất mau trong đầu óc rồi quay lại bảo Nhạc Linh San:

- Thật là một dịp may hiếm có được gặp bạn hữu đông đảo thế này. Kể ra chúng ta nên ở lại cùng các vị uống một chung trà

nói mấy câu chuyện hàn huyên. Nhưng vì gia gia ngươi có việc cần kíp vậy chúng ta phải đi ngay.

Nguyên lão thấy bọn người phái Thanh Thành và phái Hằng Sơn ở đây tất đông thì không khỏi chột dạ. Lão chỉ sợ bọn này can thiệp để cứu thoát Nhạc Linh San nên đánh bài tẩu mã sớm đi là hơn.

Lão nghĩ vậy liền hô lên một tiếng rồi giục ngựa ra đi.

Bỗng Nhạc Linh San bật tiếng la hoảng:

- Trời ơi!

Rồi từ trên ngựa té xuống.

Nguyên Nhạc Linh San bị trọng thương hôm trước rồi một mình định trở về Tung Sơn để gặp song thân. Nhưng nàng vừa đi được một lúc bỗng gặp Mộc Cao Phong.

Lão gù này bụng dạ hẹp hòi. Ngày trước lão cùng Nhạc Bất Quần đấu nội công rồi bị thất bại để vợ chồng Lâm Chấn Nam được cứu thoát, lão lấy làm nhục nhã vô cùng nên lòng chẳng lúc nào quên.

Sau lão được tin Lâm Bình Chi con trai Lâm Chấn Nam xin vào làm môn hạ Hoa Sơn. Mới đây gã lại lấy con gái Nhạc Bất Quần làm vợ. Lão cho rằng pho Tịch tà kiếm phổ đã được Lâm Bình Chi đem lên núi Hoa Sơn nên lòng càng tức giận mà chưa có cách nào đoạt lấy.

Mộc Cao Phong cũng biết tin việc Ngũ nhạc kiếm phái hợp thành Ngũ nhạc phái nhưng lão bị bọn người Ngũ nhạc kiếm phái khinh thường mà Tả Lãnh Thiền cũng không đưa thiếp mời.

Bao nhiêu mối hận chứa chất trong lòng Mộc Cao Phong đến mai phục ở gần núi Tung Sơn để chờ Ngũ nhạc phái xuống núi.

Lão định bụng:

- Nếu chúng đi từng đoàn từng đội và có sư trưởng đồng hành thì ta không thể lộ diện được. Ta chỉ nhằm bắt lấy mấy tên đi một mình để rửa hận cho vơi nỗi căm tức.

Nhưng lão chờ mãi thấy quần hùng lục tục hạ sơn mà bọn nào cũng đi hàng mấy chục hay mấy trăm người nên không dám hạ thủ.

Bữa nay Nhạc Linh San gặp vận xui một mình nàng cưỡi ngựa trở về Tung Sơn liền gặp lão ra đứng chặn đường.

Kể về võ công thì Nhạc Linh San hiện nay cũng chẳng kém Mộc Cao Phong mấy nỗi. Ngặt vì nàng bị thương ở vai lại bị đối phương tập kích đột ngột. Lão chiếm tiên cơ rồi bắt được nàng.

Nhạc Linh San đưa lời hăm dọa, tự xưng mình là con gái Nhạc Bất Quần tưởng lão phải e dè. Không ngờ lão biết tin này thì vui mừng như bắt được của.

Mộc Cao Phong quyết định chủ ý bắt Nhạc Linh San đem dấu một nơi kín đáo rồi bắn tin đến Nhạc Bất Quần bắt phải đưa Tịch tà kiếm phổ để đổi lấy người về.

Mộc Cao Phong đi đường rất gấp không ngờ đến trước quán cỏ lại chạm trán người phái Thanh Thành cùng phái Hằng Sơn.

Nhạc Linh San xoay chuyển ý nghĩ rất mau, nàng tự nhủ:

- Nếu không nhân cơ hội này thoát nạn để hắn đưa đi thì còn bao giờ có người đến cứu nữa?

Nghĩ vậy nàng chẳng kể gì đến vết thương trên vai cứ nghiêng mình đi cho người từ trên lưng ngựa té xuống.

Mộc Cao Phong nổi hung lên tiếng thóa mạ:

- Con bà nó.

Lão tung mình xuống ngựa cúi lom khom nắm lấy lưng Nhạc

Linh San.

Lệnh Hồ Xung bụng bảo dạ:

- Nhất định Lâm Bình Chi chẳng thể dương mắt lên mà nhìn để mặc người ta làm nhục vợ mình. Tất gã phải ra tay giải cứu.

Ngờ đâu Lâm Bình Chi lấy trong tay áo bên trái ra một chiếc quạt mở ra nhẹ nhàng đưa lên phe phẩy.

Lúc này trời mới sang tháng ba, phương bắc hãy còn tuyết đọng chưa tan đã nóng bức gì mà phải quạt?

Lâm Bình Chi làm bộ tịch như vậy hiển nhiên để tỏ ra mình là người ung dung nhàn hạ.

Mộc Cao Phong nắm lấy sau lưng Nhạc Linh San nhấc bổng nàng lên nói:

- Coi chừng không lại té xuống!

Lão đưa cánh tay lên cao đặt Nhạc Linh San vào yên ngựa rồi lão cũng nhẩy lên lưng ngựa của mình.

Mộc Cao Phong toan giục ngựa ra đi bỗng nghe Lâm Bình Chi cất tiếng nói:

- Lão Mộc kia! Ở đây có người bảo lão võ công tầm thường lắm vậy lão tính sao?

Mộc Cao Phong ngẩn mặt ra. Lão thấy Lâm Bình Chi ngồi riêng một bàn tựa hồ không phải người cùng bọn phái Thanh Thành mà cũng không phải cùng phe với phái Hằng Sơn. Trong lúc nhất thời lão không hiểu lai lịch gã liền cất tiếng hỏi:

- Ngươi là ai?

Lâm Bình Chi mỉm cười đáp:

- Lão hỏi ta làm chỉ Người bảo lão võ công tầm thường không phải là ta.

Mộc Cao Phong hỏi:

- Ai đã bảo thế?

Lâm Bình Chi gõ cây quạt xuống bàn đánh cạch một tiếng rồi trỏ vào Dư Thương Hải đáp:

- Chính Dư quán chủ phái Thanh Thành đây đã bảo vậy. Y mới được coi bí quyết về một môn võ công mà lại chính là một môn kiếm pháp cao nhất thiên hạ. Kiếm pháp đó dường như kêu bằng Tịch tà kiếm pháp.

Mộc Cao Phong vừa nghe tới bốn chữ "Tịch tà kiếm pháp" lập tức lão phấn khởi tinh thần, nhếch mắt ngó qua Dư Thương Hải thì thấy hắn trong tay cầm chung trà đang ngồi ngẩn ngơ xuất thần dường như lời nói của Lâm Bình Chi vừa rồi hắn cũng không nghe rõ.

Mộc Cao Phong không đoán ra được lời nói của Lâm Bình Chi là thật hay là giả nhưng lão rất quan tâm đến Tịch tà kiếm phổ lạc lõng nơi đâu. Lão đã nghe thấy người nói đến thì chẳng tài nào chịu bỏ qua liền cất tiếng hỏi Dư Thương Hải:

- Lão lùn họ Dư kia! Mộc mỗ kính mừng lão đã được coi thấy Tịch tà kiếm pháp. Nhưng không hiểu có thực vậy chăng?

Dư Thương Hải đáp:

- Đúng đó! Tại hạ quả đã được coi từng chiêu từng thức từ đầu đến cuối môn kiếm pháp này.

Mộc Cao Phong vừa kinh ngạc vừa mừng thầm từ trên lưng ngựa nhẩy xuống.

Lão tiến vào bên bàn Dư Thương Hải ngồi hỏi:

- Nghe nói pho kiếm phổ này Nhạc Bất Quần ở phái Hoa Sơn đã lấy được mà sao lão Dư còn thấy nó?

Dư Thương Hải đáp:

- Dư mỗ không được thấy kiếm phổ mà chỉ được coi người sử môn kiếm pháp này.

Mộc Cao Phong nói:

- Ủa té ra là thế! Tịch tà kiếm pháp có thứ chân có thứ giả. Tỷ như mấy người hậu bối Phước Oai tiêu cục ở Phúc Châu đã học được là giả đó chứ có phải Tịch tà kiếm pháp con mẹ gì đâu? Kiếm pháp chúng sử khiến cho người ta phải cười đến trẹo quai hàm. Kiếm pháp mà lão Dư được coi chắc là của thật phải không?

Dư Thương Hải đáp:

- Tại hạ không biết thế nào là chân hay giả. Người sử kiếm pháp đó chính là hậu bối của Phước Oai tiêu cục tại thành Phúc Châu.

Mộc Cao Phong cười ha hả nói:

- Lão đã làm đến tôn chủ một phái chẳng lẽ còn không phân biệt được môn kiếm pháp nào là chân là giả? Lâm Chấn Nam ở Phước Oai tiêu cục có phải chết về tay lão Dư không?

Dư Thương Hải đáp:

- Thực tình Dư mỗ không biết Tịch tà kiếm pháp nào là chân hay giả. Mộc đại hiệp là tay kiến thức cao minh chắc phân biệt được thực giả.

Mộc Cao Phong đã biết lão đạo lùn này võ công cùng kiến thức đều vào hạng nhân tài bậc nhất trong võ lâm. Nay bỗng hắn nói câu này thì tất là có thâm ý gì khác.

Lão nghĩ vậy rồi bật lên mấy tiếng cười khó khăn đảo mắt nhìn bốn phía thì chỉ thấy ai cũng dương mắt nhìn lão và nét mặt người cũng ly kỳ cổ quái tựa hồ như cảm thấy lời nói của lão sai trật.

Lão liền nói:

- Nếu Mộc mỗ được coi thì hay dở cũng ra ngay.

Dư Thương Hải nói:

- Mộc đại hiệp muốn coi cũng chẳng khó gì. Người sử kiếm pháp đó hiện nay ngồi ngay trước mắt.

Mộc Cao Phong không khỏi run lên. Lão lại đảo mắt nhìn ngó mọi người khi mục quang đưa tới Lâm Bình Chi thì thấy gã thản nhiên như không liền hỏi:

- Có phải người sử Tịch tà kiếm pháp là vị thiếu niên này không?

Dư Thương Hải trầm trồ khen ngợi:

- Đáng phục! Thật là đáng phục! Nhãn quang của Mộc đại hiệp quả có chỗ độc đáo vừa ngó tới đã nhận ra ngay.

Mộc Cao Phong ngắm nghía Lâm Bình Chi từ trên xuống dưới lại từ dưới lên trên. Lão thấy cách phục sức của gã cực kỳ xa hoa ra tuồng một vị công tử con nhà hào quý gia tài bách vạn thì nghĩ thầm trong bụng:

- Lão lùn họ Dư nói vậy tất là có âm mưu ngụy kế gì muốn đối phó với tạ Người đời thường nói:

Hảo hán không chịu hứng cái thua trước mắt. Vậy ta chẳng dây dưa với lão làm chi lên đường sớm đi là hơn. Chỉ cần sao giữ được vị cô nương họ Nhạc kia chẳng lo gì Nhạc Bất Quần không đưa kiếm phổ đến để chuộc người.

Lão liền cười ha hả nói:

- Lão Dư kia! Đã lâu ngày không được gặp nhau mà còn thích nói đùa. Mộc mỗ có việc gấp phải đi ngay Dù Tịch tà kiếm pháp hay Tịch ma kiếm pháp thì Mộc mỗ cũng chẳng để lòng.

Mộc Cao Phong vừa dứt lời lão đã băng mình vọt ra nhảy lên

lưng ngựa.

Mộc Cao Phong gù lưng, thân hình tròn ủng như trái banh thịt thế mà lão nhảy lên lưng ngựa rất lanh lẹn.

Giữa lúc ấy mọi người bỗng hoa mắt lên, tựa hồ thấy Lâm Bình Chi nhảy vọt ra ngoài đứng chắn trước ngựa Mộc Cao Phong. Nhưng thoáng cái đã thấy gã ngồi cạnh bàn trong quán cầm quạt phe phẩy dường như chưa rời khỏi chỗ ngồi. Thân pháp gã thật là quỷ khóc thần sầu. Chính người trông thấy cũng khó tin ở mắt mình.

Mọi người còn đang ngơ ngác bỗng nghe Mộc Cao Phong quát lên một tiếng giục ngựa lao về phía trước.

Lệnh Hồ Xung, Doanh Doanh và Dư Thương Hải là những tay cao thủ hơn đời, mục quang xuất chúng còn trông rõ Lâm Bình Chi điểm lẹ vào con ngựa của Mộc Cao Phong hai cái. Nhất định gã đã hạ thủ rồi.

Quả nhiên con ngựa vừa tung vó đi hai bước thì bất thình lình đâm quáng vào cây cột quán cỏ.

Phát đụng này rất mạnh làm cho nửa quán lập tức ụp xuống.

Dư Thương Hải nhanh chân nhảy vọt ra ngoài.

Lệnh Hồ Xung và Lâm Bình Chi đều bị cỏ danh cùng vấn rác trút đầy xuống người.

Nghi Lâm đưa tay phủi cỏ rác cùng bụi bặm trên người Lệnh Hồ Xung.

Lâm Bình Chi vẫn giữ thái độ ung dung, thủng thẳng gấp cây quạt lại phủi cỏ rác trên vai.

Gã giương mắt lên nhìn Mộc Cao Phong thấy lão khẽ nghiêng người từ trên ngựa nhảy xuống, buông dây cương ra.

Con ngựa đi được mấy bước lại đâm sầm vào gốc cây lớn.

Nó thét lên một tiếng khủng khiếp rồi ngã lăn ra, đầu nó nhuộm đầy máu tươi.

Hành động của con ngựa quái dị như vậy là vì cặp mắt nó đui rồi.

Quả nhiên Lâm Bình Chi đã đâm mù mắt ngựa bằng thủ pháp cực kỳ thần tốc.

Lâm Bình Chi đưa mắt nhìn Mộc Cao Phong lên tiếng:

- Người mù cưỡi con ngựa đui để nó đâm bổ nháo bổ nhào như vậy thật là nguy hiểm vô cùng.

Mộc Cao Phong cười ha hả nói:

- Thằng lỏi ngông cuồng kia! Lão lùn họ Dư bảo ngươi biết sử Tịch tà kiếm pháp vậy ngươi thử trổ tài cho lão gia coi.

Dĩ nhiên Mộc Cao Phong cũng biết con ngựa của mình bị Lâm Bình Chi đâm đui mắt. Thế mà lão không nổi hung, vẫn bình tĩnh tươi cười thì thật là con người đã dầy công phu hàm dưỡng.

Lâm Bình Chi hững hờ đáp:

- Dư quán chủ nói đúng đó! Lão đã muốn coi Tịch tà kiếm pháp của ta thì rồi sẽ được thỏa mãn. Vì lão thèm môn Tịch tà kiếm pháp của nhà ta mà đem tâm gia hại song thân tạ Thế thì tội ác của lão cũng tương đương với tội ác của Dư Thương Hải, không ai hơn ai kém.

Mộc Cao Phong không ngờ anh chàng công tử con nhà phú gia ngồi trước mặt lại chính là con trai Lâm Chấn Nam. Bây giờ lão đã biết lai lịch gã thì trong lòng không khỏi kinh hãi, miệng lẩm bẩm:

- Thằng lỏi họ Lâm đã ngang nhiên khiêu chiến với ta như vậy để rửa mối huyết cừu thì bữa nay tất gã ỷ mình thế mạnh mà không e sợ chi hết. Huống chi Ngũ nhạc kiếm phái nay đã

hợp nhất thì bọn ni cô phái Hằng Sơn nhất định về phe với gã.

Lão nghĩ tới đây chợt động tâm, liền xoay tay lại toan nắm lấy Nhạc Linh San.

Lão tự nhủ:

- Địch nhiều mà ta ít, nếu chiến đấu đường hoàng thi e rằng khó bề thủ thắng. Con nhỏ kia đã là vợ gã ta mà uy hiếp được thì tất gã phải hàng phục.

Giữa lúc ấy sau lưng lão có luồng kình phong xô nhẹ tới, tiếp theo là một chiêu kiếm chém lại.

Mộc Cao Phong nghiêng mình tránh khỏi, đồng thời tiện tay gạt thanh kiếm sang một bên. Lão quay đầu nhìn lại thì chiêu kiếm này do Nhạc Linh San phóng ra.

Nguyên Nhạc Linh San đã được Doanh Doanh cắt đứt giây trói trên tay và giải khai những huyệt đạo bị phong tỏa trong người nàng.

Chiêu kiếm của Nhạc Linh San bị Mộc Cao Phong hất mạnh ra làm rung động đến vết thương khiến nàng đau nhói lên. Hơn nữa những huyệt đạo trong người bị phong tỏa đã lâu bây giờ mới được giải khai, chân tay hãy còn tê chồn. Tuy nàng căm hận Mộc Cao Phong không biết đến thế nào mà nói nhưng nàng phải nhẫn nại không công kích nữa vì nàng tự biết sức mình lúc này không địch lại đối phương.

Lâm Bình Chi cười lạt hỏi:

- Lão uổng là một nhân vật danh lâu năm trong võ lâm. Ta không ngờ lão lại quá đê hèn vô liêm sỉ đến mức độ uy hiếp cả người phụ nữ nhỏ tuổi vào hàng hậu bối. Lão còn muốn sống thêm ít ngày thì dập đầu binh binh xuống đất lạy ta ba lạy miệng hô ba câu:

"Gia gia". Như vậy ta để lão sống thêm một năm rồi mới tìm đến hạ thủ vậy lão tính sao?

Ngày trước tại nhà Lưu Chính Phong trên núi Hành Sơn Lâm Bình Chi giả làm người gù bị Mộc Cao Phong uy hiếp, gã phải dập đầu lạy lão ba lạy và hô ba tiếng "gia gia".

Khi ấy trong mình nặng mối huyết cừu Lâm Bình Chi nhất cử nhất động đều phải lấy nhẫn nhục làm đầu. Tuy hôm ấy gã đã thay đổi hình dạng chẳng một ai hay nhưng gã coi đó là điều sỉ nhục vô cùng, suốt đời gã chẳng lúc nào quên. Hiện nay gã đã luyện thành tuyệt nghệ dĩ nhiên gã muốn đem cả thù lớn oán nhỏ ra mà thanh toán cho hả lòng căm giận bấy lâu.

Mộc Cao Phong nghe Lâm Bình Chi hỏi vậy vẫn không nổi nóng cười ha hả đáp:

- Mộc gia sống ở đời đã từng này tuổi đầu chạm trán không biết bao nhiêu là kẻ cuồng vọng. Nhưng hạng tiểu tử mà dám lên mặt ngang tàng như ngươi thì nay mới thấy là một. Dù ngươi có dập đầu lạy ta ba lạy, hô to ba tiếng "gia gia" ta cũng quyết không tha cái mạng nhỏ xíu của ngươi đâu.

Lão không biết đến người gù ngày trước đã dập đầu lạy mình và kêu bằng gia gia lại là Lâm Bình Chi.

Mộc Cao Phong nói rồi từ từ rút kiếm ra.

Bỗng lão quay lại bảo Dư Thương Hải:

- Này lão họ Dư! Bọn lão đều là đạo nhân hãy đối phó với bọn ni cô kia. Hai bên cùng là những người xuất gia hãy choảng nhau đi còn thằng nhỏ này thì để mặc ta.

Mộc Cao Phong sợ bọn quần ni phái Hằng Sơn liên thủ hợp lực với Lâm Bình Chi đánh lão thì khó bề thủ thắng. Lão liền nghĩ ngay đến Dư Thương Hải cũng là kẻ thù của Lâm Bình Chị

Nếu bọn lão cầm chân bọn Hằng Sơn thì chỉ còn một mình Lâm Bình Chi lão sẽ dễ bề hạ thủ.

Dư Thương Hải thấy Mộc Cao Phong muốn đẩy mình ra đánh với bọn Hằng Sơn liền đáp:

- Liệt vị phái Hằng Sơn đã nói ai đánh nhau thì mặc ai, họ không dúng tay vào giúp bên nào cả. Vị cô nương vừa cứu thoát Nhạc tiểu thư đây không phải là đệ tử phái Hằng Sơn.

Thực ra đêm trước ở Phong thiền đài Nghi Thanh, Nghi Hòa có tuyên bố không viện trợ bên nào là trỏ vào Lâm Bình Chi cùng phái Thanh Thành chứ không liên can đến Mộc Cao Phong. Bây giờ Dư Thương Hải cố ý kéo cả lão vào để lão yên tâm đối phó với đại địch.

Mộc Cao Phong được lời Dư Thương Hải liền cả mừng nói:

- Nếu vậy càng hay Mộc đà tử này năm trước đã có cơ duyên hội diện vài lần với mấy vị sư thái phái Hằng Sơn cốt cách của Định Dật sư thái càng khiến cho Mộc mỗ đem lòng kính ngưỡng. Câu chuyện bữa nay là tự thằng lỏi kia sinh sự với Mộc mỗ chứ không phải Mộc mỗ kiếm chuyện với gã. Xin liệt vị bằng hữu phái Hằng Sơn đứng ngoài làm chứng để sau này Mộc mỗ khỏi mang tiếng là kẻ ỷ lớn hiếp nhỏ với bạn hữu võ lâm.

Lão nói đoạn từ từ rút trường kiếm ra.

Thanh kiếm của Mộc Cao Phong hình thù quái dị. Lưỡi kiếm hình thành đường cánh cung. Người lão đã gù thanh kiếm cũng gù luôn. Đúng là đà nhân đà kiếm.

Lâm Bình Chi tay mặt cầm quạt chỉ trỏ, tay trái vén áo ra khỏi quán cỏ đi thẳng về phía Mộc Cao Phong.

Gã đi tới đâu người ta lại ngửi thấy mùi thơm tho ngào ngạt tới đó.

Bỗng nghe hai tiếng "sột sột" vang lên.

Vu Nhân Hào và Phương Nhân Trí hai tên đệ tử phái Thanh Thành đột nhiên mặt tái mét. Máu tươi ở trước ngực vọt lên như suối chúng ngã lăn xuống đất.

Mọi người thấy vậy không khỏi kinh hãi bật lên tiếng la hoảng.

Rõ ràng Lâm Bình Chi ra tay đối phó với Mộc Cao Phong chẳng hiểu tại sao gã lại rút kiếm đâm chết hai tên đệ tử phái Thanh Thành.

Lâm Bình Chi rút kiếm giết người xong lại lập tức tra kiếm vào vỏ. Trong mấy tay cao thủ tuyệt đỉnh như bọn Lệnh Hồ Xung còn ngoài ra mọi người nhìn thấy kiếm quang lấp loáng không ai trông rõ Lâm Bình Chi rút kiếm ra hồi nào chứ đừng nói đến chuyện gã vung kiếm sát nhân nữa.

Vạn lý độc hành Điền Bá Quang nổi danh với đời về môn khoái đao, sở dĩ hắn tung hoành trên chốn giang hồ và khiến cho bao nhiêu tay cao thủ hắc đạo và bạch đạo phải bở vía là nhờ ở đao pháp cực kỳ mau lẹ. Bây giờ hắn ngưng thần chú ý nhìn Lâm Bình Chi thấy trong chớp mắt gã phóng kiếm ra rồi thu về huy động một cách ung dung mà thần tốc phi thường hắn tự biết mình không thể bì kịp. Tuyệt hơn nữa là cặp mắt Lâm Bình Chi thủy chung vẫn giương lên nhìn chằm chặp vào mặt Mộc Cao Phong. Thế mà gã chỉ rung trường kiếm một cái đã thanh toán xong hai tên Vu Nhân Hào và Phương Nhân Trí khiến hắn càng ngấm ngầm bội phục cùng sợ hãi.

Mộc Cao Phong từ từ cúi thấp người xuống. Xương sống lưng lão đã gù nên lúc lão cúi xuống chỉ còn cách mặt đất không đầy hai thước.

Lâm Bình Chi mỉm cười tiến gần về phía Mộc Cao Phong.

Đột nhiên lão gầm lên một tiếng như sói gào. Người lão nhẩy xổ về phía trước. Thanh đà kiếm vạch thành đường cánh cung nhằm móc vào nách Lâm Bình Chi.

Lâm Bình Chi đưa quạt qua tay trái, tay phải lại rút trường kiếm ra đâm vào trước ngực Mộc Cao Phong.

Gã ra chiêu sau mà tới trước, chiêu thức đã mau lẹ lại chuẩn đích.

Mộc Cao Phong gầm lên một tiếng thật to rồi băng mình lùi ra.

Vạt áo trước ngực lão bị rách một vệt dài để hở cả đám lông đen sì ở trước ngực.

Giả tỷ chiêu kiếm của Lâm Bình Chi chỉ đưa thêm về phía trước chừng hai tấc nữa là Mộc Cao Phong phải thủng ngực lòi gan.

Mọi người đứng ngoài coi la lên một tiếng:

- Trời ơi!

Chẳng ai là không kinh hãi.

Mộc Cao Phong vừa thoát chết, nhưng lão vốn là người hung hãn quật cường, lão chẳng úy kỵ chút nào gầm lên như dữ thú cả người lẫn kiếm nhảy xổ về phía trước.

Lâm Bình Chi thấy chiêu kiếm vừa rồi không đả thương được địch nhân rất lấy làm kinh ngạc, miệng lẩm bẩm:

- Thằng cha này nổi tiếng võ lâm lâu năm quả nhiên không phải tầm thường.

Gã lại phóng kiếm veo véo đâm tới hai chiêu liền.

Bỗng nghe hai tiếng choang choảng vang lên.

Hai chiêu kiếm của Lâm Bình Chi đều bị thanh đà kiếm của Mộc Cao Phong hất ra.

Lâm Bình Chi buông tiếng cười lạt rồi tấn công ráo riết. Kiếm chiêu mỗi lúc một mau lẹ hơn.

Mộc Cao Phong khi chồm lên khi phục xuống đón đỡ. Lão múa tít thanh đà kiếm thành một làn kiếm quang bao phủ quanh mình. Thanh trường kiếm của Lâm Bình Chi đâm vào có lúc đụng phải đà kiếm của đối phương gã cảm thấy cánh tay tê chồn. Hiển nhiên nội lực của đối phương còn thâm hậu hơn nhiều.

Lâm Bình Chi không dám coi thường vì nếu gã ra chiêu không thận trọng thì thanh trường kiếm của gã có thể bị hất bay đi. Gã phải nhìn chuẩn đích những chỗ sơ hở mới phóng kiếm lẹ vào phản kích.

Mộc Cao Phong đã vận động thanh đà kiếm cho thành bức màn kiếm quang dày đặc, tuyệt không có chỗ nào sơ hở đến gió mưa cũng khó lọt vào thì kiếm pháp của Lâm Bình Chi tuy rất cao cường nhưng trong thời gian ngắn gã chẳng thể nào hạ được đối phương.

Dù sao Lâm Bình Chi vẫn ở vào thế thượng phong, không thể thất bại được. Mặt khác gã cũng chẳng có cách nào đả thương đối phương mau chóng được.

Mộc Cao Phong chẳng có lúc nào rảnh để phản kích. Tình trạng này ai cũng nhìn rõ. Nếu lão có ý phản công thì làn kiếm quang bại lộ ra chỗ sơ hở để Lâm Bình Chi thừa cơ phóng kiếm đánh lẹ vào là lão không chống đỡ được.

Cách vận kiếm của Mộc Cao Phong lại rất hao tổn nhiều nội lực. Chiêu số nào cũng phải dùng hết sức để chiêu trước có thể liền với chiêu sau như nước chảy không dứt. Nhưng bất luận một tay cao thủ nội lực thâm hậu đến đâu cũng chẳng thể kéo dài tình trạng này mà vĩnh viễn không bị kiệt quệ.

Lâm Bình Chi nhục mạ hiền thê

Giữa bức màn kiếm quang dầy đặc Mộc Cao Phong hò hét không ngớt, lúc vọt lên cao lúc hạ xuống thấp vẫn đầy vẻ oai phong lẫm liệt.

Mấy lần Lâm Bình Chi toan phá bức màn kiếm quang đánh thẳng vào song đều bị đà kiếm hất ra.

Dư Thương Hải đứng ngoài theo dõi cuộc đấu hồi lâu thấy bức màn kiếm dần dần thu hẹp lại chỉ còn chừng nửa thước hiển nhiên Mộc Cao Phong sắp lâm vào tình trạng không kế tiếp nội lực được nữa. Hắn liền rú lên một tiếng cầm kiếm xông ra tấn công liền ba chiêu. Kiếm phong rít lên veo véo. Chiêu nào cũng nhằm vào những chỗ yếu huyệt trên lưng Lâm Bình Chi.

Mộc Cao Phong thùa cơ Lâm Bình Chi phải xoay tay kiếm lại đỡ gạt kiếm chiêu của Dư Thương Hải cũng vung đà kiếm ra quét lẹ vào hạ bàn Lâm Bình Chi.

Kể ra Mộc Cao Phong và Dư Thương Hải đều là những bậc tiền bối nổi danh mà hiệp lực giáp công một gã thiếu niên hậu bối như Lâm Bình Chi thì không khỏi tổn thất thể diện rất nhiều theo quy củ võ lâm.

Nhưng quần đệ tử phái Hằng Sơn dù chẳng ưa gì hai lão Dư Mộc song lại thấy Lâm Bình Chi dọc đường đã hạ sát phái Thanh Thành bằng thủ đoạn cực kỳ tàn khốc chẳng chút dung tình, mặt khác họ nhận rõ một mình Dư Thương Hải hay Mộc Cao Phong đều không phải là địch thủ của Lâm Bình Chi, vậy bây

giờ hai tay đại cao thủ này có hiệp lực tấn công gã họ cũng chẳng lấy chi làm kỳ mà còn cho là một sự tự nhiên.

Ai nấy đều cùng một ý nghĩ:

- Nếu hai lão Mộc, Dư không liên thủ với nhau thì chống lại những chiêu kiếm quỷ khốc thần sầu của Lâm Bình Chi làm sao được.

Bây giờ Mộc Cao Phong đã có thể biến thế đánh thi triển những kiếm chiêu vừa thủ vừa công.

Lâm Bình Chi thấy vậy hơi mừng thầm.

Từ lúc Mộc Cao Phong được Dư Thương Hải xông ra trợ chiến hai bên đã qua lại ngoài hai chục chiêu.

Đột nhiên Lâm Bình Chi xoay tay trái một vòng gã đảo ngược cánh quạt ra ngoài điểm luôn mấy cái cực kỳ mau lẹ. Đầu cánh quạt của gã có đặt mũi kim nhọn dài chừng nửa tấc nhằm đâm vào huyệt hoàn khiêu bên chân phải Mộc Cao Phong.

Mộc Cao Phong giật mình kinh hãi vội hươi đà kiếm lên gạt nhưng thủ pháp Lâm Bình Chi còn nhanh hơn lão một chút nên tuy lão gạt được mũi kim trệch khỏi huyệt hoàn khiêu mà vẫn bị đâm trúng vào huyệt đạo chân trái.

Lão cảm thấy chân trái tê chồn rồi không dám cử động nữa chỉ đứng yên một chỗ múa tít thanh kiếm để bảo vệ toàn thân. Sau hai chân lão dần dần kiệt lực không đứng vững được phải quỳ gối xuống.

Lâm Bình Chi cười khanh khách nói:

- Đến bây giờ lão mới quỳ gối dập đầu...

Gã chưa dứt lời thì chiêu kiếm của Dư Thương Hải đánh tới gã phải vung kiếm lên gạt. Hai thanh kiếm đụng nhau bật lên những tiếng choang choảng rùng rợn.

Lâm Bình Chi lại nói tiếp:

- Như vậy hơi châm mất rồi.

Lại một chiêu kiếm đánh tới.

Lâm Bình Chi xoay tay đánh chát lại một cái rồi phóng chiêu phản kích liền ngay.

Mộc Cao Phong hai chân đã quỳ mọp xuống đất mà tay vẫn múa tít thanh đà kiếm không chậm lại chút nào để khởi thế công mãnh liệt.

Lão còn biết rõ mình nhất định thất bại rồi nên chiêu nào cũng đánh thục mạng hòng đi đến chỗ hai bên cùng chết.

Lúc mới khởi cuộc chiến đấu. Mộc Cao Phong chỉ giữ thế thủ ít khi phản kích thì bây giờ lại biến thành thế công không thủ vì lão không kể gì đến tính mạng mình nữa. Lão đánh rát quá khiến Lâm Bình Chi chưa thể làm gì được lão trong một thời gian ngắn.

Dư Thương Hải cũng nghĩ bụng:

nếu trong vòng hơn chục chiêu không thắng được đối phương mà Mộc Cao Phong sắp té đến nơi thì một mình tất thất bại.

Hắn nghĩ vậy liền múa tít thanh trường kiếm tấn công nhữ vũ bão.

Lâm Bình Chi đột nhiên nổi lên một tràng cười rất dài.

Dư Thương Hải bỗng hai mắt tối sầm lại chẳng nhìn thấy gì nữa.

Kế đó một luồng gió thổi hai vai mát rượi rồi hai cánh tay lìa khỏi mình bay ra ngoài.

Lâm Bình Chi cười rộ nói:

- Ta không giết ngươi cứ để ngươi sống cụt tay đui mắt và cô

độc một mình vùng vẫy giang hồ. Những đệ tử cùng gia nhân ngươi ta cũng giết cho kỳ hết tức là trên đời ngươi chỉ còn kẻ thù mà không có thân nhân.

Dư Thương Hải bị chặt tay đau đớn không chịu nổi miệng lẩm bẩm:

- Gã xử trí với ta thế này còn tàn nhẫn gấp mấy lần là đâm ta một kiếm cho chết. Ta có sống ở đời cũng thành người không hiểu võ công mà còn phải chịu đựng bao nhiêu nỗi nhục nhã hành hạ nữa.

Hắn nghe rõ thanh âm Lâm Bình Chi liền xồ lại đập đầu vào bụng gã.

Lâm Bình Chi cười khanh khách lùi lại tránh khỏi. Không ngờ gã trả được mối đại thù rồi trong lòng cao hứng quá độ thành ra sơ ý lùi đến bên Mộc Cao Phong.

Mộc Cao Phong vung kiếm chém tới làm Lâm Bình Chi dựng kiếm lên chống đỡ.

Đột nhiên gã cảm thấy hai chân bị siết chặt thì ra Mộc Cao Phong đã ôm lấy rồi.

Lâm Bình Chi giật mình kinh hãi. Gã nhìn lại thấy mấy chục tên đệ tử phái Thanh Thành từ bốn mặt nhẩy xổ vào. Gã giãy giụa hai chân nhưng không tài nào thoát khỏi được hai cánh tay của Mộc Cao Phong rít chặt lại như vòng đai sắt.

Lâm Bình Chi vung kiếm đâm vào cái bướu sau lưng Mộc Cao Phong đánh binh một tiếng. Bướu bị đâm thủng một lỗ hổng. Một luồng nước đen do lỗ thủng phun ra ngoài. Mùi tanh thúi xông lên sặc sụa cơ hồ không chịu nổi.

Biến diễn bất ngờ xảy ra phản ứng tự nhiên giục Lâm Bình Chi tự động nhảy lên để né tránh. Nhưng gã quên rằng hai chân

mình đã bị Mộc Cao Phong ôm chặt không sao rút ra được. Luồng nước tanh thúi phun trúng vào mặt Lâm Bình Chị Gã thét lên ầm ầm.

Nguyên làn nước hôi thối đó là do những chất kịch độc tiết ra. Thật chẳng ai ngờ cái bướu trên lưng Mộc Cao Phong lại là túi da chứa nước độc.

Lâm Bình Chi nhắm mắt lại tay trái đưa lên bưng mặt còn tay phải vung kiếm chém loạn xà ngầu vào người Mộc Cao Phong.

Lâm Bình Chi ra chiêu cực kỳ thần tốc và chém túi bụi.

Mộc Cao Phong không né tránh kịp, thực ra lão chỉ cần ôm riết lấy hai chân gã chứ không muốn né tránh.

Dư Thương Hải nghe tiếng hai người kêu la nhận định phương hướng nhẩy xổ lại há miệng cắn vào má bên phải Lâm Bình Chi.

Ba người thành thế quấn giữ chặt lấy nhau không chịu buông tha mà lúc này thần trí người nào cũng nửa tỉnh nửa mê.

Bọn đệ tử phái Thanh Thành thấy Lâm Bình Chi bị giữ chặt liền cầm kiếm xông tới đâm túi bụi vào người gã.

Lệnh Hồ Xung theo dõi cuộc chiến đấu ngay từ lúc đầu chàng nhìn thấy mọi biến diễn rất rõ rệt. Trước chàng còn sợ hãi nhưng bây giờ thấy bọn đệ tử phái Thanh Thành xông lại chém Lâm Bình Chi chàng chẳng thể nghĩ tới mình đang bị trọng thương vội nhảy ra lượm một thanh kiếm trong vũng máu. Chàng phóng kiếm veo véo nhằm chém vào tay kiếm của bọn đệ tử phái Thanh Thành.

Binh khí chạm nhau rít lên chát chúa. Đồng thời những thanh trường kiếm của bọn Thanh Thành tới tấp rớt xuống đất.

Nghi Hòa, Nghi Thanh, Nghi Lâm, Trịnh Ngạc cùng bọn đệ tử

phái Hằng Sơn thấy Lệnh Hồ Xung đã ra tay liền kéo lại vây quanh chàng để hộ vệ. Đồng thời chúng gạt bọn đệ tử phái Thanh Thành ra.

Tiếng gầm thét của Mộc Cao Phong đã bắt đầu nhỏ dần đi, chắc lão bị nhiều vết thương nên đã đến lúc kiệt sức.

Lâm Bình Chi lại bồi thêm một nhát kiếm vào lưng lão.

Dư Thương Hải toàn thân tắm máu mà miệng vẫn cắn chặt lấy má Lâm Bình Chi, nhất định không chịu buông tha.

Lệnh Hồ Xung cứu được Lâm Bình Chi thoát chết rồi thì người chàng cũng đau đớn như dần chân tay liệt lực đứng không vững muốn ngã lăn ra.

Nghi Hòa vội giơ tay ra đỡ lấy người chàng.

Bọn đệ tử phái Hằng Sơn thấy Lâm Bình Chi, Dư Thương Hải và Mộc Cao Phong giữ nhau chằng chằng thì đều sợ run, chẳng một ai dám tiến vào gỡ bọn này ra.

Sau một lúc lâu Lâm Bình Chi dùng tay trái đẩy mạnh một cái hất được Dư Thương Hải ra đồng thời gã cũng rú lên một tiếng rùng rợn chói tai. Hiển nhiên gã đau quá không chịu nổi.

Mọi người ngó thấy má bên phải Lâm Bình Chi máu chảy ròng ròng và có một lỗ thủng thì ra Dư Thương Hải đã cắn đứt mất hẳn một miếng thịt trên mặt gã.

Bây giờ Mộc Cao Phong tắt thở chết rồi mà hai tay còn ôm chặt lấy chân Lâm Bình Chi.

Lâm Bình Chi đưa tay ra sờ vào tay lão rồi tay phải cầm kiếm chặt đứt đi mới rút chân ra được. Vẻ mặt Lâm Bình Chi lúc này cực kỳ khủng khiếp.

Quần đệ tử phái Hằng Sơn thấy thế sợ quá phải lùi lại mấy bước.

Bọn đệ tử phái Thanh Thành chẳng cần để ý gì đến kẻ đại thù kéo ùa lại bên sư phụ để cấp cứu.

Bỗng nghe trong bọn chúng có người vừa khóc vừa la:

- Sư phụ! Sư phụ! Sư phụ không thể chết được.

Mấy tên khác lại kêu lên:

- Sư phụ chết rồi! Sư phụ chết rồi!

Lâm Bình Chi nổi lên tràng cười hô hố như người điên và lớn tiếng reo:

- Ta đã trả được mối đại thù rồi! Ta đã trả được mối đại thù rồi.

Bọn đệ tử phái Hằng Sơn nghe gã cười cũng phát sợ lùi thêm mấy bước. Nghi Hòa vực Lệnh Hồ Xung đưa lên cỗ xe lớn.

Nghi Thanh và Trịnh Ngạc cởi băng buộc thuốc lại vết thương cho chàng.

Nhạc Linh San từ từ cất bước đến bên Lâm Bình Chi nói:

- Bình đệ! Cung hỉ Bình đệ đã trả xong mối huyết cừu.

Lâm Bình Chi vẫn cười rộ không ngớt và tiếp tục la:

- Ta đã trả xong mối đại thù! Ta đã trả xong mối đại thù.

Nhạc Linh San thấy hai mắt gã nhắm chặt liền hỏi:

- Mắt Bình đệ có sao không? Cần phải rửa chất độc ngay đi mới được.

Lâm Bình Chi bỗng ngẩn mặt ra, người gã lảo đảo muốn té.

Nhạc Linh San đưa tay ra đỡ rồi hai người dìu nhau từng bước vào trong quán cỏ.

Nàng lấy chậu nước trong dội lên đầu Lâm Bình Chi.

Gã lại rú lên một tiếng rất thê thảm, hiển nhiên gã đau đớn đến cùng cực.

Bọn đệ tử phái Thanh Thành đứng đằng xa nghe gã rú cũng run sợ.

Lệnh Hồ Xung bảo Nhạc Linh San:

- Tiểu sư muội! Sư muội lấy thuốc dấu rịt cho Lâm sư đệ rồi đỡ y lên cỗ xe lớn của bọn ta để y nằm nghỉ.

Nhạc Linh San ấp úng đáp:

- Đa ta.... đại sư ca!

Lâm Bình Chi bỗng la lên:

- Không cần đâu! Không cần đâu! Việc gì phải cầu cạnh đến ai? Lâm mỗ sống hay chết chẳng liên can gì đến y.

Lệnh Hồ Xung nghe gã nói vậy không khỏi sửng sốt tự hỏi:

- Ta có điều gì đắc tội với gã đâu mà sao gã lại oán hận ta?

Nhạc Linh San cất giọng ôn hòa nói:

- Phái Hằng Sơn có thứ linh dược trị thương rất công hiệu lừng danh thiên hạ. Nếu được...

Lâm Bình Chi hầm hầm quát lên:

- Nếu được cái con khỉ.

Nhạc Linh San buông tiếng thở dài rồi lại lấy thùng nước trong dội lên đầu cho Lâm Bình Chị Lần này gã không rú lên mà chỉ khẽ rên một tiếng.

Nhưng gã nghiến răng quát hỏi:

- Cái gì ngươi cũng khen y hay Y đã quan tâm đến ngươi thì sao không đi theo ỷ Còn hỏi đến ta làm chi?

Bọn đệ tử phái Hằng Sơn nhìn nhau nhớn nhác.

Ai cũng biết Lệnh Hồ Xung vì tình đồng môn ngày trước quên cả thân mình đang bị thương mà ra tay cứu viện cho sư đệ cùng sư muội trong cơn hoạn nạn. Mọi người lại nhìn rõ Lâm

Bình Chi mà thoát chết là nhờ sự cứu viện của Lệnh Hồ Xung. Ai cũng lấy làm kỳ là sao Lâm Bình Chi lại vô lý đến thế! Gã chẳng nghĩ đền ơn cứu mạng thì chớ lại còn buông lời oán trách làm mất cả thể diện Lệnh Hồ Xung.

Quần đệ tử phái Hằng Sơn nghe Lâm Bình Chi chỉ thốt ra những lời bất nhã đều lấy làm tức giận.

Nghi Hòa không nhịn được lớn tiếng quát tháo:

- Người ta đã xả thân cứu ngươi mà sao ngươi chẳng được lời cám ơn thì chớ lại còn thốt ra những lời vô liêm sỉ như vậy?

Nghi Thanh vội kéo tay Nghi Hòa can ngăn:

- Sư tỷ! Gã bị thương nặng như vậy nên biến đổi tâm tính đầy lòng phẫn uất giận cá chém thớt. Sư tỷ chấp với gã làm chi?

Nghi Hòa tức giận đáp:

- Hừ chúng ta cũng bực mình không nhịn được.

Lúc này Nhạc Linh San lấy khăn tay khẽ đặt vào vết thương trên mặt Lâm Bình Chi.

Lâm Bình Chi đột nhiên đưa tay phải ra đẩy nàng một cái thật mạnh.

Phát đẩy này đã vận dụng toàn lực mà Nhạc Linh San lại bất ngờ nên không kịp đề phòng. Người nàng bị hất ra ngoài quán cỏ đập vào bức tường đánh huỵch một tiếng.

Lệnh Hồ Xung cả giận quát:

- Ngươi...

Nhưng rồi chàng tự nhủ:

- Hai chúng đã thành vợ chồng. Vợ chồng chúng cãi lộn hay đánh nhau thì mình là người ngoài cũng không nên dúng vào. Hơn nữa giọng lưỡi Lâm Bình Chi hiển nhiên có ý hằn học với tạ Việc ta đêm lòng luyến ái tiểu sư muội dĩ nhiên gã cũng biết rồi.

Lúc này cả hai người đều đã bị thương ta không thể chen vào cho thêm to chuyện.

Lệnh Hồ Xung nghĩ vậy nên chàng vừa quát một tiếng "ngươi" ra khỏi miệng liền lập tức dừng lại. Song lửa giận bốc lên làm cho chàng phát run.

Lâm Bình Chi tuy hai mắt không nhìn thấy sự vật song ai nói gì gã đều nghe rõ.

Bỗng gã cười lạt hỏi:

- Ta nói điều vô liêm sỉ ư? Nhưng thử hỏi ai là kẻ vô liêm sỉ?

Gã trỏ tay ra ngoài quán nói tiếp:

- Lão lùn họ Dư cùng lão gù họ Mộc kia vì thèm khát kiếm phổ của nhà họ Lâm ta toan bài cướp đoạt và làm hại sinh mạng song thân tạ Tuy chúng là những kẻ hung tàn độc ác cũng chưa đến nỗi mất hết hành vi lỗi lạc quang minh trên chốn giang hồ. Đâu có giống như.... giống như...

Gã quay lại trỏ vào Nhạc Linh San nói tiếp:

- Giống như phụ thân con tiện nhân này là Quân tử kiếm Nhạc Bất Quần đã dùng những thủ đoạn xảo quyệt đê hèn âm mưu lấy kiếm phổ của ta.

Nhạc Linh San đang chống tay vào tường đứng dậy nghe Lâm Bình Chi nói vậy người nàng run bần bật lại phải ngồi phệt xuống, ngập ngừng nói:

- Làm gì.... có chuyện đó?

Lâm Bình Chi cười khẩy đáp:

- Con tiện nhân! Ngươi còn chối cãi ư? Cha con ngươi đồng mưu nhử ta mắc câu là một chuyện rõ ràng. Ta hỏi ngươi:

Một vị đại tiểu thư con gái chưởng môn phái Hoa Sơn mà đem gã cho một tiểu tử đã lâm vào bước đường cùng không nơi

nương tựa như ta đây là vì lẽ gì? Há chẳng phải vì pho Tịch tà kiếm phổ của nhà tả Kiếm phổ các ngươi đã lấy vào tay rồi thì còn cần gì đến Lâm mỗ nữa?

Nhạc Linh San rú lên một tiếng:

- Chao ôi!

Rồi tru lên khóc.

Nàng vừa khóc vừa nói:

- Ngươi.... đặt điều đổ oan cho người ngay như vậy là không hay đâu. Ta xin thề rằng.... nếu có ý ấy sẽ bị thiên tru địa lục.

Lâm Bình Chi hằn học nói:

- Bọn ngươi ngấm ngầm bày ra gian kế dụ dỗ ta song khi đó ta chẳng khác kẻ bị bưng mắt không hiểu gì hết. Bây giờ cặp mắt ta đã đui mù mà trái lại đột nhiên coi thấy rõ ràng. Nếu cha con ngươi không có chuyện mưu đồ thì tại sao.... tại sao.... Hỡi ơi.... Sau khi đã thành hôn rồi ngươi còn đối đãi với ta như vậy? Chẳng lẽ.... Hừ.... Thôi ta chẳng nói nữa ngươi tự vấn tâm sẽ rõ.

Nhạc Linh San đỏ mặt lên đáp:

- Ngươi không.... ngươi không thể trách ta điều đó được. Ngươi.... ngươi...

Nàng đứng dậy từ từ tiến lại gần bên cạnh gã nói tiếp:

- Ngươi đừng nghĩ quanh nghĩ quẩn nữa. Ta đối với ngươi bây giờ cũng chẳng có gì khác trước.

Lâm Bình Chi hặng dắng một tiếng chứ không nói gì.

Nhạc Linh San lại nói tiếp:

- Bây giờ chúng ta hãy trở về núi Hoa Sơn để dưỡng thương. Ngươi không khỏi mắt được cũng vậy mà không khỏi cũng thế thôi. Nếu Nhạc Linh San này không thủy chung như nhất thì thề rằng sẽ bị chết thảm bại hơn Dư Thương Hải.

Lâm Bình Chi cười lạt nói:

- Ngươi đưa ra những lời ngon ngọt xảo trá thì chắc ngươi còn có âm mưu quỷ kế gì đây ta cũng chưa biết.

Nhạc Linh San không tranh luận gì với Lâm Bình Chi nữa, quay lại hỏi Doanh Doanh:

- Tỷ tỷ.... Làm phiền tỷ tỷ cho tiểu muội mượn cỗ xe lớn được chăng?

Doanh Doanh đáp:

- Dĩ nhiên là được! Phu nhân có cần lấy thêm mấy vị tỷ tỷ phái Hằng Sơn đi hộ tống không?

Nhạc Linh San nghẹn ngào đáp:

- Tiểu muội không cần! Xin đa tạ tỷ tỷ.

Doanh Doanh lập tức đứng lên dắt một cỗ xe lừa lại rồi cầm dây cương đưa vào tay Nhạc Linh San.

Nhạc Linh San nhẹ nhàng đỡ cánh tay Lâm Bình Chi nói:

- Chúng ta lên xe thôi!

Hiển nhiên Lâm Bình Chi không muốn Nhạc Linh San dìu dắt mà cũng không muốn đi với nàng. Nhưng cặp mắt gã đã chẳng nhìn thấy gì đi nửa bước cũng khó lòng. Gã ngần ngừ một chút rồi nhẩy lên xe.

Nhạc Linh San nghiến răng bước lên chỗ của người đánh xe. Nàng nhìn Doanh Doanh gật đầu mấy cái rồi vung roi cho lừa chạy về ngả Tây Bắc. Nàng không để mắt nhìn Lệnh Hồ Xung một lần nào nữa.

Lệnh Hồ Xung bâng khuâng nhìn theo cỗ xe lừa lao đi mỗi lúc một xạ Chàng đứng ngây người như tượng gỗ. Lòng chàng se lại nước mắt chỉ muốn trào ra.

Chàng lẩm bẩm:

- Lâm sư đệ đui mắt mất rồi! Tiểu sư muội cũng bị thương nếu dọc đường gặp bọn Thanh Thành báo thù thì chống thế nào được?

Giả nhà nông theo dõi nọn Lâm, Nhạc

Lệnh Hồ Xung đang băn khoăn về chuyện vợ chồng Lâm Bình Chi trở về Hoa Sơn chẳng hiểu có được bình yên hay không thì thấy bọn đệ tử phái Thanh Thành gói gém thì thể Dư Thương Hải rồi khiêng lên đi về mé Tây Nam, tức là nẻo đường trái ngược với Lâm Bình Chi và Nhạc Linh San.

Nhưng chàng lại nghĩ rằng:

- Biết đâu bọn chúng đi mười mấy dặm rồi không rẽ về phía bắc để rượt theo bọn Lâm, Nhạc?

Chàng suy tư về câu chuyện cãi lộn giữa Lâm Bình Chi và Nhạc Linh San vừa rồi biết là trong vụ này có nhiều điều bí ẩn. Kể ra việc ân oán giữa vợ chồng người ngoài không nên để ý nghe nhưng có điều chắc chắn là hai người sau khi thành hôn vợ chồng không được hòa thuận.

Chàng lại nghĩ tới cô tiểu sư muội đầu xanh tuổi trẻ được song thân nâng nêu như hòn ngọc trên tay bọn sư huynh, sư đệ đồng môn cũng đều kính trọng mà bị Lâm Bình Chi hết lời nhục mạ chàng không khỏi động mối thương tâm, tuôn hai hàng lệ.

Hôm ấy mọi người đi chừng ngoài mười dặm thì đến một tòa miếu liền vào trọ đêm.

Lệnh Hồ Xung đang mơ màng giấc điệp bỗng nghe có thanh âm lọt vào tai khẽ gọi:

- Xung lang! Xung lang!

Lệnh Hồ Xung ủa một tiếng rồi tỉnh giấc. Chàng nghe đúng là

thanh âm Doanh Doanh. Nàng lại nói tiếp:

- Xung lang hãy ra ngoài tiểu muội có chuyện muốn nói.

Nàng dùng thuật truyền âm tuy tiếng nghe gần mà người nàng ở ngoài cửa.

Lệnh Hồ Xung liền ngồi dậy chậm chạp bước ra thì thấy Doanh Doanh ngồi trên bậc đá, bán ẩn bán hiện dưới bóng trăng. Hai tay chống lấy cằm đưa mắt nhìn mây bay trên trời.

Lệnh Hồ Xung đi tới bên nàng rồi sóng vai cùng ngồi.

Lúc này đã quá nửa đêm, bốn bề lặng như tờ không một tiếng động.

Hồi lâu Doanh Doanh mới cất tiếng hỏi:

- Có phải Xung lang đang nghĩ tới cô tiểu sư muội?

Lệnh Hồ Xung thành thực đáp:

- Đúng thế! Vụ này có nhiều tình tiết khiến tiểu huynh không thể nào hiểu được.

Doanh Doanh hỏi:

- Xung lang còn sợ bọn đệ tử phái Thanh Thành sinh sự với họ nữa?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Bọn đệ tử phái Thanh Thành xót tình sư đệ lại thấy vợ chồng y bị thương thì chúng có đuổi theo để gia hại cũng là lẽ thường.

Doanh Doanh hỏi:

- Vậy sao Xung lang không tìm cách đến cứu họ?

Lệnh Hồ Xung thở dài đáp:

- Nghe giọng lưỡi Lâm sư đệ thì gã có vẻ hiềm nghi cả sư huynh. Mình vì lòng tốt mà ra tay viện trợ lại e thương tổn đến

hòa khí giữa vợ chồng gã.

Doanh Doanh nói:

- Đó mới là một điểm. Phải chăng Xung ca còn e tiểu muội không được vui lòng?

Lệnh Hồ Xung thò đầu tay ra nắm lấy tay nàng thì thấy bàn tay giá lạnh.

Chàng nói bằng một giọng rất ôn nhu:

- Doanh Doanh trên cõi đời này trong lòng tiểu huynh chỉ có một mình Doanh muội. Nếu giữa đôi ta mà xảy chuyện hiềm khích thì đời người chẳng còn gì thú vị nữa.

Doanh Doanh từ từ tựa đầu vào vai Lệnh Hồ Xung.

Nàng hỏi:

- Xung lang đã nghĩ vậy thì giữa đôi ta khi nào còn xẩy chuyện hiềm khích? Việc này không nên chậm trễ, chúng ta phải rượt theo họ ngay Xung ca đừng vì chuyện hiềm nghi nhỏ nhặt mà để phải ôm hận suốt đời.

Lệnh Hồ Xung nghe nói đến mấy chữ "ôm hận suốt đời" thì giật mình kinh hãi. Chàng tưởng chừng như mắt mình đang nhìn thấy mấy chục tên đệ tử phái Thanh Thành đã đến bên cỗ xe của Lâm Bình Chi và Nhạc Linh San, chúng đang vung trường kiếm sáng loáng mà đâm vào trong xe. Bất giác người chàng run lên.

Doanh Doanh nói:

- Tiểu muội đi đánh thức mấy vị tỷ tỷ Nghi Hòa, Nghi Thanh dặn dò họ đưa nhau về Hằng Sơn trước. Còn chúng ta ngấm ngầm hộ vệ cho tiểu sư muội của Xung ca một quãng đường rồi sẽ trở về Bạch Vân am sau.

Nghi Hòa và Nghi Thanh thấy Lệnh Hồ Xung chưa khỏi

thương thế trong lòng rất băn khoăn nhưng thấy ý chàng đã quyết, vả việc cứu người là gấp nên không tiện khuyên can. Các cô liền đưa một gói thuốc lớn và tiễn chân hai người lên xe.

Lúc Lệnh Hồ Xung dặn dò Nghi Hòa, Nghi Thanh, Doanh Doanh cũng đứng bên nhưng nàng quay đầu ra phía khác không dám nhìn lại vì nàng nghĩ đến mình và Lệnh Hồ Xung là một nam một nữ mà ngồi cùng xe đi đêm sợ mấy cô cười.

Xe lừa đi được mấy dặm nàng mới thở phào một cái gương mặt đỏ hồng cũng dần dần trở lại bình thường.

Doanh Doanh nhận kỹ đường đất nhằm phía Tây Bắc mà tiến.

Từ đây lên núi Hoa Sơn chỉ có một đường quan đào chắc cũng không đến nỗi nhầm đường lạc lối. Con lừa kéo xe này cước trình rất mau lẹ.

Giữa canh khuya tĩnh mịch bên tai chỉ nghe tiếng bánh xe lọc cọc lốp cốp.

Còn ngoài ra không nghe thấy một thanh âm nào khác.

Lệnh Hồ Xung trong lòng cảm kích Doanh Doanh không biết đến thế nào mà nói.

Chàng nhủ thầm:

- Nàng vì ta mà chịu làm hết cả mọi điều theo ý tạ Thậm chí nàng biết rõ ta quyến luyến tiểu sư muội cũng cùng đi với ta để bảo vệ cho ỵ Ta được một người bạn hồng nhan tri kỷ như vậy thật không hiểu ta khéo tu trong bao nhiêu kiếp trước.

Xe lừa chạy chừng mấy dặm rồi Doanh Doanh cho đi chậm lại, nàng nói:

- Chúng ta ngấm ngầm bảo vệ cho lệnh sư muội cùng sư đệ. Nếu bọn họ gặp nguy nan chúng ta mới bắt buộc phải ra tay

Hay hơn hết là đừng để họ biết mình. Tiểu muội tưởng chúng ta nên thay hình đổi dạng là hơn.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đúng thế! Doanh muội cải trang làm một đại hán râu xồm quách.

Doanh Doanh lắc đầu nói:

- Không được! Khi ở cạnh phong thiền đài tiểu muội đã nâng đỡ Xung ca, lệnh tiểu sư muội sẽ nhận ra được ngay.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Vậy hóa trang thế nào cho được?

Doanh Doanh cầm roi ngựa trỏ vào một nông gia ở phía trước mặt đáp:

- Tiểu muội tới đó ăn cắp mấy bộ quần áo về để chúng ta hóa trang làm một.... một.... hai người huynh muội ở nông thôn.

Nàng đã toan nói cặp nhưng lời nói vừa ra tới cửa miệng nàng cảm thấy có điều không ổn liền đổi làm hai người.

Lệnh Hồ Xung biết nàng hay thẹn không dám nói giỡn mà chỉ tủm tỉm cười.

Doanh Doanh quay lại thấy chàng cười thì đỏ mặt lên hỏi:

- Có gì đang cười đâu?

Lệnh Hồ Xung mỉm cười đáp:

- Không có gì cả. Tiểu huynh chợt nghĩ trong nhà nông kia lỡ ra không có thiếu nữ nhỏ tuổi mà chỉ một bà già ở với cháu trai nhỏ thì tiểu huynh lại phải kêu Doanh muội bằng bà bà.

Doanh Doanh khúc khích cười. Nàng nhớ lại gặp Lệnh Hồ Xung lần đầu chàng vẫn kêu nàng bằng bà bà thì lòng nàng lại thấy vui vui.

Doanh Doanh nhẩy xuống xe chạy như bay về phía nhà nông.

Lệnh Hồ Xung trông theo nàng nhẹ nhàng tung mình nhảy qua tường mà vào, tiếp theo tiếng chó sủa nhưng chỉ sủa một tiếng rồi lặng yên ngay. Chàng chắc Doanh Doanh phóng chân đá chó xỉu đi rồi.

Chẳng bao lâu đã thấy Doanh Doanh trở ra ôm một bọc áo chạy đến bên xe lừa. Nét mặt nàng tựa như tươi cười mà không phải cười.

Doanh Doanh vừa ngó thấy Lệnh Hồ Xung liền liệng bọc áo vào trong xe rồi cúi xuống thành xe mà nổi lên tràng cười ha hả.

Lệnh Hồ Xung nhấc lấy bọc áo giở ra coi dưới bóng trăng thì rõ ràng y phục của lão nông phụ Nhất là tấm áo của nông phu rộng thùng thình nền trắng hoa xanh đúng là áo của bà già cổ lỗ chứ không phải của các cô gái hay con dâu nhà nông thường mặc.

Bọc áo Doanh Doanh ăn cắp được có mũ đàn ông và khăn bịt đầu của đàn bà, lại có cả một cái tẩu hút thuốc lào nữa.

Doanh Doanh cười nói:

- Xung ca mới một nửa thành thần tiên đoán trúng trong nhà họ có bà già nhưng đáng tiếc là lại không có cậu cháu.

Nói tới đây nàng đỏ mặt lên rồi dừng lại.

Lệnh Hồ Xung tủm tỉm cười nói:

- Té ra họ là hai người huynh muội. Hai người này thật tốt quá. Người đàn ông không lấy vợ, người đàn bà không lấy chồng sống bên nhau đến bảy tám chục tuổi.

Doanh Doanh cười khúc khích đáp:

- Xung ca biết rõ là không phải rồi...

Lệnh Hồ Xung ngắt lời:

- Không phải là anh em ư? Thế thì kỳ thiệt.

Doanh Doanh không nhịn được lại phá lên cười.

Nàng vào phía sau cỗ xe lừa lấy bộ quần áo của bà già mặc vào mình, nàng còn bịt cả khăn lên đầu. Đoạn hai tay nàng bốc nắm đất mà xoa lên mặt.

Doanh Doanh cải trang xong liền lấy áo của lão nông mặc cho Lệnh Hồ Xung. Mặt nàng đưa gần vào Lệnh Hồ Xung chỉ còn cách chừng mấy tấc.

Lệnh Hồ Xung ngửi thấy hơi thở của nàng thơm như hoa lan thì không khỏi ngây ngất tâm thần những muốn đưa tay ra ôm choàng lấy nàng nhưng chàng thấy nàng là người cực kỳ đoan chính lại không dám lần khân.

Chàng nhớ tới bao nhiêu hào sĩ giang hồ vì bắt gặp nàng ở với mình một chỗ mà phải đi xung quân trên đảo hoang ngoài đại dương vĩnh viễn không được trở về trung nguyên. Nếu chàng mạo phạm toan bề tiết mạn tất nàng nổi nóng thì hậu quả không biết đến đâu mà lường.

Lệnh Hồ Xung phải ráng trấn áp tâm thần không dám cử động. Mắt chàng đột nhiên lộ ra những tia khác lạ nhưng chàng phải kiềm chế lại ngay.

Doanh Doanh nhìn rõ hết liền mỉm cười nói:

- Nào cậu cháu ngoan để bà cưng một cái.

Nàng thò tay đầy đất cát xoa lên mặt Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung nhắm mắt lại thấy bàn tay mềm mại đưa đi đưa lại xoa xít trên mặt mình thì trong lòng nẩy ra mối cảm giác dễ chịu. Chàng chỉ mong tình trạng này tồn tại mãi mãi không bao giờ chấm dứt.

Sau một lúc Doanh Doanh lại lên tiếng:

- Tốt rồi! Trong đêm tối chỉ bấy nhiêu là đủ khiến cho cô tiểu sư muội của Xung ca không nhận ra được nữa. Có điều Xung ca phải cẩn thận chớ lên tiếng.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Cần phải xoa đất cát lên đầu lên cổ tiểu huynh nữa mới được.

Doanh Doanh cười hỏi:

- Ai trông đến đầu cổ Xung ca làm chi?

Rồi nàng hiểu ngay Lệnh Hồ Xung muốn cho mình đưa tay lên sờ vào đầu vào cổ chàng nàng liền co ngón tay giữa lại khẽ gõ vào trán chàng một cái rồi trở về chỗ ngồi của người đánh xe.

Doanh Doanh vung roi lách cách cho lừa kéo xe đi.

Đột nhiên nàng không nhịn được lại bật lên tiếng cười.

Tiếng cười mỗi lúc một vang dội. Nàng ôm bụng mà cười ngặt nghẽo đến nỗi không ngồi ngay lên được.

Lệnh Hồ Xung mỉm cười hỏi:

- Chắc Doanh muội vào nhà nông đó đã thấy được chuyện gì phải không?

Doanh Doanh cười đáp:

- Không phải tiểu muội nhìn thấy chuyện gì buồn cười đâu. Ông già với bà già đó là đôi vợ chồng...

Lệnh Hồ Xung bật cười ngắt lời:

- Té ra là đôi vợ chồng chứ không phải hai anh em.

Doanh Doanh nói:

- Nếu Xung ca còn làm nhộn thì tiểu muội không nói nữa.

Lệnh Hồ Xung vội chữa:

- Thế thì họ không phải là vợ chồng mà là anh em vậy.

Doanh Doanh nói:

- Xung ca đừng xen vào có được không? Tiểu muội vượt qua tường rồi, con chó bỗng sủa lên một tiếng, tiểu muội phóng chưởng đánh nó té xỉu nhưng tiếng nó sủa đã là cho hai ông bà tỉnh dậy.

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Bà già liền cất tiếng gọi:

"Này ông già! Có phải chú chích đến trộm gà chăng?". Ông già đáp:

"Con đại hắc không sủa nữa rồi! Không phải có trộm đâu!". Bà già đột nhiên bật cười nói:

"Chỉ sợ chú chích lại học lão bất tử ngày trước nửa đêm lần vào nhà người ta đem theo cả miếng thịt bò, thịt cừu đến cho nó ăn.... " Lệnh Hồ Xung mỉm cười ngắt lời:

- Bà già tệ quá! Bà nói quanh co để móc Doanh muội là tên đạo chích.

Chàng biết Doanh Doanh có tính cả thẹn, nàng nói tới hai vợ chồng lão nông tư tình với nhau trước nếu mình chỉ lẳng lặng hoặc giả vờ như không chú ý thì hoặc giả nàng còn nói bằng mình đưa ra câu gì có ý chớt nhả là lập tức nàng im miệng ngay.

Doanh Doanh cười nói:

- Đây là bà già nói về chuyện khi họ chưa thành hôn...

Nàng nói tới đây bỗng ngồi ngay người lên giật cương cho lừa chạy.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Trước khi hai ông bà chưa thành hôn chắc họ giữ quy củ lắm. Nửa đêm có ngồi trong cỗ xe lớn với nhau nhất định không dám ôm nhau hay kề cận nhau.

Doanh Doanh hừ một tiếng rồi không nói nữa.

Lệnh Hồ Xung lại dỗ dành:

- Hảo muội tử! Thân muội tử! Họ nói gì với nhau, Doanh muội kể lại cho tiểu huynh nghe.

Doanh Doanh không nói nửa lời. Trong đêm tối chỉ nghe tiếng vó lừa lộp cộp xuống đường quan đạo rất rõ ràng lọt tai.

Lệnh Hồ Xung nhìn ra ngoài thấy ánh trăng như nước chiếu xuống mặt đường quan đạo vừa rộng rãi vừa thẳng tắp.

Một lớp sương mù bao phủ lên những ngọn cây bên đường.

Cỗ xe lừa từ từ tiến vào trong làn sương mù nhìn ra xa không rõ sự vật gì hết.

Chàng thấy sau lưng Doanh Doanh cũng bao phủ một lớp sương mỏng.

Lúc này đang buổi đầu xuân những khóm hoa đã tỏa mùi hương nồng lạt.

Ngọn gió hiu hiu nhẹ nhàng thổi vào mặt khiến lòng chàng khoan khoái khôn tả.

Lệnh Hồ Xung lâu ngày chưa uống rượu hiện giờ hương tình cũng làm cho chàng ngây ngất.

Doanh Doanh tuy không nói gì nhưng nét mặt nàng vẫn mỉm cười. Nàng đang ôn lại chuyện của hai vợ chồng già nhà nông kia.

ông già nói:

- Đêm hôm ấy trong nhà mình không còn một chút thịt nào đành phải sang nhà bên cạnh ăn trộm một con gà giết thịt để đem cho chó nhà mụ ăn. Con chó đó tên là gì nhỉ?

Mụ già đáp:

- Nó tên là Đại Hoa.

ông già nói:

- à phải! Đúng là con Đại Hoa. Nó ăn nửa con gà xong ngoan ngoãn lắm không sủa nửa tiếng. Có thế ông bà già nhà mụ mới không biết câu chuyện ong bướm của chúng ta.

Mụ già nói:

- Lão bất tử chỉ cốt cho mình thỏa chí còn ai chết mặc ai, về sau bụng ta lớn ra gia gia đánh cho một trận chết đi sống lại.

Lão già nói:

- Cũng may mà bụng mụ lớn ra không thì chẳng đời nào ông bà già nhà mụ chịu đem mụ gả cho tên cùng kiết là tạ Khi đó ta chỉ mong cho bụng mụ chóng lớn.

Bà già đột nhiên nổi giận mắng nhiếc:

- Lão quỷ chết đâm kia! Té ra là lão cố ý mà cứ lừa gạt ta hoài.... ta quyết không tha lão.

ông già gạt đi:

- Đừng làm nhộn nữa. Có chuyện đó mới sinh con chứ. Mụ còn la lối gì?

Doanh Doanh nghe tới đây sợ Lệnh Hồ Xung trông đợi không dám nghe thêm nữa, lấy cắp được quần áo rồi bỏ lại một đỉnh bạc lớn đoạn vượt tường trở ra ngay.

Nàng đã nhẹ chân nhẹ tay mà đôi vợ chồng già phần thì chậm chạp phần câu chuyện đang hứng thú nên chẳng biết gì hết.

Doanh Doanh nhớ tới câu chuyện giữa hai ông bà già bất giác mặt nàng đỏ ra đến mang tai. May mà trong lúc đêm tối không ai trông thấy, nếu Lệnh Hồ Xung nhìn rõ mặt nàng lúc này thì nàng muối chui xuống đất.

Doanh Doanh không giục lừa để nó đi chầm chậm một đoạn đường rồi chuyển một khúc quanh thì đến bờ một cái hồ lớn.

Bên cạnh hồ liễu buông rủ ánh trăng chiếu xuống nước.

Mặt hồ sóng gợn rung rinh, ánh ngân quang lóng lánh.

Bỗng Doanh Doanh cất tiếng dịu dàng hỏi:

- Xung ca! Xung ca ngủ rồi chứ?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tiểu huynh ngủ rồi và đang nằm mơ.

Doanh Doanh hỏi:

- Xung ca mơ thấy gì?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tiểu huynh mơ thấy mình lên Hắc Mộc Nhai đem theo miếng thịt bò để nuôi chó nhà Doanh muội.

Doanh Doanh cười nói:

- Xung ca không đứng đán thành ra nằm mơ thấy chuyện cũng không đứng đắn.

Hai người sóng vai ngồi trong xe nhìn ra hồ nước.

Lệnh Hồ Xung đặt tay phải lên lưng bàn tay trái Doanh Doanh.

Bàn tay Doanh Doanh khẽ run lên một cái nhưng không rụt về.

Lệnh Hồ Xung nhủ thầm trong bụng:

- Ước gì vĩnh viễn ta được ở trong hoàn cảnh này khỏi phải trở lại dấn thân vào làn gió tanh mưa máu trong võ lâm. Dù ta có được làm thần tiên cũng không sướng bằng.

Doanh Doanh thấy vẻ mặt chàng trầm ngâm liền hỏi:

- Xung lang đang nghĩ gì vậy?

Lệnh Hồ Xung liền đem những tâm nguyện nói cho nàng nghe.

Doanh Doanh xoay bàn tay trái lại nắm lấy tay mặt Lệnh Hồ Xung nói:

- Xung lang! Tiện thiếp rất lấy làm sung sướng!

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tiểu huynh cũng nghĩ vậy.

Doanh Doanh nói:

- Bữa trước Xung lang thống lãnh quần hùng đến đánh chùa Thiếu Lâm tuy tiện thiếp rất lấy làm cảm kích nhưng không được hoan hỉ bằng lúc này. Vì giả sử tiện thiếp là người bạn trai tốt của Xung lang mà bị giam hãm tại chùa Thiếu Lâm thì Xung lang cũng nổi lòng nghĩa khí giang hồ mà xả thân đến cứu viện còn hiện giờ Xung lang chỉ nghĩ đến tiện thiếp mà không nghĩ gì đến lệnh tiểu sư muội...

Nàng vừa nhắc tới mấy tiếng tiểu sư muội Lệnh Hồ Xung đã toàn thân chấn động. Chàng la thầm:

- Hỏng bét! Chúng ta phải đi mau mới được!

Doanh Doanh dịu dàng nói:

- Cho đến ngày nay tiệp thiếp mới tin rằng trong thâm tâm Xung lang nghĩ đến tiện thiếp nhiều hơn là nghĩ tới lệnh tiểu sư muội.

Đoạn nàng khẽ kéo dây cương cho lừa quay đầu lại, cỗ xe lừa từ bờ hồ trở ra đường lớn.

Doanh Doanh lại giơ roi lên con lừa lập tức vung gót mà chạy.

Cỗ xe lừa chạy một mạch chừng hơn hai chục dặm thì vó lừa dường như đã mỏi mệt thả bước chậm lại.

Cỗ xe chuyển quan hai khúc quanh thì phía trước lại hiện ra

một vùng bình nguyên bát ngát.

Đồng ruộng bên đường toàn trồng kê.

ánh trăng chiếu xuống trông tựa hồ một bức thảm xanh rờn rộng mênh mông không biết đâu là bờ.

Bỗng nhìn thấy phía trước trên đường quan đạo có một cỗ xe lớn đứng dừng lại.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Cỗ xe lớn kia dường như là xe của bọn Lâm sư đệ.

Doanh Doanh đáp:

- Chúng ta thủng thẳng tới coi.

Nàng liền để cỗ xe lừa từ từ tiến về phía trước, xe này cách xe kia mỗi lúc một gần.

Xe đi một lúc nữa thì trông rõ bên cỗ xe lừa phía trước có người đi bộ chính là Lâm Bình Chi.

Cỗ xe lừa kia cũng từ từ chuyển bánh tiến về phía trước mấy bước. Người dong xe cũng đã trông rõ bóng sau lưng và đúng là Nhạc Linh San.

Lệnh Hồ Xung rất đỗi ngạc nhiên đưa tay ra thả dây cương cho lừa dừng lại.

Chàng khẽ hỏi:

- Chúng làm gì thế kia?

Doanh Doanh đáp:

- Xung lang chờ ở đây để tiện thiếp lại xem sao.

Nếu để xe tiếp tục tiến về phía trước thì lập tức bị đối phương phát hiện, Doanh Doanh liền thi triển khinh công ngấm ngầm đi theo dõi.

Lệnh Hồ Xung cũng muốn đi theo nhưng chàng chưa khỏi

thương thế, không đề tụ khinh công được, đành gật đầu đáp:

- Được rồi!

Doanh Doanh nhảy xuống xe chuồn vào ruộng kê.

Lúc đầu nàng đi về phía Tây chừng được hơn dặm mới rẽ qua phía Bắc.

Kê mọc rất dày lá lại râm um người chuồn vào trong thì ngay giữa ban ngày cũng không ai nhìn thấy có điều lúc này kê chưa lên cao nếu đi ngay người không khỏi thò đầu ra ngoài.

Doanh Doanh phải khom lưng mà đi.

Khi gần tới đường quan đạo nàng bước chậm lại và đã nghe rõ tiếng vó lừa cùng tiếng xe ở chỗ nào rồi.

Nàng đi dưới ruộng kê song song với cỗ xe của Nhạc Linh San.

Bỗng nghe Lâm Bình Chi nói:

- Kiếm phổ của ta đã giao hết cho gia gia ngươi rồi trong mình ta chẳng còn dấu một chiêu nửa thức nào vậy ngươi còn bám sát lấy ta làm chi?

Nhạc Linh San nói:

- Lâm sư đệ nghi ngờ cho gia gia mưu đồ lấy kiếm phổ của ngươi như vậy là không căn cứ. Sao ngươi không nói theo lương tâm? Lúc ngươi mới nhập môn phái Hoa Sơn thì đã có kiếm phổ gì đâu nhưng ta đối đãi với ngươi rất tử tế. Chẳng lẽ ta cũng vì có chuyện mưu đồ hay sao?

Lâm Bình Chi đáp:

- Tịch tà kiếm pháp của nhà họ Lâm ta khắp thiên hạ đều biết tiếng, nhiều người đã sục tìm trong mình gia gia ta mà chẳng thấy gì dĩ nhiên họ tìm tới tạ Ta biết đâu ngươi chẳng nghe lời dỗ dành của gia gia cùng má má ngươi cố ý mua chuộc lòng ta?

Nhạc Linh San nghẹn ngào nói:

- Ngươi nghĩ thế thì ta cũng chẳng biết làm thế nào được.

Lâm Bình Chi hằn học nói:

- Chẳng phải ta trách lầm ngươi đâu! Cuốn Tịch tà kiếm phổ đó rồi sau gia gia ngươi chẳng lấy được ở trong tay ta là gì? Lấy được kiếm phổ trước là hay mà lấy được sau cũng tốt, kết quả đều như nhau. Ai cũng biết rằng muốn lấy Tịch tà kiếm phổ phải nhằm vào con người gã tiểu tử họ Lâm này mới xong. Dù Dư Thương Hải, Mộc Cao Phong hay Nhạc Bất Quần thì cũng vậy cả chứ có khác gì? Có điều Nhạc Bất Quần thành thì làm vua còn Dư Thương Hải, Mộc Cao Phong bại thì làm giặc mà thôi.

Nhạc Linh San tức giận nói:

- Ngươi thốt ra những lời tổn hại đến thanh danh gia gia ta thì coi ta là hạng người nào? Nếu không phải.... nếu không phải.... hừ...

Lâm Bình Chi dừng chân đứng lại lớn tiếng hỏi:

- Ngươi còn tính toán gì nữa? Nếu ta không bị thương và đui mắt thì ngươi vung kiếm đâm chết ta rồi phải không? Chẳng phải đến bây giờ ta mới đui mắt...

Nhạc Linh San ngắt lời:

- Ngươi nói thế thì ra ngay từ ban đầu còn tử tế với nhau ngươi cũng chẳng khác kẻ đui mù hay sao?

Lâm Bình Chi đáp:

- Đúng thế! Ta có mắt mà chẳng khác kẻ đui mù mới không nghĩ ra là ngươi đến thành Phúc Châu mở một quán rượu nhỏ là có mưu đồ một chuyện ghê gớm. Phải chăng lòng ngươi lúc nào cũng nhớ tới pho Tịch tà kiếm phổ? Đêm hôm ấy gã tiểu tử họ Dư khinh nhờn ngươi, ngươi có bản lãnh cao cường hơn gã nhiều mà vẫn giả vờ là một cô gái quê mùa không hiểu võ công. Ta thấy sự bất bình mà phải ra tay Hừ Lâm Bình Chi hỡi Lâm Bình Chi! Ngươi thật là một đứa đui mù ngu ngốc, dám đem chút công phu kém cỏi mà ra tay nghĩa hiệp, nỗi lòng tiếc ngọc thương hương thì ra ngươi lớn mật quá.

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Nhạc Linh San! Ngươi là gan ruột của gia nương ngươi nếu các vị không vì chuyện mưu đồ lớn lao thì khi nào chịu để ngươi phơi mặt làm việc hạ cấp nấu bếp bán rượu hèn hạ tại chốn xa xăm.

Nhạc Linh San nói:

- Gia gia chỉ đặc biệt sai phái nhị sư ca ta đến Phúc Châu mà thôi nhưng ta muốn đi du ngoạn một phen nên nhất định theo y.

Lâm Bình Chi nói:

- Gia gia ngươi cai quản đệ tử dưới trướng rất nghiêm khắc. Nếu lão nhận thấy có điều không ổn thì dù ngươi quỳ xuống năn nỉ ba ngày ba đêm lão cũng chẳng nghe nào. Sở dĩ lão cho ngươi đi kèm nhị sư ca là vì lão không tin được y, lão sợ y lấy được kiếm phổ rồi trầm hà mất.

Nhạc Linh San lẳng lặng suy nghĩ thấy lời phỏng đoán của Lâm Bình Chi không phải hoàn toàn vô lý.

Sau một lúc nàng mới lại lên tiếng:

- Ngươi tin lời ta cũng vậy mà không tin cũng thế thôi. Tình thực mà nói thì khi ta đến Phúc Châu chưa từng nghe ai đề cập đến bốn chữ Tịch tà kiếm phổ. Gia gia chỉ bảo bọn Thanh Thành kéo rất đông người đi về hướng Đông có thể xảy ra điều bất lợi cho bổn phái vì thế lão gia phái nhị sư ca cùng ta ngấm ngầm đi theo dõi để xem tình hình.

Lâm Bình Chi buông tiếng thở dài dường như gã đã xiêu lòng.

Gã nói:

- Thôi được! ta lại tin ngươi lần nữa nhưng hiện giờ thân ta đã đến thế này mà ngươi còn theo sát ta là vì lẽ gì?

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Giữa ta và ngươi chỉ là cặp vợ chồng hữu danh vô thực.... thân ngươi còn trong trắng. Vậy ngươi.... quay lại với.... Lệnh Hồ Xung quách.

Doanh Doanh ở dưới ruộng kê nghe đến câu "Giữa ta và ngươi

là cặp vợ chồng hữu danh vô thực.... thân ngươi còn trong trắng.... " thì nàng không khỏi giật mình kinh hãi, tự hỏi:

- Sao lại thế được?

Bỗng nàng thẹn đỏ mặt lên cả cổ cũng nóng bừng.

Nàng tự trách:

- Làm thân con gái mà đi nghe lỏm chuyện riêng tây của vợ chồng người ta là một điều tối kỵ.

Tuy nàng muốn biết rõ vì duyên cớ gì cặp vợ chồng này lại hữu danh vô thực song cũng nén lòng trở gót bước đi.

Nhưng nàng đi được mấy bước rồi không dằn nổi tính hiếu kỳ dừng bước lắng tai nghe. Có điều bây giờ nàng băn khoăn trong dạ không dám trở lại chỗ cũ. Tuy cách xa vợ chồng Lâm Bình Chi hơn trước nhưng hai người nói gì nàng vẫn nghe rõ.

Bỗng nghe Nhạc Linh San cất giọng buồn rầu:

- Sau khi thành hôn ba ngày ta phát giác ra trong lòng ngươi có mối hờn giận mà không hiểu vì lẽ gì. Ngươi cùng ta ở một phòng mà không chung chăn gối với ta, ngươi thống hận ta như vậy.... thì sao còn.... lấy ta làm vợ?

Lâm Bình Chi thở dài đáp:

- Ta không thống hận ngươi đâu.

Nhạc Linh San hỏi:

- Ngươi đã không thù hận ta thì sao ban ngày giả vờ rất thân thiết với ta mà tối đến vào phòng lại không nói với ta một câu nào?

Nàng hằn học nói tiếp:

- Gia gia cùng má má ta đã nhiều lần vặn hỏi về chuyện ngươi đối đãi với ta thế nào, thì ta vẫn trả lời.... ngươi.... ngươi đối xử với ta rất tử tế.... ! Chao ôi.... !

Nàng nói tới đây rồi tựa hồ không cầm lòng được nữa phải khóc òa lên.

Lâm Bình Chi nhảy vọt lên xe.

Hai tay gã nắm chặt lấy vai nàng gã giật giọng hỏi:

- Gia gia cùng má má ngươi đã tra hỏi ta đối đãi với ngươi thế nào ư? Có đúng thế không?

Nhạc Linh San đáp:

- Dĩ nhiên là thật! Câu này ta nói dối ngươi làm chi?

Lâm Bình Chi hỏi vặn:

- Hiển nhiên ta đối với ngươi chẳng tử tế gì. Ta lại chưa từng ngủ cùng giường với ngươi. Thế mà sao ngươi lại nói dối lão là ta đối xử với ngươi rất tử tế?

Nhạc Linh San vừa khóc vừa đáp:

- Ta đã lấy ngươi làm chồng thì tức là người nhà họ Lâm rồi. Ta chỉ mong ngươi sớm có ngày hồi tâm nghĩ lại, lúc nào ta cũng giữ một tấm lòng chung thành với ngươi thì có lý đâu ta lại phô bày những điều không tử tế làm phiền lòng cho song thân ta?

Lâm Bình Chi lẳng lặng không nói gì nữa. Gã nghiến răng nghiến lợi ra chiều tức tối.

Hồi lâu mới chậm chạp lên tiếng:

- Ta vẫn tưởng gia gia ngươi vì nghĩ tới ngươi mà chưa hạ thủ ngờ đâu cái đó lại hoàn toàn nhờ ngươi che dấu. Giả tỷ ngươi nói thật thì không chừng ta đã sớm bỏ mạng trên núi Hoa Sơn rồi.

Nhạc Linh San lắc đầu đáp:

- Làm gì có chuyện đó? Vợ chồng bất hòa trong buổi tân hôn cũng là sự thường. Có lý đâu người làm nhạc phụ lại vì chuyện

nhỏ nhặt ra tay hạ sát chàng rể được?

Lâm Bình Chi nghe Nhạc Linh San giải thích như vậy gã không chịu được hằn học đáp:

- Lão muốn giết ta có phải vì chuyện ta cư xử với ngươi không tử tế đâu mà chỉ vì ta đã học được môn Tịch tà kiếm pháp.

Nhạc Linh San hỏi:

- Ta còn có điều chưa hiểu rõ mấy bữa trước ta thấy ngươi cũng như gia gia đã sử một thứ kiếm pháp rất kỳ quái mà uy lực lại mãnh liệt phi thường. Chẳng lẽ gia gia ta đoạt chức chưởng môn Ngũ nhạc phái và ngươi hạ sát Dư Thương Hải cùng Mộc Cao Phong đều là nhờ ở môn Tịch tà kiếm pháp hay sao?

Lâm Bình Chi đáp ngay:

- Chính thế! Quả thực lão và ta đã thành công đều trông vào môn Tịch tà kiếm pháp của nhà họ Lâm ở Phúc Châu. Ngày trước tằng tổ ta là Viễn Hồ Công đã trấn áp quần tà mở mang cơ nghiệp Phước Oai tiêu cục bằng bảy mươi hai đường kiếm pháp này. Mấy đời nhà họ Lâm được anh hùng thiên hạ kính nể cũng là nhờ ở môn Tịch tà kiếm pháp này.

Lâm Bình Chi nhắc đến thành công vĩ tích của tiền nhân trong lòng phấn khởi, thanh âm vang dội ra chiều rất đắc ý.

Nhạc Linh San cãi:

- Thế thì.... thế thì sao ngươi vẫn nói là chưa học môn kiếm pháp đó?

Lâm Bình Chi đáp:

- Cái đó có chi khó hiểu, ta không dám nói thật là để che mắt mọi người. Ngươi có nhớ Lệnh Hồ Xung đoạt được tấm cà sa ở Phúc Châu rồi nhưng lưới trời khó tránh, hắn vẫn không trốn thoát. Tấm áo cà sa chép kiếm phổ lại lọt vào tay gia gia ngươi...

Nhạc Linh San thét lên ngắt lời:

- Không phải! Không phải! Theo lời gia gia thì đại sư ca lấy kiếm phổ rồi đem đi, gia gia bắt y trả lại ngươi nhưng nói thế mà y cũng không chịu.

Lâm Bình Chi hắng dặng một tiếng rồi cười lạt.

Nhạc Linh San lại nói:

- Đại sư ca kiếm pháp thông thần đến gia gia còn không địch nổi ỵ Thứ kiếm pháp mà y sử dụng chẳng lẽ không phải là Tịch tà kiếm pháp mà y đã học được trong pho Tịch tà kiếm phổ của nhà ngươi?

Lâm Bình Chi cười khẩy đáp:

- Lệnh Hồ Xung tuy đã là tay giảo hoạt nhưng so với gia gia ngươi thì hắn chưa vào đâu. Hơn nữa kiếm pháp của hắn rối loạn vô cùng so với Tịch tà kiếm pháp của nhà ta thế nào được? Lúc ở bên Phong thiền đài tỷ võ đến ngươi còn đả thương được ỵ Chà chà! thế mà ngươi dám đem kiếm pháp của hắn bì với Tịch tà kiếm pháp của nhà ta ư?

Nhạc Linh San khẽ đáp:

- Chẳng phải y không địch nổi ta đâu! Đó là y cố ý nhân nhượng để chiều lòng ta.

Lâm Bình Chi nghiến răng cười khẩy nói:

- Hừ hắn đối với ngươi tình thâm nghĩa trọng lắm nhỉ.

Giả tỷ Doanh Doanh nghe gã nói câu này trước đây một hôm thì nàng phải tức đến uất người nhưng đêm nay trăng thanh gió mát nên hai người ngắm cảnh bờ hồ nói chuyện tâm tình hai bên ý hợp nên bây giờ Doanh Doanh nghe gã nói vậy lại khoan khoái trong lòng, miệng lẩm bẩm:

- Chàng đối với người rất tử tế nhưng hiện giờ đối với ta còn

thân thiết hơn. Ngươi không thể trách chàng được, chẳng phải là chàng thay lòng đổi dạ mà là ngươi khinh khi chàng thái quá.

Nhạc Linh San hỏi:

- Té ra đại sư ca không sử Tịch tà kiếm pháp. Thế mà tại sao gia gia lại trách y lấy cắp Tịch tà kiếm phổ đem đi. Ngày gia gia đuổi y ra khỏi phái Hoa Sơn đã tuyên bố đây là một đại tội. Vậy ra ta.... đã trách lầm y.

Lâm Bình Chi cười lạt đáp:

- Làm gì mà trách lầm với chẳng trách lầm? Nào phải Lệnh Hồ Xung không muốn cướp đoạt kiếm phổ của tạ Chính hắn đã đoạt rồi đó. Có điều cường đạo lại gặp tổ sư cường đạo. Hắn bị trọng thương ngất đi rồi gia gia ngươi lục soát trong người hắn rồi thừa cơ đổ cho hắn ăn cắp để che mắt mọi người. Thật là quân ăn cắp lại tróc nã ăn cắp...

Nhạc Linh San tức giận ngắt lời:

- Cái gì mà ăn cắp với chẳng ăn cắp? Ngươi nói khó nghe lắm.

Lâm Bình Chi hỏi:

- Gia gia ngươi làm thế có dễ nghe không? Sao ngươi còn cấm ta nói?

Nhạc Linh San thở dài đáp:

- Hôm đó lấy áo cà sa trong ngõ Hướng Dương liền bị những quân đê mạt phái Tung Sơn cướp đem đi. Đại sư ca giết được hai tên đoạt áo cà sa về chưa chắc y đã muốn giữ làm của mình. Đại sư ca khí độ hơn người. Từ nhỏ y không thèm lấy vật gì của ai. Gia gia bảo y lấy mất kiếm phổ của ngươi ta vẫn nghi ngờ nhưng sau thấy kiếm pháp của y tăng tiến rất nhiều tinh diệu khôn lường nên không tin không được.

Doanh Doanh nghĩ thầm:

- Cô nói câu này thì Xung lang có hồi ân ái với cô cũng không uổng. Tịch tà kiếm pháp là môn kiếm pháp hiểm độc thì dù có đem cho Xung lang chàng cũng chẳng thèm lấy.

Lâm Bình Chi thấy Nhạc Linh San khen Lệnh Hồ Xung khí độ hơn người gã càng tức mình hơn lớn tiếng hỏi:

- Cái gì ngươi cũng khen hắn hay hắn giỏi thế thì tại sao không đi theo hắn?

Nhạc Linh San dịu giọng đáp:

- Bình đệ! Cho đến bây giờ mà Bình đệ hãy còn chưa hiểu rõ tấm lòng ta ư? Đại sư ca ở với ta từ thuở nhỏ đến khi khôn lớn lòng ta coi y chẳng khác một vị ca cạ Sở dĩ ta đem lòng thân ái cùng kính trọng y chẳng qua là vì y coi ta như một đứa em gái. Nói tóm lại ta đối đãi với đại sư ca như thể thân huynh chứ không phải tình lang.

Nhạc Linh San không thấy Lâm Bình Chi nói gì nàng liền chậm rãi nói tiếp:

- Tư khi ngươi lên núi Hoa Sơn giữa đôi ta hợp ý tâm đầu không bút nào tả xiết. ta chỉ vắng ngươi trong vòng khoảnh khắc là lòng ta lại băn khoăn tưởng nhớ muốn quên cũng không tài nào quên được. Ta đối với ngươi vẫn một lòng một dạ trước sao sau vậy vĩnh viễn quyết chẳng bao giờ biến cải.

Lâm Bình Chi nói:

- Té ra tâm tính ngươi và gia gia ngươi có chỗ bất đồng. Ngươi giống má má ngươi nhiều hơn.

Giọng nói gã có phần êm dịu, hiển nhiên tấm lòng chân thành của Nhạc Linh San đã khiến cho gã phải cảm động.

Hai người yên lặng dường như đang theo đuổi một ý nghĩ riêng.

Hồi lâu Nhạc Linh San lại lên tiếng:

- Bình đệ! đối với gia gia ngươi đã có thành kiến sâu xa rồi vậy từ nay hai người ở với nhau một chỗ khó có thể đi đến chỗ hòa hảo được. Bây giờ ván đã đóng thuyền ta lấy ngươi rồi.... ta.... thế nào cũng phải theo ngươi. Chúng ta cần cao chạy xa bay tìm một nơi vắng vẻ để cùng nhau qua những ngày khoái hoạt.

Lâm Bình Chi cười lạt đáp:

- Ngươi nói có vẻ ngon lành lắm. Có biết đâu rằng ta đã giết Dư Thương Hải và Mộc Cao Phong là một chuyện động trời thiên hạ còn ai không hiểu? Dĩ nhiên gia gia ngươi cũng biết ta đã học thành về môn Tịch tà kiếm pháp rồi khi nào lão còn chịu để ta sống ở nhân gian.

Nhạc Linh San thở dài nói:

- Bình đệ! về việc gia gia ta mưu đồ kiếm phổ của ngươi thì sự thực đâu còn đó ta chẳng hiểu thế nào mà biện bạch cho lão nhân gia. Còn điều ngươi cứ khăng khăng một mực nói là gia gia ta giết ngươi chỉ vì ngươi đã học Tịch tà kiếm pháp thì ta nghĩ rằng chẳng có lý nào thế được. Pho Tịch tà kiếm phổ là vật gia truyền của nhà ngươi thì ngươi học kiếm pháp đó là chuyện đương nhiên mà cũng là việc hợp đạo trời nữa, gia gia ta dù có phải là hạng người không hiểu tình lý thì cũng quyết chẳng thể nào vì chuyện đó mà hạ sát ngươi.

Lâm Bình Chi đáp:

- Ngươi nói vậy thì ra ngươi chẳng hiểu gia gia ngươi là con người thế nào, đồng thời chẳng biết Tịch tà kiếm phổ là cóc gì rồi.

Nhạc Linh San nói:

- Tuy ta một lòng sống chết với ngươi mà thật ra ta chẳng

hiểu gì ráo.

Lâm Bình Chi nói:

- Phải rồi! Ngươi chẳng hiểu gì! Ngươi chẳng hiểu gì! Mà ngươi chẳng cần hiểu làm chi.

Gã nói tới đây âm thành ra chiều gay gắt trở lại.

Nhạc Linh San không cãi lẽ với gã nữa. Nàng giục:

- Chúng ta đi quách.

Lâm Bình Chi hỏi:

- Đi đâu?

Nhạc Linh San đáp:

- Ngươi muốn đi đâu ta cũng tới đó. Dù trên trời góc biển ta cũng theo ngươi.

Lâm Bình Chi hỏi:

- Ngươi nói thật chăng? Sau này bất luận gặp trường hợp nào cũng không hối hận chứ?

Nhạc Linh San đáp:

- Ta đã quyết tâm một lòng một dạ với ngươi và đã có chủ ý như vậy từ trước rồi khi nào lại còn hối hận? Cặp mắt ngươi bị thương chưa chắc không chữa được. Dù ngươi không khỏi mắt thì ta cũng vĩnh viễn phục thị ngươi cho đến lúc cả đôi bên cùng chết.

Nàng nói mấy câu này với cả tấm lòng thành nhiệt.

Doanh Doanh ngồi dưới ruộng kê nghe rõ cũng nẩy mối hảo cảm với Nhạc Linh San và hiểu nàng là một vị cô nương rất tốt. Chỉ vì lúc gặp điều bất hạnh nên hành vi của nàng không khỏi có chỗ lỗi lầm.

Lâm Bình Chi hắng dặng một tiếng dường như vẫn chưa tin.

Nhạc Linh San lại nói:

- Bình đệ trong lòng ngươi vẫn còn nghi ngờ tạ Vậy đêm nay ta.... cái gì ta.... cũng giao cho ngươi thì ngươi.... đến phải tin tạ Đêm nay chúng ta.... động phòng hoa chúc ngay ở đây. Chúng ta làm vợ chồng. Thật sự làm đôi vợ chồng.... với dạ chân thành...

Tiếng nàng càng về sau càng nhỏ mãi đi rồi không nghe rõ nữa.

Lúc này Doanh Doanh rất bối rối nàng tự nhủ:

- Bây giờ mà ta nghe lỏm thì liệu còn làm người được nữa chăng?

Nàng liền từ từ cất bước đi xa ra, miệng mắng thầm:

- Vị cô nương họ Nhạc này thật là mặt dày, ai lại giữa đường cái quan mà tính chuyện.. tính chuyện xấu xa.

Bỗng nghe Lâm Bình Chi la lối om sòm. Thanh âm rất cục xúc.

Gã quát:

- Cút ra! Đừng có sấn vào đây!

Doanh Doanh giật mình kinh hãi tự hỏi:

- Chuyện gì vậy? Gã họ Lâm sao lại hung hăng thế?

Tiếp theo nàng nghe tiếng Nhạc Linh San khóc thút thít.

Lâm Bình Chi lại quát:

- Đi đi! Đi cho xa! Chẳng thà ta để phụ thân ngươi giết ta chứ không muốn gần ngươi.

Nhạc Linh San vừa khóc vừa nói:

- Ngươi đem lòng khinh rẻ ta.... đến cùng cực.... nhưng ta đã có điều gì lầm lỗi?

Lâm Bình Chi lắp bắp:

- Ta.... Ta...

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Ngươi.... ngươi...

Rồi gã ngừng lại không nói nữa.

Nhạc Linh San hỏi:

- Ngươi còn điều chi cứ nói huỵch toẹt ra. Nếu ta quả có chỗ sai lầm hoặc ngươi oán hận gia gia ta không chịu lượng thứ thì cũng nói toạc ra. Ngươi bất tất phải động thủ lập tức ta vung kiếm tự vẫn.

Nàng rút kiếm ra khỏi vỏ đánh soạt một cái.

Lâm Bình Chi nói:

- Ta.... ta...

Sau một lúc gã thở dài nói tiếp:

- Không phải lỗi tại ngươi thực tình vì ta cũng chẳng ra gì.

Nhạc Linh San vẫn nức nở khóc. Nàng vừa thẹn vừa nóng nẩy vừa bực tức.

Lâm Bình Chi nói:

- Được rồi để ta nói cho ngươi rõ.

Nhạc Linh San vừa khóc vừa nói:

- Ngươi đánh hay ngươi giết ta cũng được nhưng để cho ta hoài nghi không hiểu rõ.

Lâm Bình Chi nói:

- Ngươi đã lấy tình chân thật đối đãi ta vậy ta chẳng dấu giếm ngươi làm chi nói rõ sự thật cho ngươi hay để từ nay ngươi khỏi bận tâm.

Nhạc Linh San hỏi dồn:

- Vì lẽ gì vậy? Vì lẽ gì vậy?

Lâm Bình Chi đáp:

- Ngươi đừng nóng nảy! Hãy lắng tai mà nghe! Tịch tà kiếm pháp của nhà họ Lâm ta là một môn kiếm pháp lừng danh võ lâm. Đó là một điều ai cũng biết rồi. Dư Thương Hải và gia gia ngươi đều là chưởng môn một phái, nguyên họ đã sở trường về kiếm pháp rồi mà còn nghĩ trăm phương ngàn kế mưu đồ kiếm phổ của nhà tạ Gia gia ta võ công tầm thường để bọn họ khinh khi muốn làm gì thì làm vì không đủ lực kháng cự ngươi có biết tại sao?

Nhạc Linh San đáp:

- Hoặc giả bản tính công công không thích luyện võ có khi vì thể chất lão bạc nhược ngay từ thuở nhỏ không đủ tư cách luyện Tịch tà kiếm pháp. Đâu có phải hễ là con em của những nhà thế gia trong võ lâm hết thảy đều võ công cao cường.

Lâm Bình Chi nói:

- Không phải thế đâu. Gia gia ta kiếm pháp tầm thường chỉ vì không học được đến nơi chứ không phải vì nội công kém cỏi. Lão gia có dạy Tịch tà kiếm pháp cho ta cũng sai trật từ đầu đến cuối.

Nhạc Linh San nói:

- Thế thì.... ! kỳ thiệt Lâm Bình Chi hỏi:

- Một khi đã nói toạc ra thì chẳng có chi kỳ lạ nữa. Ngươi có biết tằng tổ ta Viễn Đồ Công nguyên là người thế nào không?

Nhạc Linh San đáp:

- Ta không biết.

Lâm Bình Chi nói:

- Lão nhân gia nguyên là một nhà sư.

Nhạc Linh San nói:

- Té ra lão nhân gia là một nhà tụ Nhiều tay anh hùng trong võ lâm đã gây nên sự nghiệp oanh liệt một thời đến lúc tuổi già hiểu rõ thế tình xuất gia làm hòa thượng cũng là sự thường chứ có gì lạ?

Lâm Bình Chi nói:

- Tằng tổ ta không phải bán thế xuất gia. Trái lại lão nhân gia trước làm sư sau lại trở về hoàn tục.

Nhạc Linh San nói:

- Thiếu gì anh hùng hào kiệt thời thiếu niên đã làm hòa thượng. Ngay như đức Hoàng đế khai sáng ra cơ nghiệp nhà Minh là Minh thái tổ Chu Nguyên Chương thuở nhỏ đã làm hòa thượng ở chùa Hoàng Giác.

Doanh Doanh bụng bảo dạ:

- Nhạc cô nương biết đức ông chồng bụng dạ hẹp hòi nên cô không dám nói một câu nào chống đối gã. Nhưng sao cô không im miệng để mặc gã nói gì thì nói chẳng hay hơn ư?

Bỗng nghe Nhạc Linh San lại nói:

- Phải chăng công công đã nói cho ngươi hay rằng tổ sư chúng ta là Viễn Đồ Công đã xuất gia từ thuở nhỏ?

Lâm Bình Chi đáp:

- Gia gia không nói tới bao giờ. Có khi người cũng không biết rõ đầu đuôi. Ngươi có biết trong ngôi nhà cũ trong ngõ Hướng Dương mà đêm hôm ấy ta và ngươi đã tới nguyên là một tòa Phật đường không?

Nhạc Linh San đáp:

- Ta biết rồi!

Lâm Bình Chi nói:

- Tại sao Tịch tà kiếm phổ lại chép vào tấm áo cà sả Vì lão

nhân gia nguyên là một vị hòa thượng ở chùa? Sau khi lão nhân gia bắt được Tịch tà kiếm phổ liền chép vào áo cà sa để lấy trộm đem về hoàn tục rồi lão nhân gia không dám quên việc kính lễ đức Bồ Tát nên mới dựng ra Phật đường đó.

Lâm Bình Chi thổ lộ ân tình

Doanh Doanh nghe Lâm Bình Chi nói tới đây lẩm nhẩm gật đầu nghĩ bụng:

- Theo lời gia gia thì pho Tịch tà kiếm phổ này cùng pho Qùy hoa bảo điển của bản giáo xuất phát từ một nguồn gốc. Vì lẽ đó mà nguyên ý căn bản của hai pho chỉ là một. Trách nào kiếm pháp của Nhạc Bất Quần và Lâm Bình Chi giống hệt kiếm pháp của Đông Phương Bất Bại.

Rồi nàng bụng bảo dạ:

- Gia gia còn nói luyện tập công phu trong Qùy hoa bảo điển chỉ có hại chứ không được lợi gì. Lão gia còn biết rõ là con nhà võ thì khi thấy nội dung của một võ công tinh diệu dù biết tập nó là có hại cũng dấn thân vào rồi không rút ra được vì thế lão nhân gia không thèm dòm ngó đến Qùy hoa bảo điển ngay từ lúc ban đầu. Như vậy đủ tỏ lão nhân gia đầu óc sáng suốt hơn người, bỏ nó là thượng sách.

Nàng chợt nghĩ đến một vấn đề rồi tự hỏi:

- Nguyên nhân nào đã thúc đẩy gia gia ta trao Qùy hoa bảo điển lại cho Đông Phương Bất Bại?

Về điểm này chỉ có một lý do rất dễ hiểu, nàng tự nhủ:

- Có lẽ gia gia ta ngày trước đã nhìn thấy chỗ mưu đồ bất chính của Đông Phương Bất Bại hoặc vì một lý do đề phòng hắn có dã tâm tranh đoạt ngôi giáo chủ nên lão gia trao bảo điển cho hắn là để hãm hại hắn. Thế mà Hướng thúc thúc lại lấy việc này

làm bất mãn, thúc thúc bảo gia gia bị Đông Phương Bất Bại che mắt, một lòng tin cậy hắn trao cả bảo điển nên thúc thúc rất lo ngại. Thực ra gia gia ta chẳng những là một nhân vật rất tinh minh mà tâm cơ lại vô cùng lợi hại chứ đâu phải người hồ đồ? Có điều người tính không bằng trời định giả tỷ Đông Phương Bất Bại nghĩ tới câu "Tiên hạ thủ vi cường" hạ sát ngay gia gia thì đâu đến nỗi? Nhưng hắn lại đem gia gia cầm tù ở dưới đáy Tây Hồ. Thế thì tâm địa hắn chưa phải là tàn ác đến cùng cực. Nếu hắn nhân lúc bắt được gia gia vung đao chém một nhát thì bọn mình làm gì có cơ hội trả oán? Thực ra bọn mình giết được Đông Phương Bất Bại cũng là may mắn vô cùng. Nếu không có Xung lang ra tay trợ lực thì ba người là gia gia, Hướng thúc thúc và ta tất bị Đông Phương Bất Bại giết chết. Đồng thời nếu không có gian nhân Dương Liên Đình ở bên làm hắn rối loạn tâm thần thì Đông Phương Bất Bại cũng không thất bại.

Doanh Doanh nghĩ tới đây bất giác nàng nẩy lòng thương cho Đông Phương Bất Bại. Nàng lẩm bẩm:

- Đông Phương Bất Bại sau khi cầm tù gia gia hắn vẫn đối đãi với ta rất tử tế. Ta ở trong Triều Dương thần giáo chẳng kém gì một bà công chúa. Hiện gia gia ta trở lại làm giáo chủ dĩ nhiên là một điều rất vinh hạnh. Hỡi ôi! ta đã có Xung lang ở trong lòng thì còn nghĩ đến chuyện vinh hạnh làm gì nữa?

Từ thuở nhỏ Doanh Doanh được Nhậm Ngã Hành và Đông Phương Bất Bại chiều chuộng quen nết nên hành động của nàng không khỏi có điều quá chớn. Đối với quần hào nàng tha hồ sai phái và làm oai làm phách. Nàng cho đó là một chuyện dĩ nhiên nhưng từ ngày nàng buộc chặt mối tình vào Lệnh Hồ Xung thì tính hạnh nàng đột nhiên biến đổi hẳn nàng trở nên người văn nhã dịu dàng gồm đủ đức tính hiền hòa nhu thuận.

Doanh Doanh hồi tưởng lại những việc đã quạ Nàng nghĩ tới mưu sâu xa của phụ thân tuy có lợi cho lão nhưng trong lòng không khỏi ngấm ngầm kinh hãi, miệng lẩm bẩm:

- Xung lang đã thu hút vào thân thể bao nhiêu luồng chân khí khác lạ của người ngoài. Nếu không phát táng ngay những chân khí đó để uẩn kết trong mình lâu ngày thì mầm họa lại càng nguy hiểm. Thế mà đến nay gia gia vẫn chưa chịu truyền thuật tán công cho chàng mới thật là phiền. Gia gia tuy khuyên bảo chàng hễ chịu gia nhập Triều Dương thần giáo thì chẳng những lão nhân gia truyền thuật tán công ngay tức khắc mà còn cáo thị cho giáo chúng lấy chàng làm người thừa kế sau này lên kế vị giáo chủ. Nhưng Xung lang lại nhất định không chịu cúi đầu phục tùng. Việc này thật khó quá! Không biết tính thế nào cho ổn.

Doanh Doanh ngồi trong ruộng kê có lúc khấp khởi mừng thầm có lúc lại lo âu hồi hộp.

Tuy nói là làm sóng tư tưởng rất phức tạp rào rạt trong đầu óc nàng nhưng thực ra nàng nghĩ lui nghĩ tới cũng chỉ nhằm vào con người Lệnh Hồ Xung.

Lúc này Lâm Bình Chi cùng Nhạc Linh San đều yên lặng không ai nói câu gì.

Sau một lúc lâu Lâm Bình Chi bỗng lên tiếng:

- Viễn Đồ công ngẫu nhiên tìm thấy Tịch tà kiếm phổ ở trong chùa. Lão nhân gia vừa lấy được liền đem về luyện tập ngay.

Nhạc Linh San ngắt lời:

- Tịch tà kiếm pháp tuy họa hoạn khôn lường nhưng quyết chẳng thể nào phát tác ngay tức khắc. ít ra là năm, bảy năm sau mới xẩy hậu quả hiểm nghèo. Vậy Viễn Đồ Công lấy vợ sinh con nếu không ở vào thời kỳ trước khi luyện Tịch tà kiếm pháp thì

cũng ngay sau khi luyện thành tức là trong thời gian họa hoạn về luyện kiếm chưa kịp phát tác.

Lâm Bình Chi ngập ngừng:

- Không.... phải.... thế...

Gã kéo ba chữ này nhưng giọng nói tuyệt không có ý gượng gạo.

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Ban đầu ta cũng nghĩ như ngươi nhưng chỉ sau mấy bữa liền biết ngay là không đúng. Viễn Đồ Công lấy vợ sinh con trước khi có kiếm phổ thế nào được?

Nhạc Linh San chỉ ậm ừ chứ không nói gì.

Lâm Bình Chi lại nói:

- Viễn Đồ Công chưa lấy được Tịch tà kiếm phổ đang tu hành ở chùa, dĩ nhiên nhà sư không thể lấy vợ sinh con được. Gia gia ta nếu đúng là con ruột của lão nhân gia thì cũng chỉ là con tư sinh.

Nhạc Linh San ngập ngừng:

- Cái đó.... cái đó kể ra cũng không quan hệ.

Lâm Bình Chi nói:

- Viễn Đồ Công sở dĩ muốn rời bỏ chùa để hoàn tục biết đâu chẳng vì vụ này? Có thể chuyện tư tình sắp bị bại lộ nên lão nhân gia không bỏ đi không được.

Nhạc Linh San nói:

- Viễn Đồ Công là một vị đại anh hùng, đại hào kiệt, oai danh lừng lẫy võ lâm.... e rằng.... không có chuyện đó.

Lâm Bình Chi nghe Nhạc Linh San bác cũng hơi có lý liền hỏi:

- Tại sao vậy?

Nhạc Linh San đáp:

- Cái đó rất dễ hiểu. Những bực anh hùng hào kiệt nhẫn nại được nhiều điều mà người tầm thường không thể nhẫn nại. Hoặc giả Viễn Đồ Công lấy được Tịch tà kiếm phổ rồi, lão nhân gia ráng nhẫn nại chưa luyện ngay chờ sau khi lấy vợ sinh con mới đem kiếm pháp đó ra học tập cũng chưa biết chừng.

Lâm Bình Chi nói:

- Ta không nhẫn nại được thế đâu.

Nhạc Linh San mỉm cười nói:

- Dĩ nhiên ngươi.... cũng là người khá chứ không phải tầm thường.

Lâm Bình Chi nói:

- Ngày trước ta giả làm người gù đến nhà Lưu Chính Phong ở núi Hành Sơn đã phải dập đầu lạy Mộc Cao Phong và hô hắn bằng gia gia cho thoát nạn. Khi đó trong mình ta mang nặng mối huyết cừu nên ta phải hết sức nhẫn nhục. Nhưng từ nay ta quyết không chịu thế nữa.

Nhạc Linh San nói:

- Những bậc anh hùng hảo hán cần phải như vậy. Ngày trước vua nước Việt là Câu Tiễn bị bắt đem về Ngô dùng khổ nhục kế hạ mình nếm phân cho Ngô Vương Phù Sai để đoán bệnh mà sau đánh bại Ngô rửa hận cùng khôi phục giang sơn. Bậc đại trượng phu có nhịn được cái nhục trước mắt sau mới làm nên sự nghiệp lớn lao. Viễn Đồ Công tuy đã vào hạng không phải tầm thường nhưng chưa chắc đã nhẫn nại bằng ngươi được.

Lâm Bình Chi nói:

- Ta lấy được kiếm phổ vào ngày làm lễ đính hôn. Đã mấy lần ta tính đợi sau khi cùng ngươi thành thân làm trượng phu chân

chính một thời gian rồi sẽ bắt đầu luyện kiếm pháp. Nhưng Tịch tà kiếm phổ ghi chép những kiếm thức khiến cho người luyện võ bất cứ là ai cũng không thể dằn lòng được. Ta đành tự thiến để luyện kiếm.

Nhạc Linh San thét lên:

- Trời ơi!.... Ngươi tự thiến để luyện kiếm ư?

Lâm Bình Chi đáp bằng một giọng trầm trầm:

- Đúng thế! Yếu quyết đầu tiên của Tịch tà kiếm phổ là "Võ lâm xưng hùng, cung kiếm tự thiến"!

Nhạc Linh San ngập ngừng hỏi:

- Sao.... phải làm thế?

Tiếng nàng hỏi rất nhỏ như người hết hơi.

Lâm Bình Chi đáp:

- Nếu không tự thiến thì khi luyện nội công về Tịch tà kiếm pháp lửa dục thiêu đốt ruột gan thành tẩu hỏa nhập ma lập tức khiến người cứng đờ ra mà chết.

Nhạc Linh San nói:

- Té ra là thế!

Lúc này thanh âm nàng càng nhỏ hơn tựa hồ tiếng muỗi vo ve khó mà nghe rõ được.

Doanh Doanh cũng lẩm bẩm:

- Thảo nào mà vợ chồng gã này không có mối tình khăng khít.

Bây giờ nàng mới hiểu tại sao Đông Phương Bất Bại nổi tiếng kiêu hùng, thống lãnh quần hào lại mặc áo phu nhân, cầm kim thêu thùa. Đồng thời hắn còn trọng đãi con người xấu xa không ai chịu được là Dương Liên Đình vì gã tướng mạo cục cằn thân

thể cao lớn râu ria xồm soàm. Té ra vì hắn luyện Tịch tà kiếm pháp mà thành người ái nam ái nữ.

Bỗng nghe Nhạc Linh San vừa khóc thút thít vừa nói:

- Thế thì.... gia gia ta.... chắc cũng như ngươi.

Lâm Bình Chi đáp:

- Bất cứ ai luyện Tịch tà kiếm pháp cũng không ra ngoài thể lệ đó được. Gia gia ngươi thân làm chưởng môn một phái mà để việc tự thiến đồn đại ra ngoài giang hồ há chẳng làm một trò cười cho thiên hạ? Vì thế nên lão mà biết ta học môn kiếm pháp này nhất định phải giết đi để bịt miệng. Sở dĩ mấy lần lão tra ta đối đãi với ngươi thế nào là có dụng ý muốn dò cho biết ta đã tự thiến chưa? Giả tỷ ngươi đem lời trách oán ta thì lão biết ngay và tính mạng ta khó nỗi bảo toàn.

Nhạc Linh San nói:

- Không chừng ngày nay gia gia ta biết rồi cũng nên.

Lâm Bình Chi nói:

- Việc ta hạ sát Dư Thương Hải và Mộc Cao Phong chỉ trong vòng mấy bữa là tiếng tăm đồn đại khắp võ lâm, dấu thế nào được lão?

Gã nói mấy câu này ra chiều đắc ý chứ không có vẻ sợ hãi.

Nhạc Linh San nói:

- Theo lời ngươi thì e rằng gia gia ta không dung tha ngươi thật. Vậy đôi ta nên tìm nơi ẩn tránh trước đi là hơn.

Lâm Bình Chi thét lên:

- Sao lại đôi tả Ngươi đã biết ta thế này còn muốn theo ta làm chỉ Ta tưởng ngươi đi đường ngươi ta đi đường ta là phải.

Nhạc Linh San kiên quyết đáp:

- Ngày trước Tư Mã Thiên phải chịu cung hình rồi sau uất hận viết những pho sử ký để tiếng muôn đời. Như vậy có chi đáng ngại? Ngươi vì tình thế bắt buộc thì tự thiến là việc dĩ nhiên. Bình đệ! Ta đối với ngươi trước sao sau vậy.... Tình trạng ngươi thật đáng thương.

Nàng chưa dứt lời bỗng ối lên một tiếng rồi nhảy xuống xe tựa hồ bị Lâm Bình Chi đẩy ra.

Lại nghe tiếng Lâm Bình Chi ra chiều tức giận nói:

- Ta không muốn ngươi thương tạ Ai cần gì ngươi thương? Ngươi vừa kể những nhân vật cổ thời Ngô Vương, Việt Vương, Tư Mã Thiên gì gì đó.... họ có liên quan gì đến Lâm mỗ? Nay Lâm Bình Chi này luyện môn Tịch tà kiếm pháp đã thành tựu thì còn sợ gì ai nữa? Nhạc Bất Quần tuy có muốn truy sát ta cũng còn phải hạ được thanh trường kiếm ở trong tay ta trước.

Nhạc Linh San lẳng lặng không nói gì nữa.

Lâm Bình Chi lại tiếp:

- Ta chỉ còn chờ khi chữa khỏi mắt là có thể xưng hùng thiên hạ. Nào Nhạc Bất Quần, nào Lệnh Hồ Xung nào Phương Chứng đại sư, Xung Hư đạo trưởng hay bất luận là ai chưa dễ gì địch nổi ta.

Doanh Doanh nghe gã ăn nói ngông cuồng bất giác mắng thầm:

- Chờ mắt ngươi khỏi ư? Chà liệu mắt ngươi còn khỏi được không?

Trước nàng thấy Lâm Bình Chi gặp nhiều điều bất hạnh đã có ý thương tình nhưng bây giờ nàng thấy gã ra dạ phũ phàng với vợ con lại miệng nói toàn giọng điên rồ tự phụ nên không khỏi lấy làm tức giận.

Bỗng nghe Nhạc Linh San thở dài nói:

- Chúng ta phải tìm nơi lánh một thời gian nữa rồi sẽ tính.

Lâm Bình Chi đáp:

- Ta tự có cách đối phó với gia gia ngươi.

Nhạc Linh San nói:

- Chuyện này nói ra khó nghe lắm! Ngươi đừng nhắc tới thì gia gia cũng chẳng để tâm đến ngươi đâu.

Lâm Bình Chi cười lạt đáp:

- Hừ! Gia gia ngươi là người thế nào, ta còn hiểu rõ hơn ngươi nhiều. Ngày mai hễ gặp ai lập tức đem vụ này nói với người đó.

Nhạc Linh San can ngăn:

- Hà tất phải thế! Ngươi làm vậy há chẳng...

Lâm Bình Chi ngắt lời:

- Còn phải hà tất gì nữa? Đó là biện pháp để bảo toàn tính mạng cho tạ Ta gặp ai cũng nói thì chẳng mấy bữa sẽ đến tai gia gia ngươi. Lão đã biết ta nói huỵch toẹt ra rồi thì không giết ta để bịt miệng nữa. Trái lại lão còn tìm trăm phương ngàn kế bảo vệ cho ta được an toàn.

Nhạc Linh San nói:

- Biện pháp của ngươi nghĩ ra thật là kỳ.

Lâm Bình Chi ngắt lời:

- Có chi là kỳ? Gia gia ngươi có tự thiến hay không trông bề ngoài khó mà biết được. Lão có rụng râu thì lấy sơn bôi vào. Người ngoài bất quá nửa tin nửa ngờ mà thôi, chứ không ai dám quyết đoán. Còn nếu ta mà chết một cách không rõ ràng thì ai ai cũng bảo là bị lão giết, giấu voi đụn ra. thế nào được?

Nhạc Linh San buông tiếng thở dài. Nàng biết những điều

tiên liệu của Lâm Bình Chi là không lầm nhưng làm như vậy thì thanh danh phụ thân nàng không khỏi bị tổn thương rất nhiều.

Mặt khác nếu nàng tìm cách ngăn trở gã chưa chắc gã đã chịu nghe. Vì đây là một kế hoạch rất hiệu nghiệm để bảo vệ sinh mạng cho gã. Nếu vì ngăn trở vụ này mà khiến gã phải uổng mạng thì làm thế nào?

Lâm Bình Chi lại nói:

- Tuy cặp mắt ta đui mù nhưng lòng ta sáng suốt. Dù cho từ nay ta hỏng mắt không nhìn thấy vật gì nữa thì mối đại thù của song thân đã trả xong, trong đời ta chẳng có điều chi đáng hối hận. Ngày nọ, Lệnh Hồ Xung thuật lại lời di chúc của gia gia đã nói:

di vật của tổ tiên để ở trong ngôi nhà cũ tại ngõ Hướng Dương. Gia gia còn dặn lại đừng mở ra coi. Đó là lời di huấn của tằng tổ ta để lại, nay ta mở coi rồi tuy không tuân theo lời tổ huấn nhưng đổi lại trả được mối huyết cừu cho song thân. Hơn nữa nếu không làm thế thì người ngoài từ đây đều bảo môn Tịch tà kiếm pháp của nhà họ Lâm ta chỉ có hư danh và bọn người trong Phước Oai tiêu cục toàn hạng giả danh bịp đời.

Nhạc Linh San nói:

- Ngày đó gia gia ta và ngươi đều đem lòng ngờ vực cho đại sư ca lấy Tịch tà kiếm phổ của nhà ngươi còn đổ cho y đã bịp đặt ra lời di ngôn của công công...

Lâm Bình Chi hỏi:

- Dù ta có trách lầm hắn thì đã sao? Ngày ấy cả ngươi cũng chẳng đem lòng hoài nghi hắn là gì?

Nhạc Linh San lại nhẹ buông tiếng thở dài nói:

- Giữa ngươi và đại sư ca quen biết nhau chưa lâu thì hoài

nghi như vậy là thường, nhưng gia gia và ta không nên ngờ cho y mới phải. Trên đời chỉ có một người tin được lòng y là má má ta mà thôi.

Doanh Doanh lẩm bẩm:

- Ai bảo chỉ có một mình má má cô là tin được y?

Bỗng nghe Lâm Bình Chi cười lạt hỏi:

- Có thật mẫu thân ngươi ưa thích thằng lỏi Lệnh Hồ Xung không? Vì hắn mà song thân ngươi đấu khẩu không biết bao nhiêu lần.

Nhạc Linh San ngạc nhiên hỏi lại:

- Gia gia cùng má má ta vì đại sư ca mà có chuyện gây lộn ư? Trước nay gia má ta chưa từng tranh chấp nhau bao giờ. Sao ngươi lại biết thế?

Lâm Bình Chi cười khẩy đáp:

- Trước nay chưa từng tranh chấp với nhau ư? Đó chẳng qua là lão đóng kịch cho người ngoài coi mà thôi. Nhạc Bất Quần đáo để thật! Cả chuyện này lão cũng đeo bộ mặt ngụy quân tử. Chính tai ta nghe thấy rõ ràng chẳng lẽ còn giả được sao?

Nhạc Linh San nói:

- Ta có bảo ngươi nói không thật đâu mà chỉ lấy làm kỳ là sao ta không nghe thấy bao giờ?

Lâm Bình Chi nói:

- Bây giờ ta có nói rõ cho ngươi biết cũng chẳng hề chị Hôm ấy ở thành Phúc Châu hai người phái Tung Sơn cướp được tấm áo cà sa đem đi sau chúng lại bị Lệnh Hồ Xung giết chết. Như vậy thì tấm áo cà sa dĩ nhiên là của Lệnh Hồ Xung lấy được đem đi rồi. Nhưng người hắn bị trọng thương lúc còn hôn mê bất tỉnh ta đã lục tìm trong mình hắn mà áo cà sa không thấy đâu

nữa.

Nhạc Linh San nói:

- Thế ra hôm ở thành Phúc Châu ngươi đã lục tìm trong người đại sư ca rồi?

Lâm Bình Chi hỏi:

- Đúng thế! Vậy thì sao?

Nhạc Linh San đáp:

- Không sao cả.

Doanh Doanh bụng bảo dạ:

- Nhạc cô nương từ nay mà còn theo thằng lỏi gian hoạt hiểm ác này thì còn biết được nhiều chuyện.

Bỗng nàng lại nghĩ:

- Ta ngồi đây lâu quá rồi chắc Xung lang đang mỏi mắt trông chờ.

Nàng lắng tai nghe không thấy động tĩnh gì thì chắc chàng cũng bình yên vô sự.

Bỗng nghe Lâm Bình Chi nói:

- Tấm áo cà sa đã không ở trong người Lệnh Hồ Xung thì nhất định gia gia ngươi lấy đi chứ còn ai vào đấy? Từ Phúc Châu tới Hoa Sơn ta ngấm ngầm để ý dò xét nhưng lão che dấu thật tài không lộ ra manh mối chi hết. Lão lấy được rồi dĩ nhiên chưa một ai hay là Tịch tà kiếm phổ biên vào áo cà sa, lập tức lão tự thiến để luyện kiếm. Lúc còn ở trong lữ quán dọc đường có nhiều người nên ta không dám ngó những động tĩnh của song thân ngươi. Nhưng từ khi về núi Hoa Sơn tối nào ta cũng ẩn ở sườn núi bên phòng ngủ của gia nương ngươi. Vì nghe rõ hai người nói chuyện mới điều tra ra được chỗ để kiếm phổ.

Nhạc Linh San hỏi:

- Thế ra tối nào ngươi cũng ẩn ở trên sườn núi cạnh vực thẳm ư?

Phái Thanh Thành quyết chí rửa hờn

Lâm Bình Chi nghe Nhạc Linh San hỏi liền đáp:

- Đúng thế!

Nhạc Linh San hỏi lại:

- Đêm nào cũng thế ư?

Doanh Doanh ngồi dưới mé ruộng kê không nghe thấy Lâm Bình Chi trả lời nàng cho là gã đáp bằng một cái gật đầu.

Bỗng nghe Nhạc Linh San thở dài nói:

- Ngươi quả là có nghị lực hơn người.

Lâm Bình Chi nói:

- Ta đã quyết chí báo thù, không làm thế không được.

Nguyên vợ chồng Nhạc Bất Quần ở trên ngọn cao nhất núi Hoa Sơn, làm phòng ngủ bên cạnh ngọn Thiên Thanh trên bờ vực thẳm sâu muôn trượng, là một nơi cực kỳ hiểm trở. Người ngoài không biết cho là vợ chồng lão có tính ưa thanh tịnh, ở trên này cho tiện việc luyện võ, thực ra trong lòng lão còn tính chuyện khác.

Từ khi phái Hoa Sơn chia làm hai phe Kiếm tông và Khí tông, gây cuộc quyết đấu, phe Khí tông tàn sát gần hết phe Kiếm tông. Sư phụ Nhạc Bất Quần lên làm chưởng môn rồi trao chức lại cho lão.

Nhạc Bất Quần vẫn lo âu dư đảng phe Kiếm tông đến đánh lén để báo thù nên lão mới lên ở nơi cực kỳ hiểm trở này.

Từ sườn núi lên ngọn Thiên Thanh chỉ có một con đường ruột dê nhỏ bé, người ngoài không ai lên được, chỉ có Lâm Bình Chi là rể của chưởng môn nhân ai nấy thấy gã lên ngọn Thiên Thanh cũng không ngờ vực.

Bỗng nghe Lâm Bình Chi nói tiếp:

- Ta nghe ngóng mười mấy đêm vẫn không thấy chuyện gì khác lạ. Rồi một đêm hai người mới nới tới vụ này. Câu chuyện giữa hai người như sau:

Nhạc phu nhân nói:

- Sư ca ít lâu nay tiểu muội thấy khí sắc sư ca có vẻ khác thường, phải chăng sư ca luyện Tử hà thần công đến chỗ phức tạp khó khăn? Tiểu muội tưởng sư ca chẳng nên gắng sức nhiều quá cho hao tổn tinh thần.

Nhạc Bất Quần cười đáp:

- Không phải đâu. Ta luyện công vẫn rất thuận lợi và tiến triển đều.

Nhạc phu nhân nói:

- Sư ca đừng lừa dối tiểu muội. Tại sao thanh âm của sư ca lại biến đổi dần? Hiện nay giọng nói của sư ca vừa lên cao vừa lanh lảnh nghe chẳng khác khẩu âm đàn bà.

Nhạc Bất Quần đáp:

- Sư muội đừng nói càn. Thanh âm ta bao giờ chẳng thế?

Lâm Bình Chi kể tới đây, gã ngừng lại một chút rồi nói:

- Chính ta nghe giọng lão cũng thấy khác lạ đúng là thanh âm của đàn bà con gái.

Rồi gã kể tiếp.

Nhạc phu nhân lại hỏi:

- Sư ca bảo không có gì thay đổi ư? Trước nay sư ca có nói với tiểu muội như vậy bao giờ đâu? Sư ca ơi! Tiểu muội còn biết trong lòng sư ca có tâm sự gì nan giải. Sao sư ca không nói rõ cho tiểu muội hãy còn dấu giếm làm chi?

Nhạc Bất Quần đáp:

- Ta có điều nan giải gì đâu? Hừ cuộc đại hội trên núi Tung Sơn chẳng còn bao lâu nữa là tới ngày, việc mưu đồ thôn tính cả bốn phái của Tả Lãnh Thiền đã phơi bày rõ rệt chẳng còn ai không biết. Ta chỉ lo âu về chuyện đó mà thôi...

Nhạc phu nhân ngắt lời:

- Tiểu muội xem ra không phải chỉ có vậy...

Nhạc Bất Quần tức quá xẵng giọng:

- Sư muội khéo đa nghi! Ngoài chuyện đó còn gì nữa đâu?

Nhạc phu nhân nói:

- Tiểu muội nói ra sư ca đừng nổi nóng! Tiểu muội nhận thấy sư ca nghi oan cho Xung nhi.

Nhạc Bất Quần hỏi:

- Lệnh Hồ Xung ư? Gã kết giao với người Ma giáo lại tư tình với Nhậm cô nương, những chuyện này thiên hạ đều biết hết, còn oan uổng nỗi gì?

Doanh Doanh nghe Lâm Bình Chi thuật lại lời nói của Nhạc Bất Quần nhắc tới chuyện mình thì mà nàng nóng lên, nhưng lòng nàng lại nảy ra mối tình êm dịu.

Lâm Bình Chi lại kể tiếp.

Nhạc phu nhân nói:

- Gã kết giao với người ma giáo là chuyện có thật rồi. Tiểu muội muốn nói về vụ sư ca ngờ Xung nhi lấy cắp Tịch tà kiếm phổ của Bình nhi.

Nhạc Bất Quần hỏi:

- Chẳng lẽ kiếm phổ đó lại không phải gã lấy cắp ư? Kiếm thuật gã tiến triển một cách đột ngột. Bây giờ bản lãnh gã cao minh hơn cả sư muội rồi, sư muội có biết không?

Nhạc phu nhân đáp:

- Đó là gã gặp được kỳ tích nào khác. Tiểu muội dám nói chắc là gã không lấy Tịch tà kiếm phổ đâu. Bản tính Xung nhi quật cường có khi không nghe lời giáo huấn của chúng ta thật, nhưng gã là người quang minh lỗi lạc quyết chẳng làm những chuyện đê hèn như ăn cắp, ăn trộm. Từ ngày San nhi kết bạn với Bình nhi bỏ rơi gã, gã là người cao ngạo dù Bình nhi có hai tay dâng kiếm phổ đưa lên gã cũng không thèm lấy.

Doanh Doanh nghe tới đây khoan khoái vô cùng. Nàng muốn ôm lấy Nhạc phu nhân để ngỏ lời cảm tạ.

Nàng còn tự nhủ:

- Nhạc phu nhân nuôi Xung lang từ nhỏ đến lớn quả có khác. Cả phái Hoa Sơn chỉ mình bà hiểu rõ Xung lang là người thế nào. Khi gặp cơ duyên ta phải tìm cách báo ơn tri ngộ.

Lâm Bình Chi lại kể tiếp.

Nhạc Bất Quần đằng hắng một tiếng rồi nói:

- Sư muội nói vậy thì việc chúng ta đuổi tên tiểu tử Lệnh Hồ Xung ra khỏi môn phái, sư muội ân hận lắm hay sao?

Nhạc phu nhân đáp:

- Gã phạm môn quy, sư ca tuân theo lời tổ huấn thanh lọc môn hộ thì còn ai dị nghị được? Nhưng sư ca chỉ bó một tội giao kết với bàng môn tả đạo là đủ sao còn đổ oan cho gã lấy cắp Tịch tà kiếm phổ của Bình nhi mà lại tuyên dương tội trạng này chắc là có thâm ý...

Nhạc Linh San hỏi xen vào:

- Má má ta nói vậy thì gia gia ta bảo sao?

- Gia gia ngươi tức quá la lên:

"Ta biết thế nào được? Ta biết thế nào được?" Lâm Bình Chi mô phỏng thanh âm của Nhạc Bất Quần đang cơn tức giận vừa lên cao vừa the thé.

Giữa lúc đêm thanh tửng chừng tiếng cú vọ kêu gào khiến người nghe phải lạnh gáy.

Sau một lúc gã kể tiếp.

Nhạc phu nhân thủng thẳng nói:

- Tiểu muội biết rõ sư ca đã lấy Tịch tà kiếm phổ rồi!

Nhạc Bất Quần tức giận gầm lên:

- Sư muội.... bảo sao?

Nhạc phu nhân cất giọng bình tĩnh đáp:

- Hôm ấy Xung nhi bị thương mê man, tiểu muội chi huyết và trị thương cho gã đã thấy tấm áo cà sa viết đầy chữ hoàn toàn thuộc về kiếm pháp ở trong mình gã. Lần sau lại buộc thuốc thì không thấy áo cà sa đâu nữa. Lúc này Xung nhi vẫn hôn mê chưa tỉnh. Khi đó ở trong phòng ngoài sư ca cùng tiểu muội không còn một người nào. Tiểu muội không lấy áo cà sa, chẳng phải sư ca thì còn ai vào đấy?

Nhạc Bất Quần tuy mấy lần nói xen vào nhưng chỉ một vài tiếng hàm hồ đại ý ngăn Nhạc phu nhân đừng nói nữa.

Nhạc phu nhân dịu dàng khuyên nhủ:

- Sư ca! Kiếm thuật của phái Hoa Sơn ta cũng có chỗ độc đáo, nhất là môn Tử Hà thần công lại không phải tầm thường. Sư ca dùng những thứ này để tranh hùng với thiên hạ cũng đủ nổi danh trên chốn giang hồ hà tất phải học kiếm thuật của phái

khác? Có điều gần đây Tả Lãnh Thiền nổi dã tâm ghê gớm, mưu đồ thôn tính bốn phái. Phái Hoa Sơn ở trong tay sư ca dù sao cũng không thể để mất về tay hắn được, vậy chúng ta hiệp lực với ba phái Thái Sơn, Hành Sơn, Hằng Sơn để chống lại với hắn thì tiểu muội cầm chắc mình được sáu phần thắng. Dù có thất bại chúng ta cũng quyết đấu một phen oanh liệt rồi mới chịu mất mạng về phái Tung Sơn thì chết xuống suối vàng cũng không hổ thẹn với tổ tông phái Hoa Sơn.

Doanh Doanh nghe nói tới đây bất giác khen thầm:

- Nhạc phu nhân quả là một vị nữ trung hào kiệt. So với đức ông chồng bà còn có tư cách hơn nhiều.

Bỗng nghe Nhạc Linh San nói:

- Má má ta nói mấy câu đó thật là hợp lý.

Lâm Bình Chi cười lạt đáp:

- Nhưng gia gia ngươi đã lấy được Tịch tà kiếm phổ của nhà ta và đang bắt đầu luyện tập thì khi nào chịu nghe lời sư nương khuyên nhủ.

Lâm Bình Chi đột nhiêu kêu Nhạc phu nhân bằng "sư nương" đủ tỏ lòng gã chưa thất kính với bà.

Gã nói tiếp:

- Khi ấy gia gia ngươi nói ngay:

"Lời nghị luận của sư muội chỉ là kiến thức của đàn bà. Đem cái dũng của kẻ thất phu để uổng mạng một cách vô ích chẳng được việc gì. Như vậy chết xuống chưa chắc đã khỏi mất mặt với liệt tổ phái Hoa Sơn". Má má ngươi lẳng lặng một hồi lâu rồi thở dài nói:

"Sư ca sốt sắng lo âu việc bảo toàn bản phái dĩ nhiên tiểu muội không thể trách được. Nhưng môn Tịch tà kiếm phổ chỉ

có hại chứ chẳng ích gì. Nếu không thế thì sao con cháu nhà họ Lâm chẳng một ai dám luyện tập. Thậm chí họ còn đành để người ta bức bách lâm vào tuyệt lộ. Tiểu muội khuyên sư ca nên bỏ đừng học kiếm pháp đó nữa".

Lâm Bình Chi kể tiếp.

Nhạc Bất Quần liền lên tiếng hỏi:

- Sao sư muội biết ta đang học Tịch tà kiếm pháp? Phải chăng sư muội đã coi lén?

Nhạc phu nhân đáp:

- Cần gì tiểu muội phải coi lén mới biết?

Nhạc Bất Quần lớn tiếng giục:

- Sư muội nói đi! Nói đi!

Thanh âm lão tuy gắt gỏng nhưng tỏ ra đuối lý.

Nhạc phu nhân nói:

- Giọng nói sư ca đã hoàn toàn biến đổi ai cũng nhận ra, chẳng lẽ chính sư ca lại không biết?

Nhạc Bất Quần cãi cố:

- Thanh âm ta trước nay vẫn thế.

Nhạc phu nhân nói:

- Mỗi buổi sáng chòm râu sư ca lại rụng đi một ít ở trong chăn.

Nhạc Bất Quần quát bằng một giọng rất khủng khiếp:

- Sư muội có trông thấy không?

Nhạc phu nhân đáp:

- Tiểu muội trông thấy rồi nhưng không nói ra. Sư ca dán râu giả bịp người thì được còn đối với đồng môn là sư muội của sư ca hơn mười năm lại thành phu thê hai chục năm gối tựa vai kề

thì giấu làm sao được?

Nhạc Bất Quần thấy câu chuyện đã bị bại lộ không còn chối cãi được nữa lão lẳng lặng hồi lâu rồi hạ thấp giọng xuống hỏi:

- Bên ngoài có ai biết không?

Nhạc phu nhân đáp:

- Không ai biết cả!

Nhạc Bất Quần lại hỏi:

- San nhi cùng Lâm Bình Chi thì sao?

Nhạc phu nhân đáp:

- Chúng cũng không hay.

Nhạc Bất Quần nói:

- Được rồi! Vậy ta nghe lời khuyên nhủ của sư muội. Sáng mai ta sẽ tìm cách đưa áo cà sa trả lại cho Lâm Bình Chị Mặt khác chúng ta sẽ từ từ nghĩ cách rửa sạch tiếng oan cho Lệnh Hồ Xung. Từ nay ta không luyện kiếm pháp đó nữa.

Nhạc phu nhân cất giọng hoan hỉ nói:

- Nếu sư ca làm như vậy thì còn gì hay bằng? Có điều tiểu muội thiết tưởng kiếm phổ này đã làm hại người thì ta chẳng nên để cho Bình nhi trông thấy! Chi bằng đem hủy nó đi là hơn.

Nhạc Linh San nói:

- Chắc gia gia ta nói vậy thì nói chứ không chịu theo lời. Nếu lão nhân gia mà chịu hủy bỏ kiếm phổ thì đâu.... có thành như vậy?

Lâm Bình Chi đáp:

- Ngươi đoán sai rồi! Khi đó gia gia ngươi đáp:

"Phải lắm! Ta nghe lời sư muội đem hủy kiếm phổ ngay tức khắc".

Gã ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Ta nghe gia gia ngươi nói vậy không khỏi giật mình kinh hãi toan lên tiếng ngăn trở vì pho kiếm phổ này là di vật của nhà họ Lâm thì dù nó có lợi hay có hại ta mong rằng đừng ai hủy nó.

Lâm Bình Chi kể tiếp:

- Ta còn đang bối rối thì giữa lúc ấy bỗng nghe tiếng "kẹt". Cánh cửa sổ mở ra. Ta giật mình kinh hãi vội thụt đầu lại thì đột nhiên thấy trước mắt có ánh hồng phấp phới, một vật đang lơ lửng bay xuống. Tiếp theo cánh cửa sổ đóng ngay lại. Ngươi có biết ánh hồng đó là gì không?

Nhạc Linh San đáp:

- Chắc gia gia ta liệng áo cà sa đi. Có đúng thế không?

Lâm Bình Chi đáp:

- Phải rồi! Ta thấy áo cà sa rớt xuống liền thò tay ra chụp, nhưng còn cách xa hơn một thước không với tới nơi. Lúc này ta chỉ biết mối huyết cừu của song thân có trả được hay không là hoàn toàn trông vào tấm áo cà sa này. Ta chẳng nghĩ gì đến chuyện sống chết liền đưa tay phải bám vào vách núi, liều mạng choai chân trái ra mà khiều. Ta cảm thấy áo cà sa đụng vào ngón chân liền đá lộn trở về lập tức. May phúc làm sao ta lấy lại được áo cà sạ Nếu để nó rớt xuống khe Thiên Thanh sâu muôn trượng là mất hút.

Doanh Doanh nghe gã nói vậy bất giác miệng lẩm bẩm:

- Phải chi nhà ngươi có phước lớn thì ngươi đã không lấy được áo cà sạ Ngươi khều trúng nó tức là lâm vào hoàn cảnh tuyệt đường nối dõi.

Bỗng nghe Nhạc Linh San lên tiếng:

- Má má ta tưởng gia gia liệng áo cà sa xuống khe núi thế là yên chuyện, người có biết đâu gia gia đã luyện thành kiếm pháp hay ít ra cũng thuộc lòng rồi. Tấm áo cà sa kia đối với lão nhân gia đã thành vô dụng. Có chăng nó chỉ giúp ngươi luyện thành kiếm pháp, phải vậy không?

Lâm Bình Chi đáp:

- Đúng lắm!

Nhạc Linh San nói bằng một giọng miễn cưỡng:

- âu cũng là ý trời sắp đặt! Trong cõi mênh mang thượng đế đã an bài như vậy để ngươi trả được mối huyết cừu cho song thân. Thế là.... hay lắm!

Nhạc Linh San nói câu này rồi không thấy động tĩnh gì nữa.

Hồi lâu Lâm Bình Chi lại lên tiếng:

- Còn một việc làm cho ta phải suy nghĩ mấy bữa nay đến bể đầu mà không sao hiểu được...

Gã không thấy Nhạc Linh San nói gì liền tiếp:

- Vì sao Tả Lãnh Thiền cũng biết sử dụng Tịch tà kiếm pháp?

Nhạc Linh San chỉ ồ một tiếng chứ không trả lời. Thanh âm nàng ra chiều lạnh nhạt hiển nhiên nàng chẳng bận tâm gì về câu chuyện Tả Lãnh Thiền có biết sử dụng Tịch tà kiếm pháp hay không?

Lâm Bình Chi lại nói:

- Ngươi không học Tịch tà kiếm pháp nên chẳng thể nào hiểu được chỗ huyền diệu bên trong của nó. Hôm trước Tả Lãnh Thiền cùng gia gia ngươi mở cuộc đại chiến trên Phong thiền đài, đến lúc hăng cả hai người đều thi triển Tịch tà kiếm pháp. Có điều Tả Lãnh Thiền chỉ sử rất đúng 36 chiêu đầu còn về sau đường kiếm sai bét. Chiêu nào cũng tựa hồ chịu thua gia gia

ngươi. Kể ra kiếm thuật của hắn đã đến trình độ rất cao thâm. Gặp lúc nguy hiểm hắn biến chiêu một cách rất tài tình và cực kỳ thần tốc song thủy chung vẫn không ra ngoài phạm vi Tịch tà kiếm pháp. Sau cùng hắn bị gia gia ngươi đâm mù hai mắt.... Giả sử hắn sử kiếm pháp phái Tung Sơn mà bị gia gia ngươi đả bại thì dĩ nhiên chẳng có chi kỳ lạ vì Tịch tà kiếm pháp là một kiếm thuật vô địch thiên hạ, kiếm pháp phái Tung Sơn chống lại thế nào được? Tả Lãnh Thiền đã học Tịch tà kiếm pháp mà giữa lúc chạm trán đại địch, Tung Sơn kiếm pháp không chống đỡ nổi nên bắt buộc hắn phải thi triển Tịch tà kiếm pháp cái đó cũng chẳng có chi là lạ. Điều mà ta nghĩ không ra là Tả Lãnh Thiền học Tịch tà kiếm pháp ở đâu? Kiếm pháp hắn học được tuy giống Tịch tà kiếm pháp mà không đúng hẳn mới thật là kỳ.

Gã nói câu sau cùng bằng giọng ngần ngừ không chủ định đủ tỏ lòng gã đang suy nghĩ rất nhiều.

Doanh Doanh lẩm bẩm:

- Chắc Tả Lãnh Thiền đã học lỏm Tịch tà kiếm pháp của bản giáo.

Cũng là Tịch tà kiếm pháp nhưng Đông Phương Bất Bại còn cao thâm hơn cả Nhạc Bất Quần rất nhiều. Nếu ngươi trông thấy thì dù có ba cái đầu nghĩ cho bể hết cũng không hiểu được. Xem chừng câu chuyện của hai người này đến đây không còn đáng nghe nữa. Ta trở về quách kẻo Xung lang mong đợi.

Doanh Doanh nghĩ vậy đứng lên toan cất bước rút lui bỗng nghe có tiếng vó ngựa từ đằng xa vọng lại.

Nàng thấy toán kỵ mã này có đến hơn hai chục người đang đi trên đường quan đạo rồi tới một cách cấp bách. Nàng e Lệnh Hồ Xung gặp chuyện bất trắc liền thi triển khinh công đến tột độ chạy về cỗ xe lớn cất tiếng gọi:

- Xung lang ơi! Có người tới đó!

Không hiểu Lệnh Hồ Xung đã nghe tiếng vó ngựa vọng lại chưa chàng thấy Doanh Doanh gọi thản nhiên cười hỏi:

- Phải chăng Doanh muội lại nghe lén câu chuyện người ta giết gà nhử chó? Không thì làm gì mà lâu thế?

Doanh Doanh chỉ hứ một tiếng chứ không nói gì. Nhưng nàng nghĩ tới chuyện vừa rồi Nhạc Linh San ngỏ lời muốn làm vợ chồng thật với Lâm Bình Chi ở trên xe thì mặt lại nóng bừng.

Nàng ngập ngừng đáp:

- Bọn chúng.... nói chuyện.... Tịch tà kiếm phổ.

Lệnh Hồ Xung vẫn cười khì khì nói:

- Doanh muội nói ấp úng không thông như vậy nhất định còn có chuyện ly kỳ. Lên xe lẹ đi! Kể cho tiểu huynh nghe!

Doanh Doanh đáp:

- Tiểu muội không lên nữa. Xung lang chẳng nghiêm trang chút nào.

Lệnh Hồ Xung cười hỏi:

- Tiểu huynh làm gì mà không nghiêm trang?

Doanh Doanh hờn mát buông tiếng thở dài nói:

- Không biết!

Lúc này tiếng vó ngựa đã gần hơn.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Bọn này số người khá đông. Đúng là đám đệ tử phái Thanh Thành còn sống sót bây giờ quay trở lại để rửa hận.

Lệnh Hồ Xung ngồi dậy nói tiếp:

- Bây giờ chúng ta lại dần đi là vừa rồi đó!

Doanh Doanh nói:

- Ừ thì đi!

Nàng biết Lệnh Hồ Xung rất quan tâm đến Nhạc Linh San. Chàng đã biết địch nhân đến tập kích mà không được chính mắt mình trông thấy cô thoát hiểm thì dù trong khoảnh khắc chàng cũng không chịu nổi. Hiện giờ tuy chàng bị trọng thương rất nặng mà không đi không được bất luận khuyên ngăn thế nào cũng bằng vô dụng. Huống chi để mình chàng ngồi lại trong xe nàng cũng không yên tâm.

Doanh Doanh liền đỡ Lệnh Hồ Xung xuống xe.

Chân trái chàng vừa đặt xuống đất vết thương lại đau nhói lên. Người chàng xiêu đi đụng vào thành xe.

Con lừa kéo xe từ nãy giờ vẫn đứng yên không nhúc chích. Nó vừa thấy xe chuyển động liền cho là người ta giục nó chạy đi nó nghển đầu toan hí lên một tiếng.

Doanh Doanh vung kiếm nghe đánh xẹt một tiếng. Đầu lừa bị kiếm chặt đứt rớt ngay xuống một cách êm thấm.

Lệnh Hồ Xung khẽ bật tiếng khen:

- Tuyệt diệu!

Không phải chàng khen nàng kiếm pháp mau lẹ. Võ công nàng đã cao minh đến thế thì vung khoái kiếm chặt đầu lừa rớt xuống chẳng có chi là lạ. Cái khó là ở chỗ nàng cấp trí để ứng biến mau lẹ khiến con lừa không kịp hí lên tiếng nửa tiếng. Còn việc rồi đây sẽ lấy gì kéo xe, đi đường bằng cách nào là chuyện khác rồi sẽ tính sau.

Lệnh Hồ Xung chạy chậm lê chân đi mấy bước đã nghe tiếng vó ngựa lại gần thêm ít nữa. Chàng liền tăng gia cước bộ ráng đi cho lẹ hơn.

Doanh Doanh bụng bảo dạ:

- Chàng muốn đi nhanh hơn để đến trước địch như vậy không khỏi đụng chạm vết thương làm cho đau đớn. Nếu ta bồng chàng hay cõng lên thì thẹn đến chết người biết làm thế nào bây giờ?

Bỗng nàng cười mát nói:

- Xung lang! Tiểu muội đành đắc tội với Xung lang vậy!

Nàng không chờ Lệnh Hồ Xung trả lời, tay phải nàng nắm lấy giây lưng, tay trái nắm lấy cổ áo chàng nhấc bổng người chàng lên rồi thi triển khinh công rẽ xuống ruộng kê đi thật mau tiến về phía trước.

Lệnh Hồ Xung vừa cảm kích lại vừa buồn cười chàng nghĩ bụng:

- Ta đường đường là một vị chưởng môn phái Hằng Sơn mà để nàng xách tay chẳng khác đứa trẻ nít. Nếu có người trông thấy thì còn ra thể thống gì nữa? Nhưng ngoài cách này tưởng không còn biện pháp nào khác. Bằng để bọn Thanh Thành đến trước thì thật là nguy hiểm cho tiểu sư muội. Cử động này của Doanh Doanh thật là thâm hiểu ý ta.

Doanh Doanh chạy được mấy chục bước thì tiếng người ngựa đã gần lại khá nhiều. Nàng ngửng đầu lên khỏi ngọn kê mà nhìn thì chỉ thấy trong bóng tối có một hàng đóm đuốc giơ lên rất cao đang theo đường lớn đi tới rất mau liền nói:

- Bọn người này thật là lớn mật! Chúng đốt đuốc để đi đuổi bắt người.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Đây là chúng liền chết một trận nên không nghĩ gì nữa. Trời ơi! Hỏng bét!

Doanh Doanh hiểu ngay liền nói:

- Bọn chúng muốn phóng hỏa đốt xe.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Chúng ta phải lên đường ngăn lại không để chúng đến gần.

Doanh Doanh nói:

- Xung lang bất tất phải nóng nảy. Việc gì chứ cứu hai người thì có thể làm được.

Lệnh Hồ Xung biết Doanh Doanh võ công cao cường còn phái Thanh Thành thì Dư Thương Hải chết rồi, ngoài ra chẳng có ai đáng kể nên chàng cũng yên lòng.

Doanh Doanh lại xách Lệnh Hồ Xung tiến gần lại hơn, còn cách cỗ xe lớn của Nhạc Linh San chừng mười trượng thì ngừng lại. Nàng khẽ bảo Lệnh Hồ Xung:

- Xung lang hãy ngồi yên đây, đừng có cử động!

Bỗng nghe tiếng Nhạc Linh San ở trong xe cất lên:

- Địch nhân sắp tới nơi rồi đó! Quả nhiên là bọn chuột nhắt phái Thanh Thành.

Lâm Bình Chi hỏi:

- Sao ngươi lại biết rõ như vậy?

Nhạc Linh San đáp:

- Bọn chúng khinh vợ chồng ta bị thương tên nào cũng cầm đuốc rượt theo. Chà chúng không còn úy kỵ gì nữa.

Lâm Bình Chi hỏi:

- Bọn chúng đều cầm đuốc cả ư?

Nhạc Linh San đáp:

- Đúng thế!

Lâm Bình Chi đã từng trải nhiều hoạn nạn gã lanh trí hơn Nhạc Linh San vội nói:

- Xuống xe cho lẹ! Bọn chuột nhắt nhất định phóng hỏa đốt xe đó!

Nhạc Linh San thấy gã nói đúng liền đáp:

- Phải rồi! Nếu không thì đốt đuốc làm gì nhiều thế?

Nàng liền nhảy xuống xe nắm tay Lâm Bình Chi.

Lâm Bình Chi nhảy xuống theo.

Hai người đi xa mấy trượng ẩn vào trong bụi kê cách chỗ Lệnh Hồ Xung cùng Doanh Doanh chừng vài trượng.

Lệnh Hồ Xung cùng Doanh Doanh nắm chặt tay nhau không nói gì nữa.

Tiếng vó ngựa vang tai.

Bọn người phái Thanh Thành đã đuổi tới gần cỗ xe lớn.

Bẩy tám tên đi trước vượt lên trên chắn đường. Kỳ dư bao vây chung quanh xe.

Một người lớn tiếng gọi:

- Lâm Bình Chi! Ngươi là tên cẩu tặc hay là con rùa đen? Sao lại chui rúc xó xỉnh không dám ló mặt ra?

Mọi người thấy trong xe vẫn yên lặng, một tên nói:

- Không chừng chúng xuống xe chạy trốn rồi.

Bỗng thấy một bó đuốc vượt qua bóng tối bay thẳng tới cỗ xe.

Bất thình lình một bàn tay từ trong xe thò ra đón lấy bó đuốc liệng tới.

Bọn người phái Thanh Thành kêu rầm lên như sấm vang:

- Quân cẩu tặc hãy còn ở trong xe! Quân cẩu tặc hãy còn ở trong xe.

Lao Đức Nặc thuyết phục Lâm Bình Chi

Người ẩn trong xe đột nhiên vươn tay ra đón lấy bó đuốc rồi ném ngược trở lại.

Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh thấy thế rất đỗi ngạc nhiên, không ngờ trong xe lại có cao nhân đã chờ sẵn để viện trợ Lâm, Nhạc trong lúc lâm địch.

Nhạc Linh San càng kinh hãi hơn vì cô ngồi trên xe nói chuyện với Lâm Bình Chi đã lâu mà không phát giác ra có người ẩn nấp. Cô thấy người này liệng bó đuốc, luồng nội lực rất mãnh liệt hiển nhiên võ công y cao thâm khôn lường.

Bọn người phái Thanh Thành trước sau liệng ra cả thảy tám bó đuốc mà đều bị người kia đón bắt được hết rồi quăng trở lại. Tuy bọn đệ tử phái Thanh Thành chưa ai bị thương song không dám liệng đuốc tới nữa. Chúng chỉ đứng xa xa bao vây cỗ xe đồng thanh la ó:

- Con rùa đen không dám xuống xe. Đúng là gã bị thương nặng.

Dưới ánh đuốc sáng mọi người đều trông rõ cánh tay người ngồi trong xe lúc vươn ra bắt đuốc đã khô đét, nước da vàng ửng, gân xanh nổi lên. Đúng là cánh tay một người già nua chứ không phải Lâm Bình Chi hay Nhạc Linh San.

Quần đệ tử phái Thanh Thành bao vây cỗ xe hồi lâu không thấy động tĩnh gì lại tiến gần vào. Lần này chúng quyết chí trả thù cho sư phụ không nghĩ gì đến tính mạng. Tuy chúng thấy

biến diễn tăng thêm phần nguy hiểm cũng không lùi bước.

Đột nhiên bọn đệ tử phái Thanh Thành hô lên một tiếng rồi nhảy lùi lại.

Tên nào cũng cầm trường kiếm đâm vào trong xe.

Bỗng nghe đánh sầm một tiếng! Người trong xe nhảy vọt mình đến phía sau bọn đệ tử phái Thanh Thành xông vào phản kích. Lão vừa vung trường kiếm lên đã hai tên đệ tử phái Thanh Thành ngã lăn xuống đất.

Bây giờ mọi người đều trông rõ lão này mình mặc áo vàng, cách phục sức giống như đệ tử phái Tung Sơn. Lão bịt mặt bằng tấm khăn xanh chỉ để hở cặp mắt chiếu ra những tia sáng loáng. Lão thân hình cao nghệu, phóng kiếm rất mau lẹ. Chớp mắt lão lại đánh trúng hai tên đệ tử phái Thanh Thành nữa. Chúng té nhào xuống.

Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh nắm chặt tay nhau không nói gì nhưng trong lòng đều tự hỏi:

- Sao người này cũng sử Tịch tà kiếm pháp?

Hai người định thần nhìn kỹ thì không phải là Nhạc Bất Quần, miệng lẩm bẩm:

- Trên đời hiện nay chỉ có ba người biết sử Tịch tà kiếm pháp là Nhạc Bất Quần, Lâm Bình Chi và Tả Lãnh Thiền. Sao lão này cũng biết môn kiếm pháp đó? Vậy lão là ai?

Nhạc Linh San khẽ bảo Lâm Bình Chi:

- Bình đệ! Dường như lão này cũng sử Tịch tà kiếm pháp.

Lâm Bình Chi ngạc nhiên hỏi:

- Ô hay! Lão.... Lão cũng sử Tịch tà kiếm pháp của nhà ta ư? Ngươi không coi lộn đấy chứ?

Giữa lúc ấy bên phái Thanh Thành lại có ba tên bị trúng

kiếm.

Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh nhìn nhận lại thì lão này tuy sử chiêu số về Tịch tà kiếm pháp nhưng lúc tiến thoái hãy còn kém xa Đông Phương Bất Bại mà cũng chưa tuyệt diệu được như Nhạc Bất Quần cùng Lâm Bình Chị Có điều võ công bản thân lão cao minh hơn bọn Thanh Thành rất nhiều. Giả dĩ lão biết sử những chiêu thức tuyệt diệu về kiếm pháp nên một mình lão địch với số đông và chiếm được thượng phong.

Bỗng nghe Nhạc Linh San đáp:

- Ta trông kỹ rồi không lầm được. Kiếm pháp lão tương tự như ngươi song chiêu thức biến hóa chưa được lẹ làng.

Lâm Bình Chi thở phào một cái rồi nói:

- Chiêu thức không mau lẹ là không đúng với tinh thần kiếm pháp của nhà tạ Nhưng lão là ai? Sao lại biết sử Tịch tà kiếm pháp.

Cuộc chiến đấu tới giai đoạn quyết liệt.

Lại một tên đệ tử phái Thanh Thành bị mũi kiếm của lão áo vàng xuyên qua trước ngực.

Lão áo vàng quát lên một tiếng thật to rút trường kiếm ra chém một tên khác đứt thành hai đoạn.

Những tên đệ tử phái Thanh Thành còn sống sót sợ bỏ vía phải lùi lại phía sau.

Lão áo vàng lại gầm lên một tiếng xông tới hai bước.

Bọn đệ tử phái Thanh Thành có người hô lên một tiếng rồi bỏ chạy.

Những tên khác cũng xoay mình chạy theo như nước vỡ bờ. Có khi hai người chỉ cưỡi một ngựa. Có kẻ không kịp lên yên phải chạy bộ.

Chỉ trong khoảnh bọn chúng chạy toán loạn hết, không biết đi về phương nào.

Lão áo vàng hiển nhiên đã mệt nhoài, lão chống kiếm xuống đất đứng thở hồng hộc.

Lệnh Hồ Xung cùng Doanh Doanh nghe tiếng thở biết lão sau trận kịch chiến đã hao tổn rất nhiều nội lực.

Lão áo vàng thở một hồi rồi tra kiếm vào vỏ cất tiếng gọi:

- Lâm thiếu hiệp! Lâm phu nhân! Tại hạ vâng mệnh Tả trưởng môn đến đây trợ chiến.

Thanh âm lão rất khẽ giọng ú ớ. Tiếng nào cũng lờ mờ không rõ tựa hồ trong miệng ngậm vật gì lại giống như đầu lưỡi bị cụt thanh âm từ trong cổ họng phát ra.

Lâm Bình Chi nói:

- Đa tạ các hạ! Các hạ đã vì lòng hiệp nghĩa ra tay viện trợ, tại hạ không dám thỉnh giáo cao tính đại danh.

Gã nói rồi cùng Nhạc Linh San từ dưới ruộng kê đi lên.

Lão áo vàng đáp:

- Tả chưởng môn biết thiếu hiệp cùng phu nhân bị trọng thương vì có gian nhân ám toán nên sai lão phu nghinh tiếp hai vị đến một nơi kín đáo để trị thương và xin bảo đảm Lệnh Nhạc đường là Nhạc tiên sinh không thể nào tìm thấy được.

Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh, Nhạc Linh San không khỏi ngạc nhiên tự hỏi:

- Sao Tả Lãnh Thiền lại biết chuyện này?

Hiện giờ ở dưới đất hãy còn bảy tám bó đuốc cháy dở, ngọn lửa lập lòe khi tỏ khi mờ.

Lâm Bình Chi nghe lão áo vàng bảo đưa chàng đi chữa thương thì trong lòng không khỏi nghi ngờ chàng đáp:

- Lòng tốt của các hạ khiến cho tại hạ cảm kích muôn vàn. Nhưng còn việc tìm nơi dưỡng thương trị bệnh thì tại hạ tự lo liệu lấy, có lý đâu lại phiền đến các hạ?

Lão áo vàng nói:

- Cặp mắt của thiếu hiệp bị chất độc của Tái Bắc minh đà làm cho bị thương, chẳng những khó lòng chữa khỏi để mắt sáng trở lại mà chất độc đó ghê gớm ly kỳ nếu không được thủ thuật của Tả chưởng môn điều trị, châm chích e rằng.... e rằng.... tính mạng của thiếu hiệp cũng lâm nguy đó.

Lâm Bình Chi từ lúc trúng phải chất độc ở trong người Mộc Cao Phong bắn vào cặp mắt và da mặt ngứa ngáy khó chịu vô cùng! Nhiều lúc gã muốn móc tròng mắt liệng đi cho rồi. Gã phải nhẫn nại đến cực điểm mới kiềm chế được.

Bây giờ Lâm Bình Chi nghe lão áo vàng nói vậy thì biết ngay là sự thật chứ không phải điều hăm dọa.

Gã trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Giữa Tả chưởng môn và tại hạ đã không thân thích lại chẳng có tình cố hựu mà vì lẽ gì y lại đem lòng quyến luyến tại hạ? Nếu các hạ chẳng chịu nói rõ thì tại hạ không thể vâng mệnh được.

Lão áo vàng cười ha hả đáp:

- Đồng bệnh tương lân là sự thế. Tả chưởng môn bị Nhạc Bất Quần đả thương hai mắt rồi sau cặp mắt của thiếu hiệp lâm vào tình trạng này tuy hiển nhiên vì trúng phải chất độc của Mộc Cao Phong nhưng xét căn nguyên cũng tự Nhạc Bất Quần mà ra.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Nhạc Bất Quần đã biết thiếu hiệp luyện Tịch tà kiếm pháp rồi nhất định lão truy tầm để hạ sát thiếu hiệp cho bằng được.

Hiện giờ lão nắm quyền chưởng môn Ngũ nhạc phái, người nhiều thế mạnh một mình thiếu hiệp chống lại làm sao nổi? Huống chi đứa con gái thân yêu độc nhất của lão lại sớm hôm kề cận bên mình thiếu hiệp thì dù thiếu hiệp có bản lãnh quỷ khốc thần sầu cũng chẳng thể nào đề phòng được kẻ chung chăn chung gối lúc nào cũng chực ám toán.... Vì lẽ gì chắc thiếu hiệp thừa hiểu không cần phải nói nữa.

Nhạc Linh San đột nhiên lớn tiếng hỏi:

- Nhị sư ca! Tưởng là ai té ra nhị sư ca đấy ư?

Câu hỏi này vừa ra khỏi cửa miệng Doanh Doanh , Lệnh Hồ Xung chấn động tâm thần, giật mình đánh thót một cái. Chàng ngồi lắng tai nghe thanh âm lão áo vàng tuy ú ớ không rõ nhưng giọng nói rất quen thuộc. Chàng phát giác lão là người chàng đã gặp ở đâu nhiều lần mà không sao nghĩ ra được. Bây giờ chàng tỉnh ngộ mới biết lão đúng là Lao Đức Nặc.

Sở dĩ Lệnh Hồ Xung không nghĩ ra được lão áo vàng là Lao Đức Nặc vì Nhạc Linh San đã nói cho chàng nghe lão bị hạ sát ở Phúc Châu rồi. Bây giờ đương nhiên lời Nhạc Linh San nói với chàng là sai sự thật. Có điều chàng không hiểu cô tiểu sư muội sao lại gạt mình? Rồi chàng cho là cô nghe tin thất thiệt.

Bỗng nghe lão áo vàng lạnh lùng đáp:

- Con tiểu ma đầu kiả Ngươi quả là tinh ranh! Chỉ nghe thanh âm mà nhận được ta.

Lão áo vàng nói câu này bằng giọng tự nhiên chứ không phát âm từ cổ họng, ai nghe cũng rõ ràng và biết chắc là Lao Đức Nặc không còn nghi ngờ gì nữa.

Lâm Bình Chi hỏi:

- Nhị sư ca! Sư ca ở Phúc Châu diễn kịch bị người hạ sát. Vậy

Bát sư huynh cũng chết về tay sư ca hay sao?

Lao Đức Nặc chỉ ậm ừ chứ không đáp.

Nhạc Linh San lớn tiếng:

- Thế thì nhát kiếm chém trên lưng Lâm.... Lâm Bình Chi cũng do ngươi hạ thủ.... Thế mà ta lại ngờ oan cho đại sư cạ úi chà! Hành động của ngươi thật là tốt đẹp! Ngươi giết bát sư ca còn băm nát mặt mũi rồi cởi áo mặc vào cho người chết khiến ai cũng tưởng là ngươi bị giết rồi.

Lao Đức Nặc nói ngay:

- Ngươi đoán trúng đó! Ta muốn bỏ đi mà lại mất tích một cách đột ngột thì dĩ nhiên Nhạc Bất Quần sinh lòng ngờ vực. Vì thế mà ta phải dùng kế này mới gạt được lão. Còn nhát kiếm chém vào lưng Lâm thiếu hiệp thì không phải ta đâu.

Nhạc Linh San hỏi:

- Không phải ngươi chẳng lẽ là người ngoài hay sao?

Lao Đức Nặc hững hờ đáp:

- Cũng không phải người ngoài mà chính là lệnh tôn đại nhân tức Nhạc tiên sinh đó!

Nhạc Linh San tức quá gầm lên:

- Nói bậy! Ngươi đã hành động càn rỡ còn ngậm máu phun người như thế là hèn nhát. Gia gia ta có điên đâu mà chém Bình đệ?

Lao Đức Nặc nói:

- Trong vụ này còn có điều bí ẩn ngươi biết thế nào được? Ta nói rõ cho ngươi hay cũng chẳng hề chi Sở dĩ lão định hạ sát cả chàng rể là vì lão lấy được Tịch tà kiếm phổ trong mình Lệnh Hồ Xung rồi. Kiếm phổ này là di vật của nhà họ Lâm, lão đã manh tâm đánh cắp thì người thứ nhất lão cần giết đi là Bình đệ

của ngươi đó. Nếu Lâm Bình Chi còn sống ở nhân gian thì phụ thân ngươi liệu có bình yên mà luyện Tịch tà kiếm phổ được không?

Lao Đức Nặc nói câu này khiến cho Nhạc Linh San phải tắc họng. Trong lòng cô cũng biết lão nói đúng lý nhưng cô nghĩ tới phụ thân mình hành động ám toán Lâm Bình Chi là một việc cực kỳ xấu xa cô không muốn tin đó là sự thực.

Nhạc Linh San lẩm bẩm hai câu:

- Vô lý! Vô lý!

Rồi cô hỏi lại:

- Nếu gia gia ta đã cố ý hại Bình đệ thì chẳng lẽ lão nhân gia chém một nhát mà gã còn sống được ư?

Lâm Bình Chi đáp:

- Nhát kiếm đó đúng là Nhạc Bất Quần đã hạ thủ. Nhị sư ca không lầm đâu.

Nhạc Linh San lắp bắp hỏi:

- Sao ngươi cũng.... nói thế?

Lâm Bình Chi đáp:

- Nhạc Bất Quần chém ta bị thương nặng ta liền nằm yên giả chết. Khi đó ta cũng chưa biết là lão ám toán nhưng lúc ta nửa tỉnh nửa mê nghe tiếng bát sư ca hô một câu "sư phụ". Y cứu được mạng ta thì chính y lại bị chết oan.

Nhạc Linh San kinh hãi hỏi:

- Ngươi bảo bát sư ca.... cũng bi.... gia gia ta hại ư?

Lâm Bình Chi đáp:

- Dĩ nhiên là gia gia ngươi! Ta vừa nghe bát sư ca kêu "sư phụ" rồi y rú lên một tiếng thê thảm. Sau ta ngất đi không biết gì

nữa.

Lao Đức Nặc cũng nói:

- Lâm huynh đệ! Nhạc Bất Quần dường như sợ Lâm huynh đệ chưa chết hẳn nên toan chém thêm một kiếm nữa, lúc đó tại hạ Ở trong bóng tối trông thấy rõ ràng liền khẽ đằng hắng một tiếng. Nhạc Bất Quần không dám đứng lại nữa, lão hấp tấp đi vào trong nhà. Như vậy là tiếng đằng hắng của tại hạ đã cứu Lâm huynh đệ được toàn mạng.

Nhạc Linh San trong lòng rất đau đớn.

Nàng ấp úng hỏi:

- Ta vẫn không thể tin được.... vì nếu gia gia ta.... mà định hại ngươi thì về sau thiếu gì cơ hội? Sao lão nhân gia lại không hạ thủ giết ngươi?

Lâm Bình Chi lạnh lùng đáp:

- Cái đó dễ hiểu lắm. Trừ phi ta không biết mà đề phòng thì lão mới hạ thủ được dễ dàng. Nhưng sau đó ta đã biết nên phòng phạm rất cẩn thận không sơ hở chút nào. Mặt khác sớm hôm có người kề cận thì dù lão có muốn hạ thủ giết ta cũng không phải chuyện dễ.

Nhạc Linh San vừa khóc thút thít vừa nói:

- Thế ra.... ngươi lấy ta không phải vì tình nghĩa, mà.... để làm cái mộc đỡ tên cho ngươi thôi ư?

Lâm Bình Chi không nói với cô nữa, quay sang hỏi Lao Đức Nặc:

- Lao huynh! Lao huynh giao kết với Tả chưởng môn từ bao giờ?

Lao Đức Nặc đáp:

- Tả chưởng môn chính là ân sư của tại hạ. Tại hạ là tam đệ

của lão nhân gia.

Lâm Bình Chi hỏi:

- Té ra lão huynh bỏ phái Hoa Sơn rồi đổi sang làm môn hạ phái Tung Sơn phải không?

Lao Đức Nặc đáp:

- Lâm huynh đệ đừng hiểu lầm. Đây không phải là chuyện thay đổi sư môn. Tại hạ trước sau vẫn là đệ tử phái Tung Sơn. Sở dĩ tại hạ trà trộn vào làm môn hạ phái Hoa Sơn là vâng lệnh ân sự Tại hạ đến nằm vùng trong phái Hoa Sơn để điều tra cho biết rõ võ công của Nhạc Bất Quần đồng thời dò la động tĩnh trong phái này.

Bây giờ Lệnh Hồ Xung mới tỉnh ngộ, chàng lẩm bẩm:

- Lao Đức Nặc đã có võ công từ trước rồi mới đến làm môn hạ phái Hoa Sơn. Đó là một điều mà mọi người phái này đều biết rõ. Nhưng lúc hắn biểu diễn võ công đã học từ trước thì tài nghệ rất tầm thường và phức tạp, tưởng chừng hắn đã được bàng môn ở miền Vân Nam, Qúy Châu truyền dạy không ai ngờ hắn nguyên là đệ tử phái Tung Sơn. Nếu vậy Tả Lãnh Thiền có dã tâm thôn tính bốn phái từ lâu. Cuộc sắp đặt của hắn cực kỳ tinh tế. Vậy vụ Lao Đức Nặc hạ sát Lục Đại Hữu đánh cắp bí phổ Tử Hà thần công, chẳng có chi ly kỳ nữa. Ai ngờ Nhạc Bất Quần là người tâm ý sâu sắc như vậy cũng bị kẻ khác lừa gạt.

Lâm Bình Chi trầm ngâm một lát rồi nói:

- Té ra là thế! Lao huynh lấy được bí lục Tử Hà thần công và Tịch tà kiếm phổ đưa về Tung Sơn để Tả chưởng môn luyện thành môn kiếm thuật đó, chắc là được công to lắm.

Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh đều lẩm nhẩm gật đầu.

Lao Đức Nặc đáp:

- Chẳng dấu gì Lâm huynh đệ! Hai chúng ta và cả ân sư tại hạ đều bị khốn khó về tay tên ác tặc Nhạc Bất Quần. Hắn đã là con người nham hiểm khôn lường mà chúng ta trúng phải độc kế của hắn thì còn chi là đời.

Lâm Bình Chi nói:

- Ồ! Tiểu đệ hiểu rồi! Lao huynh đánh cắp được Tịch tà kiếm phổ nhưng là của giả do Nhạc Bất Quần ngụy tạo ra. Vì thế mà Tả chưởng môn cùng Lao huynh sử Tịch tà kiếm pháp không đúng được cả trăm phần trăm.

Lao Đức Nặc nghiến răng đáp:

- Nếu không thế thì cuộc tỷ kiếm trên Phong Thiền đài khi nào ân sư của tại hạ lại bị thảm bại về tay tên gian ác Nhạc Bất Quần? Pho kiếm phổ đó thiếu sót rất nhiều chi tiết quan trọng. Thậm chí những yếu quyết về luyện nội công hầu như không có. Vậy thì kiếm pháp tuyệt diệt đến đâu cũng chẳng ăn thua.

Lâm Bình Chi thở dài nói:

- Kể ra yếu quyết luyện nội công về Tịch tà kiếm pháp cũng chẳng tốt đẹp gì đâu...

Gã biết Nhạc Bất Quần lấy được áo cà sa rồi đem kiếm phổ sao thành một bản thứ hai. Trong bản này lão đã rút bỏ câu "Vung đao tự thiến, xưng hùng thiên hạ" cùng nhiều yếu quyết rèn luyện nội công. Vì thế mà Tả Lãnh Thiền cùng Lao Đức Nặc chỉ học được kiếm pháp mà không biết đường phối hợp với nội công riêng biệt của nó nên uy lực sút kém.

Lao Đức Nặc hậm hực nói:

- Té ra tại hạ trà trộn vào phái Hoa Sơn, Nhạc Bất Quần đã phát giác ra ngay từ buổi đầu. Có điều hắn thâm hiểm lờ đi như không biết để ngấm ngầm theo dõi hành vi của tại hạ. Hắn còn

cố ý để tại hạ lấy cắp kiếm phổ gia đem về núi Tung Sơn cho gia sư luyện nên một thứ kiếm pháp không được đầy đủ. Lúc quyết đấu sinh tử Nhạc Bất Quần đã dẫn dụ gia sư phải thi triển môn Tịch tà kiếm pháp để đối địch. Hắn dùng kiếm thuật để tỷ thí với kiếm pháp giả thì làm gì mà chẳng chiếm được phần thắng? Nếu không thì ngôi chưởng môn Ngũ nhạc phái lọt vào tay hắn thế nào được?

Lâm Bình Chi lại thở dài:

- Nhạc Bất Quần là con người cực kỳ gian trá hiểm độc mà chúng ta đều bị lọt vào cạm bẫy, bây giờ có hối hận cũng chậm mất rồi.

Lao Đức Nặc nói:

- Gia sư là người rất sáng suốt lại hiểu sự đời. Tuy tại hạ làm hỏng việc lớn mà lão nhân gia tuyệt không một lời trách phạt. Nhưng mình là đệ tử thì yên tâm thế nào được. Dù tại hạ có phải thảm hình lên núi đao hay xuống vạc dầu cũng quyết giết Nhạc Bất Quần để rửa hận cho ân sư.

Lao Đức Nặc nói mấy câu này bằng một giọng rất phẫn nộ tỏ ra mối cừa hận không bút nào tả xiết.

Lâm Bình Chi nghe Lao Đức Nặc thốt ra những lời oán độc cố chi giết Nhạc Bất Quần để trả thù cho sư phụ liền hắng dặng một tiếng ngấm ngầm xoay chuyển ý nghĩ trong lòng chưa lên tiếng phụ họa hay bài bác thì Lao Đức Nặc lại nói tiếp:

- Gia sư bị hư mắt, hiện giờ ẩn cư trên ngọn Tây Phong núi Tung Sơn. Trên ngọn núi này còn hơn chục người khác cũng bị hỏng mắt về tay Nhạc Bất Quần và Lệnh Hồ Xung. Lâm huynh đệ là truyền nhân duy nhất về Tịch tà kiếm pháp của nhà họ Lâm ở Phúc Châu và dĩ nhiên thành chưởng môn nhân của gia phái này. Nay Lâm huynh đệ mà đến gặp gia sư, nhất định lão

nhân gia phải theo lễ chưởng môn mà tiếp đãi, coi trọng như một bậc thượng tân. Cặp mắt của Lâm huynh đệ mà chữa khỏi được là hay nhất. Bằng không Lâm huynh đệ cùng gia sư ẩn cư một nơi chung la chuyện báo thù há chẳng hay lắm sao?

Lâm Bình Chi nghe nói vậy không khỏi động tâm, trống ngực đánh thình thình nghĩ bụng:

- Cặp mắt mình bị hư vì chất độc nhiễm vào, chẳng còn hy vọng gì chữa cho sáng lại. Hắn nói vậy chẳng qua để an ủi ta mà thôi. Những người đui mù ở với nhau tất có tình đồng bệnh tương lân thì còn gì hay hơn nữa? Nhưng Tả Lãnh Thiền vốn là tay thủ đoạn ghê gớm, đột nhiên hắn hết lòng tử tế với mình như vậy tất có mưu đồ chuyện gì chứ chẳng không được.

Gã nghĩ vậy liền hỏi:

- Tấm thịnh tình của Tả chưởng môn tại hạ không biết báo đáp bằng cách nào? Liệu Lao huynh có cho hay trước được chăng?

Y câu hỏi này của hắn là muốn cho đối phương nói huỵch toẹt phải trả giá bằng cách nào để gã biết chừng có thể tiếp nhận được không?

Lao Đức Nặc cười khanh khách đáp:

- Lâm huynh đệ quả là con người thẳng thắn nghĩ sao nói vậy. Chúng ta từ đây hợp tác một cách chân thành cũng nên nói rõ những điều thắc mắc. Chẳng dấu gì Lâm huynh đệ, Lao mỗ lấy được bản Tịch tà kiếm phổ thiếu sót ở nơi Nhạc Bất Quần thành ra thầy trò đều mắc bẫy hắn nên chẳng cam tâm chút nào. Lao mỗ đã được mắt thấy Lâm huynh đệ trổ thần oai dùng kiếm pháp kỳ diệu vô cùng giết Mộc Cao Phong, trừ Dư Thương Hải. Bọn chuột nhắt phái Thanh Thành bỏ vía chạy dài. Hiển nhiên Lâm huynh đệ đã được chân truyền về Tịch tà kiếm phổ.

Ngu huynh sinh lòng bội phục vô cùng. Trong lòng ngưỡng mộ không bút nào tả xiết.

Lâm Bình Chi đã hiểu ý Lao Đức Nặc liền hỏi:

- Theo ý Lao huynh phải chăng muốn tiểu đệ đem bản Tịch tà kiếm phổ chân chính đưa ra để sư đồ thưởng thức?

Lao Đức Nặc đáp:

- Đó là một bí lục gia truyền của Lâm huynh đệ người ngoài đáng lý không được nhìn vào. Có điều chúng ta mà uống máu ăn thề đồng mưu hiệp lực tru diệt Nhạc Bất Quần thì cần phải cùng nhau thương lượng. Giả tỷ cặp mắt Lâm huynh đệ lành mạnh lại niên tráng lực cường thì dĩ nhiên chẳng sợ gì hắn, cứ tình hình hiện nay mà nói thì nếu gia sư cùng tiểu huynh có học được Tịch tà kiếm pháp chân chính mới mong trừ diệt được Nhạc Bất Quần. Vậy xin Lâm huynh đệ miễn trách cho điểm này.

Lâm Bình Chi bụng bảo dạ:

- Nay cặp mắt ta chẳng nhìn thấy gì, một mình cô đơn không người viện trợ nếu chẳng giao kết với Tả Lãnh Thiền thì bước tiền đồ rất đỗi mịt mờ, khó mà sinh tồn được, huống chi lúc này ta không ưng thuận, Lao Đức Nặc có thể dùng cường lực hạ sát ta cùng Nhạc Linh San rồi đoạt lấy kiếm phổ thì thành xôi hỏng bỏng không.

Gã nghĩ vậy liền nói:

- Tả chưởng môn cùng Lao huynh muốn liên minh với tại hạ thì tại hạ chỉ e rằng mình với quá cao mà thôi. Tại hạ lâm vào tình trạng nhà tan người chết, cặp mắt đui mù biến thành tàn phế. Tuy tai vạ do Dư Thương Hải gây nên song việc âm mưu của Nhạc Bất Quần cũng là một nguyên nhân chủ chốt nên trong lòng cũng định tru lục Nhạc Bất Quần chẳng khác gì hiền

sư đồ. Chúng ta đã liên minh thì pho Tịch tà kiếm phổ đó tại hạ đâu dám giữ bí mật một mình tất phải đưa ra để hiền sư đồ tham khảo.

Lao Đức Nặc cả mừng nói:

- Lâm huynh đệ quả là con người đại lượng khảng khái. Thầy trò tiểu huynh mà được pho Tịch tà kiếm phổ chân chính thì trong lòng cảm kích vô cùng! Từ đây Lâm huynh đệ vĩnh viễn là bậc thượng tân của phái Tung Sơn. Giữa chúng ta không còn chuyện riêng tây nữa.

Lâm Bình Chi nói:

- Đa tạ Lao huynh! Khi tại hạ cùng Lao huynh lên núi Tung Sơn rồi, tại hạ lập tức đem kiếm phổ chân chính đọc ra từ đầu đến cuối.

Lao Đức Nặc hỏi:

- Đọc thuộc lòng ư?

Lâm Bình Chi đáp:

- Đúng thế! Lao huynh có điều chưa rõ. Kiếm phổ chân chính này nguyên trước do tằng tổ của tại hạ là Viễn Đồ công chép vào tấm áo cà sạ Tấm áo này bị Nhạc Bất Quần đánh cắp nên hắn mới biết sử kiếm pháp của nhà tại hạ. Về sau quỷ thần xui khiến tấm áo cà sa đó lại lọt vào tay tại hạ. Tại hạ sợ Nhạc Bất Quần phát giác liền học thuộc lòng kiếm phổ rồi hủy tấm áo cà sa đi ngay lập tức. Nếu để áo này dấu ở bên mình mà tại hạ lại còn có vị hiền thê đây sớm hôm bầu bạn liệu Lâm mỗ còn sống được đến ngày nay chăng?

Nhạc Linh San đứng bên nghe Lâm Bình Chi và Lao Đức Nặc nói chuyện từ nãy tới giờ, tuy lòng nàng uất ức mà vẫn lặng thinh không nói nửa lời. Bây giờ nàng nghe Lâm Bình Chi mỉa

mai không thể nhịn được nữa phải khóc òa lên.

Nàng vừa khóc nức nở vừa nói:

- Ngươi.... Ngươi...

Lao Đức Nặc trước đã được nghe hai vợ chồng Lâm Bình Chi đối thoại trong xe. Hắn biết rõ lời nói của Lâm Bình Chi không phải là giả dối liền giục:

- Lâm huynh đệ làm thế nào cũng được. Vậy chúng ta về núi Tung Sơn thôi chứ?

Lâm Bình Chi đáp:

- Phải rồi!

Lao Đức Nặc nói:

- Chúng ta nên bỏ xe cưỡi ngựa tìm đường nhỏ mà đi để tránh Nhạc Bất Quần . Nếu gặp hắn giữa đường xảy ra cuộc xung đột thì chúng ta địch sao nổi?

Rồi hắn quay sang Nhạc Linh San:

- Tiểu sư muội! Ngươi về phe với phụ thân hay là theo trượng phu?

Trong rừng sâu, cầm sắt hài hòa

Nhạc Linh San ngừng tiếng khóc đáp:

- Ta.... không giúp bên nào. Ta.... là người đau khổ nhất đời. Sáng mai ta xuống tóc đi tụ Gia gia cũng thôi mà trượng phu cũng thôi, từ đây không nhìn mặt ai nữa.

Lâm Bình Chi nói:

- Ngươi đến núi Hằng Sơn mà tu là đúng chỗ đó.

Nhạc Linh San tức giận hỏi:

- Lâm Bình Chi! Ngày trước ngươi đến bước đường cùng nếu không có gia gia cứu cho thì đã chết về tay Mộc Cao Phong rồi làm gì còn sống đến ngày nay? Dù gia gia ta có lỗi lầm với ngươi nhưng ta thủy chung đối với ngươi chẳng có điều gì đáng chê trách. Ngươi nói thế là nghĩa gì?

Lâm Bình Chi đáp:

- Còn nghĩa lý gì nữa? Ta phải tỏ rõ tấm lòng với Tả chưởng môn.

Thanh âm gã cực kỳ hung dữ.

Đột nhiên Nhạc Linh San rú lên một tiếng cực kỳ thê thảm:

- Úi chao!

Hiển nhiên nàng bị người gia hại.

Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh cùng đồng thanh rên:

- Hỏng mất rồi!

Hai người từ trong bụi kê nhảy ra.

Lệnh Hồ Xung thét lớn:

- Lâm Bình Chi! Không được gia hại tiểu sư muội!

Chàng đã cải trang lại giữa lúc đêm tối nên Lao Đức Nặc không nhận ra nhưng hắn nghe thanh âm chàng quát tháo biết ngay rồi chẳng còn hồn vía nào nữa. Hiện giờ hắn sợ nhất hai người là Nhạc Bất Quần và Lệnh Hồ Xung. Hắn liền nắm lấy cánh tay trái Lâm Bình Chi nhảy phốc lên lưng con ngựa của một tên đệ tử phái Thanh Thành thúc vào bụng ngựa cho nó chạy vọt đi như bay.

Lệnh Hồ Xung mải lo đến chuyện yên nguy của Nhạc Linh San không rảnh để mà rượt theo kẻ địch. Chàng thấy Nhạc Linh San ngã quay ra chỗ ngồi của phu xe ruổi ngựa. Trước ngực còn thanh trường kiếm cắm vào.

Chàng để tay lên mũi thì thấy nàng chỉ còn thoi thóp thở.

Lệnh Hồ Xung gọi ầm lên:

- Tiểu sư muội! Tiểu sư muội!

Nhạc Linh San đáp:

- Đại.... đại sư ca đấy ư?

Lệnh Hồ Xung cả mừng đáp:

- Phải rồi.... Tiểu huynh đây mà.

Chàng đặt tay vào chuôi kiếm toan rút ra.

Doanh Doanh vội đưa tay ra cản lại nói:

- Không rút kiếm ra được đâu!

Lệnh Hồ Xung thấy lưỡi kiếm ngập sâu vào đến nửa thước. Đúng là vết thương trí mạng. Nếu rút kiếm ra Nhạc Linh San phải chết ngay lập tức. Chàng thấy không còn cách nào cứu được thì trong lòng rất đau đớn không nhịn được phải khóc òa lên.

Chàng vừa khóc vừa gọi:

- Tiểu.... Tiểu sư muội!

Nhạc Linh San nói:

- Đại sư ca! Đại sư ca ở bên mình tiểu muội.. lúc này thật là hay quá. Bình đê.... Bình đệ đi rồi ư?

Lệnh Hồ Xung nghiến răng vừa khóc vừa an ủi:

- Tiểu sư muội hãy yên tâm. Tiểu huynh nhất định phải giết gã để báo thù cho sư muội.

Nhạc Linh San cố gắng nói ngay:

- Đừng đừng! Mắt gã đui mù chẳng nhìn thấy gì.... đại sư ca mà giết gã.... gã không chống chọi được. Tiểu muội.... Tiểu muội đến chỗ má má.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Được rồi! Tiểu huynh đưa sư muội đến gặp sư nương.

Doanh Doanh nghe tiếng Nhạc Linh San mỗi lúc một yếu ớt sắp chết đến nơi thì cầm lòng không đậu bất giác hai hàng lệ nhỏ.

Nhạc Linh San nói:

- Đại sư ca! Thủy chung đại sư ca rất tử tế với tiểu muội.... tiểu muội lầm lỗi với đại sư ca.... Tiểu muội.... sắp chết rồi.

Lệnh Hồ Xung sa lệ nói:

- Sư muội không chết đâu tiểu huynh ráng tìm cách chữa khỏi cho.

Nhạc Linh San nói:

- Tiểu muội.... thấy đau.... đau lắm.... Ở chỗ này. Đại sư ca! Tiểu sư muội xin sư ca một điều.... đại sư ca.... đừng từ chối nhé.

Lệnh Hồ Xung nắm lấy tay nàng ấp úng:

- Sư muội nói đi, nói đi! Tiểu huynh nhất định nghe theo.

Nhạc Linh San thở dài nói:

- Chắc đại sư ca.... không nghe được.... vả lại làm thế thì.... ép uổng sư ca quá đỗi.

Thanh âm nàng nói rất khẽ, hơi thở cũng yếu dần.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tiểu huynh nhất định nghe theo. Tiểu sư muội nói đi!

Nhạc Linh San hỏi:

- Đại sư ca bảo sao?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tiểu huynh nhất định nghe theo. Sư muội bảo tiểu huynh làm việc gì tiểu huynh cũng nhất quyết làm cho bằng được.

Nhạc Linh San đáp:

- Đại sư ca!.... trượng phu của tiểu muội.... Bình đệ đui mắt.... tình trạng rất đáng thương.... đại sư ca có biết không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tiểu huynh biết rồi!

Nhạc Linh San nói:

- Gã ở trên đời lênh đênh trơ trọi.... ai cũng khinh khi.... Đại sư ca!... Tiểu sư muội chết rồi, xin đại sư ca.... hết sức chiếu cố cho gã.... đừng để người ta khinh nhờn gã.

Lệnh Hồ Xung sửng sốt. Chàng không ngờ Lâm Bình Chi hạ độc thủ giết vợ mà Nhạc Linh San đến lúc lâm chung vẫn không quên được mối tình với gã. Lúc này chàng chỉ hận mình chưa nắm được Lâm Bình Chi để phanh thây gã ra làm muôn đoạn. Thế mà Nhạc Linh San bảo chàng buông tha tên ác tặc vong ơn phụ nghĩa thì chàng nghe thế nào được.

Nhạc Linh San thều thào nói:

- Đại sư ca ơi! Bình đê.... thật tình không muốn giết.... tiểu muội đâu.... gã sợ gia gia của tiểu muội.... mà phải đi nương nhờ Tả Lãnh Thiền hắn mới.... đâm.... tiểu muội một kiếm mà thôi.

Lệnh Hồ Xung ra vẻ tức giận đáp:

- Tên ác vong ân phụ nghĩa chỉ nghĩ đến mình như gã mà tiểu muội.... cũng tính điều thủy chung thương gã được ư?

Nhạc Linh San thều thào đáp:

- Không phải gã.... muốn giết tiểu muội đâu.... bất quá gã.... lỡ tay mà thôi. Đại sư ca ơi!.... Tiểu muội thỉnh cầu đại sư ca, năn nỉ đại sư ca chiếu cố cho gã...

Lúc này ánh trăng soi chênh chếch vào mặt nàng.

Lệnh Hồ Xung nhìn rõ mắt nàng đã tán loạn vô thần, không còn tinh lanh trong suốt như mọi khi nữa. Má nàng trắng như tuyết cũng đầm đìa nước mắt và máu tươi đỏ hồng tựa thoa son. Cả gương mặt nàng lộ vẻ cầu khẩn thiết tha.

Lệnh Hồ Xung nhớ tới quãng thời gian hơn mười năm trời đã cùng cô tiểu sư muội này dắt nhau đi chơi khắp đỉnh non, hang thẳm trên núi Hoa Sơn. Lúc nào nàng yêu cầu chàng làm việc gì cũng lộ bộ mặt thành khẩn như vậy mà chẳng bao giờ chàng cự tuyệt nàng cả.

Hiện giờ Nhạc Linh San có điều cầu khẩn chàng mà lại vào giữa cảnh bi ai thống thiết, nàng biết mình sắp chết đến nơi. Hơn nữa đây là lần cuối cùng nàng cầu khẩn chàng, ngoài ra không còn cơ hội nào nữa.

Nghe lời cầu khẩn cực kỳ tha thiết lần tối hậu, Lệnh Hồ Xung cầm lòng không đậu. Bầu máu nóng trong trái tim chàng trào ngực lên. Chàng biết là nếu mình ưng thuận lời yêu cầu của

Nhạc Linh San thì từ đây chẳng những phiền lụy vô cùng mà nó còn là một điều cưỡng bách, chàng không muốn làm chút nào.

Nhưng chàng thấy giọng nói cùng vẻ mặt cực kỳ bi ai thống thiết chàng đành gật đầu đáp:

- Được rồi! Tiểu huynh nhận lời sư muội là xong. Sư muội cứ yên tâm đừng lo lắng điều chi nữa.

Doanh Doanh đứng bên nghe không thể nhịn được liền xen vào:

- Xung lang! Sao Xung lang lại hứa chịu điều này?

Nhạc Linh San nắm chặt tay lấy tay Lệnh Hồ Xung nói:

- Đại sư ca!.... Đa ta.... đại sư ca.... tiểu muội yên tâm rồi...

Bỗng mắt nàng lại sáng lên. Trên môi hé nụ cười ra chiều thỏa mãn.

Lệnh Hồ Xung thấy thế nghĩ thầm trong bụng:

- Nàng được thỏa lòng như vậy thì dù ta có phải gánh tất cả những nỗi khốn khổ nhất trong thiên hạ cũng là đáng lắm.

Đột nhiên Nhạc Linh San nhẹ nhàng cất tiếng hát.

Lệnh Hồ Xung nghe tiếng hát khác nào bị đánh một đòn rất nặng vào trước ngực.

Nhạc Linh San hát đây là khúc sơn ca của tỉnh Phúc Kiến. Lệnh Hồ Xung còn nghe rõ cả miệng nàng phát ra âm điệu bài "Chị em lên núi hái chè". Khúc Phúc Kiến sơn ca này là do Lâm Bình Chi đã dạy nàng.

Hồi Lệnh Hồ Xung ở trên núi sám hối đã được nàng hát khúc sơn ca này và chàng đã quặn đau khúc ruột. Bây giờ chàng nghe nàng lại hát khúc hát đó tức là tưởng nhớ đến ngày cùng Lâm Bình Chi chung hưởng mối tình đằm thắm.

Thanh âm Nhạc Linh San mỗi lúc một nhỏ đi. Tay nàng cũng

từ từ buông tay Lệnh Hồ Xung ra. Sau cùng nàng xòe bàn tay ra một cái rồi từ từ nhắm mắt lại. Khúc sơn ca ngừng hẳn hơi thở nàng cũng ngừng luôn.

Lệnh Hồ Xung cảm thấy trái tim chìm hẳn xuống chàng tưởng chừng cả thế giới đột nhiên đi vào cõi chết. Chàng muốn khóc òa lên mà khóc không ra tiếng.

Lệnh Hồ Xung đưa hai tay ra ôm người Nhạc Linh San lên khẽ gọi:

- Tiểu sư muội! Tiểu sư muội! Sư muội đừng sợ gì hết. Tiểu huynh bồng tiểu sư muội đến chỗ má má. Chẳng còn ai khinh nhờn sư muội nữa.

Doanh Doanh thấy sau lưng Lệnh Hồ Xung có chỗ đỏ hồng, hiển nhiên vết thương lại vỡ. Máu tươi chảy ra không ngớt. Vết máu trên áo chàng mỗi lúc một loang to nhưng trước tình cảnh này nàng không biết khuyên giải chàng thế nào cho được.

Lệnh Hồ Xung ôm thi thể Nhạc Linh San như người mất hồn rảo bước tiến về phía trước. Miệng chàng không ngớt lẩm bẩm câu:

- Đừng sợ gì hết! Tiểu huynh bồng tiểu sư muội về với sư nương.

Chàng đi được hơn mười bước thì đột nhiên hai chân nhũn ra rồi té huỵch xuống đất. Từ đó chàng ngất xỉu không biết gì nữa.

Lệnh Hồ Xung đang lúc mê man nửa tỉnh nửa say bỗng mấy tiếng tình tang đập vào lá nhĩ. Tiếng đàn thanh tao thánh thót khiến cho chàng cảm thấy khúc điệu này rất quen tai nên càng nghe càng dễ chịu.

Có điều chàng cảm thấy toàn thân mình không còn chút hơi sức. Cả hai mắt cũng cứng tựa hồ như không mở ra được. Chàng

chỉ mong tình trạng này cứ liên miên bất tuyệt và tiếng đàn vĩnh viễn không bao giờ ngừng lại.

Quả nhiên tiếng đàn vẫn tiếp tục vang lên không ngớt.

Lệnh Hồ Xung lắng tai nghe tiếng đàn hồi lâu rồi lại ngủ thiếp đi lúc nào không biết. Chàng tỉnh dậy lần thứ hai thì chẳng những tai nghe tiếng đàn vẫn còn não ruột mà mũi lại ngửi thấy mùi hoa thơm ngào ngạt.

Chàng từ từ mở mắt ra bỗng trông thấy toàn là hoa:

hoa đỏ, hoa trắng, hoa vàng, hoa tía hồng trồng đầy trước mắt.

Chàng tự hỏi:

- Đây là đâu?

Lệnh Hồ Xung tiếp tục nghe tiếng đàn quanh đi quẩn lại mãi thì chính là khúc "Thanh lâm phổ an trú" mà Doanh Doanh thường dạo.

Chàng ngoảnh đầu nhìn qua bóng sau lưng Doanh Doanh.

Nàng đang ngồi dưới đất gảy đàn.

Dần dần Lệnh Hồ Xung nhìn rõ nơi mình hiện đang ở thì tựa hồ là một sơn động. ánh dương quang từ trên nóc động chiếu lọt vào vì chàng đang nằm trên một đống cỏ mềm mại.

Lệnh Hồ Xung muốn ngồi dậy. Đám cỏ xanh dưới người chàng chuyển động rì rào.

Tiếng đàn đột nhiên im bặt.

Doanh Doanh quay đầu nhìn vào nét mặt lộ vẻ vui mừng khôn tả. Nàng từ từ đứng lên đến ngồi cạnh Lệnh Hồ Xung chú ý nhìn chàng đầy vẻ thương yêu.

Trong khoảnh khắc Lệnh Hồ Xung cũng cảm thấy trong lòng tràn trề hạnh phúc. Chàng biết vì cái chết thảm của Nhạc Linh

San mà chàng ngất xỉu rồi được Doanh Doanh giải cứu đưa đến sơn động này. Lòng chàng đột nhiên lại đau nhói lên nhưng cặp mắt của Doanh Doanh đầy vẻ trìu mến khiến chàng dần dần bớt cơn đau khổ.

Hai người lặng lẽ nhìn nhau hồi lâu không nói gì.

Lệnh Hồ Xung thò tay trái ra khẽ vuốt bàn tay Doanh Doanh.

Bỗng một mùi thơm của thịt nước bốc lên giữa mùi hương của trăm hoa.

Doanh Doanh cầm một xâu ếch nướng chín giơ lên mỉm cười nói:

- Lại cháy cả rồi!

Lệnh Hồ Xung cười khanh khách.

Doanh Doanh cũng cười ha hả. Hai người đều nghĩ đến tình cảnh ngày trước ở bên khe suối bắt ếch nướng ăn. Trung gian đã xẩy ra bao nhiêu biến cố mà hai người vẫn ở với nhau một chỗ.

Lệnh Hồ Xung cười mấy tiếng lòng chàng se lại, nước mắt nhỏ xuống.

Doanh Doanh đỡ chàng ngồi dậy trỏ vào cái mả mới ngoài cửa động nói:

- Nhạc cô nương mai táng ở chỗ này.

Lệnh Hồ Xung gạt lệ nói:

- Đa ta.... Doanh muội.

Doanh Doanh từ từ lắc đầu đáp:

- Xung lang bất tất phải đa tạ. Mỗi người có duyên phận thì cũng có mối oan nghiệt.

Lệnh Hồ Xung trong lòng áy náy nói:

- Doanh Doanh! Tiểu huynh đối với Nhạc sư muội thủy

chung không thể quên được. Mong rằng Doanh muội đừng trách ta.

Doanh Doanh nói:

- Dĩ nhiên tiểu muội không oán trách Xung lang điểm này được. Nếu Xung lang là một chàng thiếu niên phù phiếm phụ tình bạc nghĩa thì tiểu muội cũng không trọng vọng thế này đâu.

Rồi nàng hạ thấp giọng xuống nói tiếp:

- Ngày tiểu muội bắt đầu xiêu lòng với Xung lang khi ở trong ngõ Lục Trúc thành Lạc Dương, tiểu muội ngồi sau rèm trúc đã nghe Xung lang nói là đem lòng luyến ái tiểu sư muội thế nào rồi. Tiểu muội còn nhớ Xung lang bảo:

Nhạc cô nương là một vị nữ lang rất tốt nhưng nàng vô duyên với Xung lang. Giả tỷ Xung lang không ở với nàng từ thuở nhỏ cho đến khi khôn lớn thì chắc là khi gặp Xung lang nàng phải vừa lòng ngay.

Lệnh Hồ Xung trầm ngâm một lúc lắc đầu đáp:

- Không phải thế đâu! Tiểu sư muội một lòng tôn sùng gia sự Nàng có yêu chàng trai nào thì cũng phải là người nghiêm trang trầm mặc ít nói như gia gia nàng. Tiểu huynh chỉ là một người bạn với nàng mà thôi. Trước nay nàng không tôn trọng tiểu huynh đâu.

Doanh Doanh nói:

- Có lẽ Xung lang nói đúng! Nàng yêu Lâm Bình Chi ở chỗ gã cũng nghiêm trang giống hệt như sư phụ nhưng trong lòng lại rất mưu mô xảo quyệt.

Lệnh Hồ Xung thở dài nói:

- Tiểu sư muội đến lúc lâm chung vẫn không tin là Lâm Bình

Chi thực tình muốn giết nàng và nàng còn tỏ ra hết sức thương yêu gã. Như vậy.... cũng hay Nàng không đến nỗi chết trong mối bi thương phẫn hận. Tiểu huynh muốn ra coi mả nàng.

Doanh Doanh đỡ lấy cánh tay Lệnh Hồ Xung đưa chàng ra ngoài sơn động. Chàng thấy mộ phần tuy lấy đá xếp lên nhưng rất tề chỉnh chứ không cẩu thả chút nào. Như vậy đủ tỏ Doanh Doanh đã tốn khá nhiều công phu nên lòng chàng ngấm ngầm cảm kích.

Chàng lại thấy trước phần mộ có trồng một tấm bia bằng cây đẽo nhẵn rồi dùng mũi kiếm khắc vào một hàng chữ:

"Hoa Sơn nữ hiệp Nhạc Linh San cố nương chi mộ" Lệnh Hồ Xung ngẩn người sa lệ nói:

- Có khi tiểu sư muội lại thích người ta kêu bằng "Lâm phu nhân".

Doanh Doanh nói:

- Lâm Bình Chi là kẻ vô tình , bạc tình vô nghĩa. Nhạc cô nương xuống suối vàng mà có linh thiêng sẽ hiểu lòng dạ tàn độc của gã và không muốn làm Lâm phu nhân nữa.

Nàng nghĩ bụng:

- Xung lang còn chưa biết giữa Nhạc Linh San và Lâm Bình Chi là cặp vợ chồng hữu danh vô thực, chẳng có nghĩa phu thê chi hết.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Doanh muội nói thế cũng phải.

Bỗng thấy bốn mặt núi non vây bọc, Lệnh Hồ Xung biết mình đang đứng trong một hang núi, cây cối rậm rạp xanh tốt, hoa nở khắp nơi, đầu cành chim hót líu lo không ngớt. Thật là một chốn thanh u.

Doanh Doanh nói:

- Chúng ta ở lại đây một thời gian vừa để dưỡng thương vừa làm bạn với ngôi mộ này.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Hay lắm! Tiểu sư muội một mình ở nơi hoang dã dù nàng có thành quỷ rồi nhưng nàng vẫn nhát gan.

Doanh Doanh thấy Lệnh Hồ Xung vẫn quyến luyến cô tiểu sư muội không khỏi ngấm ngầm thở dài.

Hai người liền ở lại trong hang núi nướng ếch cùng hái trái cây mà ăn vẫn ung dung tự tại.

Lệnh Hồ Xung chỉ bị ngoại thương đã có linh dược của phái Hằng Sơn rất hiệu nghiệm. Mặt khác nội lực chàng thâm hậu nên chỉ dưỡng thương hơn hai chục ngày thương thế mười phần đã khỏi đến tám.

Hàng ngày Doanh Doanh dậy Lệnh Hồ Xung gẩy đàn.

Chàng là người thông tuệ khác thường lại dốc lòng rèn luyện nên tiến bộ rất mau.

Một hôm sáng sớm trở dậy Lệnh Hồ Xung thấy trên mộ Nhạc Linh San cỏ xanh đã mọc lên mấy rò.

Lệnh Hồ Xung đăm chiêu nhìn những nhánh cỏ trên mồ tự hỏi:

- Không hiểu người tiểu sư muội nằm ở trong nấm mồ này bây giờ hình thù ra sao. Chẳng trách người ta có câu:

"Trăm năm còn có gì đâu? Chẳng qua một đám cỏ khâu xanh rì".

Bỗng nghe tiếng sáo du dương vọng tới, Lệnh Hồ Xung ngoảnh đầu nhìn lại thấy Doanh Doanh đang ngồi trên một tảng đá lớn tay chàng cầm ống tiêu kề vào miệng mà thổi khúc

"Thanh tâm phổ an trú".

Lệnh Hồ Xung liền từ từ đứng dậy thủng thẳng bước tới. Chàng thấy ống tiêu trong tay Doanh Doanh là một dóng trúc mới tinh. Chàng biết nàng vừa dùng kiếm chặt trúc và khoét lỗ cho thành âm điệu để làm ống tiêu.

Lệnh Hồ Xung lẳng lặng đứng nghe một lúc rồi vào động lấy cây đàn cầm ra ngoài cửa ngồi xếp bằng mà gảy. Tiếng đàn tiếng sáo hòa nhịp với nhau khiến người nghe tưởng chừng tâm hồn bay bổng lên chín từng mây.

Lệnh Hồ Xung dần dần quên hết tạp niệm thần trí đi vào cõi mộng say sưa.

Chàng còn rõ thâm ý của Doanh Doanh. Mấy bữa nay nàng đem hết tâm lực dạy chàng gẩy đàn là để chàng khuây khỏa nỗi u buồn nên chàng càng thêm bề cảm kích.

Bỗng Doanh Doanh ngừng tiếng sáo quay vào nhìn Lệnh Hồ Xung nói:

- Khúc "Thanh tâm phổ thiện trú" này Xung lang đã thuộc lòng vậy bắt đầu từ bữa nay chúng ta luyện qua khúc Tiếu Ngạo giang hồ nên chăng?

Lệnh Hồ Xung ngần ngừ hỏi lại:

- Tiếu Ngạo giang hồ là một khúc nhạc đặc biệt chẳng biết tiểu huynh có luyện được chăng? Không hiểu phải mất bao lâu mới có thể theo được Doanh muội?

Doanh Doanh mỉm cười đáp:

- Khúc này quả thực sâu xa mầu nhiệm chính tiểu muội cũng còn nhiều chỗ chưa hiểu rõ. Song có một điểm khó giải thích là nếu hai người cùng đồng tấu thì cùng nảy ra những tiếng lạ rất bổ ích cho nhau hơn là tự dò dẫm luyện lấy.

Lệnh Hồ Xung vỗ tay nói:

- Phải rồi! Ngày trước tiểu huynh đã được nghe Lưu sư thúc phái Hành Sơn và trưởng lão ở Triêu Dương thần giáo hợp tấu khúc Tiếu Ngạo giang hồ một vị gảy đàn một vị thổi tiêu thật là tuyệt diệu. Theo lời Lưu sư thúc thì khúc này đã do hai vị cầm tiêu hợp tấu mà soạn ra.

Doanh Doanh nói:

- Vậy Xung lang gảy đàn tiểu muội thổi tiêu chúng ta từ từ luyện từng chi tiết một.

Lệnh Hồ Xung tủm tỉm cười nói:

- Đáng tiếc là Doanh Doanh thổi tiêu chứ không gảy đàn "sắt".

Kể ra cầm sắt hợp tấu mới là đúng điệu "Cầm sắt hài hòa".

Doanh Doanh đỏ mặt lên ra chiều bẽn lẽn nói:

- ít lâu nay tiểu muội không nghe thấy Xung lang nói chuyện dài dây, tưởng là đã thay đổi tính nết ngờ đâu bây giờ lại thốt lời đùa cợt thì ra vẫn chứng nào tật đấy.

Nàng nói mấy câu này bằng một giọng vừa nghiêm trang vừa có vẻ giận dữ.

Lệnh Hồ Xung nhăn mặt lẩm bẩm:

- Doanh Doanh bản tính nghiêm trang tuy đây là chốn thâm sơn cùng cốc chỉ mình ta với nàng kề cận nhau mà nàng cũng không cho ta ăn nói vượt ra ngoài vòng lễ độ. Nếu ta còn đưa thêm mấy câu bỡn cợt thì nàng sẽ giận ta cả ngày không nói câu nào nữa.

Chàng xích lại gần để coi Doanh Doanh chỉ dẫn cách cầm tiêu hợp tấu rồi bắt đầu gẩn đàn để nàng thổi sáo.

Cầm sắt là những nhạc khí rất khó học. Nhưng một là Lệnh Hồ Xung bản tính thông minh hai là chàng được lương sư chỉ

dẫn ba là ngày trước ở trong ngõ Lục Trúc thành Lạc Dương chàng đã bắt đầu học gẩy đàn, rồi từ đó nhân khi nhàn rỗi chàng lại rèn luyện. Chàng cố công dùi mài lâu ngày nên đã tiến bộ được ít nhiều bây giờ chàng luyện thêm thành ra công việc học tập đối với chàng cũng chẳng có gì khó khăn lắm.

Sau mười mấy ngày hai người tiếp tục kề cận cầm tiêu hợp tấu. Chốn hang thẳm tùng xanh trúc biếc này đối với hai người lại thành nơi phước địa trên thế gian, khiến cho những bóng gươm đao cùng thảm kịch máu chảy thây phơi dần dần đi vào chỗ lãng quên.

Hai người đều cảm thấy nếu được ở cùng nhau trong hang núi này cho đến thuở bạc đầu, không bị lôi cuốn vào vòng cừu thù chém giết trên chốn giang hồ mà an hưởng cuộc đời thanh nhành thì còn gì vui thú cho bằng?

Nhưng việc đời có bao giờ chiều theo ý muốn của con người.

Một hôm trời mới xế chiều Lệnh Hồ Xung cùng Doanh Doanh cầm tiêu hợp tấu chừng được nửa giờ bỗng chàng cảm thấy trong lòng xao xuyến không sao trấn tĩnh lại được nên tấu nhạc sai lầm mấy chỗ. Tinh thần đã hoang mang thì chỉ pháp không khỏi rối loạn là lẽ thường.

Doanh Doanh liền bảo chàng:

- Xem chừng Xung lang đã mỏi mệt tinh thần vậy hãy nghỉ một lúc rồi sẽ tính.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Không phải là mệt song chẳng hiểu sao tiểu huynh cảm thấy nôn nao trong dạ. Tiểu huynh đi hái đào về ăn để đến tối hãy luyện.

Doanh Doanh gật đầu nói:

- Phải đấy nhưng Xung lang đừng đi xa quá.

Lệnh Hồ Xung đã biết ở mé Đông Nam hang núi này có nhiều đào. Chàng liền lách cây cỏ mà đi chừng tám chín dặm thì tới một cây đào. Chàng nhẹ nhàng nhẩy lên hai tay trẩy được hai trái. Lần thứ hai chàng nhảy lên hái được bốn trái.

Lệnh Hồ Xung thấy trái đào chín lúc lỉu, dưới gốc cây cũng rơi đầy liền bụng bảo dạ:

- Nếu hôm nay mình không hái nhiều thì chỉ vài bữa nữa là rụng hết, nát như dưới mặt đất.

Chàng liền hái luôn một hồi đến hơn trăm trái. Đồng thời nhủ thầm trong bụng:

- Ta cùng Doanh Doanh ăn đào rồi đem hạt trồng ở quanh sơn động chỉ trong vài năm cây lớn nở hoa càng tăng thêm vẻ mỹ quan.

Đột nhiên chàng nhớ tới Đào Cốc lục tiên bất giác miệng lẩm bẩm:

- Hang núi này bốn mặt toàn đào há chẳng thành đào cốc. Ta cùng Doanh Doanh sẽ biến thành Đào Cốc nhị tiên. Ngày sau ta cùng nàng sinh đứa con có thể gọi là Tiểu Đào Cốc lục tiên.

Bọn Ma Giáo lo mưu bắt địch

Lệnh Hồ Xung lại nghĩ thầm:

- Nếu Tiểu Đào Cốc lục tiên cũng nói trăng nói cuội như Đào Cốc lục tiên há chẳng nát bét? Chàng nghĩ tới đây toan nổi lên một tràng cười rộ bỗng thấy trong lùm cây rậm có tiếng động sột soạt.

Dạo này Lệnh Hồ Xung luyện đàn rất chuyên cần, nội công chàng cũng tăng tiến khá nhiều. Tiếng động này ở xa ngoài trăm trượng mà chàng cũng nghe thấy rõ ràng.

Lệnh Hồ Xung vội ngồi thụp xuống tự nhủ:

- Ăn thịt ếch nướng mãi cũng ngán mất rồi. Tiếng động này chắc là do cử động của một con dã thú rất lớn. Nếu là con sơn dương hay con hươu rừng mà mình bắt được đem về sơn động hẳn Doanh Doanh phải mừng lắm.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ lại nghe tiếng bước chân mà rõ ràng là hai người đang đi tới.

Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi bụng bảo dạ:

- Tại sao ở chốn thâm sơn cùng cốc này cũng có người mò tới? Chắc họ đến kiếm ta cùng Doanh Doanh.

Giữa lúc ấy Lệnh Hồ Xung nghe một người cất tiếng hỏi:

- Ông bạn không trông lầm đấy chứ? Có đúng là thằng cha Nhạc Bất Quần đi về phía này không?

Lệnh Hồ Xung càng kinh ngạc hơn. Chàng tự hỏi:

- Bọn này là ai mà lại rượt sư phụ ta đến đây?

Bỗng nghe người khác cất giọng trầm trầm đáp:

- Sử hương chủ đã sục tìm khắp quanh đây. Con gái lão Nhạc đột nhiên mất tích trên giải đất này. Y đã tìm kiếm các thị trấn cùng bến sông, cả đường thủy lẫn đường bộ không sót chỗ nào mà chẳng thấy tông tích con nhỏ đâu. Nhất định y thị ẩn lánh trong vùng sơn cốc này để dưỡng thương. Sớm muộn gì Nhạc Bất Quần cũng tìm tới đây.

Lệnh Hồ Xung lại đau nhói tâm can, bất giác thở dài lẩm bẩm:

- Té ra bọn chúng biết tiểu sư muội bị thương rồi nhưng chúng chưa hay nàng đã từ trần. Mình đã tưởng được cùng Doanh Doanh ở đây hưởng thú thanh nhàn, tiêu dao ngày tháng không ngờ lại có vô số người đang đi tìm tiểu sư muội lạc lõng nơi đây? Nhất là sư phụ cùng sư nương có lý nào lại bỏ mặc? Nếu hang núi? Nếu hang núi này không cực kỳ hẻo lánh thì họ đã tìm tới đây từ trước rồi.

Bỗng nghe âm thanh khàn khàn của lão già cất lên:

- Nếu ông bạn đoán trúng Nhạc Bất Quần không sớm thì muộn cũng tìm đến chốn này. Vậy chúng ta bố trí mai phục ở cửa hang để chờ hắn.

Tiếng người trầm trầm đáp:

- Dù Nhạc Bất Quần không tới thì sau khi chúng ta bố trí cũng dẫn dụ được hắn mò vào.

Lão già vỗ tay hai cái rồi nói:

- Kế này hay lắm! Tiết huynh đệ! Không ngờ huynh đệ lại túc trí đa mưu chẳng kém gì Trí đa tinh Ngô Dụng trong Thủy Hử.

Gã họ Tiết liền cười nói:

- Cát trưởng lão nói hay quá! Tiết Xung này được Cát gia cất nhắc vậy lão nhân gia đã có điều chi sai bảo dĩ nhiên tại hạ phải gắng sức hết lòng để báo đáp ơn sâu của lão nhân gia.

Bây giờ Lệnh Hồ Xung mới tỉnh ngộ, chàng lẩm bẩm:

- Té ra bọn này ở Triều Dương thần giáo và chúng là thủ hạ của Doanh Doanh. Hiện nay võ công của sư phụ ta đã tiến triển vô bờ bến thì dù bọn chúng có đông đến đâu cũng chẳng thể địch nổi lão. Hay hơn hết là chúng đi đâu xa cho rảnh để mình ở đây cùng Doanh Doanh khỏi bị quấy nhiễu.

Rồi chàng lại nghĩ:

- Sư phụ là người tinh tế sáng suốt người trong võ lâm không ai bì kịp. Bọn này tài sức hèn mạt mà muốn dụ được sư phụ ta vào bẫy thì chẳng khác gì múa rìu qua mắt thợ.

Đột nhiên từ phía xa xa có ba tiếng vỗ tay "Chát chát chát".

Lại nghe Tiết Xung nói:

- Bọn Đỗ trưởng lão cũng tới nơi rồi.

Cát trưởng lão cũng vỗ tay "Chát chát chát" ba tiếng để đáp lại.

Tiếp theo tiếng bước chân vang lên. Bốn người chạy lẹ tới nơi.

Trong bọn này có hai người tiếng bước chân trầm trầm tỏ ra khí công kém cỏi.

Bọn chúng đi gần tới nơi, Lệnh Hồ Xung còn nghe rõ hai người này khiêng vật gì khá nặng.

Cát trưởng lão vui mừng hỏi:

- Đỗ lão đệ! Lão đệ bắt được con nhỏ của Nhạc gia rồi ư? Nếu vậy công này không phải là nhỏ.

Tiếp theo giọng nói oang oang cất lên đáp:

- Nhạc gia thì đúng rồi nhưng không phải là con nhỏ mà lại là con lớn.

Cát trưởng lão cất giọng vừa tỏ ra kinh ngạc vừa vui mừng hỏi:

- ái chà! Sao lại.... bắt được con mụ vợ của Nhạc Bất Quần?

Lệnh Hồ Xung kinh hãi không bút nào tả xiết. Chàng toan nhảy xổ lại cứu người nhưng chợt nhớ ra là mình không đeo kiếm nếu chỉ tay không thì bản lãnh chàng cũng không địch nổi một tay cao thủ tầm thường.

Lệnh Hồ Xung còn đang ngấm ngầm kinh hãi bỗng nghe Đỗ trưởng lão lại hỏi:

- Sao lại không bắt được?

Cát trưởng lão nói:

- Nhạc phu nhân thân pháp rất linh diệu sao Đỗ huynh đệ lại bắt được mụ? à phải rồi! Nhất định Đỗ huynh đệ dùng đến thuốc mê.

Đỗ trưởng lão lại cười đáp:

- Mụ vào trong điếm như kẻ mất hồn chẳng suy nghĩ gì, rót nước trà uống ngay. Người ta bảo vợ Nhạc Bất Quần là Ninh Trung Tắc ghê gớm lắm! Té ra chỉ là một cái bị thịt.

Lệnh Hồ Xung căm hận mắng thầm:

- Sư nương ta nghe tin ái nữ bị thương mất tích, tìm kiếm mấy chục ngày trời không thấy dĩ nhiên tâm thần hoảng hốt. Đó là tại người quá xót xa con gái mà bị mắc vào tay ngươi, sao ngươi dám nhục mạ sư nương ta là cái bị thịt? Để rồi ta cho bọn ngươi chết hết dưới lưỡi kiếm của ta.

Rồi chàng định bụng:

- Ta phải làm thế nào đoạt lấy một thanh trường kiếm mới

xong không thì đao cũng được.

Lệnh Hồ Xung còn đang ngẫm nghĩ lại nghe Đỗ trưởng lão nói tiếp:

- Chúng ta bắt được Nhạc phu nhân thì công việc rất có thể thành tựu một cách tốt đẹp. Đỗ lão đệ! Bây giờ chúng ta dùng cách gì để dẫn dụ Nhạc Bất Quần tới đây?

Đỗ trưởng lão hỏi lại:

- Dẫn dụ hắn đến rồi làm sao?

Cát trưởng lão ngần ngừ đáp:

- Chúng ta dùng vợ hắn làm con tin bắt buộc hắn phải buông kiếm đầu hàng. Đối với vợ tình thâm nghĩa trọng chắc hắn không dám kháng cự.

Đỗ trưởng lão hỏi vặn:

- Lời Cát huynh tuy rất có lý nhưng e rằng Nhạc Bất Quần lòng dạ hiểm sâu, trong trường hợp này có khi hắn coi thường tình nghĩa vợ chồng không chịu buông kiếm thì chúng ta đành chịu bó tay ư?

Cát trưởng lão quay lại nhìn Tiết Xung ngập ngừng hỏi:

- Tiết huynh đệ! Vụ này huynh đệ tính sao?

Tiết Xung đáp:

- Trước mặt hai vị trưởng lão tiểu đệ không giám khua môi.

Tiết Xung vừa nói tới đây chợt nghe phía Tây có tiếng người vỗ tay ba cái. Tiếng vỗ tay truyền đi rất xạ Hiển nhiên nội lực người đó không phải tầm thường.

Tiết Xung lại nói:

- Bao trưởng lão đã tới nơi.

Chỉ trong chớp mắt hai người từ phía Tây vùn vụt chạy tới.

Cát trưởng lão nói:

- Mạc trưởng lão cũng đã đến rồi.

Lệnh Hồ Xung nghĩ thầm:

- Coi thân pháp hai lão này ghê gớm như vậy đủ tỏ võ công họ còn cao thâm hơn cả hai lão Cát, Đỗ. Mình mà đeo binh khí thì chúng có chi đáng sợ nhưng với hai bàn tay trắng thật khó mà đối phó được.

Bỗng nghe hai vị trưởng lão họ Cát và họ Đỗ đồng thanh:

- Bao huynh và Mạc huynh đều đến cả, thật là hay!

Cát trưởng lão lại nói tiếp:

- Đỗ lão đệ đã lập công lớn là bắt được vợ Nhạc Bất Quần.

Một lão già mới đến vui vẻ nói:

- Hay quá! Hay quá! Hai vị đã phải một phen vất vả.

Cát trưởng lão đáp:

- Đó là công của Đỗ lão đệ.

Một lão già khác nói:

- Chúng ta đều vâng mệnh giáo chủ làm việc thì bất luận là ai lập nên công trạng cũng đều phải nhờ ở hồng phúc của lão nhân gia.

Cát trưởng lão nói:

- Đúng thế! Chúng ta hoàn toàn trông vào sự điều động anh minh của giáo chủ.

Lệnh Hồ Xung nghe giọng nói Cát trưởng lão giật mình tự hỏi:

- Phải chăng ta đã gặp lão này ở trên Hắc Mộc Nhai?

Chàng vận nội công nghe rõ thanh âm mọi người nhưng ở cách khá xa nên không dám thò đầu lên nhìn. Chàng biết bốn vị

trưởng lão này đều là những tay cao thủ ở Ma giáo chỉ sợ hơi nhúc nhích một chút là có thể bị phát giác.

Cát trưởng lão nói:

- Bao huynh cùng Mạc huynh! Tiểu đệ và Đỗ lão đệ đang bàn định kế hoạch dẫn dụ Nhạc Bất Quần tới đây để bắt hắn đưa lên Hắc Mộc Nhai.

Một vị trưởng lão mới đến hỏi:

- Các vị đã tìm được kế hoạch gì chưa?

Lệnh Hồ Xung nghe thanh âm lão này vừa oai nghiêm vừa quen tai. Chàng đoán Bao trưởng lão và chắc cũng đã được gặp mặt rồi.

Lại nghe Cát trưởng lão đáp:

- Trong lúc nhất thời bọn tiểu đệ chưa nghĩ được kế gì hoàn hảo. Bây giờ hai lão huynh đã tới đây tiểu đệ mong được nghe lời.

Bao trưởng lão hắng dặng một tiếng chưa kịp trả lời thì Mạc trưởng lão đã lên tiếng:

- Hôm ở trên Phong thiền đài, Ngũ nhạc kiếm phái tranh giành chức chưởng môn, Nhạc Bất Quần nhờ kiếm pháp tinh thâm đâm đui cả đôi mắt Tả Lãnh Thiền. Oai danh hắn chấn động cả núi Tung Sơn. Trong năm phái không còn ai dám lên đài khiêu chiến với hắn nữa. Tiểu đệ nghe nói hắn được chân truyền về môn Tịch tà kiếm phổ của nhà họ Lâm. Vậy bản lĩnh hắn dĩ nhiên là ghê gớm lắm. Chúng ta phải tìm kế vẹn toàn chứ không thể coi thường được.

Đỗ trưởng lão đáp:

- Đúng thế cả bốn chúng ta hợp lực tiến lên tuy chưa chắc đã thất bại song cũng không nắm vững được phần thắng.

Mạc trưởng lão hỏi:

- Bao huynh hay là Bao huynh thiện chiến lại lắm mưu nhiều kế, chắc trong lòng Bao huynh đã có lương sách. Sao Bao huynh còn chưa nói ra?

Bao trưởng lão đáp:

- Kể ra Bao mỗ cũng nghĩ được một kế thiệt nhưng cũng tầm thường thôi chẳng có chi kỳ diệu. Bao mỗ e rằng nói ra không bõ làm trò cười cho ba vị.

Mạc, Cát, Đỗ ba vị trưởng lão đồng thanh nói:

- Bao huynh là cái túi khôn của bản giáo. Kế hoạch của Bao huynh nhất định tuyệt diệu.

Bao trưởng lão thủng thẳng đáp:

- Thực ra biện pháp này rất vụng về! Bây giờ chúng ta đào một cái hầm sâu. Miệng hầm đặt cành cây cùng cỏ xanh che lấp đi, đừng để lộ dấu vết. Sau đó chúng ta điểm vào yếu huyệt Nhạc phu nhân rồi đặt ở cạnh hầm để dẫn dụ Nhạc Bất Quần tới nơi. Hắn thấy vợ nằm lăn dưới đất tất chạy lại cứu. Chúng ta cứ chờ mà nghe những tiếng rơi bõm cùng tiếng la úi chao, trời ơi, chết rồi...

Lão vừa nói vừa giơ chân, trỏ tay lung tung khiến cho ba vị trưởng lão cùng Tiết Xung và ba tên giáo chúng không nhịn được phải bật lên tràng cười ha hả.

Mạc trưởng lão vừa cười vừa vỗ tay khen ngợi:

- Mưu kế của Bao huynh thật Trương Lương tái thế, Gia Cát phục sinh. Chúng ta mai phục gần hầm, chờ cho Nhạc Bất Quần sa hầm là bốn cây binh khí xô ra phong tỏa miệng hầm không để hắn còn cơ hội nào nhẩy lên được. Nếu không thế thì hắn ỷ vào bản lãnh thần sầu quỷ khốc chưa rớt xuống đáy hầm đã bật

tung mình vọt đi.

Bao trưởng lão lúc này vẻ mặt lại trịnh trọng, lão ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Song trong vụ này.... trung gian hãy còn có chỗ khó khăn chứ không phải chuyện dễ dàng.

Mạc trưởng lão hỏi:

- Bao huynh bảo còn có chỗ nào khó khăn? à phải rồi? Phải chăng Bao huynh sợ Nhạc Bất Quần kiếm pháp kỳ dị, dù hắn té xuống hầm rồi chúng ta cũng khó lòng phong tỏa được hắn?

Bao trưởng lão đáp:

- Mạc huynh đoán trúng đó. Chuyến này giáo chủ sai phái chúng ta đi hành động là phải đối phó với tất cả những tay cao thủ của Ngũ nhạc kiếm phái, sống hay chết, thành hay bại, thực khó mà đoán được. Dù chúng ta có phải tuẫn thân vì giáo chủ cũng là một việc rất vinh dự, nhưng đối phó với oai danh Triêu Dương thần giáo bị tổn thương thì có chết đến muôn ngàn lần cũng không đủ chuộc tội. Người ta thường nói:

"Lượng nhỏ sao phải người quân tử, không độc sao gọi đấng anh hùng?" Theo ý kiến của Bao mỗ thì chúng ta còn phải bỏ thêm vật gì vào trong hầm nữa mới là kế vẹn toàn.

Đỗ trưởng lão nói:

- Những lời Bao huynh rất hợp ý tiểu đệ. Bên mình tiểu đệ có đem theo thứ 'Bách hoa tiêu hồn tán", vậy ta cứ rắc cả vào những cành cây và lớp cỏ phủ trên mặt hầm. Nhạc Bất Quần rớt xuống hầm rồi hít mạnh một hơi là...

Đỗ trưởng lão nói tới đây cả bọn bốn người đều nổi lên tràng cười rộ.

Bao trưởng lão nói:

- Việc này không nên chậm trễ. Chúng ta phải động thủ ngay nhưng ta chưa hiểu nên đào hầm ở chỗ nào cho hợp?

Mạc trưởng lão đáp:

- Cách đây ba dặm về phía tây bắc, có nơi một bên là vách núi bích lập ngất trời, một bên là vực thẳm, giữa có con đường nhỏ độc nhất đi vào. Nhạc Bất Quần không tới nơi đây chẳng nói làm chi bằng hắn tới đây tất phải qua con đường này...

Bao trưởng lão ngắt lời:

- Hay lắm! Chúng ta tới đó rồi sẽ tính.

Lão nói xong cất bước đi liền những lão kia cũng theo sau.

Lệnh Hồ Xung bụng bảo dạ:

- Bọn họ đi đào hầm không phải một giờ mấy khắc mà xong ta phải chạy mau về báo cho Doanh Doanh đồng thời lấy trường kiếm rồi đi cứu sư nương cũng chưa muộn.

Chàng chờ cho bọn Ma giáo đi xa rồi mới len lén theo đường cũ trở về.

Lệnh Hồ Xung đi được mấy dặm bỗng nghe tiếng đào hầm bì bõm tự hỏi:

- Sao chúng lại đào hầm ở đây?

Chàng ẩn thân vào sau một gốc cây, thò đầu nhìn ra thì quả nhiên bốn tên giáo chúng trong Ma giáo đang khom lưng đào đất. Lúc này chàng đứng rất gần nên trông rõ bên mặt một người, bất giác chàng run lên miệng lẩm bẩm:

- Té ra người này ta đã gặp ở Cô Sơn mai trang, ngoài thành Hằng Châu. Tên hắn là Bảo Đại Sở, thế mà chúng kêu bằng Bao trưởng lão, chính ra là Bảo trưởng lão mới phải.

Ngày ấy Nhậm Ngã Hành bị giam hãm dưới đáy Tây Hồ. Người thu phục đầu tiên làm trưởng lão Ma giáo là Bảo Đại Sở.

Lệnh Hồ Xung đã thấy lão này phóng chưởng chế phục được Hoàng Chung Công thì biết võ công lão rất cao cường.

Nhạc Bất Quần lên làm chưởng môn Ngũ nhạc phái đã tuyên bố rõ thù nghịch với Ma giáo. Dĩ nhiên Ma giáo chẳng thể ngồi yên nên Nhậm Ngã Hành phái người đưa tin đến báo cho Bảo Đại Sở phải đối phó với Nhạc Bất Quần thì đúng là lão đã lựa chọn được người thích đáng.

Lệnh Hồ Xung thấy bốn người dùng một đôi thiết kích, một đôi cương phù để đào đất. Hai thứ khí giới này chỉ dùng trong chiến trận mà đem đào đất thì rất là bất tiện. Xem thế đủ biết những người này chỉ chuẩn bị động thủ ra chiêu chứ không đem theo thiết sạn hoặc sai đầu.

Bốn người lấy thiết kích cùng song cương phủ xới đất lên rồi dùng tay mà vốc đất quăng lên. Cách đào hầm này thật là bất tiện, nhưng bốn người võ công cao thâm chưởng lực hùng hậu họ lấy bàn tay thay cuốc xẻng mà móc đất rất mau lẹ.

Bốn người móc đất quăng lên chắn mất lối đi của Lệnh Hồ Xung.

Bỗng nghe Cát trưởng lão cười nói:

- Nhạc Bất Quần tuổi đã lớn mà còn lấy mụ vợ trẻ đẹp thế này.

Đỗ trưởng lão cười hỏi:

- Cát huynh tưởng mụ còn nhỏ tuổi lắm sao? Tiểu đệ coi chừng ít ra mụ cũng ngoài bốn chục. Cát huynh cao hứng thì chờ khi bắt được Nhạc Bất Quần về bẩm với giáo chủ rồi lấy mụ làm vợ được chăng?

Cát trưởng lão cười rộ đáp:

- Lấy mụ làm vợ thì tiểu đệ không dám nhưng bắt về ngắm nghía tưởng cũng không có gì đáng ngại.

Lệnh Hồ Xung tự hỏi:

- Rõ ràng bọn chúng đã bảo nhau đến nơi một bên vách núi một bên vực thẳm để đào hầm mà sao bây giờ chúng lại thay đổi chủ ý đào hầm ở đây?

Chàng ngẫm nghĩ một lúc rồi gật đầu lẩm bẩm:

- Phải rồi! Bên vách núi thì toàn đá trong một giờ hay mấy khắc mà đào hầm thế nào kịp? Chẳng qua các trưởng lão vô mưu nên buột miệng nói bừa chẳng hiểu địa thế gì ráo nhưng chúng đào ở đây thì làm sao mình trở về được để lấy trường kiếm?

Lệnh Hồ Xung cả giận mắng thầm:

- Những quân cẩu tặc vô liêm sỉ này thật là lớn mật! Dám làm nhục sư nương ta, để rồi ta cho các ngươi chẳng được chết yên lành.

Lại nghe Cát trưởng lão tý toét cười một cách rất khả ố.

Chàng không nhịn được thò đầu ra nhìn thì thấy Cát trưởng lão đã thò tay ra vuốt má Nhạc phu nhân.

Nhạc phu nhân đã bị điểm huyệt không sao chống cự được. Bà muốn la lên cũng không thốt ra tiếng.

Bọn Ma giáo đều nổi lên tràng cười hô hố.

Đỗ trưởng lão cười nói:

- Cát huynh chưa gì đã nổi lòng hươu dạ vượn, xem chừng không gan dạ ngồi đây mà ngắm mụ nữa.

Lệnh Hồ Xung tức quá không ngăn cản được, lập tức chàng muốn xông ra động thủ. Chàng chẳng kể gì tay mình không binh khí cũng liều một phen sống chết với bọn gian nhân Ma giáo.

Lệnh Hồ Xung đang ngần ngừ định xông ra bỗng nghe Cát

trưởng lão nổi lên một tràng cười dâm đãng cất giọng lẳng lơ nói:

- Ngắm nghía người đẹp có chi mà phải gan dạ với không gan dạ? Nhưng làm hư đại sự của giáo chủ thì dù Cát mỗ có đến trăm cái đầu cũng không đủ chặt.

Bảo Đại Sở lạnh lùng nói:

- Thế là hay lắm! Bây giờ Cát, Đỗ nhị vị đi dẫn dụ Nhạc Bất Quần tới đây. Các vị cứ nhẩm tính trong vòng một giờ là cuộc bố trí ở đây sẽ xong xuôi.

Cát, Đỗ hai lão đồng thanh dạ một tiếng rồi tung mình vọt đi.

Hai người đi rồi, trong hang núi chỉ còn tiếng bốc đất vang lên, thỉnh thoảng điểm mấy tiếng chỉ huy của Mạc trưởng lão.

Lệnh Hồ Xung ẩn mình trong bụi rậm không dám thở mạnh.

Chàng nghĩ thầm:

- Ta đi lâu thế này chắc Doanh Doanh mong mỏi lắm! Nếu nàng nghe thanh âm tìm tới nơi là tự nhiên giải cứu sư nương được dể dàng. Bọn trưởng lão Ma giáo mà trông thấy Nhậm đại tiểu thư thì khi nào còn dám kháng cự. Muốn giữ thể diện với Nhậm giáo chủ, Hướng đại ca và Doanh Doanh ta không phải động thủ cùng bọn Ma giáo thì hay vô cùng.

Chàng nghĩ tới đây rồi cho rằng mình ở ngoài này càng lâu càng tốt. Chàng không nóng ruột nữa. Nhất là lão già hiếu sắc họ Cát đã đi rồi, chàng không còn lo sư nương bị làm nhục.

Bọn Ma giáo đào hầm một lúc nữa thì xong. Chúng bỏ cành mục cùng cỏ khô xuống rồi vung thuốc độc quanh hầm. Cuối cùng chúng lấy cỏ rối phủ kín lên miệng hầm.

Bọn Bảo Đại Sở chia nhau ẩn mình trong những bụi cỏ rậm chung quanh hầm im lặng chờ Nhạc Bất Quần tới nơi.

Lệnh Hồ Xung để ý nhìn một viên đá lớn ở bên cạnh, chàng tính toán:

- Ta chờ sư phụ đến mà thấy lão nhân gia đi về phía miệng hầm thì liệng tảng đá này cho đám cỏ kia sụp xuống, lão nhân gia trông thấy tất không bị mắc bẫy.

Trời đang vào tiết hạ trong hang núi chỉ có tiếng ve sầu xướng họa hay tiếng chim kêu trên ngọn cây, ngoài ra không còn âm thanh nào khác.

Lệnh Hồ Xung cùng Bảo Đại Sở đều chú ý lắng tai nghe tiếng bước chân của Nhạc Bất Quần tới nơi hay hai vị trưởng lão Cát, Đỗ trở lại.

Sau một lúc lâu bỗng từ đằng xa có tiếng la vọng lại:

- Chao ôi!

Hiển nhiên là thanh âm đàn bà con gái.

Lệnh Hồ Xung biết rõ là tiếng Doanh Doanh.

Chàng tự hỏi:

- Doanh Doanh đã phát giác có người ngoài tới nơi. Không hiểu đây là sư phụ ta đã đến hay là hai lão Cát, Đỗ trở lại?

Tiếp theo tiếng bước chân người chạy rầm rộ vang lên.

Hai bóng người một trước một sau đang chạy tới trước mặt.

Doanh Doanh vừa chạy vừa la:

- Xung lang! Xung lang! Sư phụ của Xung lang muốn giết Xung lang đó! Xung lang đừng có ló ra mà nguy đấy.

Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi tự hỏi:

- Tại sao sư phụ định giết ta?

Doanh Doanh gào lên:

- Xung lang chạy cho xa! Lệnh sư kiếm Xung lang để hạ sát đã

tới đó.

Nàng vận nội lực gọi thật to hiển nhiên cố ý để Lệnh Hồ Xung nghe tiếng mà lánh đi.

Bây giờ Lệnh Hồ Xung đã trông rõ Doanh Doanh đầu tóc bơ phờ tay cầm một trường kiếm. Nàng chạy rất nhanh còn Nhạc Bất Quần thì hai tay không rượt theo sau nàng.

Chàng thấy Doanh Doanh chỉ chạy chừng hơn chục bước nữa là tới miệng hầm thì trong lòng nóng nảy vô cùng.

Bọn Bảo Đại Sở thấy Nhậm đại tiểu thư bị Nhạc Bất Quần rượt theo thì rất đỗi ngạc nhiên mà trong lòng cũng hồi hộp vô cùng mà chân tay luống cuống không biết làm thế nào.

Đột nhiên Nhạc Bất Quần vung tay trái ra nắm lấy sau lưng Doanh Doanh. Tay mặt lão chụp vào uyển mạch hai cổ tay nàng rồi bắt quặt hai cánh tay ra sau lưng.

Doanh Doanh đã bị điểm huyệt không cử động được nữa. Nàng buông tay ra thanh trường kiếm rớt xuống đất.

Nhạc Bất Quần động thủ rất mau lẹ.

Lệnh Hồ Xung cùng bọn Bảo Đại Sở có muốn xông ra cứu viện cũng chẳng tài nào kịp được.

Doanh Doanh võ công rất cao thâm cũng khôn lường né tránh hay kháng cự nàng liền bị lão bắt lấy.

Lệnh Hồ Xung chẳng còn hồn vía nào nữa suýt bật tiếng la hoảng.

Doanh Doanh không ngớt kêu rầm lên:

- Xung lang! Chạy cho nhanh! Lệnh tôn sư tìm đến giết Xung lang đó.

Lệnh Hồ Xung cực kỳ cảm xúc tuôn rơi đôi hàng lệ, miệng lẩm bẩm:

- Doanh Doanh chỉ lo ta bị nguy hiểm chứ tuyệt không nghĩ đến chính bản thân nàng.

Nhạc Bất Quần buông tay trái ra rồi giơ ngón tay lên điểm mấy chỗ huyệt đạo trên lưng Doanh Doanh khiến nàng ngồi phệt xuống đó.

Lúc này Nhạc Bất Quần đã nhìn thấy Nhạc phu nhân nằm sóng sượt dưới đất không nhúc nhích nhưng lão không lộ vẻ xúc động. Lão đảo mắt nhìn bốn phía không thấy gì khác lạ tuy nhiên lão là người tâm cơ linh mẫn thấy vợ nằm đó thì nhất định xung quanh có cơ nguy rình rập.

Lão chưa lại gần vợ ngay lạnh lùng hỏi Doanh Doanh:

- Nhậm đại tiểu thư! ái nữ của ta bị tên ác tặc Lệnh Hồ Xung hạ sát chắc đại tiểu thư cũng có tham dự vào vụ này?

Lệnh Hồ Xung lại một phen khiếp sợ.

Chàng tự hỏi:

- Sư phụ bảo ta giết tiểu sư muội ư? Câu chuyện này ở đâu ra?

Bỗng nghe Doanh Doanh đáp:

- Người hạ sát ái nữ của tiên sinh là Lâm Bình Chi, không liên can gì đến Lệnh Hồ Xung. Thế mà tiên sinh lại đổ oan cho người ngoài là nghĩa làm sao?

Nhạc Bất Quần cười lạt nói:

- Lâm Bình Chi là nữ tế của ta chẳng lẽ tiểu thư không biết hay sao? Có lý nào đang tuần trăng mật gã lại giết vợ bao giờ?

Đấu Tịch Tà, Độc Cô thủ thắng

Doanh Doanh thấy Nhạc Bất Quần chưa đủ tin mình liền nói tiếp:

- Lâm Bình Chi đã đầu hàng phái Tung Sơn để thủ tín với Tả Lãnh Thiền. Điều này cũng chứng tỏ giữa gã và tiên sinh đã thành thế thù địch chẳng đội trời chung. Gã hạ sát lệnh ái để tỏ rõ lập trường với họ Tả.

Nhạc Bất Quần cười khanh khách nói:

- Tiểu thư lại nói trăng nói cuội rồi! Phái Tung Sơn nào? Trên thế gian này bây giờ làm gì còn phái Tung Sơn nữa? Phái này đã sát nhập vào Ngũ nhạc phái tức là cái tên phái Tung Sơn không còn tồn tại trong võ lâm. Việc Lâm Bình Chi đầu hàng Tả Lãnh Thiền lại càng vô lý! Chính Tả Lãnh Thiền cũng là thuộc hạ của bổn môn Lâm Bình Chi đã biết rồi. Khi nào gã lại bỏ một vị nhạc phụ đường đường làm chưởng môn Ngũ nhạc phái để đến tùy tùng con người đui mắt là Tả Lãnh Thiền, chính hắn lo giữ mình còn chưa xong. Bản tòa nghĩ rằng kẻ ngu xuẩn nhất thiên hạ cũng không đến nỗi hành động vô ý thức đến thế được.

Doanh Doanh đáp:

- Tiểu nữ nói đây toàn là sự thực. Tiên sinh kiếm Lâm Bình Chi để hỏi gã coi còn đối với tiểu nữ tiên sinh tin hay không là quyền của tiên sinh...

Nhạc Bất Quần lên giọng nghiêm khắc ngắt lời:

- Hiện giờ bản tòa không cần kiếm Lâm Bình Chi mà chỉ

muốn kiếm Lệnh Hồ Xung. Bạn hữu giang hồ đều bảo gã hành động vô lễ với con gái của bản tòa. Y hết sức chống cự tên dâm tặc nên bị gã giết chết. Tiểu thư khéo bịa chuyện hoang đường lừa gạt bản tòa để che dấu cho Lệnh Hồ Xung thì hiển nhiên tiểu thư cùng gã đồng mưu tác ác.

Doanh Doanh hừ một tiếng rồi cười khành khạch không nói nữa.

Nhạc Bất Quần lại lên tiếng:

- Nhậm đại tiểu thư! Lệnh tôn làm giáo chủ Triều Dương thần giáo lẽ ra bản tòa không làm khó dễ gì đến tiểu thư song vì muốn bức bách Lệnh Hồ Xung phải xuất hiện nên bất đắc dĩ phải đưa mấy hình phạt nhỏ đến cho tiểu thụ Trước hết bản tòa chặt bàn tay trái rồi đến bàn tay mặt sau sẽ chặt chân trái và chân phải của tiểu thụ Tên ác tặc Lệnh Hồ Xung mà chưa tán tận lương tâm tất phải chường mặt ra để tiểu thư khỏi thụ hình.

Doanh Doanh nói lớn:

- Tiểu nữ chắc rằng tiên sinh chỉ hăm dọa chẳng khi nào dám làm thế. Tiên sinh mà động đến một sợi tóc của tiểu nữ là lập tức gia phu kéo đến tàn sát Ngũ nhạc phái của tiên sinh cả con gà con chó cũng không tha.

Nhạc Bất Quần cất giọng hỏi:

- Tiểu thư bảo bản tòa không dám ư?

Dứt lời lão từ từ cất trường kiếm ở sau lưng ra khỏi vỏ.

Lệnh Hồ Xung sợ nguy đến tính mạng của Doanh Doanh. Chàng không chần chừ được nữa liền từ trong bụi cỏ nhảy ra lớn tiếng:

- Sư phụ! Lệnh Hồ Xung ở đây!

Doanh Doanh vội kêu lên:

- Chạy đi! Chạy mau đi! Lão không dám gia hại tiểu muội đâu.

Lệnh Hồ Xung lắc đầu tiến gần lại mấy bước hô:

- Sư phụ!...

Nhạc Bất Quần quát to:

- Tên tiểu tặc kia! Ngươi còn dám mở miệng kêu ta bằng sư phụ ư?

Lệnh Hồ Xung hai mắt đẫm lệ quỳ gối xuống nói:

- Xin hoàng thiên chứng giám! Lệnh Hồ Xung này bao giờ cũng một lòng kính trọng Nhạc cô nương chẳng khi nào dám vô lễ với cộ Lệnh Hồ Xung này chịu ơn sâu dưỡng dục của vợ chồng lão nhân gia. Lão nhân gia muốn giết văn bối thì xin động thủ đi!

Doanh Doanh rất đỗi bồn chồn nàng thét lên:

- Xung lang! Lão đã thành ái nam ái nữ mất hết nhân tính không giống người thường nữa. Sao Xung lang còn chưa chạy đi?

Nhạc Bất Quần mặt đầy sát khí quay lại hỏi Doanh Doanh:

- Tiểu thư nói vậy là có ý gì?

Doanh Doanh đáp:

- Tiên sinh vì luyện Tịch tà kiếm pháp mà tư.... tư...

Nàng định nói "tự thiến" nhưng ngượng miệng liền đổi giọng nói tiếp:

- Tự làm cho sống dở chết dở chẳng khác gì loài quỷ quái. Xung lang! Xung lang còn nhớ Đông Phương Bất Bại không? Lão này với hắn đều là những kẻ điên khùng Xung lang chẳng thể coi họ như người thường mà dùng lời lẽ giải thích được.

Nàng chỉ nhất tâm mong Lệnh Hồ Xung trốn chạy thật mau

để thoát nạn. Nàng đã biết rõ mình nói vậy tất Nhạc Bất Quần chẳng chịu dung tha nhưng nàng cũng không quản ngại.

Nhạc Bất Quần lạnh lùng nói:

- Nhậm đại tiểu thư nghe được những câu quái gở này ở đâu rả Ai nói vậy?

Doanh Doanh đáp:

- Chính miệng Lâm Bình Chi nói ra. Tiên sinh đừng tưởng mình lấy cắp Tịch tà kiếm phổ mà gã không biết ư? Lúc tiên sinh liệng áo cà sa xuống khe núi gã nấp ở ngoài cửa sổ vươn tay ra lượm được. Vì thế gã cũng đã luyện thành môn Tịch tà kiếm pháp rồi. Nếu không thế thì làm sao gã hạ sát nổi Mộc Cao Phong cùng Dư Thương Hải. Gã đã phải làm gì để luyện Tịch tà kiếm pháp nên gã biết tiên sinh cũng đã làm như vậy. Xung lang! Xung lang nghe giọng nói của lão Nhạc giống hệt tiếng đàn bà con gái vì lão.... lão cũng giống như Đông Phương Bất Bại không còn nhân tính nữa.

Đêm hôm trước nàng ngồi dưới ruộng kê nghe được câu chuyện giữa Lâm Bình Chi và Nhạc Linh San nói với nhau ở trong cỗ xe lớn. Khi đó Lệnh Hồ Xung chờ ở đằng xa không nghe thấy. Vì vậy mà nàng phải nói rõ mấy cây này ra để thức tỉnh Lệnh Hồ Xung, nhắc cho chàng hay con người trước mặt chàng bây giờ chẳng phải là tôn sư, chưởng môn gì gì nữa. Lão chỉ là một quái nhân đã mất hết bản tính của con người. Lão chẳng khác chi kẻ điên khùng thì còn nói gì đến tình nghĩa ân oán với lão cũng bằng vô dụng.

Nhạc Bất Quần mắt lộ sát khí càng ghê gớm hơn nhưng miệng lão vẫn thủng thẳng nói:

- Nhậm đại tiểu thư! Chính bản tòa không muốn hại đến tính mạng của đại tiểu thư ăn nói xằng bậy thì bản tòa không dung

thứ được. Sau khi chết rồi tiểu thư đừng oán bản tòa nhé.

Doanh Doanh lại la lên:

- Xung lang! Xung lang chạy mau đi! Chạy mau đi!

Lệnh Hồ Xung biết rõ Nhạc Bất Quần ra tay cực kỳ mau lẹ chỉ vung trường kiếm một cái là Doanh Doanh phải uổng mạng.

Nhạc Bất Quần giơ trường kiếm đứng thủ thế như sắp ra chiêu, Lệnh Hồ Xung vội la lên:

- Lão nhân gia có giết thì giết vãn bối chứ đừng giết Doanh Doanh vì nàng chẳng có tội gì.

Nhạc Bất Quần cười lạt quay lại hỏi:

- Ngươi mới học được chút kiếm pháp kém cỏi thế mà đã tưởng hoành hành trên chốn giang hồ ư? Ngươi lượm kiếm lên cùng bản tòa ra chiêu để chết cho nhắm mắt không còn điều gì ân hận.

Lệnh Hồ Xung ngập ngừng đáp:

- Vãn bối.... chẳng khi nào dám.... động thủ với lão nhân gia.

Nhạc Bất Quần lớn tiếng hỏi:

- Đến nay ngươi còn giả dạng nhân nghĩa làm chỉ Ngày trước ở dưới sông Hoàng Hà và trên đỉnh Ngũ Bá Cương ngươi đã cấu kết với bọn bàng môn tả đạo làm cho bản tòa mất mặt. Khi ấy bản tòa không giết ngươi ẩn nhẫn cho đến bây giờ là sinh phúc cho ngươi đó. Sau đến Phúc Châu ngươi lại lọt vào tay bản tòa. Lần này bản tòa nể lời phu nhân nếu không đã sớm cho tên tiểu tặc xuống chầu Diêm Vương rồi. Cũng vì ngày trước bản tòa nhân từ mà bây giờ ái nữ phải uổng mạng về tay dâm tặc.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Vãn bối thật không.... thật không...

Nhạc Bất Quần tức giận ngắt lời:

- Đừng nhiều lời nữa! Lượm kiếm lên đi! Nếu thanh trường kiếm trong tay ngươi mà không hạ được bản tòa thì đừng hòng sống sót. Con yêu nữ Ma giáo này đã nói trăng nói cuội lại ra chiều hỗn xược. Vậy bản tòa trừ khử thị trước rồi sẽ thu thập ngươi.

Lão nói rồi vung kiếm lên nhằm chém Doanh Doanh.

Lệnh Hồ Xung thấy thế nguy không chần chờ được tay trái chàng lượm một viên đá nhằm liệng tới trước ngực Nhạc Bất Quần. Đoạn chàng lăn mình dưới đất lại lượm thanh kiếm mà Doanh Doanh đã đánh rớt.

Chàng cầm kiếm đâm vào nách bên phải Nhạc Bất Quần.

Giả tỷ Nhạc Bất Quần cầm kiếm đâm Lệnh Hồ Xung thì chàng đành bó tay chịu chết chứ không né tránh và dĩ nhiên không phản kích. Nhưng Nhạc Bất Quần thấy Doanh Doanh nói toạc những điều bí mật của lão làm cho lão phải mất mặt. Đang lúc tức giận đến cực điểm lão không kịp suy nghĩ sâu xa liền vung kiếm chém Doanh Doanh nên Lệnh Hồ Xung chẳng thể thõng tay đứng nhìn được.

Chàng thấy dưới nách bên phải Nhạc Bất Quần sơ hở rất lớn liền vung kiếm đâm tới cố ý cho lão phải quay về tự cứu không chém Doanh Doanh được nữa.

Quả nhiên Nhạc Bất Quần biến đổi thế kiếm quét ngang đón đỡ.

Lệnh Hồ Xung liều mạng đánh rất rát ba chiêu kiếm nên Nhạc Bất Quần phải lùi lại ba bước. Trong lòng lão không khỏi ngấm ngầm kinh hãi.

Nên biết Lệnh Hồ Xung sau khi học được phép Độc Cô cửu kiếm chàng lại gặp nhiều kỳ tích hấp thụ nội lực của mấy tay đại cao thủ bây giờ nội lực thâm hậu đó phát huy ra kiếm chiêu

rất mãnh liệt làm chấn động cánh tay Nhạc Bất Quần khiến lão cảm thấy ngấm ngầm tê nhức.

Lệnh Hồ Xung bức bách Nhạc Bất Quần phải lùi lại ba bước. Trong lòng lão không khỏi ngấm ngầm kinh hãi.

Lệnh Hồ Xung bức bách Nhạc Bất Quần phải lùi lại rồi xoay tay giải khai huyệt đạo cho Doanh Doanh.

Doanh Doanh la lên:

- Xung lang đừng bận tâm gì đến tiểu muội mà phải coi chừng lão.

ánh bạc quang lóe lên! Nhạc Bất Quần lại phóng kiếm đâm tới.

Lệnh Hồ Xung đã được coi kiếm pháp của ba người là Đông Phương Bất Bại, Nhạc Bất Quần và Lâm Bình Chị Chàng biết rằng lúc đối phương ra chiêu tuy có sơ hở nhưng thế kiếm cực kỳ mau lẹ, biến ảo khôn lường nếu mình nhìn rõ chỗ sơ hở mới ra chiêu thì chính mình đã bị trúng kiếm mất rồi. Chàng liền xoay kiếm phản kích đâm lẹ vào bụng dưới Nhạc Bất Quần mà chẳng kể gì đến nguy hiểm cho thân mình nữa.

Nhạc Bất Quần thấy Lệnh Hồ Xung phản kích liều lĩnh vội nhảy lùi lại đồng thời lão lớn tiếng mắng:

- Tên tiểu tặc này quả nhiên đáo để thật.

Thế là Nhạc Bất Quần tuy đã nuôi dưỡng Lệnh Hồ Xung từ thuở nhỏ đến ngày khôn lớn mà chưa hiểu rõ tâm địa chàng là người thế nào? Giả tỷ lão để mặc chàng phản kích cứ việc phóng kiếm đâm tới thì chàng chẳng uổng mạng cũng bị trọng thương rồi.

Lệnh Hồ Xung tuy dùng thế đánh lưỡng bại câu thương nhưng thực ra lòng chàng chẳng bao giờ quên ơn nghĩa sư môn

và không khi nào dám thật sự đâm vào bụng sư phụ.

Nhạc Bất Quần suy lòng mình để đo dạ người, lão hấp tấp nhảy lùi lại thành ra bỏ mất cơ hội đả thương bên địch. Lão đánh liền mấy chiêu vẫn chưa thủ thắng liền thay đổi thế kiếm ra chiêu cực kỳ mau lẹ.

Lệnh Hồ Xung ở vào tình thế bắt buộc phải phấn khởi tinh thần để mong chu toàn thân mình đặng bảo vệ Doanh Doanh. Ban đầu chàng nghĩ rằng mình bị giết chết về tay sư phụ mà vẫn giữ vẹn tình nghĩa thầy trò thì cái chết đó cũng chẳng có chi đáng tiếc. Nhưng sau chàng nghĩ tới Doanh Doanh mà bị lão giết thì trước khi chết lão còn hành hạ cực kỳ thảm khốc vì nàng đã nói ra những điều bí mật làm cho lão phải mất mặt. Bởi thế chàng phải gắng sức chiến đấu.

Hai bên qua lại mấy chục chiêu nữa, Nhạc Bất Quần vẫn chưa có cơ hại được đối phương, lão lại biến đổi thế kiếm ra chiêu cực kỳ phức tạp.

Lệnh Hồ Xung ngưng thần tiếp chiến.

Càng về sau chàng càng hiểu rõ thế kiếm của đối phương.

Mắt chàng chỉ chú ý vào mũi trường kiếm của Nhạc Bất Quần lúc điểm tới.

Nên biết phép Độc Cô cửu kiếm lúc ra chiêu giao đấu, bên địch mạnh bao nhiêu thì thế kiếm bên mình cũng mạnh bấy nhiêu.

Thời kỳ bị giam cầm ở dưới đáy Tây hồ, Lệnh Hồ Xung đã cùng Nhậm Ngã Hành tỷ kiếm. Võ công Nhậm Ngã Hành cao thâm đến trình độ trên đời ít kẻ bì kịp thế mà bất luận lão tiến chiêu lối nào phép Độc Cô cửu kiếm của chàng cũng có cách đối phó được. Chiêu số tự nhiên phóng ra hoặc công hoặc thủ thật là tuyệt diệu.

Ngày nay Lệnh Hồ Xung đã học Hấp tinh đại pháp , nội lực thần công chàng so với ngày luyện kiếm ở dưới đáy Tây hồ chàng còn tăng tiến hơn nhiều.

Nhạc Bất Quần luyện được môn Tịch tà kiếm pháp tuy chiêu thức quái dị phức tạp và biến ảo khôn lường nhưng thời gian luyện tập hãy còn ngắn ngủi.

Lệnh Hồ Xung rèn luyện Độc Cô cửu kiếm đã lâu ngày nên kiếm thuật của chàng tinh thâm vô cùng.

Nhạc Bất Quần luyện Tịch tà kiếm pháp sau Đông Phương Bất Bại nên kiếm pháp của lão so với Đông Phương Bất Bại còn kém xa lắm.

Cuộc đấu kéo dài đến một trăm năm chục chiêu, Lệnh Hồ Xung phóng kiếm ra không còn suy nghĩ gì nữa.

Thực tình mà nói thì kiếm chiêu của Nhạc Bất Quần mau lẹ quá chừng, Lệnh Hồ Xung chẳng còn thời giờ để suy nghĩ.

Tịch tà kiếm pháp của nhà họ Lâm tuy nói là chỉ có bảy mươi hai chiêu song mỗi chiêu có đến mấy chục thế biến hóa phức tạp vô cùng.

Giả tỷ là người khác thì không đầu nhức mắt hoa cũng bị kiếm pháp biến ảo phi thường này làm cho mê loạn, chân tay luống cuống không biết đường thi triển chiêu thức nữa. Nhưng Lệnh Hồ Xung đã học phép Độc Cô cửu kiếm chẳng có chiêu thức chi hết, nó chỉ tùy theo chiêu thức bên địch mà phát huy cách đối phó. Nếu kiếm pháp bên địch chỉ có một chiêu thì Độc Cô cửu kiếm cũng chỉ có một chiêu. Bên địch có muôn ngàn chiêu nó cũng có muôn ngàn chiêu.

Nhạc Bất Quần nhận thấy kiếm pháp của đối phương còn phức tạp hơn cả kiếm pháp của mình. Lão e rằng cuộc đấu kéo dài đến ba ngày ba đêm Lệnh Hồ Xung vẫn có chiêu thức mới

mẻ.

Lão nghĩ tới đây bất giác trong lòng ngấm ngầm lo sợ bụng bảo dạ:

- Con yêu nữ nhà họ Nhậm kia đã nói huỵch toẹt những điều bí mật về cách luyện Tịch tà kiếm phổ của mình ra, nếu bữa nay mình không thắng được hai người này thì câu chuyện đồn đại ra ngoài giang hồ, mình còn mặt mũi nào làm chưởng môn Ngũ nhạc phái nữa. Như vậy là bao nhiêu tâm cơ trù tính bấy nay nhất định phải trôi theo dòng nước.

Lão nghĩ vậy trong lòng đâm ra nóng nảy đồng thời phóng những kiếm chiêu càng độc địa hơn. Nhưng những tay cao thủ giữ cho tâm thần bình thản là điều tối cần. Trong lòng phải thư thái không bận bịu một chút gì nếu ai đã có mối lo âu thì kiếm chiêu tất bị trở ngại.

Tịch tà kiếm pháp chỉ trông vào sự phát huy cực kỳ thần tốc về kiếm chiêu để thủ thắng. Đánh gấp rút ngoài trăm chiêu mà chưa thu được chút hiệu quả nào thì kiếm pháp không khỏi bị nhụt nhuệ khí. Thêm vào đó sự phân tán tâm thần dù chỉ một chút thanh trường kiếm hơi đờ đẫn là uy lực giảm sút rất nhiều.

Lệnh Hồ Xung động tâm chàng đã nhìn thấy chỗ sơ hở của đối phương.

Điều cốt yếu trong Độc Cô cửu kiếm là cần nhìn chỗ sơ hở về võ công của đối phương để thừa cơ đánh vào. Bất luận về quyền, cước hay về đao kiếm thì chiêu thức nào cũng có chơ sơ hở để đối phương có thể thừa cơ.

Ngày trước ở trên Hắc Mộc Nhai Lệnh Hồ Xung đã chiến đấu với Đông Phương Bất Bại. Đông Phương Bất Bại chỉ cầm một mũi kim thêu nhưng thân pháp hắn nhanh như điện chớp, thần tốc phi thường. Tuy nhiên trong thân pháp và chiêu số

thật ra vẫn có chỗ sơ hở. Nhưng cái sơ hở của hắn trong chớp mắt là vụt quạ Khi đối phương nhận thấy chỗ sơ hở chưa kịp đánh vào nó đã biến mất rồi, chẳng thể nào đánh trúng chỗ yếu để thủ thắng được. Vì thế mà bốn tay đại cao thủ là Nhậm Ngã Hành, Hướng Vấn Thiên, Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh hợp lực vẫn không thắng được mũi kim thêu của Đông Phương Bất Bại.

Sau đó Lệnh Hồ Xung lại được coi cuộc tỷ đấu kiếm pháp giữa Nhạc Bất Quần và Tả Lãnh Thiền. Rồi mới đây lại có cuộc đấu giữa Lâm Bình Chi cùng Mộc Cao Phong, Dư Thương Hải và quần đệ tử phái Thanh Thành. Mấy bữa nay chàng để hết tâm tư nghĩ cách phá giải kiếm chiêu này, chàng đụng phải vấn đề nan giải là kiếm chiêu của đối phương cực kỳ thần tốc, khi mình coi thấy chỗ sơ hở thì nó biết mất ngay không kịp đánh vào.

Bây giờ chàng cùng Nhạc Bất Quần tỷ đấu đã gần hai trăm chiêu. Chàng thấy lão vung kiếm đánh ra, dưới nách bên phải để lộ chỗ sơ hở.

Nguyên Nhạc Bất Quần đã sử chiêu này trước rồi, thì ra kiếm pháp của lão dù biến hóa phức tạp đến đâu thì trong vòng hai trăm chiêu cũng không nên để lộ ra lần thứ hai một chiêu đã sử trước.

Qua lần trùng lặp này rồi sau mấy chiêu nữa, Nhạc Bất Quần quay ngang thanh trường kiếm lại để lộ chỗ sơ hở ở sau lưng về mé trái mà chiêu này cũng đã sử trước rồi.

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Tịch tà kiếm pháp của lão tuy có sơ hở nhưng chiêu thức mau lẹ quá chừng thì chỗ sơ hở cũng không thành sơ hở nữa. Tuy nhiên về kiếm chiêu không sơ hở mà kiếm pháp thì sơ hở

đã lộ ra rồi. Chỗ sơ hở về kiếm pháp tức là sử lại những chiêu thức đã sử qua.

Nên biết bất luận kiếm pháp nào trong thiên hạ dù biến ảo phức tạp đến đâu mà đã sử hết cả một bài không thủ thắng được đối phương thì những chiêu thức trước không nên sử lại lần thứ hai. Nhưng những tay cao thủ danh gia này phải tinh thông đến bảy tám hay mười đường kiếm pháp khác nhau, mỗi đường mấy chục chiêu mà chiêu nào cũng nhiều thế biến. ít khi có trường hợp xử đến hàng ngàn chiêu vẫn chưa phân thắng bại.

Nhạc Bất Quần tuy cũng biết nhiều kiếm pháp nhưng Hoa Sơn kiếm pháp thì Lệnh Hồ Xung đã học quạ Còn ngoài ra những thứ kiếm pháp nào khác lão biết rõ chẳng thể thủ thắng được chàng. Muốn hạ Lệnh Hồ Xung ngoài Tịch tà kiếm pháp không còn môn nào khác.

Lệnh Hồ Xung nhận thấy lão sử trở lại lần thứ hai mấy chiêu cũ, chàng đã chắc sẽ có cơ thủ thắng nên trong lòng khấp khởi mừng thầm.

Nhạc Bất Quần ngó thấy trên môi Lệnh Hồ Xung hé một nụ cười thì ngấm ngầm kinh hãi tự hỏi:

- Tên tiểu tặc này sao lại mỉm cười? Chẳng lẽ gã đã tìm ra được phương pháp đánh bại ta?

Lão liền ngấm ngầm vận động nội lực, chợt tiến chợt thoái xoay tít quanh mình Lệnh Hồ Xung. Kiếm chiêu của lão khác nào gió táp mưa sa mỗi lúc một nhanh hơn.

Doanh Doanh nằm dưới đất nhìn không rõ bóng Nhạc Bất Quần nữa. Nàng cảm thấy trước ngực như bị đè nặng lại tựa hồ như người bị say sóng, miệng rất buồn nôn.

Nhạc Bất Quần cùng Lệnh Hồ Xung lại đấu thêm mấy chục

chiêu.

Bỗng Nhạc Bất Quần tay trái đưa ra phía trước, tay mặt co lại phía sau.

Lệnh Hồ Xung biết lão sắp ra chiêu này là thứ ba.

Chàng chiến đấu đã lâu mà vết thương mới khỏi nên cảm thấy tinh thần rất mệt nhọc và biết là mình đang lâm vào tình trạng cực kỳ nguy hiểm. Nếu để Nhạc Bất Quần tấn công chớp nhoáng mà chàng chỉ sơ hở một chút là mất mạng ngay không tài nào cứu vãn được.

Lệnh Hồ Xung lại lo cho Doanh Doanh lại bị hạ độc nên lập tức phóng trường kiếm đâm xéo vào nách bên phải đối phương, đúng là đánh vào chỗ sơ hở của Nhạc Bất Quần.

Nguyên kiếm chiêu Tịch tà kiếm pháp cực kỳ mau lẹ nên Lệnh Hồ Xung tuy mấy lần nhìn rõ chỗ sơ hở của đối phương mà không đánh trúng được, sau chàng mới tỉnh ngộ nghĩ đến yếu quyết về điểm này.

Lệnh Hồ Xung vừa thấy Nhạc Bất Quần sắp xử chiêu đến lần thứ ba chàng liền đâm kiếm vào dưới nách lão.

Thế là cả hai bên cùng phát chiêu một lúc, Lệnh Hồ Xung đã liệu được tiên cơ bên địch để đánh vào chỗ sơ hở.

Nhạc Bất Quần tuy ra chiêu này rất mau lẹ nhưng Lệnh Hồ Xung phóng kiếm đến đầu thành ra lão chưa phát huy được kiếm chiêu đã bị mũi kiếm của đối phương đâm tới.

Nhạc Bất Quần rú lên một tiếng rất khủng khiếp! Thanh âm lão tỏ ra vừa kinh hãi vừa căm hận vừa tuyệt vọng.

Lệnh Hồ Xung vừa đâm tới dưới nách Nhạc Bất Quần đột nhiên chàng nghe lão kêu thét lên mới giật mình như người bừng tỉnh giấc mơ, miệng lẩm bẩm:

- Mình mải để hết tinh thần vào cuộc chiến đấu thành ra mê man không suy nghĩ gì nữa, đằng nào lão cũng là sư phụ mà mình giết lão chẳng hóa ra trái nghịch thiên luân?

Lệnh Hồ Xung vội dừng kiếm lại, không đâm sâu vào nữa.

Chàng dừng kiếm lại rồi cất giọng run run nói:

- Thế là phân thắng bại rồi! Chúng ta mau mau lại cứu sư nương. Sau cuộc này.... chúng ta chia tay.... Chẳng biết còn ngày tái ngộ nữa không?

Nhạc Bất Quần nét mặt xám xanh cộc lốc đáp:

- Được lắm!

Lệnh Hồ Xung liền quăng trường kiếm xuống đất quay lại nhìn Doanh Doanh.

Chàng yên chí thế là xong cuộc đấu, ngờ đâu bất thình lình Nhạc Bất Quần quát lên một tiếng thật tọ Thanh trường kiếm của lão khác nào con rắn độc nhảy chồm tới đâm vào vai bên trái của Lệnh Hồ Xung.

Nhạc Bất Quần đã nhằm địa vị để ra chiêu cực kỳ hiểm độc.

Lệnh Hồ Xung chẳng còn hồn vía nào nữa. Chàng vội vươn tay ra lượm trường kiếm để chống đỡ nhưng còn kịp thế nào nữa?

Bỗng nghe đánh sột một tiếng! Thanh trường kiếm đã đâm trúng vào sau lưng chàng.

Nhạc Bất Quần vả mừng rút trường kiếm ra rồi lại phóng kiếm chém xuống.

Lệnh Hồ Xung rất đỗi hoang mang. Chàng không biết làm thế nào liền trần mình xuống đất lăn đi mấy thước.

Nhạc Bất Quần lại tiến lên chém một kiếm nữa.

Lệnh Hồ Xung vừa lăn người đi bỗng nghe một tiếng choang

vang lên thanh trường kiếm đã chém xuống đất chỉ cách đầu chàng mấy tấc.

Nhạc Bất Quần giơ kiếm lên lão bật tiếng cười đanh ác tiến lại một bước toan chém rụng đầu Lệnh Hồ Xung.

Đột nhiên hai chân lão nhũn ra người lão ngã chúi về phía trước.

Nhạc Bất Quần không khỏi kinh hãi, vội hít mạnh một hơi chân khí. Lão chí chân phải xuống đất toan nhẩy vọt lên nhưng cảm thấy trời đất quay cuồng rồi mê đi không biết gì nữa.

Bỗng nghe đánh bòm một tiếng, lão đã rớt xuống hầm.

Lệnh Hồ Xung may mà thoát chết nhưng phải một phen bở vía. Tay phải giữ vết thương ở sau lưng chàng ráng cựa mình ngồi dậy.

Bỗng nghe có tiếng la gọi:

- Đại tiểu thư!

- Thánh cô!

Mấy bóng người chạy ra chính là Bảo Đại Sở, Mạc trưởng lão, cả thảy sáu người.

Lệnh Hồ Xung gắng gượng đứng lên đi tới bên Doanh Doanh hỏi:

- Lão.... lão phong tỏa những huyệt đạo nào của Doanh muội?

Doanh Doanh hỏi lại:

- Xung lang! Xung lang có bị nguy hiểm gì không?

Nàng kinh hãi quá, hai hàm răng đụng vào nhau bật lên tiếng lách cách, giọng nói run run.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tiểu huynh không chết đâu.... Doanh muội đừng sợ!

Doanh Doanh lớn tiếng hô:

- Chém tên ác tặc đó đi!

Bảo Đại Sở đáp:

- Xin tuân lệnh!

Lệnh Hồ Xung vội la lên:

- Đừng hại mạng lão.

Doanh Doanh thấy Lệnh Hồ Xung ra chiều hốt hoảng liền bảo:

- Được rồi! Bắt giữ lão lại!

Nàng không biết bọn Bảo Đại Sở đã rắc thuốc mê xuống hầm nên sợ để Nhạc Bất Quần nhảy lên được thì mọi người không địch nổi lão.

Bảo Đại Sở đáp:

- Xinh tuân mệnh Đại tiểu thư!

Hắn không dám nói rõ đã đào hầm và rắc thuốc mệ Hắn sợ Doanh Doanh truy cứu việc này vì lúc trước nàng đã bị Nhạc Bất Quần uy hiếp mà sao mọi người lại sợ chết không dám cứu viện? Đó là một điều rất quan hệ.

Bảo Đại Sở nín hơi xoay sống đao lại đập vào đầu Nhạc Bất Quần một cái thật mạnh. Dù lão không bị thuốc mê thì một đòn này cũng đủ làm cho lão mê man hàng nửa ngày mới tỉnh lại được.

Bảo Đại Sở đập sống đao vào đầu Nhạc Bất Quần rồi mới kéo lão lên. Hắn lại ra tay điểm lẹ vào mười hai huyệt đạo Nhạc Bất Quần. Đoạn dùng dây thừng rất chắc cột chân tay lão lại.

Nhạc Bất Quần bị thuốc mê, bị đánh, bị điểm huyệt lại bị cột chân tay thì dù lão có bản lãnh cao cường đến đâu cũng khó lòng trốn thoát.

Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh ngưng thần nhìn nhau như đang mơ ngủ.

Nhạc Bất Quần phải uống thần đan

Sau một lúc lâu Doanh Doanh mới ọe một tiếng rồi khóc òa.

Lệnh Hồ Xung vươn tay ra ôm lấy nàng. Phen này mà chàng được thoát chết thật là đại phước. Chàng cảm thấy cuộc đời tươi đẹp hơn bao giờ hết. Chàng ôn tồn hỏi lại nàng bị điểm huyệt ở chỗ nào để giải khai cho nàng.

Lệnh Hồ Xung chợt nhìn thấy Nhạc phu nhân vẫn còn nằm duỗi dài dưới đất liền la lên:

- Trời ơi!

Rồi vội xích lại gần để giải khai huyệt đạo cho bà.

Chàng nói:

- Sư nương! Đệ tử thật là có lỗi!

Nhạc phu nhân đã nhìn thấy hết những câu chuyện vừa xẩy ra. Bà còn biết rõ Lệnh Hồ Xung trước sau một dạ kính yêu Nhạc Linh San và coi nàng như một vị thần tiên. Câu nói nặng còn sợ nàng buồn thì khi nào chàng còn dám đắc tội hoặc dùng sức mạnh uy hiếp. Bảo chàng hy sinh tính mạng cho nàng là một chuyện thường. Ai nói chàng cưỡng gian không được rồi hạ sát nàng thì thật hoang đường, phi lý. Lệnh Hồ Xung có mối tình thâm trọng với Doanh Doanh càng biết chắc chẳng khi nào chàng có hành động quái gở.

Nhạc phu nhân càng cay đắng hơn vì thấy Lệnh Hồ Xung chỉ dùng kiếm chiêu để kiềm chế Nhạc Bất Quần chứ không nỡ hạ sát, thế mà lão đột nhiên hạ độc thủ giết chàng thì thật là một

hành động đê hèn đến kẻ sĩ bàng môn tả đạo cũng không thèm làm. Thủ đoạn đê mạt đó ở một nhân vật đường đường làm chưởng môn Ngũ nhạc phái thật khiến cho người ta phỉ nhổ.

Nhạc phu nhân nghĩ tới điểm này thì trong lòng chán nản vô cùng.

Bà nuốn rầu hỏi Lệnh Hồ Xung:

- Xung nhi! Có phải đúng Lâm Bình Chi đã gia hại San nhi không?

Lệnh Hồ Xung lòng đau như cắt, chàng sa lệ nghẹn ngào đáp:

- Đệ tử.... vãn bối.... vãn bối...

Nhạc phu nhân ngắt lời:

- Lão không coi Xung nhi là đệ tử thì mặc lão, còn ta vẫn coi Xung nhi là đệ tử như trước. Nếu Xung nhi vui lòng thì cứ việc kêu ta bằng sư nương.

Lệnh Hồ Xung xiết bao cảm kích chàng lạy phục xuống đất lớn tiếng hô:

- Sư nương! Sư nương!

Nhạc phu nhân vuốt mái tóc chàng không cầm giọt lệ, bà dịu dàng nói:

- Ta đã biết là Nhậm đại tiểu thư đây nói đúng. Lâm Bình Chi học Tịch tà kiếm pháp rồi lại đến đầu hàng Tả Lãnh Thiền nên gã hạ sát San nhi để tỏ rõ lập trường đồng thời lấy lòng tin của họ Tả.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Chính thế đó!

Nhạc phu nhân lại nói:

- Xung nhi hãy xoay mình để ta coi vết thương xem sao!

Lệnh Hồ Xung vâng lời quay lưng lại.

Nhạc phu nhân vạch áo sau lưng chàng ra. Bà điểm vào những huyệt đạo xung quanh vết thương rồi hỏi:

- Xung nhi có đem theo thuốc dấu của phái Hằng Sơn không? Thứ thuốc này trị thương rất công hiệu.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Hài nhi có đem theo.

Doanh Doanh liền thò tay vào bọc chàng lấy thuốc cho Nhạc phu nhân.

Nhạc phu nhân lau quyết tích ở vết thương rồi rịt thuốc cho Lệnh Hồ Xung. Bà lại móc lấy tấm khăn lụa trắng đặt vào rồi tự xé áo mình làm giải buộc vết thương rất cẩn thận.

Trước nay Lệnh Hồ Xung vẫn coi Nhạc phu nhân như người mẹ hiền, bây giờ bà vẫn đối đãi với chàng thân thiết như vậy, lòng chàng được an ủi rất nhiều nên tuy bị thương trầm trọng mà chàng quên cả đau đớn.

Nhạc phu nhân cất giọng thê lương nói:

- Việc báo thù Lâm Bình Chi đã sát hại San nhi dĩ nhiên di Xung nhi phải đảm trách.

Lệnh Hồ Xung ngập ngừng đáp:

- Tiểu sư muội.... lúc lâm chung đã bảo hài nhi.... phải chiếu cố cho Lâm Bình Chị Hài nhi chẳng thể từ chối lời dặn dò của người vĩnh biệt nên đã nhận lời. Việc này.... việc này thật khó quá!

Nhạc phu nhân buông tiếng thở dài não ruột than rằng:

- Oan nghiệt! Đây đúng là một trường oan nghiệt!...

Bà lại nói tiếp:

- Từ đây, sắp tới Xung nhi không nên tử tế với mọi người một cách quá đáng!

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Hài nhi xin vâng lời chỉ giáo của sư nương.

Đột nhiên chàng cảm thấy sau gáy nóng hổi và có nước chảy xuống. Chàng quay đầu nhìn lại thấy sắc mặt Nhạc phu nhân lợt lạt như tờ giấy thì giật mình kinh hãi la gọi:

- Sư nương! Sư nương!

Chàng đứng dậy đỡ lấy Nhạc phu nhân thì một lưỡi đao trủy thủ đã đâm vào trước ngực bà đúng chỗ trái tim. Bà tắt thở và đã tuyệt mệnh rồi.

Lệnh Hồ Xung sợ quá đứng trơ ra như tượng gỗ. Chàng há miệng muốn kêu lên mà không nghe tiếng.

Doanh Doanh cũng kinh hãi vô cùng! Nàng không có mối tình tha thiết gì với Nhạc phu nhân nên chỉ kinh hãi và tiếc con người nữ hiệp bị thảm tử chứ không đến nỗi thương tâm quá đỗi. Nàng sợ Lệnh Hồ Xung té xuống vội lại đỡ lấy chàng.

Hồi lâu Lệnh Hồ Xung mới khóc ra tiếng.

Bảo Đại Sở thấy đôi bạn thiếu niên trải qua cơn đại biến. Lão chắc hai người có nhiều chuyện tình tự với nhau, sự có mặt của lão có điều bất tiện. Lão liền nhấc Nhạc Bất Quần lên rồi cùng bọn Mạc trưởng lão lánh đi để hai người được tự nhiên trò chuyện.

Lệnh Hồ Xung vội hỏi:

- Bọn ho.... bắt sư phụ ta hay sao?

Doanh Doanh hỏi lại:

- Bây giờ mà Xung lang còn gọi lão là sư phụ ư?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tiểu huynh quen miệng mất rồi. Tại sao sư nương lại tự sát?

Doanh Doanh hằn học đáp:

- Dĩ nhiên vì lão gian nhân Nhạc Bất Quần. Phu nhân lấy phải ông chồng đê hèn như vậy thì còn sống làm sao được? Chúng ta hãy giết lão để rửa hận cho bà.

Lệnh Hồ Xung ngần ngừ đáp:

- Dù sao lão cũng đã là sư phụ của tiểu huynh.

Doanh Doanh nói:

- Tuy lão là sư phụ của Xung lang và đã từng có ơn dưỡng dục nhưng mấy lần lão định hại Xung lang thì ân oán thế là hết rồi. Sư nương của Xung lang ơn cao nghĩa cả như vậy mà Xung lang chưa báo đáp. Nay bà chết đi thì cái chết đó há chẳng phải vì tay lão mà ra?

Lệnh Hồ Xung buồn rầu thở dài nói:

- Ơn nghĩa của sư nương rộng như trời biển, chung thân tiểu huynh chẳng thể báo đáp. Còn đối với Nhạc Bất Quần tuy ân tình đoạn tuyệt nhưng dù sao cũng không nên giết lão.

Doanh Doanh nói:

- Có ai bắt Xung lang phải động thủ đâu?

Rồi nàng cất tiếng gọi:

- Bảo Đại Sở!

Bảo Đại Sở lớn tiếng đáp:

- Đại tiểu thư! Có thuộc hạ đây!

Hắn cùng Mạc trưởng lão vội chạy tới.

Doanh Doanh hỏi:

- Có phải gia phụ sai các vị tới đây hành động không?

Bảo Đại Sở thõng tay cung kính đáp:

- Dạ! Giáo chủ ban lệnh cho thuộc hạ cùng ba vị trưởng lão Mạc, Đỗ, Cát thống lĩnh mười anh em tìm cách bắt Nhạc Bất Quần lên tổng đàn.

Doanh Doanh hỏi:

- Còn hai vị Cát, Đỗ đâu?

Bảo Đại Sở đáp:

- Hai vị đó ra đi trước đây hai giờ để dẫn dụ Nhạc Bất Quần tới chốn này. Hiện giờ chưa thấy trở về. E rằng.... e rằng...

Doanh Doanh ngắt lời:

- Trưởng lão thử sục tìm trong người Nhạc Bất Quần xem có gì không?

Bảo Đại Sở dạ một tiếng rồi đi lục soát.

Bỗng thấy hắn lấy được một lá cờ gấm trong bọc Nhạc Bất Quần. Đó là lá minh kỳ của Ngũ nhạc kiếm phái. Ngoài ra còn có một cuốn sách rất mỏng hơn mười lạng bạc và hai cái thẻ đồng.

Bảo Đại Sở ra chiều phân thích nói:

- Kính bẩm đại tiểu thư! Hai vị Cát, Đỗ quả nhiên đã bị độc thủ rồi. Hai cái thẻ đồng này là của hai vị trưởng lão đó.

Hắn nói rồi phóng cước đá mạnh vào Nhạc Bất Quần đánh rắc một tiếng. Xương cánh tay lão bị gãy rồi.

Lệnh Hồ Xung lại la lên:

- Đừng sát hại lão!

Doanh Doanh nói:

- Lấy nước lạnh phun vào mặt hắn cho tỉnh lại.

Một tên liền lấy hồ nước ở sau lưng mở nút ra tưới vào mặt Nhạc Bất Quần.

Sau một lúc Nhạc Bất Quần tỉnh lại rên lên một tiếng mở mắt

ra.

Lão thấy xương cánh tay đau nhức lại rên lên ư ử.

Doanh Doanh hỏi:

- Lão họ Nhạc kia! Có phải hai vị trưởng lão Cát, Đỗ đã bị lão giết không?

Bảo Đại Sở cầm hai tấm thẻ đồng liệng xuống bật ra tiếng "keng keng".

Nhạc Bất Quần thấy mình đã lọt vào tay địch thủ biết rằng chẳng có cơ hội nào thoát thân nữa liền cất tiếng thóa mạ:

- Chính bản tòa giết đó! Bọn Ma giáo tà đạo thì bất cứ là ai cũng có quyền tru diệt, chẳng trừ gì bản tòa.

Bảo Đại Sở muốn đá cho lão mấy cái nữa nhưng nghĩ tới Lệnh Hồ Xung có mối giao tình rất sâu xa với giáo chủ và chàng lại là vị hôn phu của đại tiểu thư mà chàng đã nói không được hại lão nên không dám cãi lệnh.

Doanh Doanh cười lạt nói:

- Lão tự phụ là chưởng môn phe chính giáo mà hành động so với Triêu Dương thần giáo còn tàn ác gấp trăm lần. Thế mà lão dám nặng lời thóa mạ bọn ta là tà đồ. Cả phu nhân của lão cũng vì lão tàn ác bà ta không chịu nhục được phải tự sát. Chính bà còn không muốn làm phu thê với hạng người như lão. Tưởng lão không còn mặt mũi nào sống trên thế gian nữa mới phải.

Nhạc Bất Quần lại thóa mạ:

- Con tiểu yêu nữ nói càn nói bậy! Phu nhân của ta rõ ràng bị mi giết chết mà mi còn già họng bảo y tự sát ư?

Doanh Doanh bảo Lệnh Hồ Xung:

- Xung lang ơi! Xung lang có nghe lão nói đó không? Trên trời sao lại có kẻ vô sỉ đến thế?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Doanh Doanh! Tiểu huynh muốn yêu cầu Doanh muội một điều.

Doanh Doanh ngắt lời:

- Nếu Xung lang đòi tha hắn thì e rằng tha cọp là việc dễ nhưng bắp cọp là việc khó. Bản lãnh hắn cao cường như vậy, lần sau hắn còn gặp Xung lang thì e rằng chúng ta không có được cái may mắn như bữa nay đâu.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Nay mình tha lão thì tình sư đồ từ đây chấm dứt. Kiếm pháp của tiểu huynh quyết chẳng dung tình và lão có năn nỉ cũng không tha.

Doanh Doanh biết rõ Lệnh Hồ Xung không để nàng giết Nhạc Bất Quần. Nàng chỉ mong từ nay chàng đừng nghĩ đến tình cũ và không sợ hãi gì Nhạc Bất Quần là đủ.

Nghĩ vậy nàng liền đáp:

- Được rồi bữa nay chúng ta tha mạng cho lão.

Đoạn nàng truyền lệnh:

- Bảo trưởng lão! Mạc trưởng lão! Các vị hãy truyền bá khắp nơi về việc bọn ta tha chết cho Nhạc Bất Quần bữa nay một cách đầy đủ chi tiết. Các vị lại công bố cả việc lão tự tàn hủy trong thân thể để luyện kiếm pháp tàn ác cho anh hùng thiên hạ đều biết rõ.

Bảo trưởng lão và Mạc trưởng lão đồng thanh vâng lời.

Nhạc Bất Quần mặt xám như tro tàn, cặp mắt lấp loáng những tia oán hận.

Doanh Doanh hỏi:

- Trong lòng lão hận ta ư? Chẳng lẽ ta lại sợ lão!

Rồi nàng vung kiếm cắt đứt dây trói và tiến lại giải khai huyệt đạo trên lưng lão. Tay mặt nàng ấn vào miệng lão tay trái vỗ vào xương sống.

Nhạc Bất Quần há miệng, nàng bỏ vào một viên thuốc, đồng thời ngón tay trỏ bên phải của nàng bịt lấy mũi lão. Lập tức lão bị nghẹt thở.

Tiếp theo Doanh Doanh chặt đứt dây trói và giải khai những huyệt đạo khác cho Nhạc Bất Quần. Nàng xây lưng về phía Lệnh Hồ Xung để che khuất luồng nhãn quang của chàng. Lúc nàng nhét viên thuốc vào miệng lão chàng không trông thấy.

Lệnh Hồ Xung cho là Doanh Doanh vì nể mình mà buông tha sư phụ nên chàng rất lấy làm cảm kích.

Nhạc Bất Quần thấy lỗ mũi bị nghẹn thở phải há miệng hít hơi vào.

Doanh Doanh thừa cơ thả kình lực ở bàn tay ra lập tức viên thuốc ở miệng Nhạc Bất Quần bị tống xuống bụng đồng thời nàng ghé miệng vào tai lão khẽ nói:

- Lão mà nôn viên thuốc ra thì lập tức ta dùng pháp "Tiểu trọng thủ" điểm cho đứt hết tam tâm lục mạch của lão đó.

Nhạc Bất Quần nuốt viên thuốc vào rồi, lão sợ hết hồn vì lão đoán biết đây là một thứ thuốc kịch độc của Ma giáo tên gọi Tam thi não thần đan. Lão đã nghe người ta nói ai uống thần đan vào là hàng năm phải uống thuốc giải trước ngày tết đoan ngọ để kiềm chế vi trùng ở trong viên thuốc, nếu không thì con trùng này chuồn lên đầu óc làm đau đớn vô cùng, đồng thời lại phát điên dữ hơn cả chó dại.

Nhạc Bất Quần còn biết Ma giáo quả có môn "Tiểu trọng thủ" điểm huyệt làm đứt tam tâm lục mạch. Người bị điểm huyệt trở thành mềm nhũn như người không xương mà lại không chết đi

được.

Tuy lão là một nhân vật lắm mưu nhiều trí, gặp cơn nguy hiểm cũng không nao núng nhưng lúc này lão đã lọt vào tay người thì còn bình thản thế nào được. Lão sợ quá, sắc mặt sám ngắt, mồ hôi toát ra đầm đìa.

Doanh Doanh đứng hắn người lên nói:

- Xung lang! Họ điểm huyệt bằng thủ pháp rất nặng, vậy còn hai chỗ huyệt đạo nên để chờ một lúc rồi hãy giải khai thì lão mới chịu được.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đa tạ Doanh muội!

Doanh Doanh mỉm cười lẩm bẩm:

- Ta đã hạ thủ ngấm ngầm tuy là gạt chàng mà thực ra là giữ cho chàng khỏi bị mối đe dọa về sau.

Sau một lúc Doanh Doanh liệu chừng viên thuốc trong bụng Nhạc Bất Quần đã dần dần tiêu hóa, không còn lo lão vận nội công thổ ra nữa nàng mới giải khai nối hai chỗ huyệt đạo còn lại.

Doanh Doanh lại ghé vào tai Nhạc Bất Quần khẽ nói:

- Lão nên nhớ hàng năm trước ngày tết Đoan ngọ lên Hắc Mộc Nhai để ta lấy thuốc giải cho.

Nhạc Bất Quần nghe nàng nói vậy thì biết ngay lão đã đoán trúng. Viên thuốc lão vừa uống là Tam thi não thần đan. Bất giác toàn thân run lên lão ấp úng:

- Viên thuốc đó là.... Tam.... Tam thi...

Doanh Doanh cười khanh khách lớn tiếng ngắt lời:

- Chính thị! Cung hỉ tiên sinh! Thần đan đó thật là tuyệt diệu mà việc chế luyện không phải chuyện dễ dàng. Ở bản giáo chỉ

những nhân vật địa vị cao cả, võ công trác tuyệt mới đủ tư cách uống vào mà thôi. Bảo trưởng lão! Có phải thế không?

Bảo Đại Sở nghiêng mình đáp:

- Tạ Ơn giáo chủ. Thuộc hạ cũng đã được ban cho thuốc này rồi. Thuộc hạ thủy chung dốc dạ trung trinh quyết chẳng hai lòng. Chỉ biết kính cẩn vâng lệnh giáo chủ. Sau khi uống thần đan thuộc hạ được giáo chủ thêm phần tín nhiệm. Thật là một điều hay không thể kể cho xiết được.

Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi hỏi:

- Doanh muội.... cho ân sư của tiểu huynh uống Tam thi não thần đan rồi hay sao?

Doanh Doanh tươi cười đáp:

- Cái đó là tại lão vội há miệng nuốt vào. Chắc lão đói bụng quá, cái gì cũng muốn ăn ngay Nhạc Bất Quần từ nay lão nên gắng sức hết lòng bảo vệ sinh mạng Xung lang và ta đây là có lợi cho lão đó.

Nhạc Bất Quần căm hận không bút nào tả xiết.

Lão nghĩ thầm:

- Giả tỷ con yêu nữ này gặp chuyện bất ngờ bị người hạ sát thì ta cũng khổ lây. Thậm chí thị còn sống mà bị trọng thương không thể về Hắc Mộc Nhai trước ngày tết Đoan ngọ thì ta biết đi đâu kiếm thị?

Lão nghĩ tới đây không khỏi run lên.

Tuy trong người lão thần công rất thâm hậu mà trước tình trạng này lão cũng không thể bình tĩnh được.

Lệnh Hồ Xung thở dài bụng bảo dạ:

- Doanh Doanh xuất thân ở Ma giáo, hành động của nàng quả nhiên có phần tà khí. Song thực ra nàng làm như vậy cũng là vì

ta mà trừ họa. Ta chẳng thể trách nàng được.

Doanh Doanh nhìn Bảo Đại Sở nói:

- Bảo trưởng lão! Trưởng lão về Hắc Mộc Nhai phúc bẩm giáo chủ là Quân tử kiếm Nhạc tiên sinh tuy đường đường là chưởng môn Ngũ nhạc phái mà nay cũng thành tâm quy thuận bản giáo. Tiên sinh đã vui lòng uống Tam thi não thần đan rồi, không còn lo chuyện gì nữa.

Lúc ban đầu Bảo Đại Sở vừa trông thấy Nhạc Bất Quần và Lệnh Hồ Xung trong lòng hắn rất đỗi lo âu buồn bã. Hắn cho là không làm nên chuyện thì lúc trở về tổng đàn biết báo cáo làm sao và sẽ bị giáo chủ trừng trị cách nào khó mà đoán trước được. Nhưng bây giờ Nhạc Bất Quần đã phải uống Tam thi não thần đan hắn mừng rỡ vô cùng. Hắn tin rằng giáo chủ nghe báo cáo sẽ trọng thưởng cho hắn.

Nghĩ vậy rồi Bảo Đại Sở tươi cười đáp:

- Mọi việc thành công một cách ổn thỏa là trông cậy vào chủ ý của Đại tiểu thự Giáo chủ lão nhân gia hay tin này tất hoan hỉ vô cùng.

Doanh Doanh dặn:

- Nhạc tiên sinh đã quy thuận bản giáo, nhưng cái đó không khỏi tổn thương đến thanh danh của tiên sinh vậy các vị chớ có tiết lộ này ra ngoài. Cả vụ tiên sinh đã uống Tam thi não thần đan cũng phải giữ kín. Địa vị Nhạc tiên sinh rất cao cả trong võ lâm, tiên sinh lại mưu trí hơn người, võ công tuyệt đỉnh, sau này giáo chủ tất có chỗ nhờ cậy ở tiên sinh.

Bảo Đại Sở đáp:

- Tại hạ xinh kính cẩn tuân lời chỉ thị của đại tiểu thư.

Lệnh Hồ Xung coi bộ dạng thảm hại của Nhạc Bất Quần

không khỏi sinh lòng đau xót. Tuy lần này lão hạ độc thủ để sát hại chàng nhưng chàng nghĩ tới ơn sâu của lão cùng sư nương dưỡng dục từ thuở nhỏ đến ngày khôn lớn gần hai chục năm trời chàng vẫn coi lão như người cha ruột. Nay đột nhiên lão trở mặt biến thành cừu địch, khiến lòng chàng không khỏi ngậm ngùi.

Chàng muốn nói vài lời an ủi lão mà cổ họng tắc nghẽn không thốt ra lời.

Doanh Doanh quay lại nói:

- Bảo trưởng lão! Mạc trưởng lão! Nay hai vị trở về Hắc Mộc Nhai, ta xin gửi lời vấn an gia gia cùng Hướng thúc thúc. Ta còn phải ở lại chờ cho Lệnh Hồ công tử trị khỏi thế thương rồi sẽ cùng nhau về tổng đàn để bái kiến lão nhân gia.

Giả tỷ là một vị cô nương khác thì Bảo Đại Sở đã nói:

- Mong công tử chóng bình phục cùng đại tiểu thư trở về Hắc Mộc Nhai để anh em thuộc hạ dâng chén rượu mừng.

Những lời chúc tụng này rất thích hợp với đôi bạn tình tuổi trẻ nhưng đối với Doanh Doanh thì khác hẳn, Bảo Đại Sở chẳng những không dám nói chuyện vui cười mà còn không dám nhìn thẳng vào mặt nàng và Lệnh Hồ Xung. Hắn chỉ cúi đầu khom lưng vâng dạ vẻ mặt cực kỳ nghiêm nghị kính cẩn. Hắn sợ Doanh Doanh đem lòng ngờ vực là trong bụng hắn cười thầm nàng, lúc hắn ngửa mặt lên còn làm bộ sợ sệt hoang mang.

Nguyên Doanh Doanh lúc nào cũng e dè người ta chê cười nàng cùng Lệnh Hồ Xung đã có mối tình yêu khăng khít. Chả thế mà nhiều hào khách giang hồ chỉ vì trông thấy nàng cùng Lệnh Hồ Xung ngồi gần nhau đã phải bị đầy ra Đông Hải. Chuyến này bạn hữu võ lâm đều biết hết.

Bảo Đại Sở nghe Doanh Doanh dặn xong không dám chần

chừ lập tức cáo biệt để dẫn đồng bọn lên đường trở về Hắc Mộc Nhai.

Lúc cáo biệt Lệnh Hồ Xung, Bảo Đại Sở còn tỏ ra kính trọng chàng hơn cả Doanh Doanh vì hắn biết rằng càng kính trọng Lệnh Hồ Xung bao nhiêu, Doanh Doanh càng hoan hỉ bấy nhiêu.

Bảo Đại Sở là tay từng trải giang hồ hiểu rõ nhân tình thế thái nên cử động của lão rất có tế nhị và thận trọng.

Doanh Doanh thấy Nhạc Bất Quần đứng trơ như phỗng liền nói:

- Nhạc tiên sinh! Bây giờ tiên sinh đi được rồi. Di thể của tôn phu nhân tiên sinh có định đưa về Hoa Sơn để mai táng không?

Nhạc Bất Quần lắc đầu đáp:

- Cảm phiền nhị vị hạ táng y ở bên mộ của tiểu nữ.

Rồi lão không ngó hai người lần nào nữa rảo bước đi ngay.

Nhạc Bất Quần thi triển khinh công tuyệt đỉnh, chỉ trong nháy mắt đã mất hút vào trong đám cây rậm.

Doanh Doanh và Lệnh Hồ Xung nhìn nhau bằng cặp mắt sâu thẳm.

Hai người vừa trải qua những cơn biến cố khủng khiếp, mối tình yêu lại càng tha thiết. Nàng nhảy xổ vào lòng Lệnh Hồ Xung.

Hai người ôm lấy nhau mà ngồi.

Vào lúc hoàng hôn, Doanh Doanh cùng Lệnh Hồ Xung di táng thi thể Nhạc phu nhân bên cạch mộ Nhạc Linh San.

Lệnh Hồ Xung lại lớn tiếng khóc rống lên một hồi.

Sáng sớm hôm sau Doanh Doanh hỏi chàng:

- Vết thương của Xung lang hiện giờ ra sao?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Lần này thương thế không có gì nặng lắm. Doanh muội bất tất phải quan tâm.

Doanh Doanh nói:

- Nếu vậy là hay. Chúng ta tạm trú ở đây mấy bữa để Xung lang dưỡng thương rồi phải rời đi nơi khác vì e rằng có người đã biết rồi.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Thế cũng phải! Tiểu sư muội ở đây có mẫu thân kề cận, nàng cũng không đến nỗi hiu quạnh và không sợ gì nữa.

Doanh Doanh lấy một cuốn sách trong bọc ra. Cuốn sách này Bảo Đại Sở đã lục thấy trong người Nhạc Bất Quần. Nàng nói:

- Pho Tịch tà kiếm phổ này đã làm cho phái Hoa Sơn của Xung lang phải nhà tan người chết, thật là mầm họa rất lớn.

Nàng nói rồi cầm cuốn sách xé vụn ra và đem đốt ở trước mộ Nhạc phu nhân cùng Nhạc Linh San.

Lệnh Hồ Xung thở dài nói:

- Sư phụ của tiểu huynh suốt đời ngay thẳng. Vì lão luyện Tịch tà kiếm pháp mà sau này biến đổi tính tình.

Doanh Doanh nói:

- Xung lang nói phải đó! Pho sách này kêu là Tịch tà kiếm phổ thì không đúng nên gọi nó là "Tà môn kiếm phổ" mới phải. Tập kiếm phổ này di truyền trên chốn giang hồ thật vô cùng tai hại. Nay chúng ta đã hủy nó đi nhưng có thể nói còn một bộ Ở trong người Lâm Bình Chị Song tiểu muội nghĩ rằng gã chẳng chịu đọc cho người ta viết thành bản để tặng Tả Lãnh Thiền và Lao Đức Nặc đâu. Thằng lỏi đó là con người thâm hiểm khi nào chịu

trao kiếm phổ cho kẻ khác.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tả Lãnh Thiền và Lâm Bình Chi cùng đui mắt cả rồi. Lâm Bình Chi mà thực tình muốn truyền thụ kiếm pháp cho Tả Lãnh Thiền thì chỉ cần khẩu truyền chứ không dùng đến sách. Nhưng Lao Đức Nặc chưa bị đui mắt tất hắn chiếm được nhiều tiện nghi hơn. Cả ba người này đều là những nhân vật thông minh thâm hiểm. Họ Ở với nhau một chỗ mà xảy ra chuyện đấu tranh thì chưa hiểu kết quả ra sao. Nhưng nếu hai người chọi một thì e rằng Lâm Bình Chi sẽ bị thất bại.

Doanh Doanh hỏi:

- Phải chăng Xung lang thật tình muốn bảo vệ Lâm Bình Chi?

Lệnh Hồ Xung ngó vào mả Nhạc Linh San đáp:

- Tiểu huynh chỉ bận tâm về chỗ đã hứa với tiểu sư muội bảo vệ cho Lâm Bình Chị Nhưng gã là con người dã man không bằng giống súc vật, tiểu huynh giận mình chẳng thể phân thây gã ra làm muôn đoạn khi nào còn thật tình muốn giúp gã, có điều tiểu huynh đã hứa lời rồi lại nuốt lời thì dù tiểu sư muội ở dưới suối vàng cũng không nhắm mắt.

Doanh Doanh nói:

- Khi còn sống ở nhân gian y không phân biệt được ai hay ai dở nhưng sau khi chết rồi vong hồn y có linh thiêng tất nhiên biết rõ phải trái. Y mà hiểu rõ tất không cần Xung lang bảo vệ cho Lâm Bình Chi đâu.

Trong khách điếm vẳng nghe tin dữ

Lệnh Hồ Xung nghe Doanh Doanh giải thích như vậy chàng lắc đầu đáp:

- Câu chuyện này khó nói lắm! Chúng ta không thể biết được lòng dạ con người. Nhạc tiểu sư muội thủy chung vẫn giữ mối thâm tình với Lâm Bình Chị Nàng đã biết gã cố gia tâm hại mà vẫn bào chữa cho gã, không nỡ để gã gặp tai vạ.

Doanh Doanh tự nhủ:

- Xung lang nói vậy quả đúng với tâm lý Nhạc Linh San. Trông người lại ngắm vào tạ Bất luận chàng đối với ta thế nào ta cũng thủy chung một lòng một dạ với chàng.

Lệnh Hồ Xung ở lại hang núi dưỡng thương hơn mười ngày. Cả vết thương mới đây gây ra bởi mũi kiếm Nhạc Bất Quần mười phần cũng đã khỏi được đến bảy tám. Những mánh cỏ xanh trên mồ Nhạc Linh San đã mọc cao.

Lệnh Hồ Xung ra làm lễ trước hai ngôi mộ của Nhạc phu nhân và Nhạc Linh San rồi cùng Doanh Doanh rời khỏi sơn động.

Nơi đây vẫn còn ở trong địa phận tỉnh Hà Nam.

Để người ngoài không nhận ra mình, Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh lại dùng lối hóa trang. Chàng biến thành một nông dân còn nàng giả làm một cô thôn nữ.

Lệnh Hồ Xung sực nhớ tới bọn nữ đệ tử phái Hằng Sơn liền hỏi:

- Bây giờ trước tiên chúng ta hãy lên núi Hằng Sơn truyền chức chưởng môn cho Nghi Thanh để từ nay mình khỏi bận tâm về họ nữa. Sau đó chúng ta tìm nơi thâm sơn cùng cốc hoặc góc biển ven trời để ẩn cư, không len lỏi vào chốn giang hồ thù hận nữa.

Doanh Doanh hỏi:

- Xung lang định đối xử với Lâm Bình Chi bằng cách nào để giữ lời hứa với cô tiểu sư muội đã quá cố?

Lệnh Hồ Xung gãi đầu đáp:

- Vụ này thật khiến cho tiểu huynh phải điên đầu. Doanh muội đừng nhắc tới là hơn.

Tiểu huynh sẽ tùy cơ hành động.

Doanh Doanh mỉm cười không nói nữa.

Hai người mướn một cỗ xe lớn nhằm phía Bắc mà tiến.

Một hôm đến địa giới tỉnh Tây Sơn, còn cách núi Hằng Sơn chừng bảy tám ngày đường, trời tối thì hai người vừa đến trấn Thanh Bình liền vào ngủ trọ.

Dọc đường Doanh Doanh vẫn giữ tính cố chấp nhất định đòi Lệnh Hồ Xung phải trọ riêng trong một khách điếm, còn nàng ở một nơi khác chứ chẳng bao giờ trọ chung một phòng.

Lệnh Hồ Xung biết nàng sợ gặp người quen họ sẽ bàn tán xôn xao thì nghĩ thầm:

- Ta cùng nàng ở với nhau trong rừng sâu núi hiểm đã mấy chục ngày có ai nói ra nói vào thì đã nói rồi. Vả lại ngày sau ta cùng nàng nên đạo vợ chồng thì cần gì phải e ngại tiếng tăm.

Tuy chàng nghĩ vậy nhưng không dám thốt ra miệng. Chuyện này do nàng quyết định, chàng không thể trái ý được.

Thăng Bình là một thị trấn lớn ở miền Tấn Nam. Trong thị

trấn này có nhiều khách sạn. Hai người lại vào trọ trong hai khách sạn riêng biệt.

Vào khoảng nửa đêm, Lệnh Hồ Xung đang ngủ chợt nghe có tiếng người nói rất nhỏ tranh luận với nhau.

Ở trong khách sạn thì nửa đêm và ban sáng có tiếng người ồn ào là chuyện thường. Lệnh Hồ Xung cũng không để ý nhưng đột nhiên một giọng nói ồm ồm nhắc tới ba chữ phái Hằng Sơn đến mấy lần khiến chàng đang mơ màng chợt tỉnh táo lại ngay, chú ý lắng tai nghe.

Người nói đây trọ Ở phòng khách đối diện với phòng chàng và cách nhau một cái sân nhỏ.

Bọn người này nói chuyện với nhau rất khẽ nhưng võ công Lệnh Hồ Xung rất mực tinh thâm chàng đã chú ý là nghe rõ hết.

Bỗng thanh âm một phụ nữ đứng tuổi cất lên:

- Trước chúng ta đã có phen trú ngụ Ở Hằng Sơn biệt viện lâu ngày thì thực ra chẳng khác gì người đồng môn trong phái này. Thế mà bữa nay chúng ta lại đi đánh phái Hằng Sơn thì đối với Lệnh Hồ công tử còn ra làm sao?

Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi, lưng toát mồ hôi chàng tự nhủ:

- Bọn này đã ở trong biệt viện phái Hằng Sơn ư? Tại sao họ lại đến tấn công phái Hằng Sơn. Nhờ trời thương ta được nghe câu chuyện này không thì lỡ hết.

Tiếng người ồm ồm lại cất lên:

- Trương phu nhân! Các vị là đàn bà quả nhiên vẫn chưa thoát khỏi lý thuyết bà tổ bà má. Tuy chúng ta có ở biệt viện của phái Hằng Sơn một dạo thật nhưng mình không phải ni cô thì sao lại bảo là người dưới trướng phái họ? Chúng ta chẳng có mối

liên quan gì với Lệnh Hồ Xung. Vì nể mặt Thánh cô nên phải trọng vọng y mà thôi. Nhưng mới đây y đã cưỡng gian và hạ sát Nhạc cô nương ở phái Hoa Sơn nghe đâu Thánh cô căm hận y lắm, không hỏi gì đến y nữa rồi.

Lệnh Hồ Xung nghe đến tên Trương phu nhân chợt nhớ tới bọn người mà chàng đã gặp lần đầu tiên ở bên sông Hoàng Hà. Bọn này có bảy người cả thảy. Ngoài trương phu nhân còn có Đổng Bách song kỳ, Trường phát đầu đà Cừu Tùng Niên, Tây Bảo hòa thượng, Ngọc Linh chân nhân và Song xà ác khất Nghiêm Tam Tinh.

Bảy người này ngày trước vì muốn lấy được Tịch tà kiếm phổ đã vây đánh Dư Thương Hải chưởng môn phái Thanh Thành.

Sau đó bọn này lại đi theo Lệnh Hồ Xung đến tấn công chùa Thiếu Lâm và ở Hằng Sơn biệt viện với bọn quần hào Ma giáo. Người nói tiếng ồm ồm đó đúng là đầu đà Cừu Tùng Niên.

Trương phu nhân hỏi:

- Những lời đồn đại trên chốn giang hồ mười phần có đến chín là chuyện giả. Phái Hằng Sơn thiếu gì ni cô trẻ đẹp mà Lệnh Hồ công tử tuyệt không có hành động dâm tà. Vậy câu chuyện y cưỡng gian Nhạc cô nương chỉ là câu chuyện bày đặt để làm nhơ danh y mà thôi. Huống chi Thánh cô còn xinh đẹp gấp mười lần Nhạc cô nương đã đem lòng say mê công tử đến điên đảo thần hồn chẳng có lý nào công tử lại đi yêu thương kẻ khác. Những chuyện đồn đại vô lý này chỉ làm bẩn tai người nghe.

Cừu Tùng Niên cười đáp:

- Phu nhân là đàn bà thì hiểu lòng dạ đàn ông thế nào được. Bọn đàn ông chẳng biết có bao nhiêu nhân tình cho đủ. Có một người rồi họ lại tính kiếm người thứ hai. Dù Thánh cô có đẹp

gấp trăm lần Nhạc Linh San cũng chẳng thể giữ Lệnh Hồ Xung khỏi chia xẻ mối tình với cô khác.

Trương phu nhân nghe Cừu Tùng Niên giải thích như vậy liền đáp:

- Cừu huynh muốn nói thế nào cũng được nhưng bảo ta đi giết bọn hạ thủ của Lệnh Hồ công tử thì ta không thể làm được.

Song xà ác khất Nghiêm Tam Tinh lên tiếng:

- Trương phu nhân không muốn làm thì bọn tại hạ không thể miễn cưỡng được, có điều phu nhân đừng quên rằng Nhạc tiên sinh đã tay cầm Hắc mộc lệnh bài của giáo chủ đủ rõ tiên sinh làm chưởng môn Ngũ nhạc phái mà cũng ngấm ngầm quy thuận Triêu Dương thần giáo rồi, tiên sinh có đến động chúng ta cũng là vâng lệnh của Nhậm giáo chủ.

Cừu Tùng Niên lại nói:

- Nhạc tiên sinh còn hứa lời sau khi thành công sẽ lấy Tịch tà kiếm phổ trao cho chúng tạ Ngoại hiệu tiên sinh là "Quân tử kiếm" từng nổi danh trên chốn giang hồ. Người ta thường nói "Quân tử hứa lời xem nặng bằng non", người khác nói ra còn phải giữ lời, huống chi Quân tử kiếm Nhạc Bất Quần lại không thủ tín ư? Nhạc tiên sinh phải vất vả mấy chục năm trời mới thành danh là Quân tử kiếm thì có khi nào tiên sinh lại bỏ nó một cách khinh xuất?

Trương phu nhân nghe hai người thuyết một hồi mụ trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Đã vậy thì chúng ta cùng hưởng phước lành cùng chia hoạn nạn.

Sáu người kia liền bật tiếng hoan hô.

Ngọc Linh chân nhân nói:

- Trương phu nhân đã không có điều dị nghị là hay lắm rồi. Bất luận Lệnh Hồ Xung có cưỡng gian và hạ sát Nhạc cô nương hay không hoặc Thánh cô còn ưa hắn hay đã ruồng bỏ thì hắn cũng là một người có cảm tình với Triêu Dương thần giáo chẳng lẽ hắn dám chống lại Hắc mộc lệnh bài của giáo chủ? Chúng ta tiêu diệt phái Hằng Sơn hắn có trách thì trách giáo chủ và Nhạc tiên sinh chứ hắn trách ta thế nào được?

Cừu Tùng Niên nói:

- Nhạc tiên sinh bảo là đã lựa chọn kỹ càng rồi mới phái người lên nằm vùng trên núi Hằng Sơn chứ không phải cả bao nhiêu người trước đã trú ngụ trong Hằng Sơn biệt viện đều được sai khiến, mấy toán đi trước chắc hiện giờ lên núi Hằng Sơn rồi.

Tây Bảo hòa thượng nói:

- Dĩ nhiên là thế! Số người trú ngụ Ở Hằng Sơn biệt viện có đến hàng ngàn nếu phái đi hết và sau này họ đều được truyền thụ Tịch tà kiếm pháp thì môn kiếm pháp đó còn chi ly kỳ nữa?

Ngọc Linh chân nhân nói:

- Không! Không phải thế đâu! Nhạc tiên sinh bảo sau khi xong việc chỉ truyền Tịch tà kiếm pháp cho bọn bảy người chúng ta và Hoạt bất lưu thủ Du Tấn. Ngoài tám người này tiên sinh không truyền thụ cho ai nữa. Vậy chúng ta nên kín chuyện nếu người nào cũng năn nỉ xin tiên sinh truyền thụ kiếm pháp thì tiên sinh khó nỗi khước từ.

Mọi người đồng thanh:

- Phải rồi! Phải rồi!

Trương phu nhân hỏi:

- Thằng cha Hoạt bất lưu thủ Du Tấn chỉ được cái mồm

miệng lém lải mà sao Nhạc tiên sinh lại ưa hắn?

Ngọc Linh chân nhân đáp:

- Cái đó bần đạo cũng không rõ. Chắc là Du Tấn khéo nói làm vừa lòng tiên sinh, cũng có thể vì hắn đã lập được công trạng.

Bảy người tiếp tục nói chuyện nhưng chỉ là những mẩu vụn vặt không có gì quan hệ nữa. Bọn chúng đi đến chỗ ý hợp tâm đầu, câu chuyện mỗi lúc một thêm hứng thú. Chúng còn bảo nhau sau khi luyện thành môn Tịch tà kiếm pháp rồi sẽ liên thủ hợp lực tha hồ mà ngang dọc võ lâm.

Lệnh Hồ Xung nghĩ thầm:

- Hiện giờ mới có một mình sư phụ ta hiểu Tịch tà kiếm pháp mà còn ghê gớm như vậy nếu bọn này luyện được kiếm pháp đó rồi đồng tâm hiệp lực thì thanh thế của chúng sẽ khủng khiếp không biết đến đâu đâu mà nói. Chúng tha hồ làm mưa làm gió trên chốn giang hồ.

Bọn bảy người về sau vừa nói chuyện vừa lớn tiếng hô hào điếm tiểu nhị lấy rượu thịt để chúng ăn uống cho tới sáng...

Lệnh Hồ Xung cũng không ngủ nữa, chàng tính thầm trong bụng:

- Bọn này nói là sư phụ ta tay cầm Hắc mộc lệnh bài điều động chúng trừ diệt phái Hằng Sơn là nghĩa làm sao? Chẳng lẽ mấy bữa nay lão nhân gia đã lên quy thuận Triều Dương thần giáo? Vụ này khó tin lắm.

Sau một lúc ngẫm nghĩ chàng lẩm bẩm:

- Ồ! Bọn Bảo Đại Sở có đem theo Hắc mộc lệnh bài. Chắc chúng bị sư phụ ta hạ sát ở dọc đường chiếm lấy lệnh bài rồi. Lúc còn ở trong hang núi sư phụ ta bị bắt và bị sỉ nhục dĩ nhiên lão nhân gia căm phẫn đến cực điểm. Vụ này bọn Bảo Đại Sở đã

được mắt thấy tai nghe. Sư phụ ta một là muốn tiết hậu, hai là muốn bịt miệng chúng nên sau khi ra khỏi hang núi đã nghĩ cách giết cả bọn và chiếm lấy lệnh bài. Giả sử ta ở vào địa vị sư phụ cũng làm như vậy.

Rồi chàng tự hỏi:

- Vì lẽ gì sư phụ lại muốn hủy diệt phái Hằng Sơn?

Sau chàng tự nghĩ ra đáp án liền tự nhủ:

- Phải rồi! Ta là chưởng môn phái Hằng Sơn, lão nhân gia không địch lại ta, mối căm hờn không nơi phát tiết nên nhân khi ta bị thương chưa khỏi lão nhân gia dùng Hắc mộc lệnh bài, phái người đến tiêu diệt phái Hằng Sơn làm cho ta phải mất mặt. Mặt khác lão nhân gia bị Doanh Doanh bức bách phải uống Tam thi não thần đan. Từ đây trở đi suốt đời lão nhân gia bị kiềm chế về tay một cô bé, lúc nào cũng nơm nớp lo âu thì sống không còn sinh thú thà chết đi cho rảnh. Hơn nữa ái thê và ái nữ của lão nhân gia đều chết cả rồi, trên đời chẳng còn vướng víu gì nữa, chắc lão nhân gia định tàn sát phái Hằng Sơn một phen cho hả giận rồi tự vẫn mà chết để tránh khỏi cái nhục trường kỳ với Doanh Doanh.

Lệnh Hồ Xung đặt địa vị chàng vào chỗ Nhạc Bất Quần mà tính toán như vậy. Giả tỷ chàng gặp hoàn cảnh tương tự tất nhiên chàng làm thế.

Lệnh Hồ Xung trong lòng đã có thành kiến, chàng nghĩ tới đây trong lòng không khỏi nẩy ra mối đồng tình với Nhạc Bất Quần.

Chàng suy tính hồi lâu rồi tự nhủ:

- Nếu ta nói rõ vụ này với Doanh Doanh tất nàng nổi giận và không chịu đưa thuốc giải cho sư phụ. Bây giờ ta hãy đuổi hết bọn bàng môn tả đạo nằm vùng trên núi Hằng Sơn rồi sẽ tìm

cách ứng phó với sư phụ.

Lệnh Hồ Xung lại nghĩ bụng:

- Theo lời những người này nói thì đã có một tốp đến trước núi Hằng Sơn để nằm vùng. Nhưng chắc chúng còn chờ những đoàn sau đến đông đủ rồi mới động thủ. Hiện giờ trên núi Hằng Sơn cũng chưa có gì nguy hiểm vậy sáng mai ta kiếm Doanh Doanh thương nghị cũng chưa muộn.

Chàng tính vậy rồi nghe bọn Cừu Tùng Niên, Trương phu nhân vừa ăn uống vừa cười nói nữa. Chàng lên giường nằm ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Lệnh Hồ Xung tìm đến khách điếm Doanh Doanh ngủ trọ để cùng nàng dùng điểm tâm.

Chàng tự nhủ:

- Muốn cho sư phụ được an toàn thì hiện giờ ta không nên nói vụ này cho nàng biết. May ở chỗ bọn bàng môn tả đạo đều là thủ hạ của nàng nên chẳng ai dám có hành động trái ý nàng. Nàng không hiểu rõ đầu đuôi cũng chẳng có gì đáng ngại.

Chàng nghĩ vậy liền nói:

- Tiểu huynh cùng Doanh Doanh chưa làm lễ bái đường thành thân...

Chàng mới nói tới đây mà Doanh Doanh đã thẹn mặt đỏ bừng nàng tức giận hỏi:

- Ai cùng Xung lang bái đường thành thân?

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Rồi đây nhất định phải có ngày bái đường thành thân. Dù Doanh muội không chịu tiểu huynh cũng bắt Doanh muội bái đường.

Nét mặt Doanh Doanh tựa như cười mà không phải cười.

Nàng nói:

- Vừa mới sáng sớm, Xung lang đã tìm đến nói chuyện lẩn thẩn.

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Đây là việc chung thân đại sự của chúng ta chứ đâu phải chuyện đùa? Doanh Doanh! Ngày ở trong hang núi tiểu huynh chợt nghĩ tới ngày sau cùng Doanh muội nên đạo phu thê, không hiểu mình nên sinh mấy đứa con là vừa?

Doanh Doanh đứng phắt dậy nhíu cặp lông mày xinh đẹp đáp:

- Xung lang còn nói chuyện này thì tiểu muội không theo lên núi Hằng Sơn nữa đâu.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Được rồi! Được rồi! Tiểu huynh không nói nữa. Tiểu huynh quyết không nói nữa. Vì trong hang núi đó có nhiều đào mọc tựa như một đào cốc, nếu lại có thêm sáu tên tiểu quỷ quấy nhiễu há chẳng biến thành Đào Cốc lục tiên?

Doanh Doanh ngơ ngác hỏi:

- Sáu tên tiểu quỷ mà Xung lang nói đó ở đâu tới?

Nàng vừa thốt câu này ra khỏi cửa miệng liền tỉnh ngộ hiểu ngay là Lệnh Hồ Xung lại nói chuyện khôi hài. Nàng nguyết chàng một cái rồi cúi đầu xuống ăn bánh nhưng trong lòng nàng cũng hí hửng mừng vui.

Lệnh Hồ Xung lại nói:

- Tiểu huynh cùng Doanh muội lên núi Hằng Sơn tất gặp một bọn thô lỗ, họ cho là tiểu huynh cùng Doanh muội đã nên vợ chồng chắc họ không khỏi có chuyện nói nhăng nói càn. E rằng chúng làm cho Doanh muội phải bực mình.

Câu này thật trúng tâm sự Doanh Doanh. Nàng nói:

- Phải đó! Vậy bây giờ chúng ta nên cải trang để người ngoài trông thấy khó mà nhận ra được.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Doanh muội là một trang quốc sắc hoa nhường nguyệt thẹn thì bất cứ cải trang làm gì đi nữa cũng là một nhân vật kinh thế hãi tục. Người ngoài trông thấy tất phải la thầm:

"Trời ơi! Một cô thôn nữ nhan sắc tuyệt vời thế kia sao lại đi theo một gã tiểu tử xấu xa ngớ ngẩn? Như vậy phỏng có khác gì đem bông hoa hồng cắm vào đống phân bò?" Thế rồi họ nhìn thật kỹ tất khám phá ra bông hoa tươi kia là Nhậm đại tiểu thư ở Triêu Dương thần giáo. Còn đống phân bò này dĩ nhiên là Lệnh Hồ Xung đã có diễm phúc được lọt vào mắt xanh của đại tiểu thư.

Doanh Doanh cười nói:

- Các hạ bất tất phải khiêm tốn như vậy.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Theo ý tiểu huynh thì chuyến này chúng ta lên núi Hằng Sơn tiểu huynh không nên lộ chân tướng cho mọi người biết mà phải hóa trang làm người thật xấu xa, thật khó coi. Tiểu huynh sẽ ngấm ngầm quan sát:

nếu trên núi Hằng Sơn được bình yên vô sự thì chỉ một mình tiểu huynh xuất hiện, truyền chức chưởng môn cho Nghi Thanh xong, sẽ tới một nơi bí mật nào đó để cùng Doanh muội tương hội. Chúng ta cứ âm thầm xuống núi thì trời đất quỷ thần cũng không biết. Như vậy có hay không?

Doanh Doanh nghe Lệnh Hồ Xung nói thế biết là chàng đã hiểu rõ tính tình mình nên nghĩ ra mưu này. Lòng nàng được

an ủi rất nhiều.

Nàng liền cười đáp:

- Kể ra như vậy cũng phải! Có điều Xung lang lên núi Hằng Sơn tức là lại phải chạm mặt những vị sư thái thì nên cạo trọc đầu đi để hóa trang làm một vị sư thái. Có thế người ta mới không sinh lòng ngờ vực. Xung lang hãy lại đây để tiểu muội cải trang làm một vị tiểu ni cô là thật đúng cách.

Lệnh Hồ Xung lắc đầu quầy quậy đáp:

- Không được! Nhất định không được! Tiểu huynh mới chạm vía ni cô đã thua bạc liểng xiểng. Nếu Lệnh Hồ Xung này lại chính mình cải trang làm ni cô thì từ đây trở đi suốt đời xúi quẩy. Cái đó là không được rồi.

Doanh Doanh cười nói:

- Có biết đường thân khuất mới là đại trượng phụ Sao Xung lang lại còn úy kỵ điều nọ điều kiả Tiểu muội nhất định phải cạo đầu Xung lang mới xong.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Bất tất phải cải trang làm ni cộ Nhưng muốn lên ngọn Kiến Tính thì lẽ tất nhiên phải giả làm đàn bà. Có điều lúc tiểu huynh mở miệng nói liền bị họ nhận ra là đàn ông. Vậy tiểu huynh đã có kế hoạch. Doanh muội có nhớ tới một người ở chùa Huyền Không, ngọn Thúy Bình tại cửa Tử Diêu núi Hằng Sơn không?

Doanh Doanh trầm ngâm một lúc rồi vỗ tay nói:

- Hay quá! Hay quá! Trong chùa Huyền Không có mộ bộc phụ vừa câm vừa điếc. Chúng ta đại náo chùa Huyền Không đến trời long đất lở mà mụ chẳng nghe thấy gì, mụ chỉ giương mắt lên mà nhìn. Phải chăng Xung lang muốn hóa trang làm mụ đó?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Chính là thế đó!

Doanh Doanh cười nói:

- Hay lắm! Vậy bây giờ chúng ta đi mua quần áo để Xung lang cải dạng.

Doanh Doanh lấy hai lạng bạc để mua mớ tóc dài của một người đàn bà nhà quệ Nàng chải chuốt rất cẩn thật rồi quấn lên đầu Lệnh Hồ Xung. Nàng lại mặc vào mình chàng một bộ quần áo nông phụ thế là chàng đã biến thành một người đàn bà.

Doanh Doanh lại bôi lên mặt Lệnh Hồ Xung một lớp phấn vàng và điểm thêm bảy tám nốt rồi đen, sau cùng nàng đồ cao vào một bên má chàng cho da mặt nhăn lại và một bên má rũ thấp xuống.

Lệnh Hồ Xung nhìn vào trong gương thì chính chàng cũng không thể nhận được ra mình nữa.

Doanh Doanh ngắm nghía chàng cười nói:

- Coi bề ngoài thì giống rồi nhưng thái độ chưa được. Xung lang phải có bộ mặt ngớ ngẩn và cần nhớ một điều là dù có người ở phía sau đột nhiên quát tháo hăm dọa cũng đừng mở miệng la lên.

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Chuyện này thật dễ quá! Giả vờ ngớ ngẩn là bản lãnh của tiểu huynh.

Lệnh Hồ Xung hóa trang làm mụ bộc phụ vừa câm vừa điếc. Chàng bắt đầu luyện tập ngay từ bây giờ để sau này gặp người ngoài khỏi bại lộ hành tung.

Cũng từ hôm nay hai người không vào trọ trong khách điếm mà chỉ trú ngụ Ở những tòa miếu hoặc chùa chiền hoang phế.

Trong khi đi đường thỉnh thoảng Doanh Doanh lại đột nhiên

quát tháo để coi Lệnh Hồ Xung có giật mình hoặc lên tiếng không nhưng chàng vẫn lờ đi như chẳng nghe thấy gì và không mở miệng.

Một hôm hai người đến chân núi Hằng Sơn vào buổi chiều tà liền ước định trong bảy ngày sẽ gặp nhau ở gần chùa Huyền Không.

Lệnh Hồ Xung một mình lên ngọn Kiến Tính còn Doanh Doanh đi du sơn ngoạn thủy quanh quẩn vùng rừng núi Hằng Sơn.

Lệnh Hồ Xung lên tới đỉnh ngọn Kiến Tính vào lúc hoàng hôn.

Chàng nghĩ thầm:

- Nếu ta vào am ngay thì e rằng nơi đây nhiều người rất tinh lanh như bọn Nghi Hòa, Nghi Thanh, Trịnh Ngạc, Tần Quyên dòm ngó và có thể sinh lòng ngờ vực. Vậy ta phải ở trong bóng tối ngấm ngầm dò xét là hơn.

Chàng nghĩ vậy liền tìm một nơi sơn động hoang vắng ngủ một giấc để chờ đêm khuya hành động.

Khi Lệnh Hồ Xung tỉnh dậy thì vừng trăng đã lên tới đỉnh đầu. Chàng liền mò tới Vô Sắc am là am chính trên ngọn Kiến Tính.

Chàng tới gần tường am bỗng nhìn thấy ánh đèn lọt qua cửa sổ chiếu ra ngoài. Chàng liền rón rén tiến lại gần dấp nước bọt vào đầu ngón tay, chọc thủng cửa sổ dán giấy để mắt nhìn vào trong.

Lệnh Hồ Xung nhận ra đây là căn phòng nhỏ hiu quạnh, một nơi tĩnh mịch dùng làm phòng tĩnh tu của Định Nhàn sư thái ngày trước.

Trên bàn có thắp một ngọn đèn dầu, phía trong đặt ba cỗ bài vị của Định Nhàn, Định Tĩnh và Định Dật sư thái.

Lệnh Hồ Xung nhìn cảnh tượng thê lương này không khỏi đau lòng.

Giữa lúc ấy, bỗng chàng vẳng nghe những tiếng trường kiếm đụng nhau chát chát vang lên. Chàng giật mình tự hỏi:

- Những người tới đây động thủ phải chăng là bọn Cừu Tùng Niên?

Chàng liền sờ tay vào thanh đoản kiếm giấy ở trong mình chạy vọt về phía phát ra tiếng động. Những tiếng khí giới đụng nhau phát ra từ trong một căn nhà ngói cách Vô Sắc am chừng hơn mười trượng. Trong căn nhà này cũng có ánh đèn lọt qua cửa sổ.

Lệnh Hồ Xung chạy tới bên cạnh nhà càng nghe rõ tiếng đấu kiếm. Chàng liền dán mắt vào khe cửa sổ để nhìn xem thì thấy hai cô Nghi Hòa và Nghi Lâm đang luyện kiếm còn Nghi Thanh cùng Trịnh Ngạc thì đứng bàng quang. Chàng liền yên tâm trở lại.

Nghi Hòa cùng Nghi Lâm đang sử môn kiếm phổ của chàng truyền thụ chọ Đây là kiếm pháp mà chàng đã học được trên vách đá hậu động ở ngọn sám hối núi Hoa Sơn.

Kiếm pháp của hai cô đã khá tinh thục và đang đấu đến chỗ hăng say Thanh trường kiếm trong tay Nghi Hòa phóng ra mỗi lúc một mau lẹ.

Nghi Lâm lơ đãng một chút liền bị mũi kiếm của Nghi Hòa phóng gần tới trước ngực. Nàng xoay kiếm lại để gạt thì đã không kịp nữa.

Nàng khẽ la lên một tiếng:

- Úi chao!

Mũi kiếm của Nghi Hòa đã chí vào trước ngực nàng.

Nghi Hòa cười nói:

- Sư muội! Sư muội lại thua rồi!

Nghi Lâm rất đỗi thẹn thùng nàng khẽ nói:

- Tiểu muội luyện lui luyện tới mà chẳng tiến bộ chút nào.

Nghi Hòa liền an ủi:

- Nhưng so với trước nay sư muội đã khá hơn, chúng ta lại luyện nữa đi.

Cô nói rồi vung trường kiếm phóng một hư chiêu.

Nghi Thanh nói:

- Nghi Lâm tiểu sư muội mệt rồi nên cùng Trịnh Ngạc sư muội về ngủ đi thôi. Sáng mai hãy luyện sớm cần gì phải gấp?

Nghi Lâm dạ một tiếng rồi tra kiếm vào vỏ. Nàng vái Nghi Hòa, Nghi Thanh thi lễ cáo từ. Đoạn nàng dắt tay Trịnh Ngạc đẩy cửa bước ra.

Lúc Nghi Lâm đi tới bên cạnh Lệnh Hồ Xung nàng quay mặt lại nên chàng nhìn rõ dung nhan nàng rất tiều tụy thì nghĩ thầm:

- Chắc cô tiểu sư muội này trong lòng có điều chi phiền muộn?

Nghi Hòa đóng cửa lại rồi nhìn Nghi Thanh lắc đầu. Cô chờ cho tiếng bước chân của Nghi Lâm cùng Trịnh Ngạc đi xa rồi mới nói:

- Ta xem chừng trong lòng Nghi Lâm tiểu sư muội không bình tĩnh lại được. Lòng hươu ý vượn là một điều tối kỵ trong bọn người tu hành như chúng tạ Không biết tìm cách gì để

khuyên y cho được.

Nghi Thanh đáp:

- Chỉ trong lòng tự giác thì mới dễ dàng. Còn người ngoài khuyên răn thì thật khó lòng.

Nghi Hòa nói:

- Ta đã hiểu vì lẽ gì y không tĩnh tâm được. Bởi y nhớ đến...

Nghi Thanh xua tay gạt đi:

- Cửa phật là nơi thanh tịnh, xin sư tỷ đừng nhắc tới chuyện đó. Nếu không gặp việc gấp rút báo thù cho sư phụ thì để y tự giác dần dần cũng chẳng hề chi.

Lệnh Hồ Xung do thám bọn ma đầu

Lệnh Hồ Xung còn đang ngẫm nghĩ bỗng nghe Nghi Hòa nói:

- Ngày trước sư phụ thường bảo:

"Mọi việc ở trên đời đều do duyên nghiệp mà nên cần phải thuận theo tự nhiên chớ có miễn cưỡng, nhất là việc cai quản tâm hồn càng nên theo thứ tự mà tiến dần. Nếu nóng lòng cưỡng bách càng dễ đi vào ma đạo". Ta nhận thấy Nghi Lâm tiểu sư muội ngoài mặt ôn hòa mà bề trong lại bồn chồn nóng nẩy. Y là người giàu tình cảm kể ra không nên đưa mình vào chốn cửa Huyền Không.

Nghi Thanh thở dài nói:

- Tiểu muội cũng đã nghĩ tới điểm này. Nhưng.... một là vì bản phái có người Phật môn lên tiếp nhiệm điều động mọi việc trong môn phái. Lệnh Hồ sư huynh cũng đã thanh minh chỉ thay quyền chưởng môn tạm thời trong lúc cần kíp mà thôi. Còn điều khẩn yếu thứ hai là tên ác tặc Nhạc Bất Quần đã sát hại sư phụ cùng sư thúc...

Lệnh Hồ Xung nghe tới đây giật mình kinh hãi tự hỏi:

- Tại sao sư phụ ta lại sát hai vị sư thái Định Nhàn và Định Tĩnh.

Bỗng nghe Nghi Thanh lên tiếng ngắt lời:

- Mối cừu thù mà không trả xong thì chúng ta là đệ tử ăn ngon ngủ yên thế nào được?

Nghi Hòa nói:

- Ta đây còn nóng ruột hơn cả các sư muội. Thôi được! Bắt đầu từ mai ta phải gia tâm đốc thúc việc luyện kiếm.

Nghi Thanh nói:

- Người ta có câu "Dục tốc bất đạt". Tiểu muội xem chừng gần đây tinh thần của Nghi Lâm tiểu sư muội càng thêm sa sút, vậy không nên thúc giục y thái quá.

Nghi Hòa nói:

- Phải rồi!

Nghi Hòa và Nghi Thanh nói chuyện tới đây rồi thổi tắt đèn đi ngủ.

Nghi Thanh tuy là sư muội nhưng kế hoạch của cô có phần chu đáo hơn, nên Nghi Hòa làm việc gì cũng bàn với cô.

Lệnh Hồ Xung đứng ngoài cửa sổ trong lòng rất đỗi hoài nghi chàng tự hỏi:

- Tại sao bọn này bảo sư phụ ta sát hại sư phụ cùng sư thúc của họ? Vì lẽ gì việc báo cừu và chọn người lên tiếp nhiệm trông nom công việc môn hộ lại dính líu đến chuyện đốc thúc tiểu sư muội ngày đêm luyện kiếm?

Lệnh Hồ Xung ngẫm nghĩ hồi lâu không tìm được manh mối liền từ từ cất bước ra đi. Chàng tự nhủ:

- Ta phải tìm biện pháp nào để hỏi riêng Nghi Lâm sư muội mới được.

Bỗng chàng nhìn thấy bóng mình từ từ chuyển động liền ngửng đầu trông lên thì thấy vừng trăng tỏ tựa hồ treo lơ lửng đầu cành. Trong óc chàng bỗng nảy ra một ý nghĩ, suýt nữa bật tiếng la.

Chàng lẩm bẩm:

- Đáng lý ta phải nghĩ tới sớm hơn mới phải! Tại sao bọn họ

biết trước vụ này mà ta không nghĩ ra?

Chàng lạng người đứng sát vào tường căn nhà nhỏ để đề phòng người trong phái Hằng Sơn nhìn thấy bóng chàng.

Lệnh Hồ Xung trấn tĩnh tâm thần rồi suy tưởng tỷ mỷ về tình trạng của hai vị sư thái Định Nhàn và Định Dật bị giết ở trong chùa Thiếu Lâm ngày trước.

Chàng nhớ rõ khi đó đã kiểm điểm lại di thể thì trong mình hai vị sư thái đều không có thương tích. Hai vị cũng không phải uổng mạng vì bị nội thương hay bị trúng độc. Như vậy mới thật là kỳ. Lúc đó chàng không tiện cởi áo hai vị sư thái để tra xét kỹ càng vì lý do nam nữ hữu biệt mà chàng phải giữ mình cho nghiêm cẩn.

Sau chàng rời khỏi chùa Thiếu Lâm, được gặp Doanh Doanh trong một sơn động ở núi tuyết, Doanh Doanh cho chàng hay là lúc ở chùa Thiếu Lâm, nàng đã cởi áo hai vị sư thái để điều tra thương tích thì thấy trước ngực hai vị đều có một chấm đỏ như mũi kim châm.

Lệnh Hồ Xung nghe Doanh Doanh nói liền cho là hai vị sư thái đã chết về độc châm, chàng nhảy lên hỏi:

- Độc châm rồi! Trong võ lâm ai là người sử độc châm?

Lệnh Hồ Xung nhớ tới đây rồi cuộc đối thoại hôm ấy giữa chàng và Doanh Doanh liền tiếp tục diễn ra trong đầu óc chàng không sót câu nào.

Doanh Doanh nói:

- Những người kiến văn quảng bác như gia gia thúc thúc tiểu muội mà cũng không hiểu vụ này. Theo lời gia gia thì mũi châm này không phải là độc châm mà là một thứ khí giới sắc nhọn đâm trúng tâm huyệt làm cho người chết. Tiểu muội còn nhận

thấy mũi châm đâm vào Định Nhàn sư thái hơi trệch đi một chút.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Phải rồi khi tiểu huynh tìm thấy Định Nhàn sư thái thì người hãy còn nóng và chưa tắt hơi. Tiểu huynh nghĩ rằng mũi châm đã đâm vào trước ngực thì không phải là chuyện ám toán mà là cuộc giao phong ra mặt. Vậy người hạ sát hai vị sư thái nhất định phải là tay cao thủ tuyệt đỉnh.

Doanh Doanh nói:

- Gia gia tiểu muội còn bảo:

"Đã có manh mối này thì việc tìm ra hung thủ không lấy gì làm khó khăn lắm".

Lệnh Hồ Xung vỗ tay mạnh vào vách đá trong sơn động nói:

- Doanh muội! Hai chúng ta còn sống ngày nào nhất định phải tìm ra hung thủ để rửa mối hận này.

Doanh Doanh đáp:

- Cái đó là chuyện dĩ nhiên.

Lệnh Hồ Xung nhớ lại câu chuyện như trên người chàng run bần bật, phải vịn tay vào vách động.

Miệng lẩm bẩm:

- Người sử mũi kim mà đâm chết được hai tay cao thủ như Định Nhàn, Định Dật sư thái tất phải là một nhân vật đã luyện Qùy hoa bảo điển bằng không thì Tịch tà kiếm pháp. Hiện nay Đông Phương Bất Bại đã chết rồi những người biết sử Tịch tà kiếm pháp chỉ còn sư phụ ta và Lâm Bình Chi là hai người mà thôi. Ngày hai vị sư thái bị tử nạn, Lâm sư đệ mới lấy được kiếm phổ, chưa chắc gã đã luyện xong Tịch tà kiếm pháp.

Lệnh Hồ Xung nhớ lại tình trạng Lâm Bình Chi cùng Nhạc

Linh San khi chàng gặp hai người này ở ngoài chùa Thiếu Lâm.

Chàng lẩm bẩm:

- Phải rồi! Ngày ấy thanh âm Lâm Bình Chi chưa biến thành giọng đàn bà. Bất luận gã lấy được kiếm phổ hay chưa thì môn Tịch tà kiếm pháp gã vẫn chưa luyện thành được.

Sau khi tính toán như vậy Lệnh Hồ Xung trán toát mồ hôi nhỏ giọt chàng biết người dùng mũi kim nhỏ ra mặt giao phong mà đâm chết được Định Nhàn cùng Định Dật sư thái, hai tay cao thủ phái Hằng Sơn đúng là Nhạc Bất Quần, không còn sai nữa.

Chàng lại nghĩ tới tâm cơ Nhạc Bất Quần thật là thâm hiểm khôn dò. Vì mưu đồ chức chưởng môn Ngũ nhạc phái lão đã tri tình Lao Đức Nặc giả vờ quy thuận mà cứ để hắn nằm vùng dưới trướng mười mấy năm, không lột mặt nạ của hắn. Sau cùng lão cố ý để hắn lấy cắp Tịch tà kiếm phổ giả đem đi. Nhân đó lão mới đâm mù được cả hai mắt Tả Lãnh Thiền một cách dễ dàng.

Định Nhàn và Định Dật sư thái đã cực lực phản đối việc thống nhất năm phái lại thành Ngũ nhạc phái nên Nhạc Bất Quần gặp được cơ hội là hạ thủ trừ khử ngay hai vị đi để dẹp bỏ một trở lực rất lớn trong công cuộc hợp phái. Như vậy là rất hợp tình hợp lý.

Lệnh Hồ Xung liên tưởng đến cuộc đối thoại giữa chàng và Doanh Doanh ở trong sơn động về vụ chàng bị Nhạc Bất Quần đá một cái thật mạnh hôm trước tại chùa Thiếu Lâm. Vấn đề tại sao chàng không bị thương mà Nhạc Bất Quần lại gẫy xương chân vẫn chưa tìm ra được đáp án. Doanh Doanh rất lấy làm kỳ, nàng còn bảo:

"Phụ thân nàng đã nghĩ nửa ngày trời mà không tìm được

nguyên nhân trong vụ này".

Kể ra Lệnh Hồ Xung đã thu hút được nhiều luồng chân khí của người ngoài dĩ nhiên chàng có đủ nội lực để hộ vệ thân thể. Khi gặp đối phương đánh tới, chàng không cần vận dụng, luồng nội lực trong người chàng cũng tự động hất ra. Nhưng nếu muốn đả thương đối phương thì chàng phải phát huy nội công phản kích. Đằng này chàng chưa kịp luyện cho những luồng chân khí ngoại lai biến hóa thành nội công của chính mình thì khó mà phát huy được dù chàng muốn.

Bây giờ chàng nghĩ lại thì đây cũng là thủ đoạn của Nhạc Bất Quần cố ý làm như vậy để lừa gạt Tả Lãnh Thiền. Xương chân lão không phải do người ngoài đánh mà tự lão chấn động nội lực cho gẫy. Lão muốn tỏ rõ cho Tả Lãnh Thiền trông thấy công lực lão rất tầm thường chẳng có gì đáng quan tâm, để hắn vững dạ tiến hành công cuộc hợp phái.

Thực ra Tả Lãnh Thiền đã hao tổn không biết bao nhiêu tâm huyết về việc xây dựng Ngũ nhạc phái mà lúc thành công lại bị người ta phỗng mất. Nhạc Bất Quần khác nào người tọa hưởng kỳ thành chỉ việc vươn tay ra hái lấy kết quả còn Tả Lãnh Thiền vất vả bao nhiêu năm đã thành công cốc.

Lệnh Hồ Xung ngẫm nghĩ hiểu được bao nhiêu chi tiết rồi bụng bảo dạ:

- Bất luận sư phụ ta đã có những hành động đen tối cùng nghĩ mọi cách để sát hại ta thì ơn đức của lão nhân gia dưỡng dục gần hai chục năm cũng sâu rộng như trời biển ta chẳng thể nào tự tay mình hạ sát lão nhân gia được. Mặt khác quần đệ tử phái Hằng Sơn nhiệt tâm báo thù cho sư phụ chúng là việc danh chính ngôn thuận ta cũng không thể cản trở được. Có điều võ công sư phụ ta ngày nay không phải như trước. Dù bọn Nghi

Hòa, Nghi Thanh có dụng công đến đâu thì kiếp này cũng chẳng thể bằng lão nhân gia được. Tuy ta có truyền thụ cho bọn họ mấy môn kiếm pháp tinh diệu nhưng bì thế nào được với Tịch tà kiếm pháp của lão nhân gia?

Rồi chàng bụng bảo dạ:

- Bây giờ Nghi Lâm tiểu sư muội đi ngủ rồi. Đang lúc canh khuya ta không tiện đến kiếm nàng để hỏi chuyện. âu là ta hãy đến Hằng Sơn biệt viện trước để coi xem bọn Cừu Tùng Niên, Trương phu nhân đã tới nơi chưa?

Hằng Sơn biệt viện ở hang Thông Nguyên, tuy hang này cũng thuộc khu vực núi Hằng Sơn nhưng nó cách xa ngọn Kiến Tính đến vài chục dặm.

Lệnh Hồ Xung liền thi triển khinh công đến tột độ chạy thật lẹ trên đường sơn đạo. Chàng đến hang Thông Nguyên vào lúc trời sáng rõ.

Trước khi đi vào chàng đến bờ khe nước cúi đầu nhìn bóng mình dưới nước rồi kiểm điểm lại quần áo, giày dép rất cẩn thận không còn sơ hở chỗ nào.

Lệnh Hồ Xung không vào cổng chính lại quanh sang một cổng nhỏ ở một bên để vào viện.

Vừa đến cạnh cổng, Lệnh Hồ Xung đã nghe có tiếng người huyên náo.

Ngày trước quần hào tụ tập nơi đây, Lệnh Hồ Xung vẫn cùng họ đua nhau uống rượu. Trong biệt viện cả những lúc canh khuya cũng còn tiếng ồn ào không dứt.

Sau Nhậm Ngã Hành phái người đưa lệnh bài đến truyền cho mọi người phải trở về Hắc Mộc Nhai. Từ đó hang Thông Nguyên được trả lại sự yên tĩnh của nó.

Lúc này Lệnh Hồ Xung nghe tiếng người xôn xao chẳng những không vui mừng mà trong dạ lại lo âu.

Chàng nghĩ bụng:

- Chuyến này bọn họ trở lại núi Hằng Sơn chẳng phải vì chuyện tử tế. Nếu không có cách nào khuyên họ bỏ đi là xẩy cuộc động võ chẳng khỏi trở mặt thành thù. Thật là đáng buồn.

Lệnh Hồ Xung cùng những người này đã chung đụng bao lần biến cố nên chàng coi họ như những bạn đồng hành. Bây giờ chàng nghĩ tới nếu xẩy cuộc động thủ phải đi đến chỗ chém giết nhau trách nào chàng không xót dạ?

Bỗng nghe phía trong cổng có tiếng người la ó om sòm mỗi người nói một câu:

- Thật là kỳ dị! Mẹ kiếp! Ai đã gây nên chuyện này?

- Chúng vào đây hồi nào mà quỷ không hay thần không biết?

Chân tay bọn chúng sao mà mau lẹ đến thế được?

- Những người bên này võ công đâu phải hạng tầm thường sao họ thấy người ngoài đến động thủ cũng không hắng dặng một tiếng?

Lệnh Hồ Xung đứng ngoài nghe biết là đã xẩy chuyện gì quái lạ. Chàng liền khoa chân bước qua cổng thì thấy trong sân và trên hành lang đầy những người. Bao nhiêu con mắt đổ dồn nhìn lên một ngọn cây.

Lệnh Hồ Xung ngửng đầu nhìn theo. Lập tức lòng chàng cũng hồi hộp vì thấy tám người bị treo tòn ten trên những cành cây cao chừng vài trượng. Tám người này là Cừu Tùng Niên, Trương phu nhân, Tây Bảo hòa thượng, Ngọc Linh chân nhân...

Ngoài bọn bảy người ở trong khách điếm đêm trước còn một người ăn mặc diêm dúa, Lệnh Hồ Xung nhìn kỹ thì hắn là Hoạt

bất lưu thủ Dạ Tấn.

Cả tám người này hiển nhiên đều bị điểm huyệt lại bị cột tứ chi treo dốc ngược lên cành cây.

Vẻ mặt bọn này trông thật thảm hại. Họ còn ra chiều bẽn lẽn, thật là một trường hợp hy hữu trên đời. Người họ chỉ có gió thổi đưa đi đưa lại, còn chính họ không nhúc nhích được chút nào.

Bỗng thấy hai con rắn đen sì dài chừng hơn trượng chuồn đi chuồn lại trên mình tám người này. Đó chính là pháp bảo tùy thân của Song xà ác khất Nghiêm Tam Tinh.

Hai con rắn này quanh quẩn trên mình Nghiêm Tam Tinh mà không làm gì được. Chúng liền truyền sang người Cừu Tùng Niên.

Mấy người kia vừa sợ hãi vừa chán ghét hai con rắn khốn nỗi không nhúc nhích được.

Bỗng thấy trong đám đông có một người nhảy ra. Hắn chính là Dạ miêu tử Kế Vô Thi.

Tay mặt cầm một lưỡi đao trủy thủ. Kế Vô Thi nhảy lên cắt đứt dây trói cho Đổng Bách Song Kỳ.

Hai người này từ trên không rớt xuống. Dưới gốc cây liền có người giơ tay ra đón lấy rồi đặt xuống đất. Người này chính là lão béo chùn béo chụt tên gọi Lão Đầu Tử.

Chỉ trong khoảnh khắc Kế Vô Thi đã cứu xong tám người xuống rồi giải khai huyệt đạo cho họ.

Bọn Cừu Tùng Niên vừa được tự do liền ngoác miệng ra mà thóa mạ. Họ tuôn ra những lời thô tục cục cằn tưởng không cần thuật kỹ.

Lệnh Hồ Xung lại thấy bọn này giương mắt lên nhìn nhau kẻ thì mỉm cười người thì lộ vẻ kinh dị.

Có người nói một tiếng "Dĩ".

Có người la một tiếng "âm".

Có người đọc "Tiểu".

Có người hô "Mệnh".

Trương phu nhân ngẩng đầu lên nhìn thì thấy trên trán bọn Cừu Tùng niên cả thảy bảy người, mỗi người đều viết một chữ son đỏ chói, có người chữ "di" có người chữ "âm".

Mụ đoán chắc trán mình cũng có một chữ, liền giơ tay lên chùi.

Tổ Thiên Thu đã đoán biết là trên trán tám người mỗi người có một chữ gộp lại thành một câu. Rồi lão đọc:

-"âm mưu dĩ bại, Tiểu tâm cẩu mệnh".

Bọn chúng biết là đúng rồi liền lẩm bẩm nhắc lại:

"âm mưu dĩ bại, Tiểu tâm cẩu mệnh".

Bọn người giảo hoạt như Du Tấn đều hiểu nghĩa ngay, chỉ có Tây Bảo hòa thượng lớn tiếng thóa mạ:

- âm mưu con khỉ gì bị bại lộ? Chúng bảo coi chừng cái mạng chó má là của ai? Quân khốn kiếp nào vô lễ đến thế?

Ngọc Linh chân nhân vội xua tay ngăn lại. Lão nhổ nước miếng ra bàn tay lau chữ trên trán.

Lệnh Hồ Xung đứng bên thấy vậy rất lấy làm kỳ bụng bảo dạ:

- Té ra trong bóng tối đã có cao nhân khám phá ra âm mưu của bọn họ. Nếu vậy thì mình khỏi phải ra tay, may biết chừng nào!

Tổ Thiên Thu hỏi Du Tấn:

- Du huynh! Không hiểu tám vị đã bị người nào ám toán? Du huynh có thể cho biết được chăng?

Du Tấn tủm tỉm cười đáp:

- Nói ra thật mắc cỡ! Đêm qua tại hạ ngủ say quá nên không hiểu đã bị người ta điểm huyệt lúc nào rồi treo ngược lên cây cao này. Chắc tên ác tặc kia đã xông "Kê mình hoàn hồn hương" là một thứ thuốc mê làm cho mọi người mê man không biết gì cho đến lúc gà gáy mới tỉnh lại, nếu không thì bản lãnh tiểu đệ kém cỏi bị người ta ám toán đã đành nhưng còn những nhân vật trí dũng kiêm toàn như Ngọc Linh chân nhân, Trương phu nhân.... thì mắc tay họ sao được?

Trương phu nhân hắng dặng một tiếng rồi nói:

- Nhất định là thế!

Mụ không muốn nói nhiều liền vào nhà trong soi gương rửa mặt.

Bọn Ngọc Linh chân nhân cũng theo vào.

Quần hào ở ngoài bàn tán không ngớt. Ai cũng tấm tắc cho là chuyện kỳ dị và chưa tin hẳn lời Du Tấn có đúng sự thực hay không.

Có người lại nói:

- Tất cả mấy chục người đều ngủ trong nội đường nếu bị xông thuốc mê thì hết thảy đều mê man mới phải, sao lại chỉ có mấy người bọn chúng bị hôn mê?

Mọi người vẫn ngẫm nghĩ về câu:

"âm mưu đã bị bại lộ" mà không hiểu là âm mưu chuyện gì, họ đoán mãi không ra.

Lệnh Hồ Xung cứ đứng bên nghe, nhủ thầm trong bụng:

- Giả tỷ bấy nhiêu người cùng tham dự vào việc này thì dĩ nhiên họ đã hiểu đó là âm mưu gì rồi. Dù họ có giả vờ không biết, họ quyết cũng chẳng bàn ra tán vào không ngớt. Xem

chừng chỉ có một số nhỏ vâng lệnh sư phụ ta đến đây để hành động mà thôi. Nhưng ta không hiểu cao nhân nào đã treo ngược tám người kia lên cây là ai?

Bỗng nghe một người cười nói:

- May mà chuyến này không có mặt bọn Đào Cốc lục quái nếu chúng cũng đến chắc còn làm cho mình phải nhức đầu.

Một người khác hỏi:

- Sao ông bạn lại quyết đoán không phải là Đào Cốc lục tiên đã ám toán? Sáu anh em nhà này tính tình cổ quái, có khi đây là thủ đoạn ngấm ngầm của chúng cũng chưa biết chừng.

Tổ Thiên Thu lắc đầu quầy quậy nói:

- Không phải! Không phải! Nhất định không phải đâu.

Người nói trước hỏi:

- Sao Tổ huynh biết thế?

Tổ Thiên Thu cười đáp:

- Đào Cốc lục tiên tuy võ công cao thâm nhưng chữ nghĩa lại ít lắm. Đừng nói những chữ viết trên trán mấy người kia mà ngay hai chữ "âm mưu" tại hạ dám nói quả quyết là chúng không biết viết.

Quần hào nổi lên tràng cười ha hả đồng thanh nói:

- Có lý!

Mọi người đều bàn tán về câu chuyện vừa rồi ra chiều hứng thú. Chẳng ai để ý tới Lệnh Hồ Xung đứng bên, hiện chàng đã giả làm mụ bộc phụ ngớ ngẩn.

Lệnh Hồ Xung bụng bảo dạ:

- Kẻ nào thái độ bất chính mà lẳng lặng không lên tiếng thật đáng nghi là họ đã tham dự vào vụ âm mưu này.

Đoạn chàng kiếm một mảnh vải rách lau chùi cát bụi trên đại đường. Chàng vừa cúi đầu làm vừa để tâm ngấm ngầm quan sát động tĩnh.

Lệnh Hồ Xung nhìn nhận lại quần hào trong Hằng Sơn biệt viện thì đa số là những người mà chàng đã quen biết. Chàng để ý dò xét thì những người trầm mạc ít nói khó lòng khám phá ra tâm sự họ, chỉ những kẻ hô hào lỗ mãng thì lúc này lại tỏ ra rụt rè ra chiều suy nghĩ. Phần nhiều những người này có đáng khả nghi.

Lệnh Hồ Xung để ý từng cử chỉ của họ, đồng thời bụng bảo dạ:

- Nếu ta không lầm thì số người tham dự vào cuộc âm mưu chỉ độ một vài phần mà thôi. Nếu ta hành động hấp tấp đối với họ thì tất người khác có điều dị nghị. Cứ tình trạng này mà xẩy chuyện bất trắc thì bạn hữu ta trong biệt viện cũng đủ kiềm chế những kẻ vọng động. Quần đệ tử phái Hằng Sơn chưa có gì đáng lọ Ta mà vội vã trừ khử những kẻ ngoài phe mình thì bạn hữu ta thế nào cũng có một số gặp phải độc thủ. Bữa nay tám người công nhiên bị treo ngược lên cành cây là một điều hay, nó cảnh cáo cả hai phe cùng phải để tâm và dè dặt.

Chiều hôm ấy bỗng nghe bên ngoài có tiếng người hô lớn:

- Các vị ra mà coi! Ngoài kia lại xảy chuyện ly kỳ.

Quần hào liền kéo ùa ra.

Lệnh Hồ Xung cũng lặng lẽ theo sau. Chàng thấy cách biệt viện khoảng mấy dặm về mé hữu có đông người xúm xít. Quần hào rảo bước đi về phía đó.

Lệnh Hồ Xung chạy gần tới nơi thì thấy bọn người ở đây đang thi nhau nghị luận rất ồn ào.

Số là dưới chân núi có mười mấy người đang ngồi ngửa mặt lên đỉnh núi. Những người này hiển nhiên đã bị điểm huyệt và không cử động được.

Lệnh Hồ Xung nhìn theo mục quang những người này thì thấy trên vách núi có viết dòng chữ vàng:

"âm mưu đã bị bại lộ! Hãy coi chừng cái mạng chó má!" Chữ viết bằng hoàng thổ nét bút chưa khô tỏ ra mới viết trong khoảnh khắc. Quần hào thấy tình trạng này chẳng ai có chủ ý gì. Họ phân vân không hiểu có nên giải khai huyệt đạo để cứu bọn kia chăng?

Mấy người ngồi dưới chân núi nghe tiếng quần hào xôn xao quay đầu nhìn lại.

Lệnh Hồ Xung nhận ra hai nhân vật thích ăn thịt người là Mạc Bắc Song Hùng . Ngoài hai người này còn Bảo Đại Sở và Mạc trưởng lão ở Ma giáo.

Lệnh Hồ Xung không khỏi giật mình miệng lẩm bẩm:

- Trước mình vẫn tưởng sư phụ đã hạ sát mấy tên trưởng lão Ma giáo để chiếm lấy Hắc mộc lệnh bài nhưng nay họ còn đây thì ra lão nhân gia lấy lệnh bài ở đâu chứ không phải ở trong tay bọn này.

Kế Vô Thi tiến lại giải khai á huyệt cho Mạc Bắc Song Hùng nhưng hắn vẫn để nguyên những huyệt đạo khác thành ra hai người này vẫn chưa cử động được.

Kế Vô Thi nói:

- Tại hạ có điều chưa hiểu rõ muốn thỉnh giáo. Xin hai vị cho hay đã tham dự vào âm mưu gì? Toàn thể anh em tới đây đều muốn biết điều đó.

Quần hào đồng thanh lên tiếng:

- Phải đấy! Các vị định âm mưu chuyện gì thử nói cho anh em nghe.

Bắc Hùng lớn tiếng thóa mạ:

- Quân chó đẻ! ông tổ mười tám đời nhà nó! Có âm mưu gì đâu? âm mưu con bà nó là giống rùa chăng?

Tổ Thiên Thu nói:

- Vậy các vị bị ai điểm huyệt có thể nói cho anh em biết chăng?

Bạch Hùng đáp:

- Nếu lão gia mà biết thì còn nói làm chỉ Lão gia đang đi tản bộ trên sườn núi đột nhiên thấy tê chồn ở phía sau thế là bị loài rùa đen điểm huyệt. Nếu phải bậc anh hùng hảo hán đã thẳng thắn cầm gươm đao tỷ đấu một phen đằng này quân khốn kiếp lại đánh lén sau lưng nên lão gia không kịp đề phòng.

Tổ Thiên Thu lên tiếng:

- Hai vị không nói thì thôi! Chuyện bí mật đã bị người khám phá thì không làm gì được nữa đâu. Có điều anh em đây phải lưu tâm hơn một chút.

Trong quần hùng có người nói lớn:

- Tổ huynh! Họ đã không chịu thành thực với mình thì cứ để họ ngồi chơi dưới chân núi ba ngày ba đêm cũng chẳng sao.

Người khác phụ họa:

- Ai đã tren nhạc vào cổ ngựa thì để họ đến mà cởi, bây giờ Tổ huynh buông tha bọn họ là rước họa vào mình. Tổ huynh sẽ bị treo dốc ngược lên cành cây chứ chẳng phải chuyện đùa.

Kế Vô Thi nói:

- Chí lý! Chí lý! Thưa hai vị huynh đài! Tại hạ tuy không phải là kẻ muốn thõng tay đứng nhìn mà sự thực có điều e ngại.

Mạc Bắc Song Hùng đưa mắt nhìn nhau rồi cả hai người lại lớn tiếng thóa mạ. Nhưng chỉ chửi trống không chứ không dám công nhiên chửi bới Kế Vô Thi hay mạt sát ai trong bọn quần hùng. Té ra Mạc Bắc Song Hùng vẫn sợ quần hùng nổi nóng mà chúng không cử động được thì còn phản kích gì nổi?

Kế Vô Thi chắp tay vừa cười vừa nói:

- Tại hạ xin cáo từ các vị!

Rồi hắn trở gót bỏ đi.

Mọi người chỉ trỏ bàn tán một lúc nữa rồi dần dần tản về.

Trong quần hùng dĩ nhiên cũng có người về phe với Mạc Bắc Song Hùng nhưng trước tình cảnh này ai chẳng e dè nếu công nhiên ra tay giải cứu cho bạn là thân thế mình sẽ bị bại lộ.

Lệnh Hồ Xung cũng từ từ cất bước trở về.

Vừa đến cổng viện chàng lại nghe phía trong có tiếng người huyên náo. Kẻ la ó om sòm, người cười đùa giỡn cợt.

Lệnh Hồ Xung ngửng đầu nhìn lên thì lại thấy hai người bị treo ngược trên cành cây. Chàng chú ý nhìn liền nhận ra một người là Vạn lý độc hành Điền Bá Quang, còn người thứ hai là Bất Giới hòa thượng.

Lệnh Hồ Xung rất lấy làm kỳ tự hỏi:

- Bất Giới đại sư là phụ thân của Nghi Lâm tiểu sư muội, Điền Bá Quang là đệ tử của nàng, chẳng có lý nào hai người này lại đem lòng phản nghịch phái Hằng Sơn. Trái lại những khi phái này gặp tai nạn họ đều hết sức ra tay viện trợ, thế mà cũng bị treo ngược lên cây, tựa hồ cùng phe với bọn âm mưu là nghĩa làm sao? Vấn đề này thật là bí ẩn khó lòng tìm ra được đáp án.

Tiểu Ni Cô thổ lộ tâm tình

Bất Giới hòa thượng và Điền Bá Quang bị treo ngược trên cành cây khiến cho Lệnh Hồ Xung phải điên đầu. Thoạt tiên chàng cho là vụ này thật vô lý, sau đầu óc chàng lóe lên một tia sáng làm đảo lộn những ý nghĩ lúc trước.

Chàng lẩm bẩm:

- Bất Giới hòa thượng bản tính thành thật lại không kiếm chuyện với ai thì vì sao lão cũng bị treo lên cây? Phải chăng đây là có kẻ ghét lão hay tinh nghịch mà bày ra tấn kịch này. Nhưng sức một người thì ít có ai có thể bắt được Bất Giới đại sư, không chừng đây lại là trò đùa rối của bọn Đào Cốc lục tiên.

Lệnh Hồ Xung xoay chuyển ý nghĩ, chàng chợt nhớ tới lời Tổ Thiên Thu đã nói trước là Đào Cốc lục tiên khó lòng viết nổi hai chữ "âm mưu", lý luận đó thật là xác đáng.

Rồi chàng tự hỏi:

- Đây không phải là kiệt tác của Đào Cốc lục tiên thì ai đã bày ra trò này?

Trong lòng rất đỗi hồ nghi, Lệnh Hồ Xung từ từ cất bước tiến vào trong viện.

Giữa những tiếng cười ồn ào chàng nhìn thấy cả Bất Giới hòa thượng lẫn Điền Bá Quang đều có một giải lụa vàng buông thõng xuống. Trên hai giải lụa này đều có viết một giòng chữ.

Giải lụa của Bất Giới hòa thượng có câu:

"Con người này tham dâm hiếu sắc, vô tình bạc hãnh nhất

thiên hạ".

Trên giải của Điền Bá Quang viết câu:

"Người này lớn mật làm càn mà hành động bất lực đệ nhất thiên hạ".

Lệnh Hồ Xung ngó hai giải lụa, lòng chàng nẩy ra những ý nghĩ mâu thuẫn.

Chàng lẩm bẩm:

- Những chữ viết trên giải lụa này lầm rồi. Bất Giới hòa thượng nào phải phường tham dâm hiếu sắc? Bốn chữ "Tham dâm hiếu sắc" đổi sang cho Điền Bá Quang mới đúng vì gã nguyên là một tên đạo tặc hái hoa nhưng bảo gã là tay lớn mật làm càn thì thật là sai bét. Bốn chữ "lớn mật làm càn" đưa qua bên Bất Giới hòa thượng thì còn có lý, vì đại sư đã hành động đúng với pháp hiệu "Bất Giới". Lão không cữ giết người, chẳng kiêng ăn mặn, làm hòa thượng mà lấy cả ni cô mới là lớn mật làm càn. Còn bốn chữ hành động bất lực thì không biết từ đâu mà ra.

Nhưng chàng thấy hai giải lụa buộc vào cổ hai người riêng biệt cho buông rũ lòng thòng tỏ ra hành động có ý thức, chứ không phải hấp tấp mà bảo buộc lộn giải của người nọ sang người kia.

Quần hào vừa chỉ trỏ cười đùa vừa nghị luận.

Ai cũng nói:

- Điền Bá Quang là tên đạo tặc hái hoa nổi tiếng tham dâm hiếu sắc khắp thiên hạ. Chẳng hiểu đại hòa thượng có cảm hóa được gã không?

Kế Vô Thi cùng Tổ Thiên Thu hai người thì thào bàn tàn. Họ cho là vụ này rất ngoắt nghéo. Hai người đã biết rõ Bất Giới hòa

thượng có mối giao hảo với Lệnh Hồ Xung liền bảo nhau ra giải cứu cho nhà sư.

Thế rồi Kế Vô Thi tung mình nhẩy lên cắt đứt giây trói cho cả hai người.

Bất Giới hòa thượng cùng Điền Bá Quang được giải cứu rồi, đều cúi gầm mặt xuống ra chiều hối hận buồn rầu chứ không chửi bới om sòm cùng văng những lời thô tục khó nghe như bọn Cừu Tùng Niên, Mạc Bắc Song Hùng.

Kế Vô Thi khẽ hỏi Bất Giới hòa thượng:

- Tại sao đại sư lại bị người ta gieo vạ cho thế này?

Bất Giới hòa thượng chỉ lắc đầu chứ không nói gì. Lão từ từ cởi giải lụa nhìn hàng chữ một lúc rồi đột nhiên dậm chân mà khóc òa lên.

Biến diễn này thật ra ngoài ý nghĩ của quần hào.

Bao nhiêu người đều yên lặng trở lại, ngơ ngác nhìn lão.

Bất Giới hòa thượng nắm hai tay nện vào trước ngực lão càng khóc càng ra vẻ thương tâm.

Điền Bá Quang tìm lời khuyên giải:

- Thái sư phụ! Thái sư phụ hà tất phải buồn phiền về vụ này. Chúng ta lỡ tay bị người ám toán rồi thì chúng ta nhất định cũng tìm ra kẻ thù xé xác làm muôn đoạn cho hả giận...

Gã chưa dứt lời thì Bất Giới hòa thượng xoay tay đánh ra một chưởng hất gã văng đi hơn trượng.

Luồng chưởng lực cực kỳ khủng khiếp!

Điền Bá Quang bị sưng húp một bên mặt, người gã lảo đảo muốn té.

Bất Giới hòa thượng đã phóng chưởng đánh Điền Bá Quang mà vẫn chưa nguôi giận. Lão lớn tiếng thóa mạ:

- Thằng giặc thối tha kia! Chúng ta có phạm tội mới bị treo lên cây.... thế mà mi còn lớn mật muốn giết người ư?

Điền Bá Quang tuy không hiểu đầu đuôi gì cả nhưng cũng hiểu ngay nhân vật kia tất có lai lịch phi thường nên thái sư phụ mới không dám đắc tội. Gã liền vâng dạ luôn miệng.

Bất Giới hòa thượng lại thộn mặt ra vừa khóc vừa đấm ngực.

Đột nhiên lão xoay tay phóng chưởng nhằm đánh Điền Bá Quang lần nữa.

Thân pháp Điền Bá Quang cực kỳ mau lẹ.

Lần này gã nghiêng người đi tránh khỏi rồi la lên:

- Thái sư phụ!

Bất Giới hòa thượng phóng chưởng không trúng Điền Bá Quang nhưng lão cũng không rượt theo gã. Tiện tay lão xoay lại đập vào cái ghế đá ở trong viện đánh chát một tiếng.

Cái ghế này ghép bằng đá hoa cương bị phát chưởng đánh trúng bụi đá bay lên tứ tung.

Bất Giới hòa thượng vừa khóc vừa la, đồng thời hai tay lão tiếp tục giáng xuống ghế hơn mười phát chưởng. Những luồng chưởng lực càng về sau càng mãnh liệt. Hai tay lão máu đầm đìa. Mặt ghế vỡ vụn bay lên từng mảnh.

Bỗng nghe đánh cắc một tiếng, cái ghế đá bị gãy làm bốn đoạn.

Quần hào thấy chưởng lực của Bất Giới hòa thượng khủng khiếp như vậy ai cũng kinh hãi không dám thở mạnh. Họ sợ lúc lão đang cơn thịnh nộ mà nhằm mình phóng chưởng đánh tới thì cái đầu có rắn như đá cũng không chịu nổi.

Tổ Thiên Thu, Lão Đầu Tử và Kế Vô Thi ba người ngơ ngác nhìn nhau không biết làm thế nào.

Điền Bá Quang thấy thái độ Bất Giới hòa thượng có điều khác lạ liền nói:

- Xin liệt vị chiếu cố sư thái dùm tại hạ. Tại hạ phải đi mời sư phụ đến mới được.

Lệnh Hồ Xung bụng bảo dạ:

- Tuy ta đã hóa trang nhưng Nghi Lâm tiểu sư muội là người tinh tế, phải giữ sao cho nàng không nhìn thấy chỗ sơ hở.

Chàng đã giả dạng quang minh, rồi cải trang làm nông dân nhưng đều là đàn ông có phần dễ dàng hơn. Lần này chàng hóa trang làm đàn bà nên trong lòng không tự tin được chỉ sợ bại lộ hàng tung.

Lệnh Hồ Xung tìm đến gian phòng chứa củi ở vườn sau đến ẩn mình, chàng nghĩ thầm trong bụng:

- Bọn Mạc Bắc Song Hùng đột nhiên bị phong tỏa huyệt đạo mà chắc bọn Kế Vô Thi, Tổ Thiên Thu đêm nay sẽ đến nghe lỏm bọn người kia nói chuyện.

Rồi chàng tự nhủ:

- Ta hãy ngủ một giấc chờ đến nửa đêm hãy đi thám thính.

Suốt một đêm không ngủ, chàng đã mệt nhoài.

Tai chàng vẫn còn nghe tiếng Bất Giới hòa thượng kêu khóc không ngớt. Chàng vừa kinh ngạc lại vừa buồn cười. Đầu óc mông lung rồi ngủ đi lúc nào không biết.

Khi Lệnh Hồ Xung thức giấc mở mắt ra chỉ thấy trời tối mò.

Chàng lần vào nhà bếp tìm cơm nguội canh thừa ăn cho đỡ đói vẫn không thấy ai đến hỏi han gì.

Lệnh Hồ Xung lại chờ một lúc lâu thấy tiếng người đã yên lặng liền quanh ra sau núi, chân bước chậm chạp đến gần chỗ bọn Mạc Bắc Song Hùng bị hãm.

Lệnh Hồ Xung nằm phục trong đống cỏ rậm cách đó xa xa lắng nghe động tĩnh.

Chẳng bao lâu chàng nghe tiếng hô hấp nhịp nhàng ít ra có đến trên hai chục người tản mát quanh đó.

Trong bụng cười thầm chàng tự nghĩ:

- Chắc bọn Kế Vô Thi cùng người ngoài đã đến gần đây để nghe trộm. Thiên hạ thật lắm người thông minh!

Rồi chàng lẩm bẩm:

- Kế Vô Thi quả là người khôn ngoan, hắn chỉ giải khai á huyệt cho Mạc Bắc Song Hùng là hai tên thích ăn thịt người lại nói thô tục chứ không giải khai á huyệt cho bọn Bảo Đại Sở. Không thế thì Mạc Bắc Song Hùng mà mở miệng lên tiếng là những kẻ tinh khôn như Bảo Đại Sở liền ngăn cản ngay.

Bỗng nghe Bạch Hùng lên tiếng chửi mắng:

- Tổ bà những con muỗi này sao mà lắm thế? ông tổ mười tám đời nhà chúng muốn hút sạch máu của lão gia mới vừa lòng chắc.

Hắc Hùng cười nói:

- Muỗi chỉ hút máu ngươi mà không hút máu ta, chẳng hiểu vì duyên cớ gì?

Bạch Hùng mắng ngay:

- Máu của ngươi thối tha đến độ muỗi cũng không thèm hút còn khoe mẹ gì?

Hắc Hùng cười nói:

- Chẳng thà máu ta thối tha khỏi bị đàn muỗi bâu vào mình còn hay hơn.

Bạch Hùng lại lớn tiếng chửi rủa:

- Loài rùa đen! Quân chó đẻ.

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Người đã không nhúc nhích được mà còn bị hàng trăm, hàng ngàn con muỗi bâu vào hút máu thì khó chịu thật.

Bạch Hùng chửi mắng một hồi rồi nói:

- Sau khi lão gia được giải khai huyệt đạo thì việc đầu tiên là phải trả thù thằng cha Dạ Miêu Tử. Lão gia điểm huyệt quân rùa đen rồi xẻo thịt đùi hắn để ăn sống.

Hắc Hùng cười nói:

- Ta thích ăn thịt tiểu ni cô hơn. Chúng da trắng lại thịt mịn mới ngon lành chứ.

Bạch Hùng nói:

- Nhạc tiên sinh đã bảo đem hết bọn ni cô lên núi Hoa Sơn, chẳng còn đâu để ngươi ăn thịt.

Hắc Hùng cười nói:

- Những mấy trăm tên ni cô mình có ăn thịt bất quá mất ba bốn tên thì Nhạc tiên sinh biết thế nào được?

Bạch Hùng lại lớn tiếng mắng chửi:

- Quân khốn kiếp! Quân rùa đen!

Hắc Hùng tức giận hỏi:

- Ngươi không ăn thịt ni cô thì mặc xác ngươi, sao ngươi lại mắng ta?

Bạch Hùng đáp:

- Ta mắng chửi giống muỗi chứ mắng ngươi bao giờ?

Lệnh Hồ Xung đang tức cười chợt nghe sau lưng có tiếng bước chân người rón rén tiến gần lại.

Chàng lẩm bẩm:

- Không khéo người này dẫm chân lên mình ta.

Người kia nhằm trúng phía sau lưng Lệnh Hồ Xung đi tới.

Bỗng người đó ngồi thụp xuống rồi nhẹ nhàng kéo tay áo Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi tự hỏi:

- Người này là ai? Chẳng lẽ họ nhận ra mình rồi?

Chàng ngoảnh đầu nhìn lại. Dưới ánh trăng huyền ảo, chàng thấp thoáng thấy gương mặt thanh tú thoát tục, người này chính là Nghi Lâm.

Lệnh Hồ Xung vừa kinh ngạc vừa mừng thầm, bụng bảo dạ:

- Té ra hành tung mình đã bị nàng khám phá. Mình cải dạng nữ nhân không giống mất rồi.

Nghi Lâm nghẹo đầu chúm môi từ từ đứng lên vẫn nắm tay áo Lệnh Hồ Xung tỏ ý muốn cùng chàng ra xa để nói chuyện.

Lệnh Hồ Xung không sao được liền đứng dậy theo nàng đi về phía tây. Hai người vẫn lẳng lặng không nói nửa lời. Nghi Lâm theo con đường sơn đạo nhỏ hẹp ra khỏi Thông Nguyên cốc.

Đột nhiên nàng lên tiếng:

- Há chẳng nghe người ta nói:

"Dẫn thân vào chỗ thị phi là nguy hiểm vô cùng!".

Nàng nói câu này tựa hồ không phải nói với Lệnh Hồ Xung mà nói thế như để mình nghe.

Lệnh Hồ Xung sửng sốt tự hỏi:

- Nàng nói câu này là có ý gì? Hay nàng chưa nhận ra ta?

Rồi thấy nàng rẽ sang hướng bắc đi về phía cửa Từ Diêu. Nàng chuyển quanh một góc núi lần tới bên một khe suối nhỏ.

Bỗng nàng khẽ cất tiếng hỏi:

- Chúng ta ra đây nói chuyện hoài bà bà nghe tiểu ni cô nói có ngán không?

Rồi nàng cười ruồi nói tiếp:

- á bà bà ơi! Trước nay tiểu ni cô nói gì bà bà cũng không nghe tiếng, giả tỷ bà bà mà nghe rõ rồi thì tiểu ni không nói nữa.

Lệnh Hồ Xung nghe giọng Nghi Lâm ra vẻ thành thật mới biết nàng chưa nhận ra mình, nàng vẫn tưởng chàng là mụ bộc phụ vừa câm vừa điếc ở trên chùa Huyền Không.

Bất giác chàng nổi tính trẻ thơ bụng bảo dạ:

- Ta không tiết lộ thân thế vội để xem nàng nói gì?

Nghi Lâm nắm tay áo Lệnh Hồ Xung kéo chàng tới bên một gốc liễu lớn, nàng ngồi xuống một phiến đá dài.

Lệnh Hồ Xung cũng ngồi xuống theo. Chàng cố ý ngồi nghiêng người xây lưng về phía có ánh trăng để Nghi Lâm không nhìn rõ mặt.

Chàng tự hỏi:

- Chẳng lẽ ta giả làm mụ bộc phụ câm điếc cũng giống đến thế ư? Nghi Lâm còn không nhận ra thì kẻ khác khám phá chân tướng ta thế nào được?

Rồi chàng tự trả lời:

- Phải rồi! Vì đêm tối mập mờ nên giống chỉ cần giống vài phần là nàng đã khó mà khám phá ra được. Thuật cải trang của Doanh Doanh quả đã đến chỗ tuyệt xảo.

Nghi Lâm ngửng đầu nhìn mảnh trăng lưỡi liềm trên trời vả mặt đăm chiêu buông tiếng thở dài.

Lệnh Hồ Xung thấy nàng buồn thỉu buồn thiu cầm lòng không được chàng toan cất tiếng hỏi:

- Tiểu sư thái! Tiểu sư thái hãy còn nhỏ tuổi mà sao đã lắm

chuyện buồn phiền như vậy?

Tuy chàng nghĩ thế nhưng chưa lên tiếng thì Nghi Lâm đã thủ thỉ nói:

- á bà bà! Bà bà tử tế quá! Tiểu ni thường kéo bà bà đi nói chuyện tâm sự mà chẳng lần nào bà bà từ chối. Bà còn nhẫn nại ngồi chờ tiểu ni muốn nói bao nhiêu thì nói. Bà đã chiều lòng tiểu ni như vậy đáng lý tiểu ni không nên làm phiền bà bà mãi nhưng bà bà thật tình thương yêu tiểu ni nên tiểu ni coi bà bà chẳng khác gì má má. Tiểu ni không còn má má, mà dù có má má chăng nữa tiểu ni cũng không dám nói những câu chuyện tâm người nghe.

Lệnh Hồ Xung thấy Nghi Lâm sắp dốc bầu tâm sự thì ngấm ngầm cảm giác có điều không ổn.

Chàng lẩm bẩm:

- Nàng muốn nói tâm sự gì? Ta lừa gạt một thiếu nữ để nàng thổ lộ những điều bí ẩn trong lòng là hành vi bất chính. Chi bằng ta liệu bỏ đi là hơn.

Chàng nghĩ vậy rồi uể oải đứng dậy.

Nghi Lâm níu áo chàng hỏi:

- á bà bà! Bà bà.... muốn về ư?

Thanh âm nàng đầy vẻ thất vọng.

Lệnh Hồ Xung đưa mắt nhìn Nghi Lâm thấy nàng lộ vẻ cực kỳ đau khổ, cặp mắt ra ý cầu khẩn chàng sinh lòng bất nhẫn nhủ thầm:

- Tiểu sư muội hình dong tiều tụy. Trong lòng chứa chất biết bao nhiêu là mối u sầu nếu không để nàng nói ra cho hả tất chẳng sớm thì muộn cũng lâm trọng bệnh. Có điều ta nghe rồi để dạ mà cần thủy chung giữ cho nàng không biết rõ chân

tướng, có thế mới tránh cho nàng khỏi mắc cỡ.

Đoạn chàng từ từ ngồi xuống.

Nghi Lâm thò tay bá cổ Lệnh Hồ Xung ra chiều thân thiết nói:

- á bà bà ơi! Bà bà phúc đức quá! Bà bà hãy ngồi với tiểu ni một lúc nữa. Bà bà có biết trong lòng tiểu ni đang phiền não đến thế nào không?

Lệnh Hồ Xung không khỏi cười thầm bụng bảo dạ:

- Phải chăng Lệnh Hồ Xung này bị sao bà bà chiếu mệnh? Trước kia ta đã nhận lầm Doanh Doanh là bà bà ngày nay Nghi Lâm lại nhận nhầm ta là bà bà. Ta kêu Doanh Doanh đến mấy trăm tiếng bà bà thì bây giờ ta lại được Nghi Lâm một điều gọi bà bà hai điều bà bà thế là có vay có trả.

Lệnh Hồ Xung bản tính lãng mạn, bao giờ cũng nghĩ đến chuyện khôi hài. Cả những việc đứng đắn hay những trường hợp nguy nan chàng vẫn coi là trò đùa. Chả thế mà Doanh Doanh đã nhiều lần tỏ vẻ khó chịu về thái độ hoạt kê của chàng.

Nghi Lâm nói với chàng bằng một giọng tha thiết mà trong lòng chàng chỉ buồn cười. Chàng cơ hồ không chịu nổi suýt nữa cười ra tiếng.

Nghi Lâm lại nói tiếp:

- Bữa nay gia gia của tiểu ni suýt nữa bị chết treo bà bà có biết không? Lão gia bị người ta treo lên cây cao họ còn buộc vào người lão gia một giải lụa có viết câu "Người này tham dâm hiếu sắc, vô tình bạc nghĩa nhất thiên hạ".

Vẻ mặt buồn thiu nàng nói tiếp:

- á bà bà ơi! Gia gia của tiểu ni suốt đời chỉ biết có một mình má má thì sao lại bảo là tham dâm hiếu sắc được? Nhất định người buộc giải đã hồ đồ buộc lầm tấm giải lụa của Điền Bá

Quang vào người gia phụ. Tiểu ni nghĩ rằng nếu họ buộc lầm thì cởi ra buộc lại vào mình gã là xong. Trời ơi! Sao lão gia lại than khóc hoài rồi còn treo mình lên cây tự tử suýt nữa phải uổng mạng.

Lệnh Hồ Xung nghe Nghi Lâm nói tới đây bất giác giật mình kinh hãi nhưng chàng cũng không khỏi cười thầm tự hỏi:

- Tại sao Bất Giới hòa thượng lại toan tự tử? Tiểu sư muội nói là đại sư suýt nữa uổng mạng thế nghĩa là lão chưa chết. Kể ra những câu viết trên hai tấm giải lụa đó đều là những lời mạt sát chẳng tử tế gì, nhưng đã cởi ra thì thôi sao còn buộc vào mình và treo cổ tự tử? Đáng thương cho vị tiểu sư muội này còn ngây thơ chất phác chưa hiểu sự đời...

Lệnh Hồ Xung còn đang ngẫm nghĩ, Nghi Lâm lại nói tiếp:

- Điền Bá Quang vì việc gấp sừng sực chạy lên ngọn Kiến Tính bất ngờ gặp phải Nghi Hòa sư tỷ. Sư tỷ chẳng hỏi han gì đã vung kiếm chém liền thiếu chút nữa gã phải uổng mạng, thật là một phen hú vía.

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Ta đã bảo bọn đàn ông ở trong Hằng Sơn biệt viện tại hang Thông Nguyên nếu không có mệnh lệnh của ta thì bất cứ là ai cũng chẳng thể lên ngọn Kiến Tính được. Điền huynh đã nhiều thành tích bất hảo mà Nghi Hòa sư tỷ lại nóng nẩy nên gặp Điền huynh rút kiếm chém liền là phải. May mà y bản lãnh cao thâm nên mới thoát chết.

Lệnh Hồ Xung nghĩ vậy toan gật đầu tỏ vẻ đồng tình nhưng chàng lập tức tự cảnh cáo:

- Ấy chết! Làm thế không được! Bất luận tiểu sư muội nói gì dù ta tán đồng hay phản đối cũng chẳng thể gật đầu hoặc lắc đầu vì mụ bộc phụ đã câm điếc thì còn nghe thấy gì nữa?

Nghi Lâm lại nói tiếp:

- Khi Điền Bá Quang nói rõ đến kiếm tiểu ni thì Nghi Hòa sư tỷ đã chém gã đến 17, 18 chiêu kiếm. Có điều sư tỷ thực tình không muốn giết gã nên vẫn nhẹ đòn. Tiểu ni được tin hốt hoảng chạy đến hang Thông Nguyên không thấy gia gia đâu liền hỏi thì người gần đó nói cho hay là gia gia vào trong viện vừa khóc vừa la ó om sòm. Lão gia còn nổi nóng hung hăng quá độ nên không ai dám dây lời rồi sau không hiểu lão gia đi đâu.

Nghi Lâm ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Tiểu ni tìm khắp chỗ trong biệt viện và ngoài hang Thông Nguyên chẳng thấy gia gia đâu trong lòng rất đỗi hoang mang. Tiểu ni quanh ra phía sau núi mới thấy lão gia treo lên một ngọn cây cao. Tiểu ni bồn chồn trong dạ, hốt hoảng nhảy lên thì thấy sợi dây tròng vào cổ người lão gia treo tòn ten. Thật là đức Bồ Tát còn tựa nếu tiểu ni tới chậm một chút là không kịp nữa.

Nghi Lâm nói tới đây phải ngừng lại thở hổn hển dường như bây giờ lòng nàng cũng hồi hộp như lúc đương trường.

Nàng nói tiếp:

- Sau khi được cứu tỉnh, gia gia ôm lấy tiểu ni mà khóc rống lên. Tiểu ni thấy giải lụa hồng vẫn còn buộc ở cổ lão gia. Trên giải lụa viết câu:

"Đây là kẻ tham dâm hiếu sắc, vô tình bạc nghĩa nhất thiên hạ".

Nghi Lâm lại kể tiếp cuộc đối thoại giữa nàng và Bất Giới hòa thượng.

Tiểu ni nói:

- Gia gia! Con người đó thật là bất nhân! Hắn đã treo gia gia một lần còn chưa đủ hay sao mà treo thêm lần thứ hai này?

Trước hắn buộc lầm giải lụa sao hắn không đổi lại đem gia gia đến đây treo lên cây?

Gia gia vừa khóc vừa nói:

- Không phải người ta treo gia gia lên đâu mà chính gia gia tự treo mình đó. Gia gia không muốn sống nữa.

Tiểu ni liền khuyên giải:

- Gia gia! Chắc gia gia bị người đó đánh lén một cách đột ngột mà gia gia không kịp đề phòng mới mắc tay độc thủ. Cái đó là thường chẳng lấy gì làm nhục nhã, rồi chúng ta sẽ kiếm hắn để chất vấn cho ra lẽ. Nếu hắn nói không thông thì chúng ta lại buộc giải lụa này vào cổ hắn mà treo lên, thế là hòa.

Gia gia nói:

- Giải lụa này là của ta sao lại buộc vào người khác được? Kẻ tham dâm hiếu sắc bạc hãnh vô tình đệ nhất thiên hạ là ta là Bất Giới hòa thượng. Chẳng lẽ trên cõi đời này còn có người thứ hai nào tệ hại hơn ta được? Ngươi còn bé nhỏ biết chi mà nói?

Nghi Lâm quay lại nhìn Lệnh Hồ Xung nói tiếp:

- á bà bà! Tiểu ni nghe gia phụ nói vậy rất lấy làm kỳ liền hỏi lại:

"Gia gia! vậy tấm giải lụa này không buộc lộn hay sao?" Gia gia đáp:

"Dĩ nhiên là không lộn. Ta càng nghĩ càng hối hận nên tự treo mình lên.... Ta đối với má má ngươi thật là bạc bẽo.... bây giờ ta hối hận nên muốn tự tử. Ngươi đừng nghĩ đến ta nữa.... ta không muốn sống.... " Lệnh Hồ Xung nhớ lại Bất Giới hòa thượng kể với chàng lão đem lòng say mê má má của Nghi Lâm. Vì bà là ni cô lão phải xuất gia làm hòa thượng để lấy bà làm vợ. Hòa thượng lấy ni cô thật là một chuyện ly kỳ cổ quái.

Chàng còn đoán cuộc nhân duyên này về sau lại xẩy ra biến cố. Lão thú nhận với Nghi Lâm đã phụ bạc má má nàng thì chắc là sau đó lão đi luyến ái với người khác nên lão mới tự nhận là kẻ tham dâm hiếu sắc, bạc hãnh vô tình.

Nghi Lâm lại kể tiếp:

- Tiểu ni thấy gia gia khóc lóc rất bi ai cầm lòng không đậu cũng khóc òa lên. Gia gia liền khuyên giải:

"Hài tử! Ngươi đừng khóc nữa! Ta mà chết đi thì hai nhi trơ trọi một mình chịu mọi đắng cay ở đời chẳng còn ai chiếu cố cho hài nhi nữa". Gia gia nói vậy tiểu ni càng thêm xót dạ, khóc lóc thê thảm hơn.

Nghi Lâm kể tới đây nước mắt chảy quanh, vẻ mặt cực kỳ đau khổ, nàng kể tiếp.

Gia gia lại nói:

- Được rồi! Được rồi! Ta không chết nữa là xong! Ta ở lại với hài nhi và đành chịu hối hận suốt đời với má má hài nhi.

Tiểu ni liền hỏi:

- Gia gia có điều chi hối hận với má má?

Gia gia thở dài đáp:

- Má má ngươi là một vị ni cộ Cái đó ngươi đã biết rồi. Ta vừa gặp má má ngươi liền điên đảo thần hồn ngỏ lời muốn lấy nàng làm vợ thì má má ngươi bảo:

"A Di Đà Phật! Thí chủ có ý nghĩ như vậy mà không sợ tội với đức Bồ Tát hay sao?". Ta liền đáp:

"Đức Bồ Tát có quở phạt thì cũng chỉ quở phạt một mình ta mà thôi vì ta là thủ phạm gây nên tội lỗi". Má má ngươi nói:

"Thí chủ là người ngoài trần tục thì việc lấy vợ sinh con là lẽ thường còn bần ni đã gửi thân vào chốn Không Môn đáng lý

phải lục căn thanh tịnh, lại nổi lòng trần thì dĩ nhiên đức Bồ Tát hành tội, có lý nào đức Bồ Tát trách phạt thí chủ được?". Ta ngẫm nghĩ thấy lời má má ngươi thật đúng lý, ta quyết ý lấy má má ngươi làm vợ chứ không phải là má má ngươi muốn lấy tạ Nếu để đức Bồ Tát trách phạt má má ngươi làm phiền lụy cho nàng sau khi chết đi phải chịu đau khổ trong địa ngục thì ta thật tệ bạc với nàng vì thế ta xuất gia làm hòa thượng để sau này đức Bồ Tát có trách phạt thì cả hai vợ chồng cùng chịu chung đau khổ dưới địa ngục.

Lệnh Hồ Xung nghĩ thầm:

- Bất Giới đại sư quả là giống đa tình! Té ra vì lão muốn gánh tội chung với vợ mà xuất gia làm hòa thượng. Như vậy lão cũng là người thủy chung còn về sau lão thay lòng đổi dạ thế nào thì ta chưa hiểu rõ phải chờ nàng có thổ lộ mới biết được.

Ngỡ bóng ma Hào Kiệt kinh hồn

Nghi Lâm lại kể tiếp.

Tiểu ni hỏi gia gia:

- Về sau gia gia có lấy má má không?

Gia gia đáp:

- Dĩ nhiên là ta lấy nàng! Nếu không thì sao lại sinh ra ngươi được? Không ngờ sau khi sinh ngươi được ba tháng, một hôm ta bồng ngươi ra cửa sưởi nắng mặt trời mà xẩy chuyện rắc rối.

Tiểu ni hỏi:

- Sưởi ấm thì có điều chi rắc rối?.

Gia gia đáp:

- Câu chuyện không may là giữa lúc đó gặp một thiếu phụ xinh đẹp cưỡi ngựa đi quạ Y thấy ta là một nhà sư lại bồng một đứa nhỏ không khỏi lấy làm kỳ liền liếc mắt nhìn mấy lần rồi cất tiếng khen "Con nhỏ xinh quá nhỉ!". Dĩ nhiên câu đó y khen ngươi. Ta cũng thấy vui lòng liền nói:

"Nương tử mới thật là đẹp". Thiếu phụ nhìn ta trừng mắt lên hỏi:

"Lão đi ăn cắp ở đâu được đứa nhỏ này đem về?". Ta đáp:

"Cái gì mà ăn cắp với không ăn cắp? Đứa nhỏ này chính là con ruột của bản hòa thượng". Thiếu phụ lông mày dựng ngược nổi nóng cất tiếng thóa mạ:

"Ta hỏi lão một điều tử tế mà lão lại đôi ba phen diễu cợt với

ta, phải chăng lão không muốn sống nữa?". Ta liền hỏi lại:

"Bản hòa thượng làm gì mà nương tử bảo là diễu cợt? Chẳng lẽ bản hòa thượng không phải là người và không thể sinh con được ư? Nương tử không tin thì rồi bản hòa thượng sinh con nữa cho mà coi". Ngờ đâu thiếu phụ này tính khí cực kỳ nóng nẩy, y rút ngay gươm ở sau lưng ra nhằm đâm vào mi mắt ta, như thế có vô lý không?".

Lệnh Hồ Xung nghe Nghi Lâm kể tới đây bụng bảo dạ:

- Bất Giới hòa thượng là người thẳng thắn có điều gì cũng nói huỵch toẹt ra không hề úy kỵ. Lão nói đây đều là sự thực nhưng người nghe không khỏi cho lão có ý giễu cợt vô lễ. Có điều lão đã lấy vợ sinh con thì sao lại không hoàn tục? Nhà sư mà bồng con thì thật là một chuyện đáng tức cười.

Nghi Lâm lại kể tiếp.

Tiểu ni nói:

- Bà nào đó mà hung dữ thế? Hài nhi đúng là gia gia sinh ra có phải lừa gạt bà ta đâu? Tại sao bà không hỏi nếp tẻ gì đã phóng kiếm đâm liền?

Gia gia đáp:

- Đúng thế! Khi đó ta né tránh đồng thời cãi lại:

"Sao nương tử không phân rõ trắng đen đã động đao kiếm? Con nhỏ này đúng là bản hòa thượng sinh ra, nó không phải là con của bản hòa thượng thì dễ thường nương tử sinh ra nó chăng?". Thiếu phụ kia càng tức giận, y đâm liền ba chiêu liên hoàn, ta xem ra thì là kiếm pháp phái Hoa Sơn".

Lệnh Hồ Xung sửng sốt tự hỏi:

- Tại sao lại là kiếm pháp phái Hoa Sơn được?

Nghi Lâm kể tiếp.

Tiểu ni vừa nghe gia gia nói là kiếm pháp của phái Hoa Sơn liền tự hỏi:

- Chẳng lẽ thiếu phụ đó lại là Nhạc cô nương, tiểu muội của Lệnh Hồ đại cả Tính khí cô như vậy thật là nóng nảy nhưng tiểu ni lại nghĩ ngay là không phải Nhạc cô nương vì Nhạc cô nương cũng xấp xỉ với tuổi tiểu ni mà thôi.

Gia gia nói:

- Y đâm mấy nhát không trúng càng phóng kiếm rất mau. Dĩ nhiên ta không sợ y mà chỉ sợ đả thương đến ngươi. Y đâm đến chiêu thứ tám, ta phóng cước đá trúng y làm y ngã lăn long lóc. Y đứng dậy rồi lớn tiếng thóa mạ:

"Thằng trọc thối tha mặt dầy kia! Thật là quân vô sỉ hạ lưu! Chỉ tính bề trêu cợt phụ nữ!". Giữa lúc ấy má má ngươi ra bờ sông giặt áo trở về. Nàng đứng một bên để nghe chuyện. Thiếu phụ kia thóa mạ mấy câu rồi hằn học lên ngựa ra đi. Thanh trường kiếm rớt xuống đất y cũng không buồn lượm lấy nữa. Ta quay lại nói chuyện với má má ngươi nhưng má má ngươi chẳng trả lời câu nào. Nàng chỉ thổn thức khóc. Ta hỏi nàng vì sao mà khóc nhưng nàng vẫn không trả lời. Sáng sớm hôm sau không biết má má ngươi đi đâu mất. Ta chỉ thấy trên bàn còn để lại mảnh giấy viết tám chữ, ngươi thử đoán xem là những chứ gì?".

Tiểu ni đáp:

- Hài nhi biết thế nào mà đoán được?

Gia gia nói:

- Tám chữ đó là "tham dâm hiếu sắc vô tình bạc nghĩa". Ta bồng ngươi đi tìm nàng khắp chỗ mà chẳng thấy đâu".

Tiểu ni hỏi:

- Có phải má má nghe thiếu phụ kia nói vậy thì cho là gia gia quả có ý muốn trêu cợt y thiệt?

Gia gia đáp:

- Đúng thế! Như vậy có oan uổng không? Nhưng sau ta nghĩ lại thì không phải là hoàn toàn oan uổng. Vì lúc ta thấy thiếu phụ kia xinh đẹp trong lòng không khỏi có ý muốn lần khân. Ngươi thử nghĩ coi ta đã lấy má má ngươi làm vợ mà còn khen thầm trong bụng một thiếu phụ xinh đẹp, chẳng những khen thầm trong bụng mà nói ra ngoài miệng. Như vậy chẳng phải tham dâm hiếu sắc vô tình bạc nghĩa là gì?

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Té ra má má của Nghi Lâm tiểu sư muội cũng ăn phải dấm chuạ Dĩ nhiên trong vụ này có chuyện hiểu lầm, giả tỷ bà hỏi rõ đầu đuôi thì đâu đến nỗi xẩy chuyện phân ly?

Nghi Lâm kể tiếp.

Tiểu ni hỏi:

- Về sau gia gia có kiếm thấy má má không?

Gia gia đáp:

- Ta đi kiếm khắp nơi mà nào có thấy? Ta nghĩ tới má má ngươi là ni cô thì nhất định tìm tới ở một ni am nào đó. Ta liền đi hỏi hết khắp am đường mà cũng chẳng thấy tông tích má má ngươi đâu. Sau ta tới Vô Sắc am ở núi Hằng Sơn thì sư phụ ngươi là Định Dật sư thái thấy ngươi ngộ nghĩnh dễ thương, người rất vui lòng. Hồi đó ngươi lại đang mắc bệnh, sư thái bảo ta gửi lại am cho ngươi nuôi dưỡng để khỏi đem ngươi đi bôn ba sóng gió có khi làm cho ngươi phải uổng mạng.

Nghi Lâm nhắc tới Định Dật sư thái vừa thổn thức vừa nói:

- Tiểu ni không có má má từ thuở nhỏ đã được sư phụ nuôi

dưỡng đến ngày khôn lớn. Nay sư phụ của tiểu ni lại bị hạ sát tại chùa Thiếu Lâm rồi như vậy có đau đớn không? Bà bà có biết ai là hung thủ đã gia hại ân sư của tiểu ni?

Lệnh Hồ Xung đã giả làm mụ bộc phụ câm điếc dĩ nhiên chàng không mở miệng.

Nghi Lâm lại nói tiếp:

- Người giết chết ân sư của tiểu ni lại chính là sư phụ của Lệnh Hồ đại sư cạ Vụ này thật nan giải. Số là hoàn cảnh Lệnh Hồ đại ca cũng tương tự hoàn cảnh của tiểu nị Y không có má má từ thuở nhỏ và được sư phụ nuôi dưỡng cho tới khi trưởng thành. So với tiểu ni Lệnh Hồ đại ca còn đau khổ hơn một tầng vì chẳng những y không má má mà gia gia cũng chẳng có nữa. Dĩ nhiên y hết lòng kính ái sư phụ. Nếu tiểu ni giết sư phụ y để báo thù cho gia sư tức là khiến y phải thương tâm đến cùng cực.

Nghi Lâm ngừng lại một chút rồi nói:

- Gia gia của tiểu ni còn cho hay rằng sau khi lão gia gửi được tiểu ni vào vô sắc am, lại đi tới khắp ni am trong thiên hạ để kiếm má má, lão gia chẳng quản đường xa muôn dặm sang Mông Cổ qua Tây Tạng xuống Tây Vực ra đến ngoài quan ải, những nơi thâm sơn cùng cốc đều có vết chân của gia gia mà thủy chung không được chút âm hạp nào về má má. Tiểu ni nghĩ rằng má má buồn phiền gia gia về tội trêu cợt đàn bà rồi chắc hôm sau người đã tự vẫn nên đi kiếm đâu cũng không thấy.

Nghi Lâm thở dài nói tiếp:

- á bà bà ơi! Má má tiểu ni lúc xuất gia đã thề nguyền trước Đức Bồ Tát là sau khi gửi mình vào chốn cửa Không, quyết chẳng để mắc mưu vào đường tình lụy thế mà người quá nể gia gia hợp duyên phu phụ. Ngờ đâu má má mới sinh hạ tiểu ni lại

thấy gia gia trêu cợt đàn bà để họ mắng cho là quân vô sỉ hèn hạ nên sinh lòng buồn bực. Má má tiểu ni là một người đàn bà cương liệt lại hối hận là mình lầm lỗi đến mấy lần nên chắc người tự vận rồi.

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Té ra trong vụ này lại có nhiều điều bí ẩn như vậy.

Nghi Lâm lại kể.

Tiểu ni hỏi gia gia:

- Người đàn bà ác ôn ở phái Hoa Sơn đó là ai, gia gia có biết không?

Gia gia đáp - Người đó đã có tên tuổi trên võ lâm không ngờ khí độ lại hẹp hòi, mụ chính là vợ Nhạc Bất Quần tên gọi Ninh Trung Tắc. Ta lượm thanh kiếm của mụ bỏ rơi lên coi thấy chuôi kiếm có khắc năm chữ "Hoa Sơn Ninh Trung Tắc". Ta kiếm má má ngươi không thấy trong lòng uất ức liền lên núi Hoa Sơn định kiếm Nhạc phu nhân giết đi cho hả giận nhưng khi tới nơi thấy mụ đang bồng một con nhỏ và hát cho con nghe. Ta nhìn con nhỏ rất khả ái liền nhớ tới ngươi nên không nỡ hạ thủ và tha thứ cho mụ.

Nghi Lâm ngừng lại thở dài nói:

- á bà bà! Đứa con nhỏ đó tức là Nhạc Linh San cô nương, tiểu sư muội của Lệnh Hồ đại cạ Lệnh Hồ đại ca yêu thương cô tiểu sư muội này lắm thì dĩ nhiên cô phải là con người rất khả ái.

Lệnh Hồ Xung nghe Nghi Lâm nói tới đây không khỏi chấn động tâm thần. Chàng nghĩ đến Nhạc phu nhân và Nhạc Linh San lúc này đều đã yên giấc ngàn thu ở chốn hang thẳm non xanh thì lòng chàng lại đau nhói lên.

Nghi Lâm nói tiếp:

- Gia gia nói rõ đầu đuôi tiểu ni mới hiểu sở dĩ câu "Tham dâm hiếu sắc, vô tình bạc hãnh nhất thiên hạ" làm cho gia gia đau khổ vô cùng là vì lẽ đó.

Tiểu ni lại hỏi:

- Má má viết tám chữ để lại mắng nhiếc gia gia. Gia gia có đưa cho ai coi không mà sao có người lại biết rồi viết vào giải lụa này?

Gia gia đáp:

- Nhất định là không. Ta chẳng nói với một ai. Đem chuyện này tiết lộ với người ngoài thì còn ra thể thống gì nữa? Ta ngờ rằng có ma quỷ đưa lối đem đường. Nhất định linh hồn của má má ngươi sai quỷ tìm đến báo thù. Má má ngươi hận ta đã làm ô uế tấm thân trong trắng của nàng lại còn trêu cợt đàn bà khác nữa không thì giải lụa này thiếu gì chữ viết lại viết đúng tám chữ kiả Ta biết đây là nàng muốn đòi mạng ta nhưng như thế cũng hay! Ở trên thế gian tìm đâu cũng chẳng thấy nàng thì xuống âm cung hội diện là một điều ta hằng mong ước. Ngờ đâu thân thể ta nặng quá vừa treo lên đã đứt dây rớt xuống. Ta treo mình lần thứ hai cũng lại đứt dây.Ta muốn dùng dao đâm cổ tự vẫn thì lạ thay hiển nhiên thanh đao lúc nào ta cũng đeo bên mình mà đột nhiên tìm không thấy nữa. Thế mới biết muốn chết cũng không phải chuyện dễ dàng.

Tiểu ni nói:

- Gia gia ơi! Thế là gia gia nghĩ sai rồi! Đức Bồ Tát bảo vệ không để gia gia tự tận nên treo người lên hai lần đều bị đứt dây tìm đến đao đao cũng chẳng thấy nếu không thì thì hài nhi chạy tới nơi gia gia đã lìa trần rồi.

Gia gia nói:

- Ngươi nói vậy cũng có lý một phần nhưng ta chắc không

phải đức Bồ Tát bảo vệ cho ta sống lâu mà đức Bồ Tát bắt ta phải sống ở thế gian để chịu tội cho biết đường sám hối.

Tiểu ni nói:

- Thoạt tiên hài nhi tưởng là giải lụa Điền Bá Quang giắt lộn vào người gia gia khiến gia gia tức giận mà liều mình...

Gia gia ngắt lời:

- Còn lầm lộn gì nữa? Trước kia Điền Bá Quang đã vô lễ với ngươi như thế chẳng phải lớn mật làm càn là gì? Ta sai gã đi kiếm tên tiểu tử Lệnh Hồ Xung về cùng ngươi kết hôn thì gã viện hết lẽ này lẽ nọ để từ chối và sau chẳng làm nên cơm cháo gì như vậy há chẳng phải hành động bất lực ư? Tám chữ "Lớn mật làm càn, hành động bất lực" buộc vào người Điền Bá Quang là đúng quá rồi, chẳng có chỗ nào sai trật.

Tiểu ni nói:

- Gia gia ơi! Gia gia sai Điền Bá Quang đi lo cái vụ vô vị này làm chỉ Hài nhi không khỏi buồn phiền về chuyện vô ý thức đó. Lệnh Hồ đại ca trước thương yêu Nhạc cô nương sau lại say mê Nhậm tiểu thư thì còn nghĩ gì đến hài nhi?

Lệnh Hồ Xung nghe Nghi Lâm nói vậy thì trong lòng không khỏi hối hận. Nghi Lâm đối với chàng một dạ si tình, ban đầu chàng không hay dần dần chàng mới biết rõ. Nhưng quá đúng như lời Nghi Lâm đã nói thoạt tiên chàng yêu thương Nhạc tiểu thư về sau bao nhiêu tình ý của chàng chuyển cả sang người Doanh Doanh. Những lúc chàng phải bôn tẩu giang hồ ít khi chàng nhớ tới Nghi Lâm.

Nghi Lâm lại nói tiếp:

- Gia gia nghe tiểu ni nói vậy đột nhiên lão gia nổi nóng lớn tiếng thóa mạ Lệnh Hồ đại cạ Gia gia bảo:

"Gã tiểu tử Lệnh Hồ Xung có mắt không tròng, gã thua cả Điền Bá Quang. Điền Bá Quang còn biết con gái ta xinh đẹp, Lệnh Hồ Xung là một đứa ngu nhất thiên hạ".

Nghi Lâm ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Gia gia thóa mạ Lệnh Hồ đại ca bằng những lời thô tục rất khó nghe, tiểu ni không muốn nhắc lại. Gia gia hỏi:

"Tên đui mắt đệ nhất thiên hạ là ai? Đừng tưởng là Tả Lãnh Thiền mà Lệnh Hồ Xung đó. Tả Lãnh Thiền tuy bị người ta đâm đui mắt nhưng hắn còn sáng suốt hơn Lệnh Hồ Xung".

Nàng thở dài nói tiếp:

- á bà bà ơi! Gia gia nói vậy là không đúng. Không hiểu sao lão gia lại mắng Lệnh Hồ đại ca tàn nhẫn đến thế?

Tiểu ni đã giải bầy:

- Nhạc tiểu thư cùng Nhậm đại tiểu thư còn đẹp hơn hài nhi đến trăm ngàn lần, hài nhi bằng người ta thế nào được? Hơn nữa hài nhi đã gửi mình vào chốn am mây nên chỉ biết cảm kích Lệnh Hồ đại ca ở chỗ y đã liều mạng cứu hài nhi đồng thời y đối với sư phụ của hài nhi cũng tận tình nên hài nhi thường nghĩ tới ỵ Má má đã nói sau khi quy y vào cửa Phật phải để lục căn thanh tịnh nếu còn vương víu vào chỗ tình riêng tất bị đức Bồ Tát quở phạt là phải lắm.

Gia gia hỏi:

- Những người gửi thân vào chốn không môn sao lại chẳng được lấy chồng? Nếu bao nhiêu đàn bà con gái vào am tu hành không còn ai lấy chồng sinh con thì trên thế giới còn đâu có người? Má má ngươi là ni cô nếu nàng không lấy ta thì sao sinh ra ngươi được?

Tiểu ni đáp:

- Gia gia ơi! Gia gia đừng nói chuyện này nữa.... chẳng thà má má đừng sinh ra hài nhi lại hay hơn.

Nghi Lâm nói tới đây nàng nghẹn ngào không thốt ra lời, sau một lúc nàng kể tiếp:

- Gia gia nói:

"Nhất định ta đi kiếm Lệnh Hồ Xung và bắt gã phải lấy ngươi." Tiểu ni bồn chồn liền đáp:

"Nếu gia gia đem chuyện này nói với Lệnh Hồ đại ca thì hài nhi vĩnh viễn không nói với y một câu nào nữa. Dù y có lên ngọn Kiến Tính tiểu ni cũng không nhìn đến ỵ Còn Điền Bá Quang mà nhắc tới chuyện này với Lệnh Hồ đại ca thì hài nhi sẽ nói với các vị sư tỷ Nghi Thanh, Nghi Hòa vĩnh viễn không cho gã đặt chân lên núi Hằng Sơn nữa". Gia gia biết tiểu ni nói sao làm vậy, lão ngẩn mặt ra hồi lâu buông tiếng thở dài rồi bỏ đi. á bà bà! Gia gia đi chuyến này không biết đến bao giờ lão gia gia mới trở lại để gặp hài nhỉ Tiểu ni cũng không hiểu lão gia còn tự vận nữa không? Chuyện này thật khiến cho tiểu ni phiền não vô cùng! Sau tiểu ni bảo Điền Bá Quang đi theo gia gia để coi sóc gia gia.

Nghi Lâm ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Sau khi hai cha con tiểu ni từ biệt thấy nhiều người lén lút đến ngoài hang Thông Nguyên ẩn vào trong những bụi cỏ rậm không hiểu họ làm gì. Tiểu ni liền ngấm ngầm theo họ xem sao thì gặp bà bà. á bà bà ơi! Bà bà không biết võ công lại không nghe rõ người ta nói gì mà cũng đến ẩn nấp tại đấy nếu có người ngó thấy thì thật là nguy hiểm vô cùng. Từ nay bà bà chớ có theo người ta mà ẩn nấp vào những bụi cỏ rậm người ta sẽ bảo bà bà làm gian tế cho địch.

Lệnh Hồ Xung nghe tới đây suýt nữa bật cười.

Chàng nghĩ thầm trong bụng:

- Cô tiểu sư muội này tính nết còn trẻ con quá! Thật chẳng khác chi đứa con nít nhà người ta.

Nghi Lâm lại nói:

- Mấy bữa nay hai vị sư tỷ Nghi Hòa và Nghi Thanh đốc thúc tiểu ni luyện kiếm. Tần Quyên tiểu sư muội cho tiểu ni hay là y có nghe nói mấy vị sư tỷ thương nghị ai cũng bảo rồi đây Lệnh Hồ đại ca nhất quyết không làm chưởng môn phái Hằng Sơn nữa. Nhạc Bất Quần có mối đại thù hạ sát sư phụ, phái Hằng Sơn dĩ nhiên chẳng thể hợp vào với Ngũ nhạc phái để tôn thờ lão làm chưởng môn cho quần đệ tử phái này được. Vì thế mà các vị bảo tiểu ni lên làm chưởng môn. á bà bà ơi! Tần Quyên tiểu sư muội nói vậy song tiểu ni không thể tin được, nhưng Tần Quyên lại thề rằng y không nói dối. Y còn bảo trong những vị sư tỷ ở phái Hằng Sơn thì bọn ni cô vào hàng chữ Nghi được Lệnh Hồ đại ca coi trọng hơn cả, nếu tiểu ni lên làm chưởng môn tất nhiên rất vừa lòng đại ca nên bọn họ ngấm ngầm tiến cử tiểu ni cũng là theo ý Lệnh Hồ đại ca.

Nghi Lâm ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Các vị sư tỷ mong cho tiểu ni mau luyện thành kiếm thuật để giết Nhạc Bất Quần. Khi ấy tiểu ni lên làm chưởng môn phái Hằng Sơn thì không còn ai có điều dị nghị nữa. Đó là những lời mà Tần Quyên giải thích cho tiểu ni nghe nên tiểu ni mới tin được vài phần. Nhưng chức chưởng môn phái Hằng Sơn giao cho tiểu ni làm thế nào được? Kiếm pháp của tiểu ni dù có luyện tới mười năm cũng không thể bằng các vị sư tỷ Nghi Hòa, Nghi Thanh được còn nói tới việc muốn hạ sát Nhạc Bất Quần thì nhất định tiểu ni chẳng bao giờ làm nổi. á bà bà ơi! Không biết tiểu ni làm thế nào cho phải?

Lệnh Hồ Xung nghe Nghi Lâm nói tới đây mới tỉnh ngộ nghĩ thầm:

- Té ra bọn Nghi Hòa, Nghi Thanh sở dĩ đôn đốc Nghi Lâm luyện kiếm gấp rút không kể ngày đêm là cốt để nàng lên cầm quyền chưởng môn thay tạ Chỗ dụng tâm của họ cực nhọc như vậy cũng chỉ vì có hậu ý với ta mà ra.

Nghi Lâm buồn rầu nói tiếp:

- á bà bà ơi! Tiểu ni thường nói với bà bà là tiểu ni ngày đêm nhớ tới Lệnh Hồ đại cạ Cả lúc nằm ngủ cũng mơ thấy ỵ Tiểu ni nhớ tới y vì y cứu mạng cho tiểu ni mà không nghĩ đến sống chết. Tiểu ni lại nghĩ tới khi y bị thương tiểu ni bồng y mà chạy, ngoài ra tiểu ni còn nhớ lại những lúc cùng y trò chuyện vui cười cùng những khi y bảo tiểu ni kể chuyện cổ tích cho y nghe. Nhất là hôm ở viện Quần Ngọc thuộc huyện Hành Sơn tiểu ni cùng y.... ngủ chung một giường đắp chung một chăn...

Nàng thở dài nói tiếp:

- á bà bà ơi! Tiểu ni biết rõ bà bà không nghe thấy gì nên mới nói rõ những câu chuyện này mà không sợ mắc cỡ nếu cứ để nó chứa chất trong lòng tiểu ni hết ngày này sang ngày khác thì không chừng tiểu ni đến phải phát điên mất. Tiểu ni có nói ra được với bà bà hay khẽ gọi đến tên Lệnh Hồ đại ca thì nỗi uất ức trong lòng mới vơi đi được một vài phần và tâm thần cảm thấy nhẹ nhàng một chút.

Nàng ngừng lại thở hơi rồi khẽ cất tiếng gọi:

- Lệnh Hồ đại ca! Lệnh Hồ đại ca!

Nàng gọi hai câu này đầy vẻ quyến luyến tỏ ra nàng tương tư chàng đến ghi lòng tạc dạ.

Lệnh Hồ Xung nghe nàng gọi không khỏi chấn động tâm

thần. Chàng biết cô tiểu sư muội này đối với chàng rất tử tế nhưng chàng cũng không ngờ nàng lại có mối thâm tình tha thiết đến thế. Mối tình này khiến chàng không khỏi kinh tâm động phách.

Lệnh Hồ Xung cầm lòng không đậu than thầm trong bụng:

- Giả tỷ trong lòng ta chưa có hình ảnh Doanh Doanh thì chẳng khi nào ta nỡ phụ tình mà không lấy cô tiểu sư muội này. Nàng đối với ta bằng một mối tình thâm trọng như vậy ta biết làm thế nào được? Lệnh Hồ Xung hỡi Lệnh Hồ Xung! Ngươi lấy chi để đền đáp mối tình nồng nhiệt của Nghi Lâm tiểu sư muội?

Nghi Lâm khẽ buông tiếng thở dài nói tiếp:

- á bà bà ơi! Gia gia không hiểu lòng tiểu ni! Các vị sư tỷ Nghi Hòa, nghi Thanh cũng đều không hiểu lòng tiểu ni! Tiểu ni nghĩ tới Lệnh Hồ đại ca mà dạ bồn chồn chẳng lúc nào khuây. Tiểu ni cũng biết rằng mình không nên có những ý nghĩ này. Một người đàn bà con gái đã gửi mình vào chốn không môn, xuất gia tu hành thì đâu có thể đêm ngày lúc nào cũng nghĩ tới một chàng trai được? Huống chi chàng trai này lại là chưởng môn bản phái. Hằng ngày tiểu ni ngấm ngầm cầu khẩn Quan Thế âm Bồ Tát ám trợ cho tinh thần mình quên được Lệnh Hồ đại ca.

Nàng ngừng lại một chút hít một hơi chân khí nói tiếp:

- Sáng sớm tiểu ni gõ mõ tụng kinh chiều hôm lại gõ mõ tụng kinh. Trong kinh nói kẻ tu hành phải khám phá ra bài chữ sắc không ở thế gian. Phải mặt ngọc da ngà, hồng nhan tuổi trẻ, tối hậu cung biên thành đống xương trắng. Vinh hoa phú quý vui thú ngày đêm cũng chỉ là một trường xuân mộng. Lời kinh đã dạy dĩ nhiên rất đúng nhưng tiểu ni không biết làm thế nào? Giả tỷ sư phụ còn sống ở thế gian thì tiểu ni cầu xin lão nhân gia chỉ điểm cho con đường sáng sủa. Sáng sớm hôm nay tiểu ni

niệm kinh cầu đức Quan Thế âm Bồ Tát cứu khổ cứu nạn thì trong lòng tiểu ni chợt nhớ tới Lệnh Hồ đại ca liền cầu đức Bồ Tát bảo vệ cho y tai qua nạn khỏi, gặp dữ hóa lành, cùng ám trợ y cùng Nhậm đại tiểu thư nên duyên Tần Tấn, vẹn đạo xướng tùy cho đến thưở răng long đầu bạc suốt đời hưởng thú thanh nhàn. Tiểu ni chỉ mong Lệnh Hồ đại ca sung sướng suốt đời là hay lắm rồi. Tiểu ni lại nghĩ tới mình cầu đức Bồ Tát hết điều nọ đến điều kia cũng thật phiền, không hiểu đức Bồ Tát ưng cho điều gì? Từ nay trở đi tiểu ni chỉ cầu đức Bồ Tát bảo trợ cho Lệnh Hồ đại ca một đời tiêu giao nhàn nhã. Bản tính đại ca chỉ ưa mùi khoái lạc thảnh thơi không muốn có điều chi ràng buộc vậy mong Nhậm đại tiểu thư đừng câu thúc y.

Nghi Lâm nói bằng một giọng rất thành khẩn. Nàng hết lòng hết ý mong cho Lệnh Hồ Xung được khoái lạc ung dung.

Đoạn nàng kéo tay áo Lệnh Hồ Xung ngưng đầu trông vừng trăng tỏ rồi nói:

- Tiểu ni phải về am còn bà bà cũng về chùa nghỉ đi thôi.

Nàng lấy trong bọc ra hai tấm bánh bao nhét vào tay Lệnh Hồ Xung nói:

- á bà bà! Tiểu ni đem món này tặng cho bà bà, bây giờ tiểu ni xin cáo từ.

Nghi Lâm dứt lời đứng dậy.

Bỗng nàng nhìn thẳng vào mặt Lệnh Hồ Xung hỏi:

- á bà bà ơi sao bữa nay bà bà lại không nhìn tiểu ni mà ngoảnh mặt nhìn ra chỗ khác? Phải chăng trong tâm bà bà có điều chi không được thảnh thơi?

Nghi Lâm chờ một lúc không thấy Lệnh Hồ Xung trả lời nàng nói như để mình nghe:

- Bà bà có nghe thấy gì đâu mà ta cứ hỏi hoài mới thật là ngu xuẩn.

Đoạn nàng từ từ cất bước.

Lệnh Hồ Xung ngồi trên hòn đá ngẩn ngơ nhìn bóng sau lưng Nghi Lâm cho tới khi nàng mất hút vào trong bóng tối. Chàng bần thần ôn lại những lời mà Nghi Lâm vừa nói cho chàng nghe. Lần lần từng câu một lướt qua trong đầu óc chàng. Bất giác chàng thuộn mặt ra. Lòng chàng ôm một mối tư tưởng bâng khuâng như buồn rầu như hối hận lại như luyến tiếc. Chính chàng cũng không phân tích được hiện giờ chàng đang nghĩ gì.

Lệnh Hồ Xung ngơ ngẩn xuất thần không biết bao nhiêu lâu.

Bỗng chàng quay lại nhìn xuống dòng nước trong vắt trong khe suối.

Bất giác chàng giật mình kinh hãi vì dưới nước hiện ra hai bóng người sóng vai mà ngồi trên một phiến đá lộn đầu xuống.

Lệnh Hồ Xung tưởng mình hoa mắt chàng định thần nhìn kỹ lại thì rõ ràng là hai bóng người chứ không phải một.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng lưng chàng toát mồ hôi lạnh ngắt. Chàng sợ quá đến nỗi không dám ngoảnh đầu nhìn lại.

Linh Quy Các, Hào Kiệt thụ hình

Lệnh Hồ Xung nhìn bóng dưới nước thì người kia ngồi ở phía sau chàng cách xa không đầy hai thước. Giả tỷ người kia vươn tay ra là có thể điểm vào tử huyệt làm cho chàng phải uổng mạng nhưng chàng sợ quá ngồi ngây ra không biết vọt về phía nào để tránh.

Người đó lần đến sau lưng chàng không một tiếng động nên chàng chẳng hay biết gì, đủ tỏ võ công họ cao thâm đến trình độ khôn lường.

Một ý niệm cổ quái khiến chàng la thầm:

- Quỷ!

Nghĩ tới ma quỷ chàng lại càng bở vía ngồi trơ ra một lúc. Chàng lại nhìn xuống nước.

Nước chảy rung rinh, bóng trăng lộn ngược lờ mờ không nhìn rõ nhưng cũng nhận ra được hai bóng người giống hệt nhau. Hai người đều là đàn bà mặc áo rộng thùng thình, đầu tóc chải mượt quấn lại thành một búi chẳng khác gì nhau, nghĩa là giống hệt người chàng đã hóa trang.

Lệnh Hồ Xung càng nhìn càng khiếp vía, trống ngực đánh hơn trống làng, tưởng chừng trái tim muốn nhảy ra ngoài cửa miệng.

Bất thình lình một luồng dũng khí không biết từ đâu kéo tới khiến chàng quay phắt lại, mặt chàng đối diện với mặt "quỷ" kia.

Lệnh Hồ Xung nhìn rõ đối phương rồi, bất giác chàng hít một hơi khí lạnh. Mắt chàng nhìn rõ đối phương là một người đàn bà đứng tuổi, phảng phất giống như mụ bộc phụ vừa câm vừa điếc ở trên chùa Huyền Không.

Chàng tự hỏi:

- Mụ đến sau lưng mình từ lúc nào? Bằng cách gì? Sao mình lại không hay biết chi hết? Thế này thì thật là kỳ.

Bây giờ chàng đã bớt phần sợ hãi nhưng lại tăng thêm phần kinh dị.

Bất giác chàng buột miệng lên tiếng:

- á bà bà! Bà bà đấy ư? Bà bà làm cho bản nhân phải một phen bở vía.

Thanh âm chàng run run đủ tỏ ngoài mặt tuy chàng ra vẻ bạo dạn mà trong lòng chưa hết kinh hãi.

Chàng nhận thấy bà bà cài búi tóc bằng một cành kinh thoa, mình mặc áo vải xám lợt giống hệt màu áo của chàng.

Lệnh Hồ Xung lại nói tiếp:

- Bà bà miễn trách cho! Trí nhớ của Doanh Doanh thật là tuyệt diệu. Nàng nhớ được bà mặc áo màu này liền hóa trang cho tại hạ giống hệt. bây giờ tại hạ cùng bà bà coi chẳng khác gì chị em sinh đôi.

Chàng thấy nét mặt á bà bà vẫn trơ như gỗ không ra chiều giận dữ cũng chẳng tỏ vẻ vui mừng, chẳng hiểu trong lòng mụ nghĩ gì.

Lệnh Hồ Xung bụng bảo dạ:

- Mụ này thật là cổ quái! Ta hóa trang làm mụ bị mụ nhìn thấy rồi, bây giờ mụ lại tới đây thì ta phải bỏ đi không nên chần chờ ở lại nữa.

Chàng nghĩ vậy liền đứng lên nhìn á bà bà xá một xá rồi nói:

- Đêm đã khuya rồi, tại hạ xin cáo biệt!

Đoạn chàng trở gót nhằm đường cũ ra đi.

Lệnh Hồ Xung mới đi được bảy tám bước đột nhiên chàng thấy một người đứng chắn đường.

Người này chính là á bà bà nhưng không hiểu thân pháp mụ xuất quỷ nhập thần thế nào mà không một tiếng động, không thấy bóng hình mụ đã tới được trước mặt chàng.

Đông Phương Bất Bại lúc đối địch chuyển động thân hình nhanh như chớp nhoáng nhưng vẫn còn nhìn rõ bóng người. Mụ này đột nhiên đứng sững trước mặt tựa hồ ở dưới đất chui lên mới thật là kỳ.

Lệnh Hồ Xung trong lòng xiết bao kinh hãi! Chàng biết đêm nay đúng là đã gặp phải cao nhân, bất giác chàng than thầm:

- Mình hóa trang làm người nào chẳng được mà lại hóa trang làm mụ này, chắc mụ tức giận lắm rồi đây.

Chàng liền xá dài nói:

- Bà bà! Tại hạ có điều mạo phạm, đã cải trang làm bà bà vậy bà bà hãy về đi! Tại hạ sẽ đến chùa Huyền Không tạ tội.

á bà bà vẫn mặt lạnh như tiền chẳng có vẻ chi nóng giận.

Lệnh Hồ Xung lại nói:

- à phải rồi! Tại hạ có nói gì bà bà cũng chẳng nghe tiếng.

Chàng liền cúi xuống, lấy ngón tay viết ra mặt đất mấy chữ:

- Xin lỗi bà bà từ nay trở đi tại hạ không dám thế nữa.

Đoạn chàng đứng ngây người lại thì thấy bà bà vẫn ngơ ngáo đứng đó. Mụ chẳng buồn nhìn đến những chữ chàng vừa viết.

Lệnh Hồ Xung trỏ tay xuống đất lớn tiếng:

- Xin lỗi bà bà từ nay không dám thế nữa.

á bà bà vẫn đứng trơ như pho tượng Bồ Tát ở chùa.

Lệnh Hồ Xung lẩm bẩm:

- Hỏng bét! Chắc mụ không biết chữ rồi!

Chàng lại xá lia lịa luôn mấy cái, giơ tay chỉ trỏ làm hiệu rồi sẽ cởi bỏ tóc, trở lại chân tướng.

Đoạn chàng chắp tay ra chiều xin lỗi. Không biết có phải á bà bà chẳng hiểu ý chàng hay mụ giả vờ mụ cứ đứng trơ không nhúc nhích và tựa hồ không để ý gì.

Lệnh Hồ Xung không biết làm thế nào lại gãi đầu gãi tai nói:

- Bà bà không hiểu thì tại hạ cũng chẳng biết làm thế nào được.

Đoạn chàng né mình lướt qua bên người mụ. Nhưng chân trái chàng vừa cử động thì người á bà bà cũng lấp loáng một cái. Mụ đứng trước mặt chàng rồi.

Lệnh Hồ Xung hít một hơi khí lạnh nói:

- Xin lỗi!

Chàng khoa chân bước sang bên phải rồi đột nhiên vọt qua mé tả lướt đi.

Nhưng chân trái chàng vừa chấm đất thì á bà bà lại đứng chắc trước mặt chàng.

Lệnh Hồ Xung chuồn luôn mấy lần, mỗi lúc một mau lẹ hơn nhưng á bà bà không rời chàng nửa bước, thủy chung mụ vẫn án ngữ trước mặt.

Lệnh Hồ Xung thấy bà bà cứ cản đường hoài thì trong lòng nóng nảy vô cùng, chàng liền vươn tay trái ra đẩy vào bả vai đối phương.

Ngón tay chàng sắp đụng vào vai mụ thì đột nhiên mụ vung bàn tay chém xuống cổ tay chàng.

Lệnh Hồ Xung vội rụt tay về. Tuy động tác của chàng cực kỳ mau lẹ mà lưng bàn tay cũng bị ngón tay út của á bà bà quét trúng. Chàng cảm thấy đau rát chẳng khác gì bị dao khứa.

Chàng thấy mình đuối lý không dám cùng mụ quyết đấu và chỉ mong được chóng thoát thân.

Lệnh Hồ Xung liền cúi xuống muốn chuồn qua mé bên người mụ để lướt đi nhưng chàng vừa chuyển động thân hình đã cảm thấy chưởng phong xô tới.

á bà bà đã phóng chưởng đánh vào đỉnh đầu chàng.

Lệnh Hồ Xung vội nghiêng người đi để tránh nhưng phát chưởng của đối phương phóng ra cực kỳ mau lẹ.

Bỗng nghe đánh "bốp" một tiếng, vai chàng đã bị trúng chưởng.

Người á bà bà cũng bị chấn động. Nguyên phát chưởng của mụ đánh tới vai Lệnh Hồ Xung thì môn Hấp tinh đại pháp trong người chàng tự động phát sinh phản ứng, hút lấy chưởng lực của mụ.

á bà bà đột nhiên thò tay trái ra, hai ngón tay khô đét như chân gà nhọn hoắc nhằm đâm vào mắt Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung kinh hãi vô cùng, vội cúi đầu xuống để tránh khỏi chiêu trảo của đối phương nhưng trường hợp này khiến cho sau lưng chàng có chỗ sơ hở rất lớn. Nếu bị quyền chưởng đánh trúng thì thật là nguy hiểm.

May ở chỗ bà bà lúc nào cũng e sợ Hấp tinh đại pháp của chàng nên không dám thừa chỗ sơ hở đánh vào.

Tay mặt mụ cong đi và đâm ngược lên vẫn nhằm móc mắt

Lệnh Hồ Xung.

Hiển nhiên mụ quyết định chủ ý, bất luận Hấp tinh đại pháp của chàng ghê gớm đến đâu thì ngón tay của mụ mà đâm trúng mắt cũng làm cho chàng phải đui mù. Con mắt là vật mềm nhũn thì chẳng thể nào hút được công lực của người ngoài.

Lệnh Hồ Xung vung tay lên gạt. á bà bà liền xoay bàn tay lại, năm ngón tay của nụ biến thành chiêu trảo chụp xuống mắt bên trái chàng.

Lệnh Hồ Xung lại vung tay trái lên gạt thì ngón tay trỏ bên phải của á bà bà đã nhằm đâm vào lỗ tai bên trái Lệnh Hồ Xung.

á bà bà luôn luôn thay đổi chiêu thức, ngón tay mụ lúc đưa lên lúc đâm xuống cực kỳ mau lẹ! Chiêu thức của mụ rất cổ quái coi như mụ đàn bà nhà quê đánh lộn với người khác, nhưng nó vừa hiểm độc vừa mau lẹ. Chỉ trong mấy chiêu mụ đã bức bách Lệnh Hồ Xung phải lùi hoài.

Nguyên Lệnh Hồ Xung về công phu quyền cước chẳng lấy gì làm cao minh cho lắm, nếu á bà bà không sợ môn Hấp tinh đại pháp mà dám đụng chân tay vào người chàng thì chàng đã liên tiếp bị trúng chưởng của mụ rồi.

Hai bên qua lại thêm mấy chiêu, Lệnh Hồ Xung tự biết môn quyền cước của mình còn kém đối phương rất xa nếu không lấy kiếm ra chiến đấu thì đêm nay khó nỗi thoát thân.

Quyết định chủ ý rồi chàng liền thò tay vào bọc để rút đoản kiếm. Nhưng lúc tay mặt chàng vừa đụng vào chuôi kiếm thì á bà bà đã biết chỗ dụng ý của chàng, mụ liền ra chiêu nhanh như điện chớp. Mụ tấn công bảy tám chiêu liền khiến cho Lệnh Hồ Xung phải né tả tránh hữu chẳng lúc nào rảnh tay để rút kiếm ra.

Lệnh Hồ Xung thấy á bà bà ra chiêu mỗi lúc một tàn độc.

Hiển nhiên chàng chẳng có gì thù oán với mụ mà mụ lại có ý móc mắt chàng thì biết ngay cục diện đêm nay cực kỳ nguy hiểm.

Đột nhiên Lệnh Hồ Xung quát lên một tiếng thật to, tay trái chàng đưa lên che cặp mắt còn tay phải thò vào bọc để rút kiếm, đồng thời chàng đành chịu mụ phóng chưởng và vung cước đánh tới miễn sao rút được trường kiếm ra.

Nhưng giữa lúc ấy đầu chàng bị rít chặt, á bà bà đã nắm được tóc chàng.

Bỗng hai chân Lệnh Hồ Xung giơ cao khỏi mặt đất rồi cả người chàng bị á bà bà nhấc bổng lên. Tiếp theo chàng thấy trời đất quay cuồng. Người chàng bị đưa lên không quay chuyển rất mau.

Nguyên á bà bà nắm tóc Lệnh Hồ Xung rồi kéo mạnh cho người chàng đưa ngang lên rồi quay tít, mỗi lúc một nhanh.

Lệnh Hồ Xung kêu rầm lên:

- Ô hay bà bà làm gì thế này?

Chàng vung tay đá chân loạn lên muốn chụp lấy cánh tay á bà bà thì đột nhiên hai bên nách chàng bị tê chồn. Chàng đã bị mụ điểm trúng huyệt đạo.

Tiếp theo cả sau lưng, trước ngực, đầu, cổ mấy nơi huyệt đạo đều bị điểm trúng. Thế là toàn thân chàng nhũn ra không cử động được nữa.

á bà bà vẫn chưa dừng tay, mụ quay tít người Lệnh Hồ Xung như một cây lưu tinh chùy.

Bên tai Lệnh Hồ Xung chỉ nghe tiếng gió vù vù.

Chàng nghĩ thầm:

- Đời ta đã gặp không biết bao nhiêu chuyện kỳ lạ nhưng

chưa bao giờ bị người nắm tóc xoay mình như chong chóng làm trò chơi như lúc này.

á bà bà xoay Lệnh Hồ Xung cho đến lúc chàng sắp ngất đi mới dừng tay lại.

"Huỵch" một tiếng, mụ đã liệng quăng chàng xuống đất một cái thật mạnh.

Lệnh Hồ Xung nguyên trước không có ý gì thù nghịch với á bà bà nhưng lúc này chàng bị mụ quay còn thiếu chết đi sống lại nên lòng chàng không khỏi căm hận liền cất tiếng thóa mạ:

- Mụ thối tha này! Mụ thật là con người không biết điều, ta mà rút được kiếm ra thì phải đâm mụ lòi ruột mới hả lòng.

á bà bà vẫn lạnh lùng ngó Lệnh Hồ Xung nét mặt trơ như gỗ không lộ vẻ gì tức giận hay mừng vui.

Lệnh Hồ Xung tự nhủ:

- Đánh mụ thì không đánh được rồi. Nếu không mắng nhiếc cho sướng miệng thì ra mình bị thua tọ Nhưng lúc này ta bị mụ kiềm chế nếu mụ biết ta chửi mắng tất còn làm cho ta đau khổ hơn.

Chàng nghĩ vậy liền miệng cười ha hả nhưng lớn tiếng thóa mạ:

- Mụ già thối tha kia! Hoàng thiên biết mụ tâm địa độc ác nên mới làm cho mụ điếc lòi điếc nỗ lại miệng câm như hến không biết cười cũng không biết khóc. Mụ là đưa si ngốc thì tưởng làm con lợn con chó cũng còn sướng hơn.

Lệnh Hồ Xung mắng mỗi lúc một thậm tệ, mặt chàng lại tỏ ra rất hoan hỉ, miệng cười ha hả không ngớt.

Nguyên chàng cười đây chỉ là chuyện giả dối, cười để á bà bà không nghĩ là chàng đang chửi bới nhiếc móc.

Sau chàng thấy mình chửi mắng bao nhiêu mụ cũng không phản ứng bất giác chàng rất lấy làm đắc ý nổi lên tràng cười hô hố.

á bà bà từ từ tiến lại bên Lệnh Hồ Xung, mụ vươn tay trái ra nắm lấy tóc chàng lôi đi xềnh xệch. Mụ đi mỗi lúc một lẹ.

Lệnh Hồ Xung tuy bị điểm huyệt nhưng chưa mất tri giác. Người chàng bị xát xuống đất đau đớn không chịu nổi. Chàng lại lớn tiếng thóa mạ không ngớt. Lúc này chàng có muốn cười cũng cười không ra tiếng được.

á bà bà lôi Lệnh Hồ Xung lên núi.

Chàng nghiêng đầu quan sát địa hình thì thấy mụ đi một lúc rồi rẽ về hướng Tây tức là theo đường lên chùa Huyền Không.

Bây giờ Lệnh Hồ Xung mới đoán ra bọn Bất Giới hòa thượng, Điền Bá Quang, Mạc Bắc Song Hùng , Bảo Đại Sở, Cừu Tùng Niên bị treo chắc là do thủ đoạn của mụ.

Chàng nghĩ rằng nhân vật đến bắt người mà thần không hay quả không biết thì trừ chân tay mụ người khác khó có thể làm được.

Bất giác chàng nhủ thầm:

- Ta đã lên chùa Huyền Không và đã gặp mụ câm điếc này mà tuyệt nhiên không biết một tý gì về mụ thì ra mình ngu ngốc thật. Chẳng những ta không hay biết mà cả những cao nhân như Phương Chứng đại sư, Xung Hư đạo trưởng thấy mụ già cũng không sinh lòng ngờ vực. Vậy tài che dấu bản lãnh của mụ thật là tuyệt hảo.

Rồi chàng lại nghĩ:

- Giả tỷ mụ câm điếc này cũng treo ta lên cây ở Thông Nguyên cốc như bọn Bất Giới đại sư và buộc cổ ta một giải lụa

viết chữ vào bảo ta là một tên đại dâm tặc đệ nhất thiên hạ mới thật là nhục! Ta đã làm chưởng môn phái Hằng Sơn, lại ăn mặc giả đàn bà chẳng vào kiểu cách gì thì còn chi là thể diện nữa? May mụ chỉ lôi ta lên chùa Huyền Không để treo ta ở trên đó, ta khỏi xấu mặt trước mọi người cũng là đỡ lắm.

Lệnh Hồ Xung bản tính khoát đạt. Bữa nay chàng gặp vận xấu nhưng không bị treo lên Hằng Sơn biệt viện cho mọi người hay cũng là một điều đại hạnh trong những sự không may.

Đoạn chàng tự hỏi:

- Chẳng hiểu mụ này có biết lai lịch ta chăng? Hay là mụ thấy ta là chưởng môn phái Hằng Sơn mà ưu đãi ta một vài phần?

Dọc đường người chàng sướt vào đá núi nên toàn thân da thịt bị cứa đứt không biết đến bao nhiêu chỗ. May mặt chàng ở trên cao nên ngũ quan không bị thương tổn.

Khi đến chùa Huyền Không, á bà bà lôi Lệnh Hồ Xung vào đại diện.

Bỗng thấy mụ đóng cửa chùa lại rồi lôi thẳng chàng lên gác tầng cao nhất ở mé tả kêu bằng Linh Quy các.

Ngày trước Lệnh Hồ Xung đã đưa Phương Chứng đại sư cùng Xung Hư đạo trưởng lên Linh Quy các để thương nghị đại sự.

Lệnh Hồ Xung thấy á bà bà lôi mình lên Linh Quy các thì không khỏi giật mình kinh hãi.

Chàng lớn tiếng la:

- Trời ơi! Thôi hỏng to rồi!

Nguyên ngoài Linh Quy các có một cái cầu treo, phía dưới là cái hang sâu muôn trượng.

Lệnh Hồ Xung nghĩ thầm:

- Nếu mụ câm điếc này mà treo mình lên cây cầu đó mà nơi

đây chẳng mấy khi có người đến thì thật là nguy. Trong vòng mười ngày hay nửa tháng mà không ai lên là ta bị chết đói. Nếu vậy thì mụ thật là độc ác.

á bà bà bỏ Lệnh Hồ Xung trên gác rồi một mình mụ đi xuống.

Lệnh Hồ Xung nằm sóng sượt dưới đất.

Chàng tự hỏi:

- Không hiểu lai lịch của mụ câm điếc này ra sao? Ta chẳng biết một chút manh mối gì. Chắc mụ là một danh thủ tiền bối ở phái Hằng Sơn, có khi mụ cũng là một nhân vật như Vu Tẩu. Không chừng mụ là người hầu cận của sư phụ các vị sư thái Định Tĩnh, Định Nhàn. Không hiểu sao mụ lại biết âm mưu của bọn Cừu Tùng Niên toan làm điên đảo phái Hằng Sơn mà bắt chúng treo lên?

Lệnh Hồ Xung nghĩ tới đây cũng yên lòng được một chút, chàng tự nhủ:

- Ta đã là chưởng môn phái Hằng Sơn thì dù sao mụ cũng nghĩ tới chút tình hương hỏa mà không đến nỗi hành hạ quá tệ.

Nhưng rồi chàng lại nghĩ:

- Không khéo ta thay hình đổi dạng thế này mụ không nhận ra được mà coi ta như bọn Trương phu nhân cố ý hóa trang làm mụ vào đây nằm vùng để âm mưu quấy rối phái Hằng Sơn thì ta không khỏi bị coi là kẻ thù. Trường hợp này ta sẽ bị đau khổ hơn. Như thế lại càng hỏng bét.

Trong đầu óc Lệnh Hồ Xung lúc này những mối hoài nghi nổi lên như sóng cồn. Chàng không sao đoán được hậu quả về vụ xúi quẩy này.

Chàng vẫn không nghe thấy tiếng động bước chân lên thang lầu mà á bà bà lại lên tới nơi.

Trong tay mụ cầm một sợi giây.

Mụ cột chân tay Lệnh Hồ Xung lại.

Lệnh Hồ Xung không nói gì nữa mà chân tay không cử động được nên để mặc mụ muốn làm gì thì làm.

á bà bà cột chân tay Lệnh Hồ Xung lại rồi rút trong bọc ra một mảnh vải vàng buộc vào cổ chàng.

Lệnh Hồ Xung nổi tính hiếu kỳ. Chàng muối coi xem trên mảnh vải đó viết những chữ gì. Nhưng giữa lúc ấy, hai mắt chàng bỗng dưng tối sầm.

Nguyên á bà bà đã lấy mảnh vải đen bịt mắt chàng lại.

Lệnh Hồ Xung lẩm bẩm:

- Mụ này vừa câm vừa điếc mà đầu óc rất minh mẫn. Mụ biết ta muốn nhìn mảnh vải liền bưng mắt lại không cho nhìn thấy. Vậy đầu óc mụ có lẽ thông minh hơn cả người thường.

Rồi chàng bụng bảo dạ:

- Lệnh Hồ Xung này bất quá là một tên lãng tử giang hồ, thiên hạ đều biết tiếng vậy những chữ viết vào mảnh vải đó dĩ nhiên chẳng tử tế gì, ta không nhìn thấy cũng xong.

Lệnh Hồ Xung cảm thấy cổ tay và gót chân bị rít chặt, rồi cả người chàng đưa lên không. Chàng đã bị treo lên xà nhà.

Lệnh Hồ Xung nổi giận đùng đùng lại lớn tiếng thóa mạ.

Tuy chàng thích làm huyên náo nhưng lòng chàng lại rất tinh tế, chàng tự nhủ:

- Ta chỉ biết già mồm chửi mắng thì khó mà thoát thân được. Bây giờ ta nên từ từ vận khí để thông huyệt đạo chờ khi lấy được kiếm cầm tay là có thể kiềm chế mụ câm điếc này để treo mụ lên. Ta cũng sẽ buộc vào cổ mụ một tấm vải vàng. Nhưng không hiểu nên viết vào tấm vải đó những chữ gì?

Rồi chàng tự trả lời:

- Ta viết quách "Thiên hạ đệ nhất đại ác bà".

Đoạn chàng lắc đầu lẩm bẩm:

- Không được! Cho mụ là đệ nhất thiên hạ thì bất cứ đệ nhất gì gì không chừng mụ cũng vui sướng. vậy ta viết "Thiên hạ đệ thập bát ác bà" để mụ nghĩ cho vớ đầu cũng không ra được 17 mụ ác bà đứng trên mụ là ai?

Lệnh Hồ Xung lại lắng tai nghe động tĩnh thì không thấy tiếng hô hấp. á bà bà đã xuống khỏi gác rồi.

Lệnh Hồ Xung bị treo đến mấy giờ bụng đói meo. Nhưng chàng vận khí thấy huyệt đạo dần dần khai thông thì trong bụng mừng thầm.

Đột nhiên người chàng đu đi một cái. Tiếp theo chàng nghe đánh "huỵch" một tiếng. Người chàng bị rớt xuống cầu thang lầu.

Nguyên á bà bà đã thả giây ra nhưng mụ trở lại lúc nào chàng cũng chẳng hay biết gì hết.

á bà bà cởi tấm khăn bịt mặt Lệnh Hồ Xung ra. Những huyệt đạo trên cổ chàng chưa khai thông nên không thể cúi xuống nhìn tấm khăn vải vàng được. Chàng chỉ ngó thấy một chữ "nương" ở cúi cùng.

Bất giác chàng la thầm:

- Hỏng bét. mụ viết chữ "nương" tất nhiên cho mình là một người đàn bà. Chẳng thà mụ bảo mình là dâm tặc lãng tử hay gì gì cũng không sao. Nay mụ lại coi mình là phụ nữ thì còn ra thể thống gì nữa?

Bỗng thấy á bà bà với lấy một cái bát lớn ở trên bàn đem lại chàng nghĩ bụng:

- Không hiểu mụ cho mình uống nước hay ăn cháo? Giá có rượu uống thì tốt hơn.

Đột nhiên chàng cảm thấy trên đầu nóng bỏng. Chàng không nhịn được la lên một tiếng:

- Trời ơi!

Té ra trong bát đựng nước nóng. Mụ cầm bát nước nóng dội vào đầu Lệnh Hồ Xung cho tóc ướt đẫm.

Lệnh Hồ Xung lại lớn tiếng thóa mạ:

- Tặc bà nương! Mụ làm gì thế này?

Chàng thấy mụ lấy trong bọc ra một lưỡi dao cạo thì không khỏi giật mình kinh hãi.

Lại nghe đánh "roạt" một tiếng. Da đầu chàng hơi đau. Á bà bà cạo đầu chàng.

Lệnh Hồ Xung vừa kinh hãi vừa tức giận, chàng không hiểu mụ điên khùng này làm trò gì?

Sau một lúc đầu chàng bị cạo sạch hết. Chàng nghĩ bụng:

- Được rồi! Lệnh Hồ Xung bữa nay làm hòa thượng. Chao ôi! không phải rồi! ta mặc quần áo phụ nữ thì phải làm ni cô chứ làm hòa thượng thế nào được?

Đột nhiên chàng nhớ tới Doanh Doanh miệng lẩm bẩm:

- Nàng đã nói đùa bảo chàng cải trang làm ni cô không ngờ lời nàng quả nhiên ứng nghiệm. E rằng chuyến này phải rắc rối to. Không chừng mụ ác phụ này đã biết ta là ai. Mụ thấy ta là trai đương thì mà làm chưởng môn phái Hằng Sơn thì có điều không ổn. Chẳng những mụ cạo đầu ta không chừng mụ còn... cắt bộ sinh dục để ta hết đường làm ô uế nơi cửa Phật thanh tịnh. Mụ này đã tập trung với phái Hằng Sơn mà mụ nổi cơn điên thì việc gì mụ cũng dám làm tới. Lệnh Hồ Xung này bữa

nay gặp cơn đại nạn không đi luyện Tịch tà kiếm pháp thì cũng không được nữa.

Á bà bà cạo trọc đầu Lệnh Hồ Xung rồi quét sạch những tóc tai của chàng đi.

Lệnh Hồ Xung nghĩ tới việc khẩn cấp nhất là thử vận nội lực để đả thông những huyệt đạo bị phong tỏa.

Chàng cảm thấy mấy chỗ huyệt đạo bị điểm đã nhúc nhích được thì đột nhiên mấy huyệt đạo ở sau lưng và bả vai lại bị mụ thọc tay vào điểm.

Lệnh Hồ Xung buông tiếng thở dài. Cả mấy tiếng "ác bà nương" chàng cũng không muốn thóa mạ nữa.

Á bà bà cởi tấm vải vàng buộc trên cổ chàng đặt xuống một bên.

Lệnh Hồ Xung bây giờ mới trông rõ dòng chữ viết: "Thiên hạ đệ nhất đại hạt tử, bất nam bất nữ ác bà nương".

Chàng la thầm:

- Té ra mụ ác bà này giả câm giả điếc. Mụ biết nghe biết nói hẳn hoi, nếu không thì sao Bất Giới hòa thượng đại sư bảo ta là kẻ đui mắt thứ nhất thiên hạ mụ cũng biết? Chắc là trong khi Bất Giới hòa thượng nói chuyện với con gái mụ đứng bên nghe lén. Cả lúc Nghi Lâm tiểu sư muội nói với ta nữa chắc mụ cũng nghe thấy hết rồi.

Chàng liền lên tiếng:

- Mụ đừng giả vờ nữa. Mụ không phải là người câm điếc.

Nhưng Á bà bà không lý gì đến chàng mụ vươn tay ra cởi áo chàng.

Lệnh Hồ Xung cả kinh la lên:

- Mụ làm gì thế này?

Chàng không hiểu Á bà bà không nghe tiếng thật hay giả vờ.

"Roạt" một tiếng! Mụ đã xé cái áo đàn bà mà Lệnh Hồ Xung mặc vào mình thành hai mảnh rồi quẳng xuống.

Lệnh Hồ Xung càng kinh hãi kêu thét lên:

- Mụ mà động đến một sợi lông của ta là ta chém mụ nát ra như tương đó!

Nhưng chàng lại nghĩ:

- Cả mái tóc của mình mụ đã cạo sạch trơn thì còn nói gì đến chuyện mụ không dám đụng đến một sợi lông.

Á bà bà lấy một hòn đá mài dao nhỏ bé đổ nước vào rồi cầm lưỡi dao cạo mài qua mài lại. Mụ giơ ngón tay để thử dao lộ ra vẻ vừa lòng.

Mụ đặt lưỡi dao xuống một bên rồi lấy trong bọc ra một cái bình sứ. Ngoài bình có đề năm chữ "Thiên hương đoạn tục giao".

Kịch câm đạo diễn rất hùng hồn

Lệnh Hồ Xung bị kiếm thương nhiều lần đã dùng qua Thiên hương đoạn tục giao là một thứ linh dược rất thần hiệu của phái Hằng Sơn nên chàng vừa ngó thấy chiếc bình không cần nhìn đến chữ đã hiểu đó là thuốc trị thương rồi.

Thiên hương đoạn tục giao là thuốc rịt vào vết thương. Ngoài ra còn thứ thuốc uống cũng rất hiệu nghiệm kêu bằng Bạch vân hùng đởm hoàn.

Quả nhiên mụ lại móc trong bọc ra một chiếc bình sứ đựng Bạch Vân hùng đởm hoàn.

Những điều tiên đoán của Lệnh Hồ Xung quả nhiên đã đúng sự thực chàng không ngớt là thầm:

- Trời ơi! Nguy to rồi!

Bà bà lại lấy trong bọc ra mấy mảnh vải trắng dùng làm băng buộc vết thương. Hiện giờ bao nhiêu vết thương cũ trong người Lệnh Hồ Xung đã lành hết vậy mụ sắp sẵn những thứ này hiển nhiên là mụ sẽ gây thương tích mới trên người chàng.

Bà bà lấy đủ đồ ra rồi hai mắt nhìn chằm chằm vào Lệnh Hồ Xung.

Sau một lúc mụ xách người chàng đặt lên phản gỗ.

Nét mặt mụ vẫn trơ như đá mà mắt cứ nhìn chằm chặp vào mặt chàng.

Lệnh Hồ Xung đã trải hàng trăm trận chiến đấu dù chàng có bị trọng thương hay bị địch vây hãm nguy ngập cũng chẳng sờn

lòng thế mà hiện giờ ở trước mặt một mụ già chàng lại xao xuyến không bút nào tả xiết.

Mụ già từ từ giơ lưỡi dao cạo lên. ánh đèn chiếu vào hào quang lấp loáng càng khiến cho Lệnh Hồ Xung khiếp vía. Trán chàng toát mồ hôi lạnh ngắt nhỏ giọt xuống áo.

Đột nhiên trong đầu óc chàng hiện lên một tia sáng, chàng liền bật tiếng la:

- Mụ đúng là vợ của Bất Giới hòa thượng!

Bà bà giật nẩy mình lên lùi lại một bước miệng lắp bắp:

- Sao.... ngươi.... lại biết.... ?

Thanh âm ú ớ lại bặp bẹ từng tiếng chẳng khác gì con nít mới học nói.

Lệnh Hồ Xung lúc buột miệng nói câu đó, trong đầu óc chàng chưa kịp suy tính. Chàng nghe mụ hỏi bất giác miệng lẩm bẩm:

- Ừ nhỉ! Sao ta lại biết thế?

Đoạn chàng cười lạt đáp:

- Ồ! Ta biết hẳn chứ! Ta biết đã lâu rồi!

Miệng chàng đáp vậy trong lòng không ngớt tự hỏi:

- Sao ta lại biết thế? Sao ta lại biết thế?

Rồi chàng tự trả lời:

- à phải rồi! Mụ buộc vào cổ Bất Giới hòa thượng mảnh vải có viết câu "Con người phụ tình bạc hãnh, hiếu sắc tham dâm đệ nhất thiên hạ". Đúng rồi! Ngoài Bất Giới hòa thượng trên đời chỉ có một mình vợ lão là biết đến tám chữ "Phụ tình bạc hãnh, hiếu sắc tham dâm" không phải mụ thì còn ai vào đấy?

Chàng liền lớn tiếng hỏi:

- Trong lòng mụ vẫn tưởng nhớ không lúc nào quên con

người phụ tình bạc hãnh, hiếu sắc tham dâm. Nếu không thế thì sao mụ lại cắt đứt dây khi lão treo mình tự tử, sao mụ lại cất giấu lưỡi dao không để lão cứa cổ tự tử? Hạng người phụ tình bạc hãnh, tham dâm hiếu sắc như lão sao không để chết quách đi cho rồi?

Bà bà lạnh lùng đáp:

- Để lão chết một cách chóng vánh như vậy chẳng hóa ra làm phước cho lão ư?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Mụ làm tội lão đủ điều. Mười mấy năm trời lão lòng nóng như lửa đốt chạy từ Quan Ngoại sang đất Tây Tạng, lại từ Mạc Bắc xuống đến Tây Vực tìm kiếm mụ khắp nơi còn mụ ung dung ở lại hưởng phúc trên chùa này mà vẫn chưa hả dạ ư?

Bà bà hỏi:

- Tội lão đáng thế, mình làm mình chịu còn kêu ai được? Lão đã lấy ta làm vợ sao còn trêu cợt người đàn bà khác?

Lệnh Hồ Xung hỏi lại:

- Ai bảo lão trêu cợt đàn bà? Người ta nhìn con gái của mụ thì lão đưa mắt ngó người ta có chi là tệ?

Bà bà đáp:

- Đàn ông đã có vợ còn đi dòm ngó đàn bà là không được đâu.

Lệnh Hồ Xung thấy mụ vô lý liền hỏi:

- Mụ là đàn bà có chồng sao còn dòm ngó đàn ông?

Bà bà tức giận quát:

- Ta ngó đàn ông hồi nào? Sao ngươi dám ăn nói càn rỡ?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Hiện giờ mụ đang nhìn ta đó thôi! Chả lẽ ta không phải đàn

ông hay sao? Bất Giới hòa thượng bất quá chỉ ngó người ta mấy lần. Còn mụ lại lôi đầu nắm tóc, đụng cả vào da thịt tạ Ta nhắc cho mụ biết "Nam nữ thọ thọ bất thân." Mụ chỉ đụgn vào da ta là phạm đến giới luật thanh quy May ở chổ mụ mới sờ vào da đầu ta, chứ chưa đụng đến da mặt. Không thì đức Quan âm Bồ Tát nhất định chẳng buông tha mụ.

Lệnh Hồ Xung cho là mụ này chỉ quanh quẩn trong chốn am thiền, không qua lại trần tục, chẳng hiểu gì thế sự, nên chàng hăm dọa mấy câu với hy vọng mụ sợ tội lỗi không dám hạ dao xẻo vào những chỗ khác trong người chàng.

Không ngờ mụ đáp ngay:

- Bây giờ ta chặt chân tay hay cắt đầu ngươi cũng chẳng cần phải đụng tay vào mình ngươi.

Lệnh Hồ Xung nói cứng:

- Được lắm! Mụ muốn chặt chân tay hay chặt đầu ta thì cứ việc tùy tiện, ta quyết chẳng chau mày!

Bà bà cười lạt đáp:

- Nói chơi vậy thôi. Dù ta có giết ngươi cũng chẳng khi nào để ngươi chết một cách ngon lành như vậy đâu.

Mụ ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Bây giờ ngươi chỉ có hai đường phải chọn lấy một. Một là ngươi lấy Nghi Lâm làm vợ cho lẹ đi, để y khỏi vì tưởng nhớ ngươi mà dung nhan tiều tụy rồi hao mòn đến chết. Nếu ngươi không chịu điều này thì ta phải tính đến điều thứ hai là hoạn ngươi để ngươi biến thành một giống quái vật nam chẳng ra nam, nữ chẳng ra nữ. Trường hợp ngươi chịu lấy Nghi Lâm thì không được sàm sỡ với một con đàn bà vô sỉ nào khác nữa.

Lệnh Hồ Xung hỏi lại:

- Tại hạ cũng công nhận Nghi Lâm cố nhiên là một vị hảo cô nương, nhưng chẳng lẽ ở trên đời ngoài y, bao nhiêu đàn bà con gái đều là hạng vô sỉ mặt dầy hết hay sao mà bà bà vơ đũa cả nắm?

Bà bà đáp:

- Ta nói có trật cũng chẳng trật bao nhiêu. Đứa nào có hay cũng chẳng hay hơn mấy tý. Ngươi có ưng chịu lời ta hay không thì nói mau đi!

Mười mấy năm nay mụ giả câm giả điếc, lâu ngày không nói, miệng lưỡi cứng đợ Bây giờ mụ nói bấy nhiêu lời mới trở lại linh hoạt như trước.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Nghi Lâm tiểu sư muội là một người bạn rất tốt của tại hạ. Nếu nàng biết mụ bức bách tại hạ là nàng bực mình lắm đó!

Bà bà nói:

- Ngươi mà ưng chịu lấy y làm vợ thì y vui vẻ khôn xiết, dù có bao nỗi hờn giận cũng tiêu tan hết không bực mình với ta đâu mà ngại.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Nàng là người xuất gia đã phát thệ không đi lấy chồng. Nếu nàng động lòng phàm tục tất bị Bồ Tát quở phạt.

Bà bà nói:

- Ngươi cũng làm hòa thượng thì đức Bồ Tát có quở phạt cũng chẳng quở phạt một mình y mà thôi. Vã lại ta đã cạo trọc đầu ngươi rồi mà ngươi không làm hòa thượng thì ta uổng công hay sao?

Lệnh Hồ Xung không nín được, bật lên tràng cười ha hả nói:

- Té ra mụ cạo trọc đầu tại hạ là có ý muốn cho tại hạ làm hòa

thượng và lấy vãi trẻ làm vợ. Ông chồng bà trước đã làm như vậy bây giờ bà lại rập khuôn khổ của lão hay sao?

Bà bà đáp:

- Chính là thế đó.

Lệnh Hồ Xung bật cười, hỏi tiếp:

- Không được đâu! Trong thiên hạ thiếu gì người trọc đầu? Chẳng ai bắt buộc hễ trọc đầu đều là phải làm sư.

Bà bà nói:

- Cái đó dễ lắm! Bây giờ ta điểm thêm vào đầu ngươi mấy vết thương là đủ. Trọc đầu không chưa nhất định là sư, nhưng trọc đầu lại có nốt hương thì phải làm hòa thượng.

Mụ nói rồi toan đốt hương động thủ.

Lệnh Hồ Xung vội ngăn cản:

- Hãy khoan! Hãy khoan! Việc xuất gia đầu Phật cần phải người cam tâm tình nguyện mới được. Có lý đâu lại bắt buộc người ta phải xuất gia bao giờ?

Bà bà đáp:

- Ngươi mà không làm hòa thượng thì cũng phải làm thái giám.

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Mụ đàn bà điên khùng này dám làm những việc mụ đã nói ra. Vậy ta phải tìm kế hoãn binh.

Chàng nghĩ vậy liền hỏi:

- Bà bà bảo tại hạ làm thái giám cũng được. Nhưng vạn nhất mà sau này tại hạ hồi tâm chuyển ý muốn lấy Nghi Lâm tiểu sư muội làm vợ há chẳng hỏng bét? Như vậy mụ đã vô tình làm hại cuộc đời của cả hai người.

Bà bà tức giận đáp:

- Chúng ta là con nhà võ, làm việc gì phải chóng vánh dứt khoát. Một lời là quyết định, sao còn thay lòng đổi dạ, hồi tâm chuyển ý. Làm hòa thượng là hòa thượng, làm thái giám là thái giám. Đã là nam tử hán đại trượng phu có lý đâu ăn nói nửa nạc nửa mỡ.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Đã làm thái giám thì không còn là nam tử hán đại trượng phu được nữa.

Bà bà tức giận hỏi:

- Ta đang bàn chuyện đứng đắn, sao ngươi còn nói giỡn?

Lệnh Hồ Xung bụng bảo dạ:

- Nghi Lâm tiểu sư muội tính tình nhu thuận lại dung nhan xinh đẹp. Hơn nữa nàng đối với ta có mối thâm tình thì ta lấy nàng làm vợ cũng là một điều rất may trong đời người. Nhưng ta phụ Doanh Doanh thế nào được? Nếu ta bị mụ bức bách một cách vô lý thì chịu chết còn hơn chịu nhục.

Chàng nghĩ vậy liền nói:

- Bà bà! Tại hạ xin hỏi một câu:

Hạng đàn ông mà vô tình bạc hãnh, tham dâm hiếu sắc có phải là người tử tế không?

Bà bà đáp:

- Cái đó lọ là còn phải hỏi? Hạng người như thế thì kém cả giống chó lợn, mà lại là tấm thân nam tử thì thật uổng quá!

Lệnh Hồ Xung nói:

- Phải rồi! Nghi Lâm tiểu sư muội người đã xinh đẹp lại đối với tại hạ rất tử tế vậy vì sao tại hạ không thể lấy nàng được, mụ có biết không? Chỉ vì tại hạ đã ước hẹn cuộc hôn nhân với một

vị cô nương khác. Cô này lại có cái ơn nặng tầy non với tại hạ. Dù tại hạ có tan xương nát thịt cũng quyết không phụ nàng. Nếu tại hạ phụ nàng thì thành kẻ vô tình bạc nghĩa tham dâm hiếu sắc đệ nhất thiên hạ? Cái đệ nhất này là của Bất Giới đại sư có lý nào tại hạ cướp lấy?

Bà bà nói:

- Vị cô nương đó ta đã biết rồi, thị là Nhậm đại tiểu thư ở Ma giáo. Ngày trước ngươi bị bọn Ma giáo bao vây tại đây rồi thị cứu ngươi chứ gì?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Phải rồi! Bà bà cũng đã trông thấy vị cô nương đó rồi.

Bà bà nói:

- Vụ này dễ lắm! Ta bảo nàng ruồng bỏ ngươi chứ không phải ngươi phụ tình bạc hãnh là xong.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Nhất định nàng không bỏ tại hạ. Nàng đã hy sinh cho tại hạ thì tại hạ cũng phải hy sinh cho nàng. nghĩa là không ai phụ ai đâu.

Bà bà nói:

- Ta e rằng đến lúc tối hậu thị không tự chủ được. Trong Hằng Sơn biệt viện thiếu gì hạng đàn ông thối thả Để ta kiếm cho thị một tên làm chồng là xong.

Lệnh Hồ Xung tức giận lớn tiếng:

- Mụ nói nhăng gì thế?

Bà bà hỏi lại:

- Ngươi tưởng ta không làm được chăng?

Mụ chạy ra cửa bỏ đi một lúc trở lại trong tay mụ đã xách một

thiếu nữ bị cột chân tay.

Lệnh Hồ Xung nhìn ra thì thiếu nữ này chính là Doanh Doanh.

Lệnh Hồ Xung thấy vậy cả kinh. Chàng không ngờ Doanh Doanh lại lọt vào tay mụ. Nhưng chàng nhìn thấy người nàng dường như không bị thương mới hơi yên dạ liền cất tiếng gọi:

- Doanh Doanh! Doanh muội đã đến đấy ư?

Doanh Doanh tủm tỉm cười đáp:

- Xung lang cùng mụ nói chuyện những gì tiểu muội đã nghe rõ cả rồi. Xung lang bảo quyết không vô tình bạc hãnh với tiểu muội khiến tiểu muội rất lấy làm hoan hỉ.

Bà bà quát lên:

- Trước mặt ta không được nói chuyện đê hèn vô sỉ như vậy! Cô bé kia! Cô muốn lấy hòa thượng hay thái giám?

Doanh Doanh thẹn đỏ mặt lên đáp:

- Mụ chê người ta ăn nói ti tiện mà sao lại thốt ra lời khó nghe thế?

Bà bà nói:

- Ta đã nghĩ kỹ và bảo thằng lỏi Lệnh Hồ Xung ruồng bỏ cô để lấy Nghi Lâm nhưng gã quyết không chịu.

Lệnh Hồ Xung lớn tiếng reo:

- Từ lúc mụ mở miệng nói năng bây giờ mới được câu tử tế.

Bà bà nói:

- Thôi bây giờ thế này vậy! Lão nhân gia muốn việc tốt lành đành chịu nhượng bộ một bước là cho phép thằng lỏi Lệnh Hồ Xung lấy cả hai cô Gã có làm hòa thượng thì mới lấy được hai người. Bằng gã làm thái giám thì một người lấy cũng không

xong. Nhưng sau khi thành hôn ngươi không được khinh khi con gái tạ Các ngươi phải coi nhau đồng đều có điều cô lớn tuổi hơn thì để Nghi Lâm gọi cô bằng tỷ tỷ là yên chuyện.

Lệnh Hồ Xung ngập ngừng:

- Tại ha...

Nhưng chằng vừa mở miệng liền bị điểm vào á huyệt không thốt ra lời được nữa.

Bà bà lại điểm vào á huyệt Doanh Doanh rồi nói:

- Lão nhân gia quyết định như vật là không cho bọn ngươi được giải thích chi hết. Thằng lỏi kia! Ngươi được hai cô vợ nhan sắc nguyệt thẹn hoa nhường thì câm miệng đi còn nói gì nữa? Hừ lão trọc Bất Giới thật không được việc gì! Lão thấy con gái mang bệnh tương tư chỉ nóng nảy bồn chồn một cách vô ích, bây giờ lão nhân gia mới ra tay một cái mà đã thành công.

Mụ dứt lời tung mình nhảy ra khỏi phòng.

Lệnh Hồ Xung cùng Doanh Doanh chỉ nhìn nhau mà cười. Nói không được mà vẫy tay một cái cũng không xong.

Lệnh Hồ Xung nhìn Doanh Doanh chằm chặp.

Lúc này mặt trời mới mọc, ánh triều dương lọt qua khe cửa chiếu vào. Cây hồng chúc trên bàn hãy còn đang cháy, ngọn lửa không ngớt lay động. Làn khói bạc nhẹ nhàng lướt qua bộ mặt ngọc của Doanh Doanh càng tăng thêm vẻ kiều diễm.

Nàng đưa mắt nhìn lưỡi dao cạo bỏ dưới đất cùng bình thuốc và những băng vải để trên ghế, mặt lộ vẻ trào lộng dường như để nói với Lệnh Hồ Xung:

- Hú vía! Hú vía.

Nhưng nàng lập tức đưa mắt nhìn ra chỗ khác. Nàng cúi đầu xuống mặt đỏ bừng lên dường như để tự trách:

- Chuyện này không nên ăn nói ra miệng mà cũng chẳng nên nghĩ tới mới phải.

Lệnh Hồ Xung thấy nàng thẹn thùng e lệ tỏ ra con người chính định không lộ vẻ dâm tà. Nàng còn tựa hồ bẽn lẽn bị chàng bắt gặp nàng đang nghĩ chuyện gì. Trong lòng không khỏi bâng khuâng chàng ước thầm trong bụng:

- Giả tỷ lúc này ta được tự do mà nàng không thể cử động thì ta quyết lại ôm chặt lấy nàng mà hôn một cái. Dù nàng có thẹn đến đâu cũng hết đường chạy trốn.

Bộng thấy nhãn quang nàng xoay trở lại chạm vào ánh mắt Lệnh Hồ Xung.

Nàng lại quay đi lập tức. Mầu hồng trên mặt đã dần dần tan đi thì đột nhiên bây giờ lại đỏ đến mang tai.

Lệnh Hồ Xung tự nhủ:

- Ta muốn kiên trì một lòng một dạ với Doanh Doanh nhưng bị mụ ác bà nương bức bách ta phải thành thân với Nghi Lâm. Ta đành diễn kịch sơ qua để chờ mụ giải khai huyệt đạo sẽ tính. Một khi kiếm vào tay chẳng lẽ ta còn sợ mụ nữa sao? Mụ ác bà nương này tuy công phu quyết cước rất tinh thâm nhưng đem so với Tả Lãnh Thiền và Nhậm giáo chủ thì mụ hãy còn kém xạ Về kiếm pháp nhất định mụ chẳng thể nào địch nổi tạ Mụ chủ ý vào chân tay mau lẹ mà qua lại không phát ra tiếng động để đánh lén một cách đột ngột khiến người ta không kịp đề phòng. Nếu ra tay đánh nhau thật sự thì chắc Doanh Doanh còn hơn mụ được mấy phần mà Bất Giới hòa thượng cũng chẳng thua kém mụ.

Trong lòng ngẫm nghĩ chàng ngơ ngẩn xuất thần.

Bỗng chàng trở lại thực tế đưa mắt nhìn Doanh Doanh thì thấy nàng cũng đương nhìn mình. Lần này nàng không hổ thẹn

như trước hiển nhiên nàng đã quên vụ chàng suýt phải làm thái giám.

Lệnh Hồ Xung thấy Doanh Doanh đưa mắt nhìn chênh chếch lên. Khóe miệng nàng treo một nụ cười chàng biết là nàng đang ngó cái đầu trọc tếu của mình mà nghĩ tới chàng làm hòa thượng chứ không phải làm thái giám.

Lệnh Hồ Xung nổi lên tràng cười khanh khách mà không cười được ra tiếng.

Chàng thấy Doanh Doanh càng cười tươi hơn nữa rồi mắt nàng đưa đi đưa lại ra chiều dí dỏm. Nàng nháy mắt bên trái một cái lại nháy mắt bên phải một cái mà chàng không hiểu nàng có dụng ý gì tự hỏi:

- Nàng nháy mắt hai cái để làm gì? ồ phải rồi! Chắc nàng chế diễu ta sắp lấy hai vợ.

Chàng liền nháy mắt bên trái một cái rồi giữ vẻ mặt rất nghiêm cẩn ra chiều bảo nàng:

- Tiểu huynh chỉ lấy một mình Doanh muội mà thôi để tỏ lòng thủy chung duy nhất, quyết chẳng nhị tâm.

Doanh Doanh khẽ lắc đầu nháy mắt hai cái dường như để khuyên nhủ:

- Lấy hai người cũng được chứ sao?

Lệnh Hồ Xung vừa nháy mắt bên tả một cái vừa muốn gục gặc lắc cái đầu tỏ vẻ cương quyết nhưng mọi huyệt đạo trong toàn thân bị điểm nhiều quá không sao cử động được. Vả mặt chàng tỏ ra rất thành khẩn.

Doanh Doanh khẽ gật đầu ra chiều hiểu ý, nhãn quang nàng lại chuyển qua ngó lưỡi dao cạo, lắc lắc cái đầu.

Lệnh Hồ Xung dương cặp mắt chăm chú nhìn nàng. Hai

người ngồi cách nhau đến hơn một trượng nhờ cặp mắt để thông cảm lẫn nhau.

Họ cảm thấy nói được hay không cũng vậy mà thôi. Hai người còn nhận rõ tình ý đối phương rất minh bạch, không còn chút nào đáng hoài nghị Cả hai cùng cho rằng chẳng những việc có lấy Nghi Lâm hay không chẳng quan hệ gì mà cả việc làm hòa thượng hay làm thái giám cũng không khẩn yếu.

Thậm chí họ còn coi thường cả đời người. Sống cũng vậy mà chết cũng thế thôi. Họ đã được hòa điệu nhạc lòng trong khoảnh khắc này là đủ mãn nguyện lắm rồi. Khoảnh khắc lúc này coi bằng một thời gian vĩnh cửu dài liên miên bất tuyệt như từ ngày có trời và đất và còn dài vô tận về sau. Dù trời long núi lở cũng không làm tiêu ma được thời khắc bất diệt.

Hai người ngơ ngẩn xuất thần không biết đã bao lâu bỗng nghe tiếng bước chân người lên cầu thang.

Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh đang thả tâm hồn vào cõi mộng bất diệt bỗng choàng tỉnh giấc.

Đột nhiên lại nghe thanh âm trong trẻo của thiếu nữ cất lên hỏi:

- á bà bà! Bà bà dẫn tiểu ni tới đây làm chi?

Đúng là thanh âm của Nghi Lâm.

Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh còn nghe rõ tiếng hai người tiến vào phòng bên cạnh ngồi xuống bà bà thủng thẳng đáp:

- Ngươi đừng kêu ta là á bà bà nữa! Vì ta không phải là người câm.

Nghi Lâm kinh hãi thét lên:

- Bà bà.... bà bà không câm ư? Bà khỏi rồi hay sao?

Bà bà đáp:

- Trước nay ta vẫn không câm.

Nghi Lâm lại ấp úng hỏi:

- Thế thì bà bà.... cũng không điếc.... bà đã nghe thấy hết mọi điều mà tiểu ni nói với bà bà.... trong mấy tháng nay rồi hay sao?

Thanh âm nàng còn đầy vẻ khủng khiếp và hờn giận.

Bà bà cất giọng ôn tồn đáp:

- Hài tử! Can chi ngươi phải sợ hãi? Ta nghe rõ những lời ngươi nói càng hay chứ sao?

Lệnh Hồ Xung mới nghe thấy đây là lần đầu giọng nói của mụ đượm vẻ ôn nhụ Hiển nhiên trái tim mụ không phải rắn như đá. Mụ đã lộ vẻ thương yêu khi nói với con gái.

Bọn ác ôn đột nhập Linh Quy Các

Nghi Lâm hỏi:

- Y làm thái giám ư? Thái giám là cái gì?

Bà bà khó tìm lời giải thích thái giám nghĩa là gì.

Mụ liền hắng dặng một tiếng rồi đáp:

- Thái giám là một chức ty tiện ở trong triều chuyên việc phục thị Hoàng Đế và Hoàng Hậu.

Nghi Lâm nói:

- Lệnh Hồ đại ca là con người cao ngạo, không chịu kẻ khác ràng buộc thì khi nào y lại làm cái chức hầu hạ Hoàng Đế và Hoàng Hậu? Tiểu ni tưởng đến làm Hoàng Đế y còn chẳng muốn thì nói chi đến chuyện làm thái giám để phục thị Hoàng Đế Hoàng Hậu?

Bà bà liền đáp:

- Đây là nói tỷ dụ chứ không phải gã làm thái giám thật sự để hầu hạ Hoàng Đế và Hoàng Hậu. Ta bảo gã làm thái giám tức là không sanh con đẻ cái được mà thôi.

Nghi Lâm nói:

- Cái đó tiểu ni cũng không tin. Lệnh Hồ đại ca cùng Nhậm đại tiểu thư thành thân rồi tất sinh được mấy đứa nhỏ rất ngộ nghĩnh. Cả hai vợ chồng đã xinh đẹp như vậy mà sinh hạ con gái tất nhiên rất khả ái.

Lệnh Hồ Xung liếc mắt nhìn Doanh Doanh thấy nàng hai má

ửng hồng nhưng trong cái thẹn thùng có chứa đầy vẻ hân hoan.

Bà bà tức quá lớn tiếng:

- Ta bảo gã không sinh con được là không sinh được. Đừng nói chuyện không sinh con mà muốn lấy vợ cũng không xong. Gã đã thề độc phải lấy ngươi cho bằng được, ngươi đừng hỏi dài dòng nữa.

Nghi Lâm nói:

- Tiểu ni biết rằng trong lòng y chỉ có một mình Nhậm đại tiểu thư.

Bà bà tức mình:

- Ta bảo gã lấy Nhậm đại tiểu thư mà lấy cả ngươi nữa. Ngươi có hiểu không? Thế là gã có hai vợ. Trên cõi đời này thiếu gì đàn ông năm thê bảy thiếp thì gã lấy hai vợ là thường.

Nghi Lâm cãi:

- Không được đâu! Y đã yêu ai thì nghĩ đến người ấy. Sớm nghĩ tới, chiều nghĩ tới. Lúc ăn cơm hay lúc ngủ cũng nghĩ tới người ấy khi nào lại nghĩ đến người thứ hai? Tỷ như gia gia của tiểu ni từ khi má má đi rồi lão nhân gia chạy khắp chân trời góc biển để tìm kiếm má má. Thiên hạ thiếu gì đàn bà con gái? Nếu lấy hai vợ được thì lão nhân gia lại không đi lấy người khác.

Bà bà lẳng lặng dường như mụ cảm thấy lời nói của Nghi Lâm cũng có lý.

Hồi lâu mụ thở dài đáp:

- Lão ta.... đã làm việc lầm lỗi về sau tất sinh lòng hối hận không lấy ai nữa cũng chẳng có chi khác lạ.

Nghi Lâm nói:

- Tiểu ni đi thôi! Bà bà ơi! Nếu bà bà nhắc tới chuyện Lệnh Hồ đại ca.... muốn lấy tiểu ni với bất cứ một ai thì tiểu ni.... không

thể sống được.

Bà bà hỏi:

- Tại sao vậy? Gã đáp nhất định lấy ngươi. Chẳng lẽ ngươi không bằng lòng gã hay sao?

Nghi Lâm đáp:

- Không phải thế! Không phải thế! Trong lòng tiểu ni lúc nào cũng nhớ tới y và hằng ngày cầu đức Bồ Tát ám trợ cho y được thanh nhàn sung sướng. Tiểu ni chỉ mong y không gặp tai nạn sở cầu như ý cùng Nhậm đại tiểu thư nên đạo vợ chồng. Bà bà ơi! Bà bà không hiểu lòng dạ tiểu nị Hễ Lệnh Hồ đại ca được sung sướng là tiểu ni vui lòng.

Bà bà nói:

- Nếu gã không lấy được ngươi thì dĩ nhiên gã không sung sướng thường khi gã mất hết lạc thú ở nhân gian mà tự tử nữa.

Nghi Lâm nói:

- Trăm điều ngang ngửa chỉ vì tiểu nị Tiểu ni yên trí bà bà điếc tai không nghe thấy gì mới nói nhiều chuyện về Lệnh Hồ đại cạ Bà bà nên biết y là một tay đại anh hùng, đại hào kiệt ở đời nay Còn tiểu ni chỉ là một tên tiểu ni cộ Y đã nói với Điền Bá Quang hễ gặp tiểu ni cô là bị xúi quẩy, đánh bạc tất thuạ Vậy y mới gặp tiểu ni đã khốn nạn rồi thì còn lấy tiểu ni thế nào được? Tiểu ni đã quy y cửa Phật đáng lý phải giữ lục căn thanh tịnh không được nghĩ tới chuyện vẩn vợ Bà bà ơi! từ giờ trở đi bà bà đừng nhắc tới chuyện y nữa.... Nếu bà bà còn nhắc tới thì tiểu ni nhất quyết không đến chơi với bà bà nữa.

Bà bà vội nói:

- Con tiểu nha đầu này chẳng hiểu gì ráo! Lệnh Hồ Xung đã vì ngươi mà cắt tóc làm sự Gã bảo không lấy ngươi được. Như vậy

đức Bồ Tát có trách phạt cũng chỉ trách phạt gã khi nào lại trách phạt ngươi?

Nghi Lâm khẽ thở dài hỏi:

- Phải chăng Lệnh Hồ đại ca cũng đồng quan điểm với gia gia của tiểu nỉ Nhất định không phải đâu. Má má tiểu ni là người xinh đẹp hơn đời, thông tuệ khác thường, tính tình hòa thuận. Người là một phụ nữ hay nhất trong thiên hạ nên gia gia mới làm hòa thượng để lấy ngươi là phải lắm!.... Tiểu ni bì với má má thế nào được?

Lệnh Hồ Xung cười thầm nghĩ bụng:

- Cái thông minh hay cái đẹp tốt của má má cô thì chưa biết thế nào còn bàn về tính tình nhu thuận thì cô mười phần tưởng má má cô không được nửa phần.

Bỗng nghe bà bà hỏi:

- Sao ngươi lại biết rõ thế?

Nghi Lâm đáp:

- Gia gia của tiểu ni mỗi lần gặp tiểu ni đều nói cho nghe những cái hay cái đẹp của má má. Lão nhân gia bảo:

"Má má ngươi là người văn nhã ôn nhu chưa từng cất tiếng thóa mạ ai một câu mà cũng chẳng bao giờ nói nặng lời với một người nào. Suốt đời má má giữ lòng nhân hậu, cả con kiến cũng không nỡ di chân cho chết đi. Má má ngươi là một nữ nhân hay nhất thiên hạ". Tiểu ni tự biết mình suốt đời tu hành cũng chẳng thể nào theo kịp má má.

Bà bà ngập ngừng:

- Lão.... lão nói thế thật ử.... Ta e rằng không phải thế...

Mụ nói câu này bằng giọng run run ra chiều rất khích động!

Nghi Lâm nói:

- Dĩ nhiên là gia gia nói thật. Tiểu ni là con gái lão nhân gia thì khi nào lão nhân gia lại nói dối?

Linh Quy các bỗng trở lại yên tĩnh không một tiếng động.

Bà bà dường như chìm đắm vào cõi trầm tư, mặc tưởng.

Nghi Lâm lại lên tiếng:

- Tiểu ni đi đây! Từ nay tiểu ni không muốn gặp Lệnh Hồ đại ca nữa và hàng ngày cầu đức Bồ Tát dương phò âm trợ cho y được mọi sự tốt lành.

Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh nghe rõ tiếng bước chân nàng nhẹ nhàng đi xuống thang lầu.

Sau một lúc lâu, lâu lắm bà bà tựa hồ người trong mộng choàng tỉnh giấc, miệng lẩm bẩm nói để mình nghe:

- Y bảo ta là một người phụ nử hay nhất, đẹp nhất thiên hạ ư? Nếu vậy thì y không phải là con người bạc nghĩa vô tình tham dâm hiếu sắc chăng?

Mụ đảo mắt nhìn không thấy Nghi Lâm đâu liền lớn tiếng gọi:

- Nghi Lâm! Nghi Lâm! Ngươi ở chỗ nào?

Nhưng Nghi Lâm đã đi xa rồi.

Mụ gọi thêm mấy lần nữa không thấy nàng thưa liền hốt hoảng chạy xuống lầu.

Mụ hấp tấp đi, đuổi Nghi Lâm mà bước chân rất sẽ sàng như mèo chạy, cơ hồ nghe không rõ.

Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh ngơ ngác nhìn nhau.

Lúc này trong đầu óc hai người đều nẩy ra nhiều ý niệm khôn tả.

Bóng dương quang lọt qua cửa sổ chiếu vào trong gác. Lưỡi

dao cạo lấp loáng ánh hào quang.

Lệnh Hồ Xung lẩm bẩm:

- Không ngờ vận nạn bừa nay lại qua khỏi một cách dễ dàng như vậy.

Bỗng nghe phía dưới chùa Huyền Không có tiếng người nói chuyện, nhưng còn cách xa nên không nghe rõ.

Sau một lúc, Lệnh Hồ Xung nghe thấy tiếng bước chân người đi gần tới nơi, chàng bật tiếng la:

- Có người tới đó!

Chàng la thành tiếng mới biết á huyệt của mình đã giải khai rồi.

Nguyên á huyệt của chàng chỉ bị điểm nhẹ mà nội lực chàng lại thâm hậu hơn Doanh Doanh nên á huyệt tự động giải khai trước nàng.

Doanh Doanh nghe chàng la liền gật đầu tỏ ý biết rồi.

Lệnh Hồ Xung vươn tay duỗi chân nhưng vẫn chưa cử động được, chàng khẽ nói:

- Chỉ sợ đây là bọn địch nhân. Chẳng biết làm thế nào để giải khai huyệt đạo cho mau không thì nguy mất.

Doanh Doanh lại gật đầu, chú ý lắng nghe thì có đến bảy, tám người đang nói chuyện bô bô tiến về phía chùa Huyền Không.

Lệnh Hồ Xung nhủ thầm:

- Ước gì bọn họ lên gác Xà Thần thì mình không việc gì hay ít ra cũng chậm lại một khắc để đủ thì giờ vận động giải khai huyệt đạo.

Nhưng sự thực đã trái với lời ước nguyện của chàng.

Mấy người kia đang trèo lên gác Linh Quy.

Một người cất giọng ồm ồm hỏi:

- Trên chùa Huyền Không này thì có ma nào mà lên lục soát? Nhưng ta cũng phải cẩn thận.

Chính là thanh âm của đầu đà Cửu Tùng Niên.

Lệnh Hồ Xung kinh hãi tự hỏi:

- Đúng hắn rồi! Hắn đến đây làm chỉ Sục tìm gì? Chẳng lẽ họ thành công rồi ư?

Lại nghe Tây Bảo hòa thượng đáp:

- Lệnh trên bảo sao mình cứ theo đúng mà làm.

Mấy người vừa nói vừa lên tầng lầu thứ hai.

Lệnh Hồ Xung hối hả vận khí đả thông huyệt đạo, nhưng nội lực chủ yếu trong mình chàng lại của người ngoài trút vào chưa thể vận theo ý muốn được. Chàng càng hấp tấp, huyệt đạo càng khó bề giải khai.

Bỗng nghe Nghiêm Tam Tinh nói:

- Nhạc tiên sinh bảo sau khi thành công sẽ lấy Tịch Tà kiếm phổ truyền cho chúng ta, nhưng mình tin thế nào được. Chuyến này rất nhiều người đến phái Hằng Sơn để lập công mà chúng ta không hao tổn bao nhiêu khí lực thì khi nào tiên sinh lại truyền riêng cho chúng ta?

Chúng còn đang nói chuyện đã lên đến tầng lầu thứ bạ Chúng vừa đẩy cửa đã nhìn ngay thấy Doanh Doanh và Lệnh Hồ Xung bị cột chân tay treo lên xà nhà, đều bật tiếng la hoảng đầy vẻ kinh dị.

Hoạt bất lưu thủ Du Tấn lên tiếng:

- Sao Nhậm đại tiểu thư cũng có ở đây? Ồ! Lại một vị hòa thượng nữa!

Trương phu nhân hỏi:

- Không biết ai mà dám vô lễ với Nhậm đại tiểu thư như vậy?

Mụ đi tới bên Doanh Doanh định giải khai huyệt đạo cho nàng thì Du Tấn vội la lên:

- Trương phu nhân! Hãy khoan! Hãy khoan!

Trương phu nhân hỏi:

- Còn khoan gì nữa?

Du Tấn đáp:

- Hãy để tại hạ nghĩ một chút. Xem chừng Nhậm đại tiểu thư bị người trói không nhúc nhích được. Vụ này mới thật là kỳ.

Ngọc Linh chân nhân bỗng la lên:

- Ô kìa! Đây không phải là một nhà sư mà là Lệnh Hồ chưởng môn. Lệnh Hồ Xung.... Lệnh Hồ công tử.

Mấy người kia đều quay đầu nhìn lại ngó Lệnh Hồ Xung thì nhận ra chàng ngay.

Nguyên tám người này rất kính sợ Doanh Doanh mà đối với Lệnh Hồ Xung càng có điều úy kỵ. Chúng ngơ ngác nhìn nhau chưa biết quyết định ra sao.

Nghiêm Tam Tinh và Cừu Tùng Niên đột nhiên cất tiếng la:

- Công này mới thật là lớn.

Ngọc Linh chân nhân nói theo:

- Chính thế! Bọn họ có bắt được một tiểu ni cô thì cái đó lấy chi làm hy hữu? Bắt được chưởng môn phái Hằng Sơn mới đáng là công lao to tát.

Trương phu nhân vươn tay ra vẫn chưa rụt về. Mụ thấy mấy người bàn tán như vậy liền hỏi:

- Bây giờ làm thế nào?

Cả tám người xoay chuyển ý nghĩ trong lòng đều cảm nghĩ:

- Nếu chuyến này mà buông tha Nhậm đại tiểu thư thì đừng nói đến chuyện bắt Lệnh Hồ Xung nữa và đồng thời tính mạng của ta phải nguy khốn ngay. Biết làm thế nào bây giờ?

Nhưng chúng lại nghĩ rằng Doanh Doanh uy quyền rất lớn thì không buông tha nàng cũng không thể được.

Du Tấn cười khà khà nói:

- Người ta có câu:

"lượng nhỏ phi quân tử, vô độc bất anh hùng". Hai câu này thật là đúng! Chà chà! Lượng nhỏ không thành người quân tử, không độc sao là bậc trượng phủ Chăng làm người quân tử thì chớ nhưng không làm bậc đại trượng phu thì thật là đáng tiếc.

Ngọc Linh chân nhân hỏi:

- Du huynh bảo thừa cơ hạ thủ giết người để bịt miệng phải không?

Du Tấn cãi:

- Tại hạ không nói thế! Đó là lời nói của đạo trưởng đấy chứ?

Trương phu nhân lớn tiếng quát:

- Thánh cô đối với chúng ta ơn sâu nghĩa trọng. Kẻ nào dám ra chiều bất kính với thánh cô thì bản nhân là người đầu tiên nhất định phản đối.

Cừu Tùng Niên hỏi:

- Bây giờ mà phu nhân buông tha thánh cô, liệu thánh cô còn nghĩ đến ân tình với chúng ta không? Hơn nữa thánh cô có chịu để chúng ta bắt Lệnh Hồ Xung không?

Trương phu nhân đáp:

- Hay dở gì thì chúng ta cũng đã gia nhập phái Hằng Sơn. Lừa thầy phản phái là kẻ bất nghĩa.

Mụ nói rồi vươn tay ra toan cởi trói cho Doanh Doanh.

Cừu Tùng Niên lớn tiếng quát:

- Dừng tay!

Trương phu nhân tức giận hỏi:

- Ngươi lớn tiếng để hăm dọa ta chăng?

Cừu Tùng Niên rút thanh giới đao đánh soạt một tiếng.

Nhưng Trương phu nhân động tác rất mau lẹ. Mụ rút đoản đao ở trong bọc ra lia hai nhát cắt đứt hết giây trói chân tay Doanh Doanh.

Mụ tin rằng võ công của Doanh Doanh rất cao thâm. Bọn người này đều không phải là đối thủ của nàng. Chỉ cần sao cởi giây trói cho nàng thì dù bảy người kia có hiệp lực quần công cũng không đáng sợ.

ánh đao lấp loáng. Cừu Tùng Niên đã vung đao chém tới.

Trương phu nhân cũng vung đoản đao lên đâm luôn ba chiêu veo véo, bức bách Cừu Tùng Niên phải lùi lại hai bước.

Những người kia thấy Doanh Doanh được cắt đứt giây trói rồi thì trong lòng đều có ý khiếp sợ lùi đến bên cửa toan chạy ra ngoài. Nhưng chúng thấy Doanh Doanh rớt xuống đất rồi không dậy được mới hiểu là nàng bị điểm huyệt. Bọn chúng liền quay lại.

Du Tấn cười hì hì nói:

- Tại hạ nghĩ rằng chúng ta là những người bạn tốt tại sao lại động gươm đao? Làm như vậy chẳng thương tổn đến hòa khí ư?

Cừu Tùng Niên la lên:

- Nhậm đại tiểu thư mà giải khai xong huyệt đạo thì liệu chúng ta còn sống được chăng?

Hắn cầm đao xông vào chém Trương phu nhân. Giới đao cùng đoản đao đụng nhau chát chúa diễn ra cuộc chiến đấu ác liệt.

Cừu Tùng Niên người cao sức mạnh lại sử thanh giới đao rất trầm trọng nhưng Trương phu nhân đánh xáp lá cà khiến cho tên đầu đà không chiếm được phần tiện nghi nào.

Du Tấn cười nói:

- Đừng đánh nhau nữa. Có điều gì thủng thẳng thương lượng với nhau hay hơn.

Hắm cầm cây quạt tiến gần lại như để khuyên can hai bên.

Cừu Tùng Niên thét lớn:

- Tránh ra! Đừng làm vướng chân tay ta nữa.

Du Tấn cười nói:

- Dạ dạ!

Lúc hắn xoay mình đột nhiên vung tay phải một cái.

Trương phu nhân bỗng rú lên một tiếng thê thảm, cây quạt trong tay Du Tấn đan bằng thép đúc đã đâm vào cổ họng mụ.

Du Tấn lại cười nói:

- Chúng ta là người một nhà. Tại hạ đã khuyên phu nhân đừng động đao kiếm mà phu nhân không nghe thì còn chút nghĩa khí gì nữa?

Hắn rút quạt về, máu tươi từ cổ họng Trương phu nhân vọt ra.

Diễn biến này ra ngoài sự tiên liệu của mọi người.

Cừu Tùng Niên cũng kinh ngạc lùi lại cất tiếng mắng:

- Mẹ kiếp! Té ra con rùa này giúp mình.

Du Tấn cười nói:

- Chẳng giúp Cừu huynh thì còn đi giúp ai?

Đoạn hắn quay lại nhìn Doanh Doanh nói:

- Nhậm đại tiểu thư! Đại tiểu thư là ái nữ của Nhậm giáo chủ. Mọi người có nể mặt gia gia của tiểu thư cũng chỉ nhường nhịn mấy phần, có điều mọi người kính sợ đại tiểu thư chân chính là vì trong mình đại tiểu thư có thuốc giải Tam thi não thần đan. Đại tiểu thư mà hết thuốc giải đó rồi thì cái tiếng "Thánh cô" cũng không đáng kể nữa.

Sáu người kia đồng thanh nói:

- Phải đấy! Phải đấy! Lấy thuốc giải rồi giết y!

Ngọc Linh đạo nhân nói:

- Trước hết chúng ta ai nấy đều phải lập lời trọng thệ. Hễ kẻ nào tiết lộ nửa lời sẽ bị Tam thi não thần đan làm nổi cơn điên mà chết.

Bọn chúng nhận thấy không giết Doanh Doanh không được nữa rồi nhưng chúng chợt nhớ tới Nhậm Ngã Hành lại kinh hãi vô cùng. Vụ này mà bị bại lộ thì cõi giang hồ tuy rộng mênh mông chúng cũng khó lòng tìm được một chỗ để dung thân.

Thế là cả sáu người cùng tuyên thệ.

Lệnh Hồ Xung biết bọn này sau khi tuyên thệ xong tất vung loạn đao để hạ sát Doanh Doanh. Chàng hốt hoảng vận nội lực để khai thông những huyệt đạo bị phong tỏa nhưng không thấy phản ứng thì trong dạ bồn chồn không tả.

Chàng đưa mắt nhìn Doanh Doanh thấy cặp mắt trong suốt của nàng đang đăm đăm nhìn mình. Nàng không lộ vẻ chi sợ sệt khiến chàng cũng hơi yên dạ nghĩ thầm:

- Nếu có phải chết thì hai người cùng chết với nhau cũng chẳng có gì đáng ân hận nữa.

Cừu Tùng Niên giục Du Tấn:

- Du huynh động thủ đi!

Cừu Tùng Niên nóng nẩy lại muốn đổ trách nhiệm cho Du Tấn ra tay Nhưng Du Tấn giảo quyệt hơn gã đáp:

- Cừu huynh vốn là người mau lẹ lại đầy chí khí anh hùng. Vậy vụ này phải nhường lại cho Cừu huynh động thủ mới xứng đáng.

Cừu Tùng Niên tức quá mắng liền:

- Ngươi mà không chịu ra tay thì ta hạ sát ngươi trước.

Du Tấn liền cười hỏi Nghiêm Tam Tinh:

- Cừu huynh đã nhát gan không dám động thủ thì Nghiêm huynh ra tay được chăng?

Cừu Tùng Niên lại mắng nhiếc:

- Mẹ kiếp! Quân khốn kiếp đừng nói càn! Khi nào lão gia lại không dám? Bất quá bữa nay lão gia không muốn giết người mà thôi.

Ngọc Linh chân nhân xen vào:

- Vụ này bất luận ai ra tay cũng vậy. Điều cốt yếu là không một người nào trong bọn ta được tiết lộ ra ngoài.

Tây Bảo hòa thượng lên tiếng:

- Đạo huynh nói phải đó! Mọi người chúng ta đã tuyên thệ giữ kín câu chuyện vậy đạo huynh động thủ đi thôi.

Nghiêm Tam Tinh nói:

- Hà tất các vị phải hùa nhau hoài? Chúng ta cùng lấy binh khí ra đồng thời đánh xuống mình Nhậm đại tiểu thư là xong chuyện.

Bọn này đều là hạng cùng hung cực ác nhưng đến lúc quyết

tâm hạ sát Doanh Doanh chúng cũng không dám buông lời khinh thị nàng.

Du Tấn lại nói:

- Hãy khoan! Các vị hãy để tại hạ lấy thuốc giải Tam thi não thần đan ở trong mình tiểu thư ra trước rồi hãy động thủ cũng chưa muộn.

Cừu Tùng Niên không chịu đáp:

- Ai dại gì để ngươi lấy thuốc giải trước? Ngươi mà nắm được thuốc giải vào tay là dùng nó uy hiếp kẻ khác. Các vị để Cừu mỗ lấy thuốc cho.

Du Tấn hỏi lại:

- Ai mà tin được Cừu huynh lấy thuốc rồi không uy hiếp người khác?

Ngọc Linh chân nhân nói:

- Đừng rắc rối cho mất thì giờ. Điều cốt yếu là phải hạ sát cho bằng được Nhậm đại tiểu thự Nếu còn trùng trình, bao nhiêu huyệt đạo trong người y tự động giải khai được là đại sự hỏng bét. Vậy hãy giết người rồi hãy lấy thuốc chia nhau là ổn hơn hết.

Lão nói xong rút trường kiếm ra đánh soạt một tiếng.

Sáu người kia cũng tới tấp rút binh khí ra đứng vây xung quanh Doanh Doanh.

Doanh Doanh nhận thấy đại hạn tới nơi mới biết mình khó thoát nạn nàng không nghĩ gì đến chuyện sống chết nữa. Mắt nàng đăm đăm nhìn Lệnh Hồ Xung không chớp. Nàng chỉ nhớ lại những ngày mới đây kề cận Lệnh Hồ Xung và cùng chàng hưởng thụ một niềm ân ái, trong lòng mãn nguyện trên môi nàng bất giác nở một nụ cười tươi thắm.

Nghiêm Tam Tinh liền tuyên bố:

- Bây giờ tại hạ đếm một hai ba, cứ đến tiếng thứ ba thì chúng ta đồng thời hạ thủ.

Đoạn hắn cất tiếng hô:

- Một.... hai.... ba Tiếng "ba" vừa dứt bảy cây binh khí đồng thời nhắm đánh xuống Doanh Doanh.

Ngờ đâu hàn quang vừa lóe lên liền tắt ngấm. Bảy cây binh khí còn cách người Doanh Doanh chừng nửa thước rồi chẳng ai bảo ai đều dừng tay.

Cừu Tùng Niên lại lên tiếng mắng nhiếc:

- Thật là một bọn tiểu quỷ nhát gan! Sao lại không phóng tới cho xong việc? Các ngươi muốn để kẻ khác giết y là mình được thoát tội hay sao?

Tây Bảo hòa thượng không nhịn được liền mắng trả:

- Chính Cừu thí chủ mới là kẻ nhát gan hơn ai hết. Sao thí chủ không cầm giới đao bổ xuống tới nơi mà đột nhiên dừng lại?

Nguyên bảy người đều ở vào thế đối nghịch với Doanh Doanh và cần phải giết nàng để giữ thân mình khỏi chết nhưng trong lòng người nào cũng rụt rè e ngại, muốn đùn cho kẻ khác đâm chém chết nàng để binh khí của mình khỏi vấy máu. Thế mới biết muốn hạ sát một người mà trước nay mình vẫn kính sợ thật không phải chuyện dễ dàng.

Cừu Tùng Niên nói:

- Bây giờ chúng ta bắt đầu lại. Lần này hễ ai phóng binh khí ra nửa vời rồi đột nhiên dừng lại tức là kẻ hèn nhát, là con rùa đen, là quân khốn kiếp không bằng giống chó giống lợn.

Hắn ngừng lại một chút rồi lớn tiếng:

- Các vị hãy nghe tại hạ hô đây! Một.... hai...

Tiếng ba chưa thốt ra Lệnh Hồ Xung bỗng hô lớn:

- Tịch tà kiếm phổ! Tịch tà kiếm phổ!

Cả bảy người nghe chàng hô lập tức quay đầu nhìn lại.

Trong bọn có bốn người đồng thanh giựt giọng hỏi:

- Chi vậy?

Bảy người này ngày đêm lúc nào cũng mơ tưởng pho Tịch tà kiếm phổ.

Nhất là từ khi Nhạc Bất Quần dùng Tịch tà kiếm pháp đâm đui mắt Tả Lãnh Thiền trên Phong Thiền đài đồn đại khắp võ lâm, chúng càng hết sức ca ngợi.

Bây giờ chúng vừa nghe Lệnh Hồ Xung nhắc đến tên Tịch tà kiếm phổ không nhịn được nữa muốn hỏi cho biết rõ.

Đồng thời chúng hoang mang sợ Tịch tà kiếm phổ xuất hiện một cách đột ngột để người khác cướp mất.

Lệnh Hồ Xung liền đọc:

Tịch tà kiếm pháp Kiếm thuật chí tôn Tiên luyện kiếm khí Tái luyện kiếm thần Khí thần kiên định Kiếm pháp tự tinh Kiếm khí như hà dưỡng?

Kiếm thần như hà sinh?

Giai tại thử trung tầm Dịch nghĩa:

Tịch tà kiếm pháp Kiếm thuật đứng đầu Kiếm khí luyện trước Kiếm thần luyện sau Khí thần mà vững chắc Kiếm pháp mới cao sâu Kiếm khí nuôi sao đó?

Kiếm thần sinh thế nào Kỳ công cùng diệu quyết Trong này chẳng thiếu đâu Chàng cứ đọc mỗi câu là bảy người kia liền xích lại nửa bước. Khi chàng đọc được sáu bảy câu thì chúng đã rời xa Doanh Doanh tới gần bên mình chàng.

Cừu Tùng Niên thấy Lệnh Hồ Xung dừng lại không đọc nữa liền hỏi:

- Cái đó.... có phải là Tịch tà kiếm phổ không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Chẳng phải là Tịch tà kiếm phổ dễ thường là Tà Tịch kiếm phổ chăng?

Cừu Tùng Niên liền giục:

- Vậy công tử đọc nữa đi!

Lệnh Hồ Xung đọc tiếp:

Luyện khí chi đạo Thủ tại ý thành Ngưng ý tập tứ Tâm điền vô trần Dịch nghĩa:

Phép luyện kiếm khí Cần nhất thành tâm Tập trung ý chí Lòng sạch bụi trần Chàng đọc tới đây rồi ngừng lại.

Tây Bảo hòa thượng thúc giục:

- Đọc nữa đi! Đọc nữa đi!

Ngọc Linh chân nhân mấp máy cặp môi để cố ghi nhớ, lão lẩm nhẩm:

Luyện khí chi đạo Thủ tại ý thành Ngưng ý tập tứ Tâm điền vô trần Thực ra Lệnh Hồ Xung chưa từng nhìn thấy một chữ nào trong Tịch tà kiếm phổ.

Chàng đọc đây là Hoa Sơn kiếm pháp. Câu đầu bài ca quyết của kiếm pháp này là "Hoa Sơn kiếm pháp, kiếm thuật chí tôn". Chàng đổi hai chữ "Hoa Sơn" thành hai chữ "Tịch Tà".

Đây là Khí tông ca quyết mà Nhạc Bất Quần đã truyền khẩu cho chàng thuộc lòng.

Những câu dưới chàng đọc đúng hoàn toàn nguyên văn, bằng không chàng là người ít đọc sách, văn tự chẳng được bao

nhiêu nhất là trong lúc thảng thốt này chàng lấy đâu ra được văn tự lưu loát như vậy để đọc cho mọi người nghe?

Bọn Cừu Tùng Niên một là chưa từng nghe ca quyết về Hoa Sơn kiếm pháp, hai là trong lòng họ lúc nào cũng mơ tưởng Tịch tà kiếm phổ như hồn ma ám ảnh.

Nay chúng vừa nghe Lệnh Hồ Xung nói đó là ca quyết về Tịch tà kiếm pháp chúng liền tin ngay.

Dù cho chàng có đọc ca quyết về kiếm pháp nào cũng đủ làm cho chúng phải điên đảo thần hồn. Chúng còn rảnh đâu để suy nghĩ xem kiếm phổ mà chàng đọc đó là chân hay giả?

Ham kiếm phổ, ác ôn bỏ mạng

Lệnh Hồ Xung lại đọc tiếp:

- Tịch tà kiếm đánh ra, giết sạch chẳng còn ai.

Hai câu này chàng buột miệng đọc ra chứ không phải khẩu quyết của Hoa Sơn kiếm pháp. Lệnh Hồ Xung đọc tới đây rồi nói:

- Hai câu dưới nữa.... dường như là:

"Nếu không giết được hết là kiếm pháp không linh". Tại hạ nhớ mang máng như vậy chẳng hiểu có đúng không?

Bọn Tây Bảo hòa thượng đồng thanh hỏi:

- Tịch tà kiếm phổ hiện giờ ở đâu?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Kiếm phổ đó.... quyết không ở trong mình tại hạ.

Chàng vừa nói vừa đưa mắt nhìn xuống bụng.

Chàng vừa dứt lời thì hai bàn tay đồng thời sờ vào trong bọc chàng.

Một bàn tay của Tây Bảo hòa thượng còn một bàn tay nữa của Cừu Tùng Niên.

Đột nhiên cả hai người rú lên một tiếng thê thảm. Tây Bảo hòa thượng đầu óc vỡ tan, Cừu Tùng Niên bị một mũi trường tiến xuyên từ sau lưng qua trước ngực bắn ra ngoài.

Hai người này đã bị Nghiêm Tam Tinh và Ngọc Linh chân nhân hạ độc thủ.

Nghiêm Tam Tinh cười lạt nói:

- Bao nhiêu người chúng ta phải cực nhọc vất vả mới tìm ra được Tịch tà kiếm phổ chứ đâu phải chuyện dễ dàng? Thế mà hai quân khốn kiếp toan chiếm lấy một mình tưởng trong thiên hạ chẳng bai giờ có chuyện dễ thế được.

Hắn nói rồi phóng chân đá binh binh hai tiếng cho hai cái xác chết bắn đi.

Lệnh Hồ Xung ban đầu giả vờ đọc Tịch tà kiếm phổ vì chàng nhìn thấy Doanh Doanh sắp uổng mạng mà sinh cấp trí dẫn dụ bọn chúng xa nàng. Chàng chỉ kéo thời giờ ra để mong mình hoặc Doanh Doanh tự động giải khai được huyệt đạo đặng đối phó với họ.

Chàng không ngờ diệu kế của mình lại kỳ diệu đến thế! Chẳng những nó khiến cho bảy người xa Doanh Doanh mà còn đưa chúng đẫn chỗ tàn sát nhau. Bây giờ chàng thấy bọn chúng bảy người còn lại có năm thì trong lòng không khỏi mừng thầm.

Du Tấn nói:

- Kiếm phổ đó chẳng hiểu có ở trong người Lệnh Hồ Xung hay không? Chúng ta chưa một ai trông thấy mà đã chém giết nhau thì thật lò nóng nẩy quá!...

Gã chưa dứt lời Nghiêm Tam Tinh đã đảo cặp mắt quái gở trợn lên nhìn gã coi rất hung dữ.

Nghiêm Tam Tinh hục hặc hỏi:

- Ngươi bảo chúng ta nóng nẩy tỏ ra có ý không phục phải không? Ta e rằng chính ngươi cũng muốn một mình nuốt trôi kiếm phổ.

Du Tấn đáp:

- Tại hạ không dám một mình nuốt trôi kiếm phổ đâu. Ai dại gì lại đi theo gót vị tiểu hòa thượng, đầu cạo trọc lóc trông chán quá. Có điều đã tới đây mà thấy kiếm phổ lừng danh thiên hạ thì ai chẳng muốn coi cho biết để mở rộng tầm mắt? Chỉ có vậy mà thôi!

Đổng Bách song kỳ đồng thanh nói:

- Đúng thế! Chẳng ai là có thể một mình nuốt trôi được chỉ muốn coi cho biết mà thôi.

Sự thực trong lòng năm người này ai cũng có ý muốn độc chiếm kiếm phổ nhưng thấy sự tình xảy ra như vậy thì biết rằng hiện giờ còn năm người hễ một người nào đó cử động toan lấy kiếm phổ liền bị bốn người kia vây đánh phải uổng mạng ngay đương trường nên đành bỏ đó chưa biết làm thế nào.

Trong năm người này có Du Tấn và Ngọc Linh chân nhân khôn ngoan hơn.

Chúng quyết định chủ ý rồi tự nhủ:

- Ta không động thủ cứ đứng bàng quan để mấy người kia hành động tranh đoạt. Chờ họ Ôm xác rồi ta sẽ ra tay sau cùng là chẳng mất chút hơi sức nào mà hưởng lợi.

Nghiêm Tam Tinh nói:

- Hay lắm! Vậy ngươi thò tay vào bọc thằng nhỏ lấy kiếm phổ ra đi!

Du Tấn lắc đầu mỉm cười đáp:

- Tại hạ nhất định không muốn độc chiếm kiếm phổ thì chẳng cần coi trước làm chị Vậy Nghiêm huynh lấy ra cho tại hạ ngó qua một chút là đủ thỏa mãn.

Nghiêm Tam Tinh quay lại bảo Ngọc Linh chân nhân:

- Thế thì đạo huynh lấy ra vậy.

Ngọc Linh chân nhân đáp:

- Bần đạo xin nhường cho Nghiêm huynh ra tay hay hơn.

Nghiêm Tam Tinh lại ngó Đổng Bách Song Kỳ thì hai người này cũng lắc đầu nốt.

Rút cục cả năm người cùng biết là mình mà thò tay vào bọc Lệnh Hồ Xung để lấy kiếm phổ là đưa sau lưng ra cho bốn người đánh vào chẳng thể nào phòng thủ được. Một khi đã bị bốn người tập công thì bất luận là ai cũng phải toi mạng.

Nghiêm Tam Tinh tức giận hỏi:

- Bọn rùa đen các ngươi trong bụng nghĩ thế nào ta không hiểu được? Lão gia mà động thủ lấy kiếm phổ tất bị các ngươi thừa cơ gia hại, Nghiêm mỗ không mắc bẫy đâu. Họ Du kia! Ngươi lấy đi!

Du Tất lùi lại một bước phe phẩy cười đáp:

- Xin tha thứ cho tại hạ không thể vâng lệnh được!

Nghiêm Tam Tinh nghĩ thầm:

- Mình mà động thủ với gã thì bất luận ai thắng ai bại cũng làm lợi cho ba người kia. Huống chi gã họ Dư vừa gian trá xảo quyệt vừa võ công cao cường mình vị tất đã nắm được phần thắng?

Trong lúc nhất thời hắn chưa tìm ra được chủ ý gì.

Năm người ngơ ngác nhìn nhau lâm vào tình trạng giằng co.

Lệnh Hồ Xung chỉ sợ bọn chúng quay lại gia hại Doanh Doanh liền nói:

- Các vị hà tất phải vội vàng, để tại hạ cố nhớ xem.

Rồi chàng đọc:

- Tịch tà kiếm pháp đánh ra, giết sạch chẳng còn ai, nếu

không giết hết được là kiếm pháp không linh.... Không phải.... không phải.... Kiếm pháp đã không kinh thì còn độc kiếm làm chỉ Nát bét! Nát bét! Kiếm phổ này bí hiểm và ảo diệu khôn lường! Tại hạ không thể nào nhớ cho xiết được!

Tuy Lệnh Hồ Xung nói hươu nói vượn nhưng năm người kia trong lòng thèm khát kiếm phổ nên không phát giác ra được những câu sơ hở về kiếm quyết. Trái lại trong lòng họ càng ngứa ngáy thêm muốn lấy được kiếm phổ vào tay tức khắc.

Nghiêm Tam Tinh giơ tay lên quát:

- Bọn rùa kia! Các người muốn lão gia lấy kiếm phổ cũng chẳng khó gì. Có điều bốn người phải lùi xa ra ngoài cửa để lão gia thò tay xục tìm trong mình Lệnh Hồ Xung. Các ngươi có nảy lòng đen tối cũng không thể phóng trượng vungn đao đâm vào sau lưng lão gia được.

Đổng Bách Song Kỳ không nói nửa lời lùi ngay ra ngoài cửa.

Du Tấn miệng cười hì hì chân cũng bước giật lùi.

Ngọc Linh chân nhân ngần ngừ một chút rồi lùi ra mấy bước.

Nghiêm Tam Tinh lại quát:

- Lão phải cho cặp giò ra ngoài ngưỡng cửa.

Ngọc Linh đạo nhân tức giận hỏi lại:

- Ngươi quát ai thế? Lão gia muốn bước ra thì bước bằng không muốn bước thì dừng lại. Ngươi bắt buộc lão gia được chăng?

Tuy miệng lão nói vậy nhưng rồi cũng khoa chân bước qua ngưỡng cửa ra đứng bên ngoài.

Cả bốn người ra ngoài cửa rồi song mắt vẫn không rời Nghiêm Tam Tinh. Họ cho rằng Linh Quy các dựng ở trên cao nhất định hắn phải do thang lầu mới xuống được. Hắn lấy được

kiếm phổ rồi mà muốn độc chiếm thì chỉ còn đường bay lên trời.

Nghiêm Tam Tinh xoay mình quay lưng về phía Lệnh Hồ Xung. Cặp mắt vẫn đăm đăm nhìn bốn người kia. Hắn chỉ lo bọn chúng đánh lén một cách đột ngột.

Nghiêm Tam Tinh xoay tay trái sờ mò trong bọc của Lệnh Hồ Xung. Hắn sục tìm một lúc không thấy sách vở chi hết liền đưa đao lên miệng cho hai hàm răng cắn lấy. Tay trái hắn nắm ngực Lệnh Hồ Xung còn tay phải sờ soạng. Nhưng tay trái vừa vận kình lực lập tức hắn cảm thấy nội lực trong người mình đột nhiên tiết ra ngoài.

Nghiêm Tam Tinh giật mình kinh hãi vội rụt tay về nhưng bàn tay hắn tựa hồ dính liền vào da Lệnh Hồ Xung, chẳng thể nào giật ra được.

Nghiêm Tam Tinh lại càng khiếp sợ, hốt hoảng vận nội lực ra định giật tay về nhưng hắn không vận nội lực còn khá, nội lực vừa vận lên càng tiết ra rất mau. Hắn cố gắng giẫy dụa thì luồng nội lực trong người ùa ra như nước vỡ bờ.

Lệnh Hồ Xung ở trong ngục dưới đáy Tây Hồ vô tình đã phát huy Hấp tinh đại pháp hút lấy nội lực của Hắc Bạch Tử. Bây giờ gặp lúc nguy cấp chàng thấy nội lực của địch nhân ùn ùn trút vào người mình thì mừng thầm trong bụng hỏi:

- Sao các hạ lại nắm lấy tâm mạch tại hạ? Để thủng thẳng tại hạ trao kiếm phổ cho là xong.

Đoạn miệng chàng vẫn máy môi làm bộ dạng nói khẽ với Nghiêm Tam Tinh.

Bọn Ngọc Linh chân nhân đứng ngoài cửa thấy vậy thì cho là Lệnh Hồ Xung đang đọc khẩu quyết về kiếm phổ mà lão chẳng nghe thấy gì thì ra lão chịu thua thiệt liền nhảy xổ đến trước

mặt Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Phải rồi! Đấy chính là kiếm pháp, các hạ lấy ra cho các vị coi đi!

Nhưng tay trái Nghiêm Tam Tinh bị dính vào người chàng chẳng thể nào giật ra được.

Ngọc Linh đạo nhân vẫn tưởng Nghiêm Tam Tinh nắm được kiếm phổ rồi mà không chịu lấy ra, cố ý độc chiếm. Lão liền thò tay ra nắm lấy Lệnh Hồ Xung. Nhưng tay lão vừa đụng vào da chàng thì nội lực lão cũng tiết ra ngoài và tay lão bị dính chặt không rút ra được.

Lệnh Hồ Xung làm bộ la hoảng:

- Ô hay! Sao hai vị lại tranh nhau cho rách nát kiếm phổ thì mấy vị kia làm sao coi được?

Giữa lúc ấy Đổng Bách song kỳ đưa mắt ra hiệu cho nhau.

Bỗng ánh vàng lóe lên, hai cây hoàng kim trượng từ trên không bổ xuống.

Nghiêm Tam Tinh và Ngọc Linh đạo nhân bị vỡ đầu chết ngay lập tức.

Hai người chết rồi, nội lực tiêu tan. Hai tay liền từ trên mình Lệnh Hồ Xung tụt xuống. Xác chết lăn quay dưới đất.

Lệnh Hồ Xung đột nhiên hút được nội lực của hai người, huyết đạo chàng bị phong tỏa vừa rồi được kình lực từ ngoài đẩy vào rất mạnh chàng chỉ cần vận nội lực thúc ra một cái là bao nhiêu huyệt đạo trong người lập tức được giải khai.

Nguyên nội lực chàng hiện nay vô cùng thâm hậu, chàng cựa mạnh một cái bao nhiêu dây trói đều bị đứt hết.

Chàng thò tay vào bọc rút đoản kiếm ra nói:

- Kiếm phổ ở trong này vị nào muốn lấy thì lại đây!

Đổng Bách Song Kỳ đầu óc đần độn chúng thấy hai tay chàng tự do chẳng lấy chi làm lạ, miệng chàng lại nói muốn đưa kiếm phổ cho thì mừng như bắt được của vươn tay ra đón tiếp.

Đột nhiên ánh bạnh quang lấp loáng. Hai tiếng "chát chát" vang lên! Cánh tay mặt hai người đều bị chặt đứt, bàn tay rớt xuống đất.

Hai người rú lên một tiếng thê thảm nhảy lùi lại.

Dây cột chân Lệnh Hồ Xung cũng bị đứt rồi chàng nhảy đến trước mặt Doanh Doanh nhìn Du Tấn nói:

- Kiếm pháp linh diệu giết sạch sành sanh! Du huynh! Du huynh có muốn coi kiếm phổ không?

Tuy Du Tấn là người xảo quyệt mà lúc này cũng bở vía, mặt xám như tro tàn.

Gã run lên nói:

- Đa tạ công tử!.... Tại ha.... không muốn coi nữa.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Du huynh bất tất phải khách sáo. Coi chơi một chút cũng không sao.

Chàng vừa nói vừa đưa tay trái điểm vào những huyệt đạo sau lưng Doanh Doanh để giải khai huyệt đạo cho nàng.

Du Tấn người run bần bật nói:

- Lệnh Hồ.... công tử.... Lệnh Hồ.... đại hiệp...

Gã ấp úng một hồi rồi đột nhiên quỳ xuống đất nói tiếp:

- Tiểu nhân tự biết mình tội đáng muôn thác. Nói nhiều cũng bằng vô dụng.... Thánh cô và chưởng môn có sai khiến việc gì.... dù phải nhẩy vào đống lửa hay lội dòng nước ngược.... tiểu nhân

dù muôn thác cũng không từ chối.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Ta thường nghe Triều Dương thần giáo có mấy viên Tam thi não thần đan đem bóc vỏ ngoài rồi uống ngon lành lắm...

Du Tấn đập đầu binh binh ngắt lời:

- Thánh cô và chưởng môn là những nhân vật khoan hồng đại lượng hết thảy võ lâm đều biết tiếng. Bữa nay cho tiểu nhân.... tiểu nhân đổi tội lập công.... Tiểu nhân nhất định tuyên dương chánh đức của hai vị ra khắp giang hồ.... không.... không...

Gã nói tới đây mới nhớ ra là lúc mình hốt hoảng lại gây nên đại họa. Gã biết Doanh Doanh ghét nhất là kẻ nào đem chuyện nàng cùng Lệnh Hồ Xung mà nói sau lưng. Nhưng gã trót miệng mất rồi muốn thu về cũng không kịp nữa.

Doanh Doanh thấy Đổng Bách Song Kỳ sóng vai nhau mà đứng. Hai người này đã bị chặt đứt bàn tay máu tươi chảy ra không ngớt mà chúng không lộ vẻ sợ hãi liền hỏi:

- Các ngươi có phải là vợ chồng không?

Đổng Bách Song Kỳ người nam tên là Chu Hồ Đồng, người nữ tên là Ngô Bách Anh. Hai người này tuy không phải phu thê chính thức nhưng hơn hai chục năm chúng dắt tay nhau qua lại giang hồ không rời nửa bước chẳng khác chi một cặp vợ chồng thực sự.

Chu Hồ Đồng đáp:

- Bữa nay chúng ta đã lọt vào tay ngươi, các ngươi muốn giết, muốn mổ thế nào tùy ý, bọn ta quyết chẳng chau mày, ngươi còn hỏi làm chi cho rườm lời?

Doanh Doanh thấy hắn ngạo nghễ thì trong lòng lại có ý ưa

thích, nàng lạng lùng nói:

- Ta chỉ hỏi hai người có phải là phu thê không?

Ngô Bách Anh đáp:

- Ta cùng Chu Hồ Đồng tuy chưa chính thức là phu thê nhưng trên hai chục năm trời ăn ở với nhau có phần thân mật hơn những cặp vợ chồng chính thức khác.

Doanh Doanh nói:

- Trong hai người chỉ có một người là có thể sống được. Cả hai đều cụt một tay một chân lại thiếu...

Nàng nói tới đây sực nhớ phụ thân nàng cũng giống hai người này tức là chỉ có một mắt nên nàng dừng lại.

Doanh Doanh ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Bây giờ hai người động thủ đánh nhau để giết chết một rồi còn một người được bọn ta buông tha cho đi.

Đổng Bách Song Kỳ đồng thanh đáp:

- Hay lắm!

ánh hào quang lấp loáng! Hai người vung hoàng kim trượng lên.

Doanh Doanh vội la lên:

- Hãy khoan!

Tay mặt nàng cầm trường kiếm, tay trái cầm đoản kiếm đồng thời vung lên gạt đánh choang một tiếng.

Nàng cảm thấy cánh tay tê chồn, suýt nữa rớt kiếm mới gạt được hai cây trượng. Nhưng tay trái kình lực yếu hơn nên cây trượng của Ngô Bách Anh đã đập tới đầu mụ. Máu chảy lênh láng.

Chu Hồ Đồng lớn tiếng:

- Giết ta đi! Lời nói của thánh cô xem nặng bằng non. Thánh cô đã bảo tha cho nàng là phải làm.

Ngô Bách Anh đáp:

- Dĩ nhiên là ta chết để lão sống, hà tất phải tranh nhau?

Doanh Doanh gật đầu nói:

- Hay lắm! Vợ chồng hai ngươi tình nghĩa thâm trọng khiến cho ta phải kính phục. Vậy ta tha cho hai người không giết ai cả. Mau buộc vết thương đi.

Đổng Bách Song Kỳ nghe nói cả mừng liền bỏ trượng xuống, người nọ buộc vết thương cho người kia.

Doanh Doanh nói:

- Còn một việc, hai người phải tuân lệnh ta mà làm.

Đổng Bách Song Kỳ đồng thanh ưng liền.

Doanh Doanh nói:

- Sau khi xuống núi các ngươi phải làm lễ bái đường thành thân ngay tức khắc. Hai người đã ở với nhau mà không thành vợ chồng thì còn ra.... còn ra...

Nàng định nói:

"Còn ra thế nào?" Nhưng trông người ngắm đến ta, nàng cùng Lệnh Hồ Xung ở với nhau hoài vẫn chưa bái đường thành thân, bất giác nàng thẹn đỏ mặt lên.

Đổng Bách Song Kỳ liếc mắt nhìn nhau rồi cùng khom lưng tạ Ơn.

Du Tấn nói:

- Ơn đức cao cả của Thánh cô chẳng những tha mạng không giết lại còn tác thành chung thân đại sự cho các ngươi thế là phúc đức nhà ngươi lắm đó. Ta đã biết Thánh cô đối với bọn

thuộc hạ rất có đại lượng...

Doanh Doanh hỏi:

- Lần này các ngươi đã vâng lệnh ai lên núi Hằng Sơn? Và mưu đồ chuyện gì?

Du Tấn đáp:

- Tiểu nhân bị con chó già Nhạc Bất Quần ở phái Hoa Sơn lừa gạt. Hắn bảo vâng theo Hắc mộc lệnh bài của Nhậm giáo chủ trong thần giáo ta đến núi Hằng Sơn bắt hết quần ni đem lên Hắc Mộc Nhai để do Nhậm giáo chủ phát lạc.

Doanh Doanh hỏi:

- Các ngươi làm thế nào mà đại công thành tựu dễ dàng như vậy?

Du Tấn đáp:

- Bao nhiêu giếng đã có người phụ trách rắc thuốc mê để các vị sư thái ở phái Hằng Sơn đều bị mê man ngã ra, cả những người ở Hằng Sơn biệt viện mà chưa biết nội tình cũng đều hôn mê bất tỉnh như vậy chỉ còn việc bắt lấy rồi đưa lên Hắc Mộc Nhai.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Có giết chết ai không?

Du Tấn đáp:

- Có tám chín tên bị chết và đều là người ở Hằng Sơn biệt viện, những người này không bị thuốc mê nhưng họ động thủ phản kháng rồi bị giết.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Những người bị giết là ai?

Du Tấn đáp:

- Tiểu nhân không biết tên tuổi bọn họ. Lệnh Hồ đại hiệp những bạn hữu của đại hiệp không ai bị chết cả.

Lệnh Hồ Xung gật đầu ra chiều yên dạ.

Doanh Doanh nói:

- Chúng ta cũng xuống thôi.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Phải rồi!

Chàng lượm thanh trường kiếm của Tây Bảo hòa thượng lên cười nói:

- Bây giờ mình gặp mụ ác bà nương cùng tỷ đấu một phen thì hay lắm.

Du Tấn nói:

- Đa tạ Thánh cô cùng Lệnh Hồ chưởng môn đã tha chết cho tiểu nhân.

Doanh Doanh nói:

- Hà tất ngươi phải khách sáo như vậy.

Nàng vung tay trái lên, thanh đoản kiếm bay ra đâm vào trước ngực Du Tấn đánh sột một tiếng. Thế là xong đời một tên xảo quyệt mang ngoại hiệu Hoạt bất lưu thủ.

Hai người sóng vai xuống lầu, trên chùa trở thành tịch mịch chỉ còn nghe có tiếng chim kêu.

Doanh Doanh nhìn Lệnh Hồ Xung bất giác nổi lên tràng cười khúc khích.

Lệnh Hồ Xung thở dài nói:

- Lệnh Hồ Xung này đã cạo đầu làm sư vì hiểu rõ tình thế, cố giữ mình vào chốn không môn. Nữ thí chủ! Chúng ta cách biệt nhau từ đây.

Doanh Doanh biết là chàng chỉ đùa nhưng tình ý tha thiết không bút nào tả xiết, bất giác nàng run lên ôm lấy chàng nói:

- Xung lang! Xung lang đừng nói đùa kiểu này với tiểu muội! Tiểu muội.... tiểu muội...

Vừa rồi nàng phóng đoản kiếm giết Du Tấn mà không để mắt tới nhưng hiện giờ giọng nói nàng có vẻ khiếp sợ.

Lệnh Hồ Xung trong lòng cảm động, đưa tay lên gõ vào cái đầu trọc tếu mấy tiếng "cóc cóc" rồi thở dài nói:

- Nhưng trên đời còn một vị nương tử nguyệt thẹn hoa nhường thế này thì đại hòa thượng đến phải hoàn tục mất.

Doanh Doanh mỉm cười nói:

- Tiểu muội tưởng giết Du Tấn rồi thì từ nay trong võ lâm không phải nghe những giọng ba hoa xích đế miệng trơn như mỡ không ngờ hì hì...

Lệnh Hồ Xung nói:

- Doanh muội thử sờ lên đầu tiểu huynh coi có trơn tuột không?

Doanh Doanh đỏ mặt lên hứ một tiếng rồi đáp:

- Bây giờ chúng ta nói chuyện đứng đắn hơn. Quần đệ tử phái Hằng Sơn bị đưa lên Hắc Mộc Nhai rồi mà muốn giải cứu là một chuyện khó khăn vô cùng mà còn làm thương tổn đến tình phụ tử của tiểu muội.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Hơn nữa hại đến mối tình cha vợ chàng rể.

Doanh Doanh nguýt chàng một cái nhưng trong lòng rất khoan khoái.

Lệnh Hồ Xung nói tiếp:

- Vụ này không thể chậm được, chúng ta phải rượt theo chặn đường cứu người.

Doanh Doanh nói:

- Chúng ta đuổi kịp rồi giết cho kỳ hết đừng để tên nào sống sót trở về Hắc Mộc Nhai thì gia gia tiểu muội không thể biết được là xong chuyện.

Đoạn nàng cất bước buông tiếng thở dài.

Lệnh Hồ Xung hiểu tâm sự nàng nhưng việc tày đình này mà muốn bịt mắt Nhậm Ngã Hành đâu phải là chuyện dễ? Chàng đã là chưởng môn phái Hằng Sơn thì quần đệ tử bị bắt chẳng thể nào không giải cứu. Doanh Doanh đã quyết định vì chàng thì dù có phải trái lệnh cha nàng cũng can tâm.

Lệnh Hồ Xung cũng nghĩ rằng việc đã xẩy ra thế này thì phải quyết đoán.

Bỗng chàng đưa tay trái ra nắm tay Doanh Doanh.

Doanh Doanh khẽ cựa nhưng ngó bốn mặt không thấy ai nàng lại để yên cho chàng nắm lấy cánh tay mình.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Doanh Doanh! Tâm sự của Doanh muội tiểu huynh đã hiểu rồi. Vụ này tất làm lụy đến cha con Doanh muội xảy chuyện bất hòa, trong lòng tiểu huynh thật áy náy.

Doanh Doanh lắc đầu đáp:

- Gia gia mà còn nghĩ đến tiểu muội không lẽ lại đối xử với phái Hằng Sơn như vậy. Tiểu muội đoán rằng gia gia không có ác ý gì với Xung lang thì phải.

Lệnh Hồ Xung bỗng tỉnh ngộ nói:

- Phải rồi! Lệnh tôn bắt đồ đệ phái Hằng Sơn chắc để uy hiếp tiểu huynh phải gia nhập Triều Dương thần giáo mà thôi.

Doanh Doanh nói:

- Đúng thế! Gia gia rất cưng Xung lang. Huống chi Xung lang lại là truyền nhân duy nhất của lão nhân gia.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tiểu huynh không muốn gia nhập Triều Dương thần giáo. Những cái gì "Muôn năm trường trị, nhất thống giang hồ" những cái gì "Văn thành võ đức, ơn khắp lê dân" tiểu huynh nghe ngứa tai lắm.

Doanh Doanh đáp:

- Tiểu muội cũng biết vậy nên trước nay không nói một câu nào với Xung lang. Nếu Xung lang gia nhập thần giáo, sau này lên ngôi giáo chủ mà tối ngày phải nghe những câu trái tai đó thì chẳng thà tự do như bây giờ lại hay hơn. Từ ngày gia gia trở về Hắc Mộc Nhai rồi lão nhân gia liền biến tính.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Nhưng chúng ta cũng không thể đắc tội với lệnh tôn.

Chàng giơ tay mặt ra nắm lấy tay trái Doanh Doanh nói:

- Doanh Doanh! Sau khi cứu được quần ni phái Hằng Sơn rồi tiểu huynh cùng Doanh muội lập tức làm lễ bái đường, không cần hỏi đến mệnh phụ hoặc mối lái chi cả. Chúng ta rời khỏi võ lâm, gối kiếm ẩn cư từ đây không hỏi đến việc đời, chỉ lo việc nuôi con.

Ban đầu Doanh Doanh nghe thấy mặt nàng đỏ lên nhưng trong lòng rất đỗi hoan hỉ. Nàng nghe tới câu sau cùng bỗng giật mình kinh hãi cố đẩy hai tay chàng ra.

Lệnh Hồ Xung bày kế giúp Bất Giới

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Đã thành vợ chồng sao lại không sinh con đẻ cái?

Doanh Doanh tỏ vẻ bực mình đáp:

- Xung lang còn nói trăng nói cuội thì trong ba ngày tiểu muội không hỏi đến Xung lang đừng trách.

Lệnh Hồ Xung biết nàng nói sao làm vậy liền thè lưỡi ra đáp:

- Được rồi! Tiểu huynh không dám nói đùa nữa. Bây giờ tính đến việc chính. Chúng ta lên ngọn Kiến Tính coi.

Hai người liền thi triển khinh công chạy lên núi Kiến Tính thì thấy trong Vô Sắc am đã vắng tanh không một bóng người, cả những dãy nhà ở của quần đệ tử, phòng nào phòng nấy đều trống rỗng. Đồ đạc vất ngổn ngang, áo quần bỏ loạn xạ, đao kiếm quăng dưới đất. Có điều khắp nơi không thấy vết máu đủ tỏ chẳng ai bị thương.

Lệnh Hồ Xung cùng Doanh Doanh lại qua Hằng Sơn biệt viện ở Thông Nguyên cốc cũng chẳng có bóng người nào. Trên bàn hãy còn bừa bãi thịt rượu.

Lệnh Hồ Xung thèm rượu đến chảy nước miếng không dám uống một hớp nào.

Chàng nói:

- Đói lắm rồi! Mau xuống chân núi tìm cơm ăn nước uống.

Vào khoảng giờ mùi hai người tới chân núi Hằng Sơn tìm vào

một quán cơm ăn no một bữa.

Doanh Doanh xé trường bào lấy một miếng vạt lớn bịt đầu cho Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Phải thế này mới được. Nếu không thì người ta bảo nhà sư dụ gái lương gia đưa đi khắp nơi chẳng còn ra thể thống gì nữa.

Hai người nhìn nhận đường lên Hắc Mộc Nhai rồi đề khí vọt đi thật lẹ.

Đi chừng hơn một giờ bỗng nghe tiếng quát tháo om sòm dường như tiếng Đào Cốc lục tiên. Hai người liền chạy về phía phát ra thanh âm. Khi tới gần nhìn rõ thì quả là Đào Cốc lục tiên.

Doanh Doanh trỏ tay khẽ nói:

- Không hiểu sáu cái quái thai kia gây lộn với ai?

Hai người chuyển quanh một góc núi, ẩn sau gốc cây lớn nhìn rõ Đào Cốc lục tiên đang quát tháo và chiến đấu kịch liệt với một người nào đó.

Người kia chợt lui chợt tới thân hình rất mau lẹ. Chỉ trông thấy một bóng xám xuyên qua xuyên lại giữa sáu anh em Đào Cốc. Người đó chính là mẫu thân của Nghi Lâm mà cũng là mụ giả câm giả điếc ở trên chùa Huyền Không.

Tiếp theo rít lên hai tiếng chát chát.

Đào Căn Tiên và Đào Thực Tiên hét lên be be vì chúng bị đánh trúng một cái bạt tai.

Lệnh Hồ Xung cả mừng khẽ nói:

- Món nợ này trả mau thật. Tiểu huynh phải cạo đầu mụ mới được.

Tay cầm đốc kiếm lăm lăm chàng chỉ còn chờ Đào Cốc lục

tiên không địch nổi mụ là nhảy ra báo thù.

Bỗng nghe những tiếng "bốp bốp" như pháo liên châu.

Sáu anh em Đào Cốc lục tiên bị mụ tát rất nhiều.

Đào Cốc lục tiên tức giận vô cùng! Chúng chỉ mong nắm được chân tay mụ là giơ lên xé thành bốn mảnh.

Mụ cũng biết Đào Cốc lục tiên rất lợi hại nên chỉ tát tai đối phương chứ không dám thò tay đánh vào yếu huyệt của họ vì mụ sợ sử kình lực đến nơi có đánh trúng một hai người thì chính mụ cũng bị mấy tên kia bắt được.

Hai bên lại đấu một hồi, bà bà biết khó lòng thủ thắng mụ liền vung tít hai bàn tay tát luôn vào bốn người cùng một lúc rồi đột nhiên nhảy lùi về phía sau chạy trốn.

Mụ chạy nhanh như chớp, mới trong khoảnh khắc đã ra xa ngoài mấy chục trượng.

Đào Cốc lục tiên chỉ lớn tiếng thóa mạ quát tháo om sòm chứ không rượt theo vì họ biết rằng không thể đuổi kịp.

Lệnh Hồ Xung từ trong gốc cây nhảy xổ ra vung kiếm lên quát:

- Chạy đi đâu?

ánh bạch quang vừa lóe lên, mũi kiếm của Lệnh Hồ Xung đã nhằm cổ họng bà bà phóng tới. Chiêu kiếm này thật là lợi hại.

Bà bà giật mình kinh hãi vươn tay ra toan chụp lấy thanh trường kiếm.

Lệnh Hồ Xung liền nghiêng kiếm đi đâm vào vai bên phải mụ. Mụ không còn đường né tránh vội lùi lại phía sau hai bước.

Lệnh Hồ Xung đã cầm kiếm trong tay thì bà bà còn địch nổi chàng thế nào được?

Chàng lại phóng kiếm veo véo đánh ra ba chiêu bức bách mụ

phải lùi năm bước nữa. Giả tỷ chàng muốn giết mụ thì mụ đã toi mạng rồi.

Đào Cốc lục tiên thấy Lệnh Hồ Xung thắng thế liền lớn tiếng hoan hộ Thanh trường kiếm của Lệnh Hồ Xung đã chỉ vào trước mặt mụ.

Giữa lúc ấy bọn Đào Căn Tiên bốn người nhảy xổ lại túm lấy chân tay mụ giơ lên toan xé thì Lệnh Hồ Xung lớn tiếng quát:

- Không được giết mụ!

Đào Hoa Tiên vung chưởng tát vào mặt bà bà để trả thù.

Lệnh Hồ Xung lại quát:

- Hãy treo mụ lên rồi sẽ tính!

Đào Căn Tiên hô lớn:

- Lấy dây đem đây! Lấy dây đem đây!

Nhưng cả sáu người chẳng ai đem dây nhợ chi hết. Ở giữa nơi hoang dã việc tìm kiếm khúc dây cột không phải chuyện dễ.

Đào Chi Tiên và Đào Căn Tiên nhớn nhác nhìn ra bốn phía để kiếm dây thừng. Chúng sơ ý đột nhiên nới tay một chút, bà bà liền thừa cơ cựa mạnh một cái thoát ra khỏi bàn tay đối phương. Mụ lăn mình dưới đất để lảng ra xạ Nhưng lúc mụ toan đứng lên chạy trốn bỗng sau lưng đau nhói lên.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Đứng lại đã!

Mũi trường kiếm của chàng khẽ đâu vào sau lưng bà bà.

Bà bà không ngờ kiếm thuật Lệnh Hồ Xung lại ghê gớm đến thế.

Mụ cả kinh thất sắc đành đứng yên không dám nhúc nhích.

Đào Cốc lục tiên lật đật chạy tới, chúng vung sáu ngón tay

điểm vào sáu chỗ huyệt đạo ở chân tay và nách mụ già.

Đào Căn Tiên sờ lên má thấy sưng vù vì bị tát. Hắn vung tay lên định tát mụ để trả thù nhưng Lệnh Hồ Xung nể mặt Nghi Lâm không muốn mụ bị đòn liền giơ tay lên cản lại nói:

- Khoan đã! Chúng ta hãy cột mụ treo lên cao rồi sẽ liệu.

Đào Cốc lục tiên nghe nói đến chuyện treo mụ lên đều lấy làm hứng thú. Chúng liền lột da cây để bện thừng cột mụ.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Vì lẽ gì các vị lại xẩy cuộc động thủ với mụ?

Đào Chi Tiên đáp:

- Sáu anh em lão phu ngồi đây đại tiện đến lúc hứng thú thì mụ ác ôn này đột nhiêm sầm sầm chạy tới hỏi:

"Này các ngươi có thấy một tên tiểu ni cô nào qua đây không?" Mụ ăn nói vô lễ lại làm cụt hứng trong cơn đại tiện...

Doanh Doanh nghe Đào Chi Tiên nói chuyện thô tục mà không ngượng miệng bất giác nàng chau mày bỏ ra chỗ khác.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Đúng thế! Mụ quả là người thô lỗ không hiểu nhân tình thế thái.

Đào Chi Tiên nói:

- Dĩ nhiên bọn lão phu không muốn gây lời với mụ bảo mụ bước đi. Thế là mụ động thủ đánh liền và hai bên đi vào cuộc đại chiến. Lệnh Hồ huynh đệ! Nếu huynh đệ không đến kịp thời là mụ trốn mất.

Đào Hoa Tiên nói:

- Không phải thế đâu! Bọn lão phu muốn để mụ chạy đi mấy bước cho mụ mừng hụt một phen rồi sau mới rượt theo bắt mụ.

Đào Thực Tiên nói:

- Đào Cốc lục tiên có bao giờ muốn ăn thua với kẻ vô danh? Bằng không thì đã nhất quyết bắt mụ rồi.

Đào Cán Tiên nói:

- Lão phu muốn dùng cách mèo bắt chuột nên để mụ chạy đi rồi mới nhảy xổ lại vồ lấy.

Lệnh Hồ Xung đã biết bọn Đào Cốc lục tiên chẳng bao giờ chịu thua ai liền cười nói:

- Một mèo đuổi bắt sáu chuột còn được, huống chi sáu mèo đuổi bắt một con chuột thì chỉ việc thò tay ra là túm được.

Đào Cốc lục tiên tưởng Lệnh Hồ Xung họa với chúng thì trong lòng cao hứng vô cùng.

Mọi người đang nói chuyện thì dây thừng đã bện xong.

Bọn Đào Cốc lục tiên liền trói chặt chân tay bà bà lại treo lên một cây cao.

Lệnh Hồ Xung vung kiếm lên quét đứt da cây một chỗ dài chừng sáu bảy thước. Chàng lại dùng mũi kiếm viết vào chỗ thân cây gạt da bảy chữ lớn:

"Bình giấm chua đệ nhất thiên hạ".

Đào Căn Tiên hỏi:

- Lệnh Hồ huynh đệ! Sao mụ này được nổi tiếng là bình giấm chua đệ nhất thiên hạ? mụ có nghề ăn giấm giỏi lắm hay sao? Lão phu không tin như vậy. Bây giờ chúng ta lại hạ mụ xuống để tỷ thí một phen được chăng?

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Không phải đâu! Bình giấm chua chỉ là một từ ngữ để thóa mạ. Đào Cốc lục tiên là những tay anh hùng vô địch, nghĩa khí ngất trời. Văn tài võ lược trên đời hiếm có thì mụ ác bà nương bì

thế nào được? Các vị bất tất phải tỷ đấu nữa?

Đào Cốc lục tiên toàn là người dốt nát chỉ ưa nghe những lời tâng bốc, chúng thấy Lệnh Hồ Xung nói vậy thì trong lòng sung sướng khôn tả ngoác miệng hô lớn:

- Phải lắm! Phải lắm! Phải lắm!

Lệnh Hồ Xung nói:

- Bây giờ tại hạ hỏi lục vị Đào huynh! Các vị có thấy Nghi Lâm sư muội không?

Đào Chi Tiên nhanh nhẩu đáp:

- Phải chăng Lệnh Hồ huynh đệ muốn hỏi vị tiểu cô nương xinh đẹp ở phái Hằng Sơn? Lão phu không thấy tiểu ni cô nào hết nhưng lại gặp hai đại hòa thượng.

Đào Cán Tiên nói tiếp:

- Một đại hòa thượng là gia gia của tiểu ni cô Nghi Lâm còn một đại hòa thượng nữa lại là đồ đệ của tiểu ni cô.

Lệnh Hồ Xung hỏi tiếp:

- Các vị gặp hai đại hòa thượng ở đâu?

Đào Diệp Tiên đáp:

- Hai nhà sư đó mới qua đây chừng nửa giờ. Nguyên chúng đã ước hẹn với bọn lão phu đến tòa thị trấn trước mặt kia để cùng nhau uống rượu. Bọn lão phu bảo chúng chờ đại tiện xong đã rồi cùng đi ngờ đâu mụ ác bà nương này chạy đến rắc rối.

Lệnh Hồ Xung chợt động tâm linh liền nói:

- Được rồi! Các vị hãy thủng thẳng chờ ở đây một chút, bọn tại hạ phải đi đến thị trấn trước.

Chàng biết Doanh Doanh là một cô gái thanh lịch rất ghét kẻ thô lỗ tục tằn. Nàng không muốn nghe chuyện bọn Đào Cốc lục

tiên, chàng liền cùng nàng rảo bước đi ngay.

Doanh Doanh cười hỏi:

- Xung lang không cạo trọc đầu bà bà nữa ư? Đã nể mặt Nghi Lâm tiểu sư muội thì có trả thù cũng nên giảm đi vài phần.

Hai người đi một mạch chừng hơn mười dặm thì đến một tòa thị trấn lớn.

Lệnh Hồ Xung chỉ tìm tới tòa tửu lâu thứ hai đã thấy Bất Giới hòa thượng cùng Điền Bá Quang chễm chệ ngồi đó rồi.

Bất Giới hòa thượng và Điền Bá Quang vừa ngó thấy Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh đã nhẩy lên ra chiều hoan hỉ vô cùng.

Bất Giới hòa thượng vội kêu tiểu nhị lấy thêm đũa bát cùng rượu thịt.

Lệnh Hồ Xung hỏi có thấy chuyện lạ gì không thì Điền Bá Quang đáp:

- Tiểu đệ đã gặp chuyện xấu xa ở núi Hằng Sơn thì còn mặt mũi nào ở lại liền cùng thái sư phụ bỏ đi ngay, cả Thông Nguyên cốc cũng không tới.

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Thế ra hai người này chưa biết chuyện đệ tử phái Hằng Sơn bị bắt đem đi. Muốn cứu họ mà không để Nhậm Ngã Hành biết tới thì ta cùng Doanh Doanh phải hạ thủ vậy càng ít người biết càng hay.

Chàng nhìn Bất Giới hòa thượng hỏi:

- Đại sư! Tại hạ muốn ủy thác cho đại sư một việc được chăng?

Bất Giới hòa thượng đáp:

- Được chứ! Có gì mà không được?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Nhưng vụ này rất cơ mật! Đại sư chớ để cho gã đồ tôn tham dự vào mà hư việc lớn.

Bất Giới hòa thượng nói:

- Cái đó thì dễ quá rồi! Bản hòa thượng bảo gã đi xa ra đừng làm trở ngại công việc của mình là xong.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Trên một cây cao về phía đông nam cách đây chừng hơn mười dặm có người bị treo.

Bất Giới hòa thượng tức giận ngắt lời:

- Mẹ kiếp! Lại do mụ chó đẻ gây ra chứ gì?

Lệnh Hồ Xung tủm tỉm cười nghĩ bụng:

- Thế là lão mắng vào mặt mình.

Chàng liền đáp:

- Người đó là bạn của tại hạ phiền đại sư đến cứu y!

Bất Giới hòa thượng hỏi:

- Việc đó dễ lắm mà sao tiểu huynh đệ lại không cứu y?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Chẳng dấu gì đại sư đó là một người đàn bà.

Chàng đưa mắt nhìn Doanh Doanh bĩu môi nói:

- Tại hạ đi cùng với Nhậm đại tiểu thư e rằng có điều bất tiện.

Bất Giới hòa thượng cười ha hả nói:

- Bản hòa thượng biết rồi. Tiểu huynh đệ sợ Nhậm đại tiểu thư ăn phải giấm chua.

Doanh Doanh trợn mắt lên nhìn hai người.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Người đàn bà kia ăn giấm chua còn nặng hơn, ngày trước chồng mụ chỉ ngó một vị phu nhân một cái khen một câu là phu nhân xinh đẹp mụ ta liền bỏ đi không lời cáo biệt làm khổ ông chồng chạy khắp chân trời góc biển tìm kiếm mười mấy năm trời.

Bất Giới hòa thượng giương cặp mắt càng lớn hơn ngập ngừng:

- Cái đó.... cái đó...

Rồi lão thở lên hồng hộc.

Lệnh Hồ Xung lại nói:

- Nghe đâu cho đến bây giờ ông chồng vẫn chưa tìm thấy mụ.

Chàng nói đến đây thì bọn Đào Cốc lục tiên cười hô hố chạy lên lầu.

Bất Giới hòa thượng lờ đi như không trông thấy. Hai tay nắm chặt cánh tay Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Có việc đó thật ư?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Mụ bảo với tại hạ là dù chồng mụ có đến trước mặt quỳ xuống mà năn nỉ, mụ cũng không hồi tâm chuyển ý. Vì thế mà một khi tại hạ tha mụ xuống là lập tức mụ chạy ngay. Thân pháp mụ mau lẹ phi thường chỉ chớp mắt là mất hút.

Bất Giới hòa thượng nói:

- Bản hòa thượng quyết không chớp mắt.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tại hạ có hỏi mụ tại sao lại quyết chí không gặp trượng phu thì mụ đáp:

Trượng phu của mụ là kẻ bạc hãnh vô tình, tham dâm hiếu

sắc đệ nhất thiên hạ. Có gặp lão cũng bằng uổng.

Bất Giới đại sư gầm lên một tiếng rồi xoay mình chạy đi.

Lệnh Hồ Xung nắm tay lão lại ghé tai nói nhỏ:

- Tại hạ dạy đại sư một bí quyết khiến mụ không trốn được nữa.

Bất Giới vừa kinh ngạc vừa mừng thầm, lão ngẩn người ra một chút rồi đột nhiên quỳ gối đập đầu binh binh ba cái năn nỉ:

- Lệnh Hồ huynh đệ! Không phải! Lệnh Hồ chưởng môn! Lệnh Hồ tổ tôn! Lệnh Hồ sư phụ! Sư phụ dạy bí quyết đó cho bản hòa thượng thì bản hòa thượng xin bái làm sư phụ ngay.

Lệnh Hồ Xung không nhịn được bật cười nói:

- Không dám! Không dám! Xin đại sư đứng dậy đi!

Chàng kéo lão dạy rồi ghé tai nói:

- Đại sư cởi mụ xuống rồi nhưng đừng cởi trói chân tay và đừng giải khai huyệt đạo, cứ ôm thốc lấy mụ chạy vào khách điếm tạm trú trong một phòng. Đại sư thử nghĩ coi:

một người đàn bà liệu có trốn ra khỏi khách điếm không?

Bất Giới hòa thượng gãi đầu gãi tai đáp:

- Cái đó tại hạ chưa hiểu rõ lắm.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Đại sư lột trần mụ ra, thân thể lõa lồ thì khi nào mụ còn dám trốn ra khỏi điếm?

Bất Giới cả mừng la lên:

- Diệu kế! Chân diệu kế! Mưu cao thâm! Mưu cao! Sư phụ! Ơn đức sư của sư phu...

Lão chưa dứt lời đã nhảy vù qua cửa sổ ra đến giữa đường rồi băng mình chạy đi.

Đào Căn Tiên hỏi:

- Ô hay! Nhà sư đó kỳ thiệt! Lão đi làm gì vậy?

Đào Chi Tiên đáp:

- Chắc là lão sắp són ra quần nên phải chạy vội.

Đào Diệp Tiên nói:

- Nhưng tại sao lão dập đầu lạy Lệnh Hồ Xung huynh đệ và kêu bằng sư phụ? Chẳng lẽ lão lớn tuổi thế rồi lại còn són ra quần?

Đào Hoa Tiên nói:

- Việc són ra quần thì có liên quan gì đến tuổi lớn hay nhỏ tuổi?

Doanh Doanh biết sáu lão này đã nói là thốt ra toàn những lời thô bỉ tục tĩu nàng liền đưa mắt cho Lệnh Hồ Xung rồi trở gót xuống lầu.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Lục vị Đào huynh! Tại hạ thường nghe tửu lượng của lục vị sâu như biển cả nổi tiếng thiên hạ vô địch vậy lục vị hãy ngồi uống rượu thong thả, tại hạ tửu lượng kém lắm xin miễn cho không thể bồi tiếp được nữa.

Đào Cốc lục tiên nghe Lệnh Hồ Xung tâng bốc tửu lượng của chúng thì sung sướng vô cùng muốn uống ngay mấy vò liền lớn tiếng mỗi người một câu:

- Hãy đem sáu hũ rượu lớn ra đây!

- Tửu lượng của Lệnh Hồ huynh đệ nhất định kém xa bọn ta.

- Các vị đi trước đi! Chúng ta phải uống cho đến lúc trời sáng.

Lệnh Hồ Xung chỉ nói một câu là thoát khỏi bọn Đào Cốc lục tiên dằng co, chàng chạy xuống lầu.

Doanh Doanh bĩu môi nói:

- Xung lang có công tác hợp vợ chồng người ta ơn đức thật cao cả nhưng dạy người cách đó thì không khỏi.... không khỏi...

Doanh Doanh nói tới đây bỗng mặt đỏ bừng lên rồi ngoảnh đầu nhìn ra chỗ khác.

Lệnh Hồ Xung cười hì hì nhìn nàng không nói gì.

Hai người ra khỏi thị trấn chừng một dặm, Lệnh Hồ Xung lại nhìn Doanh Doanh chằm chặp và mỉm cười hoài.

Doanh Doanh tức mình hỏi:

- Làm gì mà ngó dữ thế? Chưa nhìn thấy bao giờ hay sao?

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Tiểu huynh đang nghĩ tới chuyện bị mụ ác ôn cột mình treo lên, tiểu huynh đã trả thù bằng cách cũng treo mụ lên cây. Còn mối thù mụ cạo trọc đầu tiểu huynh thì bây giờ tiểu huynh trả đũa bằng cách xui chồng mụ lột sạch xiêm áo để mụ trần như nhộng.

Doanh Doanh không nhịn được phì cười nói:

- Thế là Xung lang đã ăn miếng trả miếng rồi.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Dù sao tiểu huynh vẫn mong cho vợ chồng Bất Giới đại sư trùng hợp.

Doanh Doanh cười nói:

- Xung lang hãy coi chừng nghe! Lần sau mà mụ ác ôn kia bắt được Xung lang tất mụ còn làm cho đau khổ hơn.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Tiểu huynh đã giúp cho vợ chồng mụ gương vỡ lại lành tưởng mụ cảm ơn còn chưa đủ có lý đâu mụ lại hành tội mình

được?

Chàng nói rồi lại ngó Doanh Doanh mà cười ngặt nghẹo, vẻ mặt chàng rất tinh quái.

Doanh Doanh hỏi:

- Có chuyện gì đáng cười đâu?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tiểu huynh đang nghĩ tới lúc vợ chồng Bất Giới đại sư trùng phùng, không hiểu họ nói chuyện gì với nhau?

Doanh Doanh lại hỏi:

- Xung lang nghĩ thế thì có liên can gì đến tiểu muội mà phải vừa ngó vừa cười?

Nàng chợt hiểu rõ ý tứ của Lệnh Hồ Xung. Anh chàng phóng đãng này nghĩ tới vụ Bất Giới hòa thượng đem vợ vào phòng khách điếm lột trần xiêm y và chàng đang tưởng tượng đến chuyện bậy bạ nên mới giương mắt lên nhìn nàng.

Nàng thấy chỗ dụng tâm của chàng có vẻ lả lơi bất giác mặt đỏ ra đến mang tai, vung tay đánh liền.

Lệnh Hồ Xung nghiêng mình né tránh vừa cười vừa nói:

- Đàn bà mà đánh chồng là ác bà nương rồi!

Giữa lúc ấy đột nhiên có mấy tiếng còi toe toe từ đằng xa khẽ vang lên.

Doanh Doanh nhận ra đó là tiếng còi báo hiệu của những người trong bản giáo muốn đưa tin cho nhau. Nàng liền dựng ngón tay trỏ bên trái đưa lên đặt vào môi để cho chàng đừng nói nữa. Tay mặt nàng vẫy một cái rồi chạy về phía phát ra tiếng còi.

Lệnh Hồ Xung liền chạy theo.

Hai người mới chạy chừng hơn chục trượng thì thấy một người ăn mặc ra dáng tửu bảo đang từ phương tây chạy ra phía Đông..

Khu này rộng mênh mông ở ngoài khoáng đãng chẳng có chỗ nào để ẩn nấp.

Người kia vừa trông thấy Doanh Doanh không khỏi sửng sốt chạy vội tới thi lễ nói:

- Tại hạ là Dịch Trung, phó hương chủ ở Thiên Phong đường trong Thần giáo xin ra mắt giáo cô, bái chúc giáo chủ muôn năm trường trị, nhất thống giang hồ.

Doanh Doanh gật đầu.

Tiếp theo nàng lại thấy một lão già bé nhỏ, thấp lùn từ mé đông chạy ra. Lão này mặc một áo bào trắng vàng theo kiểu tài chủ ở thôn quệ Lão chạy lẹ tới gần nhìn Doanh Doanh khom lưng thi lễ nói:

- Tần Bằng Phi xin tham kiếm sư cô, kính chúc giáo chủ trung hưng thánh giáo, ơn khắp lê dân.

Doanh Doanh đã nhăn mặt vì thấy Tần Bằng Phi là một người trong thập đại trưởng lão, nàng hỏi:

- Tần trưởng lão! Trưởng lão đến đây làm chi?

Tần Bằng Phi đáp:

- Tiểu nhân vâng mệnh giáo chủ đến đây nghe ngóng tin tức.

Lão quay sang hỏi Dịch Trung:

- Dịch hương chủ! Hương chủ có thám thính được tin tức gì không?

Dịch Trung đáp:

- Bẩm thánh cô cùng trưởng lão! Sáng sớm hôm nay thuộc hạ Ở quán Lâm Phong thấy hơn trăm người phái Tung Sơn do con

trai Tả Lãnh Thiền là Tả Phi Anh đứng đầu đi lên núi Hoa Sơn.

Tần Bằng Phi nói:

- Quả nhiên bọn chúng kéo sang phái Hoa Sơn.

Doanh Doanh hỏi:

- Bọn người phái Tung Sơn lên Hoa Sơn làm chi?

DịchTrung đáp:

- Giáo chủ được tin Nhạc Bất Quần ở Hoa Sơn sau khi lên nhậm chức chưởng môn Ngũ nhạc phái có ý muốn thôn tính Thần giáo tạ Hắn triệu tập môn đồ Ngũ nhạc phái đến Hoa Sơn dường như sắp kéo lên Hắc Mộc Nhai tập kích.

Doanh Doanh hỏi:

- Có việc ấy ư?

Nàng nghĩ bụng:

- Tần Bằng Phi là người xảo quyệt, có lẽ gia gia sai hắn cầm đầu vụ bắt quần đệ tử phái Tung Sơn thế mà hắn không nhắc nhở tới chỉ có lời Dịch Trung vừa nói dường như không phải mới nghĩ ra và là đúng sự thật.

Nàng lại hỏi:

- Lệnh Hồ công tử là chưởng môn phái Hằng Sơn mà sao lại không biết gì về vụ này mới thật là kỳ.

Tần Bằng Phi đáp:

- Theo sự điều tra của thuộc hạ thì hai phái Thái Sơn và Hành Sơn đã lục tục kéo đến Hoa Sơn. Chỉ có phái Hằng Sơn là không thấy động tĩnh gì. Hướng Tả sứ hôm qua đã ra lệnh cho Bảo Đại Sở trưởng lão đến Hằng Sơn biệt viện để dò la thực hư Tả sứ sai thuộc hạ đến đây để liên lạc. Thuộc hạ đang chờ tin Bảo trưởng lão.

Doanh Doanh cùng Lệnh Hồ Xung đưa mắt nhìn nhau nghĩ bụng:

- Bảo Đại Sở trà trộn vào Hằng Sơn biệt viện là đúng sự thật. Tần Bằng Phi không dấu vụ này hay là lão nói thực?

Tần Bằng Phi nhìn Lệnh Hồ Xung khom lưng thi lễ nói:

- Đây là tiểu nhân vâng lệnh trên mà làm xin Lệnh Hồ chưởng môn tha tội cho!

Trong hậu động, Quần Hùng coi kiếm

Lệnh Hồ Xung chắp tay đáp lễ nói:

- Tại hạ cùng Nhậm tiểu thư sẽ thành hôn một ngày rất gần.

Doanh Doanh đỏ mặt ồ lên một tiếng nhưng nàng cũng không phủ nhận.

Lệnh Hồ Xung nói tiếp:

- Tần trưởng lão đã vâng mệnh nhạc phụ đại nhân của tại hạ vậy bọn tại hạ là hàng tiểu bối đương nhiên phải gánh vác thay người.

Tần Bằng Phi và Dịch Trung mỉm cười nói:

- Xin kính mừng nhị vị.

Doanh Doanh thẹn thò xoay mình lảng đi chỗ khác.

Tần Bằng Phi lại nói:

- Hướng tả sứ dặn đi dặn lại Bảo trưởng lão cùng thuộc hạ không được vô lễ với đệ tử phái Hằng Sơn. Bọn thuộc hạ chỉ có việc do thám được tin chứ không được bạo động. Dĩ nhiên thuộc hạ phải tuân theo.

Đột nhiên phía sau chàng có thanh âm thiếu nữ vừa cười vừa nói:

- Kiếm pháp của Lệnh Hồ công tử là đệ nhất thiên hạ, Hướng tả sứ bảo các vị không được động võ là may cho các vị đó.

Lệnh Hồ Xung ngoảnh đầu nhìn lại thì thiếu nữ đó là Lam Phượng Hoàng, giáo chủ Ngũ Độc Giáo từ trong bụi cây đi tới.

Chàng cười nói:

- Đại muội tử! Đại muội tử mạnh giỏi chứ?

Tần Bằng Phi cũng nhận ra cô liền chắp tay nói:

- Kính chào Lam giáo chủ.

Lam Phượng Hoàng nhìn Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Đại ca! Đại ca vẫn được vui vẻ đấy a?

Rồi nàng quay sang hỏi Tần Bằng Phi:

- Lão muốn chắp tay trước mặt ta thì cứ việc chắp tay cớ sao lại chau mày?

Tần Bằng Phi đáp:

- Tại hạ không dám thế.

Lão biết trong người cô lúc nào cũng đầy chất độc, giây vào cô là rước vạ vào mình.

Tần Bằng Phi bước lảng đến chỗ Doanh Doanh nhìn nàng hỏi:

- Bây giờ nên hành động thế nào? Xin thánh cô chỉ thị cho!

Doanh Doanh đáp:

- Các vị cứ làm theo mệnh lệnh giáo chủ là được.

Tần Bằng Phi dạ một tiếng rồi cùng Dịch Trung khom lưng thi lễ cáo biệt ba người là Doanh Doanh, Lệnh Hồ Xung và Lam Phượng Hoàng.

Lam Phượng Hoàng chờ Tần Bằng Phi và Dịch Trung đi rồi mới hỏi:

- Bao nhiêu đệ tử phái Hằng Sơn đều bị bắt hết mà sao các vị chưa đi giải cứu?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Bọn tiểu huynh đang rượt theo mà từ núi Hằng Sơn tới đây chưa thấy tông tích chi hết.

Lam Phượng Hoàng nói:

- Đây có phải là đường lên núi Hoa Sơn đâu? Các vị đi trật nẻo rồi!

Lệnh Hồ Xung hỏi lại:

- Đi Hoa Sơn ư? Bọn chúng bị bắt đưa lên Hoa Sơn hay sao? Đại muội tử có trông thấy không?

Lam Phượng Hoàng đáp:

- Sáng sớm hôm qua, tiểu muội ở Hằng Sơn biệt viện uống trà thấy có mùi khác lạ nhưng không nói ra, sau thấy mọi người tới tấp té xuống liền biết ngay là họ bị thuốc mê tiểu muội cũng giả vờ trúng độc ngã lăn ra.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Dùng thuốc độc với Lam giáo chủ ở Ngũ Tiên giáo thì có khác gì đánh trống qua cửa nhà sấm?

Lam Phượng Hoàng mỉm cười nói:

- Như vậy bọn chúng mới là ngu dốt. Có đúng thế không?

Lệnh Hồ Xung hỏi lại:

- Vậy mà đại muội tử không trả miếng chúng ư?

Lam Phượng Hoàng nói:

- Còn nữa, hai tên ác ôn bảo tiểu muội đúng là bị thuốc mê ngất xỉu. Chúng còn toan động thủ liền bị tiểu muội phóng độc đánh chết ngay đương trường. Những tên khác không dám lại gần nữa chúng bảo nhau tiểu muội có chết thật nhưng khắp trong mình đều có chất kịch độc lại gần là dại.

Cô nói xong rồi nổi lên tràng cười ha hả.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Rồi sau thế nào nữa?

Lam Phượng Hoàng đáp:

- Tiểu muội vẫn giả vờ bất tỉnh để xem chúng giở trò gì thì thấy bọn chúng lên ngọn Kiến Tính bắt ni cô đem xuống. Người dẫn đầu là Nhạc tiên sinh, sư phụ đại cạ Tiểu muội nhận thấy lão là con người tồi bại. Ngày trước ở chùa Thiếu Lâm đại ca cứu mạng cho tiểu muội lão lại có ý muốn giết đại cạ Bây giờ đại ca làm chưởng môn phái Hằng Sơn thì lão lại dẫn bọn thủ hạ đến bắt hết đồ tử đồ tôn của đại ca, cả vãi già vãi trẻ không sót một ai. Lão cố ý làm đại ca mất mặt.

Lệnh Hồ Xung lẳng lặng không nói gì. Chàng biết Lam Phượng Hoàng là một cô gái Miêu tính tình chất phác thấy sao nói vậy.

Lam Phượng Hoàng lại nói:

- Tiểu muội thấy thế tức quá muốn phóng độc giết lão ngay nhưng không hiểu ý đại ca ra sao. Muốn hạ sát lão cũng còn nhiều cơ hội.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Đại muội tử còn nghĩ đến thể diện, tiểu huynh xin đa tạ.

Lam Phượng Hoàng nói:

- Cái đó chẳng có chi đáng kể. Tiểu muội còn nghe bọn chúng bảo nhau là nhân lúc đại ca không ở trên núi Hằng Sơn mà rút lui cho lẹ nếu gặp đại ca trở về tất thêm rắc rối. Có kẻ lại bảo không may gặp ngày đại ca đi vắng, nếu đại ca ở nhà chúng cũng bắt đi để trừ hậu họa.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Có đại muội tử ở đó thì bọn chúng muốn bắt tiểu huynh không phải dễ.

Lam Phượng Hoàng ra chiều đắc ý cười nói:

- Thế là bọn chúng còn có phước, nếu chúng động đến một sợi lông của đại ca thì ít ra là trăm tên phải toi mạng về tay tiểu muội.

Cô quay lại nhìn Doanh Doanh hỏi:

- Nhậm đại tiểu thư! Đại tiểu thư không ăn phải giấm chua đấy chứ? Tiểu muội đối với Lệnh Hồ đại ca như tình anh em trong nhà.

Doanh Doanh đỏ mặt lên, nàng biết Lam Phượng Hoàng là người chất phác ngay thẳng liền mỉm cười đáp:

- Lệnh Hồ công tử cũng thường nhắc tới cô nương, y khen cô nương là người rất tử tế.

Lam Phượng Hoàng nói:

- Thế thì hay lắm! Tiểu muội lại e rằng chẳng bao giờ y dám nhắc tới tên tiểu muội trước mặt đại tiểu thư.

Doanh Doanh lại hỏi:

- Lam giáo chủ đã giả vờ mê man bất tỉnh sao lại chạy đến đây?

Lam Phượng Hoàng đáp:

- Bọn chúng sợ trong người tiểu muội có chất kịch độc chẳng ai dám đụng vào. Kẻ thì bảo vung đao chém chết tiểu muội. Người nói phóng ám khí bắn tiểu muội cho toi mạng, nhưng miệng chúng nói mạnh bạo mà rút cục chẳng tên nào dám động thủ, ào ào chạy đi như ong vỡ tổ. Tiểu muội theo hút bọn chúng một lúc thì thấy chúng đúng là đi về phía núi Hoa Sơn. Tiểu muội liền chạy khắp nơi kiếm Lệnh Hồ đại ca để đưa tin này cho các vị hay.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Nếu vậy thì tiểu huynh phải đa tạ đại muội tử. Không có đại

muội tử cho biết tin này thì bọn ta lên thẳng Hắc Mộc Nhai thành uổng công đến khi quay trở lại tìm kiếm thì bao nhiêu lão ni cô, tiểu ni cô và cả hàng ni cô không già không trẻ đều bị tai nạn. Vụ này không thể trùng trình được, chúng ta phải lập tức nhằm Hoa Sơn trực chỉ.

Ba người liền quay về hướng Tây đi suốt ngày đêm nhưng dọc đường không tìm ra manh mối chi hết.

Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh đều nghĩ thầm trong bụng:

- Một đàn mấy trăm người đi thì dọc đường nhất định phải có kẻ trông thấy. Ở quán cơm khách điếm tất có dấu vết để lại mà sao đi mãi chẳng trông thấy gì chẳng lẽ mình rượt theo không đúng đường?

Đến ngày thứ ba mới gặp bốn đệ tử phái Hành Sơn ở trước một quán cơm nhỏ.

Bốn người này đều là nhị đại đệ tử phái Hành Sơn, chúng không được đi tham dự cuộc Tung Sơn đại hội bữa trước nên không nhận ra bọn Lệnh Hồ Xung nhưng Lệnh Hồ Xung coi cách ăn mặc liền hiểu ngay lai lịch bọn chúng.

Ba người liền chú ý lắng tai nghe bọn này nói chuyện thì quả nhiên chúng lên núi Hoa Sơn.

Ba người lại thấy bọn chúng ra chiều rất cao hứng tưởng chừng như lên núi Hoa Sơn để lấy vàng bạc châu báu.

Một gã trong bọn nói:

- May mà Đổng huynh giao du rộng rãi đưa tin cho sớm may hơn nữa chúng ta đang ở Hà Nam gần kề đến được mau lẹ mà cũng còn sợ không kịp. Những anh em khác chắc là lỡ mất cơ hội tốt.

Một tên khác nói:

- Chúng ta không nên coi thường, phải đi càng lẹ càng hay đến sớm chừng nào tốt chừng ấy. Vụ này thay đổi từng giờ từng khắc.

Lệnh Hồ Xung muốn biết bọn họ đến Hoa Sơn gấp rút như vậy để mưu đồ chuyện gì nhưng bốn người này thủy chung không nói hở một câu nào khác.

Lam Phượng Hoàng hỏi:

- Có cần đánh thuốc độc cho chúng ngã ra để tra khảo không?

Lệnh Hồ Xung nghĩ tới chưởng môn phái Hành Sơn là Mạc Đại tiên sinh đối xử với mình rất tử tế không tiện khinh khi đồ đệ của lão liền đáp:

- Chúng ta cứ lên lẹ núi Hoa Sơn để coi cho biết không nên rút dây động rừng.

Lam Phượng Hoàng nói:

- Như vậy cũng phải.

Ba người liền tăng gia cước trình vọt qua bốn tên đệ tử phái Hành Sơn.

Bốn tên thấy một nam hai nữ đều còn nhỏ tuổi mà cước trình rất mau lẹ thì trong lòng không khỏi kinh dị.

Mấy hôm sau ba người đến chân núi Hoa Sơn vào lúc hoàng hôn.

Lệnh Hồ Xung ở trên núi này tử thuở nhỏ cho đến khi khôn lớn nên địa thế nơi đây chàng đã thuộc lòng.

Chàng liền nói:

- Chúng ta theo đường nhỏ ở phía sau núi mà đi lên thì không gặp ai.

Hoa Sơn là một tòa núi hiểm trở nhất trong Ngũ Nhạc. Đường nhỏ sau núi lại càng nguy hiểm hơn, phần lớn không có

đường lối mà đi. May ở chỗ ba người cùng võ công cao cường, khinh công tuyệt đỉnh nên dù gặp địa thế hiểm trở hoặc vách núi dựng đứng cũng trèo lên được. Tuy nhiên khi ba người lên được đến ngọn cao nhất núi Hoa Sơn thì đêm đã sang canh tư.

Lệnh Hồ Xung dẫn hai người qua nhà đại đường thì chỉ thấy tối mò không có đèn lửa chi hết.

Mấy người nấp dưới cửa sổ chú ý lắng tai nghe cũng không thấy động tĩnh chi hết.

Mấy người lại mò tới chỗ cư trú của quần đệ tử để dò la thì dường như trong nhà không có người.

Lệnh Hồ Xung đẩy cửa sổ chuồn vào, bật lửa lên soi trong phòng tối đen và trống rỗng. Dưới đất cũng như trên bàn đều đầy bụi cát. Chàng vào mấy phòng cảnh tượng đều như vậy. Hiển nhiên quần đệ tử phái Hoa Sơn đều chưa về tới.

Lam Phượng Hoàng ra chiều chán nản nói:

- Chẳng lẽ tiểu muội mắc bẫy bọn chúng? Bọn chúng miệng nói là lên núi Hoa Sơn mà thực ra lại đưa nhau đến một nơi nào khác chăng?

Lệnh Hồ Xung trong lòng vừa kinh ngạc vừa nghi ngờ. Chàng nhớ tới ngày trước dẫn quần hùng lên tấn công chùa Thiếu Lâm, rồi vào tới nơi thấy chùa bỏ trống sau đó gặp cơn nguy biến chàng tự hỏi:

- Chẳng lẽ phen này Nhạc Bất Quần lại theo kế cũ? Nhưng hiện giờ bên mình chỉ có ba người thì dù có bị bao vây mà muốn thoát thân cũng chẳng khó gì. Chỉ sợ bọn chúng đem quần đệ tử phái Hằng Sơn cầm tù vào một nơi bí mật mà mình chậm trễ mấy ngày thì kiếm cho ra được không phải dễ dàng.

Ba người chú ý lắng tai nghe động tĩnh thì chỉ thấy tiếng

thông reo ào ào ngoài ra chẳng thấy chi hết. Thật là một sự tịch mịch kỳ dị.

Lam Phượng Hoàng nói:

- Bây giờ chúng ta chia nhau đi tìm các ngả. Sau một giờ lại tới đây tụ hội.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Được lắm!

Chàng nghĩ tới Lam Phượng Hoàng là một tay kình độc rất cao minh không một ai có thể gây hại cho nàng nhưng chàng cũng dặn một câu:

- Gặp ai thì đại muội tử cũng không đáng sợ nhưng nếu gặp sư phụ tiểu huynh, kiếm pháp lão nhân gia mau lẹ phi thường đại muội tử phải cẩn thận lắm mới được.

Lam Phượng Hoàng thấy Lệnh Hồ Xung nói bằng giọng khẩn thiết, dưới ánh lửa lờ mờ cũng trông rõ vẻ mặt chàng rất quan tâm thì không khỏi cảm động.

Nàng đáp:

- Đại ca! Tiểu muội sẽ tùy cơ ứng biến, đại ca bất tất phải lo âu.

Nàng nói xong đẩy cửa đi ra.

Lệnh Hồ Xung dẫn Doanh Doanh đi điều tra khắp nơi một lượt. Hai người lùng xét cả trong nhà ở của vợ chồng Nhạc Bất Quần ở hẻm Thiên Cầm cũng chẳng thấy người nào.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Vụ này thật rắc rối tọ Ngày trước dù toàn thể thầy trò phái Hoa Sơn có việc xuống núi cũng để lại một ít người canh gác mà sao bữa nay trên núi chẳng còn một ai?

Sau cùng chàng đến gian phòng của Nhạc Linh San. Căn

phòng này cũng ở bên hẻm Thiên Cầm, nghĩa là cách chỗ ở của vợ chồng Nhạc Bất Quần rất gần.

Lệnh Hồ Xung vừa tới cửa phòng, chàng liền nhớ ngay lại ngày trước chàng thường tới đây để rủ tiểu sư muội dắt tay nhau đi chơi, thế mà nay nàng đã hóa ra người thiên cổ, vĩnh viễn không còn được thấy mặt. Bất giác lòng chàng se lại, hai dòng lệ nóng hổi trào ra.

Chàng vừa đưa tay mở cửa nhưng cửa lại cài then trong. Chàng còn đang do dự chưa biết làm thế nào thì Doanh Doanh đã vượt tường vào trong rút then cửa mở ra.

Hai người tiến vào phòng, quẹt lửa thắp nến lên thì thấy trên tường cũng như mặt bàn đầy bụi bậm, tỏ ra lâu ngày không có người bước chân vào. Trong phòng trống rỗng không còn một thứ đồ cần thiết nào khác ngoài cái bàn gỗ. Cả bàn son phấn của thiếu nữ cũng không thấy đâu nữa. Thật là một cảnh tiêu điều thê thảm.

Lệnh Hồ Xung bụng bảo dạ:

- Tiểu sư muội cùng Lâm sư đệ sau khi làm lễ thành hôn tất đã có một tân phòng khác, không ở căn nhà này nữa. Dĩ nhiên những vật dụng hàng ngày đã khuân dọn đi nơi khác.

Tiện tay chàng rút ngăn kéo bàn ra coi thì thấy trong đó toàn là đồ chơi trẻ con như lồng chim nhỏ xíu, những viên đạn bi hay con ngựa gỗ tý hon.

Những đồ vật này hoặc của Lệnh Hồ Xung làm cho nàng hoặc đi mua về để hai người chơi chung, không hiểu ai đã xếp đặt rất chỉnh tề trong ngăn kéo.

Lệnh Hồ Xung xiết nỗi đau lòng, chàng không nhịn được, hai hàng châu lệ tuôn xuống như mưa.

Chàng từ từ đóng ngăn kéo lại như cũ, toan trở gót bước ra khỏi phòng thì thấy Doanh Doanh đang đứng coi một bức chữ treo trên tường.

Lệnh Hồ Xung tiến lại hai bước nhìn lên bức chữ thì thấy trên viết một bài thơ:

Phụng nữ điên cuồng cố biệt nhân Nguyệt nga còn vướng nợ hồng trần Nhớ xưa luyến ái Hàn công tư?

Xương trắng thành tro hận chửa tan Lệnh Hồ Xung là người ít đọc sách, không thông văn lý. Chàng không hiểu điển cố về những chữ "Phụng nữ, Nguyệt nga" nhưng chàng vừa đọc đến hai câu cuối cùng thì trong lòng vừa kinh hãi vừa âm thầm đau đớn.

Chàng cất giọng run run ngâm:

Nhớ xưa luyến ái Hàn công tư?

Xương trắng thành tro hận chửa tan.

Rồi chàng hỏi:

- Hàn công tử là ai?

Doanh Doanh đáp:

- Đây là người ta đã sao lục bài thơ của Lý Thượng Ẩn.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Lý Thượng Ẩn nào?

Doanh Doanh nói:

- Lý Thượng Ẩn là một thi nhân đời Đường. Bài thơ này nói về một nữ đạo sĩ, nếu nàng luyến ái Hàn công tử mà lấy y làm chồng thì đâu đến nỗi phải chịu cảnh cô đơn tịch mịch ôm hận suốt đời?

Lệnh Hồ Xung kinh hãi hỏi:

- Xương trắng thành tro hận chửa tan. Đúng thế! Tiểu sư muội nay đã vùi xương dưới đất rồi sẽ biến thành tro bụi mà lòng nàng vẫn còn ôm mối hận vô cùng tận. Nhưng hồi ấy nàng mới là một vị tân nương tử thì nào lại viết bài thơ này?

Doanh Doanh hỏi lại:

- Đây là chữ của Nhạc tiểu thư đã viết ra hay sao?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Phải rồi!

Hai người thổi tắt nến đi rồi bước ra khỏi căn phòng.

Doanh Doanh nói:

- Xung lang! Trên núi Hoa Sơn này có một nơi rất quan hệ với Xung lang, vậy Xung lang dẫn tiểu muội đến đó coi.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Phải rồi! Nơi đó là ngọn Sám hối, chúng ta đến đó chơi.

Rồi chàng đi trước dẫn đường lên ngọn Sám hối.

Nơi đây Lệnh Hồ Xung rất quen thuộc nên tuy quãng đường khá xa mà hai người đi rất mau chỉ trong khoảnh khắc đã tới.

Lên đến ngọn núi rồi, Lệnh Hồ Xung cầm tay Doanh Doanh nói:

- Tiểu huynh ở trong sơn động này...

Chàng chưa dứt lời bỗng nghe mấy tiếng choang choảng vang lên, dường như là tiếng khí giới chạm nhau từ trong động vọng ra.

Hai người cùng giật mình kinh hãi, rảo bước đi tới.

Tiếp theo lại có tiếng người kêu rất lớn, hiển nhiên họ đã bị thương. Thanh âm người này phảng phất như tiếng Mạc Đại tiên sinh.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Hỏng bét! Dường như Mạc Đại sư bá bị thương rồi! Chúng ta vào lẹ xem sao?

Hai người rút khí giới ra, chạy vào động. Động trước không có ai, nhưng đang đi vào hậu động thì thấy ánh lửa lóe ra.

Lệnh Hồ Xung rất quan tâm đến Mạc Đại tiên sinh. Chàng vọt người tiến vào hậu động thì thấy nơi đây hơn chục ngọn đuốc thắp sáng trưng ra là có đến dư trăm người đang ngưng thần coi kiếm chiêu và võ công khắc trên vách đá. Người nào cũng chuyên tâm chú ý nhìn đồ hình nhưng không một ai nói câu nào. Bầu không khí nơi đây yên lặng như tờ.

Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh lúc nghe tiếng Mạc Đại tiên sinh kêu rú đã chắc mẩm khi xông vào hậu động tất thấy trong hậu động tất thấy trong hậu động tối om mà không thì nơi đây đang xảy cuộc ác đấu rùng rợn máu đổ thịt rơi, ngờ đâu trong hậu động lại đóm đuốc thắp sáng rực như ban ngày và chỉ thấy những người đang yên lặng quan sát những đồ hình trên vách đá.

Hậu động này rất rộng, hơn trăm người đứng đó vẫn được thoải mái không phải chen vai thích cánh. Số người đông là thế mà yên tĩnh lạ thường, tưởng chừng kim rớt cũng nghe tiếng. Trong trường tựa hồ bao phủ một bầu không khí chết chóc.

Cảnh tượng ra ngoài sự tiên liệu khiến cho trong lòng hai người phải chưng hửng.

Doanh Doanh hơi nghiêng mình về phía tay mặt. Vai bên phải nàng tựa vào vai trái Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung quay đầu nhìn lại thấy Doanh Doanh sắc mặt trắng bệch và mắt nàng lộ vẻ sợ sệt. Chàng liền đưa tay trái ra khẽ đỡ lấy lưng nàng.

Những người vào hậu động cách phục sức không giống nhau.

Lệnh Hồ Xung chú ý nhìn, nhận ra được họ là đồ đệ của ba phái Tung Sơn, Thái Sơn và Hành Sơn.

Những nhân vật tới đây phần đông đã đứng tuổi, mái tóc đốm trắng và những người già nua râu bạc. Hiển nhiên đa số là những tiền bối nổi danh của ba phái.

Lệnh Hồ Xung lại cố ý tìm kiếm nhưng không thấy một tên đệ tử nào của phái Hoa Sơn và phái Hằng Sơn có mặt tại đây.

Chàng còn nhận ra nhân sĩ ba phái chia thành từng tốp riêng biệt ba nơi để coi đồ hình, người phái nào đứng riêng ra phái ấy không trộn phái nọ xen lẫn với phái kia.

Đồ đệ phái Tung Sơn quan sát những kiếm chiêu của phái Tung Sơn khắc trên vách đá. Phái Thái Sơn và phái Hành Sơn cũng chỉ nghiên cứu kiếm pháp phái mình.

Lệnh Hồ Xung nhớ tới bốn tên đệ tử phái Hành Sơn mà chàng đã gặp ở dọc đường. Theo lời chúng thì khi nhận tin được phái đến Hoa Sơn là một sự may mắn vô cùng cho họ. Bây giờ chàng mới hiểu tin đó cho chúng biết trên vách đá hậu động núi Hoa Sơn có khắc đồ hình những kiếm chiêu tinh diệu của phái Hành Sơn nên đệ tử phái này ai cũng thèm khát chỉ mong được tới nơi lập tức để coi cho biết rõ. Đồng thời chúng than cho những sư huynh, sư đệ phải ở lại núi Hành Sơn bị thiệt thòi, số phận hẩm hiu.

Lệnh Hồ Xung đảo mắt nhìn bốn phía để tìm kiếm Mạc Đại tiên sinh mà chẳng thấy lão đâu.

Chàng tự hỏi:

- Vừa rồi hiển nhiên mình nghe tiếng khí giới đụng nhau và tiếng rú rùng rợn quyết không sai lầm mà sao vào đây lại chẳng

thấy gì? Hay Mạc Đại sư bá đã gặp người ám toán ở đường lên núi phía sau hậu động.

Đoạn chàng tự nhủ:

- Muốn tiến vào nẻo đường phía sau hậu động thì phải xuyên qua những người này. Giữa mình và bọn môn đồ phái Hành Sơn không có thù oán gì tất họ không kiếm chuyện. Nhưng trong hai phái Tung Sơn và Thái Sơn chắc có nhiều kẻ rắc rối, nhất là bọn chúng nhận ra Doanh Doanh lại càng bất tiện.

Chàng nghĩ vậy liền ghé tai Doanh Doanh nói nhỏ:

- Doanh muội hãy chờ ở cửa động để tiểu huynh ra sau núi xem sao?

Doanh Doanh gật đầu.

Tuy Lệnh Hồ Xung nói rất khẽ mà thanh âm ở nơi tĩnh mịch cũng vang lên.

Bốn năm người nghe tiếng quay đầu nhìn ra, họ ngó chàng bằng con mắt tức giận, tựa hồ chàng đến đây làm kinh động giữa lúc họ đang mải mê nghiên cứu kiếm pháp.

Tuy nhiên những chiêu số trên vách đá quá hấp dẫn, mấy người này chỉ ngó chàng một cái rồi quay vào tiếp tục nghiên cứu tựa hồ họ sợ bỏ lỡ cơ hội hiếm có.

Lại có nhiều người tay trái cầm mảnh giấy tay mặt cầm cục than để vẽ những đồ hình trên vách đá.

Lệnh Hồ Xung cất bước nhẹ nhàng đi qua đám người nghiên cứu kiếm pháp, lòng chàng hồi hộp nghe rõ cả trái tim đập thình thịch.

Nhưng chàng lại tự nhủ:

- Những kiếm chiêu trên vách đá này hầu hết ta đã thuộc lòng, tuy chiêu số tinh diệu nhưng cũng không địch nổi phép

Độc Cô cửu kiếm mà ta đã học được ở Phong thái sư thúc tổ. Đừng nói bọn họ chợt thấy những điều mới lạ chưa hiểu ngay mà dù cho họ có lãnh hội được cũng không làm gì nổi mình.

Nghĩ tới đây chàng phấn khởi tinh thần rảo bước tiến về phía trước.

Đột nhiên phía sau có người lớn tiếng quát:

- Ngươi không phải là môn đồ phái Tung Sơn sao lại đến coi đồ hình này?

Lệnh Hồ Xung quay đầu nhìn lại thấy một lão già mặc áo hoàng bào đang trợn mắt nhìn một hán tử trung niên cao nghệu mà gầy nhom. Thanh trường kiếm trong tay lão chĩa vào ngực người kia.

Hán tử trung niên cười lạt hỏi lại:

- Tại hạ coi đồ hình này hồi nào?

Lão già càng tức giận quát to:

- Ngươi còn chối phải không? Ngươi muốn học lén kiếm chiêu của phái Tung Sơn đã là quá rồi sao còn nghiên cứu những chiêu số để phá giải Tung Sơn kiếm pháp của bọn ta?

Lệnh Hồ Xung đã biết rõ trên vách đá hậu động, ngoài những chiêu tinh diệu của Ngũ nhạc kiếm phái còn có đồ hình vẽ phép phá giải Ngũ nhạc kiếm phái của mười vị trưởng lão Ma giáo ngày trước. Những chiêu phá giải khắc chế được hết kiếm chiêu của Ngũ nhạc kiếm phái khiến cho kiếm pháp của năm phái đều phải thất bại nhục nhã.

Những kiếm chiêu về Ngũ nhạc kiếm phái khắc trên vách đá còn tinh diệu hơn kiếm pháp của năm phái hiện đang sử dụng rất nhiều. Thế mà những cao chiêu này vẫn không tránh khỏi cách phá giải của mười vị trưởng lão Ma giáo sáng chế ra. Vì thế

nên môn đồ phái Tung Sơn thù ghét những người có đồ hình phá giải kiếm pháp của họ.

Lão già vừa la lên mấy câu lập tức bốn năm tên đệ tử phái Tung Sơn tiến lại vây quanh hán tử và chĩa binh khí vào người đó.

Hán tử trung niên thản nhiên hỏi lại:

- Tại hạ chẳng hiểu chút gì về kiếm pháp của quý phái thì coi phép phá giải nó làm chi?

Lão già kia hằn học nói:

- Người coi kiếm pháp này là trong lòng có ý không tử tế rồi.

Hắn tử trung niên tay nắm đốc kiếm nói:

- Chưởng môn Ngũ nhạc phái là Nhạc tiên sinh đã có thịnh tình cho bọn tại hạ vào đây coi kiếm pháp khắc trên vách đá, không hạn định chỗ nào được coi hay chỗ nào không được coi cả.

Lão già nói:

- Ngươi đã có chuyện mưu đồ bất lợi cho phái Tung Sơn ta thì không thể dung ngươi được.

Hán tử trung niên cãi:

- Năm phái đã hợp nhất, hiện giờ chỉ có Ngũ nhạc phái, làm gì còn phái Tung Sơn nữa? Nếu năm phái không hợp nhất thì Nhạc tiên sinh đã chẳng cho vào trong thạch động núi Hoa Sơn này để coi kiếm pháp.

Hán tử nói câu này khiến lão già kia tắc họng không biết nói sao.

Một tên đệ tử phái Tung Sơn đột nhiên vươn tay ra nắm lấy sau vai hán tử đẩy mạnh một cái, đồng thời quát lớn:

- Ngươi lém miệng vừa chứ!

Hán tử trung niên xoay tay lại nắm lấy cổ tay gã hất ra ngoài.

Tên đệ tử phái Tung Sơn loạng choạng người đi mấy cái rồi

ngã lăn ra.

Giữa lúc ấy trong phái Thái Sơn đột nhiên có người lớn tiếng quát:

- Ngươi là ai? Sao ngươi dám ăn mặc theo phục sắc của phái Thái Sơn ta trà trộn vào đây để coi lén Thái Sơn kiếm pháp?

Bỗng thấy một thiếu niên mình mặc phục sắc của phái Thái Sơn chạy vội ra ngoài.

Bên cửa động, một người chạy ra quát:

- Đứng lại! Ngươi là ai mà dám đến đây quấy rối?

Người gác cửa liền thò tay trái ra đâm vào mắt gã.

Thiếu niên vội lùi lại một bước.

Tay mặt người gác cửa phóng ra nhanh như gió lại nhằm đâm vào mắt thiếu niên. Thanh trường kiếm của thiếu niên đã phóng ra ngoài khó bề đỡ gạt, gã đành lùi lại một bước.

Người gác cửa vung cước quét ngang một cái. Thiếu niên nhẩy vọt lên để tránh.

Bỗng nghe đánh binh một tiếng. Trước ngực gã bị trúng chưởng miệng thổ máu tươi.

Hai tên đệ tử phái Thái Sơn ở phía sau liền bắt lấy gã.

Lúc này bốn tên môn đồ phái Tung Sơn đang bao vây hán tử trung niên. Bốn thanh trường kiếm lóe lên đâm ra.

Kiếm pháp của hán tử trung niên rất lợi hại nhưng hiển nhiên hắn không phải là người trong Ngũ nhạc kiếm phái.

Mấy tên đệ tử đứng bên hô lên:

- Hắn không phải là người trong Ngũ nhạc kiếm phái. Hắn là gian tế trà trộn vào đây. Hai chỗ xảy cuộc đánh nhau khiến cho trong sơn động đang tịch mịch biến thành đại loạn.

Lệnh Hồ Xung bụng bảo dạ:

- Ta nhân lúc náo loạn này mà đi kiếm Mạc Đại sư bá.

Chàng liền né mình chạy vào đường hầm nhưng mới đu được mấy bước chợt nghe những tiếng ầm ầm như trời long đất lở.

Mọi người đều bật tiếng la hoảng.

Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi, vội quay trở lại thì thấy cửa sơn động đất đá rớt xuống tới tấp. Trong động bụi đất tung bay Chàng đành bỏ việc đi kiếm Mạc Đại tiên sinh hốt hoảng trở ra kiếm Doanh Doanh.

Nhưng lúc này mọi người đang chạy đi chạy lại tới tấp đao kiếm vung lên loạn xà ngầu mà trước mặt lại cát bụi mờ mịt, chàng không trông rõ Doanh Doanh ở chỗ nào.

Lệnh Hồ Xung liền chen lấn vào giữa đám đông để chạy ra.

Ba lần chàng phải né mình tránh đao kiếm không biết từ đâu phóng tới.

Lệnh Hồ Xung chạy ra đến cửa động bất giác la thất thanh:

- Thôi chết rồi!

Chàng ngó thấy một khối đá nặng tới vài vạn cân đã vít chặt cửa động.

Trong lúc hoang mang chàng nhìn thấy thế tưởng chừng không còn lối ra vào nữa.

Chàng liền lớn tiếng gọi:

- Doanh Doanh! Doanh Doanh!

Chàng nghe văng vẳng như có tiếng Doanh Doanh đáp lại mà thanh âm tựa hồ ở giữa đường hầm. Vì hơn hàng trăm người la ó kêu gào nên không tài nào nghe rõ được.

Lệnh Hồ Xung tự hỏi:

- Tại sao Doanh Doanh lại vào đến cửa đường hầm?

Chàng xoay chuyển ý nghĩ liền tỉnh ngộ ngay, miệng lẩm bẩm:

- Phải rồi! Vì khối đá lớn này trút xuống. Doanh Doanh đứng chờ ta ở cửa động nàng không tự mình trốn đi mà còn nghĩ đến tạ Ta ở cửa đường hầm xông ra kiếm nàng thì nàng lại xông vào cửa đường hầm kiếm ta.

Chàng liền trở gót chạy vào cửa đường hầm.

Trước trong động có đến hơn hai chục ngọn đuốc thắp sáng trưng nhưng từ lúc khối đá lớn tụt xuống bít cửa động mọi người náo loạn cả lên. Người thì vứt đuốc đi, lại có những bó đuốc đổ xuống tắt ngấm. Số đuốc còn cháy không được một nửa mà trong động lại bụi đất mịt mù trông chỉ thấy một mầu vàng khè. Tai nghe tiếng la hoảng:

- Cửa động bị vít chặt rồi! Cửa động bị vít chặt rồi!

Có người tức giận la:

- Đây là âm mưu của tên gian tặc Nhạc Bất Quần!

Người khác thóa mạ:

- Phải đấy! Quân gian tặc lừa gạt chúng ta bảo vào đây coi kiếm pháp con mẹ nó...

Mấy chục người nhất tề động thủ đẩy khối đá lớn. Nhưng khối đá này nặng bằng một trái núi nhỏ nên dù mấy chục người vận hết nội lực ra đẩy cũng không xê xích được chút nào.

Lại có người lớn tiếng la:

- Mau mau theo đường địa đạo mà ra!

Nhiều người đã nghĩ tới điểm này từ trước họ chen lấn xô đẩy nhau đứng chặt như nêm cối ở cửa đường hầm.

Nguyên đường hầm này ngày trước Đại Lực thần mà ở Ma

giáo dùng búa lớn khoét đường hầm chỉ lọt một người mà bây giờ hơn hai chục người chen nhau thì còn tiến vào thế nào được?

Giữa lúc náo loạn lại hơn chục ngọn đuốc nữa bị tắt trụi.

Trong đám đông hai đại hán cố sức chen lấn những người bên cạnh xông vào đường cửa hầm. Hai người sóng vai tiến về phía trước nhưng cửa đường hầm chật quá đụng vào vách đá đánh sầm một tiếng không sao tiến vào được.

Đại hán mé hữu vung tay trái một cái, đại hán mé tả rú lên một tiếng thê thảm. Trước ngực gã bị một lưỡi trủy thủ đâm vào.

Đại hán mé hữu tiện tay đẩy xác đại hán bị đâm ra rồi chuồn vào đường hầm.

Còn bao nhiêu người nữa xô đẩy nhau đều muốn xông vào.

Nên biết cửa ngoài sơn động đã bị tảng đá lớn vít chặt trừ đường hầm không còn lối nào ra được.

Trên vách sơn động tuy khắc toàn những chiêu thức võ công thượng thừa nhưng nếu người bị hãm chết ở trong sơn động thì dù võ công tinh diệu đến đâu cũng bằng vô ích.

Bỗng có tiếng người la hoảng:

- Xương người chết! Xương người chết!

Rồi một bàn tay giơ cao một chiếc xương đùi người chết lên.

Dưới ánh lửa vàng khè leo lét, tình trạng âm thầm này càng khiến cho người ta phải ớn da gà.

Lệnh Hồ Xung không tìm thấy Doanh Doanh đang bồn chồn trong dạ, chàng nghe tiếng người la hoảng thì biết ngay đó là hài cốt của bọn trưởng lão Ma giáo ngày trước. Trong đầu óc chàng bỗng lóe lên một ý nghĩ:

- Mười vị trưởng lão Ma giáo đều là những tay bản lãnh thần sầu quỷ khóc còn bị ám toán vùi xác ở đây, vậy bữa nay ta cùng Doanh Doanh chẳng chắc có gì thoát nạn được không. Nếu quả sư phụ ta đã sắp đặt vụ này thì thật là tàn nhẫn.

Chàng thấy mọi người ở cửa đường hầm xô đẩy nhau đang cơn nóng nẩy lòng chàng đột nhiên nổi sát khí nghĩ thầm:

- Bọn này làm trở ngại chân tay ta, ta phải giết hết đi mới có thể cùng Doanh Doanh thoát thân một cách ung dung được.

Tay cầm đốc kiếm toan rút ra để giết người bỗng một thiếu niên quờ quạng níu lấy tóc mình, toàn thân gã run bần bật, mặt gã xám như tro tàn. Hiển nhiên gã khiếp sợ đến cùng cực.

Lệnh Hồ Xung lại nảy lòng thương xót bụng bảo dạ:

- Gã cũng như ta đều bị người ám toán, vậy gã là bạn hữu của ta, ta nghĩ tình đồng hội đồng thuyền giúp nhau còn chưa được lẽ nào lại giết gã để tiết hận?

Thanh trường kiếm của chàng đã rút ra khỏi vỏ chừng một thước chàng lại tra vào vỏ đánh cách một tiếng.

Bỗng nghe hơn hai chục người mỗi người la một câu:

- Tiến vào lẹ đi!

- Sao lại không nhúc nhích chút nào?

- Không vào được hay sao?

- Lôi hắn ra đi!

Bỗng chàng ngó thấy một đại hán ở cửa đường hầm chui vào rồi mà hai chân ở còn ở ngoài tựa hồ bị nghẽn đường. Nhưng đại hán cũng không chịu lui ra.

Hai người đứng đó liền cúi xuống mỗi người cầm một chân đại hán kéo mạnh một cái.

Đột nhiên mấy chục người đồng thanh bật tiếng la hoảng.

Nguyên hai người kéo ra một cái xác không đầu. Máu tươi ở cổ tuôn ra ồng ộc. Thủ cấp đại hán dĩ nhiên đã bị người đứng trong đường hầm cắt đứt rồi.

Giữa lúc ấy Lệnh Hồ Xung bỗng nhìn thấy trong góc sơn động có một người ngồi dưới đất. Dưới ánh lửa lờ mờ coi phảng phất như Doanh Doanh.

Lệnh Hồ Xung mừng quá muốn chạy tới nơi ngay nhưng vừa cất bước liền đụng phải đám đông. Chàng cố sức chen lấn nhưng lúc này quần hào đã thành một đám loạn xà ngầu chẳng khác gì đàn nhặng xanh đâm bổ quáng quàng, người thì vung kiếm lên chém bừa bãi, người lại đấm ngực kêu trời. Có đám đánh nhau túi bụi, có người chạy lui chạy tới.

Lệnh Hồ Xung vừa khoa chân bước thì hai chân bỗng bị một người ôm lấy chằng chằng. Chàng vung tay đánh một chưởng vào đầu người này thì họ rú lên một tiếng thê thảm mà vẫn không chịu buông tay.

Lệnh Hồ Xung quát:

- Nếu ngươi còn giữ ta thì ta phải giết chết ngươi.

Đột nhiên cẳng chân chàng đau nhói lên, người kia đã há miệng cắn vào.

Lệnh Hồ Xung vừa kinh hãi vừa tức giận, chàng thấy mọi người như đám điên khùng.

Đóm đuốc trong sơn động mỗi lúc một tắt dần, chỉ còn hai bó đuốc cháy nhưng cũng đổ xuống rồi mà chẳng ai buồn lượm lên.

Chàng liền lớn tiếng hô:

- Lượm đuốc lên! Lượm đuốc lên.

Bỗng một người to béo nổi lên tràng cười hô hố, vung chân

đạp lên một bó đuốc dập tắt đi.

Lệnh Hồ Xung rút trường kiếm ra chém vào giữa lưng người vừa cắn chân chàng thì đột nhiên trước mắt tối sầm lại chẳng nhìn thấy gì nữa.

Nguyên bó đuốc cuối cùng đã tắt ngấm.

Đóm đuốc tắt hết, quần hào trong động đều kinh hãi, chẳng ai nói gì nữa thành ra lặng ngắt như tờ.

Biến diễn đột ngột này đã làm cho họ chân tay luống cuống.

Nhưng chỉ trong khoảnh khắc, tiếng kêu gào, tiếng la ó và tiếng người khóc lại nổi lên ầm ầm.

Lệnh Hồ Xung tự nhủ:

- Bữa nay chắc là phải chết. May mà ta cùng Doanh Doanh được chết với nhau một chỗ.

Chàng nghĩ tới đây trong lòng không sợ hãi gì nữa mà lại mừng thầm. Chàng tính đúng chỗ Doanh Doanh lần mò đi tới.

Lệnh Hồ Xung đi được mấy bước thì đột nhiên có người chạy chéo lại đâm sầm vào chàng.

Người này nội lực rất cao thâm mà thế đụng lại rất trầm trọng.

Lệnh Hồ Xung bị đối phương đụng té bắn ra hai bước, chàng xoay mình nửa vòng, lại hấp tấp đứng lên tiến về phía Doanh Doanh ngồi.

Tai chàng chỉ nghe tiếng quát tháo, tiếng khóc lóc và mấy chục thanh niên vừa đao vừa kiếm vung lên chạm nhau chát chúa.

Mọi người ở trong chỗ tối tâm thần bàng hoàng, phần lớn lâm vào tình trạng giở điên giở khùng. Ai cũng lo mình bị nguy khốn rồi múa tít binh khí để mong tự vệ.

Một số lão thành tính tình trầm trọng, hoặc người định lực rất cao thâm chính ra họ có thể bình tĩnh lắng nghe biến diễn đặng liệu bề ứng phó nhưng những người bên cạnh vung binh khí loạn lên thành ra cũng phải rút khí giới múa may để tự vệ chứ không còn cách nào khác vì trong sơn động đã đông người lại chẳng nhìn thấy gì để có thể né tránh.

Những tiếng binh khí đụng nhau choang choảng và những tiếng la vang lên không ngớt. Thỉnh thoảng có cả tiếng rên xiết, tiếng thóa mạ Ở miệng người bị thương phát ra.

Lệnh Hồ Xung nghe xung quanh mình tiếng binh khí rít lên veo véo. Dù kiếm pháp chàng cao thâm đến đâu cũng chẳng có cách nào thi triển được. Thỉnh thoảng chàng lại bị những nhát kiếm không biết từ phía nào phóng tới làm cho bị thương.

Lệnh Hồ Xung chợt động tâm, lập tức rút trường kiếm ra múa để hộ vệ thượng bàn. Chàng lần mò từng bước để toan đi vào vách động. Chàng cho là chỉ có cách tựa vách mà đi là đỡ phần nguy hiểm. Vừa rồi lúc ánh sáng leo lét chàng đã nhìn thấy bóng người ngồi tựa vách tương tự như Doanh Doanh. Chàng tưởng cứ lần mò như vậy mà tới chỗ đó thì may ra có thể gặp nàng.

Từ chỗ Lệnh Hồ Xung đứng vào tới vách động chỉ cách chừng vài trượng nhưng ở giữa đám rừng đao mưa kiếm trong gang tấc cũng gặp nguy hiểm, mỗi bước đều có tử thần đón chờ nên khó mà vào tới được.

Chàng nghĩ bụng:

- Nếu ta mà chết dưới lưỡi kiếm của một cao nhân thì cũng cam lòng nhưng tình hình trước mắt lỡ mình bị hạ sát thì chỉ toi mạng một cách hồ đồ. Kẻ giết mình không chừng chỉ là một tên mèo què, bản lãnh hạng bét. Trước tình cảnh này dù là Độc

cô đại hiệp tái sinh cũng chẳng phát huy được bản lãnh để tự giữ mình.

Lệnh Hồ Xung nhớ tới Độc Cô cầu bại thì trong đầu óc lóe lên tia sáng chàng lẩm bẩm:

- Phải rồi theo cục diện bữa nay nếu ta không bị người đâm chết một cách hàm hồ thì cũng là ta giết người một cách bừa bãi. Muốn mình sống thì người phải chết. Giết thêm một người là bớt một phần nguy hiểm cho mình. Chàng rung trường kiếm ra chiêu "Phá khí thức" trong phép Độc Cô cửu kiếm. Chiêu này đánh ra cả bốn mặt phía trước, phía sau, bên tả, bên hữu. Nguyên phá khí thức là một chiêu chuyên để phá giải những ám khí của bên địch. Một khi đã ra chiêu này thì dù hàng vạn mũi tên đồng thời bay tới cũng không thể trúng người chàng được.

Lệnh Hồ Xung phóng kiếm ra chiêu phá khí thức bỗng nghe phía trước có tiếng rú:

- Úi chao!

Tiếp theo chàng lại cảm thấy thanh trường kiếm của mình đã đâm trúng một người và nghe tiếng la:

- Trời ơi!

Tiếng la rất khẽ mà là thanh âm của một người đàn bà.

Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi. Tay chàng nhũn ra suýt nữa rớt mất kiếm. Trái tim đập thình thình chàng tự hỏi:

- Người trúng kiếm phải chăng là Doanh Doanh? Chẳng lẽ ta giết Doanh Doanh rồi ư?

Chàng không nhịn được nữa, cất tiếng gọi:

- Doanh Doanh! Phải Doanh muội đó không?

Nhưng không thấy người đàn bà kia phản ứng chi hết.

Kể ra thanh âm Doanh Doanh Lệnh Hồ Xung đã quen tai lắm. Nàng chỉ khẽ rên là chàng cũng nhận ra được. Nhưng lúc này trong sơn động hàng vạn thanh âm phát ra rất ồn ào mà tiếng la của người đàn bà lại nhỏ quá, mặt khác trong lòng Lệnh Hồ Xung rất tha thiết với Doanh Doanh, đầu óc chàng rối loạn. Chàng nghe tựa hồ là tiếng Doanh Doanh mà lại tựa hồ không phải nàng.

Lệnh Hồ Xung kêu gọi luôn mấy câu vẫn không có tiếng đáp lại, chàng liền cúi xuống sờ mò dưới đất thì đột nhiên không biết một đòn cước từ đâu phóng tới đánh trúng vào mông chàng đánh "binh" một tiếng khiến chàng bắn vọt người về phía trước.

Lúc chàng đang còn ở trên không chân trái lại đau nhói lên vì bị một roi quất trúng.

Lệnh Hồ Xung giơ tay trái lên để hộ vệ cái đầu.

Bỗng nghe đánh "binh" một tiếng, cả tay lẫn đầu chàng đụng vào vách động rồi rớt xuống. Chàng cảm thấy trên đầu, cánh tay, vế đùi, mông đít chỗ nào cũng đau đớn, tưởng chừng bao nhiêu khớp xương trong người đều trật ra ngoài.

Chàng vừa định thần liền cất tiếng gọi:

- Doanh Doanh! Doanh Doanh!

Chính chàng cũng nghe thanh âm mình nghẹn ngào như tiếng khóc. Lòng chàng đau khổ đến cùng cực, la ầm lên:

- Ta giết Doanh Doanh rồi! Ta giết Doanh Doanh rồi!

Chàng không nghĩ gì nữa, huy động trường kiếm tiến ra giết luôn mấy người.

Đột nhiên giữa lúc mọi thanh âm huyên náo hai tiếng đàn tình tang của cây dao cầm vang lên. Hai tiếng này tuy nhỏ nhẹ

mà lọt vào lỗ tai Lệnh Hồ Xung như tiếng sét đánh khiến chàng kinh tâm động phách.

Lệnh Hồ Xung mừng quá kêu rú lên:

- Doanh Doanh! Doanh Doanh!

Chàng xúc động muốn nhảy về phía tiếng đàn phát ra nhưng chàng nhận thấy ngay tiếng đàn cách chàng rất xạ Trong sơn động này quãng đường mấy trượng so với vạn dặm trên chốn giang hồ còn nguy hiểm hơn gấp trăm lần. Muốn đi hết quãng cách mười mấy trượng mà bình yên không chết là chuyện khó khăn vô cùng.

Giả tỷ tiếng đàn này do Doanh Doanh phát ra thật tức là nàng còn sống thì chàng chẳng thể liều chết một cách mạo hiểm. Nếu hai người không được nắm tay nhau mà chết thì xuống suối vàng cũng còn ôm hận.

Lệnh Hồ Xung lùi lại hai bước tựa vào vách tự nhủ:

- Chỗ này tương đối an toàn hơn.

Chàng lắng tai nghe tiếng đàn vẫn từ từ đưa tới.

Đột nhiên chàng cảm thấy kình phong thổi tới biết là có người múa kiếm xông tới chàng liền vung kiếm đâm ra nhưng thanh trường kiếm vừa cử động trong lòng chàng biết ngay có điều bất diệu.

Phép Độc Cô cửu kiếm chỉ tuyệt diệu ở chỗ nhằm thấy chỗ sơ hở trong chiêu thức của đối phương để đánh vào vì chiêu thức của mình có thể phóng ra sau mà tới trước để thủ thắng nhưng hiện giờ ở trong sơn động tối om, chẳng nhìn thấy địch nhân đâu. Chiêu thức đã không nhìn rõ thì còn nói chi đến chuyện tìm chỗ sơ hở của đối phương. Không nhìn thấy chỗ sơ hở là phép Độc Cô cửu kiếm thành vô dụng.

Lệnh Hồ Xung mới phòng trường kiếm ra chừng một thước vội né mình sang mé tả.

Bỗng nghe đánh "chát" một tiếng! Tiếng theo là tiếng "binh" rồi tiếng rú "úi chao".

Chàng nghĩ bụng:

- Chắc người phóng khí giới đâm vào vách động, khí giới bị gãy người họ chúi đi rồi bị mũi khí giới đâm vào mình.

Lệnh Hồ Xung ngẩn người ra. Tai chàng không nghe thấy người đó động tĩnh gì nữa chàng chắc họ đã chết rồi liền bụng bảo dạ:

- Ở trong bóng tối thì kiếm thuật của mình có cao thâm đến đâu cũng chẳng khác chi kẻ tầm thường. Thôi ta đành nhẫn nại để chờ cơ hội khác sẽ tìm đến tương hội với Doanh Doanh.

Chàng nghe tiếng binh khí huy động cùng tiếng la ó đã bớt đi nhiều thì biết là trong khoảnh khắc này nhiều người đã bị chết và bị thương.

Chàng cầm trường kiếm vung múa ở trước người cho thành tấm lưới để đề phòng có người đánh tới một cách đột ngột.

Lúc này tiếng dao cầm chợt tắt chợt nổi chẳng thành khúc điệu nào.

Lệnh Hồ Xung trong lòng lại xao xuyến tự hỏi:

- Phải chăng Doanh Doanh đã bị thương? Hay người gảy đàn kia không phải là nàng?

Sau một lúc lâu tiếng quát tháo dần dần ngừng lại chỉ còn số người khá đông rên rỉ hay thóa mạ. Thỉnh thoảng mới có tiếng binh khí đụng nhau hoặc tiếng quát tháo phát ra ở những chỗ sát vách động.

Lệnh Hồ Xung nghĩ thầm:

- Những người không chết còn lại đều đứng tựa vách động. Bọn người này võ công tương đối cao thâm và trí óc cũng tinh tế hơn.

Chàng không nhịn được nữa lớn tiếng gọi:

- Doanh Doanh! Doanh muội ở chỗ nào?

Tiếng đàn ở phía đối diện vang lên mấy tiếng tình tang tựa hồ để đáp lại.

Lệnh Hồ Xung mừng quýnh vọt người về phía trước. Chân trái chàng vừa hạ xuống cảm thấy một vật mềm nhũn chàng biết mình đã dẫm lên một người.

Tiếp theo tiếng kình phong rít lên rất gấp. Một cây binh khí từ dưới đất hất ngược lên.

Nội lực chàng thật là thâm hậu! Tuy chàng không nhìn rõ binh khí đối phương đánh tới nhưng cũng phát giác kịp thời liền đề khí nhảy lùi trở lại về phía vách động.

Chàng tự nhủ:

- Dưới đất khắp chỗ đều có người nằm có người mới bị thương chưa chết ta không thể đi được.

Bỗng nghe tiếng khàn khàn của một lão già cất lên:

- Các vị hãy nghe đây! Chúng ta trúng phải gian kế của Nhạc Bất Quần bị giam hãm vào tuyệt địa. Tưởng nên đồng tâm hợp lực để cùng nhau tìm cách thoát cơn hiểm nghèo, không nên vung binh khí loạn xạ để tàn sát nhau nữa!

Nhiều người đồng thanh đáp:

- Chính phải! Chính phải!

Lệnh Hồ Xung nghe tiếng biết là có đến ba chục người. Những người này toàn đứng tựa lưng vào vách động không nhúc nhích. Một là họ bình tĩnh hơn người, hai là lúc này tạm

thời không còn mối lo uổng mạng ngay nên trấn tĩnh lại được để suy nghĩ.

Lão già kia lại nói:

- Bần đạo là Ngọc Chung Tử ở phái Thái Sơn. Xin các vị hãy thu đao kiếm về! Chúng ta ở trong bóng tối lỡ đụng vào kẻ khác cũng quyết đừng hạ thủ hay đả thương giết người. Các vị bằng hữu có nghe lời tại hạ chăng?

Mọi người đồng thanh đáp:

- Phải thế mới được!

Tiếp theo không còn nghe thấy tiếng huy động binh khí mà chỉ thấy tiếng lách cách của đao kiếm tra vào vỏ sắt. Còn rất ít người khẽ vung múa đao kiếm nhưng chỉ một lát rồi dừng cả lại.

Ngọc Chung Tử nói:

- Tại hạ xin các vị tuyên lời thề độc:

"Ai mà còn ra tay hại người thì bị vùi xác trong động này, vĩnh viễn không thấy bóng mặt trời nữa". Bần đạo là Ngọc Chung Tử ở phái Thái Sơn xin phát thệ trước.

Hết thảy mọi người đồng thanh phát thệ theo.

Ai cũng nghĩ bụng:

- Ngọc Chung Tử đạo trưởng quả là người có kiến thức. Nếu ai nấy đồng tâm hiệp lực thì may ra còn có thể thoát thân được, bằng cứ vung đao kiếm loạn lên giết người bữa bãi là phải chết hết.

Ngọc Chung Tử lại nói:

- Xin các vị hãy báo tính danh đi!

Liền có những người lên tiếng xưng danh:

- Tại hạ là mỗ ở phái Hành Sơn.

- Tại hạ là mỗ ở phái Thái Sơn.

- Tại hạ là mỗ ở phái Tung Sơn.

Quả nhiên đều là những tay cao thủ tiền bối ở ba phái Tung Sơn, Thái Sơn và Hành Sơn.

Lệnh Hồ Xung chờ mọi người xưng danh xong mới lên tiếng:

- Tại hạ là Lệnh Hồ Xung ở phái Hằng Sơn.

Quần hào "ủa" lên một tiếng rồi nói:

- Lệnh Hồ đại hiệp! Chưởng môn phái Hằng Sơn ở đây thì hay lắm!

Giọng nói của mọi người đều đầy vẻ vui mừng.

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Mình cũng hỏng bét còn hay gì nữa?

Nhưng rồi chàng hiểu rõ ngay vì quần hào thấy chàng võ công cao cường, có chàng ở đây thì việc thoát hiểm thêm phần hy vọng.

Ngọc Chung Tử hỏi:

- Xin hỏi Lệnh Hồ chưởng môn:

Sao quý phái lại chỉ có một mình chưởng môn tới đây?

Trong hậu động, Quần Hùng bị nạn

Ngọc Chung Tử quả là tay lão luyện, mưu kế tinh vị Lão vẫn có ý hoài nghi Lệnh Hồ Xung còn có ý ngấm ngầm làm điều bất lợi cho mọi người.

Lão nghi ngờ như vậy cũng phải, vì khắp thiên hạ ai cũng biết Lệnh Hồ Xung xuất thân ở phái Hoa Sơn mà là đại đệ tử của Nhạc Bất Quần. Hơn nữa bọn đệ tử hai phái Hoa Sơn và Hằng Sơn có mấy trăm người. Thế mà chỉ một mình Lệnh Hồ Xung bị hãm vào trong tuyệt địa trong sơn động thì không hoài nghi sao được?

Lệnh Hồ Xung nghe Ngọc Chung Tử hỏi vậy chàng buột miệng:

- Tại hạ còn một người đồng bạn...

Chàng không nhịn được lớn tiếng hô:

- Doanh...

Chàng mới hô một tiếng "Doanh" rồi nghĩ ngay:

- Doanh Doanh là ái nữ duy nhất của giáo chủ Triêu Dương thần giáo, hiện hai phe chính tà đã thành thế nước lửa đối nghịch nhau không nên vì việc này mà để xảy ra những chi tiết bất ngờ đáng tiếc. Vì thế chàng dừng lại không gọi nữa.

Ngọc Chung Tử lại lên tiếng:

- Có vị nào đem theo đá lửa không? Xin quẹt lửa thắp lên.

Quần hùng reo hò:

- Phải lắm! Phải lắm!

- Chúng ta thật hồ đồ! Sao không nghĩ ra việc này từ trước?

- Mau mau bật lửa lên đi!

Thực ra vừa rồi đang cơn náo loạn, ai cũng chỉ nghĩ bảo vệ thân mình còn rảnh đâu tính đến chuyện thắp lửa? Dù có người nghĩ tới nhưng thò tay móc lấy đá thì không chừng chưa kịp quẹt lửa đã bị kẻ đứng bên chém chết tươi rồi.

Sau mấy tiếng "xoẹt xoẹt" những tia lửa bắn ra rồi cháy sáng lòa.

Mọi người thắp lửa vào mồi giấy, trong sơn động lại nổi lên những tiếng hoan hô nhiệt liệt.

Lệnh Hồ Xung đảo mắt nhìn quanh thấy bốn mặt vách động đều có người đứng. Người nào người nấy mặt mũi đỏ lòm vì máu tươi bắn vào, thỉnh thoảng có người tay còn cầm kiếm từ từ đưa qua đưa lại. Đây là những người đặc biệt cẩn thận, tuy họ đã nghe quần hào tuyên lời trọng thệ nhưng chưa tin hẳn nên vẫn giữ thế thủ đề phòng bất trắc.

Lệnh Hồ Xung rảo bước tiến về phía vách động trước mặt để tìm kiếm Doanh Doanh.

Đột nhiên trong đám đông có tiếng người hô:

- Động thủ đi!

Tiếp theo bảy tám người từ trong đường hầm đi ra vung trường kiếm chém tới.

Quần hào quát hỏi:

- Ai đó? Ai đó?

Rồi mọi người lại rút khí giới ra để nghinh địch. Cuộc chiến đấu diễn ra vài hiệp thì mấy mồi lửa thắp lên lại tắt ngấm.

Lệnh Hồ Xung tiếp tục vọt về phía vách động đối diện.

Bỗng chàng cảm thấy ở mé hữu dường như có khí giới chém tới.

Trong bóng tối chàng không biết chống cự bằng cách nào đành nằm phục xuống.

Một tiếng "chát" vang lên! Một thanh đơn đao đã chém vào vách đá.

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Chưa chắc đã phải người này cố ý muốn giết tạ Vì họ muốn tự vệ mà trong bóng tối không nhìn thấy gì nên vung kiếm chém bừa.

Chàng nghĩ vậy rồi năm yên không nhúc nhích.

Người kia lại chém mấy đao vào quãng không rồi dừng lại.

Lại có tiếng la:

- Phải giết hết bọn mặt chuột đi! Đừng để tên nào sống sót!

Mười mấy thanh âm đồng thời đáp lại:

- Tuân lệnh!

Tiếp theo sáu bảy người hô:

- Đúng là Tả Lãnh Thiền! Đúng là Tả Lãnh Thiền!

Lại có người la:

- Sư phụ! Đệ tử ở chỗ này!

Lệnh Hồ Xung cũng nghe rõ người phát lệnh là Tả Lãnh Thiền thì bụng bảo dạ:

- Sao hắn cũng ở đây? Thế thì ra tên lão tặc này đã bố trí cạm bẫy chứ không phải sư phụ ta.

Nhạc Bất Quần mấy lần định giết chàng nhưng chàng vẫn nhớ mối tình thầy trò chẳng khác gì cha con mấy chục năm trời đã ăn sâu vào tâm khảm không tài nào tẩy xóa được. Chàng

nghĩ tới kẻ sắp đặt gian mưu không phải là Nhạc Bất Quần thì thấy trong lòng được an ủi rất nhiều. Chàng cho là chết về tay Tả Lãnh Thiền còn sung sướng hơn bị sư phụ mưu hại.

Lại nghe tiếng Tả Lãnh Thiền trầm trầm vọng lên:

- Các ngươi còn dám mở miệng kêu ta bằng sư phụ thì thật là mặt dầy! Các ngươi không trình ta đã tự tiện đến núi Hoa Sơn hùa nhau hành động lừa thầy phản bạn. Khi nào chúng ta còn dung tha cho tụi ác đồ các ngươi được?

Lại có thanh âm oang oang cất lên:

- Thưa sư phụ! Đệ tử được tin ở hậu động trên ngọn sám hối núi Hoa Sơn có khắc những kiếm chiêu tinh diệu của bản phái, đệ tử quay về bẩm sư phụ rồi mới tới nơi thì e rằng kiếm chiêu trên vách động đã bị kẻ khác hủy đi rồi nên vội vã đi ngay. Đệ tử định bụng, sau khi coi kiếm pháp sẽ trở về lập tức để trình bày nội dung những kiếm chiêu cùng sư phụ.

Tả Lãnh Thiền nói:

- Ngươi thấy ta đui mắt mà không coi vào đâu nữa. Có phải ngươi học được kiếm pháp tinh diệu rồi thì chẳng cần nhìn nhận ta là sư phụ nữa? Nhạc Bất Quần kêu các ngươi đến để tuyên thệ tập trung với hắn. Các ngươi có tuân theo thì hắn mới để các ngươi vào động coi kiếm pháp. Chuyện đó có đúng không?

Tên đệ tử phái Tung Sơn đáp:

- Dạ! Đệ tử.... tội đáng muôn thác. Nhưng đó là kế quyền nghi tạm thời mà thôi, vả lại Ngũ nhạc kiếm phái chúng ta đã hợp nhất, lão làm chưởng môn thì việc nghe lệnh lão cũng là.... đích đáng. Ngờ đâu tên gian tặc đó lại thi hành độc kế giam hãm bọn đệ tử vào đây.

Lại một tên nữa nói:

- Thưa sư phụ! Xin lão nhân gia dẫn bọn đệ tử ra thoát khỏi cơn hoạn nạn này! Bọn đệ tử sẽ đi tìm tên gian tặc Nhạc Bất Quần để báo thù.

Tả Lãnh Thiền hắng dặng một tiếng rồi đáp:

- Chủ ý của ngươi khéo đấy!

Hắn ngừng lại một chút rồi cất tiếng gọi:

- Lệnh Hồ Xung! Ngươi cũng đến đấy ư? Ngươi đến làm chi vậy?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đây là đất cũ của ta, ta muốn đến là đến. Các hạ đến đây làm chi?

Tả Lãnh Thiền lạnh lùng nói:

- Ngươi chết đến gáy rồi mà còn vô lễ với bậc trưởng bối.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Lão dùng âm mưu hãm hại anh hùng thiên hạ, ai cũng có quyền chu diệt mà còn đòi làm trưởng bối của ta nữa ư?

Tả Lãnh Thiền hô:

- Bình Chi! Ngươi giết chết gã đi!

Trong bóng tối có tiếng người đáp:

- Dạ!

Đúng là thanh âm Lâm Bình Chi.

Lệnh Hồ Xung trong lòng kinh hãi nghĩ thầm:

- Té ra Lâm Bình Chi cũng đến đây. Gã cùng Tả Lãnh Thiền đều đui mắt rồi. ít lâu nay bọn chúng nhất định đã luyện tập cách sử kiếm của kẻ đui mù. Chúng lấy tai thay mắt đã quen, vậy thuật nghe tiếng gió để phân biệt phương hướng của chúng

tinh thâm hơn tạ Bây giờ ở trong bóng tối tình thế thành trái ngược:

mình biến thành đui mù mà bọn chúng lại sáng mắt thì mình địch với chúng thế nào được?

Nghĩ vậy chàng cảm thấy ớn lạnh xương sống, đành im hơi lặng tiếng chỉ mong đối phương không phát giác ra chàng ở chỗ nào.

Bỗng lại nghe Lâm Bình Chi nói:

- Lệnh Hồ Xung! Ngươi đã từng làm mưa làm gió trên chốn giang hồ không ngờ bữa nay lại chết về tay tạ Ha ha! Ha ha...

Tiếng cười của gã đầy vẻ nham hiểm. Chân gã cất bước tiến lại.

Vừa rồi Lệnh Hồ Xung đã đối đáp với Tả Lãnh Thiền, chỗ chàng đứng đã bị Lâm Bình Chi phát giác.

Trong sơn động yên lặng như tờ.

Lệnh Hồ Xung nghe tiếng chân của Lâm Bình Chi bước đi một bước là chàng lại tưởng chừng mình đến gần Quỷ môn quan một bước.

Đột nhiên có tiếng người la:

- Khoan đã! Lệnh Hồ Xung đã đâm mù mắt bọn tại hạ, khiến bọn tại hạ không còn được nhìn thấy bóng mặt trời nữa, vậy nhường cho tại hạ giết tên ác tặc đó. Mười mấy người lên tiếng phụ họa rồi đồng thời tiến gần lại.

Lệnh Hồ Xung chấn động tâm thần, chàng biết bọn này là 15 người đã bị chàng đâm mù mắt ở ngoài tòa phá miếu. Hôm lên núi Tung Sơn thương nghị việc thống nhất Ngũ nhạc kiếm phái, chàng đã từng gặp bọn họ Ở dọc đường. Chúng đui mắt đã lâu và thuật lấy tai thay mắt càng cao minh hơn. Một tên Lâm

Bình Chi chàng còn không chống nổi bây giờ lại thêm mười lăm người nữa chàng cảm thấy càng nguy hiểm hơn nhiều.

Lệnh Hồ Xung nghe tiếng bước chân của nhiều người vang lên chàng liền đề khí len lén lướt mình rất khẽ về mé tả mấy bước.

Bỗng nghe mấy tiếng "chát chát" vang lên.

Mấy thanh trường kiếm đã đâm vào vách động chỗ chàng đứng lúc trước.

May ở chỗ mười mấy người đồng thời tấn công tiếng bước chân lạo xạo lấn át tiếng bước chân của chàng nên chúng không hiểu chàng đã di chuyển đi chỗ nào.

Lệnh Hồ Xung cúi xuống sờ thấy một thanh trường kiếm liền lượm lên liệng về phía trước. Bỗng có tiếng la "úi chao", một người đã bị mũi kiếm phóng trúng.

Mười mấy người kia nhất tề xông tới. Tiếng khí giới vang lên. Chúng đã cùng mọi người xảy cuộc chiến đấu.

Tiếng la hét kêu rú vang lên không ngớt.

Chỉ trong khoảnh khắc đã có sáu bảy người trúng kiếm uổng mạng.

Những người này đều bản lãnh cao cường nhưng ở trong bóng tối chẳng nhìn thấy gì nên không phải là đối thủ của bọn đui mắt.

Lệnh Hồ Xung nhân lúc ồn ào lại lướt về mé tả thêm mấy bước.

Chàng sờ vách động thấy không có người liền lén nằm phục xuống bụng bảo dạ:

- Tả Lãnh Thiền đem Lâm Bình Chi cùng bọn đui mắt tới đây là đã định bụng sẵn mượn bóng tối trong sơn động để tiêu diệt

bọn mình. Hắn là kẻ thâm mưu nham hiểm nên đã bày ra cạm bẫy này. Có điều mình không hiểu tại sao hắn cũng biết nơi đây cũng có sơn động này?

Chàng xoay chuyển ý nghĩ rồi hiểu ngay, miệng lẩm bẩm:

- Phải rồi! Bữa trước Nhạc Linh San tiểu sư muội ở trên Phong Thiền đài đã dùng những tuyệt chiêu khắc trên vách đá hậu động này để đả bại những tay cao thủ phái Thái Sơn và phái Hành Sơn thì dĩ nhiên nàng đã vào hậu động này rồi. Nhạc Linh San đã biết thì cố nhiên Lâm Bình Chi cũng biết.

Bỗng nghe Lâm Bình Chi lớn tiếng gọi:

- Lệnh Hồ Xung! Ngươi không dám xuất hiện, lại rụt đầu rụt cổ ẩn nấp như loài rùa đen thì sao phải là anh hùng hảo hán?

Lệnh Hồ Xung lửa giận bốc lên bừng bừng cơ hồ không nhịn được toan đứng phắt dậy cùng Lâm Bình Chi quyết một phen tử chiến nhưng sau khi xoay chuyển ý nghĩ chàng nén lòng nghĩ bụng:

- Bậc đại trượng phu phải biết đường lui tới. Có lý đâu lại tranh hỏi với gã, động bầu máu nóng của kẻ vũ phủ Ta chưa tìm thấy Doanh Doanh quyết không thể liều mạng một cách khinh xuất.

Rồi chàng lại nghĩ:

- Ta đã nhận lời với tiểu sư muội chiếu cố cho Lâm Bình Chị Nếu ta xông ra cùng gã quyết đấu bị gã giết chết thì chẳng đáng chút nào. Trái lại ta giết được gã là phản bội lời hứa với tiểu sư muội.

Tả Lãnh Thiền nói:

- Cứ giết kỳ hết những tên gian tế cùng bạn đồ ở trong động này thì chắc Lệnh Hồ Xung cũng không thoát được.

Chỉ trong khoảnh khắc tiếng khí giới chạm nhau chát chúa, tiếng la gọi kêu rú lại vang lên không ngớt.

Lệnh Hồ Xung nằm phục dưới đất, một lúc lâu vẫn không thấy người nào đánh tới.

Lệnh Hồ Xung chú ý lắng tai nghe xem có thấy tiếng Doanh Doanh không mà chẳng thấy gì. Chàng nghĩ bụng:

- Doanh Doanh còn thông minh tinh tế hơn ta nhiều, lúc này bao nhiêu mối nguy cơ rình rập dĩ nhiên nàng không gẩy đàn nữa. Ta chỉ mong nhát kiếm vừa rồi mình không đâm trúng nàng là yên.

Khi chàng nghe rõ quần hào cùng bọn đui mắt diễn ra một cuộc ác đấu cực kỳ khốc liệt. Trong những câu chửi rủa la ó thỉnh thoảng chàng lại nghe tiếng thóa mạ "Cút con bà mày đi!".

Câu thóa mạ này nghe chẳng thuận tai chút nào, thông thường người ta mắng nhau bằng những câu "Chém cha con mẹ nó" hay là "Tổ bà quân chó đẻ" chứ chẳng bao giờ nói câu "Cút con bà mày đi".

Bất giác chàng lẩm bẩm:

- Phải chăng đây là thổ ngữ của một địa phương nào đặc biệt?

Lệnh Hồ Xung tiếp tục lắng tai. Chàng phát giác năm chữ "Cút con bà mày đi" thường thường do hai người mắng nhau, cứ hai người cùng thốt ra câu này là tiếng khí giới đánh nhau bỗng dừng lại.

Còn khi nào một người mắng câu này không có tiếng đáp lại như vậy là họ tiếp tục đánh hoài. Lệnh Hồ Xung sau một lúc ngẫm nghĩ liền hiểu ra, bụng bảo dạ:

- Té ra đây là một ám ngữ của bọn đui mù để phân biệt người cùng phe với mình.

Trong bóng tối hai bên đánh nhau loạn xà ngầu, khó mà phân biệt được ai là bạn ai là thù. Bọn đui mắt đã ước định với nhau là trước khi ra chiêu phải cất tiếng thóa mạ "Cút con bà mày đi".

Đối phương cũng mắng lại bằng câu này tức là người cùng phe mà không mắng lại hoặc không nói đúng tức là người bên địch cứ việc vung binh khí lên chém. Chúng đã có ý sử dụng câu khác thường này thì bên địch làm sao hiểu được ám ngữ đó nên không mắng lại.

Lệnh Hồ Xung vỡ lẽ ra như vậy chàng liền đứng dậy cầm kiếm để trước ngực thủ thế.

Chàng nghe những câu "Cút con bà mày đi" mỗi lúc một nhiều, tiếng khí giới và tiếng quát tháo dần dần ít đi rồi ngừng lại. Hiển nhiên quần đệ tử những phái Thái Sơn, Hành Sơn và Tung Sơn đã bị chết hết.

Lệnh Hồ Xung từ nãy giờ vẫn không nghe thấy tiếng Doanh Doanh chàng yên tâm tự nhủ:

- Nếu nhát kiếm vừa rồi ta có đâm trúng khiến nàng uổng mạng cũng còn may hơn là để nàng chết về độc thủ của bọn đui mù.

Chàng lại nghĩ:

- Bọn đệ tử phái Tung Sơn biết trong hậu động núi Hoa Sơn có khắc những kiếm chiêu tinh diệu của bản phái nóng đến coi đó là thường tình của con người. Tội chúng bất quá không kịp trình báo trước khi đến đây mà Tả Lãnh Thiền ra tay tàn sát thì thật là quá ác độc. Hắn dụng tâm cốt nhất là giết được tạ Chỉ vì không có cách nào nhận được nên giết cả đệ tử. Kể về tội trạng thì bọn chúng phạm lỗi nhỏ đâu đến nỗi phải chịu tử hình?

Sau lúc nữa tiếng đánh nhau ngừng hẳn.

Tả Lãnh Thiền nói:

- Toàn thể các ngươi vung đao kiếm qua lại trong động chém giết một hồi nữa đi!

Bọn đui mù đồng thanh dạ một tiếng.

Tiếp theo tiếng đao kiếm rít lên vù vù.

Lệnh Hồ Xung thấy hai thanh kiếm chém đến trước mặt, chàng vung kiếm lên gạt, miệng ấm ớ thốt ra câu thóa mạ "Cút con bà mày đi" quả nhiên chàng không bị phát giác.

Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà ngoài tiếng đao kiếm và tiếng thóa mạ của bọn đui mù không có thanh âm nào khác.

Lệnh Hồ Xung lúc này rất đỗi bồn chồn cơ hồ phát khóc.

Chàng toan lớn tiếng gọi:

- Doanh Doanh! Doanh Doanh! Doanh muội ở chỗ nào?

Nhưng chàng cố nén lòng không thốt ra.

Bỗng nghe Tả Lãnh Thiền hô:

- Dừng tay!

Bọn đui thu kiếm về đứng yên.

Tả Lãnh Thiền cười ha hả nói:

- Thế là toàn thể quân phản bạn đã bị thanh trừng. Bọn chúng thật là mặt dầy vì muốn học kiếm chiêu mà lập lời trọng thệ tận trung với tên ác tặc Nhạc Bất Quần. Cả tên tiểu tặc Lệnh Hồ Xung dĩ nhiên cũng toi mạng rồi! Ha ha! Ha ha! Lệnh Hồ Xung hỡi Lệnh Hồ Xung, ngươi đã chết chưa?

Lệnh Hồ Xung nín thở không nói gì.

Tả Lãnh Thiền lại nói:

- Bình Chi! Bữa nay đã trừ khử xong tên tiểu tặc mà ngươi

hận nhất đời chắc là chí nguyện của ngươi được thỏa mãn rồi chứ?

Lâm Bình Chi đáp:

- Vụ này hoàn toàn trông vào thần cơ diệu toán và mưu kế sắp đặt của Tả huynh.

Lệnh Hồ Xung bụng bảo dạ:

- Gã cùng Tả Lãnh Thiền hô huynh gọi đệ như vậy chắc là thằng cha họ Tả muốn lấy được Tịch tà kiếm phổ của gã nên mới ra chiều thân thiện với gã đến thế.

Bỗng nghe Tả Lãnh Thiền nói:

- Nếu không có Lâm đệ biết đường bí mật tiến vào sơn động này thì chúng ta cũng khó lòng đâm chết được kẻ thù.

Lâm Bình Chi nói:

- Chỉ còn một điều đáng tiếc là tiểu đệ không được chính tay mình đâm chết tên tiểu tặc Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung lẩm bẩm:

- Trước nay ta chẳng bao giờ đắc tội với ngươi mà sao ngươi lại thù hận ta đến thế?

Tả Lãnh Thiền khẽ nói:

- Bất cứ là ai giết gã cũng vậy mà thôi. Chúng ta nên ra đi! Chắc lúc này Nhạc Bất Quần còn ở ngoài sơn động. Ta nhân lúc trời chưa sáng kéo đi thì chiếm được phần tiện nghi hơn hắn.

Lâm Bình Chi đáp:

- Đúng thế!

Bỗng nghe tiếng bước chân vang lên.

Đoàn người tiến vào đường hầm mỗi lúc một xạ Sau không nghe thấy gì nữa.

Lệnh Hồ Xung khẽ gọi:

- Doanh Doanh! Doanh muội ở chỗ nào?

Bỗng nghe trên đỉnh đầu có tiếng người khẽ đáp:

- Tiểu muội ở đây! Xung lang đừng lên tiếng!

Lệnh Hồ Xung mừng quá, hai chân chàng nhũn ra không đứng vững, ngồi phệt ngay xuống.

Trong lúc bọn đui mù vung kiếm đánh loạn xà ngầy thì nơi an toàn nhất để ẩn náu thân mình là ở trên cao, khiến trường kiếm không đâm tới được. Đây là một đạo lý rất thông thường, thiển cận thế mà mọi người lâm vào bước sinh tử tối hậu thần trí hoang mang không nghĩ ra được.

Doanh Doanh tung mình nhảy xuống.

Lệnh Hồ Xung liền đón lấy, ôm nàng vào lòng.

Hai người mừng quá đến phát khóc.

Lệnh Hồ Xung nhẹ nhàng đặt lên má nàng một cái hôn rồi khẽ nói:

- Vừa rồi Doanh muội làm tiểu huynh sợ muốn chết.

Doanh Doanh ở trong bóng tối cũng không né tránh để cho chàng hôn.

Nàng khẽ nói:

- Lúc Xung lang mắng câu "Cút con bà mày đi" tiểu muội cũng nghe rõ thanh âm của Xung lang.

Lệnh Hồ Xung không nhịn được phải phì cười.

Chàng lại hỏi:

- Doanh muội không bị thương chút nào ư?

Doanh Doanh đáp:

- Không!

Lệnh Hồ Xung nói:

- Lúc trước tiểu huynh nghe tiếng đàn thì không lo mấy. Sau tiếng đàn ngừng bặt, tiểu huynh lại phóng kiếm đâm trúng một người đàn bà nên bàng hoàng vô cùng.

Doanh Doanh cười nói:

- Xung lang đến thanh âm tiểu muội còn không nhận ra mà bảo là lúc nào cũng nghĩ đến tiểu muội được ư?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tội ấy thật đáng đánh đòn. Đánh cho gã mấy cái.

Rồi chàng cầm tay nàng giơ lên khẽ đập vào mặt mình.

Doanh Doanh cười nói:

- Tiểu muội nhẩy lên cao rồi, lại sợ người ta phát giác nên không dám cất tiếng la gọi. Tiểu muội đành lấy tiền đồng liệng xuống cây đao cho bật thành tiếng tiếng tình tang để Xung lang biết chừng.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Té ra là thế! Con người thông tuệ như Nhậm đại tiểu thư mà lấy anh chàng ngu xuẩn như tiểu huynh thì thật là rủi quá! Tiểu huynh vẫn lấy làm kỳ là Doanh muội gẩy đàn sao lại không gẩy khúc "Thanh âm phổ thiện trú" hay là khúc "Tiếu ngạo giang hồ"?

Doanh Doanh vẫn để chàng ôm trong lòng đáp:

- Nếu tiểu muội ở trong bóng tối dùng kim tiền tiêu gẩy đao cầm lên một khúc điệu thì đã biến thành thần tiên rồi!

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Doanh muội vốn là một tiên cô.

Doanh Doanh nghe chàng nói có giọng lả lơi thì cựa mình

muốn thoát khỏi lòng chàng.

Nhưng Lệnh Hồ Xung giữ chặt lấy vai nàng hỏi:

- Sao sau Doanh muội lại không lấy kim tiền tiêu để đánh đàn nữa?

Doanh Doanh cười đáp:

- Vì tiểu muội nghèo kiết, có chút ít tiền mang trong mình liệng xuống hết rồi.

Lệnh Hồ Xung thở dài nói:

- Đáng tiếc là trong sơn động không có tiệm vàng hay tiệm đổi tiền đến nỗi Nhậm đại tiểu thư phải hết tiền xài.

Doanh Doanh lại cười nói:

- Sau cả đến cánh hoa cài đầu, chiếc vòng đeo tay, tiểu muội cũng tháo ra nhưng thấy bọn đui mù động thủ giết người thính giác chúng cực kỳ linh mẫn tiểu muội không dám liệng xuống nữa.

Bất thình lình cửa đường hầm có tiếng cười the thé.

Lệnh Hồ Xung cùng Doanh Doanh bật tiếng la hoảng:

- Úi chà!

Lệnh Hồ Xung giơ tay trái ôm Doanh Doanh tay mặt lượm trường kiếm dưới đất quát hỏi:

- Ai?

Lại nghe tiếng người lạnh lùng đáp:

- Lệnh Hồ đại hiệp! Ta đây!

Chính là thanh âm Lâm Bình Chi.

Tiếp theo tiếng bước chân nhộn nhịp vang lên, hiển nhiên bọn đui mắt đã quay trở lại.

Lệnh Hồ Xung tự mắng thầm:

- Mình thật ngu ngốc và sơ tâm! Tả Lãnh Thiền là con cáo già xảo quyệt, miệng hắn nói là đi nhưng có đi hẳn đâu, hắn còn phục ở đường hầm để lắng nghe động tĩnh. Nếu chỉ có mình ta thì còn cầm cự một lúc rồi sẽ tính kế thoát thân, khốn nỗi còn thêm Doanh Doanh, biết làm thế nào?

Lúc bình thường dĩ nhiên chàng tỉnh táo làm gì chẳng nghĩ tới điểm này nhưng hiện giờ trong lòng đang tha thiết lo lắng vì nàng, mà lại được trùng phùng nên mừng quá quên khuấy cả mọi sự nguy hiểm vẫn còn rình rập.

Doanh Doanh đưa tay ra khẽ đụng vào nách Lệnh Hồ Xung nói:

- Lên đi!

Hai người đồng thời nhảy lên.

Doanh Doanh lúc trước đã ngồi trên phiến đá lồi ra nên biết chỗ.

Trong bóng tối nàng vận kình lực vừa vặn nhảy lên, yên ổn đặt chân vào, còn Lệnh Hồ Xung bước sểnh, người chàng lại rớt xuống, Doanh Doanh vội đưa tay mặt ra chụp lấy cánh tay mặt chàng kéo lên.

Phiến đá này chỉ rộng chừng ba bốn thước vuông, hai người đứng chật quá, khó lòng giữ cho khỏi ngã.

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Doanh Doanh là người ứng biến rất mau lẹ, hai người đứng trên này thì bọn đui mù khó mà vây đánh được.

Bỗng nghe Tả Lãnh Thiền nói:

- Hai tên tiểu quỷ nhẩy lên cao rồi!

Lâm Bình Chi đáp:

- Đúng thế!

Tả Lãnh Thiền hỏi:

- Lệnh Hồ Xung! Có phải các ngươi nấp ở trên đó không?

Lệnh Hồ Xung không trả lời. Tay trái chàng ôm lấy Doanh Doanh, tay phải cầm trường kiếm.

Doanh Doanh tay phải ôm lấy lưng chàng.

Hai người trong lòng rất an ủi, dù phải chết với nhau cũng không đáng tiếc.

Thoát khỏi hang hùm lại gặp ác ôn

Bỗng nghe Tả Lãnh Thiền lớn tiếng quát hỏi:

- Mắt các ngươi bị ai đâm đuỉ Chẳng lẽ các ngươi quên hết rồi chăng?

Mười mấy tên đui mắt lớn tiếng gầm thét rồi nhảy lên vung trường kiếm đâm túi bụi.

Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh lẳng lặng không lên tiếng.

Bọn đui đâm vào quãng không.

Đến lần thứ hai chúng nhảy lên thì một tên nhẩy lên cao ở phía ngoài chỉ cách phiến đá lồi mấy thước.

Lệnh Hồ Xung nghe tiếng gió, phóng kiếm đâm ra trúng vào trước ngực gã. Gã rú lên một tiếng rồi té xuống.

Biến diễn này khiến cho mọi người biết chỗ Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh ẩn mình. Sáu bảy tên đồng thời nhảy lên vung kiếm đâm ra.

Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh ở trong bóng tối tuy không nhìn rõ thân hình bọn đui mù nhưng phiến đá lồi ra cách mặt đất đến hơn ba trượng, khi có người nhẩy gần tới nơi tiếng gió vang lên rất rõ nên phân biệt phương hướng một cách dễ dàng không khó khăn như lúc ở dưới đất.

Hai người lại phóng kiếm đâm chết hai tên.

Bọn đui mù ngửng đầu lên mà thóa mạ, trong lúc nhất thời chúng không dám nhẩy lên công kích nữa.

Sau một lúc, đột nhiên tiếng gió rít gấp, hai tên từ hai mé nhảy lên.

Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh vung kiếm chém xuống bật lên những tiếng choang choảng. Bốn thanh kiếm đã đụng nhau ở không gian.

Lệnh Hồ Xung cảm thấy cánh tay mặt tê chồn, suýt nữa tuột mất trường kiếm. Chàng biết ngay mình đã đụng vào Tả Lãnh Thiền.

Doanh Doanh rú lên một tiếng:

- Úi chao!

Nàng bị trúng kiếm ở bả vai, người nàng lảo đảo muốn té.

Lệnh Hồ Xung vội vận kình lực ra cánh tay trái để giữ lấy nàng thì giữa lúc ấy hai người lại nhẩy lên đánh tới.

Lệnh Hồ Xung vung trường kiếm đâm vào người nhảy vọt lên đánh Doanh Doanh.

Hai thanh kiếm đụng nhau và người ra chiêu cực kỳ mau lẹ, lại biến thế thần tốc phi thường, quẹt ngang lưỡi kiếm.

Lệnh Hồ Xung biết ngay đối thủ là Lâm Bình Chi.

Trong lúc hoang mang chàng không kịp vung trường kiếm đỡ gạt liền cúi đầu xuống để tránh. Chàng cảm thấy gió lạnh thổi qua đầu. Thanh kiếm của Lâm Bình Chi hớt tới Doanh Doanh.

Lâm Bình Chi người đang lơ lửng trên không mà biến chiêu tới ba lần, thế mới biết Tịch tà kiếm pháp lợi hại vô cùng.

Lệnh Hồ Xung sợ Doanh Doanh bị thương liền ôm nàng nhảy xuống.

Chàng tựa lưng vào vách múa kiếm loạn lên để chống đỡ.

Bỗng nghe Tả Lãnh Thiền nổi lên tràng cười the thé rồi chống

kiếm tiến lại.

"Choang" một tiếng vang lên, người Lệnh Hồ Xung bị chấn động rồi chàng cảm thấy một luồng nội lực từ thanh trường kiếm truyền vào, bất giác chàng run lên.

Đột nhiên chàng nhớ tới ngày trước Nhậm Ngã Hành và Tả Lãnh Thiền đấu với nhau ở chùa Thiếu Lâm Khi ấy Nhậm Ngã Hành phát huy Hấp tinh đại pháp để hút lấy nội lực đối phương. Không ngờ luồng khí âm hàn của Tả Lãnh Thiền cực kỳ lợi hại, suýt nữa làm cho Nhậm Ngã Hành phải chết cóng. Bây giờ hắn lại dùng thuật cũ.

Lệnh Hồ Xung tự nhủ:

- Ta phải coi chừng không lại mắc bẫy hắn.

Chàng vội vận nội lực đẩy ra ngoài, bất giác chàng không tự chủ được, đầu tay trái nới ra, thanh trường kiếm tuột bay đi.

Bản lãnh của Lệnh Hồ Xung hoàn toàn trông vào thanh trường kiếm bây giờ chàng mất kiếm rồi khác nào người cụt tay không làm gì được nữa.

Chàng liền cúi xuống sờ dưới đất vì chàng cho là trong sơn động đến hơn trăm người chết thì binh khí còn bỏ lại khắp nơi.

Nếu lượm được một thanh đao hay trường kiếm thì chàng sẽ cùng Doanh Doanh còn có thể chống với bọn đui mù vây đánh được một thời gian và may ra có thể thoát được. Hay dù không thoát chàng cũng chẳng can tâm bó tay chịu chết.

Lệnh Hồ Xung sờ vào mặt một người chết đã lạnh cứng và tay chàng dây máu tươi ướt đẫm. Chàng vội ôm Doanh Doanh lùi lại hai bước.

"Choang choang" hai tiếng vang lên!

Doanh Doanh đã vung đoản kiếm gạt hai thanh kiếm đâm

tới. Tiếp theo nghe đánh vù một tiếng, thanh đoản kiếm trong tay Doanh Doanh đã bị đánh bay đi.

Lệnh Hồ Xung rất đỗi bồn chồn, chàng lại cúi xuống sờ, bỗng lượm được một cây đoản côn.

Trong lúc nguy cấp, chàng chưa kịp nghĩ gì thì lại thấy gió lạnh thổi vào mặt biết là có trường kiếm đâm tới.

Chàng cúi đầu tránh khỏi chiêu kiếm, đột nhiên trước mắt chàng hiện ra mấy điểm hàn tinh. Những chấm này rất nhỏ bé nhưng ở trong sơn động tối tăm chẳng khác gì một chòm sao sáng ở ngoài trời. Chàng phảng phất nhìn thấy hình người và ánh kiếm.

Lệnh Hồ Xung cùng Doanh Doanh bất giác bật lên tiếng hoan hô.

Giữa lúc ấy hai người trông rõ Tả Lãnh Thiền vung kiếm đâm tới, Lệnh Hồ Xung liền vung đoản côn đâm vào cổ họng Tả Lãnh Thiền. Đó chính là chỗ sơ hở về kiếm chiêu của hắn.

Ngờ đâu Tả Lãnh Thiền tuy đui mắt mà ứng biến cực kỳ thần tốc. Hắn thi hành thân pháp "Lý dược long môn" lộn ngược về phía sau. Miệng hắn còn lớn tiếng thóa mạ.

Doanh Doanh cúi xuống lượm một thanh trường kiếm, nàng giao kiếm cho Lệnh Hồ Xung rồi tiếp lấy cây đoản côn ở trong tay chàng.

Doanh Doanh múa tít cây đoản côn để phát ra những chấm sáng xanh.

Lệnh Hồ Xung phấn khởi tinh thần, bây giờ đã đến lúc sinh tử tối hậu chàng ra tay không còn nể nang gì nữa.

Miệng chàng quát:

- Cút con bà mày đi!

Chàng vung kiếm đâm chết một tên đui mắt.

Tay chàng phóng kiếm ra còn lẹ hơn cả miệng chàng buông tiếng thóa mạ.

Chàng mới mắng được sáu câu "Cút con bà mày đi" đã đâm chết 13 tên đui mù.

Mấy tên đui mù vẻ mặt ngớ ngẩn hơn nghe câu chàng mắng "Cút con bà mày đi" lại tưởng là người nhà nên không đánh nữa.

Khi chúng vừa hiểu ra thì cổ họng đã bị trúng kiếm phải chạy xuống quỷ môn quan rồi.

Tả Lãnh Thiền và Lâm Bình Chi đều không hiểu rõ đạo lý đồng thanh hỏi:

- Có đèn lửa rồi ư?

Lệnh Hồ Xung quát lên:

- Đúng thế!

Chàng nhằm Tả Lãnh Thiền phóng kiếm đâm luôn ba nhát.

Tả Lãnh Thiền nghe gió gạt được cả ba chiêu kiếm.

Lệnh Hồ Xung cảm thấy cánh tay tê chồn, một luồng hàn khí theo trường kiếm truyền vào.

Trong lúc xoay chuyển ý nghĩ chàng dừng tiếng lại không nhúc nhích.

Tả Lãnh Thiền không nghe thấy kiếm phong thì trong lòng nóng nảy huy động trường kiếm múa tít quanh mình để bảo vệ những chỗ yếu huyệt.

Lệnh Hồ Xung nhờ những chấm tinh quang ở đầu cây đoản côn trong tay Doanh Doanh soi cảnh vật mờ mờ, chàng xoay kiếm lại từ từ đâm vào cánh tay mặt Lâm Bình Chi.

Lâm Bình Chi lắng tai nghe đường kiếm của đối phương

nhưng Lệnh Hồ Xung phóng kiếm rất chậm chạp đi từng tấc một nên gã chẳng nghe rõ chi hết.

Khi chàng thấy mũi kiếm của mình còn cách tay đối phương chừng nửa thước thì đột nhiên phóng mạnh về phía trước đánh vèo một tiếng.

Gân cốt cánh tay Lâm Bình Chi đều bị chặt đứt. Gã rú lên một tiếng, thanh trường kiếm tuột khỏi tay tung lên.

Lệnh Hồ Xung lại phóng kiếm đâm veo véo hai nhát vào hai bên đùi gã.

Lâm Bình Chi lại lớn tiếng thóa mạ, té nhào xuống đất.

Lệnh Hồ Xung quay lại ngưng thần nhìn Tả Lãnh Thiền.

Dưới những chấm sáng rất nhỏ bé chàng cũng thấp thoáng nhìn thấy hắn nghiến răng nghiến lợi.

Thanh trường kiếm của Tả Lãnh Thiền phóng ra những tuyệt chiêu không ngớt. Nhưng đối với phép Độc Cô cửu kiếm chỗ nào hắn cũng lộ sơ hở.

Lệnh Hồ Xung bụng bảo dạ:

- Thằng cha này gây nên những cuộc phong ba trên chốn giang hồ. Hắn là đầu mối của bao nhiêu họa hoạn trong võ lâm. Ta không thể dung tha hắn được.

Đột nhiên chàng hú lên một tiếng phóng trường kiếm đâm vào ba chỗ:

huyệt Mi Tâm, cổ họng và trước ngực đều trúng hết.

Lệnh Hồ Xung lập tức lùi ra hai bước dắt tay Doanh Doanh.

Bỗng thấy Tả Lãnh Thiền đứng ngẩn người ra rồi ngã lăn xuống đất, hắn xoay ngược thanh trường kiếm trong tay đâm vào bụng mình tuốt ra sau lưng.

Hai người định thần tiến lại coi nhưng những chấm sáng ở

đầu thanh đoản côn trong tay Doanh Doanh nhỏ quá không nhìn rõ được.

Cả hai người trong mình đều không mang đá lửa.

Lệnh Hồ Xung vẫn sợ Lâm Bình Chi nhảy xổ lại. Chàng liền đá vào lưng gã một phát để điểm huyệt không dậy được nữa rồi mới lần người chết để kiếm đá lửa.

Chàng sờ luôn ba người mà không ai có. Chàng chợt tỉnh ngộ, cất tiếng thóa mạ:

- Cút con bà mày đi! Những quân đui mù dĩ nhiên chẳng đem theo đá lửa làm chi.

Chàng sục tìm đến xác chết thứ năm mới lấy được đá lửa liền bật lên đốt vào mồi giấy.

Hai người vừa trông rõ bỗng la lên một tiếng:

- Trời ơi.

Té ra Doanh Doanh cầm trong tay không phải cây đoản côn mà là một khúc xương. Đầu khúc xương đã bị chặt cụt.

Doanh Doanh ngẩn người ra liệng khúc xương xuống đất bật cười cất tiếng thóa mạ:

- Cút con...

Nàng mới thốt ra hai tiếng cảm thấy có điều bất nhã liền ngừng lại.

Lệnh Hồ Xung tỉnh ngộ nói:

- Doanh Doanh! Đôi mạng của chúng ta mà thoát chết là nhờ vị tiền bối thần giáo này cứu thoát.

Doanh Doanh ngơ ngác hỏi:

- Vị tiền bối ở thần giáo nào?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Ngày trước mấy vị trưởng lão ở Thần giáo đến đánh Hoa Sơn rồi bị hãm trong sơn động này. Các vị không có cách nào thoát thân phải ôm hận mà chết để lại mười bộ thi hài. Cái xương đùi này không biết là của vị nào. Tiểu huynh đã vô tình lượm lên chống đỡ. Lại may Tả Lãnh Thiền chặt đứt đoạn đầu nên trong xương mới có ánh lân quang phát ra, khiến cặp mắt chúng ta nhìn rõ không đến nỗi như kẻ đui mù.

Doanh Doanh thở phào một cái nhìn vào khúc xương vừa liệng xuống khom lưng nói:

- Té ra đây là bậc tiền bối của bản giáo, tiểu nữ cam bề đắc tội.

Lệnh Hồ Xung cầm mồi giấy thắp vào hai cây đuốc còn bỏ đó cho sáng bừng lên.

Chàng cầm bó đuốc nói:

- Chúng ta mau ra khỏi đây!

Chàng quay lại túm lấy trước ngực Lâm Bình Chi đi vào đường hầm.

Doanh Doanh biết ngay là Lệnh Hồ Xung muốn giữ lời hứa với Nhạc Linh San chiếu cố cho Lâm Bình Chi.

Theo đường nghĩa hiệp thì những nhân vật nổi tiếng hào hiệp coi lời nói nặng tựa non cao, dù chỉ là lời trối trăn của Nhạc Linh San lúc lâm chung. Lệnh Hồ Xung cũng không phụ lòng ủy thác. Nàng không nói gì cúi xuống lượm cây đao cầm ở trong góc sơn động. Cây đao cầm này đã bị thủng mấy chỗ nàng cũng đem theo đi sau Lệnh Hồ Xung.

Hai người vừa đi được mấy bước thì gặp một tử thi nằm dưới đất chính là Mạc Đại tiên sinh ở phái Hành Sơn. Tay trái tiên sinh còn giữ cây hồ cầm, tay phải cầm một thanh đoản kiếm rất nhỏ mà lưỡi mỏng.

Đầu, mặt, ngực, bụng Mạc Đại tiên sinh đều bị kiếm thương máu thịt bầy nhầy.

Lệnh Hồ Xung đoán là tiên sinh bị bọn đui mù vây đánh trong đường hầm này rồi bỏ mạng.

Chàng nghĩ tới Mạc sư bá đã hết lòng thương yêu bênh vực chàng trong mọi trường hợp mà bất hạnh tiên sinh mới chết một cách thê thảm thế này thì trong lòng hết nỗi thương tâm, chàng liền ôm thi thể tiên sinh để sang một bên cúi xuống nói:

- Mạc sư bá ơi! Vãn bối ra khỏi động rồi sẽ trở lại đây để an táng di thể cho sư bá.

Lệnh Hồ Xung cùng Doanh Doanh bước từng bước một theo đường hầm mà ra.

Chàng cầm kiếm trong tay để đề phòng vừa đi vừa nghĩ bụng:

- Tả Lãnh Thiền là tay mưu kế sâu xạ Hắn đã bít chặt cửa động tất phái người canh giữ đường hầm này để phòng ngừa kẻ cầm tù hắn trong sơn động.

Ngờ đâu hai người đi hết đường hầm vẫn chẳng gặp một ai.

Lệnh Hồ Xung ngày trước đã qua lại đường hầm này đến mấy chục lượt nên rất quen thuộc hình thế. Chàng khẽ đẩy phiến đá bịt cửa hầm, đột nhiên ánh sáng dương quang chiếu vào lóa mắt.

Nguyên chàng phải chiến đấu đã lâu trong sơn động và trải qua mấy phen xuất sinh nhập tử, thời gian trôi qua chàng cũng không hay biết. Trời sáng đã từ lúc nào rồi.

Lệnh Hồ Xung lại thấy ngoài cửa đường hầm cũng trống không chẳng có một hơi bóng người liền xách Lâm Bình Chi tung mình vọt ra.

Doanh Doanh cũng ra theo.

Hiện giờ Lệnh Hồ Xung tay đã cầm trường kiếm mắt đã nhìn ánh sáng người lại ở ngoài chỗ rộng, tưởng là mình đã ra khỏi mọi hoàn cảnh nguy hiểm. Chàng hít một hơi chân khí cảm thấy trong lòng khoan khoái khôn tả.

Doanh Doanh hỏi:

- Trước kia lệnh sư phụ phạt chàng quay mặt vào vách sám hối có phải ở trong sơn động này không?

Lệnh Hồ Xung mỉm cười đáp:

- Phải rồi! Doanh Doanh coi thế nào?

Doanh Doanh tỉm tủm cười nói:

- Tiểu muội chẳng hiểu Xung lang sám hối cái gì mà chỉ thấy nơi đây rất tiện cho Xung lang...

Nàng định nói:

- Rất tiện cho Xung lang trò chuyện với cô tiểu sư muội.

Nhưng nàng chợt nhớ tới Nhạc Linh San đã chết rồi không nên nhắc tới để gây mối thương tâm cho Lệnh Hồ Xung nên nàng dừng lại không nói nữa.

Lệnh Hồ Xung lại lên tiếng:

- Kiếm pháp của tiểu huynh đã được Phong thái sư thúc tổ truyền thụ chọ Chẳng hiểu lão nhân gia có ở gần quanh đây không? ít lâu nay mình cứ lận đận bên ngoài giang hồ thành ra còn nhiền chỗ kiếm pháp chưa hiểu được. Trong lòng lúc nào cũng mong có dịp trùng phùng để xin lão nhân gia chỉ điểm cho.

Doanh Doanh nói:

- Gia gia tiểu muội thường bảo là trên đời nay chỉ có Phong lệnh thái sư tổ là kiếm pháp cao minh hơn lão nhân gia. Khi

nhắc tới Phong lão tiên sinh lão nhân gia tỏ ra rất khâm phục. Vậy chúng ta mau tìm tới nơi để tham kiến Phong lão tiên sinh.

Lệnh Hồ Xung tra kiếm vào vỏ, đặt Lâm Bình Chi xuống rồi nắm tay Doanh Doanh sóng vai nhảy lên tường.

Bất thình lình trên đầu có bóng đen thấp thoáng dường như một vật gì rớt xuống.

Lệnh Hồ Xung cùng Doanh Doanh đồng thời tung mình nhảy sang bên để né tránh thì đã không kịp nữa.

Một tấm lưới cá rất lớn chụp xuống hai người.

Lệnh Hồ Xung cùng Doanh Doanh giật mình kinh hãi vội rút kiếm ra chặt lưới. Chẳng hiểu tấm lưới này chế bằng thứ gì mà kiếm chém vào không mảy may sứt mẻ.

Giữa lúc tấm lưới quăng ra chụp hai người rồi lại thấy một bóng người từ trên nóc động nhảy xuống.

Người này tay cầm dây thừng quàng lấy tấm lưới rồi rít chặt lại.

Lệnh Hồ Xung buột miệng la:

- Sư phụ! Sư phụ!

Nguyên người này chính là Nhạc Bất Quần.

Nhạc Bất Quần hai tay vận kình lực rít chặt thêm.

Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh bị bó tròn chẳng khác nào đôi cá lớn dính liền vào nhau.

Ban đầu hai người còn cựa cạy nhưng về sau không nhúc nhích được nữa.

Doanh Doanh kinh hãi không bút nào tả xiết, nàng đưa mắt ngó Lệnh Hồ Xung thì thấy nét mặt chàng vẫn mỉm cười ra chiều đắc ý liền tự hỏi:

- Phải chăng Xung lang đã có kế thoát thân?

Bỗng nghe Nhạc Bất Quần bật tiếng cười đanh ác rồi hỏi:

-Tên tiểu tặc kia! Mi ra được khỏi sơn động nhơn nhơn đắc ý chắc không ngờ đại họa lâm thân phải không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Vụ này không đáng kêu là đại họa lâm thân. Con người ta ai mà thoát khỏi cái chết? Đệ tử cùng được chết với ái thê một chỗ là một điều hạnh phúc.

Bây giờ Doanh Doanh mới biết sở dĩ Lệnh Hồ Xung vẻ mặt tươi cười là vì chàng lấy làm hoan hỉ được cùng chết với mình.

Lệnh Hồ Xung lại nói tiếp:

- Sư phụ muốn giết xin cứ để nguyên thế này mà giết đừng chia rẽ vợ chồng đệ tử ra hai nơi.

Nhạc Bất Quần tức giận lớn tiếng:

- Tên tiểu tặc kia! Mi chết đến gáy rồi mà còn nỏ mồm!

Lão lại quanh dây thừng mấy vòng để cột chặt hai người hơn nữa.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Sư phụ đối với đệ tử thật là hết lòng. Sư phụ biết bọn đệ tử hai người không muốn chia lìa nên đã dùng dây thừng trói vợ chồng đệ tử chặt chẽ thế này. Sư phụ nuôi đệ tử từ nhỏ đến lớn nên hiểu rõ tâm lý của đệ tử thật đáng mặt tri kỷ ở đời, ngoài sư phụ tưởng không còn ai nữa.

Chàng nói trăng nói cuội để kéo dài thời gian may ra có phương pháp gì thoát nạn được chăng. Chàng lại mong Phong Thanh Dương xuất hiện đột ngột để cứu mình.

Nhạc Bất Quần cười lạt nói:

- Tên tiểu tặc kia! Ngươi quen tính nói trăng nói cuội từ thuở nhỏ, bây giờ vẫn chứng nào tật ấy chẳng có chút chi thay đổi vậy ta hãy cắt lưỡi mi đi để sau khi mi chết rồi khỏi phải đưa vào ngục rút lưỡi.

Lão vung chân trái đá một cước vào sau lưng Lệnh Hồ Xung rồi điểm á huyệt chàng để chàng không lên tiếng được.

Đoạn lão hỏi Doanh Doanh:

- Nhậm đại tiểu thư! Đại tiểu thư muốn ta giết gã trước hay giết tiểu thư trước?

Doanh Doanh đáp:

- Lão muốn giết ai trước cũng vậy chẳng có gì khác nhau. Trong mình ta chỉ còn ba viên thuốc giải Tam thi não thần đan...

Nhạc Bất Quần nghe nàng nhắc tới thuốc giải Tam thi não thần đan liền thay đổi sắc mặt. Nguyên lão định giết Lệnh Hồ Xung cùng Doanh Doanh rồi sẽ lục tìm trong người nàng để lấy thuốc giải.

Nên biết Nhạc Bất Quần vẫn có lòng úy kỵ hai người này. Hấp tinh đại pháp của Lệnh Hồ Xung khiến lão lúc nào cũng nơm nớp lo âu trong lòng.

Tuy lão gặp được cơ hội may mắn thấy hai người tưởng mình thoát hiểm hoan hỉ ra khỏi động, lão nhân lúc đối phương không kịp đề phòng quăng tấm lưới bằng Kim ty chụp được. Nhưng nếu hai người không chết sẽ quay lại phản kích.

Từ ngày bị Doanh Doanh bức bách phải nuốt Tam thi não thần đan lão ngày đêm lo nghĩ chỉ mong lấy được thuốc giải. Bây giờ lão nghe Doanh Doanh nói trong mình nàng có ba viên vậy khi lão giết chết hai người rồi, chính lão chỉ sống được ba

năm.

Sau thời gian đó con thị trùng sẽ chuồn vào óc mà cắn khiến lão phát điên rồ bị chết một cách thê thảm không bút nào tả xiết. Vụ này khiến cho lão phải suy nghĩ.

Nhạc Bất Quần tuy công phu hàm dưỡng rất cao thâm mà cũng không nhịn được.

Hai tay run lên lão nói:

- Được rồi! Vậy chúng ta nên thương lượng một cuộc trao đổi. Nếu Nhậm đại tiểu thư đem cách chế luyện thuốc giải nói cho lão phu hay thì lão phu tha mạng cho hai người, quyết không hạ sát.

Doanh Doanh bật cười hững hờ đáp:

- Tiểu nữ tuy còn nhỏ tuổi, kiến thức nông cạn nhưng cũng biết Quân tử kiếm Nhạc tiên sinh là người thế nào rồi. Nếu các hạ nói ra câu nào cũng thủ tín thì đã không phải là Quân tử kiếm.

Nhạc Bất Quần hỏi:

- Đại tiểu thư đi với Lệnh Hồ Xung điều hay thì chưa học được cái gì nhưng đã học được gã ăn nói ba hoa chẳng đâu vào đâu. Lão phu chỉ hỏi tiểu thư có chịu nói cho biết cách luyện thuốc giải hay không mà thôi.

Doanh Doanh đáp:

- Dĩ nhiên tiểu nữ không nói đâu. Sau đây ba năm tiểu nữ cùng Xung lang sẽ đến trước Quỷ môn quan để nghênh tiếp đại giá. Có điều khi đó ngũ quan các hạ đã hoàn toàn biến hình, diện mạo không còn giống trước nữa, chẳng hiểu bọn tiểu nữ có nhận ra được các hạ nữa hay không mà thôi.

Nhạc Bất Quần cảm thấy ớn lạnh xương sống. Doanh Doanh

nói đến câu ngũ quan biến hình diện mạo khác trước tức là chất độc phát tác khiến cho toàn thân lão phải hủy nát nếu không thì cũng phải mặt mày xây sứt không còn ra hình thù gì nữa khiến người ta không rét mà run.

Lão tức giận nói:

- Dù diện mạo ta hoàn toàn biến cải nhưng cũng còn phải ba năm nữa. Bây giờ ta không giết ngươi mà chỉ cắt mũi và băm vằm cái mặt trắng nõn của ngươi 17, 18 nhát kiếm để xem gã si tình Xung lang của ngươi còn yêu đương cái mặt chẳng ra người chẳng ra người, quỷ chẳng ra quỷ nữa chăng?

Lão nói rồi rút trường kiếm ra khỏi vỏ đánh "soạt" một cái.

Doanh Doanh la lên một tiếng:

- Úi chao!

Chính ra chết nàng cũng không sợ nhưng nếu Nhạc Bất Quần hủy mặt mũi nàng để nàng biến thành quỷ quái cho Lệnh Hồ Xung trông vào thì nàng phải ôm hận suốt đời.

Lệnh Hồ Xung tuy á huyệt bị điểm nhưng chân tay còn cử động được. Chàng hiểu rõ tâm ý Doanh Doanh liền đưa khuỷu tay huých nàng một cái rồi giơ hai ngón tay đâm vào mắt mình.

Doanh Doanh lại rú lên một tiếng:

- Trời ơi!

Rồi nàng la gọi:

- Xung lang! Đừng...

Thực ra Nhạc Bất Quần không muốn phá hủy dung mạo Doanh Doanh. Bất quá lão nói vậy để uy hiếp khiến nàng phải thổ lộ cách chế thuốc giải.

Lệnh Hồ Xung mà tự phá hoại đôi mắt thì nước cờ rất lợi hại này không còn kết quả gì nữa.

Nhạc Bất Quần liền ra tay một cách rất lẹ.

Lão nắm lấy cổ tay Lệnh Hồ Xung quát lên:

- Dừng tay!

Da thịt hai người vừa đụng vào nhau, Nhạc Bất Quần liền cảm thấy luồng nội lực trong người lão ào ào tiết ra. Lão la hoảng:

- Úi chao!

Vội hết sức giật ra cho thoát nhưng bàn tay lão tựa hồ dính chặt vào cổ tay Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung xoay bàn tay lại nắm lấy tay lão và huy động Hấp tinh đại pháp hút nội lực Nhạc Bất Quần cuồn cuộn tuôn vào người chàng không ngớt.

Nhạc Bất Quần trong lúc hoang mang vội vung kiếm lên chém vào người chàng.

Lệnh Hồ Xung rung tay một cái lăn người đi, khiến cho chiêu kiếm của Nhạc Bất Quần chém xuống đất.

Nhạc Bất Quần nội lực vẫn tiết ra ngoài. Lão vung kiếm chém lần thứ hai thì cánh tay đã mềm nhũn bất lực cơ hồ cất tay lên không nổi nữa.

Lão thu hết tàn lực, giơ mũi kiếm nhằm đâm vào huyệt mi tâm của Lệnh Hồ Xung. Cánh tay lão và thanh trường kiếm không ngớt run rẩy chậm chạp đâm xuống.

Điền Bá Quang cũng có biệt tài

Doanh Doanh thấy vậy cả kinh. Nàng muốn đưa ngón tay ra búng vào thanh trường kiếm của Nhạc Bất Quần nhưng hai cánh tay nàng đều bị người Lệnh Hồ Xung đè lên mà nàng lại bị tấm lưới cá quấn chặt. Tuy nàng hết sức dãy dụa mà cũng không đưa tay ra được.

Lệnh Hồ Xung thì tay trái bị người Doanh Doanh đè lên không cử động được.

Trong lúc nguy cấp chàng nghĩ ra một kế là vận Hấp tinh đại pháp ra huyệt Mi Tâm chờ thanh trường kiếm của Nhạc Bất Quần đâm tới nơi sẽ hút lấy nội lực của lão quan thanh trường kiếm, khiến nó không đâm sâu vào được. Nhưng phương pháp này có hiệu quả hay không chàng chẳng nắm vững phần nào. Có điều tình trạng đã đến thế này chàng cũng thử coi còn hơn là bó tay chịu chết.

Mắt thấy mũi kiếm từ từ đâm xuống Lệnh Hồ Xung tự nhủ:

- Ta đã dùng phép mạn kiếm để giết chết Tả Lãnh Thiền và đả thương Lâm Bình Chi bây giờ sư phụ dùng phép này để giết ta thì cũng là chuyện báo ứng không lầm.

Nhạc Bất Quần thấy nội lực tiết ra ngoài rất mau song mũi trường kiếm chỉ còn cách huyệt Mi Tâm của Lệnh Hồ Xung chừng mấy tấc thì trong lòng vừa nóng nẩy vừa vui mừng, bụng bảo dạ:

- Dù ta có mất nội lực không thu về được thì sau khi giết gã

rồi trong người ta cũng còn một ít ta sẽ luyện lại từ đầu.

Bỗng nghe phía sau có thanh âm thiếu nữ thét lên lanh lảnh:

- Lão làm gì vậy? Mau thu kiếm về!

Tiếng bước chân vang lên. Một người đã chạy tới gần.

Nhạc Bất Quần thấy mũi kiếm chỉ còn phóng thêm vài tấc là giết được Lệnh Hồ Xung. Đây là cuộc sống chết của con người khe chừng sợi tóc khi nào lão chịu bỏ qua?

Lão liền thu hết tàn lực đâm xuống.

Giữa lúc mũi kiếm của Nhạc Bất Quần vừa đụng vào huyệt Mi Tâm của Lệnh Hồ Xung, lão cảm thấy sau lưng mát lạnh.

Một thanh trường kiếm đã đâm suốt từ sau lưng ra trước ngực lão.

Thiếu nữ la lên:

- Lệnh Hồ đại ca! Đại ca có việc gì không?

Thiếu nữ chính là Nghi Lâm. Lệnh Hồ Xung bị điểm á huyệt không thốt nên lời.

Doanh Doanh nói ngay:

- Tiểu sư muội! Lệnh Hồ đại ca không việc gì hết.

Nghi Lâm nói:

- Vậy thì hay lắm!

Bỗng cô sửng sốt la hoảng:

- Nhạc tiên sinh đấy ư? Tiểu muội.... giết chết tiên sinh rồi!

Doanh Doanh nói:

- Đúng là lão đó! Kính mừng tiểu sư muội đã trả được mối thù kẻ giết sư phụ. Tiểu sư muội mau cởi dây cột cùng lưới cá để thả bọn ta ra!

Nghi Lâm đáp:

- Dạ da...

Tuy cô là người học võ nhưng lại nhát gan. Cô thấy Nhạc Bất Quần gục đầu xuống đất, máu tươi theo mũi kiếm chảy ra thì sợ hết hồn toàn thân cô mềm nhũn, cô cất giọng run run hỏi:

- Có phải.... tiểu muội đã giết chết tiên sinh không?

Cô nắm lấy đầu dây muốn cởi trói mà hai tay run bần bật không sao cởi được.

Bỗng nghe mé tả có tiếng quát:

- Tiểu ni cô! Ngươi sát hại bậc tôn trưởng, bữa nay đừng hòng tránh khỏi công đạo!

Một lão già mặc áo vàng chống kiếm chạy tới, chính là Lao Đức Nặc.

Lệnh Hồ Xung than thầm trong bụng:

- Hỏng bét! Tiểu sư muội không phải là đối thủ với tên ác tặc này.

Doanh Doanh nói:

- Tiểu sư muội may rút kiếm ra mà chống đỡ!

Nghi Lâm đang ngẩn người chợt tỉnh vội rút trường kiếm đã đâm vào lưng Nhạc Bất Quần.

Lao Đức Nặc phóng kiếm veo véo tấn công liền ba chiêu.

Nghi Lâm gạt được hai chiêu, còn chiêu thứ ba sướt vào vai bên trái cô, vạch thành một vết thương nhẹ.

Lao Đức Nặc càng đánh càng mau, hắn có sử mấy chiêu phảng phất như Tịch tà kiếm pháp, có điều hắn chưa học đến nơi. Hắn phóng kiếm tuy mau lẹ nhưng còn kém Lâm Bình Chi xa lắm.

Lao Đức Nặc đã giàu kinh nghiệm chiến đấu. Kiếm chiêu của

hắn gồm những môn sở trường về kiếm pháp hai phái Tung Sơn và Hoa Sơn. Mới đây hắn lại học được một ít Tịch tà kiếm pháp.

Nghi Lâm dĩ nhiên không phải là đối thủ của Lao Đức Nặc. Nhưng may ở chỗ cô được bọn Nghi Hòa, Nghi Thanh mong đưa cô lên tiếp nhiệm chức chưởng môn phái Hằng Sơn đã đôn đốc cô rèn luyện những tuyệt chiêu về Hằng Sơn kiếm pháp mà Lệnh Hồ Xung đã từng học được trong hậu động truyền thụ cho họ nên võ công cô tiến bộ khá nhiều.

Lao Đức Nặc sau khi học được chút ít Tịch tà kiếm pháp nóng lòng muốn thử coi. Hắn liền sử dụng những chiêu thức mới chưa được tinh diệu kèm với kiếm pháp hai phái Tung Sơn và Hoa Sơn. Tình trạng này khiến cho kiếm pháp phức tạp và không chuyên nhất nên kiếm chiêu của hắn giảm đi mấy phần.

Lúc Nghi Lâm mới ra tay thấy đối phương phóng kiếm chiêu mau lẹ thì trong lòng xiết nỗi hoang mang nên chiêu kiếm thứ ba của hắn làm cô bị thương ở vai bên trái.

Sau cô nghĩ thầm:

- Nếu mình bị hại về tay đối phương thì Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh khó lòng thoát nạn. Hắn muốn giết Lệnh Hồ đại ca tất giết mình trước.

Trong lòng đã yên trí tất mình phải chết cô không quan tâm gì tới chuyện sinh tử liền quyết ra chiêu thí mạng.

Lao Đức Nặc thấy Nghi Lâm đánh liều mạng trong lúc nhất thời khó bề thủ thắng liền cất giọng thóa mạ:

- Tiểu ni cô! Mẹ kiếp! Làm gì mà dữ vậy?

Doanh Doanh thấy Nghi Lâm liều thân cầm cự tuy cô có thể chống chọi được nhưng cuộc đấu kéo dài vẫn bị thấy bại. Nàng

liền cựa cạy cố đưa tay trái ra giải khai huyệt đạo cho Lệnh Hồ Xung. Nàng lại thò tay vào bọc lấy được đoản kiếm ra.

Lệnh Hồ Xung la lên:

- Lao Đức Nặc! Ngươi quay lại ngó sau lưng xem đó là vật gì?

Lao Đức Nặc là tay giàu kinh nghiệm, trong lúc quyết đấu sinh tử hắn nghe Lệnh Hồ Xung quát tháo sợ bị mắc bẫy quyết không quay đầu nhìn lại vì hắn e địch nhân có thể thừa cơ đánh tới đột ngột.

Chẳng những Lao Đức Nặc không kể gì đến tiếng quát tháo của Lệnh Hồ Xung mà còn tấn công ráo riết hơn.

Doanh Doanh tay cầm đoản kiếm dùng làm ám khí lăm le liệng qua mắt lưới ra ngoài nhưng nàng thấy Nghi Lâm đứng quay lưng về phía nàng, cô đang đánh sáp la cà với Lao Đức Nặc nàng nghĩ thầm:

- Nếu ta liệng đoản kiếm chỉ sai đích một chút là trúng vào Nghi Lâm thì thật nguy hiểm vô cùng!

Bỗng Nghi Lâm bật tiếng rú:

- Úi chao!

Cô lại trúng kiếm vào vai bên trái. Lần trước cô đã bị thương nhưng lưỡi kiếm chỉ sát qua da không có chi đáng kể. Lần này mũi kiếm đâm sâu vào thịt đến mấy tấc. Máu tươi chảy xuống ròng ròng nhuộm đỏ cả đám cỏ xanh dưới đất.

Lệnh Hồ Xung bỗng lớn tiếng hô:

- Tiểu hầu nhi! Mi đúng là giống vật của Lục sư đệ ta! Mi hãy ngoan ngoãn nghe lời ta nhảy vào cắn hắn đi! Hắn chính là tên ác tặc đã giết Lục sư đệ tức chủ nhân của mi đó!

Nguyên ngày trước Lao Đức Nặc đã hạ sát Lục đệ tử phái Hoa Sơn là Lục Đại Hữu để đánh cắp bí lục Tử hà Thần công của

Nhạc Bất Quần.

Lục Đại Hữu hồi sinh thời đi đâu cũng đem theo một con khỉ để nó đứng trên vai không rời nửa bước. Sau khi Lục Đại Hữu chết rồi không ai hiểu con khỉ này đi đâu mất.

Bây giờ Lao Đức Nặc thấy Lệnh Hồ Xung kêu khỉ lại cắn mình không khỏi ớn da gà. Hắn nghĩ thầm trong bụng:

- Nếu loài nghiệt súc đó nhảy vào cắn ta thật thì không khỏi làm vướng chân tay ta.

Hắn liền nghiêng mình đi một chút xoay tay vung kiếm chém về phía sau.

Lao Đức Nặc nhìn lại thấy bên tảng đá phía sau lưng có sáu bảy con khỉ đang nhảy nhót. Chúng còn ở cách khá xa nên hắn không biết con nào trong đám này đã được Lục Đại Hữu nuôi dưỡng.

Giữa lúc ấy Doanh Doanh phóng đoản kiếm ra đánh vèo một tiếng nhằm đâm vào sau gáy Lao Đức Nặc.

Lao Đức Nặc ứng biến mau lẹ vô cùng! Hắn cúi mình xuống cho thanh đoản kiếm lướt qua trên đầu hắn bay đi.

Đột nhiên Lao Đức Nặc thấy mắt cá chân bên trái bị siết chặt.

Một sợi dây thừng đã quấn lấy cổ chân hắn.

Tiếp theo sợi dây có người giựt mạnh về phía sau.

Lao Đức Nặc không tự chủ được phải té nhào.

Nguyên Lệnh Hồ Xung thấy Nghi Lâm lại trúng kiếm, tình trạng rất cấp bách. Chàng liền nhân lúc Lao Đức Nặc cúi xuống để tránh đoản kiếm chàng không kịp cởi lưới cá để gỡ cho mình cầm ngay đầu sợi dây lèo liệng ra quấn lấy chân Lao Đức Nặc rồi giựt hắn ngã.

Lệnh Hồ Xung cùng Doanh Doanh thấy Lao Đức Nặc té rồi

vội la lên:

- Tiểu sư muội giết hắn đi! Giết hắn đi!

Nghi Lâm liền vung kiếm lên chém xuống đầu Lao Đức Nặc, nhưng cô nhân từ nhút nhát, cố vung kiếm chém tới mà lại không muốn giết người. Trong lúc hoang mang, nhát kiếm đang bổ thẳng xuống đầu Lao Đức Nặc lòng cô bủn nhủn để mũi kiếm trệch đi một chút.

Một tiếng "sạt" vang lên. Nhát kiếm của Nghi Lâm không chém trúng đầu nhưng cũng trúng vai bên phải Lao Đức Nặc, chém gẫy xương tỳ bà. Thanh trường kiếm trong tay hắn tuột ra rớt xuống.

Lao Đức Nặc sợ Nghi Lâm phóng kiếm lần thứ hai. Hắn nhịn đau nhảy vọt lên cho sợi dây quấn chân tụt ra rồi chạy như bay xuống núi.

Bất thình lình bên sườn núi có hai người xông ra, đi trước là một phụ nhân cất tiếng the thé hỏi:

- Này có phải ngươi vừa chửi mắng con gái ta không?

Mụ này chính là bà già giả câm điếc trên chùa Huyền Không và là mẫu thân của Nghi Lâm.

Lao Đức Nặc vung cước lên đá bà bà song thân thủ mụ mau lẹ phi thường, mụ nghiêng mình đi tránh phát đá rồi vung tay đánh bốp vào mặt Lao Đức Nặc.

Mụ vừa tát vừa quát mắng:

- Vừa rồi ngươi thóa mạ "Con mẹ nó" thì ta là mẹ nó đây. Thế là mi đã thóa mạ ta!

Lệnh Hồ Xung la rầm lên:

- Cản hắn lại! Cản hắn lại! Đừng để hắn trốn thoát!...

Bà bà đã vung chưởng lên toan đánh Lao Đức Nặc mấy cái bạt

tai nữa nhưng mụ nghe tiếng Lệnh Hồ Xung la lối lại tức khí nổi lên bừng bừng, mụ thét lên:

- Thằng quỷ con trời đánh không chết kia! Ta định bắt hắn nhưng ngươi kêu ta giữ lại thì ta buông tha cho hắn đi.

Mụ nghiêng người nhường lối cho Lao Đức Nặc chạy đồng thời mụ vung cước đá vào đít cho hắn chạy nhanh hơn.

Lao Đức Nặc khác nào được lệnh đại xá, cắm đầu chạy xuống núi.

Phía sau bà bà một nhà sư đi theo chính là Bất Giới hòa thượng.

Lão cười khà khà vừa tiến gần lại vừa nói:

- Thiếu gì chỗ vui thú mà sao ngươi lại chui vào lưới cá để đùa giỡn?

Nghi Lâm ngó thấy Bất Giới hòa thượng mừng quá la lên:

- Gia gia ơi! Mau gỡ lưới để tha đại ca cùng tỷ tỷ ra đi!

Bà bà sầm nét mặt hỏi:

- Thằng giặc non đó ta chưa trả hận sao lại buông tha?

Lệnh Hồ Xung cười khì khì nói:

- Vợ chồng khi đã lên giường ông mai tất phải qua đường mà ra. Hai vợ chồng mụ được tái hồi đoàn tụ sao lại không đa tạ Ông mai còn coi là thù?

Mụ kia nghĩ tới Lệnh Hồ Xung đã bày kế cho Bất Giới hòa thượng trêu cợt mình mụ giận quá phóng cước đá chàng một cái rồi nói:

- Ta tạ Ơn ngươi đó!

Lệnh Hồ Xung vừa cười vừa hô lớn:

- Đào Cốc lục tiên! Mau mau đến cứu tại hạ!

Bình sinh bà bà chỉ sợ Đào Cốc lục tiên.

Mụ nghe Lệnh Hồ Xung hô hoán không khỏi giật mình kinh hãi quay đầu nhìn lại.

Lúc này Lệnh Hồ Xung đã cởi được lưới cho Doanh Doanh chui ra, chàng toan chuồn ra thì bà bà quát lên:

- Ngươi không thể ra được!

Lệnh Hồ Xung thấy bà bà bảo không cho ra liền cười đáp:

- Không ra được thì thôi! Trong lưới cá cũng có trời đất riêng biệt. Bậc đại trượng phu phải có lúc co lúc duỗi ra. Co thì chui mình vào lưới, duỗi thì nhảy ra ngoài.

Lệnh Hồ Xung này...

Chàng còn muốn nói ba hoa bỗng để mắt tới thi thể Nhạc Bất Quần nằm phục dưới đất liền ngừng lại.

Nhạc Bất Quần tuy có dã tâm mấy lần toan giết chàng nhưng chàng nghĩ tới lão có công nuôi dưỡng mình hơn hai chục năm, ân thâm nghĩa trọng không lúc nào quên nếu không vì pho Tịch tà kiếm phổ thì thầy trò chẳng khi nào biến thành thù nghịch.

Chàng nghĩ tới đây nét mặt tươi cười biến thành buồn rầu. Lòng chàng se lại, nước mắt chảy quanh rồi tuôn ra tầm tã.

Bà bà không hiểu tâm tình Lệnh Hồ Xung mụ tức giận lớn tiếng:

- Tên tiểu tặc kia! Mi là một đứa đại gian ác! Ta phải đánh mi một chập mới hả được mối căm giận này.

Mụ vừa giơ tay trái lên toan tát Lệnh Hồ Xung thì Nghi Lâm la hoảng:

- Má má! Má má đừng...

Lệnh Hồ Xung vung tay mặt lên. Trong tay chàng đã cầm

trường kiếm.

Nguyên lúc Lệnh Hồ Xung ngẩn người ra nhìn thi thể Nhạc Bất Quần, Doanh Doanh đã cầm trường kiếm nhét vào tay chàng.

Lệnh Hồ Xung giơ kiếm lên nhằm đâm vào yếu huyệt bên phải bà bà, bức bách mụ phải lùi lại.

Bà bà thấy Lệnh Hồ Xung dám vung kiếm phản kích càng căm tức bội phần.

Mụ chuyển động thân hình rất mau lẹ, chưởng phóng, quyền đánh, chân đá loạn xà ngầu.

Chỉ trong chớp mắt mụ đã đánh liền bảy tám chiêu.

Lúc này Lệnh Hồ Xung tuy người còn ở trong lưới cá nhưng đã múa vung trường kiếm tự dọ Chiêu nào cũng nhằm đâm vào yếu huyệt bà bà. Song mũi kiếm chưa đụng tới người mụ chàng đã biến chiêu phóng ra chỗ khác.

Độc Cô cửu kiếm là một kiếm pháp thiên hạ vô địch. Nếu Lệnh Hồ Xung định giết bà thật thì mụ đã uổng mạng đến mấy lần.

Sau khi trao đổi mấy chiêu nữa bà bà buông tiếng thở dài. Mụ tự biết võ công mình còn thua kém đối phương nhiều liền dừng tay lại, lúc này vẻ mặt mụ càng nhăn nhó hơn.

Bất Giới hòa thượng liền kiếm lời khuyên giải, lão nói:

- Nương tử! Chúng ta đây đều là chỗ thân tình, hà tất nương tử phải nóng giận?

Bà bà bực mình quát:

- Lão đừng lắm miệng nữa!

Bà bà không nơi phát tiết nỗi oán hờn, mụ giận cá chém thớt toan trút hận lên đầu Bất Giới hòa thượng.

Lệnh Hồ Xung buông kiếm chui ra khỏi lưới.

Chàng cười nói:

- Bà bà muốn tiết hận thì cứ tại hạ đây mà đánh!

Bà bà vung chưởng lên tát đánh bốp một cái vào mặt Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung vẫn cười ha hả chịu đòn chứ không né tránh.

Bà bà càng tức giận hỏi:

- Sao ta đánh mi lại không tránh?

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Tại hạ tránh không kịp thì đành chịu đòn chứ biết làm sao?

Bà bà hừ một tiếng rồi vung chưởng lên nhưng không đánh xuống.

Doanh Doanh nắm tay Nghi Lâm hỏi:

- Tiểu sư muội! May được sư muội đến nơi kịp thời giải cứu cho chúng ta, không thì chết hết. Nhưng sao tiểu sư muội lại biết chúng ta ở đây?

Nghi Lâm đáp:

- Tiểu muội cùng các vị sư tỷ đều bị bọn thủ hạ của Nhạc tiên sinh bắt hết. Chúng đem tiểu sư muội cùng ba vị sư tỷ giam riêng vào một sơn động. Bọn tiểu muội vừa được gia gia và má má cứu ra. Kế đó gia gia, má má ba vị sư tỷ thêm vào gã "Bất khả Bất Giới" chia nhau đi các ngả để cứu chúng bị sư tỷ bị giam hãm ở nơi khác. Tiểu muội chạy đến chân đỉnh núi này thì nghe phía trên có tiếng người nói mà thanh âm lại giống Lệnh Hồ đại ca nên chạy lên coi, quả nhiên được gặp đại ca cùng tỷ tỷ.

Doanh Doanh nói:

- Lệnh Hồ đại ca cùng ta lên Hoa Sơn rồi đi tìm khắp nơi

chẳng thấy một ai, té ra các vị bị giam vào sơn động.

Lệnh Hồ Xung sực nhớ tới Lao Đức Nặc liền nói:

- Tên lão tặc mặc áo hoàng bào đó là con người rất quái ác, để hắn trốn thoát tiểu huynh chẳng yên tâm chút nào.

Chàng lượm trường kiếm lên nói tiếp:

- Bây giờ chúng ta phải mau mau rượt theo để trừ khử hắn đi.

Cả đoàn năm người liền rời khỏi núi sám hối đi xuống. Mới chạy được vài chục trượng thì gặp Điền Bá Quang và bảy tám tên nữ đệ tử phái Hằng Sơn, trong bọn này có cả Nghi Thanh. Họ đang từ cửa động trèo lên.

Mọi người gặp nhau xiết nỗi hân hoan.

Lệnh Hồ Xung thấy nơi đây có sơn động chàng ngơ ngẩn lẩm bẩm:

- Địa thế núi Hoa Sơn ta đã thuộc lòng. Thế mà bên hang núi này còn một sơn động mình lại không hay Điền Bá Quang là người ngoài lại biết tới mới thật là kỳ.

Chàng nắm tay áo Điền Bá Quang sóng vai đi theo sau mọi người. Trong lòng thắc mắc ở chỗ Điền Bá Quang biết nơi đây có sơn động lần vào cứu người, chàng liền nói:

- Điền huynh! Bên hang núi này còn có mật động, tiểu đệ Ở đây mấy chục năm trời chưa hay mà Điền huynh mới đến lại biết thật là đáng phục.

Điền Bá Quang tủm tỉm cười đáp:

- Cái đó có chi là lạ?

Lệnh Hồ Xung nói:

- à phải rồi! Điền huynh bắt được bọn đệ tử phái Hoa Sơn rồi tra hỏi chúng chứ gì?

Điền Bá Quang đáp:

- Không phải thế đâu.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Vậy sao Điền huynh lại biết được?

Điền Bá Quang ra chiều bẽn lẽn cười đáp:

- Vụ này có chuyện bất nhã chẳng nói đến làm chi nữa.

Lệnh Hồ Xung càng lấy làm kỳ, khi nào chàng chịu bỏ qua, nét mặt vẫn tươi cười chàng lại hỏi:

- Hai chúng ta đều là những hạng du tử trên chốn giang hồ hơn nữa lại là con nhà võ, hà tất Điền huynh phải rụt rè e ngại điều bất nhã với không bất nhã. Đầu đuôi thế nào cứ nói thật cho tiểu đệ hay!

Điền Bá Quang nghe Lệnh Hồ Xung hỏi vậy liền đáp:

- Tại hạ nói rồi, xin Lệnh Hồ chưởng môn đừng quở trách.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Điền huynh đã cứu thoát những vị sư tỷ muội trong tệ phái tiểu đệ chưa biết lấy gì tạ Ơn, khi nào còn quở trách Điền huynh?

Điền Bá Quang khẽ nói:

- Chẳng dấu gì Lệnh Hồ chưởng môn, tại hạ xấu tính xấu nết thế nào chưởng môn đã biết rồi. Từ ngày thái sư phụ cạo trọc đầu tại hạ và cho pháp hiệu là "Bất khả Bất Giới" tại hạ không được phạm vào sắc giới...

Lệnh Hồ Xung nghĩ đến Bất Giới hòa thượng trừng giới gã một cách cổ quái thì không khỏi mỉm cười.

Điền Bá Quang biết trong lòng Lệnh Hồ Xung đang nghĩ gì, gã đỏ mặt lên nói:

- Nhưng trước kia tại hạ đã học được một bản lãnh suốt đời không quên. Bất luận ở cách xa bao nhiêu mà có đàn bà con gái quần tụ là tại ha.... tại hạ có thể phát giác ra ngay.

Lệnh Hồ Xung lấy làm kỳ hỏi:

- Điền huynh có pháp thuật gì tài tình như vậy?

Điền Bá Quang đáp:

- Tại hạ chẳng biết đó là pháp thuật gì. Dường như tại há đánh hơi thấy hương vị đàn bà khác với đàn ông.

Lệnh Hồ Xung không nhịn được nổi lên tràng cười khanh khách nói:

- Điền huynh quả là một người có thiên tài.

Điền Bá Quang khẽ la lên:

- Trời ơi! Thật đáng hổ thẹn.

Lệnh Hồ Xung vẫn cười đáp:

- Bản lãnh này của Điền huynh trước kia làm điều tồi bại, không ngờ rèn luyện nhiều nay lại là một môn đắc dụng để cứu mạng cho quần đệ tử phái Hằng Sơn.

Doanh Doanh quay lại toan hỏi chàng cười gì nhưng nàng thấy Điền Bá Quang rụt rè e lệ thì đoán là một chuyện bất nhả nên nàng không khỏi nữa.

Điền Bá Quang đang đi đột nhiên dừng lại có một số đệ tử của quý phái.

Gã nói rồi hít mạnh mấy cái đoạn đi tới bụi cỏ rậm trên sườn núi.

Gã cúi đầu xuống tìm kiếm một lúc rồi vui mừng reo lên:

- Ô chỗ này rồi!

Gã trỏ tay vào một chỗ có đến hơn chục khối đá lớn xếp lên,

khối nào cũng nặng đến hai ba trăm cân.

Điền Bá Quang lập tức bê một khối liệng ra.

Bất Giới hòa thượng và Lệnh Hồ Xung liền chạy lại giúp sức.

Chỉ trong khoảnh khắc mười mấy tảng đá lớn đều được khênh ra. Dưới cùng là một tảng đá xanh rất nặng. Ba người hợp lực mới khiêng lên được. Dưới tảng đá này hở ra một cửa động.

Trong động có mấy vị ni cô nằm thẳng cẳng. Quả nhiên đều là đệ tử phái Hằng Sơn.

Nghi Thanh, Nghi Mẫn vội nhảy xuống khiêng bạn đồng môn.

Khi đem được mấy người lên rồi phía trong còn một số mà người nào cũng chỉ còn thoi thóp thở.

Mọi người vội vàng ôm hết những đệ tử bị cầm tù ra thì thấy bọn Nghi Hòa, Trịnh Ngạc, Tần Quyên đều ở trong đám này.

Trong địa động nơi đây giam đến hơn ba chục người. Chỉ chậm một vài ngày nữa là toàn thể sẽ bị chết hết.

Lệnh Hồ Xung nghĩ tới sư phụ hạ thủ tàn độc như vậy thì trong lòng không khỏi ngậm ngùi. Chàng tán dương Điền Bá Quang nói:

- Điền huynh! Bản lãnh này của Điền huynh thật không phải là tầm thường. Các vị sư tỷ, sư muội của tại hạ giấu trong lòng đất mà Điền huynh cũng ngửi được, thật khiến cho người ta phục sát đất.

Điền Bá Quang nói:

- Cái đó có chi là kỳ? May ở chỗ trong các vị sư thúc, sư bá có một số nhiều là người ngoài trần tục...

Lệnh Hồ Xung ngắt lời:

- Sao lại sư thúc, sư bá? à phải rồi! Điền huynh là đệ tử của Nghi Lâm tiểu sư muội.

Điền Bá Quang giải thích tiếp:

- Giả tỷ các vị sư bá sư thúc bị cầm tù đều là người đã xuất gia thì tại hạ không thể điều tra ra được.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Thế ra người ngoài tục với người xuất gia có hương vị khác nhau hay sao?

Điền Bá Quang đáp:

- Cái đó đã hẳn! Đàn bà con gái ngoài tục có bôi phấn sáp nên mùi vị rất dễ nhận ra.

Lệnh Hồ Xung nghe gã giải thích như vậy mới tỉnh ngộ.

Mọi người hối hả cứu tỉnh đồng bạn.

Nghi Thanh và Nghi Hòa dùng nón hứng nước khe suối rưới vào cho mọi người tỉnh lại. May sơn động lại có khe hở thông hơi, quần đệ tử phái Hằng Sơn đều đã luyện nội công nên tuy bị cầm tù mấy ngày mà chưa nguy đến tính mạng.

Nghi Hòa và Nghi Thanh nội lực tương đối tinh thâm hơn nên sau khi uống mấy bụng nước là khôi phục thần trí được ngay.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Ba phần chúng ta mới cứu được một. Điền huynh! Xin Điền huynh hết sức trổ tài thần thông đi tìm kiếm nữa cho.

Bà bà liếc mắt nhìn Điền Bá Quang trong lòng rất đỗi hoài nghi liền hỏi:

- Sao ngươi lại biết bọn người này bị giam hãm ở đây? Chắc là trong lúc họ bị cầm tù người cũng ẩn nấp đâu đây chứ gì?

Điền Bá Quang vội đáp:

- Không phải! Không phải! Tiểu tử bao giờ cũng theo sát thái sư phụ không rời nửa bước.

Bà bà sầm sầm nét mặt hỏi:

- Lúc nào ngươi cũng theo sát lão ư?

Điền Bá Quang la thầm:

- Chết rồi! Hai ông bà này gương vỡ lại lành, tái hồi đoàn tụ. Dọc đường lúc khóc lúc cười khi đánh khi mắng. Cả lúc đằm thắm kề cận mình cũng ngấm ngầm nghe thấy. Vị thái sư nương này mà thẹn quá hóa giận thì thật là hỏng bét.

Gã nghĩ vậy vội đáp:

- Đó là việc nửa năm trước, đệ tử lúc nào cũng theo thái sư phụ nhưng mười bữa trước đây đã chia tay để rồi mới hội họp.

Bà bà nghe Điền Bá Quang nói vậy, trong lòng bán tín bán nghi hỏi lại:

- Ngươi không đứng gần đấy ngó thì làm sao lại biết bọn ni cô này bị giam cầm trong sơn động đó?

Điền Bá Quang ngập ngừng đáp:

- Vụ này.... vụ này...

Rồi gã hoang mang không biết nói thế nào cho hợp lý.

Bỗng trên đỉnh núi có hiệu tù và u ú nổi lên.

Tiếp theo trống đánh thùng thùng, tựa hồ thiên binh vạn mã kéo tới.

Mọi người đều kinh hãi không hiểu chuyện gì, ngơ ngác nhìn nhau.

Doanh Doanh ghé tai Lệnh Hồ Xung thì thầm:

- Gia gia tiểu muội đã tới đó.

Lệnh Hồ Xung suýt buột miệng la lên:

- Té ra nhạc phụ đại nhân của ta giá lâm.

Nhưng chàng nhận thấy có điều bất tiện liền dừng lại không nói nữa.

Hồi trống dứt, hồi tù và thứ hai lại nổi lên.

Bà bà hỏi:

- Phải chăng quan binh đã đến?

Đột nhiên tiếng trống và tiếng tù và đồng thời ngừng lại, bảy

tám người cả tiếng tung hô:

- Triều Dương thần giáo văn thành võ đức, ơn khắp lê dân. Nhậm giáo chủ giá lâm! Nhậm đại giáo chủ giá lâm!

Bảy tám người này đều là những tay cao thủ nội gia, công lực rất thâm hậu, đồng thời phát thanh làm vang động cả một vùng sơn cốc.

Bốn mặt núi non vây bọc, thanh âm lại càng vang dội truyền đi rất xa.

Những câu "Nhậm đại giáo chủ giá lâm! Nhậm đại giáo chủ giá lâm" có một uy thế mãnh liệt trấn áp lòng người, khiến bọn Bất Giới hòa thượng đều biến sắc.

Tiếng tung hô vừa dứt thì tiếng reo hò lại nổi lên:

- Muôn năm trường trị, nhất thống giang hồ! Nhậm giáo chủ trung hưng thánh giáo, thọ với núi non!

Những câu reo hò ở hai ba ngàn cái miệng thốt ra. Thanh âm vang dội hồi lâu không ngớt.

Hàng mấy ngàn người kéo gân cổ thi nhau reo hò, tiếng reo tưởng chừng núi lở trời nghiêng. Sau một lúc lâu tiếng reo hò mới dừng lại. Bốn bề im phăng phắc.

Một người dõng dạc tuyên bố:

- Triều Dương thần giáo văn thành võ đức, ơn khắp lê dân. Nhậm giáo chủ ban lệnh:

Toàn thể ngũ nhạc kiếm phái! Trên từ chưởng môn dưới đến đệ tử hãy nghe đây! Hết thảy mọi người không trừ một ai nhất nhất phải đến ngay thạch lâu trên đỉnh Triều Dương để hội họp.

Người này hô câu đó ba lần.

Hắn dừng lại một chút rồi hô tiếp:

- Các chánh phó hương chủ trong Thập nhị đường phải

hướng dẫn giáo chúng đi thanh tra trên ngọn cũng như dưới hang khắp dãy Hoa Sơn. Đồng thời phải phái nhân mã canh gác những mấu chốt giao thông, không được để những người phức tạp chạy lui chạy tới làm cho rối loạn. Hễ kẻ nào không tuân lệnh cứ tùy tiện giết bỏ không cần cứu xét.

Hai ba chục người đồng thanh dạ ran.

Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh đưa mắt nhìn nhau.

Hai người cùng hiểu lầm:

- Sở dĩ bọn họ thanh tra trên núi và dưới hang cùng canh gác những mấy chốt giao thông là có ý bức bách hết thảy mọi người đến ngọn Triều Dương bái yết Nhậm giáo chủ.

Bà bà tức giận nói:

- Hắn ỷ vào điều chi mà phách lối dữ vậy? Ta thử không đến hội kiến với hắn thử xem hắn làm gì được ta?

Lệnh Hồ Xung nghĩ thầm trong bụng:

- Nhậm giáo chủ là phụ thân của Doanh muội mà ta sắp cùng nàng làm lễ thành hôn vậy ta nên đi hội kiến cho phải phép.

Chàng liền ngó bọn Nghi Thanh, Nghi Hòa nói:

- Trong bọn sư tỷ, sư muội chúng ta hãy còn nhiều người bị giam cầm vậy xin Điền huynh dẫn các vị đi cứu bọn họ cho lẹ. Nhậm giáo chủ là phụ thân của Nhậm đại tiểu thư đây chắc không ai làm gì khó dễ đến các vị đâu. Bây giờ tại hạ cùng Nhậm đại tiểu thư hãy đến Đông Phong trước. Còn các vị sư tỷ, sư muội chờ khi hội họp đông đủ sẽ tới sau cũng được.

Bọn Nghi Hòa, Nghi Thanh đồng thanh dạ một tiếng rồi đi theo Điền Bá Quang.

Bà bà lại nói:

- Ta nhất định không đi để coi lão họ Nhậm giết bỏ không

cứu xét như thế nào?

Lệnh Hồ Xung biết mụ là người cố chấp, bản tính quật cường không chịu phục thiện, khó lòng khuyên giải được. Dù có khuyên được mụ đến hội kiến với Nhậm Ngã Hành biết đâu mụ chẳng thốt ra những lời mạt sát càng thêm rắc rối.

Chàng nghĩ vậy liền nhìn vợ chồng Bất Giới hòa thượng thi lễ cáo biệt rồi cùng Doanh Doanh đi thẳng về phía Đông Phong.

Dãy Hoa Sơn có ba ngọn cao là Đông Phong, Tây Phong và Nam Phong. Hai ngọn Đông Phong, Tây Phong càng cao hơn.

Ngọn Đông Phong chính tên là Triều Dương phong.

Nhậm Ngã Hành lựa ngọn Triều Dương phong làm nơi ra mắt mọi người trong Ngũ nhạc kiếm phái là lão có thâm ý.

Hai người sóng vai mà đi. Lệnh Hồ Xung hỏi Doanh Doanh:

- Gia gia của Doanh muội kêu môn hạ Ngũ nhạc kiếm phái đến ngọn Triều Dương tụ hội thì chắc họ đã lên đó cả rồi phải không?

Doanh Doanh đáp:

- Bữa nay ba vị chưởng môn trong Ngũ nhạc kiếm phái là Nhạc tiên sinh, Tả Lãnh Thiền, Mạc sư bá đều đã qua đời. Tiểu muội chưa nghe nói ai lên làm chưởng môn phái Thái Sơn. Vậy cả Ngũ nhạc kiếm phái thực ra chỉ còn một mình Xung lang là chưởng môn.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Trừ phái Hằng Sơn bao nhiêu tinh anh bốn phái kia đều bị uổng mạng trong hậu động ngọn sám hối hết rồi. Bọn đệ tử phái Hằng Sơn tuy chưa chết nhưng bị giam cầm cơ hồ không chịu nổi, tiểu huynh e rằng...

Doanh Doanh ngắt lời:

- Phải chăng Xung lang sợ gia gia tiểu muội nhân cơ hội này mà quăng một mẻ lưới là thu thập hết cả Ngũ nhạc kiếm phái?

Lệnh Hồ Xung gật đầu thở dài đáp:

- Thực ra lão nhân gia không cần động thủ thì trong Ngũ nhạc kiếm phái cũng chẳng còn được bao nhiêu người.

Doanh Doanh thở dài đáp:

- Gia gia của tiểu muội lần này đã tính đúng là Nhạc tiên sinh lừa gạt những tay cao thủ Ngũ nhạc kiếm phái đến Hoa Sơn coi kiếm chiêu khắc trên vách đá trong hậu động ngọn sám hối để diệt trừ hết các nhân vật bản lãnh cao cường ngõ hầu củng cố ngôi chưởng môn Ngũ nhạc kiếm phái của tiên sinh. Tiên sinh chắc phen này các phái không còn ai tranh giành được với mình nữa. Ngờ đâu Tả Lãnh Thiền lại nhân cơ hội này đem một lũ đui mù đến định giết tiên sinh trong động tối.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Doanh muội bảo Tả Lãnh Thiền định giết sư phụ của tiểu huynh phải không?

Doanh Doanh đáp:

- Tiên sinh lại không ngờ Xung lang cũng tới đây. Kiếm thuật của Xung lang rất đỗi cao minh vượt lên trên cả những kiếm chiêu trên vách đá thì dĩ nhiên không phải tới đây để coi kiếm chiêu. Chúng ta tiến vào hậu động chỉ là một chuyện ngẫu nhiên mà thôi.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Doanh muội nói phải đó! Thực ra giữa Tả Lãnh Thiền và tiểu huynh chẳng có thù oán gì. Cặp mắt y bị sư phụ của tiểu huynh đâm mù và ngôi chưởng môn Ngũ nhạc phái lại bị gia sư cướp mất. Vì thế mà hắn thù hận lão nhân gia thấu xương.

Doanh Doanh nói:

- Chắc là Tả Lãnh Thiền đã sắp đặt một kế hoạch để dẫn dụ Nhạc tiên sinh tiến vào hậu động nhân chỗ tối tăm hạ sát tiên sinh không hiểu thế nào kế hoạch của hắn bị tiên sinh khám phá. Tiên sinh liền chực sẵn ở cửa đường hầm để đợi người ra là quăng lưới tóm lấy. Tục ngữ có câu "con bồng ngựa bắt con ve sầu biết đâu chim sẻ đứng đằng sau". Hiện giờ Tả Lãnh Thiền và lệnh sư qua đời cả rồi. Nguyên do này có khi chưa một ai hay.

Lệnh Hồ Xung vẻ mặt thê lương khẽ gật đầu không nói gì.

Doanh Doanh lại nói:

- Nhạc tiên sinh dẫn dụ những tay cao thủ đến Hoa Sơn. Việc này đã qua rồi tưởng cũng nên nói lại. Giữa hôm mở cuộc tỷ võ đoạt soái ở núi Tung Sơn, lệnh tiểu sư muội Nhạc tiểu thư đã thi triển những kiếm chiêu tinh diệu của các phái Thái Sơn, Hành Sơn, Tung Sơn và Hằng Sơn. Những tay cao thủ bốn phái này đã được mắt thấy dĩ nhiên trong lòng ngứa ngáy khó chịu. Chỉ có quần đệ tự phái Hằng Sơn đã được Xung lang đem những chiêu kiếm khắc trên vách đá truyền thụ cho là không lấy thế làm kỳ. Bọn đệ tử ba phái Thái Sơn, Hành Sơn và Tung Sơn dĩ nhiên phải dò hỏi cho biết những kiếm chiêu mà Nhạc tiểu thư thi triển đó nguồn gốc ở đâu. Nhạc tiên sinh liền thừa cơ tiết lộ vụ bí mật một cách ngấm ngầm. Mặt khác tiên sinh ước định ngày đến Hoa Sơn và mở hậu động ra. Những tay cao thủ ba phái kia thèm khát những kiếm chiêu tuyệt diệu mới tranh nhau kéo tới nghiên cứu có đúng thế không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đã là con nhà võ thì một khi nghe thấy nơi nào có võ công cao diệu là phải lần mò tới, dù phải mạo hiểm đến tính mạng cũng quyết không bỏ lỡ cơ hội. Huống chi lại là những cao chiêu

của bản phái thì còn nín làm sao được? Tỷ như Mạc đại sư bá là một cao nhân không thèm tranh giành vật lợi với đời cũng lần mò tới coi náo nhiệt và bị uổng mạng trong động.

Doanh Doanh nói:

- Nhạc tiên sinh đã đoán biết quần đệ tử phái Hằng Sơn không đến Hoa Sơn nên tiên sinh an bài một kế hoạch khác là đánh thuốc mê cho họ ngã ra để bắt hết đem về núi Hoa Sơn.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Tiểu huynh còn có điều chưa hiểu là tại sao ân sư lại bắt bao nhiêu đệ tử phái Hằng Sơn đem về Hoa Sơn cho tốn công, nhất là đem đông người đi đường xa là chuyện khó khăn. Sao ân sư lại không giết chết bọn họ ngay trên núi Hằng Sơn cho tiện việc?

Chàng ngừng lại một chút rồi la lên:

- Ồ tiểu huynh hiểu rồi! Nếu giết sạch đệ tử phái Hằng Sơn thì trong Ngũ nhạc kiếm phái thiếu hẳn một. ân sư đã làm chưởng môn Ngũ nhạc phái mà thiếu phái Hằng Sơn thì chức chưởng môn Ngũ nhạc phái thành ra khập khiễng không đúng với sự thực.

Doanh Doanh nói:

- Đó mới là một nguyên nhân. Theo chỗ tiểu muội phỏng đoán thì còn một nguyên nhân khác trọng đại hơn.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Nguyên nhân gì nữa?

Doanh Doanh đáp:

- Nhạc tiên sinh tưởng hay hơn hết là bắt được Xung lang để trao đổi với tiểu muội lấy một thứ cần cho tiên sinh nếu không bắt được Xung lang thì bắt hết bọn đệ tử uy hiếp Xung lang. Khi

đó tiểu muội tất không thể tự thủ bàng quang mà phải đưa cái đó ra cho tiên sinh.

Lệnh Hồ Xung tỉnh ngộ vỗ đùi đánh đét một cái nói:

- Phải rồi! ân sư của tiểu huynh cần lấy thuốc giải Tam thi não thần đan.

Doanh Doanh nói:

- Nhạc tiên sinh từ ngày bị bức bách phải uống thuốc độc đó đêm ngày băn khoăn chẳng lúc nào yên nóng lòng lấy được thuốc giải. Ngôi chưởng môn Ngũ nhạc phái dĩ nhiên là điều trọng yếu nhưng thuốc độc không giải được thì mối lo canh cánh bên lòng khiến tiên sinh phải bận tâm. Tiên sinh đã tính kỹ là chỉ trông vào con người Xung lang mới lấy được thuốc giải.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Cái đó đã hẳn. Tiểu huynh là bửu bối của Doanh muội. ân sư đem tiểu huynh đánh đổi nhất định Doanh muội phải lòi thuốc ra.

Doanh Doanh cười khúc khích đáp:

- Nếu tiên sinh đem Xung lang đưa cho tiểu muội để đổi thuốc giải tiểu muội không chịu đâu! Thứ thuốc này việc kiếm tài liệu rất khó khăn mà cách bào chế cũng không phải dễ dàng. Nó là vật vô giá đâu có thể đưa cho tiên sinh một cách khinh xuất.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Người ta có câu "kiếm vật báu vô giá còn là chuyện dễ tìm tình lang mới là việc khó".

Doanh Doanh đỏ mặt lên nói:

- Con chuột bò lên tấm thiên bình khoe mình là giỏi mà

không biết thẹn.

Doanh Doanh nói rồi, hai người đi vào con đường nhỏ hẹp lên núi.

Đường sơn đạo này dốc ngược mà chật hẹp hai người không thể sóng vai đi.

Doanh Doanh nói:

- Xung lang đi trước đi!

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Doanh muội đi trước hay hơn vì lỡ trượt chân té xuống tiểu huynh ở đằng sau còn ôm lấy được.

Doanh Doanh nói:

- Không được! Ngươi đi trước và không được ngoái cổ lại ngó bà bà. Bà bà bảo sao ngươi phải nghe như vậy!

Lệnh Hồ Xung bật cười đáp:

- Hay lắm! Tiểu tử đi trước nếu té thì bà bà phải ôm lấy!

Doanh Doanh vội nói:

- Không được!

Nàng sợ chàng giả vờ sểnh chân bắt mình phải nâng đỡ liền đi trước lên đường sơn đạo.

Doanh Doanh thấy Lệnh Hồ Xung tuy giỡn cợt mấy câu mà vẻ mặt đăm chiêu sau tiếng cười mặt chàng lại buồn thiu nàng biết chàng nghĩ tới cái chết của Nhạc Bất Quần chưa khuây khỏa nỗi lòng.

Dọc đường hai người vừa đi vừa bầy trò giải cơn phiền muộn.

Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh chuyển qua mấy khúc quanh đã lên tới Ngọc nữ phong.

Chàng trỏ cho nàng hay nơi đây là cái bồn rửa mặt chỗ kia là

bàn trang điểm của Ngọc nữ.

Doanh Doanh biết Ngọc nữ phong là nơi Lệnh Hồ Xung cùng Nhạc Linh San thường đến chơi nên nàng chỉ liếc mắt ngó qua rồi lẹ bước đi luôn, chẳng hỏi han gì.

Hai người lại đi xuống theo đường nhỏ để lên Triều Dương phong.

Dọc đường lên đỉnh núi chỗ nào cũng bố trí trạm canh.

Giáo chúng Triêu Dương thần giáo mặc quần áo mầu sắc khác nhau chia từng đội đứng ở dưới cờ, trật tự nghiêm minh. Cách sắp đặt giống như trên Hắc Mộc Nhai ngày trước.

Lệnh Hồ Xung trong lòng rất lấy làm bội phục nghĩ thầm:

- Nhậm giáo chủ quả là người có học vấn. Ngày trước ta thống lĩnh mấy ngàn người lên đánh chùa Thiếu Lâm thật là rối loạn đâu có được chỉnh tề như cách bố trí của Triêu Dương thần giáo. Bộ chỉ huy của họ như từ mình ra đến cánh tay, từ cánh tay ra đến ngón tay. Mấy ngàn người chia thành bộ phận như trong một người. Đông Phương Bất Bại cũng không phải nhân vật tầm thường. Có điều về sau thần trí hắn rối loạn đem công việc bản giáo giao hết lại cho Dương Liên Đình, thành ra Hắc Mộc Nhai trở nên cứng ngắc không còn uy thế nữa.

Bọn giáo chúng Triều Dương thần giáo vừa thấy Doanh Doanh liền kính cẩn khom lưng thi lễ. Đối với Lệnh Hồ Xung chúng cũng tỏ ra rất khiêm cung.

Các cấp bậc dưới cờ từ chân núi đến sườn núi lại từ sườn núi đến đỉnh núi đưa tin lên cho Nhậm Ngã Hành biết.

Lệnh Hồ Xung thấy từ chân núi lên đỉnh núi các nơi hiểm yếu đều bố trí giáo chúng, tổng số ít ra đến hai ba ngàn người.

Chuyến này Triều Dương thần giáo kéo hết tới đây, ngoài ra

lại còn rất nhiều kẻ sĩ bàng môn tả đạo theo họ đề cử sự một công cuộc trọng đại.

Các vị chưởng môn Ngũ nhạc kiếm phái có thể kể như là chết hết rồi. Giả tỷ những tay hảo thủ trong năm phái còn nguyên về Hoa Sơn tụ hội mà không bố trí cẩn thận từ trước phải ứng chiến một cách thảng thốt e rằng cũng khó lòng nắm được phần thắng. Huống chi hiện giờ nhân tài điêu linh thì dĩ nhiên tuyệt không còn một chút khả năng để chống cự.

Lệnh Hồ Xung thấy thanh thế Nhậm Ngã Hành có điều bất lợi cho Ngũ nhạc phái bụng bảo dạ:

- Bây giờ sự đã dường này ta khác nào như một cây cột khó lòng chống được cả tòa nhà lớn. Thôi đành nhắm mắt đưa chân tới đâu hay tới đó. Nhất thiết vận mệnh đều trông ở trời. Nhậm lão gia mà muốn tuyệt mệnh với Ngũ nhạc kiếm phái thì ta chẳng thể cầu an sống trộm. Ta cũng đành vung kiếm chiến đấu một trận rồi muốn ra sao thì ra. Quần đệ tử phái Hằng Sơn có bị giết hết ở trên ngọn Triêu Dương cũng là số mạng.

Chàng bản tính khoát đạt tuy là người thông minh lanh lợi nhưng không quen nghĩ mưu sâu chàng vẫn thản nhiên như không có chuyện gì. Vì không tài ứng biến nên mắt thấy toàn thể phái Hằng Sơn đang chui vào lưới, chàng cũng không tính ra một kế gì để gỡ thoát.

Lệnh Hồ Xung lại nghĩ tới Doanh Doanh là mối thâm tình cốt nhục của Nhậm giáo chủ. Dù nàng tử tế đến mấy đi nữa thì nàng cũng không giúp bên nào là cùng. Có lý nàng lại nghĩ kế cho chàng để phản đối phụ thân.

Lúc này Lệnh Hồ Xung ở vào tình thế nguy ngập, bọn giáo chúng Triều Dương thần giáo đã tuốt gươm, giương cung chàng vẫn lờ đi như chẳng thấy gì, tiếp tục vừa cười vừa nói chuyện

với Doanh Doanh hoặc chỉ điểm giải thích những nơi thắng cảnh trên núi Hoa Sơn.

Doanh Doanh trong lòng trăm nỗi lo âu nhưng nàng không giống Lệnh Hồ Xung ở chỗ phó mặc mọi điều cho thiên mệnh. Dọc đường nàng tính lui tới mà không nghĩ ra được kế hoạch nào hoàn hảo:

- Xung lang là anh chàng chẳng biết sợ trời đất là gì. Dù trời sập xuống chàng cũng đắp tai cài trốc, ta phải nghĩ ra biện pháp nào để giúp chàng bây giờ?

Nàng cũng đoán rằng phụ thân nàng thống lãnh toàn giáo tới đây quyết không phải là việc tử tế mà nàng đành tùy cơ ứng biến chứ hiện giờ chưa nghĩ ra được cách gì lưỡng toàn cả.

Hai người từ từ tiến bước.

Khi chân vừa đặt lên đỉnh núi bỗng nghe hiệu tù và thổi inh ỏi rồi tiếng trống nổi lên thùng thùng.

Tiếp theo đến đàn sáo cử nhạc tựa hồ một cuộc đón rước một vị đại tân khách.

Lệnh Hồ Xung khẽ nói:

- Nhạc phụ đại nhân đón tiếp chàng rể tương lai một cách trịnh trọng quá.

Doanh Doanh trong lòng vẫn buồn phiền nàng đưa mắt nguýt chàng tỏ vẻ không bằng lòng miệng lẩm bẩm:

- Anh chàng này tuyệt không quan tâm một việc gì hết. Trước tình trạng bi đát như bữa nay mà chàng hãy còn đùa được mới thật là kỳ.

Bỗng nghe có tiếng người cười rộ rồi dõng dạc nói:

- Đại tiểu thư! Lệnh Hồ huynh đệ! Giáo chủ chờ các vị từ lâu rồi!

Tiếp theo một lão già gày nhom mình mặc áo bào tía, nét mặt đầy vẻ hân hoan chạy lại nắm tay Lệnh Hồ Xung. Lão chính là Hướng Vân Thiên.

Lệnh Hồ Xung rất đỗi hân hoan reo lên:

- Hướng đại ca! Đại ca vẫn bình yên chứ! Tiểu đệ hằng nhớ tới đại ca luôn.

Hướng Vân Thiên cười đáp:

- Tiểu huynh ở trên Hắc Mộc Nhai cũng thường được nghe tin tức về hiền đệ:

oai danh vang lừng bốn bể, danh dậy khắp tám phương. Hôm nay uống bữa rượu chúc hạ ít ra là phải mười vò lớn. Hiền đệ mau mau vào tham kiến giáo chủ.

Rồi hắn dắt tay Lệnh Hồ Xung đi lên thạch lâu.

Tòa thạch lâu này ở trên ngọn Đông phong, nó là một phiến đá cực lớn và cao ngất coi chẳng khác một tòa cao lâu thiên tạo.

Mé Đông tòa thạch lâu là tiên nhân chưởng bàn tay tiên của ngọn Triều Dương cao chót vót.

Tiên nhân chưởng là năm cây cột đá lớn ngất trời. Cả bàn tay lẫn ngón tay cao đến ba chục trượng. Ngón tay giữa cao nhất, trên đầu ngón tay này là chiếc ghế thái sự Trên ghế đã có người ngồi chễm chệ. Lão chính là Nhậm Ngã Hành.

Doanh Doanh tiến lại trước tiên nhân chưởng ngửng đầu lên nói:

- Gia gia!

Lệnh Hồ Xung khom lưng lạy xuống nói:

- Văn bối là Lệnh Hồ Xung xin tham kiến giáo chủ.

Nhậm Ngã Hành cười ha hả đáp:

- Tiểu huynh đệ tới đây thật vừa kịp. Chúng ta đã là người nhà hà tất tiểu huynh đệ phải đa lễ! Bữa nay bản giáo mở cuộc anh hùng đại hội. Chúng ta hãy bàn việc công trước rồi sẽ tính việc nhà sau. Hiền.... hiền đệ hãy ngồi chơi!

Lệnh Hồ Xung nghe lão nói tiếng hiền rồi ngập ngừng tựa hồ muốn kêu chàng bằng hiền tế rồi chắc lão nghĩ tới danh phận chưa thành nhất định nên mới đổi lại cách xưng hô là hiền đệ. Chàng biết ngay trong lòng lão rất tán thành hôn sự giữa chàng và Doanh Doanh.

Chàng còn nhớ cả câu lão nói :

"Chúng ta đã là người nhà.... " và "chúng ta hãy bàn việc công trước rồi tính việc nhà sau" thì hiển nhiên lão đã coi chàng như người trong nhà. Bất giác lòng chàng hân hoan khôn xiết.

Chàng đứng dậy thì bỗng trong huyệt đan điền có luồng khí lạnh xông lên rồi toàn thân chàng tựa hồ rớt xuống hố băng. Người run bần bật không sao đứng vững được.

Doanh Doanh giật mình kinh hãi tiến gần lại mấy bước hỏi:

- Xung lang làm sao vậy?

Lệnh Hồ Xung lắp bắp:

- Tiểu huynh.... tiểu huynh...

Rồi không thốt nên lời nữa.

Nhậm Ngã Hành tuy ngồi trên cao cách đến ba chục trượng nhưng nhãn quang lão rất sắc bén, lão hỏi ngay:

- Có phải hiền đệ giao thủ với Tả Lãnh Thiền không?

Lệnh Hồ Xung gật đầu.

Nhậm Ngã Hành cười nói:

- Vụ này không có gì đáng ngại. Hiền đệ đã hít phải Hàn ngọc chân khí của hắn chỉ chờ một chút tan đi hết là không sao cả.

Sao Tả Lãnh Thiền còn chưa tới đây?

Doanh Doanh đáp:

- Tả Lãnh Thiền ngấm ngầm bố trí mưu sâu kế độc để gia hại Lệnh Hồ đại ca cùng hài nhi nên hắn bị Lệnh Hồ đại ca giết chết rồi.

Nhậm Ngã Hành "ủa" lên một tiếng.

Lão ngồi trên cao nên không nhìn rõ sắc mặt nhưng nghe tiếng la cũng hiểu ngay là lão vô cùng thất vọng.

Doanh Doanh đã rõ lòng phụ thân. Bữa nay lão cờ mở trống gióng uy hiếp Ngũ nhạc kiếm phái là có ý muốn thi tài cao thấp rồi bắt toàn thể Ngũ nhạc kiếm phái phải khuất phục. Nàng còn biết Tả Lãnh Thiền là kẻ thù nghịch nhất đời của lão mà lão không được nhìn thấy hắn quỳ gối cúi đầu trước mặt mình nên chẳng khỏi lấy làm hối tiếc.

Nhậm Ngã Hành vươn tay ra nắm lấy tay mặt Lệnh Hồ Xung để giúp chàng khu trục hàn khí. Tay trái chàng cũng được Hướng Vân Thiên đỡ lấy.

Hai người đồng thời vận công, Lệnh Hồ Xung liền cảm thấy khí lạnh trong người dần dần tiêu tan.

Ngày trước Nhậm Ngã Hành đã đấu với Tả Lãnh Thiền ở trong chùa Thiếu Lâm lão cũng hít phải Hàn ngọc chân khí của họ Tả rồi cùng Lệnh Hồ Xung, Hướng Vân Thiên và Doanh Doanh cả bốn người biến thành người tuyết.

Lần này Lệnh Hồ Xung chỉ giao kiếm với Tả Lãnh Thiền và bị một ít chân khí của hắn truyền qua thanh kiếm vào người nên hàn khí không lấy gì làm nặng lắm.

Sau một lúc Lệnh Hồ Xung hết run chàng nói:

- Vãn bối hết lạnh rồi! Xin đa tạ giáo chủ cùng Hướng đại ca!

Nhậm Ngã Hành nói:

- Tiểu huynh đệ! Hiền đệ hãy nghe lời tuyên triệu của ta mà lên núi này thật là hay quá! Hay quá!

Lão quay lại hỏi Hướng Vân Thiên:

- Sao đến bây giờ mà bốn phái kia chưa thấy ai tới?

Giọng nói của lão tỏ ra rất bất mãn.

Hướng Vấn Thiên đáp:

- Để thuộc hạ thôi thúc họ lần nữa!

Hắn vung tay trái một cái. Tám lão già mặc áo hoàng bào bày hàng trước đỉnh núi đồng thanh hô:

- Triều Dương thần giáo văn thành võ đức ơn khắp lê dân! Nhậm giáo chủ ra lệnh:

Bốn phái Thái Sơn, Hành Sơn, Hoa Sơn, Tung Sơn từ trên xuống dưới phải cấp tốc đến Triêu Dương phong tụ hội! Vậy các đường chúa cùng hương chủ thôi thúc họ cho mau không được chậm trễ.

Tám lão già này đều là những tay cao thủ nội lực tinh thâm lại đồng thanh lớn tiếng nên thanh âm truyền đi rất xa ai cũng nghe rõ. Các mặt Đông Tây Nam Bắc có mấy chục người đáp lại:

- Bọn thuộc hạ xin tuân mệnh. Ngửa trông giáo chủ muôn năm trường trị nhất thống giang hồ.

Những câu này do bọn đường chúa và hương chủ trong Triều Dương thần giáo hô to để đáp lại.

Nhậm Ngã Hành mỉm cười nói:

- Lệnh Hồ chưởng môn! Mời chưởng môn an tọa đi!

Lệnh Hồ Xung thấy mé tây Tiên nhân chưởng đã bầy năm cỗ ghế, ghế nào cũng phủ gấm đoạn. Có điều mỗi ghế một mầu chia đủ ngũ sắc:

xanh, đỏ, trắng, vàng, đen. Trên nền gấm mỗi ghế thêu một trái núi. Phái Hằng Sơn là Bắc nhạc thuộc sắc đen, trên tâm đoạn sắc đen thêu ngọn Kiến Tính bằng chỉ màu trắng. Đường thêu rất tinh vị Nguyên một cách thêu này cũng đủ tỏ cách bố trí của Triêu Dương thần giáo rất công phu.

Theo lẽ trong Ngũ nhạc kiếm phái thì phái Tung Sơn tại Trung nhạc đứng đầu mà phái Hằng Sơn là Bắc nhạc ở cuối cùng nhưng họ đã đặt ngược lại:

ghế chưởng môn phái Hằng Sơn lại để lên thủ vị tiếp đến phái Hoa Sơn ở Tây nhạc.... Tung Sơn ở trung nhạc lại bị đặt xuống sau cùng.

Lệnh Hồ Xung thấy vậy biết ngay Nhậm Ngã Hành muốn cất nhắc chàng lên cao và có ý sỉ nhục Tả Lãnh Thiền. Nay Tả Lãnh Thiền, Nhạc Bất Quần, Mạc Đại tiên sinh cả ba người đều đã qua đời, Lệnh Hồ Xung không cần phải khiêm nhượng chàng khom lưng nói:

- Vãn bối xin tạ Ơn!

Rồi ngồi vào ghế phủ đoạn đen.

Mọi người trên ngọn Triều Dương phong yên lặng chờ đợi.

Sau một lúc lâu Hướng Vân Thiên lại chỉ huy tám lão già mặc áo hoàng bào hô hoán lần nữa mà vẫn không thấy có người lên.

Hướng Vân Thiên nói:

- Những tân khách này thật không biết điều. Chẳng hiểu họ trùng trình làm gì mà không thấy lên tham kiến giáo chủ. Bây giờ các vị hãy kêu những người phe mình lên trước.

Tám lão mặc áo hoàng bào lại đồng thanh hô lớn:

- Mời các vị Ở ngũ hồ tứ hải, các đảo, các động, các bang các trại lên Triều Dương phong tham kiến giáo chủ!

Tám lão vừa dứt lời thì xung quanh nổi lên tiếng đáp lại:

- Xin tuân mệnh!

Tiếng hô của người quá đông đảo nổi lên như sấm dậy vang động cả vùng sơn cốc.

Lệnh Hồ Xung nghe tiếng hô không khỏi giật mình vì thanh âm này ít ra là đến hàng mấy vạn người đã phát ra. Chàng không hiểu họ ẩn ở trong bóng tối không để lộ hình tích.

Lệnh Hồ Xung bụng bảo dạ:

- Chắc Nhậm Ngã Hành có ý chờ bọn Ngũ Nhạc kiếm phái đến đông đủ rồi mới hô mấy vạn thuộc hạ tiến ra một cách đột ngột. Lão muốn dùng thanh thế để uy hiếp khiến cho Ngũ nhạc kiếm phái không còn ai có ý nghĩ phản kháng.

Chỉ trong nháy mắt không biết bao nhiêu là người từ bốn mặt tám phương kéo lên Triều Dương phong.

Hàng mấy vạn con người lục đục kéo đến mà chẳng huyên náo chút nào.

Mọi người chia ra thị lập các nơi dường như họ đã nhận chỗ từ trước và đã được tập dượt rất thuần thục nên hàng ngũ rất tề

chỉnh hiệu lệnh rất nghiêm minh.

Số người lên ngọn núi cũng đã đến hai ba ngàn. Họ toàn là bang chúa, động chúa, trại chủ cùng thủ lãnh những phe tả đạo ở rừng sâu, núi thẳm còn bọn thuộc hạ đều đứng ở sườn núi.

Bao nhiêu người này hoặc ở dưới quản hạt ở Triều Dương thần giáo hoặc là chỗ đi lại thân tình với nhau. Ngày Lệnh Hồ Xung thống lãnh quần hào lên đánh chùa Thiếu Lâm một số đông bọn này đã tham dự. Chàng liếc mắt trông ra thấy bọn Lam Phượng Hoàng, Tổ Thiên Thu, Lão Đầu Tử, Kế Vô Thi cũng đều ở đó.

Bọn người quen biết Lệnh Hồ Xung chỉ tiếp xúc với chàng bằng cặp mắt và nụ cười trên môi không một ai cất tiếng hô hoán. Ngoài tiếng chân sột soạt của mấy ngàn người tiến lên ngọn núi ngoài ra không một thanh âm nào khác.

Hướng Vân Thiên giơ tay mặt lên cao rồi khoanh một vòng tròn. Lập tức mấy ngàn người quỳ cả xuống đồng thanh tung hô:

- Bọn hậu bối trên chốn giang hồ tham kiến Thánh giáo chủ Triều Dương thần giáo, văn thành võ đức, ơn khắp lê dân! Ngửa trông thánh giáo chủ muôn năm trường trị nhất thống giang hồ.

Mấy ngàn người này toàn là kẻ sĩ võ công cao cường lại vận nội lực ra sức tung hô thành tiếng vang kinh thiên động địa.

Nhất là những câu sau cùng "Thánh giáo chủ muôn năm trường trị, nhất thống giang hồ" thì cả bọn giáo chúng thần giáo và quần hào đứng ở sườn núi cũng đồng thanh hô theo nên tiếng dội lại càng khủng khiếp.

Nhậm Ngã Hành ngồi cao chót vót nghiêm như tượng đá.

Lão chờ mọi người tung hô xong mới giơ tay ra hiệu rồi lên tiếng:

- Các vị lại một phen tân khổ! Mời các vị đứng lên!

Mấy ngàn người lại đồng thanh:

- Tạ Ơn thánh giáo chủ!

Rồi đứng cả dậy.

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Ngày trước ta lên Hắc Mộc Nhai đã nghe bọn giáo chúng tâng bốc Đông Phương Bất Bại bằng những câu ngứa ruột đến buồn nôn. Không ngờ Nhậm Ngã Hành lên làm giáo chủ lại còn biến đổi tồi tệ hơn. Trên chữ giáo chủ thêm vào chữ "Thánh" thành ra "Thánh giáo chủ". Tưởng văn võ bá quan trong triều vào bái yết đức hoàng đế cũng chỉ hô câu:

"Bái chúc Ngô hoàng vạn tuế, vạn vạn tuế" không đến nỗi khom lưng uốn gối như thế này. Bọn mình đã là con nhà võ phải cư xử cho ra anh hùng hào kiệt nếu còn khuất phục người ta thì sao phải hảo hán đội trời đạp đất ở đời?

Chàng nghĩ tới đây bất giác tức khí xông lên.

Đột nhiên chàng cảm thấy huyệt đan điền nổi cơn đau kịch liệt, mắt chàng tối sầm lại, cơ hồ té xỉu.

Lệnh Hồ Xung hai tay nắm chặt thành ghế chàng nghiến răng môi chảy máu ra.

Chàng lẩm bẩm:

- Ngày trước ta vô tình học được môn Hấp tinh đại pháp tuy ta đã tự thề với mình không dùng đến nhưng lúc ở trong sơn động tối tăm bị sư phụ quăng lưới bắt, trường hợp mạng sống treo đầu sợi tóc đã bắt buộc ta phải thi triển tà pháp này để tự cứu ngờ đâu chính ta cũng bị hại rất lớn.

Lệnh Hồ Xung tuy cố nhịn đau miệng không bật tiếng rên la nhưng đầu chàng ướt đẫm mồ hôi toàn thân run bần bật. Da mặt chàng co rúm lộ vẻ đau khổ đến cùng cực khiến mọi người ai cũng nhìn rõ.

Bọn Tổ Thiên Thu đưa mắt ngó tình hình chàng trong lòng rất đỗi băn khoăn.

Doanh Doanh tiến lại phía sau chàng khẽ cất tiếng gọi:

- Xung lang! Tiểu muội ở đây!

Giả tỷ là chỗ không người thì nàng đã nắm tay Lệnh Hồ Xung để an ủi chàng nhưng nơi đây hàng mấy ngàn cặp mắt của quần hào chăm chú nhìn vào nàng chỉ nói được vậy mà thôi.

Lệnh Hồ Xung ngoảnh đầu lại ngó thấy Doanh Doanh thì trong lòng cũng dịu lại một chút.

Chàng nghĩ thầm trong bụng:

- Ta nhớ lại ngày trước Nhậm Ngã Hành bị cầm tù ở dưới đáy Tây hồ gần thành Hàng Châu. Lão đã nói là sau khi học môn Hấp tinh đại pháp hút được chân khí của người ngoài vào trong mình rồi có một ngày những luồng chân khí đó phát tác. Khi nó đã bắt đầu phát tác thì những lần về sau càng ghê gớm hơn. Sở dĩ Nhậm Ngã Hành để cho Đông Phương Bất Bại thoán đoạt ngôi giáo chủ cũng chỉ vì những luồng chân khí dị chủng tụ hội trong người lão. Lão cố nghĩ cách hóa giải đến nỗi bỏ hết mọi việc nên mới bị Đông Phương Bất Bại thừa cơ cướp ngôi. Trong thời gian bị giam cầm ở dưới đáy Tây hồ mười mấy năm lão đã để tâm nghiên cứu và tìm ra được phép hóa giải.

Lệnh Hồ Xung còn nhớ cả Nhậm Ngã Hành bảo chàng phải gia nhập Triều Dương thần giáo lão mới chịu truyền thụ phép này cho.

Khi ấy Lệnh Hồ Xung cương quyết không thuận vì từ thuở nhỏ chàng đã thấm nhuần giáo huấn của sư môn và mãnh liệt tin tưởng hai phe chính tà chẳng thể đội trời chung nên chàng không chịu hòa mình với bọn Ma giáo.

ít lâu nay Lệnh Hồ Xung đã nhìn rõ những hành vi của Tả Lãnh Thiền và sư phụ chàng nhận ra nhiều chỗ gian trá nguy hiểm so với Ma giáo cũng chẳng kém gì. Đến khi chàng cùng Doanh Doanh chỉ thề hẹn biển đính ước hôn nhân chàng lại càng nhạt nhẽo chuyện phân chia kẻ chính người tà.

Có lúc chàng đã tự nhủ:

- Giả tỷ Nhậm giáo chủ nhất định bắt ta phải gia nhập Triều Dương thần giáo mới chịu gả Doanh Doanh cho thì ta cũng cứ gia nhập là xong.

Bản tính chàng gặp sao hay vậy, chẳng cho việc gì là quan trọng. Nhập giáo cũng vậy mà không gia nhập thì thôi chẳng có chi đáng kể là việc lớn.

Nhưng ngày Lệnh Hồ Xung lên Hắc Mộc Nhai thấy quần hào, hảo hán đối với hai vị giáo chủ là Đông Phương Bất Bại và Nhậm Ngã Hành phải chịu cực kỳ khuất phục đê hèn. Miệng nói toàn những câu tâng bốc ngứa tai chứ không phải là lời thành thực phát ra tự đáy lòng bất giác chàng nảy ra cảm giác trái ngược bụng bảo dạ:

- Sau khi ta gia nhập Triều Dương thần giáo cũng phải chịu những ngày làm nô lệ thì thật uổng phí tấm thân nam tử. Bậc đại trượng phu coi sự sinh tử là do định mệnh, nếu phải van xin mới sống thì thà rằng chết đi còn hơn, ta nhất định không gia nhập Ma giáo.

Bây giờ Lệnh Hồ Xung lại thấy Nhậm Ngã Hành làm oai làm phước bày đặt ra cuộc ra mắt quần hào so với hoàng đế còn có

phần hống hách hơn bất giác chàng lẩm bẩm:

- Ngày trước lão ở trong ngục tối dưới đáy Tây hồ thì tình trạng ra sao mà bây giờ lại khuất phục anh hùng thiên hạ làm mất nhân phẩm của kẻ khác thì thật là vô liêm sỉ đến cùng cực.

Lệnh Hồ Xung còn đang ngẫm nghĩ bỗng nghe có tiếng người dõng dạc hô:

- Khai bẩm giáo chủ! Quần đệ tử phái Hằng Sơn đã tới!

Bỗng thấy bọn Nghi Hòa, Nghi Thanh, Nghi Lâm và quần đệ tử phái Hằng Sơn dìu dắt nhau lên núi.

Vợ chồng Bất Giới hòa thượng và Điền Bá Quang cũng đi theo sau.

Một vị trưởng lão Triêu Dương thần giáo lên tiếng:

- Mời các vị bằng hữu lên tham kiếm giáo chủ!

Bọn Nghi Thanh thấy Lệnh Hồ Xung ngồi một bên thì biết chàng là rể tương lai của lão liền bụng bảo dạ:

- Tuy hai bên chính tà khác nhau nhưng phải nể mặt Lệnh Hồ Xung chưởng môn mà dùng lễ của kẻ hậu bối tham kiến này.

Họ liền tiến đến trước tiên nhân chưởng khom lưng thi lễ nói:

- Bọn vãn bối là đệ tử phái Hằng Sơn xin tham kiến Nhậm giáo chủ!

Vị trưởng lão kia liền quát lên:

- Phải quỳ xuống dập đầu!

Nghi Thanh dõng dạc đáp:

- Bọn tiểu ni là kẻ xuất gia chỉ lạy phật Bồ tát hay sư phụ chứ không lạy người thường bao giờ.

Vị trưởng lão lại lớn tiếng nói:

- Thánh giáo chủ không phải là người thường. Lão nhân gia là thần tiên thánh hiền là Phật là Bồ Tát.

Nghi Thanh đưa mắt nhìn Lệnh Hồ Xung thấy chàng chỉ lắc đầu liền đáp:

- Muốn giết thì giết chứ đệ tử phái Hằng Sơn không lạy người thường!

Bất Giới hòa thượng cười ha hả nói:

- Phải lắm! Phải lắm!

Hướng Vân Thiên hỏi:

- Tôn giá ở môn phái nào? Đến đây có việc gì?

Hắn đưa mắt nhìn bọn đệ tử phái Hằng Sơn thấy họ vẫn không chịu quỳ lạy Nhậm Ngã Hành tình thế trở nên trơ trẽn. Hắn cho là nếu mình làm khó dễ với bọn đệ tử phái Hằng Sơn thì mất vẻ thân tình với Lệnh Hồ Xung.

Hướng Vân Thiên tính vậy liền quay ra đối phó với Bất Giới hòa thượng để Nhậm Ngã Hành lờ vụ này đi không nhắc tới chuyện sụp lạy hay không sụp lạy nữa là xong.

Bất Giới hòa thượng cười đáp:

- Bản hòa thượng chùa lớn không chịu thu nạp chùa nhỏ cũng chẳng ruồng rẫy chẳng có môn phái nào hết nhân tiện qua đây thấy đám đông người tụ hội liền vào coi náo nhiệt mà thôi.

Hướng Vân Thiên nói:

- Bữa nay Triêu Dương thần giáo hội kiến Ngũ nhạc kiếm phái ở đây những người phức tạp không được vào làm nhốn nháo. Hòa thượng xuống núi đi thôi!

Hướng Vân Thiên nói vậy là nể mặt Lệnh Hồ Xung. Hắn thấy Bất Giới hòa thượng cùng đi với quần ni phái Hằng Sơn lên núi thì đoán là như sư có liên quan tới phái này nên hắn không làm

cho lão phải khó chịu.

Bất Giới hòa thượng cười đáp:

- Núi Hoa Sơn đây không phải là nhà của bọn Ma giáo các người. Bản hòa thượng muốn đến thì đến, muốn đi là đi. Trừ thầy trò phái Hoa Sơn chẳng ai ngăn cấm được bản hòa thượng.

Nhà sư nói đến hai chữ "Ma giáo" là phạm vào điều tối kỵ trong Triêu Dương thần giáo. Mọi người trong võ lâm tuy thường nhắc tới Ma giáo nhưng chỉ là nói lúc vắng họ còn trừ phi là cừu địch với Triêu Dương thần giáo không ai lại công nhiên xưng hô như vậy.

Bất Giới hòa thượng đã lòng dạ thẳng ngay lại mồm miệng mau lẹ, nói ra không sợ gì ai. Lão nghe Hướng Vân Thiên quát đuổi mình xuống núi thì trong lòng bực tức còn kể gì đến đối phương người nhiều thế mạnh? Mặt khác lão vẫn nhâng nhâng không ra chiều khiếp sợ chút nào.

Hướng Vân Thiên quay sang hỏi Lệnh Hồ Xung:

- Lệnh Hồ huynh đệ! Nhà sư điên khùng này có mối liên quan gì với quý phái?

Lệnh Hồ Xung đang bị đau nơi cạnh sườn và bụng dưới tưởng chừng chết đi sống lại. Chàng nghe Hướng Vân Thiên hỏi vậy ngập ngừng đáp:

- Vị Bất Giới.... đại sư này...

Rồi không thốt ra lời được nữa.

Nhậm Ngã Hành thấy Bất Giới đại sư công nhiên kêu bản giáo là Ma giáo thì trong lòng tức giận vô cùng. Nhưng lão ngần ngại ở chỗ không chừng nhà sư kia có mối quan hệ sâu xa với Lệnh Hồ Xung nên không tiện hô người hạ sát. Lão không chờ Lệnh Hồ Xung nói hết câu đã quát lớn để ra oai:

- Sao không đập chết nhà sư điên khùng đó đi?

Lập tức tám vị trưởng lão mặc áo hoàng bào đồng thanh hô:

- Xin tuân mệnh!

Tám người cùng phóng quyền chưởng ra nhằm Bất Giới hòa thượng đánh tới.

Bất Giới hòa thượng kêu rầm lên:

- Các ngươi ỷ đông người chăng?

Nhà sư mới nói được mấy tiếng thì tám trưởng lão đã đánh tới.

Bà bà lớn tiếng quát mắng:

- Thật là quân mặt dầy.

Rồi mụ xuyên qua đám đông chạy lại đứng tựa lưng vào Bất Giới hòa thượng vung chưởng nghênh địch.

Tám vị trưởng lão đều là những nhân tài bậc nhất ở Triều Dương thần giáo. Bản lãnh họ tương đương với vợ chồng Bất Giới hòa thượng thế mà tám người chọi hai thì làm gì chẳng chiếm được thượng phong?

Điền Bá Quang liền rút đơn đao, Nghi Lâm cầm trường kiếm xông vào vòng chiến nhưng hai người này võ công còn kém xa.

Bọn tám trưởng lão liền chia ra hai người để nghinh địch.

Điền Bá Quang nhờ có đao pháp mau lẹ còn chống được một hồi nhưng Nghi Lâm mới qua lại mấy chiêu đã bị đối phương dồn cho thở hồng hộc.

Lệnh Hồ Xung đau quá cúi lom khom, tay trái ôm bụng, tay mặt rút trường kiếm ra la lên:

- Hãy khoan!.... Hãy khoan!...

Chàng vung thanh trường kiếm phóng ra liền tám chiêu bức

bách bốn vị trưởng lão phải lùi lại rồi xoay mình đánh tám chiêu nữa.

Mười sáu chiêu này đều thuộc về Độc Cô cửu kiếm chiêu nào cũng nhằm đâm vào huyệt đạo trọng yếu của tám vị trưởng lão.

Tám vị trưởng lão bị Lệnh Hồ Xung đánh cho chân tay luống cuống phải lùi lại hết.

Lệnh Hồ Xung cúi rạp người xuống sát đất, gắng gượng lên tiếng:

- Nhậm.... Nhậm giáo chủ! Xin giáo chủ vì tình vãn bối mà tha cho bọn ho...

Còn hai chữ "xuống núi" chàng không nói ra được nữa.

Nhậm Ngã Hành thấy tình trạng này nghĩ thầm trong bụng:

- Đây chắc là những luồng chân khí dị chủng trong người y đã phát tác. Xem chừng con gái ta nhất quyết lấy y ta cũng luyến tiếc tài y mà lại không con trai phải trông vào y để tiếp nhiệm ngôi giáo chủ thần giáo sau này.

Lão nghĩ vậy liền gật đầu đáp:

- Lệnh Hồ chưởng môn đã xin tha thì bữa nay mở lối thoát cho họ.

Hướng Vân Thiên lạng người tới, hai tay hắn vung lên điểm vào huyệt đạo bọn vợ chồng Bất Giới hòa thượng, Điền Bá Quang và Nghi Lâm.

Lão ra tay rất mau lẹ! Thật là một kỹ thuật phi thường. Bà bà tuy thân pháp tuyệt diệu mà cũng không tránh kịp.

Lệnh Hồ Xung kinh ngạc miệng lắp bắp:

- Hướng.... Hướng...

Hướng Vân Thiên cười nói:

- Lệnh Hồ chưởng môn cứ yên tâm! Thánh giáo chủ đã khoan hồng.

Hắn quay lại bảo thuộc hạ:

- Tám người hãy đến đây!

Tám tên giáo chúng mặc áo xanh, vượt đám đông tiến lại khom lưng nói:

- Kính cẩn tuân lời chỉ giáo của Hướng tả sứ.

Hướng Vấn Thiên nói:

- Phải bốn trai bốn gái mới được.

Lập tức bốn tên giáo đồ lùi lại để bốn nữ giáo tiến lên.

Hướng Vấn Thiên nói:

- Bốn người này buông lời lỗ mãng, đáng lẽ phải tội chết nhưng thánh giáo chủ khoan nhân đại lộ nể mặt Lệnh Hồ chưởng môn không nỡ xử trảm vậy các ngươi cõng họ xuống núi rồi giải khai huyệt đạo rồi buông tha ra.

Tám tên giáo đồ vâng lệnh cõng bốn người xuống núi.

Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh thấy bốn người bọn Bất Giới thoát được họa sát thần mới thở phào một cái.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Đa.... đa ta...

Rồi chàng nằm phục xuống đất không đứng lên được nữa.

Nên biết Lệnh Hồ Xung vừa phóng ra 16 chiêu liền tuy đẩy lui được tám vị trưởng lão nhưng tám vị này võ công rất tinh thâm những kiếm chiêu của chàng không thể đả thương được họ. Chàng sử 16 chiêu tuy là việc chớp nhoáng mà hao tổn rất nhiều khí lực. Ngực bụng chàng đau đớn cơ hồ không chịu nổi.

Hướng Vân Thiên trong dạ rất lo âu mà ngoài mặt vẫn thản

nhiên hắn cười nói:

- Lệnh Hồ huynh đệ! Có phải hiền đệ khó chịu trong mình?

Hắn cùng Lệnh Hồ Xung ngày trước hiệp lực chiến đấu quần hùng lại kết nghĩa chi lan. Tuy hai người ở với nhau ít ngày nhưng là mối giao tình đồng sinh cộng tử. Hắn nắm lấy tay Lệnh Hồ Xung đỡ chàng dậy để ngồi lên ghế và ngấm ngầm thúc đẩy chân khí để chống đỡ những luồng chân khí trong người chàng không cho biến thành kịch liệt.

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Trong mình ta đã có Hấp tinh đại pháp mà Hướng Vân Thiên làm thế này thì có khác gì để ta hút lấy công lực của y?

Chàng vội cựa mình cho thoát khỏi tay Hướng Vân Thiên rồi nói:

- Hướng đại ca! Tiểu đê.... bớt nhiều rồi.

Nhậm Ngã Hành lại lên tiếng:

- Trong Ngũ nhạc kiếm phái chỉ có phái Hằng Sơn là đến phó hội còn thầy trò bốn phái kia không chịu lên núi chúng ta không thể lịch sự với họ được nữa.

Bỗng một vị trưởng lão áo vàng rảo bước tiến lên đến trước Tiên nhân chưởng khom lưng bẩm:

- Trình Thánh giáo chủ! Trong hậu động trên ngọn Sám hối đã phát giác ra mấy trăm xác chết. Trong đám này có cả Tả Lãnh Thiền, chưởng môn phái Tung Sơn và Mạc Đại tiên sinh, chưởng môn phái Hành Sơn. Ngoài ra còn nhiều cao thủ các phái Tung Sơn, Hành Sơn và Thái Sơn. Dường như họ tự tàn sát nhau mà chết.

Nhậm Ngã Hành ủa lên một tiếng rồi hỏi:

- Mạc Đại tiên sinh ở phái Hành Sơn cũng chết rồi ư? Các

ngươi đã coi kỹ chưa?

Vị trưởng lão kia đáp:

- Chính mắt thuộc hạ đã xét nghiệm không còn sai được. Thuộc hạ lại thấy cả xác chết Ngọc Khánh Tử và Ngọc Chung Tử ở phái Tung Sơn nữa.

Nhậm Ngã Hành trong lòng không vui, ngập ngừng hỏi:

- Vụ này từ đâu mà ra?

Vị trưởng lão kia lại nói:

- Ngoài sơn động còn một xác chết nữa.

Nhậm Ngã Hành hỏi ngay:

- Ai vậy?

Trưởng lão đáp:

- Thuộc hạ xét nghiệm thì đúng là chưởng môn phái Hoa Sơn mà cũng là tân chưởng môn Ngũ nhạc phái, Quân tử kiếm Nhạc Bất Quần tiên sinh.

Hắn biết Lệnh Hồ Xung sắp nắm giữ chức quyền trong bản giáo mà Nhạc Bất Quần lại là sư phụ của chàng nên khi đề cập tới lão hắn dùng lời lẽ rất lịch sự.

Thực ra vừa rồi Lệnh Hồ Xung vung đơn kiếm bức bách tám trưởng lão phải lùi lại một là vì kiếm pháp chàng tinh diệu, hai là tám vị trưởng lão không muốn đối địch với chàng. Bằng không võ công của họ không phải tầm thường, kiếm pháp của Lệnh Hồ Xung có tinh diệu đến đâu cũng chẳng thể trong 15 chiêu mà thắng được họ.

Nhậm Ngã Hành nghe tin Nhạc Bất Quần cũng chết rồi thì đầu óc không khỏi bâng khuâng, lão lại hỏi:

- Ai đã giết.... Nhạc Bất Quần?

Trưởng lão đáp:

- Trong khi thuộc hạ đang kiểm tra hậu động ngọn núi Sám hối bỗng nghe bên ngoài có tiếng đánh nhau liền chạy ra coi thì thấy một đám đệ tử phái Hoa Sơn cùng bọn đạo nhân phái Thái Sơn chiến đấu kịch liệt. Cả hai bên cùng nói là đối phương đã sát hại sư phụ của phái họ. Hai bên đánh nhau rất dữ dội. Số người bị tử thương khá nhiều. Sau hai bên còn lại một ít người bọn thuộc hạ bắt hết đem về dưới chân núi còn chờ Thánh giáo chủ phát lạc.

Nhậm Ngã Hành hỏi:

- Nhạc Bất Quần mà bị người phái Thái Sơn giết chết ư? Trong phái Thái Sơn có tay cao thủ ghê gớm như vậy?

Nghi Thanh ở phái Hằng Sơn liền dõng dạc lên tiếng:

- Không phải đâu! Nhạc Bất Quần đã bị một vị sư muội của tệ phái giết chết!

Nhậm Ngã Hành ngạc nhiên hỏi:

- Ai vậy?

Nghi Thanh đáp:

- Hiện giờ không có y ở đây. Nhạc Bất Quần đã gia hại chưởng môn sư phụ và Định Dật sư thúc của tệ phái nên đệ tử tệ phái từ trên xuống dưới đều căm hận lão thấu xương. Nay nhờ đức Bồ Tát phù hộ lão lại bị chết về tay một vị tiểu sư muội võ công tầm thường của tệ phái. Tên hung thủ đại ác đã bị tru lục là tệ phái đã rửa được mối thù hai vị sư tôn.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Ồ té ra là thế! Thật là lưới trời lồng lộng, thưa mà không lọt.

Giọng nói của lão tỏ ra rất buồn rầu.

Hướng Vân Thiên cùng bọn trưởng lão ngơ ngác nhìn nhau.

Ai cũng ra chiều cụt hứng.

Chuyến này Triều Dương thần giáo cử bọn nhân mã đến núi Hoa Sơn họ đã bố trí cực kỳ chu đáo. Chẳng những họ điều động hết những tay cao thủ bản giáo mà còn mời anh hùng hào kiệt ở khắp các bang, các trại, các động, các đảo cùng đến phó hội.

Mục đích của họ đi chuyến này là để thu phục Ngũ nhạc kiếm phái. Nếu Ngũ nhạc kiếm phái không chịu hàng phục thì Triều Dương thần giáo quy tụ họ vào một chỗ để tàn sát. Như vậy oai danh Nhậm Ngã Hành và Triêu Dương thần giáo từ nay sẽ chấn động khắp thiên hạ. Cả hai phái lớn là Thiếu Lâm và Võ Đương cũng không dám kháng cự nữa.

Cái mộng muôn năm trường trị, nhất thống giang hồ trông vào cuộc oanh liệt trên ngọn Triều Dương để làm khởi điểm.

Không ngờ lúc đến nơi thì Tả Lãnh Thiền, Nhạc Bất Quần, Mạc Đại tiên sinh và mấy nhân vật tiền bối nổi danh phái Thái Sơn đều bị chết hết. Cả bọn đệ tử hậu bối bổn phái cũng chỉ còn lại một số rất ít.

Thế là bao nhiêu công trình bày đặt kế hoạch cùng tập dượt để ra mắt biến thành vô dụng. Trách nào lão chẳng buồn thiu.

Lệnh Hồ Xung từ biệt người yêu

Nhậm Ngã Hành thấy công cuộc bố trí của mình tốn bao nhiêu tâm lực mà bị thất bại thì giật uất người, lớn tiếng quát:

- Các ngươi hãy áp giải lũ khốn kiếp Ngũ nhạc kiếm phái chưa chết đó lên đây cho bản tòa coi.

Trưởng lão dạ một tiếng rồi quay ra hạ lệnh cho giáo chúng đưa quần đệ tử bốn phái Tung Sơn, Thái Sơn, Hành Sơn và Hoa Sơn lên núi.

Lệnh Hồ Xung bị những luồng chân khí dị chủng làm nôn nao trong người một hồi rồi dần dần yên tĩnh trở lại. Chàng nghe Nhậm Ngã Hành thóa mạ Ngũ nhạc kiếm phái tuy không có dụng ý mạt sát chàng nhưng chàng không khỏi chạnh lòng, khó chịu vì phái Hằng Sơn cũng ở trong Ngũ nhạc kiếm phái.

Lát sau bỗng nghe tiếng quát tháo om sòm. Bọn giáo chúng áp giải 23 tên đệ tử bốn phái lên núi. Số đệ tử phái Hoa Sơn không có mấy còn ba phái Tung Sơn, Thái Sơn, Hành Sơn thì những tay cao thủ đã bị chết đến chín phần mười trong hậu động ngọn sám hối núi Hoa Sơn.

Mấy chục tên đệ tử này toàn là hạng vô danh tiểu tốt lại bị thương khắp mình. Nếu chúng không được môn hạ Triều Dương thần giáo nâng đỡ thì chẳng thể nào trèo lên núi được.

Nhậm Ngã Hành coi tình trạng này càng tức đầy ruột. Lão không chờ cho quần đệ tử bốn phái đến gần đã hét lớn:

- Đem những quân mặt dơi tai chuột này lên đây làm chỉ

Đuổi chúng nó xuống.

Hai vị trưởng lão sợ hãi đáp:

- Bọn thuộc hạ xin tuân lời giáo huấn của Thánh giáo chủ!

Đoạn hai lão giục bọn giáo chúng đưa ra mấy chục tên đệ tử bị thương của bốn phái xuống núi.

Nhậm Ngã Hành quát thượng, quát hạ mấy câu rồi đột nhiên nổi lên tràng cười khanh khách nói:

- Thế mới biết kẻ làm nên tội nghiệt trời chẳng dung thạ Chúng ta không cần động thủ mà bọn Ngũ nhạc kiếm phái cũng tự đánh bẫy nhau đưa vào sơn động để tàn sát lẫn nhau. Từ nay trên chốn giang hồ danh hiệu của bốn phái không còn tồn tại nữa.

Hướng Vân Thiên cùng mười tên trưởng lão khom lưng hô:

- Thánh giáo chủ hồng phúc tầy trời khiến cho bọn tàn ác tự thanh toán nhau. Triều Dương thần giáo ta đỡ được một phen khó nhọc.

Hướng Vân Thiên lại nói:

- Hằng Sơn là một phái ưu tú siêu quần trong Ngũ nhạc kiếm phái. Sở dĩ phái này thâu lượm được kết quả tốt đẹp là trông vào sự lãnh đạo có phương châm, giáo huấn có mực thước của Lệnh Hồ chưởng môn. Từ nay phái Hằng Sơn cùng Triều Dương thần giáo ta như cây liền cành, chia mối vinh nhục, đồng hưởng thái bình. Bọn thuộc hạ thành kính dâng lời cung hỷ thánh giáo chủ được một nhân tài tuyệt thế vô song, lại là một thiếu niên anh tuấn tính tình hào hiệp, hết sức phù trì cho công cuộc lớn của Thánh giáo chủ được mau thành tựu.

Nhậm Ngã Hành cười ha hả nói:

- Đúng thế! Đúng thế! Hướng tả sứ nói phải lắm!

Lão quay sang bảo Lệnh Hồ Xung:

- Lệnh Hồ tiểu huynh đệ! Từ nay trở đi, tiểu huynh đệ có thể giải tán phái Hằng Sơn. Nếu các vị sư thái môn hạ của tiểu huynh đệ vui lòng lên Hắc Mộc Nhai thì bản tòa mở rộng cửa đón tiếp bằng không các vị đó cứ ở trên núi Hằng Sơn như cũ. Hằng Sơn hạ viện sẽ biến thành một cách thân binh của phó giáo chủ. Ha ha!...

Lão ngửa mặt lên trời cười một tràng dài không ngớt. Tiếng cười vang dội cả một vùng sơn cốc.

Bọn giáo chúng nghe thấy ba chữ "Phó giáo chủ" ban đầu lộ vẻ ngơ ngác, nhưng tiếp theo những tiếng hoan hô như sấm dậy từ bốn mặt tám hướng vọng lại, họ nổi lên những câu reo hò:

- Lệnh Hồ đại hiệp lên nhậm chức phó giáo chủ Triều Dương thần giáo thật là một điều tốt đẹp trong lịch sử bản giáo.

- Cung hỷ Thánh giáo chủ được một nhân vật tài trí gồm đủ kiệt lực khuông phò.

- Cung hỷ thánh giáo chủ! Kính mừng Phó giáo chủ!

- Thánh giáo chủ muôn năm! Phó giáo chủ chín ngàn năm!

Giáo chúng thấy Lệnh Hồ Xung sắp làm rể đông sàng của giáo chủ lại nhậm chức phó giáo chủ rồi mai hậu sẽ thành giáo chủ thì hoan hỷ vô cùng vì chúng biết chàng là người bản tính ôn hòa lại có lòng khoan nhân bác ái. Mai hậu chúng không còn phải lo lắng đăm chiêu như hiện nay lúc nào cũng nơm nớp lo sợ đắc tội với giáo chủ hoặc bị người hãm hại thường khi gây họa sát thân.

Ngoài ra những hào sĩ giang hồ hiện diện tại đây đến quá nửa trước kia đã theo Lệnh Hồ Xung lên đánh chùa Thiếu Lâm. Những người này không cùng chàng chia sẻ hoạn nạn thì cũng

được Doanh Doanh gia ơn cho thuốc giải vì thế ai cũng hết sức tán thành việc Nhậm Ngã Hành quyết định đưa chàng lên ngôi phó giáo chủ.

Hướng Vân Thiên mừng rỡ hơn hết, vừa cười vừa nói:

- Cung hỷ phó giáo chủ! Lệnh Hồ hiền đệ! Trước hết chúng ta hãy uống rượu mừng để hoan nghênh việc Lệnh Hồ hiền đệ gia nhập bản mình. Kế đó còn uống rượu mừng Lệnh Hồ hiền đệ thành thân với đại tiểu thợ Thật là hảo sự trùng phùng, thân lại thêm thân.

Lệnh Hồ Xung trong lòng bối rối, chàng lâm vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan, chịu lời không được mà từ chối cũng không xong.

Chàng tự nghĩ:

- Nếu ta thẳng thắn khước từ không nhận chức phó giáo chủ thì mối lương duyên giữa ta và Doanh Doanh đành là tuyệt vọng. Hơn nữa Nhậm giáo chủ mà nổi cơn thịnh nộ thì khó lòng tránh khỏi mối họa sát thân. Mình ta chết chẳng có chi đáng tiếc nhưng e rằng toàn thể đệ tử phái Hằng Sơn đều phải bỏ mạng nơi đây thì làm thế nào?

Rồi chàng tự hỏi:

- Bây giờ ta khước từ ngay lập tức hay là hãy tạm thời ưng thuận để mở lối thoát cho quần đệ tử phái Hằng Sơn rồi sẽ tính sau?

Lệnh Hồ Xung vừa nghĩ kế vừa liếc mắt nhìn quần đệ tử phái Hằng Sơn thì thấy có kẻ ra chiều tức giận, có người lộ vẻ buồn thiu còn số đông rất đỗi hoang mang, chân tay luống cuống không biết làm thế nào.

Bỗng nghe một vị trưởng lão lên tiếng:

- Hiện nay Triều Dương thần giáo ta được Thánh giáo chủ cầm đầu, Phó giáo hết dạ khương phò thì có thể lên dẹp phái Thiếu Lâm, hạ phái Võ Đương. Các phái Côn Luân, Nga Mi.... tự nhiên phải hàng phục. Ngoài ra những phái Thanh Thành, Không Động.... chẳng có chi đáng kể nữa. Kính chúc thánh giáo chủ muôn năm trường trị, nhất thống giang hồ. Phó giáo chủ thọ sánh non cao, phúc tày biển rộng.

Lệnh Hồ Xung còn đang đắn đo chưa tìm ra được quyết định. Chàng nghe vị trưởng lão kia chúc tụng mình tám chữ "thọ sánh non cao, phúc tày biển rộng" so với câu chúc tụng Nhậm Ngã Hành "Muôn năm trường trị, nhất thống giang hồ" dường như chênh lệch nhau một bậc. Còn câu chúc Nhậm Ngã Hành "muôn năm" và chúc chàng "chín ngàn năm" thì sự so sánh này có vẻ rất hoạt kê khiến chàng không nhịn được phải phì cười.

Tiếng cười của Lệnh Hồ Xung lộ vẻ trào phúng khiến mọi người ai cũng biết.

Trong khoảnh khắc này trên ngọn Triều Dương yên lặng như tờ.

Hướng Vân Thiên lại lên tiếng:

- Lệnh Hồ chưởng môn! Thánh giáo chủ đã trao chức phó giáo chủ cho hiền đệ, thế là khắp võ lâm thiên hạ chỉ ở dưới một người mà đứng trên muôn người vậy hiền đệ mau ra tạ Ơn đi!

Lệnh Hồ Xung không do dự được nữa, chàng từ trên ghế ngồi đứng dậy bước đến trước Tiên nhân chưởng dõng dạc nói:

- Nhậm giáo chủ! Vãn bối có hai việc lớn cần trình bày lên giáo chủ.

Nhậm Ngã Hành hỏi:

- Lệnh Hồ hiền đệ có điều chi thắc mắc xin cứ nói ra!

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Điều thứ nhất là vãn bối chịu lời trọng thác của tiền chưởng môn phái Hằng Sơn là Định Nhàn sư thái đứng lên làm chưởng môn phái Hằng Sơn. Dù tại hạ không thể làm cho phái Hằng Sơn ngày thêm rực rỡ thì cũng quyết không thể sát nhập phái này vào Triều Dương thần giáo. Nếu không thế thì sau này vãn bối hồn về chín suối cũng chẳng còn mặt mũi nào mà trông thấy Định Nhàn sư thái. Điều thứ hai là việc riêng, vãn bối thỉnh cầu giáo chủ cho lệnh ái cùng vãn bối được kết duyên tần tấn.

Mọi người mới nghe chàng nói điều thứ nhất liền cảm thấy việc này hỏng bét rồi nhưng điều thứ hai chàng chịu công nhiên cầu hôn với tiểu thư thì ai cũng thở phào một cái nhẹ nhõm.

Nhậm Ngã Hành cười ha hả đáp:

- Về điều thứ nhất cách giải quyết không khó khăn gì. Lệnh Hồ tiểu huynh đệ chỉ việc đem chức chưởng môn phái Hằng Sơn giao lại cho một vị sư thái nào lên tiếp nhiệm cũng được. Tiểu huynh đệ tự mình gia nhập thần giáo là đủ! Quần đệ tử phái Hằng Sơn có gia nhập hay không rồi sẽ tính sau. Còn điều thứ hai thì tiểu huynh đệ và Doanh Doanh hai người ý hợp tâm đầu, khắp thiên hạ đều biết hết, dĩ nhiên bản tòa ưng thuận gả cho tiểu huynh đệ làm vợ. Như thế thì còn lo gì nữa? Ha ha! Ha ha!

Giáo chúng Triều Dương thần giáo liền lên tiếng phụ họa và ai cũng nổi lên tràng cười vui vẻ.

Lệnh Hồ Xung quay lại ngó Doanh Doanh thấy mặt nàng đỏ ra đến mang tai nhưng cũng không dấu nổi vẻ vui mừng.

Lệnh Hồ Xung chờ cho tiếng cười dừng lại rồi dõng dạc nói:

- Văn bối được giáo chủ có thịnh tình kêu gia nhập quý giáo và truyền cho ngôi cao chức trọng nhưng văn bối là người không biết tuân giữ mực thước. Nếu văn bối gia nhập quý giáo thì nhất định sẽ làm hư việc lớn của giáo chủ. Văn bối đã nghĩ kỹ rồi, mong rằng giáo chủ thu hồi đề nghị đó.

Nhậm Ngã Hành trong lòng tức giận vô cùng, lão cất giọng lạnh như băng hỏi lại:

- Công tử nói vậy là nhất quyết không gia nhập Thần giáo ư?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đúng thế!

Chàng đáp hai tiếng như đanh đóng cột tuyệt không ngần ngại chi hết.

Quần hào nghe chàng nói vậy không khỏi thất sắc.

Nhậm Ngã Hành lại nói:

- Trong mình công tử chứa nhiều luồng chân khí dị chủng và hiện nay đã phát tác. Từ đây mỗi lần phát bệnh là một lần trầm trọng hơn. Cách phá giải chứng này khắp thiên hạ chỉ có một mình bản tòa biết mà thôi.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Ngày trước ở Cô Sơn mai trang thành Hàng Châu, giáo chủ đã nói tới vụ này. Vừa rồi văn bối lại được nếm mùi những luồng chân khí dị chủng phát tác thì quả nhiên thấy khổ sở vô cùng tưởng chết đi còn hơn. Nhưng bậc đại trượng phu đã chen chân vào chốn giang hồ thì chuyện sinh tử, vui buồn cũng chẳng để tâm đến làm chi.

Nhậm Ngã Hành hắng dặng một tiếng rồi nói:

- Công tử vẫn giở giọng quật cường, cứng cỏi. Bữa nay phái Hằng Sơn của công tử là ở trong tay bản tòa. Bản tòa không để

cho họ sống sót một người xuống núi là việc dễ như trở bàn tay.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Đệ tử phái Hằng Sơn tuy đều là hạng nữ lưu nhưng không biết sợ hãi. Giáo chủ muốn giết thì giết! Bọn văn bối chỉ biết liều chết để chu toàn là yên chuyện.

Nghi Thanh vẫy tay một cái, quần đệ tử phái Hằng Sơn đều đến đứng sau lưng Lệnh Hồ Xung.

Nghi Thanh lại lớn tiếng tuyên bố:

- Toàn thể chúng ta chỉ biết theo mệnh lệnh của chưởng môn, dù chết cũng không sợ.

Quần đệ tử đồng thanh hô theo:

- Chết cũng không sợ.

Trịnh Ngạc nói:

- Anh hùng hảo hán trên chốn giang hồ đều biết đến phái Hằng Sơn ta bữa nay thà chết chứ không chịu nhục, hết sức chiến đấu để tiếng thơm cho đời sau.

Nhậm Ngã Hành tức giận đến cùng cực lại ngửa mặt lên trời cười rộ nói:

- Bữa nay bản tòa giết các người tất mang tiếng là ngấm ngầm bố trí mai phục để ám toán. Lệnh Hồ Xung! Ngươi dẫn bọn đệ tử của ngươi về núi Hằng Sơn. Trong vòng một tháng bản tòa sẽ thân hành lên núi Kiến Tính. Khi ấy mà trên núi Hằng Sơn còn sống sót một con gà hay một con chó thi Nhậm mỗ này không đáng kể nữa.

Giáo chúng Triều Dương thần giáo lạo reo ầm ĩ:

- Thánh giáo chủ muôn năm trường trị, nhất thống giang hồ! Phen này lên núi Hằng Sơn giết sạch sành sanh, gà chó cũng không bỏ sót.

Kể về thanh thế Triều Dương thần giáo lúc này thì muốn lên ngọn Kiến Tính để tru diệt phái Hằng Sơn hay là động thủ ở ngay đây thì cũng chỉ khác nhau ở chỗ thêm một phen đi lại mà thôi. Bất luận phái Hằng Sơn về rồi bố trí phòng bị cách nào thì Triều Dương thần giáo cũng có thể giết sạch sành sanh.

Ngày trước Ngũ nhạc kiếm phái chống lại Triều Dương thần giáo là vì năm phái này tương trợ cho nhau, một phái gặp bước nan nguy là bốn phái kia đều kéo đến giúp sức. Thế mà mấy chục năm nay Ngũ nhạc kiếm phái cũng chỉ duy trì được thế quân bình không thắng không bại.

Trong năm phái tuy không ngớt sản xuất những nhân vật có hùng tài đại lược, mưu đồ công cuộc hủy diệt Triều Dương thần giáo mà thủy chung vẫn không thể thành công. Hiện giờ trong Ngũ nhạc kiếm phái chỉ còn lại một phái thì dĩ nhiên chẳng thể nào chống cự được với Triều Dương thần giáo. Về điểm này quần đệ tử phái Hằng Sơn đã biết rõ mà bọn giáo chúng Triều Dương thần giáo cũng hiểu như vậy.

Nhậm Ngã Hành nói là muốn giết sạch phái Hằng Sơn cả con gà con chó cũng không bỏ sót chẳng phải là lời nói khoác.

Thực ra trong lòng Nhậm Ngã Hành đã có một kế hoạch. Dù Lệnh Hồ Xung kiếm thuật tinh thâm nhưng một mình không địch lại số đông. Nếu chỉ có phái Hằng Sơn thì lão chẳng quan tâm làm chị Lòng lão chỉ băn khoăn về hai phái Thiếu Lâm và Võ Đương. Lão nghĩ bụng:

- Lệnh Hồ Xung trở về nhất định sẽ đến Thiếu Lâm và Võ Đương cầu viện tất hai phái này đem hết lực lượng lên ngọn Kiến Tính để viện trợ.

Lão liền định bụng nếu trường hợp này xảy ra thì không tiến đánh Hằng Sơn mà nhân lúc bất ngờ đến vây đánh phái Võ

Đương đồng thời giữa khoảng núi Thiếu Thất và núi Võ Đương bố trí ba đạo mai phục hùng hậu.

Núi Võ Đương cách chùa Thiếu Lâm bất quá vài trăm dặm, khi Võ Đương có việc nguy nan dĩ nhiên thông báo cho phái Thiếu Lâm khi ấy phái Thiếu Lâm đã phái những tay cao thủ viện trợ phái Hằng Sơn, còn bao nhiêu lại dốc hết đưa đến Võ Đương.

Triều Dương thần giáo chỉ việc chờ cho toàn thể phái Thiếu Lâm xuất ngoại rồi sẽ phóng hỏa đốt chùa Thiếu Lâm là trọng địa căn cứ phái này. Kế đó những đạo binh mai phục quay lại giáp công cả hai mặt để tiêu diệt hết tăng chúng của chùa Thiếu Lâm đưa đi viện trợ Võ Đương.

Sau đó kéo cả về vây núi Võ Đương trùng trùng điệp điệp nhưng không tiến công ngay. Họ chờ cho những tay hảo thủ của hai phái Thiếu Lâm và Võ Đương lên núi Hằng Sơn viện trợ hay tin phải bôn ba ngàn dặm chạy về Võ Đương. Bọn Triều Dương thần giáo mới nhân lúc đối phương mệt nhoài mà phục kích ở giữa đường thì nhất định sẽ được toàn thắng.

Sau cùng mới lên tiêu diệt Hằng Sơn rồi tấn công Võ Đương thì dễ như trở bàn tay.

Nhậm Ngã Hành là người mưu kế sâu xa, đúng là một nhân tài trăm năm hiếm có trong võ lâm. Mới trong khoảnh khắc mà lão đã trù bị xong kế hoạch trừ diệt hai phái đại kình địch là Thiếu Lâm và Võ Đương. Trong bụng lão suy đi tính lại mười phần ăn chắc đến chín.

Ngoài ra Nhậm Ngã Hành còn tự nhủ:

- Lệnh Hồ Xung không chịu gia nhập bản giáo tuy có mất thể diện cho mình nhưng cũng nhân vụ này mà Triều Dương thần giáo nên đại nghiệp nhất thống giang hồ.

Lão nghĩ vậy rồi trong lòng mừng rỡ không bút nào tả xiết.

Lệnh Hồ Xung nhìn Doanh Doanh hỏi:

- Doanh muội! Doanh muội không thể đi theo tiểu huynh được ư?

Doanh Doanh nước mắt chảy quanh, bây giờ nàng không nhịn được nữa, hai hàng châu lệ tuôn rơi xuống đầy mặt.

Nàng đáp:

- Nếu tiểu muội theo Xung lang lên núi Hằng Sơn thì là bất hiếu bằng phụ Xung lang là bất nghĩa. Hiếu nghĩa tròn vẹn hai bề. Xung lang hỡi Xung lang! Từ nay trở đi Xung lang đừng nghĩ gì đến tiểu muội nữa. Chính ra...

Lệnh Hồ Xung lắc đầu ngắt lời:

- Chính ra làm sao?

Doanh Doanh đáp:

- Chính ra Xung lang chẳng còn sống được bao lâu thì tiểu muội cũng quyết không sống lâu hơn Xung lang một ngày.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Lệnh tôn đã tuyên bố gả Doanh muội cho tiểu huynh. Lão nhân gia là một vị thánh giáo chủ muôn năm trường trị, nhất thống giang hồ thì có lý nào lại không thủ tín? Vậy đôi ta hãy bái đường thành thân kết tình chồng vợ nên chăng?

Doanh Doanh sửng sốt. Tuy nàng đã biết Lệnh Hồ Xung lớn mật làm bừa, là tay phóng đãng giang hồ, không biết sợ trời đất nhưng nàng không ngờ chàng dám thốt ra câu này, bất giác mặt nàng đỏ bừng nàng đáp:

- Như thế.... làm sao được?

Lệnh Hồ Xung cười khanh khách đáp:

- Nếu vậy thì chúng ta ly biệt nhau từ đây.

Chàng đã biết rõ tâm ý của Doanh Doanh, muốn chờ đợi Nhậm Ngã Hành thống lĩnh giáo chúng đi đánh núi Hằng Sơn. Sau khi chàng bị giết nàng sẽ tự sát cho trọn nghĩa. Việc này là thế tất nhiên không có cách nào can ngăn được.

Giả tỷ lúc này nàng có ý định chiến phá, bỏ thói thường mà cùng chàng kết thành phu thê ở ngọn Triều Dương này rồi cùng chàng về núi Hằng Sơn được mấy ngày hưởng tuần trăng mật rồi sau đấy dắt tay nhau chết thì cũng không còn gì đáng oán hận nữa.

Chàng lại tự nhủ:

- Đây là một điều kinh thế, hãi tục mình là một kẻ lãng tử thì cứ làm càn chẳng chút ngần ngại nhưng Nhậm đại tiểu thư vốn người câu cẩn thì khó lòng dám quyết đoán. Huống chi hành động này lại mang tiếng bất hiếu thì chắc chắn chẳng khi nào nàng ưng chịu.

Lệnh Hồ Xung đột nhiên nổi lên tràng cười ha hả rồi nhìn Nhậm Ngã Hành chắp tay thi lễ đoạn chàng xoay quanh bốn mặt vái chào Hướng Vân Thiên cùng các vị trưởng lão nói:

- Lệnh Hồ Xung này về núi Kiến Tính để chờ đại giá các vị.

Dứt lời chàng rời gót đi ngay.

Hướng Vân Thiên nói:

- Hãy khoan! Lấy rượu đem đây! Lệnh Hồ huynh đệ! Hôm nay chúng ta uống cho thật say là bữa cuối cùng, chúng ta sau này không còn cơ hội nào nữa.

Lệnh Hồ Xung thấy Hướng Vân Thiên mời uống rượu liền cười đáp:

- Hay lắm! Hay lắm! Hướng đại ca đúng là tri kỷ nhất đời của

tiểu đệ.

Chuyến này Triều Dương thần giáo đến Hoa Sơn đã sắp đặt rất chu đáo chẳng thiếu thứ gì, Hướng Vân Thiên vừa hô "Đem rượu đây" liền có thuộc hạ bê lên mấy vò rượu lớn. Chúng mở nắp vò rót rượu ra bát.

Hướng Vân Thiên cùng Lệnh Hồ Xung đều uống một hơi cạn sạch.

Trong đám đông bỗng có một người thấp lủn thủn mà béo chùn béo chụt chạy ra, chính là Lão Đầu Tử.

Lão nói:

- Lệnh Hồ công tử! Tiểu lão vĩnh viễn không bao giờ quên được ơn cao đức cả của công tử. Bữa nay xin kính mừng công tử một bát.

Lão dứt lời bưng bát rượu lên uống một hơi cạn sạch.

Lão Đầu Tử là một khách giang hồ tự do nhưng ở dưới quyền quản hạ của Triều Dương thần giáo. Lão không thể bì với Hướng Vân Thiên được. Nay Lệnh Hồ Xung không chịu gia nhập Triều Dương thần giáo đã công khai phản đối Nhậm Ngã Hành mà Lão Đầu Tử chỉ là một người tầm thường dám đứng ra kính rượu chàng thì e rằng sẽ rước lấy họa sát thân trong nháy mắt. Nhưng lão trọng nghĩa khinh đời gác ra ngoài mạng sống của mình.

Quần hào thấy Lão Đầu Tử gan dạ như vậy thì trong lòng không khỏi ngấm ngầm bội phục. Tiếp theo bọn Tổ Thiên Thu, Kế Vô Thi, Lam Phượng Hoàng, Huỳnh Bá Lưu lục tục tiến ra mời rượu.

Lệnh Hồ Xung hễ thấy ai mời là uống. Chàng đã say mềm vẫn còn thấy hảo hán tiếp tục đến mời không ngớt thì tự nhủ:

- Biết bao nhiêu bạn hữu đều coi ta bằng con mắt tha thiết, thế thì ta có chết cũng chẳng còn gì đáng tiếc.

Đoạn chàng bưng bát rượu lên nói:

- Thưa các vị bằng hữu! Lệnh Hồ Xung này tửu lực đã đến tột độ mất rồi. Bữa nay không thể uống thêm được nữa, vậy tại hạ chờ các vị lên đánh núi Hằng Sơn chúng ta cùng nhau ở dưới chân núi uống một bữa rượu thật ngon cho đến lúc say túy lúy rồi hãy đánh nhau loạn xà ngầu.

Chàng dứt lời lại uống một hơi cạn sạch.

Quần hào đồng thanh reo:

- Lệnh Hồ chưởng môn quả là nhân vật thẳng thắn mau lẹ!

Có bọn lại kêu lên:

- Uống say túy lúy rồi đánh nhau loạn xà ngầu kể ra cũng thú.

Lệnh Hồ Xung quẳng bát xuống rồi lảo đảo đứng lên xuống núi.

Bọn Nghi Thanh, Nghi Hòa cùng quần đệ tử phái Hằng Sơn liền theo chàng xuống núi.

Trong lúc Lệnh Hồ Xung cùng quần hào uống rượu Nhậm Ngã Hành chỉ ngồi cười ruồi chứ không nói gì. Trong lòng lão nhẩm tính phải bố trí cách nào trên quãng đường từ chùa Thiếu Lâm đến phái Võ Đương. Ba toán mai phục nên đặt ở đâu?

Lão còn nghĩ cả đến cách giả vờ tiến đánh núi Hằng Sơn bằng cách nào để dẫn dụ những tay cao thủ hai phái Thiếu Lâm và Võ Đương đến cứu viện. Khi bao vây Võ Đương cần để người phái này có lối thoát ra đến chùa Thiếu Lâm cáo cấp.

Lão quan tâm cả đến chuyện phải làm sao để lừa những người mưu kế sâu xa cũng không khám phá nổi cơ quan của mình.

Lão thấy Lệnh Hồ Xung say khướt xuống núi rồi tiếp tục nhẩm tính trong bụng những chi tiết nhỏ nhặt về công cuộc phá Võ Đương hạ Thiếu Lâm cho thật hoàn bị.

Sau cùng lão lẩm nhẩm:

- Những quân chó chết này thấy tên tiểu tử Lệnh Hồ Xung hỗn láo với ta mà còn dám đến kính rượu gã ngay trước mặt tạ Nhưng hiện giờ đang lúc dùng người, ta phải tạm ẩn nhẫn, vụ này rồi sẽ tính sau. Khi ba phái Thiếu Lâm, Võ Đương Hằng Sơn đều bị tiêu diệt thì những tên mời rượu Lệnh Hồ Xung bữa nay sẽ được một bài học đích đáng.

Bỗng Hướng Vân Thiên lại lên tiếng:

- Toàn thể anh em hãy nghe đây! Thánh giáo chủ đã hiểu sâu xa Lệnh Hồ Xung tính khí quật cường, ngoan cố dù dùng lời lẽ tử tế khuyên răn cũng không được. Thánh giáo chủ khoan nhân đại lượng, thương tiếc nhân tài nhưng ngoài ra thánh giáo chủ còn có thâm ý khác nữa thì tên lỗ mãng Lệnh Hồ Xung hiểu thế nào được? Bữa nay chúng ta không tốn một hơi mà tiêu diệt xong bốn phái Tung Sơn, Thái Sơn, Hành Sơn và Hoa Sơn. Triều Dương thần giáo oai danh lừng lẫy thiên hạ.

Bọn giáo chúng đồng thanh hô:

- Thánh giáo chủ muôn năm trường trị, nhất thống giang hồ.

Hướng Vân Thiên chờ mọi người tung hô xong lại nói:

- Trong võ lâm còn hai phái Thiếu Lâm và Võ Đương là mối họa tâm phúc của bản giáo. Thánh giáo chủ muốn sắp đặt diệu kế vào con người Lệnh Hồ Xung để quét sạch phái Thiếu Lâm, trừ diệt phái Võ Đương. Lương sách của thánh giáo chủ không còn sơ sót chút nào. Lão nhân gia đoán trước Lệnh Hồ Xung không gia nhập bản giáo quả nhiên gã không chịu thật. Cả việc anh em mời rượu Lệnh Hồ Xung vừa rồi cũng không ra ngoài sự

tiên liệu của thánh giáo chủ.

Giáo chúng nghe Hướng Vân Thiên nói vậy ai cũng lẩm bẩm:

- Té ra là thế!

Rồi chúng lại hô vang:

- Thánh giáo chủ muôn năm trường trị, nhất thống giang hồ.

Nguyên Hướng Vân Thiên đã sống lâu năm với Nhậm Ngã Hành. Hắn biết kỹ lão Nhậm là người thế nào. Trong lúc hắn bồng bột nổi lòng nghĩa khí mời Lệnh Hồ Xung uống rượu, việc này nhất định làm cho lão Nhậm phải thù ghét, hắn tự nhủ:

- Chính mình tội lỗi đã xong nhưng còn bao nhiêu người mừng rượu Lệnh Hồ Xung khó lòng tránh khỏi họa sát thân do ta dây ra...

Hướng Vân Thiên liếc mắt nhìn thấy sắc mặt Nhậm Ngã Hành thâm trầm và thay đổi luôn luôn mới đưa ra những lời bình luận trên đây để bảo toàn thể diện cho lão. Hắn còn mong những lời giải thích của mình còn có công hiệu cứu được tính mạng cho bọn Lão Đầu Tử, Kế Vô Thi cùng quần hào.

Thật ra thiên bình luận của Hướng Vân Thiên vừa rồi chẳng những vãn hồi được vẻ oai nghiêm của Nhậm Ngã Hành không bị thương tổn mà còn tỏ ra lão là một bậc anh hùng trông xa thấy rộng liệu việc như thần.

Lệnh Hồ Xung rèn luyện nội công

Nhậm Ngã Hành nghe Hướng Vấn Thiên nói vậy thì trong lòng rất mừng, thầm nghĩ:

- Hướng Tả sứ theo ta lâu ngày nên hiểu rõ lòng dạ tạ Y đã biết ta muốn tảo trừ Thiếu Lâm, tiêu diệt Võ Đương đã đành nhưng về cách hành động chắc y không đoán hết được. Đây là một phương lược rất tinh vi, rất trọng đại. Ta tính từng bước một, trước khi hành động không thể để cho y biết được.

Một tên trưởng lão lớn tiếng nói:

- Thánh giáo chủ mưu trí khôn lường. Đại sự trong thiên hạ không ra ngoài sự trù tính của lão nhân gia được. Lão nhân gia nói sao chúng ta cứ thế mà làm là không khi nào lầm lẫn.

Một tên trưởng lão khác nói:

- Thánh giáo chủ chỉ giơ một ngón tay út lên là bọn thuộc hạ dù phải lội nước ngược xông vào lửa đỏ dù chết cũng chẳng lùi bước.

Một người khác nói:

- Đã làm việc cho thánh giáo chủ thì dù có phải chết đến mười muôn lần cũng còn hơn là sống một cách hồ đồ.

Người khác nói:

- Anh em thuộc hạ đều nghĩ rằng:

trong đời người mấy bữa nay là ngày có ý định nhất. Hàng ngày chúng ta được tham kiến thánh giáo chủ. Cứ mỗi lần được tham kiến thánh giáo chủ là tâm thần phấn khởi kình lực phát

huy hơn cả rèn luyện nội công mười năm.

Một người nữa nói:

- ánh sáng của thánh giáo chủ chiếu xuống thiên hạ khác nào vừng thái dương của Triêu Dương thần giáo tạ Thánh giáo chủ ơn khắp lê dân tựa hồ trời đại hạn mà có mưa ngọt ai cũng hoan hỉ trong lòng cảm ơn không xiết.

Lại một người nói:

- Tự cổ chí kim những bậc đại anh hùng, đại hào kiệt, đại thánh hiền cũng không có vị nào bì kịp Thánh giáo chủ. Đức Khổng Phu Tử võ công làm gì cao cường bằng Thánh giáo chủ? Quan vương gia cũng chỉ có cái dũng của kẻ thất phu đâu có cơ trí mưu lược bằng Thánh giáo chủ? Gia Cát Lượng thần cơ diệu toán nhưng bảo y cầm kiếm tỷ thí với Thánh giáo chủ của chúng ta liệu có được không?

Bọn giáo chúng đồng thành hoan hô và la lên:

- Khổng Phu Tử, Quan Vương gia, Gia Cát Lượng chẳng ai có thể bì kịp Thánh giáo chủ trong thần giáo chúng ta.

Một tên trưởng lão nói:

- Sau khi thần giáo chúng ta nhất thống giang hồ sẽ cất thần tượng Khổng Phu Tử ở trong Văn Miếu, khiêng thần tượng Quan Vương gia trong Võ Miếu khắp thiên hạ và yêu cầu hai vị nhường ngôi để làm nơi cầu chúc cho Thánh giáo chủ chúng ta trường thọ muôn năm.

Một tên trưởng lão khác nói:

- Thánh giáo chủ sống lâu ngàn năm, muôn năm. Con cháu mười tám đời chúng ta đều ở dưới cờ Thánh giáo chủ để lão nhân gia sai bảo.

Mọi người đồng thanh hô to:

- Thánh giáo chủ muôn năm trường trị, nhất thống giang hồ.

Nhậm Ngã Hành nghe bọn giáo chúng nịnh hót nổi lên như sóng cồn tuy là những lời quá đáng nhưng tai nghe rất dễ chịu. Lão nghĩ thầm:

- Lời chúng nói quả đúng sự thật. Gia Cát Lượng võ công cố nhiên không địch nổi tạ Lão ta sáu lần ra núi Kỳ Sơn mà không gây dựng được một tấc công lao. Vậy thì mưu trí của lão sao kịp ta được? Quan Vân Trường qua năm ải chém sáu tướng kể ra thần dũng thật đấy, nhưng thử lấy một chọi một liệu có thắng được Hấp tinh đại pháp của ta không? Đức Khổng Phu Tử bất quá chỉ có ba ngàn đệ tử còn bọn thuộc hạ giáo chúng của ta đâu phải chỉ có ba vạn mà thôi? Lão dẫn ba ngàn người hớt hơ hớt hải chạy đông chạy tây sau bị tuyệt lương ở đất Trần rồi bó tay vô kể. Ta thống lãnh mấy vạn người tung hoành thiên hạ muốn làm gì thì làm, không một ai ngăn trở nổi. Vậy tài trí của Khổng Phu Tử đem so với Nhậm Ngã Hành này hãy còn kém xa lắm.

Tiếng hoan hô "Muôn năm trường trị, nhất thống giang hồ" vẫn vang lên không ngớt làm chấn động cả bầu trời. Những hào sĩ giang hồ đứng ở sườn núi cũng reo hò ầm ĩ. Núi non vây quanh bốn mặt làm cho tiếng dội càng khủng khiếp.

Nhậm Ngã Hành hào khí ngất trời đứng thẳng người lên.

Bọn giáo chúng thấy lão đứng lên liền lạy phục xuống đất.

Sau một lúc trên ngọn Triều Dương yên lặng trở lại không còn một tiếng động.

Nhậm Ngã Hành cười ha hả nói:

- Ta mong rằng ngàn thuở muôn năm vĩnh viễn như ngày...

Lão nói tới đây đột nhiên câm tịt. Lão vận khí để nói thêm

tiếng "hôm nay" nhưng cảm thấy trước ngực co rúm lại không thốt ra được.

Nhậm Ngã Hành giơ tay mặt lên giữ ngực muốn nuốn một búng máu tươi trào lên cổ họng thì thấy đầu óc choáng váng, ánh dương quang phía trước làm cho lóa mắt.

Bọn giáo chúng thấy Nhậm Ngã Hành nói chưa hết câu đột nhiên im bặt đều giật mình kinh hãi, ngửng đầu lên nhìn thấy da mặt lão co rúm lại ra chiều đau đớn đến cùng cực. Người lão lảo đảo rồi té huỵch xuống.

Hướng Vân Thiên la gọi:

- Giáo chủ!

Doanh Doanh cũng kêu lên:

- Gia gia!

Cả hai người cùng chạy đến nâng đỡ.

Nhậm Ngã Hành giãy giụa mấy cái rồi tắt thở.

Xưa nay dù là hào kiệt thánh hiền hay gian tà đại ác chẳng ai tránh khỏi cái chết.

Lệnh Hồ Xung say khướt xuống núi.

Lúc chàng tỉnh rượu thì đã quá nửa đêm và bây giờ chàng mới biết mình đang ở ngoài hoang dã.

Quần đệ tử phái Hằng Sơn ngồi ở phía xa để canh gác.

Lệnh Hồ Xung đầu nhức như búa bổ. Chàng nghĩ tới từ nay trở đi khó có cơ hội được tái ngộ Doanh Doanh bất giác lòng đau như cắt.

Đoàn người chưa về đến ngọn Kiến Tính núi Hằng Sơn đã thiết lập linh vị ba vị sư thái Định Nhàn, Định Tĩnh, Định Dật để tế cáo mối đại thù đã trả xong.

Mọi người nghĩ tới bọn Triều Dương thần giáo sớm muộn gì cũng đến tấn công và sau cuộc chiến sắp tới này là phái Hằng Sơn nhất định sẽ bị tiêu diệt thì trong lòng không khỏi bùi ngùi. Nhưng sau họ nghĩ rằng cuộc thắng bại đã rõ rệt chẳng buồn bận tâm cho mệt trí nên không lo âu gì nữa.

Vợ chồng Bất Giới hòa thượng, Nghi Lâm và Điền Bá Quang bốn người ở chân núi Hoa Sơn đã đi cùng mọi người tương hội rồi cùng trở về núi Hằng Sơn.

Lệnh Hồ Xung liệu trước vợ chồng Bất Giới hòa thượng tất không chịu bỏ con gái tự đưa nhau đi lánh nạn cũng không khuyên can nữa.

Mọi người đều cho là dù có khổ luyện võ công bất quá cũng chỉ giết thêm được mấy tên giáo chúng trong Triều Dương thần giáo là cùng chứ chẳng ích gì cho đại cục nên họ chẳng buồn luyện kiếm pháp nữa. Những người thành tâm ở lại trong am hàng ngày chăm chỉ niệm kinh còn ngoài ra đều đi du ngoạn trên núi.

Giới luật phái Hằng Sơn rất nghiêm. Chiều hôm ban sớm khóa cúng Phật vẫn đều, không đại giải chút nào. Mấy bữa nay đệ tử mới được một phen cởi mở thảnh thơi. Sau mấy hôm bỗng có mười nhà sư lên núi Kiến Tính.

Người đứng đầu đoàn là Phương Chứng đại sư, phương trượng chùa Thiếu Lâm.

Lệnh Hồ Xung đang ở trong am chính rót rượu uống một mình. Chàng vừa uống vừa gõ bàn hát nghêu ngao cho khuây khỏa nỗi lòng. Chàng nghe tin Phương Chứng tới nơi thì trong lòng vừa kinh ngạc vừa vui mừng, vội chạy ra nghênh tiếp.

Phương Chứng đại sư thấy chàng đi chân không chẳng có giày dép chi hết, mặt mũi say rượu đỏ hồng liền mỉm cười nói:

- Cố nhân thấy khách đến vội quá sỏ giày ngược để ra nghênh tiếp nhưng cũng còn nhớ được chuyện sỏ giày, nay Lệnh Hồ Xung chưởng môn chân không kịp sỏ giày đã chạy ra nghênh tiếp thì cách đãi khách còn thành tâm hơn là cổ nhân.

Lệnh Hồ Xung khom lưng thi lễ đáp:

- Phương trượng đại sư pháp giá quang lâm, Lệnh Hồ Xung này không ra xa đón tiếp trong lòng rất lấy làm sợ hãi. Ô kìa cả Phương Sinh đại sư cũng tới a?

Phương Sinh đáp lại bằng một nụ cười.

Lệnh Hồ Xung thấy tám nhà sư kia cũng đều râu tóc bạc phất phơ liền cúi đầu hỏi pháp hiệu thì quả nhiên đều là những vị cao tăng chùa Thiếu Lâm đứng vào hàng chữ Phương.

Lệnh Hồ Xung nghênh tiếp các vị cao tăng vào am mời ngồi xuống bồ đoàn.

Am này trước là nơi tĩnh tu của Định Nhàn sư thái vì thế mà rất tinh khiết không mảy may bụi. Từ khi Lệnh Hồ Xung vào ở đây thì đầy nhà toàn hũ rượu cùng chén cốc rất ngổn ngang.

Lệnh Hồ Xung cả thẹn đỏ mặt hơn nữa đáp:

- Tiểu tử thật là có lỗi. Xin các vị đại sư miễn thứ cho!

Phương Chứng đại sư mỉm cười nói:

- Bữa nay lão tăng đến bái sơn là có điều muốn thương lượng với Lệnh Hồ chưởng môn. Chưởng môn bất tất phải khách sáo.

Nhà sư ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Nghe nói Lệnh Hồ chưởng môn vì muốn bảo vệ phái Hằng Sơn mà không nhận chức Phó giáo chủ Triêu Dương thần giáo, cố nhiên Lệnh Hồ chưởng môn đã gạt bỏ mạng sống ra ngoài không nghĩ gì đến lại cam nguyện cắt đứt dây tơ tình với Nhậm đại tiểu thư, một người bạn đồng tâm sinh tử có nhau. Những

cử động của chưởng môn khiến cho đồng đạo võ lâm vô cùng kính phục.

Lệnh Hồ Xung sửng sốt nghĩ bụng:

- Ta không muốn vì một phái Hằng Sơn mà để liên lụy đến đồng đạo võ lâm nên đã cấm đệ tử bản phái không được tiết lộ tin này ra ngoài để khỏi phiền hà hai phái Thiếu Lâm và Võ Đương đưa người đến viện trợ là có ý tránh một cuộc giao tranh khốc liệt gây nên núi xương, sông máu. Dè đâu Phương Chứng đại sư đã hay tin này rồi.

Chàng đáp:

- Đại sư tán dương như vậy khiến vãn bối càng thêm hổ thẹn. Giữa vãn bối và Nhậm đại tiểu thư ở Triêu Dương thần giáo là việc tư nhân có nhiều liên quan đến nhiều chuyện ân oán không thể một lúc mà nói hết được. Vãn bối bất đắc dĩ mà phải phụ lòng Nhậm đại tiểu thư nay đại sư đã không quở trách lại còn ca ngợi thì vãn bối yên tâm thế nào được?

Phương Chứng đại sư hỏi:

- Lão tăng được tin Nhậm giáo chủ loan truyền sẽ dẫn giáo chúng đến làm khó dễ với quý phái. Hiện nay bốn phái Tung Sơn, Thái Sơn, Hành Sơn và Hoa Sơn đều đã suy vi kiệt quệ. Nếu một phái Hằng Sơn không có ngoại viện mà Lệnh Hồ chưởng môn cũng không phải người tới tệ tự đưa tin thì ra tăng chúng phái Thiếu Lâm đều tham sống sợ chết không hiểu gì đến nghĩa khí giang hồ hay sao?

Lệnh Hồ Xung đứng lên đáp:

- Vãn bối thật không khi nào dám có ý nghĩ như vậy. Ngày trước vãn bối không tự kiểm điểm đã kết giao với nhân vật đầu não ở Triều Dương thần giáo. Bao nhiêu mối họa ngày nay đều do vụ đó mà phát khởi, vãn bối nghĩ rằng:

Mình làm nên tội thì phải gánh lấy, để liên lụy đến toàn phái Hằng Sơn cũng đã đau lòng có lý đâu còn kinh động đại sư cùng Xung Hư đạo trưởng? Giả tỷ hai phái Võ Đương và Thiếu Lâm vì lòng trượng nghĩa kéo đến viện trợ để tổn thất nhân mạng thì vãn bối có muôn thác cũng không đủ đền tội.

Phương Chứng đại sư mỉm cười nói:

- Lệnh Hồ chưởng môn nói vậy là sai. Ma giáo muốn hủy diệt Thiếu Lâm, Võ Đương và Ngũ nhạc kiếm phái là việc xảy ra từ trăm năm trước đây cho đến bây giờ họ vẫn chưa bỏ ý nguyện đó. Kể từ ngày bắt đầu thì lão tăng cũng chưa ra đời, vụ này có liên quan gì đến Lệnh Hồ chưởng môn?

Lệnh Hồ Xung gật đầu đáp:

- Ngày trước tiên sư cũng thường răn dậy, từ cổ chí kim hai phe chính tà chẳng thể nào sống chung được. Cuộc chiến đấu giữa ma giáo cùng các môn phái chính giáo liên miên không bao giờ chấm dứt. Vãn bối kiến thức nông cạn vẫn cho là mỗi bên nhượng bộ một chút là có thể hóa giải được mối xích mích kể ra cũng đúng. Thực tình thì Triêu Dương thần giáo cùng các phái trong chính giáo đấu tranh liên miên không phải chỉ vì thù nghịch muốn giết chết nhau các vị thủ lĩnh cả hai bên đều muốn độc bá võ lâm mà tiêu diệt đối phương. Bữa trước lão tăng cùng Xung Hư đạo trưởng, Lệnh Hồ chưởng môn ba người chúng ta đã thương nghị với nhau trên chùa Huyền Không, chúng ta hiểu rõ Tả chưởng môn phái Tung Sơn lấy việc thống nhất Ngũ nhạc kiếm phái làm khởi điểm cho công cuộc độc bá võ lâm. Cái dã tâm của y là ở chỗ đó.

Nhà sư buông tiếng thở dài chậm rãi nói tiếp:

- Nghe nói ở Triều Dương thần giáo có câu "Muôn năm trường trị, nhất thống giang hồ" gì đó. Họ đã mưu đồ như vậy

thì trong võ lâm còn ngày nào được yên tĩnh? Ta nên biến trên chốn giang hồ đã có môn phái khác nhau thì võ công tất cũng bất đồng. Cả tôn chỉ hành động và sự yêu ghét cũng không giống nhau, việc thống nhất giang hồ chẳng bao giờ thực hiện được.

Lệnh Hồ Xung cho là phải, chàng đáp:

- Lời Phương trượng đại sư nói đúng!

Phương Chứng lại nói:

- Giáo chủ Triều Dương thần giáo đã tuyên bố trong vòng một tháng sẽ kéo nhân mã đến Hằng Sơn giết cho kỳ hết cả con gà con chó cũng không bỏ sót. Lời tuyên bố của y coi nặng bằng non, quyết không canh cải. Hiện giờ những tay cao thủ các phái Thiếu Lâm, Võ Đương, Côn Luân, Nga Mi, Không Động đều đã tụ tập ở dưới chân núi Hằng Sơn.

Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi, nhảy vọt người lên hỏi:

- Ủa! Có chuyện đó ư? Những bậc tiền bối của các môn phái đã đến viện trợ mà vãn bối chẳng hay biết gì hết. Tội thật đáng chết! Không hiểu tại sao phương trượng đại sư lại biết việc Triêu Dương thần giáo muốn đánh Hằng Sơn?

Phương Chứng đáp:

- Lão tăng nhận được thư của một vị tiền bối mới rõ vụ này.

Lệnh Hồ Xung ngơ ngác hỏi:

- Vị tiền bối nào vậy?

Chàng nghĩ rằng Phương Chứng đại sư đứng vào hàng tiền bối cực cao trong võ lâm hiện nay thì còn ai mà đại sư phải kêu bằng tiền bối?

Phương Chứng tủm tỉm cười đáp:

- Vị tiền bối này là một nhân vật nổi danh ở phái Hoa Sơn.

Lão nhân gia đã tuyền dạy kiếm pháp cho Lệnh Hồ chưởng môn đó!

Lệnh Hồ Xung cả mừng reo lên:

- Té ra là Phong thái sư thúc tổ.

Phương Chứng đáp:

- Đúng là Phong tiền bối. Lão nhân gia phái sáu ông bạn đến chùa Thiếu Lâm cho hay hôm ấy Lệnh Hồ chưởng môn đã làm gì và nói gì ở trên ngọn Triêu Dương núi Hoa Sơn. Sáu ông bạn này tuy nói năng díu dó không vỡ vạc nhưng lão tăng lắng tai nghe hồi lâu cũng hiểu rõ hết.

Nhà sư nói tới đây không nhịn được, bất giác mỉm cười.

Lệnh Hồ Xung cũng buồn cười hỏi:

- Phải chăng là Đào Cốc lục tiên?

Phương Chứng đáp:

- Đúng là Đào Cốc lục tiên.

Lệnh Hồ Xung cả mừng nói:

- Vãn bối đến Hoa Sơn rồi muốn tìm vào bái kiến Phong thái sư thúc tổ nhưng gặp nhiều chuyện quá không có lúc nào rảnh để tìm đến được. Vãn bối đã lỡ mất cơ hội vào ra mắt lão nhân gia không ngờ lão nhân gia ngồi trong bóng tối mà hiểu rõ việc bên ngoài.

Phương Chứng nói:

- Phong tiền bối hành động xuất quỷ nhập thần thấy đầu mà chả thấy đuôi. Lão nhân gia đã ẩn cư ở núi Hoa Sơn mà bọn Triêu Dương thần giáo lên núi này hoành hành không úy kỵ gì lão cũng bỏ mặc không chịu ra mặt can thiệp. Dường như Đào Cốc lục tiên náo loạn núi Hoa Sơn bị Phong lão tiền bối bắt giam giữ mấy ngày rồi mới phái bọn họ đưa thư đến chùa Thiếu Lâm.

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Chắc Đào Cốc lục tiên giấu nhẹm vụ bị Phong thái sư thúc tổ bắt được rồi sau chúng nói quanh nói quẩn để thò đuôi ra.

Chàng hỏi tiếp:

- Không hiểu Phong thái sư thúc tổ bảo chúng ta phải làm gì?

Phương Chứng đáp:

- Trong thư Phong lão tiền bối chỉ viết đơn sơ mấy lời nói là sẽ có việc sai người thông tri cho lão tăng. Lão nhân gia còn bảo Lệnh Hồ chưởng môn là đệ tử rất thương yêu của người, yêu cầu lão tăng chiếu cố chọ Thực ra võ công của Lệnh Hồ chưởng môn còn cao thâm gấp mười lão tăng, đó là lão nhân gia dạy quá lời. Có điều phen này bọn Triều Dương thần giáo lên đây thì bọn lão tăng cũng phải hết sức làm cho lão nhân gia được vui lòng.

Lệnh Hồ Xung trong lòng rất cảm kích nói:

- Phương trượng đại sư đã chiếu cố cho văn bối nhiều lần chứ không phải một.

Phương Chứng đáp:

- Không dám! Lão tăng biết việc này đừng nói Phong lão tiền bối có lệnh dĩ nhiên phải tuân hành mà giữa quý phái cùng tệ phái đã có mối liên quan khi nào lão tăng lại tự thủ bàng quang? Huống chi vụ này có quan hệ đến cuộc sinh tử tồn vong của các phái trong chính giáo, một khi Triều Dương thần giáo tiêu diệt được phái Hằng Sơn thì các phái Thiếu Lâm, Võ Đương liệu có yên ổn được chăng? Vì thế bần tăng lập tức gửi thư báo tin các phái đến tụ hội ở núi Hằng Sơn chuẩn bị cùng Triều Dương thần giáo quyết một trận tử chiến.

Lệnh Hồ Xung từ hôm ở ngọn Triều Dương núi Hoa Sơn trở về Hằng Sơn trong lòng chán nản vô cùng. Chàng đã thấy thanh

thế của Triều Dương thần giáo cực kỳ hùng mạnh, phái Hằng Sơn chẳng còn cách nào chống lại được chỉ đợi ngày Nhậm Ngã Hành thống lĩnh quần chúng đến tấn công để đánh liều một trận rồi cùng chết với nhau là hết chuyện.

Tuy có người đưa đề nghị đến hai phái Thiếu Lâm và Võ Đương cầu cứu nhưng Lệnh Hồ Xung chỉ hỏi vắn một câu:

- Dù hai phái Thiếu Lâm và Võ Đương cùng đến cứu viện liệu có thể chống lại được bọn Ma giáo không?

Thế là người đề nghị đành tắc khẩu.

Chàng lại nói thêm:

- Đã không cứu được phái Hằng Sơn thì còn làm phiền lụy cho hai phái Thiếu Lâm, Võ Đương bị tổn thất một số đông cao thủ làm chi?

Thực ra trong thâm tâm chàng không muốn quyết liệt với bọn Nhậm Ngã Hành, Hướng Vân Thiên. Mối tình mật thiết giữa chàng và Doanh Doanh đã thành tuyệt vọng bất giác chàng nẩy ra ý niệm chán đời và cho là cuộc sống không còn thú vị gì nữa thì thà rằng chết đi lại hay hơn.

Bây giờ Lệnh Hồ Xung thấy Phương Chứng chịu lời ủy thác của Phong Thanh Dương đem nhiều nhân mã đến viện trợ thì chàng phấn khởi tinh thần. Tuy nhiên nói về cuộc quyết đấu sinh tử với bọn người Triều Dương thần giáo chàng chẳng thấy hứng thú chút nào.

Phương Chứng lại nói:

- Lệnh Hồ chưởng môn! Kẻ xuất gia lấy đức từ bi làm gốc, lão tăng quyết không phải hạng người ưa chuyện chiến đấu sát phạt. Nếu vụ này có thể đi đến chỗ bãi binh được thì còn gì bằng? Nhưng chúng ta nhường một bước là Nhậm Ngã Hành lại

lấn một bước, chung quy chẳng phải chúng ta không nhường nhịn mà là Nhậm giáo chủ quyết tâm trừ diệt những môn phái về phe chính giáo chúng tạ Ngoài trừ chúng ta ai ai cũng quỳ xuống dập đầu hô câu "muôn năm trường trị, nhất thống giang hồ! A Di Đà Phật!" chẳng còn cách nào khác.

Dưới câu "Thánh giáo chủ muôn năm trường trị, nhất thống giang hồ" mà Phương Chứng thêm vào câu "A Di Đà Phật" nghe rất có vẻ hoạt kê.

Lệnh Hồ Xung không nín được phải phì cười nói:

- Đúng thế! Mỗi khi vãn bối nghe đến câu "Thánh giáo chủ" hay "muôn năm trường trị, nhất thống giang hồ" gì gì đó thì toàn thân ngứa ngáy khó chịu. Thậm chí vãn bối uống 30 bát rượu không say mà chỉ nghe câu muôn năm trường trị, nhất thống giang hồ là không chịu được, đầu nhức mắt hoa ngã lăn ra đương trường.

Phương Chứng tủm tỉm cười nói:

- Câu chúc tụng này của Triều Dương thần giáo thật là tệ hại!...

Lão ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Phong tiền bối ở trên ngọn Triều Dương đã ngó thấy tình trạng Lệnh Hồ chưởng môn mắt hoa đầu váng nên mới phái Đào Cốc lục tiên đưa tới một thiên khẩu quyết về nội công. Phong tiền bối còn dặn lão tăng thay ngài mà truyền thụ cho Lệnh Hồ chưởng môn. Đào Cốc lục tiên lúc nói chuyện khác thì lăng líu không được rõ ràng nhưng khi nhắc tới việc truyền nội công khẩu quyết thì lại rất rành mạch, ai nghe cũng hiểu. Vậy xin mời Lệnh Hồ chưởng môn dẫn đường lão tăng đi vào nội đường để truyền thụ khẩu quyết.

Lệnh Hồ Xung kính cẩn dẫn đường Phương Chứng đại sư đi

vào một gian tĩnh thất.

Đây là Phương Chứng đại sư vâng mệnh Phong Thanh Dương đại diện lão nhân gia để truyền thụ khẩu quyết nên Lệnh Hồ Xung coi nhà sư cũng chính như Phong thái sư thúc tổ thân hành tới nơi.

Chàng quỳ xuống trước mặt Phương Chứng nói:

- Phong thái sư thúc tổ đối đãi với đệ tử ơn nặng bằng non, đức sâu tày biển.

Phương Chứng cũng không khiêm nhượng chi hết, nhận lạy của Lệnh Hồ Xung rồi nói:

- Phong tiền bối rất kỳ vọng ở nơi Lệnh Hồ chưởng môn. Lão tăng mong rằng Lệnh Hồ chưởng môn y theo khẩu quyết mà gia công rèn luyện.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đệ tử xin tuân lệnh!

Phương Chứng đem khẩu quyết ra niệm từng câu một. Lệnh Hồ Xung dụng tâm ghi nhớ.

Thiên khẩu quyết này không dài lắm. Từ đầu đến cuối chỉ có mấy trăm chữ.

Phương Chứng niệm hết một lượt rồi để Lệnh Hồ Xung ghi nhớ lấy. Sau một lúc nhà sư lại niệm lần thứ hai. Cứ tiếp tục như thế tất cả năm lượt, Lệnh Hồ Xung đã thuộc lòng từ đầu đến cuối không trật chữ nào.

Phương Chứng nói:

- Nội công tâm pháp của Phong tiền bối tuy vắn tắt có bấy nhiêu lời nhưng bao hàm đạo lý rộng rãi tinh thâm vô cùng. Chúng ta đã là chỗ thâm giao xin Lệnh Hồ chưởng môn tha thứ cho lão tăng được nói thẳng:

kể về kiếm thuật thì Lệnh Hồ chưởng môn quả đã tinh thâm hơn đời nhưng về nội công thì dường như trước nay chưởng môn chưa chuyên tâm rèn luyện đến chỗ sở trường.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Thực tình về nội công văn bối chưa biết gì. Đại sư đã có lòng chiếu cố, xin gia tâm chỉ điểm cho!

Phương Chứng gật đầu nói:

- Nội công tâm pháp của Phong lão tiền bối và nội công của phái Thiếu Lâm dĩ nhiên khác biệt nhưng võ công thiên hạ tuy đường lối không giống nhau mà cứu cánh chỉ là một. Về căn bản cốt yếu cũng chẳng có gì xa nhau. Lệnh Hồ chưởng môn mà không chê lão tăng là đa sự thì để lão tăng thử giải thích thêm cho.

Lệnh Hồ Xung biết Phương Chứng đại sư là cao nhân số một số hai trong võ lâm hiện nay nếu được lão chỉ điểm thì chẳng khác gì Phong thái sư thúc tổ thân hành truyền thụ. Vả Phong thái sư thúc tổ đã ủy thác việc này cho Phương Chứng thì dĩ nhiên lão nhân gia đã biết rõ nội công nhà sư tinh thâm đến thế nào, chàng vội khom lưng đáp:

- Văn bối xin kính cẩn nghe lời giáo huấn của đại sư!

Phương Chứng nói:

- Không dám!

Rồi đem nội công tâm pháp giải thích và phân tích từng câu.

Nhà sư lại chỉ điểm cách hô hấp vận khí cùng phép thu nạp.

Lệnh Hồ Xung thuộc lòng khẩu quyết chỉ vì chàng có trí nhớ dai nhưng chàng có được Phương Chứng đại sư phân tích rõ ràng mới hiểu rõ những chỗ ảo diệu tinh thâm bao hàm trong từng câu một.

Lệnh Hồ Xung bản tính thông tuệ phi thường mà chàng phải ngẫm nghĩ hàng giờ mới hiểu thấu được những chỗ tinh diệu của mỗi câu khẩu quyết về nội công này. ấy là chàng đã nhờ được Phương Chứng đại sư giải thích rất tường tận khiến chàng nhận thấy ngay chỗ kỳ diệu về môn võ học mà trước nay chàng chưa bước chân vào.

Chàng thở dài nói:

- Phương Chứng đại sư! Mấy năm nay vãn bối lớn mật làm càn trên chốn giang hồ, thật tình chưa hiểu gì đến chỗ mình nông cạn, bây giờ nghĩ tới không khỏi xấu hổ vô cùng. Tuy mạng sống của vãn bối chẳng còn được bao lâu để luyện thành môn nội công tinh diệu của Phong thái sư thúc tổ muốn truyền cho nhưng dường như cổ nhân đã có câu nói:

"Buổi sớm được nghe đạo lý cao siêu rồi đến tối chết cũng đáng đời" gì gì đó, không hiểu có phải là trường hợp của vãn bối chăng?

Phương Chứng đáp:

- Câu đó là "Sớm coi đạo tối chết cũng không đáng tiếc".

Lệnh Hồ Xung nói:

- Phải rồi! Phải rồi! Vãn bối đã nghe tiên sư nói câu này. Ngày nay lại nhờ đại sư chỉ điểm thật chẳng khác kẻ đui mù được mở mắt nhìn rõ cảnh vật. Dù vãn bối không còn ngày giờ rèn luyện cũng lấy làm vui thú vô cùng!

Phương Chứng nói:

- Các môn phái phe chính giáo ta đều đã tụ tập ở khu phụ cận núi Hằng Sơn, chỉ còn chờ Triêu Dương thần giáo đến tấn công là toàn thể mọi người sẽ ra sức bảo vệ cho quý phái được chu toàn, vị tất đã chịu thua họ? Lệnh Hồ chưởng môn hà tất phải buồn rầu chán nản. Môn nội công tâm pháp này không phải chỉ rèn luyện trong mấy năm mà thành tựu được đến nơi nhưng rèn luyện một ngày là lượm được kết quả một ngày, luyện một khắc là được kết quả trong một khắc. Lệnh Hồ chưởng môn nên nhân cơ hội mấy ngày vô sự mà rèn luyện đi! Tiện dịp lão tăng đến bảo sơn quấy nhiễu chúng ta cùng nhau nghiên cứu.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tấm thịnh tình của đại sư khiến vãn bối cả kích không xiết.

Phương Chứng nói:

- Hiện giờ không chừng Xung Hư đạo trưởng cũng đến nơi rồi. Vậy chúng ta trở ra coi!

Lệnh Hồ Xung lật đật đứng dậy đáp:

- Té ra Xung Hư đạo trưởng cũng giá lâm. Vãn bối thật là vô lễ.

Chàng liền cùng Phương Chứng đại sư trở ra nhà ngoài thì thấy trong Phật đường đã thắp đèn lửa sáng trưng.

Hai người vào nội thất nghiên cứu nội công vừa mất bốn giờ. Trời đã về đêm.

Trong Phật đường ba vị lão đạo đang ngồi trên bồ đoàn nói chuyện với bọn Phương Sinh đại sư.

Một trong ba vị chính là Xung Hư đạo nhân vừa thấy Phương Chứng trở ra vội đứng lên thi lễ.

Lệnh Hồ Xung sụp lạy nói:

- Đội ơn đạo trưởng chẳng quản đường xa ngàn dặm tới đây viện trợ. Tệ phái từ trên xuống dưới không biết lấy gì báo đáp.

Xung Hư đạo nhân vội đỡ chàng dậy cười đáp:

- Lão đạo đến đây một lúc rồi, được biết phương trượng đại sư đi cùng Lệnh Hồ tiểu huynh đệ Ở trong nội thất nghiên cứu môn nội công tinh diệu nên không dám kinh động. Tiểu huynh đệ ráng mà luyện lấy môn nội công này chờ Nhậm Ngã Hành đến đây để tỷ đấu với lão làm cho lão phải một phen khiếp đảm.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Môn nội công tâm pháp này tinh thâm vô cùng trong vòng mấy ngày vãn bối không thể nào hiểu được. Vãn bối nghe nói những vị tiền bối các phái Nga Mi, Côn Luân, Không Động cũng đều đến đây, tưởng vãn bối nên đi thỉnh các vị lên núi để cùng nhau thương nghị, sắp đặt kế hoạch. Không hiểu ý kiến của các vị thế nào?

Xung Hư đáp:

- Bọn họ bí mật tới đây để phòng ngừa bọn thám tử dưới trướng của Nhậm ma lão đầu phát giác. Khi đó bọn lão đạo lên núi cũng đều hóa trang để tránh tai mắt của bọn họ nếu không thì làm gì đệ tử của quý phái lại không nhận ra để lên thông báo? Bây giờ số đông kéo lên núi thì e rằng cơ quan sẽ bị bại lộ.

Lệnh Hồ Xung liền nhớ tới lần đầu gặp Xung Hư đạo trưởng lão đã hóa trang làm một lão già cưỡi lừa và có hai hán tử đi theo. Kỳ thực họ đều là những tay cao thủ phái Võ Đương mà khi ấy chàng không nhận ra được chút nào.

Bây giờ chàng nhìn kỹ mới nhận thấy hai vị lão đạo ngồi bên là hai hán tử đã từng đi theo đạo nhân ngày trước và đã tỷ kiếm với chàng.

Chàng liền khom lưng cười nói:

- Hai vị đạo trưởng cải trang rất tài tình, nếu Xung Hư đạo trưởng không nhắc nhở thì vãn bối chẳng thể nhận ra được.

Hai lão đạo này ngày trước đã giả làm người thôn quê, một người gánh củi và một người gánh rau. Cả hai cùng ho sù sụ như mắc bệnh kinh niên mà hiện giờ cả hai đều tinh thần quắc thước. Chỉ có đôi mắt và cặp lông mày là phảng phất như ngày trước.

Xung Hư đạo nhân trỏ vào đạo nhân ngày trước giả làm người đốn củi nói:

- Vị này là Thanh Hư sư đệ.

Đoạn lão trỏ vào đạo nhân ngày trước trá hình làm người bán rau giới thiệu:

- Vị này là sư điệt của lão đạo, đạo hiệu là Thành Cao.

Bốn người nhìn nhau cả cười.

Thanh Hư và Thành Cao đều cất tiếng ca ngợi:

- Kiếm thuật của Lệnh Hồ chưởng môn thật là cao minh.

Xung Hư nói:

- Hai vị sư đệ và sư điệt của lão đạo kiếm thuật không lấy gì làm tinh thâm cho lắm nhưng hồi còn nhỏ tuổi đã ở bên Tây Vực mười mấy năm và mỗi vị học được một kỹ thuật đặc biệt. Một vị chuyên về bố trí các cơ quan. Còn một vị thiện nghề chế thuốc nổ.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Đó là những bản lãnh hiếm có ở đời.

Xung Hư đạo nhân nói:

- Lệnh Hồ huynh đệ! Lão đạo đưa hai vị này tới đây là đã có

dụng ý mong rằng họ sẽ giúp chúng ta làm được một việc lớn.

Lệnh Hồ Xung không hiểu liền nói:

- Hai vị này làm nên đại sự gì?

Xung Hư đáp:

- Lão đạo mạo muội có đem theo một đồ vật đến Bảo Sơn để Lệnh Hồ huynh đệ coi chơi.

Xung Hư là người vui tính xuề xòa không chịu câu nệ như Phương Chứng đại sự Lão kêu Lệnh Hồ Xung bằng Lệnh Hồ huynh đệ, còn Phương Chứng đại sư gọi chàng là Lệnh Hồ chưởng môn ra điều trịnh trọng.

Lệnh Hồ Xung rất đỗi hồ nghi, chàng lăm lăm nhìn xem lão lấy trong bọc ra đồ vật gì.

Xung Hư hiểu ý cười nói:

- Cái này lớn lắm đút vào bọc làm sao được?

Rồi lão bảo Thanh Hư đạo nhân:

- Thanh Hư sư đệ! Sư đệ bảo họ đem vào đây!

Thanh Hư vâng lời đi ngay.

Lát sau đạo nhân dẫn bốn hán tử ăn mặc theo kiểu nông dân. Cả bốn người đều đi chân không và trên vai quẩy một gánh rau.

Thanh Hư giục bốn người:

- Các vị làm lễ tham kiến Lệnh Hồ chưởng môn và phương trượng chùa Thiếu Lâm đi!

Bốn hán tử đều khom lưng thi lễ.

Lệnh Hồ Xung đoán biết bọn này cũng là nhân vật địa vị khá cao trong phái Võ Đương chàng liền kính cẩn đáp lễ.

Thanh Hư lại giục:

- Lấy ra và lắp vào đi!

Bốn hán tử liền nhấc những mớ rau cải phủ bên trên ra. Phía dưới là mấy cái bọc.

Lúc họ mở bọc ra thấy rất nhiều khúc gỗ, đinh ốc, thiết khí và những mảnh dùng làm cạm bẫy. Bốn hán tử hành động rất mau lẹ. Họ lắp những mảnh rời vào thành một cỗ ghế thái sư.

Lệnh Hồ Xung càng lấy làm kỳ tự hỏi:

- Cỗ ghế thái sư này đặt rất nhiều cơ quan phát động, không hiểu có tác dụng gì? Chẳng lẽ đây là một dụng cụ để rèn luyện nội công?

Bốn người lắp đặt ghế xong lại mở hai bọc khác lấy vải bọc và đệm đặt lên cỗ ghế thái sư.

Trong tĩnh thất bỗng hào quang lóe mắt. Vì cỗ ghế này bọc bằng gấm đoạn thêu chín con rồng bằng chỉ kim tuyến. Hình chín con rồng từ trong biển cả bay vọt lên nâng lấy mặt trời.

Bên trái thêu tám chữ "Trung hưng thánh giáo, ơn khắp lê dân".

Mé bên phải thêu tám chữ:

"Muôn năm trường trị, nhất thống giang hồ".

Chín con rồng vàng nhe nanh múa vuốt trông như rồng thật, còn mười sáu chữ thêu bằng chỉ bạc coi rất đẹp mắt.

Mười sáu chữ này đều viết chung quang một vòng tròn đính những hạt minh châu, bảo thạch cùng ngọc bích.

Tòa am đường này trước nay giữ vẻ thanh u nhã nhặn bây giờ đột nhiên châu ngọc sáng ngời coi càng lạ mắt.

Lệnh Hồ Xung vỗ tay reo. Chàng nghĩ tới Xung Hư đạo nhân vừa nói là Thanh Hư đã ở bên Tây Vực học được cách chế tạo cơ quan rất giỏi liền nói:

- Nhậm giáo chủ mà ngó thấy cỗ ghế quý báu này tất phải

ngồi vào rồi cơ quan trong ghế phát động là lão phải mất mạng, có đúng thế không?

Xung Hư hạ thấp giọng xuống đáp:

- Nhậm Ngã Hành ứng biến cực kỳ thần tốc. Trong ghế tuy đặt cơ quan nhưng hắn phát giác có điều không ổn vẫn nhảy ra kịp thì hại hắn thế nào được? Dưới chân cỗ ghế này còn đặt thuốc dẫn thông ra một ống thuốc nổ.

Lão vừa nói câu này Lệnh Hồ Xung cùng chư tăng chùa Thiếu Lâm đều sắc mặt tái mét.

Phương Chứng niệm Phật hiệu:

- A Di Đà Phật!

Xung Hư lại nói:

- Chỗ tuyệt diệu ở cơ quan là có người ngồi vào rồi vẫn không sao cả. Ai ngồi đến cháy tàn nén hương thuốc nổ mới bắt đầu phát động. Nhậm Ngã Hành là người đa nghi, đầu óc lại rất tinh tế. Đột nhiên hắn thấy trên ngọn Kiến Tính có cỗ ghế này nhất định không chịu ngồi ngay mà còn cho một tên thủ hạ ngồi lên trước để thử xem thế nào. Đây là một cỗ ghế thêu rồng vờn mặt trời lại thêu những chữ "muôn năm trường trị, nhất thống giang hồ" gì gì thì bất cứ là ai trong Ma giáo ngoại trừ Nhậm Ngã Hành cũng chẳng dám ngồi lâu. Khi Nhậm Ngã Hành ngồi vào rồi thì nhất định không muốn đứng lên.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Đạo trưởng thiết kế thật chu đáo.

Xung Hư nói:

- Thanh Hư sư đệ lại còn bố trí khác nữa là nếu Nhậm Ngã Hành không chịu ngồi ghế tất lão sai người mở vải bọc cùng lật đệm lên xem để coi bên trong có gì không. Hễ có người đụng

vào cơ quan lập tức phát động. Chuyến này Thành Cao sư điệt đem tới bảo sơn hai vạn cân thuốc nổ, lão đạo e rằng nó phá hoại hết cả phong cảnh linh thiêng của bảo sơn nữa.

Lệnh Hồ Xung trong lòng hồi hộp nghĩ thầm:

- Hai vạn cân thuốc nổ mà có hỏa được dẫn tới làm nổ tung thì ngọc đá đều ra tro hết. Nhậm giáo chủ cố nhiên bị tan thây, Doanh Doanh và Hướng đại ca cũng không thoát nạn mới thật đau lòng.

Xung Hư thấy nét mặt chàng lộ vẻ khác thường liền nói:

- Ma giáo đã rêu rao tận diệt quý phái, cả con gà con chó cũng không bỏ sót. Phái Hằng Sơn bị tiêu diệt rồi tất đến các phái Thiếu Lâm, Võ Đương phải sinh linh đồ thám. Khi ấy mối đại họa không còn cách nào vãn hồi được...

Đạo trưởng buông tiếng thở dài nói tiếp:

- Chúng ta thi hành độc kế này để đối phó với Nhậm Ngã Hành kể ra cũng nham hiểm thái quá nhưng so với lũ ma đầu dụng tâm tiêu diệt các chính phái cũng chưa tàn nhẫn bằng. Vả không dùng độc kế này thì làm sao vãn hồi được tính mạng cho hàng ngàn hàng vạn bạn hữu võ lâm. Đây là một việc bất đắc dĩ mà vẫn phải làm.

Phương Chứng đại sư chắp tay nói:

- A Di Đà Phật! Đức Phật từ bi muốn cứu độ chúng sinh mà phải trừ diệt tà ma vậy nay ta giết chết một tên thất phu mà cứu sống muôn ngàn người, đúng là hành động đại từ bi.

Nhà sư nói mấy câu này sắc mặt rất nghiêm trang, bao nhiêu tăng sĩ và đạo sĩ đều đứng dậy chắp tay để trước ngực, cặp lông mày rũ thấp đồng thanh nói:

- Lời phương trượng đại sư rất hợp lý.

Lệnh Hồ Xung cũng biết là nhà sư nói đúng. Triều Dương thần giáo muốn đến Hằng Sơn giết cho kỳ hết, không để sót một mống thì các phái chính giáo lo mưu đặt chất nổ trừ diệt họ là một việc thiên kinh địa nghĩa, chẳng còn ai bài bác được. Có điều phải giết Nhậm Ngã Hành là một điều mà chàng không muốn. Đối với Hướng Vân Thiên, chàng đã kết nghĩa chi lan mong mình được chết trước y còn đối với Doanh Doanh là người ý trung nhân sống chết có nhau chàng không quan tâm đến nữa.

Lệnh Hồ Xung thấy bao nhiêu con mắt đổ dồn vào nhìn chàng liền trầm ngâm một chút rồi nói:

- Sự việc đã xảy ra thế này, Triều Dương thần giáo bức bách chúng ta vào bước đường cùng tưởng kế hoạch của Xung Hư đạo trưởng là một biện pháp phải giết ít người nhất.

Xung Hư nói:

- Lệnh Hồ huynh đệ nói phải đó! Điều sở nguyện chúng ta là làm thế nào để giết người càng ít càng hay.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Vãn bối nhỏ tuổi, kiến thức nông cạn. Công việc trên núi Hằng Sơn bữa nay xin Phương Chứng đại sư và Xung Hư đạo trưởng chủ trương đại cuộc cho! Vãn bối xin dẫn dắt đệ tử bản phái y kế tuân hành.

Xung Hư nói:

- Bần đạo không dám thế. Lệnh Hồ huynh đệ là chủ nhân ở núi Hằng Sơn. Phương trượng sư huynh cùng bần đạo là khách khi nào dám đoạt chủ vị?

Phương Chứng nói:

- Lệnh Hồ chưởng môn đã có lòng thành thực, đạo huynh bất

tất phải chối từ? Công việc bây giờ là do ba người chúng ta đứng đầu nhưng đạo huynh đứng ra phát lệnh mới mong thành công được.

Xung Hư đạo nhân lại khiêm nhượng mấy câu rồi chịu lời. Lão nói:

- Trên các nẻo đường thông lên núi Hằng Sơn chúng ta đều bố trí lực lượng mai phục rất hùng hậu.

Ngày nào bọn Ma giáo lên núi tấn công tất có tin báo trước. Hôm trước Lệnh Hồ huynh đệ thống lãnh quần hùng lên đánh chùa Thiếu Lâm bọn ta do Tả Lãnh Thiền đặt bày kế hoạch, hắn đã đưa ra kế "không thành"...

Lệnh Hồ Xung ngắt lời:

- Vãn bối gây ra vụ lộn xộn ngày đó đến nay vẫn còn sợ hãi.

Xung Hư cười nói:

- Không ngờ địch thủ hôm qua bữa nay trở thành bạn hữu. Chúng ta lại bày kế không thành tất chẳng ăn thua vì Nhậm Ngã Hành là kẻ đa nghị Theo ý kiến nông cạn của bần đạo thì toàn thể phái Hằng Sơn cứ ở lại trên núi chiến đấu. Hai phái Thiếu Lâm và Võ Đương cũng lựa chọn mấy chục tay cao thủ ứng chiến. Bọn Ma giáo đến tấn công mà Thiếu Lâm cùng Võ Đương không có người đến viện trợ là trái lẽ thường, Nhậm Ngã Hành nhất định đoán ra được có sự giả trá bên trong.

Phương Chứng và Lệnh Hồ Xung đồng thanh:

- Đúng thế!

Xung Hư lại nói:

- Còn ngoài ra các phái Nga Mi, Côn Luân, Không Động bất tất phải lộ diện, cứ ẩn nấp ở trong các sơn động. Khi Ma giáo tấn công chỉ người ba phái Hằng Sơn, Thiếu Lâm, Võ Đương là ra

mặt kháng cự và cần chiến đấu một cách thật sự. Bọn ta phải lựa chọn toàn cao thủ bậc nhất đế giết đối phương càng nhiều càng hay và cố tránh sự tổn thất cho bên mình.

Phương Chứng thở dài nói:

- Triêu Dương rất đông cao thủ mà chuyến này đến đây lại chuẩn bị kỹ càng. Cuộc chiến này chắc hai bên tổn hại nhiều người.

Xung Hư nói:

- Chúng ta tìm một nơi vách núi dựng đứng buộc sẵn nhiều dây sắt dài, khi nào thấy mình không địch nổi thì níu giây chuồn xuống hang sâu khiến địch nhân khó bề truy kích. Nhậm Ngã Hành toàn thắng rồi lại ngó thấy cỗ ghế quý báu này tất hắn nhơn nhơn đắc ý ngồi vào đó là bị thuốc nổ phát động. Dù hắn có bản lãnh nghiêng trời hay chắp cánh cũng chẳng thể bay đường nào cho thoát. Tiếp theo tám nẻo đường lên núi có 32 chỗ đặt địa lôi đồng thời nổ tung thì giáo chúng Triêu Dương giáo chẳng còn cách nào xuống núi được.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Những 32 chỗ đặt địa lôi kia ư?

Xung Hư đáp:

- Đúng thế! Ngày mai Thành Cao sư điệt dậy sớm tìm trong tám nẻo đường lên núi, mỗi nẻo bốn chỗ hiểm yếu để đặt địa lôi. Một khi địa lôi phát nổ là đường xuống núi bị gián đoạn. Bọn Ma giáo lên núi một vạn người sẽ chết đói cả một vạn, hai vạn người cũng chết cả hai vạn. Thế là chúng ta cũng dùng kế hoạch của Tả Lãnh Thiền bịt đường tháo lui nhưng lần này ta không để bọn họ theo đường địa đạo mà thoát thân được.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Lần trước vãn bối ở chùa Thiếu Lâm mà trốn thoát được thật là một điều may mắn bất ngờ.

Chàng chợt nhớ ra điều gì bất giác ồ lên một tiếng.

Xung Hư hỏi:

- Lệnh Hồ huynh đệ coi cách xếp đặt như vậy có chỗ nào không ổn chăng?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Vãn bối nghĩ rằng khi Nhậm giáo chủ lên núi Hằng Sơn ngó thấy chiếc ghế quý báu này dĩ nhiên trong lòng vui sướng nhưng cũng có thể lão lấy làm kỳ ở chỗ tại sao tệ phái lại chế ra bộ ghế đặc biệt và thêu tám chữ "muôn năm trường trị, nhất thống giang hồ" làm chỉ Vãn bối e rằng giáo chủ không hiểu rõ chưa chắc đã chịu ngồi vào để mắc bẫy.

Xung Hư đáp:

- Lão đạo cũng đã nghĩ tới điểm này. Thực ra Nhậm lão ma đầu chịu ngồi vào ghế hay không chưa phải là điều quan hệ. Chúng ta đã ngấm ngầm đặt thuốc dẫn ra ngoài vẫn có thể phát động cho nổ tung. Mấu chốt vụ này là chỗ lão đang nhơn nhơn đắc ý nhìn tám chữ "muôn năm trường trị, nhất thống giang hồ" thì đột nhiên tai vạ xẩy đến tức là được việc cho võ lâm rồi.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Lời đạo trưởng rất có lý.

Thành Cao đạo nhân xen vào:

- Thưa sư thúc! Đệ tử còn có một ý kiến nữa, liệu thi hành được chăng?

Xung Hư cười đáp:

- Sư điệt cứ nói ra để phương trượng đại sư cùng Lệnh Hồ chưởng môn chỉ điểm cho!

Thành Cao nói:

- Đệ tử nghe nói Lệnh Hồ chưởng môn đã có hôn ước với Nhậm đại tiểu thư chỉ vì chính tà khác nẻo mà sinh cản trở. Nếu Lệnh Hồ chưởng môn phái hai vị đệ tử đến ra mắt Nhậm giáo chủ nói là vì lòng tôn trọng đối với Nhậm đại tiểu thư đã tìm thợ khéo đặc biệt chế ra bộ ghế tân kỳ để chờ Nhậm giáo chủ đến ngồi. Mong rằng hai bên bãi chiến, điều đình hòa giải như vậy thì khi Nhậm giáo chủ tới đây bất luận có ưng chịu điều đình hay không nhưng trông thấy ghế cũng không nghi ngờ gì nữa.

Xung Hư vỗ tay cười nói:

- Kế ấy rất diệu! Một là...

Lệnh Hồ Xung lắc đầu ngắt lời:

- Không được!

Xung Hư sửng sốt hỏi ngay:

- Lệnh Hồ huynh đệ có cao kiến gì?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Nhậm giáo chủ muốn giết toàn thể phái Hằng Sơn thì chúng ta dùng trí hay dùng lực để chống chọi cũng được. Giáo chủ đến để giết người, chúng ta đặt thuốc nổ hại lão cũng là hợp lý nhưng vẫn bối quyết không nói dối để lừa gạt họ.

Chàng nói mấy câu này bằng một giọng rất kiên quyết nhất định không canh cải.

Xung Hư nói:

- Hay lắm! Lệnh Hồ huynh đệ là người quang minh lỗi lạc khiến ai nấy đều khâm phục vậy chúng ta cứ thế mà làm. Nhậm lão ma đầu sinh nghi cũng vậy mà chẳng sinh nghi cũng thế. Điều cốt yếu là lão lên Hằng Sơn hại người thì lão phải chịu tai

họa.

Thế rồi mọi người bàn về các chi tiết kháng địch thế nào yểm hộ ra sao, rút lui vào đâu, cả những việc đặt địa lôi, dẫn chất nổ nhất nhất đều có kế hoạch chu đáo.

Xung Hư là người rất cẩn thận. Lão sợ lúc lâm địch người lãnh trách nhiệm phát động chất nổ giữa chừng bị hại nên đặt cả người phụ tá để thi hành trách nhiệm nếu trường hợp bất trắc xảy ra.

Tối hôm ấy Phương Chứng, Xung Hư cùng mọi người ngủ trên ngọn Kiến Tính. Sáng sớm hôm sau dẫn mọi người đi coi địa hình các nơi.

Thanh Hư và Thành Cao phụ trách về việc đặt địa lôi và dẫn thuốc nổ cùng bố trí trạm ngầm để canh gác.

Xung Hư và Lệnh Hồ Xung lựa chọn bốn chỗ tuyệt hiểm đề phòng tháo lui. Phương Chứng, Xung Hư, Lệnh Hồ Xung và Phương Sinh chia nhau phòng thủ bốn nơi không để địch nhân tiến gần vào. Những vị này lại chờ bao nhiêu người cự địch khi rút lui xuống hang sâu hết rồi mới xuống sau cùng và chặt đứt dây sắt để bên địch không truy kích được.

Chiều hôm ấy lại có mấy chục người phái Võ Đương giả làm thương nông, tiều phu hoặc khách hái thuốc lục tục lên núi.

Thanh Hư và Thành Cao đặt địa lôi cùng thuốc nổ rồi lại phái những nữ đệ tử phái Hằng Sơn canh giữ các nẻo đường không cho người ngoài lên núi để phòng ngừa bọn thám tử Triêu Dương giáo lẻn vào do thám cơ mật.

Công cuộc bố trí vất vả suốt ba ngày mới xong đâu vào đấy chỉ còn chờ bọn Triều Dương giáo tới nơi.

Thì giờ thấm thoắt đã hết gần một tháng ai cũng cho là

Nhậm Ngã Hành nói sao làm vậy nhất định không sai hẹn.

Mấy ngày liền bọn Xung Hư, Thanh Hư, Thành Cao rất là bận rộn nhưng Lệnh Hồ Xung lại rất thanh nhàn. Hàng ngày chàng mặc niệm những nội công khẩu quyết do Phương Chứng truyền thụ và luyện tập đúng phép. Chỗ nào không hiểu khẩu quyết chàng lại thỉnh giáo Phương Chứng.

Một hôm về buổi chiều, bọn Nghi Hòa, Nghi Thanh, Nghi Lâm, Trịnh Ngạc, Tần Quyên và các nữ đệ tử phái Hằng Sơn vào kiếm sảnh để rèn luyện kiếm pháp. Lệnh Hồ Xung đứng bên chỉ điểm. Chàng thấy Tần Quyên tuy còn nhỏ tuổi mà lại rất mau hiểu những yếu điểm và kiếm thuật, cất tiếng khen:

- Tần sư muội thật là thông minh! Chiêu này y đã lãnh hội được yếu quyết nhưng...

Chàng nói chưa hết câu thì đột nhiên một cơn đau kịch liệt từ huyệt Đan Điền nổi lên. Lập tức chàng thấy trời đất quay cuồng té lăn xuống đất.

Quần đệ tử hốt hoảng chạy lại nâng đỡ đồng thanh hỏi:

- Chưởng môn sư huynh làm sao vậy?

Lệnh Hồ Xung biết ngay là bị những luồng chân khí dị chủng trong mình lại phát tác, khốn nỗi không nói ra được.

Bọn đệ tử còn đang nhốn nháo bỗng nghe tiếng vỗ cánh phành phạch vang lên. Hai con bồ câu trắng bay thẳng vào sảnh đường.

Quần đệ tử thấy vậy đều bật tiếng la:

- Trời ơi!

Người trong kiệu sao không xuất hiện?

Nguyên phái Hằng Sơn nuôi rất nhiều bồ câu để đưa thợ Ngày trước Định Tĩnh sư thái gặp địch nhân ở Phúc Kiến, Định Nhàn, Định Dật sư thái bị hãm ở Long Tuyền chú kiếm cốc đều dùng chim bồ câu đưa thư để cầu cứu. Hiện giờ hai con bồ câu bay vào sảnh đường là do bọn đệ tử bản phái ở dưới chân núi tung ra. Trên lưng chim đã nhuốm màu đỏ khiến người trông thấy biết ngay là đại địch ở Triêu Dương giáo tấn công tới nơi.

Từ hôm Phương Chứng đại sư, Xung Hư đạo trưởng lên núi Hằng Sơn, quần đệ tử thấy lực lượng viện trợ rất lớn và cách bố trí đâu vào đấy rồi đã hơi yên dạ nào ngờ đến lúc khẩn cấp tối hậu Lệnh Hồ Xung lại bị bệnh cũ phát tác làm cho té xỉu là một vụ ra ngoài ý nghĩ của mọi người khiến ai cũng hoang mang vô cùng.

Nghi Thanh la lên:

- Chi Chất, Nghi Văn! Hai vị sư muội mau đi thông báo cho Phương Chứng đại sư và Xung Hư đạo trưởng hay!

Hai cô vâng mệnh đi liền.

Nghi Thanh lại gọi:

- Nghi Hòa sư tỷ! Xin sư tỷ hồi chuông báo động!

Nghi Hòa vọt mình ra ngoài sảnh đường chạy lên gác chuông. Những tiếng "boong boong" nổi lên. Ba tiếng dài hai tiếng ngắn ngân nga vang dội từ gác chuông truyền ra khắp trái núi. Cả Thông Nguyên cốc, chùa Huyền Không, cửa Hắc Sáo

cùng các am thiền cũng nghe tiếng chuông vọng tới.

Phương Chứng đại sư đã dặn dò từ trước, người nào phụ trách việc đánh chuông báo động khi địch tới nơi thì hồi lên ba tiếng dài, hai tiếng ngắn cho mọi người biết tin. Nhưng tiếng chuông nên đánh hòa hoãn để mọi người biết chừng chứ đừng đánh chuông một cách cấp bách lộ vẻ hoang mang.

Nhưng Nghi Hòa bản tính nóng nảy, pháp danh của y tuy có chữ Hòa mà lúc hành động lại chẳng hòa hoãn chút nào. Tiếng chuông cô đánh lộ vẻ rất cấp bách.

Nhân vật ba phái Hằng Sơn, Thiếu Lâm, Võ Đương lập tức theo cách xếp đặt từ trước chia nhau đến các nơi chuẩn bị đối địch. Vì lẽ muốn tránh giảm bớt số người bị thương vong nên nẻo đường từ chân núi lên đến ngọn Kiến Tính không đặt người canh gác. Thậm chí cửa ngõ đều mở rộng để địch nhân tự do lên núi rồi mới tiếp chiến.

Khi tiếng chuông dừng lại rồi từ đỉnh núi đến chân núi trở lại yên lặng như tờ. Những tay cao thủ các phái Côn Luân, Nga Mi, Không Động đều mai phục ở những nơi rất kín đáo dưới chân núi. Họ phải chờ cho bọn giáo chúng Triêu Dương giáo lên núi hết rồi và có hiệu lệnh mới kéo ra chặn đường tháo lui của bên địch.

Xung Hư đạo nhân vì muốn giữ cho khỏi tiết lộ cơ mật vụ chôn địa lôi ở các nẻo đường lên núi cũng không nói cho các nhân sĩ các phái khác hay.

Nên biết Triều Dương giáo thần thông quảng đại chúng cho bọn gian tế ngấm ngầm nằm vùng trong bọn đệ tử phái Côn Luân để do thám là chuyện rất thường.

Lệnh Hồ Xung nghe tiếng chuông rền biết là Triều Dương giáo kéo đến tấn công mà bụng dưới chàng cơ hồ muôn ngàn

lưỡi dao nhỏ đang đâm loạn xạ khiến chàng đau đớn không chịu nổi phải ôm bụng mà lăn lộn dưới đất.

Nghi Lâm, Tần Quyên khiếp sợ mặt cắt không còn hột máu.

Hai cô chân tay luống cuống chẳng biết làm thế nào.

Nghi Thanh nói:

- Chúng ta hãy nâng đỡ Lệnh Hồ chưởng môn đưa vào Vô Sắc am để chờ xem chủ ý của Phương Chứng đại sư và Xung Hư đạo trưởng quyết định ra sao.

Ngay lúc ấy Vu Tẩu và một vị lão ni cô liền xốc nách Lệnh Hồ Xung đưa chàng vào Vô Sắc am.

Vừa tới cửa am đã nghe dưới chân núi tiếng pháo nổ đì đùng không ngớt. Tiếp theo là tiếng tù và u ú, tiếng trống thùng thùng.

Quả nhiên Triều Dương giáo đã đường hoàng đến đánh.

Phương Chứng đại sư và Xung Hư đạo trưởng được tin Lệnh Hồ Xung bị bệnh cũ lên cơn một cách đột ngột. Hai vị từ trong am lật đật bước ra.

Xung Hư nói:

- Lệnh Hồ huynh đệ! Huynh đệ cứ yên lòng. Bần đạo đã phái Thanh Hư thay mặt cho bần đạo yểm hộ phái Võ Đương rút lui. Còn việc yểm hộ quý phái sẽ do bần đạo phụ trách.

Lệnh Hồ gật đầu để tạ Ơn.

Phương Chứng nói:

- Lệnh Hồ chưởng môn nên lui vào hang sâu trước đi để khỏi phải đụng độ với bên địch e rằng xẩy chuyện bất trắc.

Lệnh Hồ Xung vội đáp:

- Không được! Nhất định không được.... ! Lấy kiếm cho tại

hạ!...

Xung Hư cũng khuyên can mấy lời nhưng Lệnh Hồ Xung nhất định không nghe vì chàng là chủ tể núi Hằng Sơn nên người ngoài không tiện miễn cưỡng.

Đột nhiên tiếng trống và tiếng tù và dừng lại chỉ nghe tiếng reo hò rầm trời.

Bọn giáo chúng hô lớn:

- Thánh giáo chủ muôn năm trường trị, nhất thống giang hồ!

Nghe tiếng hô cũng biết ít nhất là ở miệng bốn, năm ngàn người phát ra.

Phương Chứng, Xung Hư và Lệnh Hồ Xung ba người nhìn nhau mỉm cười.

Nghi Mẫn ôm thanh trường kiếm dâng lên Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung vươn tay ra toan đón lấy nhưng tay chàng không ngớt run bần bật cầm kiếm không vững.

Nghi Mẫn liền đeo kiếm vào lưng chàng.

Bỗng nghe tiếng âm nhạc nổi lên giữa tiếng reo hò mà là thứ âm nhạc rất lọt tai không ra chiều sát phạt.

Mấy người đồng thanh lớn tiếng hô:

- Thánh giáo chủ Triều Dương thần giáo muốn lên ngọn Kiến Tính để tương hội với Lệnh Hồ chưởng môn.

Chính là thanh âm của những vị trưởng lão Triêu Dương giáo đồng thanh phát ra.

Phương Chứng hỏi:

- Triều Dương giáo đã dùng lối tiên lễ hậu binh chúng ta không nên hẹp lượng. Lệnh Hồ chưởng môn! Bây giờ để họ lên núi đã hay sao?

Lệnh Hồ Xung gật đầu.

Giữa lúc ấy chàng lại nổi cơn đau kịch liệt, không biết làm thế nào, chàng đành thử vận nội công tâm pháp của Phong Thanh Dương thử xem sao. Nhưng pháp môn này mới luyện sơ bộ, cách dẫn chân nguyên vào huyệt đan điền hãy còn bạc nhược mà mười mấy luồng chân khí dị chủng trong người chàng lại đang xung đột nhau thì luồng chân khí mới dẫn vào càng tăng thêm phần kịch liệt phỏng có khác gì vung đao tự chém mình càng thêm đau đớn.

Nhưng gặp lúc đau đến cùng cực chàng không kịp suy nghĩ gì tới hậu quả cứ theo đúng phép mà chuyển vận chân khí. Quả nhiên chân khí vào xung kích dữ dội. Bụng dưới chàng bị trúng một chưởng lực về khí công của tay cao thủ nội gia đau đớn cơ hồ không chịu nổi. Nhưng sau một lúc vận chuyển, mười mấy luồng chân khí tựa hồ như những dòng suối nhỏ chảy vào chi lưu, chi lưu đổ vào sông lớn đã theo đường lối mà đi. Tuy chàng vẫn đau đớn kịch liệt nhưng những luồng chân khí không xung đột loạn xà ngầu. Nơi nào bị xung kích chàng đã cảm giác được.

Bỗng nghe Phương Chứng từ từ lên tiếng:

- Chưởng môn phái Hằng Sơn là Lệnh Hồ Xung, chưởng môn phái Võ Đương là Xung Hư đạo nhân, chưởng môn phái Thiếu Lâm là Phương Chứng kính cẩn chờ đại giá của Nhậm giáo chủ ở Triêu Dương thần giáo.

Thanh âm lão tuy không vang dội nhưng từ từ vọng đi xa xuống tận chân núi. Mười mấy vị trưởng lão Triều Dương giáo đã đồng thanh hô lớn thanh âm mới đưa được lên đến ngọn núi còn Phương Chứng chỉ một mình lên tiếng nghe nhẹ nhàng mà thực ra nội lực nhà sư thâm hậu đến trình độ đương thời không ai sánh kịp.

Lệnh Hồ Xung ngấm ngầm vận nội công tâm pháp đã có hiệu quả. Chàng gắng gượng ngồi xếp bằng mắt nhìn xuống mũi. Mũi nhòm trước ngực, tay trái chàng đặt lên ngực, tay mặt dưới bụng theo đúng cách mà Phương Chứng đã truyền thụ cho chàng gia tâm rèn luyện.

Chàng luyện tâm pháp này mới được mấy ngày tuy có Phương Chứng đại sư tận tâm giải thích song công trình tu luyện hãy còn nông cạn. Có điều mười mấy luồng chân khí dị chủng được hướng dẫn theo đường lối và dần dần qui tụ lại. Chàng chẳng chút trễ nải ngưng thần chú ý để dẫn đạo cho những luồng chân khí chu lưu. Ban đầu chàng còn nghe tiếng âm nhạc réo rắt nhưng về sau không nghe thấy gì nữa.

Phương Chứng thấy Lệnh Hồ Xung chuyên tâm luyện công nét mặt nhà sư lộ ra nụ cười khoan khoái, tai nghe tiếng âm nhạc nổi lên rất du dương.

Bọn giáo chúng Triều Dương giáo reo hò:

- Triều Dương thần giáo, thánh giáo chủ văn thành võ đức, ơn khắp lê dân. Đại giá thánh giáo chủ tiến lên núi Hằng Sơn.

Sau một lúc tiếng âm nhạc dần dần đi tới gần.

Đường từ chân núi lên tới ngọn Kiến Tính rất dài. Bọn giáo chúng Triều Dương giáo tuy cước trình mau lẹ nhưng cũng phải hồi lâu tiếng âm nhạc mới đến sườn núi.

Bọn đệ tử chính giáo mai phục khắp nẻo đường trên núi Hằng Sơn đều mắng thầm trong bụng:

- Lão giáo chủ thối tha này phách lối thiệt! Hắn không phải là người chết mà đã thổi kèn đánh trống làm như đưa ma.

Bọn người chuẩn bị nghênh chiến trống ngực đánh thình thình. Ai cũng tưởng bọn Ma giáo đánh từ chân núi đánh lên và

xẩy trường ác đấu. Họ lăm lăm đánh giết một mẻ. Khi bên địch đến đông khí thế mãnh liệt họ sẽ níu dây sắt chuồn xuống hang sâu.

Không ngờ Nhậm Ngã Hành lại sắp đặt hành trang tực hồ đức Hoàng Đế ngự giá tuần dụ Bọn giáo chúng trống dong cờ mở, âm nhạc vang lừng đưa hắn lên núi. Mọi người chẳng những không thấy khoan khoái mà trái lại trong lòng cực kỳ hồi hộp.

Lệnh Hồ Xung sau khi luyện tâm pháp nội công hồi lâu cảm thấy những luồng chân khí dị chủng được hướng dẫn dần dần vào huyệt đan điền rồi bị đè ép. Cơn đau đớn đã giảm đi được phần nửa.

Trong lòng cởi mở chàng nghĩ ngay tới chuyện Nhậm Ngã Hành lên núi liền tự hỏi:

- Nhậm giáo chủ sắp lên tới nơi rồi không hiểu cuộc này sẽ ra sao?

Bỗng chàng "ồ" một tiếng rồi đứng phắt dậy.

Phương Chứng mỉm cười hỏi:

- Lệnh Hồ chưởng môn đã đỡ chưa?

Lệnh Hồ Xung hỏi lại:

- Có phải hai bên đang xẩy cuộc động thủ?

Phương Chứng đáp:

- Họ chưa lên tới nơi.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Thế thì hay lắm!

Chàng rút trường kiếm đánh "soạt" một tiếng. Khi nhìn tới Phương Chứng, Xung Hư thấy hai vị này hãy còn tay không. Nghi Hòa, Nghi Thanh cùng bọn nữ đệ tử đã bày thành mấy

hàng và chuẩn bị lập thành Hằng Sơn kiếm trận. Trường kiếm của bọn họ vẫn còn cài ở sau lưng. Chàng nghĩ tới bọn Nhậm Ngã Hành chưa lên núi mà mình đã vội hoang mang liền nổi lên tràng cười ha hả rồi lại tra kiếm vào vỏ.

Bấy giờ tiếng chuông trống đã ngừng hẳn chỉ còn tiếng đờn, tiếng sáo và những nhạc khí bé nhỏ.

Lệnh Hồ Xung lẩm bẩm:

- Nhậm giáo chủ thật là lắm chuyện! Đại giá lão nhân gia lên núi chỉ có giàn nhạc bé nhỏ được cử mà thôi.

Chàng càng thấy lão lắm chuyện cổ quái, càng ngứa ngáy khó chịu.

Quả nhiên giữa đám tiếng nhạc du dương, bọn giáo chúng Triều Dương giáo sắp hàng đôi đi lên.

Trước mặt mọi người bỗng sáng lòa. Bọn giáo chúng mặc toàn quần áo mới, áo cẩm bào màu lục coi rất diêm dúa, lưng thắt đai bạc càng nổi bật lên.

Đoạn đầu gồm bốn chục người, người nào tay cũng bưng mâm phủ đoạn màu hồng không hiểu trên mâm đựng gì?

Bốn chục người này đều không đeo đao kiếm chẳng hiểu họ giấu binh khí vào đâu?

Bọn giáo chúng bốn chục tên mặc áo gấm lên núi rồi đứng ở phía xa xạ Tiếp theo là một đội hai trăm người đem theo giàn nhạc nhỏ bé. Người nào cũng mặc áo gấm. Đội này không ngớt thổi tiêu đánh đàn. Sau nữa là toán người thổi tù và, đánh trống, đánh đồng la, nạo bạt. Nhưng lúc này những nhạc khí lớn đều dừng lại.

Lệnh Hồ Xung thấy vậy chán nản nghĩ thầm:

- Lúc nữa đánh nhau cũng có tiếng chiêng trống âm nhạc

phụ họa thì thật chẳng khác gì trò hề trên sân khấu.

Bọn giáo chúng Triều Dương giáo đi từng đội một tiến lên. Bọn này theo các "Đường" mà xếp thành hàng. Mỗi đường mặc một mầu áo riêng. Hết đoàn áo vàng đến đội áo mầu lục. Sau đội áo lam là đội áo đen. Cuối cùng là đội áo trắng.

Các đoàn, các đội đều mặc áo gấm thêu hoa coi rất rực rỡ huy hoàng hơn cả bọn kép hát. Có điều lưng người nào cũng thắt đai trắng. Bọn giáo chúng kéo lên núi có đến ba, bốn ngàn người.

Xung Hư nghĩ thầm trong bụng:

- Nếu ta nhân lúc bọn chúng chưa đứng vững mà xông vào đánh giết thì chiếm được phần tiện nghị Nhưng đối phương tại hí lộng quỷ thần cùng giở trò tiên lễ hậu binh mà mình động thủ đột ngột thì không khỏi mang tiếng là người nhỏ nhen.

Lão đưa mắt nhìn Lệnh Hồ Xung thấy nét mặt chàng cười cợt dường như chẳng để ý gì. Còn Phương Chứng thì vẻ mặt thản nhiên như không, chẳng có chi xúc động, lão tự nhủ:

- Nếu mình lộ vẻ hoang mang tất họ cho mình là khiếp nhược.

Giáo chúng các đường chia từng đoàn đâu đứng đó rồi, mười vị trưởng lão cũng lên theo, chia hai bên tả hữu, mỗi bên đứng năm vị.

Đột nhiên tiếng âm nhạc ngừng lại, mười vị trưởng lão đồng thanh hô:

- Triều Dương thần giáo văn thành võ đức, ơn khắp lê dân. Đại giá thánh giáo chủ đã tới nơi.

Liền thấy một cỗ kiệu lớn mầu lam lên núi. Cỗ kiệu này do mười sáu người khiêng. Chúng khiêng đi rất lẹ và bằng bặn không lúc lắc. Coi cỗ kiệu tiến lên núi chẳng khác gì một tay cao

thủ khinh công tuyệt vời nhẹ nhàng lướt tới. Như vậy đủ biết mười sáu tên kiệu phu đều là nhân vật võ công cao không phải tầm thường.

Lệnh Hồ Xung định thần nhìn kỳ thì thấy trong đám kiệu phu có cả Tổ Thiên Thu, Huỳnh Bá Lưu, Kế Vô Thị Giả tỷ Lão Đầu Tử mà người không thấp lùn thì cũng thành tên kiệu phu như bọn Tổ Thiên Thu rồi.

Chàng rất lấy làm tức giận, miệng lẩm bẩm:

- Bọn Tổ Thiên Thu đều là người hào kiệt đương thời vậy mà Nhậm giáo chủ bức bách họ làm tên phu khiêng kiệu. Lão gia coi anh hùng thiên hạ như kẻ tôi mọi thật khiến cho người ta tức giận đến nẻ ruột.

Hai bên khiêng kiệu mỗi bên có một người đi trước. Bên tả là Hướng Vân Thiên bên hữu là một lão già mà Lệnh Hồ Xung đã từng quen mặt.

Lệnh Hồ Xung thấy lão không khỏi sửng sốt. Chàng nhận ra lão là Lục Trúc ông ở trong thành Lạc Dương vì lão đã dạy chàng gảy đàn. Lão kêu Doanh Doanh bằng cô cô khiến chàng tưởng lầm nàng là một bà già. Từ ngày chàng rời khỏi thành Lạc Dương chưa từng gặp lão. Bữa nay không hiểu sao lão lại theo Nhậm Ngã Hành lên ngọn Kiến Tính?

Lệnh Hồ Xung trống ngực đánh thình thình, chàng tự hỏi:

- Sao lại không thấy Doanh Doanh?

Chàng thấy bọn giáo chúng hết thảy đều lưng thắt đai trắng đột nhiên nghĩ ra chuyện gì chàng không khỏi sửng sốt nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ Doanh Doanh thấy phụ thân dẫn giáo chúng lên đánh Hằng Sơn nàng cố can ngăn không được mà tự sát rồi

chăng?

Chàng không nhịn được xông ra hỏi Hướng Vân Thiên:

- Hướng đại ca! Nhậm cô nương đâu?

Hướng Vấn Thiên gật đầu đáp:

- Lệnh Hồ hiền đệ! Hiền đệ mạnh giỏi chứ?

Lệnh Hồ Xung không thấy Hướng Vân Thiên trả lời vào câu hỏi của mình liền hỏi tiếp:

- Nhậm cô nương sao không đến đây?

Hướng Vấn Thiên đáp:

- Chờ lát nữa sẽ hay!

Lệnh Hồ Xung đành trở về chỗ cũ.

Trên ngọn Kiến Tính có đến mấy ngàn người tụ tập mà vẫn yên lặng như tờ.

Cỗ kiệu lớn dừng lại.

Bao nhiêu con mắt đều đổ dồn nhìn vào tấm rèm kiệu chờ Nhậm Ngã Hành bước ra.

Bỗng trong Vô Sắc am có tiếng cười đùa giỡn cợt vọng ra:

- Ngươi đứng dậy nhường chỗ cho ta.

Một người khác đáp:

- Anh em đừng có tranh nhau. Từ lớn chí nhỏ cứ theo lần lượt mà ngồi. Đây là cỗ ghế Cửu Long bảo ủy.

Đây là thanh âm Đào Hoa Tiên và Đào Chi Tiên.

Phương Chứng, Xung Hư, Lệnh Hồ Xung thấy vậy đều kinh hãi biến sắc. Không ai hiểu bọn Đào Cốc lục tiên đã lẻn vào Vô Sắc am từ lúc nào mà đang tranh nhau ngồi lên cỗ Cửu Long bảo. Ai ngồi lâu trên cỗ ghế này là cơ quan phát động thuốc dẫn ra đến đống chất nổ thì làm thế nào?

Xung Hư hốt hoảng chạy vào trong am.

Lão lớn tiếng quát:

- Đứng dậy ngay! Cỗ ghế này dành riêng cho Nhậm giáo chủ Triêu Dương thần giáo. Các vị không ai được ngồi.

Thanh âm Đào Cốc lục tiên ở trong am lại vọng ra. Bọn họ thi nhau mỗi người một câu:

- Sao lại không ngồi được? Ta cứ ngồi xem sao?

- Ngươi đứng dậy đi nhường chỗ cho ta!

- Cỗ ghế này ngồi sướng lắm vừa êm vừa nẩy lên tựa hồ như ngồi lên đít một người béo ị.

- Ngươi ngồi lên đít người béo ị đấy ư?

Lệnh Hồ Xung biết rằng nếu Đào Cốc lục tiên tranh nhau vào ghế Cửu Long mỗi người một lúc là khiến cho cơ quan phát động dẫn đống thuốc nổ hàng mấy vạn cân chôn dấu ở trong Vô Sắc am. Đống thuốc đó mà nổ tung thì Triều Dương giáo cùng quần hào ba phái Thiếu Lâm, Võ Đương, Hằng Sơn bị cháy thành tro hết. Ban đầu chàng muốn xông vào trong am để ngăn trở bọn họ nhưng không hiểu chàng nghĩ sao mà trong thâm tâm tựa hồ lại mong cho đống thuốc nổ tung.

Chàng nghĩ thầm trong bụng:

- Doanh Doanh đã chết rồi thì ta cũng chẳng sống làm chi nữa. Chỉ trong chớp mắt hết thảy mọi người đều chết sạch. Thế là hết chuyện.

Chàng liếc mắt nhìn ra bỗng chạm phải ánh mắt của Nghi Lâm. Cô đang chú ý nhìn chàng. Nhưng nhỡn quang cô vừa đụng vào tia mắt Lệnh Hồ Xung lập tức cô nhìn ra chỗ khác.

Lệnh Hồ Xung lẩm bẩm:

- Nghi Lâm tiểu sư muội cũng bị nổ tan không còn mảnh

xương há chẳng đáng tiếc? Nhưng con người ta ai là không chết? Dù bữa nay mọi người đều bình yên nhưng sau đây một trăm năm thì ở trên ngọn Kiến Tính này bao nhiêu người bây giờ hiện ở đây khi đó cũng biến thành đống xương trắng rồi.

Lại nghe bọn Đào Cốc lục tiên tiếp tục tranh nhau mỗi người nói một câu:

- Ngươi đã ngồi hai lần rồi mà ta chưa được ngồi lần nào.

- Lần đầu ta vừa ngồi vào đã bị kéo xuống, cái đó không kể. Trời ơi! Làm gì thế này?

- Ồ! Ta có một ý kiến là sáu anh em cùng ngồi vào một lúc thử xem có được không?

- Tuyệt diệu! Thật là tuyệt diệu! Nào ngồi cả vào đi! Ha ha!...

- Ngươi ngồi trước đi!

- Ngươi ngồi trước để ta ngồi lên trên!

- Người lớn phải ngồi trên, người nhỏ tuổi ngồi xuống dưới.

- Không được! Người lớn tuổi dĩ nhiên phải ngồi trước. Ai càng ít tuổi càng ngồi trên cao.

Phương Chứng đại sư thấy nguy cơ sắp xẩy ra trong khoảnh khắc mà không thể lấy lời khuyên giải bọn Đào Cốc lục tiên được vì sợ làm tiết lộ cơ quan. Nhà sư liền đi lẹ vào điện lớn tiếng hô:

- Các vị quý khách ở ngoài không được làm huyên náo hoặc la lối om sòm.

Nhà sư nói câu sau cùng đã vận nội công tối cao vô thượng của phái Thiếu Lâm kêu bằng:

"Kim cương thiền sư tử hống" đó là một luồng kình lực nội gia lại nhằm đúng vào Đào Cốc lục tiên phun tới.

Xung Hư đạo trưởng cũng bị choáng óc cơ hồ té xỉu.

Đào Cốc lục tiên đồng thời mê man bất tỉnh.

Xung Hư cả mừng, lão động thủ nhanh như gió kéo xác người trên ghế xuống rồi điểm huyệt vào bọn chúng lại lôi từng người xuống đặt vào gầm bàn thờ Đức Quan âm.

Lão lại lắng tai nghe bên chiếc ghế Cửu Long thì chưa thấy tiếng gì khác lạ, trong bụng mới mừng thầm nhưng cũng phải một phen hú vía trán toát mồ hôi. Nếu Phương Chứng chỉ chậm trong khoảnh khắc không hạ được bọn Đào Cốc lục tiên để họ ngồi yên trên ghế thì trong giây lát bỗng thuốc nổ tung lên là mọi người đều chết hết.

Xung Hư cùng Phương Chứng sóng vai đi ra, đồng thanh nói:

- Mời Nhậm giáo chủ vào am dùng trà.

Tấm rèm kiệu vẫn không lay động, thủy chung trong kiệu vẫn không thấy động tĩnh gì.

Xung Hư đạo nhân tức giận nghĩ thầm:

- Lão ma đầu này làm phách dữ ả Phương Chứng cùng ta và Lệnh Hồ chưởng môn là ba người hiện nay có địa vị tôn cao trong võ lâm đứng đây chờ hắn bấy lâu mà hắn cũng không thèm ngó tới.

Giả tỷ trong chiếc ghế Cửu Long không bố trí cơ quan mai phục thì lão đã cầm trường kiếm xông lại khều rèm kiệu lên để cùng Nhậm Ngã Hành động thủ rồi.

Xung Hư nhắc lại một lượt nữa, trong kiệu vẫn không có tiếng người đáp.

Hướng Vân Thiên khom lưng ghé tai vào bên kiệu để nghe chỉ thị của người ngồi trong kiệu. Hắn gật đầu luôn mấy cái rồi đứng thẳng lên nói:

- Nhậm giáo chủ ở Triều Dương thần giáo nói là thấy Phương

Chứng đại sư phái Thiếu Lâm và Xung Hư đạo trưởng phái Võ Đương là hai bậc tiền bối trong võ lâm đứng chờ ở đây thật lấy làm áy náy không dám nhận cuộc tham kiến của hai vị. Để sau này Nhậm giáo chủ sẽ thân hành đến chùa Thiếu Lâm và núi Võ Đương xin chịu tội.

Phương Chứng và Xung Hư đều hắng dặng một tiếng. Hai vị cùng biết rằng lời nói của Nhậm Ngã Hành tuy ra chiều rất khiêm cung mà trên thực tế thì hắn có ý nói là ngày sau sẽ lên quét sạch phái Thiếu Lâm và phái Võ Đương.

Hướng Vấn Thiên lại nói:

- Nhậm giáo chủ nói là bữa nay ngài lên núi Hằng Sơn chỉ vì muốn có cuộc tương hội với Lệnh Hồ chưởng môn. Hơn nữa giáo chủ xin mời một mình Lệnh Hồ chưởng môn vào trong am để ra mắt.

Hướng Vân Thiên nói rồi giơ tay ra hiệu.

Lập tức mười sáu tên kiệu phu khiêng thẳng vào am và đạt kiệu xuống trước Quan âm đường.

Hướng Vân Thiên và Lục Trúc ông cũng theo kiệu tiến vào. Nhưng hắn lại cùng bọn kiệu phu lùi ra ngay. Thế là trong am chỉ còn lại một kiệu mà thôi.

Xung Hư bụng bảo dạ:

- Vụ này tất có điều chi ngoắt nghéo. Không hiểu trong kiệu họ bố trí cơ quan gì?

Lão đưa mắt nhìn Phương Chứng và Lệnh Hồ Xung.

Phương Chứng là người tâm địa chất phác không tài ứng biến, lão không biết làm thế nào cho phải, nét mặt lộ vẻ bâng khuâng.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Nhậm giáo chủ đã muốn ra mắt một mình vãn bối vậy xin hai vị chờ ở đây một chút!

Xung Hư khẽ nói:

- Lệnh Hồ huynh đệ hãy coi chừng!

Lệnh Hồ Xung gật đầu rảo bước tiến vào trong am.

Vô Sắc am là một căn nhà ngói nhỏ, trong quan âm đường nếy có người nói rõ là người đứng ngoài cũng nghe tiếng.

Bỗng thấy Lệnh Hồ Xung nói:

- Vãn bối là Lệnh Hồ Xung xin bái kiến Nhậm giáo chủ!

Triều Dương Giáo Chủ bây giờ là ai ?

Sau thanh âm của Lệnh Hồ Xung, những người bên ngoài không nghe tiếng Nhậm Ngã Hành đáp lại.

Tiếp theo Lệnh Hồ Xung đột nhiên la lên một tiếng "úi chà".

Xung Hư giật mình kinh hãi. Lão sợ Lệnh Hồ Xung đã gặp độc thủ của Nhậm Ngã Hành, lão khân chân bước ra toan xông vào trong am để viện trợ cho chàng nhưng rồi lão nghĩ bụng:

- Kiếm thuật của Lệnh Hồ huynh đệ rất đỗi tinh thâm. Trên đời hiện nay không ai bì kịp. Lúc y tiến vào am đã mang theo trường kiếm tưởng không đến nỗi mới một chiêu đầu đã bị lão ma đầu kiềm chế. Nhưng nếu bất hạnh y đã gặp phải độc thủ của lão ta thì ta có tiến vào động thủ cũng không cứu viện được y. Nhậm lão ma đầu mà không giết được Lệnh Hồ huynh đệ là hay hơn hết bằng không cũng cứ để một mình y ở trong Quan âm đường. Lão ma đầu ngồi vào ghế Cửu Long. Ta mà xông vào lại làm hư việc lớn.

Trong lúc nhất thời lòng lão thắc mắc không yên nghĩ thầm:

- Không chừng hiện giờ Nhậm lão ma đầu đã ngồi vào ghế Cửu Long được một lúc rồi làm phát động thuốc dẫn thì ngọn Kiến Tính này sắp bị nổ tung mất đi một nửa. Nếu bây giờ ta trốn tránh ngay thì không khỏi mang tiếng là người khiếp nhược đồng thời bọn Hướng Vấn Thiên khám phá ra lập tức lên tiếng cảnh cáo thì việc sắp thành công mà lại hỏng. Trường hợp thuốc nổ đã bắt đầu phát tác thì thân thủ mau lẹ đến đâu cũng

không né tránh cho kịp được. Vậy biết làm thế nào?

Nguyên Xung Hư đã bố trí kế hoạch rất chu đáo. Lão tính Triều Dương giáo đánh lên núi phải tiếp chiến cách nào, rút lui làm sao?

Lão tính cả đến vụ Nhậm Ngã Hành lúc ngồi vào ghế Cửu Long thì người ba phái Thiếu Lâm, Võ Đương, Hằng Sơn đều đã lui xuống hang sâu. Không ngờ Triều Dương giáo lên núi rồi lại chẳng động thủ. Chúng còn dùng cách tiên lễ hậu binh gì gì nữa. Thế rồi Nhậm Ngã Hành lại muốn Lệnh Hồ Xung một mình ở trong am cùng lão tương hội. Đó là những diễn biến ra ngoài sự tiên liệu của Xung Hư.

Xung Hư tuy lắm mưu nhiều kế mà lúc này cũng lâm vào tình trạng khẩn trương, luống cuống.

Phương Chứng đại sư cũng biết là cục diện cực kỳ khẩn cấp. Nhà sư cũng rất hồi hộp về sự yên nguy của Lệnh Hồ Xung. Có điều nhà sư dày công tu dưỡng lại đầu óc thông suốt, nh sư coi sống chết vinh nhục, họa phúc, thành bại là chuyện thường. Mọi việc nhà sư đều cho con người mưu sự là một chuyện còn việc thành hay bại là ở lòng trời. Kết quả mọi việc đi tới đâu là ở trong cõi mênh mang sắp đặt chứ không thể dùng sức người để miễn cưỡng cầu cho thành tựu. Vì thế mà tuy trong lòng nhà sư băn khoăn nhưng cũng lạnh lùng tới đây hay đó. Dù chất nổ có nổ tung cho mọi người tan xác thì cũng là một cách viên tịch chứ chẳng có chi đáng ngại.

Vụ đặt cơ quan chất nổ vào chiếc ghế Cửu Long là một hành động cực kỳ cơ mật, ngoài Phương Chứng, Xung Hư chẳng một ai hay. Bao nhiêu nhân vật ba phái Hằng Sơn, Thiếu Lâm, Võ Đương chờ cho Nhậm Ngã Hành và Lệnh Hồ Xung ở trong Vô Sắc am đi đến chỗ to tiếng động thủ là mọi người rút kiếm để

chém giết bọn giáo chúng Triêu Dương giáo.

Xung Hư đứng ngoài canh gác hồi lâu vẫn không nghe thấy trong am có động tĩnh gì. Lão liền vận động nội công chú ý lắng tai nghe thì dường như Lệnh Hồ Xung đang nói chuyện bằng một thanh âm rất nhỏ nhẹ với đối phương.

Lão mừng thầm nghĩ bụng:

- Hay quá! Lệnh Hồ huynh đệ vẫn bình yên. Không có chuyện gì xẩy đến với y cả.

Vì lão mừng quá mà phân tâm, nội công không vận động được đến chỗ tinh thuần nên trong lúc nhất thời không nghe thấy gì nữa.

Lão lại hồi hộp bụng bảo dạ:

- Vừa rồi có lẽ tại mình tâm nguyện như vậy mà nghe thấy thế chứ chưa chắc đã đúng là thanh âm Lệnh Hồ Xung. Nếu không thế thì sao bây giờ lại không nghe thấy gì nữa.

Sau một lúc bỗng nghe Lệnh Hồ Xung cất tiếng gọi:

- Hướng đại ca! Mời đại ca vào đưa Nhậm giáo chủ ra khỏi am.

Hướng Vân Thiên đáp:

- Xin vâng!

Rồi hắn dẫn mười sáu tên kiệu phu cùng Lục Trúc ông tiến vào Vô Sắc am.

Cỗ kiệu phu mầu lam lại khiêng ra đứng bên ngoài, bọn giáo chúng khom lưng đồng thanh hô:

- Cung nghinh đại giá của thánh giáo chủ.

Cỗ kiệu khiêng ra đến chỗ cũ thì đặt xuống.

Hướng Vân Thiên nói:

- Hãy đem lễ vật của thánh giáo chủ dâng lên kính tặng

phương trượng đại sư chùa Thiếu Lâm đi.

Lập tức hai tên giáo chúng mặc áo gấm bưng hai chiếc mâm đưa đến trước mặt Phương Chứng đại sư dâng lên.

Phương Chứng thấy trên một mâm đặt một chuỗi niệm châu còn chiếc mâm thứ hai là một bộ cổ kinh sao ra. Ngoài phong bì viết bằng chữ phạn.

Phương Chứng biết đây là pho Pháp Hoa Kinh bất giác vui mừng khôn tả.

Nguyên nhà sư nghiên cứu tinh thâm Phật pháp. Về kinh Pháp Hoa nhà sư thuộc làu nhưng chỉ được bản dịch ra chữ Trung Hoa của một vị cao tăng đời Đông Tấn là Cưu Ma Lạ Trong pho đó có nhiều chỗ nan giải nên nhà sư bình thời khao khát được bản nguyên văn bằng chữ Phạn để đem đối chứng.

Phương Chứng đã tìm khắp Trung Nguyên mà không đâu có. Bây giờ nhà sư thấy pho kinh này thì dĩ nhiên nỗi hân hoan không bút nào tả xiết.

Phương Chứng đại sư chắp hai tay để trước ngực khom lưng nói:

- A Di Đà Phật! Nay lão tăng mà được pho kinh quý báu này thì lòng cảm kích không biết đến thế nào mà nói.

Phương Chứng kính cẩn đưa hai tay ra đỡ lấy bộ Pháp Hoa Kinh bằng Phạn văn rồi lại lấy chuỗi hạt châu, lão nói:

- Bần tăng xin kính đa tạ Nhậm giáo chủ đã ban cho rất hậu không biết lấy gì báo đáp.

Hướng Vấn Thiên đáp:

- Tệ giáo chủ có nói là bản giáo có chỗ vô lễ đối với anh hùng thiên hạ. Thế mà phương trượng đại sư lại không quở trách đủ khiến cho tệ giáo cảm kích vô cùng.

Đoạn hắn quay lại nói:

- Hãy đem lễ vật của Thánh giáo chủ kính tặng chưởng môn đạo trưởng phái Võ Đương đi!

Hai tên giáo chúng mặc áo gấm khác vâng lệnh bưng hai cái khay đến trước mặt Xung Hư đạo nhân khom lưng dâng lên.

Hai người này chưa tới gần Xung Hư đạo trưởng đã nhìn thấy trên một cái khay đặt ngang thanh trường kiếm.

Khi hai người tới gần lão ngưng thần nhìn lại thì thấy vỏ kiếm mầu lục đã loang lổ. Nguyên đây là một thanh cổ kiếm trên mặt lấy tơ đồng khảm vào thành hai chữ triện:

"Chân võ".

Xung Hư vừa nhìn rõ không nhịn được la lên một tiếng:

- Úi chà!

Lão biết tổ sư phái Võ Đương là Trương Tam Phong tiên sư thường dùng thanh bội kiếm tên gọi "Chân võ kiếm".

Chân võ kiếm trước nay là báu vật chấn sơn của phái Võ Đương. Hơn tám chục năm qua phái Võ Đương bị mấy trưởng lão cao thủ ở Triêu Dương giáo đến tập kích lấy mất Chân võ kiếm và pho "Thái Cực quyền kinh", thủ thư của Trương Tam Phong.

Khi ấy diễn ra một trường ác đấu. Phái Võ Đương chết mất ba tay hảo thủ hạng nhất nhưng giết được của đối phương năm vị trưởng lão. Có điều thanh cổ kiếm và pho kinh kia chưa đoạt lại được.

Đây là một sự sỉ nhục lớn tự cổ chí kim cho phái Võ Đương. Hơn tám chục năm trời mỗi đời chưởng môn lúc lâm chung đều để lại lời di huấn là phải cố gắng đoạt lại pho kinh cùng thanh kiếm kia về. Nhưng Hắc Mộc Nhai phòng bị rất thâm nghiêm.

Nhất là mấy chục năm gần đây uy thế lại cực kỳ thịnh vượng nên phái Võ Đương đã nhiều lần hoặc đánh lén hoặc ra mặt tranh đấu mà đều đi không về rồi chẳng lấy lại được báu vật mà mỗi lần còn mất thêm mấy mạng trên Hắc Mộc Nhai nữa.

Không ngờ thanh kiếm này lại xuất hiện bữa nay ở trên ngọn Kiến Tính.

Xung Hư lại ngước mắt nhìn sang cái khay bên kia trên khay hiển nhiên là một bộ sách mỏng viết tay. Giấy pho sách này đã biến thành mầu vàng, ngoài bìa đề bốn chữ "Thái cực quyền kinh".

Xung Hư đạo nhân ở núi Võ Đương đã được nhìn thấy nhiều pho sách thủ bút của Trương Tam Phong tổ sư còn để lại. Bây giờ lão nhận thấy pho Thái cực quyền kinh đúng là bút tích của Trương tổ sư.

Hai tay lão phát run cầm lấy đốc kiếm, rút ra một nửa đã thấy hàn khí lạnh buốt xông vào mặt. Lão hiểu ngay những năm cuối cùng của Trương Tam Phong kiếm thuật như thần. Trương tổ sư ít khi sử kiếm. Lúc nào tổ sư bị bức bách phải cùng người động thủ thì chỉ dùng thanh thiết kiếm hay mộc kiếm bình thường mà thôi.

Còn thanh Chân võ kiếm là thứ khí giới hồi trung niên tổ sư dùng để quét sạch quần tà oai danh lừng lẫy trong chốn giang hồ không thấy đâu nữa. Có thể thanh bảo kiếm này đã bị Nhậm Ngã Hành lấy cắp mất rồi.

Xung Hư lại lật cuốn Thái cực quyền kinh ra coi thì quả nhiên đúng là thủ bút của Trương Tam Phong tổ sư không sai chữ nào.

Xung Hư lại đặt cuốn kinh vào trong khay quỳ phục xuống đất nhìn pho kinh và thanh cổ kiếm dập đầu lạy tám lạy.

Đoạn lão đứng dậy nói:

- Nhậm giáo chủ khoan hồng đại lượng khiến cho di vật của tổ sư phái Võ Đương lại trở về chùa Chân Võ. Xung Hư này có tan xương nát thịt cũng khôn bề báo đáp.

Lão đón lấy pho kinh và thanh kiếm trong lòng xúc động vô cùng hai tay bần bật run lên không ngớt.

Hướng Vân Thiên nói:

- Tệ giáo chủ còn dặn:

Ngày trước tệ giáo có điều đắc tội với phái Võ Đương, lão nhân gia rất lấy làm hổ thẹn. Bữa nay Ngọc Bích trở về nước Triệu vẫn mong phái Võ Đương vui lòng lượng thứ cho.

Xung Hư đáp:

- Nhậm giáo chủ dạy quá lời!

Hướng Vấn Thiên lại nói:

- Hãy đem lễ vật của thánh giáo chủ tặng cho Lệnh Hồ chưởng môn đi.

Phương Chứng cùng Xung Hư nghĩ thầm trong bụng:

- Nhậm giáo chủ đã đưa hậu lễ tặng chúng ta không hiểu lão còn tặng cho Lệnh Hồ Xung chưởng môn lễ vật gì quý giá.

Bỗng thấy lần này có đến hai chục tên giáo chúng mặc áo gấm. Trong tay mỗi tên đều bưng một chiếc khay tiến thẳng đến trước mặt Lệnh Hồ Xung. Trên khay bày đủ thứ nào áo bào, nào mũ, nào giày, nào hồ rượu nào chung trà đủ thứ dụng cụ thường ngày. Tuy là những đồ rất tinh xảo nhưng chẳng có chi kỳ lạ.

Đến hai chiếc khay sau cùng đặt một cây ngọc tiêu và một cây cổ cầm là trân quý hơn hết. Nhưng so với lễ tặng Phương Chứng va Xung Hư thì khác hẳn.

Lệnh Hồ Xung chắp tay nói:

- Vãn bối xin đa tạ.

Rồi chàng sai Vu Tẩu phái Hằng Sơn lại thu lấy lễ vật.

Hướng Vấn Thiên nói:

- Tệ giáo chủ có lời từ tạ chuyến này lão nhân gia chưa lên núi Hằng Sơn mà để các vị phải phiền nhiễu trong lòng rất áy náy. Mỗi vị sư thái xuất gia ở phái này đều xin kính tặng một bộ áo mới, một thanh trường kiếm. Còn mỗi vị sư tỷ, sư muội tục gia thì tặng đồ trang sức và một thanh trường kiếm. Mong các vị vui lòng thu nhận. Tệ giáo chủ lại mua ba ngàn mẫu ruộng tốt ở dưới chân núi Hằng Sơn để cúng vào Vô Sắc am. Bây giờ tại hạ xin cáo từ.

Hắn dứt lời liền nhìn Xung Hư, Phương Chứng và Lệnh Hồ Xung xá dài rồi trở gót đi ngay.

Xung Hư cất tiếng gọi:

- Hướng Vân Thiên!

Hướng Vân Thiên quay lại cười hỏi:

- Trưởng lão có điều chi dạy bảo?

Xung Hư đáp:

- Bần đạo được quý giáo chủ ban cho rất hậu. Bần đạo nghĩ rằng không có công trạng gì mà hưởng lộc trong lòng rất áy náy. Chẳng hiểu.... chẳng hiểu.... chẳng hiểu...

Lão nói liền ba câu "chẳng hiểu" rồi dừng lại. Lão định hỏi:

"Chẳng hiểu quý giáo có dụng ý gì?" nhưng không thốt ra lời.

Hướng Vân Thiên tươi cười chắp tay nói:

- Vật trả về cố chủ là lẽ đương nhiên hà tất đạo trưởng phải băn khoăn?

Rồi hắn quay lại quát thuộc hạ:

- Giáo chủ lên đường đó!

Lập tức âm nhạc lại nổi lên.

Mười vị trưởng lão mở đường. Mười sáu tên kiệu phu khiêng cỗ kiệu mầu lam đi xuống núi. Theo sau là đội tù và, đội đánh trống và đội nhạc bé nhỏ. Sau nữa là giáo chúng các đường theo sắc phục chia thành toán trước toán sau đúng thứ tự đi xuống.

Xung Hư và Phương Chứng đều đưa mắt nhìn Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Vì lý do gì Nhậm giáo chủ lại thay đổi ý kiến chỉ có chàng là biết mà thôi.

Nhưng Lệnh Hồ Xung nét mặt vừa lộ vẻ vui mừng vừa ra chiều thương cảm. Bên tai nghe bọn giáo chúng Triều Dương giáo vừa đi vừa nổi nhạc một lúc rồi im bặt. Những câu xưng hô "Muôn năm trường trị, nhất thống giang hồ" cũng không nghe thấy nữa. Thật là lúc đến họ đã diễu võ dương oai mà lúc ra đi thì cuốn cờ im trống.

Xung Hư không nhịn được nữa, cất tiếng hỏi:

- Lệnh Hồ chưởng môn! Nhậm giáo chủ đột nhiên ra ơn huệ cho chúng ta chắc là vì nể mặt của chưởng môn. Không hiểu.... không hiểu...

Lão định nói:

"Không hiểu Nhậm giáo chủ đã nói chuyện gì với Lệnh Hồ chưởng môn?". Nhưng lão lại nghĩ rằng nếu Lệnh Hồ Xung muốn cho biết nguyên nhân thì tự ý chàng nói ra bằng chàng đã muốn giấu thì có hỏi cũng vô ích nên lão chỉ nói hai câu "không hiểu" rồi ngừng lại.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Xin hai vị tiền bối lượng thứ chọ Vừa rồi vãn bối đã chịu lời Nhậm giáo chủ phải tạm thời giữ kín chuyện. Sự thực thì trong vụ này cũng chẳng có điều chi bí ẩn. Sau này hai vị sẽ biết.

Phương Chứng đại sư cười ha hả nói:

- Thế là một đường đại họa tiêu tan một cách vô hình, thật là vạn phúc cho võ lâm. Xem chừng bữa nay cử chỉ của Nhậm giáo chủ đối với các phái chính giáo ta thiệt không có ý thù nghịch. Nạn kiếp sát võ lâm được giải quyết một cách êm đẹp thật là đáng mừng.

Xung Hư không còn cách nào do thám cho biết được nguyên do vụ này trong lòng ngứa ngáy khó chịu nhưng lão nghe Phương Chứng nói rất là hợp lý liền lên tiếng:

- Chẳng phải bần đạo quá lo xa nhưng Triêu Dương giáo ngụy kế đa đoan vậy chúng ta phải coi chừng mới được. Biết đâu Nhậm giáo chủ chẳng vì biết rõ chúng ta đã chuẩn bị làm cho chất nổ phát động nên cố ý đãi lòng lão chờ khi chúng ta không để ý mới quay trở lại tập kích, không hiểu hai vị có đồng ý như vậy chăng?

Phương Chứng đáp:

- Cái đó.... lòng người như biển khôn đò, ta chẳng thể không đề phòng.

Lệnh Hồ Xung lắc đầu đáp:

- Không có chuyện đó đâu! Nhất định không có chi hết!

Xung Hư nói:

- Lệnh Hồ chưởng môn đã nhận định như vậy thì thật là hay quá rồi!

Sau một lúc ở dưới núi có người báo tin lên là Triều Dương giáo đã xuống qua sườn núi. Bọn người canh gác dọc đường

không nhận được hiệu lệnh nên không dám ngăn cản đánh giết. Đồng thời cũng không dẫn thuốc vào địa lôi cho phát động.

Xung Hư đạo nhân sai người thông tri cho bọn Thanh Hư, Phương Thành cắt đứt giây thuốc dẫn từ địa lôi vào đến chân ghế Cửu Long.

Lệnh Hồ Xung mời Xung Hư và Phương Chứng vào Vô Sắc am ngồi nghỉ trong Quan âm đường. ạo Phương Chứng giở cuốn Pháp Kinh Hoa bằng Phạn văn ra coi. Xung Hư vỗ về thanh Chân võ kiếm và đọc mấy hàng Thái Cực quyền kinh. Lão vui mừng khôn xiết. Những mối nghi kỵ trong lòng cũng dần dần quên đi.

Đột nhiên dưới gầm bàn thờ có tiếng người phát ra:

- Ô kìa! Doanh Doanh đấy ư?

Rồi thanh âm người khác cất lên gọi:

- Xung lang! Chàng.... chàng...

Thanh âm vừa rồi chính là tiếng Đào Cốc lục tiên.

Lệnh Hồ Xung "ủa" lên một tiếng kinh ngạc đang ngồi ghế nhẩy vọt lên. Chàng nghe dưới gầm bàn có tiếng người phát thanh âm không ngớt.

Doanh Doanh nói:

- Xung lang! Gia gia của tiểu muội.... lão nhân gia đã từ trần rồi.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Sao lão nhân gia lại từ trần?

Doanh Doanh đáp:

- Hôm ấy ở trên ngọn Triều Dương núi Hoa Sơn, Xung lang vừa xuống núi một lúc thì gia gia đột nhiên từ Tiên nhân chưởng té xuống. Hướng đại ca và tiểu muội vội chạy lại đón lấy

người lão nhân gia nhưng chỉ trong khoảnh khắc là lão nhân gia tắc thở.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Nếu vậy.... nếu vậy.... thì lão nhân gia bị người ta ám toán hay sao?

Doanh Doanh đáp:

- Không phải đâu! Theo lời Hướng đại ca thì lão nhân gia đã nhiều tuổi mà khi bị giam cầm ở dưới đáy Tây Hồ phải chịu mấy chục năm khổ sở thành ra giảm thọ. Những năm gần đây lão nhân gia lại dùng thứ nội công cực kỳ bá đạo để khai trừ những luồng chân khí dị chủng quấy rối trong mình. Thực ra phương pháp này cũng làm cho lão nhân gia hao tổn rất nhiều chân nguyên. Đây là lão nhân gia đã hưởng hết tuổi trời.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Nếu vậy thì thật là chuyện bất ngờ.

Doanh Doanh nói:

- Bữa trước trên ngọn Triều Dương Hướng đại ca đã cùng mười vị trưởng lão hội thương đồng thanh cử tiểu muội lên tiếp nhiệm chức giáo chủ Triều Dương thần giáo.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Té ra Nhậm giáo chủ là Nhậm đại tiểu thư chứ không phải Nhậm lão tiên sinh.

Phương Chứng và Xung Hư nghe nói vừa kinh hãi vừa mừng thầm. Vừa rồi Đào Cốc lục tiên tranh nhau ngồi vào ghế Cửu Long, Phương Chứng phải phát huy nội công vô thượng của Phật môn là Sư Tử hống để hất ngã bọn họ xuống. Xung Hư lại sợ Đào Cốc lục tiên tiết lộ cơ quan nên điểm huyệt cả sáu người nhét vào gầm bàn thờ tượng quan âm.

Không ngờ sáu người này nội công rất thâm hậu. Chẳng mấy chốc đã hồi tỉnh lại họ nghe rõ hết chuyện giữa Nhậm giáo chủ và Lệnh Hồ Xung không sót câu nào, bây giờ họ diễn lại không sai một chữ.

Phương Chứng và Xung Hư được tin Nhậm Ngã Hành chết rồi Doanh Doanh lên tiếp nhiệm chức giáo chủ Triều Dương giáo. Ngoài ra mọi vấn đề hai lão lập tức hiểu ngay. Vì thế mà Doanh Doanh đã đưa tặng trọng lễ cho hai vị. Còn đối với Lệnh Hồ Xung thì chỉ đưa quần áo và dụng cụ còn lễ vật tặng tặng hai vị kia phải như là một cống sách.

Bỗng nghe Đào Cốc lục tiên lại tiếp tục diễn lại câu chuyện giữa Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh. Mỗi người một câu lằng nhằng mãi không hết.

Người giả làm Doanh Doanh nói:

- Xung lang! Bữa nay tiểu muội lên Hằng Sơn thăm Xung lang, nếu bọn giáo chúng mà biết ra thì họ cười cho đấy!

Người giả làm Lệnh Hồ Xung đáp:

- Được rồi tiểu huynh không nói với ai nữa là xong.

Người đóng vai Doanh Doanh nói:

- Hơn nữa Triều Dương giáo và những phái Hằng Sơn, Thiếu Lâm, Võ Đương đang thù ra bạn tiểu muội cũng không muốn người ta nói là do chủ ý của tiểu muội. Bọn hảo hán trên chốn giang hồ nhất định sẽ nói là tiểu muội vì Xung lang.... vì Xung lang mà bỏ hết thù nghịch. Cả cuộc chiến đấu hiện nay đã bày trận rồi cũng bỏ nốt. Họ còn là lắm chuyện.

Người đóng vai Lệnh Hồ Xung đáp:

- Hà hà cái đó tiểu huynh chẳng quan tâm chi hết!

Người đóng vai Doanh Doanh nói:

- Xung lang đã mặt dày thì còn sợ gì. Tin tức của gia gia từ trần Triều Dương giáo giữ rất bí mật. Người ta chỉ nói là sau khi gia gia lên Hằng Sơn thương nghị với Xung lang một hồi rồi đi tới chỗ hòa hảo. Có như vậy thì gia gia mới giữ được thanh danh tốt đẹp. Chờ khi tiểu muội về tới Hắc Mộc Nhai với phát tang.

Người đóng vai Lệnh Hồ Xung nói:

- Phải rồi, anh chàng rể này cũng chưa đến làm lễ giáo hiếu được.

Người đóng vai Doanh Doanh nói:

- Dĩ nhiên Xung lang phải đến vì hôm trước ở trên ngọn Triều Dương núi Hoa Sơn gia gia tiểu muội đã tuyên bố gả tiểu muội cho Xung lang nhưng.... nhưng tiểu muội phải cữ tang đủ ba năm...

Lệnh Hồ Xung nghe bọn Đào Cốc lục tiên dần dần tới giai đoạn chàng cùng Doanh Doanh sắp đặt cuộc thành thân mà chuyện này không nên để hai vị Phương Chứng và Xung Hư nghe thấy chàng liền lớn tiếng quát:

- Đào Cốc lục tiên các vị không bò ra đi còn nằm trong đó mà nói nhăng nói cuội thì Lệnh Hồ Xung này sẽ lột da rút xương các vị ra đó.

Đào Cốc lục tiên lại buông tiếng thở dài bắt chước giọng Doanh Doanh nói:

- Tiểu muội vẫn quan tâm về những luồng chân khí dị chủng quấy rối trong mình mà gia gia chưa kịp truyền thụ phép giải trừ chọ Thực ra gia gia có truyền thụ cũng bằng vô dụng vì chính gia gia đã.... Hỡi ơi.

Đào Cán Tiên bóp cổ họng cho giọng nói biến thành rất bi ai.

Phương Chứng, Xung Hư và Lệnh Hồ Xung nghe hắn nói

cũng không khỏi lô vẻ thê lương. Nhậm Ngã Hành một thời quái kiệt, tuy bình sinh lão đã làm nhiều điều tàn ác nhưng kết quả cuộc đời của lão cũng khiến cho người ta không khỏi thở dài.

Lệnh Hồ Xung đối với Nhậm Ngã Hành có một tâm trạng đặc biệt. Tuy lão một đời làm oai làm phước hoành hành bá đạo nhưng chàng cũng không khỏi bội phục lão về văn tài võ lược hơn đời. Nhất là lão không biết sợ hãi là gì, đó là tính cách độc nhất giống như tính chàng. Chàng chỉ không đồng ý với lão về cái dã tâm muốn thống nhất giang hồ mà thôi.

Xung Hư còn muốn nói nữa nhưng lão thấy Lệnh Hồ Xung vẻ mặt buồn thiu liền cười bảo Đào Cốc lục tiên:

- Lục vị Đào huynh vừa rồi có chỗ đắc tội có điều các vị đã nói nhiều rồi còn chọc giận Lệnh Hồ chưởng môn thì rồi các vị sẽ phải câm miệng suốt đời, vậy không nên nói nữa!

Đào Cốc lục tiên kinh hãi hỏi:

- Tại sao lại câm miệng suốt đời?

Xung Hư cười đáp:

- Câm miệng suốt đời là có miệng mà chỉ ăn uống được chứ không nói được.

Đào Cốc lục tiên đồng thanh la lên:

- Nói năng là điều cần thiết còn ăn uống mới là điều thứ hai...

Xung Hư ngắt lời:

- Các vị muốn nói một câu cũng không được. Lệnh Hồ chưởng môn, xin chưởng môn nể mặt Phương Chứng đại sư và bần đạo mà đừng điểm vào chung thân á huyệt của sáu vị! Phương trượng đại sư và bần đạo xin bảo đảm là sáu vị kia nghe lỏm được những câu gì ở dưới gầm bàn thờ giữa Nhậm đại tiểu

thư và chưởng môn quyết không tiết lộ ra ngoài.

Đào Hoa Tiên nói:

- Thế này thì thật là oan uổng! Chẳng phải là bọn tại hạ tự ý ẩn mình vào dưới gầm bàn thờ để nghe lỏm chuyện người.

Đào Thực Tiên nói:

- Cũng không phải bọn tại hạ có ý nghe lén mà là tại thanh âm cứ chui vào lỗ tai không nghe cũng không được.

Đào Hoa Tiên nói:

- Tại đạo trưởng đã điểm huyệt tại hạ. Chính bọn tại hạ muốn dùng ngón tay đút vào lỗ tai để khỏi phải nghe nhưng không cử động được.

Đào Chi Tiên nói:

- Nếu có điểm vào chung thân á huyệt thì nên điểm vào đạo trưởng mới đúng.

Khúc Tiếu Ngạo Giang Hồ lại cất tiếng

Xung Hư nói:

- Các vị đã nghe rồi thì đừng nhắc đến nữa. Đã nghe mà còn kháo loạn lên là không được đâu!

Đào Cốc lục tiên đồng thanh đáp:

- Được rồi! Được rồi! Bọn tại hạ không nói nữa. Bọn tại hạ không nói nữa.

Đào Căn Tiên nói:

- Nhưng tám chữ khẩu hiệu của Triều Dương giáo, thánh giáo chủ đã thay đổi rồi không nói ra không được thì làm thế nào?

Lệnh Hồ Xung quát lên:

- Không nói được! Nhất định không nói được!

Đào Chi Tiên lại lăng líu:

- Không nói thì không nói. Nhưng Lệnh Hồ Xung chưởng môn và Nhậm đại tiểu thư nói được, chỉ có bọn tại hạ là không nói được.

Xung Hư trong lòng nóng nảy nghĩ bụng:

- Tám chữ khẩu hiệu của Triều Dương giáo chủ trước là muôn năm trường trị, nhất thống giang hồ, bây giờ Nhậm đại tiểu thư đã lên nhiệm chức giáo chủ thay Nhậm Ngã Hành nàng không nghĩ tới chuyện nhất thống giang hồ vậy không hiểu đổi thành những chữ gì?

Ba năm sau tại Cô Sơn mai trang ở bờ Tây hồ thành Hàng Châu treo đèn kết hoa. Cách trần thiết cực kỳ lộng lẫy. Đây chính là ngày Lệnh Hồ Xung cùng Nhậm Doanh Doanh làm lễ thành thân.

Hiện nay chức chưởng môn phái Hằng Sơn, Lệnh Hồ Xung đã giao lại cho Nghi Thanh tiếp nhiệm.

Nghi Thanh đã hết sức khước từ để nhường lại cho Nghi Lâm. Y nói là Nghi Lâm đã phóng kiếm đâm chết được kẻ đại thù của phái Hằng Sơn để rửa hận cho sư tôn vậy y phải lên tiếp nhiệm chức chưởng môn mới hợp lý. Nhưng Nghi Lâm nhất định không chịu. Nàng bị nhiều người bắt ép liền khóc oà lên, mọi người liền theo đề nghị của Lệnh Hồ Xung đặt Nghi Thanh lên trông coi mọi việc phái Hằng Sơn.

Doanh Doanh cũng từ chức Triều Dương giáo chủ giao lại cho Hướng Vân Thiên.

Hướng Vân Thiên tuy là nhân vật kiêu ngạo nhưng không có hùng tâm thôn tính các phái bên chính giáo.

Mấy năm nay trên chốn giang hồ được thái bình vô sự.

Bữa nay quần hào trên chốn giang hồ đều đến Cô Sơn mai trang để ăn mừng tiệc cưới. Hào kiệt bốn phương chật ních Hàng Châu.

Sau khi làm đại lễ và yến tiệc xong xuôi liền đến cuộc đại náo tân phòng.

Quần hào đòi tân lang và tân nương phải ra biểu diễn kiếm pháp.

Lệnh Hồ Xung kiếm thuật tuyệt thế vô song mà khách đến mừng quá nửa đã được chứng kiến kiếm thuật của chàng nên muốn ép chàng diễn lại một hồi.

Lệnh Hồ Xung cười hỏi:

- Bữa nay mà còn động đến kiếm thì e rằng không khỏi có điều sát phạt, vậy tại hạ cùng tân nương xin hợp tấu một khúc nhạc được chăng?

Quần hào đều đồng thanh hoan hô nhiệt liệt.

Lệnh Hồ Xung lấy cây giao cầm và ống ngọc tiêu ra, chàng đưa ống ngọc tiêu cho Doanh Doanh.

Doanh Doanh đón lấy ngọc tiêu cùng Lệnh Hồ Xung hòa nhạc. Hai người đồng tấu khúc Tiếu Ngạo giang hồ.

Lệnh Hồ Xung nhớ lại khúc này chàng đã được nghe Lưu Chính Phong phái Hành Sơn đồng tấu với trưởng lão Triều Dương giáo là Khúc Dương ở ngoài thành Hành Sơn. Hai vị đó giao kết với nhau vì tiếng đàn song giáo phái bất đồng không thể làm bạn hữu với nhau mà phải cùng chết rồi để lại khúc Tiếu Ngạo giang hồ.

Bữa nay Lệnh Hồ Xung cùng Doanh Doanh thành thân, giáo phái dù khác nhưng không ngăn trở hai người hợp hoan. Khác với trường hợp của hai vị tiền bối đã soạn ra nó.

Chàng lại nghĩ tới hai vị hợp soạn khúc này để lại nay xóa bỏ được mối dị đồng ở giáo phái khác biệt và tiêu giải được mối thù hận chứa chất đã bấy nhiêu năm. Vợ chồng hợp tấu để hoàn thành tâm nguyện cho hai vị tiền bối ngày trước.

Chàng nghĩ tới đây tiếng đàn tiếng tiêu lại càng du dương hòa hợp. Đại đa số quần hào không hiểu âm điệu nhưng nghe cũng cảm thấy tinh thần khoan khoái.

Khúc nhạc vừa dứt, quần hào lại vỗ tay hoan hộ Tiếng người huyên náo từ từ lui ra khỏi tân phòng.

Cô dâu chào khách rồi đóng cửa lại.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Doanh Doanh! Doanh muội không...

Rồi chàng đưa tay lên khẽ mở tấm sa che mặt nàng.

Doanh Doanh cũng mỉm cười Dưới ánh đèn hồng người nàng đẹp như ngọc.

Đột nhiên có tiếng quát :

- Ra đi!

Lệnh Hồ Xung sửng sốt tự hỏi:

- Nàng đuổi ai vậy?

Doanh Doanh lại vừa cười vừa quát:

- Nếu còn không ra thì ta té nước cho ướt hết bây giờ.

Bỗng thấy sáu người từ dưới gầm giường chui ra chính là Đào Cốc lục tiên.

Sáu lão này ẩn dưới gầm giường để nghe lén xem tân lang và tân nương nói chuyện gì còn ra sảnh đường khoe với quần hào.

Lệnh Hồ Xung đang say sưa trong cuộc vui mừng không để ý nên không hay biết, nhưng Doanh Doanh là người rất minh mẫn, nàng khe thấy tiếng thở rất khẽ của sáu lão ở dưới gầm giường.

Lệnh Hồ Xung cười ha hả nói:

- Lục vị Đào huynh! Suýt nữa thì tại hạ mắc bẫy các vị.

Đào Cốc lục tiên từ trong tân phòng chạy ra lớn tiếng reo:

- Thiên thu vạn tải, vĩnh vi phu phụ! Thiên thu vạn tải, vĩnh vi phu phụ.

Xung Hư đang ở trong nhà hoa sảnh nói chuyện tâm sự với Phương Chứng nghe bọn Đào Cốc lục tiên hò reo cũng không khỏi mỉm cười.

Câu chuyện từ ba năm trước họ vẫn để lòng bây giờ mới nói ra.

Nguyên ngày trước Lệnh Hồ Xung cùng Doanh Doanh chỉ non thề bể ở trong quan âm đường đã đổi khẩu hiệu "Muôn năm trường trị, Nhất thống giang hồ" thành "Thiên thu vạn tải, Vĩnh vi phu phụ".

Bốn tháng sau chính là mùa trăm hoa đua nở, cây cỏ tốt tươi, Lệnh Hồ Xung cùng Doanh Doanh yên hưởng tuần trăng mật dắt tay nhau lên núi Hoa Sơn.

Chàng đưa nàng đi bái kiến thái sư thúc tổ Phong Thanh Dương để bái tạ Ơn đức lão đã thụ kiếm truyền công.

Nhưng hai người chạy khắp năm tòa bảy ngọn cùng hang sâu động thẳm trong khu vực núi Hoa Sơn mà chẳng thấy tông tích Phong Thanh Dương đâu cả.

Lệnh Hồ Xung trong dạ bồi hồi kém vui, Doanh Doanh tìm lời khuyên giải:

- Thái sư thúc tổ đã thành cao nhân ngoài cõi tục, khác nào con thần long thấy đầu mà chẳng thấy đuôi, tấm thân hạc nội mây ngàn tìm đâu cho thấy?

Lệnh Hồ Xung thở dài nói:

- Thái sư thúc tổ cố nhiên kiếm thuật thông thần mà nội công lão nhân gia truyền thụ cho ta cũng tuyệt thế vô song, bao nhiêu luồng chân khí dị chủng trước kia làm cho ta phải đau khổ thì dường như hiện nay đã bị hóa tán hết rồi.

Doanh Doanh nói:

- Vụ này có thể lên chùa Thiếu Lâm tạ Ơn Phương Chứng đại sư cũng được. Chúng ta không tìm thấy Phong thái sư thúc tổ vậy sáng mai khởi hành lên chùa Thiếu Lâm để bái tạ Phương

Chứng đại sư.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Phương Chứng đại sư thay mặt Phong thái sư thúc tổ truyền thụ thần công cho tiểu huynh. Đại sư đã hết lòng giảng giải chỉ dẫn thì cũng chẳng khác gì một vị ân nhân tiểu huynh tạ Ơn là phải.

Doanh Doanh bĩu môi cười nói:

- Xung lang cho đến ngày nay mà Xung lang vẫn còn chưa hiểu rõ nội công tâm pháp mà Xung lang mới luyện đó là Dịch Cân Kinh của phái Thiếu Lâm.

Lệnh Hồ Xung ủa một tiếng rồi nhảy bổ lên hỏi:

- Đó là Dịch Cân Kinh ư? Sao Doanh muội lại biết được?

Doanh Doanh tủm tỉm cười đáp:

- Ngày trước tiểu muội nghe Xung lang nói là môn nội công này Phong thái sư thúc tổ đã kêu Đào Cốc lục tiên để truyền khẩu cho họ và sai họ đến nói với Phương Chứng đại sư, tiểu muội đã sinh lòng ngờ vực bụng bảo dạ:

"Nội công tâm pháp là môn thần công tinh vi ảo diệu, nếu chỉ luyện sai một ly thì nhẹ ra cũng đưa đến tình trạng tẩu hỏa nhập ma mà nặng thì đến mất mạng chết người chứ nào phải chuyện chơi như vậy khi nào Phong thái sư thúc tổ lại truyền khẩu cho bọn Đào Cốc lục tiên để họ đến nói với Phương Chứng đại sử Huống chi Đào Cốc lục tiên đến câu chuyện thông thường còn ăn nói lăng líu không được rành mạch thì ai dại gì lại đem nội công tâm pháp truyền khẩu cho họ?" Sau tiểu muội tra hỏi bọn họ, họ vẫn nhất định nói là sự thực như vậy nhưng tiểu muội bắt họ đọc thuộc lòng lại những câu khẩu quyết họ chỉ đọc được một vài câu rồi nói là quên sạch mất rồi. Người khác

khôn ngoan hơn để cho Phương Chứng lão hòa thượng cấm ngặt không được đọc khẩu quyết kia với bất cứ một ai tiểu muội đã vặn hỏi thử Đào Cốc lục tiên trả lời câu trước chẳng dính líu gì với câu sau sơ hở đến cả trăm chỗ. Sau họ không chối cãi được nữa mới thú hận rằng vì Phương Chứng đại sư muốn cứu mạng cho Xung lang mà không tiện để Xung lang hiểu rõ. Đại sư còn dặn Đào Cốc lục tiên nếu Xung lang hỏi đến thì cứ nói là nội công tâm pháp của Phong thái sư thúc tổ truyền cho thì Xung lang mới chịu rèn luyện.

Lệnh Hồ Xung miệng há hốc ra hồi lâu không nói được câu gì.

Doanh Doanh lại nói:

- Sự thật thì Phong thái sư thúc tổ có kêu bọn Đào Cốc lục tiên để nhắn tin nhưng chỉ báo cho Phương Chứng đại sư hay việc Triều Dương giáo sắp kéo lên đánh núi Hằng Sơn và xin hai phái Thiếu Lâm cùng Võ Đương viện trợ cho.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Doanh muội cũng tệ quá, sao lão bà biết sớm vụ này mà đến giờ mới nói ra?

Doanh Doanh cười đáp:

- Ngày trước Xung lang ở chùa Thiếu Lâm đã bản tính quật cường, Phương Chứng đại sư muốn Xung lang bái đại sư tầm thày quy đầu Thiếu Lâm để tiện việc truyền thụ Dịch Cân Kinh nhưng Xung lang nhất định không chịu rũ áo ra khỏi cửa sơn môn. Nếu Phương Chứng đại sư lại nhắc tới việc truyền thụ Dịch Cân Kinh thì e rằng Xung lang lại nổi máu anh hùng chẳng thà chịu chết chứ không chịu đầu hàng phái khác. Xung lang mà không luyện Dịch Cân kinh há chẳng hỏng bét? Vì vậy mà Phương Chứng đại sư đành mượn tiếng Phong thái sư thúc tổ để Xung lang tưởng đó là môn nội công của phái Hoa Sơn mới

yên tâm rèn luyện không có điều chi trở ngại.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Ủa có thế thật! Doanh muội mà nói thật thì e rằng tiểu huynh giữ lòng khí khái chẳng chịu luyện đâu, bây giờ Doanh muội thấy những luồng chân khí dị chủng đã hóa giải hết rồi mới nói rõ sự thật.

Doanh Doanh lại bĩu môi cười nói:

- Cái tính khinh khỉnh của Xung lang ai cũng biết rằng đừng có dây vào.

Lệnh Hồ Xung nhẹ buông tiếng thở dài kéo tay Doanh Doanh nói:

- Doanh muội ơi! Ngày trước vì Doanh muội định bỏ mạng ở chùa Thiếu Lâm để tiểu huynh được Phương Chứng đại sư truyền thụ Dịch Cân Kinh cho, tuy Doanh muội không chết mà Phương Chứng đại sư cũng không chịu lời Doanh muội truyền thụ Dịch Cân Kinh cho tiểu huynh. Đại sư là bậc tiền bối võ lâm rất trọng lời hứa, sau cùng đại sư đem môn thần công truyền thụ cho tiểu huynh đó là Doanh muội đã đem tính mạng để đổi lấy nội công này. Dù tiểu huynh chẳng kể gì đến sống chết chẳng lẽ lại không vì Doanh muội mà luyện tập hay sao?

Doanh Doanh khẽ nói:

- Tiểu muội cũng đã nghĩ tới điểm này có điều không nói ra mà thôi.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Sáng mai chúng ta lên chùa Thiếu Lâm. Bây giờ tiểu huynh đã học Dịch Cân Kinh thì đến phải lên chùa xuất gia làm hòa thượng mất.

Doanh Doanh biết chàng nói giỡn liền đáp:

- Xung lang là một tên giả hòa thượng chùa lớn không thu, miếu nhỏ không nhận. Chùa Thiếu Lâm giới luật thâm nghiêm chỉ trong vòng nửa ngày là nhà chùa sẽ nọc ông sư rượu thịt đánh đòn rồi đuổi cổ ra.

Lệnh Hồ Xung dắt tay nhau vừa đi vừa nói chuyện. Doanh Doanh không ngớt ngó tả dòm hữu dường như để kiếm vật gì.

Lệnh Hồ Xung thấy vậy liền hỏi:

- Doanh muội tìm chi vậy?

Doanh Doanh đáp:

- Tiểu muội không nói vội. Xung lang chịu khó chờ lát nữa sẽ rõ. Chúng ta chuyến này lên núi Hoa Sơn không được bái kiến Phong thái sư thúc tổ thật là một điều đáng ân hận đã đành nhưng nếu không thấy người kia cũng là đáng tiếc.

Lệnh Hồ Xung lấy làm kỳ hỏi:

- Chúng ta còn muốn tìm kiếm người nữa ư? Người ấy là ai vậy?

Doanh Doanh mỉm cười không trả lời sau câu hỏi của chàng. Nàng nói:

- Xung lang đem Lâm Bình Chi giam vào trong hắc lao dưới đáy Tây Hồ ở Mai trang thật là một cách an bài rất khôn ngoan. Xung lang đã chịu lời với Nhạc tiểu sư muội chiếu cố cho suốt đời Lâm Bình Chị Gã ở trong hắc lao có đủ cơm ăn áo mặc lại chẳng còn ai vào đó gia hại gã được như vậy là Xung lang đã trông mong cho gã một cách rất chu đáo. Tiểu muội đối với một người bạn khác của Xung lang nhưng chiếu cố bằng một cách đặc biệt.

Lệnh Hồ Xung lại càng không hiểu tự hỏi:

- Người bạn khác của ta mà Doanh muội nói đây là ai?

Chàng biết cô vợ mình thường làm những việc ra ngoài sự tưởng tượng của mọi người. Nàng đã không chịu nói thì hỏi lắm cũng bằng vô dụng.

Tối hôm ấy hai người ngụ Ở trong căn phòng cũ của Lệnh Hồ Xung ngày trước.

Dưới ánh trăng tỏ hai người uống rượu thưởng nguyệt.

Lệnh Hồ Xung tuy đối diện với cô vợ kiều diễm nhưng chàng nhớ tới chuyện xưa trong lòng vẫn chưa hết mối bùi ngùi thương cảm.

Rượu đã vài tuần, trong người chuếnh choáng, Doanh Doanh bỗng lộ vẻ vui mừng đặt chung rượu xuống khẽ bảo Lệnh Hồ Xung:

- Đúng rồi! Chúng ta đi coi cho lẹ.

Lệnh Hồ Xung nghe sườn núi phía đối diện có tiếng khỉ kêu. Chàng không hiểu Doanh Doanh giục mình đi coi ai nhưng cũng theo nàng ra khỏi căn phòng.

Doanh Doanh tiến lẹ về sườn núi bên kia có tiếng khỉ kêu chí chóe.

Dưới ánh trăng tỏ hai người trông rõ bảy tám con khỉ đang súm sít vào một chỗ.

Núi Hoa Sơn nguyên là nơi rất nhiều khỉ vượn nên Lệnh Hồ Xung không để ý.

Đột nhiên chàng thấy giữa đám khỉ rõ ràng có một người liền chú ý nhìn xem ai thì ra hắn là Lao Đức Nặc.

Lệnh Hồ Xung vừa tức giận vừa vui mừng. Chàng trở gót toan chạy về phòng để lấy kiếm.

Doanh Doanh kéo tay chàng lại khẽ nói:

- Chúng ta tiến gần một chút nữa để nhìn cho rõ hơn.

Hai người chạy gần lại thêm mười trượng thì thấy Lao Đức Nặc bị cột vào giữa hai con khỉ lớn. Hai con khỉ này lôi hắn chạy lui rồi lại chạy tới.

Lao Đức Nặc vốn là tay võ nghệ cao cường thế mà để cho hai con khỉ dằng đi kéo lại tuyệt không một chút lực lượng phản kháng.

Lệnh Hồ Xung thấy vậy khẽ hỏi:

- Tại sao hắn không tự chủ được để khỉ muốn làm gì thì làm?

Doanh Doanh cười đáp:

- Xung lang cứ lẳng lặng mà coi rồi tiểu muội sẽ thủng thẳng nói cho nghe.

Khỉ vốn là loài nóng tính mà ưa hoạt động. Chúng nhảy nhót lung tung chẳng lúc nào chịu đứng yên. Lao Đức Nặc bị hai con lôi hai bên nhảy qua nhảy lại. Thỉnh thoảng chúng lại kêu rít lên ra chiều tức giận. Chúng giơ móng lên cào vào mặt hắn.

Bây giờ Lệnh Hồ Xung đã nhìn rõ thì tay mặt Lao Đức Nặc bị cột chặt vào cổ tay con khỉ bên phải, tay trái bị cột vào tay con khỉ bên trái mà lại bị cột bằng dây lòi tói.

Bây giờ Lệnh Hồ Xung đã hiểu được phân nửa câu chuyện liền hỏi:

- Phải chăng đây là kiệt tác của Doanh muội?

Doanh Doanh cười hỏi lại:

- Kiệt tác thế nào?

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Phải chăng Doanh muội đã phế bỏ võ công của Lao Đức Nặc?

Doanh Doanh đáp:

- Không phải thế đâu. Cái đó là tự hắn làm nên tội nghiệt.

Đám khỉ nghe có tiếng người nói liền kêu chí chóe rồi lôi Lao Đức Nặc vượt qua đỉnh núi mà đi.

Lệnh Hồ Xung bản tâm muốn giết Lao Đức Nặc để báo thù cho Lục Đại Hữu nhưng chàng thấy hiện giờ hắn bị đau khổ cay đắng hơn là vung kiếm chém một nhát cho hắn chết ngay nên chàng cũng bỏ mặc và cho là cách trả thù này còn thú vị hơn.

Chàng nghĩ bụng:

- Thằng cha này là một đứa gian hoạt khôn lường. Tội ác của hắn còn tệ hơn Lâm sư đệ nhiều vậy hắn có đau khổ như thế cũng đáng kiếp.

Rồi chàng nói:

- Té ra mấy bữa nay Doanh muội chỉ muốn kiếm Lao Đức Nặc cho tiểu huynh thưởng thức.

Doanh Doanh đáp:

- Ngày trước gia gia tiểu muội kên ngọn Triều Dương, thằng cha đó đến tâng công nói là lấy được pho Tịch tà kiếm phổ đem đến dâng cho gia gia. Gia gia hỏi hắn có dụng ý gì thì hắn xin một chân trưởng lão ở Triêu Dương giáo. Gia gia không muốn nói nhiều với hắn liền kêu người đem hắn ra tạm thời quản cố. Sau gia gia từ trần, giáo chúng đều mắc bận công việc túi bụi chẳng ai hỏi gì đến hắn nên đưa hắn về Hắc Mộc Nhai. Sau mười mấy hôm tiểu muội nhớ tới vụ này liền kêu hắn ra chất vấn mới biết là vì hắn tự luyện môn Tịch tà kiếm pháp nhưng không đúng lề lối chẳng được ích gì mà bản lãnh vô song mấy chục năm đều bị mất hết. Hắn lại là hung thủ sát hại Lục sư đệ của Xung lang. Ngày trước Lục sư đệ bình sinh thích nuôi khỉ nên tiểu muội kiếm hai con khỉ lớn để quấn dắt với hắn rồi thả trên núi Hoa Sơn.

Nàng nói xong vươn tay ra nắm lấy cổ tay Lệnh Hồ Xung thở dài nói:

- Không ngờ Nhậm Doanh Doanh này lại buộc hắn chung thân vào với loài khỉ không rời xa nữa.

Dứt lời nàng nở một nụ cười tươi thắm.

HẾT